ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ.

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΑΒΙΑ ΓΡΙΒΑ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ

τοῦ Ἰατροῦ καὶ χειρουργοῦ.

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΩΝ Χ. Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΚΑΙ

Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ.

1841

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

18178

ΤΩ

ΕΝΔΟΞΟΤΑΤΩ ΚΑΙ ΠΑΝ-
ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΩ ΑΡΧΟΝΤΙ
Μ. ΛΟΓΟΘΕΤΗ ΤΗΣ ΤΟΥ
Χ. ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗ-
ΣΙΑΣ.

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

Ν. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩ ΤΕ ΤΗΣ Α. Υ.
ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ ΠΑΣΗΣ ΟΥΓ-
ΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ,
ΠΡΟΤΟΠΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΑΞΕΩΝ.

κ τ λ.

ΕΝΔΟΞΟΤΑΤΕ!

Δίκαιον ἔκρινα ν' ἀφιερώσω τὸ παρόν μου ταπεινὸν Σύγγραμμα εἰς τὴν ἔνθερμόν σου προστασίαν, παρακινούμενος ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ κοινοφελῆ ῥοπήν σου, τὸ φιλόμουσον, καὶ τὰ εὐγενῆ φρονήματά σου, καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἠθικὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα στολίζουσι τὸ ὑποκείμενόν σου.

Ἐλπίζω, ὅτι θέλεις δεχθῆν εὐμενῶς ταύτην τὴν μικρὰν μὲν, ἀλλ' ἐκ καρδίας μου διὰ τὸ ἄπειρον πρὸς σὲ σέβας μου γινομένην προσφοράν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ.

Ολοι γενικῶς ἔχομεν χρέος ἀπαραίτητον, νὰ ἀγαπῶμεν ὁλοψύχως τὰς ὠφελίμους γνώσεις, τέχνας καὶ ἐπιςήμας, δὶ ὧν ἀναφαίνεται ὁ ἄνθρωπος ἀληθῶς ἄνθρωπος. Οςις λοιπὸν ςοχάζεται τὸν ἑαυτόν του ἱκανὸν νὰ φωτίσῃ καὶ ἐκπαιδεύσῃ τὸν πλησίον του ἢ διὰ ζώσης φωνῆς, ἢ διά τινος συγγράμματος, ἢ πῶς ἀλλέως, ἔχει χρέος ἱερώτατον νὰ τὸ κάμῃ.

Εγὼ δὲ ἀποβλέπων πάντοτε εἰς τὸ τοιοῦτον, πυρπολούμενος ᾀείποτε ὑπὸ τοῦ ἐνθέρμου ζήλου, καὶ καταγινόμενος ὅση μοι δύναμις πρὸς τὴν τῶν νεωτέρων κοινὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ὠφέλειαν, ἀπεφάσισα πρὸ τριῶν εἴδη ἐνιαυτῶν νὰ ἐκδόσω εἰς φῶς διὰ τοῦ τύπου, τὸ παρὸν Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ὅλων τῶν γνωςῶν καὶ πεπολιτευμένων Εθνῶν, οἵτινες ὑπῆρξαν ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, Φοινίκων δηλονότι, Εβραίων, Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ελλήνων, Μακεδόνων, Ρωμαίων, Τούρκων, Ρώσσων, Γερμανῶν, Ιταλῶν, Γάλλων, Ισπανῶν, Πορτογάλλων, Αγγλων, Ολλανδῶν, Ελβετῶν, Δανῶν, Σβεκῶν, Προύσων κ. τ. λ.

Τὴν ὕλην ταύτης τῆς ἀναχεῖράς σου βίβλου φίλτατε Αναγνῶςα, τὴν μὲν μετέφρασα ἐκ τοῦ Ιταλικοῦ, τὴν δὲ ἐρανισάμην παρὰ διαφόρων ἱςορικοσυγγραφέων Ελλήνων, κατ' ἐξοχὴν ὅμως παρὰ τῶν τοῦ Διογένους Λαερτίου, Θουκιδίδου λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐτροπίου λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐδοξίας Μακρεμβολιότισσας λεξικὸν ἱςορικομυθολογικὸν, Σκούφου Ελληνικὴ φιλολογία, Ανθίμου Γαζῆ Ελληνικὴ βιβλιοθήκη, Δημητρίου Αλεξανδρίδου τοῦ

Θετταλοῦ Ἑλληνικὸς καθρέπτης, Κορνηλίου βίοι τῶν ἐξόχων Ἡγεμόνων, Ἰωσίππου τοῦ Φλαβίου ἀρχαιολογία Ἰουδαϊκὴ, Δανιήλου Μάγνητος λεξικὸν ἱστορικομυθικὸν καὶ Γεωγραφικὸν, καὶ ἀπὸ ἄλλους διαφόρους, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἀναφέρω χάριν συντομίας. Ἐξ αὐτῶν δ' ὅλων τὰ μὲν μυθολογούμενα ἀφήρεσα, ὡς περιττὸν νὰ ἐνωθῇ ἡ μυθολογία μὲ τὴν Ἱστορίαν, τὰς δὲ ἱστορίας ἐρανισάμην, καὶ τὰς μὲν συνέτεμον, τὰς δὲ ἐξέτεινον πρεπόντως. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ὕλη τῆς παρούσης βίβλου.

Ὅσον δὲ διὰ τὸ ὕφος τῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθην εἰς τὴν ὑφὴν τῆς παρούσης βίβλου, ἐσπούδασα ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ φυλάξω τὸ τῆς καθομιλουμένης ἡμῶν γλώσσης, ὥστε νὰ ἦναι εὐληπτον εἰς τὸν τυχόντα. Ἀπέφυγα προσέτι τὸ πολύλογον καὶ διεξοδικὸν ὅταν ἠδυνήθην, καὶ κατέφυγα εἰς τὸ σύντομον καὶ γλαφυρόν· διότι τὸ μὲν πολύλογον καὶ διεξοδικὸν εἶναι φύσει μισητὸν, πρῶτον διὰ τὴν περιττολογίαν, καὶ δεύτερον, ὄχι μόνον δὲν δύναται ποτὲ ὁ νοῦς νὰ κατέχῃ μίαν διεξοδικὴν καὶ πολύλογον ἱστορίαν ὁποιουδήποτε πράγματος καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι, ἀλλ' ἐν ταυτῷ προξενεῖ σύγχυσιν καὶ ἐνόχλησιν. Τὸ δὲ σύντομον καὶ γλαφυρὸν εἶναι πάντων ἄρισον καὶ χαρίεν. Προσέτι συνέταξα αὐτὸ μὲ ἰδιαίτεραν τινὰ τρόπον δι οὗ εὐκόλως δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ εὕρῃ ὁποιονδήποτε ὄνομα ἤθελε θελήσῃ, οἷον ἐπειδὴ τὸ σύγγραμμα εἶναι συντεταγμένον κατ' ἀλφάβητον, ἐὰν τὸ ζητούμενον ὄνομα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Α δύναται νὰ εὕρῃ αὐτὸ εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Α, ἐὰν δὲ τὸ ζητούμενον ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Β. δύναται νὰ εὕρῃ αὐτὸ εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Β. καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ ἱστορία εἶναι τὸ ἡδονικώτερον πάντων τῶν μαθημάτων. Εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ πεπολιτευμένα ἔθνη τοῦ κόσμου, ἡ ἱστορία θεωρεῖται ὡς εὐχάριστον μάθημα, ὁποιαδήποτε ὕλης καὶ περὶ ὁποιουδήποτε πράγματος ἤθελεν εἶσθαι. Εἰς τὰς πλειοτέρας σχεδὸν διαλέκτους δύναταί τις νὰ εὕρῃ ταχτικὴν γενικὴν ἱστορίαν, ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ἀκολούθως ἱστορίας τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἱστορίας περὶ

διαφόρων ὑποθέσεων καὶ ἄλλας. Εἰς τὴν ἡμετέραν ὅμως πολλὰ σπανίως καὶ αὐτὰς διεσκορπισμένας πολλαχοῦ, καὶ ἄλλας συντεθημένας μετὰ μυθολογίας καὶ περιττολογίας, καὶ ἄλλας συνοπτικάς· Ὅλη σχεδὸν ἡ σοφὴ Εὐρώπη βρίθει ἀπὸ διάφορα ἱστορικὰ βιβλία πρόχειρα, δι' ὅλας τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, διὰ τοῦτο αἱ γνώσεις τῆς Ἱστορίας, Γεωγραφίας, Βιογραφίας κ. τ. λ. εἶναι κοιναὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ λαοῦ·

Τοιοῦτον λοιπὸν εἶναι καὶ τὸ ἀναχειράς σου πρόχειρον Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, τοῦ ὁποίου ἡ συνεχὴς μελέτη δύναται ἀναντιρρήτως νὰ πλουτίσῃ τὸν νοῦν τοῦ ἀναγνώστου ἀπὸ ἐπιστημονικοὺς θησαυροὺς τῆς ἀρχαιότητος τῶν συμβάντων· Εἰς αὐτὸ λέγω δύναται νὰ εὕρῃ τὰς ἀρχὰς καὶ προόδους τῆς Ἰατρικῆς, τῆς ὡραίας τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνης, ἡ ὁποία παρὰ τῶν παλαιῶν ἐδοξάζετο ὡς θεῖον τοῦ οὐρανοῦ δῶρον, διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους κοινὴν ὠφέλειαν. Εἰς αὐτὸ δύναται νὰ εὕρῃ τὰ λάμπρὰ ὀνόματα τῶν προγόνων μας, οἵτινες ἐζωογόνησαν, περιέθαλψαν, ἐλάμπρυναν καὶ ἐτελειοποίησαν τὴν κοινωφελῆ τέχνην τῆς Ἰατρικῆς καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας. Δι' αὐτοῦ τούτου δύναται νὰ μάθῃ, τίνες ἐχρημάτισαν περιβόητοι ἡγεμόνες, βασιλεῖς, πρίγγιπες, ἀρχιστράτηγοι, ἥρωες καὶ καθεξῆς. Τίνες σοφοί, τίνες φιλόσοφοι, τίνες ἀνδρεῖοι καὶ γενναῖοι· τίνες ἐξάθησαν περίφημοι διδάσκαλοι, τίνες συνέγραψαν συγγράμματα, ποῦ δὲ ἐτυπώθησαν, εἰς ποίαν ἐποχὴν, καὶ ποία εἶναι ἡ καλητέρα ἔκδοσις· Ποῖοι ἐφεῦρον τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας· πότε καὶ ποῖος ἐξάθη ὁ ἐφευρετὴς ἑκάστου πράγματος, οἷον τῶν γραμμάτων, τοῦ χαρτίου, τοῦ τύπου, τῆς ἠλεκτρικῆς, τῆς πυρίτιδος κόνεως (μπαρουτίου) καὶ τὰ παραπλήσια τούτων· Εἰς ποίαν ἐποχὴν ἐγεννήθη ἕκαστος, καὶ εἰς ποίαν ἀπέθανε· ποία ἦτον ἡ πατρίς του, ποῖος ὁ πατήρ του, καὶ πῶς μέχρι τέλους ζωῆς του ἔζησε, καὶ ἐν συνόψει δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ λάβῃ ὅλων τούτων τὰς ἰδέας μὲ μόνην τὴν ἁπλῆν

ἀγάγνωσιν τοῦ παρόντος συγγράμματος, ὥσε νὰ μὴ θαυμάζῃ; καὶ ἀπορῇ ἀκούων ἕνα περικλεὲς ὄνομα τινὸς ἐνδόξου ἀνδρὸς, ἢ περί τινος τέχνης καὶ ἐπιστήμης, καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸ ὑποκείμενον, ἢ τὸν ἐφευρετὴν ἐκείνης τῆς τέχνης, ἀλλὰ νὰ ἦναι εἰδήμων τούτων· Μόνον νὰ διανοηθῇ τις πρεπόντως, πόσον θέλει θαυμάσει τοὺς περικλεεῖς τούτους ἄνδρας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἔμειναν ἀθάνατα, τοῦ μὲν διὰ τὴν παιδείαν του, τοῦ δὲ διὰ τὰ διάφορα συγγράμματά του, τοῦ δὲ διὰ ἄλλας του ἀρετὰς, ἢ ἐκδουλεύτεις πρὸς τὴν πατρίδα καὶ ὁμογενεῖς του· κ. τ. λ. Εἴθε δὲ καὶ τὴν σήμερον μιμούμενοι καὶ ἡμεῖς τούτους νὰ ἀναφανῶμεν τοιοῦτοι, ὁ μὲν διδάσκων ὀρθῶς περὶ ἧν κατάγεται μάθησιν, ὁ δὲ συγγράφων κοινοφελῆ βιβλία πρὸς ὠφέλειαν τῆς Νεολαίας, ὁ δὲ ἐφευρίσκων τὶ νεώτερον καὶ ἀναπληροῦν τὸ ἐλλείπον κ. τ. λ. Διὰ νὰ ἀφήσωμεν τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα ἀθάνατα μετὰ θάνατον πρὸς αἰώνιον μακαρισμόν.

Πρὶν δὲ μὲ ἐλέγξῃς, φίλτατε ἀναγνῶσα, διὰ τὴν τοσαύτην ἀργητα τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος πονήματος, κρίνω ἁρμόδιον νὰ σοὶ γνωσοποιήσω τὸ αἴτιον· Αμα ἔβαλα κατὰ νοῦν τὸ τοιοῦτον ἔργον, νὰ ἐκδόσω δηλονότι εἰς φῶς διὰ τῶν Τυπογραφικῶν πιεσηρίων τὸ παρὸν σύγγραμμα, μετὰ παρέλευσιν μικροῦ τινος καιροῦ μοὶ συνέβη σφοδρωτάτη τις ἐξημμηνιαία ἀσθένεια (γνωσὸν ἴσως τοῖς πολλοῖς) ἥτις ὄχι μόνον μοὶ ἐμπόδισε τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ ἔκδοσιν, ἀλλὰ κατήντησε σχεδὸν νὰ μὲ κάμῃ νὰ παραιτηθῶ ἐξ ὁλοκλήρου τοῦ ἔργου· ἀλλ' ὡς εἴρηται ὁ ἔνθερμος ζῆλος καὶ κλίσις, τὸν ὁποῖον τρέφω εἰς τὴν ψυχὴν πρὸς τὴν ὠφέλειαν τῆς Νεολαίας, καὶ οἱ προλαβόντες κόποι μου, ταῦτα λέγω ἅπαντα μὴν ἀφήσαντα νὰ πράξω τὸ τοιοῦτον, μὲ παρεκίνησαν νὰ ἀναπτερωθῶ καὶ ἐκ δευτέρου, καὶ οὕτω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ ποιῶν, ἔβαλα εἰς πρᾶξιν τὸ ἔργον πρὸ ἑνὸς σχεδὸν ἤδη ἐνιαυτοῦ, ὅπου καὶ ἄχρις ὥρας ἀπηλαύσαμεν τὸν πρῶτον τόμον, ὁ δὲ δεύτερος καὶ αὐτὸς σὺν ἄρσει θεία μετ' οὐ πολὺ εὐτυχῶς ἐξέρχται.

Δὲν ἀμφιβάλλω φίλε ἀναγνῶστα, ὅτι θέλεις δεχθῇ εὐχαρίστως τοῦτο τὸ νεοφανὲς πονημάτιον, μικρὸν μὲν ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν ἔλλειψιν, ἄξιον ὅμως τῆς φιλοσοφικῆς σου περιεργείας. Ἐγὼ ἠθέλησα νὰ προσφέρω μίαν μικρὰν ἐκδούλευσιν εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος. Γνωρίζω τὴν ἀσθένειάν μου, καὶ οὐκ αἰσχύνομαι ὁμολογεῖν αὐτὴν παῤῥησίᾳ. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ πεπαιδευμένος τῷ ὄντι φιλογενὴς, συμπαθῶν τὴν ἀσθένειάν μου θέλει ἐπαινέσει τὸν ζῆλόν μου· γνωρίζω δὲ εὐεργέτην καὶ καλοθελητὴν ἐκεῖνον ὅς τις ἀναγινώσκων τὸ σύγγραμμα, ἤθελε τὸ μὲν ἐσφαλμένον διορθώσει τὸ δὲ ἐλλεῖπον ἀναπληρώσει, καὶ τὸ περιττὸν ἀφαιρέσει, ὅπου καὶ ἂν Θεοῦ εὐδοκοῦντος ἐπιχειρισθῶ καὶ δευτέραν ἔκδοσιν, νὰ διορθώσω αὐτὸ ἀκριβέστερον· διότι αἱ δευτέραι σκέψεις λέγεται εἶναι καὶ σοφώτεραι. «*Θεῷ μόνῳ ἴδιον τὸ ἀναμάρτητον. ἀνθρώπινον πάντως τὸ ἁμαρτάνειν*». Σὺ δὲ ὦ ἀναγνῶστα ἐνθυμοῦ πάντοτε τὸ λόγιον τοῦ σοφοῦ Γαληνοῦ.

« Χαλεπὸν ἄνθρωπον ὄντα μὴ διαμαρτεῖν ἐν πολλοῖς,
» τὰ μὲν ὅλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κακῶς κρίναντα,
» τὰ δ' ἀμελέστερον γράψαντα ».

Ἐῤῥωσθε

ΣΥΝΤΟΜΙΑΙ

Αθην. Αθήναιος.
Αἰλ. Αἰλιανός.
Αἰσχ. Αἰσχίνης.
Αἰσχυλ. Αἰσχύλος.
Αμμ. Αμμιανός.
Αντ. Λιβ. Αντώνιος Λιβεράλης.
Ανακρ. Ανακρέων.
Αντιπ. Αντίπατρος.
Απολδρ. Απολλόδωρος.
Απολ. Απολλώνιος.
Αππιαν. Αππιανός.
Αριστοφ. Αριστοφάνης.
Αριστοτ. Αριστοτέλης.
Αρριαν. Αρριανός.
Βυζ. Βυζάντιος.
Δημ. Δημοσθένης.
Διον. Αλ. Διονύσιος Αλικαρνασεύς.
Διοδ. Διόδωρος.
Δι. Δίων.
Διογ. Λαερ. Διογένης Λαέρτιος.
Διον. Περ. Διονύσιος Περιηγητής.
Εὐρπ. Εὐριπίδης.
Εὐσταθ. Εὐσάθιος.
Ηροδ. Ηρόδοτος.
Ηρωδ. Ηρωδιανός.
Ησι. Ησίοδος.
Ησυχ. Ησύχιος.
Ηρακλ. Ηρακλῆς.
Ηφαιστ. Ηφαιστίων.
Θεόγν. Θέογνις.
Θεοκ. Θεόκριτος.
Θουκ. Θουκιδίδης.
Ιουλ. Πολ. Ιούλιος Πολυδεύκης.
Ιωσ. Ιώσιππος.
Καλλιμ. Καλλίμαχος.
Κορν. Κορνήλιος.
Λουκ. Λουκιανός.
Λυκοφ. Λυκόφρων.
Μοσχ. Μόσχος.
Νίκανδ. Νίκανδρος.
Ξενοφ. Ξενοφῶν.
Οβίδ. Οβίδιος.
Οδ. Οδύσσεια.
Ομ. Ιλ. Ομήρου. Ιλιάς.
Οππ. Οππιανός.
Ορφ. Ορφεύς.
Παλαιφ. Παλαίφατος.
Παυσ. Παυσανίας.
Πινδ. Πίνδαρος.
Πλατ. Πλάτων.
Πλιν. Πλίνιος.
Πλουτ. Πλούταρχος.
Πολυβ. Πολύβιος.
Πρ. Πρό.
Πτολ. Πτολεμαῖος.
Σκυλ. Σκύλαξ.
Σοφ. Σοφοκλῆς.
Σουΐδ. Σουΐδας.
Στεφ. Βυζ. Στέφανος. Βυζάντιος
Στραβ. Στράβων.
Υγιν. Υγῖνος.
Φαβρ. Ελ. Βιβ. Φαβρικίου Ελληνική Βιβλιοθήκη
Φιλος. Φιλόστρατος.
Φωτ. Φώτιος.
Χρ. Χρισός.

ΝΕΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Α

Ααρὼν πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως, Αἰγύπτιος. πρῶτος ἱερεύς, καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας, γεννηθεὶς περὶ τά 1574. Π.Χ. Συνήργησε πολὺ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἐλευθέρωσιν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Ἡ ῥάβδος του ἐξετέλεσε τὰ πρῶτα θρυλλούμενα τεράσια. Μετὰ τὴν διάβασιν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐνέδωκεν εἰς τὸν γογγυσμὸν τοῦ λαοῦ, καὶ ἐμόρφωσε τὸν χρυσοῦν Μόσχον. Ὁ Κορέ, Δαθὰν, καὶ Ἀβειρὼν, ζηλοτυπήσαντες διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἱερωσύνης του, ἐπαναστάτησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κατεβυθίσθησαν πανοικεὶ εἰς τὴν ἀνοιχθεῖσαν ὑπ' αὐτοὺς γῆν· τὸν δὲ Κορὲ μὲ ἄλλους περὶ τὰς 15000 χιλιάδας ψυχὰς ὁμοίους του πῦρ ἐξ οὐρανοῦ κατέφαγεν. Ὁ Ααρὼν εἶχε καὶ ἄλλους δύω υἱούς, τὸν Ἐλεάζαρ, καὶ Ἰθάμαρ. Ἀνεγνωρίσθη, καὶ ἐπεβεβαιώθη Μέγας Ἀρχιερεὺς διὰ τοῦ παραδόξου θαύματος τῆς βλαστησάσης αὐτοῦ ῥάβδου. Ὑπεβάσασε μετὰ τοῦ Οὖρ τοὺς βραχίονας τοῦ Μωϋσέως δεομένου, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐπολέμει κατὰ τῶν Ἀμαληκιτῶν. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1452. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 123. χρόνων, παραδοὺς εἰς τὸν υἱὸν καὶ διάδοχόν του Ἐλεάζαρ τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα. Οἱ Ἰουδαῖοι ἔλαβον 86 Ἀρχιερεῖς μετὰ τὸν Ααρὼν, ἕως τῆς τελείας καταῤῥοῆς τοῦ Ναοῦ.

Ααρὼν ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἦτον ἱερεὺς χρισιανὸς, καὶ Ἰατρὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον. Οὗτος εἶναι ὁ πλέον παλαιὸς συγγραφεὺς, ὅστις ὡμίλησε πρῶτος περὶ τοῦ ἐξανθήματος τῆς εὐλογίας ἔζη περὶ τὸ 622. Μ.Χ.

Ααρὼν ὁ Γ'. χαλίφης τῆς δυναστείας τῶν Ἀβυσσηνῶν, γεννηθεὶς περὶ τὸ 760. Μ.Χ. ἐσάθη περίφημος ἀρχηγὸς τοῦ Ἔθνους του· ἦτον δίκαιος, φιλάνθρωπος, σοφὸς εἰς ποιητικὴν, Ἀλγεβραν καὶ Ἀστρονομίαν καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν σοφῶν. κατὰ τὸ 801. ἔστειλε πρέσβεις εἰς Εὐρώπην μὲ μεγαλοπρεπῆ δῶρα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Μέγαν Κάρολον, ἐξ ὧν ἐγνώρισαν πραγματικῶς, ὅτι αἱ τέχναι δὲν ἦσαν πάντη ἄγνωσοι εἰς τοὺς Ἀραβας. τὰ δῶρα συνίσαντο εἰς μίαν μετάλλινον μηχανὴν, ἄγνωστον τότε εἰς Εὐρώπην. αὕτη δὲ ἦτον ἕνα ὡρολόγιον μὲ τρο-

χούς. ὁ σχηματισμός του ἦτον μία κλεψύδρα δεικνύουσα τὰς 12. ὥρας. 12. δὲ σφαῖραι πίπτουσαι ἐπ' ἀργυροῦ τινὸς πίνακος ἀλληλοδιαδόχως ἤνοιγον 12. θύρας, διὰ τῶν ὁποίων ἐξήρχοντο 12. ἱππεῖς καὶ ἐδείκνυον τὰς ὥρας· αὕτη ἡ μηχανὴ ἐδείκνυε προσέτι καὶ τὰς ἡμέρας τῆς Σελήνης καὶ ἑβδομάδος. οὗτος ἀπέθανε κατὰ τὸ 809. Μ.Χ. Επωνομάσθη δίκαιος, καὶ ἐσυγκρίθη μὲ τὸν Αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν ἐπωνομασθέντα Μέγαν.

ΑΒΑΡΟΣ Σκύθης τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Σεύθου, ἐστάλη πρέσβυς εἰς Αθήνας περὶ τὰ 564. Π.Χ. τὴν δὲ φρόνησιν καὶ ἀρετὴν τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἐθαύμασεν ἡ Ελλὰς. εἶχε τὴν ἐμπειρίαν τοῦ νὰ προλέγῃ τὰς θαλασσοταραχὰς καὶ τοὺς σεισμούς.

ΑΒΑΣ, κατ' Απολλώνιον, ἐξ Αἰόλου τοῦ Ελληνος γεννᾶται ὁ Κρηθεύς, καὶ Αθάμας βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· ἐκ δὲ τοῦ Κριθέως ὁ Αμυθάων καὶ Αἴσων. καὶ ἐκ τοῦ Αμυθάονος ὁ Μελάμπους. ἐκ τούτου δὲ ὁ Αβας. καθ' Ομηρον δὲ ὁ Ποσειδῶν γεννᾷ ἐκ τῆς Ερεθούσης τὸν Αργεῖον, ἐξ αὐτοῦ δὲ γεννᾶται ὁ Αβας.

ΑΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Λυγκέως.

ΑΒΑΣ, σοφιστὴς, συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς καὶ ἱστορικὰ ὑπομνήματα.

ΑΒΒΑΚΟΥΜ ὁ Προφήτης. τὸ γένος καὶ ἡ πατρίς του εἶναι ἄδηλος, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανασσῆ υἱοῦ Εζεκίου· αὐτὸς ἔφερε τὰ φαγητὰ εἰς τὴν Βαβυλῶνα πρὸς τὸν Δανιὴλ, ὅταν ἐρρίφθη εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων.

ΑΒΒΑΣ, θεῖος τοῦ Μωάμεθ, ἐχρημάτισεν ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους στρατηγοὺς τῆς Αραβίας, ἐπολέμησε μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ νικηθεὶς ἠχμαλωτίσθη ἀπ' αὐτὸν, ὅστις ἔπειτα τὸν ἐσυγχώρησε, καὶ τὸν ἔκαμε πρῶτον του ἀρχιστράτηγον. οἱ Οθωμανοὶ τὸν ἐσέβοντο· ὁ Καλίφης Ομὰρ καὶ Οθμὰν, διάδοχοι τοῦ Μωάμεθ, καὶ οἱ σημαντικώτεροι διδάσκαλοι τοῦ ἔθνους των δὲν διέβαινον ποτὲ ἔφιπποι ἀπ' ἔμπροσθέν του, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ καταβοῦν, καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν. ἀπέθανε κατὰ τὸ 652. Μ.Χ.

ΑΒΒΕΪΓΟΗΣ, Ισπανὸς. οὗτος ὑπερεκθειάζει τὸν Αριστοτέλην καὶ τὸν ὀνομάζει θεὸν τῆς σοφίας· διὸ καὶ ἐπωνομάσθη ψυχὴ τοῦ Αριστοτέλους. συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα, ὑπομνήματα καὶ ἑρμηνείας. ἔζη κατὰ τὸ 1150. Μ.Χ.

ΑΒΔΑΛΑΧ, υἱὸς τοῦ Ομὰρ· εἷς ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους, καὶ γενναιοτέρους ὀπαδοὺς τοῦ Μωάμεθ. ἦτον τόσον ἐλεήμων, ὥστε ἐνῷ περιεπάτει μὲ τὸν ἵππον του ἐσέκετο ὅππος ἀφ' ἑαυτοῦ του διὰ νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν ἐλεημοσύνην. ἠλευθέρωσε χιλίους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους εἶχε δούλους· ἀπέθανε τὸ 650. Μ.Χ.

ΑΒΔΕΡΑΜ, ὁ ὄγδοος μονάρχης τῶν Οθωμανῶν, κατὰ τὸ 912. Μ.Χ. ἤρχησε τὰς κατακτήσεις του εἰς τὴν Ισπανίαν. οὗτος ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἐστάθη μάλλον ἔνδοξος παρὰ εὐτυχὴς. ἐγνώριζεν ὅλα τὰ χρεη, ὅσα χαρακτηρίζουν τὸν καλὸν βασιλέα. ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, καὶ συνετέλει εἰς τὰ μέσα τῆς εὐτυχίας των, κρίνων καὶ ὑπερασπιζόμενος αὐτοὺς ὡς πατὴρ, οἱ δὲ ὑπήκοοι ἐπρόσφερον πρὸς αὐτὸν αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης, σεβόμενοι καὶ ἀγαπῶντες αὐτὸν ὡς πατέρα. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 961. Μ.Χ.

ΑΒΔΗΡΟΣ, νέος Οπούντιος καὶ ὀπαδὸς

τοῦ Ηρακλέους μετὰ τὸν θάνατόν του ἔκτισεν ὁ Ηρακλῆς διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἀπέθανε τὴν πόλιν Αβδηρα.

ΑΒΔΙΑΣ, Βαβυλώνιος. Ιουδαῖος τὸ γένος. οὗτος συνέγραψε τὰς πράξεις τῶν Αποστόλων εἰς ἑβραϊκὴν διάλεκτον. εἶναι καὶ ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ ἀπατεών, ὅστις ἐφαντάζετο, ὅτι εἶδε τὸν Χριστὸν, καὶ συναπεσράφη μετὰ τῶν Αποστόλων.

ΑΒΔΟΛΩΝΥΜΟΣ, Σιδώνιος· οὗτος ὢν ἀπὸ βασιλικὴν οἰκογένειαν ἔγεινε κηπουρὸς διὰ τὴν πτωχείαν του. ὁ Μέγας Αλέξανδρος τὸν κατέστησε βασιλέα εἰς τὴν Σιδῶνα· ὅταν ἔβαλε τὸ βασιλικὸν διάδημα, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Μέγαν Αλέξανδρον, ὅστις τὸν εἶπε· "δὲν πρέπει νὰ φαντασθῇς, διότι ἔγινες βασιλεύς, ἀλλὰ νὰ ὑποφέρῃς μὲ ὑπομονὴν, καθὼς ὑπέφερες εἰς τὴν πτωχείαν σου." αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη μὲ θαυμασμόν. "ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ὑποφέρω μὲ σαθερότητα ψυχῆς τὸ βασίλειον! οἱ κόποι τῶν χειρῶν μου ἔφθασαν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου· ἐνῷ τίποτε δὲν εἶχον, τίποτε δὲν μελείπει."

ΑΒΕΝΖΟΑΡΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σιβύλην μητρόπολιν τῆς Ανδαλουσίας περὶ τὸ 980. ἔτος, θαυμάζεται διὰ τὴν μεγάλην του φιλανθρωπίαν, καὶ φιλοπτωχείαν· ἐπειδὴ ἦτον Ιατρὸς καὶ ἐπισκέπτετο τοὺς πτωχοὺς χωρὶς πληρομὴν, ἐπωνομάσθη σοφὸς καὶ ἔνδοξος. λέγεται, ὅτι ἔζησεν 136. χρόνους χωρὶς νὰ ἀσθενήσῃ ποτέ.

ΑΒΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Ροβοὰμ, υἱοῦ τοῦ Σολομῶντος, ὅστις ἐπολέμησε τὸν Ιεροβοὰμ δοῦλον τοῦ Σολομῶντος, καὶ εἰς μίαν ἡμέραν ἐφονεύθησαν εἰς τὸν πόλεμον πεντακόσιαι χιλιάδες ἄνδρες.

ΑΒΙΕΝΟΣ, Σῆξτος Ροῦφος Ιταλὸς· ἔζη ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται. Αράτου μετάφρασις εἰς ἑξαμέτρους στίχους, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΒΙΚΕΝΑΣ, ὁ πλέον πεπαιδευμένος Ιατρὸς τῆς Αραβίας· εἶχε μνημονικὸν θαυμάσιον· παιδιόθεν ἔμαθε τὰ μαθηματικὰ, τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ιατρικήν. ἐσάθη μυστικὸς γραμματεὺς τοῦ Σουλτάνου Καμπούς. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1036 Μ. Χ. ἐν Μεδίνῃ ἐτῶν 58. ἦτο δὲ τόσον ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς, ὥστε ἔλεγον περὶ αὐτοῦ, ὅτι οὔτε ἡ Ιατρικὴ τὸν ἐδίδαξε τὸ ὑγιεῖως ζῆν, οὔτε ἡ φιλοσοφία τὸ καλῶς ζῆν.

ΑΒΙΜΕΛΕΧ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. εἶναι καὶ ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ, ὁ υἱὸς τοῦ Γεδεών, ὅστις ἐσάθη καὶ κριτὴς τῶν Εβραίων μετὰ τὸν Ιησοῦν τοῦ Ναυῆ καὶ ἐφόνευσε καὶ τοὺς ἀδελφούς του. καὶ ἄλλος Αβιμέλεχ. ὅστις ἐκοιμήθη ἑβδομήκοντα χρόνους εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ιερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ὁ αὐτὸς ἦτον καὶ ὑποτακτικὸς τοῦ Προφήτου Ιερεμίου.

ΑΒΙ-ΟΣΒΙΑΣ, Ισορικὸς Αραψ. οὗτος ἀπαριθμεῖ σχεδὸν τριακοσίους Ιατροφιλοσόφους, καὶ συγγραφεῖς Αραβας Μωαμεθανούς. ἐξ αὐτῶν ἐσημειώσαμεν τοὺς πλέον ἐγκρίτους. Ραζῆς πέρσης τὸ γένος. Αλιαββὰς. Αβικένας. Αβενζοάρος. Αβδερρόης. Αλβουκαζῆς. ἀποσιωπήσαντες τοὺς λοιποὺς τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐχάθησαν.

ΑΒΙΣΑΡΗΣ, ἢ Αβίσαρος, βασιλεὺς τις τῶν Ινδῶν, κατὰ Στράβ. πολεμήσας μὲ τὸν Πῶρον κατὰ τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΑΒΙΤΟΣ Αλκιμος, ἀπὸ τὴν Βιέννην τῆς Γαλλίας, ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Αβίτου, καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. συνέγραψε ποιήματα εἰς στίχους ἑξαμέτρους, ἓν ἐξ αὐτῶν διαλαμβάνει περὶ ἀρχῆς τῆς ἁμαρτίας, περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ, καὶ περὶ κατακλυσμοῦ· ἕτερον περὶ παρθενίας. ἔζη κατὰ τὸ 520. Μ.Χ.

ΑΒΡΑΑΜ ὁ Πατριάρχης, ἀπ' αὐτὸν κατάγονται οἱ Εβραῖοι. οὗτος ἀπὸ τὴν χαλδαίαν ἀπέρασε εἰς τὴν χαναάν, ὅπου ἔζη ἐκ τῆς κτηνοτροφίας. ἀναγκασμένος ποτὲ ἀπὸ πεῖναν ἀπέρασε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέστρεψε πλούσιος, καὶ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν του Λώτ. ἔκλεξε τὰς πεδιάδας τῶν Σοδόμων καὶ Γομόῤῥων, αἱ ὁποῖαι πόλεις κατεποντίσθησαν, αὐτὸν δὲ τὸν τόπον καταπλημμυῤῥεῖ ἕκτοτε ἡ λεγομένη Νεκρὰ Θάλασσα. ὁ Λώτ ἐσώθη εἰς τὴν πόλιν Σιγώρ. σχεδὸν ὅλα τὰ ἔθνη ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐπροσκύνουν εἴδωλα καὶ ζῶα. ἀλλ' ὁ Αβραὰμ ἐπροσκύνει τὸν ἀληθινὸν Θεόν. οὗτος ἔζησε χρόνους 175. καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1862. Π.Χ. Ηθεία γραφὴ δὲν μᾶς ἀναφέρει περὶ τῆς παιδείας αὐτοῦ. οἱ Ραββῖνοι ἀποδεικνύουν, ὅτι ἐφεῦρε τὰ χαλδαϊκὰ γράμματα, τὴν Αστρονομίαν, καὶ τὴν ὀνειροκριτικὴν, καὶ ὅτι συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα.

ΑΒΡΑΔΑΤΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς καὶ ὑποτελὴς εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Ασσυρίων. οὗτος πολεμῶν μὲ τὸν πρῶτον Κῦρον ἀπέθανε εἰς τὴν μάχην. Ιδὲ Ξεν. Κύρ. Παιδ.

ΑΒΡΑΜΙΣΚΟΣ, Εβραῖος Ισπανὸς, Συγγραφεὺς τῆς περιφήμου γραφῆς τῆς Ισπανίας περὶ τῆς ποσότητος τῶν ἀστέρων ταῦτα δὲ τὰ ἐσύνθεσεν οὕτωπως εἰς φράσεις τινὰς, ὥστε κατὰ τὴν ἰδέαν του ἐξηγοῦντο διαφοροτρόπως τὰ νοήματά των. ἔζη περὶ τὰ 1540. Μ. Χ.

ΑΒΡΟΖΕΛΜΗΣ, Θράξ τις Ερμηνεὺς τοῦ Βασιλέως Σεύθου, ὅστις πρότερον ἐγράφετο Αβρόζελμος. Ξενοφ.

ΑΒΡΟΚΟΜΑΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ιδὲ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.

ΑΒΡΩΝ Αθηναῖος, Ιστοριογράφος, ὅστις συνέγραψε περὶ Εορτῶν καὶ Θυσιῶν τῶν Αρχαίων. Ιδὲ Στέφ.

ΑΒΡΩΝ Γραμματικὸς, Ρόδιος, μαθητὴς τοῦ Τρύφωνος· ἐχρημάτισε σοφιστὴς εἰς τὴν Ρώμην.

ΑΒΡΩΝΥΧΟΣ, ἔνδοξος Αθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Ηρόδοτος.

ΑΓΑΘΑΡΧΙΔΗΣ Κνίδιος, Ιστορικὸς, ῥήτωρ καὶ Γεωγράφος. οὗτος ἔζη περὶ τὰ 147. Π. Χ. συνέγραψε πολλὰ ἱστορικὰ, τὰ ὁποῖα ἐμιμήθη ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται ἐκθέσεις τινὲς περίεργοι περὶ τῆς Ερυθρᾶς θαλάσσης, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὡς πρὸς τὰ ζωτικὰ καὶ φυτικὰ προϊόντα. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐλασσόνων Γεωγράφων τοῦ Οδσωνίου.

ΑΓΑΘΑΡΧΙΔΗΣ, ἔνδοξος σοφιστὴς τῶν Κορινθίων.

ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ, Σάμιος, περίφημος ποιητὴς αὐτὸς πρῶτος ἐκαλλώπισε τὰ θέατρα εἰς τελειοτέραν τῆς ἐποχῆς του κατάστασιν. ἔζη κατὰ τὸ 480. Π.Χ.

ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ, Ναύαρχος, Συρακούσιος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Θουκυδίδης.

ΑΓΑΘΗΜΕΡΗΣ υἱὸς τοῦ Ορθωνος. οὗτος συνέγραψε συνοπτικῶς τὴν Γεωγραφίαν τοῦ Πτολεμαίου εἰς δύω βιβλία. μὲ ἐπιγραφὴν, " ὑποτυπώσεις τῆς Γεωγραφίας ἐν Επιτομῇ. ", ἐξεδόθη ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστί. ἔζη κατὰ τὸ 230. Μ.Χ.

ΑΓΑΘΙΑΣ ὁ ἐκ Μυρίνης τῆς Αἰτωλίας, υἱὸς τοῦ Μεμνωνίου καὶ τῆς Περικλέας. ἔζη κατὰ τὸ 590. Μ.Χ. ὁ Πατήρ του ἐσάθη Διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς, αὐτὸς δὲ ἦτον χριστιανὸς πολλὰ πεπαιδευμένος, καὶ ἐπαγγέλλετο τὴν πρωτασίαν τῶν Ρητόρων. σώζεται μία ἱστορία συγγραφεῖσα ἀπὸ τὸν ἴδιον. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιουστινιανοῦ βασιλέως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔκαμε καὶ συλλογὴν εἰς Ανθολογίας εἶδος τῶν ἐξ παρελθόντων αἰώνων ἐπιγραμματοποιῶν καὶ ποιητῶν.

ΑΓΑΘΙΝΟΣ, Σπαρτιάτης, περίφημος Ιατρὸς. οὗτος ἐπροσπάθησε νὰ συμβιβάσῃ τόσον μετὰ τῶν ἐμπειρικῶν, καθὼς καὶ τῶν Μεθοδικῶν τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀνομαζομένην ἐκλεκτικὴν αἵρεσιν, τῆς ὁποίας ἦτον ὁ ἀρχηγός.

ΑΓΑΘΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου Θρασυβούλου, ὅστις ἐνίκησε εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. ἰδὲ Παυσ.

ΑΓΑΘΟΒΟΥΛΟΣ, Αλεξανδρινός. Κυνικὸς Φιλόσοφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Λουκιανός,

ΑΓΑΘΟΔΑΙΜΩΝ, Αλεξανδρινὸς, περίφημος μηχανικὸς, σύγχρονος τοῦ Γεωγράφου Κλαυδίου Πτολεμαίου.

ΑΓΑΘΟΔΑΪΜΩΝ, χυμικὸς ὅστις ἔζη περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χριστόν.

ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΑ, Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, Βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων. ἰδ. Στράβ.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ, οὗτος πρὶν γίνῃ Βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἦτον κεραμεὺς ὁμότεχνος μὲ τὸν πατέρα του, φθάσας δὲ εἰς τὴ Βασιλικὴν ἀξίαν, ὁσάκις ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ἔβαζε μεταξὺ τῶν χρυσῶν σκευῶν καὶ πήλινα, λέγων ἀσυσόλως, ὅτι κατάγεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ποταπὴν τέχνην. ἐφαρμακεύθη ἀπὸ τὸν Αρκάγαθον κατὰ τὸ 990, Π.Χ.

ΑΓΑΘΥΡΣΟΣ υἱὸς τοῦ Ηρακλέους καὶ τῆς Εχίδνης ἐκ τούτου κατήγοντο οἱ Αγαθύρσιοι· Ηρόδ.

ΑΓΑΘΩΝ, Αθηναῖος, ποιητὴς τραγικὸς καὶ κωμικὸς. ἔζη κατὰ τὸ 410. Π.Χ. ἔλαβε τὴν νίκην μὲ τὴν πρώτην του τραγῳδίαν, καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν Εὐριπίδην καὶ Παυσανίαν. ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται λείψανα τινὰ ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων.

ΑΓΑΚΛΕΗΣ, εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Μυρμιδόνων, πατὴρ του Επειγέως. Ομήρ. Ιλι. Π'

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, υἱὸς τοῦ Ατρέως καὶ τῆς Εὐρώπης Βασιλεὺς τοῦ Αργους, ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων τῆς Ελλάδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. ἐκεῖ ἔδωκε καὶ τὴν Βρισηΐδα εἰς τὸν Αχιλλέα, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἠχμαλώτισεν, ὅταν μὲ πόλεμον ἐκυρίευσε τὴν χώραν τῆς Βερνέσης. ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Αἴγισθον κατὰ τὸ 1183. Π.Χ.

ΑΓΑΜΗΔΗΣ, ὅς κατεσκεύασε τὸ Ιερὸν τοῦ Ιππίου Ποσειδῶνος εἰς τὴν πόλιν τῆς Πελοποννήσου Μαντίνειαν. ὁ Πατήρ του ὠνομάζετο Εργῖνος, βασιλεὺς τῶν Ὀρχομενίων ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Τρο-

φωνίου. καὶ οἱ δύο οὗτοι ἦσαν ἄριστοι ἀρχιτέκτονες. περὶ αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Ἀπόλ. καὶ Παυσ.

ΑΓΑΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Εργίνου, Βασιλέως τῶν Ορχομενίων, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου. περίφημος τεχνίτης τῆς ἀρχαιότητος, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Απόλλωνος, καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Ἀτρέως Βασιλέως τῶν βοιωτῶν Ομηρ.

ΑΓΑΠΑΪΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Ωρεοῦ ἐπὶ τῆς Εὐβοίας Δημ.

ΑΓΑΠΗΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Αγκαίου, καὶ ἐγγονὸς τοῦ Λυκούργου, Βασιλέως τῆς Αρκαδίας. οὗτος ἐξεστράτευσε μετὰ τοῦ Αγαμέμνονος κατὰ τῆς Τρωάδος μὲ 60. πλοῖα. Ιδ. Ομηρ Ιλ. 609.

ΑΓΑΠΗΤΟΣ, διάκονος τῆς Μεγάλης Εκκλησίας. ἔζη κατὰ τὸ 530. Μ.Χ. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος Ιουστινιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. ἔγραψε πρὸς αὐτὸν 72. παραινετικὰ κεφάλαια, περιέχοντα κανόνας καὶ συμβουλὰς περὶ τῶν Βασιλικῶν χρεῶν ἀναφορικῶς προς τὸ ὑπήκοον, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται Βασιλικὴ σχέδη. ἐξεδόθησαν πολλάκις εἰς τὰ παρίσια καὶ ἀλλαχοῦ.

ΑΓΑΠΙΟΣ Βλησμὰς ἰθακήσιος, ἐσπούδασεν εἰς τὰς Αθήνας, ἐχρημάτισε Ιεροκύρηξ τῆς Μεγάλης Εκκλησίας.

ΑΓΑΠΙΟΣ, Αλεξανδρινός. Ιατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητής. οὗτος ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, καὶ ἀπέκτησε μεγάλην φήμην καὶ δόξαν διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῆς ἐπιστήμης του.

ΑΓΑΠΙΟΣ, Φιλόσοφος, Αθηναῖος τὸ γένος, συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΑΓΑΠΤΟΛΕΜΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ευρήνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ. Απολ.

ΑΓΑΡΙΣΤΗ, Θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικιῶνος, σύζυγος καὶ τοῦ Μεγακλέους. Ηρόδ. – Θυγάτηρ τοῦ Ιπποκράτους, καὶ Μήτηρ τοῦ Περικλέους.

ΑΓΑΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αὐγείου, καὶ Πατὴρ τοῦ Πολυξένους, Βασιλέως τῆς Ηλιδος. εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ελένης Ομηρ.

ΑΓΑΣΙΑΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς Εφέσιος, υἱὸς τοῦ Δοσιθέου, καὶ δωρικῶς ἀγησίας, εἰς τὸ ὁποῖον ὄνομα ἄλλοι ὑποθέτουν ἄλλον.

ΑΓΑΣΙΑΣ ὁ Στυμφαλίτης ἐκ τῆς πόλεως Στυμφάλου ἐξ Αρκαδίας. Ξενοφ.

ΑΓΑΣΙΚΛΗΣ, σοφὸς Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. οὗτος ἔκαμε νὰ ἀνθῇ ἡ εἰρήνη εἰς τὴν ἐπικράτειάντου. ἐρωτηθεὶς πῶς ἠμπορεῖ ὁ Βασιλεὺς νὰ ζῇ μὲ ἀσφάλειαν; ἂν φέρηται, ἀπεκρίθη, πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, ὡς ἕνας πατὴρ πρὸς τὰ ἴδιά του τέκνα. ἔζη κατὰ τὸ 650. Π.Χ.

ΑΓΑΣΤΡΟΦΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, υἱὸς τοῦ Παίονος, τὸν ὁποῖον ὁ Διομήδης ἐφόνευσεν εἰς τὴν μάχην.

ΑΓΑΥΗ Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Αρμονίας, καὶ γυνὴ τοῦ Εχίονος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Πενθέα. αὕτη ἦτον ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου, καὶ ἐπειδὴ ὁ Πενθεὺς δὲν τὴν ἐδόξαζεν, ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν Μητέρα του.

ΑΓΑΥΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῶν Τρωαδιτῶν. τούτου τὸ ὄνομα φέρει διὰ ἐπίθετον Αβυδηνός τις Ιλ.

ΑΓΓΕΛΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν Διδάσκαλος τῆς ποιητικῆς τοῦ νέου σχολείου. οὗτος ἐπρόσθεσε τελειοποιήσεις

εἰς τὴν Αρχιτεκτονικήν. ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Νεαπόλεως. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1591. Μ.Χ.

ΑΓΔΑΒΑΤΑΣ, στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Αχ.

ΑΓΕΛΑΔΑΣ, ὄνομα δύω περιφήμων ἀγαλματοποιῶν τῆς ἀρχαιότητος τῶν Αργείων. ἐξ αὐτῶν ὁμὲν ἔζη κατὰ τὸ 520 Π.Χ. ὁδὲ κατὰ τὸ 453. Π. Χ. Ανθολ.

ΑΓΕΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Φράδμονος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωϊκῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ιλ. Θ'.

ΑΓΕΛΑΟΣ υἱὸς τοῦ Δαμάσορος, καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οδυσσεὺς ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ιθάκην. Οδ. υ.

ΑΓΕΛΑΟΣ υἱὸς τοῦ Ηρακλέους καὶ τῆς Ομφάλης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Κροῖσος Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Απολ.

ΑΓΗΝΩΡ, Βασιλεὺς τῆς Φοινίκης οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Τηλέφασιν τῶν Κάδμον, τὸν Φοίνικα, τὸν Κόληκα καὶ τὴν Ευρώπην. Ζήτ. Κάδμον.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΟΣ Λοκρὸς Επιζεφύριος, υἱὸς τοῦ Αρχεστράτου νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας κατὰ τὸ 481. Π.Χ. Πίνδ.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ, εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον σημαντικοὺς, καὶ περιφήμους Βασιλεῖς τῆς Λακεδαίμονος καὶ εἰς πόλεμον καὶ εἰς εἰρήνην. οὗτος παιδίον ὤν, τὸν ἔβαλεν ὁ Πρόεδος τῶν παιδίων νὰ καθήσῃ εἰς ἄσημον τινὰ τόπον, καὶ μόλον ὅτι ἦτον εἰς τὴν σειρὰν τοῦ νὰ γίνῃ βασιλεὺς ὑπήκουσε λέγων "ἐγὼ θέλω ἀποδείξει, ὅτι δὲν τιμᾷ ὁ τόπος τοὺς Ηρωας, ἀλλ' οἱ Ηρωες τον τόπον," ἀφοῦ δὲν ἔγινε Βασιλεὺς δὲν ἐδόθη ποτὲ εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφὰς, ἀλλὰ ζῶν μετρίως κατὰ πάντα ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ Βατιλεὺς πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους, ὄχι εἰς τὰς τρυφὰς καὶ χαυνότητα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ ἀνδρείαν. ἔλεγε προτέτι ὅτι ὁ καρπὸς τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου ἦτον ἡ καταφρόνησις τῶν ἡδονῶν. Ξένος τις ἐθαύμαζε βλέπων τὸν ἴδιον Βασιλέα ἐνδυμένον ὅμοια μὲ τοὺς λοιποὺς Σπαρτιάτας, καὶ τρεφόμενον μὲ τὴν αὐτὴν τροφήν. ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς ἔπαυσε τὸν θαυμασμόν του, εἰπὼν πρὸς αὐτὸν. οὕτω διὰ μέσου αὐτῆς τῆς μετριότητος διατηροῦμεν ἓν πολύτιμον πρᾶγμα, τὴν ἐλευθερίαν", ἐφάνη φοβερὸς καὶ ἔνδοξος νικητὴς εἰς τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν πολέμους, καὶ ὑπερασπίσθη γενναίως τὴν πατρίδα του κατὰ τῶν ἐχθρικῶν κινημάτων τῶν Θηβαίων, καθὼς καὶ ὅλας τὰς ὑπ' αὐτῶν πολεμουμένας Ελληνικὰς πολιτείας. ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀνίατον πάθος καὶ ἀπέθανε εἰς τὸν λιμένα τὸν ὀνομαζόμενον Λιμὴν τοῦ Μενελάου. ἀποθνήσκων δὲ διέταξε νὰ μὴ σήσουν ἄγαλμα εἰς τιμήν του, "ἂν ἐγὼ, εἶπεν, ἔκαμα κἀνὲν λαμπρον ἐπιχείρημα, αὐτὸ ἱκανὸν νὰ τιμήσῃ τὸ ὄνομά μου καὶ οὐχὶ τὰ ἀγάλματα," ἀπέθανε κατὰ τὸ 361. Χ.Π.

ΑΓΗΣΙΜΑΧΟΣ, Αἰτναῖος, τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πίνδ.

ΑΓΗΣΙΜΒΡΟΤΟΣ, ἔμπειρος θαλασσινὸς Ρόδιος. ἔζη περὶ τὸ 200. Π.Χ. οὗτος συνήργησε εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς

ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ερετρίας.

ΑΓΗΣΙΠΠΙΔΑΣ, Σπαρτιάτης, φρούραρχος, καὶ ἄρχων τῆς πόλεως Ἡρακλείας Θου. Ε'.

ΑΓΗΤΟΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Αλκείδου τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβε μὲ ἀπάτην ὁ Αρίσων Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ηρόδ.

ΑΓΙΔΗΣ, ἢ Αγις, πρῶτος υἱὸς τοῦ Αρχιδάμου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Αργείους εἰς ἕνα αἱματώδη πόλεμον, εὑρισκόμενος ποτὲ πλησίον τῆς Μαυριτανίας κατὰ πρόσωπον τῶν ἐχθρῶν, καὶ πληροφορημένος ὢν, ὅτι ἔμελλε νὰ χάσῃ ἐκεῖνον τὸν πόλεμον, διότι οἱ ἐχθροὶ ἦσαν περισσότεροι, " κάμνει χρεία, εἶπε, νὰ πολεμήσῃ τις ἐναντίον εἰς πολλούς", τὸν ἠρώτησαν μίαν ἡμέραν εἰς ποῖον εἶδος μαθήσεως ἐγυμνάσθησαν οἱ Σπαρτιᾶται; εἰς τὸ νὰ ἠξεύρουν, εἶπε, νὰ προσάζουν, καὶ νὰ ὑποφέρουν τὴν προσαγήν.

ΑΓΙΔΗΣ, δεύτερος υἱὸς τοῦ Εὐρυσθένους, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἐφημίσθη εἰς τὸν πόλεμον τῆς Πελοποννήσου. οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ ὅτι οἱ φθονεροὶ ἄνθρωποι εἶναι πολλὰ δυσχεῖς, ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων τιμωρεῖ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. τὸν ἠρώτησε ποτὲ ἕνας κακοποιός, ποῖος ἦτον ὁκαλήτερος τῶν Σπαρτιατῶν; αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη, ὃς τις δὲν σὲ ὁμοιάζει. ἀπέθανε τὸ 907. Π.Χ.

ΑΓΙΔΗΣ τρίτος, υἱὸς τοῦ Αρχιδάμου, καὶ ἔκγονος τοῦ Αγησιλάου. μόλον ὅτι παιδιόθεν ἀνετράφη εἰς τὰς εὐτυχίας καὶ ἡδονάς, ἀφοῦ ἔβασεν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἀριστοκρατίας, νέος ὢν παρέτησεν ὅλας τὰς εὐτυχίας καὶ ἡδονάς, καὶ ἐδόθη εἰς τὸ νὰ μεταρρυθμήσῃ, ὄχιμόνον τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν Σπάρτην, ἥτις εἶχε διαφθαρῆ ἀπὸ τὰς καταχρήσεις. μόλα ταῦτα ἐμισήθη ἀπὸ τοὺς Εφόρους, καὶ ἐκατηγορήθη ὡς ἀνατροπεὺς τῶν ἠθῶν καὶ νόμων τοῦ Λυκούργου, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. εἰς φυλακὴν εὑρισκόμενος ἐρωτήθη, ἂν μετενόησε δι' αὐτὰς τὰς καινοτομίας. " ὄχι, ἀπεκρίθη μὲ γενναιότητα, δὲν θέλω μετανοήσει εἰς τὰ ἐπιχειρηματάμου, τὰ ὁποῖα θέλλουν ἐνωθῆ πάντοτε μὲ τὴν τιμιότητα, μόλον ὅτι ἠξεύρω, ὅτι ταῦτα ἄλλο βραβεῖον δὲν θέλουν μοὶ δώσει παρὰ τὸν θάνατον. ὅταν δὲ εἶδε τὸν δήμιον πλησιάζοντα μὲ σχοινίον εἰς τὰς χεῖρας διὰ νὰ τὸν πνίξῃ, καὶ κλαίοντα " ἄφες, εἶπεν, ἐγὼ νὰ κλαίω τὴν ἀτυχίαν μου καταδικαζόμενος ἀδίκως, καὶ τυλίξας εὐθὺς τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν του τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν δήμιον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν.

ΑΓΙΔΗΣ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατὰ τὸ 250. Π.Χ. ὅσις κατ' ἀρχὰς ἐξωρίσθη καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα, ὅπου ἐθανατώθη κατὰ 244. Π.Χ.

ΑΓΙΛΟΫΛΦΟΣ, πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Λομβαρδίας (ἐπαρχία τῆς Ιταλίας.) ὅπου ἔγινε χριστιανός. πρὶν ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον, ἦτον Δούξ τοῦ Τορίνου. ἐκλεγθεὶς σύζυγος τῆς Βασιλίσσης Θεοδολίνδας, ἐφεύθη Βασιλεὺς μὲ σιδηροῦν στέφανον. ἀπέθανε τὸ 613. Μ.Χ.

ΑΓΙΣ, ἰδὲ Αγίδης.

ΑΓΡΑΪΟΣ, Γεωργός. φυτεύων ἀμπελῶνα, ἐφέρθη μὲ σκληρότητα πρὸς τοὺς δούλους του. ὅθεν καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν τὸ

κατηράσθη νὰ μὴ φάσῃ νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἀμπέλου. ἀλλ' ὁ Ἀγκαῖος, ὅταν ἔφασεν ὁ καρπὸς, ἐτρύγα χαίρων, καὶ ἐπρόσταξε τὸν δοῦλον νὰ τὸν κεράσῃ. ἐνῷ δὲ ἔμελλε νὰ φέρῃ τὸ ποτήριον εἰς τὸ στόματου, τὸν ἐνθύμισε τὴν κατάραν. ὁ δὲ δοῦλος εἶπε " μεταξὺ χειλέων καὶ κύλικος πολὺ τὸ διάστημα,, ἐν τοσούτῳ ἦλθεν ἄλλος λέγων, ὅτι χοῖρος μέγιστος φθείρει τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου. ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἀρήσας τὸ ποτὸν, ὥρμησε κατὰ τοῦ χοίρου, καὶ πληγωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἀπέθανε. ὁ Φερεκύδης λέγει, ὅτι ὑπὸ χοίρου Καλυδωνίου, (ἡ δὲ Καλυδὼν πόλις τῆς Ἀκαρνανίας εἰς τὴν Ἤπειρον.) ἐπληγώθη εἰς τὸν μηρὸν καὶ ἀπέθανε.

ΑΓΚΟΣ Μάρκος, τέταρτος Βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων. ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν Τοῦλλον Ὁστίλιον κατὰ τὸ 638. Π.Χ. ἐπολέμησε μὲ νικητικὰ τρόπαια κατὰ τῶν Λατίνων. ἐνίκησε πρῶτος τοὺς Βεΐσιους, τοὺς Φιδηνάτους, τοὺς Βολούσκους, καὶ τοὺς Σαβίνους. ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ Βασίλειόν του καὶ τὸ ὄρος ὀνομαζόμενον Ιανίκουλον. ἦτον φίλος τῆς εἰρήνης καὶ τῶν τεχνῶν. ἐβασίλευσε χρόνους 34.

ΑΓΛΑΪΣ, θυγάτηρ τοῦ Αθηναίου Μεγακλέους. περιόδητος διὰ τὴν ὑπέρμετρον ἀδδηφαγίαν της. Αιλιαν.

ΑΓΛΑΟΝΙΚΗ, ἡ Αγλανίκη, θυγάτηρ τοῦ Ηγήτορος Βασιλέως τῆς Θεσσαλίας. εἶχεν ἀρκετὰς γνώσεις τῆς Αστρονομίας, προέλεγε δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης. Πλουτ.

ΑΓΛΑΟΣ, πένης τις ἀνὴρ, ζῶν ἀπὸ τὴν γεωργικήν. περὶ τοῦ ὁποίου ἀπεκρίθη τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ὅτι εἶναι εὐτυχέστατος, ἐρωτώμενον ὑπὸ τοῦ Κροίσου, ἂν ὑπάρχῃ ἄλλος εὐτυχέστερος αὐτοῦ. Ανάχ. περι.

ΑΓΛΑΟΦΩΝ, ὄνομα δύω περιφήμων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα Π.Χ. καὶ ἦν πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Αριστοφῶντος, ζωγράφων περιφήμων. Πλάτ. ὁ δ' ἄλλος ἦτον υἱὸς τοῦ Αριστοφῶντος, καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ζῶν περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα. Π.Χ. πλάτ.

ΑΓΝΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αγνίου, ἐκ τῶν Αργοναυτῶν. Απολ. Ροδ.

ΑΓΝΙΟΣ, πατὴρ τοῦ Αργοναύτου Τίφυος. Απολ.

ΑΓΝΟΔΙΚΗ, γυνή τις ἐν Αθήναις, ἥτις πρώτη ἤρχισε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Μαιευτικὴν τέχνην εἰς τὰς τικτούσας γυναῖκας, ἐνῷ πρότερον ἐγεννοῦσαν μὲ τὴν βοήθειαν ἀνδρῶν Ιατρῶν. Ὑγιν.

ΑΓΝΩΝ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. πατὴρ τοῦ Θηραμένους, ὅστις ἔκτισε τὴν Αμφίπολιν. Θου. Β'. Ὕλεν Αγώνεια, μνημεῖον εἰς τιμὴν τοῦ Αγνωνος.

ΑΓΝΩΝ, Τήϊος, Αξιωματικὸς Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Αιλιαν.

ΑΓΝΩΝΙΔΗΣ, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Αθήναις. κατηγορήσας τὸν Φωκίωνα ὡς προδότην. οὗτος ἐθανατώθη ἀπὸ τοὺς Αθηναίους περὶ τὰ 318. Π.Χ. Αφοῦ ἐπλημμύρησαν τὴν κατὰ τοῦ Φωκίωνος ἄδικον καταδίκην.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, περίδοξος δημαγωγὸς ἐν Αθήναις. οὗτος διεδέχθη τὸν Κλέωνα, ὧν πρότερον εὐτελοῦς κατα-

σάσεως καὶ ἀλλαντοπώλης. Ἀριστοφ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ἀγαλματοποιὸς Πάριος. μαθητὴς καὶ ἐπιτήδειος τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκεται εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς Ραμνοῦντα.

ΑΓΟΡΑΝΑΞ, ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ρόδου. Καλλίμ.

ΑΓΡΑΥΛΟΣ. αὕτη μετὰ τὸν θάνατόν της ἐτιμήθη ὡς θεά, εἰς τὴν Κύπρον εἶχε καὶ ναόν. καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἑορτῆς της ἐθυσιάζετο κατ' ἔτος μία δυσυχὴς παρθένος. ἕως ὅτου θίφιλος Βασιλεὺς τῆς Κύπρου μετέβαλεν ἐκείνην τὴν ἀπάνθρωπον θυσίαν. προσάξας νὰ θυσιάζηται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ δάμαλις ἀντὶ τῆς παρθένου.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ, υἱὸς τοῦ Ηρώδου. ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ιουδαίας, ἔδειξεν ἓν ἀξιομνημόνευτον παράδειγμα εὐγνωμοσύνης. μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐφέρετο εἰς φυλακὴν διὰ προσαγῆς τοῦ Τιβερίου ἐδίψησε μὲ ὑπερβολήν. Θάυμαστος δέ τις λεγόμενος ἐπότισε τὴν δίψαν του. ἔπειτα δὲ ἀμοιβὴν ὁ Αγρίππας ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον, τὸν ἔκαμε ἐπισάτην τῶν κτημάτων του, καὶ ἀποθνήσκων, διέταξε εἰς τοὺς κληρονόμους του νὰ μὴ τοῦ ἀφαιρέσουν τὸ ἐπάγγελμα. ἀπέθανε κατὰ τὸ 43. Μ.Χ.

ΑΓΡΙΠΠΙΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος. ἦτον ὡραία, πλὴν φιλήδονος, καὶ φιλόδοξος. τρὶς ὑπανδρεύθη, καὶ τὸν ἔσχατον ἄνδρα της τὸν Αὐτοκάρτορα Κλαύδιον καὶ θεῖόν της ἐφαρμάκευσεν ἡ ἰδία, διὰ νὰ λάβῃ τὸν θρονον ὁ υἱός της Νέρων. ἕνας ποτὲ τῆς εἶπεν, ὅτι ὁ Νέρων μίαν ἡμέραν θέλει τὴν θανατώσει. αὐτὴ δὲ ἀπεκρίθη "δὲν πειράζει, ἂν αὐτὸς μὲ φονεύσῃ, φθάνει μόνον νὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον.,, ἴδε Νέρων.

ΑΓΥΡΡΙΟΣ, δημαγωγός τις ἐν Αθήναις, ὅστις αὐξήσας τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῇ Εκκλησίᾳ συναθροιζομένων Αθηναίων εὐνοήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου τὸν ἔκλεξαν στρατηγόν. ὁ Αριστοφάνης ἐφάπτεται αὐτοῦ ὡς μαλθακοῦ καὶ ἡδυπαθοῦς. Αριστ. καὶ Αργύριος παρὰ Ξενοφ.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ. εἷς τῶν ἐπισήμων Ελλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρωάδος. Ιλ. Ε'.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Ταφίων, καὶ πατὴρ τοῦ Μαίτου, φίλος δὲ τοῦ Οδυσσέως. Ομηρ. Οδυσ.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, ἡγεμών τις τῶν Φαιάκων. Οδυσ. Θ.

ΑΓΧΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου, καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αιγύπτου. Απολλόδ.

ΑΓΧΙΣΗΣ, υἱὸς τοῦ Κάπυος. ὅταν οἱ Ελληνες ἐκυρίευσαν τὴν Τρωάδα, αὐτὸς ἦτον ὑπέργηρος, καὶ ἐκινδύνευε νὰ καῇ ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν. ὁ δὲ Αἰνείας τὸν ἐπῆρε εἰς τὴν Σικελίαν μαζῆ του ὅπου καὶ ἀπέθανε ταφεὶς ἐντίμως εἰς ὄρος Ερυξ.

ΑΓΧΙΤΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου Βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίου, ὅστις ἐπολέμησε τοὺς Πέρσας εἰς τὰς Πλαταιάς. ἔνδοξος διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην της αὐτὴ κατεδίκασεν ἡ ἰδία τὸν υἱόν της εἰς θάνατον, ὅτι ἀπεδείχθη προδότης τῆς ἐλευθερίας τῶν Ελλήνων. κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο Αλειθέα. Πλούτ.

ΑΓΧΟΥΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Μίδου Βασιλε-

ως τῆς Φρυγίας, ῥιφθεὶς ἑκουσίως εἰς ἓν χάσμα τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελενῶν διὰ νὰ σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον κατακλυσμόν. Πλούτ. καὶ Οππιαν.

ΑΔΑ, θυγάτηρ τοῦ Εκατόμνου, καὶ γυνὴ τοῦ Ιδριέως Βασιλέως τῆς Καρίας. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν αὕτη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Αλεξ. τοῦ Μεγάλου. Αρρίαν. ἀναβ. Α΄.

ΑΔΑΜ, ὁ ἐκ θείας χειρὸς πλασθεὶς πρῶτος ἄνθρωπος, καὶ πατὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους. ἐξάθη ὁ Διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ πάσης ἐπιστήμης. ἔζησε χρόνους 930. καθὼς ἀποδεικνύουν οἱ Ραββῖνοι, οἵτινες μετέφρασαν τὸν βίον του ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ εἰς τὸ Λατινικὸν, καὶ ἔπειτα ὁ Φαβρίκιος εἰς τὴν αὐτοῦ βιβλιοθήκην Ελληνικήν.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ Κοραὴς, χῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σμύρνην τῇ 27. Απριλίου. 1748. υἱὸς τοῦ Ιωάννου Κοραῆ χίου. καὶ τῆς Θωμαΐδος Ρυσίας Σμυρναίας. οὗτος ὁ ἔνδοξος Ελλην παιδιόθεν ἐσπούδασε εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Σμύρνης τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον ὑπὸ τοῦ Αρχιδιδασκάλου Χρυσάνθου Καραβία Ιθακησίου, ἔπειτα τὴν Ιταλικὴν, Λατινικὴν, καὶ Γαλλικὴν διάλεκτον καὶ Κβραϊκήν. τὸ 1812. ἀπέρασε εἰς τὸ Μονσπελλιέρον, ὅπου ἐσπούδασε τὴν Ιατρικὴν, ἀπέθανε εἰς τὸ Παρίσιον τῇ 6. Απριλίου 1833. τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς εἶναι τὰ ἀκόλουθα. ἐξεδοθησαν τὸ 1799. χαρακτῆρες τοῦ Θεοφράστου, Ελληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ μὲ προλεγόμενα καὶ σημειώσεις Γαλλικάς. τὸ 1800. περὶ Αέρων ὑδάτων καὶ τόπων τοῦ Ιπποκράτους. τὸ 1801. τὸ Σάλπισμα πολεμιστήριον τῆς μεταφράσεως τοῦ Βεκαρίου. τὸ Γαλλιστὶ γραμμένον ὑπόμνημα περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ελλάδος. τὸ 1803. τοῦ Ηλιοδώρου τὰ Αἰθιοπικὰ, μὲ σημειώσεις Ελληνικὰς, καὶ προλεγόμενα εἰς τὴν σημερινὴν τῶν Ελλήνων Γλῶσσαν. τὸ 1805. τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην. τὸ 1830. ἐξέδωκεν ἀνωνύμως τὴν παράδοξον συμβουλὴν τριῶν ἐπισκόπων πρὸς τὸν Πάπαν Ιούλιον τὸν τρίτον.

ΑΔΑΜΑΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, υἱὸς τοῦ Ασίου Ομηρ. Ιλ. Ν.

ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Αχαιμενίδους, Ιθακήσιος, Αχαιμενίδαι δὲ ἐκαλεῖτο καὶ μία γενεὰ τῆς Περσίας τῶν ἐπισημοτέρων Γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἕως τοῦ Δαρείου βασιλεύσαντες, ἐξ ἧς ἐκλέγοντο καὶ οἱ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ηρόδοτος.

ΑΔΑΜΣΩΝ Ιωσὴφ, ποιητὴς ἔνδοξος, καὶ λαμπρὸς Φιλόσοφος. Εγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν κατὰ 1672. Μ.Χ. περὶ δὲ τὸ 1695. συνέγραψε ποίημα εἰς τιμὴν τοῦ Γολιέλμου τρίτου. ἐξέδωκε δὲ καὶ ἄλλα συγγράμματα, ἀναφέροντα ἐγκωμιαστικῶς θριάμβους τοῦ ἔθνους του, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ. ἐξάθη μυστικὸς γραμματεὺς τῆς πατρίδος του, καὶ μετ' οὐ πολὺ παραιτήσας τὸ ἔργον τοῦτο, ἐδόθη ὅλως διόλου εἰς τὴν σπουδήν. ἀπέθανε τὸ 1719. Μ.Χ.

ΑΔΕΒΙΓΗ, θυγάτηρ τοῦ Εὐρίκου ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ ἀνεψιὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Οθωνος πρώτου. ἐξάθη περίφημος εἰς τὴν Ελληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον. ἀπέθανε τὸ 980. Μ.Χ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις,

Στμ. Επ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ. υἱὸς τοῦ Λευκοφίδου, σύγχρονος τοῦ Αλκιβιάδου, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ὅστις ἐναυμάχησε μετὰ Λυσάνδρου εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμοὺς καὶ ἠχμαλωτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ξενοφ,

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ναύαρχός τις τῶν Κορινθίων. Αχ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Κήπιδος ἐξ Αθηνῶν. Πλάτ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρίσωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φιλοσόφου. Πλάτωνος. Πλάτ. Πολ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ἀδελφὸς Γλαύκωνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Καράσχρου. Πλάτ.

ΑΔΕΡΒΑΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Μικέψα Βασιλέως τῆς Νουμιδίας. οὗτος ἐνικήθη ἀπὸ τον Ιουγούρθα, καὶ ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῶν Ρωμαίων, ἡ δὲ Γερουσία διώρισε τὸν Αδερβάλην νὰ ὁρίζῃ τὴν κάτω Νουμιδίαν, τὸν δὲ Ιουγούρθα τὴν ἄνω. ἀλλ' αὐτὸς μὴ εὐχαριστούμενος, ἐπολέμησε τὸν Αδερβάλην, καὶ τὸν ἐφόνευσε κατὰ τὸ 113. Π.Χ.

ΑΔΜΗΤΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν εἰς τὴν Ηπειρον ὅστις συνήργησε ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ελλάδος, μόλον ὅτι ἐφαίνετο ἀδιάφορος. ὅταν δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Αθήνας, αὐτὸς τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως, καὶ τὸν ἐπρομήθευσε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, καταφεύγοντα εἰς Περσίαν.

ΑΔΜΗΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Αλκηστιν θυγατέρα τοῦ Πελίου, ἥτις ἀπέθανε ἑκουσίως διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της. ἔζη περὶ 1840. Π.Χ.

ΑΔΡΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, Βασιλεὺς τοῦ Αργους. οὗτος ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας του μὲ δύω ἐξωρίστους, τὴν μὲν Αργείαν μὲ τὸν Πολυνίκην, τὴν δὲ Δηϊπύλην μὲ τὸν Τυδέα, ἀφοῦ τοὺς ὑπεσχέθη καὶ τὴν εἰς τὴν πατρίδα των ἐπιστροφήν.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, εἷς τῶν σοφῶν. ἔζη περὶ τὰ 180. Π.Χ. ἦπατρίς του ἦτον ἡ Τύρος. ἐχρημάτισεν μαθητὴς Ηρώδου τοῦ Αττικοῦ, καὶ διάδοχος τῆς σχολῆς εἰς τὰς Αθήνας. ὁ Καῖσαρ Αντώνιος τὸν ἐτίμα μεγάλως, καὶ τὸν ἔστειλε πολλάκις καὶ δῶρα. ἐχρημάτισεν ἔπειτα καὶ Διδάσκαλος εἰς τὴν Ρώμην.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, Εκκλησιαστικὸς Συγγραφεὺς, συνέγραψε μίαν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν θείαν Γραφήν. ἔζη τὸ 450. Μ.Χ.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης κατὰ τὸ 117. Μ.Χ. φιλήσυχος Καῖσαρ, μολονότι πρὶν ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ἔτρεφε κατὰ τοῦ λαοῦ ἐχθροπαθείας τινάς. Γέροντος τινὸς ζήτημα ἠρνήθη ποτὲ, πρὸς τοῦτον δὲ παρουσιασθέντα καὶ δεύτερον μὲ κεφαλὴν καλλωπισμένην ὡς νέος, καὶ αἰτοῦντα, ὁ Βασιλεὺς ἀστείως εἶπε. "τοῦτο ἠρνήθην καὶ τοῦ πατρός σου,,.

ΑΔΡΥΜΑΧΟΣ, Βασιλεύς τις τῶν Μαχλύων ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Λουκ.

ΑΔΥΤΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Μετάλκην. Απολλόδ.

ΑΔΩΝΙΣ, υἱὸς τοῦ Κινύρου Βασιλέως τῆς Κύπρου, καὶ τῆς Μεθάρμης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος.

ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ, Σπαρτιάτης, εἷς τῶν μαχεσάντων μετὰ Παυσανίου ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν. οὗτος ἐφόνευσε

τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον. Ηρόδ.

ΑΕΡΟΠΗ, γυνὴ τοῦ Ατρέως, ἐμοιχεύθη ὑπὸ τοῦ Θυέστου, ὡς ἡ Κλυταιμνήστρα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου.

ΑΕΤΙΟΣ, Ιατρὸς ἀπὸ τὴν Αμιδα πόλιν πρωτεύουσαν τῆς Μεσοποταμίας κατὰ τὸ 500. Μ.Χ. Χριστιανός. Εχρημάτισε καὶ Κόμης. Σώζεται ἓν σύγγραμμα αὐτοῦ περὶ Ιατρικῆς εἰς 16. Βιβλία.

ΑΕΤΙΩΝ, περιφημος τις Ζωγράφος, ζῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ Λουκ.

ΑΖΑΗΛ, καὶ υἱὸς Αδερ, ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Συρίαν κατὰ τὸ 865. Π. Χ.

ΑΖΑΝ, ἢ Αζὴν Ιων. υἱὸς τοῦ Αρκάδος καὶ τῆς Ερατοῦς. πατὴρ τοῦ Κλήτορος, ὕσις ἔλαβεν εἰς μερίδα μέρος τῆς Αρκαδίας, τὸ ὁ ποῖον ἐκαλεῖτο ὑπ' αὐτοῦ Αζανία. Παυσ.

Αζάνης, εἷς τῶν στρατευσάντων μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ελλάδος στρατηγὸς τῶν Σογδιανῶν, Ηρόδ.

ΑΖΑΡΙΑΣ, ὁ αὐτὸς καὶ Οὐσίας, κατὰ τὸ 811. Π.Χ. Εβασίλευσεν ἐπὶ τῆς Ιουδαίας, ἐταπείνωσε τοὺς Φιλυσταίους, ἐξήπλωσε τὰ Ορια τῆς Επικρατείας του. διεδέχθη δὲ ἔπειτα τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ὁ υἱὸς του Ιωάθαμ καὶ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς του Αχαζ.

ΑΖΕΜΙΛΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Τύρου. Αρριαν.

ΑΖΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κλειμένου ἐκ τοῦ Ορχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἀδελφὸς τοῦ Αργίνου, καὶ πατὴρ τοῦ Ακτορος. Παυσ.

ΑΘΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ελληνος. Κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευσεν εἰς τὸν Ορχομενὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ἐκκλήθη ὑπ αὐτοῦ Αθαμαντία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, κατῴκησε περὶ τὴν χώραν τῆς Φθιώτιδος, λαβὼν δὲ πρῶτον εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φρίξον καὶ τὸν Ελληνα. εἶτα δὲ νυμφευθεὶς τὴν Ινὼ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην, καὶ τελευταῖον τὴν Θεμιστὼ θυγατέρα τοῦ Υψέως Βασιλέως τῶν Λαπίθων, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ερύθιον, Σχοινέα, καὶ Πτῶον Απολλδ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ὁ Μέγας, Διδάσκαλος τῆς Εκκλησίας ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν κατὰ τὸ 296. Μ.Χ. ἀπέθανε κατὰ τὸ 373. ἦτον περίφημος γραμματικὸς καὶ Ρήτωρ συνέγραψε περὶ Αριανῶν καὶ Ελλήνων καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΘΕΜ-ΘΑΪΣ, περίφημος Αραψ. ἔζη πρὸ τοῦ Μωάμεθ, ἦτον πλούσιος, ἀνδρεῖος καὶ σοφὸς. τα ἐλεύθερα κινηματά του τὸν ἐδείκνυον ἔνδοξον. ὁ υἱὸς του Αδὴς ἦτον τῶν δογμάτων τοῦ Μωάμεθ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἠγαπᾶτο ἄκρως ἀπ' αὐτὸν. Επονομάσθη Ελεύθερος τοῦ Ελευθέρου, διὰ τὰ φιλελεύθερα φρονήματα τοῦ πατρός του.

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ, Αθηναῖος, Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ἤνθη κατὰ 177. Μ.Χ. καὶ ἐφιλονείκει πάντοτε κατὰ τῶν Χριστιανῶν. ἠθέλησε νὰ ἀναγνώσῃ τὴν θείαν Γραφὴν, πρὸς εὐχαρίστησιν, τῆς περιεργείας του, ἀλλ' ἐντοσούτῳ ἐφωτίσθη τόσον, ὥσε ἀντ' ἐχθροῦ ἔγινε καὶ Διδάσκαλος τῆς ἀληθείας τοῦ Ευαγγελίου. Τούτου τοῦ ἀνδρὸς σώζονται πολλὰ συγγράμματα εἰς τὸ Ελληνικὸν καὶ Γαλλικόν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, Αἰγύπτιος, περίφημος Γραμματικός. Ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αντωνίου. οὗτος συνέγραψε πολλὰ Συγγράμματα περὶ τούτου, καὶ ἕνα μέγαν θησαυρὸν Ἑλληνικῆς Αρχαιότητος,

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, Μηχανικός. Ἤνθη κατὰ τὸ 212. Π.Χ. Ἔγραψε πρὸς τὸν Μαρκέλλιον ἓν σύγγραμμα περὶ Μηχανημάτων, περιγράφων τὰς ἰδίας του ἐφευρέσεις, καὶ ἄλλων τινῶν,

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, Περγαμηνός. εἷς τῶν ἐνδόξων Στωϊκῶν Φιλοσόφων, οἰκειότατος φίλος τοῦ Κάτωνος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐτελείωσε τὸν βίοντου.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, ἀπὸ Ταρσὸν, περίφημος Στωϊκὸς Φιλόσοφος, φίλος τοῦ Αὐγούστου, καὶ Διδάσκαλος τοῦ Τιβερίου.

ΑΘΥΜΒΡΟΣ, Σπαρτιάτης τις, ὅσις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αθυμβρα ἐν τῇ Λυδίᾳ Στράβ.

ΑΙΑΚΗΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους. Οὗτος περὶ τὸ 450. Π.Χ. οἰκειώθη τὴν τυραννίαν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Πολυκράτην Ηρόδ.

ΑΙΑΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Σολοσῶντος, τύραννος τῶν Σαμίων. Ηρόδ.

ΑΙΑΝΤΟΔΩΡΟΣ, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Απολλοδώρου. Πλάτ.

ΑΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Οἰλέως Βασιλέως τῶν Λοκρῶν, ὅσις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, ἔδειξε μεγάλα σημεῖα τῆς ἀκαταμαχήτου ἀνδρείας του, φονεύσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρῳαδίτας, ἐπισρέφων δέ εἰς τὴν Ελλάδα ναυαγήσας ἐπνίγη.

ΑΙΑΣ, ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, Βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, καὶ δεύτερος μετὰ τὸν Αχιλλέα κατὰ τὴν ἀνδρείαν. εἷς καὶ αὐτὸς ἐκ τῶνστρατευσάντων κατὰ τῆς Τρῳάδος. Εἰς τὴν πολιορκίαν αὐτὴν ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Εκτορος μίαν ὅλην ἡμέραν, καὶ μόλις πρὸς τὸ ἑσπέρας διηλλάχθησαν μεταξύ των μὲ φιλικὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἐσχάτως ἐστάθησαν δι αὐτοὺς ὀλεθριότατα. Ο μὲν Αἴας ἔδωκε ζωστῆρα περικαλλῆ, ἀπὸ δὲ τοῦ Εκτορος αὐτὸς ἔλαβε ξίφος θαυμάσιον. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αχιλλέως, φιλονεικήσας ὁ Αἴας διὰ τὰ ὅπλα τοῦ θανόντος, προκριθέντος τοῦ Οδυσσέως, αὐτὸς ἀπὸ τὸν θυμόν του ἐμάνη, καὶ ὁρμήσας ἔσφαζε τὰ ποίμνια τοῦ Ελληνικοῦ στρατοῦ, νομίζων ὅτι φονεύει Ελληνας, λαβὼν δὲ καὶ ἕνα κριὸν τὸν ἐνόμισεν Οδυσσέα, καὶ πρὸς περισσοτέραν ἐκδίκησιν τὸν ἐμάστιζε, ἐξ οὗ ἐπωνομάσθη καὶ Μαστιγοφόρος. Αλλὰ τέλος ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, καὶ αἰσχυνόμενος νὰ ζῇ πλέον δι ὅσα ἄτιμαέργα ἔπραξεν εἰς καιρὸν τῆς μανίας του ἐφονεύθη ἰδιοχείρως μέ τὸ ἴδιον ξίφος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε ἀπὸ τὸν Εκτορα, δείξας ἐμπράκτως, ὅτι τῶν ἐχθρῶν τὰ δῶρα σπανίως ἀποβαίνουν ἐπωφελῆ.

ΑΙΓΕΣΤΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Σικελίας· ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔκτισε τὴν πόλιν Αἰγέστην, καὶ ἄλλας, ἐφιλοξένησε τὸν Αἰνείαν, καὶ παρεσάθη εἰς τὴν ταφὴν τοῦ πατρός του Αγχίσου.

ΑΙΓΕΥΣ, υἱὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου Βασιλέως τῆς Αττικῆς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τάλλαντος· ἄτεκνος ὢν ἠρώτησε τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, καὶ ὑπῆγεν εἰς

Τροιζῆνα, ὅπου συνευρεθεὶς μετὰ τῆς Αἴθρας κρυφίως, θυγατρὸς τοῦ αὐτόθι Ηγεμόνος Πιτθέως, ἐγέννησε τὸν Θησέα. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Αδράστου Βασιλέως τῆς Σικυῶνος, ἢ κατ' ἄλλους, θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγιαλέως καὶ γυνὴ τοῦ Διομήδους ἐξ Αργους. Ομ. Ιλ. Ε

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ινάχου καὶ τῆς Νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, Βασιλεὺς τοῦ Αργους, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ χώρα τῆς Αχαΐας καὶ Σικυωνίας Αἰγιάλεια. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αδράστου, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Επιγόνων εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος υἱοῦ τοῦ Ετεοκλέους. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, κάτοικος τῆς πόλεως Αἰγιαλείας. Ηρόδ.

ΑΙΓΙΜΙΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Δωριέων, περὶ τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ηρακλῆς ἔσωσεν εἰς τὸν κατὰ τῶν Λαπίθων πόλεμον· καὶ πρὸς ἀμοιβὴν ἐβοήθησεν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ηρακλέους νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

ΑΙΓΙΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μνηστευθεὶς τὴν Μνήστραν μίαν τῶν Δαναΐδων. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ υἱὸς τοῦ Θυέστου καὶ τῆς θυγατρὸς του Πελοπίας. λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη οὕτω, διότι ἀνετράφη μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός. Αὐτὸς ἐφόνευσε τὸν Αγαμέμνονα ἐπανελθόντα ἀπὸ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος· μετὰ καιρὸν ἔπαθε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Αγαμέμνονος Ορέστην.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ, Ιθακήσιος, πατὴρ τοῦ Αντίφου καὶ Εὐρυνόμου, καὶ σύντροφος τοῦ Οδυσσέως.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Αγχινόης, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, Βασιλεὺς τῆς Λιβύης καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν της, Απολλόδ. εἶχε πεντήκοντα υἱούς, οἱ ὁποῖοι μνηστευθέντες μὲ τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαναοῦ ἐφονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ προτροπὴν τοῦ ἰδίου των πατρὸς, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Υπερμνήστρα. Απολλόδ.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Απολλ

ΑΪΔΩΝΕΥΣ, ποιητής. Ησιόδ. θεογ.

ΑΪΔΩΝΕΥΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν εἰς τὴν Ηπειρον, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην θέλοντες νὰ ἁρπάσουν ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Πειρίθους, ἐρρίφθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς σκοτεινὴν καὶ πολυγρόνιον φυλακήν. Πλούτ-

ΑΙΘΑΛΙΩΝ, περίφημος λῃστής.

ΑΙΘΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως Βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, καὶ μήτηρ τοῦ Θησεως. ὅταν ὁ Κάσωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης ὥρμησαν εἰς τὴν Αττικὴν διὰ νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν ἀδελφήντων Ελένην, ἁρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως, ἠχμαλώτισαν καὶ τὴν Αἴθραν, καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὴν Λακεδαίμονα. ἡ δὲ Ελένη φεύγουσα μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τρῳάδα, ἔλαβεν καὶ αὐτὴ, μαζῆ της, ἥτις ἠλευθερώθη εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, γνωρισθεῖσα ἀπὸ τοὺς ἐκγόνους της Ακάμαντα καὶ Δημοφῶντα.

ΑΙΘΩΝ, ἐπίπλαστον ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ Οδυσσεὺς, ὅταν ἔφθασεν

εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην, μὴ θέλων ἀμέσως νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης. Ὀδ. Ρ.

ΑΙΘΩΝ, οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος Ἰλ. Θ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, δευτέρα Αὐτοκρατόρισσα τῆς Μοσκοβίας καὶ τῆς Ρωσσίας. Ἐξάθη ἔνδοξος διὰ τοὺς Νόμους τοὺς ὁποίους ἐσήσησε, οἱ ὁποῖοι ἐρρύθμισαν τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων της, καὶ εὐκόλυναν τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς τέχνας. Μεταξὺ εἰς τὰ λαμπρὰ καὶ ἔνδοξα κατορθώματά της εἷς τε τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικὰ, κάμνει χρεία νὰ ἐγκωμιασθῇ ὁ ζῆλος τὸν ὁ ποῖον ἔδειξε διὰ τὴν ὑγείαν τῶν ὑπηκόων της. Ἐπειδὴ ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ ἐξάνθημα τῆς Εὐλογίας ἐπροξένει θάνατον εἰς τὸ Βασιλειόν της πολὺ περισσότερον παρὰ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης ἠθέλησε νὰ ἐμφυλλιασθοῦν οἱ ὑπήκοοί της μὲ τὴν Βακκίναν, πρᾶγμα δυσπαράδεκτον εἰς τὸν λαὸν, καὶ διὰ παράδειγμα ἐμφυλλιάσθη πρῶτον αὐτὴ ἡ Ἰδία καὶ ὁ υἱός της ὅστις ἦτον ὁ κληρονόμος τοῦ βασιλείου μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἔλαβον θάρρος οἱ ὑπήκοοί της καὶ ἔγινε κοινὸς ὁ ἐμφυλλιασμός. καὶ οὕτω διεφυλάχθη τὸ τέταρτον μέρος τῶν ὑπηκόων της. Οἱ Ρῶσσαι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν τὸ 990. κατὰ τοὺς χρόνους Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, διὰ τῶν διδασκάλων, τοὺς ὁ ποίους ἔστειλε πρὸς αὐτοὺς Ἰγνάτιος ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. ἐπειτα πάλιν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πάτριον θρησκείαν, μέχρις οὗ Βλοδιμῆρος ὁ Δούξ αὐτῶν ἔλαβε διὰ γυναῖκα τὴν Ἄνναν ἀδελφὴν Βασιλείου τοῦ Πορφυρογεννήτου Αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων ἡ ὁποία τὸν κατέπεισε καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ μετέπειτα ὅλον τὸ ἔθνος.

ΑΙΛΙΑΝΟΣ, Κλαύδιος, Ρωμαῖος, διέτριβε πάντοτε εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ μόλον ὅτι δὲν ἦτον ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχε τόσας δυνάμεις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, ὥσε μελίγλωττος καὶ μελίφθογγος ὠνομάζετο.

ΑΙΛΙΟΣ, Μοῖρις, ἐπονομαζόμενος Ἀττικισής. Συνέγραψε περὶ Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνικῶν λέξεων, πολλὰ ὠφέλιμα. Ἐξεδόθησαν ἐν Οξωνίᾳ τὸ 172. εἰς εἶδος λεξικοῦ. Ἔζη κατὰ τὸ 990. Μ.Χ.

ΑΙΛΙΟΣ, Ἀριστείδης, ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν. Ἔζη κατὰ τὸ 180. Μ.Χ. ἦτον Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς περίφημος. Ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ὡς ἐπ᾽ τὸ πλεῖστον διέτριβεν εἰς Σμύρνην. καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του κατέπεισε τὸν Μ. Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον καὶ ἀνεκαίνησε ταύτην τὴν πόλιν, ἡ ὁποία ἔχε κρημνισθῇ ἀπὸ σεισμόν. οἱ δὲ Σμυρναῖοι εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης τὸν ἔστησαν χαλκοῦν ἀνδριάντα, πλησίον εἰς τὸν ῥωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἔζη κατὰ τὸ 184. Μ.Χ. Συνέγραψε περὶ Ῥητορικῆς, καὶ σώζονται μέχρι τοῦδε 54. λόγοι του περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, καὶ τινες ἐπιστολαί. Ἐξεδόθησαν δὲ Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1722, 1730. Μ.Χ.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ, Κάϊος Ἰούλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μαυριτανίαν κατὰ τὸ 270. Μ.Χ. Οὗτος ὑπῆρξε στρατηγὸς τῶν Περσῶν, ἔπειτα δὲ ἐκηρύχθη παρὰ τῶν στρατιωτῶν Αὐτοκράτωρ κατὰ τὸ 254. Ἐπολέμησε τοὺς Αὐτοκράτορας Οὐαλεριανὸν καὶ Γάλλον καὶ τοὺς ἐνίκησε. Ἐφονεύθη δὲ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του εἰς

τὸν πολεμον.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ, ὁ ἐπωνομασθεὶς Μακεδονικός. (ἄλλος ὁ Παῦλος Αἰμίλιος ὁ Βάρρων, ὁ νικηθεὶς ἐν Κάναις.) στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων περίφημος. ἐνίκησε τοὺς Λιγούρους τὸ 142 Π.Χ. ἐκυρίευσε τὸ Βασίλειον τῶν Μακεδόνων, καὶ ἔλαβε τὸν Περσέα τὸν Βασιλέα αὐτῶν αἰχμάλωτον. λέγουσι δὲ ὅτι, ζητῶν νὰ χωρίσῃ τὴν σύζυγόν του Παπιρίαν, ἀπεκρίθη εἰς τοὺς φίλους του, οἵτινες ἐθαύμαζον, καὶ τὸν ἠρώτων τὴν αἰτίαν τοῦ χωρισμοῦ μιᾶς τοιαύτης εὐμόρφου καὶ σωφρόνου γυναικός. "ἴδετε τὸ ὑπόδημά μου εἶναι νέον καὶ εὔμορφον, ὅμως ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ῥίψω, καθότι ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι μὲ θλίβει. ,, οὗτος ἀπέθανε κατὰ τὸ 168. Π.Χ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΚΡΩΝ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βερόνην, σύγχρονος τοῦ Ποιητοῦ Ὀβιδίου, ποιητὴς καὶ αὐτὸς περίφημος. Ἐκ τῶν ποιημάτων του φθάνει μόνον τὸ περὶ ἐναργειῶν τῶν χόρτων, ἐκδοθὲν ἐν Νεαπόλει κατὰ τὸ 1477.

ΑΙΜΩΝ, εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου, υἱὸς τοῦ Κρέοντος Βασιλέως τῶν Θηβῶν.

ΑΙΝΕΑΣ, Θηβαῖος, χοροδιδάσκαλος. κατὰ Σχολ. Πίνδ. τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος μετεχειρίζετο βοηθὸν μὴ δυνάμενος μόνος εἰς τὸ κοινὸν διὰ τὸ ἰσχνόφωνόν του νὰ ἐκφράζηται εἰς τοὺς χορούς τὰ ποιήματά του.

ΑΙΝΕΑΣ, στρατηγός τις τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΑΙΝΕΑΣ, ἕτερος στρατηγὸς ἐκ τῆς Στυμφαλίδος πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξε-

ΑΙΝΕΙΑΣ, στρατιωτικὸς καὶ πεπαι-

δευμένος. Οὗτος ἐξέδωκε Συγγράμματα στρατηγικὰ, ἐξ ὧν σώζεται ἓν ἐπιγραφόμενον, Τακτικὸν καὶ πολιορκητικόν. ἔζη κατὰ τὸ 360. Π.Χ.

ΑΙΝΕΙΑΣ, Γαζαῖος, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους. ἔγινε χριστιανός, καὶ ἐμαρτύρησε κατὰ τὸ 484 Συνέγραψε διαλογικῶς, περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, καὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

ΑΙΝΕΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Δηΐωνος Βασιλέως τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου. Ἀπολλόδ.

ΑΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου. Ορφ. Αργ.

ΑΙΝΗΣΙΔΑΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Πεταϊκοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ἀκράγαντι. Πίνδ. Ολ.

ΑΙΝΗΣΙΔΑΜΟΣ, ἐκ Κνωσσοῦ ζῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου. Σκεπτικὸς φιλόσοφος. Φώτ.

ΑΙΝΙΚΟΣ, Ἀθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα, ἐπιγραφόμενα Αντεια.

ΑΙΟΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ορτηΐδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, Βασιλεὺς εἰς Θεσσαλίαν κατὰ τὸ 1913. Π.Χ. ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Αἰολεῖς. Νυμφευθεὶς τὴν Εναρέτην ἐγέννησε τὸν Κριθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηίωνα, Μάγνην, καὶ Περιήρην. θυγατέρας δὲ τὴν Κανάκην, Αλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην. Απολλόδ.

ΑΙΟΛΟΣ, μυθολογούμενος Θεὸς τῶν ἀνέμων.

ΑΙΟΛΟΣ, ἐκ Λυρνησσοῦ πόλεως τῆς Φρυγίας, ὅστις ἠκολούθησε τὸν Αἰνείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Οὐϊργ.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου Βασιλέ-

ως τῆς Φαισάνης ἐν Αρκαδίᾳ, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἦτον ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης. Ομ. Ιλ. Β.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Κρεσφόντου, καὶ τῆς Μερόπης θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς τῶν Ηρακλειδῶν. ὁ Αἴπυτος ὅμως διασωθεὶς πλησίον τοῦ πάππου του Κυψέλου, ἀνετράφη παρ' αὐτῷ, ἕως οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν καὶ ἐπισρέψας εἰς Μεσσήνην ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην, καὶ ἐπανέκτησε τὴν πατρικὴν βασιλείαν. Απ.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Νηλέως, καὶ ἔκγονος τοῦ Κόδρου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πριήνην.

ΑΙΣΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Αρίσβης, ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων· οὗτος προεῖπε τὴν δυσυχίαν τῆς Τρωάδος ἥτις ἔμελλε νὰ προξενηθῇ διὰ τοῦ Πάριδος. Απολλόδ.

ΑΙΣΙΜΟΣ, ἀδελφὸς τῆς Αντικλείας μητρὸς τοῦ Οδυσσέως, καὶ πατὴρ τοῦ Σίνωνος.

ΑΙΣΧΙΝΑΔΑΣ, παρ' Αριστοφ. χωρικός τις ἐν τῇ Αττικῇ, διατρίβων πάντοτε εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ατρομήτου καὶ τῆς Γλαυκοθέας, Αθηναῖος, ἀγενὴς, μικρᾶς κατασάσεως, ῥήτωρ περίφημος. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν εἰς τὴν ῥητορικὴν, ὥσε μόνον εἰς τὸν Δημοσθένην ἔδωκε τὰ πρωτεῖα, μὲ τὸν ὁποῖον πολλάκις ἦλθε καὶ εἰς φιλονεικίας. ἔζη κατὰ τὸ 330. Π.Χ. Απέθανε εἰς τὴν Σάμον. ἔλαβε φήμην μεγάλην διὰ τὴν εὐγλωττίαν του. οἱ Ελληνες ὠνόμασαν τοὺς τρεῖς λόγους του τοὺς σωζομένους, τρεῖς Χάριτας. Σώζονται καὶ αἱ ἐννέα ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἔγραψε πρὸς τοὺς Αθηναίους ὧν εἰς τὴν ἐξορίαν

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ὁ ἐπονομαζόμενος Σωκρατικὸς φιλόσοφος, υἱὸς Λυσανίου τοῦ Αλλαντοποιοῦ· ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας, ἐχρημάτισε μαθητὴς καὶ ὀπαδὸς τοῦ Σωκράτους. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται μόνον τρεῖς Διάλογοι, οἵτινες ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὸ 1766 Μ.Χ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ὁ Μιτυληναῖος, ὁ ἐπονομασθεὶς ῥητορομάστιξ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Νεαπολίτης, φιλόσοφος Ακαδημιακός, μαθητὴς Μελανθίου τοῦ Ροδίου.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ Αρκὰς, μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Μιλήσιος, πολιτικὸς Συγγραφεύς.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Ανδριαντοποιός.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, συγγράφας περὶ ῥητορικῆς τέχνης.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Εφορίωνος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ελευσῖνα τῆς Αττικῆς, ποιητὴς περίφημος. ὠνομάσθη πατὴρ τῆς Τραγῳδίας· ἔδωκεν εἰς τοὺς Ποιητὰς τὴν προσωπίδα καὶ τὸ ὑποδημάτιον, καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ κατασκευάσωσιν ἓν ἁμάξιον ἀντὶ θεάτρου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ὁ Θεσπίδης. ὁ Σοφοκλῆς, ποιητὴς τραγικὸς ἐμβῆκεν μ' αὐτὸν εἰς ἅμιλλαν, καὶ τὸν ὑπερέβη εἰς μίαν Τραγῳδίαν· ὅθεν ὁ Αἰσχύλος ἀπὸ τὴν ὑπέρμετρον φιλοτιμίαν του ἀφῆκε μὲ λύπην τὰς Αθήνας, καὶ ἀπέρασεν εἰν τὴν Σικελίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 456. Π.Χ. Λέγουσιν, ὅτι ἀπέθανε μὲ παράδοξον θάνατον. Αετὸς βασάζων χελώνην ἄρκετὰ μεγάλην, τὴν ἄφῆκε κατὰ τὴν συνήθειάν του

ἐπὶ τῆς φαλάκρας αὐτοῦ, νομίσας αὐτὴν λευκὴν πέτραν, καὶ τὴν ἐσύντριψε. Συνέγραψε ἐννενήκοντα Τραγῳδίας κατὰ τὸν Φαβρίκιον· ἐκ τούτων σώζονται μόνον ἑπτά.

ΑΙΣΩΝ, ὁ πατὴρ τοῦ Ιάσωνος, υἱὸς τοῦ Κριθέως, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου, τοῦ Νηλέως, καὶ ἄλλων. φθάσας εἰς βαθύτατον γῆρας, ἀνενεώθη διὰ τῆς παρακλήσεως τοῦ Ιάσωνος.

ΑΙΣΩΠΟΣ, μυθοποιὸς περίφημος, νομίζεται κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην Φρύγιος. ἐγεννήθη δοῦλος· ὅθεν βλέπων τὴν εὐτελείαν τῆς γενεᾶς του, καὶ ὅτι δὲν εἶχεν ὑπόληψιν καὶ τιμὴν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μόλον ὅτι εἶχεν ἐκπαιδευθῆ ἀπὸ τὸν φιλόσοφον Ιάδμωνα, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχον τὸν πωλήσει, ἐδόθη εἰς τὸ νὰ συνθέττῃ μύθους, ἐπιτηδείους καὶ εὐαρέστους· ταῦτα ἐπροξένησαν εἰς αὐτὸν μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ὅλην τὴν Ελλάδα· φθάσασα δὲ ἡ φήμη τῆς σοφίας του εἰς τὰ ὦτα τοῦ Κροίσου τὸν ἐπῆρε εἰς τὸ παλάτιόν του ὅπου διέμεινε ἕως τέλους τῆς ζωῆς του. ἔζη τὸ 628. Π.Χ.

ΑΙΣΩΠΟΣ Σοφιστὴς, ἀναγνώστης τοῦ Μιθριδάτου Βασιλέως τοῦ Πόντου. ἔγραψε περὶ τῆς Ελένης, ὅπου ἀναφέρει ὅτι εὑρίσκεται· ἓν ὀψάριον μέγα ὀνομαζόμενον Πάνας, καὶ μέσα εἰς αὐτὸ γεννᾶται μία πέτρα ἀστράπτουσα, ἡ ὁποία ἀνάπτεται ὑπὸ τοῦ Ηλίου, καὶ ἐνεργεῖ εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ τὴν ἀγάπην εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἔγραψε καὶ ἐγκώμιον εἰς τὸν Μιθριδάτην.

ΑΚΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Ακακήσιαν εἰς τὴν Αρκαδίαν. Παυσ.

ΑΚΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας. Οὗτος ἐστάλη ὑπὸ τῶν Ελλήνων μὲ τὸν Παλαμήδην καὶ Διομήδην εἰς τὴν Τρῳάδα διὰ νὰ ζητήσωσι τὴν Ελένην. εἰς τὸ διάστημα δὲ αὐτῆς τῆς πρεσβείας ἐγέννησεν υἱὸν μὲ τὴν Λαοδίκην θυγατέρα τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν ἡ Αἴθρα, ἡ μήτηρ τοῦ Θησέως· εἰς δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος ὁ Ακάμας καὶ ὁ Δημοφῶν ἠλευθέρωσαν τὴν Αἴθραν καὶ τὸν υἱόν του, ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ελλήνων.

ΑΚΑΡΝΑΝ, υἱὸς τοῦ Αλκμαίονος καὶ τῆς Καλλιῤῥόης θυγατρὸς τοῦ Αχελώου, ἔκγονος τοῦ Αμφιάρεω, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφίδος, εἰς τὸ μέρος τῆς Ηπείρου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ακαρνανία, ἐκατοίκησεν ἐνταῦθα, φέρων καὶ μίαν ἀποικείαν. Απολλόδ.

ΑΚΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πελίου, οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Κρηθηΐδα, ἢ καθὼς ἄλλοι λέγουσι, τὴν Υπολίτην· ἀλλ' αὐτὴ, ἐπειδὴ ἠράσθη τὸν Πηλέα, καὶ αὐτὸς δὲν ἐδείκνυε κἀνὲν σημεῖον ἀγάπης πρὸς αὐτὴν, τὸν ἐσυκοφάντησε πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅτι τὴν ἐνοχλεῖ. ὅθεν ὁ Ακαστος ἔκβαλε τὸν Πηλέα εἰς τὸ κυνήγιον, εἰς τὸ Πήλιον ὄρος, ὅπου καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἄοπλον διὰ νὰ τὸν φάγωσι τὰ θηρία· ἀλλ' οἱ Θεοὶ τὸν ἐβοήθουν, καὶ ἐφόνευσεν ὅσα θηρία ἀπήντησεν. ἐπιστρέψας δὲ ἀβλαβὴς εἰς τὴν πόλιν, ἐφόνευσε καὶ αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα του.

ΑΚΙΛΙΟΣ, ἀνδρεῖος στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων, ἐνίκησε μὲ θρίαμβον τὸν Αντίοχον περὶ τὰ 563. καὶ ἐπῆρε πολυτίμα λάφυρα, ἀγγεῖα ἀργυρᾶ, γλυπτὰ, στεφάνους χρυσοῦς, καὶ μεγαλοπρεπεῖς,

φορέματα, καὶ ἄλλα διάφορα, καὶ τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ελλάδα.

ΑΚΟΝΤΙΟΣ Κῶος, νέος ὡραῖος, ἀλλ' ἁπλοῦς τὸν τρόπον. Οὗτος ἰδὼν εἰς τὸν ἐν Δήλῳ ναὸν τῆς Αρτέμιδος τὴν Κυδίππην, νέαν ἐγχώριον ὡραίαν, τόσον ἐτρώθη ἀπὸ τὰ κάλλη της, ὥστε ἔγραψε εἰς μῆλον τοὺς λόγους τούτους "σὺ ὡραιοτάτη κόρη θέλεις μὲ εἶσαι κατὰ πάντα τρόπον σύζυγός μου,, καὶ ῥίψας αὐτὸ εἰς τοὺς πόδας τῆς νέας, ἐχάρη διὰ νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν. ἡ δὲ Κυδίππη ἐπῆρε τὸ μῆλον, καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν γραφὴν αὐτοῦ τὸ ἔδειξεν εἰς τοὺς γονεῖς της, οἵτινες θαυμάσαντες τὴν ἁπλότητα τοῦ νέου, ἀπεκρίθησαν ἀσείζόμενοι, ὅτι θέλει γίνει τὸ θέλημά του. ἔπειτα λησμονήσαντες τὴν ὑπόσχεσίν των καὶ τὸν νόμον, ὅςις ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληροῦται πᾶσα ὑπόσχεσις γινομένη εἰς ἐκεῖνον τὸν ναὸν, ἀπεφάσισαν νὰ ὑπανδρεύσωσι τὴν θυγατέρα των μὲ ἄλλον τινὰ νέον ἐγχώριον· ἀλλ' ὁσάκις ἐπλησίαζον αἱ ἡμέραι τῶν γάμων, ἡ Κυδίππη ἐκυριεύετο ἀπὸ σφοδρούς σπασμούς. τέλος μαθόντες παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑπόσχεσίν των, ἔδωκαν τὴν Κυδίππην εἰς τὸν Ακόντιον, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἡ ἐγκάρδιος αὐτοῦ ἐπιθυμία.

ΑΚΟΥΜΕΝΟΣ, περίφημος Ιατρὸς ἐν Αθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΑΚΟΥΣΙΛΑΟΣ, Αθηναῖος, ὁ ἐπονομασθεὶς ἀγαθὸς. Οὗτος ἐσπούδαζεν εἰς τὰς Αθήνας, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ τοῦ Γάλβα, καὶ διατρίψας ἐκεῖ ἀπέκτησε πολλὰ χρήματα, διὰ τῶν ῥητορικῶν του λόγων, καὶ ἀφῆκεν εἰς τοὺς Αθηναίους τοκισμένα χρήματα ἄπειρα.

ΑΚΟΥΣΙΛΑΟΣ, ἐξ Αργους, υἱὸς τοῦ Κάβα, ἀπὸ πόλεως Κερκάδος, Ιστορικὸς παλαιότατος.

ΑΚΡΙΑΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ιπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ, Βασιλεὺς τοῦ Αργους· Οὗτος μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν ἔκγονόν του, ἔκλεισε εἰς χαλκοῦν πύργον τὴν μονογενῆ του θυγατέρα Δανάην διὰ νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ· μαθὼν δὲ ὅτι αὐτὴ ἐγέννησε παιδίον ἔκλεισεν αὐτὴν ὁμοῦ μὲ τὸ βρέφος εἰς ἓν κιβώτιον, καὶ τὸ ἀφῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν. τὸ δὲ κιβώτιον κατήντησεν εἰς τὴν νῆσον Σέριφον, ὅπου ὁ ἐκεῖ βασιλεύων Πολυδεύκης ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὴν Δανάην,, ἀνέθρεψε καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς Περσέα. ὁ δὲ Περσεὺς ἡλικιωθεὶς ἐπεθύμησε νὰ περιέλθῃ τὸν κόσμον καὶ διαβαίνων ἀπὸ τὴν Λάρισσαν τῆς Θεσσαλίας, ἐφόνευσε μὲ τὸν δίσκον τὸν πάππον του Ακρίσιον.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Κωνσταντινουπολίτης, συγγενὴς τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας. τὰ Συγγράμματά του εἶναι ἡ Φυσικὴ του, ἥτις παραβάλλεται μὲ τὴν τοῦ Αριστοτέλους, καὶ ἡ Θεολογία του μὲ τὴν τοῦ Πλάτωνος. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1220. καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1282. Μ. Χ.

ΑΚΡΟΤΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Κλεομένους τοῦ Β'. Σπαρτιάτης. ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ακραγαντίνων. Διόδ.

ΑΚΡΟΤΑΤΟΣ, ἔκγονος τοῦ προτέρου

Βασιλέως τῆς Σπάρτης. Πλουτ.

ΑΚΡΩΝ, Ακραγαντῖνος Ιατρὸς υἱὸς τοῦ Χίνωνος. Ἔζη πρὸ τοῦ Ιπποκράτους, ἔγραψε περὶ Ιατρικῆς εἰς δωρικὴν φράσιν.

ΑΚΤΑΙΟΣ, Πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος Βασιλεὺς τῆς Αττικῆς, πατὴρ τοῦ Ερυσίχθονος, καὶ τῆς Αγραύλου γυναικὸς τοῦ Κέκροπος. Απολλόδ.

ΑΚΤΑΙΟΣ, πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γλαύκης.

ΑΚΤΑΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Αριστοίου καὶ ἔκγονος τοῦ Κάδμου.

ΑΚΥΛΑΣ, καλὸς Γραμματικὸς καὶ Μουσικός.

ΑΚΥΛΑΣ, ἕτερος Φιλόσοφος ἔγραψε σχόλια λογικὰ περὶ συλλογισμῶν.

ΑΛΑΒΑΝΔΟΣ, υἱὸς τοῦ Καρρὸς καὶ τῆς Καλλιῤῥόης, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αλάβανδα εἰς τὴν Καρίαν, Στεφ, Βυζ.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΙΑ, ἡ Αλαλκομενὶς. Στράβ.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΙΑ Θυγάτηρ τοῦ Ωγύγου, ἐξ ἧς κατ' ἄλλους λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰ πόλις Αλαλκομεναὶ Παυσαν.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΗΣ, ἀρχαῖος Ηρως τῆς Βοιωτίας.

ΑΛΑΜΑΝΗΣ, Λοπῖζος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἔνδοξος Φιλόσοφος, καὶ περίφημος Ποιητής. ἀφῆκε πολλὰ Συγγράμματα εἰς τὸ Ιταλικὸν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1556. Μ.Χ.

ΑΛΑΡΙΚΟΣ, Πρῶτος Βασιλεὺς τῶν Γότθων, ἐπαρχία τῆς Μολδαυΐας. Αφοῦ ἐκυρίευσε τὴν Ελλάδα καὶ τὴν κατη φάνισε, ἀπεφάσισε νὰ ἐξουσιάσῃ καὶ τὴν Ιταλίαν κατὰ τὸ 410. περιεκύκλωσε τὴν Ρώμην, καὶ τὴν ἐκυρίευσε.

ΑΛΒΑΝΟΣ Φραγγῖσκος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν. ἐξαίρετος Ζωγράφος. Επωνομάσθη Ζωγράφος τῶν χαρίτων. Απέθ. κατὰ τὸ 1660. Μ.Χ.

ΑΛΒΕΡΤΗΣ Λέων Βατίσας, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μαθηματικὸς, πεπαιδευμένος εἰς πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἀρχαιολόγος. Αφῆκε πολλὰ Συγγράμματα τῆς Αρχιτεκτονικῆς, Ζωγραφικῆς, καὶ Γλυπτικῆς. Οὗτος ἐφεῦρεν ἓν ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἐμέτρα μὲ εὐκολίαν καὶ βεβαιότητα τὰ βάθη τῶν Θαλασσῶν.

ΑΛΒΕΡΩΝΙΣ, Ιταλὸς υἱὸς κηπουροῦ, Εγινεν Ιερεὺς ἔπειτα ἐπίσκοπος. Ητον τολμηρὸς καὶ φιλόδοξος. Ο Βασιλεὺς τῆς Ισπανίας Γ'ιλιππος Ε'. τὸν εἶχε μυστικὸν γραμματέα, εἰς ὀλίγον δὲ διάστημα καιροῦ, ὁ Πάπας τὸν ἐρυλάκωσεν. ὑποπτευθεὶς ὅτι αὐτὸς εἶχε προδώσει τὴν πατρίδα εἰς τοὺς Τούρκους, Απέθ. εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 1752.

ΑΛΒΕΡΤΟΔΙΟΣ Ιάκωμος, Ιταλὸς Αρχιτέκτων. Διὰ τὴν ἀξιότητά του καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς αὐτὴν τὴν τέχνην, οἱ ἀκαδημικοὶ φίλοι του τὸν ἔστησαν ἀγάλμα εἰς τὸ ἐν Μιλάνῳ βασιλικὸν πανεπιστήμιον. Απέθ. κατὰ τὸ 1805. εἰς ἡλικίαν χρόνων 41.

ΑΛΒΙΝΟΒΑΝΟΣ, Γάϊος, Ιππεὺς Ρωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Οβιδίου. Συνέγραψεν εἰς στίχους Ηρωϊκοὺς Θησηΐδα. ἤτοι περὶ τῶν πράξεων καὶ κατορθωμάτων τοῦ Θησέως. Ἔζη κατὰ τὸ 30. Π.Χ.

ΑΛΒΙΝΟΣ Πλατωνικὸς Φιλόσοφος. Ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αλκίνοος μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ μεγάλως κατὰ τὴν αἵ

ρισιν ὄνομα, καὶ Συγγράμματα.

ΑΛΒΟΥΚΑΖΗΣ, ἐπίσημος χειρουργὸς τῶν Ἀράβων. Οὗτος ἐτίμησεν ὀπωσοῦν τὴν χειρουργικὴν μεταξὺ τῶν Ἀράβων. αἱ χειρουργικαὶ πράξεις τὰς ὁποίας περιγράφει προξενοῦν φρίκην εἰς τὰς εὐαισθήτους ψυχὰς διὰ τὸ σκληρὸν τῶν πράξεων. Ἱστορικός τις τῶν Ἀράβων ὀνόματι Ἀβισσόϊας, ἐπαριθμεῖ σχεδὸν τριακοσίους Ἰατροφιλοσόφους, καὶ συγγραφεῖς Ἀραβας Μωαμεθανούς. ἐξ αὐτῶν ἐσημειώσαμεν τοὺς ἐγκριτοτέρους.

ΑΒΟΥΚΕΪΡΚΗΣ, ἔνδοξος στρατηγὸς τῆς Πορτογαλλίας, ἄνθρωπος φρόνιμος, δίκαιος, ἀφιλοκερδὴς, καὶ φιλάνθρωπος· ἔκαμε μεγάλα ἀνδραγαθήματα εἰς τὴν Περσίαν καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀπέθ. κατὰ τὸ 1515. εἰς ἡλικίαν χρόνων 65. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας τὸν ἐζήτησε νὰ πληρώσῃ φόρον διὰ μίαν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του εἰς τὴν Περσίαν. αὐτὸς δὲ τὸν ἔστειλε σπαθὶ καὶ βόλια λέγων "Ἰδοὺ τὰ ἀργύρια τὰ ὁποῖα πληρόνει ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας διὰ φόρον.

ΑΛΓΟΡΑΤΗΣ Φραγγίσκος, Φιλόσοφος, ποιητὴς ἄριστος, καὶ πολλὰ ἐγνωσμένος ἐπαγγέλλετο τὴν Ζωγραφικὴν, Γλυπτικὴν, ἀρχιτεκτονικὴν καὶ Μουσικὴν ἔκαμε καὶ συγγράμματα περὶ αὐτῶν τῶν τεχνῶν. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Προυσίας τὸν ἐτίμησε καὶ τὸν ἔκαμε μέγαν ἄρχοντα τῆς Προυσίας. Οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ἀπέθ. εἰς τὴν Πίζαν κατὰ τὸ 1764.

ΑΛΔΡΟΥΒΑΝΤΗΣ, ὁ Ὀδυσσεὺς τῆς Βολωνίας. ἐσάθη μέγας ὁδοιπόρος καὶ λαμπρὸς φυσιολόγος. Συνέγραψε μίαν Φυσικὴν Ἱστορίαν εἰς 18. τόμους, διὰ τὴν ὁποίαν ἔφθειρεν ὅλην τὴν πατρικήν του κατάσασιν, καὶ ἀπέθανε τυφλὸς καὶ πτωχὸς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Βολωνίας κατὰ τὸ 1605. ἄλλοι ἀρνοῦνται τοῦτο τὸ ὕστερον καὶ λέγουσιν ὅτι ἀπέθανεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ περικυκλωμένος ἀπὸ φίλους του καὶ ἀπὸ μαθητάς του.

ΑΛΕΜΒΕΡΤΗΣ Ἰωάννης, σοφὸς, μυστικὸς γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1717. Οὗτος συνέγραψε τὸν πρόλογον τῆς Γαλλικῆς Ἐγκυκλωπαιδείας, καὶ ἐτιμήθη μεγάλως. Ἀπέθ. κατὰ τὸ 1783.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ἥτις ἀλλέως ἐλέγετο Κασάνδρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, οὗτος ἐπιγράφεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Λυκόφρονος. Λουκιάν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Ἀφροδισιεύς, (πόλις Ἀφροδισία εἰς Κόρινθον τῆς πελοποννήσου.) Φιλόσοφος περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἔζη κατὰ τὸ 211. Π.Χ. Ἠξεύρε καλῶς τὰς Ἀριστοτελικὰς λέξεις, καὶ μόνον αὐτὰς μετεχειρίζετο, χωρὶς νὰ ἐνόησε ἄλλας νεωτέρων. Οἱ Ἄραβες καὶ οἱ Ἕλληνες ἀρῆκαν σχεδὸν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἔφερον πάντοτε εἰς μάρτυρίαν τὸν Ἀφροδισέα. Εὑρίσκονται καὶ πολλὰ συγγράμματα αὐτοῦ περὶ Εἱμαρμένης, καὶ ἄλλων πολλῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ὁ Ἰατρὸς, ἀπὸ τὴν Λυδίαν Ἐπαρχίαν τῆς Ἀσίας· ὁ πατήρ του ἦτον Ἰατρὸς ἄριστος ὀνομαζόμενος Στέφανος· εἶχεν ἀκόμη τεσσάρας ἀδελφοὺς περιφήμους, ὁ εἷς ὠνομάζετο Διόσκορος, ἦτον Ἰατρός. ὁ ἄλλος Ἀθήμιος, περίφημος μαθηματικὸς καὶ ἀρχιτέκτων

τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ μέγας Ἰουστινιανὸς ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἁγίας Σοφίας· ὁ ἄλλος ὠνομάζετο Ὀλυμπιόδωρος, περίφημος νομικός, καὶ ὁ ἔσχατος Μητρόδωρος ὁ Γραμματικός. Ἔζων κατὰ τὸ 565. Μ. Χ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Αἰτωλὸς ἀπὸ τὴν Ηπειρον, υἱὸς τοῦ Σατύρου καὶ τῆς Στρατοκλείας, ἦτον εἷς τῶν ἑπτὰ τραγικῶν Ποιητῶν. οὗτος συνέγραψε καὶ Τραγῳδίας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Μέγας, υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ολυμπιάδος· ἐγεννήθη εἰς χωρίον μικρὸν τῆς Μακεδονίας, Πέλλαν ὀνομαζόμενον κατὰ τὸ 359 Π. Χ. τὴν νύκτα καθ' ἣν ἐγεννήθη ἐκάη ὁ Ναὸς τῆς ἐν Εφέσῳ Αρτέμιδος, ἀπὸ τὸν Ερόστρατον, διὰ νὰ ἀπαθανατίσῃ τὸ ὄνομά του. ὁ Αριστοτέλης ἐχάθη διδάσκαλός του. εἶχεν ὑψηλὸν βασιλικὸν φρόνημα. ὁσάκις ἐπληροφορεῖτο περί τινος νίκης τοῦ πατρός του ἔκραζε μὲ λύπην εἰς τοὺς παρόντας "εἰς ἐμὲ ὁ πατήρ μου δὲν θέλει ἀφήσει τίποτε νὰ κατορθώσω.,, Ἱππον τινὰ ἄγριον θεσσαλονικὸν, ὀνομαζόμενον Βουκέφαλον, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἄριστοι ἱππεῖς ἐφοβήθησαν ν' ἀναβοῦν, στρέψας αὐτὸν πρὸς τὸν ἥλιον ἐπήδησεν ἐπ' αὐτὸν, καὶ ὁ ἵππος ἔτρεχεν ὡς ἀστραπή ἀφοῦ δὲ ἀδλαβὴς ἐκατέβη, ὁ πατήρ του χύνων δάκρυα χαρᾶς ἐφώναξε "ζήτει υἱέμου βασιλείαν ἴσην μὲ τὸν ἑαυτόν σου ἐπειδὴ ἡ Μακεδονία δὲν σὲ χωρεῖ" ,, εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ὑπέταξε τοὺς Ιλλυριοὺς, Τριβαλοὺς, Θρᾷκας, καὶ ἄλλα Εθνη· ἐτιμώρησε τὴν ἀπιστίαν τῶν Θηβαίων, καὶ κατεκρήμνισε τὴν πόλιν των, προστάξας νὰ διασῴσουν μόνον τοὺς ναοὺς, καὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Πινδάρου. μὲ τριάκοντα χιλιάδας πεζικὸν, καὶ μὲ πέντε χιλιάδας ἱππικὸν, ὥρμησεν εἰς τὴν Περσίαν· κατεπολέμησε μὲ θριαμβον τὸν Βασιλέα Δαρεῖον εἰς τὸν Γρανικὸν, καὶ εἰς τὰ πεδία τῆς Ισσοῦ, καὶ τὸν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν, αἰχμαλωτίσας τὴν Βασιλικήν του οἰκογένειαν. ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου καὶ τὰς ἐκυρίευσεν. ὑπῆγεν εἰς τὴν Λυβικὴν ἔρημον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Αμμωνος· ὑπέστρεφεν ἔπειτα εἰς τὴν Περσίαν καὶ τὴν κατεκυρίευσε, καταδιώξας ἀδίλιως τὸν βασιλεύοντα Δαρεῖον· ἐπροχώρησεν εἰς τὴν Ινδικὴν καὶ ὑπέταξε τὸν Βασιλέα Πῶρον. ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἠρρώστησεν ἔξαφνα ἀρρωσίαν καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 322 Π. Χ. εὑρὼν ποτε μεταξὺ τῶν λαφύρων μίαν χρυσῆν θήκην δουλευμένην μὲ πολυτίμους λίθους "ἂς φυλαχθῇ εἶπε διὰ νὰ βάλωμεν εἰς αὐτὴν τὰς ῥαψῳδίας τοῦ Ομήρου ,,.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ υἱὸς Αλεξάνδρου τοῦ Δικηγόρου, ἀπὸ Σελεύκειαν πόλιν τῆς Κιλικίας, σοφιστὴς, ὁ ἐπονομασθεὶς Πηλοπλάτων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Καπίλωνος, σοφιστὴς, ἀδελφὸς Εὐσεβίου τοῦ σοφιστοῦ καὶ μαθητὴς Ιουλιανοῦ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ἀπὸ Κλαυδιούπολιν, ἐπαρχίαν τῆς Τρανσιλβανίας, σοφιστής.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Νουμήνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν, περίφημος Ρήτωρ καὶ σοφιστὴς, ἔζη κατὰ τὸ 170. Μ. Χ. συνέγραψε περὶ σχημάτων ῥητορικῶν, καὶ ἄλλα. ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Αλδου εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων Ῥητόρων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Αἰγαῖος, ἀπὸ τὴν Ἤπειρον, Φιλόσοφος περιπατητικὸς Διδάσκαλος Νέρωνος Βασιλέως Ρώμης, ὁμοῦ μὲ τὸν Χαιρίμονα Φιλόσοφον. ἐγέννησε δὲ υἱὸν τὸν Καίλιον. αὐτὸς ὠνόμαζε τὸν Νέρωνα πηλὸν ἀναχατωμένον μὲ αἷμα.

ΑΛΕΞΑΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Μαχάωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Ασκληπιοῦ. Παυσ.

ΑΛΕΞΑΡΧΟΣ, συγγραφεύς τις, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος.

ΑΛΕΞΑΡΧΟΣ, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θου.

ΑΛΕΞΙΑΝΟΣ. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Αλέξανδρος Σεβῆρος. Ηρωδιαν.

ΑΛΕΞΙΑΣ, ὄνομα ἄρχοντος τινὸς ἐν Αθήναις. Ξενοφ.

ΑΛΕΞΙΔΗΜΟΣ, Θετταλός τις πατὴρ τοῦ Μένωνος. Πλάτ.

ΑΛΕΞΗΚΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΑΛΕΞΙΝΟΣ, Πελοποννήσιος ἐκ τῆς Ηλίδος, Φιλόσοφος, πολλὰ φιλόνεικος, διὰ τοῦτο καὶ Ελεγξῖνος ἐπωνομάσθη. ἔγινε διάδοχος τοῦ Εὐβουλίδου, διεφέρετο μὲ τὸν Φιλόσοφον Ζήνωνα. περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Ερμιππος, ὅτι ἀπερχόμενος εἰς τὴν πόλιν Ολυμπίαν εἰς τὴν Αφρικὴν, διὰ νὰ συσήσῃ ἐκεῖ τὴν Ολυμπιακὴν ὀνομαζομένην αἵρεσιν, διὰ τὸ νοσῶδες τοῦ τόπου ὑπῆγεν εἰς τινα πόλιν τῆς ἐρήμου. Κολυμβῶν δὲ ποτὲ εἰς τὸν Αλφειὸν ποταμὸν ἐπνίγη. πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔγραφε καὶ πρὸς τὸν Ζήνωνα, καὶ πρὸς τὸν Εφορον τὸν Ισοριογράφον. ἐσάθη δὲ καὶ Διδάσκαλος τοῦ Βασιλέως Αντιγόνου.

ΑΛΕΞΙΟΣ Αριστηνὸς, Νομοφύλαξ, καὶ Οἰκονόμος τῆς Μεγάλης Εκκλησίας τῆς Κωνσαντινουπόλεως. ἔζη ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ιωάννου τοῦ Κομνηνοῦ, διὰ προσαγῆς του συνέγραψεν Ερμηνείαν τῶν Ιερῶν Κανόνων. ἔζη κατὰ τὸ 1130. Μ.Χ.

ΑΛΕΞΙΟΣ, ποιητὴς Κωμικός. ἔζη τὸ 244. Π.Χ. εἰς τὸν καιρὸν Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. φαίνεται νὰ ἦναι πολλὰ παλαιότερος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου. ἀπέθανεν εἰς τὸ θέατρον ὡς νικητὴς μὲ τὸν στέφανον εἰς τὴν κεφαλήν. συνέγραψε 245· κωμῳδίας. σώζονται δὲ ἐξ αὐτῶν ἀποσπάματα τινά.

ΑΛΕΟΣ, υἱὸς τοῦ Αφείδαντος, Βασιλεὺς τῆς Τεγέας ἐν Αρκαδίᾳ, καὶ ἔκγονος τοῦ Αρκάδος. μὲ τὴν Νεαίραν ἐγέννησε τὸν Αυκοῦργον, τὸν Αμφιδάμαντα, τὸν Κηφέα, καὶ τὴν Αὐγὴν. Οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Αλέαν. Απολλόδ.

ΑΛΕΥΑΣ, ἀπόγονος τοῦ Ηρακλέους, ἐξοῦ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Αλευάδαι, οἵτινες ἐξουσίαζον ἐπὶ πολὺν χρόνον μέρος τῆς Θεσσαλίας. Πίνδαρος.

ΑΛΕΩΤΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς, ἐχρημάτισεν ἔνδοξος ἀρχιτέκτων, καὶ κατ' ἄλλους πεπαιδευμένος. Οὗτος ἔκτισε τὸ θέατρον τῆς Πάρμας κατὰ τὸ 1618. Μ.Χ. καὶ ἀπέθανε τὸ 1630.

ΑΛΗΤΗΣ, ἢ Αλάτης, υἱὸς τοῦ Ικαρίου καὶ τῆς Νύμφης Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. Απολλόδ.

ΑΛΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιππότου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ηρακλέους. Οὗτος ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, ὅτε οἱ Ηρακλεῖδαι εἰσέλαβον εἰς τὴν Πελοπόννησον, διώξας ἐκεῖθεν τοὺς Σισυφίδας, καὶ κατασαθεὶς Βασιλεὺς τῆς

χώρας. οἱ ἀπόγονοι τούτου ἦρξαν πέντε γενεὰς κατὰ συνέχειαν, ἕως τοῦ Βάκχιδος. Πίνδ.

ΑΛΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ατρείδου Αἰγίσθου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Ορέστην, ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν εἰς τὰς Μυκήνας. Υγῖν.

ΑΛΘΗΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Κατρέως Βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος. ἐδιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ρόδον διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν χρησμὸν, ὅσις προεῖπεν, ὅτι ὁ Κατρεὺς θέλει φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ. μετὰ καιρὸν δὲ ἐλθὼν ὁ Κατρεὺς εἰς τὴν Ρόδον διὰ νὰ ἰδῇ τὸν υἱόν του, καὶ μὴ γνωρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ νυκτὸς, ἐφονεύθη, ὡς ξένος τις κακοῦργος νομισθείς. Απολλόδ. παρὰ δὲ Διοδ. Σικελ. καὶ Αλθαιμένης.

ΑΛΙ-ΑΒΒΑΣ ὁ ἐπωνομασθεὶς σοφὸς, ἔζη περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου αἰῶνος, οὗτος συνέγραψεν τὸ Αλμαλεχί, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰδιος ὑπερεκθειάζει, ὡς τελειότατον Ιατρικῆς σύστημα.

ΑΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλκινόου, Βασιλεὺς τῶν Φαιάκων. Ομ. Οδ. θ.

ΑΛΙΟΣ, εὐγενής τις Λύκιος. Ιλ. Ε.

ΑΛΚΑΘΗΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος. αὐτὸς διὰ τὴν ὑποψίαν τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του Χρυσίππου, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου φονεύσας τὸν λέοντα ὅστις εἶχε φάγει τὸν Εὔριπον, υἱὸν τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως δὲ ἀμοιβὴν ἔλαβε τὴν θυγατέρα του Ευαίχμην. μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του, καὶ τὴν διαδοχὴν τοῦ Βασιλείου.

ΑΛΚΑΙΟΣ, Αθηναῖος, περίφημος τραγικὸς ποιητής.

ΑΛΚΑΙΟΣ, Μιτυληναῖος, περίφημος ποιητὴς Λυρικός. Συνέγραψε στίχους ἐρωτικούς. ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῆς Σαπφοῦς, τὴν ὁποίαν καὶ ἠγάπα. Οὗτος εἶχε γενναῖα, καὶ φιλελεύθερα φρονήματα, καὶ κατεπολέμα πάντοτε λόγῳ ἢ ἔργῳ, τοὺς τυράννους τῆς πατρίδος του, καὶ τυραννοφρονοῦντας. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται ἀποσπάσματα τινά.

ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Τηλέκλου ἔννατος Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκείας τοῦ Εὐρυσθένους, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἦρχισεν ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος. Ηρόδ.

ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Σθενελαΐδου Σπαρτιάτης τις. Θουκ.

ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Αφροδίτης εὑρίσκετο ἔξωθεν τῆς πόλεως τῶν Αθηνῶν, εἰς τοὺς λεγομένους Κήπους, θαυμαζόμενον μεγάλως ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. Λουκ.

ΑΛΚΑΝΔΡΗ, γυνὴ τοῦ Πολύβου, ἑνὸς πλουσίου Αἰγυπτίου ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφιλοδωρήθη μεγάλως ἡ Ελένη, ὅτε ἐπέστρεφε μετὰ τοῦ Μενελάου ἀπὸ τὴν Τρωάδα. Ομ. Οδ.δ.

ΑΛΚΑΝΔΡΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως. Ομ, Ιλ. Ε.

ΑΛΚΑΝΔΡΟΣ, νέος τις Σπαρτιάτης. εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι δυσαρεστημένοι ἀπὸ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου, ἐπεβουλεύθησαν κατ' αὐτοῦ, πληγώσας ὁ Ἰδιος τὸν νομοθέτην εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Πλούτ.

ΑΛΚΕΤΑΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ηπείρῳ, πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τῷ Ξενοφῶντος.

ΑΛΚΕΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αερόπου, καὶ

πατὴρ Ἀμύντα τοῦ τετάρτου ἐκ Μακεδονίας. Ἡρόδ.

ΑΛΚΕΙΑΣ, ἀδελφὸς Περδίκα τοῦ Β΄. εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ὅστις ἐφονεύθη μὲ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸν Ἀρχέλαον. Πλάτ. Γοργ.

ΑΛΚΕΙΑΣ, ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. παρὰ δὲ Θουκ. Ἀλκιδας.

Ἀ ΚΙΝΩΙ', Ἀργεῖος τις, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρθυάδρου Σπαρτιάτου εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἀργείων μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡρόδ.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου Βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἥτις παρέδωκε τὸν ἑαυτόν της εἰς θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συζύγου της. διότι αὐτὸς ἠσθένησε, καὶ ὁ χρησμὸς εἶπεν, ὅτι ἠθελεν ἀποθάνει, ἂν δὲν θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του φίλος τις, ἀντ' αὐτοῦ. ἐτιμᾶτο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς μεγάλως.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Κλεινίο Ἀθηναίου. ἐχρημάτισε περίφημος στρατηγὸς διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, διοικῶν κατὰ τὰς περιστάσεις, κατὰ τὸν καιρὸν, καὶ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐβασίλευεν ἡ μεγαλοπρέπεια, αὐτὸς ὑπερέβαινε τοὺς συμπολίτας του εἰς τὴν λαμπρότητα. μεταξὺ τῶν Θηβαίων εἶχον τινὲς κλίσιν εἰς τὰ σωματικὰ ἐπίπονα γυμνάσματα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ὡμοίαζε· μεταξὺ τῶν Σπαρτιατῶν ἐξάθη ἐπίπονος. μεταξὺ τῶν Θρακῶν ἐξαίσιος. καὶ μεταξὺ τῶν Περσῶν ἔζησε μὲ πολυτέλειαν, καὶ πολλὴν ὑπόληψιν. καὶ μολονότι εἶχε καὶ ἄλλους συστρατηγοὺς εἰς τὰς κατὰ καιροὺς πολεμικάς του ἐκστρατείας, ἦτον ὅμως πεπεισμένος τὴν ἐκ τῆς νίκης προερχομένην εὐτυχίαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπέδιδον εἰς αὐτόν. τὸν ἐστεφάνωσαν πολλάκις μὲ στεφάνους χρυσοῦς καὶ χαλκίνους, οἵτινες ἐδίδοντο μόνον εἰς τοὺς νικητὰς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. δὲν διήρκεσεν ὅμως πολὺν καιρὸν αὐτὴ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Ἀθηναίων· διότι ἀπὸ μίαν ἄδικον ὑποψίαν τυραννείας, διαβαλλομένην ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, καὶ ἀπὸ τὸ πρὸς αὐτὸν μῖσος τῶν Σπαρτιατῶν, ἀπεμακρύνθη τῆς πατρίδος του. τέλος ἐθανατώθη δυστυχῶς διατρίβων εἰς Φρυγίαν ἀπὸ τὸν Σατράπην Φαρνάβαζον, κατὰ τὸ 403. Π. Χ. τὸν ὁποῖον κατέπεισαν εἰς τοῦτο αἱ διαβολαὶ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ὀλιγαρχικῶν τινων Ἀθηναίων.

ΑΛΚΙΔΑΜΑΣ, Ἕλλην, ἀπὸ τῆς Ἐλαΐας πολεως Αἰολικῆς. περίφημος ῥήτωρ. ἔζη κατὰ τὸ 390. Π. Χ. Ἤκουσε τὸν Γοργίαν. σώζονται δύω λόγοι Ἀλκιδάμαντος, περὶ Ὀδυσσέως κατὰ Παλαμήδου.

ΑΛΚΙΜΕΔΗ, ὁ Φερεκράτης καὶ Ἀπολλώνιος ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἦτον μήτηρ τοῦ Ἰάσωνος ὠνομάζετο Πολυφήμη, καὶ ἦτον θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου. ὁ Ἀνδρων εἰς τὴν ἐπιτομὴν τῶν συγγενειῶν ἐλέγχει τὴν Θέογνιν, θυγατέρα τοῦ Λαοδίκου καὶ μητέρα τοῦ Ἰάσωνος.

ΑΛΚΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαέρκου, στρατηγὸς τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκιαν τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ἰλ. Π.

ΑΛΚΙΜΕΔΩΝ, πατὴρ τῆς Φιλλόνας τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξέθηκεν ἐπὶ τινος ὄρους εἰς βορὰν τῶν θηρίων, μαθὼν ὅτι ἐγέννησε παιδίον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ.

ΑΛΚΙΜΕΔΩΝ, εἷς τῶν Ὀλυμπιονίκων. Πίνδ.

ΑΛΚΙΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ ἐ-

ποίου καὶ ἐφονεύθη. Ἀπολλόδ.

ΑΛΚΙΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐθανάτωσε μαθοῦσα ὅτι ὁ Ἰάσων ἐνυμφεύθη τὴν Γλαύκην. Διόδ.

ΑΛΚΙΜΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, ὁ Μέντωρ, Ὁμ. Ἰλ. Χ.

ΑΛΚΙΜΙΔΗΣ, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Αἰγινήτης τὴν πατρίδα. Πίνδ.

ΑΛΚΙΜΟΣ, ὁ πατὴρ τοῦ Μέντορος Ἰθακήσιος. Ὁμ.

ΑΛΚΙΜΟΣ, Μυρμιδών τις φίλος τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ἰλ. 7.

ΑΛΚΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως. Ἀπολλόδ.

ΑΛΚΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Δρίαντος. Παρ. Ἐρωτ.

ΑΛΚΙΝΟΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Κερκύρας ἀποικίας τῶν Κορινθίων. τούτου θυγάτηρ ἦτον ἡ Ναυσικάη, ἥτις ἰδοῦσα τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὸ παράλιον ῥιφθέντα κατάγυμνον ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας, τὸν ἐσέσωσεθη ἡσώφρων.

ΑΛΚΙΝΟΟΣ, οὗτος ἔζη εἰς τὰς Ἀρχὰς τοῦ δευτέρου αἰῶνος ἄφησεν ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Εἰσαγωγὴ τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος.

ΑΛΚΙΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὃστις μνησευθεὶς τὴν Γλαύκτην, μίαν τῶν Δαναϊδῶν ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῆς. Ἀπολλόδ.

ΑΛΚΙΦΙΩΝ, Σχεδιαστὴς τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν. Αὗται εἶναι ἐστοχασμέναι καλῆς αἰσθήσεως, πλὴν συντείνουσι εἰς τὴν ἐπιγνῶσιν τῆς ἀρχαιολογίας, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, καθότι παρίστωσι ζωηρὰ τὰ ἤθη τῶν Ἀθηναίων. ἔζη κατὰ τὸ 300 Μ. Χ.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ, ἀπὸ τὸ Ἄργος υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφύλης. ὁ πατήρ του τὸν εἶχε ὁρκίσει νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρατου διὰ τὸν θάνατόν του, καὶ ἐρωτήσας τὸν χρησμὸν διὰ τὴν πατρικήν του ἐντολὴν ἔλαβε θετικὴν ἀπόκρισιν, καὶ τὴν ἐφόνευσε. ἀπέρασε δὲ ἔπειτα καὶ ἐκατοίκησεν εἰς μίαν νῆσον, ὅπου ἔλαβε διὰ γυναῖκα του τὴν Καλλιῤῥόην, θυγατέρα τοῦ Ἀχελώου καὶ ἄφηκε τὴν Ἀρσινόην.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἀριθου Κροτονιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, συνέγραψε περὶ φυσιολογίας καὶ ἄλλα συγγράμματα περὶ Ἰατρικῆς. τὸ αὐτὸ βεβαιοῖ καὶ ὁ Φαβωρῖνος εἰς τὴν ἱστοριάντου.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ, Ἀθηναῖος ἔνδοξος. ἐπιθυμῶν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Πεισιστράτου, ἀνεχώρισεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὅπου κατέπεισε τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ ἐκινήθησαν ἐναντίον τῶν τυράννων τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἠλευθέρωσαν τὴν πατρίδατου.

ΑΛΚΜΑΝ, ποιητὴς Λυρικός. ἀπὸ τὰς Σάρδεις πόλιν τῆς Λυδίας, ἔπειτα ἐπολιτογράφη εἰς τὴν Λακεδαίμονα. λέγουσιν ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἐγράψη ποιητὴς ἐρωτικῶν ἀσμάτων. ἔζη τὸ 670 Π. Χ.

ΑΛΚΜΗΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνησευθεῖσα ἡΔαναΐς Ἱπποδάμεια ἐφόνευσεν αὐτὸν Ἀπολλόδ.

ΑΛΚΥΩΝ, Μιτυληναῖος ἐγράψη εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων μεγάλων Λυρικῶν ποιητῶν. ποιητὴς τοῦ εἴδους τῶν ὡραίων ποιημά-

των ὀνομαζομένων Αλκυϊκῶν, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται πολλὰ ὀλίγα. ἔζη συγχρόνως μὲ τὴν Σαπφὼ κατὰ τὸ 604. Π.Χ.

ΑΛΚΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Ερεχθέως Βασιλέως τῶν Αθηνῶν, πατὴρ τοῦ Αργοναύτου Φαλήρου. Απολλόδ.

ΑΛΛΕΗΣ Εδμόντος, περίφημος Αστρονόμος Αγγλος, ὅστις κατὰ τὸ 1676. ὑπῆγεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Αγίας Ελλένης διὰ νὰ κάμῃ νέας ἀνακαλύψεις ἀστρονομικὰς, περιῆλθεν εἰς τὴν Αφρικὴν καὶ Ασίαν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1742. εἰς ἡλικίαν χρόνων 86.

ΑΛΝΚΤΟΣ, τύραννος τῆς Αγγλίας περὶ τὰ τέλη τοῦ τρίτου αἰῶνος. Οὗτος ἐφόνευσε τὸν Καραύσιον, καὶ ἥρπασε τὸν θρόνον αὐτοῦ κατὰ τὸ 297. Μ. Χ. ἔκαμε μεγάλα κακὰ εἰς τὴν Αγγλίαν ὁ δὲ Ασκληπιόδωρος στρατηγὸς Κωνσταντίνου τοῦ χλωροῦ ἐμονομάχησε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐφόνευσε. ἔκτοτε ἠνώθη ἡ μεγάλη Βρεταννία εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ρωμαίων.

ΑΛΜΑΓΓΙΟΡ, ἐπώνυμον τοῦ Μωάμεθ υἱοῦ τοῦ Αμίρ. Οὗτος ἦν εἷς τῶν μεγαλητέρων Ηρώων, οἵτινες ἐξάθησαν ἀπὸ τοὺς Μόρους εἰς τὴν Ισπανίαν, ἄξιος, ἔμπειρος στρατηγὸς, καὶ ἀνδρεῖος μὲ μεγάλας ἀρετὰς. περισσοτέρας ἀπὸ πεντήκοντα μάχας ἐκέρδισε κατὰ τῶν Χριστιανῶν. οἱ Οθωμανοὶ ἠθέλησαν πολλάκις νὰ τὸν κάμωσι Βασιλέα τῆς Ισπανίας, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἀπεποιήθη. ἔπειτα εἰς μίαν ἦτταν του ἀσωτήσας ἀπέθανε.

ΑΛΞΙΩΝ κατὰ Παυσ. πατὴρ τοῦ Οἰνομάου..

ΑΛΠΙΝΟΣ, Ιταλὸς, Ιατρὸς καὶ βοτανικὸς περίφημος. Οὗτος ἔκαμε να γνωρισθῇ ὁ Καφὲς εἰς τὴν Εὐρώπην. ἔγραψε καὶ ἓν σύγγραμμα περὶ Ιατρικῆς τῶν Αἰγυπτίων, καὶ περὶ βαλσάμου. ἀπέθ. εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1617.

ΑΛΤΗΣ, Βασιλεὺς τῶν Δελέγων ἐν τῇ πόλει Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, πατὴρ τῆς Λαοθόης. Ομ. Ιλ. Φ.

ΑΛΥΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Σαδυάττου Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, καὶ πατὴρ τοῦ Κροίσου, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Μιλησίων. κατέ ἔκαυσε τὸν ἐν Μιλήτῳ ναον τῆς Αθηνᾶς, τὸν ὁποῖον πάλιν μετοῦπολυ ἀνῳκοδόμησε. ἐπρόσφερε πολλὰ ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Απόλλωνος, Βασιλεύσας κατὰ τὸ 560. Π.Χ.

ΑΛΥΠΙΟΣ, Αλέξανδρος, περίφημος Μουσικὸς. ἔζη κατὰ τὸ 360. Π.Χ. συνέγραψε Εἰσαγωγὴν μουσικῆς, ἥτις ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν λοιπῶν τοῦ Μεουρσίου.

ΑΛΦΑΝΟΣ, Ιταλὸς, ἄριστος Ιατρὸς, ἐκλέχθη ἔπειτα ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν πατρίδα του. ἀπέθα. κατὰ τὸ 1160· Οὗτος ἐπεσκέπτετο χάριν τοὺς ἐνδεεῖς ἀρρώστους.

ΑΛΦΙΕΡΗΣ, ὁ περίφημος τραγικὸς ποιητὴς τοῦ 18. αἰῶνος, καὶ ἀρχηγὸς τῶν τραγικῶν ποιητῶν Ιταλῶν. συνέγραψε πολλὰ ποιήματα. ἀπέθ. εἰς τὴν Φλωρεντίαν εἰς ἡλικίαν χρόνων 54. τὸ σῶμα του τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Αγίου Σταυροῦ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ, Κόμης τῆς Καστέλλης εἰς τὴν Ισπανίαν, ὅστις ἐπωνομάσθη φρόνιμος. πρὶν νὰ βασιλεύσῃ ἠθέλησε νὰ διορθώσῃ τὴν Αστρονομίαν ἀπὸ τὰ παλαιὰ σφάλματα. ἐσύναξε πολλοὺς Χριστιανοὺς, Εβραίους, καὶ Τούρκους, καὶ μὲ αὐτοὺς

ἐκοπίαζε καὶ ἔκαμε τὰς εἰκόνας Αλφουσίνας, διὰ τάς ὁποίας ἐξώδευσε τέσσαρας χιλιάδας δουκάτα. Αὗται αἱ εἰκόναι ἐδημοσιεύθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον κατὰ τὸ 1252. Οὗτος ὁ Μονάρχης ἦτον μᾶλλον Αστρονόμος παρὰ πολιτικός. ὁυιός του τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸν θρόνον.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ, ὁ Μέγας Βασιλεὺς τῆς Αγγλίας. ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἤνθει εἰς τοὺς ὑπηκόους του ἡδικαιοσύνη. ἦτον καλοκάγαθος καὶ ἐλεήμων, εὐαίσθητος, καὶ φιλάνθρωπος. αὐτὸς πρῶτος ἔσπειρεν εἰς τὴν Αγγλίαν τὸν ἔρωτα τῆς μαθήσεως, τοῦ καλοῦ καὶ τὸν πατριωτισμόν. λέγεται ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου ἔμεινε μὲ τὴν Οἰκογένειαν του εἰς ἐσχάτην πτωχείαν, καὶ μίαν ἡμέραν δὲν τοὺς ἔμεινε ἄλλο τι παρὰ ἕνας ἄρτος, τὸν ἥμεισυ τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερεν εὐχαρίστως εἰς πτωχὸν τινα πεινασμένον παρουσιασθέντα ἔμπροσθέν του. ἀπέθ. κατὰ τὸ 900. Μ. Χ.

ΑΜΑΔΟΚΟΣ, πατὴρ καὶ υἱὸς ὁμώνυμοι, ἐστάθησαν εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Κερσοβλέπτου, καὶ ἐσυμμάχησαν μὲ τὸν Φέλιππον.

ΑΜΑΛΑΣΟΥΝΤΑ, θυγάτηρ τοῦ Θεοδώρου Βασιλέως τῆς Ιταλίας. αὕτη ἡ πεπαιδευμένη Πριγγιπέσσα ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, ἐστεφανώθη τὸν Θεόδατον, τὸν ὁποῖον κατώρθωσε μὲ τὴν παιδείαν της, καὶ τὸν ἔκαμε Βασιλέα τῶν Ρωμαίων καὶ τῶν Γότθων. ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀχάριστος καὶ κάκιστος διώρισε καὶ τὴν ἔπνιξαν κατὰ τὸ 551. ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς τὸν περίπατον.

ΑΜΑΝΤΟΣ, ἐνίκησε τοὺς Γάλλους εἰς ἀποστασίαν τὸ 285. Μ. Χ. Βοηθούμενος ἀπὸ Αἰλιανόν τινα καὶ ἀπὸ ἄλλους συνωμότας λῃστὰς, δούλους, χωρικοὺς βιασμένους ἀπὸ τὰ βάρη τῶν φόρων. Οὗτοι οἱ δύω ὠνομάσθησαν Αὐτοκράτορες, καὶ ὥρμησαν ἐναντίον τῶν ἀνθιστάμενων κατακαίοντες χωρία καὶ πόλεις. τέλος πάντων ὁ Αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς ἔστειλε στρατεύματα καὶ τοὺς ἐφόνευσε πλησίον τῶν Παρισίων εἰς ἓν φρούριον.

ΑΜΑΡΦΑΛ, Βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων, καὶ σύμμαχος τοῦ Χοδολλογομώρ. μετὰ τὴν Βασιλείαν τούτου ὑπέπεσον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ασσυρίων ἀπὸ τὴν ὁποίαν τοὺς ἠλευθέρωσεν ὁ Ναβονασὰρ, καὶ πάλιν τοὺς ὑπέταξεν ὁ Ασσαραδδὼν Βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων. ὁδὲ Ναβοπαλασὰρ ἀπεκατέστησε πάλιν τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων, καὶ ὁυιὸς αὐτοῦ Ναβουχοδονόσωρ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Κολοφῶνα τῆς δόξης. μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἐσβέσθη ἡ δόξα τῆς ὑπερηφάνου Βαβυλῶνος, καὶ ἔγινε λάφυρα τοῦ Κύρου, ὅστις τὴν ἥνωσε μὲ τὴν Περσίαν κατὰ τὸ 530. Π. Χ.

ΑΜΑΣΙΣ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. τὸ πρῶτον ἦτον ἁπλοῦς στρατιώτης, ἀφοῦ δὲ ἔγινε Βασιλεὺς οἱ στρατιῶται του ζηλοτυποῦντες τὸν ἐκατηγόρουν. ἀλλ' ἔπειτα μὲ τὴν φρόνησιν καὶ γλυκύτητα, καὶ πολιτικήν του, τοὺς κατώρθωσε καὶ τὸν ἐσέβοντο. Οὗτος ἐσύστησε νόμον, ὅστις ὑπεχρέονε ἕκαστον πολίτην νὰ πηγαίνῃ ἐτησίως εἰς ἓν κριτήριον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐσύστησε καὶ νὰ ἐξομολογῆται ὅ, τι ἔπραξεν. οὗτος ἔζη κατὰ τὸ 569. Π. Χ.

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ὁ θεῖος, ἐγεννήθη εἰς

τὴν Γαλλίαν, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὁ Αὐτοκράτωρ Βαλεντιανὸς τὸν ἐτίμησε μὲ διάφορα ἀξιώματα, οὗτος ἐγνώριζε τὴν Ελληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, συνέγραψε Λατινιστὶ διάφορα συγγράμματα ἐκκλησιαστικά. ἔζη τὸ 1370, Μ.Χ.

ΑΜΒΡΥΣΣΟΣ, πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς ἐν Φωκίδι πόλεως Αμβρύσου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν. Παυσ.

ΑΜΕΔΑΪΟΣ, Δ΄. ὁ Μέγας Κόμης τῆς Σαυογίας. συνετὸς καὶ πολεμικὸς. ἔκαμεν 32. πολιορκίας. ἐβοήθησε τὴν Ρόδον κατὰ τῶν Τούρκων. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1323, ἐτάφησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ Κόμητες ἀνδρεῖοι ἀπὸ τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν.

ΑΜΕΙΝΙΑΣ, Αθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ὅστις εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην ἔλαβε τὸ ἄριστον ὡς νικητὴς. Ηρόδ.

ΑΜΕΙΝΙΑΣ, Λακεδαιμόνιός τις Θουκ.

ΑΜΕΙΝΙΑΣ, κωμικός τις ποιητὴς, Αθηναῖος, νικήσας τὸν Αριστοφάνην εἰς δύω κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας, καὶ τὰς Ορνιθας. Αριστ. Βατ. 14.

ΑΜΕΡΙΚΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος περιηγητὴς, τοῦ ὁποίου τὴν φήμην πολλοὶ ἡγεμόνες ἐφθόνησαν. τὸ 1494. ἀνεκάλυψε πολλὰ νέα μέρη εἰς τὴν Αμερικὴν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1516. εἰς μίαν νῆσον τῆς Αμερικῆς.

ΑΜΗΣΤΡΙΣ, στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Παρ. Αισχύλ.

ΑΜΗΣΤΡΙΣ, γυνὴ τοῦ Ξέρξου Βασιλέως τῶν Περσῶν, ἡ Αμαστρις. Ηρόδοτ.

ΑΜΙΖΩΛΗΣ, Σκύθης τις γνωστὸς διὰ τὴν μετὰ τοῦ Λανδίμιδος φιλίαν. Λουκ.

ΑΜΙΔΑΣ, ὀνομαζόμενος Φαβιας, πατὴρ τοῦ Αννίβου. Καρχηδόνιος, (ἡ δὲ Καρχηδὼν πόλις τῆς Αφρικῆς.) περίφημος στρατηγὸς, ἀπεμάκρυνε τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Καρχηδόνος, οἱ ὁποῖοι ἦταν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας καὶ τοὺς ἠφάνισε κατὰ κράτος. ἐπλάτυνε τὰ Ορια τῆς ἐπικρατείας των. ἔδωκε τὴν κόρην του Δὶα γυναῖκα εἰς τὸν υἱόν του καὶ ἀδελφὸν της Αννίβαν.

ΑΜΜΕΝΝΟΥΝΑΧ ἔνδοξος Ρα βῖνος, ὅστις ἐφεῦρε τὸς Εβραϊκὰς σιγμάς. ἀπέθ. κατὰ τὸ 240. Μ. Χ.

ΑΜΜΙΑΝΟΣ Μαρκελῖνος, Ελλην τὸ γένος, ἀπὸ τὴν Αντιόχειαν, στρατιώτης πεπαιδευμένος. παραιτηθεὶς ἔπειτα τὴν στρατιωτικὴν ἦλθεν εἰς Ρώμην, ὅπου καὶ συνέγραψε εἰς Λατινικὴν διάλεκτον Ιστορίαν τῶν Ρωμαίων βιβλία τριάκοντα, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τινά. ἔζη κατὰ τὸ 360. Μ.Χ.

ΑΜΜΩΝ, οὗτος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸ 1015. Π. Χ.

ΑΜΜΩΝΙΟΣ, Χριστιανὸς συγγραφεὺς ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. ἔζη τὸ 250. ἔγραψεν ἄριστα συγγράμματα περὶ τοῦ Μωσέως, καὶ Ιησοῦ, συμφωνίας, καὶ ἁρμονίαν Εὐαγγελικήν.

ΑΜΜΩΝΙΟΣ, γραμματικὸς συνέγραψε περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, καὶ ἄλλα διάφορα. ἔζη τὸ 380. Μ. Χ.

ΑΜΜΩΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ερμίου. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πρόκλου, Διδάσκαλος εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, παραδίδων τὴν πλατωνικοπεριπατητικὴν φιλοσοφίαν, πολλὰ πεπαιδευμένος, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν μαθηματικὴν καὶ Ιστορίαν. ἔζη κατὰ τὸ 500. Μ. Χ.

ΑΜΟΙΒΑΣ, περίφημος τις Μουσι-

κὸς, καὶ κιθαριστὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ. Αἰλιαν. Ποικιλ. Ιϛ.

ΑΜΟΙΝΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Πολυδέκτωρ υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Υγῖν.

ΑΜΟΜΦΑΡΕΤΟΣ, Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου. Ηρ.

ΑΜΟΠΑΩΝ, εὐγενὴς Τρῳαδίτης, υἱὸς τοῦ Ηολυκαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Θμ. Ιλ. θ.

ΑΜΟΡΓΗΣ, στρατηγός τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Υσάσπου. Ηρόδ.

ΑΜΟΡΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Ηισσούθνου, καὶ ἔκγονος τοῦ Υσάσπου, Πέρσης Σατράπης τῆς Καρίας. Θουκ.

ΑΜΟΥΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πρόκα Σιλβίου, Βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ιταλίᾳ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νομίτορος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Αμούλιος ἔρριψεν εἰς φυλακὴν, μαθὼν ὅτι ἐγέννησε κρυφίως. τὸ δὲ βρέφος βαλὼν εἰς ἓν κιβώτιον ἄφηκεν ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ. τοῦτο δὲ ἦτον ὁ Ρωμύλος, ὅστις μετὰ ταῦτα φονεύσας τὸν Αμούλιον ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νομίτορα. Πλούτ. ὁ καὶ Αμώλιος παρὰ Στράβ. Ζ. Ρωμ.

ΑΜΟΥΣ, Αἰγύπτιος. οὗτος δὲν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ· ἀλλ' ἐπειδή τινες τὸν παρεκίνουν νὰ μὴν ὁρίζῃ τὸν γάμον, κατεπείσθη. πρότου δὲ νὰ συνέλθωσιν, ἔπεισε τὴν νέαν σύζυγόν του, καὶ παρέτησαν τὸν κόσμον, καὶ ὑπῆγον εἰς τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας, ὅπου καὶ ἀσκήτευσαν ἕκαστος χωριστὰ διὰ βίου.

ΑΜΠΗΛΙΟΣ Λούκιος. σώζονται μερικὰ ὑπομνήματα διαφόρων διηγημάτων του κατὰ τὸ 1793. ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ. ἔζη τὸ 690. Μ. Χ.

ΑΜΥΘΑΩΝ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσωνος, κατοικῶν ἐν Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας, νυμφευθεὶς δὲ τὴν Ιδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος, ἐγέννησε μετ αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν. Ομ. Οδ.

ΑΜΥΜΩΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αλκέτα, Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου Υσάσπου, Βασιλέως τῶν Περσῶν εἰς τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ πληρώνῃ καὶ φόρον. τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱός του Αλέξανδρος ὁ πρῶτος. Ηρόδ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Β'. Περδίκκα. ἀνεβάς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας, διὰ συνεργείας τοῦ Σιτάλκου Βασιλέως τῶν Θρακῶν, ὅθεν ὕστερον ἐδιώχθη καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 413 Π. Χ. Θουκ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αριδαίου, βασιλεύσας ἐν Μακεδονίᾳ τὸ 393. Π. Χ. ἀφήσας τρεῖς υἱοὺς, τὸν Αλέξανδρον, Περδίκκαν, καὶ Φίλιππον, τὸν πατέρα Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ξενοφ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνουσιν υἱὸν τοῦ Περδίκκα ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αντιόχου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μεγ. Αλεξάνδρου. ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ασίαν.

ΑΜΥΝΤΑΣ, Βασιλεύς τις τῆς Γαλατίας, καὶ Λυκαονίας. Οὗτος εἰς τὴν ἐν Ακτίῳ μάχην, ἦτο σύμμαχος τοῦ Καίσαρος Οκταβίου.

ΑΜΥΝΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Ορμένου, κατοικῶν ἐν Ελεῶνι κώμῃ τῆς Βοιωτίας. Ομ. κ. πατὴρ τοῦ Φοίνικος Κράντορος καὶ τῆς Αξυδαμείας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ηρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον. Απο.

ΑΜΥΝΩΝ, ῥήτωρ τις ἐν Αθήναις σκωπτώμενος ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους ὡς μαλθακός. Αριστοφ.

ΑΜΥΤΑΙΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅς τις μετὰ τὸν Ινάρυν ἐβασίλευσεν, ὧν πρότερον στρατηγὸς τῶν ἀποστατησάν των Αἰγυπτίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Αρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος. Ηρόδ.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ, περίφημος μάντις, υἱὸς τοῦ Οἰκλέους Βασιλέως τῆς Αρκαδίας, καὶ τῆς Υπερμνήστρας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. οὗτος προβλέπων τὸν ἀφανισμὸν τῶν, ὅσοι ἤθελον ἐκστρατεύσει μετὰ τοῦ Αδράστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ἀλλὰ πεισθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικός του συνηκολούθησε, καὶ κατὰ τὴν πρόγνωσίν του ἐχάθησαν ὅλοι.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Βουσίριδος, ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ηρακλῆς ἐθανάτωσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα του, διὰ τὰς ἀπανθρώπους καὶ τυραννικὰς των πράξεις. Ιπολ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφύλης ἐξ Αρκαδίας, καὶ ἔκγονος τοῦ Αλεοῦ. Απολλόδ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, Ηρως τις τῆς Σκανδίας ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας ὁ φιλοξενίσας τὸν Αὐτόλυκον. Ος. Ιλ. Κ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, Οπούντιος, πατὴρ τοῦ Κλυσωνύμου, τὸν ὁποῖον παῖδα ὄντα ἔτι ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος παίζων τοῖς κύβοις. Ομ. Ιλ. Ψ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, Βασιλεύς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Ερυθραίων μάχην, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου διώρισαν ἀγῶνας οἱ παῖδες αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του. εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ησίοδος ἔλαβε τὸ βραβεῖον.

ΑΜΦΙΔΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Ασακοῦ, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Παρθενοπαῖον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηβῶν. Κατ' Απολλόδωρον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμαίνου.

ΑΜΦΙΘΕΑ, γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας, καὶ μήτηρ τοῦ Οφέλτου. Απολλόδ.

ΑΜΦΙΘΕΑ, θυγάτηρ τοῦ Πρώνακτος καὶ γυνὴ Αδράστου. Απολλόδ.

ΑΜΦΙΘΕΑ, γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου πάππου τοῦ Οδυσσέως Ομ. Οδ. Τ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ, υἱὸς Λυκίνου, δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὅς τις ἔφερεν ἐκ Λακεδαίμονος τὴν εἰρήνην.

ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΣ, Βασιλεὺς τῶν Σαμίων. Ηρόδ.

ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖός τις. Ξενοφ.

ΑΜΦΙΚΤΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ Βασιλεὺς τῶν Αθηνῶν. Εζη τὸ 963. Π. Χ. Οὗτος ἐσύστησε τὴν περίφημον Αμφικτιονικὴν συνέλευσιν, διὰ τῆς ὁποίας ἤνωσε τὰς διαφόρους Ελληνικὰς πολιτείας μὲ δεσμοὺς φιλίας, πρὸς ἀσφάλειαν καὶ κοινὴν εὐτυχίαν ὅλης τῆς Ελλάδος. ὠνομάζοντο ἑπομένως Αμφικτύονες ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων Ελληνικῶν πόλεων, οἵτινες συναθροιζόμενοι δεῖς τοῦ χρόνου εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ εἰς τὰς Θερμοπύλας, ἀνὰ δύω ἐξ ἑκάστης πόλεως, ἐθεώρουν ὅλας τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς μὲ τῶν πλειοτέρων τὰς ψήφους, διὰ τὴν κοινὴν εὐτυχίαν καὶ ἡσυχίαν ὅλων τῶν Ελλήνι-

κῶν πολιτειῶν.

ΑΜΦΙΑΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, Ἐπίσκοπος τῆς Ἰκονίου Ἐπαρχίας· ἀντέστη γενναίως κατὰ τῶν Ἀρειανῶν· παρευρέθη εἰς διαφόρους Συνόδους, καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει, γενομένην κατὰ τὸ 394. ἐχάθη Πρόεδρος αὐτῆς τῆς δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἑορτάζεται εἰς τὰς 23 Νοεμβρίου. ἔζη ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου τὸ 374. Συνέγραψε καὶ πολλὰ σοφὰ Συγγράμματα.

ΑΜΦΙΑΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφίλης. Μάντις ἄριστος, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Τρωάδος ὑπῆγε μετὰ τοῦ Μίψου εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Μαλλούς· ἔπειτα φιλονικήσαντες μεταξύ των ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύω.

ΑΜΦΙΑΥΤΟΣ, Μάντις ἐκ τοῦ Δήμου Ἀχαρνῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ηρόδ.

ΑΜΦΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Μελανθίου, καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὅστις πληγώσας τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν χεῖρα ἐφονεύθη ἀμέσως ὑπ' αὐτοῦ. Ομ. Οδ. Ω.

ΑΜΦΙΝΟΜΟΣ, ἀπὸ τὸ Δουλίχειον τῆς Κεφαληνίας, μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν συνετὸν ὄντα.

ΑΜΦΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Σελάγου, ἐκ τῆς πόλεως Παισοῦ τῆς μικρᾶς Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν. Ομ. Ιλ. Β.

ΑΜΦΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέροπος, ἀδελφὸς τοῦ Αδράστου, ἡγεμὼν τῶν Τρωαδιτῶν. Ομ. Ιλ. Ε.

ΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΣ, Λακεδαιμόνιός τις, ἡνίοχος τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους. Στράβ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ, υἱὸς τοῦ Αλκαίου, καὶ ἔκγονος τοῦ Περσέως. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ηλεκτρύωνος παρέλαβε τὴν Βασιλείαν τῶν Θηβῶν, λαβὼν εἰς γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Αλκμήνην.

ΑΜΦΙΩΝ, μουσικὸς ἄριστος, Θηβαῖος, μυθολογοῦσιν, ὅτι, ὅταν ἐκτίζοντο τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, αἱ πέτραι καὶ ἡ λοιπὴ ὕλη, ἤρχοντο καὶ ἐβάλλοντο μόνα των κατὰ τάξιν, ἀπὸ τὴν μελῳδίαν τῆς λύρας του. Ζ. Ζῆθος.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΣ, Λύκιός τις πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Πάτροκλον. Ομ. Ιλ. π.

ΑΝΑΙΤΙΟΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Αθήναις. Ξενοφ.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τέω πόλιν τῆς Ιωνίας, κατὰ τὸ 532. Π. Χ. ἔνδοξος ποιητὴς Λυρικός. Σώζεται μία Συλλογὴ των Ωδῶν του, αἵτινες ἐξελέγχουν σαφῶς τὴν ἠδυπάθειαν τοῦ Συγγραφέως των. ἄλλως δὲ εἶναι πλήρεις χαρίτων. Λέγεται, ὅτι ἐπνίγη ἀπὸ μίαν ῥόγα σαφλῆς, εἰς ἡλικίαν χρονῶν 55. Σῴζονται προσέτι καί τινα γνωμικά του, καὶ ἀποσπάσματα ἐπιγραμμάτων. ἐξεδόθησαν ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὸ 1725.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ, σοφιστὴς, ἀπὸ τὰς Κλαζομενὰς, Ἐπαρχίαν τῆς Θρᾴκης. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 100. Π. Χ. ἦτον μαθητὴς τοῦ Αναξαμένους. ἔλεγε τὸν Ηλιον μύδρον πύρινον, ὑπῆγεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐδόθη ὅλως διόλου εἰς τὴν φυσικήν. δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ ἐμβῇ εἰς τὰ πολιτικά· ἐξωρίσθη ἀπὸ τοὺς Αθηναίους. ὅταν τοῦ ἔδωκαν τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου τῶν τέκνων του, εἶπεν ἀσαράκως. "Ἤ-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ξευρον, ὅτι ἐγέννησα ἀνθρώπους θνητούς.,, Μετὰ μίαν πολυχρόνιον ἀπουσίαν, πάλιν ἐπανῆλθε εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ βλέπων τὰ κτήματά του ἔρημα, καὶ ἀκαλλιέργητα εἶπεν, "ἂν αὐτὰ δὲν ἤθελον χαθῆ, ἐγὼ βέβαια δὲν ἤθελον σωθῆ.,, ἀπέθανε εἰς τὴν Δάμψακον. ἐχρημάτισαν καὶ ἕτεροι τρεῖς Αναξαγόραι.

ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣ, Ρόδιος, ποιητὴς κωμικός. ἔζη κατὰ τὸ 377. Π. Χ. εἶχε μεγάλην φήμην· σχεδὸν δεκάκις ἐσεφανώθη. Σώζονται καὶ τούτου συγγράμματα τινά.

ΑΝΑΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκείας τῶν Αγίδων. Ηρόδ.

ΑΝΑΞΑΡΧΟΣ, ἐκ πόλεως τῶν Αβδήρων ἐν τῇ Θράκῃ. οὗτος ἠκροάσθη τὸν Φιλόσοφον Διογένην τὸν Σμυρναῖον, ὅστις ἔλεγεν ὅτι αὐτὸ τοῦτο ἠξεύρω, ὅτι δὲν ἠξεύρω τίποτε. ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. ὅτις εἰς τὸ συμπόσιόν του ἐρωτήσας τὸν Ανάξαρχον, πῶς τοῦ φαίνεται ἡ τράπεζα; εἶπεν, τὰ πάντα πολυτελῆ, ὦ Βασιλεῦ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἦναι καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Νικοκρέοντος, τυράννου τῆς Κύπρου, παρατεθημένη. μνησικακήσας δὲ κατ' αὐτοῦ ὁ τύραννος μὲ τὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Βασιλέως, ἐφέρθη ἀκουσίως εἰς τὴν Κύπρον ὁ Ανάξαρχος, καὶ ἐβλήθη εἰς γουδίον, καὶ ἐκοπανίσθη μὲ σιδηροῦν γουδοχέρι, διὰ προσαγῆς τοῦ τυράννου.

ΑΝΑΞΙΒΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Βίαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Πελλίου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Ακαστον, τὴν Πισιδίκην, Πελοπτείαν, Ιπποθόην, καὶ Αλκηστον. Απολδρ. 2) θυγάτηρ τοῦ Κρηθιέως, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην, καὶ Πισιδίκην, τὸν Αντίοχον Εχέφρονα, καὶ ἄλλους υἱούς. Απολδρ. 3.) θυγάτηρ τοῦ Πλειοθένους, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αγαμέμνονος, καὶ Μενελάου. ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Στρόφιον ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. Παυσα.

ΑΝΑΞΙΒΙΟΣ, πλοίαρχός τις Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ, Ελλην, περιβόητος Φιλόσοφος. ἐγεννήθη εἰς τὴν Μίλητον. οὗτος πρῶτος ἐφεῦρεν ἰσημερίας καὶ τροπὰς, καὶ τὴν γῆν, εἶπε, κέντρον τοῦ παντὸς. ἔδειξε δὲ καὶ γεωμετρικὰς ὑποτυπώσεις, καὶ κατὰ τὸν Διογένην τὸν Λαέρτιον, ἐσάθη ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τοῦ ὡρολογίου, καὶ πρῶτος τοῦ νὰ διδάσκῃ δημοσίως τὴν Φιλοσοφίαν. Ηνθει κατὰ τὸ 547. Π. Χ.

ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ, Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Εὐρυστράτου, μαθητὴς τοῦ Αναξιμάνδρου. πρῶτος οὗτος ἐσύνθεσε τετράγωνον Ηλιακὸν, καὶ τὸ ἔθαλεν εἰς πράξιν εἰς τὴν Σπάρτην. ἔγραψε καὶ Ιστορίαν Ιωνικῶς. ἤνθει κατὰ τὸ 573. Μ. Χ.

ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αριστοκλέους, Λαμψακινὸς, Ρήτωρ, μαθητὴς τοῦ Διογένους τοῦ Κυνικοῦ, καὶ Ζωΐλου τοῦ γραμματικοῦ Αμφιπολίτου. ἐσάθη καὶ Διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΑΝΑΞΙΝΟΣ, κατάσκοπος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ. περὶ Στυφ.

ΑΝΑΞΙΠΠΟΣ, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αντιγόνου, καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ περὶ τὰ 297. ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται ὀλίγα ἀποσπάσματα εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ελληνικῶν Κωμῳδιῶν.

ΜΗΤΡΩΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΞΩ, θυγάτηρ τοῦ Αλκαίου καὶ τῆς Ιππονόμης. ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ θείου της Ηλεκτρύονος, ἐγέννησε τὴν Αλκμήνην. Απολλόδ. 2.)

ΑΝΑΣΙΛΑΟΣ, ἕνας τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς Σικελίας, ἄριστος ἄρχων κατεπράϋνε τοὺς φθονοῦντας αὐτὸν τυράννους.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, μοναχὸς καὶ Ιερεὺς τοῦ Ορους Σινᾶ. οἱ νεώτεροι ὠνομάζουν αὐτὸν νέον Μωϋσῆν, ἐπειδὴ, καθὼς ὁ Μωϋσῆς, καὶ αὐτὸς λέγουν, ὅτι εἶδε τὸν Θεὸν, καὶ ὡμίλησε μετ' αὐτοῦ. τὰ συγγράμματόν του εἶναι κατὰ τῶν Ακεφάλων, καὶ ἄλλων Αἱρετικῶν. καὶ ἄλλα διάφορα. ἤνθει κατὰ τὸ 686.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, ἐπίσκοπος Αντιοχείας. ἔζη τὸ 560. ἀφῆκε συγγράμματα περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ, περίφημος Ιατρὸς. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος τοῦ Ιαμβλίχου. σώζεται σύγγραμμά του περὶ συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας ἔζη κατὰ τὸ 300 Μ. Χ.

ΑΝΑΦΗΣ, υἱὸς τοῦ Οτάνου, Πρέσης, στρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ Ηρόδ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Σκύθης, υἱὸς τοῦ Γνούρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καδουΐδου. Βασιλέως τῶν Σκυθῶν. περίφημος Φιλόσοφος. Απῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας νὰ διαλεχθῇ μὲ τὸν Σόλωνα, καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὰ Ελληνικὰ ἤθη. ἔλαβε πολὴν φήμην, διότι κατεφρόνει τὰ πλούτη εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του. ἦτον ἀγχίνους καὶ εὐαίσθητος εἰς τὴν ἐπιστροφήν του ἐκαταγίνετο νὰ συσήσῃ τοὺς νόμους τῶν Ελλήνων. ἐφονεύθη δὲ εἰς τὸ κυνῆγι ἀπὸ ἓν βέλος ῥιφθὲν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του. ἀποθνήσκων δὲ ἔλεγε, "ἐπανελθών. ὑγιὴς ἀπὸ τὴν Ελλάδα, ὅπου ἐσπούδασα, ἀποθνήσκω εἰς τὴν πατρίδα μου ἀπὸ φθόνον.., ἔζη ἐπὶ τοῦ Κροίσου, κατὰ τὸ 548. Π. Χ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ὁνέος, Σκύθης. ὑπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα ὀλίγους χρόνους πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. Διέτριβεν εἰς τὰς Αθήνας. ἔκαμε περιηγήσεις εἰς τὰς πλησιοχώρους ἐπαρχίας, παρατηρῶν τὰ ἤθη, καὶ τὰς συνηθείας τῶν Λαῶν, καὶ τοὺς νόμους· συναναστρέφετο συχνὰ μὲ τοὺς μεγάλους ἄνδρας καὶ σοφοὺς τοῦ καιροῦ του ἐπιστρέφοντα δὲ εἰς τὴν πατρίδα του ἐτίμουν αὐτὸν μεγάλως οἱ συμπολῖται του.

ΑΝΔΕΛ, ὁ Γερμανὸς, περίφημος Μουσικογράφος. ἀπέθανε εἰς τὸ Λονδῖνον κατὰ τὸ 1759. Μ. Χ.

ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεωγόρου, Αθηναίου, Ρήτωρ περίφημος. ἔζη 467. Π. Χ. σώζονται μόνον τέσσαρες λόγοι του, οἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ρητόρων..

ΑΝΔΡΕΑΣ, ἐπίσκοπος τῆς Καππαδοκίας. συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Αποκάλυψιν τοῦ Ιωάννου. ἔζη περὶ τὰ 500.

ΑΝΔΡΕΑΣ, Ιταλὸς ἐκ Πίζης, περίφημος ἀρχιτέκτων, ἐγνώριζε τὴν Γλυπτικὴν, Ζωγραφικὴν, καὶ τὴν Μουσικήν. οὗτος ἔκαμε τὴν θύραν τοῦ Αγίου Ιωάννου εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ τὸ περίφημον σημαντήριον τῆς Πίζης. αὐτὸς τὸ εἶχεν ἀρχίσει ἀλλὰ τὸ ἐτελείωσεν ὁ μαθητής του Τομαζῆς. ἀπέθ. κατὰ το 1145.

ΑΝΔΡΕΪΝΗ Ισαβέλα, Ιταλίς. μία ἀπὸ τὰς πλέον σοφὰς γυναῖκας τοῦ αἰ-

ῶνος της, προσέτι ἦτον ὡραία καὶ φρόνιμος, καὶ περίφημος κωμική. ἀπέθανε εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸ 1604.

ΑΝΔΡΕΑΣ, υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν κατῴκησεν εἰς τὴν πόλιν Ορχομενὸν, καὶ ἐκάλεσε τὴν πέριξ χώραν ἀπὸ τὸ ὄνομά του Ανδρηΐδα παυσ. 2) πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος. Ηρόδ.

ΑΝΔΡΙΣΚΟΣ, ὁ καὶ ψευδοφίλιππος ἀπὸ τῆς πολεως Αδραμυτη, εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν, ὑποκρινόμενος υἱὸς τοῦ Περσέως, τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καθότι τὸν ὡμοίαζε πολὺ κατὰ τὸ ἀνάσχημα καὶ φυσικὸν χαρακτῆρα, αὐτὸς ὁπλάνως καταπείσας τοὺς Μακεδόνας ἔγινε στρατηγός των, καὶ ἐνίκησε τὸν Ιουβέντιον τὸν ἔπαρχον τῶν Ρωμαίων. μετὰ ταῦτα ἐνικήθη κατὰ κράτος ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. καὶ οὕτως ἡ Μακεδονία ὑπέπεσεν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν.

ΑΝΔΡΟΓΕΟΣ, υἱὸς τοῦ Β΄. Μίνωος, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης. οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας, χάριν περιηγήσεως, καὶ νικήσας ὅλους τοὺς ἀγωνιστὰς ἐδολοφονήθη κατὰ προτροπὴν τοῦ Αἰγέως. ὁ δὲ Μίνως μαθὼν ταύτην τὴν συμφορὰν, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Αθηναίων, καὶ νικήσας αὐτοὺς, τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ πέμπωσι κάθε χρόνον εἰς τὴν Κρήτην διὰ φόρον ἑπτὰ νέους, καὶ ἑπτὰ νέας.

ΑΝΔΡΟΚΑΕΙΔΗΣ, υἱὸς Συνεσίου τοῦ Λυδοῦ, τοῦ Φιλαδέλφου. ἔζη ἐπὶ Πορφυρίου τοῦ Φιλοσόφου. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος τῆς Φιλοσοφίας, μὲ φήμην μεγάλην.

ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Αἰόλου, ἐξουσιάσας ἓν μέρος τῆς Σικελίας. Διόδ. - 2) καὶ ἕτερος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὅστις ἐκατηγόρησε τὸν Αλκιβιάδην ὡς παραβάντα τὰ μυστήρια τῶν Ελευσινίων. Θουκ. παρ' Αριστοφάνους ἐμπαίζεται ὡς μαλθακὸς καὶ θηλυπρεπὴς. -3) Μακεδών τις. Αρ.

ΑΝΔΡΟΚΛΟΣ υἱὸς τοῦ Κόδρου, Αθηναῖος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Αθηναίων εἰς τὴν ἐν Ασίᾳ Εφεσον. Στρ.-2) δοῦλός τις, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ μονομαχήσῃ μεθ' ἑνὸς λέοντος. Αἰλιαν.

ΑΝΔΡΟΚΟΤΤΟΣ, Βασιλεύς τις ἐν Ινδίᾳ. Στράβ..

ΑΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ, Ηρως τις Πλαταιεύς, τιμώμενος εἰς ἕνα δωμὸν παρὰ τῇ πόλει τῶν Πλαταιῶν. Ηρόδ.

ΑΝΔΡΟΚΥΔΗΣ, περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Πλούταρ.

ΑΝΔΡΟΛΕΩΣ, ἀθλητής τις πυγμομάχος. Λουκ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Ηετίωνος, Βασιλέως τῆς Κιλικίας, καὶ γυνὴ τοῦ Εκτορος. Μετὰ τὸν ἀφανισμὸν τῆς Τρωάδος, ἔπεσε διὰ κλήρου εἰς τὸν Πύρρον τὸν υἱὸν τοῦ Αχιλλέως, ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Ηπειρον, μετὰ τὸν θάνατον τούτου τὴν ἔλαβεν ὁ Ελενος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Εκτορος.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, Κρὴς. ἔζη κατὰ τὸ 68. Μ. Χ. ἦτον ἀρχιατρὸς τοῦ Καίσαρος Νέρωνος. αὐτὸς ἐφεῦρε τὸ ἰατρικὸν θηριακὸν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, Νεαπολίτης, ἀπὸ τὴν Συρίαν, υἱὸς τοῦ Ζωνᾶ ἢ Φαβίνου. ἔζη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως.

συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ἀπὸ τὴν Ηρὼ θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη. Υγῖν.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, Λίβιος, ὁ παλαιότερος ποιητὴς τῶν Λατίνων τῆς ἐποχῆς τῆς Λατινικῆς ποιήσεως. Ἔζη τὸ 240. Π. Χ.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ πρῶτος τύραννος, ἐκατώρθωσε νὰ πνίξῃ τὸν Αλέξιον Βασιλέα, καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον του, κατὰ τὸ 1183. ἀλλ' ὁ λαὸς ὀργισθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του, ἐκήρυξεν Αὐτοκράτορα τὸν Ισαάκιον Αγγελον ὀνομαζόμενον· ἔπειτα τυφλώσαντες τὸν Ανδρονικον, τὸν περιέφερον εἰς ὅλην τὴν πόλιν, καὶ τέλος τὸν ἔπνιξαν.

ΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου· ἐξάθη μάντις περίφημος καὶ Βασιλεὺς τῆς νήσου νδρου· οὗτος ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του διὰ τὴν ἀποσασίαν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Φρυγίαν, καὶ κτίσας νέαν πόλιν τὴν ὠνόμασεν Αντρανδρον.

ΑΝΔΡΟΣΘΕΝΗΣ, νικητὴς τῶν Ολυμπιακῶν ἀγώνων ἐξ Αρκαδίας. Θουκ.-2) Ναύαρχος Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ὅστις μετὰ τοῦ Νεάρχου περιέπλευσε τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ασίας. Αρρίαν.

ΑΝΔΡΟΤΙΩΝ, Αθηναῖος, ἔγραψεν Ιστορίαν τῆς πατρίδος του, τῆς ὁποίας σώζονται τινὰ μέρη. ἔζη κατὰ τὸ 330 Π. Χ.

ΑΝΔΙΩΝ, εἷς τῶ ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Αθήναις, υἱὸς τοῦ Ανδροτίονος, φίλος τοῦ Καλλικλέους, καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.-2) Αλλικαρνασσεύς τις ἱστοριογράφος. Πλούτ.

ΑΝΗΓΙΣΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης. Ηρόδ.-2) ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις φελλόμενος ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Αθηναίων, ἐθανατώθη εἰς τὰς Αθήνας. Ηρόδ.

ΑΝΘΕΜΟΚΡΙΤΟΣ, κῆρυξ τῶν Αθηναίων· ἐσφάγη εἰς τὰς Θήβας ἀπὸ τοὺς Μεγαρεῖς· διότι τοὺς ἐμπόδιζε νὰ δουλεύουν τὰς πεδιάδας τὰς ἀφιερωμένας εἰς τοὺς Θεούς, καὶ τὸ εἰς τὰς Θερμοπύλας βαλανεῖον.

ΑΝΘΕΡΜΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, ζήσας περὶ τὰ 600. Π. Χ. σύγχρονος τοῦ Βουπάλου. Παυσ.

ΑΝΘΗΔΕΙΑ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ· ἥτις μνηστευθεῖσα μετὰ Κυσσέως τὸν ἐλάνθτωσε. Απολλόδ.

ΑΝΘΙΜΟΣ Γαζῆς, Αρχιμανδρίτης πολυμαθέστατος, συνέγραψεν ἓν Σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Ελληνικὴ Βιβλιοθήκη, ὠφελιμώτατον εἰς τοὺς φιλομαθεῖς Ελληνας. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1828. Μ. Χ.

ΑΝΝΑ Κομνηνὴ, θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Αλεξίου καὶ τῆς Εἰρήνης. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1083. Συνέγραψεν ἓν Σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Αλεξιάς εἰς 15. βιβλία, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὰ 1069 μέχρι 1118. καὶ περιγράφει τὸν βίον τοῦ πατρός της.

ΑΝΝΑΙΟΣ Κορνοῦτος, Ζ. Φορνοῦτος.

ΑΝΙΟΣ, Βασιλεὺς τῆς νήσου Δήλου, μάντις καὶ ἱερεὺς τοῦ Απόλλωνος· οὗτος εἶχε τρεῖς θυγατέρας, Οἰνὼ, Σιτὼ, καὶ Ελεΐς, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ πρώτη ὅ,τι ἤγγιζε μετεβάλλετο εἰς οἶνον, ἡ δευτέρα, εἰς σῖτον, καὶ ἡ τρίτη εἰς ἔλαιον·

καθὼς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματά των.

ΑΝΙΩΝ, στρατηγὸς τοῦ Ραδαμάνθυος, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δῆλον. Διόδ.

ΑΝΝΙΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Αμίλκα, ἡγεμὼν περίφημος, ἐστάθη μέγας καὶ θαυμαστὸς εἰς τόσους πολέμους· μόλον τοῦτο εἶχεν ἀφιερώσει μερικὸν καιρὸν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, τοῦ ὁποίου σώζονται καί τινα συγγράμματα. ὅταν δὲ οἱ πρέσβεις τῶν Ρωμαίων περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον του μὲ πλῆθος στρατιωτῶν, αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας των, καὶ ἔλαβε τὸ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε πλησίον του, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ὁ ἀνδρειότατος οὗτος ἀνὴρ, εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα χρόνων.

ΑΝΝΙΚΕΡΙΣ, οὗτος παραδεχόμενος τὴν πρώτην ἀρχὴν τοῦ Αριστίππου, ἐδόξαζε τὴν φιλίαν, εὐγνωμοσύνην, καὶ ἀγάπην τῆς πατρίδος, καὶ τῶν συγγενῶν, ὡς ἀρετὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν. μὲ ὅλην τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν ἡ πρᾶξις τούτων τῶν ἀρετῶν δύναται, ἔλεγε, νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν σοφὸν εὐτυχῆ.

ΑΝΝΩΝ, Βασιλεὺς τῶν Καρχηδονίων. τὸν ἔστειλαν ποτὲ μὲ τὸν συνδιοικητήν του Ιμιλκον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ παράλια τῆς Αφρικῆς, καὶ ἄλλων μερῶν, ἀλλ' ἐτενοχωρήθη ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα, καὶ ἐπέστρεψε πρὶν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπόν του. ἔζη κατὰ τὸ 580. Π. Χ Συνέγραψε Λιβυσὶ περὶ τῶν παραλίων τῆς Λιβύας.

ΑΝΣΑΣ, ἔνδοξος Γερμανὸς ἀπὸ τὴν Νορεμβέργην. ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του ἐσχηματίσθη εἰς τὴν Γερμανίαν μία ἑταιρία, καὶ ἐσυζήτησαν διδάσκαλοι ποιηταί. ὅλοι αὐτοὶ πρότερον ἦσαν τεχνῖται, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐνασχοληθοῦν μὲ τὴν ποιητικὴν, καὶ νὰ ἀθανατίσουν τὸ ὄνομά των. ὁ Ανσὰς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἑταιρίας ἦτο σκυτοτόμος. Συνέγραψε ποιήματα εἰς πέντε τόμους, πλὴν κάκιστα.

ΑΝΣΩΝ, ἔνδοξος περιηγητὴς Αγγλος, γενναῖος καὶ πολλὰ φιλόδοξος. εἰς τὴν κατὰ τῶν Αμερικανῶν μάχην τῶν Ισπανῶν, ἐλαφυραγώγησεν περὶ τὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα ἔφερεν εἰς Λονδῖνον μὲ πλοῖον ἐπὶ 32. ἁμαξῶν διὰ δόξαν τοῦ θριάμβου του. ἦτον τολμηρὸς· ἀπέθανε εἰς Λονδῖνον κατὰ τὸ 1762.

ΑΝΤΑΓΟΡΑΣ, ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ρόδου, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔγραψε ἓν ἐπικὸν ποίημα Θηβαΐς ἐπιγραφόμενον ζήσας περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα Π. Χ.

ΑΝΤΑΛΚΙΔΑΣ, Σπαρτιάτης τις, τὸν ὁποῖον ἡ πατρίς του μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην, ἔπεμψεν εἰς Σάρδεις διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν περιβόητον ἐκείνην μετὰ τῆς Περσίας εἰρήνην 387. Π. Χ. διὰ τῆς ὁποίας αἱ ἐν τῇ Ασίᾳ Ελληνικαὶ πόλεις ὑπεχρεοῦντο νὰ μείνωσιν ὑποκείμεναι εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, αἱ δὲ ἐν τῇ Ελλάδι, νὰ λάβωσι πάλιν τὴν προτέραν αὐτονομίαν των. Ξενοφ.

ΑΝΤΑΝΔΡΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Αγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἐπολιόρκουν τὰς Συρακούσας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος, καὶ Ιοκάστης, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Πολυνείκους, αὕτη ἰδοῦσα γυμνὸν τὸν ἀδελφόν της, φονευθέντα ἀπὸ τὸν Ετεοκλῆν εἰς μονομαχίαν, τὸν ἔθαψε νύκτα· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ Κρέων κηρύττει θάνατον εἰς τοὺς

φύλακας, ἂν δὲν ὁμολογήσουν τὸν ἐνταφιασμὸν, ὁμολογεῖ τὸν ἑαυτόν της ὡς αἴτιον. Ὁ Κρέων τὴν καταδικάζει εἰς θάνατον, καὶ τὴν κλείει ζωντανὴν εἰς ἕνα τάφον. Αἷμων δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἐπειδὴ τὴν ἠγάπα, καὶ ἐσκόπευε νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκά του, σφάζει τὸν ἑαυτόν του. ὁμοίως καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Κρέοντος Εὐριδίκη θανατώνεται· ἀπὸ τὴν λύπην της, καὶ τέλος ὁ Κρέων θρηνεῖ καὶ τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γυναικὸς τὸν θάνατον.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ συνετωτέρων στρατηγῶν τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, καὶ ἔπειτα Βασιλεὺς τῆς Ασίας κατὰ τὸ 323. Π. Χ. Οὗτος ἔλεγεν εἰς τὸν υἱόν του, ὅτις μετεχειρίζετο τοὺς πολίτας αὐτηρῶς, ὅτι· ἡ βασιλεία δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μία σεμνοπρεπὴς δουλεία. Μίαν ἡμέραν ἀκούων πλησιον τῆς σκηνῆς του δύω στρατιώτας νὰ ὁμιλοῦν ἐναντίον τοῦ Βασιλέως, εἶπεν εἰς αὐτοὺς μὲ γλυκύτητα, ἀπομακρύνθητε ὀλίγον διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀκούῃ ὁ Βασιλεύς.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ, Καρύστιος. ἔζη κατὰ τὸ 270. εἰς τὸν καιρὸν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε Εἰσαγωγὴν παραδόξων Ἱστοριῶν. ἐξεδόθη ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὸ 1791.

ΑΝΤΙΚΛΕΙΑ. Ζ. Οδυσσεύς.

ΑΝΤΙΚΥΡΕΥΣ, Ελλην τις ἐκ τῆς πόλεως Αντικύρας ἐν Φωκίδι, ὅστις πρῶτος λέγεται, ὅτι ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τοῦ Ελλεβόρου, θεραπεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Ηρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του. Πτολ.

ΑΝΤΙΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Θεσπιοῦ. Απολλόδ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ, υἱὸς Νέστορος. ὅτε ἦτον ἀκόμη νέος, λέγουσιν, ὅτι ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἄδειαν νὰ ἐκστρατεύσῃ καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρωάδος, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἀφῆκεν, ἐμβῆκε κρύφα εἰς πλοῖον, καὶ ὑπῆγε πρὸς τὸν Αχιλλέα, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν πατέρα του διὰ νὰ συγχωρήσῃ τὴν παρακοήν του, ὁ δὲ Αχιλλεὺς χαίρων καὶ ἐπαινῶν τὴν προθυμίαν τοῦ Αντιλόχου, εἶπεν, ὦ παιδίον, δὲν ἠξεύρεις ἀκόμη, ὅτι ὁ πατήρ σου καὶ ἂν δὲν σὲ ἐπαινέσῃ, ἐγκρίνει ὅμως τὸ φιλότιμόν σου ἔργον· ἀλλ' ὁ Νέστωρ, συγχισθείς, ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αγαμέμνονος, ὅπου παρόντων καὶ πολλῶν ἄλλων Αχαιῶν, ὡμίλησεν ἄριστα περὶ τοῦ υἱοῦ του, οἱ δὲ λαοὶ ἔχαιρον, ἀποβλέποντες πρὸς τὸν Αντίλοχον, ἰσάμενον μὲ αἰσχύνην ἐνώπιον τοῦ πατρός του, καὶ βλέποντα κατὰ γῆς, μὲ ἱλαρότητα διὰ τὸ ὡραῖον του ἠθικόν. ἀπέθανε δὲ, φονευθεὶς ἀπό τινα Μέμνωνα περασπιζόμενος τὸν πατέρα του.

ΑΝΤΙΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Αμφιδάμαντος, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ερυσθεύς. Απολλόδ.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ, Κολοφώνιος, υἱὸς τοῦ Υπάρχου, ποιητὴς καὶ γραμματικός. ἔζη πρὸ τοῦ Πλάτωνος. εἶναι καὶ ἕτερος Αντίμαχος Ηλιοπολίτης, ὅστις συνέγραψε περὶ Κοσμοποιΐας.

ΑΝΤΙΜΟΙΡΟΣ, σοφιστής, ἐκ τῆς πόλεως Μένδης ἐν Θράκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα. Πλάτ.

ΑΝΤΙΝΟΟΣ, Ιθακήσιος, υἱὸς τοῦ Εὐπείθου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης.

ΑΝΤΙΟΧΗΣ, υἱὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Οἰνέως, ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ.

ΑΝΤΙΟΧΙΑΝΟΣ, Ἱστοριογράφος τις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Λουκ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ Ἀσκαλινὸς μαθητὴς τοῦ φίλου Λαρισίου, Φιλόσοφος περιπατητικός, ἔζη τῷ 70. ἔτει. Π. Χ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, ὅστις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν περίφημον Σέλευκον, πρῶτον Βασιλέα τῆς Συρίας.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου, Βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Πάρθους, ἔπειτα ἐνικήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐδιάσθη νὰ κλείσῃ εἰρήνην. Στράβ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ υἱὸς τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, δεύτερος Βασιλεὺς τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. κατὰ τὸ 281. Π. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους εἴκοσι μὲ ἄριστην δικαιοσυνην, ὅστις καὶ Σωτὴρ ἐπωνομάσθη. Λουκιαν.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Θεός, υἱὸς τοῦ δευτέρου Αντιόχου. ἐβασίλευσε χρόνους 15. οὗτος ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους ἀπὸ τὴν τυραννιαν τοῦ Τιμάρχου, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Θεὸς. λέγεται, ὅτι ἐφαρμακώθη ἀπὸ τὴν ἰδιαν του σύζυγον Λαοδικην.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ἐπιφανείς, υἱὸς Αντιόχου τοῦ Μεγάλου. οὗτος ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ, ὅτι ἐτυράννησε τοὺς Ἰουδαίους, πολεμήσας τὸν Πτολεμαῖον ἐπιφανῆ, πολυορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν Αλεξάνδρειαν, ὅθεν ἐδιάσθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἐλθὼν εἰς Εκβουλῶνα ἀπέθανε. Αἰλίαν

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Εὐσεβὴς, υἱὸς Αντιόχου τοῦ Κυζικινοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθοι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰολάου, ἀπὸ Παλιοῦραν πόλιν τῆς Μακεδονίας, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, καὶ διάδοχος αὐτοῦ, καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. συνέγραψεν Ἱστορίαν καὶ ἐπιστολὰς Βιβλία εἴκοσι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἱεράπολιν υἱὸς τοῦ Ζευξιδήμου· συνέγραψεν Ἱστορίαν τοῦ Βασιλέως Σεβήρου, καὶ ἄλλα συγγράμματα, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλητομηδείας. Υγῖνος.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ, Ἀθηναῖος, Λαμπρὸς Φιλόσοφος, ἀκούσας ποτέ τινα νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ πόλεμος ἀφαιρεῖ τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τὸν Κοσμον, τοὐναντίον, τὸν ἀπεκρίθη, προξενεῖ περισσοτέρους. ἤνθη τὸ 324. Π. Χ. ἐσάθη Διδάσκαλος τῆς Φιλοσοφίας, καὶ τῆς Κυνικῆς Αἱρέσεως. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται δύω λόγοι, Αἴας καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπιγραφόμενοι.

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ, Ῥόδιος, ἢ κατ' ἄλλους Σμυρναῖος ποιητὴς. σώζονται τινα τῶν συγγραμμάτων του. ἔζη τὸ 340. Π. Χ.

ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Μελάμποδος.

ΑΤΙΦΗΜΟΣ, Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ. Ηρόδοτ.

ΑΝΤΙΦΙΑΟΣ, περίφημός τις Ζωγράφος ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, μαθητὴς τοῦ

κῶν πολιτειῶν.

ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, Ἐπίσκοπος τῆς Ἰκονίου Ἐπαρχίας ἀντέστη γενναίως κατὰ τῶν Ἀρειανῶν· παρευρέθη εἰς διαφόρους Συνόδους, καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει, γενομένην κατὰ τὸ 394. ἐξάθη Πρόεδρος αὐτῆς τῆς δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἑορτάζεται εἰς τὰς 23 Νοεμβρίου. ἔζη ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου τὸ 374. Συνέγραψε καὶ πολλὰ σοφὰ Συγγράμματα.

ΑΜΦΙΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφίλης. Μάντις ἄριστος, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Τρωάδος ὑπῆγε μετὰ τοῦ Μίψου εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Μαλλούς· ἔπειτα φιλονικήσαντες μεταξύ των ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύω.

ΑΜΦΙΛΥΤΟΣ, Μάντις ἐκ τοῦ Δήμου Αχαρνῶν ἐν τῇ Αττικῇ. Ηρόδ.

ΑΜΦΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Μελανθίου, καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὅστις πληγώσας τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν χεῖρα ἐφονεύθη ἀμέσως ὑπ' αὐτοῦ. Ομ. Οδ. Ω.

ΑΜΦΙΝΟΜΟΣ, ἀπὸ τὸ Δουλίχιον τῆς Κεφαληνίας, μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν συνετὸν ὄντα.

ΑΜΦΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Σελάγου, ἐκ τῆς πόλεως Παισοῦ τῆς μικρᾶς Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν. Ομ. Ιλ. Β.

ΑΜΦΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέροπος, ἀδελφὸς τοῦ Αδράστου, ἡγεμὼν τῶν Τρωαδιτῶν. Ομ. Ιλ. Ε.

ΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΣ, Λακεδαιμόνιός τις, ἡνίοχος τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους. Στράβ.

ΑΜΦΙΤΡΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Αλκαίου. καὶ ἔκγονος τοῦ Περσέως. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ηλεκτρίωνος παρέλαβε τὴν Βασιλείαν τῶν Θηβῶν, λαβὼν εἰς γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα του Αλκμήνην.

ΑΜΦΙΩΝ, μουσικὸς ἄριστος, Θηβαῖος, μυθολογοῦσιν, ὅτι, ὅταν ἐκτίζοντο τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, αἱ πέτραι καὶ ἡ λοιπὴ ὕλη, ἤρχοντο καὶ ἐβάλλοντο μόνα των κατὰ τάξιν, ἀπὸ τὴν μελῳδίαν τῆς λύρας του. Ζ. Ζῆθος.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΣ, Λύκιός τις πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Πάτροκλον. Ομ. Ιλ. Π.

ΑΝΑΙΤΙΟΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Αθήναις. Ξενοφ.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τέω πόλιν τῆς Ιωνίας, κατὰ τὸ 532. Π. Χ. ἔνδοξος ποιητὴς Λυρικός. Σώζεται μία Συλλογὴ τῶν Ωδῶν του, αἵτινες ἐξελέγχουν σαφῶς τὴν ἡδυπάθειαν τοῦ Συγγραφέως των. Ἄλλως δὲ εἶναι πλήρεις χαρίτων. Λέγεται, ὅτι ἐπνίγη ἀπὸ μίαν ῥόγα σαφυλῆς, εἰς ἡλικίαν χρόνων 55. Σώζονται προσέτι καὶ τινα γνωμικά του, καὶ ἀποσπάσματα ἐπιγραμμάτων. ἐξεδόθησαν ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὸ 1725.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ, σοφιστὴς, ἀπὸ τὰς Κλαζομενὰς, Ἐπαρχίαν τῆς Θράκης. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 100. Π. Χ. ἦτον μαθητὴς τοῦ Αναξαμένους. ἔλεγε τὸν Ηλιον μύδρον διάπυρον. ὑπῆγεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐδόθη ὅλως διόλου εἰς τὴν φυσικήν. δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ ἐμβῇ εἰς τὰ πολιτικὰ· ἐξωρίσθη ἀπὸ τοὺς Αθηναίους. ὅταν τοῦ ἔδωκαν τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου τῶν τέκνων του, εἶπεν ἀταράχως· "ἤ-

ξευρον, ὅτι ἐγέννησα ἀνθρώπους θνητούς.,, Μετὰ μίαν πολυχρόνιον ἀπουσίαν, πάλιν ἐπανῆλθε εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ βλέπων τὰ κτήματά του ἔρημα, καὶ ἀκαλλιέργητα εἶπεν, "ἂν αὐτὰ δὲν ἤθελον χαθῆ, ἐγὼ βέ αια δὲν ἤθελον σωθῆ.,, ἀπέθανε εἰς τὴν Λάμψακον. ἐχρημάτισαν καὶ ἕτεροι τρεῖς Αναξαγόραι.

ἈΝΑΞΑΝΔΡΊΔΗΣ, Ῥόδιος, ποιητὴς κωμικός. ἔζη κατὰ τὸ 377. Π. Χ. εἶχε μεγάλην φήμην· σχεδὸν δεκάκις ἐςεφανώθη. Σώζονται καὶ τούτου συγγράμματα τινά.

ἈΝΆΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκείας τῶν Αγίδων. Ηρόδ.

ἈΝΑΞΆΡΧΟΣ, ἐκ πολεως τῶν Αβδήρων ἐν τῇ Θρᾴκῃ. οὗτος ἠκροάσθη τὸν Φιλόσοφον Διογένην τὸν Σμυρναῖον, ὅςις ἔλεγεν ὅτι αὐτὸ τοῦτο ἠξεύρω, ὅτι δὲν ἠξεύρω τίποτε. ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. ὁςις εἰς τὸ συμπόσιόν του ἐρωτήσας τὸν Ανάξαρχον, πῶς τοῦ φαίνεται ἡ τράπεζα; εἶπεν, τὰ πάντα πολυτελῆ, ὦ Βασιλεὺ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἦναι καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Νικοκρέοντος, τυράννου τῆς Κύπρου, παρατεθημένη. μνησικακήσας δὲ κατ' αὐτοῦ ὁ τύραννος μὲ τὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Βασιλέως, ἐφέρθη ἀκουσιως εἰς τὴν Κύπρον ὁ Ανάξαρχος, καὶ ἐβλήθη εἰς γουδίον, καὶ ἐκοπανίσθη μὲ σιδηροῦν γουδοχέρι, διὰ προςαγῆς τοῦ τυράννου.

ἈΝΑΞΙΒΊΑ, θυγάτηρ τοῦ Βίαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Πελλίου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Ακαςον, τὴν Πισιδίκην, Πελοππείαν, Ιπποθοην. καὶ Αλκηςον. Απολδρ. 2) θυγάτηρ τοῦ Κραθιέως, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέςορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάςην, καὶ Πισιδίκην, τὸν Αντίοχον Εχέφρονα, καὶ ἄλλους υἱούς. Απολδρ. 3.) θυγάτηρ τοῦ Πλεισθένους, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αγαμέμνονος, καὶ Μενελάου. ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Στρόφιον ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. Παυσα.

ἈΝΑΞΙΒΙΟΣ, πλοίαρχός τις Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ἈΝΑΞΊΜΑΝΔΡΟΣ, Ελλην, περιβόητος Φιλόσοφος. ἐγεννήθη εἰς τὴν Μίλητον. οὗτος πρῶτος ἐφεῦρεν ἰσημερίας καὶ τροπὰς, καὶ τὴν γῆν, εἶπε, κέντρον τοῦ παντὸς. ἔδειξε δὲ καὶ γεωμετρικὰς ὑποτυπώσεις, καὶ κατὰ τὸν Διογένην τὸν Λαέρτιον, ἐςάθη ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τοῦ ὡρολογίου, καὶ πρῶτος τοῦ νὰ διδάσκῃ δημοσιως τὴν Φιλοσοφίαν. Ηνθει κατὰ τὸ 547. Π. Χ.

ἈΝΑΞΙΜΈΝΗΣ, Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Εὐρυςράτου, μαθητὴς τοῦ Αναξιμάνδρου. πρῶτος οὗτος ἐσύνθεσε τετραγωνον Ηλιακὸν, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς πράξιν εἰς τὴν Σπάρτην. ἔγραψε καὶ Ιςορίαν Ιωνικῶς. ἤνθει κατὰ τὸ 573. Μ. Χ.

ἈΝΑΞΙΜΈΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αριςοκλέους, Λαμψακινὸς, Ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Διογένους τοῦ Κυνικοῦ, καὶ Ζωΐλου τοῦ γραμματικοῦ Αμφιπολίτου. ἐςαθη καὶ Διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ἈΝΑΞΊΝΟΣ, κατάσκοπος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ. περὶ Στυφ.

ἈΝΆΞΙΠΠΟΣ, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αντιγόνου, καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. περὶ τὰ 297. ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται ὀλίγα ἀποσπάσματα εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ελληνικῶν Κωμῳδιῶν.

ΑΝΑΞΩ, δυγάτηρ τοῦ Αλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόμης. ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ θείου της Ηλεκτρύονος, ἐγέννησε τὴν Αλκμήνην. Απολλόδ. 2.)

ΑΝΑΣΙΛΑΟΣ, ἕνας τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς Σκελίας, ἄριστος ἄρχων κατεπράϋνε τοὺς φθονοῦντας αὐτὸν τυράννους.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, μοναχὸς καὶ Ιερεὺς τοῦ Ορους Σινᾶ. οἱ νεώτεροι ὠνομάζουν αὐτὸν νέον Μωϋσῆν, ἐπειδὴ, καθὼς ὁ Μωϋσῆς, καὶ αὐτὸς λέγουν, ὅτι εἶδε τὸν Θεὸν, καὶ ὡμίλησε μετ' αὐτοῦ. τὰ συγγράμματά του εἶναι κατὰ τῶν Ακεφάλων, καὶ ἄλλων Αἱρετικῶν. καὶ ἄλλα διάφορα. ἤνθει κατὰ τὸ 686.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, ἐπίσκοπος Αντιοχείας. ἔζη τὸ 560. ἀφῆκε συγγράμματα περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ, περίφημος Ιατρός. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος τοῦ Ιαμβλίχου. σώζεται σύγγραμμά του περὶ συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας ἔζη κατὰ τὸ 300 Μ. Χ.

ΑΝΑΦΗΣ, υἱὸς τοῦ Οτάνου, Πρέσης, στρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ Ηρόδ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Σκύθης, υἱὸς τοῦ Γνούρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καδουΐδου. Βασιλέως τῶν Σκυθῶν. περίφημος Φιλόσοφος. Απῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας νὰ διαλεχθῇ μὲ τὸν Σόλωνα, καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὰ Ελληνικὰ ἤθη. ἔλαβε πολὴν φήμην, διότι κατεφρόνει τὰ πλούτη εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του. ἦτον ἀγχίνους καὶ εὐαίσθητος. εἰς τὴν ἐπιστροφήν του ἐκαταγίνετο νὰ συρήσῃ τοὺς νόμους τῶν Ελλήνων. ἐφονεύθη δὲ εἰς τὸ κυνῆγι ἀπὸ ἕν βέλος ριφθὲν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του. ἀποθνήσκων δὲ ἔλεγε, "ἐπανελθὼν ὑγιὴς ἀπὸ την Ελλάδα, ὅπου ἐσπούδασα, ἀποθνήσκω εἰς τὴν πατρίδα μου ἀπὸ φθόνον.., ἔζη ἐπὶ τοῦ Κροίσου, κατὰ τὸ 548. Π. Χ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ὁνέος, Σκύθης. ὑπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα ὀλίγους χρόνους πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. Διέτριβεν εἰς τὰς Αθήνας. ἔκαμε περιηγήσεις εἰς τὰς πλησιοχώρους ἐπαρχίας, παρατηρῶν τὰ ἤθη, καὶ τὰς συνηθείας τῶν Λαῶν, καὶ τοὺς νόμους. συνανεστρέφετο συχνὰ μὲ τοὺς μεγάλους ἄνδρας καὶ σοφοὺς τοῦ καιροῦ του ἐπιστρέφοντα δὲ εἰς τὴν πατρίδα του ἐτίμουν αὐτὸν μεγάλως οἱ συμπολῖται το..

ΑΝΔΕΛ, ὁ Γερμανὸς, περίφημος Μουσικογράφος. ἀπέθανε εἰς τὸ Λονδῖνον κατὰ τὸ 1759. Μ. Χ.

ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεωγόρου, Αθηναίου, Ρήτωρ περίφημος. ἔζη 407. Π. Χ. σώζονται μόνον τέσσαρες λόγοι του, οἵτινες ἐξεδοθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ρητόρων..

ΑΝΔΡΕΑΣ, ἐπίσκοπος τῆς Καππαδοκίας. συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς την Αποκάλυψιν τοῦ Ιωάννου. ἔζη περὶ τὰ 500.

ΑΝΔΡΕΑΣ, Ιταλὸς ἐκ Πίζης, περίφημος ἀρχιτέκτων, ἐγνώριζε τὴν Γλυπτικὴν, Ζωγραφικὴν, καὶ τὴν Μουσικήν. οὗτος ἔκαμε τὴν θύραν τοῦ Αγιου Ιωάννου εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ τὸ περίφημον σημαντήριον τῆς Πίζης. αὐτὸς τὸ εἶχεν ἀρχίσει ἀλλὰ τὸ ἐτελείωσεν ὁ μαθητὴς του Γομαζῆς. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1145.

ΑΝΔΡΕΪΝΗ Ισαβέλα, Ιταλίς. μία ἀπὸ τὰς πλέον σοφὰς γυναῖκας τοῦ αἰ-

ῶνος της. προσέτι ἦτον ὡραία καὶ φρόνιμος, καὶ περίφημος κωμική. ἀπέθανε εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸ 1604.

ΑΝΔΡΕΪΣ, υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν κατῴκησεν εἰς τὴν πόλιν Ορχομενὸν, καὶ ἐκάλεσε τὴν πέριξ χώραν ἀπὸ τὸ ὄνομά του Ανδρηΐδα παυσ-2) πρόπαππος τοῦ Κλεισθέννους ἐκ Σικυῶνος. Ηρόδ.

ΑΝΔΡΙΣΚΟΣ, ὁ καὶ ψευδοφίλιππος ἀπὸ τῆς πόλεως Αδραμίτη, εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν, ὑποκρινόμενος υἱὸς τοῦ Περσέως, τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καθότι τὸν ὡμοίαζε πολὺ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ φυσικὸν χαρακτῆρα, αὐτὸς ὁπλάνους καταπείσας τοὺς Μακεδόνας ἔγινε στρατηγός των, καὶ ἐνίκησε τὸν Ιουβέντιον τὸν ἔπαρχον τῶν Ρωμαίων. μετὰ ταῦτα ἐνικήθη κατὰ κράτος ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. καὶ οὕτως ἡ Μακεδονία ὑπέπεσεν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν.

ΑΝΔΡΟΓΕΟΣ, υἱὸς τοῦ Β΄. Μίνωος, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης. οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας, χάριν περιηγήσεως, καὶ νικήσας ὅλους τοὺς ἀγωνισὰς ἐδολοφονήθη κατὰ προσαγὴν τοῦ Αἰγέως. ὁ δὲ Μίνως μαθὼν ταύτην τὴν συμφορὰν, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Αθηναίων, καὶ νικήσας αὐτοὺς, τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ πέμπωσι κάθε χρόνον εἰς τὴν Κρήτην διὰ φόρον ἑπτὰ νέους, καὶ ἑπτὰ νέας.

ΑΝΔΡΟΚΑΕΙΔΗΣ, υἱὸς Συνεσίου τοῦ Λυδοῦ, τοῦ Φιλαδέλφου. ἔζη ἐπὶ Πορφυρίου τοῦ Φιλοσόφου. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος τῆς Φιλοσοφίας, μὲ φήμην μεγάλην.

ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Αἰόλου, ἐξουσιάσας ἓν μέρος τῆς Σικελίας. Διόδ. -2) καὶ ἕτερος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὅστις ἐκατηγόρησε τὸν Αλκιβιάδην ὡς παραβάντα τὰ μυστήρια τῶν Ελευσινίων. Θουκ. παρ᾽ Αριστοφάνους ἐμπαίζεται ὡς μαλθακὸς καὶ θηλυπρεπὴς. -3) Μακεδών τις. Αρ.

ΑΝΔΡΟΚΛΟΣ υἱὸς τοῦ Κόδρου, Αθηναῖος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Αθηναίων εἰς τὴν ἐν Ασίᾳ Εφεσον. Στρ.-2) δοῦλός τις, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ μονομαχήσῃ μεθ᾽ ἑνὸς λέοντος. Αἰλιαν.

ΑΝΔΡΟΚΟΤΤΟΣ, Βασιλεύς τις ἐν Ινδίᾳ. Στράβ..

ΑΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ, Ηρως τις Πλαταιεὺς, τιμώμενος εἰς ἕνα βωμὸν παρὰ τῇ πόλει τῶν Πλαταιῶν. Ηρόδ.

ΑΝΔΡΟΚΥΔΗΣ, περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Πλούταρ.

ΑΝΔΡΟΛΕΩΣ, ἀθλητής τις πυγμομάχος. Λουκ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Ηετίωνος, Βασιλέως τῆς Κυλικίας, καὶ γυνὴ τοῦ Εκτορος. Μετὰ τὸν ἀφανισμὸν τῆς Τρωάδος, ἔπεσε διὰ κλήρου εἰς τὸν Πύρρον τὸν υἱὸν τοῦ Αχιλλέως, ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Ηπειρον, μετὰ τὸν θάνατον τούτου τὴν ἔλαβεν ὁ Ελενος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Εκτορος.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, Κρής. ἔζη κατὰ τὸ 68. Μ. Χ. ἦτον ἀρχιατρὸς τοῦ Καίσαρος Νέρωνος. αὐτὸς ἐφεῦρε τὸ ἰατρικὸν θηριακήν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, Νεαπολίτης, ἀπὸ τὴν Συρίαν, υἱὸς τοῦ Ζωνᾶ ἢ Φαβίνου. ἔζη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως.

συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ἀπὸ τὴν Ηρὼ θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη. Υγῖν.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, Λίβιος, ὁ παλαιότερος ποιητὴς τῶν Λατίνων τῆς ἐποχῆς τῆς Λατινικῆς ποιήσεως. Ἔζη τὸ 240. Π. Χ.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ πρῶτος τύραννος, ἐκατώρθωσε νὰ πνίξουν τὸν Αλέξιον Βασιλέα. καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον του, κατὰ τὸ 1183. ἀλλ' ὁ λαὸς ὀργισθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του, ἐκήρυξεν Αὐτοκράτορα τὸν Ισαάκιον Αγγελον ὀνομαζόμενον· ἔπειτα τυφλώσαντες τὸν, Ανδρόνικον, τὸν περιέφερον εἰς ὅλην τὴν πόλιν, καὶ τέλος τὸν ἔπνιξαν.

ΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου· ἐφάνθη μάντις περίφημος καὶ Βασιλεὺς τῆς νήσου Ανδρου· οὗτος ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του διὰ τὴν ἀποσασίαν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Φρυγίαν, καὶ κτίσας νέαν πόλιν τὴν ὠνόμασεν Αντρανδρον.

ΑΝΔΡΟΣΘΕΝΗΣ, νικητὴς τῶν Ολυμπιακῶν ἀγώνων ἐξ Αρκαδίας. Θουκ.-2) Ναύαρχος Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ὅστις μετὰ τοῦ Νεάρχου περιέπλευσε τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ασίας. Αρρίαν.

ΑΝΔΡΟΤΙΩΝ, Αθηναῖος, ἔγραψεν Ιστορίαν τῆς πατρίδος του, τῆς ὁποίας σώζονται τινὰ μέρη. Ἔζη κατὰ τὸ 330 Π. Χ.

ΑΝΔΡΩΝ, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Αθήναις, υἱὸς τοῦ Ανδροτίονος, φίλος τοῦ Καλλικλέους, καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. -2) Αλικαρνασσεύς τις ἱστοριογράφος. Πλούτ.

ΑΝΗΡΙΣΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης. Ηρόδ.-2) Ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις σχολόμενος ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Αθηναίων, ἐθανατώθη εἰς τὰς Αθήνας. Ηρόδ.

ΑΝΘΕΜΟΚΡΙΤΟΣ, κῆρυξ τῶν Αθηναίων· ἐστράγη εἰς τὰς Θήβας ἀπὸ τοὺς Μεγαρεῖς· διότι τοὺς ἐμπόδιζε νὰ δουλεύουν τὰς γεδιάδας τὰς ἀφιερωμένας εἰς τοὺς Θεούς, καὶ τὸ εἰς τὰς Θερμοπύλας Βαλανεῖον.

ΑΝΘΕΡΜΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιός, ζήσας περὶ τὰ 600. Π. Χ. σύγχρονος τοῦ Βουπάλου. Παυσ.

ΑΝΘΙΑΔΕΙΑ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ· ἥτις μνηστευθεῖσα μετὰ Κυσσέως τὸν ἐδολοφόνησε. Απολλόδ.

ΑΝΘΙΜΟΣ Γαζῆς, Αρχιμανδρίτης πολυμαθέστατος, συνέγραψεν ἓν Σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Ελληνικὴ Βιβλιοθήκη, ὠφελιμώτατον εἰς τοὺς φιλομαθεῖς Ελληνας. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1828. Μ. Χ.

ΑΝΝΑ Κομνηνὴ, θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Αλεξίου καὶ τῆς Εἰρήνης. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1083. Συνέγραψεν ἓν Σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Αλεξιὰς εἰς 15. βιβλία, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὰ 1069 μέχρι 1118. καὶ περιγράφει τὸν βίον τοῦ πατρός της.

ΑΝΝΑΪΟΣ Κορνοῦτος, Ζ. Φορνοῦτος.

ΑΝΙΟΣ, Βασιλεὺς τῆς νήσου Δήλου, μάντις καὶ ἱερεὺς τοῦ Απόλλωνος· οὗτος εἶχε τρεῖς θυγατέρας, Οἰνὼ, Σιτὼ, καὶ Ελεΐς, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ πρώτη ὅ,τι ἤγγιζε μετεβάλλετο εἰς οἶνον, ἡ δευτέρα, εἰς σῖτον, καὶ ἡ τρίτη εἰς ἔλαιον·

καθὼς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματά των.

ΑΝΙΩΝ, στρατηγὸς τοῦ Ραδαμάνθυος, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δῆλον. Διόδ.

ΑΝΝΙΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Αμίλκα, ἡγεμὼν περίφημος, ἐστάθη μέγας καὶ θαυμαστὸς εἰς τόσους πολέμους· μόλον τοῦτο εἶχεν ἀφιερώσει μερικὸν καιρὸν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, τοῦ ὁποίου σώζονται καὶ τινα συγγράμματα. ὅταν δὲ οἱ πρέσβεις τῶν Ρωμαίων περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον του μὲ πλῆθος στρατιωτῶν, αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας των, καὶ ἔλαβε τὸ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον ἐκεῖχε πάντοτε πλησίον του, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ὁ ἀνδρειότατος οὗτος ἀνὴρ, εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα χρόνων.

ΑΝΝΙΚΕΡΙΣ, οὗτος παραδεχόμενος τὴν πρώτην ἀρχὴν τοῦ Αριστίππου, ἐδόξαζε τὴν φιλίαν, εὐγνωμοσύνην, καὶ ἀγάπην τῆς πατρίδος, καὶ τῶν συγγενῶν, ὡς ἀρετὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν. μὲ ὅλην τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν ἡ πρᾶξις τούτων τῶν ἀρετῶν δύναται, ἔλεγε, νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν σοφὸν εὐτυχῆ.

ΑΝΝΩΝ, Βασιλεὺς τῶν Καρχηδονίων. τὸν ἔστειλαν ποτὲ μὲ τὸν συνδιοικητήν του Ιμιλκον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ παράλια τῆς Αφρικῆς, καὶ ἄλλων μερῶν, ἀλλ' ἐστενοχωρήθη ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα, καὶ ἐπέστρεψε πρὶν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπόν του. ἔζη κατὰ τὸ 580. Π. Χ Συνέγραψε Λιβυσὶ περὶ τῶν παραλίων τῆς Λιβύης.

ΑΝΣΑΣ, ἔνδοξος Γερμανὸς ἀπὸ τὴν Νορικμβέργην. ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του ἐσχηματίσθη ε'ς τὴν Γερμανίαν μία ἑταιρία, καὶ ἐσυστήθησαν διδασκαλοι ποιηταί. ὅλοι αὐτοὶ πρότερον ἦσαν τεχνῖται, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχοληθοῦν μὲ τὴν ποιητικὴν, καὶ νὰ ἀθανατίσουν τὸ ὄνομά των. ὁ Ανσὰς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἑταιρίας ἦτο σκυτοτόμος. Συνέγραψε ποιήματα εἰς πέντε τόμους, πλὴν κάκιστα.

ΑΝΣΩΝ, ἔνδοξος περιηγητὴς Αγγλος, γενναῖος καὶ πολλὰ φιλόδοξος. εἰς τὴν κατὰ τῶν Αμερικανῶν μάχην τῶν Ισπανῶν, ἐλαφυραγώγησεν περὶ τὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα ἔφερεν εἰς Λονδῖνον μὲ πλοῖον ἐπὶ 32. ἁμαξῶν διὰ δόξαν τοῦ θριάμβου του. ἦτον τολμηρὸς· ἀπέθανε εἰς Λονδῖνον κατὰ τὸ 1762.

ΑΝΤΑΓΟΡΑΣ, ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ρόδου, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔγραψε ἓν ἐπικὸν ποίημα Θησαΐς ἐπιγραφομενον ζήσας περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα Π. Χ.

ΑΝΤΑΛΚΙΔΑΣ, Σπαρτιάτης τις, τὸν ὁποῖον ἡ πατρίς του μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην, ἔπεμψεν εἰς Σάρδεις διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν περιβοητον ἐκείνην μετὰ τῆς Περσίας εἰρήνην 387. Π. Χ. διὰ τῆς ὁποίας αἱ ἐν τῇ Ασίᾳ Ελληνικαὶ πόλεις ὑπεχρεοῦντο νὰ μείνωσιν ὑποκείμεναι εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, αἱ δὲ ἐν τῇ Ελλάδι, νὰ λάβωσι πάλιν τὴν προτέραν αὐτονομίαν των. Ξενοφ.

ΑΝΤΑΝΔΡΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Αγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἐπολιόρκουν τὰς Συρακούσας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος, καὶ Ιοκάστης, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Πολυνείκους, αὕτη ἰδοῦσα γυμνὸν τὸν ἀδελφόν της, φονευθέντα ἀπὸ τὸν Ετεοκλῆν εἰς μονομαχίαν, τὸν ἔθαψε νύκτα· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ Κρέων κηρύττει θάνατον εἰς τὸ ὑ

φύλακας, ἂν δὲν ὁμολογήσουν τὸν ἐνταφιαστήν, ὁμολογεῖ τὸν ἑαυτόν της ὡς αἴτιον. ὁ Κρέων τὴν καταδικάζει εἰς θάνατον, καὶ τὴν κλείει ζωντανὴν εἰς ἕνα τάφον. Αἵμων δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἐπειδὴ τὴν ἠγάπα, καὶ ἐσκόπευε νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκά του, σφάζει τὸν ἑαυτόν του. ὁμοίως καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Κρέοντος Εὐρυδίκη θανατώνεται ἀπὸ τὴν λύπην της, καὶ τέλος ὁ Κρέων θρηνεῖ καὶ τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γυναικὸς τὸν θάνατον.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ συνετωτέρων στρατηγῶν τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, καὶ ἔπειτα Βασιλεὺς τῆς Ασίας κατὰ τὸ 323. Π. Χ. Οὗτος ἔλεγεν εἰς τὸν υἱόν του, ὅτις μετεχειρίζετο τοὺς πολίτας αὐτηρῶς, ὅτι ἡ βασιλεία δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μία σεμνοπρεπὴς δουλεία. Μίαν ἡμέραν ἀκούων πλησίον τῆς σκηνῆς του δύω στρατιώτας νὰ ὁμιλοῦν ἐναντίον τοῦ Βασιλέως, εἶπεν εἰς αὐτοὺς μὲ γλυκύτητα, ἀπομακρύνθητε ὀλίγον διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀκούῃ ὁ Βασιλεύς.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ, Καρύστιος. ἔζη κατὰ τὸ 270. εἰς τὸν καιρὸν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε Εἰσαγωγὴν παραδόξων Ἱστοριῶν. ἐξεδόθη ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὸ 1791.

ΑΝΤΙΚΛΕΙΑ. Ζ. Οδυσσεύς.

ΑΝΤΙΚΥΡΕΥΣ, Ελλην τις ἐκ τῆς πόλεως Αντικύρας ἐν Φωκίδι, ὅστις πρῶτος λέγεται, ὅτι ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τοῦ Ελλεβόρου, θεραπεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Ηρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του. Πτολ.

ΑΝΤΙΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Ηρόκριν θυγατέρα τοῦ Θεσπιοῦ. Απολλόδ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ, υἱὸς Νέστορος. ὅτε ἦτον ἀκόμη νέος, λέγουσιν, ὅτι ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἄδειαν νὰ ἐκστρατεύσῃ καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρωάδος, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἀφῆκεν, ἐμβῆκε κρύφα εἰς πλοῖον, καὶ ὑπῆγε πρὸς τὸν Αχιλλέα, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν πατέρα του διὰ νὰ συγχωρήσῃ τὴν παρακοήν του, ὁ δὲ Αχιλλεὺς χαίρων καὶ ἐπαινῶν τὴν προθυμίαν τοῦ Αντιλόχου, εἶπεν, ὦ παιδίον, δὲν ἠξεύρεις ἀκόμη, ὅτι ὁ πατήρ σου καὶ ἂν δὲν σὲ ἐπαινέσῃ, ἐγκρίνει ὅμως τὸ φιλότιμόν σου ἔργον· ἀλλ' ὁ Νέστωρ, συγχισθείς, ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αγαμέμνονος, ὅπου παρόντων καὶ πολλῶν ἄλλων Αχαιῶν, ὡμίλησεν ἄριστα περὶ τοῦ υἱοῦ του, οἱ δὲ λαοὶ ἔχαιρον, ἀποβλέποντες πρὸς τὸν Αντίλοχον, ἰσάμενον μὲ αἰσχύνην ἐνώπιον τοῦ πατρός του, καὶ βλέποντα κατὰ γῆς, μὲ ἱλαρότητα διὰ τὸ ὡραῖον του ἠθικόν. ἀπέθανε δὲ, φονευθεὶς ἀπό τινα Μέμνωνα ὑπερασπιζόμενος τὸν πατέρα του.

ΑΝΤΙΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Αμφιδάμαντος, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ευρυσθεύς. Απολλόδ.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ, Κολοφώνιος, υἱὸς τοῦ Υπάρχου, ποιητὴς καὶ γραμματικός. ἔζη πρὸ τοῦ Πλάτωνος. εἶναι καὶ ἕτερος Αντίμαχος Ηλιοπολίτης, ὅστις συνέγραψε περὶ Κοσμοποιΐας.

ΑΝΤΙΜΟΙΡΟΣ, σοφιστὴς, ἐκ τῆς πόλεως Μένδης ἐν Θράκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα. Πλάτ.

ΑΝΤΙΝΟΟΣ, Ιθακήσιος, υἱὸς τοῦ Εὐπείθου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης.

ΑΝΤΙΟΧΗΣ, υἱὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Οἰνέως, ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ.

ΑΝΤΙΟΧΙΑΝΟΣ, Ἱστοριογράφος τις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Λοσκ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ Ἀσκαλινὸς μαθητὴς τοῦ φίλου Λαρισίου, Φιλόσοφος περιπατητικός, ἔζη τῷ 70. ἔτει. Π. Χ

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, ὅστις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν περίφημον Σέλευκον, πρῶτον Βασιλέα τῆς Συρίας.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου, Βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Πάρθους, ἔπειτα ἐνικήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐδιάσθη νὰ κλείσῃ εἰρήνην. Στράβ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ υἱὸς τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, δεύτερος Βασιλεὺς τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. κατὰ τὸ 281. Π. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους εἴκοσι μὲ ἄκραν δικαιοσύνην, ἐξις καὶ Σωτὴρ ἐπωνομάσθη. Λουκιαν.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Θεὸς, υἱὸς τοῦ δευτέρου Αντιόχου. ἐβασίλευσε χρόνους 15. οὗτος ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Τιμάρχου, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Θεὸς. λέγεται, ὅτι ἐφαρμακώθη ἀπὸ τὴν ἰδίαν του σύζυγον Λαοδίκην.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ἐπιφανείς, υἱὸς Αντιόχου τοῦ Μεγάλου. οὗτος ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ, ὅτι ἐτυράννησε τοὺς Ιουδαίους, πολεμήσας τὸν Πτολεμαῖον ἐπιφανῆ, πολυορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν Αλεξάνδρειαν, ὅθεν ἐδιάσθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἐλθὼν εἰς Βαβυλῶνα ἀπέθανε. Αἰλίαν

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Εὐσεβὴς, υἱὸς Αντιόχου τοῦ Κυζικινοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθοι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιολάου, ἀπὸ Παλιοῦραν πόλιν τῆς Μακεδονίας, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, καὶ διάδοχος αὐτοῦ, καὶ μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους. συνέγραψεν Ισορίαν καὶ ἐπιστολὰς Βιβλία εἴκοσι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Ιεράπολιν υἱὸς τοῦ Ζευξιδήμου· συνέγραψεν Ισορίαν τοῦ Βασιλέως Σεβήρου, καὶ ἄλλα Συγγράμματα, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Λαναΐδος Κλυτομηδείας. Υγῖνος.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ, Ἀθηναῖος, Λαμπρὸς Φιλόσοφος, ἀκούσας ποτέ τινα νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ πόλεμος ἀφαιρεῖ τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τὸν Κοσμον, τοὐναντίον, τὸν ἀπεκρίθη, προξενεῖ περισσοτέρους. ἤνθη τὸ 324. Π. Χ. ἐξάθη Διδάσκαλος τῆς Φιλοσοφίας, καὶ τῆς Κυνικῆς Αἱρέσεως. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται δύω λόγοι, Αἴας καὶ Οδυσσεὺς ἐπιγραφόμενοι.

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ, Ῥόδιος, ἢ κατ' ἄλλους Σμυρναῖος ποιητὴς. σώζονται τινα τῶν συγγραμμάτων του. ἔζη τὸ 340. Π. Χ.

ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Μελάμποδος.

ΑΝΤΙΦΗΜΟΣ, Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ. Ηρόδοτ.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΣ, περιφημὸς τις Ζωγράφος ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, μαθητὴς τοῦ

Κτησιδήμου. ὃς διέβαλλε τὸν Απελλῆ εἰς τὸν Βασιλέα Πτολεμαῖον, Λουκ.-2) στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος. Πλούτ.-3) Βυζάντιος ποιητὴς τῆς Ανθολογίας, γράψας 45. ἐπιγράμματα.

ΑΝΤΙΦΟΝΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου. Ομ. Ιλ- Ω.

ΑΝΤΙΦΩΝ, Αθηναῖος, υἱὸς Σοφίλου τοῦ ῥήτορος, περίφημος ῥήτωρ. ἐγεννήθη εἰς Ραμοῦντα δῆμον τῆς Αττικῆς. λέγουν, ὅτι ἐσάθη Διδάσκαλος τοῦ Θουκυδίδου. ἐπωνομάζετο Νέστωρ. οὗτος ἔφερε πρῶτος τὴν λογικὴν εἰς τέχνην. ἀπέθ. κατὰ τὸ 411. Π. Χ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ λόγων σώζονται ἀκόμη δεκαέξ. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ῥητόρων. ὑπῆρχε καὶ ἕτερος, Αθηναῖος, τερατοσκόπος, ἐποποιὸς καὶ σοφιστής. ἐπωνομάζετο Λογομάγειρος, καὶ ἕτερος, Αθηναῖος, Ονειροκρίτης. Σουΐδας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μάρκος ὁ Τριαρχικὸς· ἀνδρεῖος πολεμιστής. ἐσάθη διοικητὴς τῆς Ιταλίας. ἔπειτα ὁ Καῖσαρ τὸν ἔκαμε ἀρχιστράτηγον τοῦ Ιππικοῦ του στρατεύματος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἠράσθη τὴν Κλεοπάτραν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου. νικηθεὶς δὲ εἰς μίαν ναυμαχίαν εἰς Αἴγυπτον ἐφονεύθη μόνος του, εἰς ἡλικίαν 56. χρόνων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μοναχὸς, ὁ ἐπωνομασθεὶς Μέλισσα. ἔζη κατὰ τὸ 1110. ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ ἓν συγγράμματόν ἐπιγραφόμενον Μέλισσα, τὸ ὁποῖον ἦτον συλλογὴ διαφόρων Θεολογικῶν κεφαλαίων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Πολέμων, ἀπὸ τὴν Λαοδίκειαν, περίφημος σοφιστής. ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν Τραϊανὸν, Αδριανὸν, καὶ Αντώνιον. ἐδίδασκε μὲ μεγάλην φήμην εἰς τὴν Σμύρνην, διὸ καὶ ἔτρεχον παντα-χόθεν μαθηταὶ διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται μόνον δύω λόγοι του. οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τοὺς σφοδροὺς πόνους τῆς χειροποδάγρας ἐπέρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε κλεισθεὶς ζωντανὸς εἰς τὸ μνῆμα του. ἤνθει κατὰ τὸ 141. Μ. Χ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Αὐρήλιος. Ἰδ. Αὐρήλιος Αντώνιος.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ὁ Εὐσεβὴς Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, ὡς τέκνατου. οὗτος ἐσυνήθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ἤθελε καλήτερα νὰ προφυλαχθῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του, παρὰ νὰ φονεύσῃ χιλίους ἐχθρούς. ἀπέθ. κατὰ τὸ 161. Μ.Χ.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Λιβέραλος, ῥήτωρ Ρωμαῖος. ἔζη ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. σώζεται τούτου σύγγραμμα ἀναγκαιότατον εἰς τὴν μυθολογίαν, ἐπιγραφόμενον Μεταμορφώσεως συναγωγή. ἤνθει τὸ 150. Μ. Χ.

ΑΝΥΣΙΣ, εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. ὃς διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Σαβακῶνος ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ελβὼ, μετὰ δὲ πεντήκοντα χρόνους, ἀφοῦ ἀνεχώρησαν οἱ Αἰθίοπες, ἐπισρέψας οὗτος εἰς τὸν θρόνον του ἐβασίλευσεν ἕως τοῦ 921. Π.Χ. Ηρόδ.

ΑΝΥΤΗ, ποιήτρια περίφημος, ἀπὸ τὰ Τήμεα. ὁ Αντίπατρος τὴν ὀνομάζει πρώτην ποιήτριαν μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ὡς ὁ Ομηρος μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. ἔζη 301. Π. Χ.

ΑΝΩΓΩΝ, υἱὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς

Πλαίρας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου Ἀπολ.

ΑΞΙΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλκιβιάδου, Αθηναῖος, ὅσις ὑπερασπίσθη τοὺς στρατηγοὺς, οἵτινες ἐγκαλέσθησαν ὡς ὑπεύθυνοι, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν θανατωθέντων εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενφ.

ΑΠΑΤΟΥΡΙΟΣ, Βυζάντιός τις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. Δημ.

ΑΠΕΛΛΗΣ, Ζωγράφος ἄριστος, ἀπὸ τὴν νῆσον Κῶον. ὁ Μέγας Αλέξανδρος ἐκήρυξεν ὅτι ἐσυγχώρει μόνον εἰς τὸν Απελλῆν νὰ Ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα του. (ὁ Κικέρων λέγει, ὅτι ἡ δόξα ἑνὸς τοιούτου Ζωγράφου ἤθελε διασώσει τὴν δόξαν τοῦ Αλεξάνδρου εἰς τοὺς μεταγενεσέρους) ὅθεν ὑπῆγε πρσωπικῶς ἐκεῖ, ὅπου ἐδούλευε, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν μεγάλην εὔνοιαν. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου κατετρέχθη ἀπὸ φθόνον συκοφαντηθείς, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Πτολεμαῖον Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ἦλθεν εἰς τὴν Εφεσον, καὶ ἐκεῖ ἰσόρισε μίαν εἰκόνα τῆς συκοφαντίας, θαυμάσιον ἀριςούργημα. Λέγεται, ὅτι αὐτὸς ἐφεῦρε τὴν τέχνην τῆς ὄψεως διὰ νὰ κρύψῃ τὸ δυσειδὲς τοῦ Πρίγγιπος Αντιγόνου, ὅσις ἦτον τυφλὸς τὸν ἕνα ὀφθαλμόν. ἤνθει δὲ 300. Π.Χ.

ΑΠΕΛΛΗΣ, Φιλόσοφος, ἐκ τῆς νήσου Χίου. ἔζη κατὰ τὸ 300. Π.Χ. εἰς ἄκραν πενίαν.

ΑΠΙΣ, υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης Βασιλεὺς τοῦ Αργους, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ Πελοπόννησος Απία. Στεφ. Βυζ.

ΑΠΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Πλειστονίκου, ὁ ἐπονομασθεὶς Μόχθος, Αἰγύπτιος, κατ' ἄλλους Κρὴς, γραμματικὸς περίφημος, μαθητὴς Απολλωνίου τοῦ Αρχιδίου. συνέγραψεν Ισορίαν τῶν ἐθνῶν, καὶ ἄλλα τινά. ἔζησε ὑπὲρ τοὺς 100. χρόνους.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Απολλιναρίου γραμματικοῦ. οὗτος ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εὐδοκίμησε μεγάλως, ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος. ὕστερον παραίτησε τὴν Ορθοδοξίαν καὶ ἔγινεν ἀρχηγὸς νέας Αἱρέσεως. τούτου αἱ διδασκαλίαι κατεκρίθησαν ἀπὸ τρεῖς Συνόδους. σώζεται μία μετάφρασίς του τῶν ψαλμῶν εἰς στίχους Ηρωϊκούς. ἔζη τὸ 386. Μ. Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Αθηναῖος, λαμπρὸς Ζωγράφος. αὐτὸς πρῶτος ἐκανόνισε τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀναγκαιοτέρων καὶ ὡραιοτέρων μερῶν τῶν σωμάτων εἰς τὰς εἰκόνας. ἤνθει κατὰ τὸ 408. Π.Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ασκληπιοῦ, γραμματικὸς ἔνδοξος συγγραφεὺς τῆς βιβλιοθήκης τῶν Θεῶν, ἥτις ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια Ελληνο-Γαλλισὶ κατὰ τὸ 1805. εἰς τόμους δύω. ἀπόθ. κατὰ τὸ 114. Π.Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Δαμασκηνὸς. ἔζη κατὰ τὸ 120. Μ.Χ. περίφημος ἀρχιτέκτων. οὗτος κατεσκεύασε τὴν γέφυραν εἰς τὸν Δούναβιν ἐπὶ Τραϊανοῦ. τοῦτον τὸν μέγαν ἄνδρα ἐξώρισεν ὁ Ανδριανὸς, καὶ διὰ προσαγῆς του τὸν ἐθανάτωσαν. σώζονται αὐτοῦ πολιορκητικὰ συγγράμματα.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν. Σώζονται καὶ τούτου μερικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν

Ἑλληνικῶν Τραγῳδιῶν. ἔζη τὸ 320. Π. Χ.

ΑΠΟΛΛΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Διονυσίου, τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελίας. Αἰλιαν.

ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣ, Αθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. Συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Δαλίς, Ἰφιγένεων, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΣ, ὁ ἐπονομασθεὶς Ορφικὸς, συνέγραψε περὶ τῶν Βασιλέων καὶ τῆς θρησκείας τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Σεμενουθί.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Περγαμηνὸς τῆς Παμφυλίας. ἔζη Π.Χ. κατὰ τὸ 240. συνέγραψεν ὀκτὼ βιβλία περὶ Κωνικῶν τομῶν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Αλεξανδρινὸς, υἱὸς τοῦ Σιλλέως. ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Ρόδον, καὶ ἐκεῖ ἐπολιτογράφη. κατὰ τὸ 247. Π. Χ. ἀπέρασε εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, καὶ ἔγινε βιβλιοθηκάριος. σώζεται ἕνα Σύγγραμμά του ἡρωϊκὸν εἰς βιβλία τέσσαρα.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, ὁ Δύσκολος, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, ἐπωνομάσθη δύσκολος διὰ τὸν σκληρόν του βίον, προερχόμενον ἐκ τῆς μεγίστης πενίας του. ἐπειδὴ δὲν ἦτον εἰς κατάσταση ν' ἀγοράσῃ κἂν ὀλίγον πάπυρον (φυτὸν τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν φλοιὸν τοῦ ὁποίου κατεσκεύαζον οἱ παλαιοὶ εἶδος χαρτίου.) ὥστε ἦτον διαφορεμένος νὰ γράφῃ ἐπάνω εἰς κομμάτια συντριμμένων ἀγγείων. ἔζη κατὰ τὸ 138. συνέγραψε περὶ συντάξεως βιβλία 5.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, ἀπὸ τὰ Τύανα ἐπαρχίαν τῆς Καππαδοκίας. ἐγεννήθη περὶ τὸ 2. Μ.Χ. ἦτον Φιλόσοφος Πυθαγορικός. ὑπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα, εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τὴν Σικελίαν καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς Ινδίας, ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἐπιστολαί τινες.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, γραμματικὸς, Αλεξανδρεύς, υἱὸς Αρχιβίου τοῦ γραμματικοῦ. ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, συνέγραψε λεξικὸν Ομηρικόν. ἐξεδόθη Ελληνο-Λατινιστὶ, εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1773. εἰς δύω τόμους.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Αφροδιτιεὺς, ἀρχιερεὺς καὶ Ιστορικὸς Συνέγραψε περὶ Ορφέως, καὶ περὶ Τρελλέων.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ὁ Ναυκρατήτης ἐχρημάτισε μαθητὴς τῶν ῥητόρων Αδριανοῦ καὶ Χρήσου. ἔγραψε κατὰ τοῦ ῥήτορος Ηρακλείδους, καὶ ἑτέρους λόγους· ἀπέθανε εἰς τὰς Αθήνας εἰς ἡλικίαν 77. χρόνων. τὸ σῶμα τοῦ ὁποίου ἐνταφίασαν οἱ Αθηναῖοι μὲ μεγάλην πομπήν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Αθηναῖος, νομικὸς, καὶ πολιτικὸς ἔνδοξος. ἐσάλπη πολλάκις ἀπὸ τὰς Αθήνας εἰς πολλὰς πρεσβείας. ἔζη εἰς καιρὸν τοῦ Ηρακλείδους τοῦ Λογίμου, καὶ Γλαύκου, ἀπέθ. εἰς ἡλικίνα 70. χρόνων.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, συνέγραψε ἱστὴν Ρωμαϊκὴν Ιστορίαν, καὶ ἄλλα πολλά. ἤνθει κατὰ τὸ 147. Μ.Χ.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ ὁ Ανεζαρεὺς, περίφημος ποιητής. ἔζη κατὰ τὸ 210. Μ.Χ. Συνέγραψε πέντε βιβλία Αλιευτικῶν, καὶ τέσσαρα κυνηγετικῶν.

ΑΠΠΙΚΙΟΣ, Καίλιος, Ιππεὺς Ρωμαῖος. περίφημος πολυφάγος. ἀφοῦ ἔφθειρεν εἰς τὴν πολυφαγίαν ὅλην τὴν λαμπράν του περιουσίαν, ἤνοιξεν εἰς τὴν Ρώμην σχολεῖον, ὅπου παρέδιδε μὲ μισθὸν

τὴν Γαστριμαργίαν. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου δέκα βιβλία περὶ κατασκευῆς καὶ αἰτύσεως ῥωμάτων, καὶ περὶ μαγειρικῆς ἐν γένει.

ΑΠΠΙΟΣ Κλαύδιος Κήνσωρ. οὗτος ἐλιθόστρωσε τὴν ὁδὸν τῆς πόλεως Κατάνης εἰς τὸ Βρουνδούσιον, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν ὁδὸν Αππίαν.

ΑΠΠΙΟΣ, Κλαύδιος, Ζ. Κλαύδιος Απτιος.

ΑΠΡΙΗΣ, υἱὸς τοῦ Φάμμιος, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Οὗτος ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρίων, καὶ Σιδωνίων, καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαναστησάντων κατ' αὐτοῦ. Ηρόδ.

ΑΠΟΥΛΦΕΔΑ Ισμαὴλ· Κόμης τῆς Συρίας. Συνέγραψε εἰς τὸ Αραβικὸν μίαν Γεωγραφίαν, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τῆς φυσικῆς Ιστορίας. Απέθανε κατὰ τὸ 1344. Μ. Χ. Ητον πολλὰ εὐνοούμενος τοῦ Σουλτὰν Σαλαδίνου, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει πολλὰ ἡ Ιστορία τοῦ Σταυρικοῦ πολέμου.

ΑΠΟΥΡΑΜΙΦΙΑΡ, ὁ ἐνδοξώτερος διδάσκαλος τῶν Οθωμανῶν. Επωνομάσθη Σωκράτης τῶν Τούρκων. Απέθανε εἰς τὴν φυλακὴν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Ηνθει κατὰ τὸ 967. Μ. Χ.

ΑΡΑΒΙΑ, γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται, ὅτι ἐγέννησε τοὺς πεντήκοντα υἱούς. Απολλόδ.

ΑΡΑΓΟΝΑ Ιωάννα, Σύζυγος τοῦ Κόμητος Ασκανίου· Ολοι οἱ σοφοὶ τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὴν ἐγκωμίασαν διὰ τὸ κάλλος της, διὰ τὴν ἀνδρείαν της, καὶ διὰ τὴν φρόνησίν της εἰς τὰ πολιτικά. ἔζη κατὰ τὸ 16. Μ. Χ.

ΑΡΑΣΠΗΣ, νέος τις εὐγενὴς, Πέρσης, εὐνοῦχος τοῦ Βασιλέως Κύρου τοῦ Μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν φυλακὴν τῆς Βασιλίσσης αἰχμαλώτου Παν-θίας, γυναικὸς τοῦ Αβραδάτου. Ξενοφ.

ΑΡΑΤΟΣ, ἀπὸ Σικυῶνα, ἀρχηγὸς τῶν Ακρι, εἷς τῶν μεγάλων στρατηγῶν τῆς Ελλάδος. ἐξώρισε τὸν Νεοκλῆν τύραννον τῆς πατρίδος του, ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς Κορίνθου τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας· ἠλευθέρωσε τὸ Αργος ἀπὸ τοὺς τυράννους του. Αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ νομισθῇ ὁ θεμελιωτὴς τῆς πόλεως τῶν Ακρι, τὴν ὁποίαν ἐμόρφωσε καὶ ἐλάμπρυνε. ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος ἐσυγχίσθη μὲ τὸν Αρατον, καὶ διὰ προσαγῆς του τὸν ἐφαρμάκευσεν εἰς ἕνα συμπόσιον ὁ Ταυρίων. ἔζη κατὰ τὸ 334. Π. Χ.

ΑΡΑΤΟΣ υἱὸς Αθηνοδώρου καὶ Λιτοφίλης, ἀπὸ Κιλικίαν, ποιητὴς καὶ Αστρονόμος, Συγγραφεὺς περίφημος, τὰ συγγράμματά του, Φαινόμενα, μετέφρασεν ὁ Κικέρων εἰς ἴχνος Λατινικούς. ἔζη κατὰ τὸ 272. Π. Χ.

ΑΡΑΤΩΡ, Λίγιρ τὸ γένος, Ρήτωρ καὶ ποιητὴς, ἐχάθη ὑποδιάκονος τῆς ἐν Σύμῃ Εκκλησίας. Συνέγραψε εἰς ἡρωϊκοὺς ἴχνους περὶ τῆς ζωῆς τοῦ θείου Παύλου. ἔζη κατὰ τὸ 540. Μ. Χ.

ΑΡΒΑΪΟΣ, Αγγλος, περίφημος Ιατρὸς κατὰ τὸ 1628. Μ.Χ. Πρῶτος οὗτος ἀπέδειξε διὰ πειραμάτων τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, ὅτι τὸ αἷμα κινεῖται ἀκαταπαύστως ἀπὸ τῆς καρδίας διὰ τῶν ἀρτηριῶν, καὶ διαδιδόμενον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὴν καρδίαν διὰ τῶν φλεβῶν.

ΑΡΒΑΚΗΣ, Μῆδος τις Σατράπης, ὅς μετὰ τοῦ Βελέσεως ἐπαναστήσας

κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Ασσυρίων, ἐπολιόρκησεν αὐτὸν τρεῖς χρόνους εἰς τὴν πόλιν Νῖνον, ἔνθα ὁ Βασιλεὺς οὗτος, ὡς λέγεται, ἔβαλε πῦρ καὶ κατεκάη μεθ' ὅλου τοῦ παλατίου αὐτοῦ.

ΑΡΒΗΛΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς. Απολλόδ.

ΑΡΓΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκίμου, ἀγαπήσας αὐτὸν ὁ Ηρακλῆς, τὸν ἔλαβε μαζῆ του ἀπὸ τὰς Θήβας, ὅταν ἐξεστράτευσαν κατὰ τοῦ Λαομέδοντος, καὶ ὁ νέος ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον, ὁ Ηρακλῆς καύσας τὸ σῶμα του, ἔστειλε τὴν κόνιν πρὸς παρηγορίαν τοῦ πατρός του, καὶ ἔκτοτε, λέγουσιν, ὅτι ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τοῦ νὰ καίωνται τῶν νεκρῶν τὰ σώματα.

ΑΡΓΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Παυσ.

ΑΡΓΑΝΘΩΝΙΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Ταρτησσοῦ ἐν τῇ Ισπανίᾳ, ὅστις ἐβασίλευσεν, ὡς λέγεται 80, χρόνους, καὶ ἔζησεν 120. ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως εἰς τὴν χώραν του μίαν ἀποικίαν τῶν Φοινίκων. Ηρόδ.

ΑΡΓΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Αδράστου καὶ τῆς Αμφιθέας, καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους. Απολλόδ.–2) θυγάτηρ τοῦ Αὐτεσίωνος, καὶ ἔκγονος Τισσαμενοῦ, γυνὴ τοῦ Ηρακλείδου Αριστοδήμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθέα καὶ Προκλέα. Ηρόδ.–3) γυνὴ τοῦ Ινάχου, καὶ μήτηρ τῆς Ιοῦς. Υγῖν.

ΑΡΓΕΛΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ηρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλεόλαον. Απολλόδ.

ΑΡΓΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεύκωνος, καὶ ἔκγονος τοῦ Αδάμαντος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἐξαιρέτως ὁ Αγαμέμνων, καὶ ὅστις ἐπνίγη εἰς τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν, ὅτε ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Τροάδα. Στέφ. Βυζ.

ΑΡΓΙΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος, τὴν ὁποίαν ἐμνησεύθη. Απολλόδ.

ΑΡΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρίστωνος.

ΑΡΔΗΝΚ, ἔνδοξος ἀστρονόμος ἀπὸ τὴν Βρέμαν. οὗτος ἀνεκάλυψε τῇ πρώτῃ Σεπτεβρίου 1804. ἕνα πλανήτην.

ΑΡΔΙΑΪΟΣ, σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ασίᾳ. Πλάτ.

ΑΡΔΥΣ, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, υἱὸς τοῦ Γύρου, βασιλεύσας τὸ 678. Π.Χ. Ηρόδ.

ΑΡΕΘΑΣ, Αρχιεπίσκοπος τῆς Καππαδοκίας. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Αποκάλυψιν Ιωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ λόγους διαφόρους. ἔζη κατὰ τὸ 910. Μ.Χ.

ΑΡΕΙΟΣ, Ιερεὺς εἰς τὴν Εκκλησίαν τῆς Αλεξανδρείας. Ηρχησε κατὰ τὸ 323 Μ. Χ.. νὰ φανερώνῃ τὰς σφαλερὰς του ἰδέας κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἐβλασφήμει λέγων, ὅτι δὲν εἶναι ὁμοούσιος ὁ Ιησοῦς Χριστὸς μὲ τὸν Πατέρα. Αὕτη ἡ βλασφημία του ἀναιρεῖ τὸ μυστήριον τῆς Αγίας Τριάδος, δόγμα βασιμον τοῦ Χριστιανισμοῦ, πολλοὶ ἐδέχθησαν αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, καὶ ὁ ἴδιος Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας· ὅστις συχνὰ ἐλάμβανεν εὐχαρίστησιν νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς θεολογικάς του φιλονεικίας.

ΑΡΕΤΑΪΟΣ, ἀπὸ Καππαδοκίαν, περίφημος Ιατρὸς, τὰ πολύτιμα τούτου συγγράμματα, ἐπωνομάσθησαν, Χρυσᾶ Λείψανα. Μεταξὺ τῶν παλαιῶν Ιατρῶν, αὐτὸς εἶναι ὁ ἄριστος νοσογράφος, καὶ ἀσ-

φαλὴς ὁδηγὸς εἰς τὴν διάγνωσιν τῶν παθῶν καὶ θεραπείαν. Αὐτὸς πρῶτος μετεχειρίσθη εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς Ἰατρικῆς τὴν χρῆσιν τῶν κανθαρίδων, ὡς ἐπισπαστικὰ ἔμπλαστρα. ἄλλοι τὴν ἀποδίδουν εἰς τὸν Ἀρχιγένην παλαιότερον αὐτοῦ. ἐπροσδιώρισεν ἀκριβῶς τοὺς τόπους τῶν φλεβῶν, ὅπου πρέπει νὰ γίνεται ἠφλεβοτομία. ὁ Βοερράβιος ἐξομοιοῖ τὸν Ἀρεταῖον μὲ τὸν Ἱπποκράτην, ὁ δὲ Ἀλλερ τὸν δοξάζει σχεδὸν ἀνώτερον. ἡ ἐποχή του ἄδηλος.

ΑΡΕΘΑΣ, Βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας, ὁ πολεμήσας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, περὶ τὸ 63. Π.Χ.

ΑΡΕΤΗ, μήτηρ Ἀριστίππου τοῦ νέου. αὕτη ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας εἰς τὸν υἱόν της, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὠνομάσθη μητροδίδακτος. αὐτὴ ἤνοιξε σχολεῖον γενικὸν, καὶ εἶχε μεγάλην φήμην. ἔζη κατὰ τὸ 364. Π.Χ.

ΑΡΗΪΛΗΚΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν. Ομ. Ιλ. Ξ. 2) εἷς τῶν Τρώων, τὸν ὁποῖον ὁ Πάτροκλος ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ. Θμ. Ιλ. Π.

ΑΡΗΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Οἰβάλου, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Αφαρεὺς ἐγέννησε τὸν Ἰδαντα, Λυγκέα καὶ Πέσον. Απλ.

ΑΡΘΜΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πυθώνακτος ἐκ Ζελείας τῆς μικρᾶς Ασίας, πρόξενος τῶν Αθηναίων, κατηγορηθεὶς ὡς ἄτιμος, διότι ἔφερε Περσικὸν ἀργύριον εἰς τὴν Πελοπόννησον. Δημ. κατὰ Φιλίπ.

ΑΡΙΑΒΙΓΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου. Ηρόδοτ.

ΑΡΙΑΔΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Μίνωος Βασιλέως τῆς Κρήτης.

ΑΡΙΑΪΟΣ, περίφημος ἀρχισατράπης Κύρου τοῦ νεωτέρου Σατράπου τῆς Λυδίας.

ΑΡΙΑΝΤΗΣ, εἷς τῶν Βασιλέων τῆς Σκυθίας. Ηρόδ.

ΑΡΙΑΡΑΘΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας, ὑπατελὴς εἰς τὴν Περσίαν, ὅστις, μετὰ τὸν θάνατον Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμενοῦς Περδίκκα, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ μὲ ἀπανθρωποτάτον τρόπον. 2) υἱὸς τοῦ προτέρου, ὅστις φυγὼν κατ' ἀρχὰς μὲ τὴν Αρμενίαν, ἐπανέλαβε πάλιν τὸν πατρικόν του θρόνον. 2) υἱὸς τοῦ Αριαράθου, καὶ γαμβρὸς τοῦ Μεγάλου Αντιόχου, ὅστις μετὰ τὴν ἧτταν τῆς Αντιοχίας ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Ρωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Περσέως πόλεμον εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς βουλῆς, ἥτις ἐκάλεσε αὐτὸν φίλον τοῦ Ρωμαϊκοῦ λαοῦ.

ΑΡΙΑΣΠΗΣ, υἱὸς Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ωχου, φαρμακωθεὶς, ὡς λέγεται, μόνος φοβούμενος τὸν ἐπαπειλούμενον κατ' αὐτοῦ φόνον τοῦ ἰδίου πατρός του.

ΑΡΙΒΑΪΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων, καὶ σύμμαχος τῶν Ασσυρίων ἐναντίων Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅστις νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ διωκόμενος ἐθανατώθη.

ΑΡΙΓΝΩΤΗ, μαθήτρια τοῦ Μεγάλου Πυθαγόρου, κὰ Θεανοῦς Σαμίας, Φιλόσοφος Πυθαγορική. Συνέγραψε τελετὰς Διονύσου, καὶ ἐπιγράμματα περὶ τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος καὶ ἄλλα φιλοσοφικά.

ΑΡΙΓΝΩΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, κιθαρῳδὸς ἐν Αθήναις, δυσφημιζόμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Αριστοφ.-2) Πυθαγόριός τις Λουκ.

ΑΡΙΔΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, καὶ τῆς Φιλίννης μιᾶς Ορχηστρίδος, καὶ ἀδελφὸς Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου βασιλεύσας ἓξ χρόνους ἐθανατώθη ἀνιλεῶς ὑπὸ τῆς Ολυμπιάδος. Λουκ.

ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗΣ, Σατράπης τῆς Ιωνίας καὶ Φρυγίας, ὅστις ἑνωθεὶς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου, ἤγειρε μίαν ἀποστασίαν κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Αρταξέρξου, τὸ 363. Π. Χ. ἥτις ὅμως δὲν ἀπέβη εὐτυχής. Ξενοφ.-2) Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ Βασιλέως Δαρείου, ὅστις πολεμήσας γενναίως μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, κατεκόπη ἐν τῇ μάχῃ μὲ τοὺς περὶ αὐτόν. Αρρια.

ΑΡΙΟΜΑΡΔΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων. Αἰσχ. υἱὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν. Ηρόδ.-3) υἱὸς τοῦ Αρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Καππάδ. Ηρ.

ΑΡΙΟΣΤΟΣ Λοδοβῖκος, ἐσάθη εἷς τῶν ζωηροτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων ποιητῶν Ιταλῶν. τὰ ποιήματά του, λέγουσιν, ὅτι εἰς τινα μέρη παρομοιάζουν μὲ τὰ τοῦ Ομήρου, καὶ Βιργιλίου. Απέθανε τὸ 1533 Μ. Χ.

ΑΡΙΣΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Μέροπος καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Αἴσακον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἔπειτα νυμφευθεὶς τὴν Εκάβην. Απολλόδ.-2) θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Δάρδανος, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ πόλις Αρίσβη. Στέφ. Βυζ.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ, γαμβρὸς καὶ διάδοχος Ισαίου τοῦ Μιλησίου. τὸν ἐβοήθησαν οἱ Αθηναῖοι καὶ ἀποστατήσας ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους· ἔπειτα ἐκίνησεν ὅλους τοὺς Ιωνας εἰς ἀποστασίαν καὶ πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, ἀντικρὺ ἧτις Προποντίδος, ἔγινε καὶ ἐπίτροπος τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, ὅστις εἰς τὸν σεισμὸν τοῦ 358. Μ. Χ. καταπλακωθεὶς εἰς τὴν Νικομήδειαν ἀπέθανεν. εὑρίσκωνται ἐρωτικαί τινες ἐπιστολαί του.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Αχαΐαν τῆς Πελοποννήσου, οὗτος ἐπωνομάσθη Φιλοποίμην. Φαίνεται καὶ ἕτερος Αρίσταινος, τοῦ ὁποίου ἡ Ιστορία εἶναι πάντῃ ἄγνωστος.

ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Σεύθου, μάντις περίφημος, ἔζη ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου· συνέγραψε περὶ μαντικῆς βιβλία δέκα.

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ, Σάμιος, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς ἔνδοξος. Πρῶτος οὗτος εἶπεν, ὅτι ἡ γῆ γυρίζει περὶ τὸν ἴδιόν της ἄξονα. ἔζη κατὰ τὸ 200. Π.Χ. σώζεται καὶ αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ μεγεθῶν καὶ ἀποσημάτων Ηλίου καὶ Σελήνης. ἐξεδόθη Ελληνολατινιστὶ εἰς τὰ Παρίσια, κατὰ τὸ 1810. καὶ εἰς ἄλλα μέρη.

ΑΡΙΣΤΕΑΣ, εἷς τῶν ἑβδομήκοντα, οἵτινες μετέφρασαν τὴν παλαιὰν γραφήν. Οὗτος ἐσάλπι ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, πρὸς

τὸν Ἀρχιερέα τῶν Ἰουδαίων Ἐλεάζαρον, διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς, καὶ 72 ἄνδρας πεπαιδευμένους, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ τὴν μεταφράσουν εἰς τὸ Ἑλληνικόν. ἔζη τὸ 287. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ὁ Δίκαιος, Ἀθηναῖος, περιβόητος διὰ τὴν δικαιοσύνην του, διὰ τὸ ὁποῖον ἔλαβε καὶ αὐτὴν τὴν ἐπονυμίαν. Ἐπολέμησεν ἐνδόξως εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην στρατηγῶν. ὠφέλησε τὴν πατρίδα του μὲ τὰς συμβουλὰς καὶ κατορθώματά του εἰς τὰς κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς ναυμαχίας καὶ μάχας. ἐσυγχώρει τοὺς ἐχθρούς του. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἦτον πάντοτε ἀντίζηλός του κρυφὰ καὶ φανερὰ, ὅσις διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς σκοποὺς τῆς φιλοδοξίας του, κατώρθωσε καὶ ἐξώρισαν τὸν ἀθῶον Ἀριστείδην, τὸν ὁποῖον μετὰ χρόνους τινὰς μετεκάλεσαν· οὗτος δὲ χωρὶς νὰ μνησικακήσῃ διὰ τὰ πρότερα, ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα του παρεκάλει τὸν Θεμιστοκλέα να συνδράμῃ εἰς ὅ, τι δύναται κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἑλλάδος Ξέρξου, πλημμυροῦντος τὰ πεδία τῆς Ἀττικῆς μὲ τὰ στρατεύματά του τὰ πολυάριθμα. ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐσπλαγχνία του ἐσάθησαν αἴτια, ὥστε καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος ν' ἀποσπασθῶν ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰς Ἀθήνας, ἀφοῦ εἰσῆλθεν ἔπειτα εἰς τὰ πολιτικά. μόλον δὲ ὅτι εἶχεν εἰς τὰς χεῖρας του ὅλα τὰ εἰσοδήματα τῆς πολιτείας ἀπέθανε τόσον πτωχὸς, ὥστε ἡ χρηματική του κατάστασις δὲν ἐξήρκησε διὰ νὰ τὸν ἐν ταφιάσουν. ἀλλ' ὁ δῆμος πρὸς εὐγνωμοσύνην ἐπροίκησεν ἐν καιρῷ τὰς θυγατέρας του. ἔζη τὸ 483. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Κιϊντιλιανὸς, συνέγραψε περὶ μουσικῆς τρία βιβλία. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἑπτὰ Μουσικῶν τοῦ Μειβομίου. ἔζη κατὰ τὸ 720. Μ.Χ.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ, φιλόσοφος, ἑτοιμόλογος καὶ δραστήριος. ἐλθὼν ποτὲ κακοποιὸς εἰς τὸν οἶκον του ὑβρίζων αὐτὸν ἐκάλει φεύγοντα. ὁ δὲ Ἀρίσιππος τὸν ἀπεκρίθη. φεύγω, διότι σὺ μὲν εἶσαι συνειθισμένος νὰ ὑβρίζῃς, ἐγὼ δὲ νὰ μὴν ἀκούω τὰς ὕβρεις. ἐσάθη πρῶτος Φιλόσοφος, ὅσις ἐδίδασκε καὶ ἐλάμβανεν μισθόν. ἔζη κατὰ τὸ 396. Π.Χ. -2) ἀπὸ τὴν Κυρήνην πόλιν τῆς Ἀφρικῆς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. -2) συνέγραψε περὶ Ἀρκαδίας, ὁ μητροδίδακτος λεγόμενος υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ πρώτου. καὶ τελευταῖος ὁ ἐκ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας.

ΑΡΙΣΤΙΩΝ, Βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμονίας, καὶ υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους. ἔζη κατὰ τὸ 540. Π.Χ. ἐρωτηθεὶς ποτε περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Σπαρτιατῶν, ἀπεκρίθη. ὅτι εἶναι τοσοῦτοι, ὅσοι χρειάζονται διὰ νὰ νικήσουν τοὺς ἐχθρούς των.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμονίας, ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ἦτον στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὴν Ἱστορίαν, χρόνους τινὰς ὕστερον μετὰ τὸν θάνατόν του. εἶχε ὑπόληψιν ὡς φιλαλήθης, ἀλλ' εἰς περίσασεις λησμονοῦσε τὰ χρέη ταύτης τῆς ὑπολήψεως.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ, Ἀθηναῖος. οὗτος ἐφόνευσε τὸν Ἱππαρχον δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἱππαρχος καὶ Ἱππίας ἦσαν υἱοὶ Πεισι-

φράτου τυράννου τῶν Αθηνῶν· ὁ πρῶτος ἠράσθη τὸν Αρμόδιον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβίασεν, αὐτὸς δὲ ἔχων ζενὸν φίλον τὸν Αριζογείτονα, τὸν ἐξηγήθη τοῦ Ιππάρχου τὸ κίνημα· ὅθεν καὶ οἱ δύω καιροφυλακτήσαντες, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων, ὥρμησαν κατὰ τῶν Τυράννων καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ιππαρχον· οἱ δὲ φύλακες τοῦ τυράννου, εὐθὺς τότε, τὸν μὲν Αρμόδιον ἐφόνευσαν, τὸν δὲ Αριζογείτονα συλλαβόντες ὡς κατάδικον, τὸν ἀπεκεφάλισαν.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΗΣ, Ιατρὸς, Θάσιος. Συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς, βιβλία 39.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΗΣ, Ιατρὸς Κνίδιος, δοῦλος Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου. Ἰάτρευσε τὸν Αντίγονον Γοναταν.

ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Απολλόδ.

ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Μεσσήνης, νικητὴς τῶν Λακεδαιμονίων· ἐθυσίασε τὴν θυγατέρα του, κατὰ προφαζὴν τοῦ χρησμοῦ, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του. Εφονεύθη δ' ἔπειτα ἐπὶ τοῦ τάφου της, κατὰ τὸ 725. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΣ, ἐπίσημος τις πολίτης, ἐκ Κύμης τῆς ἐν Αἰολίᾳ, Ηρόδ. 2) Ρόδιος, τοῦ ὁποίου σώζονται δύω ἐπιγράμματα εἰς τὴν Ανθολογίαν.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Αριζοφάνους, Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεαϊκοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ, Περγαμηνὸς, σοφιστὴς περίφημος ἐπὶ Τραϊανοῦ, καὶ Αδριανοῦ βασιλέων τῆς Ρωμης. Συνέγραψεν ἐπισολὰς εἰς βιβλία 5. κατὰ τὴν τέχνην τῆς ῥητορικῆς. 2) Ετερος ἐκ Μεσσήνης τῆς Ιταλίας φιλόσοφος περιπατητικός. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας βιβλία 10.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ, Δαμασκηνὸς, φιλόσοφος Στωϊκός. Εγραψεν ἐξηγήσεις κατὰ τῶν λόγων Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου περὶ Αμυήτων.

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αρκαδίας, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Αρκάδων, διότι ἐπρόδωκεν τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον. Παυσ. – 2) υἱὸς τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις μάχην, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Αλκιβιάδου· κατεδικάσθη καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ πεσόντων. Θουκ. – 3) Στρατηγὸς τῶν Αθηναίων. Ξενοφ.

ΑΡΙΣΤΟΚΥΠΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλοκύπρου βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, ἐν Κύπρῳ. Ηρόδτ..

ΑΡΙΣΤΟΛΑΟΣ, περίφημός τις ζωγράφος, Αθηναῖος, ὅστις λέγεται, ὅτι ἐζωγράφησε τὸν Περικλέα, καὶ Επαμινῶνδα.

ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΗ, ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος, καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὴν Δωρίδα, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὴν Αρετὴν. Αἰλ.

ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Αδράστου, καὶ πατὴρ τοῦ Ιππομεδόντος.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ, Αθηναῖος, κωμικὸς φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς Θυροποιός. 2) Ο Αἰπιτίδης, ἀρχισράτηγος Μεσσήνιος. Λέγουν, ὅτι ἐφόνευσε μόνος 300. Σπαρτιάτας, ἔπειτα πληγωθεὶς αἰχμαλωτί-

σθη, ἀλλ' ἔφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν.

ΑΡΙΣΤΟΜΗΔΗΣ, ἐκ Θασσαλίας, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου, εἰς τὴν μάχην τῶν Ισσῶν. Ἀρρίαν.

ΑΡΙΣΤΟΜΝΗΣΤΟΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις, τὸ 416. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΗ, Ιέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Απόλλωνος. Ηρόδτ,

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐμενοῦς ἐκ παλλακίδος τινὸς Εφεσίας. Οργισθεὶς, διότι ὁ Ατταλος ὁ τρίτος, ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῆς Περγάμου εἰς τοὺς Ρωμαίους, ὑπῆγε μὲ στράτευμα νὰ τὸ κυριεύσῃ, καὶ ἐκτύπησε τὸν Λογκῖνον τὸν Υπατον τῶν Ρωμαίων Κρᾶσσον κατὰ τὸ 131. Π.Χ. Αλλὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἠχμαλωτίσθη ἀπὸτὸν Υπατον Περπένα, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ τὸν ἔπνιξαν διὰ προσαγῆς τοῦ βουλευτηρίου. Οὕτως ἔδωκε τέλος ἡ γενεὰ τῶν Αττάλων, οἵτινες ἐβασίλευον εἰς τὴν Πέργαμον 154. χρόνους.

ΑΡΙΣΤΟΝΟΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Παλαινοῦς, τὴν ὁποίαν ἐμνησεύθη. Υγῖν. - 2) πολίτης Γελῶος τῆς Σικελίας, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας εἰς τὴν πόλιν Ακράγαντα. Θουκ. - 3) Λαρισσαῖος τις. Θουκ.

ΑΡΙΣΤΟΞΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Σπινθάρου ἀπὸ τὰ Τάραντα, ὁ παλαιότατος μουσικὸς, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους εἰς τὰς Αθήνας· ἔζη κατὰ τὸ 522. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΣ, Αρκάς τις. Ξενοφ. - 2) ἐκ πόλεως τῆς Κύπρου, εἷς τῶν ἱστοριογράφων Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ἀρρίαν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, ἀπὸ τὰ Στάγειρα τῆς Μακεδονίας, ὁ περιφημότερος καὶ ἐνδοξότερος φιλόσοφος, καὶ πρῶτος Αἱρεσιάρχης τῶν Περιπατητικῶν. Ο πατὴρ του ὠνομάζετο Νικόμαχος, ἀρχιατρὸς τοῦ βασιλέως Αμύντου· ἡ δὲ μήτηρ του ὠνομάζετο Φαιστιάς. Κατήγοντο ἀπὸ τὸ γένος του Ασκληπιοῦ. Ο Αριστοτέλης ἔχασε τοὺς γονεῖς του πολλὰ μικρὸς, καὶ τὸν παρέλαβεν Ακαρνανεὺς τις ὀνόματι Πρόξενος, ὅστις καὶ τὸν ἔβαλε νὰ σπουδάσῃ. Η φύσις ἐνωθεῖσα μὲ τὴν τύχην τὸν ἀνέδειξαν, ὁποῖον τὸν δοξάζουν ἅπαντες· ὁ Πλάτων ὑπῆρξε διδάσκαλός του, ἔλαβε δια γυναῖκα τὴν Πυθίαν κόρην τοῦ βασιλέως τῆς Ακαρνανίας· ἐσάθη διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Αλεξ. ὅστις καὶ τὸν ἐφοδίασε μὲ 600. τάλαντα διὰ νὰ ἐπιχειρισθῇ νὰ συγγράψῃ τὴν Ιστορίαν τῶν ζώων, συγχρόνως τὸν ἔστειλε καὶ ἕνα πλῆθος κυνηγῶν καὶ ψαράδων. Αλλ' αὐτὸς ἐσχάτως φοβηθεὶς μήπως περιπέσῃ εἰς τὴν ἰδίαν τύχην τοῦ Σωκράτους, ἀπέρασεν εἰς τὴν Χαλκίδα, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Εσύνθεσε μέγα πλῆθος ποιημάτων, τὰ ὑποληπτικώτερα εἶναι, ἡ Ρητορική, ἡ Ποιητική, ἡ Διαλεκτική, ἡ Ηθική, καὶ ἡ Ιστορία τῶν ζώων, εἰς τὰ Στάγειρα τῆς Μακεδονίας τὸ 384. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ, ἔνδοξος ποιητὴς κωμικὸς, Αθηναῖος, σύγχρονος μὲ τὸν Πλάτωνα καὶ Σωκράτην. Εἶχεν ἐνθουσιασμὸν μέγαν εἰς τὸ νὰ ἐλέγχῃ πρὸς διόρθωσιν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. Επαιξε τὸν Σωκράτην εἰς τὸ θέατρον εἰς τὴν Κωμωδίαν του, Νεφέλαι. Λέγουσιν, ὅτι αὐτὸς ἐφεῦρε τοὺς τετραμέτρους καὶ ὀκταμέτρους στίχους· ἔζη κατὰ τὸ 346. Π. Χ.

Διὰ τῶν Κωμῳδιῶν του ὑπεχρεώθησαν οἱ Αθηναῖοι νὰ κλείσουν εἰρήνην με τὴν Σπάρτην. Συνέγραψε 50. κωμῳδίας, ἐκ τούτων σώζονται μόνον ἕνδεκα, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ ἀκόλουθοι. Πλοῦτος, Νεφέλαι, Βάτραχοι, Ἱππεῖς, Αχαρνεῖς, Σφῆκες, Εἰρήνη, Ορνιθες Εκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, Λυσιστράτη· ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ 1710. - 2) Βυζάντιος γραμματικὸς περὶ τὰ 270. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ακαρνάνων, ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδ. ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΙΔΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Ταραντίνων, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Υσάσπου. Ηρόδτ.

ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΟΣ, Αρχων ἐν Αθήναις το 426. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ, ποιητὴς κωμικὸς ἐπὶ Αλεξ. τοῦ Μεγάλου. περὶ τὸ 336. Π.Χ. Ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται ἀποσπάσματά τινά.

ΑΡΙΣΤΩΝ ὁ Χῖος ὁ ἐπωνομασθεὶς Σειρὴν, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, καὶ διδάσκαλος τοῦ Ερατοσθένους, Στωϊκὸς φιλόσοφος. Οὗτος ἔλεγεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εὑρίσκονται μεταξὺ ἀρετῆς καὶ φρονήσεως, καὶ ὅτι οἱ φρόνιμοι εἶναι ὅμοιοι μὲ τὸν ἐπιτήδειον ὑποκριτὴν, ὅστις ὑποκρίνεται. πρεπόντως, ὅ, τι πρόσωπον ἀναλάβῃ· προσέτι, ὅτι οἱ διαλεκτικοὶ λόγοι ὁμοιάζουν τὰ ὑφάσματα τῆς ἀράχνης, τὰ ὁποῖα δὲν συντελοῦν εἰς τίποτε. Συνέγραψε διαλόγους περὶ τῶν δογμάτων τοῦ Ζήνωνος, ὑπομνήματα περὶ κενοδοξίας, ἐπιστολὰς πρὸς Κλεάνθην, καὶ ἄλλα πολλὰ. Ο Παναίτιος λέγει, ὅτι ὅλαι αἱ ἐπιστολαί του δὲν εἶναι γνήσιαι· ἐπειδὴ ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι Αρίστωνες. 2) Αρίστων ὁ ἐκ τῆς Ηλιουπόλεως, καὶ ἕτερος Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πλάτωνος.

ΑΡΙΣΤΟΝΥΜΟΣ, Ελλην, κωμικός. Συνέγραψε δράματα, καὶ ἄλλα πολλὰ συγγράμματα.

ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, Αθηναῖος, κιθαρῳδὸς, τὸν ὁποῖον ἐμπαίζει ὁ Αριστοφάνης, ὡς ἀναιδῆ καὶ ἄσωτον. Εκκλησ. 139. Λουκ.

ΑΡΙΦΙΩΝ, πατὴρ τοῦ Ξανθίππου, καὶ πάππος τοῦ Περικλέους, Αθηναῖος. Ηρόδτ. - 2) ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους, καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου. Πλάτ.

ΑΡΙΩΝ, περίφημος Μουσικὸς τῆς Κιθάρας, καὶ ποιητὴς Λυρικὸς, Μεθυμναῖος. Ὑπῆγεν εἰς τὴν Καλαβρίαν καὶ εἰς ἄλλας διαφόρους πόλεις τῆς Ιταλίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐκέρδισε πολλὰ πλούτη μὲ τὴν τύχην του,

ΑΡΚΑΔΙΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, υἱὸς τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Τὸν ἔνδυσεν ὁ πατήρ του τὴν Αὐτοκρατορικὴν πορφύραν εἰς ἡλικίαν 7. χρόνων, καὶ ἔλαβε μεγάλην εὐχαρίσησιν. Βλέπων διάδοχον τῆς βασιλείας του ἐκ τῆς Οἰκογενείας του μὲ γενικὴν ψῆφον· τὸν παρέδωκε δὲ εἰς τὴν φροντίδα καὶ καθοδηγίαν Αρσενίου τινὸς διακόνου, ἀφοῦ τὸν ἐνουθέτησεν, ὅτι ἐχρεώσει μᾶλλον εἰς τὸν Αρσένιον παρὰ εἰς αὐτὸν· καθότι τὸν εἶπεν, ἐγὼ μὲν σὲ ἔδωκα τὴν γέννησιν καὶ τὸ βασίλειον, ἀπὸ αὐτὸν ὅμως θέλεις λάβει τὴν φρόνησιν καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Αλλ' ὁ δυσυχὴς Πρίγγιψ, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπι-

δώση ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, ὅσις ἐγάθη ὁ ἀφανισμὸς τοῦ βασιλείου του· ἀπέθ. κατὰ τὸ 408. Μ.Χ.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ, Αντιοχεὺς γραμματικὸς. Εγραψε περὶ ὀρθογραφίας καὶ περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, καὶ Ονομαστικόν.

ΑΡΚΑ-ΙΩΑΝΝΑ, Ηρωΐς τῆς Γαλλίας. Αὕτη ὑπεχρέωσε τοὺς Αγγλους νὰ σηκώσουν τὴν πολιορκίαν τῆς Γαλλίας. Ενίκησε τὸν ἀρχισράτηγον Ταλβότ. Επειτα ὅμως ἠχμαλωτίσθη εἰς τοὺς Αγγλους, καὶ τὴν ἔκαυσαν ζωντανήν. ἔζη κατὰ τὸ 1430. Μ.Χ. Μαΐου 10.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΣ, ὁ ἐκ Πιτάλης τῆς Αἰολίδος, ἔζη τὸ 310. Π.Χ. Φιλόσοφος. Βλέπων τοὺς Περιπατητικοὺς καὶ Στωϊκοὺς νὰ φιλονεικοῦν περὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῆς ἀληθείας, ἐγάθη οὐδέτερος, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν Ακαδημίαν, τῆς ὁποίας ἦτον ὁ Αρχηγός.

ΑΡΜΑΜΙΘΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Δάτιδος, σρατηγὸς τῶν Περσῶν.

ΑΡΜΑΤΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Διθυράμβου, Θεσπιεύς. Ηρόδτ.

ΑΡΜΝΗΣ, ἔκγονος τοῦ Κύρου, καὶ πρόπαππος Δαρείου τοῦ Υσάσπου.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ, Αθηναῖος, φίλος καὶ συνωμότης τοῦ Αριστογείτονος, μετὰ τοῦ ὁποίου φονεύσας τὸν Τύραννον Ιππαρχον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων, κατεκόπη ἀπὸ τοὺς φύλακας τοῦ τυράννου. Μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀνήγειραν οἱ Αθηναῖοι πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γενναίας αὐτῶν πράξεως, ἀδριάντας χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ηρόδτ.

ΑΡΜΟΚΥΔΗΣ. εἷς τῶν δοκιμοτάτων Φωκέων, ὅσις ἦλθεν εἰς Θήβας πρὸς τὸν Μαρδόνιον σρατηγὸν τῶν Περσῶν, φέρων χιλίους ὁπλίτας Φωκεῖς. Ηρόδτ.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Φαρέκλου Τρῶς. Ομ. Ιλ. Ε.-2) Μουσικός τις μαθητὴς τοῦ περιφήμου Τιμοθέου. Λουκ.

ΑΡΝΟΒΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Αφρικὴν, ἐθνικὸς, ἔπειτα Χριστιανὸς· ἔζη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, καὶ ἐδίδασκε τὴν Ρητορικήν. Συνέγραψεν ἑπτὰ βιβλία κατὰ Εθνικῶν. ἔζη τὸ 290. Μ.Χ.

ΑΡΝΟΛΔΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος ἀρχιτέκτων. Οὗτος ἔκτισε τὴν Εκκλησίαν τοῦ Αγίου Σταυροῦ, εἰς τὴν μητρόπολιν Φλωρεντίαν, καὶ πολλὰ ἄλλα βασιλικὰ κτίρια. ἀπέθ. τὸ 1300. Μ.Χ.

ΑΡΝΟΥΦΗΣ, Αἰγύπτιος φιλόσοφος. Οὗτος παρεκάλεσε τὸν Θεὸν εἰς μίαν ἀνομβρίαν, καὶ ἔγινε βαγδαία βροχή.

ΑΡΟΥΝΔΕΛΗΣ. Τομάζος, πρωτοσάτωρ τῆς Αγγλίας, κατὰ τὸ 1620. Εσήκωσεν ἀπὸ τὴν Πάρον ἐκεῖνα τὰ περιβόητα μάρμαρα, καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸ Λονδῖνον, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἐγχαραγμέναι αἱ κυριώτεραι ἐποχαὶ τῆς Ισορίας τῶν Αθηναίων.

ΑΡΠΑΛΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας Αζειάγους, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκε τὸν νεογεννηθέντα ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μανδάνης Κῦρον, διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου διεσώθη ὁ Κῦρος. Ηρόδτ.-2) Πέρσης, σρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Υσάσπου. Ηρόδτ.

ΑΡΠΑΛΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους, Παμφαγών, φίλος τοῦ Πάριδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ομ. Ιλ. Ν.

ΑΡΠΑΛΟΣ, στρατηγὸς Αλεξ. τοῦ Μεγάλου, καὶ ἡγεμὼν τῆς Βαβυλῶνος, ὃς λαβὼν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν αὐτόθι θησαυρῶν, ἔφυγεν εἰς τὴν Ελλάδα. Αρρίαν.

ΑΡΠΑΛΥΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Κλήμεντος, νέα ὡραιοτάτη, τὴν ὁποίαν ἠράσθη ἐμπαθῶς ὁ ἴδιος πατήρ της· ἀλλ' ἀπεφάσισε καὶ τὴν ὑπάνδρευσε μὲ τὸν Αλάσορα· ἔπειτα μετανοήσας, ἔτρεξε κατόπιν των, ἐφόνευσε τὸν γαμβρόν του, τὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Αργος, καὶ τὴν μετεχειρίζετο ἀναφανδόν. Αὕτη δὲ περίλυπος διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, καὶ διὰ τὴν ἀτιμίαν, τὴν ὁποίαν ἀναξίως ἔπασχε, ἔσφαξε τὸν υἱόν της, καὶ τὸν ἔδωκε μαγειρευμένον εἰς τὸν πατέρα του· ὁ δὲ Κλήμης διαστμένος ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, καὶ ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς του, ἔγινεν αὐτόχειρ.

ΑΡΠΑΛΥΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλεὺς τῆς Αρκαδίας. Απολλόδ.

ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝ, Ελλην ἀπὸ τὸ Αργος, φιλόσοφος Πλατωνικός. Εγραψεν ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα βιβλία 24. καὶ λέξεις Πλάτωνος βιβλία δύω.- 2) Αρποκρατίων Βαλέριος Αλεξανδρινός, συγγραφεὺς τοῦ Ρητορικοῦ Λεξικοῦ. Σουΐδ· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος Οὐήρου εἰς τὴν Ελληνικήν. ἔζη τῷ 169. Μ. Χ.- 3) Αρποκρατ. Αλιος, Ρήτωρ· Συνέγραψε περὶ τῶν λόγων τοῦ Υπερίδου, καὶ ἱστορίας τοῦ Ηροδότου.- 4) Αρποκ. Γάϊος· Συνέγραψε περὶ Αντιφῶντος σχημάτων, καὶ λόγων τοῦ Υπερίδου καὶ Λυσίου.

ΑΡΓΙΑ, εὐγενὴς Ρωμάνα, πολλὰ γενναία. Αὕτη ἠξεύρουσα, ὅτι δὲν ἦτον ἐλπὶς νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀτολμου ἀνδρός της, ὅστις ἔπρεπε νὰ φονευθῇ, διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, ἔπηρε πρώτη τὸξίφος καὶ τὸ ἔμπηξεν εἰς τὸ σῆθος της, καὶ παρουσιασθεῖσα πρὸς αὐτὸν λέγει "ἰδού, οὐδὲν ἐδλάβην.,, αὐτὸς δὲ βλέπων τὴν τοιαύτην τόλμην της, ἀπεφάσισε καὶ ἐφονεύθη μόνος του.

ΑΡΡΙΑΝΟΣ, μεταφραστής, μετέφρασε τὰ γεωργικὰ τοῦ Βιργιλίου, καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ τὰ παρέδωκεν εἰς Αττάλιν τὸν Περγαμηνόν.

ΑΡΣΑΚΗΣ, στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Αἰσχ.- 2) πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ὁ συστήσας τὴν δυναστείαν τῶν Αρσακιδῶν ἐν Παρθίᾳ, φονεύσας τὸν Αγαθοκλῆν ἡγεμόνα τοῦ βασιλέως Αντιόχου τὸ 256. Π. Χ. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο οἱ λοιποὶ βασιλεῖς, καὶ διάδοχοι τοῦ γένους αὐτοῦ Αρσάκαι, ὅσοι ἐδυνάστευσαν εἰς τὴν Παρθίαν καὶ Αρμενίαν. Λου. Στράβ. Ηρόδοτ.

ΑΡΣΑΜΗΣ, πατὴρ τοῦ Υσάσπου, καὶ πάππος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ πρώτου.- 2) Υἱὸς Αρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του.- 3) Υἱὸς τοῦ Δαρείου Υσάσπου, στρατηγὸς τῶν Αἰθιόπων. Ηρόδ.- 4) Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων, ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος. Αἰσχ. Περσ. 36.- 5) Βασιλεὺς τῆς Αρμενίας, τὸ 245. Π. Χ.- 6) Υπουργὸς τοῦ Βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, σοφὸς καὶ ἔνδοξος πολιτικὸς, ἠγαπήθη πολλὰ ἀπὸ τὸν λαὸν, ἐμψύχωσε τὸ ἐμπάριον τῆς Αἰγύπτου, καὶ Φοινίκης, καὶ ἐχρησήμευσε μεγάλως εἰς τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῶν Περσῶν.

ΑΡΣΕΝΙΟΣ, Ρωμαῖος Πατρίκιος,

τον διδάσκαλος τῶν υἱῶν τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου· ἔπειτα ἔγινε Μοναχός. Συνέγραψε 44. ἀποφθέγματα. Ἀπέθανε κατὰ τὸ 395. Μ. Χ. (Αγιος Αρσένιος)

ΑΡΣΙΝΟΗ, ἀδελφὴ ὁμομήτριος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα κατὰ τοὺς νόμους τῶν Μακεδόνων καὶ Ελλήνων. – 2) Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως ἐξ Αρκαδίας, καὶ γυνὴ τοῦ Αλκμαίονος. Απολλόδ. – 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ αὐλητοῦ, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Καῖσαρ Ιούλιος, τὴν ἔφερε μὲ θρίαμβον εἰς τὴν Ρώμην, ἔπειτα δὲ ἠλευθερώθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ασίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Αντωνίου, κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας ἀδελφῆς αὐτῆς Κλεοπάτρας. – 4) Θυγάτηρ τοῦ Λυσιμάχου, καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. .

ΑΡΣΙΝΟΟΣ, ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς ὡραίας Εκαμήδης. Ομ. Ιλ. Α.

ΑΡΤΑΒΑΝΗΣ, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, Δαρείου τοῦ Υγάσπου. Ηρόδ.

ΑΡΤΑΒΑΖΗΣ, υἱὸς τοῦ Τιγράνου βασιλέως τῶν Αρμενίων· καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, τὸ 60. Π. Χ. Πλούτ.

ΑΡΤΑΒΑΖΟΣ, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας, ἐξεστράτευσε μὲ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ελλάδος, καὶ προβλέπων τὴν δυσυχίαν τῶν Περσῶν εἰς τὰς Πλαταιὰς, ἐτραβίχθη ὀπίσω σχεδὸν μὲ 40000 στράτευμα, τὸ ὁποῖον μόνον ἐσώθη, ἀπ' ἐκείνην τὴν μεγάλην ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν.

ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Υγάσπου, καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ηρόδ. – 2) Υρκάνιός τις εὐνοῦχος τοῦ Ξέρξου, καὶ ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων του, ὅστις συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως του, τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Αρταξέρξην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος. Διόδωρ. – 3) Θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φράκτου, βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ἐκ τοῦ γένους τῶν Αρσακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τὴν κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην.

ΑΡΤΑΓΕΡΣΗΣ, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ξενοφ.

ΑΡΤΑΜΠΑΕΝΟΣ, ἀθλητὴς, ἀπὸ τὴν Ελσενγίαν· ἦτον ὑψηλὸς 6 πήχεις, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει Σασσώνης ὁ γραμματικὸς, ὅτι μίαν ἡμέραν ἐθυμώθη, καὶ ἔκοψεν ἕνα τάλληρον μὲ τοὺς ὀδόντας του, κατέπιεν ἀναμμένα κάρβουνα, ἐπεριπάτησε μέσα εἰς φλόγας πυρὸς, καὶ τέλος ἐπῆρεν ἕνα ξίφος, κεἰ ἐπῆγε νὰ φονεύσῃ ἄλλους ἐξ ἀθλητάς.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ὁ ὡραιότερος ἄνθρωπος ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καὶ φρόνιμος ἡγεμών. Ωνομάσθη ἀπὸ τοὺς Ελληνας Μακρόχειρ, ἐπειδὴ εἶχε τὴν μίαν χεῖρα τῆς ἄλλης μακρωτέραν. Εφόνευσε τὸν Αρτάβανον, ἐπειδὴ ἐπεβουλεύετο τὸν θρόνον του· ἔπαυσε πολλὰς καταχρήσεις τοῦ Βασιλείου, καὶ κατέστησε πολλὰς ὠφελίμους διατάξεις. Εβασίλευσε δὲ χρόνους 41.

ΑΡΤΑΞΙΑΣ, κατ' ἀρχὰς Σατράπης τοῦ βασιλέως Αντιόχου τοῦ Μεγάλου ἐν Αρμενίᾳ· ἔπειτα γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς Μεγάλης Αρμενίας, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ ἡ Ρώμη· εἶτα πολεμήσας κατὰ τοῦ Αντιόχου τοῦ Επιφανοῦς, καὶ νικηθεὶς

ελήφθη αἰχμάλωτος καὶ κατεκόπη.

ΑΡΤΑΦΕΡΝΗΣ, ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑσάσπου, Σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅσις ὑπεδέχθη τὸν Πεισισρατίδην Ἱππίαν φυγόντα ἐξ Αθηνῶν, καὶ ἐπολέμησε τὰς Ἰωνικὰς πόλεις, καταδαφίσας ἐκ θεμελίων τὴν πόλιν Μίλητον.-2) Υἱὸς τοῦ προτέρου, καὶ στρατηγὸς μετὰ τοῦ Δάτιδος εἰς τὴν πρώτην κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν, γενομένην ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑσάσπου, ὅσις νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι, ἐσώθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ στρατεύματος εἰς τὴν Ασίαν. Ηρόδοτος. - 3) Πέρσης τις. Θουκ.

ΑΡΤΑΧΑΪΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρταίου, στρατηγὸς τῶν Ινδῶν, ἐν τῇ κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ, ἐξ Εφέσου· κατὰ μὲν Σουΐδαν φιλόσοφος, ἐκ δὲ τῶν συγγραμμάτων του Ιατρὸς, καὶ φυσιολόγος. ἔζη τὸ 138. Σώζεται ἓν σύγγραμμα αὐτοῦ Ονειροκριτικὸν ἐπιγραφόμενον.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ, βασίλισσα τῆς Καρίας, συνηκολούθησε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, ἠνδραγάθησε εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν κατὰ τὸ 480. Π.Χ. Ο Ξέρξης παρέδωκεν εἰς αὐτὴν τὰ τέκνα του, διὰ νὰ τὰ ἐπιμεληται.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ, βασίλισσα τῆς Καρίας σύζυγος τοῦ Μαυσώλου, πολλὰ φίλανδρος. Αὕτη ἔδιδε μεγάλα δῶρα εἰς ἐκείνους τοὺς πεπαιδευμένους, ὅσοι ἤθελον κάμει ἐγκώμιον τοῦ ἀνδρός της καλήτερον. Απέθανεν ἀπὸ τὴν λύπην της ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του, κατὰ τὸ 351. Π. Χ.

ΑΡΤΙΒΙΟΣ, περίφημος στρατηγὸς τῶν Περσῶν· ἐπονομάσθη Αχιλλεὺς τῆς Περσίας.

ΑΡΤΙΜΩΝΗΣ, Ελλην· ἐφεῦρε πολλὰς μηχανὰς τῆς πολεμικῆς, ὅταν ἠκολούθησε τὸν Περικλέα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Σάμου.

ΑΡΤΥΦΙΟΣ, υἱὸς Αρταβάνου, ἡγεμὼν τῶν Σανδαρίων, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν. Ηρόδοτ.

ΑΡΧΕΔΙΚΟΣ, Ελλην, ποιητὴς κωμικὸς. Συνέγραψε δράματα, ἐπιγραφόμενα Αρχεδίκης κωμῳδιογράφος.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ, Επίσκοπος εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. Συνέγραψε Διάλογον εἰς Συριακὴν διάλεκτον. Ο Ηγεμόνιος τὸν μετέφρασε εἰς τὸ Ελληνικὸν, κατὰ τὸ 278. Μ. Χ.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ, βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων· ἔλαβε τὸ βασίλειον διὰ Μάρκου Αντωνίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβοήθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου ναυμαχίαν· ὁ δὲ Τιβέριος ἠθέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσε εἰς τὴν Ρώμην μὲ ἀπάτην, ἔπεισε δὲ καὶ τὸν Αρχέλαον καὶ τὸν ἐφυλάκωσε, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 16. Μ. Χ.

ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. 2) Ελλην ποιητὴς ἐκ Γέλας, ζήσας ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, καὶ γράψας ἓν διδακτικὸν ποίημα. -3) Σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους ἐν Αθήναις, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φωκίωνος. - 4) Λοκρός τις. Πίνδ.

ΑΡΧΙΑΣ, ἀπόγονός τις τοῦ Ηρακλέους ἐκ Κορίνθου, ὅσις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν, Συρακούσας. Θουκ.-2) Σάμιός τις. Ηρόδ.-3) Θηβαῖος πολεμιστὴς, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων, ὅσις παρέδωκε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρα-

τηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν 378. Π.Χ. φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ Πελοπίδα. Ξενοφ. -4) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου Φυγαδοθύρας ἐπικαλούμενος, ὡς θηρεύων τοὺς φυγάδας Ἕλληνας, μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου, διὰ νὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν.

ΑΡΧΙΒΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνίου, περίφημος γραμματικός· ἔγραψε ἐξήγησιν εἰς τὰ ἐπιγράμματα τοῦ Καλλιμάχου.

ΑΡΧΙΒΙΟΣ Πτολεμαίου Λευκάδιος, ἢ Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός· ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ εἰς τὴν Ῥώμην.

ΑΡΧΙΓΕΝΗΣ Ἰατρὸς, ἀπὸ τὴν Συρίαν, υἱὸς τοῦ Ἰατροῦ Φιλίππου. Ἐχρημάτισεν Ἰατρὸς εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Τραϊανοῦ. Συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς καὶ Φυσικῆς.

ΑΡΧΙΝΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ κυριεύσας τὸ φρούριον Φυλὴν Πλάτ.

ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀγησιλάου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 356. Π.Χ. Μετὰ τὸν πόλεμον τῆς Χαιρωνείας, λαβὼν γράμματα ἀπὸ τὸν Φίλιππον, γραμμένα μὲ καταφρονητικὸν ὕφος, τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι ἐὰν μετρήσῃ τὴν σκιάν του, δὲν θέλει τὴν εὕρει μεγαλητέραν, παρ' ὅ, τι ἦτον πρὸ τῆς νίκης του. Ὑπῆγεν μίαν ἡμέραν εἰς αὐτὸν ἕνας γέρων, ὅστις εἶχε βαμμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ μόλις ὑπέφερε νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἀποβλέψας δὲ πρὸς αὐτὸν καταφρονητικῶς εἶπε· πῶς δύνανται οἱ λόγοι σου νὰ ἦναι ἀληθεῖς, ἐνῷ σὺ ὄχι μόνον εἰς τὴν ψυχήν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κεφαλήν σου φέρεις τὸ ψεῦδος; -2) Πελλοποννήσιος, ὅστις περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, κατερήμονε τὴν Ἀττικὴν περὶ τὰ 431. Π.Χ. Θουκ.

ΑΡΧΙΛΟΓΟΣ, Πάρφος, υἱὸς τοῦ Γηλεσικλέους, ποιητὴς περίφημος, αὐτὸς πρῶτος ἔγραψεν Ἰαμβικοὺς στίχους, τοὺς ὁποίους μετεχειρίσθη εἰς ἕνα Σατυρικὸν ποίημα, καὶ τὸ ὁποῖον τόσον ἐκέντισε μίαν οἰκογένειαν, ὥστε ἀπέθαναν ὅλοι ἀπὸ τὴν λύπην των. Ὁ Λυκέμβης εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα εἰς τὸν Ἀρχίλογον, μετέπειτα δὲν ἐφύλαξε τὸν λόγον του. Ὁ δὲ Ἀρχίλογος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀτιμίαν, ἐφέρθη οὕτως, ὥστε ὁ Λυκέμβης, ἡ νύμφη, καὶ αἱ δύω ἀδελφαί της ἐκρεμάσθησαν. Οὗτος ἔζη κατὰ τὸ 660. Π.Χ. Τὰ ποιήματά του ἦσαν ζωηρότατα καὶ δραστήρια· σώζονται ἀποσπάσματα ἐκδοθέντα ἐν Ἀειψίᾳ τὸ 1819.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ, περίφημος καὶ μέγας μαθηματικὸς Συρακούσιος. Ὅτε εἰσῆλθον τὰ στρατεύματα εἰς τὴν πόλιν τὴν πολιορκουμένην, στρατιώτης τις τὸν ἐφόνευσε, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἐνασχολούμενον εἰς σχήματα Γεωμετρικὰ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως· ἀκούσας τὸ τοιοῦτον ὁ πολιορκῶν Μάρκελλος, ἐλυπήθη μεγάλως καὶ ἐδάκρυσεν. Ἐπρόσταξε δὲ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν λαμπρῶς. Ἐφονεύθη εἰς τὰ 212. Π.Χ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπείροις ἐφευρέμασιν αὐτοῦ, ἐφεῦρε καὶ τὴν ἀναλογίαν τοῦ Κυλίνδρου πρὸς τὴν σφαῖραν, καὶ τὸ περὶ Ἰσορροπίας, καὶ τὴν ὑδροστατικήν. Τέλος πάντων ἡ ζωή του ἐσάθη ἐπωφελὴς καὶ ἀναγκαία εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ πρέπει ἡ ὕπαρξίς του νὰ θεωρῆται εὐεργεσία τῆς

φύσεως Οἱ παυσικοὶ καθρέπται του, διὰ τῶν ὁποίων κατέκαυσε τὸν σόλον τοῦ Μαρκέλλου, καὶ τὰ θαύματά του εἰς τὴν πολιορκίαν αὐτήν, βεβαιόνουσι τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὸ ἔξοχόν του πνεῦμα.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ Τραλλιανός, (Τράλλος, πόλις τῆς μικρᾶς Ασίας) περίφημος φιλόσοφος· ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὸν Ομηρον, καὶ εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος.

ΑΡΧΙΠΠΟΣ, Ελλην Αθηναῖος, περίφημος ποιητὴς, κωμικὸς ἀρχαιότατος.

ΑΡΧΙΤΕΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Αχαιοῦ καὶ ἀνὴρ τῆς Αὐτομάτης Παυσ. -2) Πατὴρ τοῦ Εὐνόμου. Απολλόδ.

ΑΡΧΥΤΑΣ, Ταραντῖνος, υἱὸς τοῦ Μνησαγόρου, μέγας μαθηματικός· ἐφεῦρε πολλὰ εἰς τὴν Γεωμετρίαν καὶ Μηχανικήν· κατεσκεύασε καὶ μίαν ξυλίνην περιστερὰν, ἥτις μόνη ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα. Ἔζη κατὰ τὸ 398. Π.Χ.

ΑΣΑΝΔΡΟΣ, ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, ὅσις διεχώρισε τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον μὲ τεῖχος, ἀπὸ τὴν λοιπὴν ξηράν. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 93. χρόνων. Λουκ.2) Σατράπης τῆς Λυδίας. Ἀρρ.ιαν.

ΑΣΕΛΛΙΣ Γάσπαρις, Ιταλὸς περίφημος ἀνατόμος· Οὗτος ἐξεσκέπασε τὰ γαλατοαγγεῖα εἰς τὸ μεσεντέριον. Απέθανε κατὰ τὸ 1626 Μ.Χ.

ΑΣΚΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Τμεναίου, καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Αυδίας, ὅσις κυριεύσας τὴν Συρίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Ασκάλωνα. Στέφ. Β ζ.

ΑΣΚΑΝΙΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου. Απολλόδ. -2) Σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ασκανίας χώρας. Ομ. Ιλ. Β΄ -3.) Υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅσις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἐκυρίευσε τὸ μικρὸν Λαβίνιον, βασίλειον ἐν Ιταλίᾳ. Διον. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, φέρων μίαν ἀποικίαν Τρώων.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ, ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν. Ηλθεν εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 62. Μ.Χ. ἐδίδαξε τὴν ῥητορικήν, ἔπειτα παραίτησε τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐδόθη εἰς τὴν Ιατρικήν· ἐπρόσθεσεν εἰς αὐτὴν διαφόρους νεωτερισμούς, καὶ παραδόξους θεωρίας, ἐναντίας τῆς διδασκαλίας τοῦ Ιπποκράτους, τοῦ ὁποίου τὴν μέθοδον ἐκατηγόρει, ὀνομάζων αὐτὴν μελέτην θανάτου. Αὐτὸς πρῶτος μετεχειρίσθη εἰς τὴν Ρώμην τὴν γυμναστικὴν Ιατρικήν, καὶ ἐξαιρέτως τὰ λουτρά. Ὁ Πλίνιος τὸν ὀνομάζει ἔνδοξον ἀπατεῶνα· οἱ σύγχρονοί του τὸν ἐθεώρουν ὡς δοξομανῆ, ὑπερήφανον, ἰσχυρογνώμονα, καὶ ζηλότυπον πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους του, τοὺς ὁποίους ἀπέῤῥιπτε μὲ μεγάλην ὑπεροψίαν.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΣ, περίφημός τις ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς ὁ Απελλῆς. Σουΐδ. -2) Φυσικός τις ἐν Αλεξανδρείᾳ. Σουΐ. -3) Μακεδὼν, στρατηγὸς Αλεξ. τοῦ μεγάλου. Αρρ.ιαν.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ ἔκγονος τοῦ Ασκληπιοῦ, ἢ Αἰσκολαπίου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ιερᾶς Ιατρικῆς τέχνης.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τρικήνην πόλιν τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Επίδαυρον, πόλιν τῆς Πελοποννήσου· ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν Χείρωνα τὴν

πατρικὴν τέχνην, καὶ εὐδοκίμησε μεγάλως· ἐγνώρισε τὰς ποιότητας καὶ δυνάμεις πολλῶν φυτῶν· ἐπενόησε τὴν κατασκευὴν πολλῶν φαρμάκων, καὶ μετεχειρίζετο πολλάκις εἰς τὴν θεραπείαν τῶν νοσούντων, τὴν μουσικὴν, τὰ ἅσματα, τὰ γυμνάσματα, καὶ λοιπά. Ἐνὶ λόγῳ ἐφάνη ὁ πλέον εἰδήμων, εὔσπλαγχνος καὶ εὐεργετικὸς πρὸς τοὺς πάσχοντας. Ἔζη κατὰ τὸ 50. πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Οἱ Ἕλληνες ἐθεοποίησαν τὸν Ασκληποιὸν, ὡς δοτῆρα τῆς ὑγείας, καὶ εὐεργέτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸν ἀνήγειραν θυσιαστήρια, καὶ βωμοὺς, καὶ ναοὺς εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ελλάδος. Οἱ πλέον περίβλεπτοι ἦσαν τῆς Επιδαύρου, τῆς Τρικκήνης, τῆς Περγάμου, Κνίδου, καὶ Κέω.

ΑΣΟΡΔΑΝ βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων τὸ 668. Π.Χ. Ἐξέτεινε τὴν βασιλείαν του ἀπὸ τὴν Μηδείαν, ἕως τὴν Αφρικανὴν Αἰθιοποίαν, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀπεσάτησαν αἱ περισσότεραι δυτικαὶ ἐπαρχεῖαι τοῦ βασιλείου του.

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἀπὸ τὴν Μίλητον· περιβόητος εἰς τὰς Αθήνας διὰ τὸ πνεῦμά της, καὶ ὡραιότητά της, εἶχεν τόσην φυσικὴν ἔξιν εἰς τὴν εὐγλωττίαν, καὶ πολιτικὴν, ὥστε ὁ ἴδιος Σωκράτης παρεδίδετο ἀπὸ αὐτὴν· ἐφάνη διδάσκαλος, ἔπειτα καὶ γυνὴ τοῦ Περικλέους. Ἔζη τὸ 428. Π.Χ.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ Βύβλιος, σοφιστὴς, σύγχρονος Αδριανοῦ. Οὗτος ἔγραψε περὶ τοῦ φυτοῦ Βύβλου, περὶ φάσεων ἐγκώμια εἰς Αδριανὸν τὸν βασιλέα, καὶ ἕτερα.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ Τύριος, σοφιστὴς Ιστορικός· ἔγραψε περὶ τῆς Ηπείρου, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ Ιστοριῶν, εἰς βιβλία 20. ἔτι περὶ τέχνης ῥητορικῆς, καὶ ἄλλα.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ Δημητριανοῦ (Μαθηματικὸς ἀπο Ραβέννην πόλιν τῆς Ιταλίας), σοφιστὴς, εἰς καιρὸν τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης Αλεξάνδρου τοῦ Λαμψᾶ. Ἔγραψε λόγους διαφόρους, πρὸς Αρίστωνα· ἤκουσε δὲ καὶ τὸν Παυσανίαν.

ΑΣΠΑΡ, πατὴρ τοῦ Αρταβουρίου· στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Κωνσταντινουπόλεως Μαρκιανοῦ. Ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Αφρικὴν κατὰ τοῦ Γιζεριχιοῦ.

ΑΣΣΑΡΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Τρῳὸς καὶ τῆς Καλλιῤῥόης· ἔκγονος τοῦ Εριχθονίου, πατὴρ τοῦ Κάπυος. καὶ πάππος τοῦ Αγχίσου. Ομ. Ιλ. Τ.

ΑΣΟΥΡ· οὗτος πρῶτος κατὰ τὸ 2210. Π. Χ. ἐθεμελίωσε τὴν βασιλείαν τῶν Ασσυρίων.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ἐπίσκοπος Αμασείας· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους Ρουφίου τοῦ Εὐτροπίου τὸ 400. Μ. Χ. σώζονται αὐτοῦ 22. ὁμιλίαι εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων.

ΑΣΤΡΑΜΨΥΧΟΣ. Συνέγραψε ὀνειροκριτικὰ συγγράμματα, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐπιφέρει τὸ ὄνομά του, καὶ περιέχει 101. στίχους.

ΑΣΤΡΟΥΒΑΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αμιλκάρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αννίβου, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὴν Ισπανίαν. Οὗτος λαβὼν προσαγὴν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ιταλίαν νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν Σαρδὼ, καὶ εὐθὺς ἔστειλε στράτευμα εἰς τὴν Αφρικὴν, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς Σαρδόους, ὅτι θέλει ἢ νὰ νικήσῃ, ἢ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Ρωμαίων, ἢ νὰ ἀπο-

θάνη· ὁ στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων Μαίλιος, συνάξας τὰς δυνάμεις του παντα χόθεν, ἦλθεν εἰς μάχην· οἱ δὲ Σαρδῶοι παραίτησαν τὸν Ασρουβάλιον, καὶ μόλις ηὗρε τρόπον καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Ισπανίαν. Τότε δὲ ὅλαι αἱ ἐπαρχίαι ἐδέχθησαν τῶν Ρωμαίων τοὺς νόμους. ὁ δὲ Ασρουβάλιος ἀπέρασεν εἰς τὴν Ιταλίαν εἰς τὰ γενὰ τῶν Αλπεων, ὅπου ἦτον καὶ ὁ ἀδελφός του Αννίβας, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν αἱματηρὰν μάχην, ἐφονεύθη μὲ θαυμαστὴν ἀνδρείαν.

ΑΣΤΡΟΥΒΑΛΙΟΣ, ἀρχηστράτηγος τῶν Καρχηδονίων εἰς τὴν Βαρβαρίαν, κατὰ τὸ 146. Π.Χ. Οἱ Καρχηδόνιοι εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς Ρωμαίους ἔχοντας ἀρχηστράτηγον τὸν Σκιπίωνα· οὗτος γενοχωρήσας τὸν Ασρουβάλιον τὸν κατεδίωκεν, ἕως οὗ ἐκλείσθη, εἰς ἕνα ναὸν τοῦ Αἰσκουλαπίου· ὅπου βιασμένος ἀπὸ πεῖναν παρεδόθη εἰς τὸν Σκιπίωνα· ἡ σύζυγός του ἐπροτίμα κάλλιον νὰ φονεύσῃ τὰ τέκνα της, καὶ νὰ καῇ καὶ αὐτὴ μέσα εἰς τὸν ναὸν, παρὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν. Εἶναι καὶ ἄλλοι ἀρχηστράτηγοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

ΑΣΤΥΑΓΗΣ, Ελλην γραμματικὸς. Συνέγραψε περὶ διαλέκτων, περὶ μέτρων, κανόνας ὀνοματικοὺς, καὶ ὑπόμνημα εἰς τὸν Καλλίμαχον.

ΑΣΤΥΑΝΑΞ, υἱὸς τοῦ Εκτορος καὶ τῆς Ανδρομάχης· ἐπειδὴ ὁ χρησμὸς, ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸ τὸ βρέφος θέλει ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, οἱ Ελληνες τὸ ἐζήτουν· ὁ δὲ Οδυσσεὺς εὑρὼν τοῦτο τὸ ἐκρήμνισε ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν πῦργον, καὶ τὸ ἐφόνευσε. κατ' ἄλλους ἡ Ανδρομάχη ἔδωκεν εἰς τὸν Οδυσσέα ἄλλο βρέφος, καὶ ἐφύλαξε τὸ παιδίον της, τὸ ὁποῖον ἐπῆρε ἔπειτα μαζῆ της εἰς τὴν Ηπειρον.

ΑΣΤΥΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Ασυδάμαντος, ἦτον καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ ὁ πατήρ του, Τραγῳδοποιός. Ἔζη τὸ 400. Π.Χ.

ΑΣΤΥΔΑΜΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Ακάστου.

ΑΣΤΥΛΟΣ, ἀθλητὴς Κροτωνιάτης, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς Αγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειραν οἱ Κροτωνιᾶται ἕνα ἀνδριάντα. Πλάτ.

ΑΣΤΥΟΧΗ, θυγάτηρ Ιτοῦ Φύλαντος. ὁ Ηρακλῆς ἐφόνευσε τὸν Φύλαντα, καὶ τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, καθ' ὃν καιρὸν ἐπολέμει ἐναντίον τῆς Εφύρης πόλεως, ὁμοῦ μὲ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ μὲ αὐτὴν ἐγέννησε τὸν Τληπόλεμον· ὅστις ἀφοῦ ἐμεγάλωσε, περιέπεσεν εἰς δυσχυίαν ἀκούσιον, διότι βλέπων, ὅτι ὁ Λυκίμιος, θεῖος, ὡς λέγουσι, τοῦ Ηρακλέους, δὲν ἐπεριποιεῖτο ἐπιμελῶς ἀπὸ τὸν δοῦλόν του, ἔρριψε κατ' αὐτοῦ τὴν βακτηρίαν του, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἐπέτυχε τὸν γέροντα, καὶ τὸν ἐφόνευσε· διὸ ἔφυγεν εἰς τὴν Ρόδον· εὑρὼν δὲ τοὺς Ροδίους εἰς ἀποσασίαν, προχωρῶν, ἐκράτησεν ἕνα μέρος, καὶ δυνατὸς γενόμενος ἐξεσράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρῳάδος.

ΑΣΥΧΙΣ, ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας Π.Χ. 1052 Ηρόδοτ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ, ὑπηρέτης τις τοῦ Μενελάου, ψεύσης, καθὼς καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ Ετεονεύς, ὅστις ἦτον ἀληθής.

ΑΣΧΑΡΙΟΣ, Αμπου-Ασάν-Αλὶ, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων διδασκάλων τῶν Οθωμανῶν. Αὐτὸς ἔλεγεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ πάντοτε κατὰ τοὺς γενικοὺς νόμους, καὶ ὄχι κατὰ τὴν θέλησιν ἑκάστου. Ἀπέθ.

τὸ 941. Μ.Χ.

ΑΣΩΝΙΔΗΣ, ναύαρχός τις Αἰγινήτης. Ηρόδοτ.

ΑΣΩΠΟΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. Ηρόδοτ. -2) Υἱὸς τοῦ Ηροδότου Θηβαῖος, νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Ισθμίων. Πίνδ.

ΑΤΖΑΓΙΟΛΗΣ, Ιταλὸς ἀπὸ Φλωρεντίαν τὸ 14. ἐκυρίευσε τὰς Αθήνας, τὴν Κόρινθον, καὶ ἕνα μέρος τῶν Βοιωτίας.

ΑΤΖΑΓΙΟΛΗΣ, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, φιλόσοφος· μετέφρασε τὸν Πλούταρχον, καὶ τὰς πολιτικὰς ἠθικὰς σημειώσεις τοῦ Αριστοτέλους. Ἔζη κατὰ τὸ 1450. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Ιασοῦ, βασιλέως τῆς Αρκαδίας, κόρη ὡραιοτάτη, ἀνδρεία, ταχύπους, καὶ φιλοκυνηγός. Αὕτη ἐνίκησε τὸν Πηλέα, εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ Ηελίου.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Σχοινέως, υἱοῦ τοῦ Αθάμαντος· καὶ αὐτὴ ὡραιοτάτη, καὶ πολλὰ ταχύπους· καυχώμενος ὁ πατήρ της εἰς τὴν ταχύτητά της, ἐκήρυξε διὰ νυμφίον της ἐκεῖνον, ὅσις ἤθελε τὴν νικήσει εἰς τὸ τρέξιμον· ὑπήγαινον λοιπὸν οἱ εὐγενέστεροι νέοι τῆς Ελλάδος, διὰ νὰ λάβωσι ἕνα τοιοῦτον βραβεῖον, ἀλλ' ἐνικῶντο ὅλοι, καὶ μόνος ὁ Ιππομένης ὁ υἱὸς τοῦ Αρεως ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐξαπεράσῃ, ῥίπτων εἰς τὸν δρόμον χρυσᾶ μῆλα, τὰ ὁποῖα συνάζουσα ἡ Αταλάντη, ἔμεινεν ὀπίσω, καὶ ἐνικήθη.

ΑΤΑΛΙΤΗΣ, εἷς τῶν 50. παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ευρυπόμης. Υγῖν.

ΑΤΡΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ιπποδαμείας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου. Ο Πέλωψ εἶχεν ἕνα ἄλλον υἱὸν μὲ ἄλλην γυναῖκα, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε Χρύσιππον, καὶ τὸν ἠγάπα περισσότερον τῶν ἄλλων υἱῶν του· αὐτὸς δὲ ἀπὸ τὸν φθόνον του τὸν ἐφόνευσε· ὁ θάνατος τοῦ Χρυσίππου ἐπροξένησε καὶ τὸν θάνατον τῆς μητρός των. Ο Θυέστης ὅμως ἐπεβουλεύθη τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἠτίμασε τὴν γυναῖκα του, καὶ ἔκαμε μὲ αὐτὴν δύω υἱούς· τοῦτο μαθὼν ὁ Ατρεὺς ἐξώρισεν αὐτὸν καὶ τὰ δύω του παιδία. Ὁ δὲ Θυέστης ἔκλεψεν ἕνα υἱὸν τοῦ Ατρέως καὶ τὸν ἐδίδασκε νὰ ἔχῃ μῖσος κατὰ τοῦ πατρός του· ἔπειτα τὸν ἔστειλε κρυφίως νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα του· ὁ δὲ πατήρ του μαθὼν τοῦτο ἐφόνευσε τὸ παιδίον· ἔπειτα ἐπροσποιήθη, ὅτι δὲν ἔχει πάθος ἐναντίον του, καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν Θυέστην μὲ τὰ δύω του τέκνα καὶ κρυφίως φονεύσας τοὺς παῖδας, τοὺς εὔγαλε βρασμένους εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἔπειτα ἔῤῥιψεν ἔμπροσθέν του, τὰς χεῖρας καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τέκνων του.

ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου ῥήτορος Αἰσχίνου, ἐκ Κωθοκιδῶν, δήμου τῆς Αττικῆς, πρότερον Τρόμης καλούμενος, δοῦλος γραμματέως τινὸς Ελπίου, Δημ. Στεφ.

ΑΤΡΟΠΑΤΗΣ. Σατράπης τῆς Μηδίας, ἐπι Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ συσήσας τὸ βασίλειον τῆς Ατροπατηνῆς χώρας. Αρρίαν.

ΑΤΤΑΛΟΣ. Πρῶτος βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας· Οὗτος ἐνίκησε τοὺς Γαλάτας, καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ Ταύρου Ορους· ἐβοήθησε δὲ καὶ τοὺς Ρωμαίους

κατὰ τοῦ Φιλίππου, καὶ ἀπέβ. 198. Π.Χ. βασιλεύσας 44. χρόνους. ἦτον πολλὰ ἀνδρεῖος καὶ γενναίας ψυχῆς, δίκαιος εἰς τὸ ἄκρον, καὶ πατὴρ τῶν ὑπηκόων του.

ΑΤΤΑΛΟΣ. Β΄. ὁ Φιλάδελφος, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, εἰς τὴν ὁποίαν κατέστησε μίαν βιβλιοθήκην μὲ διακοσίας χιλιάδας βιβλία, τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἴδιος Γαληνός. Οὗτος ἠγάπα πολλὰ τοὺς σοφοὺς, καὶ εἶχε συχνὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν φιλόσοφον Πολέμωνα. Ἔκτισε τὴν Ατταλίαν, τὴν Φιλαδέλφειαν, καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τέλος ἀπέθανε μὲ φαρμάκι κατὰ τὸ 139. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 82. χρόνων.

ΑΤΤΙΚΟΣ, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

ΑΤΤΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Προξένου Ερίδου. ἦτον τόσον ἀνεπιτήδειος, ὥσε δὲν ἠμπόρεσε νὰ μάθῃ τὰ 24. γράμματα τοῦ Αλφαβήτου. ὁ πατήρ του λοιπὸν ὑπεχρεώθη νὰ τὸν δώσῃ 24. δούλους, καὶ καθεὶς ἀπ' αὐτοὺς εἶχεν ἕνα ὄνομα αὐτῶν τῶν γραμμάτων, ἔχων ἀκόμη γεγραμμένον αὐτὸ καὶ εἰς τὸ σῆθός του, καὶ οὕτω βλέπων αὐτοὺς καθημερινῶς ἔμαθε νὰ διαβάζῃ. Ἔζη τὸ 79. Π.Χ.

ΑΤΤΙΛΑΣ, μέγας ἀστρονόμος, καὶ ἐφευρετὴς τῆς Οὐρανίου Σφαίρας.

ΑΤΤΙΛΑΣ, Βασιλεὺς τῶν Οὔνων, καὶ νεώτερον Οὔγγρων· ἐπωνομάσθη ἡ μάστιξ τοῦ Θεοῦ, ἠφάνισε τὴν Ανατολὴν, τὸ 450 ἐμβῆκεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἔδωκε φόβον καὶ λύπην εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας της, ἐλεηλάτησε τὰς πλουσιωτέρας πόλεις, καὶ τὰς ἀρῆκεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν στρατιωτῶν κατὰ τὸ 454. Μ.Χ. Ἐπῆρε διὰ σύζυγόν του τὴν Πριγγιπέσαν Ιλδικον, καὶ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου του, ἀπέθανεν εἰς τὸ στρῶμα, ἀπὸ μίαν αἱμορροΐαν, ἥτις τοῦ προῆλθεν ἀπὸ τὴν πολλὴν μέθην. τούτου τοῦ Πρίγγιπος τὸ παλάτιον ἦτο ξύλινον, καὶ εἶχε εἰς τὴν ἐξουσίαν του ὅλα τὰ βάρβαρα Εθνη, καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ ἐξευγενισμένα· ἡ Ιστορία περιγράφει, ὅτι ἐστάθη ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους μονάρχας. Εφαίνοντο εἰς τὴν αὐλήν του οἱ πρέσβεις τῶν βασιλέων τῆς Ανατολῆς καὶ τῆς Λύσεως, οἵτινες ἐπήγαιναν νὰ πάρουν νόμους ἀπ' αὐτόν· οἱ ὑπήκοοί του τὸν ἐφοβοῦντο, πλὴν δὲν τὸν ἐμίσουν· ἦτον θηριώδης, ἤξευρεν ὅμως τὸν καιρὸν νὰ παιδεύῃ καὶ νὰ συγχωρῇ.

ΑΤΤΙΟΣ, ἢ Ακκιος, Ρωμαῖος ποιητὴς, τραγικὸς ἀρχαιότατος. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς μερικὰ λείψανα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1564. ὑπὸ Ροβέρτου καὶ Ερρίκου, εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων ποιητῶν. Ἔζη κατὰ τὸ 200 Π.Χ.

ΑΥΓΕΑΣ, Ελλην Αθηναῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ, Ιερεὺς ἀπὸ τὴν Αφρικὴν, χριστιανός. Οὗτος παρέδιδε τὴν Ρητορικὴν εἰς τὴν Καρχηδόνα, ὅπου καὶ ἠπατήθη ὑπὸ τῶν Μανιχαίων, καὶ ἠκολούθει τὴν αἵρεσίν των· ἔπειτα ἔγινεν ἐχθρός της θανάσιμος, καὶ ὅλων τῶν αἱρετικῶν, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἔγινεν ἐπίσκοπος. Συνέγραψε διάφορα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Παρίσιον κατὰ τὸ, 1619. Ετη 380. Μ. Χ.

ΑΪΔΩΔ ἀλλόφυλος, κριτὴς τοῦ ἔθνους τῶν Ισραίλητῶν. εἰς μίαν ἡμέραν ἐφόνευσεν 600. ἄνδρας, μὲ τὸ ὄπισθεν τοῦ ἀρότρου τῶν βοῶν.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ Αντώνιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. εἶχε τόσην φήμην διὰ τὴν μάθησιν καὶ σοφίαν του, ὥστε ὠνομάζετο χρυσοῦς αἰών. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην περὶ τὰ 121. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰ 180. παιδιόθεν ἦτον φιλομαθής, καὶ ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Κορνήλιον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Βένητον Κλαύδιον Μάξιμον. Αφοῦ ἀνέβη εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ἔκαμε σχολεῖα, ἔφερε τεχνήτας, καὶ διδασκάλους ἀπὸ διάφορα μέρη, τοὺς ὁποίους ἐτίμα μὲ μεγάλας πληρωμὰς καὶ χαρίσματα. Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ὀνομάζηται μακάριος αὐτοκράτωρ, ἐὰν δὲν ἦτον ἐχθρὸς τῶν Χριστιανῶν.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ Κλαύδιος Ζ. Κλαύδιος, Αὐρήλιος.

ΑΥΣΟΝΙΟΣ, Μάγνος ἀπὸ, τὴν Γαλλίαν, ῥήτωρ, καὶ ποιητὴς περίφημος. ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε καὶ λόγον πανηγυρικὸν, καὶ ἄλλα ποιήματα. Ἔζη τὸ 380. Μ. Χ.

ΑΥΣΩΝ, υἱὸς τοῦ Οδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. τζετζ. ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καλυψοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ἐκλήθησαν οἱ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Αὔσονες. σχολ. Ἀπολ.

ΑΥΤΕΣΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, καὶ ἔκγονος τοῦ Θερσαύδρου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Πολυνείκους, Θηβαῖος, ὅς τις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς Ηρακλείδας. Παυσ. Οὗτος ἐγέννησε τὴν Θήραν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Θήρα (Σαντορίνη). Ηρόδοτ.

ΑΥΤΟΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, Θουκ. 2) Υἱὸς τοῦ Στρομβιχίδου, Αθηναῖος. Ξενοφ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΗΣ Ελλην, Αθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς ἀρχαῖος· ἔγραψε δράματα καὶ πολλὰς τραγῳδίας.

ΑΥΤΟΛΕΩΝ, στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν, πληγωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Λοκρῶν μάχην, ὡς λέγεται, ὑπότινος φάσματος. Κον. Βιγ.

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ, πατὴρ τοῦ Αἰσίμου, καὶ Αντικλείας τῆς μητρὸς τοῦ Οδυσσέως. Οὗτος ὑπερέβη ὅλους τοὺς κλέπτας· διότι ἔκλεπτε ἅλογα, πρόβατα, καὶ ἄλλα, καὶ ἐχάλα τὰς σφραγίδας των, βάζων σημεῖα ἰδικά του, καὶ ἀπατῶν τοὺς ἔχοντας αὐτά. 2.) Ἀπὸ τὴν Πιτάνην τῆς Αἰολίδος, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς κάλλιστος. Συνέγραψε περὶ μαθηματινῆς βιβλία 2. περὶ κινουμένης Σφαίρας, καὶ πλανητῶν τὸ 1587. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ρώμην εἰς τόμους 2. μετὰ σχημάτων καὶ σχολείων. Ἔζη 230. Π. Χ.

ΑΥΤΟΜΑΤΗ μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Βούσυριν. Απολδρ.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΥΣΑ, Θυγάτηρ τοῦ Αλκαθίου, καὶ γυνὴ τοῦ Ιφίκλου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον Ιολκον σύντροφον τοῦ Ηρακλέους. Ἀπολλόδ.

ΑΥΤΟΜΥΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Διώρους ἐκ Σκύρου, ἱπποκόμος τοῦ Αχιλλέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, φονεύσας τὸν Αρετον ἐνμιᾷ μάχῃ Ομ. Ἰλ. Ι. 2)

ΑΦΡΑΔΑΤΗΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Ζαπείρου. Ἀρρίαν.

ΑΦΑΡΕΥΣ, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ σοφιστοῦ Ἱππίου, καὶ Παθάνης, πρόγονος δὲ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος. Σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος.

ΑΦΘΟΝΙΟΣ, ὁ Ἀντιοχεύς, συνέγραψε προγυμνάσματα ῥητορικά. Ἔζη τὸ 32. Π. Χ.

ΑΦΡΑΝΙΟΣ Λεύκιος, Ρωμαῖος, περίφημος ποιητὴς κωμικός. ἐπαινεῖται ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Ὁρατίου, καὶ ἄλλων. Συνέγραψεν ἀσείως πολλὰς κωμῳδίας, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τινὲς εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λατίνων ποιητῶν. Ἔζη. τὸ 100. Π.Γ.

ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ ὁ Σέκτωρ, φιλόσοφος, ἐφεῦρε τὰ κεντήματα τῆς βελώνης, καὶ ἔγραψεν εἰς 24. βιβλία ἔχοντα ἐκλεκτὰς ζωγραφίας, ὡς τὰς φυσικάς. Ἔγραψε ὕμνους μαγικούς, καὶ γραπτοὺς τύπους τινὰς καὶ χαρακτήρας, καὶ Ἰάσεις διαφόρων ἐνεργειῶν, κατὰ τούτου ἔγραψεν ὁ Ὠριγένης, ἀποστασίαν ποιησάμενος, περὶ τοῦ βιβλίου τῆς Σωσάνης του εἰς τὸν Δανιὴλ τὸν προφήτην.

ΑΧΑΙΜΕΝΗΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Περσίας, καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ Περσία, καὶ Αχαιμενία. - Ηρόδοτ. - 2) Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑσάσπου, Σατράπης τῆς Αἰγύπτου. Ηρόδοτ.

ΑΧΑΪΟΣ, ποιητὴς, τραγικὸς, υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, ἀπὸ τὴν Ερέτριαν, παλαιότερος τοῦ Εὐριπίδου. Συνέγραψε περὶ τὰς 30. τραγῳδίας. Ἔζη 290. Π.Χ.

ΑΧΑΪΟΣ Συρακούσιος, νεώτερος τοῦ Ἀχαίου Πυθοδώρου· ἔγραψε τραγῳδίας 12.

ΑΧΑΡΝΕΥΣ, περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητὴς, ἀγωνισθεὶς καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ηρακλέους, εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πέλοπος. Υγῖν.

ΑΧΑΪΓΗ Ἰωάννα, λαμπρὰ γυνὴ, ἀπὸ Κορδίαν τῆς Γαλλίας, ἐφάνη ἀρχηγὸς ἄλλων γυναικῶν, καὶ ἐπολέμησεν ἀνδρείως περὶ τὰ 1472. τοὺς Βοργονέτους εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ τοὺς ἐνίκησεν.

ΑΧΙΛΑΣ, Πατριάρχης Αλεξανδρείας, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ηρόδου.

ΑΧΙΛΑΣ, τολμηρότατος ἀνὴρ, ἐφάλη μὲ τὸν Σατίμιον νὰ φονεύσῃ τὸν Πομπήϊον· οὗτοι ἀφοῦ τὸν ἔμβασαν, μὲ δολιότητα, καὶ μὲ πρόσχημα φιλίας εἰς μικρὸν πλοῖον, μὲ ὀλίγους πολεμιστὰς, βαρβαρικῶς τὸν ἐφόνευσαν.

ΑΧΙΛΕΥΣ, μέγας πολεμιστὴς τῆς Ελλάδος· περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ὁποίου ἐμυθολόγησαν πολλὰ οἱ ποιηταί· αὐτὸς ἠγάπα πολλὰ τὴν μουσικὴν, ποιητικὴν, καὶ Ἰατρικὴν, ἦτον φοβερὸς εἰς τὸν πόλεμον. ὁμέγας Αλέξανδρος, ἰδὼν τὸν τάφον του, τὸν ἐτίμησε μὲ σέφανον λέγων, ὅτι ὁ Αχιλλεὺς ἦτον εὐτυχὴς, διότι ηὗρεν εἰς τὴν ζωήν του φίλον, οἷος ἦτον ὁ Πάτροκλος, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἕνα ἐγκωμιαστὴν ποιητὴν, οἷος ὁ Ομηρος· ἐστράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρωάδος, ὅπου καὶ ἐδολοφονήθη εἰς τοὺς γάμους.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Τάτιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν τὸ 260. Μ.Χ. Ο Σουΐδας λέγει, ὅτι συνέγραψε τὴν Μυθιστορίαν του πρὶν ἐναγκαλισθῇ τὸν χριστιανισμὸν, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται ἔρωτες Κλειτοφῶντος καὶ Λευκίππης, διαιρεῖται εἰς βιβλία 8. Αὕτη θεωρεῖται ὡς καλητέρα τῶν

παλαιῶν. Μυθιστοριῶν, μετὰ τὴν τοῦ Ηλιοδώρου.

ΑΧΙΛΛΕΊΝΗΣ Κλαύδιος, Ιταλὸς ἀπὸ Βολονίαν, περίφημος ποιητὴς· ἄφησε διάφορα συγγράμματα ποιητικὰ, πλήρη ἀπὸ ματαίους σοχασμούς. Απέθανε τὸ 1640. Μ.Χ.

ΑΧΜΕΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Κερίμ, ἦτον ὀνειροκρίτης τοῦ Μανοὺν Καλίφου τῆς Βαβυλωνίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχομεν συγγράμματα εἰς τὸ Ελληνικὸν ἐπιγραφόμενα Ονειροκριτικά. Ἔζη τὸ 820. Μ.Χ.

ΑΨΊΝΗΣ, ῥήτωρ ἀπὸ τὴν Φοινίκην· οὗτος ἐσπούδασε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ηρακλείδους. Ἔζη τὸ 236. Μ.Χ. ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Καίσαρος Μαξιμίνου. Σώζονται καὶ τούτου συγγράμματα τινὰ περὶ ῥητορικῆς.

ΑΨΊΝΗΣ, Αθηναῖος, σοφιστὴς υἱὸς τοῦ σοφιστοῦ Ονασίμου. Ἔζη ἐπὶ Μαξιμιανοῦ.

ΑΨΥΡΤΟΣ, Νικομηδεύς, Ιατρὸς, καὶ στρατιώτης ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, εἰς τὴν Σκυθίαν. Ἔγραψεν Ιπποιατρικὸν βιβλίον καὶ φυσικὸν, περὶ τῶν αὐτῶν ἀλόγων βιβλία τέσσαρα.

Β

ΒΑΒΡΙΑΣ, ἢ Γαβρίας, στιχουργὸς· περίφημος ποιητὴς· συνέγραψεν εἰς χωριαμβικὸν μέτρον. Ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1505. Ἔζη τὸ 20. Π.Χ.

ΒΑΒΥΣ, Ελλην, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους, Διογ. Λαέρτ. Στράβ.

ΒΑΓΩΑΣ, εὐνοῦχος, Αἰγύπτιος, καὶ στρατηγὸς τῶν Περσικῶν στρατευμάτων. Οὗτος φαρμακώσας τὸν βασιλέα Αρτα. ξέρξην τὸν Ωχον, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Δαρεῖον Κοδομανόν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ ὁ Βαγώας.

ΒΑΖΑΡΗΣ Γεώργιος, Ιταλός. Ἐγεννήθη τὸ 1511. ἔνδοξος ζωγράφος, καὶ ἀρχιτέκτων. Η Βιογραφία, τὴν ὁποίαν κάμνει, περὶ ζωγράφων, καὶ ἀρχιτεκτόνων Ιταλῶν, τοῦ ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν· καθότι χωρὶς αὐτὴν, ἡ Ιστορία τούτων ἔμενεν ἄγνωστος, ἐπομένως καὶ αἱ τέχναι των εἰς τὸ σκότος.

ΒΑΖΙΚΤΩΝ Γεώργιος, μέγας πολεμιστὴς, καὶ πολιτικὸς τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς· ἐγεννήθη τὸ 1732. Φθάσας εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων, ἔλαβε φήμην μεγάλην εἰς τὰ πολεμικὰ ἀπὸ τοὺς πατριώτας του, ὥστε ἐψηφίσθη γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς Βεργινίας εἰς τὴν κατὰ τῶν Αγγλων ἀποστασίαν τῶν Αμερικανῶν. Μὲ γενικὴν ψῆφον ἐκηρύχθη καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Αμερικῆς. Διὰ τῆς ἀξιότητός του ἐνίκησεν ὅλας τὰς δυσκολίας, καὶ κατώρθωνε λαμπρὰς τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν νίκας. Αὐτὸς ἐσάθη ἑνὶ λόγῳ ὁ Υπέρμαχος καὶ θεμελιωτὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Αμεριϰανῶν. Απέθανε τὸ 1799. καὶ δι' εὐγνωμοσύνην ἔδωκαν τὸ ὄνομά του εἰς τὴν Μητρόπολιν αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

ΒΑΘΥΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Γλαύκου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ὁμ. Ἰλ.

ΒΑΪΟΣ, κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσέως· ἐξ οὗ ὠνομάσθη τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ὄρος Βαία, καὶ ἡ πόλις Βαΐαι. Στέφ. Βυζ. Στράβ.

ΒΑΪΛΗΣ Ἰωάννης, υἱὸς τοῦ Ἰακώβου, φύλαξ τῶν εἰκόνων τοῦ βασιλέως· ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1766. εἰς ἡλικίαν 16 χρόνων, ἐσύνθεσε δύω τραγῳδίας. Ὁ περίφημος ἀστρονόμος Καΐλε, τὸν παρεκίνησε ν᾽ ἀφήσῃ τὸ δραματικὸν στάδιον, καὶ ν᾽ ἀφιερωθῇ εἰς τὰ μαθηματικά. τὸ 1793 τὰς περὶ Σελήνην παρατηρήσεις του, καὶ εἰς τοὺς ἀκολούθους χρόνους ἐκοινοποίησε τὰς θεωρητικὰς του ἐργασίας εἰς τὸ περὶ ζωδιακῶν ἀστέρων, τὸ 1775 τὴν ἀρχὴν τῶν ἐπιστημῶν, τὴν Ἀτλαντίδα τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν τῆς Ἀσίας.

ΒΑΚΧΙΣ, ἀπόγονος τοῦ Ηρακλείδους, καὶ ς᾽ Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου· ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι. Παυσ.

ΒΑΚΧΟΣ, Ζ. Διόνυσος.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ, περίφημος ποιητής, ὁ τελευταῖος τῶν Λυρικῶν. Οἱ περίφημοι τῆς Ελλάδος τὸν εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν· ὁ Ἱέρων τύραννος τῶν Συρακουσῶν, διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῶν προτερημάτων του, καὶ ἐξαιρέτως καὶ διὰ τὴν σωφροσύνην του, τὸν ἐτίμα μεγάλως. Ἔζη τὸ 432, Π. Χ. ἦτον ἀντίζηλος τοῦ Πινδάρου. Συνέγραψε πολλὰ ποιήματα εἰς Δωρικὴν διάλεκτον, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Ερρίκου κατὰ τὸ 1822.

ΒΑΚΩΝ, ὁ Βερουλάμιος, Ἄγγλος, περίφημος φυσικός. Οὗτος πρῶτος ἐδίδαξε τὴν ὀρθὴν καὶ ἀληθῆ μέθοδον τοῦ νὰ ἐρευνῶμεν τὴν φύσιν ἐν τῇ φύσει, καὶ ἔδωκε τὰς πρώτας ἰδέας τοῦ θερμομέτρου, τὴν ἐλαστικὴν δύναμιν τοῦ ἀέρος· ἔκαμε πολλὰς πείρας περὶ φωτὸς, περὶ ἤχων, περὶ φυτουργίας, βλαστήσεως, καὶ καρποφορίας, καὶ περὶ ἄλλων φυσικῶν ὑποκειμένων· συνέγραψε περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, περὶ μακροβιότητος ἀνθρώπου, σχετικῶς πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα· ἐπρότεινε τὴν μέθοδον διὰ νὰ μεταβάλλωμεν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ εἰς γλυκύ, καὶ πότιμον, διὰ τῆς ἀποσάξεως, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1626 Μ. Χ.

ΒΑΚΩΝ Φραγγῖσκος, Βαρῶνος τοῦ Οὐερουλαμίου, καὶ μέγας Καγκελάριος τῆς Ἀγγλίας· ἦτον περίφημος μεταξὺ τῶν σοφῶν τοῦ αἰῶνος του τῶν πλέον ἐνδοξοτέρων, καὶ ἄριστος εἰς τὴν θεολογίαν, σοφὸς νομοδιδάσκαλος, καὶ ποιητὴς χαρίεις. τὸ περισσότερον μέρος τῶν πολλῶν του ποιημάτων συνέγραψε, ἀφοῦ ἔχασε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μεγάλου Καγκελαρίου, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκλείσθη χρόνους τινάς. Ἀπέθ. κατὰ τὸ 1626.

ΒΑΚΩΝ Ρουγέρος, περίφημος Ἄγγλος τοῦ Β᾽. αἰῶνος, καὶ μοναχὸς τοῦ τάγματος τῶν Φραγγισκάνων· αὐτὸς παραίτησε τὴν θεολογίαν, καὶ ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως· ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις, εἰς τὴν ὀπτικὴν, καὶ τὴν Ἀστρονομίαν, εἰς τὴν Ἰατρικὴν, εἰς τὴν χημικὴν, αἵτινες ἐνομίσθησαν ὡς θαύματα, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεμείφθη ἀπὸ

τὸν Μόρσν ἀρχηγόν του μέ φυλακὴν· ἐπειδὴ τὸν κατηγόρησαν ὡς μάγον· Ἀπέθανε τὸ 1294, εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων.

ΒΑΪΤΩΝ, καὶ Διόγνητος, τῶν ὁποίων ἐπάγγελμα ἦτον νὰ μετρῶσι τὴν πορείαν τῶν στρατευμάτων. ἔγραψεν εἰς σαθμοὺς τὰς πορείας τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΒΑΛΑΚΡΟΣ, ἀντὶ φαλακρὸς, στρατηγὸς Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου.

ΒΑΛΒΪΝΟΣ, Δάκιος Κοίλιος, ἐγεννήθη ἀπό λαμπρὸν γένος, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων ὑπὸ τῆς Γερουσίας τὸ 287. Μ.Χ. Ητον καλὸς ποιητὴς, εὔγλωττος, γλυκὺς, καὶ δίκαιος. εἶχε πολλὴν προσοχὴν νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃ μὲ μεγάλους φόρους τοὺς ὑπηκόους του. ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του εἰς μίαν ἀποσασίαν, τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετὰ ἕνα χρόνον τῆς μοναρχίας του.

ΒΑΛΔΟΣ Πέτρος, ἔμπορος Γάλλος τὸ 1170. Μ. Χ. ἔγινε ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Βαλδέζων, διδάσκων ἐναντία τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας. ὅτι δηλ. τὸ βάπτισμα εἶναι ἀνωφελὲς πρὶν φθάσῃ τὸ παιδίον εἰς ἡλικίαν 12 χρόνων, καὶ ὅτι ἡ θεία λειτουργία εἶναι μία λατρεία γελοιώδης, καὶ ἄλλας διαφόρους κατηγορίας. Οὗτος ἦτον περικυκλωμένος ἀπὸ ἕνα πλῆθος πτωχῶν οἰκογενειῶν υἱοθετουμένων ἀπὸ αὐτόν. Απέθανε κατὰ τὸ 1181. Μ. Χ.

ΒΑΛΔΟΥΪΝΟΣ, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βελλγίου. οὗτος εἶχεν ἐκείνας τὰς ἀρετὰς αἵτινες χαρακτηρίζουν τὴν μεγαλειότητα τῶν Βασιλέων. ἦτον φιλάνθρωπος, δίκαιος, καὶ ἐλεήμων. τὸ 1200 νικηθεὶς εἰς πόλεμον ἠχμαλωτίσθη, καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ιωάννην Βασιλέα τῶν Βουλγάρων.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΙΑΟΣ Τρίτος Φλάβιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ανατολῆς, υἱὸς τοῦ ἀρχισρατήγου Κωσαύτζου καὶ τῆς Πλακιδίας, ἐνυμφεύθη τὴν Εὐδοξίαν θυγατέρα Θεοδοσίου τοῦ νέου. κατ' ἀρχὰς εἶχε συγχωρήσει τὴν διοίκησιν τοῦ βασιλείου εἰς τὴν μητέρα του, ἥτις τὸ διῴκει καλῶς μετὰ τοῦ ἀνδρὸς της, ἀλλ' ὁ υἱὸς φθονήσας τὸν πατέρατου τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἐχάθη παρευθὺς τὸ Βασίλειον κατὰ κράτος. ἐφονεύθη ἔπειτα καὶ αὐτός, διὰ προσαγῆς τοῦ Πετρονίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὸς τὸν θρόνον τὸ 455. Μ. Χ.

ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ Πούπλιος Λουκίνιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἐσυντρόφευσε τὸ Βασίλειον του μὲ τὸν υἱόν του Γαλλίωνα, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ συνεβασίλευσε χρόνους 7. ἀλλ' ὁ υἱὸς ἦτον μωρὸς καὶ ἀκίνητος. ἐνῶ ἐπολέμει εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, εἷς τῶν στρατηγῶν του, τὸν ἐπρόδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὸ 260. οἵτινες ἐλθόντες μετὰ τοῦ Βασιλέως των Σαπόρου τὸν ὑπέταξαν, αἰχμαλωτισθείς ἀπέρασε ζωὴν δυσυχεσάτην μέχρι τέλους. ἐπειδὴ ὁσάκις ὁ Βασιλεὺς ἤθελε νὰ ἱππεύσῃ, ἔπρεπε νὰ κύπτῃ ὁ Γαλλίων, καὶ πατῶν ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τῶν ὤμων του, ν' ἀναβαίνῃ εἰς τὸν ἵππον. ὁ δὲ Βαλεριανὸς ἦτον εἰς ἕνα κλουβίον σιδηροῦν, τὸν ὁποῖον ἔφερον πάντοτε ὄπισθεν τοῦ βασιλέως. ἐπὶ τέλους τὸν ἔγδαραν ζωντανόν.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ, Κορβῖνος, πολίτης Ρωμαῖος, ἔνδοξος διὰ τὴν γέννησίν του καὶ διὰ τὰς γνώσεις του, ἐχρημάτισεν ὕπα-

τος τοῦ Αὐγούστου τὸ 5. ἔτος Μ. Χ. τὸ ἐπώνυμον Κορβῖνος τὸ ἔλαβε μὲ τὸ νὰ ἐκάθισεν ἕνας κόραξ ἐπάνω εἰς τὴν περικεφαλαίαν του, ἐν ᾧ μονομαχοῦσε μὲ ἕνα Γάλλον, καὶ ἔτυπτε μὲ τὰ πτερὰ καὶ τοὺς ὄνυχας τὸν ἐναντίον. Ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν τοῦ θανάτου του, ἔχασε τὸ μνημονικόν του, ὥστε δὲν ἐνθυμεῖτο μήτε τὸ ὄνομά του.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ, Ἱστορικὸς Λατῖνος. Οὗτος ἔκαμε μίαν συλλογὴν τῶν πράξεων καὶ λόγων τῶν Ρωμαίων, καὶ ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν, τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Τιβέριον.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Φλάκκος, ποιητὴς Λατῖνος, σύγχρονος ἑνὸς Ἡρωϊκοῦ ποιήματος, εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Αργοναυτῶν, τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Βεσπεσιανόν. Ἔζη κατὰ τὸ 70. Μ. Χ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Ἀούκιος. Ζ. Οὐαλέριος Λούκιος Πούβλιος.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Λούκιος, σοφὸς μαθηματικὸς εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 17. αἰῶνος, ἐδίδαξε τὴν Γεωμετρίαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης, ἔχε τοσαύτην ὑπόληψιν, ὥστε ἐνομίζετο ὑπ' αὐτῶν Ἀρχιμήδης. Οὗτος ἔφθη καὶ συγγραφεύς.

ΒΑΛΕΤΑΣ Ἰωάννης, μέγας διδάσκαλος τῆς τάξεως τῶν Ἱερουσαλημιτῶν, ἐχθρὸς φανερὸς τῶν Τούρκων. Οὗτος εἰς διάστημα 5 χρόνων τοὺς ἐκυρίευσεν ὑπὲρ τὰ 50 πλοῖα. Ὁ Σολιμάνος, ἐρεθισμένος εἰς τοῦτο, ἔξεσε 80 χιλιάδας στρατιώτας τὸ 1565. διὰ νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον Μάλταν, ἀλλ' ἀπέτυχεν. Ἀπέθανε τὸ 1568. Μ.Χ.

ΒΑΔΙΕΡΑ Φραγτζέσκα, γυνὴ τοῦ Δουκὸς Φιλίππου. Αὕτη ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν βασιλέα Λοδοβῖκον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε μεγάλας χάριτας· τέλος παραίτησε τὸν κόσμον, καὶ ἔγινε καλογραία εἰς ἕνα μοναστήριον τῶν Παρισίων.

ΒΑΛΟΪΖΑ, νέα τῆς Βοημίας, πολλὰ ἀνδρεία, ἐφάνη μαθήτρια τῆς Λιβούσης, τῆς περιφήμου μεταξὺ τῶν πολεμικῶν γυναικῶν τοῦ βασιλείου τῆς Βοημίας· συνήθροισε γυναῖκας τινὰς, καὶ ἔκαμε ἀποφασίαν, διὰ νὰ κυριεύσῃ τὸ βασίλειον, ἐπολέμησεν ἀνδρείως, φονεύσασα ἑπτὰ μὲ τὴν ἰδίαν της χεῖρα, ἀλλὰ φοβουμένη προδοσίαν τινὰ, ἑκουσίως ἀπεφάσισε καὶ ἐχάθη εἰς τὸν πόλεμον.

ΒΑΜΒΑΣ, Βασιλεὺς τῆς Ισπανίας, ἀπὸ τὴν γενεὰν τῶν Γότθων, ἐχάθη καλὸς βασιλεύς, καὶ πρῶτος, ὅσις ἔκαμεν παραίτησιν τοῦ θρόνου.

ΒΑΝΒΙΤΕΛΗΣ Λοδοβῖκος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Ρώμην, μέγας ἀρχιτέκτων τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἐπισάτης εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἀρχιτέκτων τοῦ Ποντίφικος. Τὸ 1750. ἐπροσκλήθη εἰς τὴν Νεάπολιν, καὶ ἐπιδιόρθωσε τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλικοῦ παλατίου εἰς τὴν Πλατείαν, ἥτις ὀνομάζεται τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΒΑΜΒΟΚΙΟΣ Πέτρος, ζωγράφος, Ολλανδὸς· ἀπέκτησεν αὐτὸ τὸ ἐπώνυμον ἀπὸ τὴν μόρφωσιν τοῦ σώματός του. Ἐμπορεῖ νὰ εἰπῇ τις, ὅτι ἐγεννήθη ζωγράφος, ἐπειδὴ παιδιόθεν ἐσχεδίαζεν ἐκ τοῦ προχείρου ὅ,τι παρίσατο εἰς τὰς ὄψεις του, καὶ αὐτὰς τὰς τοποθεσίας, οἷον πεδιάδας, θαλάσσας, κτλ. Ἐπεσεν ἐκών εἰς ἕνα πηγάδιον, καὶ ἀπέθανε

κατὰ τὸ 1675. Μ.Χ.

ΒΑΝΔΕΡΓΙΟΣ Ἰωάννης, Ὁλανδὸς, ζωγράφος· ἐγεννήθη τὸ 1637, περίφημος εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζῃ τὰς φυσικὰς θέσεις, μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

ΒΑΝΔΕΡΙΟΣ Ἀντώνιος, ζωγράφος περίφημος, νὰ ζωγραφίζῃ πολέμους καὶ πολιορκίας. Οὗτος ἠκολούθησε τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λοδοβῖκον τὸν μέγαν, καὶ ἐσχεδίασε τὰς πολιορκουμένας πόλεις καὶ τὰς πλησίον αὐτῶν χώρας, τὸ βασιλικὸν παλάτιον τοῦ Μάρλε (εἰς τὴν Γαλλίαν) τὸ ὁποῖον ἔχει γύρωθεν αὐτὸς ἰσορημένον μὲ εἰκόνας. Ἀπέθανε τὸ 1630.

ΒΑΝΔΙΞ Ἀντώνιος, ἔνδοξος ζωγράφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀμβέρσαν πόλιν τῆς Βραβαντίας, ἐπαρχίας τῆς Ἱσπανίας. Τελειοποιηθεὶς εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἐγέμισε τὸ Λονδῖνον ἀπὸ τας εἰκόνας του, καὶ προχωρήσας ἔπειτα εἰς ἀξιώματα, ἐνυμφεύθη μίαν νέαν ἀπὸ τὴν αὐλὴν τὴν βασιλικήν. Ἀπέθ. τὸ 1621. Μ.Χ. καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου.

ΒΑΝΕΛΜΟΝΤΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς Προυξέλαις κατὰ τὸ 1577. Μ.Χ. καὶ ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν χημικὴν· ἀνέγνωσε, λέγει ὁ ἴδιος, ἐπιμελῶς τὰ ἅπαντα τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Γαληνοῦ, καὶ ἄλλων Ἑλλήνων καὶ Ἀράβων Ἰατρῶν, ἀλλὰ δυσαρεσκηθεὶς διὰ τὰς ματαίας αὐτῶν θεωρίας, ἀφιερώθη ὅλως διόλου εἰς τὴν χημικὴν, διὰ τῆς ὁποίας καυχᾶται, ὅτι ἐξετέλεσε θαύματα εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ὠφέλησε τὸ ἀνθρώπινον γένος· δὲν ἀπέβλεψε, λέγει, ποτὲ οὔτε εἰς κέρδος, οὔτε εἰς δόξαν, ἀλλ' εἰς τὴν ὠφέλειαν τοῦ πλησίον. Ἐκηρύχθη ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν θεωριῶν τοῦ Γαληνοῦ. Ἐξεδόθησαν τούτου διάφορα συγγράμματα. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1644. Μ.Χ.

ΒΑΝΙΝΗΣ Λουκίλιος, Ἰταλὸς, ἔνδοξος φιλόσοφος· τὰ συγγράμματά του ἐπροξένησαν μεγάλην ταραχὴν εἰς τὸ Κοινὸν, διὸ καὶ ἐπέφερον τὸν θάνατόν του· ἀπὸ τὰ 1665. ἕως 1673. εὑρέθη εἰς 140. πολέμους, μὲ τὰς συμβουλάς του ὠχυρώθησαν πλέον τῶν 300 πολιτειῶν, καὶ ἐφάνησαν ἀνώτεραι τῶν πολεμίων.

ΒΑΡΔΑΣ, ἀδελφὸς τῆς αὐτοκρατορίσσης Θεοδώρας, πανοῦργος, φιλόδοξος, καὶ ἄσπλαγχνος, ἠγάπα ὅμως τὰς ἐπιστήμας, καὶ ἔκαμε γυμνάσια εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἀνατολῆς, ἀφοῦ ὁ Λέων Ἴσαυρος ἔκαυσε τὴν βιβλιοθήκην τῆς Κωνσαντινουπόλεως, μὲ ἐκεῖνα τὰ λαμπρὰ συγγράμματα τῶν σοφῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὁ φωτισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

ΒΑΡΔΥΛΟΣ, βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας, ὅστις ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Ἀμύντα. Λουκ. Μακροβ.

ΒΑΡΙΝΟΣ, Φαβωρῖνος, Κάμηρος, ἢ Καμερῖνος, ἐπωνομάσθη οὕτως, διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Φαβέραν φρούριον πλησίον τῆς Καμερινοῦ, πόλεως τῆς Ομβρικῆς. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, φιλολογίας, καὶ Ἱστορίας τοῦ Λασκάρεως· συνέγραψε τὸ μέγα λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης· πρώτη ἔκδοσις τούτου ταῦ λεξικοῦ ἔγινεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1523. δι' ἐπισασίας τοῦ Ἕλληνος Ζαχαρίου Καλλιέργου ταῦ Κρητὸς· ἔπειτα ἐξεδόθη καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἔζη τὸ 1510. Μ.Χ.

ΒΑΡΛΑΑΜ, μοναχὸς ὁ Καλαβρὸς, ἀπὸ τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

Παιδιόθεν ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, εἰς τὴν θεολογίαν, φιλοσοφίαν, μαθηματικὴν, καὶ ἀστρονομίαν· ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἀριθμητικὰ, καὶ ἀλγεβραϊκὰ βιβλία, 6. ἠθικὰ, περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα, καὶ ἄλλα διάφορα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων. Ἀπέθανε τὸ 1348. Μ. Χ.

ΒΑΡΝΑΒΑΣ, Ἰουδαῖος. Οὗτος ἤκουσε τοὺς Ἀποστόλους, οἵτινες ἐδίδασκον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· ἔπειτα πωλήσας ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, ὅσα χρήματα ἐσύναξε, τὰ ἔβαλεν εἰς τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων. Συνέγραψε καὶ αὐτὸς ἐπιστολάς.

ΒΑΡΟΥΧ, υἱὸς τοῦ Νηρίου, γραφεὺς τοῦ Ἱερεμίου, τὸν ὁποῖον αἰχμάλωτον εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Τούτου σώζονται ἐπιστολαί τινες.

ΒΑΡΣΙΜΙΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Ατριῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ. Ἡρόδ.

ΒΑΡΤΗΣ Ἰωάννης δεύτερος, ναύαρχος τῶν Γάλλων· κατ' ἀρχὰς ἦτον ψαρᾶς, καὶ ἀπὸ τὴν ἀξιότητά του ἔπειτα ἔφθασεν εἰς αὐτὸν τὸν βαθμόν. Ἦτον ἀνδρεῖος, ὑψηλὸς, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον ἄγριος, ἐνίκησεν εἰς διαφόρους μάχας τοὺς Ἀγγλους, καὶ Ολανδούς. Ἀπέθ. τὴν 27 Ἀπριλίου 1702. εἰς ἡλικίαν 69. χρόνων.

ΒΑΡΧΗΣ, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἐγεννήθη τὸ 1566. Μ.Χ. ἦτον φιλόσοφος, ποιητὴς καὶ καλὸς Ἱστορικός.

ΒΑΡΡΩΝ Μάρκος Τερέντιος, Ὑπατος τῶν Ρωμαίων, τολμηρὸς, πλὴν ἄφρων, διὰ τοῦτο καὶ ἐνικήθη εἰς τὴν μάχην ἐν Κάνναις, ἐπαρχίαν τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ Ἀννίβαν τὸ 316. Π.Χ. ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ρώμην, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαιτήσουν νὰ δώσῃ λόγον τῆς στρατηγίας, ἔλαβε τοὐναντίον εὐχαριστίας παρὰ τοῦ δήμου, διότι διέσωσε τὴν πόλιν των ἀβλαβῆ. Συνέγραψε δὲ καὶ βιβλία περὶ Γραμματικῆς, Ρητορικῆς, Ποιητικῆς, Γεωργικῆς, καὶ Ναυτικῆς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνον τὰ περὶ Γεωργίας διεσώθησαν, ἐκδοθέντα εἰς τὴν Λειψίαν, εἰς Λατινικὴν διάλεκτον τὸ 1557.

ΒΑΡΩ, καὶ Δημὼ, ὀνόματα σοφῶν γυναικῶν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, ὁ Πατρίκιος, ἔζη τὸ 911. Μ.Χ. ἦτον σωματοφύλαξ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, συνέγραψε ναυμαχικὰ, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκεν ὁ Φαβρίκιος εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην του.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ὁ μέγας, διδάσκαλος τῆς ἀληθείας. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας τὸ 316. Μ.Χ. ἐσυμμαθήτευσε μὲ τὸν Ιουλιανὸν τὸν Παραβάτην· ἐσπούδασε τὴν Ρητορικὴν, καὶ τὰς ὡραίας τέχνας, εἰς τὴν Αντιόχειαν· ἔπειτα εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐμαθήτευσεν εἰς τὸν περίφημον σοφιστὴν Λιβάνιον, ἐχρημάτισεν ἔπειτα Επίσκοπος τῆς Καισσαρίας. Ἀπέθ. τὸ 379. τὴν πρώτην Ἰαννουαρίου. τὰ συγγράμματά του εἶναι ἄπειρα ἀπὸ τὰ ὁποῖα σώζονται. Α'. ὁμιλίαι εἰς τὴν ἑξαήμερον. Β'. ὁμιλίαι εἰς τοὺς ψαλμούς. Γ. τριάκοντα καὶ μία ὁμιλίαι περὶ διαφόρων ὑποθέσεων. Δ'. περὶ παρθενίας. Ε'. ἐξήγησις εἰς τὰ 16 πρῶτα κεφάλαια τοῦ Η

σαΐου ς'. κατὰ Εὐνομιανοῦ βιβλία πέντε. Ζ'. περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς Ἀμφιλόχιον. Η'. Ἀσκητικά. Θ'. ἐπιστολαὶ 428. καὶ ἄλλα θεολογικά, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῶν Παρισίων Ἑλληνο-λατινιστί, εἰς τόμους τρεῖς.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Καραβίας Ἕλλην Ἰθακήσιος, περίφημος στρατηγός, καὶ πολεμάρχος. Οὗτος ὁ γενναιότατος ἄνδρας, ἐξάθη ὁ πρῶτος τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποστασίας τοῦ Γαλατζίου, ἐναντίον τῶν Τουρκῶν τῷ 1821. μὲ τριακοσίους στρατιώτας Ἕλληνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ἦσαν Ἰθακήσιοι, ἐκυρίευσαν τὸ Γαλάτζιον μὲ ἄπειρα καράβια Τουρκικά, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη ἐχθρικά.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ἐπίσκοπος Σελευκίας. ἔζη τὸ 485. ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Βασιλέα Λέοντα, διὰ τῆς ὁποίας τὸν παρεκίνει νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν Σύνοδον τῆς Χαλκηδόνος. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του, σώζονται ἀκόμη δύω βιβλία, περὶ τῶν πράξεων καὶ θαυμάτων τῆς ἁγίας Θέκλης, καὶ ἄλλα διάφορα. ἐξεδόθησαν τὸ 1526. Μ. Χ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν ὅς τις ἔγινε Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 876, Μ. Χ. αὐτοῦ δικαίως ἠμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ ὁ κάλλιστος καὶ ἐξαίρετος Βασιλεύς, ἂν δὲν ἔχυνε τὸ αἷμα τοῦ προκατόχου του, διὰ νὰ βασιλεύσῃ. Θαυμάζεται καὶ ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱστορικούς. Διοικήσας καλῶς 18 χρόνους, τὸν Βασιλικὸν θρόνον. ἀπέθ. τὸ 889. Μ. Χ. Συνέγραψε συμβουλευτικὰ τινὰ κεφάλαια διὰ τὸν υἱόν του Λέοντα, καὶ ἕν ἕτερον περὶ νόμων. ἐξεδόθησαν Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Γοττίγῃ τὸ 1674.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς, εἶχε προτερήματα τινὰ, χαρακτηρίζοντα τοὺς μεγάλους Μονάρχας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐλαττώματα, ἀτιμάζοντα τὴν Βασιλικὴν πορφύραν. ἦτον ἀνδρεῖος, ζωηρὸς, ἀκούραστος εἰς τοὺς πολέμους, συνετὸς εἰς τὰ σχέδιά του, πλὴν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς δόξης, ἐθυσίαζε τοὺς λαοὺς ἀλύπως δι' αὐτὴν. Ἀπέθ. τὸ 1025. εἰς ἡλικίαν 70. Χρόνων.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Κανέλλος, Μοναχὸς υἱὸς Παναγιώτου καὶ Μαγδαληνῆς, ἐκ τῆς νήσου Ἰθάκης, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Εὐγενίου, καὶ Θεοτόκη, καὶ διδάσκαλος Παλαιῶν Πατρῶν, Ἀρτας, καὶ Μεσολογγίου.

ΒΑΣΙΛΗΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Ἡροδότου. Ἡρόδ. 132.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ, σοφιστής. Συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς, περὶ ἀσκήσεως, περὶ μεταποιήσεως, καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν.

ΒΑΣΙΛΩ, θυγάτηρ τοῦ φιλοσόφου Ἀριστίππου, ἀπὸ τὴν Κυρήνην.

ΒΑΣΚΟΣ, ἀπὸ τὴν Πορτογαλλίαν, περίφημος ναυτικὸς, καὶ πρῶτος, ὅς τις ἄραξεν εἰς τὸ Μοζάμβικον. τὸ 1498. ἀπέρασε τὸ ἀκροτήριον τῶν θαλασσοταραχῶν. Ἀπέθ τὸ 1524. Μ. Χ.

ΒΑΣΣΑΚΗΣ, Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, ἐχρημάτισεν ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου Ἡρόδοτ. 75.

ΒΑΣΣΙΑΝΟΣ, οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Ἡλιογάβαλος. Ἡρόδ. 3.

ΒΑΤΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου, Βασιλεὺς τῆς Λιβύας, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροι-

μία Βαττολογεῖν· οὗτος ἔκτισε τὴν Κυρήνην, οἱ δὲ πολῖται πρὸς εὐχαρίστησιν, τὸν ἐχάρισαν τὸ Σόλφιον λεγόμενον λάχανον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ ἔστησαν ἄγαλμα πρὸς εὐγνωμοσύνην δι' αὐτόν. ἔζη τὸ 620. Π. Χ.-2) Βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, υἱὸς Αρκεσιλάου, ὁ ἐπικληθεὶς εὐδαίμων.

ΒΑΤΤΩΝ, ποιητὴς κωμικός, Ἕλλην. Συνέγραψε δράματα, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ανδροφόνος καὶ Εὐεργέται.

ΒΑΒΡΥΚΗ, μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Ιππόλυτον, υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου. Απολδρ.

ΒΕΓΑΣ, ἔνδοξος ποιητὴς τῆς Ισπανίας. Συνέγραψε κωμῳδίας. Απέθ. τὸ 1635. Μ. Χ.

ΒΕΓΕΤΙΟΣ, Φλάβιος, γραμματικὸς Λατῖνος. Ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Βαλεντινιανοῦ. τὸ 380. ἀφῆκε σύγγραμμα περὶ πολεμικῆς τέχνης, καὶ ἕτερον περὶ ζωολογίας. Ηνθει τὸ 1806. Μ. Χ.

ΒΕΔΑΣ, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἰδέσιμος, ἦτον Αγγλος τὸ γένος, τῷ ὄντι ἀνὴρ αἰδέσιμος καὶ πολυμαθὴς, καθὼς τοῦτο φαίνεται ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1563. εἰς τόμους. 8. ἔζη τὸ 770. Μ. Χ.

ΒΕΓΙΑΖΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Μουράτη, δ'. Αὐτοκράτωρ τῶν Οθωμανῶν. ἐπωνομάσθη Κεραυνὸς, διὰ τὰς ὁρμητικάς του πράξεις, καὶ κατακτήσεις εἰς Θεσσαλίαν, Μακεδονίαν, καὶ Βουλγαρίαν. τὸ 1395 ἐνίκησεν εἰς τὴν Νικόπολιν τοὺς Ουγγρους, βοηθουμένους ὑπὸ τῶν Γάλλων. τὸ 1402. ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Ταμερλάνον, καὶ ἠχμαλωτίσθη, καὶ μετὰ δύω ἔτη, ἐνῷ ἐπλησίαζε νὰ ἐλευθερωθῇ, ἀπέθανεν ἀπὸ ἀποπληξίαν.

ΒΕΓΙΑΖΗΤΗΣ Β'. ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, ὡς κληρονόμος τοῦ πατρός του Μωάμεθ Β'. τὸ 1481. ἀλλ' ὁ ἀδελφός του ἰσχυρότερος τὸν ἐδίωξε, καὶ ἐκάθησεν ὁ ἴδιος, τὸ 1512. ὑπεχρεώθη καὶ αὐτὸς ν' ἀφήσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Σελίμην.

ΒΕΚΑΓΙΑΣ, Καῖσαρ, ἀπὸ Μιλάνον, πόλιν τῆς Ιταλίας, φιλόσοφος περίφημος· ἔζη τὸ 1710. Οὗτος συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας, περὶ Ηθικῆς, καὶ περὶ πολιτικῆς.

ΒΕΚΕΤΗΣ Τομάζος, ἐγεννήθη εἰς Λονδῖνον τὸ 1130. ἐχρημάτισε Καγκελλάριος τοῦ βασιλέως Ενρρίκου τοῦ Β'. ἐφάνη ἐνάρετος, καὶ μιμητὴς τοῦ Εὐαγγελίου· ὁ βασιλεὺς, ὠργίσθη ἐναντίον του, ἔφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1170. ἀλλ' ἔπειτα ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸν Πάπα, νὰ προσκαλέσῃ τὸν Βεκέτην εἰς τὴν Αγγλίαν. ἀλλ' ἐπανελθὼν, μετὰ δύω μῆνας διὰ προσαγῆς τοῦ βασιλέως ἐφονεύθη, μέσα εἰς τὴν Εκκλησίαν ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου.

ΒΕΛΩΣΙΣ, Βαβυλώνιος, μάντις, ὕστερον Σατράπης τῆς Λυκίας. Ξενοφ.

ΒΕΛΙΓΚΙΝΗΣ, ποιητὴς Φλωρεντῖνος, ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Λοδοβῖκον Μόρον τὸν σέφκον τῆς Δάφνης.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ, ἀρχηγὸς στρατευμάτων τοῦ αὐτοκράτορος Ιουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου· ἐχρημάτισε μέγας στρατηγὸς διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. κατετρόπωσε τὸν Κοπάρ, βασιλέα τῆς

Περσίας, ἐκυρίευσε τὴν Καθαργένην· ὑπέταξε τὸν Γελίμερον. ἐκυρίευσε τὴν Κατάνην, τὰς Συρακούσας, καὶ Παλέρμον· ἐπεσκεύασε τὰ τείχη τῆς Ῥώμης. ἐδίωξε τοὺς Οὔνους· λέγεται, ὅτι οἱ Γότθοι τὸν ἐπρόσφεραν τὸν βασιλικὸν στέφανον, καὶ αὐτὸς τὸν ἀπέβαλε. Τέλος ἐσυκοφαντήθη ὡς ἀποστάτης κατὰ τοῦ ἰδίου του αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ὅστις πιστεύσας, ἐπρόσταξεν ἀχαρίτως καὶ τὸν ἐτύφλωσαν. Ἀπέθ. τὸ 565. Μ.Χ.

ΒΕΛΛΕΡΟΣ, ἡγεμὼν τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἱππόνοος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη οὗτος Βελλεροφόντης.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Γλαύκου βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἐκ τῆς Εὐρυμήδης Θυγατρὸς τοῦ Νίσου. Οὗτος φονεύσας τὸν ἀδελφόντου εἰς τὸ κυνήγιον, ἐδιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ καταφύγῃ πρὸς τὸν Προῖτον βασιλέα τοῦ Αργους, ὅπου καὶ ἔλαβε καθαρισμὸν τῆς ἀδελφοκτονίας του, καὶ τὸν ὑπεδέχθη φιλικῶς. Ἐφόνευσε τὴν Χίμαιραν μὲ τόξα, ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ Πηγάσου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς πρῶτος ἐχαλίνωσε. τέλος κατεφαγώθη ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία.

ΒΕΛΟΝΟΠΩΛΗΣ, περιβόητος Αθηναῖος τοκιστής. Αρις. Πλούτ. 175.

ΒΕΜΒΟΣ Πέτρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν, ἐχρημάτισε περίφημος συγγραφεὺς, εἰς τὴν Ιταλικὴν, καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, καὶ ἄφησε πολλὰ συγγράμματα. εἶχε τρεῖς υἱοὺς, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ἐγέννησε μὲ μίαν φίλην του, καὶ ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἡ Μοῦσα. Επειτα ἔγινε καὶ Επίσκοπος. Απέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην.

ΒΕΝΑΝΤΙΟΣ, Φορτουνάτος, Ιταλὸς, Επίσκοπος εἰς τὴν Γαλλίαν. Συνέγραψεν Ιστορικὰ, ἐκδοθέντα εἰς τὴν Ῥώμην. ἔζη τὸ 570. Μ.Χ.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ, Ἑβραῖος, ἔνδοξος Ραββῖνος, ἀπὸ τὴν Ναυάρραν πόλιν τῆς Ισπανίας. ὑπῆγεν εἰς ὅλας τὰς συναγωγὰς τῶν Ἑβραίων ἀπανταχοῦ, διὰ νὰ γνωρίσῃ κατὰ βάθος τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς θρησκείας του, ἔπειτα ἐσύνθεσεν ἓν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ Φραγκλῖνος, Αμερικανός. Οὗτος διὰ πειραμάτων ἀξιολόγων ἀπέδειξεν τὴν Ηλεκτρικὴν ὕλην τῆς Ατμοσφαίρας, προσέτι, ὅτι ὁ κεραυνὸς εἶναι αὐτόχρημα Ηλεκτρικὸν πῦρ. Αὐτὸς ἐπενόησε τοὺς Ηλεκτρικοὺς ἀγωγοὺς, ἢ μεταλλικοὺς ῥάβδους, διὰ νὰ προφυλάττωσι τὰ μεγάλα κτίρια ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ κεραυνοῦ.

ΒΕΝΤΗΣ, Αυτοκράτωρ τῆς Κίνας. ἦτον δίκαιος, καὶ φιλάνθρωπος, ἀνανέωσε τὴν Γεωργικὴν, καὶ ἐκαλλιέργει τὴν γῆν αὐτὸς ὁ ἴδιος. τὸ 200. Μ.Χ. ἐφεῦρε τὴν χρῆσιν τοῦ χαρτίου, καὶ τὸ μετέδωκεν εἰς ὅλην του τὴν ἐπικράτειαν, ἐνῶ εἰς τὴν Εὐρώπην ἐγνωρίσθη χρόνους τινὰς ὕστερον. ἴδ. Λεξ. τῶν ἐνδοξ. Ανδρῶν.

ΒΕΝΤΙΔΙΟΣ Βάσσος, Ρωμαῖος, ἀπὸ ταπεινὴν γενεάν. Οὗτος ἐσάθη Δήμαρχος καὶ Πραίτωρ, καὶ Ποντίφιξ καὶ τέλος πάντων Ὕπατος. εἰς τρεῖς μεγάλας μάχας, ἐνίκησε τοὺς Πάρθους, ἐπαρχίαν τῆς Περσίας, καὶ ἐθριάμβευσε κατὰ τὸ 38 ἔτος. Π. Χ. Ο θάνατος

αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς, ἀφῆκε μεγάλην λυπην γενικῶς εἰς τὴν Ῥώμην.

ΒΕΝΤΟΪΡΑΣ, Ιωάννης· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ιταλίαν τὸ 1554. Ἐχρημάτισεν εἷς τῶν περιφήμων ἀγρονόμων. Τὸ 1816. ἐπαρουσίασεν ἕνα σύγγραμμα περὶ ἐμβολιάσματος· καὶ ἕτερον περὶ φλοιδας δένδρων, δι' ἧς ἐργάζονται τὰ δέρματα.

ΒΕΡΑΖΑΝΗΣ Ιωάννης, Ιταλός· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, μέγας στρατηγὸς· ἐσάλη εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Φραγκίσκου, πρώτου βασιλέως τῆς Γαλλίας. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὴν Κάναδα, ἐπαρχίαν τῆς Αμερικῆς περὶ τὰ 1526. ἥτις ὀνομάζεται καὶ νέα Γαλλία.

ΒΕΡΓΙΝΙΑ, νέα Ρωμαία. Ο Κλαύδιος Αππιος ἐτρώθη ἀπὸ τά κάλλη της διὰ νὰ τὴν φύειρῃ· ἔβαλε τὸν Μάρκον Κλαύδιον νὰ τὴν ζητήσῃ, ἐπὶ προφάσει, ὅτι τὴν εἶχεν αὐτὸς ποτὲ αἰχμάλωτον, καὶ ἐδραπέτευσε, καθότι ἦτον ἀπηγορευμένον νὰ νυμφευθῇ εὐγενής, νέαν ποταπῆς οἰκογενείας. Ο δὲ πατήρ της, ὅς τις ἦτον εἰς τὸ στρατόπεδον, πληροφορηθεὶς ταῦτα, ἦλθεν εὐθὺς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐπαρρουσιάσθη εἰς τὸ κριτήριον μὲ τὴν θυγατέρα του ἐνδυμένην μὲ μαῦρα φορέματα, καὶ συντροφευμένην ἀπὸ πλῆθος γυναικῶν κλαιουσῶν, διὰ νὰ προλάβουν τὴν συκοφαντίαν· ἀλλ' ὁ κριτὴς ἐσάλη ἀδύνατον νὰ πεισθῇ. Τότε ὁ πατήρ της ἐπῆρε τὴν θυγατέρα του κατὰ μόνας, καὶ εὑρὼν μαχαιρίδιον λέγει πρὸς αὐτήν. "Γλυκυτάτη μου κόρη Βεργινία, ἴδε τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ σοῦ φυλάξω τὴν τιμὴν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ εὐθὺς διαπερᾷ τοῦτο εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ τὴν ἀφίνει νεκρὰν· οὗτος δὲ φυγὼν διὰ μέσου τοῦ πλήθους, διεσώθη εἰς τὸ στρατόπεδον· ἀλλ' οἱ στρατιῶται ἀγανακτήσαντες κατὰ τοῦ Κλαυδίου, ἔλαβον τὰ ὅπλα καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ρώμην, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς φυλακὴν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη μόνος του. Προσέτι κατεδίκασαν καὶ τὸν Μάρκον καὶ ἄλλους τινὰς συμπράκτορας, καὶ τοὺς ἐθανάτωσαν. τὸ 449. Μ. Χ.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. Αὕτη ἔταξεν ὅτι, ἐὰν ὁ σύζυγός της ἐπιστρέψῃ ἀβλαβὴς ἀπὸ τὸν πόλεμον, νὰ κόψῃ τὰ μαλλία της, καὶ νὰ τὰ βάλῃ εἰς τὸν Ναὸν· ἐπιτυχοῦσα δὲ ἐξετέλεσε τὸ τάξιμόν της. Ο δὲ ἀστρονόμος Κόνος ὀνόματι, τὴν περιέπαιζε λέγων ὅτι οἱ Θεοὶ ἐπῆραν αὐτὰ εἰς τὸν οὐρανόν.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ μήτηρ τῆς Βερενίκης γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ γυνὴ Αντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Λαοδίκης, προτέρας γυναικὸς τοῦ βασιλέως τούτου.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ἀπὸ τὸν ἴδιόντης πατέρα.

ΒΕΡΗΣ, Πέτρος, Ιταλός· ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον· ἐχρημάτισε φιλόσοφος καὶ ἄριστος οἰκονομικός· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, καὶ ἕτερον σύγγραμμα περὶ ἡδονῆς καὶ λύπης, καὶ ἄλλα διάφορα. Απέθ. τὸ 1797.

ΒΕΡΗΣ, Αλέξανδρος, Ιταλός, ἀπὸ

τὸ Μιλάνον. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1816. ἦτον καλὸς ἀρχαιολόγος, καὶ ἄριστος γραμματικὸς εἰς τὴν Ἰταλικὴν διάλεκτον.

ΒΕΡΗΣ Κάρλος, Ἰταλὸς, κάλλιστος γραμματικὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Οὗτος συνέγραψε βιβλίον περὶ καλλιεργείας τῶν σηκαμηνέων, καὶ τῶν ἀμπέλων.

ΒΕΡΊΝΟΣ Μιχαὴλ, ποιητὴς ἔνδοξος ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Ἐξέδωκε πολλὰ συγγράμματα καὶ ποιήματα εἰς τὸ Λατινικόν.

ΒΕΓΌΚΙΟΣ Ἀνδρέας, περίφημος ζωγράφος, καὶ λιθοξόος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἐσάθη ὁ πρῶτος, ὅς, τις ἤλειψε μὲ γῦψον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀποθανόντος, ἢ ζῶντος, διὰ νὰ εὐγάλῃ σχέδιον· ἦτον καὶ καλὸς γεωμέτρης καὶ μουσικός. Ἔζη εἰς τὸν 15. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΒΕΡΡΙΟΣ Φλάκκος, Ρωμαῖος, περίφημος γραμματικὸς· ἔζη ἐπὶ Αὐγούσου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου ἐχρημάτισε καὶ διδάσκαλος τῶν ἀνεψιῶν του. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται ὀλίγα λείψανα ἐκδοθ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν γραμματικῶν.

ΒΕΣΠΕΣΙΑΝΌΣ Τῖτος Φλάβιος· ἐγεννήθη εἰς χωρίον μικρὸν τῶν Σαβίνων ἀπὸ τιμίαν οἰκογένειαν· ἐχρημάτισε δήμαρχος καὶ θησαυροφύλαξ εἰς τὴν Ρώμην· ἐκλέχθη ἀπὸ τὸν Νέρωνα ἀρχιστράτηγος, καὶ ἐσάλη εἰς τὴν Ἰουδαίαν, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐκεῖσε ἀποστασίας. Ἀλλ' αὐτὸς ἀφήσας ἐκεῖ τὸν υἱόν του Τῖτον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν εἰς τὴν Ρώμην μὲ μεγάλην χαρὰν, καὶ οἱ στρατιῶται τὸν ἐκήρυξαν βασιλέα. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ ἦτον ἀμνησίκακος· μὲ τὴν ἐπισασίαν του ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας τοῦ ἐχθροῦ του Βιτελλίου· ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους· πλὴν ὅλας αὐτὰς του τὰς ἀρετὰς, τὰς ἠμαύρωνεν ἡ μεγάλη του φιλαργυρία· καθότι ἐκένωσε τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ βασιλείου. Λέγουν τινὲς ὅτι, αἰτία τούτου ἐσάθη ἡ παλλακίς του Κόνις. Ἐβασίλευσε χρόνους 10. καὶ ἀπέθανε τὸ 79. Μ. Χ.

ΒΕΤΟΡΗΣ Πέτρος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας· ἦτον περίφημος γραμματικός. Ἔγραψεν ὑπομνήματα τῆς Ρητορικῆς, Ἠθικῆς, καὶ ἡ Πολιτικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους· ὁμοίως ποιήματα Λατινικὰ, καὶ σύγγραμμα περὶ καλλιεργείας τῶν ἐλαιῶν.

ΒΕΤΡΑΝΙΩΝ, στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων ἐπὶ Κωνσταντίνου· ἐγεννήθη εἰς τὴν ἄνω Μοισίαν (Σερβίαν) ἐγήρασεν εἰς τὸ στρατιωτικόν· ἐκηρύχθη δὲ ἐσχάτως αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὸν στρατὸν, εἰς τὸ Σίρμιον τῆς Παννωνίας, ἐπαρχίας τῆς Οὐγγαρίας τὸ 350. Μ.Χ. τὴν πρώτην Μαΐου. Τότε ἐδιάσθη, λέγουν, νὰ μάθῃ τοὐλάχιστον νὰ γράφῃ τὸ ὄνομά του, ὧν πάντῃ ἀγράμματος· ἦτον ἐλεήμων, γενναῖος, καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας ἀρετάς. Μετὰ ἓξ μῆνας τῆς βασιλείας του παρήτησε τὸν θρόνον, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Βιθυνίαν ἔτι ἓξ χρόνους.

ΒΙΔΗΣ, Ἄγγλος, σεβάσμιος· συνέγραψεν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς Βρετανίας· ἀπέθανε τὸ 735. Μ.Χ.

ΒΙΛΟΣ, ἐχρημάτισε πρῶτος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Βαβυλῶνα.

ΒΙΛΟΣ, ἕτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος,

βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, πατὴρ τοῦ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ. Ἀπολόδρ.

ΒΗΛΟΣ, πατὴρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ηρακλειδῶν. Ηρόδ.

ΒΗΡΟΣ, στρατηγὸς Ρωμαίων· ἄνθρωπος ἀμαθὴς μὲ κακὰ ἤθη.

ΒΗΡΩΣΣΟΣ, Χαλδαῖος· ἐγεννήθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μεγ. Αλεξάνδρου. Οὗτος εἶναι ὁ παλαιότατος συγγραφεὺς, τῆς Χαλδαϊκῆς ἀρχαιότητος καὶ χρονολογίας· ἦτον Ιερεὺς τοῦ Βήλου εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἔζη τὸ 268. Π.Χ. Τὰ λείψανα τῆς ἱστορίας του ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ Τραπεζούντιος, γραμματικὸς, ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος· ἐχρημάτισε μοναχὸς τοῦ Αγίου Βασιλείου, ἔπειτα ἀρχιεπίσκοπος Νικαίας. Οὗτος εἰς τὰς συνόδους τῆς Φερράρας καὶ Φλωρεντίας, ὡμίλησε μὲ πολὺν ζῆλον ὑπὲρ τῶν Ελλήνων, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Ιωσὴφ, ὅτις ἀπέθανε καὶ ἐτάφη εἰς Φλωρεντίαν, ἐψηφίσθη αὐτὸς Πατριάρχης Κωνσαντινουπόλεως ἐπὶ φιλῷ ὀνόματι. Επειτα Λατινοφρονήσας ἔμεινεν εἰς τὴν Ιταλίαν, καὶ δι' ἀνταμοιβὴν ἐχειροτονήθη Καρδηνάλιος ὑπὸ τοῦ Πάπα Εὐγενίου. Εφερε τοσαύτην ὑπόληψιν, ὥσε δὶς ἠθέλησαν νὰ τὸν ψηφίσουν καὶ Πάπα· Απέθανε δὲ εἰς τὴν Ραβέννην εἰς ἡλικίαν 77. χρόνων· τὸ δὲ σῶμά του τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ λαμπρῶς τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὴν Εκκλησίαν τοῦ Αγίου Πέτρου, καὶ ὁ ἴδιος Πάπας ἐσάθη εἰς τὸν ἐνταφιασμόν του. Συνέγραψε πολλὰ βιβλία ἐκκλησιαστικὰ, καὶ θεολογικά. Μετέφρασε καὶ πολλὰ Ελληνικὰ συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικόν. Ἔζη τὸ 1450. Μ.Χ.

ΒΗΣΣΩΝ, στρατηγὸς τοῦ Δαρείου, βασιλέως τῆς Περσίας. Οὗτος ὁ ἀπάνθρωπος, ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Αλέξανδρον, τὸν βασιλέα του· ἀλλὰ καὶ ὁ Αλέξανδρος ἀντέμειψεν ἀξίως τὴν ἀχαριστίαν τοῦ προδότου, μὲ σκληρὰν τιμωρίαν.

ΒΗΤΙΣ, Σατράπης τῆς Γάζης. Ο μέγας Αλέξανδρος κυριεύσας τὴν Γάζαν, ἐπρόσαξε νὰ φέρωσι τὸν Σατράπην ἔμπροθέν του, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ τὸν φοβήσῃ, ἐπρόσαξε νὰ τρυπήσωσι τὰς πτέρνας του, καὶ νὰ τὸν δέσουν ὄπισθεν τῆς ἁμάξης, καὶ νὰ τὸν σύρωσι πέριξ τῆς πόλεως. Εκαμε δὲ τοῦτο κατὰ μίμησιν τοῦ Αχιλλέως, ὅσις ἔσυρε τὸν Εκτορα περὶ τὰ τείχη τῆς Τρῳάδος.

ΒΙΑΣ, υἱὸς Τευτάμου ἀπὸ τὴν Πριήνην, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ελλάδος· οὗτος ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἀσθένεια ψυχῆς τὸ, νὰ ἐπιθυμῇ τις πράγματα ἀδύνατα. Ασεβής τις τὸν ἠρώτησε· τί πρᾶγμα εἶναι ἡ εὐσέβεια; ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸν ἀπεκρίθη· ὁ δὲ ἀσεβὴς πάλιν τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς του· τέλος αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη σιωπῶ, διότι μὲ ἐρωτᾷς περὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον δὲν σὲ ἀνήκει. Ἔζη τὸ 601. Π.Χ. ἀπέθανε δὲ ἐν ᾧ ἐδημηγόρει ὑπερασπιζόμενος ἕνα του φίλον. Ο Φενόδικος λέγει, ὅτι ἐλύτρωσε κόρας Μεσσηνίας, διὸ καὶ ἀπεφάλη πρὸς αὐτὸν ὁ χρυσοῦς τρίπους τοῦ Ἀπόλλωνος. Ορ. Διογ. Λαέρτ.

ΒΙΒΙΑΝΗΣ Βικέντιος, ἔνδοξος μαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μαθητὴς τοῦ Γαλιλαίου· ἐπωνομάσθη πρῶτος μαθηματικὸς τῆς Τοσκάνης.

ΒΙΒΙΟΣ Σεκβέρος. Συνέγραψε συγγράμματα εἰς εἶδος Λεξικοῦ, περὶ ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν καὶ θαλασσῶν. Ἐξεδόθη ἐν Αργέντορ. τὸ 1778. μετὰ σημειώσεων διαφόρων· ἔζη τὸ 940. Μ.Χ.

ΒΙΓΚΕΛΜΆΝΟΣ Ιωάννης, ἔνδοξος ἀρχαιολόγος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Βρανδεβοῦργον, πόλιν τῆς Γερμανίας τὸ 1754· ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, διὰ νὰ θεωρήσῃ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἐκείνης τῆς παλαιᾶς μητροπόλεως τοῦ κόσμου· ἐκεῖ ἔγινε πρόεδρος τῆς Ακαδημίας. Εἰς τὴν ἐπιστροφήν του εἰς Γερμανίαν, ἥτις ἔγινε διὰ προσκλήσεως τῆς αὐτοκρατορίσσης, ἐφονεύθη πλησίον τοῦ Τεργεσίου ἀπὸ ληστάς. Ἀφῆκε συγγράμματα περὶ Αρχιτεκτονικῆς, περὶ Ιστορίας, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΙΓΚΈΣΛΑΟΣ, υἱὸς Κάρλου τοῦ δ'. ἐκλέχθη τὸ 1378. αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του ἐφυλακώθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους του ὑπηκόους τὸ 1389. Οὗτος ὁ μανιώδης τύραννος ἔτρεχεν εἰς τοὺς δρόμους μὲ τοὺς δημίους του, οἵτινες ἐφόνευον ὅπου αὐτὸς διώριζε. Θυμωθεὶς ποτὲ ἔῤῥιψεν ἕνα ἱερέα εἰς τὸν ποταμόν, τὸν ὁποῖον οἱ Γερμανοὶ ἐτίμων ὡς ἅγιον. Τέλος πάντων τὸν ἐφυλάκωσαν· ἀλλ' εὗρε τὸ μέσον καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν φυλακήν· ἔπειτα ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀδελφόν του Σιγισμοῦνδον, βασιλέα τῶν Οὔγγρων, καὶ ἐῤῥάλθη πάλιν εἰς φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΒΙΈΡΗΣ λαμπρὸς ποιητὴς Λατῖνος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἄξιος μαθητὴς καὶ μιμητὴς τοῦ Χρισοφόρου Λανδίνου· οὗτος ἐξέδωκε συγγράμματα περὶ λαμπρότητος τῆς πατρίδος του, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1516.

ΒΙΚΈΝΤΙΟΣ· οὗτος ἐγεννήθη περὶ τὰ 1579. εἰς ἄσημον χωρίον τῆς Γαλλίας· ὁ πατήρ του ἦτον βοσκός· ἐμβὰς ἀπὸ Μασσαλίαν εἰς πλοῖον ἐπιάσθη αἰχμάλωτος, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Αφρικήν, ἔπειτα ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του· ἐδούλευσε τιμίως εἰς τὸ στρατιωτικὸν· ἀπέρασεν ἔπειτα εἰς τὰ Παρίσια, καὶ ἐξάθη ἐπίτροπος τῶν νοσοκομείων, πρόεδρος τοῦ Αγίου Λαζάρου, Ελεήμων τῆς Γαλλίας, καὶ σύμβουλος τοῦ βασιλείου. Εἶναι ἀρκετὰ περίεργον, ὅτι ὁ υἱὸς ἑνὸς βοσκοῦ, ἀποθανὼν ἀφῆκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς δύω ἑκατομμύρια τετρακοσίας χιλιάδας δίσηλα. Απέθανε τὸ 1666. εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων.

ΒΊΚΟΣ Ιωάννης, υἱὸς βιβλιοπώλου ἀπὸ τὴν Νεάπολιν. Εγεννήθη τὸ 1670. ἦτον ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ γραμματικός. Συνέγραψε περὶ νέων ἐπιστημῶν, καὶ ἄλλα.

ΒΙΚΤΩΡΊΝΟΣ, Μάρκος Κιαδίωνος, υἱὸς τῆς περιφήμου Βικτωρίνης· ἦτον ἄριστος πολιτικὸς καὶ πολεμικὸς· ἐζίασε ποτὲ μίαν γυναῖκα ἑνὸς γραμματέως ὀνομαζομένου Αττικοῦ, καὶ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, εἰς πόλιν τινὰ τῆς Γερμανίας Κολώγαιαν· μετὰ ταῦτα ἐφονεύθη ὁμοίως, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βικτωρῖνος ὁ νέος.

ΒΙΛΛΆΝΗΣ Ιωάννης, περίφημος ἱστορικός. Συνέγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Πυργοποιΐας Βαβυλῶνος ἕως τὸ 1368. Απέθανεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

ΒΙΛΛΙΈΡΗΣ, μέγας διδάσκαλος τῆς τάξεως τῶν Ιεροσολημιτῶν, καὶ διοικητὴς τῆς νήσου Ρόδου. Αφοῦ τὴν ὑπέταξαν οἱ Τοῦρκοι περὶ τὰ 1511. ὁ αὐτοκράτωρ Κάρλος ὁ πέμπτος τοῦ ἔδωκεν

εἰς διοίκησιν τὴν νῆσον Μάλταν, καὶ τὴν Τρίπολιν, πόλιν τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπέθανε τὸ 1538. Μ. Χ.

ΒΙΡΓΙΛΙΟΣ Πούβλιος, Μάρκος, Ἰταλός· ἐγεννήθη εἰς Ἀνδρας, χωρίον τῆς Μάντουας, ἐπωνομάσθη ἡγεμὼν τῶν ποιητῶν Λατίνων· ὁ πατήρ του ἦτον κεραμεύς. Οὗτος ἐσπούδασε εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὸ Μιλάνον, καὶ εἰς τὴν Νεάπολιν· ἔπειτα ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἔλαβε μεγάλην φήμην ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Αὔγουσον. Ἐκεῖ συνέγραψε καὶ τὸ Βουκολικόν του ποίημα, εἰς διάστημα τριῶν ὁλοκλήρων ἐτῶν. Μετὰ ταῦτα ἐπεχειρίσθη τὰ Γεωργικά, τὸ περίφημον ἐκεῖνο πόνημά του εἰς ποιητικὴν φράσιν. Τοῦτο τὸ θαυμάζουν οἱ Λατῖνοι, ὡς ἡμεῖς τὰ ἀθάνατα ποιήματα τοῦ Ομήρου. Συνέγραψε καὶ ἄλλα διάφορα. Ἔζη τὸ 30. Π. Χ.

ΒΙΣΚΟΝΤΗΣ Ἰωάννης, Αρχεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου, καὶ εἷς τῶν σημαντικωτέρων πριγγίπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς τὴν Ἰταλίαν. Οὗτος ἠγόρασε τὴν Βολωνίαν ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Πέπολιν τὸ 1335. Παρεδόθη ἐκοῦσα ἡ Γένοβα εἰς τὴν ἐξουσίαν του· ἐπολέμησε μὲ τοὺς Φλωρεντίνους, Πιζάνους, καὶ Βενετούς. Οὗτος ὁ Πρίγγιψ καὶ ἀρχιεπίσκοπος ἐσύνθεσεν μίαν γραφὴν, ὡς ἐκ μέρους τοῦ διαβόλου πρὸς τὸν Πάπαν καὶ εἰς τὸ ἱερατεῖόν του, ἥτις ἤρχιζεν οὕτω πως "Ἡ μήτηρ σου ἡ ὑπερηφάνεια σὲ ἀσπάζεται, καὶ αἱ ἀδελφαί σου ὁμοίως, αἵτινες εἶναι, ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ ἀσέλγεια,,. Ἀπέθανε τὸ 1354.

ΒΙΣΚΟΝΤΗΣ, Ἰταλὸς, ἀνεψιὸς τοῦ Ἰωάννου. ἐξάθη ἄσπλαγχνος καὶ ἄνομος Πρίγγιψ. Πάντοτε κατεγίνετο εἰς ἀδίκους πολέμους καὶ κινδυνώδεις. Τὸ 1385 ὁ ἀνεψιός του τὸν ἔκλεισε εἰς ἕνα φρούριον, ὅπου καὶ τὸν ἐφαρμάκωσε καὶ ἀπέθανε.

ΒΙΣΚΟΝΤΗΣ, Ἰταλὸς, διάδοχος τῆς ἡγεμονίας τοῦ Μιλάνου ἀπὸ τὸν θεῖόν του. Τὸ 1395. ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Βιγκέσλαον τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πίζης, Λούκας, Σιένας καὶ ἑτέρων πολιτειῶν. Εφονεύθη τὸ 1412. ἐνῷ ὑπήγαινεν εἰς τὴν Εκκλησίαν ἀπὸ μίαν συνωμοσίαν.

ΒΙΓΑΛΙΑΝΟΣ, Πάπας· οὗτος πρῶτος διέταξεν, ὡς λέγεται, τῶν Καθολικῶν αἱ προσευχαὶ νὰ ἦναι ὅλαι εἰς τὸ Λατινικὸν, τὸ 666. Μ. Χ. καὶ ἔσπειρε πρῶτον σχίσμα, ὅτι ἡ Ανατολικὴ Εκκλησία μετέχει τοῦ πνεύματος τοῦ Αντιχρίστου.

ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ, Αὖλος· υἱὸς Λουκίου Βιτελλίου· οὗτος ἐγεννήθη τὸ 15. Μ. Χ. ἦτον αὐτόχρημα ἀσωτεία καὶ λαιμαργία. Μὲ τὰς κολακείας του ἀπέκτησε τὴν εὔνοιαν τριῶν αὐτοκρατόρων, Καλιγοῦλα Κλαυδίου καὶ Νέρωνος, καὶ διῆλθε διὰ πολλῶν ἀξιωμάτων παρὰ τὴν ἀξίαν του· ἦτο στρατηγὸς εἰς τὴν κάτω Γερμανίαν. Τὰ Πραιτωρικὰ τάγματα εἶχον κηρύξει αὐτοκράτορα τὸν Οθωνα τὸ 65. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκηρύχθη παρὰ τῆς στρατιᾶς αὐτοκράτωρ, καὶ κινηθεὶς κατὰ τοῦ ἀντιζήλου του, ἐνικήθη εἰς τρεῖς μάχας, εἰς δὲ τὴν τετάρτην μεταξὺ Κρημώνας καὶ Μάντουας πόλεις τῆς Ἰταλίας, ἐνίκησε αὐτὸς, καὶ μὲ καταφρόνησιν ἐπατοῦσε τὰ ἐχθρικὰ πτώματα μὲ μεγάλην χα-

ράν. Εφαρμάκωσε τὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ τὴν πρώτην του γυναῖκα Πετρωνίαν, διὰ νὰ λάβῃ τὰ πλούτη του. Εκαμε τὴν μητέρα του Γεξτολίαν ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας, ἐπειδὴ ἤκουσε, ὅτι αὐτὸς θέλει ζήσει εἰς τὸν θρόνον διὰ πολλοὺς χρόνους, ἐὰν αὐτὴ πρότερον ἀποθάνῃ. Ο λαὸς μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρουν πλέον, μὲ κοινὴν ψῆφον ἐκήρυξαν τὸν Ουεσπεσιανὸν αὐτοκράτορα. ὁ δὲ Βιτέλλιος ἔφυγε, ἀλλ' οἱ στρατιῶται λαβόντες αὐτὸν, ἔφερον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ τὸν ἐφόνευσαν, καὶ σύραντες τὸ πτῶμά του, τὸ ἔῤῥιψαν εἰς τὸν Τίβεριν ποταμόν. Ο δὲ πατήρ του Λούκιος, μὲ τάς χαμερπεῖς του κολακείας, ἐλάτρευσε τὸν ἀνόητον Καλιγοῦλαν ὡς Θεόν, καὶ διὰ χάριν τὸν ἔλαβεν ἡ αὐτοκρατόρισσα νὰ τῆς λύῃ τὰ ὑποδήματα.

ΒΙΤΡΟΥΒΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην· οὗτος ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος τὸ 20. Π. Χ. Πρὸς τὸν ὁποῖον συνέγραψε περὶ Αρχιτεκτονικῆς βιβλία 10. ἐξεδόθησαν ἐν Αμστελοδ. τὸ 1649.

ΒΙΤΩΝ, υἱὸς τῆς Κυδίππης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεόβου κατὰ τὴν μαρτυρίαν Παυσανίου. Ητο πολλὰ ἀνδρεῖος· ἐσήκωσε ταῦρον εἰς τὴν ῥάχην του, διὰ τοῦτο καὶ τοῦ ἔστησαν εἰς τὸ Αργος ἄγαλμα.

ΒΙΤΩΝ μηχανικὸς· οὗτος ἔζη ἐπὶ Αττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε περὶ κατασκευῆς πολεμικῶν ὀργάνων. Εξεδόθη ὑπὸ τοῦ Θηβενότου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν μαθηματικῶν τῶν παλαιῶν.

ΒΙΩΝ Βορυσθενίτης, περίφημος Ελλην, ζηλωτὴς τοῦ Μόρχου εἰς τὴν πομαντικὴν, καὶ μέγας του φίλος Αὐτὸς ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ρόδον, καὶ ἐνῷ Αθηναῖοι τινὲς ἐπερίμενον νὰ ἀκούσουν παρ' αὐτοῦ ἐκεῖ, τὴν ῥητορικὴν, ἕνας τὸν ἠρώτησε πότε θέλει διδάξει ῥητορικὴν, ὁ δὲ Βίας ἀπεκρίθη. ἐγὼ ἔφερα σῖτον καὶ πῶς νὰ πωλήσω κριθὴν, σημαίνων μὲ τοῦτο, ὅτι ἡ φιλοσοφία ἔχει περισσοτέραν ὑπόληψιν τῆς ῥητορικῆς. Εταξίδευσε ποτὲ μὲ κακοὺς ἀνθρώπους καὶ τοῦ εἶπον, ὅτι πλησιάζουν πειράται, καὶ ὅτι θέλουν χαθῇ ἂν γνωρισθῶσι, αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτούς, τοὐναντίον ἐγὼ, ἂν δὲν γνωρισθῶ· αὐτὸς ἔλεγεν ὅτι ἡ φρόνησις ὑπερβαίνει κάθε ἀρετὴν, καθὼς ἡ ὅρασις τὰς ἄλλας αἰσθήσεις. Προσέτι ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξυβρίζῃ τις τὰ γηρατεῖα, διότι εἶναι ἐκείνη ἡ ἡλικία, τὴν ὁποίαν καθεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ φθάσῃ. ὠνόμαζε τὸ γῆρας λιμένα ὅλων τῶν κακῶν καὶ πάσης δυσυχίας. Εζη κατὰ τὸ 270. Π.Χ.

ΒΙΩΝ, Σμυρναῖος, ποιητὴς βουκολικὸς· ἔζη κατὰ τὸ 150. Π.Χ. οὗτος συνέγραψεν εἰδύλεια εἰς Δωρικὴν διάλεκτον ἐκδοθ. ἐν Οξωνίᾳ κατὰ τὸ 1748.

ΒΙΩΝ, Συρακούσιος, ῥήτωρ περίφημος. Συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς τέχνης.

ΒΙΩΝ, Αβδηρίτης, μαθηματικὸς περίφημος· οὗτος πρῶτος ἔγραψεν ὅτι ὑπάρχουν μέρη τῆς γῆινου ἐπιφανείας, ὅπου εἶναι ἓξ μῆνας ἡμέρα, καὶ ἓξ μῆνας νύκτα, διὰ τῶν ἀστρονομικῶν του ἰδεῶν τὰς ὁποίας εἶχεν.

ΒΙΩΝ, Σολεύς. Συγγραφεὺς Αἰθιοπικῆς ἱστορίας.

ΒΙΩΝ, περίφημος ῥήτωρ· συνέγραψεν ἐννέα βιβλία, Μοῦσαι ἐπιγραφόμενα.

ΒΙΩΝ, Μιλήσιος, ἔνδοξος ἀνδριαν-

τοποιός.

ΒΙΩΝ, Κλατομένιος, ἢ Χῖος, ἀγαλματοποιός.

ΒΙΩΝ, ἀπὸ τὴν Προικόνησον γραμματικός, συνέγραψε βιβλία δύω.

ΒΙΩΝ, ποιητὴς περίφημος· οὗτος συνέγραψε τραγῳδίας περὶ τῶν Περσικῶν.

ΒΙΕΡΓΑΒΙΟΣ, ὁ Ερμάνος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ολλανδίαν κατὰ τὸ 1668. Μ.Χ. Παιδιόθεν ἐσπούδασεν ἐντελῶς τὴν Λατινικὴν, Ελληνικὴν, καὶ Εβραϊκὴν, διάλεκτον· ἀκολούθως δὲ τὴν Θεολογίαν, καὶ τοὺς Πατέρας τῆς Εκκλησίας, καὶ ἔπειτα ἐδόθη ὅλως εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ φυσικὰς ἐπιςήμας· πλουτισμένος λοιπὸν μὲ τοσαῦτα εἴδη μαθήσεων, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγα ςάδιον τῆς Ιατρικῆς σπουδῆς, καὶ τοσοῦτον εὐδοκίμησεν εἰς αὐτὴν, ὥςε δὲν ἐφάνη ἄλλος, μεταξὺ τῶν Ιατροφιλοσόφων τοῦ αἰῶνός του, οὔτε πλέον πολυμαθὴς, οὔτε πλέον φιλόπονος ἀπὸ αὐτόν. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ὑπήγαινον οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Λουγδούνου, διὰ νὰ ἀκούσουν τὰ μαθήματά του. Ἀπὸ τὸ σχολεῖον τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἐξῆλθον, μαθηταὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Εξεδόθησαν τούτου διάφορα συγγράμματα, πρὸ πάντων δὲ αἱ Ιατρικαὶ διαταγαὶ, καὶ οἱ ἀφορισμοί του εἶναι τὰ ὡραιότερα καὶ τελειότερα, ἀφ' ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Εὐρώπην. ἀπέθανε κατὰ τὸ 1738 Μ.Χ. καὶ τὸ ὄνομά του διατελεῖ ἀθάνατον εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς

ΒΟΕΓΟΣ, Σεβηρῖνος, Ρωμαῖος, Χριστιανὸς ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν. Ἐζη ἐπὶ Θεοδώρου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸ 500. Μ.Χ. οὗτος συνέγραψε διάφορα καὶ πολλὰ συγγράμματα· ἀλλὰ κατ' ἐξαίρεσιν ἐπαινεῖται μεγάλως ἀπ' ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους τὸ, περὶ Παραμυθίας τῆς φιλοσοφίας σύγγραμμά του.

ΒΟΗΘΟΣ, ποιητὴς τῆς Κιλικίας.

ΒΟΪΣΚΟΣ, περίφημος ἀθλητὴς Θεσσαλός. Ξενοφ.

ΒΟΛΦΙΟΣ, φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς τῆς Γερμανίας· οὗτος ἀπέθανε τὸ 1734. Συνέγραψε πολλὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, ἕνα Λεξικὸν τῆς μαθηματικῆς καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΟΛΤΕΡ, Φραγγῖσκος, Γάλλος· ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1694. ἐσάθη ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ ποιητὴς ἄριςος. Συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα συγγράμματα· εἰς πολλὰ ἐκ τούτων καταφέρεται πολὺ κατὰ τῆς θρησκείας τῶν Χριστιανῶν, ζητῶν ν' ἀποδείξῃ φυσικῶς, τὰ ὑπερφυσικὰ θαύματα καὶ βάσεις τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίςεως· ἐμπαίζει πολλαχοῦ τὰ δόγματα καὶ ἔθιμα διαφόρων ἐθνῶν, ὡς πρὸς τοῦτο δύναταί τις νὰ τὸν συγκρίνῃ μὲ τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον Λουκιανόν. Περιῆλθεν εἰς διαφόρους τόπους τῆς Αγγλίας, καὶ εἰς ἄλλας πολιτίας· ἐσάθη ὁ πλέον περίφημος καὶ ὁ πλέον ἔνδοξος τραγικὸς ποιητὴς τῆς ἐποχῆς του· ἀπέθανε δὲ εἰς τὰ Παρίσια καὶ ἐτάφη εἰς τὸ Πανθεον.

ΒΟΛΤΕΡΑΣ, Δανιὴλ, ἔνδοξος ζωγράφος, καὶ λιθοξόος. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Βαλτάσαρ καὶ τοῦ Μιχελαγγέλου. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 1666. εἰς ἡλικίαν 55. ἐτῶν.

ΒΟΝΩΣΟΣ, Κόντος, υἱὸς ῥήτορος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ισπανίαν· ἦτον ὑποστράτηγὸς τοῦ Πρόβου. Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐκη-

ρύχθη Καῖσαρ εἰς τὴν ἰδίαν ἐπαρχίαν· ἔπειτα ἔπεσεν αἰχμάλωτος καὶ ἐκρεμάσθη.

ΒΟΓΕΠΕΡ, στρατηγὸς τῶν Γάλλων· οὗτος ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸ πολεμικὸν δικαστήριον νὰ δώσῃ τὴν Πλατείαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς βουλῆς· ἀλλ᾽ ὀργισθεὶς μεγάλως εἰς τοῦτο, ἐφονεύθη μόνος του ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν δικαστῶν μὲ μίαν τηλεβόλον. (πιστόλαν.)

ΒΟΣΟΓΕΤΗΣ, ἐπίσκοπος, περίφημος ἀνταγωνιστὴς τῶν Διαμαρτυρομένων. Ἀπέθανε τὸ 1704. Μ. Χ.

ΒΟΣΣΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, ἀκριβὴς ἱστορικὸς, καὶ περίφημος ῥήτωρ. Ἀπέθ. τὸ 1646.

ΒΟΥΛΗΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Νικολάου, ὅστις ὑπῆγεν εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν Πέρσην καὶ ἐπροσφερεν ἑαυτὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον πρὸς ποινήν, διὰ τοὺς φονευθέντας ἐν Σπάρτῃ πρέσβεις τοῦ Δαρείου· ἀλλ᾽ ὁ βασιλεὺς τὸν ἔσειλεν ὀπίσω ὁμοῦ μὲ τὸν συμπολίτην του Σπάρθεον, διὰ νὰ φανῇ ἀνώτερος τῆς ἀπανθρωπίας τῶν ἐχθρῶν του, καὶ διὰ νὰ μὴ χύσῃ αἷμα ἀθῶον. Ηρόδ.

ΒΟΪΛΟΣ, φυσικὸς χημικὸς, καὶ μηχανικός. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰρλανδίαν τὸ 1627. Μ.Χ. Οὗτος ἐρεῦρε τὴν πνευματντλίαν· ἔδειξε τὰς πρώτας ἀρχὰς διὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν μεταλικῶν ὑδάτων· ἔκαμε πάμπολλα πειράματα ὑδροστατικὰ, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΟΪΠΑΛΟΣ, ἀγαλματοποιὸς, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Ἱππόναξ λοιδορεῖ εἰς τὰ ποιήματά του.

ΒΟΥΤΗΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. Ἐχρημάτισεν εἷς τῶν καλητέρων βασιλέων, ὅσοι ἐδιοίκησαν ἐκείνας τὰς ἐπαρχίας. Ητον φρόνιμος, ἀνδρεῖος, μετριόφρων· ἠγάπα τὰς ἐπιστήμας, καὶ ὑπερασπίζετο τοὺς σοφούς. Εδοκίμασαν οἱ Τάταροι, νὰ παρέλθουν τὸ μέγα τεῖχος τῆς Κίνας, καὶ νὰ κυριεύσουν τὸ βασίλειόν του. Αλλ᾽ ὁ Βούτης ἐξεστράτευσεν εὐθὺς, καὶ ἐνίκησε τρίς. Απατεών τις τοῦ ἐπροσφερε ποτὲ ἕνα ποτὸν, λέγων ὅτι, ἐὰν τὸ πίῃ θέλει διαμείνει ἀθάνατος, εἷς δὲ τῶν ὑπηρετῶν του ἔπασχε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ· ὁδὲ βασιλεὺς πιὼν τὸ ποτὸν ἐθυμώθη, διὰ τὴν τόλμην τοῦ ὑπηρέτου· ἀλλ᾽ αὐτὸς χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὸν ἀπεκρίθη. Εάν βασιλεῦ! αὐτὸ τὸ ποτὸν προξενῇ τὴν ἀθανασίαν τῆς ζωῆς, δὲν δύνασαι νὰ μὲ θανατώσῃς, καθότι ἔπιον ἐξ αὐτοῦ. Τότε ὁ βασιλεὺς ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, τὸν ἐσυγχώρησε.

ΒΡΑΣΙΔΑΣ, Ελλην Σπαρτιάτης, περίφημος στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἐνίκησε τοὺς Αθηναίους διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης· ἐκυρίευσε πολλὰ μέρη, καὶ ἀπεκατέστησε τὴν πατρίδα του φοβερὰν εἰς τοὺς ἐχθρούς· ἐν ᾧ ὑπῆγαινε εἰς τὸ στρατόπεδον ἔγραψεν εἰς τοὺς Εφόρους, αὐτοὺς τοὺς Λακωνικοὺς καὶ ἡρωϊκοὺς λόγους· ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, ἢ νὰ νικήσω, ἢ νὰ ἀποθάνω. Εφονεύθη εἰς τὸν πόλεμον τὸ 422. Μ.Χ. Οταν ἔδωκαν τὴν θλιβερὰν ἀγγελίαν εἰς τὴν μητέρα του Αρχιλεωνίδα, χωρὶς ν᾽ ἀλλάξῃ πρόσωπον, ἠρώτησε κατὰ πρῶτον ἂν ὁ Βρασίδας ἀπέθανεν ἀνδρείως. Πλουτ. ἀποφθ.

ΒΡΑΣΙΛΑΣ, ὄνομα τινὸς Ηρωος ἀπὸ τὴν νῆσον Κῶ. Θεοκ.

ΒΡΑΥΩΝ, ἥρως ἀπὸ τὴν Αττικὴν, ἐξ οὗ ὠνομάσθη τὸ χωρίον Βραυρών. Στέφ. Βυζ.

ΒΡΕΝΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ιταλίᾳ Βρεντήσιον, Πρίντιζη. Στέφ. Βιζ. - 2) Βρέννος στρατηγὸς τῶν Γαλατῶν· οὗτος ὥρμησεν εἰς τὴν Μακεδονίαν τὸ 279. Π.Χ. κατέκοψε τὸν στρατηγὸν Σωσθένην μὲ τὸ στράτευμά του, καὶ ἐλαφυραγώγησε τὸν τόπον· ὥρμησε καὶ κατὰ τῆς Ελλάδος, ὅπου πληγωθεὶς ἔγινεν αὐτόχειρ.

ΒΡΟΝΤΕΥΣ, πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύθη ἡ Κλυταιμνήστρα πρὸ τοῦ Αγαμέμνονος. Παυσ. 22.

ΒΡΟΥΤΟΣ, Μάρκος Ιούνιος, υἱὸς τοῦ Ιουνίου Βρούτου, καὶ τῆς Σερβηλίας ἀδελφῆς τοῦ Κάτωνος· οὗτος ἐνησχολεῖτο μεγάλως εἰς τὴν παιδείαν καὶ εἰς τὰς διαλέκτους, ἐξ ὧν ὠφελήθη μεγάλως, καὶ ἔλαβεν ἐλεύθερα φρονήματα ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν Ελλήνων ῥητόρων καὶ Γωμαίων. Συνώμοσαν κατὰ τοῦ Καίσαρος, φονευόμενος δὲ οὗτος, καὶ βλέπων καὶ τὸν Βροῦτον μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, τὸν εἶπε, "καὶ σὺ μετ' αὐτῶν, ἀγαπητέ μοι Βροῦτε!" καθότι αὐτὸς ὁ Καῖσαρ ἐξάθη ὡς δεύτερος πατὴρ τοῦ Βρούτου, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐχρεώστει τὸ πᾶν· ἀλλ' οἱ ὁμόφρονες καὶ φίλοι τοῦ Καίσαρος, δὲν ἀφῆκαν ἀτιμώρητον τὴν τοσαύτην ἀχαριστίαν· καθότι εὐθὺς μετὰ τὴν σφαγὴν ἐκινήθη ἐμφύλιος πόλεμος, ὅπου ὁ Βροῦτος ἐνικήθη κατὰ κράτος, διὸ καὶ ἀπελπισθεὶς τὴν ἀκόλουθον νύκτα ἔγινεν αὐτόχειρ.

ΒΡΟΥΤΟΣ, Λούκιος Ιούνιος, υἱὸς τοῦ Μάρκου Ιουνίου, καὶ τῆς Ταρκυνίας θυγατρὸς τοῦ Ταρκυνίου τοῦ Πρίσκου. Οὗτος ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ταρκύνιον τὸν περίφημον, ὅστις εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα καὶ ἀδελφόν του, ὅθεν λαβὼν βοηθοὺς τοὺς συγγενεῖς του καὶ φίλους, συνήθροισε τὸν λαὸν, καὶ ἔγινε τὸ ψήφισμα τῆς ἐξορίας τοῦ τυράννου· ἡ δὲ διοίκησις τοῦ βασιλείου ἐδόθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βρούτου, καὶ τοῦ Κολλαντίνου τὸ 509. Π.Χ. Τέλος ὁ Βροῦτος ἐφονεύθη ἔπειτα ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ τυράννου.

ΒΡΥΑΞΙΣ, Αθηναῖος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον διάφοροι κολοσσοὶ, γλυμμένοι εἰς τὴν νῆσον Ρόδον.

ΒΡΥΕΝΝΙΟΣ Ιωσὴφ, μοναχὸς, ἀπὸ Κωνσαντινούπολιν, πεπαιδευμένος ἀνὴρ. Συνέγραψε θεολογικὰ, καὶ ἄλλους τινὰς λόγους. Απέθανε τὸ 1445. Μ. Χ.

ΒΩΛΟΣ, Δημοκρατικὸς φιλόσοφος. Συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύει τὴν δύναμιν τῆς φύσεως συμβάλλουσαν τὰ μέγιστα πρὸς Ιατρείαν τῶν ἀσθενειῶν.

ΒΩΛΟΣ, Μενδήσιος, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος. Συνέγραψε περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱερογλυφικῶν, καὶ περὶ Αστρονομίας.

Γ

ΓΑΒΑΪΟΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Φρυγίας, ἐπαρχίας εἰς τὴν Ασίαν.

ΓΑΒΡΙΑΣ, Ζ. Βαβρίας.

ΓΑΓΓΗΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας· Λέγουσιν ὅτι ἦτο δέκα πήχεις τὸ μῆκος, καὶ ὡραῖος τὸ πρόσωπον ὡς οὐδεὶς ἄλλος τοῦ τότε καιροῦ. Τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Μέγας Αλέξανδρος.

ΓΑΔ, ἕβδομος υἱὸς τοῦ Πατριάρχου Ιακώβ, ἐκ τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ισραήλ.

ΓΑΕΤΑΝΗΣ· οὗτος ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1284. Εἶναι ὁ πρῶτος, ὅς τις ἐπρόσθεσε τὸν Ιουβηλαῖον τὸ 1300. καὶ πρῶτος ὅς τις ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν λαὸν μὲ βασιλικὸν φόρεμα, καὶ μὲ δύω κορώνας ἐπὶ κεφαλῆς, τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ ἐπωνομάσθη ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων. Ο Νογάρεθ ἀρχιστράτηγος τῆς Γαλλίας τὸν ὑπεχρέωσε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον του, καὶ συγχρόνως τὸν ἐφυλάκωσεν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1303. τὴν 16, Οκτωβρίου.

ΓΑΖΗΣ, Ζ, Θεόδωρος Γαζῆς.

ΓΑΪΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Αραβίαν, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, μαθητὴς Αψίνου τοῦ Γαδάρεως· ἔζη ἐπὶ Μαξίμου Σγορδιανοῦ. Συνέγραψε περὶ συντάξεως βιβλία πέντε, καὶ περὶ ῥητορικῆς.

ΓΑΪΟΣ, Δουέλλιος, ὁ ἐπωνομασθεὶς Νέπος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων. Οὗτος πρῶτος ἐπολέμησε διὰ θαλάσσης, καὶ ἐκέρδησε νίκην· ἐκυρίευσε πεντήκοντα πλοῖα τῶν ἐχθρῶν· μετὰ ταῦτα ἐσήκωσε τὴν πολιορκίαν τῆς Σεγέστης, καὶ ἔλαβεν ἀμοιβὴν ἀπὸ τὴν Γερουσίαν, νὰ ὀνομάζηται ὁ πρῶτος θριαμβευτὴς τῆς θαλάσσης, τὸ 26. Π. Χ. καὶ νὰ παίζῃ μουσικὴ εἰς τὸν δεῖπνόν του. Ετύπωσε πρὸς τούτοις αὐτὸς καὶ νόμισμα, εἰς μνήμην τῆς ἐκστρατείας του, καὶ ὕψωσε καὶ πῦργον, ὅσις σώζεται μέχρι τῆς σήμερον.

ΓΑΪΟΣ, Λουτάτιος Κατοῦλος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων τὸ 242. Π. Χ. Εναυμάχησε μὲ τοὺς Καρχηδονίους μεταξὺ τοῦ Δρεπάνου καὶ τῆς Αἰγούσης νήσου, καὶ ἐκυρίευσεν ἑβδομήκοντα πλοῖα τῶν ἐχθρῶν, καὶ κατεδύθισε πεντήκοντα. Αὕτη ἡ νίκη ἐβίασε τοὺς Καρχηδονίους νὰ ζητήσωσι τὴν εἰρήνην.

ΓΑΪΟΣ, Κάσσιος Λογγῖνος· ἐχρημάτισε θυσαυροφύλαξ τοῦ Κράσσου. Ητον ἀνὴρ πεπαιδευμένος ἐνασχολούμενος πάντοτε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ο Βαλλεΐος Πατέρκουλος λέγει, ὅτι ὁ Κάσσιος ἦτον στρατηγὸς ἐμπειρότατος, ὁ δὲ Βροῦτος τιμιώτατος, καὶ ὁ μὲν ἄξιος φιλίας, ὁ δὲ Κάσσιος μήτ' ἔχθρας.

ΓΑΛΑΤΩΝ, ζωγράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται μία εἰκὼν παρισάνουσα τὸν Ομηρον πτύοντα τοὺς λοιποὺς ποιητάς.

ΓΑΛΒΑΝΗΣ Λουδοβῖκος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1731. ἦτον Ιατρὸς, φυσικὸς, καὶ φυσιολόγος ἔνδοξος. Οὗτος ἐσάθη ὁ πρῶτος, ὅς τις ἐφεῦρε τὸν ἠλεκτρισμὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ εἰς τὰ ζῶα.

Απέθανε τὸ 1798.

ΓΑΛΒΑΣ, Σέρβιος Σουλπίκιος, αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων· ἐγεννήθη τὸ 5. Π. Χ. εἰς τὴν Ιταλίαν. Εκαμε ποτὲ μίαν κρίσιν σοφωτάτην, καθὼς ὁ Σολομὼν περὶ τοῦ παιδίου. Δύω ἄνθρωποι ἐφιλονείκουν περὶ ἑνὸς ἀλόγου, καὶ ἦσαν μάρτυρες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Λοιπὸν ὁ Γάλβας ἐπρόσταξε νὰ δέσουν τὰ ὄμματα τοῦ ἀλόγου, καὶ νὰ φέρωσιν, αὐτὸ ὅπου συνήθως τὸ ἐπότιζον πρότερον, καὶ ἔπειτα νὰ σηκώσωσι τὸ κάλυμμα ἀπὸ τὰ ὄμματά του. καὶ ἐκ τούτου τὸ ἔλαβεν ἐκεῖνος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν οἶκον εἰσῆλθε μόνον του. Ο Γάλβας ἐσάθη μέγας, ἐνόσῳ δὲν εἶχεν ἀναβεῖ εἰς τὸν θρόνον, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐκαταχράσθη τὴν ἀρχήν του, καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 69. Μ. Χ.

ΓΑΛΕΟΤΤΗΣ. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ναρνίαν πόλιν τῆς Ιταλίας. Οὗτος ἐξέδωκε σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε μεγάλην ταραχὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Απέθανε εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1486. Μ. Χ.

ΓΑΛΕΤΗΣ, φίλος ἐπιφήθιος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

ΓΑΛΗΑΝΗΣ, Φερδινάνδος, Ιταλὸς· συνέγραψε διαλόγους, περὶ ἐμπορείας τοῦ σίτου, καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν νομισμάτων. Διέτριψεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέκτησε τὴν φιλίαν ὅλων τῶν πεπαιδευμένων, Αλεμβέρτου, Βολτέρ, καὶ ἄλλων πολλῶν. Απέθανε τὸ 1787.

ΓΑΛΗΝΟΣ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Πέργαμον· ἔζη περὶ τὰ 193. Π. Χ. ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Νίκων, περίφημος μαθηματικός, ὅς τις ἐδίδαξε καὶ τὸν υἱόν του ὅλα, τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας· ἔπειτα ὁ Γαληνὸς ἐδιδάχθη τὴν Ιατρικὴν, ἀπὸ τὸν Σάτυρον, Στρατόνικον, καὶ Αἰσχίωνα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἦλθεν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἤκουσε τοὺς Ιατροὺς Πέλοπα, καὶ Πλατωνικὸν Αλβῖνον. Οὗτος ἐσάθη ὁ περιφημότατος Ιατρὸς μετὰ τὸν Ιπποκράτην· τόσας θαυμασὰς Ιατρείας ἔκαμεν εἰς τὴν Ρώμην, ὥστε ἐνόμιζον, ὅτι μεταχειρίζεται μαγείας, καὶ ἐκ τούτου ἐδιάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν· ἡ κράσις του ἦτο πολλὰ ἀδύνατος, καθὼς τὸ βεβαιοῖ ὁ ἴδιος, ἀλλ' ἔφθασεν εἰς ἕνα βαθύτατον γῆρας, διὰ τὴν καλὴν δίαιταν καὶ τάξιν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο. Εσύνθεσε περίπου 200 βιβλία περὶ Ιατρικῆς, καὶ ἀπέθανεν εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν. Οἱ μετὰ τοῦτον Ιατροὶ εἰς τοιαύτην ὑπόληψιν εἶχον τὰ βιβλία του, ὥσε νομίζοντες αὐτὰ κατὰ πάντα ἐντελέστατα, δὲν ἠθέλησαν νὰ προσθέσωσιν, οὔτε εἰς τὴν Ανατομίαν, οὔτε εἰς τὴν Φυσιολογίαν, οὔτε εἰς ἄλλο μέρος τῆς Ιατρικῆς· καὶ τοῦτο ἐπεκράτησε σχεδὸν 14. αἰῶνας.

ΓΑΛΙΛΑΙΗΣ Βικέντιος, υἱὸς τοῦ Γαλιλαίους, ἔνδοξος μηχανικός· ἐσάθη ὁ πρῶτος, ὅς τις μετεχειρίσθη τὸ ὡρολόγιον· Απέθανε τὸ 1649.

ΓΑΛΙΛΑΙΗΣ Γαλιλαῖος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Πίζαν, πόλιν τῆς Ιταλίας, ἔνδοξος φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς, ὅς τις ἐπωνομάσθη καὶ θεῖος. Απέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων· εἶχε τυφλωθῆ πρὸ τριῶν ἐτῶν. Οὗτος μέγας ἀνὴρ ἐφεῦρεν τὸ τηλεσκόπιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνε-

κάλυψε βουνὰ εἰς τὴν Σελήνην τὸ 1633. Τὸ ἱερὸν δικαστήριον τῆς Ρώμης τὸν ἐφυλάκωσε, καταδικάζον αὐτὸν διὰ τὰς καινοτομίας του.

ΓΑΛΙΗΝΟΣ Πούπλιος Λυκίνιος, υἱὸς τοῦ ἀυτοκράτορος Οὐαλεριανοῦ, ὅς τις ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὸ 260. Μ. Χ. Οὗτος ὁ Γαλιῆνος ἐδόθη εἰς τὰς ἀσωτίας καὶ ἡδονὰς, ἐνῶ τὸ ὑπήκοόν του ἐξέναζε ἀπὸ τὴν δυσυχίαν, καὶ ὑπέφερε διαφόρους πολέμους· αὐτὸς δὲ μὲ ἀδιαφορίαν, ἦτον δοσμένος εἰς τὰς ἀσελγείας, καὶ εἰς ἄλλας ἡδονικὰς τέρψεις, διατρίβων εἰς τὴν Ρώμην, περικυκλωμένος ἀπὸ κόλακας καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους, καὶ γυναῖκας ὡραίας· ἐπὶ τέλους Αὐρίλιος ὁ Δάξ, ποιμὴν τὸ ἐπάγγελμα, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ, καὶ ἐκυρίευσε τὸ Μιλάνον. ὁ δὲ Γαλιῆνος ἐξελθὼν νὰ τὸν πολεμήσῃ, ἐφονεύθη, μὲ τὸν υἱὸν του Οὐαλέριον.

ΓΑΛΛΟΣ ὁ Στιλιανὸς Βίβιος Τρεβονιακὸς· ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων τὸ 251. Μ. Χ. ἦτον ἀπὸ λαμπρὸν γένος, καὶ ἐσμίκρυνε τὴν δόξαν του μὲ τὰς ἀτίμους καὶ ἀνοσίους του πράξεις· οὗτος ἔκλεισε μίαν εἰρήνην μετὰ τῶν Γότθων, ὥσε δὲν ἐνθυμοῦνται πώποτε αἰσχροτέραν οἱ Ρωμαῖοι. ἄυτη δὲ ἦτον, νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς Γότθους ἐτήσιον φόρον. Ἐπέφερε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔπεσεν ἠόργὴ εἰς τὸ βασίλειόν του. μία λοιμικὴ νόσος σφοδρωτάτη ἐμάϊζεν ὅλας τὰς ἐπαρχίας του, καὶ αὐτὸς ἐφονεύθη εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, τὸ 253. Μ. Χ.

ΓΑΛΛΟΣ, Φλάβιος Κλαύδιος, υἱὸς Κωνσαντίνου, ἀδελφοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου, καὶ ἀδελφὸς Ιουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου· ἐκηρύχθη Καῖσαρ τὸ 331. Μ. Χ. παρὰ τοῦ ἀυτοκράτορος Κωνσαντίου τοῦ ἐξαδέλφου του. Ο Γάλλος οὗτος ἐφόνευσε τὸν Δομετιανὸν τὸν ἔπαρχον τοῦ Ανατολικοῦ μέρους τῆς ἐπικρατείας, καὶ τὸν Θεόφιλον τὸν διοικητὴν τῆς Συρίας. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἐπεβουλεύετο νὰ ῥίψῃ ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ τὸν ἀυτοκράτορα Κωνσάντιον, ὅς τις μαθὼν τὸ τοιοῦτον, ἐπρόσαξε καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 354. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν, 29. ἐτῶν.

ΓΑΜΑΣ, Βάσκος ναύαρχος τῆς Πορτογαλλίας. οὗτος ἀνεκάλυψε τὰς ἀνατολικὰς Ινδίας τὸ 1497. Μ. Χ. Ἐπέστρεψε τὸ 1502. μὲ 13 πλοῖα φορτωμένα θησαυρούς. Ἀπέθανε δὲ μὲ ἐπωνυμίαν, Ἀντιβασιλεὺς τῶν Ινδιῶν. τὸ 1525.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τρωὸς, νέος εὐειδέστατος, τὸν ὁποῖον ἥρπασεν ὁ Ζεὺς εἰς τοὺς οὐρανούς, διὰ νὰ οἰναχοῇ ἄπασαν τὴν θεότητα.

ΓΑΟΙΔΕΝΤΙΟΣ, περίφημος μουσικός. Συνέγραψε μίαν ἁρμονικὴν εἰσαγωγὴν, ἥτις ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Νειβομίου, μετὰ τῶν λοιπῶν μουσικῶν συγγραμμάτων. Ἔζη τὸ 130. Μ. Χ.

ΓΑΡΟΪΦΑΛΟΣ Μπεμβενοῦτος· ἐγεννήθη ἐις τὴν Φερράραν, πόλιν τῆς Ιταλίας, ἔνδοξος ζωγράφος· ἐπωνομάσθη Γαρούφαλος· διότι εἰς ὅλας τὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἔκαμνε, ἐζωγράφιζε καὶ ἕναρόδον (γαρούφαλον). Ἀπέθανε τὸ 1695.

ΓΕΓΓΑΣ Γερόλιμος ζωγράφος, λιθοξόος, ποιητὴς Ιταλὸς, καὶ μουσικός. Ἀπέθανε τὸ 1558. εἰς ἡλικίαν 40. ἐτῶν.

ΓΕΛΑΝΩΡ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Αργους, καὶ τελευταῖος τῆς γενεᾶς τοῦ Φο-

ρωνέως, τὸ ὁποῖον ἀπέβαλεν ὁ Δαναὸς ἀπὸ τὸ βασίλειον· Ἀπολόδρ.

ΓΕΔΑΣΙΟΣ, Κυζικηνός, ἐπίσκοπος Καισαρείας τὸ 490. Μ. Χ. Συνέγραψε σύνταγμα τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἕτερον εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ οἰκουμενικὴν τρίτην Σύνοδον, καὶ μίαν σύνοψιν τῶν ἁγίων καὶ οἰκουμενικῶν συνόδων, ἐκδοθ. εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1599. μετὰ σημειώσεων.

ΓΕΛΛΙΟΣ Αὖλος, Ρωμαῖος, γραμματικὸς περίφημος. Ἤνθει τὸ 190. Συνέγραψε περὶ Ἀττικῶν νυκτῶν, βιβλία εἴκοσι, τὰ ὁποῖα περιέχουν ἐπωφελεῖς εἰδήσεις τῆς ἀρχαίας φιλολογίας. Ἐξεδόθησαν τὸ 1706. ἐν Λουγδ. καὶ Βαταυ. μετὰ σημειώσεων.

ΓΕΛΩΝ. υἱὸς Διομήδους, περίφημος τύραννος τῶν Συρακουσίων· ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Γέλαν· ἐπεθύμει πολὺ ἵνα λάβῃ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, μὲ τὴν θέλησιν τῶν Συρακουσίων· ὅθεν ἐπρόσταξε νὰ συναθροισθῶσιν ὅλος ὁ λαὸς μὲ τὰ ὅπλα, διὰ νὰ κρίνουν περὶ τῆς πολιτικῆς του διοικήσεως καὶ ἀξιότητος. Οἱ δὲ Συρακούσιοι τότε, παρέδωκαν τὴν πόλιν των εἰς αὐτὸν, καὶ τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον, καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τὰ δεχθῇ· ὅστις ἐξελθὼν ἄοπλος τοῖς εὐχαρίστησε διὰ τὴν προσφοράν. Εἰς τὸ 7. ἔτος τῆς βασιλείας του, ἠθένησε ἀπὸ ὑδρωπικίαν, καὶ ἀπέθανε. Διεδέχθη δὲ τὸν θρόνον ὁ ἀδελφὸς του Ἱέρων.

ΓΕΛΩΝ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους. Ἀπὸ αὐτὸν κατήγοντο οἱ Γέλωνες, οἵτινες κατῴκουν εἰς τὸ δάσος τῆς Ταρτάριας, πλησίον τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Οὗτοι εἰς τοὺς πολέμους ἔπινον αἷμα τῶν ἀλόγων.

ΓΕΜΙΝΟΣ, Ῥόδιος, περίφημος Ἀστρονόμος. Συνέγραψεν εἰσαγωγὴν εἰς τὰ φαινόμενα, ἤτοι στοιχεῖα Ἀστρονομίας. Ἤνθει τὸ 70. Π.Χ.

ΓΕΜΙΣΤΟΣ. Ζ. Γεώργιος Γεμιστός.

ΓΕΝΕΒΕΛΛΗΣ, Φεδερῖκος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Μάντουαν, εἷς τῶν πλέον περιφήμων μηχανικῶν τοῦ αἰῶνός του. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, τὸν ἔξειλε πρὸς βοήθειαν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀνβέρσης, πόλεως τῆς Βραβαντίας τὸ 1585. ὅπου αὐτὸς κατεσκεύασε μὲν ἐξολοθρευτικὰς μηχανὰς κατὰ τῶν πολιορκούντων, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὰς βάλῃ εἰς πρᾶξιν, ἐπειδὴ οἱ πολιορκοῦντες βιασμένοι, ἔκλεισαν εἰρήνην μὲ συνθήκας.

ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην, σοφιστὴς, μαθητὴς Μινουκιανοῦ, καὶ Ἀγαπητοῦ· ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐτελείωσε τὴν σπουδήν του. Συνέγραψε περὶ διαλέκτων, καὶ λόγους πανηγυρικοὺς πέντε, πρὸς τὸν Δαδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην.

ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ, Σχολάριος, ὁ πρῶτος Πατριάρχης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ θεολόγος ἄριστος. Συνέγραψε πολλὰ κατὰ Λατίνων, καὶ διάφορα θεολογικὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸν τόμον τῆς ἀγάπης, καὶ κατ' ἰδίαν. Ἤνθει τὸ 1450. Μ.Χ.

ΓΕΝΝΕΡ, Ὀδοάρτος, Ἰατρὸς Ἄγγλος, πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς Βατζίνας, ἥτις ἐμποδίζει τὴν εὐλογίαν· δι' ἀμοιβὴν, τοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν εἴκοσι χιλιάδες λίρες τὸ 1798. ἐξέδωκε τὰς πρώτας του ἐφευρέσεις περὶ αὐτῆς.

ΓΕΝΟΒΈΖΗΣ Αντώνιος, Ιταλὸς φιλόσοφος· ἐτάθη εἷς τῶν πρώτων, ὅσοι ἐκαλλιέργησαν τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ιταλίαν. Τούτου τὰ συγγράμματα εἶναι περὶ Φιλοσοφίας, Μεταφυσικῆς, Γεωργικῆς, καὶ ἕτερα. Απέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1769.

ΓΕΝΤΙΛΗΣ Ματθαῖος, Ιταλός. Οὗτος διὰ τὰς διαφόρους γνώμας, τὰς ὁποίας εἶχε περὶ θρησκείας, ἀπέρασεν εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ 1566. διὰ νὰ τὰς μεταδώσῃ· ἀλλὰ τὸν ἔκαυσαν εἰς τὴν Βέρναν, πόλιν τῆς Γερμανίας, ὡς ὀπαδὸν τοῦ Σερβέτου, ἀλλ' αἱ γνῶμαί του διεσώθησαν ἀβλαβεῖς. Ο Ιταλὸς Λέλιος καὶ Φάουστος ὁ ἀνεψιός του, ἐτελειοποίησαν αὐτὰς μὲ συγγράμματα, καὶ ἔδωκαν τὸ ὄνομα ἐκείνης τῆς τολμηρᾶς αἱρέσεως· ὅτι κάμνει χρεία νὰ ἐξετασθῇ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον μὲ τὴν κρίσιν τῆς φιλοσοφίας.

ΓΕΝΤΙΟΣ βασιλεὺς τῶν Ιλλυριῶν, ὅστις ἐβοήθησε μὲ στρατιωτικὰς δυνάμεις, τὸν Περσέα βασιλέα τῆς Μακεδονίας, κατὰ τῶν Ρωμαίων.

ΓΕΡΆΡΔΟΣ, ἔνδοξος ἀστρονόμος τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν θεωρίαν τῶν πλανητῶν, σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο διὰ πολὺν καιρὸν ὡς κλασικόν. Απέθανε τὸ 1290.

ΓΕΡΒΈΡΤΟΣ, Γάλλος, συνετὸς ἀνήρ· ἔγινεν ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ρεῖμην πόλιν τῆς Γαλλίας· ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ κατετρέχθη πανταχόθεν μὲ τὸ μισητὸν ὄνομα τοῦ, ἀπατεὼν καὶ μάγος· διότι ἐδίδασκε τὰς ἁπλὰς ἀρχὰς τῆς μαθηματικῆς. Εἰς τοιαύτην περίστασιν δὲν ἐβοηθήθη, ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, οὔτε ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἐνῷ ὑπῆρξαν μαθηταί του. Κατέφυγεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου ἔλαβε τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ραυέννης καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ διὰ προσταγῆς τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ μεγάλου Οθωνος, ἔγινε Πάπας, καὶ μετωνομάσθη Σίλβεστρος δεύτερος τὸ 999. Εκατόρθωσε μὲ τὸν καλόν του τρόπον, καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν λαόν.

ΓΕΡΓΙΣ, Πέρσης, υἱὸς τοῦ Αρίζου. Εχρημάτισε στρατηγὸς εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Ξέρξου. Ηρόδοτ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΌΣ, Καῖσαρ, υἱὸς τοῦ Δρούσου· ἐχρημάτισε περίφημος ἡγεμὼν, καὶ μὲ μεγάλην παιδείαν, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Οβιδίου. Οὗτος ἐγνώριζε καλῶς τὴν Ελληνικὴν, καὶ Λατινικὴν διαλέκτους· μετέφρασε τὰ φαινόμενα τοῦ Αράτου καὶ τὰ Προγνωστικὰ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μετὰ τοῦ Αβιανοῦ. Εζη τὸ 10. Π.Χ.

ΓΕΡΜΑΝΌΣ· οὗτος εὐνουχίσθη μόνος του· ἔγινε κατ' ἀρχὰς ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου· τὸ δὲ 715. ἀνέβη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσαντινουπόλεως, καὶ ἐπειδὴ ἐναντιώθη μεγάλως Λέοντος τοῦ Ισαύρου, περὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων, τὸν ἐβγαλαν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἔζησεν ἔπειτα ὡς ἰδιώτης. Συνέγραψε ἀρκετὰ συγγράμματα, περὶ τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐπιστολὰς, καὶ ὁμιλίας ξ', εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Θεοτόκου.

ΓΈΣΙΟΣ, Ιατροσοφιστὴς, ἀπὸ τὴν Αραβίαν. Εζη ἐπὶ Ζήνωνος, καὶ τὸν εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Οὗτος ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἐσύστησε τὴν τέχνην τῆς Ιατρικῆς.

ΓΈΣΝΕΡ, Σολομών, ἔνδοξος ποιητὴς βουκολικὸς· ἐσυγκρίθη μὲ τὸν Θεόκριτον καὶ Βιργίλιον. Οὗτος ὁ ἀγαπητὸς ποι-

ητὴς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν καθαρὰ καὶ ὡραῖα, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ξούρχ, πόλιν τῆς Βικέρης τὸ 1788. εἰς ἡλικίαν 60. ἐτῶν.

ΓΈΤΑΣ Σεπτίμιος, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καρακάλλα· οὗτος ἦτον πολλὰ γλυκὺς, συμπαθητικὸς, μετριόφρων, καὶ ἠγάπα τὰς τέχνας. Ὁ αὐτοκράτωρ Σεβῆρος ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ, ὅλους τοὺς συνωμότας τοῦ Αλβίνου, καὶ Νίγρου· ὁ Γέτας ἦτον εἰς ἡλικίαν 8 χρόνων, καὶ βλέπων τὸ μελετώμενον, ἐλυπήθη καὶ παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ τοὺς συγχωρήσῃ· ὁ δὲ ἀδελφός του Καρακάλλας, τὸν παρεκίνει νὰ φονεύσῃ οὐ μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ τέκνα των, πρὸς τὸν ὁποῖον δυσαρεσκηθεὶς ὁ Γέτας εἶπε· "σὺ δὲν λυπῆσαι τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων; βέβαια εἰς περίσασιν δὲν θέλεις λυπηθῆ καὶ τὸν ἴδιόν σου ἀδελφόν σου.,, τῷ ὄντι οὕτως ἠκολούθησε· διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σεβήρου, ὁ Καρακάλλας ἐμαχαίρωσε τὸν ἀδελφόν του Γέταν, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του Ιουλίας, ἥτις ἐπληγώθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν χεῖρα τὸ 212. Μ. Χ. καὶ οὕτως ὁ Γέτας ἔλαβε τέλος τὸ 23. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Σιέναν, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων καὶ λιθιξόος· ἐγνώριζεν ἄριστα καὶ τὴν ζωγραφικήν. Οὗτος ἔκαμε τὸ παλάτιον τοῦ Δουκὸς εἰς τὸ Οὐρβῖνον. Ἀπέθανε τὸ 1470.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος, καὶ κάλλιστος μουσικός. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 59. ἐτῶν, ἀπὸ δυσαρέσκειαν τινὰ, ἥτις τοῦ προῆλθε ἀπὸ μίαν ἐρωμένην του· τὸ 1511.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ μοναχὸς, καὶ ἡγούμενος· οὗτος ἐχρημάτισε καὶ σύγγελος τοῦ Ταρασίου Πατριάρχου Κωνσαντινουπόλεως· ἐπεχείρισε νὰ συγγράψῃ τὰ ἀπὸ κτίσεως κόσμου συμβάντα, μέχρι τοῦ 800. Μ.Χ. ἀλλ' ἀποθανὼν ἀφῆκεν αὐτὸ ἀτελές· εἶχε δὲ προχωρήσει τὸ σύγγραμμά του ἕως τῶν χρόνων Διοκλητιανοῦ. Ἔζη τὸ 790. Μ.Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Παχυμέρης· ἐγεννήθη εἰς Νίκαιαν τὸ 1242. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὰς οἰκογενείας τῶν Γραικῶν, οἵτινες κατέφυγον ἐκεῖ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων ἁλώσεως τῆς Κωνσαντινουπόλεως· ἦλθεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τὸ 19. ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, καὶ τοῦ Παλαιολόγου, καὶ ἔλαβε πρῶτον τὸ ἀξίωμα τοῦ Διακόνου, τοῦ Ιερομνήμονος καὶ τοῦ Πρωτεκδίκου. Ἔζη τὸ 1340.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Γεμιστὸς, ὅστις ὠνομάσθη καὶ Πλήθων. ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν· ἦτο δὲ φιλόσοφος Πλατωνικὸς, καὶ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος ἀνήρ. Διδάσκαλός του ἐχρημάτισε Βησσαρίων ὁ Καρδηνάλιος. Ἦτον ἀγαπητὸς πολλὰ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου· λέγουσιν ὅτι ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν χρόνων. Συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα, καὶ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ περὶ Αρετῶν. Ἔζη τὸ 1430. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Πισείδιος· ἦτον ἀπὸ τὴν Πισειδίαν, ἐχρημάτισε διάκονος καὶ χαρτοφυλαξ τῆς ἐν Κωνσαντινουπόλει Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἤνθει εἰς τοὺς χρό-

νους τοῦ Ηρακλείου, καὶ ἐυδοκίμησεν εἰς τὴν Ρητορικήν. Ἐκ τῶν ποιημάτων του ἐξεδόθησαν μόνον, τὸ περὶ Κόσμου Ιαμβικὸν, περὶ τοῦ ὁ ποίου ὁ Σουΐδας λέγει, ὅτι συνίσταται ἀπὸ 3000 στίχους, καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἕτερον Ιαμβικὸν ποίημα εἰς τὸν ναὸν τῶν Βλαχερνῶν. Ἐξεδόθησαν τὸ 1772. ἔζη περὶ τὰ 630. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Τραπεζούντιος· ὑπῆγεν εἰς τὴν Ιταλίαν ὀλίγον πρὸ τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς φιλολογίας εἰς τὴν Βικεντίαν τὸ 1426. εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1430· καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1440. Ἐξέδωκε μίαν σύγκρισιν, μεταξὺ Αριστοτέλους καὶ Πλάτωνος, ἥτις ἐσάθη αἰτίακαὶ ἐσυγχίσθη μὲ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς Ακαδημιακῆς Αἱρέσεως. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1484. εἰς ἡλικίαν πολλὰ προβεβηκυῖαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Κύπριος, ὅσις περὶ τὰ 1283 ἐσάθη ἓξ χρόνους Πατριάρχης τῆς Κωνσαντινουπόλεως. Ητον εἷς τῶν σοφωτέρων Λεξικογράφων τῆς Δυτικῆς Εκκλησίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Λεκαπηνὸς, γραμματικὸς κάλλιγος· ἔζη τὸ 1310. Συνέγραψε περὶ συντάξεως ῥημάτων, καὶ ἓν λεξικὸν τῶν Αττικῶν λέξεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ ἐπωνομασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του χοιροβοσκὸς· περίφημος γραμματικὸς τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Αφησεν ὀλίγα συγγράμματα. Ἔζη τὸ 400. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Διαιρέτης, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. Οὗτος ἐσχολίασε τὸ περὶ διαιρέσεως κεφάλαιον τοῦ Ερμογένους.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ερμώνυμος, Σπαρτιάτης· οὗτος εὑρισκόμενος εἰς τὴν Ρώμην, ἐσάλη ἀπὸ τὸν Πάπα Σίξτον εἰς τὴν Αγγλίαν, διὰ νὰ διορθώσῃ ἀναγκαίας τινὰς Εκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις· εἰς δὲ τὴν ἐπιστροφήν του διαβὰς ἀπὸ τὰ Παρίσια, ἔμεινεν ἐκεῖ, καὶ ἐδίδασκεν ἐπὶ δημοσίου καθέδρας τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον. Σώζονται αὐτοῦ εἰς πολλὰς βιβλιοθήκας, ὡραιότατα χειρόγραφα. Ἔζη τὸ 1470. Μ. Χ.

ΓΕΩΦΡΙΟΣ, Χῶσερ, πατὴρ τῆς νέας Αγγλικῆς ποιήσεως. Απέθανε τὸ 1400. Μ. Χ.

ΓΙΑΚΟΜΟΣ, διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Αρραγωνίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Οὗτος ὁ Πρίγγιψ ὁμοῦ μὲ τὸν Πέτρον Νολάσκον ἐσύναξαν χρήματα, διὰ νὰ ἐξαγωράσωσι τοὺς χριστιανοὺς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν αἰχμάλωτοι εἰς τοὺς Τούρκους. Σχεδὸν ἑξήκοντα χρόνους ἐπολέμει μὲ τοὺς Αφρικανοὺς, ἀλλὰ τέλος ἔλαβε κακὴν φήμην διὰ τὰς ἀσωτίας του. Απέθανε τὸ 1276 Μ. Χ.

ΓΙΑΝΝΟΣ Πέτρος, Ιταλὸς, ἐπίσημος ἱστορικὸς, καὶ μαθηματικός. Συνέγραψε τὴν Ιστορίαν τῆς Νεαπόλεως, διὰ τὴν ὁποίαν κατετρέχθη ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, καὶ τέλος πάντων ἐβλήθη εἰς φυλακὴν, ὅπου μετὰ ἕνδεκα χρόνους ἀπέθανε.

ΓΙΑΡΔΙΝΗ Μαρία, ἀπὸ τὴν Νορμανδίαν ἐπαρχίαν τῆς Δυτικῆς Γαλλίας, γυνὴ ἔνδοξος καὶ πολλὰ πεπαιδευμένη. ἐλθοῦσα εἰς τὰ Παρίσια εἰς ἡλικίαν 20. χρόνων, ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς σοφοὺς· συνέγραψε διάφορα βιβλία περὶ ἔρωτος, περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, καὶ περὶ ἄλλων διαφόρων.

ΓΙΑΣΜΑΝ Αβέλης ὁ Κουκ· περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Οὗτος ἀνεκάλυψε νέα μέρη, ἐπάνω εἰς τὴν νέαν Ολλαν-

δίαν· Απέθανε δὲ τὸ 1642.

ΓΙΓΛΗΣ Γιρόλαμος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Σιένα, περίφημος ποιητὴς, ὅσις συνέγραψε καί τίνα βιβλία. Απέθανε δὲ τὸ 1772.

ΓΙΟΒΙΝΑΛΗΣ, Ιταλὸς, λαμπρὸς ποιητὴς Σατυρικὸς τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ἐπὶ Νέρωνος· ἐσάλη νὰ διοικήσῃ στρατεύματά τινα εἰς τὴν Λυδίαν. Απέθανε δὲ περὶ τὰ 128. Μ.Χ.

ΓΙΟΜΕΛΛΗΣ, Νικόλαος, Ιταλὸς, συνθετὴς τῆς Μουσικῆς. Συνέγραψε βιβλία μουσικῆς, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. ἀπέθανε τὸ 1774.

ΓΙΟΝΕΣ, Παῦλος, ὁ πρῶτος ναυτικὸς τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς. Εγεννήθη εἰς τὴν Σκωτίαν, ἐπαρχίαν τῆς μεγάλης Βρετανίας. Τὸ 1775. ἀπέρασεν εἰς τὴν Αρκτικὴν Αμερικὴν· ἡ Κυβέρνησις τοῦ ἔδωκεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἕνα πλοῖον· τὸν δὲ ἀκόλουθον χρόνον ἔγινε ναύαρχος μὲ τὴν ἀνδρείαν του, καὶ ὠφέλησε μεγάλως τὴν Αμερικήν. Απέθανε δὲ εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1792.

ΓΙΟΤΟΣ, Ιταλὸς, ἐπίσημος ζωγράφος, ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ ἁγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου φαίνεται μία εἰκὼν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐζωγράφησε, καὶ παριστάνει τὸ πλοῖον τοῦ Αποστόλου Πέτρου, τὸ ὁποῖον ταράττεται ἀπὸ τὴν θαλασσοταραχήν. Απέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1336.

ΓΙΟΥΓΟΥΡΤΑΣ, βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας, ἐπαρχίας τῆς Αφρικῆς, υἱὸς τοῦ Μανασσὰλ· οὗτος ἀνετράφη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ θείου του, ὅσις μετὰ τὸν θάνατόν του, τὸν ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὰ δύω του παιδία Αδέρβαλον, καὶ Θέμψαλον, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐφόνευσεν μετ' ὀλίγου καιροῦ διάστημα. Ητον μέγας ἐχθρὸς τῶν Ρωμαίων, οἵτινες ἦσαν σύμμαχοι τοῦ Αδερβάλου, καὶ ἐκίνησαν πόλεμον κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸς διέφθειρε μὲ χρήματα τὸν Υπατον Καλπούρνιον Μπέσιαν, καὶ πολλοὺς ἄλλους σημαντικοὺς τῶν στρατευμάτων, καὶ οὕτως διελύθη ἡ κατ' αὐτοῦ ἐκστρατεία τῶν Ρωμαίων. Ελεγε δὲ μὲ καταφρόνησιν, ὅτι ἡ Ρώμη εἶναι φιλάργυρος, καὶ δίδεται αὐτοθελήτως, εἰς ὅποιον ἔχει χρήματα νὰ τὴν ἀγοράσῃ. Μετὰ δύω χρόνους ὅμως ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Μάριον μητρυιόν του, ὅσις τὸν παρέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ Σύλλα τὸ 106. Π.Χ. καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν Ρώμην μὲ θρίαμβον, ὅπου καὶ ἐφυλακώθη καὶ ἀπέθανε.

ΓΙΟΥΜΠΑΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας· ὅσις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Θεψάλου, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου, καὶ συνεμάχησε μὲ τὸν Πομπήϊον κατὰ τοῦ Ιουλίου Καίσαρος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Πομπηΐου ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Καίσαρα, καὶ φεύγων ἐπρόφαξε τὸν συντροφόν του Πετρήγιον, καὶ τὸν ἐφόνευσεν, τὸ 46. Π.Χ.

ΓΙΟΥΝΕΪΔΗΣ, Αμπου-Χασσὲμ, ἔνδοξος διδάσκαλος Οθωμανὸς· οἱ Οθωμανοὶ τὸν δοξάζουν, ὡς ἅγιον. οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ φρόνησις ἑνὸς ἀνθρώπου τιμᾶται, καθὼς αὐτὸς τὴν μεταχειρίζεται· ἐὰν τις τιμᾷ τοῦτον τὸν κόσμον δὲν ὠφελεῖ· διότι ὁ κόσμος εἶναι μάταιος, ὅμως ἐὰν τιμᾷ τὴν ἄλλην ζωὴν, ὁ Θεὸς τοῦ δίδει τὴν ἀμοιβήν. Οσις τιμᾷ τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ἡ ἀμοιβὴ

του εἶναι ἀσύγκριτος. Ἀπέθανε δὲ τὸ 909. Μ.Χ.

ΓΙΡΑΛΔΗΣ, Γρηγόριος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. ἀνὴρ μὲ διαφόρους διαλέκτους, καὶ καλὸς μαθηματικὸς· οὗτος ἐξέδωκε πολλὰ συγγράμματα, καὶ ἀπέθανε τὸ 1562. Μ.Χ.

ΓΙΡΘΙΑ, γυνὴ ἀνδρεία· αὕτη ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ταχυδρόμον, ὅτι ὁ ἀνεψιός της Ἀγρότατος ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην, καὶ ἡ ψυχή της ἔμεινε διόλου ἀτάραχος, καὶ εἶπεν, ὅταν ὁ ἀνεψιός μου ὑπῆγε νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς ἐχθρούς, ἤξευρα, ὅτι, ἢ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἢ νὰ φονεύσῃ τοὺς ἐχθρούς, εὐχαριστοῦμαι μεγάλως ὅτι αὐτὸς ἀπέθανε μὲ γενναιότητα, καὶ μὲ τὴν ἀνδρείαν του ἐτίμησε τὸν ἑαυτόν του, τὴν πατρίδα του, καὶ τοὺς γεννήτοράς του, παρὰ ἐὰν ἤθελε ζήσει πολλοὺς χρόνους ὀκνηρὸς, καὶ ἀκίνητος.

ΓΙΡΟΛΑΜΟΣ, φίλος, καὶ μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου Οὔσῃ, καὶ εἷς τῶν ὑπερασπιζομένων τὸ δόγμα τοῦ διδασκάλου του. τὸ 1415. ἐπροσκλήθη εἰς τὸ συνέδριον τῆς Κωνσαντίας πόλεως εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ φθάσας αὐτοῦ κατεδικάσθη εἰς φυλακὴν, μὲ πρόταση τοῦ, ἢ νὰ παραιτηθῇ τοῦ δόγματος τοῦ διδασκάλου του, ἢ, ὅτι θέλουν τὸν καύσειν ζωντανόν. αὐτὸς δὲ φοβηθεὶς, παραίτησε τὸ δόγμα, καὶ ὠνειδίσθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν του· ἀλλ' εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἐφανέρωσε ἐκ δευτέρου τὰ αἰσθήματά του εἰς τὰ περὶ τοῦ δόγματος, καὶ ἐπροσκλήθη πάλιν εἰς τὸ συνέδριον, καὶ ὡμολόγησεν, ὅτι ἐπιθυμεῖ μεγάλως νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ δόγμα του, καὶ ἐπάνω εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς, καὶ οὕτω κατα-

δικασθεὶς, ὑπῆγε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς, μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν.

ΓΙΣΙΕΡΗΣ Μικέλης, Ἰταλὸς, ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1566. καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Πίος πέμπτος· περίφημος διὰ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ ἀφιλοκερδίαν του. Οὗτος πρῶτος μετὰ ὀκτὼ αἰῶνας ἀκύρωσε τὴν παλαιὰν συνήθειαν, τοῦ νὰ πληρώνουν εἰς τοὺς Ἱερεῖς, διὰ νὰ λαμβάνουν τὴν συγχώρησιν. Ἀπέθανε δὲ περὶ τὸ 1572. Μ.Χ.

ΓΛΑΥΚΙΠΠΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν ἄνδρα της Ποτάμονα. Αἰσχιν.

ΓΛΑΫΚΟΣ, Ἕλλην, ἀπὸ τὸ Ἄργος.

ΓΛΑΥΚΩΝ, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος· τούτου φαίνονται εἰς μίαν ἔκδοσιν ἐννέα διάλογοι, Φείδωλος· Εὐριπίδης· Ἀμύντιχος· Εὐθίας· Λυσιθείδης· Ἀριστοφάνης· Κέφαλος· Ἀναξίφημος· Μενέξενος. ὑπάρχουν καὶ ἕτεροι τριάκοντα δύω ὑπὸ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ νομίζονται νόθοι.

ΓΛΥΚΑΣ. Ζ. Μιχαὴλ Γλυκᾶς.

ΓΝΕΪΟΣ, καὶ Σέξτος, υἱοὶ τοῦ Πομπηΐου, ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Ἰσπανίας, ἀλλ' ὁ Καῖσαρ τοὺς ἐνίκησεν εἰς τὴν μάχην τῆς Μούνδας τὸ 45. Π.Χ. καὶ ὁ μὲν Γνεῖος ἐφονεύθη, ὁ δὲ Σέξτος ἀπέρασεν εἰς τὴν Σικελίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκυρίευσεν· ἔπειτα δὲ ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Αὔγουσον, καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Ασίαν μὲ ἑπτὰ μόνον πλοῖα, ἐκ τῶν 350. τὰ ὁποῖα εἶχε πρότερον πολεμῶν· τέλος κατέφυγεν εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη τὸ 35. Π.Χ.

ΓΝΕΟΣ Νέβιος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κομπανίαν, ἐπηχίαν τῆς Ἰταλίας· ποι-

ητής Λατῖνος ἀρχαιότατος. Ἔζη τὸ 230. Π.Χ. Οὗτος ἐσύνθεσεν ἕνα μέγα πλῆθος τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν Σατυρικῶν, καὶ ἓν ποίημα διὰ τὴν πρώτην μάχην Πανίκαν.

ΓΝΩΣΙΔΗΜΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Ὠραιοῦ· ἐν Εὐβοίᾳ. Αἰσχ.

ΓΟΓΓΥΛΟΣ, Ελλην, ἀπὸ τὴν Ερέτριαν· ὅσις ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του, κατέφυγεν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε δωρεὰν τὰς πόλεις, Μυρίναν καὶ Γρύνιον. Θου. 128.

ΓΟΓΓΟΡΑΣ, Λοδοβίκος, Ισπανὸς, ἐπωνομάσθη Πρίγγιψ τῶν ποιητῶν τῆς Ισπανίας.

ΓΟΛΔΟΝΗΣ Κάρλος, Ιταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1707. περίφημος ἀνακαινιστὴς τοῦ Ιταλικοῦ Θεάτρου· οὗτος ἐπαγγέλετο τὴν νομικὴν εἰς τὴν πατρίδα του, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου καὶ ἐδίδασκε Πριγγιπέσσας τὴν Ιταλικὴν διάλεκτον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδιδαν καὶ μισθὸν, 4000. Λίρας τὸν καθ᾽ἕκαστον χρόνον. Μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐλάμβανεν ἡ γυνή του ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, τὰ δύω τρίτα τοῦ μισθοῦ του.

ΓΟΛΔΣΜΙΘ, Ιρλανδὸς, περίφημος ἱστορικὸς· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς παλαιᾶς Ελλάδος, τῆς Ρώμης, καὶ τῆς Αγγλίας. Ἀπέθανε τὸ 879. Μ.Χ.

ΓΟΛΙΟΣ Γιάκομος, ἔνδοξος διδάσκαλος, Ἀραψ, καὶ ὁ πλέον σοφὸς τοῦ αἰῶνός του εἰς τὰς Ασιατικὰς διαλέκτους· οὗτος συνέγραψε ἕνα Λεξικὸν Αραβικὸν, καὶ ἕνα Περσικὸν, καὶ διαφόρους ἄλλας ἱστορίας. Ἀπέθανε τὸ 1667. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων.

ΓΟΝΖΑΓΑ Ιουλία, γυνὴ τοῦ Βεσπεσιανοῦ Κολόνα, ἦτον πολλὰ ὡραία, καὶ τόσην φήμην εἶχεν, ὥστε ὁ Σουλεϊμάνης ὁ δεύτερος τὴν ἠράσθη χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ, ὅθεν διώρισε τὸν ναύαρχον τοῦ βασιλέως τοῦ Αλγερίου, νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν κλέψῃ τὸ 1540. αὐτὸς δὲ ὑπῆγε διὰ νυκτὸς, καὶ ἐκυρίευσε τὴν χώραν. ἀλλ᾽ ἡ Ιουλία ἀκούσασα τὴν ταραχὴν ἔφυγε γυμνὴ ἀπὸ τὸν οἶκον της, καὶ ἐφυλάχθη εἰς τὰ πλησίον βουνὰ τῆς πολιτείας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ὑπανδρευθῇ.

ΓΟΡΓΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Καρμαντίδου· ἐγεννήθη εἰς τὸ Λεοντῖνον τῆς Σικελίας, ἐχρημάτισε ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς περιφημότατος, καὶ ἔφθασεν εἰς τοσαύτην ἐντέλειαν τῆς τέχνης, ὥστε ἀπετόλμα νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἀκροατάς του, προβάλλετε, καὶ εὐθὺς ἐκ τοῦ προχείρου ἔδιδε τὴν λύσιν τοῦ προβαλλομένου, ὁποίας φύσεως καὶ ἂν ἦτον. Απέθανε τὸ 454. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 108. χρόνων. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται μόνον δύω λόγοι. Ελένης ἐγκώμιον· καὶ Απολογία Παλαμήδους· ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Ρεϊσκίου.

ΓΟΡΓΙΩΝ, Ελλην ἀπὸ τὴν Ερέτριαν, ἀδελφὸς τοῦ Γυγγύλου, ὅσις φυγὼν ὡς ἐξόριστος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἦλθεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν ὡς δῶρον, τὴν πόλιν Γάβριον. Ξεν,

ΓΟΡΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Χέρσιος, βασιλεύς τῆς ἐνΚύπρῳ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Υσάσπου.

ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ὁ νέος, ἔκγονος τοῦ γέ-

ροντος Γορδιανοῦ· ἐσάθη Καῖσαρ εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του· φθάσας εἰς ἡλικίαν 18 χρόνων, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ταρκιλίαν θυγατέρα τοῦ Ημιθέου, τὸν ὁποῖον ὁ Γορδιανὸς ἔκαμεν ὕπατον τοῦ Πραιτωρίου, καὶ ἐκινήθη εἰς πόλεμον κατὰ τοῦ Σαπόρου βασιλέως τῶν Περσῶν. Επολέμησε πρῶτον τοὺς Γότθους· ἀπέρασε τὸν Ελλήσποντον καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν, ἐπολέμησε μὲ τὸν Σαπόρην, καὶ τὸν ἐνίκησεν· ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις, καὶ ἐπαρχίας· Φίλιππός τις δεύτερος Υπαρχος τοῦ Πραιτωρίου τὸν ἐφόνευσε τὸ 244. Μ. Χ.

ΓΟΡΔΥΣ, υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη ἡ Γορδιαία πόλις τῆς Φρυγίας. Στεφ. Βυζ.

ΓΟΡΗΣ, Αντώνιος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀρχαιολόγος ἔνδοξος. Οὗτος ἐλάμπρυνε τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Τοσκάνης. Απέθ. τὸ 1757. Μ. Χ.

ΓΟΥΑΔΑΝΙΟΔΟΣ, Φίλιππος, σοφὸς διδάσκαλος, Αραψ, εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης. Οὗτος μετέφρασεν εἰς τὸ Αραβικὸν τὴν Αγίαν Γραφὴν, καὶ ἔκαμε μίαν ἀπολογίαν εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, κατὰ τοῦ περιφήμου Ιατροῦ Μωαμεθανοῦ Αχμέτ, υἱοῦ τοῦ Τζὶν- Αμπέ. Απέθανε εἰς τὴν Γώμην τὸ 1659.

ΓΟΥΑΖΗΣ, Μάρκος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὸ Παταύϊον. Οὗτος συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν πολέμων τοῦ αἰῶνος του, μὲ λεπτομερεῖς ἐκθέσεις. Απέθ. τὸ 1556.

ΓΟΥΑΡΙΝΟΣ, Ιταλὲς, διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς Γλώσσης καὶ Λατινικῆς.

ΓΟΥΑΪΝΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος Αρχιτέκτων, καὶ μαθηματικός.

ΓΟΥΕΡΚΙΝΟΣ, Φραγγῖσκος, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος· λέγουσιν, ὅτι ἡ Βασίλισσα τῆς Σβεκίας, τὸν ἐτίμησε μὲ μίαν ἐπίσκεψιν, καὶ τοῦ ἐπίασε τὴν χεῖρα, ἐπιλέγουσα, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐγγίσῃ χεῖρα, ἥτις κάμνει πράγματα θαυμάσια. Απέθ. τὸ 1667.

ΓΟΥΪΑΓΔΙΝΗΣ, Φραγγῖσκος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἔνδοξος ἱστορικὸς· συνέγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τὰ 1490 ἕως τὸ 1533. διὰ τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκαν ἐπώνυμον τὸ "Ηρόδοτος καὶ Θουκιδίδης Φλωρεντῖνος. Απέθ. τὸ 1540. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΗΣ, Αλέξανδρος, Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Παταύϊον. Αὐτὸς εὐδοκίμησε μεγάλως εἰς τὴν Ιταλικὴν ποίησιν· οἱ λόγοι του ἠκούοντο μὲ τόσην εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὸν λαὸν, εἰς τρόπον ὥστε ἄλλος ποιητὴς Ιταλὸς, δὲν ἔφθασε σχεδὸν εἰς τόσον βαθμὸν ἐπαίνου. Απέθανε τὸ 1712. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΟΝΟΣ, Κόμης τῆς Φιλανδρίας ἐπαρχίας τοῦ Βελγίου. Ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φίλιππος, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν καὶ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὴν φυλακὴν μὲ συνθήκας, ἂν δὲν ὑποταχθῇ ὁλαὸς τῆς Φιλανδρίας, ὅς τις εἶχεν ἀποσατήσει, νὰ ἐπιστρέψουν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν· ἀλλ' οὗτοι μὴ δυνηθέντες νὰ καθησυχάσουν τὴν ἀποσασίαν, ἐφυλακώθησαν καὶ δεύτερον, περὶ τὰ 1304. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΟΣ Ρένης, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, κάλλιστος ζωγράφος· ὅταν ἐζωγράφιζεν ἐνδύετα μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὑπηρετεῖτα ἀπὸ τοὺς μαθητάς του μὲ ἄκραν σιωπήν. Ἔξω τοῦ σχολείου ἦτον σεμνὸς, κοινωνικὸς, καὶ γενναῖος· ὁ τρόπος τῆς ζωγραφίας του ἦτον φυσικὸς, καὶ ζωηρός. Απέθανε τὸ 1640.

ΓΟΥΪΔΟΣ, Ιταλὸς, διδάσκαλος τῆς

Ιατρικῆς, ἔνδοξος διὰ τὰς γνώσεις του, καὶ διὰ τὰ συγγράμματά του· ἐξέδωκε μίαν μετάφρασιν ἑλληνικὴν, τῶν παλαιῶν χειρούργων Ελλήνων. Απέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1569.

ΓΟΥΪΡΑΑΝΔΑΪΟΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ζωγράφος περίφημος, καὶ διδάσκαλος τοῦ Μικελαγγέλου· ἐχρημάτισε πρῶτον χρυσοχόος, ἔπειτα ζωγράφος· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 44. χρόνων.

ΓΟΥΪΤΟΝΟΣ, Ιταλὸς, οἱ Ιταλοὶ τὸν ἐνόμιζον, ὅτι ἦτον ὁ Πρίγγιψ τῆς Ιταλικῆς ποιήσεως, ἕως ὅτου τὸν ἐπεσκίασεν ὁ Δάντης. Απέθανε τὸ 1293.

ΓΟΥΔΙΕΛΑΜΙΝΗΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, σοφὸς Ιατρὸς καὶ μαθηματικὸς· ἔγραψε περὶ ὑδροστατικῆς, καὶ περὶ τῆς φύσεως τῶν ποταμῶν. Απέθανε τὸ 1710. Μ.Χ.

ΓΟΥΝΔΕΒΕΡΓΑ, γυνὴ τοῦ Αρισάλδου βασιλέως τῆς Λομπαρδίας· ἦτον ὡραία τὸ σῶμα, καὶ καλλίστη τὴν ψυχὴν, καὶ κατ' ἐξοχὴν φιλάνθρωπος. Εἷς τῶν οἰκείων τοῦ βασιλέως ὀνόματι Ανδόλφος, μίαν ἡμέραν τὴν ἐκοίνωσεν ἓν ἄτιμον ζήτημα· αὐτὴ δὲ τὸν ὠνείδισε, καὶ τὸν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον. Εξη τὸ 629. Μ.Χ.

ΓΟΥΝΕΪΣ, Ελλην, ἡγεμὼν τῶν Ακαρνάνων, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

ΓΟΥΝΤΕΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Θουριγγίαν πόλιν τῆς Γερμανίας, ἡ φύσις τοῦ ἐχάρισε τὴν ἀνδρείαν, καὶ γενναιότητα, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τὸ 1349. Μετ' ὀλίγους μῆνας τῆς αὐτοκρατορίας του περιέπεσεν εἰς ἀποπληξίαν. Ο Κάρλος Τέταρτος τοῦ ἔδωκεν μίαν μικρὰν ποσότητα χρημάτων, καὶ ἔκαμε παραίτησιν τῆς αὐτοκρατορίας του εἰς τὸν Κάρολον βασιλέα τῆς Βοεμίας. Τὸ βασίλειον τῶν Ρωμάνων ἐπωλήθη πολλάκις, ποτὲ ὅμως εἰς μίαν τοιαύτην οὐτιδανὴν τιμήν. Ο Γούντερος ἀπέθανεν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας, καὶ ἐνταφιάσθη μὲ μεγάλην πομπήν.

ΓΟΥΣΜΑΝ Λουΐζα, βασίλισσα τῆς Πορτογαλλίας. Εγεννήθη εἰς τὴν Ισπανίαν, μὲ τὴν εὐτολμίαν της, καὶ μὲ τὰς ἀρετάς της, ἔβαλε τὸν βασιλικὸν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδρός της. Αὕτη ἡ βασίλισσα ἦτον τὸ παράδειγμα τῆς σεμνότητος, καὶ τῆς σωφροσύνης. Απέθανε δὲ ἀπὸ τὰς πολλὰς δυσχίας, τὰς ὁποίας ἐδοκίμασεν, ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως υἱοῦ της, περὶ τὰ 1666.

ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ Ανδόλφος, ὁ λεγόμενος Μέγας βασιλεὺς τῆς Σβεκίας, διεδέχθη τὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 1611. ἀφοῦ ἔσησε τρόπαια κατὰ τῆς Δανιμαρκίας, Ρωσσίας, καὶ Πολωνίας, τὸ 1630. ἔλαβε μέρος τῶν Προτεσάντων τῆς Γερμανίας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν πόλεμον τὸ 1632. Μ.Χ.

ΓΟΥΤΕΜΒΕΡ, Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αργεντίναν πόλιν τῆς Γαλλίας· οὗτος εἶναι ὁ ἐφευρετὴς τοῦ τύπου περὶ τὰ 1440. Μ.Χ.

ΓΟΥΤΤΕΡΙΟΣ· οὗτος ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τὸν Φερδινάνδον βασιλέα τῆς Καστελλίας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, εἰς τὸν ἴδιον πόλεμον εἶχε φονευθῆ ὁ ἀδελφός του· ὁ δὲ Γουστέριος ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του, μὲ ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν· ἀλ' αὐτὸς τὸ ἐβλασάμωσε, καὶ βαλὼν αὐτὰ εἰς ἓν κιβώτιον

τὸ ἐφύλαττεν ἄταφον, ἕως οὗ ἀπέθανεν ὁ Φερδινάνδος.

ΓΟΦΦΡΕΔΟΣ, Ἰταλὸς, ἱερεὺς τοῦ 12 αἰ ῶνος, μὲ διαλέκτους, Λατινικὴν, Ἑλληνικὴν, καὶ Χαλδαϊκήν. Περιῆλθε σχεδὸν τεσσαράκοντα χρόνους εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ἐσύναξεν ἀπὸ διαφόρους Βιβλιοθήκας περίεργα πολλά.

ΓΡΑΒΙΝΑΣ Ἰωάννης, ποιητὴς Ἰταλὸς, ἐσπούδασεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1688. Ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου εὗρε τὸν Κρεσιβένην, καὶ ἐκ συμφώνου οἱ δύω ἠθέλησαν νὰ ἀναπλάσουν τὴν Ἰταλικὴν ποίησιν. Οὗτος ἐξέδωκε καὶ διάφορα συγγράμματα.

ΓΡΑΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, υἱοῦ τοῦ Δίμωνος· ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Φθιώτιδα τῆς Θεσσαλίας, ἥτις ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὠνομάσθη κυρίως Ἑλλὰς, καὶ Ἕλληνες οἱ κάτοικοι αὐτοῦ. Γραικοὶ ὠνομάσθησαν ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Γραικοῦ. μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ὠνομάσθησαν ὅλοι ἐν γένει οἱ Ἕλληνες, καὶ ἡ Ἑλλὰς, Γραικία, ὄνομα τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο γενικὸν εἰς τὸν καιρὸν τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων. καθότι οἱ ὑπήκοοι μόνον τοῦ εἰρημένου Γραικοῦ, καὶ κάτοικοι τῆς Ἑλλαδοπόλεως, ἤ μικρᾶς χώρας τῆς Θεσσαλιώτιδος, ὠνομάζετο Γραικία, ἔπειτα ὅμως τοῦτο τὸ ὄνομα ἔγινε κοινὸν, ὅπου ἐλαλεῖτο ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.

ΓΡΑΝΔΗΣ, Ἰταλὸς, περίφημος μαθηματικός, καὶ σοφὸς ἀρχαιολόγος, βιογράφος καὶ ποιητής. Οὗτος συνέγραψε περὶ Μηχανικῆς, Γεωμετρίας, Ἀριθμητικῆς, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε 1742.

ΓΡΑΝΜΟΝΤΗΣ, εὐγενὴς Γάλλος. οὗτος ἀφοῦ ἔκαμε μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκάλη ἔπειτα εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐν εἴδει ἐξορίας, διότι εἶχε κατανήσει μέγας οἰνοπότης, καὶ μαινόμενος διὰ τὴν μουσικὴν, καὶ ἀχαλίνωτος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας· ἐδιορίσθη νὰ πολιορκήσῃ τὸ Καμπεῖον, πόλιν τῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε, καὶ ἐλαφυραγώγησε, καὶ ἔλαβεν ἀναριθμήτους θησαυροὺς καὶ λάφυρα.

ΓΡΑΤΙΑΝΗΣ, Γιρόλαμος. οὗτος συνέγραψεν ἓν ποίημα ἐπιγραφόμενον Κλεοπάτρα, καὶ ἄλλας τραγῳδίας καὶ ποιήματα.

ΓΡΑΤΙΑΝΗΣ, Ἰταλὸς. συνέγραψε μίαν ἱστορίαν περὶ τοῦ πολέμου τῆς Κύπρου, καὶ τὰς δυσχίας τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του. Ἀπέθανε τὸ 1611.

ΓΡΑΤΙΟΣ Φαλίσκος· ἐπωνομάσθη οὕτως ἐπειδὴ κατήγετο ἀπὸ τοὺς Φαλίσκους, λαοὺς ἀρχαίους τῆς Γυρρηνίας. Ἔζη τὸ 25. Π.Χ. Συνέγραψε ποίημα κυνηγετικὸν εἰς ἑξαμέτρους στίχους. ἐξεδόθησαν ἐν Μιτταυΐα τὸ 1776. Μετὰ σημειώσεων.

ΓΡΕΗ Ἰωάννα, δυσχὴς πριγγιπέσσα, τὸ 1553. ἐκηρύχθη βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ὑπεχρεώθη νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον, τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐφυλάκωσαν. Ἡ βασίλισσα Μαρία, ἐπρόσταξε καὶ ἐφόνευσαν τὸν ἄνδρατης μέσα εἰς τὴν φυλακὴν· ἡ δυσχὴς σύζυγός του ἔτρεξεν εὐθὺς καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸ αἱματωμένον του σῶμα καὶ τὸ κατεφίλει· ἀλλ' οἱ δήμιοι τὴν ἐσήκωσαν ἐκεῖθεν μὲ καταφρόνησιν, καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν, τὴν ἐφόνευσαν εἰς ἡλικίαν 22. χρόνων.

ΓΡΙΓΕΝΤΙΟΣ, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ταφὰρ, πόλεως τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας· ἤνθει τὸ 530. Μ.Χ. οὗτος συνωμίλισε μὲ

τὸν Ἐβραῖον Ἰουδαῖον περὶ Χριστοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως τῶν Ὁμηριτῶν, καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ. Αὕτη ἡ ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται καὶ διάλογος, ἐξεδόθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων, εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1654.

ΓΡΗΓΟΡΑΣ. Ζ. Νικηφόρος, Γρηγοράς.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Μάγνος, ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, ἐνάρετος ἀνὴρ καὶ πεπαιδευμένος, συνέγραψε πολὰ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα εἰς Λατινικὴν διάλεκτον, καὶ ἐπιστολάς τινάς εἰς τὸ Ἑλληνικόν· Ἀπέθανε τὸ 604.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Πάρδος, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κορίνθου· συνέγραψε περὶ Διαλέκτων· τὰ συγγράμματά του ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1811. μετὰ ἀξιολόγων σημειώσεων. Ἔζη τὸ 1160. Μ.Χ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ θαυματουργός. οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον Θεόδωρος· κατήγετο ἀπὸ ἐπισήμους γονεῖς ἐθνικοὺς ἀπὸ τὴν Νεοκαισάρειαν τῆς Καππαδοκίας· ἔχασε τὸν πατέρα του τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ δὲ μήτηρ του τὸν ἔβαλε νὰ σπουδάσῃ τὴν ῥητορικὴν, ἐνταυτῷ καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, διερχόμενος δὲ τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης, ἦλθεν εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅπου εὑρὼν τὸν Ὠριγένην, ἔμεινε παρ' αὐτῷ, ὁμοῦ καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀθηνόδωρος, ὃς τις τὸν ἐδίδαξεν τὰ εἴδη τῆς φιλοσοφίας, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν· διέτριψεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ὠριγένους ἀπὸ τὰ 238. μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου κατεπείσθη νὰ ἀναδεχθῇ, τὸ ἀξίωμα τῆς ἐσκοπῆς τῆς Νεοκαισαρείας τὸ 264. Μ.Χ. ζήσας δὲ θεαρέστως, καὶ ἐκτελῶν πολλὰ θαύματα, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον τὸ 270 Μ.Χ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ θεολόγος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀριαζὸν, πόλιν τῆς Καππαδοκίας τὸ 300. Μ.Χ ὁ πατήρ του ἦτον ἐπίσκοπος τῆς Ναζιανζοῦ πόλεως. ἐμαθήτευσεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, ἔπειτα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τέλος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐφιλιώθη μὲ τὸν Μέγαν Βασίλειον, καὶ ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Ἰουλιανόν. Ὁ Βασίλειος τὸν ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον τῶν Ζασίμων, τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Καισαρίας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἦτον νοσώδης παραιτήθη καὶ διεδέχθη τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ πατρός του. τὸ δὲ 378. ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου· ἔπειτα παρεχώρησε τὸν θρόνον του, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀριανζὸν τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε. Συνέγραψε 35. ὁμιλίας· καὶ 244. ἐπιστολὰς, καὶ διάφορα ἄλλα ποιήματα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς Βασιλείου τοῦ Μεγάλου· ἐγεννήθη εἰς τὸν Πόντον τῆς Καππαδοκίας, ἐδόθη ὅλος εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ εὐδοκίμησε τόσον μεγάλως, ὥστε ἐπαινεῖται τὸ ὕφος του, ὡς γλαφυρώτατον· ἔκαμε μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὠνομάσθη Πατὴρ Πατέρων· κατὰ πρῶτον προεχειρίσθη ἀναγνώστης, μετέπειτα τὸν ἀνέβασεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν θρόνον τῆς ἐπισκοπῆς Νύσσης τὸ 372. ἦτον παρὼν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην σύνοδον τὸ 381. καὶ 394. τὰ συγγράμματά του σώζονται σχεδὸν ὅλα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια εἰς τόμους δύω. τὸ 1615.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ Παλαμᾶς, κατήγετο

ἀπὸ τὴν Ασίαν· Παραιτηθεὶς τὰς βασιλικὰς τιμὰς ἦλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ορος, ὁμοῦ μὲ ἄλλους δύω ἀδελφούς του, καὶ ἔγιναν μοναχοί. τὸ 1347. ὁ Βασιλεὺς Κατακουζηνός, καὶ ὁ Πατριάρχης Ισίδωρος, ἐψήφισαν αὐτὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλ' ὁ διοικητὴς ταύτης τῆς πόλεως δὲν τὸν ἐδέχθη, καὶ διευθύνθη εἰς τὴν Λῆμνον. Ητον δὲ πάρεδρος καὶ εἰς τὴν σύνοδον, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς Κωνσαντινούπολιν κατὰ τοῦ Βαρλαάμ. Ἐζη τὸ 1351. Συνέγραψε πολλὰ κατὰ Λατίνων, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἀνέκδοτα.

ΓΡΙΜΑΛΔΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, πόλιν τῆς Ιταλίας, περίφημος ζωγράφος. ἀπέθανε τὸ 1680. Μ. Χ.

ΓΡΙΜΟΑΛΔΟΣ Ιταλὸς, Δούξ τῆς Βενεβέντου ἐπαρχίας τῆς Ιταλίας· ἀφοῦ ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ Μιλάνον, καὶ ἀπὸ τὴν Παυΐαν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αρφέρτου, ἐνίκησε μὲ ἀπάτην τοὺς Γάλλους, ἐπροσποιήθη τρόπον τινὰ, ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸ φθάσιμόν των εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅθεν διὰ νυκτὸς, ἐνῷ αὐτοὶ ἦσαν βυθισμένοι εἰς τὸν ὕπνον ἀπὸ τὴν οἰνοποσίαν, ὥρμησαν ἐκεῖνοι αἰφνιδίως καὶ τοὺς κατέκοψαν.

ΓΡΙΣΜΟΝΔΑ Παυλίνα, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πέργαμον πόλιν τῆς ἐπικρατείας τῶν Ενετῶν· ἦτον καλλίστη ποιήτρια, ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, καὶ ἀπέθανε τὸ 1801. Μ. Χ.

ΓΡΟΖΙΟΣ Οὔγος, νομοθέτης ἄριστος. καὶ συγγραφεὺς τοῦ ἀνθρωπίνου δικαιώματος· ἐγεννήθη εἰς τὸ Δελφινάτον, ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας, τὴν 11. Απριλίου 1582. Απέθανε εἰς τὸ Στοκχόλμ Μητρόπολιν τῆς Σβεκίας τὸ 1645. Μ. Χ.

ΓΡΟΤΤΟΣ Δοδοβῖκος· οὗτος ἐγεννήθη τυφλὸς, πλὴν ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὴν λογικὴν καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐδημηγόρησεν ἐπαινῶν τὸν Ενρίκον Βασιλέα τῆς Γαλλίας. Σώζονται τούτου διάφορα ποιήματα. Απέθανε τὸ 1585.

ΓΡΥΛΛΟΣ, υἱὸς τοῦ περιβοήτου Ξενοφῶντος, ἐπληγώθη θανατηφόρως, πολεμῶν μὲ ἀνδρείαν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Μαντηνίας εἰς Πελοπόννησον τὸ 360. Π. Χ. ἔλαβε τόλμην ἐνῷ ἦτον πληγωμένος, καὶ ἐφόνευσε τὸν Επαμινῶνδα Αρχισράτηγον τῶν Θηβαίων· ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατόν του ὁ Ξενοφῶν ὁ πατήρ του, ὑπερελυπήθη, καὶ ἐπειδὴ ἐθυσίαζε καὶ εὑρέθη μὲ στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸν εὔγαλε, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ υἱός του ἐφονεύθη, ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν ἀρχισράτηγον τῶν ἐχθρῶν, ἔβαλε πάλιν τὸν στέφανον, λέγων, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ μου μακρὰν τοῦ νὰ προξενήσῃ λύπην, πρέπει νὰ ἑορτασθῇ.

ΓΡΥΤΤΟΣ, Αθηναῖος· οὗτος κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος, διὰ τὰς μεγάλας πονηρὰς καὶ αἰσχρὰς του πράξεις, ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου. Αριστοφ. 877.

ΓΡΥΦΟΣ, ὠνομάσθη οὕτως· διότι ἡ μύτη του ἦτον πολλὰ χονδρὴ· ἦτον υἱὸς τῆς Κλεοπάτρας· οὗτος ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του Σέλευκον, διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν βασιλείαν· ἀλλ ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἐφθόνησε ὑποπτευθεῖσα μήπως, μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Αλεξάνδρου νίκην του τὴν ἀφαιρέσῃ τὴν ἐξουσίαν· ὅθεν ἐπισρέφων ἀπὸ τὴν νίκην του ἐπρόσφερε ἕνα ποτήριον οἴνου μὲ φάρμακον· ἀλλ αὐτὸς ὑποπτευθεὶς δολιότητα, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πίῃ, καὶ ἔδωκε τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν

αὐτὸς τὴν εἶπε, ὅτι ἂν δὲν τὸ πίῃ θέλει βεβαιώσει τὴν ὑποψίαν του· αὐτὴ δὲ διὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ πᾶσαν ὑποψίαν, ὑπεχρεώθη νὰ τὸ πίῃ, καὶ οὕτως ἀπέθανε.

ΓΥΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Δασκύλου, φίλος τοῦ Κανδάλου βασιλέως τῶν Λυδῶν· οὗτος κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας βασιλίσσης, ἐφόνευσε τὸν Κανδάλην, καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας τὸ 760. Π.Χ. βασιλεύσας 38. χρόνους· λέγεται, ὅτι ἐξάθη πλουσιώτατος, ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διάφορα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πολύτιμα ἀναθήματα. Ηρόδοτ.

ΓΥΛΙΠΟΣ, ὁ Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου. Τὸν ἔξειλαν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Συρακουσίους, καθ' ὃν καιρὸν εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς Ἀθηναίους· ἀφοῦ δὲ τοὺς ἐνίκησε πολλάκις, ἔλαβε καὶ τοὺς στρατηγοὺς των Νικίαν καὶ Δημοσθένην, καὶ ὅλον τὸ μεῖναν στρατόπεδον αἰχμαλώτους· ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σπάρτην μὲ πλούσια λάφυρα, καὶ ἐνδόξως.

ΓΩΒΡΥΑΣ, εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν, οἵτινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Καμβύσου. Ηρόδοτ.

ΓΩΒΡΥΑΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμόνων τῶν Αἰγαίων. Ηρόδοτ.

ΓΩΒΡΥΑΣ, εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχιστρατήγων τοῦ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, ὅτε οὗτος ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Κύρου, τοῦ νεωτέρου. Ξενοφ.

Δ

ΔΑΒΑΝΤΖΑΤΗΣ Βερνάρδος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον περὶ Γεωργικῆς τῆς Τοσκάνης. Ἔζη περὶ τὰ 1600. Μ. Χ.

ΔΑΒΙΔ, ἔνδοξος καὶ ἐπιτήδειος ζωγράφος, Γάλλος, ἀσπλαγχνος καὶ αἱμοβόρος· ἡ Κυβέρνησις ἐπροσταξε νὰ κόψουν τὴν κεφαλήν του, ὁμοῦ μὲ τὴν τοῦ Ροβεσπιέρου τὸ 1794. ἀλλ' οἱ μαθηταί του τὸν ἐπροφύλαξαν, καὶ οὕτως ἀπέφυγε τὴν κατακρίσιν.

ΔΑΒΙΔ, υἱὸς τοῦ Ιεσσαί, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ιούδα, ὅστις ἀπὸ ποιμὴν ἔγινε προφήτης καὶ βασιλεύς. Οὗτος ὁ λαμπρὸς ἀνὴρ ἐνεπνεύσθη θεόθεν, καὶ συνέγραψε τὸ Ψαλτήριον, τὸ ὁποῖον περιέχει μεγάλα μυστήρια, καὶ πολλὰς ἐντολὰς ἠθικὰς, καὶ τὰς Προφητείας ὅλων τῶν συμβάντων εἰς τοὺς Εβραίους. Κατὰ τὴν κοινὴν ἰδέαν, ἡ γλυκεῖα μελῳδία τῆς κινύρας τοῦ Δαβὶδ, ἔκαμε τὰ πουλία νὰ μένουν ἀκίνητα, καὶ ἐμαλάκωνε καὶ αὐτὸν τὸν σίδηρον. Ἐμονομάχησε καὶ ἐνίκησε τὸν Γίγαντα Γολιάθ, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Σαοὺλ, πρώτου βασιλέως τῶν Ισμαηλιτῶν, καὶ τὸν κατετρόπωσεν. Εἰς τὸ γῆρας του ἐκυρίευσε τὸ Αζὼθ πόλιν τῶν Γιγάντων. Ἀπέθανε τὸ 1014. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων, βασιλεύσας χρόνους 49. καὶ ἄφησε διάδοχον τοῦ θρόνου του τὸν υἱόν του Σολομῶντα, προτιμήσας αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα

του τέκνα, ὅσα εἶχεν ἀπὸ διαφόρους γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἔλαβε.

ΔΑΒΊΛΑΣ, Ενῤῥῖκος, περίφημος ἱστορικὸς, συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν ἐμφυλίων πολέμων τῆς Γαλλίας, καὶ εἷς τῶν κλασικῶν Ιταλῶν συγγραφέων· χωρικός τις ἀπό τὴν Βερώνην τὸν ἐφόνευσε τὸ 1631. ἐνῷ περιήρχετο εἰς τὰς πόλεις, διὰ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας.

ΔΑΊΔΑΛΟΣ, Ελλην, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐπάλμου, καὶ τῆς Λευκίππης, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, καὶ τέκτων ἄριστος. Οὗτος κατεσκεύασε πολλὰ ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα ἐκινοῦντο ἀφ' ἑαυτῶν. ἐφεῦρε μηχανὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔλαβε μεγάλην φήμην. Λέγουσιν, ὅτι διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Κρήτης μὲ τὸν υἱόν του Ικαρον, ἐφεῦρε τὰ πανία τῶν πλοίων, καὶ τὰ μετεχειρίσθη πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀργῆς τοῦ Μίνωος· ἀλλ' ὁ υἱός του ἐνῷ ἐκυβέρνα τὰ πανία, ἀπὸ ἀμάθειαν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Αὐτὸ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μυθολογοῦν, ὅτι αὐτὸς ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα μὲ πτερὰ, τὰ ὁποῖα ἦσαν κολλημένα μὲ κηρίον, καὶ ὅτι ὁ Ικαρος ἀνέβη πολλὰ ὑψηλὰ, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἔλυσε τὸ κηρίον, ἐκρημνίσθη, καὶ πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, ἐξ οὗ ἐκλήθη καὶ τὸ πέλαγος ἐκεῖνο Ικάριον. Εζη περὶ τὰ 985. Π.Χ.

ΔΑΊΜΩΝ, Ελλην Αθηναῖος, ἢ ἐκ τῆς νήσου Δήλου. Οὗτος συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Αθηνῶν, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἕως τῶν χρόνων τοῦ Αντιόχου, τῆς ὁποίας λείψανά τινα μόνον ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ τὸ 1812. ὁμοῦ μετ' ἄλλων συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Οὗτος ἔζη περὶ τὰ 280. Π.Χ.

ΔΑΪΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Επαμινῶνδα. Αἰλ. Ποικ. Ιστορ.

ΔΑΪΦΙΩΝ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας. Απολόδ.

ΔΑΚΙΕΡΗΣ, Ανδρέας, Ιταλὸς, μετέφρασε διάφορα βιβλία Ελληνικὰ, καὶ Λατινικά. Ελέγετο περὶ αὐτοῦ περιπαικτικῶς, ὅτι ὡμοίαζε ἡμίονον φορτωμένον ἀρχαιότητας, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν μανίαν του περὶ ἀρχαιοτήτων. Απέθανε τὸ 1722.

ΔΑΦΟΝΤΗΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1510. ἔνδοξος ζωγράφος, τοῦ ὁποίου διδάσκαλος ἐστάθη ἡ φύσις. Οὗτος εἶχε δύω υἱοὺς Φραγγῖσκον καὶ Λέανδρον, οἵτινες ἐκληρονόμησαν τὰς ἀρετὰς τοῦ πατρός των.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΣ, βασιλεὺς τῆς νήσου Ρόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου. Πίνδ. Καὶ ἕτερος Λακεδαιμόνιος. Θουκ. Καὶ ἄλλος Βυζάντιος.

ΔΑΜΑΣΊΑΣ, Ελλην ἀθλητὴς, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του ῥωμαλαιότητα. Λου.

ΔΑΜΑΣΊΘΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Κανδάλου, βασιλεὺς τῶν Καλυδνίων, καὶ εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Καρικοῦ στόλου, συμμάχου τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ελλάδος.

ΔΑΜΑΣΊΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Ικάρου καὶ τῆς Περιβίας, Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης Απολ. καὶ ἕτερος, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου τοῦ Αβδηρίτου. Αιλ.

ΔΑΜΑΣΊΣΤΡΑΤΟΣ, βασιλεὺς τῶν

Πλαταιῶν, οὗτος ἔθαψε τὸν Λάϊον βασιλέα τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους. Απολ.

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ. Ζ. Ιωάννης Δαμασκηνός.

ΔΑΜΑΡΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Δαμασκὸν τῆς Συρίας, Εχρημάτισε διδάσκαλος εἰς τὰς Αθήνας· ἐσπούδασε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, ἀπὸ τὸν Αμμώνιον τὸν Ερμείαν, τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν Αστρονομίαν τοῦ Πτολεμαίου. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου ἤκουσε τὴν μαθηματικὴν ἀπὸ τὸν Μαρῖνον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ζηνόδωτον, τοῦ ὁποίου ἔγινε καὶ διάδοχος. Ἔζη περὶ τὰ 549. Ἀπὸ τὰ συγγράμματα τούτου σώζονται, λείψανα εἰς τὸν Σουΐδαν καὶ Φώτιον.

ΔΑΜΑΣΟΣ, Ισπανὸς, ἔζη τὸ 1370. Μ.Χ. Οὗτος ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ὀλίγα τινὰ ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, εἰς τὰ Παρίσια, περὶ τὰ 1672.

ΔΑΜΑΣΤΗΣ Σιγειεὺς, σύγχρονος τοῦ Ηροδότου· οὗτος ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ελλανίκου· ἔγραψε χρονολογίαν τῆς Ελλάδος, Κατάλογον περὶ ἐθνῶν καὶ πόλεων, περὶ Ποιητῶν καὶ Σοφιστῶν.

ΔΑΜΑΣΩΡ, Ἰακήσιος, πατὴρ τοῦ Αγελάου τοῦ μνηστῆρος τῆς Πηνελόπης. Ομ. Οδ. 221.

ΔΑΜΑΤΡΙΑ, Σπαρτιάτις, εἰς ἄκρον φιλόπατρις· ἐφόνευσεν ἡ Ιδία τὸν υἱόν της, ἐπιστρέφοντα ἀπὸ ἕνα πόλεμον, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐφάνη πολλὰ δειλός.

ΔΑΜΙΣ, ἡ Δάμη, θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, αὕτη ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τόσον περίφημος ἀπεκατέστη, ὥστε ἐξήγησε χωρία τινὰ τοῦ πατρός της, σκοτεινά.

ΔΑΜΙΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηλιοδώρου, Λαρισσαῖος. Οὗτος ἄφησεν ἕνα πόνημα ἐπιγραφόμενον, Κεφάλαια τῶν Οπτικῶν» καὶ τινα ἄλλα συγγράμματα τοῦ ἰδίου σώζονται εἰς χειρόγραφα.

ΔΑΜΙΑΝ, γνωστὸς εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ἐπλήγωσε τὸν βασιλέα Λοδοβῖκον δέκατον πέμπτον· κρινόμενος ἀπελογήθη, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμε διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ τὸν παύσῃ ἀπὸ τὰς ἀσωτείας, ἐθανατώθη τέλος πάντων μὲ τὰ πλέον σκληρὰ βασανιστήρια, διὰ τὸ τόλμημά του τὸ 1775.

ΔΑΜΙΝΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ὅσις ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα μεταξὺ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν, ὅτε ἡ Λακεδαίμων ἐκλονεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

ΔΑΜΝΩ, θυγάτηρ τοῦ Βήλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Αγήνωρ ἐγέννησε τὸν Φοίνικα. Απολόδ.

ΔΑΜΟΚΛΗΣ, κόλαξ Διονυσίου τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσσῶν. Ο Διονύσιος μίαν ἡμέραν τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ τράπεζαν, καὶ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτον διωρισμένος ὁ Δαμοκλῆς νὰ καθίσῃ, ἐπρόσταξε νὰ κρεμάσωσι μὲ μίαν κλωστὴν, ἕνα ξίφος γυμνὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του· ὁ δὲ Δαμοκλῆς φοβηθεὶς τὸν κίνδυνον μετεβλήθη, καὶ ἔκτοτε παρεκάλεσε τὸν τύραννον νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν, νὰ ζήσῃ μακρὰν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ὡς ἔζη πρότερον.

ΔΑΜΟΚΡΙΤΟΣ, ἱστορικός. Εγραψεν Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν περὶ Ἰουδαίων, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΔΑΜΟΞΕΝΟΣ, Ελλην Αθηναῖος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Επικούρου περίφημος κωμῳδοποιός. Ο Αθήναιος ἐφύλαξε μίαν μεγάλην περικοπὴν ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἐκδεδομένη. Ἔζη τό 290. Π.Χ.

ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣ, ἱστορικὸς· συνέγραψεν Αλιευτικὰ βιβλία 20. περὶ Μαντικῆς, καὶ ἕτερα σύμμικτα, ἐρανισμένα ἐκπολλῶν ἱστοριῶν.

ΔΑΜΟΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος καὶ σοφιστής. Εγραψε περὶ ἀξιοκτήτων, πρὸς Λόλλιον Μάξιμον, περὶ βίων ἀρχαίων, καὶ ἕτερα πάμπολλα.

ΔΑΜΟΦΩΝ, ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν, περίφημος ἀγαλματοποιός.

ΔΑΜΠΙΕΡΗΣ Γουλιέλμος, περίφημος περιηγητὴς Αγγλος· Οὗτος ἔκαμε πρώτην περιήγησιν περὶ ὅλην τὴν σφαῖραν, καὶ ἀπέρασεν ἀπὸ τὸ γενὸν τοῦ Μαΐρ τὸ 1686. Εἰς τὴν δευτέραν, ἀπέρασεν ἀπὸ τὸ ἴδιον γενὸν τὸ 1700. Εἰς τὴν τρίτην, κατὰ τὸ 1707. ἐμβῆκεν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ωκεανὸν, χωρὶς νὰ ἀπεράσῃ ἀπὸ τὸ γενὸν τοῦ Μαγγελανικοῦ πορθμοῦ, οὔτ' ἐκεῖνο τοῦ Μαΐρ, καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὸν 61 βαθμὸν τοῦ πλάτους πρὸς Μεσημβρίαν. Απέθανε τὸ δὲ 1709. Μ.Χ.

ΔΑΜΩΝ, περίφημος σοφιστὴς, καὶ μουσικὸς, διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Περικλέους εἰς τὰς Αθήνας. Πλάτ.

ΔΑΜΩΝ, Συρακούσιος, μαθητὴς τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, περίφημος διὰ τὴν φιλίαν, καὶ ἀκλόνητον ἀγάπην πρὸς τὸν Πυθίαν. Βαρθ. Περιήγ.

ΔΑΝΑΗ, θυγάτηρ τοῦ Ακρισίου, Βασιλέως τῶν Αργείων καὶ Εὐρυδίκης, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της Ακρίσιος ἔκλεισεν εἰς ἕνα σιδηροῦν κλουβίον, καὶ τὴν ἔτρεφεν διὰ νὰ μείνῃ παρθένος, καθότι εἶπεν ὁ χρησμὸς, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς του θέλει τὸν φονεύσει· ἀλλὰ κατὰ περίστασιν εὑρέθη ἔγγυος, καὶ ἐγέννησε τὸν Περσέα, ὅς τις ἄκουσίως ἐφόνευσε τὸν Ακρίσιον. Οὗτος ὑπέταξε τὴν Περσίαν, καὶ τὴν ἔδωκε τὸ ὄνομά του ἔκτοτε· εἶχε σύζυγον τὴν Ανδρομέδα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Πέρσην, καὶ ἄλλα παιδία.

ΔΑΝΑΟΣ, καὶ Αἴγυπτος, ἦσαν ἀδελφοὶ, υἱοὶ τοῦ Βήλου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ τῆς Αγχινόης, θυγατρὸς τοῦ Νείλου. Ο Αἴγυπτος ἐγέννησε πεντήκοντα υἱούς, ὁ δὲ Δαναὸς ἰσαρίθμους θυγατέρας· ἐπειδὴ δὲ οὗτοι οἱ δύω ἀδελφοὶ εἶχον συγχισθῆ ἀναμεταξύ των, ἀνεχώρησεν ὁ Δαναὸς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ Αργος, ὀνομάσας καὶ ὅλους τοὺς ἐγχωρίους Δαναούς. Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ, φιλιωθέντες πάλιν ἀναμεταξύ των, ἀπεφάσισαν πρὸς βεβαίωσιν τῆς φιλίας των, νὰ δώσῃ ὁ Δαναὸς τὰς θυγατέρας του, εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου εἰς γάμου κοινωνίαν, ἔγινε καὶ ἡ συγκατάθεσις ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Αλλ' ὁ Δαναὸς, εἴτε πάθος φυλάττων ἀκόμη, εἴτε τὸν χρησμὸν φοβούμενος, ὅςις ἔλεγεν ὅτι θέλει ἐκθρονισθῆ ἀπὸ ἕνα γαμβρόν του, ἐσυμβούλευσε τὰς θυγατέρας του, νὰ σφάξωσιν εἰς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου των, ὅλους τοὺς ἄνδρας, καὶ ὅλαι ἔβαλον εἰς πρᾶξιν τὴν προσαγὴν τοῦ πατρός των, ἐκτὸς τὴν Υπερμνήσας, ἡ ὁποία ἐφύλαξε τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της Λυγκέως, διὰ δὲ τὸ ἀνόμημα τοῦτο, κατεδικάσθησαν αἱ Δαναΐδαι αὗται εἰς

τὸν Τάρταρον, νὰ ἀνασύρωσι νεφὰν εἰς τρυπημένον πιθάριον, καὶ ἡ τιμωρία των ἔμελλε νὰ παύσῃ, ὅταν ἤθελε γεμίσῃ ἐκεῖνο τὸ πιθάριον, τὸ ὁποῖον ἦτον κάτωθεν τρυπημένον· καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ἡ "Εἰς τετρυμμένον πίθον ἀντλεῖν,, παροιμία λεγομένη διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα σχεδὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβωσι τέλος.

ΔΑΝΔΑΜΙΣ, Σκύθης, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην του φιλίαν πρὸς τὸν Ἀμιζόνην. Λουκ. Καὶ ἕτερος, σοφὸς παλαιὸς τῆς Ἰνδίας.

ΔΑΝΔΟΛΟΣ, Ἀργίγος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν· ἀνὴρ συνετώτατος, καὶ πολλὰ γενναῖος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· μόλον ὅτι ἦτον εἰς ἡλικίαν 80. χρόνων τὸ 1203. ἐκυρίευσε τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὸ στράτευμα νὰ γίνῃ Αὐτοκράτωρ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ ἐδέχθη, καὶ ἐπρόσφερε νὰ ἐκλέξουν τὸν Δοῦκα Βαρδουΐνον.

ΔΑΝΔΟΛΟΣ Βικέντιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν· οὗτος ἐχρημάτισε νομοθέτης τοῦ Μιλάνου, ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Δαλματίας, καὶ Γερουσιαστὴς τοῦ βασιλείου τῆς Ἰταλίας. Ἀπέθανε τὸ 1819.

ΔΑΝΙΗΛ ὁ Προφήτης, κατήγετο ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰούδα, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς προφητείας του, ὄχι ὅμως ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεάν, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλην ἐπίσημον.

ΔΑΝΤΕΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1262. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ραβέναν τὸ 1321. Ἐχρημάτισεν εἷς τῶν ἐξοχωτέρων ποιητῶν τῆς Ἰταλίας, ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ πλέον ἐπαινούμενα εἶναι τὸ, περὶ Καθαρτηρίου τῆς κολάσεως καὶ Παραδείσου. Οὗτος ὁ θεῖος ποιητὴς νομίζεται ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς, ὡς πατὴρ τῆς ποιητικῆς, καὶ τῆς Ἰταλικῆς Γλώσσης.

ΔΑΝΤΕΣ Ἰωάννης Βαπτιστὴς, κάλλιστος μαθηματικὸς· οὗτος ἐφεῦρε μίαν μηχανὴν, καὶ ἔκαμε πτέρυγας, καὶ ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα· ἀφοῦ δὲ ἔκαμε δοκιμὰς πολλάκις, μὲ καλὴν ἔκβασιν, μίαν φορὰν ἐτζακίσθη τὸ σίδηρον τῆς πτέρυγας, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐσύντριψε τὸν πόδα του.

ΔΑΝΤΕΣ Ἰούλιος, Ἰταλὸς, Ἀρχιτέκτων καὶ μαθηματικός. Ἀπέθανε τὸ 1575. Π. Χ.

ΔΑΝΤΕΣ, Ἰταλὸς, μαθηματικὸς ἔνδοξος. Οὗτος συνέγραψε, καὶ περὶ τῶν εἰκόνων τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης.

ΔΑΝΤΗΣ Θεοδώρα, ἀδελφὴ τοῦ Ἰουλίου, καλλίστη μαθηματικὴ, καὶ περίφημος εἰς τὴν ζωγραφικήν. Ἀπέθανε τὸ 1573. Π. Χ.

ΔΑΟΧΟΣ, Θεσσαλὸς, ὀπαδὸς καὶ φίλος, τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

ΔΑΡΑΜΙΣ, υἱὸς τοῦ Σκαθὶ, ἔνδοξος Πέρσης, περὶ τὸν ἔνατον αἰῶνα. Μ. Χ. Οὗτος ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης ἔγινε πρίγγιψ. Οὗτος ὁ Πέρσης εἶχεν εἰς ὑπόληψιν τὸν Ράϊτχ. καὶ τοὺς δύω υἱούς του, καὶ βλέπων καθημερινῶς τὴν ἀξιότητά των, τοὺς ἐπροχώρησεν εἰς τὰ μεγαλήτερα ἐπαγγέλματα τοῦ βασιλείου, καὶ τέλος πάντων, ἔκαμε παραίτησιν τοῦ θρόνου του εἰς τὸν Σοβὰρ, πρωτον υἱὸν τοῦ ἄνωθεν Ράϊτχ. τὸ 966.

Μ. Χ.

ΔΑΡΕΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρταξέρξου, τοῦ Μακροχείρος. Ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος Σατράπης τῆς Ὑρκανίας· εἶχεν ἕνα ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Σογδιανός, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν δεύτερον Ξέρξην, καὶ ἐκάθησεν αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον.

ΔΑΡΕΙΟΣ, ὁ υἱὸς τοῦ Ὑσάσπου, τοῦ Σατράπου τῆς Περσίδος, τέταρτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν· πρὶν νὰ γένῃ οὗτος βασιλεὺς, ἐξουσίαζεν ὁ Ψευδοσμέρδης. Μαθὼν ὁ Δαρεῖος, ὅτι ὁ καθ' αὐτὸ Σμέρδης, ἦτο πρὸ πολλοῦ φονευμένος, ἐνώθη μὲ ἕναν εὐγενῆ φίλον του, καὶ ἄλλους πέντε ἀκόμη, καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδην, ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του.

ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Κοδομανός. Οὗτος ἐταπείνωσε τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅμως ἐδυσύχησεν ἀπὸ τοὺς ἰδίους εἰς τὴν Εὐρώπην· διήρκεσε σχεδὸν ὁ πόλεμός του πεντήκοντα χρόνους, μὲ πολλὴν φθορὰν καὶ αἰσχύνην τῶν Περσῶν, τέλος, ἔχασε καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ζωήν, ὅταν ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅς ἐθεμελίωσε τὴν μοναρχίαν τῶν Ἑλλήνων· τὸ 338. Μ. Χ.

ΔΑΡΗΣ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν, νομίζεται ὁ πρῶτος ἱστορικὸς, μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν. Οὗτος ἔζη πρὸ τοῦ Ὁμήρου. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Τρωάδος, τὸ 1000. Π. Χ. τῆς ὁποίας σώζονται λείψανα, εἰς Λατινικὴν μετάφρασιν.

ΔΑΡΚΑΤΑΝΗΣ, Ἀμπουλουσεΐν, περίφημος Ἰατρὸς Ὀθωμανός. αὐτὸν ἐχάρισεν ἡ φύσις ἕν μνημονικὸν θαυμάσιον, καὶ ἔλεγεν ἐκ στήθους πολλὰ παλαιὰ ποιήματα· ἦτον δὲ καὶ ἐπιτήδειος, εἰς τὸ νὰ ἐξηγῇ τὸ Ἀλκορὰνιον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὴν θρησκείαν τῶν Ὀθωμανῶν. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 995. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 79. χρόνων.

ΔΑΣΚΥΛΟΣ, πατὴρ τοῦ Λίνου, βασιλέως τῆς Μυσίας, εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἀπολόδ.

ΔΑΣΚΩΝ, Συρακούσιος· λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πάλιν Καμαρίναν, εἰς τὴν Σικελίαν. Θουκ.

ΔΑΤΑΜΗΣ, Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Καμισάρου, Καρὸς τὸ γένος. Οὗτος ἦτον διοικητὴς τῆς Κιλικίας, ἐχάθη εἰς πολλοὺς πολέμους, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀνδρείαν του, καὶ τὴν ἀξιότητά του· ἐφονεύθη δὲ τελευταῖον ἀπὸ τὸν Μιθριδάτην μὲ ἀπάτην.

ΔΑΤΑΦΕΡΝΗΣ, Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, συνωμότης τοῦ Βήσσου, ὅς ἐφόνευσε τὸν βασιλέα Δαρεῖον, Ἀρριαν.

ΔΑΤΗΣ, Κάρλας, Ρεβέρτος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ποιητὴς, καὶ γραμματικὸς κάλλιστος. Συνέγραψε τὴν ζωὴν τῶν παλαιῶν ζωγράφων, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΔΑΪΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν, ἀπὸ αὐτὸν ὠνομάσθη ἡ πόλις Δαυνία, εἰς τὴν Ἰταλίαν, Στέφ. Βύζ.

ΔΑΦΙΔΑΣ Τελμισεὺς γραμματικὸς. Συνέγραψε περὶ Ὁμήρου, καὶ περὶ Ἀθηναίων, διὰ τὴν ἐκρατείαν τῆς Τρωάδος.

ΔΕΑΡΔΟΣ Λοδοβίκος, πρῶτος ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, Φιλίππου τοῦ τετάρτου, ὅς καὶ ἐπωνομάσθη Δούξ τῆς εἰρήνης. Οὗτος ἦτον πιστὸς εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εὐεργέτης τῆς πατρίδος του. ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς

ἦτον ἀξιοσημείωτος, ἐπειδὴ περιεῖχεν ἐν ἑαυτῷ ὅλας τὰς ἀρετὰς· διὰ τοῦτο καὶ σύνοειτο, οὐμόνον ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ αὐλικοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλον τὸν λαόν. Ἀπέθανε δὲ τὸ 166Ι. Μ. Χ.

ΔΕΙΝΑΡΧΟΣ, Ἕλλην· ἐγενήθη εἰς τὴν Κόρινθον τὸ 36. Π. Χ. ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Σωκράτης, ἢ Σώστρατος. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἤκουσε τὸν Θεόφραστον. τὸ 25. τῆς ἡλικίας του, ἄρχισε νὰ γυμνασθῇ εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ κατὰ πρῶτον ἔλαβεν ὑπάληψιν ἀπὸ τὸν Δημοσθένην, καὶ Ὑπερίδην, οἵτινες τὸν μετεχειρίζοντο διὰ νὰ συγγράφῃ λόγους δι' αὐτούς, καὶ ἐκ τούτου ἐκέρδισε πολλὰ χρήματα· ἀλλ' ἐκατηγορήθη ὡς φιλάργυρος, καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Χαλκίδα· τὸν ἐδόθη ὅμως ἔπειτα ἡ ἄδεια, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ μεσιτείας τοῦ Θεοφράστου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων. Συνέγραψε 160. λόγους διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται οἱ ἀκόλουθοι. Α'. κατὰ Δημοσθένους. Β'. κατὰ Ἀριστογείτωνος Γ. κατὰ Φιλοκλέους. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βεκκέρου τῶν δέκα Ἀττικῶν ῥητόρων.

ΔΕΙΝΙΑΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἦγεμὼν τοῦ φόλου τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

ΔΕΙΝΟΚΡΑΤΗΣ, Ἀρχιτέκτων. Οὗτος ἔδωκε τὸ σχέδιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, εἰς τὴν Αἴγυπτον. Λουκ.

ΔΕΙΝΟΛΟΧΟΣ, Συρακούσιος, περίφημος ῥητορικὸς. συνέγραψε τραγῳδίας θεάτρου 14· εἰς Δωρικὴν διάλεκτον.

ΔΕΙΝΟΜΑΧΗ, Ἀθηναία, Γυνὴ τοῦ Κλεινίου, καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου. Αἰλ.

ΔΕΙΝΟΜΑΧΟΣ, Φιλόσοφος Στωϊκὸς, Ἀρχαῖος. Λουκιαν.

ΔΕΙΝΟΜΕΝΗΣ, πατὴρ τοῦ Ἱέρωνος, καὶ Γέλωνος, τυράννων τῶν Συρακουσίων. Πίν. Ἡρόδτ. 145.

ΔΕΙΝΩΝ, Λακεδαιμόνιος πολεμιστὴς. Ξενοφ.

ΔΕΙΝΩΝ, Ἕλλην ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῶν Μακεδόνων, συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Περσῶν. Λούκ. Μακροβ.

ΔΕΚΕΛΕΑ, Ἡρως τις, ὅστις ἐδήλωσε τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Θησέως, εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Ἡρόδοτ. 13.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, Πέρσης, Ἰταλὸς ἀπὸ τὸ Πατάυϊον. ἱστορικὸς, καὶ ποιητὴς, μιμητὴς τοῦ Σουετονίου εἰς τὸν τρόπον καὶ εἰς τὸν χαρακτῆρα. Οὗτος συνέγραψε βιογραφίαν ἐνδόξων τινῶν ἀνδρῶν, καὶ ποιήματα Λατινικὰ, καὶ Ἰταλικά. Ἀπέθανε περὶ τὰ 1477.

ΔΕΚΙΟΣ, Φίλιππος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἐγεννήθη τὸ 1435. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σοκίνου, καὶ ἄλλων σοφῶν διδασκάλων· ἔγινε νομοδιδάσκαλος εἰς τὴν Πίζαν, καὶ Πατάυϊον. ἔπειτα ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς διαφορὰς τοῦ συνεδρίου τῆς Πίζης, καὶ ἐκ τούτου κινηθέντες οἱ ἐναντίοι ἐλεηλάτησαν τὸν οἶκον του. Αὐτὸς δὲ κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ μετὰ 20. χρόνους ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν Σιέναν τὸ 1538.

ΔΕΜΟΝΙΚΗ, ἀπὸ τὴν Ἔφεσον, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πατρίδος της, αὕτη τὴν ἐπρόδωκε εἰς τὸν Ἀρχισράτηγον Βρεννον· διότι οὗτος τῆν ἐχάρισε δακτυλί-

δια, καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα, μὲ τὰ ὁποῖα περιήρχετο σολισμένη. ἀλλ' ἔπειτα ἐνῷ ὁ ἴδιος ἔμβαινεν εἰς τὴν Ἔφεσον, τῆς ἔβαλε τόσον χρυσὸν εἰς τὴν ῥάχην της, ὥστε ἀπέθανε ἀπὸ τὸ βάρος.

ΔΕΜΟΫΛΗΣ Κάμιλος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, συγγραφεὺς καὶ ῥήτωρ εὔγλωττος. τὴν 14. Ἰουλίου 1189. ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἕνα θρόνον, εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τοῦ Παρισίου, μὲ δύω τηλεβόλους εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἔδωκε τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἀποστασίας, τὸ ὁποῖον ἐτάραξεν ὅλην τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐκ τούτου ἐκινήθησαν, καὶ ἐκυρίευσαν τὸ φρούριον τῆς Βαστιλίας.

ΔΕΝΙΝΑΣ, Κάρλος, Ἰταλὸς, ἔνδοξος ἱστοριογράφος, ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς τῆς Προυσίας, ἔπειτα τῆς Σαρδηνίας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Τορῖνον.

ΔΕΞΊΘΕΟΣ, ποιητὴς Ἀθηναῖος. Ἀρις. Ἀχαρ. 14.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, Κῶος, Ἰατρὸς, μαθητὴς τοῦ Ἱπποκράτους. Συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς, βιβλίον ἕν, καὶ περὶ Προγνώσεων, βιβλία δύω.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, περιπατητικὸς φιλόσοφος, μόλον τοῦτο εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὰς Ἀριστοτελικὰς παρὰ εἰς τὰς Πλατωνικὰς ἰδέας. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου, ὅστις ἀπέθανε περὶ τὰ 325.. Σώζονται τρία βιβλία ἐρωτημάτων εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ ὁποῖα εἰσέτι εἶναι ἀνέκδοτα διὰ τοῦ τύπου. ἡ Λατινικὴ των μετάφρασις ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1546.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, ἕτερος, Ἱστορικὸς περίφημος.

ΔΕΪΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρριδαίου, ἐξάδελφος τοῦ Περδίκκα καὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοπάρχης τῆς Μακεδονίας.

ΔΕΙΚΥΛΟΣ, Ἀθηναῖος, ἐπαγγελλόμενος τὸν ὑποκριτὴν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἀθηνῶν.

ΔΕΣΚΑΡΤΗΣ, Ρενάτος, περίφημος φιλόσοφος καὶ μαθηματικός. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ, περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1750.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Προμηθέως, καὶ τῆς Πανδώρας· οὗτος τὸ 2430. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἔφερε μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐξουσίασε μέρος τῆς Ἀττικῆς. Εἶχε δύω υἱοὺς ὁ εἷς ὠνομάζετο Ἕλλην, καὶ ὁ ἕτερος Ἀμφικτύων, εἶχε καὶ μίαν θυγατέρα, ἥτις ὠνομάζετο Πρωτογένεια· τὰ ἔθνη ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐτὸς ἐβασίλευε, ὠνομάσθησαν ἔπειτα Ἕλληνες, ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος· εἰς τὰς ἡμέρας τούτου ἔγινε κατακλυσμὸς, καὶ ἔπνιξε τὸ περισσότερον μέρος τῆς Ἑλλάδος, ὁμοῦ μὲ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, διὰ συμβουλῆς τοῦ πατρός του Προμηθέως, κατεσκύασεν ἕνα πλοῖον ὅπου ἐμβῆκε, καὶ ἐσώθη μετὰ τῆς γυναικός του Πύῤῥας. Ἔγινε καὶ ἕτερος κατακλυσμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ωγύγου. Ζ. Ωγύγης, Ἕλλην, Ἀμφικτύων. Πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐβασίλευσεν ὁ Γραικός. Ζ. Γραικός.

ΔΗΪΔΑΜΕΙΑ, θυγάτηρ Λυκομήδους, βασιλέως τῆς Σκύρου, ἐξ ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγέννησε τὸν Πύῤῥον, φυλαττόμενος εἰς τὸν Παρθενῶνα, διὰ νὰ μὴ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Τροάδος.

ΔΗΪΔΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτολύκου. Οὗτος συνεστράτευσε μὲ τὸν Ηρακλέα κατὰ τῶν Αμαζόνων, καὶ πλανηθεὶς, ἔμεινεν εἰς Σινώπην, (παράλλιος πόλις τοῦ Πόντου).

ΔΗΪΟΚΗΣ, πρῶτος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Μήδων. Οὗτος ἔκτισε τὴν πόλιν Εκβάτανα, καὶ τὴν κατέςησε καθέδραν τοῦ βασιλείου του. Ο υἱός του Φραόρτης ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, καὶ ὁ ἔγγονός του Κυαξάρης, ὑπέταξε τοὺς Ασσυρίους. Ἐζη Π. Χ. 695.

ΔΗΪΟΠΙΤΗΣ, νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τρῳάδος Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως.

ΔΗΪΠΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Αδράστου, καὶ τῆς Αμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως, καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους. Απολδρ.

ΔΗΪΠΥΛΟΣ, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Διομήδους, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος.

ΔΗΪΠΥΡΟΣ, Ηρως, Ελλην, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ελένου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος.

ΔΗΪΦΟΒΟΣ, Τρῳαδίτης, ἀδελφὸς τοῦ Πάριδος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου, ἔλαβε τὴν Ελένην διὰ γυναῖκά του, τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, ἔλαβε πάλιν ὁ Μενέλαος, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ελλάδα.

ΔΗΪΦΟΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἐκ τῆς πόλεως Απολλωνίας, μάντις, μικρᾶς ὑπολήψεως.

ΔΗΪΩΝ, ἢ Δηϊονεύς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Εναρέτης, βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος. Οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου, τὸν Ακτορα, Φύλακον, Κέφαλον, καὶ τὴν Αξερόπειαν. Απολόδρ.

ΔΗΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσεν. Απολδρ.

ΔΗΜΑΓΕΤΟΣ, ἢ Δημαγέτας, βασιλεὺς τῆς Ρόδου, ὅςις διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαντείου νὰ λάβῃ διὰ γυναῖκά του, τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων, ἐνυμφεύθη τὴν κόρην, τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Αριστομένους, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Διαγόραν. Πίνδ.

ΔΗΜΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Δημάδου, ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας ἀπὸ ἀσήμους γονεῖς, τὸν ὁποῖον μόνη ἡ φυσικὴ ἀγχίνοια, καὶ γύμνασις, ἀπέδειξεν ἕνα τῶν μεγάλων ῥητόρων, καὶ τῶν ἐχόντων δύναμιν καὶ πειθὼ εἰς τὸ πλῆθος· ἦτον προσέτι δοσμένος καὶ εἰς τὸ κωπηλατεῖν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίςησιν· ἔζησεν ἀρκετὸν καιρὸν μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του μὲ ὑπόληψιν μεγάλην. Τελευταῖον ἔκλεινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ ἐσυμβούλευσε τοὺς Αθηναίους νὰ κλείσουν τὴν μετ' αὐτοῦ εἰρήνην, οἵτινες καὶ τὸν ὑπήκουσαν. Εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἠχμαλωτίσθη, καὶ ἐλευθερωθεὶς συνηλευθέρωσε καὶ 3000. αἰχμαλώτους. Εκολάκευε τὸν Αλέξανδρον, λέγων ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν τιμοῦν, ὡς ἕνα δέκατον τρίτον Θεὸν τοῦ Ολύμπου· τέλος ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Κάσανδρον τὸ 321. Π. Χ. διὰ μίαν ἐπιβουλὴν, τὴν ὁποίαν ἐσκεωρῶσε κατ' αὐτοῦ.

ΔΗΜΑΙΝΕΤΗ, Αθηναία, γυνὴ τοῦ Αρχιτέλους.

ΔΗΜΑΙΝΕΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αθη-

ναίων, ὑπὸ τὸν Ιφικράτην. ξενοφ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αράξωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κλεομένους, καὶ κατηγορηθεὶς ὡς υἱὸς νόθος τοῦ Αράξωνος, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον τοῦ Υσάσπου, τὸ 491. Π. Χ. ὅσις τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, ὕστερον ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις, Θουκ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Κορίνθιος, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Ελλην, συγγραφεύς, ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Απολλοδ.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων. Θουκ.

ΔΗΜΕΑΣ, Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους. Θουκ. Καὶ ἕτερος Αθηναῖος. Ξενοφ. ὅσις κατεσκεύαζεν ἐπανωφόρια εἰς τὰς Αθήνας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ὁ Φαληρεύς· οὗτος ἐσάθη εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους ἄνδρας, τοὺς ὁποίους ἐγέννησαν αἱ Αθῆναι. Οἱ πατριῶταί του ἔστησαν εἰς τιμήν του 360. ἀγάλματα. Ηνθει τὸ 142. Π.Χ. Οὗτος συνήργησε προσέτι, νὰ συσταθῇ ἐκείνη ἡ περίφημος βιβλιοθήκη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, καὶ νὰ μεταφρασθῇ καὶ ἡ Θεία Γραφὴ ἀπὸ τὸ Εβραϊκὸν εἰς τὸ Ελληνικόν. 2) Δημήτριος Τρικλίνιος ἐσχολίασε τὸν Σοφοκλέα καὶ Αριστοφάνην, καὶ περὶ τῶν μέτρων των ἔγραψε πολλά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Κυδώνιος, σοφιστὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως περὶ τὸν ιδ' αἰῶνα. Εκ τῶν πολλῶν φιλοσοφικῶν του συγγραμμάτων εἶναι, καὶ τὸ, περὶ τοῦ καταφρονεῖν τὸν θάνατον. Εζη τὸ 1384. Μ.Χ. 2) Δημήτριος Περγαμηνός, Ιατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Παλαιολόγου. Τὸ 1270. συνέγραψε περὶ ποδάγρας, καὶ περὶ ἀνατροφῆς τῶν ὀρνίθων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Χαλκοκονδύλης, Αθηναῖος· διέτριψεν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ιταλίας, ἕως ὅτου ὁ Λαυρέντιος Μέδικος, τὸν διώρισε τὸ 1471. διδάσκαλον τῆς Ελληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Επειτα Λουδοβίκος ὁ Μαῦρος, τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ Μιλάνον, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1510. εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων. Εσύνθεσε μίαν γραμματικὴν· ἐξέδωκε διάφορα χειρόγραφα καλῶς παρατηρημένα. Τὸ 1488. ἐτύπωσε τὴν πρώτην ἔκδοσιν τοῦ Ομήρου εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1492. ἐξέδωκε τὸν Ισοκράτην, καὶ τὸ 1499. τὸν Σουΐδαν.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, τυφλὸς ποιητής, καὶ μουσικὸς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Αλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Θμ. Οδ.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ πατὴρ τοῦ Θεάγους, ὅστις ἦτον εἰς πολιτικὰς θέσεις εἰς τὰς Αθήνας.

ΔΗΜΟΚΗΔΗΣ Κροτωνιάτης, ἔνδοξος Ιατρός. Εζη περὶ τὰ 350. Π.Χ. Οὗτος ἰάτρευσε τὸν Πολυκράτην τύραννον τῶν Σαμίων, ἀπὸ μίαν θανατηφόρον ἀσθένειαν. Προσέτι ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν, οὐ μόνον εἰς τοὺς Πέρσας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον βασιλέα των.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, δημαγωγὸς εἰς Αθήνας. Δημ,

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικὸς· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς μόνον μερικὰ, ἀποφθέγματα.

ΔΗΜΟΚΟΩΝ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Ἀβυδηνῆς. Ομ. Ιλ. 499.

ΔΗΜΟΚΙΤΟΣ, ὁ Ἀβδηρίτης, ἀνὴρ σοφώτατος, ἐγεννήθη τὸ 470. Π.Χ. Ἦτον φίλος τοῦ Ἱπποκράτους· διέφθειρεν ὅλην τὴν πατρικήν του κληρονομίαν εἰς περιέργους περιηγήσεις, ὡς εἰς Αἴγυπτον, Περσίαν, καὶ Βαβυλῶνα, ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα πεπλουτισμένος ἀπὸ διαφόρους ἐπιστήμας. Συνέγραψε περὶ Κενοῦ, περὶ ἀτόμων, καὶ περὶ Στοιχίων. Οταν ἐξέδωκε τὸν μέγαν διάκοσμον, τὸ ὡραιότατον τῶν συγγραμμάτων του, ὁ λαὸς τὸν ἐτίμησε μὲ χαλκοῦς ἀνδριάντας. Περικυκλωμένος ἀπὸ διάφορα ζῶα εἰς ἕνα κῆπον, μακρὰν τῆς πόλεως, ἔκαμε ἀνατομικὰς παρατηρήσεις. Συνείθιζε πάντοτε νὰ γελᾷ ἐμπαίζων τὸν ἀνθρώπινον μάταιον βίον, ὡς μίαν ἀκατάπαυστον κωμῳδίαν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ οἱ συμπολῖταί του τὸν ὑπέλαβον ὡς παράφρονα, καὶ ἐπροσκάλεσαν τὸν Ἱπποκράτην διὰ νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ἀλλ' ὁ ἄριστος Ἰατρὸς ἰδὼν τὸν φιλόσοφον ἐνασχολούμενον εἰς τὴν μελέτην τῆς φύσεως, ἐθαύμασε, καὶ ἐγνώρισε τῷ ὄντι τοὺς χρήζοντας Ἰατροῦ. Αξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ ἐπιστολή του πρὸς τὸν Ἱπποκράτην, περιέχουσα τὸ ἑξῆς ἀπόφθεγμα. Ανόητοι τινές, οἵτινες ὑπολαμβάνουν, ὡς μανίαν τὸ νὰ καταγίνεταί τις εἰς τὴν ἀρετήν, σ' ἔπεισαν ὦ Ἱπποκράτες, καὶ ἦλθες εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ μὲ δώσῃς τὸ ἀντιφάρμακον τῆς μανίας, τὸν Ελλέβορον. Εἰς τοιαύτην ἀκμὴν ἔφθασεν ἐρευνῶν τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, ὥστε μίαν φορὰν, καθὼς λέγει ὁ Αθηνόδωρος, βλέπων γάλα εἶπεν, ὅτι τοῦτο τὸ γάλα εἶναι ἀπὸ αἶγαν μαύρην, καὶ πρωτότοκον, καὶ ἦτον ἀληθές· καὶ πάλιν ἰδὼν κόρην τινὰ, ἡ ὁποία ἠκολούθει τῷ Ἱπποκράτει, εἶπεν εἰς αὐτὴν, χαῖρε κόρη, ἀφ' οὗ δὲ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν εἶδεν, εἶπε πρὸς αὐτὴν, χαῖρε γῦναι· ἐγνώρισε γὰρ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς κόρης, τὴν φθορὰν τῆς παρθενίας, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνην τὴν νύκτα εἶχε φθαρῇ ἡ παρθένος. Ο Ἱπποκράτης δὲ ἀκούων αὐτὰ, ἐθαύμασε τὴν ἄκραν φυσιολογίαν τοῦ ἀνδρός.

ΔΗΜΟΛΕΩΝ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ηρώων τῆς Τρωάδος. Ομ. Ιλ. 395. υἱὸς τοῦ Αντήνορος.

ΔΗΜΟΜΕΛΗΣ, Αθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρῶτος ἐπρόβαλε νὰ σεφανώσωσι τοῦτόν τὸν ῥήτορα. Δημ. περὶ Στεφ

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ, υἱός τινος ἐπισήμου Αθηναίου Ιππονίκου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ισοκράτης τὸν παραινετικὸν λόγον.

ΔΗΜΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, εἰς τὴν Ιθάκην. Ομ. Οδ. 242.

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αριστοφῶντος, δημαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας, ὅστις παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του Αθηναίους, νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς Συρακουσίους. Θουκ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς Δημοσθένους, ῥήτωρ περιβόητος· ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος· εἶχε δύω μεγάλα φυσικὰ ἐλαττώματα, ἦτον τραυλὸς, καὶ εἰς πᾶσαν λέξιν τῆς ὁμιλίας του, ὕψονε

καὶ τοὺς ὤμους του μὲ τρόπον γελοιώδη· ἀλλὰ μὲ τοὺς ἀμέτρους του κόπους, μὲ τὸν καιρὸν, ἐνίκησε καὶ τὰ δύω ταῦτα· καὶ διὰ μὲν τὸ πρῶτον, εἶχε μικρὰ πετράδια εἰς τὸ σῶματου, διὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν γλῶσσάν του ἐλευθέραν· εἰς δὲ τὸ δεύτερον ἐγυμνάζετο, ἔχων σπάθην πάντοτε κρεμαμένην ἐπάνωθεν τῶν ὤμων του, ὥστε ἀπὸ φόβον μή πληγωθῇ ἐσυνείθισε νὰ μὴ τοὺς ὑψόνῃ· ἦτον προσέτι καὶ δειλὸς τοῦ νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸ κοινὸν, καὶ νὰ δημηγορῇ, ὅθεν διὰ νὰ διορθώσῃ καὶ τοῦτο, ἐσύχναζεν εἰς παραλλίους βράχους, ὅπου ἐδημηγόρει μεγαλοφώνως, διὰ νὰ συνειθίσῃ ἀπὸ τὴν βοὴν τῶν κυμάτων, νὰ ὑποφέρῃ ἀταράχως καὶ τὸν θόρυβον τοῦ δήμου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Αλλ' ἐπὶ τέλους ἐφάνη τόσον περίφημος, ὥστε ὁ Μακεδὼν Φίλιππος ἐφοβεῖτο περισσότερον τὸν Δημοσθένην, παρ' ὅλα τὰ στρατεύματα τῶν Αθηναίων. Λέγεται ὅτι μόνος του ἐφαρμακώθη, διὰ νὰ μὴ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Αντίπατρον, καὶ ἀπέθανε τὸ 322. Π. Χ. Τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ ἐνδόξου ῥήτορος εἶναι τὰ ἀκόλουθα, Α'. λόγοι 61. καὶ 65. πρόλογοι διαφόρων ὑποθέσεων. ἔξεδ. εἰς τὸν Α'. καὶ Β'. τόμον εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ῥητόρων τοῦ Ρετσκίου. Β'. ἐπιστολαὶ 6. ἔξεδ. εἰς τοῦ Αλδου τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ἐπιστολῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, Μιτυληναῖος, κρούων ποτὲ τὴν θύραν ἑνὸς πολίτου, ἀφιερωμένου, ὅλως εἰς τὸ νὰ τραγῳδῇ, καὶ νὰ ἐξοδεύῃ ὅλον του τὸν καιρὸν παίζων τὴν κιθάραν, καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν τῆς εἰσόδου ἀπὸ αὐτὸν, τὸν ἀπεκρίθη, θέλω εἰσέλθει ὅταν πτυπήσῃς τὴν κιθάραν σου εἰς τὸν τεῖχον, ἐλέγχων μὲ τοῦτο τὴν ἄμετρον μανίαν του εἰς τὴν μουσικήν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας· ἐχρημάτισε στρατηγὸς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πατρίδος του κατὰ τῶν Περσῶν, ἐφάνη γενναιότατος τὸ 262. ἐπειδὴ οἱ Πέρσαι διὰ νυκτὸς ἐμβάντες εἰς τὴν χώραν διὰ προδοσίας, ἐπρόσαξαν νὰ τὸν πιάσωσι ζωντανὸν, ἀλλ' αὐτὸς ἔφιππος διῆλθε διὰ τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων, κρατῶν τὴν σπάθην καὶ φονεύων πολλοὺς, καὶ διεσώθη ἀβλαβής.

ΔΗΜΟΤΕΛΗΣ, κήρυξ τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ.

ΔΗΜΟΤΙΩΝ, δημαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας. Ξενοφ.

ΔΗΜΟΥΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλεταίρου, περίφημος Τρωαδίτης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Αχιλλεὺς. Ομ. Ιλ. 456.

ΔΗΜΟΦΑΝΤΟΣ, δημαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας, ὅστις ἔζη μετὰ τῶν τριάκοντα τυράννων. Δημ.

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικός. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, μόναν τινὰ γνωμικά του.

ΔΗΜΟΧΑΡΗΣ, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, περίφημος ῥήτωρ, καὶ πολιτικὸς εἰς τὰς Αθήνας· Πλούτ. Καὶ ἕτερος Ελλην ἱστοριογράφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Λουκιανός. Μακροβ.

ΔΗΜΩΝΑΞ, ἐπίσημος πολίτης τῆς Μαντινείας. Καὶ ἕτερος φιλόσοφος κυνικὸς, ἐκ τῆς νήσου Κύπρου· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Αδριανοῦ. Ο Λουκιανὸς τὸν ἀναφέρει ὡς ἀληθῆ σοφὸν ἄνδρα.

ΔΙΑΓΟΡΑΣ, Ῥόδιος, εἶχε τρεῖς υἱοὺς,

ἐξ ὧν ὁ μὲν ἦτον παγκρατιαστὴς, ὁ δὲ, ἐπιτήδειος εἰς τὴν πυγμὴν, καὶ ὁ τρίτος παλαιστής. Μίαν ἡμέραν βλέπων τοὺς τρεῖς υἱούς του νὰ ἐπισρέφωσι νικηταὶ, μὲ σεφάνους εἰς τὰς κεφαλάς των, ἐχάρη χαίρων εἰς προϋπάντησίν των· ἐνῷ δὲ τοὺς ἐπλησίαζεν, αὐτοὶ καὶ οἱ τρεῖς ἔβαλαν τοὺς σεφάνους ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πατρός των, καὶ ἀμοιβαίως τὸν ἐσυγχαίροντο, ὁ δὲ γέρων πατὴρ των ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν του, ἔμεινε παρευθὺς νεκρὸς, μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῶς φιλτάτων του.

ΔΙΆΔΟΧΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Φωτικῆς εἰς τὴν Ἰλλυρίαν. Ἤνθει περὶ τὰ μέσα τοῦ πέμπτου αἰῶνος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Βίκτωρος Βιτενσίου. Συνέγραψε περὶ πνευματικῶν τελειοτήτων ἑκατὸν κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν Ἑλληνιστὶ εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1578. ἔζη Μ. Χ.

ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ, πατὴρ τοῦ Δημοφίλου, στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων. Ηρόδ.

ΔΙΑΙΞΙΣ, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον. Αἰσχύλ.

ΔΙΆΚΡΙΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Μελλησίππου, Σπαρτιάτης. Θου.

ΔΙΑΚΤΟΡΙΔΗΣ, πολίτης καὶ προῦχων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανῶνος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκωπάδων. Ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Σικυῶνα, πρὸς τὸν ἐκεῖ τύραννον Κλεισθένην, διὰ νὰ μνηστευθῇ τὴν θυγατέρα του Ἀγαρίστην. Ηρόδ. 127.

ΔΙΑΜΑΝΤΗ Μεδάλια· ἐγεννήθη εἰς τὴν Σαλόν. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα χαίρουν ἀπολήψιν μεταξὺ τῶν σοφῶν. Ἀπέθανε τὸ 1770.

ΔΙΔΕΙΟΣ, Γάλλος, πολὺ σπουδαῖος ἀνὴρ. Ἤρχησε τὸν 17 αἰῶνα, νὰ κηρύττῃ διὰ τῶν συγγραμμάτων του τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου· ἀπέῤῥιψε πᾶσαν θρησκευτικὴν δοξασίαν, καθότι ἀποδεικνύει τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον, χωρὶς ἀποκάλυψιν, καὶ θαύματα· ἐπιφέρει δόγματα χωρὶς μυστήρια, λατρείαν χωρὶς θρησκείαν. Τὰ τοιαῦτα ἐκλόνισαν ἁπανταχοῦ ὅλας τὰς θρησκείας. Ἡ ὡραία μυθολογία τοῦ Φοντενέλλου, καὶ ἡ εὐγλωττία τοῦ Βολτὲρ, τὸν ἐβοήθησαν πολὺ, εἰς τὸ νὰ πείσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐπιθυμῇ τὸ δικαίωμά του. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1784. Μ. Χ.

ΔΙΔΙΟΣ, Ἰουλιανὸς· οὗτος διὰ δωροδοκιῶν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, διήρκεσεν ὅμως τρεῖς περίπου μῆνας, ἔπειτα οἱ Ρωμαῖοι αἰσχυνόμενοι νὰ ἔχωσι βασιλέα ἀνάξιον τῆς ἀρχῆς, τοῦ ἀφῄρεσαν τὸν σέφανον, καὶ τὸν ἐθανάτωσαν περὶ τὰ 193. Μ. Χ.

ΔΙΔΟΤΟΣ Φραγγίσκος, ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια· ἐσάθη ἔνδοξος τυπογράφος, ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην τῆς τυπογραφίας. Ἀπέθανε τὸ 1805.

ΔΙΔΥΜΟΣ, ὁ γραμματικὸς, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. Ἤνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγούσου. Οὗτος διὰ τοὺς πολλοὺς κόπους, καὶ διὰ τὰ πολλά του συγγράμματα, ὠνομάσθη Χαλκέντερος· ὡς ἔχων δηλ. ἔντερα χάλκινα. Λέγουσιν ὅτι συνέγραψε 4000. βιβλία, ἐκ τῶν, ὁποίων μήτε ἓν δὲν ὑπάρχει σήμερον· τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φαινόμενα σχόλια εἰς τὸν Ὅμηρον, συνεγράφησαν ἀπ᾽ ἄλλον τινὰ Δίδυμον νεώτερον· ἔζη τὸ 10. Μ. Χ.

ΔΙΔΥΜΟΣ, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Αλε-

ξάνδρειαν· εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐτυφλώθη, τοῦτο ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὴν εἰς τὰς μαθήσεις προθυμίαν του, διά τὸ ἐξαίσιόν του, μνημονικὸν, ἀλλὰ καὶ τυφλὸς ὢν, διὰ μέσου τῆς ἀκοῆς, ἔμαθε καλῶς τὴν Γραμματικὴν, τὴν Ρητορικὴν, καὶ Διαλεκτικὴν, Γεωμετρίαν, Αριθμητικὴν, Ἀστρονομίαν, καὶ τὰς λοιπὰς φιλοσοφικὰς ἐπιστήμας. Καὶ προσέτι ἔγινεν ἐμπειρότατος εἰς τὴν Θείαν Γραφὴν, καὶ ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ ἐχθρὸς τῶν Ἀρειανῶν· ἐχρημάτισε κατηχητὴς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Συνέγραψε κατάλογον περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀπέθανε τὸ 396.

ΔΙΔΥΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλείδου. Ἔζη ἐπὶ Νέρωνος· ἐχρημάτισε περίφημος γραμματικὸς, καὶ μουσικὸς ἄριστος.

ΔΙΔΥΜΟΣ Κλαύδιος, συνέγραψε περὶ τῆς ἀναλογίας τῶν Ρωμαίων, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ηρακλέωνος, καὶ ἄλλα.

ΔΙΔΩ, θυγάτηρ τοῦ Βήλου, βασίλισσα τῆς Φοινίκης, ἐβασίλευσε τὸ 590. Μ. Χ. Η πρώτη τῶν Φοινίκων Μητρόπολις ἦτον ἡ Σιδὼν, ἔπειτα ἔγινεν ἡ Τύρος. Πυγμαλίων ὁ βασιλεὺς τῆς Τύρου, ἐφόνευσε τὸν πρὸ αὐτοῦ βασιλεύοντα, σύζυγον τῆς ἀδελφῆς του Διδοῦς, διὰ νὰ ἁρπάσῃ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὸν θρόνον. Αλλ' ἡ Διδὼ λαβοῦσα τοὺς θησαυροὺς, ἀπέρασε κρυφίως εἰς τὴν Αφρικὴν, ὅπου ἔκτισε τὴν ἀντίζηλον τῆς Ρώμης Καρχηδόνα. Λέγουσιν ὅτι οἱ Φοίνικες ἐξηκρίβωσαν τὴν ναυτικὴν, ἐξήπλωσαν τὸ ἐμπόριόν των εἰς ὅλον τὸν γνωστὸν κόσμον. Εἰς αὐτοὺς ἀποδίδεται καὶ ἡ τοῦ ἀλφαβήτου θαυμασία ἐφεύρεσις.

ΔΙΕΜΠΟΡΟΣ, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων.

ΔΙΗΝΕΚΗΣ, γενναῖος Σπαρτιάτης· ὅσις ἐπολέμησεν εἰς τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ. 226.

ΔΙΪΤΡΕΦΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων. Θουκ.

ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΣ, Σικελιώτης, μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους ὁ πρῶτος τῶν ποιητῶν τῆς διδακτικῆς ποιήσεως. Οὗτος συνέγραψε μίαν περιγραφὴν τῆς Ελλάδος, τῆς ὁποίας σώζεται ἕνα μικρὸν λείψανον. Ἔζη τὸ 320. Π. Χ.

ΔΙΚΑΙΟΓΕΝΗΣ· ἔγραψε τραγῳδίας καὶ ὕμνους εἰς Βάκχον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ πολίτης, Αθηναῖος, εἷς τῶν πρώτων προσώπων, τῶν ὑποκρινομένων εἰς τὴν κωμῳδίαν τοῦ Αριστοφάνους, Αχαρνεῖς ἐπιγραφομένη.

ΔΙΚΑΙΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοκώδου. Ηρόδ.

ΔΙΚΤΥΣ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην τὸ 1800. Π. Χ. ὅσις εἰς τὸν καιρὸν τῆς πολιορκίας τῆς Τρφάδος, εὑρισκόμενος μέσα εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, συνέγραψε καταλεπτῶς τὰ συμβάντα τοῦ πολέμου, ἐπάνω εἰς λεπτοτάτην φλοῦδαν τῆς φιλύρας, εἰς Ελληνικὴν διάλεκτον, πλὴν μὲ γράμματα Φοινήκεια, τὴν ὁποίαν συνέθαψε μετ' αὐτοῦ κατὰ διαταγήν του. Επὶ δὲ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Νέρωνος, ἀνοιχθέντος τοῦ τάφου του ὑπό τινος σεισμοῦ μεγάλου, εὑρέθη τὸ βιβλίον, ὡς λέγουσιν, τὸ ὁποῖον Εὐπραξίδης τις, τὸ ἐπρόσφερε εἰς τὸν Νέρωνα, καὶ μετεφράσθη εἰς τὸ Λατινικόν. Αμφιβάλλεται ὅμως, ἂν Δίκ-

τους τις ἤκμασε κατ' ἐκείνους, τοὺς χρόνους, ἐπειδὴ καὶ ὁ Σουΐδας καὶ Μαλέλης, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρουσι περὶ αὐτοῦ, εἰς τὸν καιρὸν των δὲν ὑπῆρχε τὸ πρωτότυπον Ἑλληνικὸν, ἀλλ' ἡ μετάφρασις ἡ Λατινικὴ, ἥτις καὶ σώζεται ἐκδοθεῖσα ἐν Μιλάνῳ τὸ 1477.

ΔΙΟΓΕΝΕΙΑΝΟΣ, γραμματικὸς περίφημος, ἀπὸ τὴν Ἡράκλειαν τοῦ πόντου, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καρίας. Ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ· συνέγραψε μίαν συλλογὴν Ἑλληνικῶν παροιμιῶν, τὰς ὁποίας πρῶτον ἐξέδωκεν εἰς φῶς, Ἀνδρέας ὁ Σχόττος, μετὰ τὴν τοῦ Ζηνοβίου. Ἔζη τὸ 200. Μ. Χ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ Οἰνόμαος, Ἀθηναῖος ποιητής. Ἔζη τὸ 402. Π. Χ. ἐφημίζετο ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων, περὶ τὸ τέλος τῆς υἰδ'. Ὀλυμπιάδος· σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματά του, καὶ ἕνα δίστιχόν του ἐπίγραμμα.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Ταρσεὺς· συνέγραψε περὶ ποιητικῆς· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἀνεξιμένους.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Λαέρτιος, ἔζη τὸ 210. Π. Χ. ἀνὴρ μὲ μεγάλην παιδείαν. Συνέγραψεν ἱστορίαν περὶ βίων, δογμάτων, καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, εἰς βιβλία 10. Ἡ καλητέρα ἔκδοσις εἶναι τοῦ Μεϊβομίου ἐν Ἀμστελδ. τὸ 1692. εἰς τόμους δύο μετὰ σημειώσεων, καὶ 24 εἰκόνων διαφόρων φιλοσόφων.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ, Ἀπολλωνιάτης, περίφημος φυσικὸς· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἀναξαγόρου.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ Σινωπεὺς, ὁ λεγόμενος Κυνικὸς, ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Ἱκέσιος, ἦτον τραπεζίτης, καὶ ὁ υἱὸς ἐμεταχειρίζετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνόθευσε χρήματα, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καταφυγὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ἀντισθένην, καὶ ἐπρόσθεσε νέους βαθμοὺς αὐστηρότητος εἰς τὴν Αἵρεσιν τῶν Κυνικῶν. Δὲν ἐσάθη ποτὲ ἄλλος φιλόσοφος, ὡς αὐτὸς, νὰ καταφρονήσῃ τόσον τὰ τοῦ κόσμου· κατῴκει μέσα εἰς ἕνα πῖθον· ὅλη του ἡ κατάστασις συνίσατο εἰς ἕνα δυσάκιον, μίαν ῥάβδον, καὶ ἕνα πινάκιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπέβαλεν ὕστερον, ἐπειδὴ εἶδεν ἕνα παιδίον, ὅτι ἔπινε τὸ νερὸν μὲ κοίλην χεῖρα. Λέγεται ὅτι ἀκούων τινὰς θαυμάζοντας, ὅτι δὲν εἶχε τοὐλάχιστον μικρὸν κατάλυμα διὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ τρώγῃ, αὐτὸς ἔδειξε τὸν ναὸν τοῦ Διὸς λέγων, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἡτοίμασαν ἐκεῖ μεγαλοπρεπῆ οἰκίσκον, διὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ τρώγῃ, καθότι ἐσχάζετο κάθε κοινὸν τόπον ἰδικόν του. Προσέτι ἔλεγε συνεχῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς δυσχίας του χρεωστεῖ νὰ ἔχῃ φρόνησιν πρὸς παρηγορίαν του, καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀπελπίζεται· ὅτι εἷς λόγος λογικὸς γίνεται Ἰατρὸς μιᾶς ψυχῆς ἀῤῥώστου. Ἀπέθανε δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν μὲ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 27. ἐπιστολαί, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐπιστολῶν, εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1499.

ΔΙΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἐρυθραῖος· οὗτος συνέγραψεν ἐφημερίδας τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁμοῦ μὲ τὸν Εὐμενῆ Καρδιανόν. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο καθὼς φαίνεται ἀπὸ μέ-

ρικὰ σωζόμενα λείψανα, πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς μία ἀκριβεσάτη καὶ περισατικὴ ἐφημερὶς, τῶν πράξεων καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Αλεξάνδρου. Στράτης ὁ Ολύνθιος εἶχε δώσει μίαν ἐπιτομὴν τούτου εἰς βιβλία 5.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ Σικελιώτης, ὁ ἔσχατος καὶ γνωριμώτατος ἀπὸ κάθε ἄλλον παλαιὸν ἱσορικὸν, ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Οὗτος συνέγραψε μίαν ἱσορίαν 40. βιβλίων, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε ἱσορικὴν βιβλιοθήκην· εὑρίσκονται μόνον 15. ἀπὸ αὐτὴν. Περιῆλθε εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ εἰς τὴν Ασίαν διὰ νὰ τελειοποιηθῇ. Ο χαρακτὴρ αὐτῆς τῆς ἱσορίας δὲν εἶναι γλαφυρὸς, εἶναι ἁπλοῦς καὶ σαφής.

ΔΙΟΚΛΗΣ, Αθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ ςρατηγοῦ Ιφικράτους. Δημοσ.

ΔΙΟΚΛΗΣ ὁ Καρύςιος, Ιατρὸς περίφημος, περὶ τούτου ἀναφέρει ὁ Γαληνὸς, καὶ ὁ Θεόφραςος εἰς τὰ συγγράμματά των, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τούτου τοῦ ἐνδόξου Ιατροῦ, ἤρχησαν νὰ ἐμφανίζωνται τὰ φῶτα τῆς ἀνατομίας, καθότι αὐτὸς συνέγραψε καὶ ἐδίδαξε κανόνας περὶ ζώων ἀνατομίας· ἑκατὸν χρόνους μετέπειτα ἤρχησε νὰ διδάσκηται αὕτη ἡ ἐπιςήμη, ἀπὸ δύω περιβοήτους Ιατρούς, Ηρόφιλον τὸν Χαλκηδόνιον, καὶ Ερασίςρατον τὸν ἐκ Κίας, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι, ὡς λέγεται, ἀνέτεμον ἀνθρώπινα σώματα. Οἱ Αθηναῖοι ἐπωνόμασαν τὸν Διοκλέα, δεύτερον Ιπποκράτην. Εζη τὸ 260. Π.Χ.

ΔΙΟΚΛΗΣ Συρακούσιος· οὗτος ἔγραψε μίαν συλλογὴν νόμων ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐδεχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐλεύθεραι πόλεις, τῆς Σικελίας.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ Γάϊος Οὐαλέριος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαλματίαν τὸ 247. Μ.Χ. Εγινε αὐτοκράτωρ τὸ 284. καὶ ἐμοίρασε τὸ βασίλειον, μὲ τὸν ἐπιςήθιον φίλον τον Μαξιμιανὸν Ερκούλιον. (τούτους τοὺς ὠνόμαζαν ἀδελφοὺς, μόλον ὅτι δὲν ἦσαν μήτε συγγενεῖς.) Οὗτος ἔδωκε προσαγὴν εἰς ὅλην τὴν ἐπικράτειάν του, νὰ φονεύσωσιν ὅλους τοὺς Χριςιανοὺς, νὰ καταδαφίσωσι τὰς ἐκκλησίας, νὰ καύσουν τὰ βιβλία των, καὶ νὰ πωλήσωσι τοὺς μοναχοὺς ὡς δούλους, διὰ καταισχύνην. Οὗτος ἐσάθη ὁ πρῶτος αὐτοκράτωρ, νὰ φιλοῦν τὸν πόδα του. Πάπας Αδριανὸς ὁ πρῶτος, καὶ Λέων ὁ τρίτος τὸ 800. ἀνανέωσαν διὰ προσαγῆς ταύτην τὴν διαταγὴν. ὁ Δ.οκλητιανὸς ἐβασίλευσεν 39. χρόνους· ἔπειτα κυριευθεὶς ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν, εὗρεν εὐκαιρίαν ὁ Μαξιμιανὸς Γαλλέριος, καὶ ἔλαβε τὴν πορφύραν του τὸ 305. ὁ δὲ Διοκλητιανὸς ἔζησεν ἔπειτα χρόνους ἐννέα εἰς τὴν πατρίδα του Σαλώνην, καταγινόμενος εἰς τὴν γεωργικὴν· λέγουσιν ὅτι ὁ Μαξιμιανὸς Ερκούλιος τοῦ ἐπροσάλε πάλιν νὰ δεχθῇ τὸν θρόνον, καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν ἐγνώριζε τὴν φυτείαν τῶν λαχάνων, βέβαια δὲν ἤθελε τὸν παρακινήσει νὰ τὴν ἀφήσῃ, καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸν θρόνον. Εσχάτως δὲ πληροφορηθεὶς τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του ἀσιτήσας ἀπέθανε.

ΔΙΟΚΟΡΥΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ὅσις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ιπποδαμείας. Απολδρ.

ΔΙΟΜΕΔΩΝ, ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θου. 19.

ΔΟΜΝΙΔΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Ιφίκλου, καὶ

μήτηρ τοῦ Ιολάου. Ιγῖν.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τυδέως καὶ τῆς Εὐρυπύλης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν· εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν, καὶ γενναιότητα· ἐφόνευσε πολλοὺς ἀνδρείους Τρῳαδίτας, μονομαχήσας καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Εκτορα· ἐφόνευσε καὶ τὸν Ρῆσον βασιλέα τῶν Θρακῶν, καὶ ἔκαμε καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνδραγαθίας.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, περίφημος γραμματικός· συνέγραψε περὶ γραμματικῆς τέχνης, καὶ περὶ ῥητόρων βιβλία τρία, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν 18. ἐνδόξων γραμματικῶν Λατίνων, εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1516. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐζη τὸ 420.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, τύραννος τῆς Θράκης, ὅστις ἐφόνευεν ἀπανθρώπως τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας ξένους. Τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ηρακλῆς.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Αλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Καρίας. Ηλθεν εἰς τὴν Ρώμην ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης τὴν 187. Ολυμπιάδα, καὶ διατρίψας ἐκεῖ 22 χρόνους, ἔγινεν ἐγκρατὴς τῆς Λατινικῆς διαλέκτου, ἔνθα καὶ ἐσύναξεν ὕλην, διὰ νὰ συγγράψῃ μίαν Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν· αὕτη δὲ ἐφάνη τὸ ά. ἔτος τῆς 193 Ολυμπιάδος· ὅρα Γαζῆν περὶ τῶν διαφόρων συγγραμμάτων του. Ἐζη τὸ 10 Π.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Αἴλιος, Αττικιστὴς ὁ Αλικαρνασσεύς· περὶ τὰ 125. εἷς τῶν μεταγενεσέρων ἱστορικῶν· εἶχε μεγάλην φήμην ὡς σοφιστὴς καὶ μουσικός, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Καίσαρος Αδριανοῦ· συνέγραψε πλεῖσα συγγράμματα, ἐξ ὧν εἶναι καὶ τὸ περὶ ἀνωμάλων ῥημάτων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Περιηγητὴς, Γεωγράφος, ἔζη ἐπὶ Στράβωνος. Ἐζη εἰς τὴν Χάρακα, ἢ Αλεξάνδρειαν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου· ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὴν Ασίαν, διὰ νὰ κάμῃ τὴν περιγραφήν της· συνέγραψε τὴν Γεωγραφίαν ταύτην εἰς Ηρωϊκοὺς στίχους, ἥτις ὀνομάζεται, καὶ Οἰκουμένης περιήγησις· ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1513. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐζη τὸ 20 Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Αλεξανδρεύς, ἐπίσκοπος. Ητον ἐθνικὸς, καὶ ἐδέχθη τὸν χριστιανισμὸν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ωριγένους καὶ διδάσκαλος εἰς τὸ Κατηχητικὸν σχολεῖον τῆς Αλεξανδρείας, τὸ 248. μετὰ ταῦτα ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος ταύτης· ἐσάθη γενναιότατος, εἰς τοὺς διωγμοὺς τῶν χριστιανῶν· καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ ὧν δὲν ἔλειπε νὰ στηρίζῃ τὴν Εκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰς ἐπιστολάς του· τὸ δὲ 260. ἐπέστρεψεν εἰς Αλεξάνδρειαν. Η Αἵρεσις Παύλου τοῦ Σαμοσατέως τὸν παρεκίνησε νὰ συγκροτίσῃ σύνοδον· ἀλλ' αὐτὸς διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γήρατός του, μὴ ὢν παρὼν, πρὶν νὰ λυθῇ ἡ σύνοδος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται τεμάχια τινὰ, περὶ ὧν ὅρα τὴν Βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Αντιοχεὺς, χριστιανὸς, καὶ σοφιστὴς· εἶχεν ἀνταπόκρισιν δι' ἐπιστολῶν μετὰ τοῦ Αἰνίου. Σώζονται 40. ἐπιστολαί του, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν Ελληνικῶν ἐπιστολῶν, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Αλδου ἐκδόσει. Ἐζη τὸ 490. Μ. Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, Θρᾴξ πατρόθεν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριστάρχου, ὀνομάζεται καὶ Ρόδιος, ἐπειδὴ ἐπολιτογράφη εἰς αὐτήν.

Συνέγραψε πρῶτος τέχνην Γραμματικῆς, ἐκδοθ. εἰς τὸν 4 τόμον τῆς Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου. Ἔζη τὸ 60. Μ. Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Κάσσιος Λογγῖνος, γραμματικὸς, ῥήτωρ, καὶ κριτικός. Οὗτος ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τὴν Ρώμην· ἐχρημάτισε σύμβουλος τῆς Ζηνοβίας βασιλίσσης τῆς Παλμύρας· εἶχε μεγάλην φήμην διὰ τὴν παιδείαν του, καὶ διὰ τὸ μεγάλον του μνημονικόν· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται μόνον τὸ, περὶ ὕψους λόγου, ἐκδοθὲν εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1819 μετὰ διαφόρων σημειώσεων. Ἔζη τὸ 240. Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Ἀρειοπαγίτης, ὡς χρηματίσας κριτὴς τοῦ δικαιοτάτου κριτηρίου τῶν Ἀθηνῶν, Ἀρείου Πάγου καλουμένου. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱεροῦ Λουκᾶ, κατηχηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἔγινε χριστιανός, ἔπειτα ἐχειροτονήθη καὶ ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν, ὑπομείνας γενναίως ἐπὶ Δομετιανοῦ, καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Φέρεται μία συλλογὴ συγγραμμάτων του, περὶ Οὐρανίου καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, περὶ θείων ὀνομάτων, περὶ Μυστικῆς θεολογίας, καὶ ἀπὸ ἐπιστολάς· ταῦτα ἐξδ. ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1516. Ἔζη τὸ 60. Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Δρακούλης, Ἰθακήσιος, διδάσκαλος τῶν νήσων, Πάρου καὶ Μηκόνου, ἐσάθη μέγας διὰ τὴν εὐγλωττίαν του.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Καραβίας, Ἰθακήσιος, υἱὸς Σπυρίδωνος καὶ Μαρίας· ἐγεννήθητὸ 1774 ἐσπούδασε τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, καὶ τὴν Θεολογίαν, εἰς τὴν περίφημον σχολὴν τῆς Σμύρνης, ὑπὸ τοῦ ἐναρέτου Χρυσάνθου θείου του· ἀφιερωθεὶς ὅλως εἰς τὸν Θεὸν, ἐχειροτονήθη ἱερεύς, καὶ ἀφοῦ ἱκανὸν καιρὸν περιῆλθε τὰ μέρη τῆς Ασίας, κηρύττων τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ διδάσκων τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἐξακολουθῶν τὸ ἐπάγγελμά του. Τὸ 1812. ἐπροβιβάσθη προεσὼς τῆς Ἐκκλησίας· τὸ δὲ 1824. ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεύς, καὶ ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του μὲ ἄκραν ἀρετὴν καὶ κατὰ Χριςὸν, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον τὴν 14 Νοεμβρίου. 1831.

ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ, σοφιςὴς, Χῖος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου· ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ῥητωτικὴν τέχνην. Ξενοφ.

ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ, Ἕλλην, συγγραφεύς. Συνέγραψε μίαν συλλογὴν ἐπιστολῶν, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Λουκ.

ΔΙΟΠΕΙΘΗΣ, μάντις Σπαρτιάτης. Ἔζη ἐπὶ Ἀγησιλάου. Ξενοφ.

ΔΙΟΠΕΙΘΗΣ, ῥατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅσις πολεμήσας κατὰ τοῦ Φιλίππου εἰς τὴν Θρᾳκικὴν Χερσόννησον, καὶ τρέψας τοὺς Μακεδόνας εἰς φυγὴν, ἦλθε καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν· ἀλλ' ὁ Φίλιππος μὴν ὑποφέρων τὰ τολμήματά του, ἐπροσκλαύθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους κατ' αὐτοῦ· ὁ δὲ Δημοσθένης τὸν ὑπερασπίσθη μὲ ἐπιτυχίαν. Δημ. περὶ Στεφ.

ΔΙΟΠΟΜΠΟΣ, Ἀθηναῖος, ἔνδοξος σαδιοδρόμος. Πλάτ.

ΔΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΗΣ ὁ ἐξ Ἀναζάρβης τῆς Κιλικίας, ὁ κορυφαῖος τῶν παλαιῶν βοτανικῶν, καὶ ἰατρὸς περίφημος. Συνέγραψε περὶ βοτανικῆς βιβλία 5. Διαιρεῖ

τὴν πραγματείαν του εἰς τρεῖς κλάσεις, εἰς φυτὰ, ζῶα, καὶ μέταλλα· σημειοῖ τοὺς τόπους καὶ χώρας, ὅπου εὑρίσκονται· διδάσκει τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς καὶ διατηρήσεως· ἀναφέρει πολλοὺς ἄλλους βοτανικοὺς προγενεςέρους, ἢ καὶ συγχρόνους του. Τὰ βιβλία του περιγράφουσι σχεδὸν 600. εἴδη φυτῶν, καὶ 200. ζώων, ὁμοῦ καὶ μετάλλων· περιέχουσι δὲ πολλὰς ἐσφαλμένας δόξας καὶ προλήψεις, περὶ τῶν ἰαματικῶν δυνάμεων, καὶ ἰδιοτήτων αὐτῶν· Ἔζη ἐπὶ Νέρωνος, κατὰ δὲ τὸν Σουΐδαν, ἐπὶ Αντωνίου καὶ Κλεοπάτρας.

ΔΙΟΤΙΜΑ, γυνή τις ἐκ Μαντινείας σοφὴ, καὶ εἰδήμων τῶν θείων πραγμάτων. Πλάτ.

ΔΙΟΤΙΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Στρομβίχου, ναύαρχος τοῦ στόλου τῶν Αθηναίων· κατὰ τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΔΙΟΤΙΜΟΣ, στρατηγὸς τοῦ Ιππικοῦ τῶν Αθηναίων, σύγχρονος τοῦ Χαριδήμου, ὅστις διὰ τὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, ἠξιώθη τοῦ στεφάνου ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του. Δημ.

ΔΙΟΤΙΣΑΛΒΗΣ, ἀρχιτέκτων ἐκ Πίζης· οὗτος ἔκτισε τὸν περίφημον ναὸν τοῦ ἁγίου Ιωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1152. Μ.Χ.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ὁ Αλεξανδρεύς, μαθηματικός. Ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δύω Αντωνίνων, εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν περὶ τὰ 360. Μ.Χ. Συνέγραψε 30. βιβλία ἀριθμητικῆς, καὶ ἐφεῦρε πρῶτος τὸν ἀναλυτικὸν αὐτῆς τρόπον, τοῦ ὁποίου τὴν ἐφεύρεσιν ἀποδίδουσιν εἴς τινα Αραβα ὀνομαζόμενον Γέβερ, διὸ καὶ ὠνομάσθη Αλγεβρα· ἀλλ' ἐκ τούτων τὰ ἓξ μόνον σώζονται, καὶ ἓν περὶ ἀριθμῶν πολυγώνων

ΔΙΠΟΙΝΟΣ, ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς, ἀπὸ τὴν νῆσον Κρήτην, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

ΔΙΦΙΛΟΣ, Σινωπεὺς, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας· ἐπαινεῖται μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αλεξανδρέως Κλήμεντος, διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά του. Ἐκ τῶν 100. κωμῳδιῶν του, μᾶς σώζονται μόνον τινὰ λείψανα, ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων Τραγῳδιῶν, καὶ Κωμῳδιῶν τοῦ Γρυτίου· ἔζη περὶ τὰ 300. Π.Χ.

ΔΙΦΡΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, στρατηγὸς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Ξενοφ.

ΔΙΩΝ ὁ Χρυσόστομος, υἱὸς τοῦ Πασικράτους. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Γρουσαν τῆς Βηθυνίας. Ἔζη τὸ 120. Μ.Χ. Κατ' ἀρχὰς ἦτον σοφιστὴς, ἐδίδασκε τὴν ῥητορικὴν θαυμασιώτατα, διὰ τὸ ὁποῖον ἔλαβε καὶ τὸ ἐπίθετον Χρυσόστομος· εἰς τὴν νεότητά του ἔκαμε περιηγήσεις εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἰς ἄλλα μέρη· ἔπειτα κατῴκησεν εἰς τὴν Ρώμην, ἀλλὰ βλέπων τὴν ἐκεῖσε τυραννίαν τοῦ Δομετιανοῦ, ὡς ἑτεροφρονῶν ἔφυγεν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπικρατείας, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Θρᾴκην, ὅπου γεωργῶν τὴν γῆν μετὰ κόπων καὶ μόχθων, ἔζη ὡς εἷς Στωϊκὸς φιλόσοφος. Θανατωθέντος δὲ τοῦ Δομετιανοῦ, ὁ διάδοχος αὐτοῦ Νέρβας τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ ἀξίωμα τοῦ Κοκκηϊανοῦ· εὐνοεῖτο μεγάλως καὶ ἀπὸ τὸν Τραϊανὸν μετέπειτα, ὅστις τὸν ἔπερνε καὶ εἰς τὴν ἄμαξάν του. ἔφθασεν εἰς βαθὺ γήρας· συνέγραψε πολλὰ ἐξ ὧν μᾶς σώζονται 80 λόγοι περὶ διαφό-

ρων ὑποθέσεων· ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῆς Λειψίας τὸ 1784.

ΔΙΩΝ Κάσσιος Κοκκηϊανός, ἐγεννήθη τὸ 210. ἐν Νικαίᾳ τῆς Βηθυνίας. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Κάσσιος Ἀμπρωνιανός, ἐχρημάτισε καὶ διοικητὴς τῆς Κιλικίας· ἡ δὲ μήτηρ του ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου, ἐξ οὗ ἔλαβε τὸ ἐπίθετον Κοκκηϊανός. Ὁ Ζωναρᾶς καὶ ὁ Κεδρηνὸς τὸν ὀνομάζουν Ῥωμαῖον, ὡς διατρίψαντα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ῥώμην. Εἰς τὰ συγγράμματά του ὁ ἴδιος ἀναφέρει, ὅτι δὲν ἐσπούδασε παιδόθεν, ἀλλ' ἀφοῦ ἡλικιωθεὶς ἔλαβεν ἔρωτα τῆς μαθήσεως· ἐκαταγίνετο εἰς τὴν Ῥητορικήν, Ἀστρολογίαν, Χρησμολογίαν, καὶ Ὀνειροκριτικήν. Τὸ δὲ 180. ἔτος κατετάχθη εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν συμβούλιον, καὶ τὸ 193. ἐτιμήθη μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πραίτωρος ὑπὸ τοῦ Περτίνακος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου ἔμεινε πάλιν σύμβουλος ἐπὶ Σεβήρου· ἐπειδὴ δὲ ἔπασχεν ἀπὸ ποδάγραν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἐπέζησε μέχρι γήρατος βαθυτάτου. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα· μᾶς ἀναφέρει ὁ ἴδιος ἓν σύγγραμμά του περὶ ἐνυπνίων. Σώζονται ἔτι μέρη τινὰ τῆς Ρωμαϊκῆς του ἱστορίας, τὴν ὁποίαν εἶχε συγγράψει εἰς 80 βιβλία, ὅπου εἶναι διεσπαρμένη καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Κομμόδου. Εἰς τοὺς νεωτέρους ὅμως εὑρέθησαν καὶ τινα ἄλλα ἐξ αὐτῶν τῶν βιβλίων λείψανα, τὰ ὁποῖα προσετέθησαν εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις. Ἐξεδόθησαν δὲ τὰ συγγράμματά του ἅπαντα μετὰ σημειώσεων τοῦ Φαβρικίου, ἐπιδιορθωμένα ἐκ πολλῶν χειρογράφων, καὶ ἀρίστων πινάκων Ἑλληνικῶν, καὶ Λατινικῶν, τὸ 1750.

ΔΙΩΝ Συρακούσσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππαρίνου, καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης γυναικὸς Διονυσίου τοῦ Πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσσῶν· ἐχρημάτισεν ἐπίσημος σύμβουλος τῶν δύω τυράννων Διονυσίων, καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του· ἀλλὰ κατατρεχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου, καὶ ἐξορισθεὶς ὅλων του τῶν κτημάτων ἐξωρίσθη. Συνάξας στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ νικήσας τὸν Διονύσιον, ἀπεκατέστησε τὴν προτέραν ἐλευθερίαν εἰς τὴν πατρίδα του. Πλούταρ. Δίων.

ΔΙΩΝΔΑΣ, Ἀθηναῖος, ὅστις κατηγόρει τὸ ψήφισμα, δι' οὗ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεφάσισαν νὰ στεφανώσωσι τὸν ῥήτορα Δημοσθένην. Στεφ. 390.

ΔΙΩΞΙΠΠΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρά της Αἴγυπτον. Ἀπολλόδ.

ΔΙΩΞΙΠΠΟΣ, Ἀθηναῖος, περίφημος ἀθλητής. Οὗτος πολλάκις ἔλαβε τὸν στέφανον εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὕστερον ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν. Αἰλ.

ΔΙΩΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν μὲ 10. πλοῖα· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου στρατηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν. Ὁμ. Ἰλ.

ΔΜΗΤΩΡ, βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πρότερον δὲ βασιλεὺς τῆς νήσου Κινύρας.

ΔΟΒΕΓΟΣ, Ἰωάννης, ἔνδοξος φιλόσοφος, ἀνατόμος, φυσιολόγος, καὶ ζωολόγος. Ἐδίδαξε τὴν μεταλλικὴν, καὶ φυσι-

κὴν ζωτικὴν· εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν καὶ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1799. εἰς ἡλικίαν 85. χρόνων, καὶ ἐνταφιάσθη μὲ μεγάλην τιμὴν εἰς τὸν κῆπον τῶν φυτῶν, ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχην τοῦ Μπελβεδέρου, μεταξὺ τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος εἶχε φυτεύσει.

ΔΟΖΑΣ Γεώργιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν· ἀπεσάτησε μέ τινας ὁμόφρονας Οὔγγρους κατὰ τοῦ Ἱερατείου καὶ κατὰ τῶν εὐγενῶν τὸ 1515. Μ.Χ. Οἱ ἀποσάται τὸν ἔξεψαν βασιλέα, ἀλλ' εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Βοεβόδα Τρανσιλβανίας· αὐτὸς ὕστερον ἀπὸ μεγάλας τιμωρίας, τὸν ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἕνα θρόνον σιδηροῦν, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ἔβαλε στέφανον σιδηροῦν, καὶ εἰς τὴν χεῖρά του ἔδωκε σκῆπτρον σιδηροῦν, ὅλα εὐγαλμένα ἀπὸ τὴν κάμινον τοῦ πυρός.

ΔΟΚΕΝ Αμπουνέμ, ἔνδοξος ἀςρολόγος Αραψ, ἔζη περὶ τὰ 823. Μ.Χ. ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, καὶ ἀναριθμήτους θησαυρούς, ἐναντία τοῦ ἐπαγγέλματός του· ἐνόμιζε τὴν Ἀςρολογίαν, ὡς μίαν ψευδῆ τέχνην, διότι μίαν ἡμέραν ἕνας τὸν ἠρώτησε, διατί ὁπλανίτης Ζεὺς ἦτον εὐτυχής; καὶ αὐτὸς τὸν ἀπεκρίθη ὅτι, νομίζεται εὐτυχὴς, ἐπειδὴ οἱ ἀςρολόγοι τὸν ἔκαμαν τοιοῦτον.

ΔΟΛΙΟΣ, δοῦλος τοῦ Λαέρτου, πατρὸς τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ομ Ιλ.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ Πούβλιος Κορνήλιος, ἔνδοξος Ρωμάνος, γαμβρὸς τοῦ Κικέρωνος· ἦτο φίλος τοῦ Ιουλίου Καίσαρος, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Πομπηΐου· εὑρέθη εἰς διαφόρους πολέμους τῆς Φαρσάλου, τῆς Αφρικῆς, καὶ τῆς Μούνδας. Ἔβαλε καὶ ἐφόνευσαν εἰς τὴν Σμύρνην τὸν Τριβόνιον, ἕνα τῶν φονέων τοῦ Καίσαρος, διὰ τοῦτο ἐκηρύχθη ἐχθρὸς τῆς πατρίδος. Μετ' ὀλίγον καιρὸν, ἐφονεύθη μόνος του εἰς τὴν Λαοδίκειαν, ὅπου ἦτο πολιορκημένος ἀπὸ τὸν Κάσσιον. τὸ 43. Π.Χ.

ΔΟΛΤΗΣ Λουδοβῖκος, ποιητὴς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1508. ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς καλητέρους συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνός του, καὶ ἤθελεν εἶναι καλήτερος, ἂν δὲν ἐβιάζετο ἀπὸ ἀνάγκην νὰ γράφῃ μὲ ταχύτητα.

ΔΟΛΤΙΝΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νοβάραν πόλιν τῆς Ἰταλίας· ἐξάθη μαθητὴς τοῦ Γεράνδου Σιγαρέλλη. Οὗτος ἔλεγεν ὅτι ἡ ἐπιςήμη, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐδίδασκεν ἦτο νόμος, τὸν ὁποῖον ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ ἐξακολουθοῦν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅτι ἦτον μία τελειοποίησις τοῦ Θείου νόμου· ἔκαμε πολλοὺς ὀπαδοὺς εἰς τὴν Λομβαρδίαν. Ἔλεγε προσέτι ὅτι ὁ Πάπας δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατῇ τὰ κλειδία τοῦ Παραδείσου, καθότι οἱ Καθολικοὶ πιςεύουν ὅτι αὐτὰ εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πάπα, καὶ ὅτι αὐτὸς εἰσάγει καὶ ἐξάγει ὅποιον θέλει, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸς πρέπει νὰ ἦναι ἅγιος, ταπεινὸς, καὶ πτωχὸς, καθὼς ὁ ἅγιος Πέτρος. Τὸ 130. ὁ ἐπίσκοπος τῆς Νοβάρας τὸν συνέλαβε μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ μέ τινας ὀπαδούς του, καὶ τοὺς ἔκοψεν εἰς κομμάτια, καὶ τὰ μέλη των ἔῤῥιψεν εἰς τὴν φωτίαν καὶ τὰ κατέκαυσεν.

ΔΟΛΩΝ, υἱὸς τοῦ Κήρυκος Εὐμήδου, ἀπὸ τὴν Τρωάδα, ὅσις διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του, θέλων νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλή-

νων, ἠχμαλωτίσθη ὡς κατάσκοπος, ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως, καὶ ἐφονεύθη. Ομ. Ιλ.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ Ζαμπιέρης, περίφημος ζωγράφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1581. ἦτο κάλλιστος ἀρχιτέκτων. Ἔκτισε τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Μαρίας Ἰείς τὴν Ρώμην.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ Νέρων. Ζ. Νέρων Δομετιανός.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ Τίτος Φλάβιος, υἱὸς τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ καὶ τῆς Φλαβίας. Ἐγεννήθη τὸ 15. Μ. Χ. ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τὸ 81. Κατ' ἀρχὰς ὑπεκρίνετο γλυκύτητα, ἐλευθεριότητα, ἀφιλοκέρδειαν, δικαιοσύνην, καὶ ἐν γένει πᾶσαν ἀρετήν· ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου μεταβαλὼν τοὺς τρόπους του, ἐξετέλεσεν ἐκείνας τὰς ἀνηκούσους καὶ ἀπίστους ὠμότητας· ἔχυνε ποταμηδὸν τὸ αἷμα τῶν Χριστιανῶν, ζητῶν νὰ ἀποσβέσῃ διολου αὐτὸ τὸ ὄνομα· ἐπρόσταξε καὶ ἔθαψαν ζωντανὴν τὴν Κορνηλίαν, ἐπὶ προφάσει ὅτ. ἦτον ἀσελγὴς, ἐνῷ ὁ ἴδιος συνέζησε πολὺν καιρὸν μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς του, ὡς μετὰ τῆς νομίμου του γυναικός. Ἀπαιτοῦσεν ὥστε οἱ πολῖται εἰς διαφόρους ἀναφορὰς των νὰ τὸν ὀνομάζουν Θεὸν καὶ Κύριον. Ἀπέβαλεν ἀπὸ τὴν πόλιν του τοὺς σοφοὺς ἄνδρας, καὶ πεπαιδευμένους, καὶ μάλιστα τοὺς ἱστοριογράφους. Τέλος τὸν ἐφόνευσαν τὴν 18. Σεπτεμβρίου τὸ 96. Μ. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους 15. ἡ δὲ Γερουσία τὸν ὑστέρησε καὶ αὐτῆς τῆς ταφῆς.

ΔΟΜΝΙΝΟΣ, φιλόσοφος, Συριανὸς, μαθητὴς τοῦ Πρόκλου. Ὁ Δαμάσκιος λέγειν, ὅτι ἔγραψεν ἐναντίον τῶν δοξασιῶν τοῦ Πλάτωνος.

ΔΟΝΑΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος γλύπτης· ἐξάθη πρίγγιψ, καὶ διδάσκαλος τῆς γλυπτικῆς τοῦ αἰῶνός του. Ἀπέθανε τὸ 1466. Μ.Χ.

ΔΟΝΑΤΟΣ Φραγγῖσκος, ἡγεμὼν τῆς Βενετίας· αὐτὸς ἐτελείωσε τὸ παλάτιον τοῦ ἁγίου Μάρκου, καὶ ἤρχησε τὸ κτίριον τῆς βιβλιοθήκης. Ἀπέθανε τὸ 1545. Μ. Χ.

ΔΟΝΔΗΣ, ὁ λεγόμενος Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταυΐον, καὶ ἀπέθανε τὸ 1792. ἦτο ῥήτωρ, Ἰατρὸς πρακτικὸς, κάλλιστος μαθηματικὸς, καὶ μέγας τεχνίτης.

ΔΟΝΕΤΑΣ Κάρλος, Ἰταλὸς, ἄριστος ἀρχαιολόγος· συνέγραψεν ἕνα βιβλίον ἐπιγραφόμενον, εἴδησις τῶν νομισμάτων καὶ ἀργυροκοπείου τῆς Μπρέσης.

ΔΟΝΗΣ Ἰωάννης, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μουσικὸς καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος· τὰ συγγράμματά του, περὶ παλαιᾶς μουσικῆς, ἔχουσι μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανε τὸ 1647.

ΔΟΞΑΠΑΤΡΗΣ. Ζ. Νεῖλος Δοξαπατρ.

ΔΟΡΙΑΣ Ἀνδρέας, ἀπὸ τὴν Γενεύην· οὗτος τὸ 1528. ἀπέβαλε τὸν βασιλικὸν στέφανον τῆς πατρίδος του, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐπρόσφερε Κάρλος ὁ πέμπτος. Εὐχαριστεῖτο νὰ ἔχῃ κάλλιον ἐπώνυμον ἀνακαινιστὴς τῆς πατρίδος του, παρὰ βασιλεὺς· ὑπηρέτησε διαφόρους ἡγεμόνας· ἐδίωξε τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὴν πατρίδα του· ἐνίκησε τοὺς Τούρκους εἰς μίαν ναυτικὴν μάχην· ἐκυρίευσε τὰς παλαιὰς Πάτρας, καὶ τὴν Κορώνην. Ἀπέθανε τὸ 1560. εἰς ἡλικίαν 89. χρόνων. Ἔλαβε μεγάλην δόξαν, ἀποθανὼν διεκρίνετο μὲ τὸ, πατὴρ τῆς πατρίδος.

ΔΌΡΚΙΣ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, τὸν ὁποῖον ἔξειλαν πρὸς τοὺς λοιποὺς συμμάχους μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ βασιλέως Παυσανίου, ὅτις ἐδιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Σπάρτην, κατὰ θέλησιν τῶν συμμαχικῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. Θουκ.

ΔΟΡΥΚΛΕΊΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Διονυσίου. Παυσ.

ΔΟΡΥΚΛΕΥΣ Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ηρακλῆς. Ἀπολόδρ.

ΔΟΡΥΚΛΟΣ, νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Αἴαντα τὸν υἱὸν τοῦ Τελαμῶνος. Ὁμ.

ΔΟΡΥΛΑΟΣ, στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου.

ΔΟΣΙΘΕΟΣ. Ἔζη περὶ τὰ 220. Μ.Χ. ἀφῆκε μίαν γραμματικὴν μὲ ὑπόληψιν, πλὴν ἀνέκδοτον μέχρι τοῦδε.

ΔΟΥΑΪΓ, Ἀμερικανὸς, περίφημος ἱεροδιδάσκαλος, καὶ θεολόγος ἄριστος. Ἀπέθανε τὸ 1819.

ΔΟΥΒΟΥΑ, Γουλιέλμος Καρδηνάλης, καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καμβρὰϊ πόλεως τοῦ Βελγίου, ὁ πρῶτος ὑπηρέτης τοῦ Δουκὸς τοῦ Ὀρλεάνη. Οὗτος ὁ Καρδηνάλης μόλον ὅτι ἀπέρασε τὴν ζωήν του εἰς τὰς μεγαλητέρας ἀσωτίας, ἀφῆκε 12. ἑκατομμύρια φράγγα· ἀπέθανε τὸ 1723. καὶ κάνεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ κάμῃ ἕναν ἐπιτάφιον λόγον.

ΔΟΥΓΙΑΡΔΙΝΗΣ Κάρελ, ζωγράφος Ὁλλανδὸς· ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1678

ΔΟΥΖΑΣ, ἄριστος ποιητὴς Ὁλλανδὸς, ἦτο πολλὰ γενναῖος· ὑπερασπίσθη τὴν Δεύδεν πόλιν τοῦ Βελγίου, ἀφοῦ ὑπεχρέωσε τοὺς Ἱσπανοὺς νὰ σηκώσουν τὰ στρατεύματά των. Ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁλλανδίας. Ἀπέθανε τὸ 1604.

ΔΟΥΚΑΣ, Γιάκομος, ἀπὸ τὴν Σικελίαν, κάλλιστος ἀρχιτέκτων, καὶ γλύπτης· ἐσπούδασε ταύτας τὰς τέχνας εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Μηκελαγγέλου· ἦτο καὶ ἐπετήδειος ποιητής.

ΔΟΥΚΑΣ Ἰωάννης· ἔγγονος τοῦ Ἰατροῦ Μιχαὴλ, καὶ ἀπόγονος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Δουκῶν. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέφυγεν εἰς τὴν Μιτυλήνην πρὸς τοὺς ἐκεῖ χριστιανοὺς διοικητὰς, Δομένικον καὶ Νικόλαον, οἵτινες τὸν ἔξειλαν εἰς διαφόρους πρεσβείας πρὸς τοὺς Τούρκους. Συνέγραψεν ἱστορίαν συνοπτικὴν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἁλώσεως ταύτης τῆς νήσου, ἥτις συνέβη τὸ 1462. τὴν ὁποίαν περιγράφει διεξοδικώτατα.

ΔΟΥΚΟΥΕΝΕΣ, Ἀδλάμης, μέγας ναυτικὸς τῆς Γαλλίας. Ἡ Σβεκία οὖσα σύμμαχος μὲ τὴν Γαλλίαν τὸν ἐζήτησε διὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας· ἐλθὼν δὲ τὸν ἐνίκησε, καὶ ὑπεχρέωσε τὰ βαρβαρικὰ στρατεύματα νὰ ζητήσουν τὴν εἰρήνην. Ἡ ὑπερήφανος Γένοβα ἔξειλε τὸν διοικητήν της νὰ τελειώσῃ τὴν εἰρήνην. Ἀλλ' αἱ μεγάλαι του ἐκδουλεύσεις δὲν ἔλαβον ἀμοιβὴν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ υἱός του ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Γερμανίαν, φέρων μαζῆ του καὶ τὸ σῶμα τοῦ πατρός του· ἐπάνω δὲ εἰς τὸν τάφον του ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον· ἡ Ὁλλάνδα ἔζη-

σεν εἰς τιμὴν Δουκουέσνες μαυσωλεῖον, καὶ ἡ Γαλλία ἠρνήθη ὀλίγην γῆν τοῦ νικητοῦ της.

ΔΟΥΟΝΑΝΟΣ ἀρχιτέκτων ἐκ Πίζης· οὗτος ἔκτισε τὸ περίφημον σημαντήριον (καμπαναριὸν) τῆς Πίζης, ὅλον ἀπὸ μάρμαρα, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ κλίνει ὀκτὼ πήχεις περισσότερον ἀπὸ τὸ θεμέλιον. Οὗτος ἐγεννήθη περὶ τὰ 1115. Μ. Χ.

ΔΟΥΠΟΥΗΣ, σοφὸς Γάλλος· οὗτος συνέγραψεν ἕνα βιβλίον, περὶ τῆς ἀρχῆς ὅλων τῶν θρησκειῶν. Ἀπέθανε τῇ κθ. Σεπτεμβρίου 1809.

ΔΟΥΡΑΝΤΗΣ Φραγγῖσκος, εἷς τῶν πρώτων συγγραφέων τῆς Ἰταλικῆς μουσικῆς· αὐτὸς ἐπρόσθεσε διορθώσεις, μόλον ὅτι ἦτο διορθωμένη ἀπὸ τὸν Πόρπορα καὶ ἀπὸ τὸν Λέοντα· ἔδωσεν ἀρχὴν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐγῆκαν οἱ Περγολέζοι, οἱ Γομελλοί, οἱ Γουλιέλμοι, οἱ Φεναρόλλοι, καὶ ἄλλοι διάφοροι, τῶν ὁποίων τὰ ἁρμονικὰ ποιήματα μετεδόθησαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν εἰς ἡλικίαν 76. χρόνων.

ΔΟΥΡΕΖΗΣ, Ἰταλὸς, οὗτος συνέγραψεν ὑπομνήματα ἀξιόλογα εἰς τὸν Ἱπποκράτην. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ Βοερράβιου θησαυρὸς πολύτιμος.

ΔΟΥΡΕΡΗΣ Ἀλβέρτος, εἷς τῶν ἐκλεκτοτέρων ζωγράφων τοῦ αἰῶνός του· ἐγεννήθη εἰς τὴν Νορεμβέργην, ἤξευρε καὶ μαθηματικὰ· ἡ φυσικὴ του εὐγλωττία, καὶ μάθησις τὸν ἔκαμαν νὰ γίνῃ ὁ πρῶτος εἰς τὸ συμβούλιον τῆς πατρίδος του· χαίρων προσέτι ἀρκετὴν ὑπόληψιν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Μαξιμηλιανόν. Ἀπέθανε τὸ 1528. εἰς ἡλικίαν 57. χρόνων.

ΔΟΥΡΗΣ ὁ Σάμιος, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· συνέγραψεν ἐθνικὰ, καὶ ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας. Τὸ πρῶτον σύγγραμμα περιεῖχε πολλὰς ἱστορικὰς καὶ γεωγραφικὰς ἰδίας τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Ἑλλάδος· τὸ δεύτερον διαλαμβάνει περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου οἰκογενείας καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ.

ΔΡΑΓΟΝΤ-ΡΕΪΣ, ἄρχος, πειράτης ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σολιμάνου τοῦ πρώτου. Τὸ 1550. κατετρόμαξε τὰς θαλάσσας τῆς Σικελίας, καὶ τῆς Τοσκάνης· τέλος ἔγινεν αἰχμάλωτος μὲ 13. πειρατικὰ πλοῖα, ἀπὸ τὸν Δορίαν Ἰανεττῖνον, ἔπειτα ὅμως ἐλευθερωρεὶς ἀπὸ τὸν Βαρβαρίσα ἠφάνισε τὴν Καλαβρίαν· κατεδίωξε τὸν στόλον τῶν Ἱσπανῶν· ἐκυρίευσε τὴν Τρίπολιν, καὶ ἀπέθανε τὸ 1565. ἀπὸ καιρίαν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Μάλτας.

ΔΡΑΚΙΟΣ, εἷς τῶν 4. ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροάδος. Ὁμήρ. Ἰλ.

ΔΡΑΚΟΝΤΙΔΗΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων.

ΔΡΑΚΟΝΤΙΟΣ, Σπαρτιάτης, ὅσις ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν πατρίδα, καὶ ἔζη εἰς τὴν Τραπεζοῦντα. Ξενοφ.

ΔΡΑΚ Φραγγῖσκος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ἐσάλη περίφημος περιηγητὴς κατὰ θάλασσαν τοῦ 16 αἰῶνος· τὸ 1567. ἔκαμε τὴν πρώτην του περιήγησιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ἐκυρίευσε διάφορα πλοῖα τῶ Ἱσπανῶν. τὸ 1577. περιῆλθε

ὅλον τὸν γύρον τοῦ κόσμου, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀναρίθμητα πλούτη, καὶ ὠφελίμους γνώσεις· ἔλαβε μεγάλην δόξαν εἰς τὰς διὰ θαλάσσης ἐκστρατείας του ἕως τὸ 1596, ἐξουσίαζεν 28. μεγάλα πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου ἐτελείωσε καὶ τὰς περιφήμους περιηγήσεις του, καὶ τὸν βίον του.

ΔΡΑΚΩΝ, ὁ στρατηγός, περίφημος γραμματικός, περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα· ἄφῆκε διάφορα συγγράμματα, ἐξ αὐτῶν ἕνα μόνον ἐσώθη εἰς ἡμᾶς, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται, περὶ Μέτρων Ποιητικῶν· τὸ χειρόγραφον τούτου εὑρίσκεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Παρισίων· ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ερμαίου.

ΔΡΑΚΩΝ, ἐγγονὸς Ιπποκράτους τοῦ περιφήμου ἰατροῦ, καὶ αὐτὸς ἰατρός· ἰάτρευσε τὴν Ὠξάνην, ἥτις συγκατοικοῦσε μὲ τὸν μέγαν Αλέξανδρον.

ΔΡΗΣΟΣ, ἐπίσημος Τρῳαδίτης· ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου, ὑποστρατηγοῦ τοῦ Διομήδους. Ομ. Ιλ.

ΔΡΟΥΣΟΣ, υἱὸς τοῦ Τιβερίου Νέρωνος, καὶ τῆς Λυδίας, ἐγεννήθη τὸ 38. Π.Χ. Ητον ἀνδρεῖος, ὑπέταξε τοὺς Γριζόνους, ἐνίκησε τοὺς Γάλλους, καὶ Γερμανοὺς, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Πραίτωρος· ἐξακολουθῶν δὲ τὰς νίκας, ἔλαβε τὸ ὄνομα Ιμπεράτωρ, ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, τὸ ὁποῖον ὁ Αὔγουστος δὲν τὸ ἐδέχθη· τέλος ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 30. χρόνων. τὸ 9. Π.Χ.

ΔΥΜΑΣ, πατὴρ τοῦ Ἀπίου, καὶ τῆς Εκάβης, γυναικὸς τοῦ Πριάμου, ἡγεμονος τῆς Φρυγίας.

ΔΙΣΠΟΞΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ηλιδι πόλις, Δυσποντιον. Στέφ. Βυζ.

ΔΩΡΙΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ανεξανδρίδου, βασιλέως τῆς Σπάρτης· οὗτος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Λυβίαν, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν μετὰ τρεῖς χρόνους· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ πολεμῶν κατὰ τῶν Φοινίκων, ἐθανατώθη μὲ ὅλους τοὺς Σπαρτιάτας, τοὺς ὁποίους εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ.

ΔΩΡΙΟΣ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἡ ὁποία ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρά της Κερκήσην. Απολδρ.

ΔΩΡΙΣ, μήτηρ Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσίων. Αἰλ.

ΔΩΡΟΘΕΟΣ, εἷς πεπλασμένος ἐπίσκοπος τῆς Τύρου. Θέλουσιν, ὅτι ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Ιουλιανοῦ τὸ 107. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οὗτος δὲν ἐχρημάτισε ποτὲ συγγραφεὺς· ἀλλ' ἄλλος τις περὶ τὰ 515. Ηρακόπιος ὀνομαζόμενος, συνέγραψε μίαν πραγματείαν περὶ τῶν 70. Αποστόλων, καὶ τὴν ὑπέβαλεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Δωροθέου, διὰ τὰς μεταξὺ τῆς Εκκλησίας Κωνσαντινουπόλεως καὶ Ρώμης φιλονεικίας· ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις, μὲ τὸ χρονικὸν τοῦ Πασχάλη. Τὸ 1668.

ΔΩΡΟΘΕΟΣ Βλησμᾶς, Ιερομόναχος, Ιθακήσιος, ὅστις ἐσπούδασεν εἰς τὰς Αθήνας· ἐγάθη ἱεροκήρυξ τῆς Μεγάλης Εκκλησίας ἐν Κωνσαντινουπόλει.

ΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ελληνος, καὶ βασιλεὺς ἐκείνου του μέρους τοῦ Παρνασσοῦ, τοῦ καλουμένου Δρυοπία, ἔπειτα ὠνομάσθη ὑπ' αὐτοῦ Δωρίς.

Ε

ΕΓΙΝΑΡΔΟΣ, μυστικὸς σύμβουλος τοῦ αὐτοκράτορος μεγάλου Κάρλου. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τούτου τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ τὰ χρονικὰ συμβάντα τῆς Γαλλίας, καὶ Γερμανίας. Ἀπέθανε τὸ 844. Μ.Χ.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ, βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἐπωνυμάσθη εἰρηνοποιὸς· ἐδιώρισεν εἰς τὴν Οὐαλίαν, ἐπαρχίαν τῆς Ἀγγλίας, ἐτήσιον μισθὸν εἰς τὸν, ὅστις ὑπήγαινεν εἰς αὐτὸν ἕνα δέρμα λύκου, καὶ οὕτως ἠλευθέρωσε τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζῶα.

ΕΖΕΚΙΗΛ, Ἰουδαῖος, ἔζη τὸ 100. Π.Χ. Συνέγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν διάλεκτον Τραγῳδίαν, ἥτις ἐπιγράφεται Ἐξαγωγή, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπάσματα, ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Λεκτίου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν διαφόρων ποιητῶν.

ΕΖΕΛΙΝΟΣ, ἔνδοξος στρατηγὸς, Ἰταλός. Ἡ πατρίς του τὸν ἐμίσησε, διότι ἦτο τύραννος, καὶ μὲ ὑπερβολὴν ἄσπλαγχνος· ἐκυρίευσε τὴν Βέρνην καὶ τὸ Πατάυϊον, καὶ ἐρόνευσε 60. χιλιάδας κατοίκων· ἀφωρίσθη ἀπὸ δύω Πάπας, ἀλλ αὐτὸς τοὺς ἐπερίπαιζε· τέλος πάντων, ὅλη ἡ Ἰταλία ἐκινήθη ἐναντίον του, καὶ νικηθεὶς ἔγινεν αἰχμάλωτος, τὴν α΄ Ὀκτωβρίου 1259. ἀπέθανεν ἀπὸ τὸν θυμόν του, καὶ οὕτως ἠλευθερώθη ἡ Ἰταλία, ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον ἄσπλαγχνον θηρίον.

ΕΊΓΗΝΑΪΟΣ, ἐγεννήθη τὸ 120. εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν Γαλλίαν, καθὼς τις τῶν παλαιῶν ὑπέλαβε· καὶ ἀπέθανε τὸ 202. Νέος ὢν ἦλθεν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἐδιδάσκετο ὑπὸ τοῦ Πολυκάρπου, καὶ ἔπειτα ἐδιδάχθη ὑπό τινος ἀνωνύμου διαδόχου τῶν ἀποστόλων· πότε ὅμως, καὶ διατί ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἠξεύρομεν· εἰς τὸν καιρὸν δὲ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ποθεινοῦ ἐπισκόπου τοῦ Λιονίου, κατὰ τὸ 177. ὢν ἐκεῖ, ἔγινε διάδοχος τούτου τοῦ θρόνου, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸν ἀνάρεστόν του βίον. Κοινὴ γνώμη περὶ τούτου εἶναι, ὅτι ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου τὸ 10. ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Σεβήρου. Συνέγραψε πολλώτατα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ εἶναι κατὰ Αἱρετικῶν.

ΕΙΡΗΝΗ, αὐτοκρατόρισσα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της, διὰ φὴν πολιτικὴν, καὶ τὴν κενοδοξίαν, ἣν εἶχε νὰ βασιλεύῃ εἰς τὸ διάστημα τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ υἱοῦ της, Κωνσταντίνου τοῦ ὀγδόου, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε πολλοὺς ἐχθρούς. Οὗτος φθάσας εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, τὴν ὑστέρησε πᾶσαν ἐξουσίαν, ἀλλ αὐτὴ συνωμόσασα κατὰ τοῦ υἱοῦ της, τὸν ἐφυλάκισε καὶ τὸν ἐτύφλωσε τὸ 799. ἔπειτα ἐβασίλευσεν αὐτὴ ἕως τὸ 802. καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Νικηφόρος, τὴν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μιτυλήνην, ὅπου ἀπέθανε τὸν ἀκόλουθον χρόνον.

ΕΙΡΗΝΗ, ποιήτρια, ἀπὸ τὴν νῆσον Δῆλον. Ἤνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Διώνος τοῦ Συρακουσίου. Αὕτη συνέγραψεν ἓν ὡραιότατον ποίημα, εἰς Δωρικὴν διάλεκτον, εἰς τριακοσίους στίχους· ἐσύνθεσε καὶ ἐπιγράμματα. Λέγουσιν ὅτι οἱ στί-

χαι τῆς πλησιάζουν εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Ομήρου. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων.

ΕΚΑΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου. ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν υἱοὺς 10. τὸν Εκτορα, τὸν Πάριν, τὸν Δηΐφοβον, τὸν Ελενον, τὸν Πέμμονα, τὸν Πολίτην, τὸν Αντιφον, τὸν Ιππόνουν, τὸν Πολύδωρον, τὸν Τρωΐλον, καὶ 4. θυγατέρας, τὴν Κρέουσαν, τὴν Λαοδίκην, τὴν Πολυξένην, καὶ τὴν Κασσάνδραν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Θρᾴκην, ἀφοῦ πρότερον εἶδε τὴν θυγατέρα της Πολιξένην θῦμα, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Αχιλλέως.

ΕΚΑΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Λύμαντος, βασιλέως τῆς Φρυγίας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ασίου. Ομ. Ιλ.

ΕΚΑΒΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολλ.

ΕΚΑΜΗΔΗ, θυγάτηρ τοῦ Αρσινόου, ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέστορος, ὅτε ὁ Αχιλλεὺς ἐκυρίευσε τὴν Τένεδον. Ομ. Ιλ. 624.

ΕΚΑΤΑΙΟΣ, Ελλην ἀπὸ τὴν Μίλητον, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Ηγησάνδρου. Ἔζη πρὸ τοῦ Ηροδότου, συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς Ασίας. Ηροδ. 125.

ΕΚΑΤΑΙΟΣ ὁ Αβδηρίτης, ὅστις συναναστράφη μετὰ τοῦ Αλεξάνδρου, καὶ τὸν ἐσυντρόφευσεν εἰς τὰς ἐκστρατείας του. Συνέγραψε περὶ τῶν Ιουδαϊκῶν ἀρχαιοτήτων. Ο Σακληγέρης καί τινες ἄλλοι μετ' αὐτοῦ βέλουσιν, ὅτι τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐγράφη ἀπό τινας Εβραίους Ελληνιστάς.

ΕΚΑΤΟΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καρίας, πατὴρ τῆς Αρτεμησίας. Αρ.

ΕΚΔΙΚΟΣ, Λακεδαιμόνιος, περίφημος ναύαρχος. Ξενοφ.

ΕΚΚΙΤΟΣ, Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τῶν Ειλώτων.

ΕΚΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ τῆς Εκάβης, ὁ ἀνδρειότατος τῶν Τρώων. Ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα εἰς τὸν πόλεμον· ἐφόνευσε πολλοὺς ἐπισήμους Ελληνας, μεταξὺ αὐτῶν ἦτον ὁ Πρωτεσίλαος, καὶ ὁ Πάτροκλος, φίλοι πολλὰ ἠγαπημένοι τοῦ Αχιλλέως. Τέλος μονομαχήσας καὶ μὲ τὸν Αχιλλέα, ἐφονεύθη μὲ λύπην μεγάλην τῶν Τρῳαδιτῶν. Τὸ δὲ σῶμά του ἀφοῦ τὸ ἔδεσεν ὁ Αχιλλεὺς ὄπισθεν τῆς ἁμάξης του, τὸ περιέφερε τρὶς περὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως, καὶ περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου· Τὸν ἔδωκε τελευταῖον εἰς τὸν Πρίαμον, δι' ἀρκετὴν ποσότητα χρημάτων.

ΕΚΦΑΝΤΟΣ. Θάσσιος, ὅστις παρέδωκεν εἰς τὸν Αθηναῖον Θρασύβουλον, τὴν νῆσον Θάσσον. Δημ. Λεπτ. 478.

ΕΛΑΤΡΕΙΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Αλκινόου. Ομ. Οδ.

ΕΛΒΕΖΗΡΟΙ ς'. ἀδελφοὶ Γερμανοὶ· ἐχρημάτισαν περίφημοι τυπογράφοι. Ἔζων τὸ 1670.

ΕΛΒΙΟΣ Κλαύδιος Αδριανός, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1715. Ἔνδοξος φιλόσοφος, Συνέγραψε διάφορα ποιήματα. Ο Μέγας Φεδερῖκος, ὅτε αὐτὸς περιηγεῖτο τὴν Προυσίαν, ἠθέλησε νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ὁσπήτιόν του, καὶ τὸν εἶχε πάντοτε εἰς τὴν τράπεζάν του. Απέθανε τὸ 1771.

ΕΛΕΓΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, τῆς ὁποίας τὸ λείψιον ὄνομα λέγουσιν ὅτι

ἦτο Πειρὼ· ὠνομάσθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος.

ΕΛΕΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ανδρομέδης, ὅσις ἔκτισε τὴν πόλιν Ελος εἰς τὴν Λακεδαίμονα.

ΕΛΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος, καὶ Πολυδεύκους, καὶ τῆς Κλυτεμνήστρας· ἐσάθη περίφημος εἰς ὅλην τὴν Ελλάδα διὰ τὸ κάλλος της· φθάσασα εἰς τὸ 10. ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἐκλέφθη ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀπὸ τὸν ναὸν τῆς Περσεφόνης· οἱ ἀδελφοί της, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὥρμησαν εἰς τὴν Αττικὴν, καὶ τὴν ἠλευθέρωσαν. Ολοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Ελλάδος, τὴν ἐλάτρευον διὰ τὸ κάλλος της, καὶ ὅλοι ἐζήτων νὰ τὴν νυμφευθῶσι. Κατὰ δὲ τὸν Απολλόδωρον, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι, Οδυσσεύς, Διομήδης, Αντίοχος, Μενεσθεὺς, Θόας, Μέγης, Αμφίλοχος, Αμφίμαχος, Σχέδιος, Πολύξενος, Πηνέλης, Αἴας ὁ τοῦ Οἰλέως, Ασκάλαφος, Ιάλμηνος, Ελαφήνωρ, Εὔμηλος, Πολύποιτης, Λεοντεὺς, Ποδαλείριος, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Μαχάωνος, Αἴας καὶ Τεῦκρος, ὁ Φιλοκτήτης, Εὐρύπυλος, Πρωτεσίλαος, Μενέλαος, καὶ Πάτροκλος· ὅλοι αὐτοὶ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Τυνδάρεον, νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελε πέσει ὁ κλῆρος νὰ τὴν νυμφευθῇ· ὁ δὲ κλῆρος ἔπεσεν εἰς τὸν Μενέλαον, καὶ τὴν ἔλαβε εἰς γυναῖκά του, ἐπῆρε καὶ τῆς Σπάρτης τὸ βασίλειον διὰ προῖκα. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Πάρις ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τὴν Λακεδαίμονα διὰ περιήγησιν ἀπὸ τὴν Τροάδα, ἐνῷ ὁ Μενέλαος ἔλειπε εἰς τὴν Κρήτην, καὶ διατρίψας εἰς τὸν οἶκόν της τὴν ἠράσθη, καὶ τὴν ἐπῆρε κρυφίως εἰς τὴν Τροάδα. Γενομένου δὲ ἐκείνου τοῦ περιβοήτου Τρωϊκοῦ πολέμου δι' αὐτὴν, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Τροάδος, ὁ Μενέλαος τὴν ἐπῆρε πάλιν εἰς τὴν Ελλάδα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενελάου, τὴν ἐξώρισαν εἰς τὴν Ρόδον, οἱ υἱοὶ τοῦ Μενελάου, οἵτινες ἦσαν ἀπὸ ἄλλην γυναῖκα, Νικόστρατος καὶ Μεγαπένθης, καὶ τὴν ἐδέχθη ἡ Πολυξένη γυνὴ τοῦ Τληπτολέμου, ἡ ὁποία ἐνθυμήθη ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐσκοτώθη ὁ ἄνδρας της εἰς τὴν Τροάδα, μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐκολυμβοῦσαν ἡ Ελένη εἰς ἕνα ποταμὸν, ἔσειλε καὶ τὴν ἐκρέμασαν εἰς ἕνα δένδρον, τὸ ὁποῖον οἱ Ρόδιοι ἀφιέρωσαν εἰς ἕνα ναὸν, καὶ τὴν ὠνόμασαν Ελενοδενδρίτην, κατὰ τὸν Παυσανίαν.

ΕΛΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Εκάβης· ὀνομασὸς διὰ τὰς προγνώσεις του, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς Ελληνας. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροάδος τὸν ἔλαβεν ὁ Πύρρος εἰς τὴν Ηπειρον, καὶ τὸν ἠγάπα πολὺ, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΕΛΕΦΑΝΤΙΣ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. Απολλ.

ΕΛΛΑΔΙΟΣ γραμματικὸς Αἰγύπτιος· ἐσύνθεσε μίαν χρησιολογίαν εἰς βιβλία 4. τῆς ὁποίας τμήματα σώζονται εἰς τὸν Φώτιον· ἔζη τὸ 379. Μ.Χ.

ΕΛΛΑΝΙΚΟΣ, Μυτιλήνιος, ἱστορικὸς, κατὰ Δουΐδαν ἔγραψεν ἱστορίας.

ΕΛΛΗΝ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αμφικτύωνος· ἔγινε διάδοχος τῆς βασιλείας τοῦ πατρός του τὸ 2486. Π.Χ. εἰς τὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας

ας, ἀπὸ αὐτὸν Ἕλλωνα. καὶ τὸ ὄνομα οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Ἑλλὰς· εἶχε δὲ υἱοὺς τὸν Αἴολον, Δῶριν καὶ Ξοῦθον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δυνατοὶ εἰς ὅλην τὴν Θεσσαλίαν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ζ. Γραικός. Ὠνομάζοντο πρότερον Πελασγοὶ ἀπὸ τοῦ Πελασγοῦ, ἔπειτα Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ Γραικοῦ, καὶ ἔπειτα Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ Ἕλληνος.

ΕΛΙΚΩΝΙΟΣ, σοφιστὴς Βυζάντιος· ἔγραψε χρονολογικὴν ἐπιτομὴν, ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Θεοδωσίου τοῦ Μεγάλου εἰς 10. Βιβλία.

ΕΛΙΞΟΣ, ῥαπτηγὸς τῶν Μεγαρέων. Λευκια.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ, βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, μία ἀπὸ τὰς πλέον περιβοήτους καὶ ἀξίας βασιλίσσας, περὶ τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία ἀναφέρει· ἐγεννήθη τὸ 1533. ἐβάλθη εἰς τὴν φυλακὴν· διὰ προσαγῆς τῆς βασιλίσσης Μαρίας βασιλίσσης τῆς Σκωτίας ἠλευθερώθη· ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τὴν 17. Νοεμβρίου 1558. διέταξε δὲ εὐθὺς νὰ κηρυχθῇ ὅτι εἶναι ὑπερασπιστὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικῆς θρησκείας. Τὸ 1587. διὰ προσαγῆς της, ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς τῆς Μαρίας Στουάρδας. Ἀντεσάθη μὲ ἀνδρείαν εἰς τὸ στράτευμα Φιλίππου τοῦ Β'. ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων τὴν 3. Ἀπριλίου 1603. σχεδὸν ποτὲ δὲν ἐβασίλευσε γυναῖκα μὲ μεγαλητέραν δόξαν.

ΕΛΟΪΖΑ ἀνεψιὰ τοῦ κανονικοῦ Φολβέρτου τοῦ Παρισίου, ἡ ὁποία ἐξέδωκε ἕνα σύγγραμμα ἐρωτικὸν, τὸ ὁποῖον ἔγραψε τοῦ δυσυχοῦς διδασκάλου της Ἀβελιάρδου.

ΕΛΥΜΟΣ, Τρωαδίτης, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἑλλάδος, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Ἀκέστου. Δίων.

ΕΛΠΙΑΣ, γραμματικὸς Ἀθηναῖος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦτο δοῦλος, ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου. Δημ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας· ἐσάθη εἷς τῶν μεγάλων Πριγγίπων εἰς τὴν Εὐρώπην, ὑπερασπίζετο τὴν παιδείαν, ἐδίωξε τοὺς Ἀφρικανοὺς ἀπὸ τὸ βασίλειόν του, ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις, καλῶς ὠχυρωμένας εἰς τὴν Ἀφρικὴν· ἀπὸ τὴν βασιλείαν του ἐσάθησαν ὁ Βάσκος τοῦ Γάμα, Ἀμέρικος ὁ Βεσπούτζης, Ἀλβερέζης Κάβρελ, καὶ ἄλλοι μεγάλοι περιηγηταί, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν πολλὰ νέα μέρη. Τόσας εὐτυχίας ἔλαβεν ἡ Πορτογαλλία ἐπὶ τῆς βασιλείας του, ὥστε ὠνομάζετο ἡ ἐποχὴ αὐτὴ ὀχρυσοῦς αἰὼν τῆς Πορτογαλλίας. Ἀπέθανε τὸ 1521. εἰς ἡλικίαν 53. χρόνων.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Μοσχόπουλος, Κρὴς ὁ νεώτερος· ἔζη τὸ 1420. Μ.Χ. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα Α'. περὶ γραμματικῆς γυμνασίας, Β'. περὶ Προσῳδίας, Γ'. περὶ συντάξεως ὀνομάτων καὶ ῥημάτων, καὶ γραμματικὴν ἐξήγησιν εἰς τὰ δύω πρῶτα βιβλία τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἔτι σχόλια εἰς τὸν Ἡσίοδον.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Παλαιολόγος, υἱὸς Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου. οὗτος ἠλευθέρωσε τὸν πατέρα του ἀπὸ τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχον βάλει οἱ Βενετοὶ διά τινα χρέη, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας. Συνέγραψε καὶ οὗτος ὑποθήκας βασιλικῆς ἀγωγῆς, πρὸς τὸν υἱόν του Ἰωάννην. Δεύτερον, λόγους ὀκτὼ περὶ Ἀρετῆς καὶ Κακίας· καὶ πολλὰ ἄλλα συγγράμματα.

Ἤνθει τὸ 1400 Μ..Χ.

ΕΜΜΕΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τελεμάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τὸν Φάλαριν τύραννον τοῦ Ακράγαντος, εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἡγεμών, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Εμμενίδαι. Πινδ. Ολ. 68.

ΕΜΙΛΗΣ Παῦλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βερώνην, ἔνδοξος ἱστορικός. Συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν διάλεκτον τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας. Ἀπέθανε τὸ 1529.

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ, ὁ Ακραγαντῖνος, υἱὸς τοῦ Μέτωνος, ἀπὸ γένος ἐπίσημον, ἄριστος φυσικὸς Ιατρός, ποιητὴς καὶ ῥήτωρ. Ο Πλάτων λέγει, ὅτι εἶναι ἐφευρετὴς τῆς ῥητορικῆς· συνέγραψε διὰ στίχων περὶ φύσεως τῶν ὄντων βιβλία τρία, καὶ περὶ ἰατρικῆς βιβλία ἕξ· ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἀνατομίαν, καὶ ἔκαμε περιγραφὴν τοῦ αὐτίου, καὶ τὸν τρόπον, καθὸν γίνεται ἡ ἀκοή, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Αριστοτέλους. Ο Εμπεδοκλῆς ἐδόξαζεν, ὅτι τὰ φυτὰ κινοῦνται, αἰσθάνονται, ἐπιθυμοῦν, λυποῦνται, καὶ ἡδύνονται, καὶ ὅτι τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν, εἶναι ἀνάλογα μέτα ὰ τῶν ζώων, τὸ ὁποῖον βεβαιοῦται τὴν σήμερον ὑπὸ τῆς νέας φυσικῆς· ἦτο φιλελεύθερος, τοῦ ἐπροσφέραν νὰ γίνῃ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς τὸ ἀπέβαλε, προκρίνας μᾶλλον τὴν φιλοσοφικὴν ζωὴν καὶ σεμνότητα, παρὰ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας. Λέγεται, ὅτι αὐτοβούλητως ἔπεσεν εἰς τὴν Αἴτνην, ὄρος πυρίπνοον τῆς Σικελίας, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξακριβώσῃ τοῦτο τὸ φοβερὸν τῆς φύσεως θέαμα, ἢ ὅτι αἰφνιδίως συνέβη εἰς τὰς παρατηρήσεις του ἡ ἀνάδοσις τῆς φλογὸς καὶ κατεκάη, καὶ οὕτως ἔγινεν ὁλοκαύτωμα τῆς φιλοσοφικῆς περιεργίας του. Ἔζη τὸ 444. Π. Χ.

ΕΜΠΕΔΟΤΙΜΟΣ, φιλόσοφος, ἔγραψε περὶ φυσικῆς διδασκαλίας, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει καὶ ὁ Παραβάτης εἰς τὰ συγγράμματά του, καθὼς καὶ ὁ Ιεροφάντωρ Ιάμβλιχος.

ΕΝΑΡΕΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Δηϊμάχου, καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου. Απολδρ.

ΕΝΑΡΙΦΟΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιππονόου τος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους. Απολδρ.

ΕΝΔΙΟΣ, ἔφορος τῆς Σπάρτης, φίλος τοῦ Αλκιβιάδου. Θουκ. 2) Ετερος ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου. Παυσ.

ΕΝΘΙΝΩΨ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην, εἷς τῶν πρώτων θεμελιωτῶν τῆς Βενετίας. Φοβούμενος τοὺς βαρβάρους, κατέφυγε μέ τινας ἄλλους καὶ κατῴκησεν εἰς βαλτώδη μέρη τοῦ Αδριατικοῦ κόλπου, καὶ ἔκτισαν 24 ὁσπήτια, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτισαν τὴν πόλιν τῆς Βενετίας. Τὸ ὁσπήτιον τοῦ Ενθίνωπος ἐκτίσθη πρῶτον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πέμπτου αἰῶνος, μετέπειτα τὸ ἔκαμαν Εκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ιακώβου.

ΕΝΙΑΤΙΟΣ Ιωάννης, μαθητὴς τοῦ Αγγέλου Δολιτσιάνου. Συνέγραψεν ἕνα βιβλίον, περὶ Τούρκων ἀρχαιότητος, ἕνα ἐγκώμιον τοῦ Φραγγίσκου τοῦ πρώτου, εἰς στίχους ἡρωϊκούς, καὶ ἄλλα ἕτερα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1583.

ΕΝΝΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, κάλλιστος ποιητὴς καὶ ἄξιος σρατηγὸς Ρωμαῖος. Οὗτος συνέγραψε χρονικὰ τῶν

Ρωμαίων εἰς διάφορα ποιήματα· ἐδίδαξε τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον εἰς τὴν Σαρδινίαν, εἰς τὸν Κάτωνα, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διδαχθοῦν αἱ ὡραιότητες τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Λατινικήν· ἐξάθη ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Ρωμαίων, ὅσις ἐσύνθεσε στίχους ἡρωϊκούς· ὁ τρόπος τῆς συνθέσεώς του ἦτο τραχύς. Ο Βιργίλιος μετεχειρίζετο ἐνίοτε ἀπὸ τοὺς στίχους του, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἦσαν μαργαρῖται τοῦ Εννίου. Ἔζη κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα. Π.Χ.

ΕΝΝΟΔΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύιον· ἦτον ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. Οὗτος συνέγραψε διάφορα ποιήματα, καὶ ἐπιστολάς, ἐκδ. εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1728. Ἔζη εἰς τὸν πέμπτον αἰῶνα. Μ.Χ.

ΕΝΝΟΜΟΣ, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ μέγας οἰωνοσκόπος. Ομ. Καὶ ἕτερος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ο δυσσέως. Ομ.

ΕΝΡΙΚΟΣ ὄγδοος, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ εἰς τὸ Φραγγφόρτ, πολιν τῆς Γερμανίας. Μετὰ δύω χρόνους ἦλθεν εἰς την Ἰταλίαν, ὅπου τὸν ἐστεφάνωσαν μὲ τιδήροῦν στέφανον εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1311. ἐστεφανώθη πάλιν εἰς τὴν Ρώμην. Ἀπέθανε μὲ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον τὸν ἔδρωσε ἱερεύς τις καθολικὸς εἰς τὴν Τοσκάνην.

ΕΝΡΙΚΟΣ ὄγδοος, βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, Ἐγινε διάδοχος τοῦ θρόνου, εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων· ἄφῆκε τὴν διοίκησιν τοῦ θρόνου εἰς τὸν Καρδινάλιον Βολσέναν. Τὸ 1527. ἐνυμφεύθη τὴν Αἰκατερίνην ἀπὸ τὴν Ἀραγονίαν ἐπαρχίαν τῆς Ἱσπανίας, ἡ ὁποία ἦτο γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὸ 1535. ἐνυμφεύθη κρυφίως τὴν Ανναν τοῦ Μπουλέν, ἀφοῦ ἐχώρισε τὴν σύζυγόν του Αἰκατερίνην, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι ἦτον ὁ ἀνώτερος τῆς Αγγλικῆς ἐκκλησίας· μετὰ ταῦτα ἐφόνευσε καὶ ταύτην, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Ιωάνναν Σεμπούρ, ἔπειτα τὴν Αἰκατερίνην Οβάρδα, ἥτις ἦτον ἡ πέμπτη. Τὸ δὲ 1542. διὰ πρόφαγῆς του τὴν ἀπεκεφάλισαν. Ἀπέθανε τὸ 1547. ἀφοῦ ἠφάνισεν ὅλην τὴν Αγγλίαν.

ΕΝΡΙΚΟΣ, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, ἔπειτα τῆς Γαλλίας. Οὗτος ἐφονεύθη ἀπὸ ἕναν Ιερέα κατολικον, ὀνομαζόμενον Γιάκομον Κλημέντην, τὴν α', Αὐγούστου τὸ 1589. εἰς ἡλικίαν 36. χρόνων· δὲν ἄφῆκε κληρονόμον τοῦ θρόνου, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ἡ οἰκογένεια τοῦ Βαλὲς, ἥτις ἤρχησε νὰ βασιλεύῃ ἀπὸ τὸ 361.

ΕΝΡΙΚΟΣ ὁ Β'. υἱὸς τοῦ Αλφόνσου τοῦ δεκάτου πρώτου, βασιλέως τῆς Καστέλλης, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας· ἐκηρύχθη βασιλεὺς τὸ 1366, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πέτρου τοῦ λεγομένου Ασπλάγχνου. Ἦτον ὡραῖος, ἄξιος, γενναῖος, φαιδρὸς, συμπαθητικὸς, εὐαίσθητος, γλυκὺς, εὐπροσήγορος, ἠγάπα τὴν πατρίδα του, οἱ ὑπήκοοι τὸν ἐλάτρευον ἀπὸ εὐγνωμοσύνην. Ἀπέθανε τὸ 1379. εἰς ἡλικίαν 46. χρόνων.

ΕΝΡΙΚΟΣ ὁ τρίτος, υἱὸς Ιωάννου τοῦ πρώτου, καὶ ἀνεψιὸς Ενρίκου τοῦ δευτέρου· ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1390. εἰς ἡλικίαν 11. χρόνων, καὶ ἀπέθανε τὸ 1406. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἐφέρετο πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ὡς πατὴρ, καὶ τοὺς ὠνόμαζεν οἰκογένειάν του, καὶ ἔλεγεν ὅτι

περισσότερον φοβῆται τὴν κατάραν τῶν ὑπηκόων του, παρὰ τὰ στρατεύματα τῶν ἐχθρῶν του.

ΕΝΡΙΚΟΣ, ὁ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, εἷς τῶν μεγαλητέρων μονάρχων· ἐγεννήθη τὸ 1553. ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Αντώνιος Μπορπόνος, καὶ ἡ μήτηρ του Ιωάννα τοῦ Αλβέρτ, βασίλισσα τῆς Ναβάρρας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἦτο φρονιμώτατος, δίκαιος, γενναῖος, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, οἵτινες τὸν ὀνομάζουν ἀκόμη τὴν σήμερον καλὸν βασιλέα. Εἰκοσιδύω συνωμοσίας ἀνεκάλυψε, καὶ ὅλας τὰς ἐσυγχώρησε καὶ ἔπρασπάθει νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ, μὲ τὴν ἀρετὴν καὶ καλοκἀγαθίαν του, ἀλλ' εἰς μάτην· διότι τὸν ἐφόνευσαν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς συζύγου του. Τὴν ιδ'. Μαΐου 1610. εἰς ἡλικίαν 57. χρόνων.

ΕΝΡΙΚΟΣ, βασιλεὺς τῆς Προυσίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Φεδερίκου, μαθηματικὸς, καὶ καλὸς ὁδηγὸς τῶν στρατευμάτων. Απέθανεν εἰς τὸ Μπερλίνο. τὸ 1802.

ΕΝΡΙΚΟΣ Στῆφενς· οὗτος ἐτύπωσε πολλὰ χειρόγραφα Ελληνικὰ βιβλία. Απέθανε τὸ 1598.

ΕΝΤΙΜΟΣ, ἀπὸ τὴν Κρήτην, ὅσις λέγεται ὅτι ἔφερεν Ελληνικὴν ἀποικίαν, εἰς τὴν Γέλαν πόλιν τῆς Σικελίας. Θουκ.

ΕΝΤΙΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σαρδηνίας. Τὸ 1242. ἔγινεν αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Βολωνοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐπίτηδες τὸν περιέφραξαν εἰς ἕνα πύργον. Ο Αὐτοκράτωρ Φεδερίκος ὁ δεύτερος πατὴρ του, δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, μόλον ὅτι ἐπρόφερε οἱανδήτινα ποσότητα χρημάτων διὰ νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ· ἐκεῖ ἀπέμεινε 30. χρόνους, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΕΝΩΧ, ἐγεννήθη ἀπὸ κτίσεως κόσμου 622. καὶ 3362. Π.Χ. Οὗτος ἦτο πέμπτος ἀπὸ Αδὰμ, καὶ υἱὸς τοῦ Ιάρεδ, εὐχαριστήσας δὲ τὸν Θεὸν, μετέβη ἡ προφητεία, τῆς ὁποίας ὁ ἀπόστολος Ιάκωβος μνείαν ποιεῖται· ἔδωκεν αἰτίαν νὰ ἀποδώσωσι καὶ εἰς αὐτὸν, σχεδὸν εἷς τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἓν βιβλίον, περὶ τοῦ ὁποίου Ιουστῖνος ὁ μάρτυς, καὶ ὁ Τερτουλλιανὸς, ἀναφέρουσι, τῶν ὁποίων τὰς περικοπὰς ὁ Φαβρίκιος, καὶ ὁ Ιακησὸν, συνάξαντες ἐξέδωκαν. Σῴζονται καὶ ἕτερά τινὰ ψευδῶς αὐτῷ ἀποδιδόμενα, παρὰ τῷ συγγέλλῳ Γεωργίῳ, τὰ ὁποῖα ὁ Σκαλιγέρος συλλέξας μετὰ τοῦ χρονικοῦ τοῦ Εὐσεβίου ἐξέδωκε.

ΕΞΗΚΕΣΙΗΔΗΣ, Ελλην Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ νομοθέτου Σολωνος. Καὶ ἕτερος ἐκ Καρίας, ὅστις ἦτο πρότερον δοῦλος εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν Αθηναίου πολίτου. Αρις.

ΕΞΗΚΕΣΤΟΣ, Συρακούσιος, Θουκ. Καὶ ἕτερος Ιατρὸς ἀλλογενὴς, εἰς τὰς Αθήνας.

ΕΟΥΔΕΡΙΟΣ, Λεονάρδος, περίφημος μαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Σδεκίαν, ἀπέθανεν εἰς Πετρούπολιν τὸ 1783. Αφῆκε διάφορα συγγράμματα, περὶ Αλγέβρης, περὶ τῆς φύσεως καὶ ἰδιότητος τοῦ πυρὸς, καὶ διάφορα συγγράμματα μαθηματικὰ· ἔτι ἐξέδωκεν ἓν ὑπόμνημα περὶ παλιρροιῶν, περὶ τῆς θεωρίας τῆς Σελήνης. Ητον ἄνδρωπος ἐνάρετος, καὶ σοφὸς, καλὸς πολίτης, καλὸς φίλος, καλὸς πατὴρ, καὶ ἐχθρὸς τῆς ἀδικίας, καὶ τολμητὴς εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας.

ΕΠΑΛΘΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Αυκίων, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρφάδος. Εφονεύθη ἀπὸ τὸν Πάτροκλον. Ομ. Ιλ.

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑΣ, ἔνδοξος Θηβαῖος· ἐζάθη μέγας στρατηγός, καὶ φιλόσοφος Πυθαγορικός. Οταν οἱ Θηβαῖοι ἠθέλησαν νὰ βοηθήσωσι τοὺς Ηλιεῖς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὁ Επαμινώνδας ἠθέλησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Σπάρτην· ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε, καὶ ἐκινήθη ἐναντίον τῆς Μαντινείας τὸ 363. Π.Χ. εἰς τὴν ὁποίαν μάχην ἐπληγώθη θανατηφόρως, καὶ ἔμεινε τὸ βέλος εἰς τὸ στῆθός του· οἱ Ιατροὶ τὸν εἶπον ὅτι ἂν ἐβγάλῃ τὸ βέλος, ἀμέσως ἀποθνήσκει, διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ τὸ ἐβγάλουν, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὴν μάχην, ἕως ὅτου ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐνίκησαν οἱ Θηβαῖοι· τότε μεγαλοφώνως εἶπεν, "ἐγὼ ἀρκετὰ ἔζησα εἰς τὸν κόσμον, διότι ἀποθνήσκω νικητής·" λέγων τούτους τοὺς λόγους, ἐπρόσταξε νὰ τοῦ τὸ ἐβγάλουν, καὶ παρευθὺς ἔμεινε νεκρὸς, μὲ ἀνέκφραστον λύπην τῆς πατρίδος του.

ΕΠΑΦΙΟΔΙΤΟΣ, Χαιρωνεύς, γραμματικὸς· ἔζη ἐπὶ Νέρωνος. Συνέγραψε περὶ γραμματικῆς, καὶ ἐξήγησιν εἰς Ομηρον καὶ Πίνδαρον.

ΕΠΕΗΣ Α55ᾶς, ἔνδοξος διὰ τὴν φιλανθρωπίαν του, καὶ διὰ τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἐσύστησεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1776. διὰ τοὺς ἀλάλους καὶ κωφοὺς, τοὺς ὁποίους ἐδίδασκε μὲ σχήματα μεθοδικά, καὶ ἀπέθανε τὸ 1790.

ΕΠΕΙΓΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αγακλέους, Μυρμηδὼν τὸ γένος, ὅστις πράξας τινὰ φόνον, καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα, ἦλθεν ὕστερον μετὰ τοῦ Αχιλλέως, εἰς τὴν πο"ιορκιαν τῆς Τρφάδος. Ομ. Ιλ.

ΕΠΕΙΓΕΝΗΣ, κωμικὸς ἀρχαιότατος. Συνέγραψε δράματα, Ηρωΐνη, καὶ Μνημάτιον, καὶ Βακχεῖα.

ΕΠΊΖΗΛΟΣ, Αθηναῖος, ὅστις ἐτυφλώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην· Ηρόδ.

ΕΠΙΚΕΡΔΗΣ, Κυρηναῖος, ὅστις ἐβοήθησε τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Αθηναίους. Δημ.

ΕΠΙΚΛΗΣ, Λύκιος, ἡγεμών, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ. Ιλ.

ΕΠΊΚΟΥΡΟΣ, ἀπὸ τὰς Αθήνας, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους. Οὗτος ὁ ἔνδοξος φιλόσοφος ἔλεγεν ὅτι, ἡ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὴν ἡδονὴν, καὶ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν, ἀλλ' ὄχι καθὼς τὸν ἐσυκοφάντουν τινὲς ἐχθροί του, εἰς τὰς σωματικὰς ἡδονὰς, ἀλλ' εἰς τὴν ἡδονὴν, ἥτις εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, ἑνωμένη μὲ τὴν σωφροσύνην. Απέθανε τὸ 272. Π.Χ. Ορα περὶ τῶν συγγραμμάτων του, Διογένην τὸν Λαέρτιον, εἰς τὸν βίον του.

ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ, ὁ Αμβρακιώτης. Ητο ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου μᾶς σώζονται ἀρκετὰ τεμμάχια, ἐκδ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλ. Τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν, τοῦ Γροτίου. Ἔζη περὶ τὰ 370. Π.Χ.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Ιεράπολιν τῆς Φρυγίας· ἐγεννήθη περὶ τά 94. Μ. Χ. ἀπὸ πτωχοὺς γονεῖς, καὶ κατήντησεν αἰχμάλωτος εἰς τὸν Επαφρόδιτην Ταμιὰν τοῦ Νέρωνος· ἐπειδὴ δὲ τὸν εἶχε προσιπεῖ, ὅτι θέλει τοῦ συντρίψει τὸν μηρόν του, μετὰ τὴν σύντριψιν τοῦ ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν, ὅθεν εὐθὺς ἐπροσηλλήθη εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν. Ἔζη μὲ ἔνδειαν μεγάλην, ἐκατοικοῦσεν εἰς κα-

λύθην. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Δομετιανοῦ ἔπρεπε ν᾽ ἀφήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν Γώμην, καθὼς καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Νικόπολιν. Ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊάνου, ἔκαμε τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ὁ μαθητής του Ἀρριανὸς ἔγραψε. Φαίνεται ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ, καὶ ἀπέκτησε τὴν εὐνοιάν του· Ὁ χρόνος τῆς τελευτῆς του δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸς· μερικοὶ ὅμως θέλουσιν ὅτι, ἔφθασεν ἕως εἰς τοὺς χρόνους τῶν δύω Ἀντωνίνων. Ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ὅτι συνέγραψε πολλὰ· ἀλλ᾽ ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀπίθανος, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐκδοθὲν ἐν Βενετίᾳ ἐγχειρίδιόν του, ὅπερ μᾶς σώζεται, συνεγράφη ἀπὸ τὸν Ἀρριανὸν μαθητήν του τὸ 1528. Σώζονται καί τινα ἀποφθέγματα, καὶ ἀποσπάσματα.

ΕΠΙΚΥΔΗΣ, περίφημος Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Γλαύκου. Ηρόδ.

ΕΠΙΚΥΔΗΣ, Συρακούσσιος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἀννίβου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους πρέσβυν, πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συρακουσσῶν Ἱερώνυμον, διὰ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων, κατὰ τῶν Ῥωμαίων.

ΕΠΙΚΥΔΙΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Φαιστίου, καὶ τῆς Βλαίστης, ἀπὸ τὴν Κρήτην, περίφημος ποιητής. Συνέγραψε Θεογονίαν τῆς Κρήτης, εἰς πέντε χιλιάδας στίχους. Ἀργοναυτικὰ, εἰς ἓξ χιλιάδας πεντακοσίους στίχους. κ.τ.λ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολήν του Α΄. ἀναφέρει στίχον ἴσως τοῦ Ἐπιμενίδους, " Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί ,, Ἔζη τὸ 596. Π.Χ.

ΕΠΙΝΙΚΟΣ, κωμικὸς ἀρχαῖος· συνέγραψε δράματα.

ΕΠΙΠΟΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Τραχίωνος, ἥτις ἐνδεδυμένη μὲ ἀνδρικὰ φορέματα ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Τρωάδα· ἀλλ᾽ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους, ἐλιθοβολήθη. Πτολ.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης, ἔκγονος τοῦ Εὐβούλου, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, μὲ 40 πλοῖα, ἡγεμόν τῶν Φωκέων.

ΕΠΙΣΤΩΡ, περίφημος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν μάχην.

ΕΠΙΤΑΔΑΣ, Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τῆς νήσου Σφακτηρίας. Θουκ.

ΕΠΙΤΕΛΙΔΑΣ, ἡγεμὼν τῶν Σπρατιατῶν ἐν Τορώνῃ. Θουκ.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ, Ἰουδαῖος τὸ γένος· κατὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰωάννου μαθητοῦ του, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βεσανδούκην, πλησίον τῆς Ἐλευθεροπόλεως τῆς Παλαιστίνης· εἰς τὴν νεότητά του ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τοῖς ὁποίοις διέτριψε καὶ ἀρκετὸν καιρόν. Ὁ Ἱερώνυμος τὸν ὀνομάζει πενταγλωσσον, διότι ἐγνώριζε πέντε διαλέκτους· Ἑβραϊκὴν, Συριακὴν, Αἰγυπτιακὴν, Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικήν. Ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν πατρίδα του, μετῆρχετο τὸν μοναδικὸν βίον, κτίσας ἓν μοναστήριον ἴδιον. Περὶ τὰ 368. ἐκλέχθη ἐπίσκοπος τῆς Κύπρου. Τὸ 382. ἐπροσκαλέσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Παυλίνου εἰς τὴν Αν-

τιόχιαν· ἐσύναξε μίαν σύνοδον εἰς τὴν Κύπρον τὸ 401. κατὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ὠριγένους, καὶ διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀποφασιν τῆς ἐν Κύπρῳ συνόδου, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, πρὸς τὸν θεῖον Χρυσόστομον· εἰς τὴν ἐπιστροφήν καθ' ὁδὸν, ἀπέθανε τὸ 403. ζήσας σχεδὸν ἑκατὸ χρόνους. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται· ὁ Ἀγκυρωτος. Σύνταγμα κατὰ τῶν Αἱρέσεων Πακούλου· Ἐπιτομὴ τῶν δύω προειρημένων βιβλίων, περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἱεροσολύμων Ἰωάννην. Περὶ τῶν 12. λίθων· Ὑπόμνημα εἰς τὸ Ασμα τῶν ἀσμάτων· Τεμμάχια ἐπιτομῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ· Ἀποφθέγματα 17. περὶ Προφητῶν ὁμιλίαι 8. ἐξεδόθησαν ἐν Βατιλείᾳ τὸ 1544.

ἘΠΙΧΑΡΜΟΣ, Κῶος, 370. Π.Χ. Ἀνετράφη εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἀπέρασε καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῆς ζωῆς του· διὸ καί τινες τὸν ὀνομάζουν Σικελόν. Ητο Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, καὶ κωμικὸς ἄριστος· συνέγραψε πεντήκοντα κωμῳδίας. Διέτριβε δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τῷ τυράννῳ Ἱέρωνι τῷ Πρεσβυτέρῳ, καὶ ἐπειδή ποτε ἐπέπληξε τὴν γυναῖκά του μὲ αὐστηρότητα, ἐδιάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουσι τινές, τὴν ἐφεύρεσιν τῶν δύω Ἑλληνικῶν στοιχείων, τοῦ Θ. καὶ τοῦ Χ. Ἔζησεν ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη. Ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του μόνον τὰ ὀνόματα σώζονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὀλίγα τινὰ λείψανα, τὰ ὁποῖα συλλεχθέντα, ἐξεδόθησαν εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ποίησιν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου.

ἘΠΥΔΑΞΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Κιλίκων Συεννέσιος, ἥτις ἦλθεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ Νεωτέρου Κύρου, ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου. Ξενοφ.

ἘΡΑΣΙΝΙΔΗΣ, στρατηγὸς Ἀθηναῖος· κατεδικάσθη εἰς θάνατον, διότι δὲν ἔθαψεν τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων, εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενοφ.

ἘΡΑΣΙΞΕΝΟΣ· περιβόητος οἰνοπότης. Αἰλ.

ἘΡΑΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ιουλιάδα, πόλιν τῆς νήσου Κέω, περίφημος Ἰατρός. Ἐκαμε νέας ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Ανατομίαν· ἦτο διόλου ἐναντίος τῆς φλεβοτομίας, καθὼς καὶ τῶν καθαρτικῶν· ἐδιώριζε, δίαιταν, κλυστήρια, ἐμετικὰ, χλυαρὰ λουτρὰ, καὶ τὴν σωματικὴν γύμνασιν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του δὲν ἀπεσώθη κἠνέν. Ητο καὶ ἀρχηγὸς τῆς δευτέρας κλάσεως τῶν Ἰατρῶν τῆς Αλεξανδρείας.

ἘΡΑΣΜΙΟΣ Δεσιδέριος, ὁ πλέον σοφὸς ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Ροτερδάμ, πόλιν τῆς Ολλανδίας· Συνέγραψε διάφορα, ἐξ ὧν σώζεται μόνον τὸ περὶ Μανίας ἐγκώμιον. Ἀπέθανε τὸ 1456. Μ.Χ.

ἘΡΑΤΟΚΛΕΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Φαλίου Κιρκυρέως, κατάγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ηρακλειδῶν. Θουκ.

ἘΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ, Κυρηναῖος, ἔνδοξος γεωμέτρης, ποιητὴς, καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος. Ἐκαμε μίαν συλλογὴν συστηματικὴν καὶ κριτικὴν, ὅλων τῶν Γεωγραφικῶν γνώσεων, ἐπιγράφων αὐτὴν, Γεωγραφικὸν μέσον, περιεχουσαν μίαν μαθηματικὴν Γεωγραφίαν, θεμελι-

ωμένην εἰς θεωρίας, καὶ μίαν ἄλλην Ἱστορικὴν Γεωγραφίαν. Ὁ Στράβων ἔχει ἐξ αὐτῆς μερικὰ λείψανα· Οὗτος ἐσάθη βιβλιοθηκάριος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Πρῶτος ὅστις ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦκ αταμετρᾶν τὸ ὁλικὸν σῶμα τοῦ μήκους τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη καὶ Κοσμογράφος. Ἀπέθανε τὸ 194. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 81. χρόνων.

ΕΡΓΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλήμενος καὶ τῆς Βουζήγης, βασιλεὺς τοῦ Ορχομενοῦ, ὅσις ἦλθεν κατὰ τῶν Θηβῶν, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ πολεμήσας τοὺς Θηβαίους, τοὺς ἐβίασε νὰ πληρώνουν ἐτησίως εἰς τοὺς Ορχομενίους, ἕνα φόρον ἑκατὸ βοῶν, ἕως οὗ ὁ Ηρακλῆς τοὺς ἠλευθέρωσε.

ΕΡΓΟΤΕΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Φιλάνορος ἀπὸ τὴν Σικελίαν, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ΕΡΓΟΦΙΛΟΣ, δημαγωγὸς ἐν Αθήναις. Δημοσθ.

ΕΡΕΥΘΑΛΙΩΝ, βασιλεὺς τῆς Αρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ιππομέδοντος, ὅσις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Πυλίων, καὶ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέσορος.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Πανδίονος, βασιλεὺς τῆς Αττικῆς. Εἶχε τρεῖς υἱούς, Κέκροπα, Πάνδωρον, καὶ Μετίωνα, καὶ τέσσαρας θυγατέρας. Ἐχων πολεμον μὲ τοὺς Ελευσινίους, ὁ χρησμὸς εἶπεν ὅτι θέλει νικήσῃ, ἐὰν θυσιάσῃ μίαν τῶν θυγατέρων του, καὶ οὗτος ἐθυσίασε τὴν Χθονίαν, αἱ δὲ ἄλλαι ἀδελφαὶ ἰδοῦσαι τοῦτο, αὐτοχειρίσθησαν, διότι εἶχον συμφωνίαν νὰ ἀποθάνωσιν ὅλαι συγχρόνως. Ἔζη τὸ. 1235. Π. Χ.

ΕΡΙΤΙΜΟΣ, Κορίνθιος, νικητὴς εἰς τοὺς Ισθμικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ΕΡΙΤΙΟΣ Παῦλος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Οὗτος ἐσάθη μὲ μεγάλην γενναιότητα εἰς τὴν μάχην τῆς Εὐρίπου κατὰ τῶν Τουρκῶν, τέλος ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῇ μὲ συνθήκας, Ο Σουλτὰν Μωάμεθ ὁ Β'. ὑπεσχέθη νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν κεφαλήν, καὶ ἀφοῦ παρεδόθη, εὐθὺς ἐπρόσταξε νὰ σχίσωσι τὸ σῶμά του μὲ ἕνα πριόνιον, χωρὶς νὰ πειραχθῇ ἡκεφαλή του, προσθέτων ὅτι, εἰς τὰς ἀναμεταξύ των συνθήκας δὲν ὑπεσχέθη νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν, ἀλλὰ τὴν κεφαλήν του. Τοῦτο συνέβη τὸ 1469. Μ.Χ.

ΕΡΙΦΟΣ, κωμικός. Συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Αἴολος, Πελταστὴς, καὶ Μελίβοια.

ΕΡΙΦΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφοῦ τοῦ Αδράστου, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Μάντις Αμφιάραος, υἱὸς τοῦ Οἰοκλέους. Οἱ ποιηταὶ καλοῦσιν αὐτὴν Μισητὴν, διότι ἐπώλησε τρόπον τινὰ τὸν ἄνδρα της, καὶ ἔλαβε χρήματα. Αὕτη ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν υἱὸν της Αλκμαίωνα, διὰ προσταγῆς τοῦ ἀνδρός της.

ΕΥΡΙΩΠΗ, γυνὴ τοῦ Οἰλέως, βασιλέως τῶν Λοκρῶν, καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ Οἰλέως. Ομ. Ιλ. Ν. 697.

ΕΡΚΙΛΑΣ Αλφόνσος, κάλλιστος ποιητὴς Ισπανός. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα .Απέθανε τὸ 1780. Μ.Χ.

ΕΡΜΑΓΟΡΑΣ, Αμεριπολίτης, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Περσαίου. Συνέγραψε διαλόγους, Μισοκύων, περὶ Σοφιστίας, πρὸς τοὺς Ακαδημιακούς.

ΕΡΜΑΓΟΡΑΣ, υἱὸς τοῦ Τήμνου, Θηβαῖος, ὁ ἐπωνμασθεὶς Καρίων. Συνέγραψε

μελέτας ῥητορικῆς βιβλία 6. περὶ φράσεων, περὶ σχημάτων, καὶ ἄλλα πολλά.

ΕΡΜΕΙΑΣ, Ζ. Σωζόμενος.

ΕΡΜΕΙΑΣ, ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς, εἶναι μεταξὺ τῶν ὁμονύμων του ὁ ἀγνώριστος, ἐπειδὴ δὲν ἠξεύρομεν οὐδὲν, περὶ τῆς ζωῆς καὶ καταστάσεως του. Ο σύλλογος τῆς βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων, τάττουσιν αὐτὸν εἰς τὸν Γ'. αἰῶνα, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν Ε'. καὶ ς'. καὶ θέλουσιν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας· ὁ δὲ Κάνε λέγει, ὅτι ἔζη εἰς τοὺς χρόνους, ὅτε ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ εἰδωλολατρεία, καὶ εἶναι πιθανώτατον, ὅτι ἔζη εἰς τὸ τέλος τοῦ Β'. αἰῶνος. Σώζεται τούτου ἓν σύγγραμμα, Μυκτιρισμὸς τῶν ἐθνικῶν φιλοσόφων ἐπιγραφόμενον, ἐνῷ περιπαίζει τὰς γνώμας των, διὰ τῆς ἀποδείξεως τῶν ὄντων, τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ Θεοῦ. Τὰ συμπεράσματά του εἶναι ὅλως σοφιστικά· ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1553. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΕΡΜΗΣ ὁ Τρισμέγιστος, ὅστις κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους ὀνομάζεται Θὼθ, ἢ Ταὐτος. Ἐχρημάτισε πατὴρ τῆς Αἰγυπτιακῆς μαθήσεως. φέρονται δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου πολλὰ πρόσωπα. Οὗτος λέγουσιν, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Μεσραΐμ, ὅστις καὶ πρῶτος κατῴκησεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ νομίζεται ὡς ἐφευρετὴς τῆς Ἰατρικῆς, τῶν γραμμάτων, καὶ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν Θεῶν, καὶ ἡμιθέων τῆς Αἰγύπτου, καὶ Φοινίκης. Ο δὲ Κικέρων ἐπαριθμεῖ πέντε Ερμεῖς, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς, ἦσαν Ελληνες. ὁ Β'. Ερμῆς ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Οσίριδος εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅστις καὶ ἐχρημάτισε πρῶτος σύμβουλος, καὶ μυστικὸς γραμματεὺς τοῦ τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἡ Αἴγυπτος ἐτίμα, ὡς ἀρχηγέτην τῆς μαθήσεώς της· συνέγραψε τοὺς νόμους, δι' ὧν ὁ Οσιρις ἐδιοικοῦσε τὸ βασίλειόν του· ἐθέσπισε τὴν ἐξωτερικὴν θεολατρείαν, καὶ τὰς περὶ τῶν θυσιῶν τάξεις· ἔκαμε τὰς πρώτας παρατηρήσεις περὶ τὰ οὐράνια σώματα, καὶ εὗρεν ὅτι ὁ ἐνιαυτὸς συνίσταται ἀπὸ 365. ἡμέρας, καὶ ἔθεσε τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου εἰς τὴν φθινοπωρινὴν Ἰσημερίαν· διὸ καὶ αὕτη ἡ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐφεύρεσις, ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπωνυμίαν, τὸ Τρισμέγιστος· ὥστε καὶ ὅλοι οἱ πεπαιδευμένοι Αἰγύπτιοι, προσέφερον πρὸς αὐτὸν σέβας, καὶ ἐπέγραφον τὰ βιβλίατων εἰς τὸ ὄνομά του. Αὕτη ἡ τελευταία περίστασις μᾶς κάμει νὰ καταλάβωμεν περὶ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν βιβλίων τοῦ Ερμοῦ, περὶ ὧν λέγει ὁ Ἰάμβλυχος, καὶ ὁ Πανέθων, ὅτι μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἦσαν τοῦ Ερμοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν Αἰγυπτίων Ιερέων. Τινὲς δὲ διϊσχυρίζονται, ὅτι τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι συγγράμματα τινὸς Εβραίου, καὶ ἄλλοι Πλατωνικοῦ τινος Χριστιανοῦ τοῦ δευτέρου αἰῶνος. Τὰ σωζόμενα δὲ καὶ ψευδεπίγραφα εἶναι. α'. Ποιμάνδρης, λόγος πραγματευόμενος περὶ τῆς φύσεως τῶν ὄντων, καὶ κτίσεως κόσμου. Β'. Ασκληποιὸς, ἤτοι διάλογοι περὶ Θεοῦ, ἀνθρώπων, καὶ κόσμου· ἐπιγράφεται δὲ οὗτος ὁ διάλογος καὶ μὲ ἑτέραν ἐπιγραφήν, Λόγος Τέλειος. Καὶ σώζεται ἡ ἐκ τοῦ Ελληνικοῦ εἰς τὸ Λατινικὸν μετάφρασις. Γ'. Ιατρομαθηματικά. Δ'. περὶ χρονικῆς φυσικῆς περιόδου βιβλία 2. τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι Αραβισὶ κατ' ἀρχὰς συνεγράφησαν. Ε'. Αφορισμοί. ς'. πραγμα-

τεία περὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ λεγομένου λίθου κεφάλαια ἑξ· καὶ ἔτι μυστήρια μυστηρίων, Πίναξ Σμαράγδινος, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν, τὰ μὲν ἐν Παρισίοις, τὰ δὲ ἀλλαχοῦ· ἔζη τὸ 1500. Π.Χ.

ΕΡΜΗΣΙΑΝΑΞ, ἔνδοξος ποιητὴς, συνέγραψε τρία βιβλία Ελεγειακὰ, μὲ ἐπιγραφὴν Λεόντια, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐρωμένης του. ὁ Αθήναιος μᾶς διέσωσεν ἓν ἀποσπασμάτιον τούτων. Ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

ΕΡΜΙΝΟΣ, φιλόσοφος περιπατητικὸς, σύγχρονος τοῦ Δημόνακτος, καὶ διδάσκαλος Αλεξάνδρου τοῦ Αφροδισέως. Φαβρ.

ΕΡΜΙΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ελένης, τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν εἰς τὴν Σπάρτην, προτοῦ νὰ φύγῃ μὲ τὸν Πάριν εἰς τὴν Τρωάδα· ὕστερον ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ορέστης, υἱὸς τοῦ Αγαμέμνονος. Ομ. Οδ.

ΕΡΜΙΠΠΟΣ, κωμικὸς Αθηναῖος τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, ἑτερόφθαλμος, ἀδελφὸς Μυρτίλου τοῦ κωμικοῦ· φαίνονται τούτου δράματα 40.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιππονίκου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Πλάτωνος.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Καλλίππου, Ταρσεὺς, ἐφημίζετο εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς νεότητός του, ἐνῷ ἦτο σχεδὸν 15. χρόνων, τὸν ἤκουσε μέθαυμασμὸν μέγαν ὁ Καῖσαρ Μάρκος Αὐρήλιος Αντωνῖνος. μετὰ δύω χρόνους ἤρχησε νὰ δοξάζηται καὶ μὲ συγγράμματα· ἀλλ' εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχασε διόλου τὸ μνημονικόν του, καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ τὸ ἀνακτήσῃ. Ἐφθασεν εἰς ἔσχατον γῆρας, ζῶν ὡς ἁπλοῦς ἄνθρωπος καὶ ἀπαίδευτος, διὸ καὶ ἐπεριπαίχθη ὑπὸ τοῦ σοφιστοῦ Αντιόχου, ὅστις τὸν ἐμήνυσεν ὅτι ἦτον ἐν παισὶ μὲν γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνέτεμον τὸ σῶμά του, καὶ εὗρον τὴν καρδίαν του τετριχωμένην. Περὶ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς βιβλία 5. ἐξ ὧν τὰ 4. σώζονται. Α'. τέχνη ῥητορικὴ διαιρετικὴ περὶ φάσεων. Β'. περὶ εὑρέσεως βιβλία 4. Γ'. περὶ ἰδεῶν βιβλία 2. Δ'. περὶ μεθόδου δεινότητος· ἐξεδόθη τὸ περὶ τέχνης ῥητορικῆς ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1508. καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλαχοῦ. Ἔζη τὸ 160. Π. Χ.

ΕΡΜΟΔΩΡΟΣ, Επικούριος φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκεραυνώθη. Αθν.

ΕΡΜΟΚΛΗΣ, εἰκονογλύπτης Ρόδιος.

ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ερμωνος στρατηγὸς Συρακούσιος, εἰς τὴν μάχην τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἕτερος μαθητὴς τοῦ Σωκράτους

ΕΡΜΟΛΑΟΣ, γραμματικὸς, Κωνσταντινουπολίτης· συνέγραψεν ἐπιτομὴν τῶν ἐθνικῶν τοῦ Στεφάνου γραμματικοῦ.

ΕΡΜΟΛΥΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Ευθύνου, Αθηναῖος, Παγκρατιαστὴς, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην, ἔλαβε τὸ ἄρισεῖον τῆς ἀνδρείας. Ηρόδ.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, εὐνοῦχος τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, φιλόσοφος Κλαζομένιος, τῆς Ιωνικῆς σχολῆς. Λέγουν ὅτι εἶχε μίαν παράδοξον δύναμιν τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμάτου, καὶ ὕστερον πά-

λιν νὰ ἐπανέρχηται εἰς αὐτὸ· ἐνῷ δέ ποτε τὸ ἀφῆκεν, οἱ ἐχθροί του τὸ ἔλαβαν παρὰ τῆς γυναικός του, καὶ τὸ κατέκαυσαν.

ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μλησίων, ὅταν ἀπεσάτησαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἰώνων κατὰ τοῦ Εἵρξου. Ἡρόδ.

ΕΡΜΩΝ, πατὴρ τοῦ Ερμοκράτους, στρατηγοῦ τῶν Συρακουσσίων. Θουκ.

ΕΡΜΩΝ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΕΡΜΩΝ, Μεγαρεύς, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα, στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΕΡΥΑΛΟΣ, περίφημος Τρωαδίτης, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ομ. Ιλ.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ραδαμάνθυος, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ελλήνων εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν ἐκ Κρήτης, κτίσας τὴν πόλιν Ερυθραί. Παυσ.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Πειρέως, ὅστις ἐβασίλευσε περὶ τὴν Ερυθρὰν Θάλασσαν, ἐξ οὗ ἔλαβεν ὁ κόλπος οὗτος τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεύκωνος, καὶ ἔκγονος τοῦ Αθήμαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ερυθραί. Παυσ.

ΕΡΥΜΑΝΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρκάδος, καὶ πατὴρ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγουσιν ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ ποταμὸς τῆς Αρκαδίας Ερύμανθος. Παυσ.

ΕΡΥΜΑΣ, περίφημος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ιδομενέως. Ομ. Ιλ. Ετερος Τρωαδίτης, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ομ. Ιλ.

ΕΡΥΞΙΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ακουμενοῦ, Αθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει πολλάκις ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του.

ΕΡΥΞΩ, γυνὴ Αρκεσιλάου, τοῦ Β' βασιλέως τῆς Κρήτης. Ηρόδ. 160.

ΕΣΙΩΝ, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Μηχανικοῦ Κτησιβίου, ὅστις ἤκμασεν εἰς τὸν καιρὸν τῶν Πτολεμαίων, Φιλαδέλφου, καὶ Ευεργέτου· οὗτος ἐξάθη ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Επικούρου. Τούτου μᾶς σώζονται τὰ ἑξῆς συγγράμματα. Α'. Χωροβολίσρας κατασκευὴ καὶ συμμετρία. Β'. Βελοποιητικά. Γ'. Πνευματικά. Δ'. Περὶ αὐτοματοποιητικῶν βιβλία δύω. Ταῦτα ἐξεδόθησαν καὶ κατὰ μέρος, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Παρισίοις, τὸ 1673. Μ. Χ.

ΕΣΙΩΝ ὁ τρίτος, χριστιανὸς καὶ μαθηματικὸς ἄριστος· ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους Ηρακλείου τοῦ Αὐτοκράτορος. Οὗτος ἐπαρατήρησεν, ὅτι οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου μέχρι τῶν ἡμερῶν του ὀπισθοδρόμησαν, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ εἰς κάθε τέσσαρας χρόνους. Τὰ συγγράμματά του εἶναι, Α'. περὶ Πολιορκιῶν, ἐξεδόθη ἐν Βιέννῃ μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως. Β'. περὶ Λέξεων Γεωμετρικῶν. Γ'. ἐκλογαὶ περὶ μέτρων, Δ'. περὶ πολεμικῶν μηχανῶν. Ε'. Γεωδαισία. Η Λατινικὴ μετάφρασις ἐξεδόθη τὸ 1572. καὶ τάλλα εἰς ἄλλους τόπους καὶ πόλεις.

ΕΣΙΩΣΤΡΑΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Εφεσον· οὗτος διὰ νὰ ἀποθανατίσῃ τὸ ὄνομά του, ἔκαυσε τὸν περίφημον ναὸν τῆς Αρτέμιδος εἰς τὴν Εφεσον τὸ 356. Π. Χ. οἱ Ελληνες ἔκαμαν νόμον νὰ μὴν ἀναφέρῃ τις τὸ ὄνομά του

ΕΣΙΩΤΙΑΝΟΣ, γραμματικός, ἔζη τὸ

70. Μ. Χ. Συνέγραψε συναγωγὴν τῶν παρὰ Ἱπποκράτους λέξεων, ἐκδ. ἐν Λειψίᾳ τὸ 1780.

ΕΣΔΡΑΣ, υἱὸς Σραΐα τοῦ Ἀρχιερέως, τὸν ὁποῖον ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐφόνευσεν· τιμᾶται ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ὡς δεύτερος Μωϋσῆς· ἔζη εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος· ὑπῆγεν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπέτρεψεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος μετὰ τῶν ὁμογενῶν του, ὡς ἀρχηγὸς· ἐλευθερωθέντες δὲ ἐκ ταύτης τῆς αἰχμαλωσίας, ἐκανόνισε τὰ τῆς θρησκείας του, ὡς εἰδήμων τῆς παλαιᾶς γραφῆς. Μερικοὶ θέλουσιν, ὅτι μετέβαλε καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν γραμμάτων, καὶ ἀντὶ τὰ τῶν Σαμαϊτῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν τότε ἐν χρήσει, εἰσέφερε τὰ Ἑβραϊκά. Λέγουσιν ὅτι ἀπέθανε γηραιότατος εἰς τὴν Περσίαν· ὑπὸ τὸ ὄνομά του φέρεται παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ, ἕνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀπονέμεται εἰς αὐτὸν, ὡσαύτως καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Νεεμίου. Σώζονται ἔτι ἄλλα δύω βιβλία εἰς ἐπιγραφήν του, ἀλλὰ νομίζονται νόθα· συνεγράφησαν τὸ μὲν Ἑλληνιστὶ, τὸ δὲ Λατινιστὶ, προσέτι καὶ τὰ δύω βιβλία τῶν Βασιλειῶν, καὶ τὰ δύω τῶν Παραλειπομένων.

ΕΣΘΗΡ· περὶ αὐτῆς εἶναι γνῶμαι διάφοροι, διότι ἄλλοι μὲν λέγουσιν, ὅτι τὸ βιβλίον τὸ ἐπιγραφόμενον εἰς ὄνομά της, εἶναι σύγγραμμα Ἰουδαίου τινὸς ἐκ τοῦ Συνεδρίου· ἄλλοι τοῦ Εσδρα, ἄλλοι τοῦ Μαρδοχαίου, τὸν ὁποῖον συνεβοήθει καὶ ἡ Εσθὴρ εἰς τὴν συγγραφήν· συναριθμεῖται μόλον τοῦτο ἐν τοῖς κανονικοῖς βιβλίοις, ἐξαιρουμένων τῶν ἓξ ἐσχάτων κεφαλαίων τῆς προσθήκης, τὰ ὁποῖα σώζονται Ἑλληνιστὶ, καὶ Λατινιστὶ, ἐν οἷς ἀναφέρεται περί τε Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας, καθότι αὐτὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἐξελέγχονται νεώτερα.

ΕΣΤΗΣ, Ἱππόλυτος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου· ἐφάνη καὶ διοικητὴς εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰουλίου κατὰ τῶν Βενετῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσεν 60. σημαίας· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ πολέμου, ἦτο καὶ καλὸς μαθηματικὸς, οὗτος κατεδικάσθη, διότι ἐτύφλωσε τὸν ἀδελφόν του Ἰούλιον, διότι τὸν ἠγάπα μία ἐρωμένη του. Ἀπέθανε τὸ 1520. Μ. Χ.

ΕΣΤΙΟΔΩΙΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Θουκ.

ΕΤΕΑΡΧΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, πατὴρ τῆς Φρονίμης, καὶ πάππος τοῦ Βάττου, πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων, Ἡρόδ. Μετὰ τὸν θάνατον τούτου τοῦ βασιλέως οἱ Κρῆτες ἐσύστησαν Δημοκρατίαν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ καὶ Πολυνείκης ἦσαν ἀδελφοὶ δίδυμοι· οὗτοι μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ πατρός των, ἐσυμφώνησαν μεταξύ των νὰ βασιλεύωσι διαδοχικῶς ἀπὸ ἕνα χρόνον· βασιλεύσας πρῶτον ὁ Πολυνείκης, παρεχώρησε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀδελφόν του, εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου· ἀλλ' ὁ Ετεοκλῆς παραλαβὼν αὐτὴν δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ τὴν παραχωρήσῃ, ὥστε βλέπων ὁ Πολυνείκης τὴν παράβασιν τῶν συνθηκῶν, καὶ ἀδυνατῶν εἰς ἐκδίκησιν ἄλλως, κατέφυγεν εἰς τὸ Αργος, πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Ἄδραστον, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη καὶ τὸν ἔκαμε καὶ γαμβρόν του εἰς τὴν θυγατέρα του Αργειαν. Ἐκίνησαν δὲ οὗτοι πόλε-

μον ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἡγεμόνας κατὰ τοῦ Ετεοκλέους, ἀλλ' ἐνικήθησαν. Τέλος ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύω ἀδελφοὶ μονομαχήσαντες, καὶ παρέλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Λαοδάμας υἱὸς τοῦ Ετεοκλέους.

ΕΤΕΟΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιφιος ἀπὸ τὸ Αργος, ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ηρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Λεάδου. Απυλδρ.

ΕΤΕΟΝΙΚΟΣ, Λακεδαιμόνιος, ὑποστρατηγὸς τοῦ Αντιόχου, ὕστερον δὲ ἐξάλη ἁρμοστὴς εἰς τὴν νῆσον Θάσον Θουκ.

ΕΤΕΩΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, περίφημος Σπαρτιάτης, μυστικὸς ὑπουργὸς τοῦ Μενελάου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ομ. Οδ.

ΕΤΕΩΝΟΣ, ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ελέωνος, ὅστις ἔκτισε τὴν πολιν Ετεωνὸν εἰς τὴν Βοιωτίαν. Εὐσάθ.

ΕΤΙΟΣ, διοικητὴς τῆς Γαλλίας· ἐξάθη ἀνδρεῖος διοικητὴς τοῦ αἰῶνός του, ἐνίκησε τὸν Θεοδώρητον καὶ τοὺς Ιταλούς. Ο Αὐτοκράτωρ Βαλεντινιανὸς ἀπὸ τὸν φθόνον του τὸν ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος, προφασιζόμενος, ὅτι ἀρῆκε τοὺς Οὔγγρους καὶ ἔφυγον.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ περίφημος κιθαριστὴς ἐκ Ταράντου.

ΕΥΑΓΟΡΑΣ, Λίνδιος ἱστορικός. συνέγραψε περὶ Ρητορικῆς βιβλία 5. καὶ ἱστορίαν περὶ τῆς βασιλείας τῶν Αἰγυπτίων· ἔγραψε προσέτι καὶ βίους πολλῶν ἀνδρῶν.

ΕΥΑΓΡΙΟΣ, ὁ ἐκ τῆς Επιφανείας τῆς Κοίλης Συρίας· ἐγεννήθη κατὰ τὸν Βαλέσιον τὸ 536. καὶ συνέγραψε κατὰ τὸ 594. Οὗτος ἀφοῦ ἐσπούδασε τὴν γλῶσάν του, ἐδοθη εἰς τὴν Νομικὴν, καὶ ἔγινε περίφημος νομικὸς· μετήρχετο δὲ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα εἰς τὴν Αντιόχειαν, ὅπου καὶ συκοφαντηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ ἀπολογηθῇ· ἐκεῖ εὗρεν ὑπερασπιστὴν τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον, περὶ τὸ ἔτος 589· ὅθεν πρὸς ἀμοιβὴν οὗτος διατρίβων εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔγραψε πολλὰ δι' ἐπιστολῶν, καὶ λόγων, ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου τούτου. Ετιμήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Τιβερίου, μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμείου· συνέγραψε καὶ ἕτερον εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Θεοδοσίου, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη ὡσαύτως μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πολιτάρχου ὑπὸ τοῦ Μαυρικίου· ταῦτα δὲ ἀμφότερα ἐχάθησαν. Σώζεται δὲ μόνον ἡ εἰς ἓξ βιβλία ἱστορία του, ἥτις ἐξακολουθεῖ τὴν τοῦ Σωκράτους καὶ Θεοδωρήτου, τὴν ὁποίαν ἐτελείωσε τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Μαυρικίου, ἤ τὸ 594. Μ.Χ.

ΕΥΑΘΛΟΣ, Αθηναῖος, ἀνάξιος ῥήτωρ καὶ συκοφάντης. Αριστοφ. Καὶ ἕτερος ἀθλητὴς Αθηναῖος. Πλάτ.

ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Καρήνου Λακεδαιμόνιος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. Ηρόδ.

ΕΥΑΛΑΣ, Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ. Θουκ.

ΕΥΑΛΚΗΣ, Αθηναῖος, φίλος τοῦ Αγησιλάου, βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ξενοφ,

ΕΥΑΛΚΙΔΗΣ, Ερετριεύς, στρατηγὸς ἐν Εφέσῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ιώνων. Ὕγιν.

ΕΥΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τῆς Καρμέντης· οὗτος ἔφερε τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας εἰς τὴν Ιταλίαν, ἀπὸ τὴν Ελλάδα

τὸ 922. Π. Χ.

ΕΥΑΡΕΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Ακρισίου, καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ιπποδάμειαν. Υγῖν.

ΕΥΑΡΧΟΣ, Χαλκιδεύς, ὅσις ἔφερεν Ελληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. Θουκ. Ετερος τύραννος ἐν Α-καρνανίᾳ. Θουκ.

ΕΥΒΟΪΛΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρά της Δήμαρχον. Απολδρ.

ΕΥΒΟΪΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Λεὼ ἐν Α-θήναις, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν ὁ πατήρ της, μὲ τὰς λοιπὰς δύω ἀδελφὰς Πραξιθέαν καὶ Θεόπην, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Αθηνῶν· διὸ καὶ ἐτιμήθησαν αὗται ὑπὸ τῶν Αθηναίων μὲ θείας τιμὰς, καὶ ἀνήγειραν ἴδιον δι' αὐτὰς ναὸν, Λεωκόριον καλούμενον. Σουΐδ.

ΕΥΒΟΥΛΙΔΗΣ ὁ Μιλήσιος, ἐν Πελοποννήσῳ, διάδοχος τοῦ Εὐκλείδου. Οὗτος ἐναντιοῦτο εἰς τοὺς συλλογισμοὺς πολλῶν φιλοσόφων, διὰ τοῦτο καὶ κωμικός τις τὸν ὠνόμασεν ὑβριστὴν, ἐπειδὴ ἀντεφέρετο καὶ κατὰ τοῦ Αριστοτέλους, καὶ τὸν διέβαλλεν. Εἶχε καὶ μαθητὰς, ἐξ ὧν εἶναι ὁ Απολλώνιος, ὁ Κρόνος. Εγραψε δὲ συμβάντα τῆς ἐποχῆς του, καὶ πολλὰς Τραγῳδίας.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης κωμῳδίας· ἔζη τὸ 377. Π. Χ. Εκ τῶν πολλῶν κωμῳδιῶν του ὀλίγα τινὰ λείψανα σώζονται ἐκδεδομένα.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Σαυοΐ-αν ἐπαρχίαν τῆς Ιταλίας, ἀρχιστράτηγος εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ αὐτοκράτορος Κάρλου τοῦ ἕκτου· εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους στρατηγοὺς τοῦ 18. αἰῶνος. Εγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1663. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Βιέννην τὸ 1736. Εξάθη μέγας Ηρως· ἦτο τίμιος εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, ἔχων πολλὰς καὶ ἄλλας ἀρετὰς, ἐπωνομάσθη ὁ Αννίβας τῆς Γερμανίας· ἐνίκησε δὶς τοὺς Τούρκους· ἠγάπα τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας· εὐχαριστοῦσε καθένα κατὰ τὴν ἀξίαν του, καὶ ἀνησυχοῦσεν εἰς τὰς ἀσθενείας των· ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν τὰς ἐπιστήμας· κατεφρόνει τὰς τρυφὰς, καὶ ἐτίμα τοὺς πεπαιδευμένους.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ, Ελλην, ἐκ Κορφῶν, ἀρχιερεὺς Πουλτάβας. Συνέγραψε λογικήν.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Καραβίας, Ιθακήσιος. ἀρχιερεὺς, υἱὸς Κωνσταντίνου Ιερέως, καὶ Μαργαρίτας. Εγεννήθη τὸ 1764. καὶ ἐμαρτύρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 1821. διὰ τὴν ἀποστασίαν τῆς Ελλάδος. Οὗτος ἐδιδάχθη τὴν Ελληνικὴν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Παλαμᾶ καὶ μετὰ ταῦτα τελειοποιηθεὶς εἰς τὴν φιλολογίαν, καὶ Λατινικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν νῆσον Κεφαληνίαν, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐχειροτονήθη ἀρχιερεὺς Φιλιππουπόλεως, μετὰ δὲ ταῦτα Αγχιάλου. Πνέων δὲ ἔνθερμον ζῆλον διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ελλάδος πατρίδος του, ἐμαρτύρησε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως εἰς Κωνσταντινούπολιν, συγχρόνως μετὰ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, καὶ ἄλλων Αρχιερέων.

ΕΥΔΑΙΜΩΝ Πηλουσιώτης, γραμματικὸς, σύγχρονος Αἰδηνίου τοῦ σοφιστοῦ. Οὗτος ἔγραψε ποιήματα διάφορα, περὶ τέχνης Γραμματικῆς, καὶ ὀνοματικὴν ὀρθογραφίαν.

ΕΥΔΑΜΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου. Ἀκούων ποτὲ τὸν Ξενοκράτην, ὅτι ἐφιλονείκει εἰς μίαν ἀκαδημίαν, μὲ μερικοὺς φίλους, ἠρώτησε τοὺς περιεστῶτας, ποῖος ἦτον ἐκεῖνος ὁ γέρων; οὗτοι δὲ τὸν ἀπεκρίθησαν, ὅτι εἶναι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ζητοῦσι τὴν ἀρετήν· αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, καὶ πότε θέλει τὴν μεταχειρισθῇ, ἐὰν ἀκόμη τὴν ζητῇς; δεικνύων μὲ τοῦτο, ὅτι διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, πρέπει νὰ τὴν ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς νεότητός του. Οὗτος ἔζη τὸ 312. Π. Χ.

ΕΥΔΑΜΟΣ, βασκανολόγος, ὅστις μὲ διαφόρους μαγείας, ἀπεδίωκε ὡς ἔλεγε, τὰ πονηρὰ δαιμόνια, καὶ ἐπροφύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερὰ δαγκάματα ὄφεων, καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιβλαβῆ. Ἀριστοφ.

ΕΥΔΗΜΟΣ, ῥήτωρ περίφημος. Ἔγραψε λεξικὸν τῆς Ρητορικῆς, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα.

ΕΥΔΙΚΟΣ, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἐκ Λαρίσσης, τὸν ὁποῖον παρεκίνησε νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Δημ. Καὶ ἕτερος ἔφορος Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ΕΥΔΟΚΙΑ, ἡ Εὐδοξία Μακρεμβολιώτισσα, θυγάτηρ Κωνσαντίνου τοῦ ὀγδόου, καὶ σύζυγος κατὰ πρῶτον τοῦ Κωνσαντίνου Δούκα, καὶ ἔπειτα τοῦ Διογένους Ρωμανοῦ. Συνέγραψε λεξικὸν ἱστορικομυθικόν, Ἰωνίᾳ ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1782. εἰς τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Βιλλοισῶνος. Ἔζη τὸ 1070. Μ. Χ.

ΕΥΔΟΚΙΑ, πρότερον Ἀθηναΐς καλουμένη, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα της προτερήματα, εἰς τὴν ὁποίαν τινὲς ἀποδίδουσιν ἓν ποίημα, Ομηροκεντρα ἐπιγραφόμενον, ἐκ 2343. ἑξαμέτρων στίχων· ἐκδοθὲν ὑπὸ Ἄλδου.

ΕΥΔΟΞΟΣ. Κυζικηνὸς γεωγράφος. Ἔζη τὸ 120. Π. Χ. ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ εὐεργέτου, ἐπεχειρίσθη τὴν εἰς τὰς Ινδίας περιήγησιν· ὅθεν λέγεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρώτους ἀδάμαντας εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ πολλὰς ἄλλας γεωγραφικὰς εἰδήσεις. Στράβ.

ΕΥΔΟΞΟΣ, υἱὸς Αἰσχίνου, ὁ Κνίδιος, μαθηματικὸς, γεωμέτρης, ἀστρολόγος, Ιατρὸς καὶ νομοθέτης. Παρέδωκε τὴν Γεωμετρίαν τὸν Ἀρχύτα, καὶ τὴν Ιατρικὴν, τὸν Σικελιώτην Φιλιστίωνα. Λέγει δὲ καὶ ὁ Σωτίων, καὶ ὁ Πλάτων, ὅτι ἐμαθήτευσεν εἰς αὐτόν. Εἰς τὸν 23. χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας, εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν Σωκρατικῶν φιλοσόφων, μετὰ τοῦ Ιατροῦ Θεομέδοντος, τρεφόμενος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ ἤκουσε τοὺς ἐκεῖ σοφοὺς, ὑπῆγεν εἰς Αἴγυπτον μὲ τὴν χρηματικὴν βοήθειαν τῶν φίλων του, μετὰ Χρυσίππου τοῦ Ιατροῦ, ὅπου ἐσυστήθη εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν ὀκταετηρίδα· ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς Αθήνας, καὶ ἀπέκτησε πολλοὺς μαθητάς. Τὸν ὑπεδέχθησαν δὲ εἰς τὴν πατρίδα του μὲ τιμὴν μεγάλην, ὅπου συνέγραψε καὶ νομοθεσίαν· ἔτι δὲ περὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν, καὶ Αστρολογικὰ, καὶ Γεωμετρικὰ, καὶ ἄλλα τινά. Υπῆρξαν καὶ ἕτεροι δύω Εὔδοξοι. Ἔζη περὶ τὴν ργ'. Ολυμπιάδα.

ΕΥΕΛΘΩΝ, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ

Σαλαμῖνας, πατὴρ τοῦ Σιρώμου, ὃς ἐβασίλευσε τὸ 527. Π.Χ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπέταξαν οἱ Πέρσαι τὴν νῆσον Κύπρον. Ηρόδ.

ΕΥΗΓΟΡΟΣ, Αθηναῖος, τοῦ ὁποίου νόμον ἀναφέρει ὁ Δημοσθένης, εἰς τὸν κατὰ Μιδείου.

ΕΥΗΜΕΡΟΣ, Ελλην, ποιητὴς, Ισοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ φίλος τοῦ Κασσάνδρου. Επωνομάσθη Αθεος, διότι ἤθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς ἕνα σύγγραμμά του, ὅτι οἱ Θεοὶ τῶν Ελλήνων ἦσαν θνητοί. Πλούτ.

ΕΥΗΝΟΣ, ποιητὴς, ἐκ τῆς νήσου Πάρου, σύγχρονος τοῦ Εμπεδοκλέους.

ΕΥΗΝΟΣ, ποιητὴς καὶ αὐτὸς Πάριος· ἔζη εἰς τὰς Αθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΕΥΗΝΟΣ, γαμβροκτόνος. Γράφουσιν οἱ ἱσορικοὶ, ὅτι οὗτος ἐφόνευσε τοὺς μνηστῆρας τῆς θυγατρός του, τοὺς ὁποίους ἐπροσκάλει εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐγυμνάζοντο τὴν πάλην, καθὼς καὶ ὁ Οἰνόμαος, ὅσις ἔδιδε τὰς θυγατέρας του, εἰς τὸν, ὅσις ἤθελε γικήσῃ μὲ τὴν ἅμαξαν, τῶν δὲ νικημένων ἔκοπτε τὰς κεφαλὰς, καὶ τὰς ἐκρεμοῦσεν εἰς τὸν οἶκόν του. Αλλ' ὁ Ιδας νικήσας, ἥρπασε τὴν θυγατέρα του Μόρπησσαν· μὴ δυνάμενος δὲ ὁ Εὔηνος νὰ τὸν φθάσῃ ἐφόνευσε τοὺς ἵππους του, καὶ αὐτὸς ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ αὐτὸς εἶναι καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως.

ΕΥΗΝΩΡ, ἐπίσημος Ιθακήσιος, πατὴρ τοῦ Λεωκράτους. Ομ. Οδ.

ΕΥΘΑΛΙΟΣ, διάκονος τῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ραΐθλῃ. Εξέδωκε τὸ 458. τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου διὰ στίχων, μεθ' ἑνὸς προλόγου περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Παύλου. Αθανάσιος δὲ ὁ νεώτερος τῆς Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος, μετὰ παρέλευσιν τινῶν χρόνων, ἐξέδωκε τὴν αὐτὴν, μετά τινος ὑποδιαιρέσεως τῶν κεφαλαίων, καὶ σημειώσεων τῆς παλαιᾶς Γραφῆς, τὴν ὁποίαν παρέδωκεν εἰς τὴν ἐν Καισσαρίᾳ βιβλιοθήκην, ἥτις καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη· ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ Λαυρεντίου Ζακανίου ἐν Ρώμῃ τὸ 1698.

ΕΥΘΗΡΟΣ, Αθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, καταντήσας πένης διὰ τὸν πόλεμον. Ξενοφ.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, Αθηναῖος, χρηματίσας πρέσβυς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὕστερον δὲ στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ Δημοσθένους.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, σοφιστὴς ἀπὸ τὴν Χῖον ἀδελφὸς τοῦ Λεωνησιδώρου, ζήσας καὶ εἰς Αθήνας ἐδίδαξε Τακτικήν.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Καλὸς, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, ποιητὴς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας· συνέγραψε δράματα.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, Λακεδαιμόνιος· ἐστάλη πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ξενοφ.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις τὸ Β'. ἔτος τῆς 110. Ολυμπιάδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθη τὸ ψήφισμα νὰ στεφανώσουν τὸν ῥήτορα Δημοσθένην. Καὶ ἕτερος πατὴρ τοῦ Κορινθίου Ξενοκλείδα.

ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ, Ολύνθιος, στρατηγὸς τοῦ Ιππικοῦ, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν πατρί-

δά του εἰς τὸν βασιλέα Φίλιππον. Δημ.

ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιός, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λυσίππου. Πλίν.

ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ, ἐπίσημος Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Πυθέα καὶ Φιλακίδου Ολυμπιονικῶν, ὑμνουμένων ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ, ἐξάλλη οὗτος νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐν Αφρικῇ πορείαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, τὸ 340. Π.Χ. Στράβ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ, ὁ Ζυγαβινός, μοναχὸς εἰς τὴν μονὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῆς καλουμένης Περιβλέπτου, ὅσις διὰ τῆς πολυμαθείας του ἔγινε περίφημος καὶ γνωστὸς εἰς τὴν βασίλισσαν, Ανναν τὴν Κομνηνήν. Αλέξιος δὲ ὁ Κομνηνὸς τὸν ἐτίμα μεγάλως, καὶ διὰ προσαγῆς του τὸν ὑπεχρέωσε καὶ συνέγραψε ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν θείων πατέρων, τὴν δογματικὴν Πανοπλίαν, ἡ ὁποία συνίσταται ἀπὸ 28. Κεφάλαια· συνέγραψε δὲ καὶ ἄλλα τινα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰσέτι ἀνέκδοτα· ἐξεδόθη αὗτη ἀπαρελλάκτως ἐν Τεργοβύσῳ τῆς Ουγγροβλαχίας τὸ 1710. Ἐζη τὸ 1080.

ΕΥΘΥΝΟΣ, ἀθλητὴς Χάμιος. Δημ. Μηδ.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ, Αθηναῖος, μάντις, ἐπαγγελόμενος τὴν περὶ τὰ θεῖα ἐπιστήμην.

ΕΥΙΠΠΗ, οὕτως ἐκαλοῦντο δύω ἐκ τῶν πεντήκοντα, θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολλόδ.

ΕΥΚΑΜΠΙΔΗΣ, Αρκὰς, φίλος καὶ ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου Δημ. περὶ Στεφ.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, ἡ πατρίς του φαίνεται νὰ ἦναι ἡ αὐτὴ πόλις· εἰς αὐτὴν ὠδίδασκε τὴν Μαθηματικὴν, καὶ εὔγαλε πλῆθος μαθητῶν. Τὰ συγγράμματά του εἶναι τὰ μαθηματικὰ στοιχεῖα εἰς βιβλία 15. Συνέγραψε καὶ ἕτερα συγγράμματα. Ἔζη τὸ 300. Π. Χ. οὗτος λέγεται καὶ πατὴρ τὴν Γεωμετρίας.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὰ Μέγαρα· ἦτο μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Τόσην εὐχαρίσησιν εἶχε νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματά του, ὥστε, ἐπειδὴ συνέβη πόλεμος μεταξὺ Αθηναίων καὶ Μεγαρέων, ὁ Εὐκλείδης ἐνδύετο φορέματα γυναικεῖα, καὶ ἐπήγαινε νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματά του· ἐδόθη ἔπειτα εἰς τὴν Λογικὴν, καὶ ἔκαμε μίαν ἰδικήν του αἵρεσιν.

ΕΥΚΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, μετὰ τοῦ Θουκυδίδου εἰς τὴν Θράκην.

ΕΥΚΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Συρακουσσίων, υἱὸς τοῦ Ιππωνος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Νικίου. Θουκ. Ξενοφ.

ΕΥΚΡΑΤΗΣ, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος· Εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Περδίκαν, ὅσις τὸν εἶχε πάντοτε εἰς τὴν τράπεζάν του. Δὲν ἐσυγχώρει κἀνένα νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως, ἐὰν δὲν ἤξευρε τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Γεωμετρίαν, ὡς αὐτός. Ἔζη τὸ 360. Π. Χ. καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Παρμενίωνα.

ΕΥΚΡΑΤΙΔΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ασίᾳ. Στράβ.

ΕΥΚΤΗΜΩΝ, Δημαγωγὸς, ἐν Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

ΕΥΚΤΗΜΩΝ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὕστερον ἐχρημάτισε καὶ ἄρχων· τὸ τρίτον ἔτος τῆς 92. Ολυμπ. Θουκ. Ξενοφ.

ΕΥΜΑΙΟΣ, ὁ δοῦλος τοῦ Οδυσσέως.

ΕΥΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Χρύσεως, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Θουκ.

ΕΥΜΕΝΗΣ, ὁ Καρδιανός, γραμματεὺς τοῦ Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Αμύντου· μετὰ τὸν θάνατόν του ἔμεινεν εἰς τὸ ἴδιον ἀξίωμα πλησίον τοῦ Αλεξάνδρου 13. χρόνους. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου διωρίσθη διοικητὴς τῆς Καππαδοκίας, ὑπὸ τῆς διοικήσεως του Εὐμενοῦς. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ, ἐφάθη εἰς διαφόρους πολέμους μὲ ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα· ἀλλ' οἱ Μακεδόνες φθονοῦντες τὸν ἐφυλάκωσαν. Ο δεσμοφύλαξ τὸν ἠρώτησε, μὲ ποῖον τρόπον ἤθελε νὰ τὸν φυλάξῃ; ὁ Εὐμενὴς ἀπεκρίθη, " ὡς φοβερώτατον λέοντα, ἠγριωτατον ἐλέφαντα· " τὴν τρίτην ἡμέραν ἔκραξε τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα, καὶ τὸν εἶπε, " δὲν εἶναι ἴδιον τῆς φρονήσεως τοῦ Αντιγόνου, νὰ μὲ βασᾷ τρεῖς ἡμέρας φυλακωμένον, καθότι πρέπει νὰ διατάξῃ νὰ μὲ θανατώσωσιν ἢ νὰ μὲ ἐλευθερώσωσιν. " ὁ δὲ ἀρχιδεσμοφύλαξ τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι, " ἔχω τοιαύτην γνώμην, ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃς εἰς τὴν μάχην, καὶ νὰ μὴ πέσῃς εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐχθροῦ. " " ἐγὼ δὲν ἐπολέμησα ἀπεκρίθη μὲ δυνατώτεράν μου, οὔτε μετεχειρίσθην κατάτινος τὰ ὅπλα, χωρὶς νὰ τὸν νικήσω· ἀλλὰ τώρα δὲν ἔπεσα διὰ τὴν ἀνδρείαν τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπιστίαν τῶν φίλων " ἐβασανίσθη δὲ εἰς τὴν φυλακὴν, ἀπὸ τὴν πεῖναν τρεῖς ἡμέρας, ἔπειτα ἐσφάγη ἀπὸ τοὺς φύλακας, διὰ προσαγῆς τοῦ Αντιγόνου.

ΕΥΜΕΝΙΟΣ, Γάλλος, ῥήτωρ, ἔζη ἐπὶ Κώνσταντος τοῦ χλωροῦ. Σώζονται καὶ τοῦ του πέντε λόγοι. ἐκδοθ εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λατίνων ῥητόρων.

ΕΥΜΗΛΟΣ, ἀρχαῖος ποιητὴς, Κορίνθιος, ἔζη τὸ 760. Π. Χ. Συνέγραψε μίαν Τιτανομαχίαν. Απολδρ.

ΕΥΜΗΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αδμήτου, καὶ τῆς Αλκήστιδος, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν ἐλθὼν μὲ ἕνδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ελαβεν εἰς γυναῖκα, τὴν Ιφθίμην, θυγατέραν τοῦ Ικαρίου, καὶ ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης. Ομ. Ιλ.

ΕΥΜΟΛΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Μουσέου, ἀρχηγὸς τῶν ἑορτῶν εἰς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος. Ἔζη τὸ 1200. Π.Χ.

ΕΥΝΑΠΙΟΣ, ἀπὸ τὰς Σάρδεις τῆς Λυδίας, καὶ συγγενὴς τοῦ φιλοσόφου Χρυσάνθου ἀπὸ μέρος τῆς γυναικός του· Ε. ζη τὸ 404. ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ρητορικήν. Τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου ὑπέπεσεν εἰς μεγάλην ἀσθένειαν. Μετὰ τὴν ἀνάῤῥωσιν ἐδόθη εἰς τὴν Ρητορικήν, διδασκόμενος ὑπὸ τοῦ Προαιρεσίου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς του τὸν ἐβίαζαν, καὶ θέλοντες νὰ διδαχθῇ καὶ τὰ μυστήρια, τὸν ἐμπόδισαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐδιδάχθη ὅμως τὰ τῶν Ελλήνων τόσον, ὥστε ἐμιμήθη καὶ τὰ μυστήρια τῶν Ελευσινίων, ἔπειτα ἠκουλούθησε τὴν Ιατρικήν. Μεταξὺ τῶν πρέσβεων τῆς Λυδίας, οἵτινες ἀπεσάλησαν πρὸς τὸν Ιουλιανὸν, ἦτο καὶ αὐτὸς, καθὼς ὁ ἴδιος ἀναφέρει. Συνέγραψε τοὺς βίους τῶν φιλοσόφων, καὶ σοφιστῶν τοῦ αἰῶνός του, διὰ προσαγῆς τοῦ Χρυσάνθου, εἰς ἓν γουρῶδες καὶ τεχνικὸν ὕφος· ἔτι καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Δεξίππου, μέχρι τῆς ἱστορί-

ας τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ τὸν θάνατον τῆς Εὐδοξίας. Σώζονται ἐξ αὐτῶν τινα ἀποσπάσματα, βίοι τῶν φιλοσόφων, ἱστορικὰ μετὰ σημειώσεων τοῦ Βαλεσίου, καὶ τὰ περὶ τῶν συγγραφέων τῆς Βυζαντίδος.

ΕΥΝΗΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰάσωνος, καὶ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλίσσης τῆς νήσου Λήμνου, ὅστις ἐξηγόρασε παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνατον υἱὸν τοῦ Πριάμου. Ομ. Ιλ.

ΕΥΝΟΜΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, μαθητὴς τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῶν Ἀρειανῶν Αετίου, καὶ ἀρχιγέτης τῶν Εὐτυχιανῶν. Κατ' ἀρχὰς ἦτο διάκονος εἰς τὴν Αντιόχειαν. Τὸ δὲ 360. ἔγινεν ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου· ἐξ αἰτίας δὲ τῆς Αἱρέσεώς του τὸ ἑπόμενον ἔτος ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου. Ο δὲ Ουάλης τὸν ἀπεδίωξεν ἕως τὴν Μαυριτανίαν· ἐπανελθὼν δὲ ἐκ τῆς ἐξορίας, ἔλαβεν ἄδειαν νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὰ ὑποσατικά του, ὅπου περὶ τὸ 376. ἀπέθανε. Σώζεται μία ἐξήγησίς του περὶ Πίστεως, καὶ μία ἀπολογία του, τὴν ὁποίαν ἀναιρεῖ ὁ Μέγας Βασίλειος· ἐξεδόθησαν ἀμφότερα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΕΥΝΟΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρχιτέλους, ὅστις ὑπηρετῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτε ὁ Ηρακλῆς ἐφιλοφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, ἐνῷ ἔχυνε νερὸν διὰ νὰ νίψῃ τὰς χεῖρας του ἐραπίσθη ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους τόσον βαρέως διὰ τὴν ἀνεπιτηδειότητά του, ὥστε ἔπεσεν ἀμέσως νεκρός. Απολδρ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Πολυδεύκους, καὶ Λυκούργου. Πλάτ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, ναύαρχος τῶν Αθηναίων, Ξενοφ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, κήρυξ τῶν Αθηναίων Στεφ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν.

ΕΥΞΕΝΙΔΗΣ, ποιητὴς Κωμικὸς, τῆς ἀρχαίας Αττικῆς κωμῳδίας Σουΐδ.

ΕΥΞΕΝΟΣ, Λακεδαιμόνιος ἡγεμὼν ἐν Ασίᾳ. Ξενοφ.

ΕΥΞΙΘΕΟΣ, Ηλεῖος, ὀπαδὸς καὶ πιγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου· Δημ. περὶ Στεφ.

ΕΥΘΔΙΑΝΟΣ, Σμυρναῖος, ῥήτωρ περίφημος· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους, ἄλλοι δὲ λέγουσι τοῦ Πολύμωνος. Εγραψε πανηγυρικὰ πολλὰ εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ ὁ υἱὸς του ἀπέθανε.

ΕΥΟΔΟΣ, Ρόδιος ποιητὴς· ἔζη ἐπὶ Νέρωνος, ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ποιητικὴν· τὰ συγγράμματά του δὲν ἀπεσώθησαν.

ΕΥΠΑΛΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ναυστρόφου, Μεγαρεὺς ἀρχιτέκτων, ὅστις κατεσκεύασε μέγα ὄρυγμα ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὠχετεύετο ἐπὶ διάστημα ἑπτὰ σταδίων καὶ ἐφέρετο ἕως εἰς τὴν πόλιν. Ηρόδ.

ΕΥΠΕΙΘΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ιθακησίων, πατὴρ τοῦ Αντινόου. Ομ.

ΕΥΠΟΛΙΣ, εἷς τῶν παλαιῶν, τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, καὶ μιμητὴς τοῦ Κρατίνου κατὰ πάντα· ἔζη περὶ τὰ 424. Π. Χ. Σώζονται μερικά του ἀποσπάσματα ἐκδοθέντα ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν παλαιῶν κωμικῶν.

ΕΥΡΙΒΑΤΗΣ, ἢ Εὐρίβατος, πονηρός τις· ἀλλ' ὁ Ηρόδοτος τὸν ἰσοφεῖ ὅτι ἦτο στρατηγὸς, ἀπὸ τὸ Αργος, καὶ ὅτι ἐγ-

μνάσθη τὸ Πένταθλον, καὶ ἦτον ἐπιτήδειος εἰς μονομάχίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου καὶ τῆς Κλειτοῦς ἀπὸ τὴν Σαλαμῖνα· ἐχρημάτισε, ῥήτωρ, φιλόσοφος, καὶ ποιητὴς Τραγικός. Εσφαλεῖτο εἰς ἕνα σπήλαιον καὶ ἐσύνθετε τὰς Τραγῳδίας του, αἱ ὁποῖαι εἶχον μεγάλην ὑπόληψιν. Εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Νικίου, ἐνικήθησαν οἱ Αθηναῖοι, καὶ οἱ στρατιῶται ἠλευθερόνοντο λέγοντες μόνον μερικὰ ποιήματα τοῦ Εὐριπίδου. Ο Σωκράτης τούτου τὰς Τραγῳδίας μόνον παρέσαινε. Ο Αρχέλαος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, τὸν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ τὸν ἔκαμε πρῶτον σύμβουλον τοῦ βασιλείου του. Απέθανε δὲ εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν τὸ 405. Π. Χ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὅσις κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινήν. 500. ταλάντων διά τινα νόμον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόβαλεν. Αριστοφ.

ΕΥΡΥΑΔΗΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ιθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου. Ομ. Οδ.

ΕΥΡΥΑΝΑΞ, υἱὸς τοῦ Δωριέως, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς τῆς Σπάρτης, καὶ στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ηρόδ.

ΕΥΡΥΒΙΑΔΗΣ, Σπαρτιάτης, Αρχιναύαρχος ὅλου τοῦ Ελληνικοῦ στόλου, εἰς τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν πολέμους. Τοῦτον ὁ Θεμιστοκλῆς ἐβίασε νὰ μὴν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν τῆς Σαλαμῖνος μετὰ τοῦ στόλου, ἐνῷ ὁ Εὐρυβιάδης ἐσκόπευε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν στενὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων. Ηρόδ,

ΕΥΡΥΒΙΤΑΣ, Κρὴς, στρατηγὸς τῶν ξοτῶν τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου. Αρριαν.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αιγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης. Απόλδρ.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, ἀρχαῖος ἡγεμὼν τῆς Τρωάδος, πατὴρ τοῦ Αβαντος καὶ Πολυΐδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ομηρος καλεῖ γέροντα Ονειροπολιν.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οδυσσεὺς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Τρωάδα Ομ. Οδ.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, περίφημος ἀθλητὴς Κυρηναῖος θαυμαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην του Στωϊκὴν ἀπάθειαν.

ΕΥΡΥΔΑΜΗ, Θυγάτηρ τοῦ Διακροτίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Μεσοτυχίδου· Ηρόδ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, ἀρχόντισσα, ἀπὸ τὴν Ιεράπολιν. εἰς τὸ γῆρας της ἔμαθε γράμματα, διὰ νὰ διδαξῃ καὶ νὰ ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα της.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Αμύντου· εἶχε τρεῖς υἱοὺς, Αλέξανδρον, Περδίκκαν, καὶ Φιλιππον· Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αμύντου ἐβασίλευσεν ὁ Αλέξανδρος μόνον ἕνα χρόνον, ἔπειτα ὁ Περδίκκας καὶ τέλος ὁ Φίλιππος.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, γυνὴ τοῦ Αρριδαίου καὶ ἐγγονὴ τοῦ Φιλίππου.

ΕΥΡΥΘΟΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν τινὲς ἀναφέρουσιν ὡς γυναῖκα τοῦ Οινομάου, καὶ μητέρα τῆς Ιπποδαμείας· Απολδρ.

ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ὠπος Πεισηνορίδου, τροφὸς τοῦ Οδυσσέως, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ του Λαέρτιος ἠγόρασεν

ἥτις μετὰ ταῦτα ἀνέθρεψε καὶ τὸν Τηλέμαχον. Αὐτὴ πρώτη ἔδωκε τὴν εἴδησιν εἰς τὴν Πηνελόπην, περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Οδυσσέως ἀπὸ τὴν Τρῳάδα· Ομ. Οδ.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ, μάντις, Αθηναῖος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν ἐντὸς τοῦ σώματός του ἕνα δαίμονα, ὧν ἐγγαστρίμυθος· διὸ οἱ τοιοῦτοι ἐκαλοῦντο ἐκ τούτου Εὐρυκλεῖς.

ΕΥΡΥΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου, πατὴρ τοῦ Αλεξάνδρου βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Αἰγείδων. Ηρόδ.

ΕΥΡΥΚΡΑΤΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αλεξάνδρου, καὶ πατὴρ τοῦ Λέοντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Αἰγείδων. Ηρόδ.

ΕΥΡΥΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτονόης.

ΕΥΡΥΛΟΧΟΣ, συγγενὴς τοῦ Οδυσσέως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν Κτημένην, εἶχεν εἰς γυναῖκα, καὶ ὅστις τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος.

ΕΥΡΥΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεοντιάδου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, ὅστις ἐμβῆκεν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν πόλιν τῶν Πλαταιῶν καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν, ἀλλὰ ληφθεὶς ἀπὸ τοὺς Πλαταιεῖς ἐφονεύθη. Θουκ.

ΕΥΡΥΜΑΧΟΣ, Ιθακήσιος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, πλουσιώτερος καὶ ἐπισημότερος τῶν ἐν Ιθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως, ὅτε ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Τρῳάδα. Ομ. Οδ.

ΕΥΡΥΜΑΧΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ιπποδαμείας, ὅστις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του Οἰνομάου ἐφονεύθη.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ, γυνὴ τοῦ Γλαύκου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, καὶ μήτηρ τοῦ Βελλεροφόντου. Απολόδρ.

ΕΥΡΥΜΕΔΟΥΣΑ, δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Αλινόου, ὑπηρετοῦσα τὴν θυγατέρα του Ναυσικάαν. Ομ. Οδ.

ΕΥΡΥΝΟΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ιθάκῃ. Ομ. Οδ.

ΕΥΡΥΠΤΟΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Πεισιάνακτος, Αθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Αλκιβιάδου, ὅστις ἔκλεισε μίαν εἰρήνην μετὰ τοῦ Φαρναβάζου Σατράπου τῆς Περσίας. Κατεδικάσθη ὡς ὑπεύθυνος, διότι δὲν ἔθαψε τὰ νεκρὰ σώματα τῶν πεσόντων εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις ναυμαχίαν.

ΕΥΡΥΠΥΛΟΣ, υἱὸς Τηλέφου καὶ Αστύσχης ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ κάλλιστον μεταξὺ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Τροίας.

ΕΥΡΥΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αριστοδήμου, καὶ τῆς Αργίας, ἀδελφὸς τοῦ Προκλέους, εἷς τῶν Ηρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν Λακεδαίμονα, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐκυρίευσαν, ὅτε ἦλθον εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετὰ τῶν λοιπῶν Ηρακλειδῶν. Ηρόδ.

ΕΥΡΥΣΘΕΝΗΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς Δαναΐδος.

ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Σθενέλου, καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, καὶ τῆς Νικίππης, θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος. Σύζυγον εἶχε τὴν Αντιμάχην, θυγατέρα τοῦ Αμφιδάμαντος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν υἱοὺς, Αλέξανδρον, Ιφιμέδονα, Εὐρύβιον, Μέντορα, καὶ Περιμίδαν, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν μάχην. Απολδρ. Κατὰ δὲ τὸν Πίνδαρον καὶ Εὐριπίδην, ὁ Εὐρυσθεὺς ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ιόλαον.

ΕΥΡΥΤΟΣ, βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας,

ἐπὶ τῆς Ηπείρου· οὗτος εἶχε διακηρύξειν, ὅτι ὅσις ἤθελε δυνηθῇ νὰ τὸν νικήσῃ εἰς τὸ τόξον, νὰ λαμβάνῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ιόλην· ὅθεν ὁ Ηρακλῆς ἀγωνισθεὶς ἔλαβε τὴν νίκην, ἀλλ' ὁ Εὔρυτος δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴν κόρην, διὸ καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ηρακλῆς, ἐκρήμνισε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ ἔλαβε τὴν Ιόλην αἰχμάλωτον, φονεύσας καὶ τον υἱὸν τοῦ Εὐρύτου, Ιφιτον.

ΕΥΡΩΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Αγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Τηλεφάσσης· ἐξ αὐτῆς ἔλαβε τὸ ἓν ἐκ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου τὴν ὀνομασίαν, Εὐρώπη.

ΕΥΡΩΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Οριθείας θυγατρὸς τοῦ Ερεχθέως, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὔρωπος (Γρεβενὰ,) Στέφ.

ΕΥΡΩΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Μύλητος βασιλέως τῆς Λακωνίας, καὶ ἔγγονος τοῦ Λέλεγος, ὅσις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυδίκην, ἐγέννησε τὴν Σπάρτην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Λακεδαίμων. Ἐκ τούτου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη καὶ ὁ διὰ τῆς Λακωνικῆς γῆς ῥέων ποταμὸς, Εὐρώτας. Απολδρ.

ΕΥΡΩΤΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Παλαιστίνην, περὶ τὸ τέλος τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦΓαλληνοῦ. Τιμηθεὶς δὲ πρῶτος τῆς ἐν Καισαρείᾳ κοινότητος, ἐφιλιώθη μεγάλως μὲ τὸν Πάμφιλον, ὅσις καὶ αὐτὸς ἐπισήμως ἐτιμᾶτο τότε μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα. Ελαβε καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ νὰ ὀνομάζηται καὶ αὐτὸς Πάμφιλος, χρηματίσας καὶ διδάσκαλος τῆς συγηθείσης ἐκεῖσε σχολῆς ὑπὸ τοῦ Παμφίλου. Μετὰ δὲ τὸν διωγμὸν, τὸν ὁποῖον ἐκίνησεν ὁ Διοκλητιανὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐπροχειρίσθη ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας. Κατὰ δὲ τὸ 314. ἐμίχθη μὲ τὰς φιλονεικίας τοῦ Αρείου, καὶ θέλων νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ πρὸς τὸν Αλέξανδρον ἐπίσκοπον τῆς Αλεξανδρείας, ἐνέσπειρε μερικὰς περικοπὰς εἰς τὰ συγγράμματά του, αἵτινες τὸν ἀποδεικνύουν ὕποπτον. Ητο παρὼν καὶ εἰς τὰς κατὰ Εὐσαθίου γενομένας συνόδους, καὶ Αθανασίου Αντιοχείας. Απέστειλε καὶ πρὸς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον, τὰς περὶ τοῦ Αθανασίου ἀναφορὰς, ὅτι ἐώρταζε τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας του· τότε ἐξεφώνησε καὶ ἐγκωμιαστικόν τινα λόγον πρὸς αὐτὸν, παρὰ τῷ ὁποίῳ εὗρε μεγάλην χάριν, καὶ μετ' αὐτοῦ συνέφαγε, καὶ συχνὰς ἐπιστολὰς ἐλάμβανε παρ' αὐτοῦ. Εγεννήθη τὸ 264. καὶ ἀπέθανε τὸ 340. Τάσσεται ἀναντιῤῥήτως μεταξὺ τῶν πρώτων πεπαιδευμένων τοῦ αἰῶνός του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται μέγας ἀριθμὸς, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει λεπτομερῶς ὁ Ανθιμος Γαζῆς, εἰς τὴν Ελληνικὴν του βιβλιοθήκην.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Εμέσης, εἰς τὴν Φοινίκην· ἐχρημάτισε συμβουθὸς τῶν Ημιαρειανῶν· ἀπέθανε τὸ 360. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Ιερώνυμος, δὲν σώζεται κἀνέν. Τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομά του σωζόμενα, καὶ Λατινιστὶ ἐκδοθέντα εἰς τὴν μεγάλην βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων, εἶναι ἀποσπάσματα διαφόρων Λατίνων Εκκλησιαστικῶν συγγραφέων.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ, ἐκ τῆς Σίδης τῆς Παμ-

φυλίας· ἦτο κατ' ἀρχὰς ἐπίσκοπος τῆς Βέρρας, καὶ παρευρέθη καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐν Νικαίᾳ σύνοδον· ἔπειτα ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας. Ἦτο μέγας ἐχθρὸς τῶν Ἀρειανῶν, οἵτινες συνήργησαν νὰ συναχθῇ μία ἄλλη σύνοδος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Γενομένης δὲ ταύτης καθηρέθη καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Θράκην, ἕως ὅτου ἐγνωρίσθη ἡ ἀθωότης του. Ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ 360. Ἔχει μίαν ὁμιλίαν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου, πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον· φαίνεται ὅμως νὰ ἦναι γραμμένη, ἀπὸ τὸν Νεοκαισαρείας Γρηγόριον· καὶ ὑπόμνημα εἰς τὴν ἑξαήμερον, ἀρχόμενον ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῶν Κριτῶν· περὶ ἐγγαστριμυθίας σύγγραμμα κατὰ τοῦ Ὠριγένους, καὶ μερικὰ ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα συνάξας ὁ Φωτίκιος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του, ἐξέδωκε.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ, ὁ πολυμαθέστατος· πατρίδα εἶχε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐτιμήθη διδάσκαλος τῶν ῥητόρων· ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, περὶ τὸ 1155. ἔπειτα ἐπίσκοπος τῶν Μύρων τῆς Λυκίας· ἀλλὰ προτοῦ νὰ ἀναδεχθῇ τὸν ἐπισκοπικὸν τοῦτον θρόνον, διὰ προσαγῆς τοῦ βασιλέως Ἐμμανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, ἔγινε μητροπολίτης τῆς Θεσσαλονίκης. Ἦτο παρὼν εἰς τὴν γενομένην σύνοδον ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος βασιλέως, πρὸς ἐξάλειψιν τῆς βλασφημίας τοῦ Μωάμεθ κατὰ τοῦ ὕψους, περὶ τὰ 1180. εὑρεθεὶς δὲ εἰς Θεσσαλονίκην τὸ 1185. ὅτε οἱ Σικελοὶ ἐκυρίευσαν ταύτην τὴν πόλιν, ἀπέδειξεν εἰς αὐτοὺς τὴν εἰς τὰ πολιτικὰ φρόνησίν του, δι' ἧς ἐξημέρωσε τὴν θηριώδη καὶ ἀπάνθρωπον μανίαν των κατὰ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, καὶ διὰ τῆς ῥητορίας του ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς των τὸ 1194. Ἡ πολυμάθειά του ἐξελέγχεται ἐκ τῶν συγγραμμάτων του. Ἔχει παρεκβολὰς εἰς τὸν Ὅμηρον, καὶ Διονύσιον τὸν Περιηγητήν. Ἐκτὸς τούτων συνέγραψε καὶ ἄλλα τινὰ ἀρχῆ εἰσέτι. Ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν καὶ τὸ καθ' Ὑσμίνην καὶ Ὑσμινίαν σύγγραμμα· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἔργον ἄλλου τινὸς Εὐσταθίου μὲν τοὔνομα, Αἰγυπτίου δὲ τὴν πατρίδα, καὶ μεγάλου χαρτοφύλακος.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Βαρθολομαῖος, Προφέσωρ τῆς Ἀνατομίας καὶ Ἰατρικῆς, εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Ῥώμης, τὸ 1250. Ἐξέδωκε διαφόρους εἰκόνας τῆς Ἀνατομίας, ὅτε δὲν ἐγνώριζαν τὴν τέχνην, καθὼς τὴν σήμερον.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Καραβίας Δραγανίγος, Ἰθακήσιος, ἐξορμονάχος· ἐσάθη διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὰς Κυδωνίας.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Καραβίας Πανταζάτος, διδάσκαλος Βραχωρίου τῆς Ἀκαρνανίας.

ΕΥΣΤΕΦΙΟΣ Ἀφροδισιεύς, σοφιστὴς περίφημος. Συνέγραψε λόγους πανηγυρικοὺς καὶ μελέτας.

ΕΥΣΤΟΧΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν σοφιστής· συνέγραψε κατὰ τοῦ βασιλέως Κωνσταντᾶ, καὶ ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας, καὶ ἄλλων ἐθνῶν.

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, ὁ πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Εὐτυχίου, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ μὲ πολὺ σέβας εἰς τὸν πρὸς αὐτὸν ἐπιτάφιόν του λόγον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε τὸ 582. Συνέγραψε περὶ τῆς τῶν νεκρῶν κατασάσεως, τὰ ὁποῖα

ξεδόθησαν τὸ 1655.

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, Νικαίας Μητροπολίτης, φιλόσοφος περιπατητικὸς· συνέγραψεν ὑπόμνημα, εἰς τὰ δέκα βιβλία τῶν ὑστέρων Αναλυτικῶν τοῦ Αριστοτέλους, ἐκδοθ. Ελληνιστὶ εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1536. Ἔζη περὶ τὰ 1110. Μ. Χ.

ΕΥΣΤΡΟΦΟΣ, Αργεῖος, ἐχρημάτισε πρέσβυς εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν. Θουκ.

ΕΥΣΩΙΟΣ πατὴρ τοῦ Αχάμαντος, ἡγεμὼν τῆς Θράκης. Ομ. Ιλ.

ΕΥΤΕΧΝΙΟΣ, σοφιστὴς· συνέγραψε παράφρασιν, εἰς τὰ ἰξευτικὰ τοῦ Οππιανοῦ.

ΕΥΤΡΟΠΙΟΣ, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας. Τινὲς ὀνομάζουσιν αὐτὸν Φλάβιον Εὐτρόπιον, καὶ τὴν καταγωγήν του ἀπὸ τὴν Ελλάδα· ἄλλοι τὸν θέλουσιν Ιταλὸν σοφιστήν, καὶ ἄλλοι ἐκεῖνον τῆς Γαλατίας, ὅστις ἔχει καὶ τινας ἐπιστολὰς τοῦ συμμάχου. Ητον εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ιουλιανοῦ κατὰ τῶν Περσῶν, ὧν εἰς ἐξ ὤμα, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος. Ἔζη περὶ τὰ 340. Σώζεται μία ἐπιτομὴ αὐτοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, μέχρι τοῦ 119. ἔτους, ἢ ἕως τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ· τοῦτο τὸ σύγγραμμα ἐπεχειρίσθη, διὰ προσαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Ουάλεντος, συνεγράφη δὲ Λατινιστί.

ΕΥΤΥΔΙΔΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου. Παυ.

ΕΥΦΑΜΙΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΕΥΦΗΜΙΟΣ, ῥήτωρ, Αθηναῖος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Αριστοφάνους, διὰ τὴν ἐπιτηδείαν του κολακείαν. Σφηκ. 619

ΕΥΦΟΡΙΔΗΣ, Ελλην, ἀπὸ τὴν Αττικὴν, ἀνθρωποπώλης. Αριστοφ.

ΕΥΦΟΡΙΩΝ. Χαλκιδεὺς, συνέγραψεν Επικὸν, Ησίοδος Μοζοπία, Αττικὴ χιλιὰς, πέμπτη χιλιὰς περὶ χρησμάτων.

ΕΥΦΟΡΒΟΣ, υἱὸς τοῦ Πανθίου, ἀνδρεῖος καὶ ταχὺς Τρωαδίτης, πληγώσας τὸν Πάτροκλον εἰς τὴν μάχην, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. Ομ. Ιλ.

ΕΥΦΡΑΝΩΡ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, καὶ ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους. Πλουτ.

ΕΥΦΙΩΝ, Αθηναῖος, κωμικὸς· συνέγραψε δράματα αἰσχρά. Μοῦσαι. Συνέφηβος. Θουκ.

ΕΦΑΓΜΟΣΤΟΣ, Λοκρὸς, ἀθλητὴς, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, τὴν 81. Ολυμπ.

ΕΦΕΣΟΣ, υἱὸς τοῦ Καύστρου, ὅστις ἔκτισε τὸν μέγαν ναὸν τῆς Αρτέμιδος εἰς τὴν Εφεσον, καὶ ὠνόμασε τὴν πόλιν μὲ τὸ ὄνομά του Εφεσον. Παυσ.

ΕΦΙΠΠΟΣ, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας· ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αριστοτέλους. Σώζονται ἀρκετὰ ἀποσπάσματα τούτου, ἐκδεδόντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων τραγῳδῶν, καὶ κωμῳδιῶν τοῦ Γροτίου. Ἔζη τὸ 360. Π. Χ.

ΕΦΟΡΟΣ ὁ Κυμαῖος, μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους, ἄφῆκε μίαν γενικὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἐξηκολούθησαν, Διέλλος ὁ Αθηναῖος, Ψίων ὁ Πλατεὺς, Ηρακλείδης ὁ ἐπικλειθεὶς Πεντικός. τὸ 340. Π. Χ.

ΕΦΟΥΔΙΩΝ, Παγκρατιαστὴς, Αρκὰς, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας.

ΕΦΡΑΙΜ, Σύρος τὸ γένος, ἀπὸ τὴν Νίσιβιν τῆς Μεσοποταμίας, (διαφεύγει) Εγεννήθη ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου.

Εκ νεότητός του ἠγάπησε τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ἔγινεν ἡγούμενος εἰς ἕνα μοναστήριον, πρότερον ὢν διάκονος τῆς ἐν Ἐδέσσῃ Ἐκκλησίας, ὅπου εἰς μίαν μεγάλην ἔλλειψιν σίτου, ἔκαμε πολλὴν βοήθειαν εἰς τοὺς πτωχούς. Κατεγίνετο δὲ εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, εἰς προσευχὴν, διδαχὰς, καὶ μελέτην τῆς γραφῆς. Κατὰ τὸν Ἱερώνυμον, φαίνεται ὅτι ἀπέθανε τὸ 378. Μ. Χ. ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐάλεντος. Σώζονται πολλὰ συγγράμματά του εἰς τὰς διαλέκτους, Συριακὴν, Ἑλληνικὴν, καὶ Λατινικὴν, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐκδεδομένα τὸ 1732. καὶ 1746.

ἘΦΡΑΪΟΣ, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἀπὸ τὴν Εὔβοιαν, ἐχθρὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Οτε ὁ Φίλιππος ἐκυρίευσε τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον τῆς ἐκδικήσεως, αὐτοχειρίσθη. Δημ.

ἘΛΕΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομ.

ἘΛΕΤΟΣ. Βασιλεὺς τῆς Ηπείρου, υἱὸς τοῦ Εὐχήνορος καὶ τῆς Φλεγένας. Οὗτος εἶχε θυγατέρα ὀνόματι Μετόπην, ἡ ὁποία ἠπατήθη ὑπό τινος αἰχμαλώτου, καὶ ὁ σκληρὸς πατήρ της καὶ ἀπάνθρωπος τὴν ἐτύφλωσε· τὸν δὲ αἰχμάλωτον στρατιώτην καλέσας, ἔκοψε τὰ αἰδοῖά του. Τέλος δὲ ἀπομανεὶς, κατέκοψε καὶ τὰς ἰδικάς του σάρκας.

Z

ΖΑΔΡΙΆΔΗΣ, Σατράπης τοῦ βασιλέως Αντιόχου τοῦ μεγάλου, τῆς μικρᾶς Αρμενίας· μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Αντιόχου, ἔγινεν ἀνεξάρτητος, καὶ ἐσύστησεν ἴδιον βασίλειον, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων.

ΖΆΚΥΝΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ζάκυνθον, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου. Παυσ. Αρκ 24.

ΖΆΛΕΥΚΟΣ, περίφημος νομοθέτης τῶν Λοκρῶν· ἔζη τὸ 500. Π. Χ. ἐστάθη μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, ἔθεσε νόμον νὰ τυφλόνουν τὸν μοιχόν. Ο Υἱός του ἔπεσεν εἰς αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, καὶ ὁ λαὸς κινούμενος εἰς συμπάθειαν, ἐζήτει νὰ τὸν συγχωρήσῃ, αὐτὸς ὅμως θέλων νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ νόμου, ἐμοίρασε τὸ ἔγκλημα, καὶ διέταξε νὰ εὐγάλωσι τὸν δεξιὸν ἰδικόν του ὀφθαλμὸν, καὶ τὸν ἀριστερὸν τοῦ υἱοῦ του· διὰ νὰ ἀποδείξῃ μὲ τοῦτο, ὅτι εἶναι καλὸς πατὴρ, καὶ καλὸς νομοθέτης· ἐμπόδισεν ἀκόμη τὰς γυναῖκας ἀπὸ τοῦ νὰ πίνουν κρασίον, ἐκτὸς ἐκείνων, ὅσαι εἶναι διωρισμέναι ἀπὸ Ιατρούς.

ΖΑΜΆΝΗΣ Βερνάδος, ἔνδοξος γραμματικὸς, καὶ ποιητὴς Λατῖνος. Οὗτος συνέγραψε διάφορα ποιήματα. Εγεννήθη εἰς τὴν Ραγοῦζαν, πόλιν τῆς Δαλματίας. Εζη εἰς τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΖΆΜΟΛΞΙΣ, κατήγετο ἀπὸ τοὺς Γέ-

τας. Εδιδάχθη τὴν Μαγικὴν, καὶ τὰ μυστήρια τῶν δογμάτων τοῦ Πυθαγόρου. Εθαυμάσθη ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ ἀπὸ τοὺς Γέτας· διότι προεῖπε πολλὰ, μετὰ τὸν θάνατόν του, τὸν ἐσέβοντο ὡς θεόν. Ο Ιουλιανὸς ἀναφέρει, ὅτι τὸ ἔθνος τῶν Γετῶν ἦτο πολεμικώτατον· διότι ὁ Ζάμολξις τοὺς ἔλεγεν ὅτι, ὅσοι ἀποθνήσκουσιν εἰς πόλεμον, δὲν ἀποθνήσκουν, ἀλλὰ μετοικοῦν, διὰ τοῦτο καὶ ἐπολέμων ἑκουσίως μὲ περισσοτέραν προθυμίαν. Ητο δὲ καὶ νόμος εἰς αὐτοὺς, τὸ νὰ σφάζωσι τὰς γυναῖκας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς, παίζοντες τὴν Κιθάραν. Ο Ηρόδοτος λέγει ὅτι ῥίπτουσι παγίδας τεξεύοντες πρὸς τὰ ἄνω, ἐναντίον τῆς βροντῆς καὶ ἀσραπῆς, διὰ νὰ φοβήσουν τὸ θεῖον· καὶ ὁ Ζάμολξις ἐχρημάτισε δοῦλος τοῦ Πυθαγόρου.

ΖΑΜΟΣΚΗΣ, Ιωάννης, μέγας Καγκελάριος, καὶ ἀρχηγράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Πολωνίας. Ο Στέφανος Βατόρης Πρίγγιψ τῆς Τρανσιλβανίας, καὶ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, τὸν ἔδωκε τὴν ἀνεψιάν του διὰ σύζυγον τὸ 1580. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στεφάνου, ἐκλέχθη βασιλεὺς, ἀλλ αὐτὸς μὲ γενναιότητα τὸ ἀπέβαλε, διὰ νὰ ἐκλέξουν τὸν Σιγισμοῦνδον Πρίγγιπα τῆς Σβεκίας· ἀπέθανε τὸ 1605. εἰς ἡλικίαν 65. χρόνων.

ΖΑΜΠΙΕΡΙΝΗΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν, κάλιστος ζωγράφος. Απέθανε τὸ 1641. Μ. Χ.

ΖΑΝΟΤΗΣ Εὐσάβιος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν, μαθηματικὸς περίφημος, καὶ ἄριστος ἀστρονόμος, οὗτος ἔκαμε τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Πατρονίνου εἰς τὴν Βολονίαν. Απέθανε τὸ 1782. Μ. Χ.

ΖΑΠΠΗ, Φαουστίνα, θυγάτηρ τοῦ παριφήμου ζωγράφου Μαράτση, καλλίστη ποιήτρια. Απέθ. 194, Μ. Χ.

ΖΑΠΠΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς ποιητὴς, καὶ θεμελιωτὴς τῆς Ακαδημίας εἰς τὴν Ρώμην. Απέθ. τὸ 1719. Μ. Χ.

ΖΑΡΚΟΣ Γουζάλδος· οὗτος πρῶτος τὸ 1420. ἀνεκάλυψε τὴν νῆσον τὴν ὀνομαζομένην Μαδέρα, εἰς τὸν Ατλαντικὸν Ωκεανὸν, ἔπειτα καὶ ἄλλα μέρη, τὰ ὁποῖα ἔδωκαν μεγάλην τιμὴν, καὶ ἀναρίθμητα κέρδη εἰς τὴν Πορτογαλλίαν.

ΖΑΡΛΙΝΗΣ Ιωσὴφ, ἔνδοξος συγγραφεὺς τῆς μουσικῆς, ἔχουσι μεγάλην ὑπόληψιν αἱ ἁρμονικαὶ ἀποδείξεις του. Απέθ. τὸ 1599. Μ. Χ.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, ὁ Μιτυλήνης ἐπίσκοπος. Ηκουσε πρῶτον ἐν Αλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν, ὅπου ἐγνωρίσθη καὶ μετὰ τοῦ Αμμωνίου τοῦ Ερμαίου, ἀπελθὼν ἔπειτα εἰς Βηρυττὸν, ἐνῇ ἦτο περίφημον σχολεῖον τῆς νομικῆς, ἐσπούδασε τὰ νομικὰ, καὶ μετήρχετο αὐτοῦ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα· διὸ ἐκλήθη καὶ σχολαστικός. Ητο παρὼν καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην σύνοδον τὸ 536. Θέλουν ὅτι εὑρέθη καὶ εἰς τὴν πέμπτην σύνοδον τὸ 553. ὅτε ἔκλεξε καὶ τὸν διάδοχόν του. Εκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν δύο. ἕνας διάλογος. Αμμώνιος μεθ' ἑνὸς μαθητοῦ τοῦ ἐν Αλεξανδρείᾳ φιλοσόφου, καὶ ἕτερος κατὰ τῶν Μανιχαίων, πρὸς Ιουστινιανὸν τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις ἐξεδόθη Λατινιστὶ εἰς Λειψίαν καὶ Παρίσια.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, ἐκ φυλῆς Λευΐ, γεννηθεὶς εἰς Γαλαὰδ, καὶ καταγόμενος ἀπὸ τοὺς Χαλδαίους, ἐπροφήτευσε πολλὰ,

καὶ ἀπέθανε, φθάσας εἰς γῆρας βαθύ. Τούτου ἡ προφητεία τάσσεται ὀγδόη μεταξὺ τῶν ἐλασσόνων προφητῶν.

ΖΑΧΑΡΊΑΣ, Καλλιέργος, ἀπὸ τὴν Κρήτην· ἐσύστησεν εἰς τὴν Βενετίαν Ελληνικὴν τυπογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτύπωσε τὸ μέγα ἐτυμολογικὸν, τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἄγνωστος· καὶ προσέτι τὸ ὑπόμνημα τοῦ Συμπιλικίου εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Αριστοτέλους τὸ 1499. Ἐτύπωσε καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸν Πίνδαρον, τὸν Θεόκριτον, καὶ τὸν Βαρῖνον. τὸ 1523.

ΖΕΥΞΊΔΑΜΟΣ ἢ Ζευξίδημος, υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου, καὶ πατὴρ τοῦ Αρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ηρόδ. 71.

ΖΕΥΞΊΠΠΗ, μήτηρ τοῦ Πριάμου. Ἀλκμάν.

ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ, Σπαρτιάτης, καὶ ἔφορος τῆς πατρίδος του, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 89 Ολυμπ. Ξενοφ.

ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ ἀπὸ τὴν Ηράκλειαν, ἔνδοξος ζωγράφος, ὅστις κατῴκησεν εἰς τὰς Αθήνας. Πλάτ.

ΖΕΥΞΙΣ, Ελλην, ἔνδοξος καὶ περιφημότατος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ηράκλειαν· ὑπερέβη τὸν Απολλόδωρον εἰς τὴν τέχνην· ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ νὰ ζωγραφίζωσι τὰς σκιὰς τῶν εἰκονιζομένων σωμάτων. Ητον ἐπιτηδειότατος κατ' ὀξοχὴν εἰς τὰ χρώματα, εἶχε ζωγραφήσει τὴν εἰκόνα μιᾶς Ελένης ὡραιοτάτης, ἡ καλλητέρα εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισεν, ἦτον ἐκείνη τοῦ Ηρακλέους, ὅστις εὑρισκόμενος εἰς τὴν κούνιάν του ἔπνιγε τοὺς ὄφεις· καὶ μίαν ἑτέραν ἑνὸς ἀθλητοῦ· ὑποκάτω ταύτης τῆς εἰκόνος ἔγραφε διὰ στίχου τρόπον τινα, ὅτι ἤθελεν ἐξελεχθῆ ἡ ἀναξιότης ἐκείνου, ὅστις ἤθελε δοκιμάσει νὰ τὸν μιμηθῇ· ὁ θάνατός του ἐστάθη τοιοῦτος· εἶχε ζωγραφίσει μίαν γυναῖκα γραῖαν, τῆς ὁποίας τὴν μίμησιν ἐπέτυχε τόσον καλὰ, ὥστε ἀφοῦ τὴν ἐτελείωσε ἄρχισε καὶ ὁ ἴδιος νὰ γελᾷ, καὶ ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν γέλωτα ἔμεινε νεκρὸς τὸ 400. Π. Χ. Πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἀριστουργήμασι λέγεται, ὅτι κατεσκεύασε καὶ σταφυλὰς, καὶ τὰς ἐχρωμάτισε τόσον προσφυῶς εἰς τὸ φυσικὸν, ὥστε τὰ πτηνὰ ἀπατώμενα ἐπεκάθηντο ἐπ' αὐτὰς διὰ νὰ λάβουν τροφὴν, ὅθεν ἐκαυχᾶτο καὶ πρὸς τὸν Απελλῆν διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέχνης του· φιλοτιμηθεὶς ὁ Απελλῆς ἐζωγράφησε καὶ αὐτὸς εἰκόνα, ἥτις ἐφαίνετο καλυπτομένη ἀπὸ λεπτὸν ὕφασμα, ἐπροσκάλεσε τὸν Ζεῦξιν διὰ νὰ τὴν ἰδῇ, ὅστις ἐλθὼν ἐκίνησε τὴν χεῖρά του πρῶτον εἰς τὴν εἰκόνα, διὰ νὰ την ἀφαιρέσῃ τὸ δοκοῦν κάλυμμα· διὰ τὸ ὁποῖον ἐνεκρίθη ὁ Απελλῆς νικητὴς· καθότι ὁ μὲν, ἠπάτησε ζῶα, ὁ δὲ Απελλῆς, τον περίφημον ζωγράφον.

ΖΕΥΣ βασιλεὺς τῆς Κρήτης, καὶ νομοθέτης, οὗτος ἥρπασε τὴν Εὐρώπην ἀπὸ την Φοινικην, τὴν θυγατέρα τοῦ Αγήνορος, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγεννησε τέσσαρα παιδία, Μίνωα, Ῥαδαμανθυν, Αἰακὸν, καὶ Σαρπηδόνα.

ΖΗΘΟΣ καὶ Αμφίων, μυθολογοῦσιν, ὅτι ἐτείχισαν τὰς Θήβας μὲ την κιθάρα· διοτι ἀπὸ την ἁρμονίαν τῆς κιθάρας, ἀνέβαινον αἱ πέτραι μόναι των ἐπάνω εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ ἐκτίζοντο. Η ἀλήθεια τῆς ἱστορίας ἦτον, ὅτι

αὐτοὶ καὶ οἱ δύω Θηβαῖοι ἐχρημάτισαν ἄριστοι κιθαρῳδοί, καὶ διὰ μισθὸν πρὸς τοὺς κτίσας ἔπαιζαν τὴν κιθάραν, καθὼτι οἱ ἄνθρωποι τότε δὲν εἶχον χρήματα· ὅθεν ὅστις ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τὴν κιθάρα των, ἠργάζετο εἰς τὰ τείχη τῶν Θηβῶν.

ΖΗΝΟΒΙΑ, Βασίλισσα τῆς Παλμύρας πόλεως τῆς Συρίας, ἐγεννήθη μια ἀπὸ τὰς ἐνδοξοτέρας γυναῖκας, αἵτινες παρέλαβον τὸ σκῆπτρον· ἐδιδάχθη τὰς ἐπιστήμας ἀπὸ τὸν περίφημον Λογγῖνον. Ἦτον ὡραία, τιμία, σώφρων, καὶ εὔτολμος· τὸ 364. ἐκηρύχθη Αὐγοῦσα, ἀπὸ τὸν Γαλιήνον· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἐβασίλευσε μὲ δόξαν καὶ ἐξουσίαν, ἐκυρίευσε τὴν Συρίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, ἔπειτα ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Αὐρηλιανόν, τὴν ὁποίαν ἔσειλεν εἰς τὴν Ῥώμην διὰ θριάμβου,

ΖΗΝΟΒΙΟΣ. ἢ Ζηνόδωρος, σχολαστικὸς καὶ παροιμιογράφος. Ἔζη τὸ 200. Μ. Χ. συνέγραψεν ἐπιτομὴν παροιμιῶν εἰς βιβλία 3. ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παροιμιογράφων τοῦ Σχόττου.

ΖΗΝΟΔΟΤΟΣ, ὁ Ἐφέσιος, ἔζη τὸ 280. Π. Χ. ἐχρημάτισε πρῶτος ἐπιστάτης τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ θεμελιωτὴς τῆς πρώτης γραμματικῆς σχολῆς. Οὗτος ἐξέδωκε τὸν Ὅμηρον, ἀλλὰ κατὰ τὰς παρατηρήσεις του Εὐσεβίου, ὁ ἐκδότης ἦτον ἐλλειπὴς ποιητικοῦ αἰσθήματος, ὅθεν καὶ ὑπέπεσεν εἰς πολλὰς παρεκτροπάς.

ΖΗΝΟΔΟΤΟΣ, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικὸς· συνέγραψε πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν, περὶ τῆς Ὁμηρικῆς συνηθείας, περὶ τῆς Ἡσιόδου θεογονίας, καὶ ἄλλα πολλά.

ΖΗΝΟΔΩΡΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς· ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κολοσσαῖον ἀνδριάντα, θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν. Πλιν.

ΖΗΝΟΘΕΜΙΣ, Στωϊκὸς φιλόσοφος. Λουκ. καὶ ἕτερος πλοίαρχος ἐκ τῆς Μασσαλίας.

ΖΗΝΩΝ, υἱὸς Διοσκορίδου, φιλόσοφος Σιδώνιος, ἐχρημάτισε μαθητὴς Χρυσίππου τοῦ Περσέως, φιλοσόφου Στωϊκοῦ.

ΖΗΝΩΝ, Ἀπόστολος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην τὸ 1669. ἔνδοξος δραματικὸς ποιητὴς, καὶ περίφημος γραμματικός· ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1751.

ΖΗΝΩΝ ἀπὸ τὴν Ἐλαίαν, πόλιν τῆς Ἀσίας, ἐφευρετὴς τῆς διαλεκτικῆς, ἐγένθη μαθητὴς τοῦ Παρμενίου, ἰδὼν μίαν ἡμέραν ἕνα τύραννον εἰς τὴν πατρίδα του, ὥρμησεν ἐναντίον του, ἐθανατώθη δὲ ἔπειτα μὲ σκληρὰς βασάνους, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ κἀνενα ἀπὸ τοὺς συνωμότας του· τὸ 520. Π. Χ.

ΖΗΝΩΝ, ἔνδοξος φιλόσοφος, ἀπὸ τὴν Κύπρον, ἐστάθη ὁ θεμελιωτὴς τῆς Στωϊκῆς Αἱρέσεως· οὗτος πρότερον ἐμπορεύετο, εἰς τὴν θάλασσαν ταξειδεύων δέ ποτε ὑπεχρεώθη ἀπὸ κακοὺς καιροὺς νὰ ἀράξῃ εἰς τὸν λιμένα τῶν Ἀθηνῶν, διατριβῶν δὲ ἐκεῖ, ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὸ ἐμπόριον, καὶ νὰ σπουδάσῃ τὴν φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφάνη περίφημος· ὅθεν ἐσυνείθησε νὰ λέγῃ ὅτι, τότε μόνον ἐταξειδεύσε καλῶς, ὅτε ὑπέπεσεν εἰς τὴν πικρίαν τῶν κακῶν καιρῶν. Οὗτος ἐδόξαζεν ἕνα μόνον θεόν. Ἀπέθα-

νε τὸ 264. Π.Χ.

ΖΗΣΚΑΣ, Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Τούρναβον, μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου, καὶ τοῦ Γηραλέμου ἀπὸ τὴν Πράγαν πόλιν τῆς Βοεμίας, τοὺς ὁποίους ἔκαυσαν εἰς τὴν Κωνσαντίαν, διὰ προσταγῆς τοῦ συμβουλίου τὸ 1420. Ἐπολέμησε μὲ τὸν αὐτοκράτορα Σιγισμόνδον, καὶ ἐνίκησε. Τὸ 1421. ἔχασε τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν εἰς τὸν πόλεμον, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Ζήσκας, δηλαδὴ τυφλὸς ἀπὸ τὸν ἕναν ὀφθαλμόν. Τὸ 1423. ἔχασε καὶ τὸν ἄλλον, καὶ μόλα ταῦτα δὲν ἔπαυσε τοὺς πολέμους. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1424. ἀπὸ τοὺς δριμυτάτους πόνους τῶν πληγῶν του.

ΖΙΑΝΗΣ Σεβαστιάνος, ἡγεμὼν τῆς Βενετίας, πρῶτος ἡγεμών, ὅσις ἔγινε κατ' ἐκλογήν, καὶ ὄχι μὲ συγχύσεις. Λέγεται, ὅτι ἀπ, αὐτὸν ἔγινε συνήθεια νὰ ῥίπτουν χρήματα εἰς τὴν ἀγορὰν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν αὐτοκρατόρων Ἑλλήνων. Οὗτος καταξαθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκλεξεν εὐθὺς συμβούλους, διὰ νὰ συσκέπτηται μετ' αὐτῶν τὰς ὑποθέσεις τῆς ἡγεμονίας του.

ΖΙΖΙΜ, ἀδελφὸς τοῦ Σουλτὰν Μπεγιαζίτ τοῦ Β'. Ὑπεχρεώθη διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τῆς θρησκείας του· δηλαδὴ εἰς τοὺς ἄρχοντας τῆς Ῥόδου, καὶ περιεφέρετο εἰς τὴν Εὐρώπην, ὡς παίγνιον τῶν ἡγεμόνων. Πολλάκις ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς βασιλεῖς, πλὴν εἰς μάτην, καθότι δὲν ἐκατώρθωσεν ἄλλο τι τῶν ματαίων ὑποσχέσεων.

ΖΙΜΜΕΡΜΑΝ, ἄριστος Ἰατρὸς, συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς, ἐχρημάτισεν ἀρχιατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ Γ. Ἀπέθανε τὸ 1795 Μ Χ.

ΖΟΛΑΣ Ἰωσὴφ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Μπρέσαν πόλιν τῆς Βενετίας· ἐσάθη περίφημος θεολόγος· ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα. Ἀπέθανε τὸ 1806.

ΖΟΥΪΓΛΙΟΣ Ενρίκος, περίφημος Αἱρεσιάρχης· οὗτος ἔσπειρεν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Γερμανίας τὰς αἱρέσεις του· ἐφονεύθη τὸ 1531. πολεμῶν μὲ τὰ στρατεύματα τῶν ἐπισκόπων τῆς Κωνστάντσας καὶ Βάσελ.

ΖΟΥΚΑΓΟΣ Θαδαῖος, καὶ Φεδερῖκος, ὀνόματα δύω ἀδελφῶν, ἔνδοξος ζωγράφος Ἰταλός. Ὁ πρῶτος ἀπέθανε τὸ 1566 ἀφοῦ ἐδίδαξε τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του Φεδερῖκον, ὁ ὁποῖος ἐτελειοποίησε πολλὰς ἐλλειπεῖς εἰκόνας τοῦ ἀδελφοῦ του· προσέτι καὶ τὰς εἰκόνας τῆς Ἀκαδημίας τῶν ζωγράφων, τῆς Ῥώμης. Ἀπέθανε τὸ 1609. Μ Χ.

ΖΟΥΜΑΪΟΣ Γυσόνης Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὰς Συρακούσσας τὸ 1636. Ἐσάθη περίφημος γλύπτης, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελειοποιήθη μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀνατομίας, τὴν ὁποίαν ἐσπούδασεν ἐπιμελῶς· μετεχειρίζετο κηρίον χρωματισμένον, διὰ νὰ παρασταίνῃ τὸ χρῶμα ἑκάστου ὀργάνου ἀρτηρίας, φλεβὸς, νεύρου κ τ λ. Εὗρεν ἐργαλεῖα τῆς Ἀνατομίας, τὰ ὁποῖα ἴδιος κατεσκεύασεν εἰς τὴν Βολωνίαν, Φλωρεντίαν, Γενεύην, καὶ Μασσαλίαν.

ΖΩΪΛΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αμφίπολιν τῆς Θρᾴκης· ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τὸ 270 Π Χ. κατηγόρει τοὺς στίχους τοῦ Ομήρου, καὶ τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος καὶ Ισοκράτους, ἐπεθύμει νὰ τὸν ὀνομάζουν Ομηρομάσ-

τιγα. Ο Πτολεμαῖος ἐγγίχθη μεγάλως ἀναγνούς στίχους του τινὰς, τοὺς ὁποίους εἶχε συνθέσει κατὰ τοῦ Ομήρου· εἶχε ζητήσει καὶ βοήθειαν ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἀλλὰ δὲν τὸν εἰσήκουσε λέγων, ὅτι ὁ ὢν ἀνώτερος τοῦ Ομηρικοῦ πνεύματος, ὡς σὺ, δύναται βέβαια νὰ ἐξοικονομῇ τὰς ἀνάγκας του χωρὶς βοηθείας. Λέγουσιν ὅτι ὁ Πτολεμαῖος ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἐσταύρωσαν· ἄλλοι ὅτι τὸν ἐλιθοβόλησαν, καὶ ἄλλοι, ὅτι τὸν ἔκαυσαν ζωντανὸν εἰς τὴν Σμύρνην. Η ἐνθύμησις τούτου τοῦ ὑβριστοῦ κριτικοῦ ἐστάθη μισητὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους ἄνδρας, ὠνομάσθησαν δὲ ἔπειτα Ζωΐλοι, οἱ ὑβρισταὶ κριτικοί.

ΖΩΝΑΡΑΣ Ιωάννης, περὶ τὰ 1110. Ητον ἀπὸ τὴν Κωνσαντινούπολιν, ἀπόγονος ἐκείνου τοῦ Ζωναρᾶ, ὅστις ἐχρημάτισεν εἰς τὴν αὐλὴν Κωνσαντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου· οὗτος δὲ ἐχρημάτισεν ἀξιωματικὸς καὶ ἕνους Αλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Η ἀτυχὴς ἀνωμαλία τῶν οἰκιακῶν του, τὸν ἔκαμεν ν' ἀρνηθῇ τὸν κόσμον, καὶ νὰ δεχθῇ τὸν μοναχικὸν βίον, διὸ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Αθωνος, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐτῶν ὀγδοήκοντα ἐννέα. Τὰ συγγράμματά του εἶναι, πρῶτον, χρονικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχριτοῦ 1118. ἑρμηνεία εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων Αποστόλων, καὶ ἁγίων πατέρων· τρίτον, Γλωσσάριον, ἢ Λεξικὸν ἐτυμολογικὸν· ταῦτα ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις καὶ ἀλλαχοῦ.

ΖΩΝΑΪΟΣ· ἔγραψεν ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς, περὶ Γητορικῆς, καὶ ἄλλα.

ΖΩΠΥΡΟΣ, μυστικὸς φίλος τοῦ Δαρείου, ὅτε οἱ Σύριοι ἀπεστάτησαν καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Βαβυλῶνα. Ο Ζώπυρος βλέπων ἀδύνατον νὰ καταπραΰνῃ τὸ κακὸν, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἕνα σκληρότατον στρατήγημα. Χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐιδησιν ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσταξε τοὺς δούλους του νὰ κόψουν τὰ αὐτία καὶ τὴν μύτην του, καὶ νὰ τὸν μασιγώσωσιν, ἔπειτα παρουσιάζεται πρὸς τὸν βασιλέα. Ο Δαρεῖος τὸν εἶδε μὲ θαυμασμὸν καὶ ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, αὐτὸς δὲ ἀφ' οὗ τὸν ἐφανέρωσε τοὺς σκοπούς του, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Βαβυλῶνα· φθάσας εἰς τὴν πόλιν ἐπροσποιήθη ὅτι εἶναι λειποτάκτης, καὶ ἐμβὰς τοὺς ἐφανέρωσε ποῖος ἦτο, καὶ τοὺς ἔδειξε συγχρόνως καὶ τὸ ξεσχισμένον σῶμά του, παριστάνων τὴν ἀσπλαγχνίαν τοῦ Δαρείου, Οἱ Βαβυλώνιοι πιστεύσαντες εἰς αὐτὸν, ὡς ἐμπειρότατον πολεμιστὴν, τοῦ ἀφιέρωσαν τὴν ὁδηγίαν τῶν στρατευμάτων. Αὐτὸς δὲ εἰς τὴν πρώτην μάχην ἐφιλοτιμήθη νὰ νικήσῃ, ἀλλ' εἰς τὴν δευτέραν παρέδωκεν ὅλα τὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του στρατεύματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δαρείου. Διὸ καὶ ὁ Δαρεῖος πολλάκις εἶπεν, "ἤθελον νὰ ἔχω φίλον τὸν Ζώπυρον, παρὰ νὰ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ἑκατὸν Βαβυλῶνας" ,, ἔζη τὸ 509 Π Χ.

ΖΩΡΟΑΣΤΡΗΣ, ἔζη τὸ 550. Π Χ. Η ἱστορία τούτου εἶναι τόσον συγκεχυμένη, ὥστε ἀδύνατον νὰ ἐυρεθῇ ποτὲ, καὶ νὰ τεθῇ εἰς τάξιν. Μερικοὶ ὑποθέτουν ἓξ πρόσωπα ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα· Λέγεται ὅμως νὰ ὑπῆρξαν δύω οἱ ἀξιομνημόνευτοι· ὁ εἷς ὁ παλαιότερος ὁ ἐφευρετὴς τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ πατὴρ τῆς Χαλδαϊκῆς φιλοσοφίας,

πολίτουν δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅτι ἦτον ὁ Χὰμ, ἢ ὁ Νεβρὼδ, ἢ ὁ Ασσούρ. ὅθεν τάττουσι τὴν περὶ αὐτοῦ χρονολογίαν περὶ τὰ 2200. Π Χ. Ο δὲ νεώτερος περίφημος Ζωροάστρης, ὁ κυρίως Ζαρδούστ καλούμενος, λέγουσιν ὅτι ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Υστάσπου, καὶ ποτὲ μὲν Πέρσην, ποτὲ δὲ Μῆδον, ἐνίοτε δὲ καὶ συνθέτως, Περσομήδην τὸν ὀνομάζουσιν· ὅστις διδαχθεὶς ἅπασαν τὴν Ασιατικὴν φιλοσοφίαν, ἐγνώρισε τὸν ἀληθῆ θεὸν, ὑπό τινος Ισραηλίτου προφήτου τοῦ Δανιήλ. Διηγοῦνται προσέτι, ὅτι ἔκαμε περιηγήσεις τινὰς εἰς ξένα ἔθνη, καὶ ὅτι διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὰ Βάκτρα, ἔπειτα ὑποστρέψας εἰς τὸ βασίλειον τῶν Σούζων, ἐδίδαξεν ἐκεῖ μίαν νέαν θεολατρείαν εἰς τοὺς Πέρσας, καὶ ὅτι ἐστάθη ὁ πρῶτος μέγας ἀνὴρ τῶν Περσῶν, καὶ τῆς φιλοσοφίας των· ὅτι συνέγραψεν ὑπὲρ τὰς διακοσίας χιλιάδας στίχων, τοὺς ὁποίους ἑρμήνευσεν ὁ Σμυρναῖος Ερμιππος· Τὸ σύγγραμμα τοῦτο φαίνεται, ὅτι ἐχάθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Χρυσοστόμου· ἔτι ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν Αστρολογικὰ, Χημικὰ, Θεολογικὰ, Μαγικὰ, καὶ Πολιτικά. Περὶ αὐτῶν ὁμιλεῖ ὁ Λαμπέκιος καὶ Φαβρίκιος. Τὸ ἀξιολογώτερον μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῶν νόμων τῆς Θεολατρείας, τοῦ ὁποίου ὡς λέγουσι, σώζονται πολλὰ ἀντίγραφα εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Περσίας, ὅσοι ἀκολουθοῦν εἰσέτι τὴν διδασκαλίαν του· τοῦτο τὸ σύγγραμμα εἶναι πολλὰ διαφορετικὸν ἀπ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ευσέβιος, ἐπιγραφόμενον, τῆς ἱερᾶς συνάγωγῆς τῶν Περσικῶν, καὶ εἶναι πιθανὸν, ὅτι τοῦτο συνετέθη ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ζωροάστρου. Αναφέρεται δὲ ἀπὸ τὸν Σουΐδαν, καὶ ἐν ἄλλο σύγγραμμα, Αστρονομικὰ, Αποτελεσματικὰ ἐπιγραφόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου μερικαὶ ἀποκοπαὶ φαίνονται ἐκδεδομέναι ἐν τοῖς Γεωπονικοῖς· συνέγραψεν ἔτι καὶ χρησμούς, ἐξ ὧν σώζονται 16. στίχοι, τοὺς ὁποίους ἀκολουθῶν Φραγγίσκος ὁ Πατρίκιος ἤυξησε τὸν ἀριθμόν των, κὰι τοι νεώτερος Πλατωνιστής. Σημειοτέον δέ, ὅτι ταῦτα καλοῦνται ὑπὸ τῶν Πλατωνικῶν Ζωριάσρεια· ἐξεδόθησαν δὲ ἐν Παρισίοις τὸ 1538. ἐπιγραφόμενα Λογικὰ λόγια τῶν ὑπὸ τοῦ Ζωροάστρου μάγων· καὶ ἐν Αμστελοδάμῳ τὸ 1689. Καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1722. ἐν τοῖς συμβολικοῖς χρησμοῖς, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΖΩΡΟΜΑ'ΣΔΡΗΣ, Χαλδαῖος, σοφὸς· ἔγραψε φυσικὰ, καὶ μαθηματικά.

ΖΩΣΙΜΟΣ, ἱστορικὸς, Κώμης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἔζη εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μὲ τὸν Ολυμπιόδωρον περὶ τὰ 430. Συνέγραψεν ἱστορίαν Αυτοκρατορικὴν, ἀρχομένην ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αυγούστου μέχρι τοῦ 410, Μ.Χ. ἐν ᾗ ἀναφέρει τὸν Ηλιόδωρον, καὶ ἐπειδὴ ὁ Φώτιος δὲν ἀνέγνωσε περισσότερον ἀφ' ὅσον καὶ τἀνῦν σώζεται, φαίνεται ἐντελὲς, μολον τοῦτο μᾶς δίδει νὰ καταλάβωμεν, ὅτι ὁ Ζώσιμος δὲν συνέγραψε κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, καὶ ἔχομεν αἰτίαν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι πολλοὶ μετὰ ταῦτα συνέγραψαν, ἐνοῖς ἀναφέρουσι περὶ τοῦ χρυσαργύρου, ἐσαχθέντος ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου, καὶ κατὰ τοὺς

χρόνους τοῦ Ζωσίμου ἐξαληφθέντος. Ὁ Φώτιος λέγει ὅτι, ἡ ἱστορία τοῦ Εὐναπίου ἀντεγράφη τὸ περισσότερον μέρος ἀπὸ τὸν Ζώσιμον, τὴν ἔκαμεν εἰς δύω ἐκδόσεις, ὅθεν προῆλθε τὸ ὄνομα ἱστορίαι νέαι τὸ τέλος τοῦ πρώτου· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δευτέρου βιβλίου λείπει· ἐξεδόθησαν αἱ ἱστορίαι τοῦ Ζωσίμου εἰς βιβλία πέντε ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1679. καὶ ἐν Βιέννῃ τὸ 1713. μετὰ σημειώσεων.

ΖΩΣΙΜΟΣ, Γραικὸς τὸ γένος, τὴν Α Μαρτίου 417. ἐκάθησεν εἰς τὴν καθέδραν τῆς Ρώμης· ὁ τεσσαρακοστὸς τρίτος ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, ἐστάθη ἔνδοξος. Ἀπέβαλε τοὺς δούλους, καὶ τοὺς νόθους, ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν κληρικῶν· ἐφανέρωσε τὸ δικαίωμα τῆς ἀφαίσεως τοῦ θρόνου του. Ἀπέθανε τὴν λ΄ Δεκεμβρίου. τὸ 418. Μ. Χ.

ΖΩΧΙΑΝΟΣ, Ελλην, ἐπονομασθεὶς Καλαβρέζος· ἔζη τὸ 1640. Μ. Χ. Ἐσάθη περίφημος εἰς τὴν τέχνην τοῦ παιγνιδίου τοῦ ὀνομαζομένου σκάκης· περιῆλθεν ὅλας τὰς βασιλικὰς αὐλὰς, διὰ νὰ ἔυρῃ ὅμοιόν του. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἦσαν τρεῖς περίφημοι, ὁ Δαὺξ Νουμούρ, ὁ Αρνόλφος, καὶ ὁ Κωμόντης, ἔπαιξαν καὶ οἱ τρεῖς ἐναντίον τοῦ Ζωχιανοῦ, ἀλλ᾽ αὐτὸς τοὺς ἐνίκησεν. Αφῆκε σύγγραμμα περὶ τῆς τέχνης τούτου τοῦ παιγνιδίου.

Η

ΗΓΕΛΟΧΟΣ, Ελλην, ποιητὴς κωμικὸς, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Ευριπίδου, Ορέστης, τὴν ἄτοπον ἐκφώνησίν του, Γαλῆν ὁρῶ, ἐπροξένησε μέγα γέλωτα εἰς τοὺς παρεστῶτας θεατάς. Αριστοφ.

ΗΓΕΛΟΧΟΣ, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Αρριαν.

ΗΓΕΜΩΝ, Θάσιος, ποιητὴς κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Επιχάρμου. Αθην΄.

ΗΓΕΜΩΝ, Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ ἄρχοντος Χαιρώνδου. Δημ. περὶ Στεφ.

ΗΓΗΣΑΝΔΡΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ηγησάνδρου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν. Καὶ ἕτερος στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν. Θουκ.

ΗΓΗΣΙΑΣ ὁ Μάγνης, ἱστορικὸς καὶ ῥήτωρ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕφος ἦτον ἐπιφορτισμένον ἀπὸ περιττὰς λέξεις.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ, Ελλην ἀπὸ τὴν Τάραντον, ἐπονομαζόμενος Κλειτοῦλος, ἦτο ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας. Εὑρίσκονται μερικὰ ἀποσπάματά του ἐκδεδομένα, καὶ τινα ἐπιγράμματά του ὑπὸ τοῦ Γροτίου συναχθέντα. Ἔζη τὸ 320. Π.Χ.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ, Αθηναῖος περίφημος ῥήτωρ, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἐχθρὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΗΓΗΣΙΠΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ολόγου ἐκ Θράκης, καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου. Ηρόδ. 39.

ΗΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, μάντις Ηλεῖος, ὅστις ἠκολούθησε τὸν Μαρδόνιον στρατηγὸν τῶν Περσῶν κατὰ γῆς Ελλάδος,

αἰχμαλωτισθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐβάλθη εἰς φυλακὴν· ἀλλὰ διὰ νυκτὸς ἔφυγεν, καὶ διεσώθη εἰς τὴν Τεγέαν. Ηρόδ

ΗΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, υἱὸς γνήσιος τοῦ τυράννου Πεισιστράτου.

ΗΔΥΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων· ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

ΗΘΑΚΙΟΣ, ἐπίσκοπος Ισπανός· οὗτος ἦτον αἱρετικὸς, καὶ ἄσπλαγχνος, καὶ ἔχυσε πολὺ αἷμα ἀθώων ἀνθρώπων, διότι ἦτο ἕνας ἀπὸ τὸ δικαστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως.

ΗΛΕΚΤΡΥΩΝ, υἱὸς τοῦ Περσέως ἐκ τῆς Ανδρομέδας, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σθενέλλου. Ἑτοιμαζόμενος ποτὲ ὁ Ηλεκτρύων διὰ μίαν ἐκστρατείαν, ἄφηκεν ἐπίτροπον τῆς βασιλείας, καὶ τῆς θυγατρός του Αλκμένης, τὸν Αμφιτρίωνα, ὅστις ἔπειτα φονεύσας κατὰ περίστασιν τὸν Ηλεκτρύωνα, ἔλαβε μὲ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν θυγατέραν του Αλκμήνην εἰς γυναῖκα.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Φοινίκην· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρατόρων Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Ητο χριστιανός. Συνέγραψεν εἰς τὴν νεότητά του μίαν μυθιστορίαν, τὰ κατὰ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειαν, ἢ Αθιοπικὰ, εἰς δέκα βιβλία, ἔπειτα ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος τῆς Τρίκκης, τὸν ὁποῖον ἔπειτα μία σύνοδος τοπικὴ τὸν ἐδίασε, ἢ νὰ παύσῃ τὸ σύγγραμμά του, ἢ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπισκοπῆς· ἀλλ' αὐτὸς διὰ νὰ τὸ διασώσῃ ἐπροτίμησε νὰ τὸν καθῄρουν, καθὼς ἀναφέρει ὁ Νικηφόρος. Ετι ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ἓν ἄλλο χημικὸν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον οἱ κριτικοὶ ἐξελέγχουν νόθον. Τὰ Αἰθιοπικὰ ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1534. ἤκμαζε κατὰ τὸ 335.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ Ααρισσαῖος, περίφημος μαθηματικὸς, τοῦ ὁποίου τὰ κεφάλαια τῶν ὀπτικῶν ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1657. μετὰ σημειώσεων·

ΗΜΙΘΕΩΝ Συβαρίτης, ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἑνὸς βιβλίου πλήρους ἀναιδειῶν καὶ αἰσχροτήτων.

ΗΝΙΓΟΣ, ἀπὸ τὴν Ισπανίαν, ἔνδοξος. Αὐτὸς ἐσύστησε τὸ τάγμα τῶν Ιησουϊτῶν, τὸ πρῶτον ἐσυστήθη εἰς τὴν Γώμην, ἔπειτα διεδόθη καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ευρώπης. Η ἀυσηρότης τούτου τοῦ συστήματος, ἐφόβισε πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς Πάππας, καὶ τοὺς βασιλεῖς. Οὗτος ὁ ἅγιος Ηνιγος ἢ Ινιάτσιος ἀπέθανεν εἰς τὴν Γώμην τὸ 1556.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ, Ποντικὸς ποιητὴς· ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας καὶ ἤκουσε καὶ τὸν Αριστοτέλην· ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰ λαμπρὰ φορέματα, διὰ τοῦτο καὶ οἱ φιλοπκῶπται τῶν Αθηναίων τὸν μετωνόμασαν πομπικόν. Ηγωνίζετο μὲ κάθε τρόπον διὰ νὰ ἀποκτήσῃ μέγα ὄνομα· ὅθεν ἐδωροδόκησε καὶ τὴν Πυθίαν, νὰ χρησμολογήσῃ εἰς τοὺς Πατριώτας του ὅτι, ὁ Ηρακλείδης ἦτον ἄξιος χρυσοῦ στεφάνου. Ενῶ ἐστεφανοῦτο ἀπ' αὐτοὺς, ἐτρελάθη λέγουσιν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ετι ἐπρόφαξε λέγουσιν εἰς ἕναν τῶν πιστῶν του φίλων, ὅτι ὅταν ἀποθάνῃ νὰ κρύψῃ τὸ σῶμά του καὶ ἀντὶ τούτου νὰ θέσῃ εἰς τὸν κράβατόν του ἕνα δράκοντα, τὸν ὁποῖον ἐκ νέου ἔτρεφε, διὰ νὰ διαφημισθῇ ὅτι μετεμορφώθη εἰς δράκοντα, καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς μετατέθη-

κεν, ἐνῷ δὲ τὸν ἐξέφερον δι πολῖται, ἡ δράκων ἀκούσας τὴν βοὴν ἐξέδυ τῶν ἱματίων, καὶ ἐκπηδήσας ἐκ τοῦ κραβάτου διεσπάραξε πολλούς· διὰ τοῦτο καὶ κατεκρίθη αὐτὸς μὲ ἕνα ἐπίγραμμα ἀπὸ τὸν Λαέρτιον. Σώζονται τούτου ἀποσπάσματα περὶ πολιτειῶν· αἱδὲ Ομηρικαί του ἀλληλογραφίαι κρίνονται ὅτι εἶναι ἑνὸς ἄλλου Ηρακλείδου. ἔζη τὸ 330. Π.Χ.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βλήσωνος, Ἐφέσιος· ἔζη τὸ 500. Π Χ. Ἐχρημάτισε βασιλεὺς τῆς Ἐφέσου, καὶ παραίτησε τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας εἰς τὸν ἀδελφόν του, διὰ νὰ καταγίνηται εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐσάθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ελεατικῆς αἱρέσεως. Ἐδόξαζε τὸ πῦρ ὡς ἀρχὴν ὅλων τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ λοιπὰ στοιχεῖα, ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὸ πῦρ. Επωνομάσθη Κλαυσῖνος, διότι βλέπων τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου ἔκλαιε πάντοτε· ἐπὶ τέλους ἐμίσησε τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔζη εἰς τὰς ἐρήμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ, ὁ ἐκλαμπρότερος καὶ ἐνδοξότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς παλαιοὺς ἥρωας τῶν Ελλήνων, υἱὸς τοῦ Αμφυτρίωνος καὶ τῆς Αλκμήνης, ὅστις ἔκαμε πολλὰ καὶ μεγάλα ἀνδραγαθήματα, καὶ τὰ 12. περιβόητα ἆθλα, διὰ τὰ ὁποῖα μετὰ θάνατον ἀπεθανατίσθη ἀπὸ τοὺς Ελληνας.

ΗΡΙΑΛΟΣ, ὁ Καρχηδόνιος. Οὗτος εἶπεν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι μία ἕξις τῆς φαντασίας, ἥτις ὑποπίπτει εἰς λόγον, καὶ ὅτι ὅλα τὰ πάντα συντείνουν, εἰς τὸ νὰ ἦναι ὁ ἄνθρωπος ἐπιστήμων, καὶ νὰ μὴ διαβάλῃ κατηγορῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ ὅτι αἱ περιστάσεις μεταβάλλουσι τὰ πράγματα, καθὼς καὶ ὁ χαλκὸς γίνεται ἀνδριὰς τοῦ Αλεξάνδρου, ἢ τοῦ Σωκράτους, τὰ δὲ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας εἶναι ἀδιάφορα. Εχει συγγράμματα μικρὰ μὲν, πλὴν μὲ δύναμιν ἐπιχειρημάτων πλήρη, καὶ περιέχοντα ἀντιρρήσεις πρὸς Ζήνωνα, καὶ ἄλλα περὶ ἀσκήσεως, περὶ παθῶν, καὶ περὶ μαμικῆς, καὶ ἕτερα, ὅρα Διογένην Λαέρτιον.

ΗΡΙΝΝΗ, ποιήτρια περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λέσβον, καὶ ἐχρημάτισε σύγχρονος τῇ Σαπφοῖ. Απέθανεν εἰς τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς ἡλικίας της. Σώζονται αὐτῆς ὀλίγα ἀποσπάσματα, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λυρικῶν ποιητῶν, ὑπὸ τοῦ Οὐρσίνου. Ἔζη τὸ 590. Π.Χ.

ΗΡΟΔΙΚΟΣ, ἀπὸ τὴν Συλημβρίαν, πόλιν τῆς Θρᾴκης· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Ιπποκράτους, θεωρεῖται ὡς ἀρχηγὸς τῆς γυμναστικῆς Ιατρικῆς· πρότερον ἦτον παιδαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας ὡς ἀναφέρει ὁ Πλάτων, καὶ ἐπειδὴ ἦτο φιλάσθενος καὶ ἀδυνάτου κράσεως, μετεχειρίσθη τὰ γυμνάσια τοῦ σώματος, καὶ ὠφελήθεὶς ἐσύστησε τὴν γυμναστικὴν μέθοδον, τῆς ὁποίας ἔγινε γυμνασιάρχης· ἀγνοεῖται ἡ μέθοδος καὶ κανόνες, μὲ τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο τὰ γυμνάσια, ὡς Ιατρικὰ βοηθήματα, ἐπειδὴ τὰ συγγράμματά του δὲν μᾶς διεσώθησαν.

ΗΡΟΔΩΡΟΣ, ὁ Ποντικός, γραμματικὸς Ελλην, σύγχρονος τοῦ Αριστοτέλους, περίφημος διὰ τὰ δύω αὐτοῦ συγγράμματα, τὰ ἀργοναυτικὰ, καὶ τὰ καθ' Ηρακ.

ΗΡΟΦΑΝΤΟΣ, Χαλκηδόνιος, περίφη-

μος Ἰατρὸς, μαθητὴς τῆς Αλεξανδρεικῆς σχολῆς. Εζη τὸ 300· Π· Χ. ἐπέδωκε μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν. Πλούτ.

ΗΡΟΦΑΝΤΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Παρίου, ἐν Ελλησπόντῳ, εἷς τῶν Ἰώνων ςρατηγῶν, οἵ τινες συνεςράτευσαν μετὰ τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, ἐςάθη ὁπατὴρ τῆς ἱςορίας, ὁ ἐνδοξότερς ἀπὸ τοὺς ἱςορκοὺς Ελληνας· περιῆλθε τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ιταλίαν, καὶ ὅλην τὴν Ελλάδα· συνέγραψε τὴν ἱςορίαν των, καὶ ἐσύνθεσε 9. βιβλία ἐπιγραφόμενα Μοῦσαι· ἐγεννήθη τὸ 404. Π.Χ. εἰς τὴν Αλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Καρίας. Η ἀρίςη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Αργεςοράτῳ τὸ 1816. εἰς τόμους δώδεκα μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως·

ΗΡΩΔΗΣ, Αττικὸς, Τιβέριος Κλαύδιος· ἔζη περὶ τὸ ἔτος 143.Μ.Χ. ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα· φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Τραϊανοῦ. Εἶχεν ἐκ φύσεως θαυμάσιον δῶρον, τὸ νὰ ἐκφωνῇ ἐκ τοῦ προχείρου ῥητορικωτάτους λόγους, ὥςε εἰς τὴν νεότητά του, καὶ ὁ Καῖσαρ Αδριανὸς τὸν ἤκουσε μὲ θαυμασμόν του, καὶ μὴ δυνηθεὶς διὰ τῆς ῥητορίας νὰ φθάσῃ τὸν σκοπόν του, ἀπεφάσισεν ἐκτῆς λύπης του νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν Δούναβιν ποταμόν. Ο Αντώνιος τὸν εἶχεν ἀκόμι διοικητὴν ὅλων τῶν ἐν τῇ Ασίᾳ ἐλευθέρων πόλεων, ἐπιδοὺς αὐτῷ καὶ τὴν ἀρχιερατείαν. Εζη ἀκόμη μετὰ τὸν θάνατον τῆς Καισαρίδος Φαοςίνης τὸ 175. καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 70. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Συγγράμματα κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν πολλῶν, συνέγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν ἕνας λόγος ἐσώθη περὶ πολιτείας, ἐνῷ συμβουλεύει τοὺς Θηβαίους, καὶ Πελοποννησίους, νὰ συμμαχήσωσι κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Αρχελάου, ὅςις εὑρίσκετο ἐκδεδομένος εἰς τὰς συλλογὰς τῶν ῥητόρων.

ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ, εἷς τῶν ἱςορικῶν, ἔζη περὶ τὰ 238. Μ. Χ. ἦτον ἀξιωματικὸς τῆς Ρώμης, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ· συννέγραψε μίαν Ρωμαϊκὴν ἱςορίαν, εἰς βιβλία η. ἀρχομένην ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Μάρκου Αντωνίνου, ἕως εἰς τὸν Γορδιανὸν τὸν νεώτερον, διηγούμενος συμβεβηκότα, ὅσα ἤκουσε, καὶ εἶδε, καὶ ἔμαθε, ἐνῷ εὑρίκετο εἰς τὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ ἀξιώματός του, καὶ ταῦτα φαίνονται ἀτελῆ εἰς δύω μέρη· ἐξεδόθησαν δὲ ἐν Βενετίᾳ, τὸ 1503. παρὰ τῷ Αλδῳ, καὶ ἀλλαχοῦ, μετὰ σημειώσεων, ἐπιδιορθώσεως, πίνακος, καὶ Λεξικοῦ.

ΗΡΩΝ, περίφημος μαθηματικὸς· ἔζη τὸ 450. Μ. Χ. ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Προκλου.

ΗΡΩΝ, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, ἐφευρε τὸ ὑδραυλικὸν ὡρολόγιον τὸ 210. Π. Χ. καὶ τὴν μηχανὴν, ἥτις ὀνομάζεται πηγὴ Ηρωνος· Οὗτος συνέγραψε περὶ τῆς Μηχανικῆς θεωρίας, καὶ περὶ Αὐτοματοποιητικῶν, βιβλία 2. καὶ ἄλλα διαφορα.

ΗΡΩΦΙΛΟΣ, Χαλκηδόνιος, ὁμοῦ μὲ τὸν Ερασίςρατον· οἱ δύω οὗτοι ἰατροὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν μὲ σκοπὸν νὰ ἐνασχοληθῶσιν εἰς τὴν Ανατομίαν τῶν ἀνθρωπινων σωμάτων, ὑπὸ τὴν προςασιαν των βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, καθότι οἱ διάδοχοι τοῦ Αλεξανδρου εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὑπερασπίζοντο μὲ ἔνθερμον ζῆλον τας τέχνα, καὶ ἐπι-

ςήμας· ὁ δέυτερος τῶν Πτολεμαίων εἶχε συςήσει τὴν περιβόητον ἐκείνην βιβλιοθήκην ἀπὸ 200. χιλιάδας βιβλία, καὶ ἠυξήνθη ἔπειτα ἀπὸ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου μὲ πλῆθος ἀναριθμήτων βιβλίων. Οταν οὗτοι οἱ προρηθέντες ἰατροὶ ἤρχισαν νὰ ἀνατέμνωσι νεκρούς, μόλις ἐδυνήθη τὸ βασιλικὸν κράτος νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ ὄχλου, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐςοχάζοντο ὡς ἀσεβεῖς καὶ ἀνοσίους, καὶ ἔβλεπον μὲ φρίκην καὶ μῖσος τὴν τομὴν τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων. Ο Ηρώφιλος οὗτος μαθητὴς τοῦ Πραξαγόρου, ἀπέδειξεν ὅτι τά νεῦρα γεννῶνται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ἀπὸ τὸν νοτιαῖον μυελὸν, καὶ ὄχι καθὼς ὑπέθεσαν ἄλλοι ἀπὸ τὴν καρδίαν. Περιέγραψεν ἀκριβῶς τάς σπερματικὰς κύςεις, καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὄργανα· ἀλλὰ κακῇ τύχῃ τὰ συγγράμματα τῶν δύω τούτων ἀνδρῶν δὲν ἀπεσώθησαν, μόλις σώζονται μερικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Κέλσου, καὶ Γαληνοῦ. Εςάθησαν οἱ πρῶτοι, ὅιτινες μετεχειρίσθησαν τὰ θερμὰ λουτρὰ, ὡς ἰατρικὰ βοηθήματα, καὶ μερικοὶ συκοφάνται ἐτερατολόγησαν ὅτι ἔβραζον ζωντανοὺς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ τοὺς ἀνανεώσωσιν. Ο Γαβριὴλ Φαλλόππιος ὠνομάζει τὸν Ηρώφιλον ἐυαγγελιστὴν τῶν ἀνατόμων. Πρῶτος αὐτὸς ἔλαβεν ἰδέας περὶ τοῦ σφιγμοῦ· Εζη τὸ 300.Π.Χ.

ΗΣΑΙΑΣ, ἔζη τὸ 794. Π. Χ. Ητον υἱὸς τοῦ Αμώς, τινὲς εἶπον αὐτὸν υἱὸν τοῦ προφήτου Αμώς, καὶ ἄλλοι ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως Αμαζίου· ἄλλοι πενθερὸν τοῦ βασιλέως Μανασῆ. Επροφήτευσεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Οζίου, Ιωθάμ, Αχάζ, καὶ Εζεκίου. Η προφητεία των τάσσεται μεταξὺ τῶν μεγαλητέρων προφητῶν. Θαυμάζεται δὲ διὰ τὸ ὕψος τῶν λόγων του, ὥςε καὶ τῶν προφητῶν μεγαλοφωνότατος ὀνομάζεται.

ΗΣΙΟΔΟΣ, ἔζη τὸ 880. Π.Χ. μετὰ τὸν Ομηρον ὁ πλησιέςατος ποιητής. Ητον υἱὸς τοῦ Δίου καὶ τῆς Πικυμήδης, ὁ πατήρ του κατ' ἀρχὰς ἔζη εἰς τὴν κώμην τῆς Αιολίδος, ἤτοι εἰς ταῖς Φώκαις. Επειτα ἀνεχωρήσας ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν, κατῴκησεν εἰς τὴν Ασκρην παρά τοὺς πρόποδας τοῦ Ελικῶνος, ὅπου καὶ ἐγεννήθη. Λέγεται νὰ ἦτο κατ' ἄλλους σύγχρονος τοῦ Ομήρου, καὶ ὅτι φιλονεικήσας μετ' αὐτοῦ, ἔλαβε βραβεῖον ἕνα τρίποδα, ἀφοῦ τὸν ἐνίκησε κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ τρίποδος, τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσεν ὁ Ησίοδος εἰς τὰς μούσας, ὅςις ἔλεγεν ὅτι ἐνίκησε τὸν Ομηρον εἰς ἕναν ὕμνον. Εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς του ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λοκρίδα, εἰς τὸν οἶκον ἔνθα ἐκατοικοῦσεν, ἕνας τῶν συγκατοίκων του ἔφθειρε την πόρην τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ τῆς παρθένου ὑποπτευθέντες αὐτόν, τὸν ἐθανάτωσαν καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ δέλφινες ἀναλαβόντες τὸ σῶμά του, τὸ ἔφεραν εἰς περιγιάλιον, ἔνθα ἐπανηγύριζον οἱ Λοκροὶ, μαθόντες δὲ οὗτοι ὅτι ἐθανατώθη ὁ ἀνὴρ ἀδίκως, καὶ εὑρόντες τοὺς φονεῖς, τοὺς ἔρριψαν ζωντανοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν κατεδάφησαν. Ετάφη εἰς τὴν Νεμέαν. Αλλ' οἱ Ορχομενοὶ μετεκόμησαν τὸ

λείψανόν του εἰς τὸν τόπον του, καὶ κτίσαντες τάφον ἐπέθηκαν ἐπ' αὐτῷ ἐπιγραφήν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του τρία ποιήματά του μόνον ἀπεσώθησαν· ὅμως οἱ κριτικοὶ ἀποβρίπτουν μερικοὺς ἐκ τῶν στίχων του, ὡς μὴ γνησίους. Ἐξεδόθησαν δὲ καὶ μετὰ σχολίων καὶ χωρὶς, ἐν Βενετίᾳ τὸ 1495. μετὰ καὶ ἄλλων ποιημάτων· καὶ ἔπειτα καὶ εἰς ἄλλους τόπους, καὶ μετὰ σχολίων πάλιν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1603.

ΗΣΥΧΙΟΣ Μιλήσιος, ἔζη περὶ τὰ 565. Μ.Χ. Ἦτον υἱὸς Ησυχίου νομικοῦ, καὶ Σοφίας, ὅσις διὰ τὸ ἀξίωμά του ὠνομάσθη ἔνδοξος. Ὁ Σουΐδας ἀμφιβάλλει ἂν ἦτο χριστιανὸς· ἀλλ' ὁ Κάνε ἀπέδειξε προφανῶς τὸ ἐναντίον. Συνέγραψεν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Ιουστινιανοῦ, μίαν χρονικὴν ἱστορίαν, ἀπὸ τοῦ Βήλου τῶν Ασσυρίων, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Αυτοκράτορος Αναστασίου, εἰς ἓξ τμήματα, ἐξ ὧν οὐδὲν ἀπεσώθη, παρὰ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἕκτου τμήματος, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἂν καὶ τοῦτο ἐξεδόθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεωργίου τοῦ Κωδηνοῦ. Ἐκτὸς τούτου συνέγραψεν ἔτι καὶ ἓν λεξικὸν ἐπιγραφόμενον, ὀνοματολόγος, τὸ ὁποῖον ἐν μέρει εἶναι μία ἐπιτομὴ ἐκ τοῦ Διογένους τοῦ Λαερτίου, τὸ 1670. ἐν Γενέβρᾳ καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἄλλοις τόποις.

ΗΣΥΧΙΟΣ ὁ Αλεξανδρεύς, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ελληνικοῦ λεξικοῦ. Ἤνθει περὶ τὸν 4. αἰῶνα· ἔδωκεν αἰτίαν εἰς πολλὰς ἐρεύνας. Τινὲς τὸν τάσσουσι περὶ τὸν πέμπτον καὶ ἕκτον αἰῶνα χριστιανόν, χωρὶς κἀμμιᾶς ἀποδείξεως. Τὸ λεξικόν του συνεκροτήθη ἐκ τῶν λέξεων τοῦ Απίωνος, Απολλωνίου, Θέωνος, Διδύμου Αριστάρχου, Διογενιακοῦ, Ηλιοδώρου καὶ Ηρωδιανοῦ τῶν γραμματικῶν, προσθέσας καὶ τινας λέξεις ἐκ τῶν τοῦ Ομήρου κωμικῶν, τραγικῶν καὶ ἱστορικῶν. Λέγεται δὲ μετὰ ταῦτα νὰ ἔγινε προσθήκη ἀπὸ νεωτέρους. Ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1520. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΗΦΑΙΣΤΙΝΗ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἓξ υἱούς. Απολδρ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ Αλεξανδρεὺς, ἔζη περὶ τὰ 169. Μ.Χ. εἷς τῶν γραμματικῶν, τὸν ὁποῖον Ιούλιος ὁ Καππιτώλιος συναριθμεῖ, μεταξὺ τῶν διδασκάλων τοῦ Ονήρου ἢ Βήρου. Ἠκμαζε μετὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν Κλαύδιον. Συνέγραψεν ἓν ἐπωφελέστατον ἐγχειρίδιον περὶ ποιητικῶν μέτρων, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς ἡμᾶς διεσώθη, καὶ ἐξεδόθη ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1526. καὶ ἔπειτα ἐν Παρισίοις τὸ 1553. ἐν τοῖς βασιλικοῖς τύποις. Η ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῆς Οξωνίας τὸ 1810.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ, φίλος καὶ πολλὰ ἠγαπημένος Αλιξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ασίας, ὅσις ἀσθενήσας βαρέως, ἀπέθανεν εἰς τὴν πόλιν Εκβάτανα· πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ὁ Αλέξανδρος ἓν μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον, δαπανήσας, ὡς λέγεται δι' αὐτὸ περὶ τὰς 2000. τάλαντα, Πλούτ. Διοδ.

Θ

ΘΑΔΑΪΟΣ Ιταλὸς, ἐπωνομάσθη Ιπποκρατίσας· ἐζάθη ὁ μεγαλήτερος ἰατρὸς τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ συγγραφεὺς διαφόρων ποιημάτων μὲ ὑπομνήματα. Συνέγραψεν εἰσέτι καὶ ἕνα βιβλίον ἐπιγραφόμενον, προφυλακτικὸν τῆς ὑγιείας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν τό 1751. Μ,Χ.

ΘΑΔΑΣ Φραγγῖσκος, περίφημος γλύπτης Ιταλὸς, ὅσις ἦνθει περὶ τὸν ιδ' αἰῶνα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κοζήμου τοῦ πρώτου, μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνης.

ΘΑΪΣ, περίφημος γυνὴ ἐν Αθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, καὶ ἀκολουθήσασα τὸν μέγαν Αλέξανδρον, ὅσις διὰ τῆς παρακλήσεώς της, κατέκαυσε τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας. Πλούταρ.

ΘΑΛΓΑΘΦΕΛΛΑΣΑΡ, βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων. Τὸ 730. Π.Χ. ὑπέταξε τὴν Μηδίαν, Συρίαν, καὶ μέρος τῶν δέκα Εβραϊκῶν φυλῶν. Βασιλεύοντος τοῦ Σεβέλου εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΘΑΛΗΣ ὁ Μιλήσιος· οὗτος ἔφερε τὰς πρώτας γνώσεις τῆς Μαθηματικῆς καὶ Αστρονομίας, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Ελλάδα. Οὗτος εὗρεν, ὅτι ἡ διάμετρος διαιρεῖ τὸν κύκλον εἰς δύω ἴσα μέρη· ὅτι δύω τρίγωνα εἶναι ἴσα, ὅταν ἔχωσι τὰς δύω γωνίας καὶ τὴν μίαν πλευρὰν ἴσας. Εις αὐτὸν ἀποδίδουσι τὴν καταμέτρησιν τῶν πυραμίδων, διὰ τῆς ἀποτελουμένης σκιᾶς των Οι μαθηταὶ τῆς Ιωνικῆς σχολῆς, κατέσαιναν Γεωγραφικοὺς χάρτας, κατεσκεύαζαν Ηλιακὰ ὡρολόγια, καὶ προέλεγον τὰς ἐκλείψεις τοῦ Ηλίου. Εζη τὸ 548. Π.Χ.

ΘΑΛΗΤΑΣ, Κρὴς, ποιητὴς Λυρικός. Συνέγραψε ποιήματα μυθικά. Ο Λυκοῦργος τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ καθήσῃ εἰς τὴν Σπάρτην· συνέτεινεν ἀρκετὰ εἰς τὰ ἤθη τῶν Σπαρτιατῶν, μὲ τὰς χάριτας τῶν ποιημάτων του. Οἱ στίχοι του ἦσαν γεμάτοι διαταγὰς, τοῦ πῶς δεῖ πολιτεύεσθαι. Ητο συνεργὸς καὶ πρόδρομος, ἐκείνου τοῦ περιφήμου νομοθέτου εἰς τὴν μετασχηματίσιν τῶν συμπολιτῶν του.

ΘΑΜΥΡΙΣ, Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος, ἄριστος μουσικός.

ΘΑΝΗΡΑΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ινάρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Λιβύαν τὸ 458. Π.Χ, Ηρόδ.

ΘΑΡΓΗΛΙΑ Μιλησία, ἥτις ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ βασιλέως Αντιόχου. Μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἔμεινεν αὐτὴ βασίλισσα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ὑποδεχθεῖσα τὸν Ξέρξην, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Ελλήνων.

ΘΑΡΟΨ, βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· πατὴρ τοῦ Αρκέτα· Θουκ.

ΘΑΡΥΒΙΣ, ἐκ Λυρνησσοῦ, στρατηγὸς τῶν Λυδῶν. Αἰσχύλ.

ΘΕΑΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, ἐπίσημος Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας.

ΘΕΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Θυλία, Ἀργεῖος, νικήσας εἰς τοὺς Ἑκατομβαίους ἀγῶνας εἰς τὸ Ἄργος. Πίνδ.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, ἄριστος ἀστρολόγος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας.

ΘΕΑΝΩ, ἡ σύζυγος τοῦ Πυθαγόρου. Λέγουσιν, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην. Ἦτο τόσον σπουδαία, ὥστε ὄχι μόνον συνέγραψεν ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἀνεδέχθη καὶ τὸ σχολεῖον του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων της εὑρίσκονται τεμάχια τινα, καὶ ἐπιστολαί, ἐξ ὧν ἐν μιᾷ γίνεται μνεία Πυρμενίδου τοῦ Πλάτωνος, τρία τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐπιστολῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀλδου τὸ 1499. ἐν Βενετίαν τὸ 1739.

ΘΕΑΝΩ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως βασιλέως τῆς Θράκης, καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης, ἱέρισσα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν Τροάδα, ἥτις ὡς λέγουσι παρέδωκε τὸ Παλλάδιον εἰς τὸν Ὀδυσσέα.

ΘΕΑΝΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρα της Φάντην.

ΘΕΑΝΩ, Λυρικὴ ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἀναφέρει ὁ Σουΐδας.

ΘΕΑΡΙΩΝ, περίφημος ἀρτοποιὸς Ἀθηναῖος. Πλάτ.

ΘΕΑΣΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεοπρέπους, εἷς τῶν δοκίμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης. Ηρόδ.

ΘΕΑΞΙΩΝ, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Ἄπιν, βασιλέα τοῦ Ἄργους. Ἀπολδ.

ΘΕΜΙΣΤΙΟΣ, ὁ σοφιστὴς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Παφλαγονίαν τὸ 360. Μ.Χ. Ὁ πατὴρ του Εὐγένιος τὸν ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως εἰς τὸν ἐπιτάφιόν του λόγον. Οὗτος ἐδίδασκε τὴν Φιλοσοφίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ μεγάλην φήμην εἴκοσι χρόνους· ἔπειτα ἐστάλη εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, διὰ πολιτικὰς ἀναγκαίας ὑποθέσεις, καὶ πάλιν ἐπιστρέψας διέτριβεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἦτον δάσκαλος τοῦ Ἀριστοτέλους· δὲν καταφρονεῖ ὅμως, καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος σύστημα, καθότι τὸν ἐμιμήθη εἰς τὴν Ῥητορικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Εὐφραδὴς, καθὼς τὸ ὁμολογεῖ καὶ ὁ Ἴδιος. Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς, εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως, τὸν ὀνομάζει Λόγον· ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τὸν ὠνόμαζε σολισμὸν τοῦ βασιλείου του, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ συμβούλου τὸ 355. καὶ τὸν ἐπροβίβασεν ἔπειτα καὶ εἰς ἀνώτερον βαθμόν. Ὁ Ἰουλιανὸς τὸν ἔκαμεν ἔπαρχον, καὶ ὁ Θεοδόσιος τὸ 384. τὸν ἔστειλεν εἰς τὰ μέρη τῆς δύσεως, μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἀρκαδίου, διὰ νὰ τὸν σπουδάσῃ. Λέγει δὲ μόνος του, ὅτι ἐβούλευσε τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐλὴν χρόνους τεσσαράκοντα μὲ ἀξιώματα. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται α'. τριάκοντα τρεῖς λόγοι. β'. Παράφρασις τῶν ἀναλυτικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους· γ'. Παράφρασις τῶν φυσικῶν τοῦ αὐτοῦ. δ'. ὁμοία περὶ ψυχῆς. ε'. ὁμοία εἰς τὸ περὶ μνήμης.

ς. πάλιν ὁμοία εἰς τὰ 4. βιβλία τοῦ Αριστοτέλους περὶ Ουρανοῦ. ζ'. ὁμοία παράφρασις εἰς τὰ μεταφυσικὰ τοῦ αὐτοῦ. Εξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1537. καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1684.

ΘΕΜΙΣΤΙΟΣ, ἐπίσημος πολίτης Αιγινήτης, πατὴρ τοῦ Λάμπωνος, καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. Πίνδαρ.

ΘΕΜΙΣΤΟΓΕΝΗΣ Συρακούσσιος. ἱστορικός. Εγραψε τὴν Κύρου Ανάβασιν, καὶ ἄλλα τινα περὶ τῆς πατρίδος του.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ, περίφημος στρατηγὸς Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νεοκλέους. ἀνὴρ ἔνδοξος, ὄχι τόσον διὰ τὸ γένος του, ὅσον διὰ τὰ λαμπρά του κατορθώματα. Εις τὰς ἀρχὰς τῆς νεότητός του ἦτο πολλὰ ἄσωτος· ἀλλὰ σύγχρονος ὢν τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦ περιφήμου, καὶ ἀκούων τὰς νίκας του, ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος, μετέβαλε τρόπον καὶ ἀνεφάνη ἐκεῖνος, ὁποῖον διαβηλλεῖ ἡ ἱστορία. Οτὰν ὁ Ξέρξης ἐπολέμεῦσε τὴν Ελλάδα μὲ τὰ ἀναρίθμητά του στρατεύματα, αὐτὸς ἔπεισε τοὺς Αθηναίους ν' ἀφήσουν τὴν πόλιν των, καὶ νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὰ πλοῖα, διὰ νὰ πολεμήσουν τὸν ἐχθρὸν διὰ θαλάσσης, βλέπων τὴν πεζικήν των δύναμιν ἀνίκανον νὰ παραταχθῇ κατὰ τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν ἐχθρῶν. Εναυμάχησεν εἰς τὸ στενὸν τῆς Σαλαμῖνος μὲ ὅλον τὸν Ελληνικὸν στόλον, καὶ κατετρόπωσε τὴν πληθὺν τῶν βαρβαρικῶν πλοίων, τὸ ὁποῖον ἐχάθη ὁ ἀφανισμὸς τοῦ βαρβάρου. Ητον ὅμως πολλὰ κενόδοξος καὶ φιλόδοξος. Λέγουσιν ὅτι, μετὰ τὴν ναυμαχίαν ταύτην, διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τοὺς Αθηναίους μόνους θαλασσοκράτορας, ἐσυλλογίσθη νὰ κάυσῃ ὅλα τὰ συμμαχικὰ πλοῖα· ἀλλ' ὁ δίκαιος Αριστείδης δὲν τὸ ἐνέκρινε, καὶ ὁ δῆμος τὸ ἀνέβαλε. Κατατρεχθεὶς δ' ἔπειτα ἀπὸ τοὺς πατριώτας του ἀπὸ φθόνον, κατέφυγεν εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀπέρασε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του τιμώμενος παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου βασιλέως· ἔπειτα ὅμως διαζόμενος νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του, ἔπιεν ἑκὼν αἷμα ταύρου καὶ ἀπέθανε. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 21. ἐπιστολαί, αἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1722. Εζη τὸ 467. Π.Χ.

ΘΕΜΙΣΩΝ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κύπρου Αντιόχου, ὅστις ἐδιοικοῦσε τὰ πολιτικὰ μετὰ τοῦ Αριστείου, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης οἰνοποσίας τοῦ ἡγεμόνος τούτου.

ΘΕΜΙΣΩΝ, τύραννος, τῆς Ερετρίας.

ΘΕΜΙΣΩΝ, ὁ Λαοδικεύς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μεθοδικῆς αἱρέσεως. Εζάθη περιβόητος διὰ πολλοὺς αἰῶνας. Λέγουσιν ὅτι, πρῶτος αὐτὸς ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τῶν βδέλλων, τὰς ὁποίας ἔβαλεν ἐπὶ τῶν κροτάφων του διὰ τὰς κεφαλαλγίας. Κατεσκεύασε καὶ εἶδος τι καθαρσίου, λεγόμενον Ιερὰ πικρὰ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ. Πρῶτος αὐτὸς περιέγραψε τὴν κατασκευὴν τοῦ Διακωδείου· διέκρινε πρῶτος τὰς χρονικὰς ἀσθενείας ἀπὸ τὰς ὀξείας· κατέγραψε καθαρῶς τὴν λέπραν κτλ.

ΘΕΟΓΕΙΤΩΝ, Θηβαῖος, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν τῶν Μεγάρων, πενθερὸς τοῦ Αθηναίου δημαγωγοῦ Κύλωνος.

Θουκυδ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, ἀθλητής, υἱὸς Τιμοσθένους ἐκ τῆς νήσου Θάσσου, φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην καὶ θαυμασίαντου ἀνδρείαν. Ἐνίκησεν ἀπειράκις εἰς τοὺς διαφόρους ἀγῶνας εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὸ καὶ ἐτιμήθη εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμὰς, καὶ μὲ ἀνδριάντας.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, Ἰταλὸς· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Καμβύσου. Συνέγραψεν ἑρμηνείας εἰς τὸν Ὁμηρον. Φαβρίκ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, κυνικὸς φιλόσοφος, ὁπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Νιγρίνου. Ἤκμαξεν δύω ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα·

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον ἔστειλαν πρὸς τὸν σατράπην τῆς Περσίας Φαρνάβαζον. 2) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΘΕΟΓΝΗΤΟΣ, Αἰγινήτης, ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Πίνδαρος.

ΘΕΟΓΝΗΤΟΣ, κωμικὸς Θεσσαλός· συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος.

ΘΕΟΓΝΙΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

ΘΕΟΓΝΙΣ, ποιητὴς τραγικὸς Ἀθηναῖος. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 190.

ΘΕΟΓΝΙΣ, συγγραφεὺς, Ἕλλην· συνέγραψε περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν.

ΘΕΟΓΝΙΣ, ποιητὴς· ἔζη τὸ 548. Π. Χ. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν· ἦτον ἀπὸ γένος ἐπίσημον, ἀλλ' ἐξωρίσθη μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πατρίδος του μετὰ τῆς γυναικός του Ἀργυροῦς, καὶ ἔζησεν εἰς τὰς Θήβας τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται μερικὰ γνωμικὰ εἰς ἐλεγείους στίχους. Ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ, μετὰ τῶν τοῦ Ἡσιόδου καὶ Θεοκρίτου τὸ 1495. παρὰ τῷ Ἀλδῳ, καὶ παρ' ἄλλοις ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΕΚΤΗΣ, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς τραγικὸς, ἀπὸ τὴν Φαριλόνδα· ἔζη τὸ 369. Π.Χ. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου, ἔγραψε τραγῳδίας. Σώζονται ἐκ τούτων ἀποσπάσματά τινα ἐκδεδομένα ὑπὸ τοῦ Γροτίου, εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν.

ΘΕΟΔΟΛΙΝΔΑ, βασίλισσα τῆς Λομβαρδίας. Τὸ 592. ὑπανδρεύθη τὸν Αἰγιλοῦλφον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐμοίρασε τὸν θρόνον. Ὁ μέγας πάππας Γρηγόριος, φοβούμενος τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ἥτις κατέπεισε τοὺς Γερμανοὺς, καὶ ἀφῆκαν τὸν Ἀρειανισμὸν, καὶ ἔγιναν Καθολικοὶ, ἔλαβε μεγάλην φροντίδα νὰ ἔχῃ τὴν φιλίαν της. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγιλούλφου ἐβασίλευσεν αὐτὴ χρόνους δέκα, μὲ μεγάλην φρόνησιν.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ, γραμματικὸς, Ἀλεξανδρεύς. Συνέγραψε περὶ Γραμματικῆς, περὶ τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, ἐξ ὧν τὸ περὶ κλίσεως ὀνομάτων, καὶ σημασιῶν τῶν ῥημάτων, ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ ὑπὸ Μεκκέρου. Ἔζη τὸ 420. Μ.Χ.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ, περίφημος ἀστρονόμος. Ἔζη τὸ 150. Μ.Χ. Ἦτον ἀπὸ τὴν Τρίπολιν τῆς Συρίας, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουΐδα συνέγραψεν ἐξηγήσεις, εἰς τὰ ἀξιώματα Θεωδᾶ τοῦ Λαοδικέως, ὅστις ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ. Σώζονται τρία βιβλία τῶν σφαιρικῶν, καὶ τινα ἄλλα περὶ ἡμερῶν

καὶ νυκτῶν βιβλίον ἀ. καὶ β'. Ἐξεδόθη σαν Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1558. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΟΤΑΣ, Ῥόδιος, περίφημος γραπτηγὸς τοῦ Αντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας. Λυκ.

ΘΕΟΔΟΤΗ, Αθηναῖς, περιβόητος γυνὴ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σωκράτης συνδιελέχθη. Ξενοφ. Ἐχρημάτισεν ἐρωμένη τοῦ Αλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου ἐκήδευσε καὶ τὸ σῶμα μετὰ θάνατον. Αθήν.

ΘΕΟΔΟΤΙΩΝ ὁ Ἐφέσιος, ἔζη τὸ 176· Μ. Χ. Ητο τοῦ ἀπὸ Εὔξεινον πόντου Μαρκιωνος, ὅστις λαβών τινας διδασκαλίας τοῦ Ἐβίωνος, ἐκλήθη καὶ Ἐβιωνίτης. Ητο χριστιανὸς, ἔπειτα ἔγινεν Ιουδαῖος. Απ' αὐτὸν προῆλθε καὶ μία νεωτέρα μετάφρασις τῆς θείας Γραφῆς, ἥτις ἔγινε γνωστὴ εἰς τὸν Εἰρηναῖον τὸ 177. Ἀπὸ τοῦτον μετεφράσθη καὶ ἡ τοῦ Δανιὴλ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάφρασις, ἥτις εἰσέτι σώζεται, τὰ δὲ λοιπὰ τὰ παρὰ τοῦ Δανιὴλ, καὶ τὸ πρῶτον τῶν Μακκαβαίων, δὲν μᾶς εἶναι βέβαιον, ἂν ἀπ' αὐτὸν συνεγράφησαν. Αἱ μεταφράσεις του εὑρίσκονται ἐν τῇ ἑξαπλῇ συλλογῇ τοῦ Ωριγένους, εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΘΕΟΔΟΤΟΣ, ἔζη τὸ 430. Μ. Χ. Ητον ἐπίσκοπος τῆς ἐν Γαλατίᾳ Αγκύρας, ὅστις καὶ ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ Νεσορίου, εἰς τὴν ἐν Εφέσῳ σύνοδον. Σώζεται μία ὁμιλία του ἐκδοθεῖσα ἐν τοῖς συνοδικοῖς, μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Νεσορίου ἄλλην ἐν Παρισίοις τὸ 1665. καὶ ἄλλα τινα ὁμοίως ἐν τοῖς συνοδικοῖς.

ΘΕΟΔΟΤΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδοτίδου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλά.

ΘΕΟΔΩΡΑ, εὐγενὴς γυνὴ ἀπὸ τὴν Ρώμην, παλακὶς τοῦ Αλταβέρτου εὐγενοῦς τῆς Τοσκάνης. Αὕτη ἡ ἀναίσχυντος γυνὴ εἶχε δύω θυγατέρας, ἐξ ὧν τὴν μὲν πρώτην ὀνομαζομένην Μερτσίαν, ἐβίασε καὶ ἔγινε παλακὶς τοῦ Πάππα Σεργίου τοῦ γ'. τὸ 907. τὴν δὲ δευτέραν ἔκαμε παλακίδα τοῦ Πάππα Λαυδῶνος τὸ 914. Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ ἔγινε διάδοχος τοῦ Πάππα ὁ Ιωάννης ἀπὸ τὴν Ραβέννην, ὅστις ἔλαβε κατὰ κληρονομίαν καὶ τὴν παλακίδα τοῦ Πάππα Λαυδῶνος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε παιδίον, καὶ τὸ ὠνόμασε Κρεσέντσιον.

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ, ἐγεννήθη περὶ τὰ 393. Ελαβεν αὐτὸ τὸ ὄνομα, καθότι ἡ μήτηρ του ἦτο ἄτεκνος 13. χρόνους, ἀφοῦ ὑπανδρεύθη εἰς τὴν Αντιόχειαν. Τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Εὐτροπίου διὰ νὰ σπουδάσῃ. Εδιδάχθη τὴν θείαν Γραφὴν ὑπὸ Θεοδώρου Μοψουέστης, καὶ Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ακων ἔλαβε τὴν ἐπισκοπὴν μικρᾶς τινος ἐπαρχίας τῆς Συρίας, ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Αντιοχείας Θεοδώρου τὸ 423. ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ προτροπῆς Ιωάννου τοῦ Αντιοχείας, συνέγραψε κατὰ τῶν ιβ'. κεφαλαίων, τῶν κατὰ Νεσορίου τοῦ Κυριλλου, διεβλήθη ἐν τῇ ἐν Εφέσῳ συνόδῳ τὸ 431. παρὰ τοῦ Κυρίλλου, ὡς ὁμόφρων τοῦ Νεσορίου, ὥστε ἦτο χρεία νὰ προσκληθῇ εἰς τὴν ἐν Εφέσῳ β'. σύνοδον τὸ 449. καὶ εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι τὸ 451. διὰ νὰ ἀναθεματίσῃ τὸν Νεσόριον· διὸ καὶ ἔμειναν τὰ βιβλία του ἀναθεματισμένα, συνεργείᾳ τοῦ Κυρίλλου. Θέλουσιν ὅμως, ὅτι ὁ Θεοδώρητος ἐγάθη ἠπρώτη ἀρχὴ τοῦ σχίσ-

ματος τῶν δύω Ἐκκλησιῶν, ἕνεκα τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται ἀρκετὸς ἀριθμός. ά. ἐκλογαὶ ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς Γραφῆς. β'. ἐκλογαὶ ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. γ'. Ἱστορίας ἐκκλησιαστικῆς βιβλία 5. δ'. ἱστορία ἀσκητικὴ τῶν ἀσκητῶν καὶ ἐρημιτῶν. έ. ἐπιστολαὶ 147. ς' διάλογοι τρεῖς μεταξὺ τῶν Ἀρειανιστῶν καὶ Ὀρθοδόξων. ζ'. Αἱρετικῶν μύθων βιβλία ὀκτώ. ή. περὶ προνοίας ἐμιλίαι δέκα θ'. κατὰ ἐθνικῶν βιβλία 12. ί. Ἀντιῤῥήσεις κατὰ τῶν κεφαλαίων τοῦ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας. ιά. διάλογοι κατὰ Ἀρειανῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ τινες ἐπιστολαὶ εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν συνόδων. Ἐξ αὐτῶν ἐξεδόθησαν πολλὰ εἰς διαφόρους τόπους καὶ χρόνους. Ὁρα τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ.

ΘΕΟΔΩΡΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεοδωρεμίου, βασιλεὺς τῶν Γότθων. Τὸ 489. ἐφθασεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνίκησε τὸν Ὀδόακρην εἰς δύω μάχας· ἐπολιόρκησε τὴν Ραυέννην, καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς Γότθους. Ὁ δὲ Θεοδώριχος ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ μεγάλην παράταξιν, καὶ ὁ λαὸς καὶ τὸ Ἱερατεῖον. Τὸ 499. ἐκάθησεν εἰς τὴν Παυΐαν, ὁπου ἦτον ἡ καθέδρα τοῦ βασιλείου. Οὗτος ἤνωσε τὴν Ἰταλίαν, Σικελίαν, Ἱσπανίαν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Γαλλίαν· ἦτον ὅμως βάρβαρος, ἐπομένως καὶ ἡ διοίκησίς του ἀποτέλεσμα μιᾶς παραλόγου καὶ πανούργου θελήσεως. Ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν 38. χρόνους. Διὰ γράμματέα του εἶχε τὸν περίφημον Κασσιόδωρον· ὡς πάντη ἀγράμματος. Περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας του ἠμαύρωσε τὴν δόξαν του μὲ τὸν θάνατον τοῦ Πάππα Ἰωάννου εἰς τὴν Ραυέννην, Μπενεδίκτου εἰς τὴν Παυΐαν, καὶ Συμμάχου εἰς τὴν Βερώνην, τῶν πλέον ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας. Ἀπέθανε τὸ 526. Μ.Χ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἤρχησεν ἡ Ἰταλικὴ διάλεκτος.

ΘΕΟΔΩΡΙΣ, γυνὴ ἐκ τῆς νήσου Λήμνου, ἰάτρισσα, ἥτις κατεσκεύαζε καὶ ἰατρικά. Δημ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, εἷς τῶν συγγραφέων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας· ἐχρημάτισεν ἀναγνώστης τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας. Ἔζη περὶ τὰ 530. Μ.Χ. ὅστις ἐσύνθεσε μίαν ἐπιτομὴν ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας εἰς 4 βιβλία ἐκ τοῦ Σωκράτους καὶ Θεοδωρήτου, ἥτις σώζεται ἐν χειρογράφοις, ἐξακολουθήσας ἀπὸ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, μέχρι τοῦ Ἰουστινιανοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἀλλὰ τὰ ἰδύω πρῶτα βιβλία ἐχάθησαν, καὶ ἐκλογαί τινες μόνον Νικηφόρου Καλλίστου Ξανθοπούλου σώζονται, τὰς ὁποίας ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἀπέσπασεν ἀντιγράφων, ὅσα ἐνθυμεῖτο, διὰ χειρὸς τοῦ Βαλεσίου, ὡς λέγει ὁ ἴδιος. Ἐξεδόθησαν δὲ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ αὗται, μετὰ τῆς τοῦ Εὐσεβίου ἱστορίας ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1544. καὶ ἀλλαχοῦ,

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὁ ἱερεὺς καὶ ἡγούμενος τῆς ἐν Παλαισίνῃ Λαύρας. Συνέγραψε περὶ τὸ 660 Μ.Χ. περὶ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας κατὰ διαφόρων αἱρετικῶν. Ἐξεδόθη ἐν Γενέβρᾳ τὸ 1567. ὑπὸ Εὐσταθίου, καὶ ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρι-

σίων τὸ 1599.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Ἀβουκάρρας, ἐπίσκοπος τῆς Κάρρας, μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἔζη περὶ τὰ 770. Μ.Χ. Οὗτος ἦτο πεπαιδευμένος εἰς τὴν Θεολογίαν, Φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν Ἀραβικὴν διάλεκτον. Συνέγραψε κατὰ τῶν Ἰουδαίων, Σαρακηνῶν καὶ ἄλλων διαφόρων ἐθνῶν. Ἐξεδόθη ἐν Ἰγγολστάλδ. τὸ 1606. καὶ ἐν Γατισβῶνα ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν πατέρων, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γαζῆς, Θεσσαλονικεύς, ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἄριστος, ἤξευρε καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἐχρημάτισε προφέσωρ δημόσιος τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Φερράραν. Ἐπροσκλήθη εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ τοῦ Πάππα Νικολάου τοῦ πέμπτου, διὰ νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅλοι σχεδὸν οἱ πεπαιδευμένοι τῆς Ἑλλάδος κατέφυγον εἰς τὴν Ἰταλίαν, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὰ πρωτότυπα τῶν Ἑλλήνων συγγράμματα, ἤ μᾶλλον εἰπεῖν τοὺς πολυτίμους θυσαυροὺς, οἵτινες ἔμελλον νὰ πλουτήσωσι τὴν ὁλόκληρον Εὐρώπην. Οἱ δυσυχεῖς ἐκεῖνοι φυγάδες εἶναι ὁ ἀκόλουθοι. Θεόδωρος Γαζῆς. Βυσσαρίων Τραπεζούντιος. Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος διδάσκαλος τῶν υἱῶν τοῦ Κωσμᾶ, δουκὸς τῆς Φλωρεντίας, Κωνσταντῖνος Λάσκαρις, Μιχαὴλ Ἀποσόλης, Ἀνδρόνικος ὁ Κάλλιστος, Ἐμμανουὴλ ὁ Χρυσολορᾶς, Δημήτριος Χαλκοκονδύλης, Γεώργιος Ἑρμώνυμος καὶ ἄλλοι πολλοὶ, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἔπρεπε νὰ ἐγχαράξωσιν οἱ Εὐρωπαῖοι μὲ χρυσοῦς χαρακτῆρας. Ἔζη τὸ 1450. Μ.Χ. Συνέγραψε Γραμματικὴν ἔντεχνον, καὶ πολλὰ ὠφέλιμον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς βιβλία τέσσαρα. Ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἔγραψε καὶ παράφρασιν εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα, καὶ Βατραχομυομαχίαν, καὶ ἄλλα πολλά.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Στουδίτης, ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 759. Τὸ 45. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπελθὼν εἰς τὴν μονὴν τῶν Στουδιτῶν, τὴν ἐν τῷ προαστείῳ τῆς πόλεως κειμένην, ἔγινεν ἀρχιμανδρίτης, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, διότι ἀπεχωρίσθη τῆς γυναικὸς του Μαρίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἀνεκαλέσθη ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Εἰρήνης, καὶ ἐψηφίσθη ἡγούμενος τῆς μονῆς τῶν Στουδιτῶν, ἐξ ἧς ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν. Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Νικηφόρου, πάλιν ἕνεκα τούτου, καὶ ἐξωρίσθη καὶ δεύτερον τὸ 809. Ἀνακαλεσθεὶς δὲ πάλιν ἐναντίον τοῦ βασιλικοῦ θεσπίσματος Λέοντος κατὰ τῶν εἰκονομάχων, ἐξάλη πάλιν καὶ εἰς τρίτην ἐξορίαν, ὅτε ἔλαβε διάφορα βάσανα καὶ παιδείας. Περὶ δὲ τὸ 821. ἐπροσκλήθη πάλιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ. Ἀπέθανε δὲ ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος τὸ 826. Συνέγραψεν ἕνα μέγαν ἀριθμὸν συγγραμμάτων· τὰ δὲ περισσότερα εἶναι κατὰ τῶν εἰκονομάχων. β'. ὁμολογίαν τῆς πίστεως του. γ'. ὕμνος καὶ ἐπιγράμματα 122. δ'. ἐπιστολαὶ εἰς βιβλία ς'. ε'. κατήχησιν διηρημένην εἰς μικροὺς λόγους, εἰς τὰς

τεσσαρακοσάς. ς' κεφάλαια 4. περὶ ἀσκητικῆς ζωῆς. ζ' ἐγκώμια τινα εἰς ἁγίους. Ἐξεδόθησαν αἱ ἐπιστολαί, καὶ ἄλλα τινα δογματικά, ἐν τῇ Ὑπέρᾳ τοῦ Διρμόνδου καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ προδρόμος, ἔζη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1143. Μ.Χ. Ἦτον ἀπὸ ἐπισημον γενεαν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτον ἀδελφὴ τινος ἐπισκόπου· καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτον ἐγκρατὴς διαφόρων γλωσσῶν· πρόσετι ὅτι ἦτο ῥήτωρ, θεολόγος καὶ ποιητής· ἐπωνομάσθη δὲ πτωχός, καθότι ἔζη εἰς τὸν μοναχικὸν βίον. Ἐσύχναζεν εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξάδη καὶ διδάσκαλος εἰς αὐτό. Συνέγραψε δέ ἔτι καὶ μίαν ὠδὴν, πρὸς τὸν Πορφυρογέννητον Διδασκράτορα κύριον Ἀνδρόνικον τὸν Κομνηνόν. Σώζονται τούτου ἐπιγράμματα εἰς τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου, καὶ εἰς ὑποθέσεις τῆς θείας Γραφῆς, ἐκδοθέντα ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1536. καὶ ἄλλα 14. διατρόου ὕλης, ἐκδεδομένα ἐν ἄλλοις τόποις.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Βαλσαμών, ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἔζη τὸ 1192. Ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, νομοφύλαξ καὶ χαρτοφύλαξ· ἔπειτα προεχειρίσθη καὶ Πατριάρχης τῆς Ἀντιοχείας· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ Ἀντιόχεια κατ' ἐκεῖνους τοὺς χρόνους, ἦτον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Λατίνων, ἔμεινεν ἡσυχάζων εἰς Κωνσταντινούπολιν. Θέλουσι τινες, ὅτι ἦτον εἷς καὶ ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Ζωναρᾶν, ἔχων καὶ τοῦτο τὸ ἐπίθετον· Τὰ συγγράμματα του εἶναι ἀπὸ κανόνας ἐκκλησιαστικούς, καὶ ἑρμηνείας εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων ἀποστόλων, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1620. καὶ ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1672.

ΘΕΟΚΛΗΣ Σπαρτιάτης, περίφημος ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Διποίνου καὶ Σκυλλίδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας, ἕνα Ἡρακλέα ἐκ κέδρου κατασκευασμένον ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἤλιδος.

ΘΕΟΚΛΗΣ, πλούσιος τις Κορίνθιος, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς μεγαλοψυχίαν του.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυφείδου, καὶ μάντις ἄριστος. Οὗτος προεῖπεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τὸν θάνατον τῶν μνηστήρων τῆς μητρός του Πηνελόπης.

ΘΕΟΚΡΙΝΗΣ, Ἀθηναῖος ὑποκριτὴς τῶν τραγικῶν δραμάτων, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. περὶ Στεφ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, χῖος, ῥήτωρ περίφημος, ἐχρημάτισε μαθητὴς Μητροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ. Συνέγραψεν ἐπιστολὰς καὶ λόγους πανηγυρικοὺς καὶ ἄλλα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πρωταγόρου καὶ τῆς Φυλίννης, Συρακούσσιος, ἐγεννήθη τὸ 270. Π.Χ. Ἦτο περίφημος ποιητὴς, καὶ διὰ τὴν ὑπεροχήν του ὠνομάσθη Βουκόλος. Ἐξάδη ὁ κορυφαῖος τῶν Βουκολικῶν ποιητῶν. Τὰ συγγράμματά του Δωρικῶς, εἶναι εἰκόνες τῶν χαρακτήρων καὶ ἠθῶν. Σώζονται τριάκοντα ποιήματά του ἐπιγραφόμενα Εἰδύλλια, καὶ ἄλλα διάφορα ἐκδοθ. ἐν Ὀξωνίᾳ τὸ 1770. εἰς δύω τόμους.

ΘΕΟΜΗΣΤΩΡ, τύραννος τῆς Σάμου, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου, διότι ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

ΘΕΟΞΕΝΟΣ, συνέγραψε περὶ τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος. Λυκ.

ΘΕΟΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Λεώ, τῆς Συμβούλης καὶ Πραξιθέας, αἵτινες ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Διὸ καὶ ἐτιμήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μὲ ἴδιον ναὸν, Λεωκόριον καλούμενον.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Νικάνδρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742. Π. Χ. Ἐδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ Μιλήσιος, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε κήρυκα εἰς τὴν Σπάρτην ὁ στρατηγὸς Λύσανδρος. Ξενοφ.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαμισισράτου, Χῖος. Θεωρεῖται ὡς ὁ καλήτερος Ἕλλην ἱστορικὸς μετὰ τὸν Ἡρόδοτον, Θουκυδίδην καὶ Ξενοφῶντα. Οὗτος συνέγραψε μίαν συνέπειαν τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδου, καὶ βιογραφίαν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Κατηγορεῖται ὡς ὀξύθυμος καὶ δηλὸς εἰς τὰς κρίσεις του.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγωδοποιοῦ Θεοδέκτου. Ἔζη τὸ 404. ἐπὶ Πλάτωνος· ἦτο ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας· Σώζονται τιν' ἀποσπάσματα ἐκδοθ. εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν τοῦ Γροτίου.

ΘΕΟΤΙΜΟΣ, Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θέογ. 860.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ Βυζάντιος. Οὗτος ἔζη δύω αἰῶνας πρὸ τοῦ Θεοφάνους τοῦ πνευματικοῦ. Ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς δεκαετοῦς βασιλείας Ἰουστίνου τοῦ νεωτέρου ἀπὸ τὰ 567. μέχρι τοῦ 577.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ Νόννος· τὸ 950. ἔγραψε διὰ προσαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐπιτομὴν τῶν ἱστορικῶν παραγγελμάτων, τὴν ὁποίαν ἐρανίσθη ἀπὸ τὸν Οριβάσιον καὶ ἄλλους παλαιοὺς συγγραφεῖς· ἔτι δὲ καὶ θεραπείας διαφόρων νόσων.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ, υἱὸς Ἰσαύρου, μοναχὸς ἑνὸς μοναστηρίου, τοὐπίκλην πνευματικός. Οὗτος ἐχωρίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος Ἀρμενίου, εἰς τὸν καιρὸν τῆς εἰκονομαχίας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἐπίδαυρον πόλιν τῆς Πελοποννήσου· ἔζη τὸ 414. Π. Χ. ἦτον ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητὴς εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποίου ἔκαμε καὶ τὴν ἐπιτάφιον ἐπιγραφὴν, ὡς λέγεται. Τὰ λείψανα τῶν κωμῳδιῶν του εὑρίσκονται συναγμένα καὶ ἐκδεδομένα, ὑπὸ τὴν τοῦ Γροτίου συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ἤκμαζε περὶ τὸ 181. Μ.Χ. Κατ' ἀρχὰς ἦτον ἐθνικος, καθὼς καὶ ὁ μεταφραστὴς του Γερμανὸς ἀποδεικνύει ἐκ τῶν βιβλίων του, ὅτι ἦτον Ἰουδαῖος ἐκ τῆς αἱρέσεως τῶν Σαδουκαίων, καθότι καλεῖ τὸν Ἀβραὰμ προπάτορα καὶ τὸν Δαβὶδ πατέρα. Ἀλλὰ διὰ τῆς προσεκτικῆς ἀναγνώσεως τῆς θείας γραφῆς, γνωρίσας τὴν ἀλήθειαν ἔγινε χριστιανὸς τὸ 169. καὶ ἀνεδέχθη τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας. Ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του συνέγραψε τρία βιβλία· ἀλλ' ὁ Δόσελ, ὁ Βολριος καὶ ὁ Λακτάντιος τὰ ἀποδίδουσιν εἰς ἄλλον τινα Θεόφιλον Ἀντιοχέα. Τὰ πρὸς Αὐτόλυκον τρία του βιβλία, ἐξεδόθησαν

ἐν Τιγουρίῳ τὸ 1546. καὶ εἰς ἄλλους τόπους ἄλλοτε.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αλεξανδρείας τὸ 385. μετὰ τὸν Τιμόθεον. Ητον ἀνὴρ ἀγχίνους καὶ πολυμαθὴς. Εδειξε μέγαν ζῆλον εἰς τὸ νὰ κατακρημνίσῃ τοὺς ναοὺς τῶν ἐθνικῶν, τὰ λείψανα τῆς ἀρχαιότητος· ἀλλ᾽ ἦτο διεφθαρμένης ψυχῆς ἄνθρωπος, καὶ ἀνάξιος τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου, καθότι ἦτο δοῦλος τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν, καθὼς φαίνεται τοῦτο, εἰς τὸν διωγμὸν κατὰ τῶν μοναχῶν τῆς Νιτρίας ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ εἰς τὸ κατὰ τοῦ πρωτάτου Χρυσοστόμου μῖσος, τὸ ὁποῖον συναπέθανε μετ᾽ αὐτοῦ. Εβάσαζε δὲ τὸν θρόνον τῆς Αλεξανδρείας τυραννικῶς χρόνους εἰκοσιοκτώ. Σώζονται μερικά του συγγράμματα. α. πρόλογος πρὸς Θεοδόσιον τὸν αὐτοκράτορα περὶ τοῦ Πάσχα, β. κανόνες μετὰ σχολίων τοῦ Βαλσαμῶνος. γ. λόγος παραινετικὸς ἐν τῇ τοῦ Φαβρικίου βιβλιοθήκη. δ. ἐπιστολὴ πρὸς Αμμώνιον, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, εἷς τῶν νομικῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· διὰ προσαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Ιουστινιανοῦ, ἔφερεν εἰς τάξιν τὰ βιβλία τῶν νόμων, ὅσις ὠνομάζετο παρ᾽ αὐτοῦ ὁ πρῶτος ἐν τοῖς νομικοῖς. Ερμήνευσε παραφραστικῶς εἰς τὸ Ελληνικὸν τὰ τέσσαρα βιβλία τῶν Ινστιτούτων. Μερικοὶ δὲ τῶν πεπαιδευμένων θέλουσιν, ὅτι ἡ παράφρασις αὕτη ἔγινε παρά τινος ἄλλου Θεοφιλίτση καλουμένου· ἀλλ᾽ ἀπό τινας περισκέψεις ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ αὐτὸς Θεόφιλος εἶναι ὁ παράφραστὴς καὶ συγγραφεὺς τῶν Ινστιτούτων. Απέθανε τό 534. Εκτὸς τούτων συνέγραψε καί τινα ὑπομνήματα εἰς τὰ τρία πρῶτα μέρη τῶν διατάξεων, ἐξ ὧν μερικὰ τεμάχια σώζονται. Εξεδόθη δὲ ἡ παράφρασις αὕτη ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1534. καὶ ἔπειτα ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ὁ φιλόσοφος, ἔζη τὸ 640· Μ.Χ. Ιατρὸς καὶ πρωτοσπαθάριος, καταλιπὼν δὲ τὰ τοῦ κόσμου ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον. Ηκμαζεν εἰς τοὺς χρόνους Ηρακλείου τοῦ αὐτοκράτορος. Εκ τῶν συγγραμμάτων του ἐξεδόθησαν Ελληνιστὶ, α. περὶ κατασκευῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος βιβλία ἕξ. β. περὶ οὔρους, γ΄. περὶ διαχωρημάτων τῆς κοιλίας. δ. ὑπόμνημα εἰς τοὺς ἀφορισμοὺς τοῦ Ιπποκράτους. ε. περὶ σφυγμῶν. Εξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέλαντος Κναφεύς, ἀπὸ τὴν Λέσβον· ὁ ἕξοχος μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους, καὶ διάδοχος τῆς περιπατητικῆς σχολῆς· ἐνησχολήσθη ἐξαιρέτως εἰς τὸ περὶ Βοτανικῆς. Οὗτος ἐχρημάτισεν ὁ παλαιότερος βοτανικὸς μετὰ τὸν Αριστοτέλην. Διὰ τὴν ἄκραν του πολυμάθειαν, φιλοπονίαν καὶ ἀρετὴν, ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Αθηναίων· διὰ δὲ τὴν θαυμαστὴν εὐφράδειαν καὶ εὐγλωττίαν του μετωνομάσθη παρὰ τοῦ διδασκάλου του, ἀπὸ Εὔφραστος, Θεόφραστος. Διογένης ὁ Λαέρτιος σημειώνει πολλὰ του συγγράμματα· Ἔζη περὶ τὰ 290. Π. Χ. Τὸ περὶ Ηθικῶν χαρακτήρων σύγγραμμά του ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Κοραῆ εἰς Παρισια τὸ 1798, Τὰ δὲ λοιπὰ ἐν Λειψίᾳ τὸ 1821 εἰς πέντε τόμους.

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ, ὁ Σιμοκάτης, Αἰγύπτιος· ἔζη περὶ τὸ 629. Ἦτον συγγενὴς Πέτρου τοῦ προφέσορος τῆς Αἰγύπτου· ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐτιμήθη διὰ τὴν ἀξιότητά του μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο. Συνέγραψε μίαν γενικὴν ἱστορίαν, διὰ προτροπῆς τοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν διηγεῖται καὶ περὶ τοῦ ἐλεεινοῦ θανάτου τοῦ Μαυρικίου. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ταύτης ἀναφέρει τὸν Περσικὸν πόλεμον· ὅθεν συμπεραίνεται· ὅτι συνέγραψε τὸ 629 .Μ. Χ. Σώζονται ἔτι ἀπορίαι αὐτοῦ φυσικαὶ, καὶ ἐπιστολαὶ ἠθικαὶ, γεωργικαὶ καὶ ἐρωτικαὶ, τῶν ὁποίων τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ἰωάννου Γροντερίου καὶ ἄλλων τὸ 1599. καὶ τὰ λοιπὰ παρ' ἄλλων ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Βουλγαρίας, ἢ Οχρίδος, ἔζη τὸ 1107 . νομίζεται κατ' ἄλλους Κωνσταντινουπολίτης, κατ' ἄλλους δὲ Βοιωτός. Εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐδιδάχθη τὰς μαθήσεις τοῦ τότε καιροῦ· μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησιας, καὶ διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς. Ἡ πολυμάθειά του τὸν ἀνέδειξε καὶ διδάσκαλον τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ Δοῦκα, Κωνσταντίνου, καὶ Μαρίας τῆς Πριγγιπέσσης αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἔγινε καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Οχρίδος, ἢ πάσης Βουλγαρίας. Τὰ συγγράμματά του εἶναι α'. ἑρμηνεία εἰς τὰ 4, εὐαγγέλια. β'. εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ ἁγίου Παύλου. γ'. εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων. δ'. Εἰς τὰς καθολικὰς ἐπιστολὰς τοῦ Πέτρου. ε'. λόγοι τινὲς καὶ ἐγκώμια. ς'. Εἰς τοὺς δώδεκα Προφήτας ζ'. ἐπιστολαί. η'. Ὁμιλίαι εἰς τὰ ἕνδεκα Εωθηνὰ, καὶ ἄλλα τινα. Ἐξεδόθησαν ἅπαντα τὰ σωζόμενα Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τρεῖς τόμους τὸ 1754 .Μ. Χ.

ΘΕΡΣΑΠΟΡΑΣ, ποιητὴς Ἀθηναῖος. Δημ.

ΘΕΡΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας. θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου.

ΘΕΡΣΙΛΟΧΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων. σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ομ. Ιλ.

ΘΕΡΣΙΤΗΣ. Καλυδώνιος, υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὁ ἀσχημότατος ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τρωάδος. Κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ὁμήρου ἦτο προμήκης τὴν κεφαλὴν, χωλὸς τὸν ἕνα πόδα, κυρτὸς, φαλακρὸς καὶ ἀραιόθριξ φλύαρος, καὶ μέγας ἐχθρὸς τῶς Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ Ἀχιλλέως ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη κτυπηθεὶς κατακέφαλα μὲ τὸν γρόθον.

ΘΕΣΠΙΣ, ὁ ἀρχαιότατος ποιητὴς τραγικὸς Ἑλλήν· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰκαρίαν τὸ 923. Π. Χ. Ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν τραγῳδίαν ἕνα πρόσωπον, ἐκφράζον λόγους τινας, μεταξὺ τῶν δύω μερῶν τοῦ χοροῦ. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἡ τραγῳδία παρεστάνετο ἀπὸ μίαν συνάθροισιν μουσικῶν καὶ χορευτῶν, οἵτινες ἐχόρευον καὶ ἐτραγῴδουν ὕμνους πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου. Οὗτος δ' ἔκαμε καὶ στίχους σατυρικούς. Ὁ Ὁράτιος λέγει, ὅτι αὐτὸς ὁ ποιητὴς φερόμενος ἐπὶ ἁμάξης μὲ μερικοὺς ἄλλους ποιητὰς, παρέσταινε τὰ ποιήματά των ἔχοντες τὸ πρόσωπον καὶ τὰ γένειά των περιχυμένα μὲ οἶνον· ὁ δὲ Σοφίδας ὅτι ἦτο τοῦτο βαφὴ κοκκίνη.

ΘΕΣΣΑΛΟΣ, ὁ κορυφαῖος τῶν μεθοδικῶν Ιατρῶν, ἐχρημάτισε καὶ Ιατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. Ἐδιδάχθη τὴν θεωρίαν τοῦ Θεμίστωνος, ἔπειτα ἐσύστησε ἴδιον σύστημα Ιατρικῆς σύντομον καὶ ἁπλούστατον· διὰ τοῦτο ἐκαυχᾶτο, ὅτι διδάσκει ἐντελῶς τὴν Ιατρικὴν εἰς διάστημα ἓξ μηνῶν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὁ μαθητὴς χρείαν πείρας καὶ παρατηρήσεως. Ἐν ᾧ ὁ θεῖος Ιπποκράτης εἶπεν "Ἡ μὲν τέχνη μακρὰ, ὁ δὲ βίος βραχύς", ὁ Θεσπαλὸς ἔλεγεν "βίος μακρὸς, ἡ δὲ τέχνη βραχεῖα". Ἐπαντάζετο ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Ιατροῦ, δὲν ἦτον ἄλλο, εἰμὴ νὰ πυκνώσῃ, ἢ νὰ ἀρεώσῃ τὰ στερεὰ, καὶ οὕτω νὰ ἰατρεύσῃ τὰ πάθη. Μόλας τὰς ψευδεῖς ταύτας θεωρίας του, ἠξιώθη εἰς τὴν Ῥώμην μεγάλας τιμάς. Ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι ποτὲ Ιατρὸς δὲν ἐξήρχετο εἰς τὸν δρόμον μὲ τόσην λαμπρὰν πομπὴν καὶ παράταξιν, ὡς αὐτός· ἀλλ' ἐυδοκίμει ὄχι διὰ τὴν τῆς Ιατρικῆς του ἀξιότητα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄκραν ὑπουλότητα, κολακείαν καὶ ὑπόκρισιν, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκολάκευε τοὺς ἀσθενεῖς. Ἐσύγχναζε χάριν χαιρετισμοῦ εἰς τὰς αὐλὰς τῶν μεγιστάνων μὲ ἄκραν μικροπρέπειαν. Ὁ Γαληνὸς τὸν ὀνομάζει δοξομανῆ, κόλακα, δοκησίσοφον, τολμηρότατον καὶ ἀναίσθητον. Διὰ προσταγῆς του ἐχάραξαν ἐπάνω τοῦ τάφου του "Ἐνταῦθα κεῖται ὁ Θεσπαλὸς ὁ νικητὴς τῶν Ιατρῶν". Συνέγραψεν ἕνα βιβλίον κατὰ τῶν ἀφορισμῶν τοῦ Ιπποκράτους, ὅπερ ἐμπαίζει πολλάκις ὁ Γαληνὸς καὶ ἄλλοι.

ΘΕΣΣΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου Ιπποκράτους ἰατρὸς, ζήσας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Αρχελάου.

ΘΕΥΓΕΝΙΣ, γυνὴ τοῦ ἰατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου. Θεοκρ.

ΘΕΩΝ, ὁ Αλεξανδρεὺς, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, τέχνη περὶ προγυμνασμάτων, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐν Οὐψαλίᾳ τὸ 1680. Ἔζη τὸ 320. Μ.Χ.

ΘΕΩΝ, εἷς τῶν περιφήμων μαθηματικῶν καὶ ἀστρονόμων. Ἔζη περὶ τὰ 365. ἦτον ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν καὶ μέλος τοῦ μουσείου. Ἐστάθη περίφημος καὶ διὰ τὴν πολυμαθεστάτην θυγατέραν του Υπατίαν, καὶ διὰ τὰς μαθηματικὰς καὶ ἀστρονομικὰς του γνώσεις. Περιγράφει μίαν ἔκλειψιν τοῦ Ἡλίου, τὴν ὁποίαν παρετήρησε τὸ 365. Ὁ Σουΐδας λέγει, ὅτι ἔζη ἐπὶ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται α. ἔκδοσις περὶ τῆς ὁποίας ὅρα Εὐκλείδην. β. ἡμερολόγιον, καὶ μερικὰ τεμάχια εἰς τὸν κανόνα τοῦ Πτολεμαίου. γ. σχόλια εἰς Ἄρατον. δ. ὑπόμνημα εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Πτολεμαίου, τὸ ὁποῖον συνέγραψε πρὸς χρῆσιν τοῦ υἱοῦ του.

ΘΕΩΝ, περίφημος μαθηματικὸς Σμυρναῖος. Ἔζη τὸ 120. Μ.Χ. ἦτο Πλατωνικὸς φιλόσοφος, συνέγραψεν Αριθμητικὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ σώζονται. Ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1644.

ΘΗΓΑΙΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλυμένους καὶ τῆς Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ἔσφαξεν ἡ ἰδία του ἀδελφὴ Ἀρπαλύκη, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πατέρα της.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, εἷς ἀπὸ τοὺς τριάκοντα τυράννος τῶν

Αθηνῶν, τοὺς ὁποίους ἐσύσησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὴν νίκην. Μίαν ἡμέραν ἦτο προσκεκλημένος μὲ ἄλλους τινας εἰς ἕνα συμπόσιον· ἐν ᾧ δὲ ἔτρωγον ἔπεσε τὸ ὀσπήτιον καὶ ἐφόνευσε ὅλους ἐκτὸς τοῦ Θηραμένους. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐμακάριζον διὰ τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη " ἡ τύχη δέδοικα μεγαλήτερον κακὸν μ' ἑτοιμάζει. καὶ τῷ ὄντι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ ἐβιάσθη νὰ πίῃ τὸ φαρμάκι.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ Κεῖος, σοφιστής. Ἔγραψε περὶ ὁμοιώσεως λόγου, περὶ εἰκόνων καὶ περὶ σχημάτων.

ΘΗΡΙΚΛΗΣ, περίφημος σκευοποιὸς Κορίνθιος, κατασκευάζων διάφορα εἴδη ἀγγείων ἐκ πηλοῦ, ἢ ξύλων. Αθην. Λουκ

ΘΗΡΙΠΠΙΔΗΣ Αθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του Δημ.

ΘΗΣΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἰγησιδάμου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοφῶντος, τύραννος τῶν Ακραγαντίνων εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 480. Π. Χ.

ΘΗΣΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Αθηνῶν, καὶ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ Πυτθέως, εἷς ἀπὸ τοὺς ἀργοναύτας, συγγενὴς τοῦ Ηρακλέους. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ ἦτο γενναῖος καὶ πλήρης ἀγαθότητος. Ἐκὼν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κρήτην, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Αθηναίους ἀπὸ τὸν ἐτήσιον φόρον, φονεύσας τὸ φοβερὸν θηρίον τὸν Μινώταυρον. Ἐκατώρθωσε δὲ τοῦτο μέσον τῆς Αριάδνης, ἥτις τοῦ ἔδωκεν ἕνα νῆμα, καὶ ὁδηγούμενος ἐκ τούτου εἰσῆλθεν εἰς τὸν Λαβύρινθον, καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐξῆλθεν ἀβλαβής.

ΘΗΣΕΥΣ, ἱστορικὸς ἔνδοξος. Ἔγραψε τοὺς βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν εἰς βιβλία ς. Κορινθιακῶν βιβλία τρία, καὶ περὶ τοῦ Ισθμικοῦ ἀγῶνος.

ΘΙΜΒΡΑΧΟΣ, πολεμιστὴς Αθηναῖος. Ξενοφ.

ΘΙΜΒΡΩΝ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΘΟΑΣ Ἕλλην, ἐβασίλευεν εἰς τὴν Λῆμνον τὸ 960. Π.Χ. καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Κύπρον.

ΘΟΑΣ, υἱὸς τοῦ Ικαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

ΘΟΒΕΛ, πρῶτος, ὅστις ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ ἀναλύειν τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον.

ΘΟΥΚΛΗΣ, ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Νάξον ἐν Σικελίᾳ. Θουκ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιλησίου, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, Αλωπικεὺς τὸν δῆμον. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἀντεπολιτεύοτο πάντοτε κατὰ τοῦ Περικλέους, διὸ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Αθήνας δι' ἐξοστρακισμοῦ. Θουκ α. 117. Πλάτ. Λάχ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου Θουκυδίδου, φίλος τοῦ Νικίου, καὶ εἷς τῶν ἐξαιρετωτέρων ἐν Αθήναις πολιτῶν, χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλατ. Λαχ σελ, 179.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, περίφημος ἱστορικὸς ἐν Αθήναις, υἱὸς τοῦ Ολώρου, καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Αναξαγόρα καὶ τοῦ ῥήτορος Αντιφῶντος, νεώτερος 16 χρόνους

τοῦ Ηροδότου, γεννηθεὶς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 77. Ολυμπιάδος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Οὗτος ἐκστρατεύσας εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Αμφίπολιν, ἐπολέμησε γενναίως κατὰ τοῦ Βρασίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πόλις ἐκυριεύθη ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θουκυδίδης ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Αθηναίων, ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν Θρᾴκην, ὅπου συνέγραψε τὴν πολύτιμον ἱστορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς 8. βιβλία μετὰ πολλῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας, φιλαληθείας καὶ ἀμεροληψίας. Εμεινε δὲ ἀτελὴς ἢ διὰ τὸν θάνατόν του, ἢ διότι δὲν ἀνείχετο νὰ περιγράψῃ τὰ μετὰ ταῦτα δεινὰ τῆς πατρίδος του, ἐκ τούτου τοῦ πολέμου. Κατά τινας λέγεται, ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ πολὺ νεώτερος, Θουκ. δ 104. Αριστοφ. Αχ. 703. Φαβρ. Ελλ. βιβλ. 11. σελ. 721.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, Θεσσαλὸς τις ἐκ Φαρσάλου φίλος καὶ ξένος τῶν Αθηναίων. Θουκ. η. 92. (- - υ - , παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ - υυ - .)

ΘΟΥΦΑΝΗΣ, κόλαξ καὶ ἀπατεὼν εἰς Αθήνας. φατριάσης τοῦ Κλεωνος, Αριστοφ.

ΘΟΩΡΗΞ, κήρυξ τοῦ Μενεσθέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΙΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην, ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΙΑΛΚΗΣ, Ελλην, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος. Στραβ. βιβ. ά.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ανκίου, ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας, ἀνὴρ μὲ γενναιότητα, ἀνδρείαν καὶ σταθερότητα. Μετὰ τὴν σύστασιν τῶν τριάκοντα τυράννων εἰς τὰς Αθήνας, αὐτὸς βλέπων τοὺς πολίτας τυραννουμένους ὑπ' αὐτῶν, καὶ τοὺς μὲν νὰ ἐξοριζουν, τοὺς δὲ νὰ θανατώνουν, τῶν δὲ νὰ δημεύουν τὰ ὑπάρχοντα, κατέφυγεν εἰς τὰς Θήβας, καὶ συλλέξας φυγάδας τινας καὶ φιλοπάτριδας ἀνδρείους, ἦλθεν εἰς Αθήνας καὶ ἐκυρίευσε πρῶτον ἕνα μικρὸν χωρίον ὀνομαζόμενον Φυλήν. Εκεῖθεν δὲ ὁρμώμενος κατεπολέμει τοὺς ἐν τῇ πόλει τυράννους, ἕως τοὺς ἐπολιόρκησεν. Εἰς τοιαύτην περίστασιν καὶ οἱ κατεπτυημένοι ἀπὸ τὰς τυραννίας, καὶ δυσαρεστημένοι ἔσωθεν Αθηναῖοι, λαβόντες θάρρος ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν δύναμιν, ἑνωμένοι μὲ αὐτοὺς κατηργησαν διόλου τὴν ἐξουσίαν τῶν τριάκοντα, καὶ τοὺς ἀπέβαλαν ἀπὸ τὴν πολιν, καὶ ἐσύρησαν τὴν προτέραν των πολιτείαν, συγχωρησαντες καὶ ὅλα τὰ ἀποπήματα τῶν πολιτῶν, ὅσα εἶχον πρᾶξει μεταξὺ των ἐπὶ τῆς τυραννίας. Εκάλεσεν δὲ τὸν ἐπὶ τοῦτο συστηθέντα νομον Αμνησείαν· Δι' ἀμοιβὴν δὲ αὐτῶν τῶν κατορθωμάτων τοῦ Θρασυβούλου, τὸν ἐστεφάνωσαν μὲ κλάδον ἐλαίας. Λέγεται δὲ, ὅτι οὗτοι οἱ τριάκοντα τύραννοι, εἰς διάστημα τριῶν καὶ ἥμισυ μηνῶν, καθ' οὓς ἐξουσίαζον τὴν πολιν, ἐφόνευσαν τοσους πολίτας ἀκριτως, ὅσοι δὲν ἐφονεύθησαν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ο Θρασύβουλος ἐφονεύθη ἐσχάτως εἰς τὴν σκηνὴν του ἀπροσδοκήτως ἀποβαρβάρου, οὗτινος ὡρμησαν κατ' αὐτοῦ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, τύραννος τῆς Μ

λήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ασίᾳ τὸ 625. Π. Χ. σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου, περίφημος εἰς ὅλην τὴν Ελλάδα, διὰ τὴν φρόνησίν του καὶ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ὥστε ὅλοι οἱ λοιποὶ τύραννοι τῶν ἄλλων πόλεων, ἐλάμβανον συμβουλὰς παρ' αὐτοῦ περὶ συντηρητικῶν μέσων. Ηρόδ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ξενοκράτους, Ακραγαντῖνος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐνίκησε εἰς τοὺς Πυθικοὺς καὶ Ισθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, τύραννος τῶν Συρακουσσῶν, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ιέρωνος, βασιλεύσας τὸ 465 Π.Χ. ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην του σκληρότητα, ἐδιώχθη μετὰ ὀκτὼ μῆνας ὑπὸ τῶν Συρακουσσίων, οἵτινες ἐπύγησαν τὴν δημοκρατίαν των. Πολύβ.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΟΣ, Θηβαῖος υἱὸς τοῦ Θήρωνος, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΟΣ, ἐπίσημος δημαγωγὸς Ελλην. Ξενοφ.

ΘΡΑΣΥΚΛΟΣ, εὐγενὴς Αργεῖος, ἀναφερόμενος παρὰ τοῦ Πινδ.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, περίφημος μαθηματικός, ἀστρολόγος καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος. Ἔζη ἐπὶ αὐτοκράτορος Τιβερίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐτιμήθη μεγάλως, διὰ τὰς βαθείας αὐτοῦ ἀστρολογικὰς γνώσεις.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αργείων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΘΡΑΣΥΛΟΧΟΣ, Μεσσήνιος, ὀπαδὸς Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας Δημ.

ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ, Χαλκηδόνιος, σοφιστής. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, καὶ Ισοκράτους τοῦ ῥήτορος. Συνέγραψε περὶ Ῥητορικῆς τέχνης.

ΘΡΑΣΥΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὅστις ἐστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρός του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὰς μάχας. Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΩΝ, Αθηναῖος φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΘΡΑΣΩΝΙΔΑΣ, Ηλεῖος, ὅστις ἀπεκατέστησε τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του Ηλίδα. Ξενοφ.

ΘΥΕΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ιπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ατρέως. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι ἐφόνευσαν τὸν ἀδελφόν των Χρύσιππον, ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος καὶ κατῴκησαν εἰς τὸ Αργος, καὶ ὁ μὲν Ατρεὺς λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Λεοπτην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Εὐρυσθέως, ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ βασιλείου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν του.

ΘΥΜΟΪΤΗΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αθηνῶν .2) ἐπίσημος βουλευτὴς τῆς Τροίας.

ΘΥΜΟΚΛΗΣ, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων.

ΘΥΜΟΛΑΪΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Θουκ

ΘΥΟΣ, ἀπὸ τὴν Παμφλαγωνίαν, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του ἀδηφαγίαν.

ΘΥΡΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Θυραια. Παυ.

ΘΩΘ, Ζ Ερμῆς.

ΘΩΜΑΣ Γρήσχαμ, ἔμπορος Ἀγγλος. Οὗτος ἔκτισε τὸ Αὐτόνομον πανεπιστήμιον τὸ 1579.

ΘΩΜΑΣ ὁ Μάγιστρος, ὁ μετονομασθεὶς διὰ τοῦ μοναχικοῦ του σχήματος Θεοδοῦλος. Ἦτο γραμματικός, ῥήτωρ καὶ χαρτοφύλαξ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου. Μετὰ δὲ ταῦτα παρατησάμενος τὸν κοσμον ἀπῆλθεν εἰς μοναστήριον, ὅπου ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ. Τούτου τὰ συγγράμματα εἶναι α΄ ἐκλογαὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων κατ' ἀλφάβητον. β΄ ἐγκώμιον εἰς Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. γ. λόγοι ἐγκωμιαστικοὶ τέσσαρες. δ. ἐπιστολαὶ ὀκτώ. ε. βίοι Πινδάρου, Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους. Ἔζη περὶ τὸ 1327. Μ.Χ. Ἐξεδόθησαν ἐν Ῥώμῃ τὸ 1757. καὶ ἐν ἄλλοις πόλεσι.

ΘΩΡΥΚΙΩΝ, δεσμοτελώνης τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Τοῦτον ἀναφέρει εἰς τὰς κωμῳδίας του ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης.

I

ΙΆΔΜΩΝ, Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστοπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο δοῦλος ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος. Ἡρόδ.

ΙΑΚΩΒΟΣ Ἐρρᾶς, ἐρασμιος θεολόγος τῆς Ἀγγλίας. Ἔζη τὸ 1758. Μ. Χ.

ΙΑΚΩΒΟΣ ὁ ἀδελφόθεος, υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου, ὁ ἔχων καὶ τὸ ἐπώνυμον Ἰωσὴς. Ἐχρημάτισε πρῶτος ἱεράρχης τῶν Ἱεροσολύμων. Σώζεται παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ μία ἐπιστολή του, καὶ τινα ἄλλα. α΄ εὐαγγέλιον περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου. β΄ εὐαγγέλιον περὶ τῆς νηπιότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸν Πέτρον, εἰς τὸν Ματθαῖον ἢ Θωμᾶν, γ΄ μία λειτουργία. Ἀπέθανε τὸ 62. Μ.Χ. Τὰ εὐαγγέλια ἐξεδόθησαν ἐν τῷ κώδικι τοῦ Φαβρικίου, ἡ δὲ λειτουργία τὸ 1560. ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἡλανδίου.

ΙΆΜΒΛΙΧΟΣ, περίφημος φιλόσοφος νεοπλατωνικός. Κατήγετο ἀπὸ μίαν ἐπίσημον γενεὰν τῆς Χαλκίδος, εἰς τὴν κοίλην Συρίαν. Ὁ Σουΐδας τάσσει αὐτὸν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου· πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Καισαρικὴν αὐλὴν ὁ μαθητὴς τοῦ Σώπατρος, ἐδόθη εἰς τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. Ἔσχε διδάσκαλόν του τὸν Πορφύριον, καὶ ἔλαβε μεγάλην ὑπόληψιν. Ὁ Καίσαρ Ἰουλιανὸς ἔλεγεν ὅτι, ἦτο κατώτερος τοῦ Πλάτωνος μόνον κατὰ τοὺς χρόνους. Ἡ ἁγιότης καὶ θαυματουργική του δύναμις ἤγειρε τὸν πρὸς αὐτὸν τιμὴν περισσότερον, ὥστε ὠνομάζετο καὶ θαυματουργός. Αὐτὴ ἡ φήμη καὶ ἡ πολυμάθεια τοῦ ἀνδρὸς, συνέρρεον εἰς αὐτὸν πολλοὺς μαθητὰς πανταχόθεν. Ὁ Φαβρίκιος ἐξέδωκεν ἕνα διεξοδικὸν κατάλογον τῶν συγγραμμάτων του, ἐξ ὧν τὰ

πλείσα ἐχάθησαν. Τὰ σωζόμενα δὲ εἶναι α'. περὶ μυστηρίων τῶν Αἰγυπτίων, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ θεουργίας τῶν ἐθνικῶν, καὶ ἐξηγεῖ τὰς δυσκολίας, αἵτινες ἀπαντῶνται εἰς τὴν Θεολογίαν. β'. περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πυθαγόρου βιβλία δέκα. Τὸ περὶ μυστηρίων ἐξεδόθη μετὰ σημειώσεων ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1678. ὑπὸ Θωμᾶ Γάλε. Τὸ περὶ τοῦ βίου τοῦ Πυθαγόρου μετὰ σημειώσεων καὶ ἐπιδιορθώσεων ἐν Αμσελοδάμῳ τὸ 1707. Η εἰσαγωγικὴ εἰς τὰ Αριθμητικὰ καὶ Μαθηματικὰ διδασκαλία ἐν Αρνεμία τὸ 1668. Τὰ δὲ θεολογούμενα τῆς Αριθμητικῆς του ἐν Παρισίοις τὸ 1543.

ΙΑΝΟΣ, βασιλεὺς ἀρχαιότατος ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς Ιταλίας, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ὠνομάσθη Λάτιον.

ΙΑΟΣ, ἔνδοξος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. Οἱ Κινέζοι λέγουσιν ὅτι ἦτον ὁ νομοθέτης των, καὶ ὅτι ἦτο τὸ παράδειγμα ὅλων τῶν ἡγεμόνων. Ἐκάθησεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρονον τὸ 2357. Π. Χ. καὶ ἔλαβε τὸν Κοὺμ διὰ διάδοχόν του. Ἀπ' αὐτὸν ἤρχισεν ἡ ἱστορία τῶν Κινέζων νὰ ἦναι βέβαιος· ὅτι, διηγεῖται αὐτὸς ὁ πρίγγιψ εἶναι μυθώδες καὶ ἀβέβαιον.

ΙΑΠΥΞ, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ιταλίαν, καὶ ὠνόμασεν ἐκ τοῦ ὀνόματός του ἓν μέρος αὐτῆς Ιαπυγίαν. Στράβ.

ΙΑΡΒΑΣ, βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Γετουλίας εἰς τὴν Αφρικήν. Οὗτος βιάσας τὴν Διδὼ, ὡς λέγεται διὰ νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκα, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας του.

ΙΑΣΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Δυκούργου ἀπὸ τὴν Αρκαδίαν, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην, θυγατέραν τοῦ Μωνίσου, καὶ ἐγέννησε τὸν Αρκάδα.

ΙΑΣΩΝ, Ελλην ἀπὸ τὸ Αργος, νεώτερος Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως. Ἔγραψεν ἀρχαιολογίαν τῆς Ελλάδος βιβλία τέσσαρα, Ιστορίαν τοῦ Αλεξάνδρου μέχρι τῆς ἁλώσεως τῶν Αθηνῶν ὑπὸ τοῦ Αντιπάτρου, πατρὸς τοῦ Κασάνδρου.

ΙΑΣΩΝ, ἔνδοξος στρατηγὸς Ελλην. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου 40. ἥρωες ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ τὴν Κολχίδα καὶ ἔφερον ἐκεῖθεν τὸ χρυσόμαλλον δέρας εἰς τὴν Ελλάδα.

ΙΑΣΩΝ, υἱὸς τοῦ Μενεκράτους, Ρόδιος φιλόσοφος μαθητὴς καὶ διάδοχος εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ποσειδωνίου φιλοσόφου. Ἔγραψε βίους τῶν ἐνδόξων φιλοσόφων. Ιστορίαν τῆς Ελλάδος, καὶ τῆς νήσου Ρόδου.

ΙΑΤΡΟΚΛΗΣ, Αθηναῖος, ὀπαδὸς καὶ πιστὸς Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ.

ΙΒΥΚΟΣ, περίφημος ποιητὴς Αυρικὸς Ελλην. Ἐκ τῶν ποιημάτων του μόνον τινα λείψανα σώζονται. Ἔζη τὸ 540. Π. Χ. Απεθανε δολοφονηθεὶς ἀπὸ λῃστάς.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ Θεοφόρος. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἔλαβε τὴν ἐπωνυμιαν ταύτην ἐπειδὴ ἐσήκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Ιησοῦν Χριστὸν· καὶ ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Νύραν πολιν τῆς Σαρδινίας. Ἐκάθη ἐπίσκοπος τῆς Αντιοχείας, καὶ ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ ἐφέρθη εἰς τὴν Ιωμην δέσμιος, καὶ ἐπροσαχθη νὰ θηριομαχήσῃ

σῃ, καὶ οὕτω κατεφαγώθη ἀπὸ τοὺς λέοντας τὸ 55. Μ.Χ. Σώζεται μέγας ἀριθμὸς ἐπιστολῶν του, τὰς ὁποίας ἐσύναξεν ὁ Πολύκαρπος, ἐξ ὧν τινες κρίνονται ὡς νοθεῖς, μία πρὸς τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, καὶ μία πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν, καὶ ἄλλας πρὸς ἄλλους. Φέρονται εἰς τὰς ἐπιστολὰς ταύτας δύω ἐκδόσεις διάφοροι· διὸ καὶ φιλονεικοῦσιν οἱ κριτικοὶ περὶ τῆς ἀληθοῦς γνησίας ἐκδόσεως. Τὰ σωζόμενα ἐξ αὐτῶν ἐξεδόθησαν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Οὐαλεντίου ἐν Διλίγγῃ τὸ 1557. καὶ Ἑλληνολατινιστὶ μετὰ σημειώσεων, ὑπὸ Γουλιέλμου Μορελίου ἐν Παρισίοις τὸ 1558. καὶ ἀλλαχοῦ τὸ 1566. 1644. 1646. 1680. καὶ 1109.

ΙΔΑΙΟΣ, Ρόδιος, υἱὸς τοῦ Λισσοῦ, περίφημος ποιητής, ὅστις ἐμιμήθη μεγάλως τὸν Ὅμηρον. Συνέγραψε ποιήματα τῆς Ρόδου.

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ, περίφημος καὶ ἀνδρεῖος Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀπόγονος τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης. Οὗτος ὑπῆγεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ 80. πλοῖα, καὶ ἐπολέμησε μὲ μεγίστην ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν, καὶ ἐφόνευσε καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρῳαδίτας. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, ὑπέπεσε καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες εἰς μεγάλην τρικυμίαν, καὶ πρὸς σωτηρίαν του ἔταξεν εἰς τὸν Ποσειδῶνα νὰ θυσιάσῃ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἀπαντήσειν, ἅμα φθάσῃ εἰς τὴν Κρήτην. Πρῶτος λοιπὸν ἄνθρωπος ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ ἠγαπημένος του υἱός, τὸν ὁποῖον καὶ ἐθυσίασεν εὐθὺς κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του· ἀλλ' ἐδιώχθη ἀπὸ τοὺς Κρήτας, ὡς σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Φεύγων τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ του ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε τὴν πόλιν Σαλεντίνην, διοικήσας εἰς αὐτὴν πολὺν καιρὸν μὲ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ, υἱὸς τοῦ Βουζὶ ἐξ ἱερατικοῦ καταγόμενος γένους. Ἐγεννήθη τὸ 624, Π.Χ. ἐπροφήτευσε περὶ Χριστοῦ περὶ τὰ 572. Εὑρέθη μετὰ τῶν αἰχμαλώτων ἐπὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, μετὰ τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰωακείμ, τὸ πέμπτον ἔτος τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας του. Ἱερεὺς ὢν ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν τὸ πρόσωπον τοῦ θεοῦ, καὶ ἐδιωρίσθη προφήτης. Λέγουσιν ὅτι ἐφονεύθη ἀπό τινα τοῦ γένους του. Περὶ δὲ τοῦ τάφου του διηγοῦνται ἐξαίσια. Ἡ προφητεία του τάσσεται μετὰ τῶν μειζόνων προφητῶν. Ῥήσεις τινες ἀναφέρονται ἀπὸ παλαιούς, αἱ ὁποῖαι ἐν τοῖς κανονικοῖς δὲν εὑρίσκονται.

ΙΕΡΑΔΗΣ, Σπαρτιάτης, Ἐρωτηθεὶς παρά τινος ξένου μὲ ποίαν ποινὴν ἐπαιδεύοντο εἰς τὴν Σπάρτην οἱ μοιχοί, καὶ παρατηρήσας ὅτι ὁ Λυκοῦργος δὲν ἐδιώριζεν εἰς αὐτοὺς κάμμίαν παιδείαν, ἀπεκρίθη, ὦ φίλε εἰς ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει τοιαύτη κακία. Ἀλλ' ἐὰν τύχῃ ἐπανέλαβεν ὁ ξένος, εἰς ποίαν ποινὴν θέλει ὑποβληθῇ; Νὰ δώσῃ ἕνα βοῦν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἱεράδης, ὅστις ἰσάμενος πέραν τοῦ ὄρους Ταϋγέτου, νὰ ἠμπορῇ νὰ πίνῃ νερὸν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Εὐρώταν. Ἐγέλασεν ὁ ξένος λίγων, ὅτι τόσος μέγας βοῦς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ. Πῶς λοιπὸν εἶπε θέλεις νὰ ὑπάρξῃ

μοιχοία εἰς τὴν Σπάρτην, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ τρυφαὶ, τὰ πλούτη καὶ ἡ ἀπόλεια καταφρονοῦνται;

ΙΈΓΑΞ, ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων.

ΙΈΓΕΜΙΆΣ, υἱὸς τοῦ Ἐζεκίου· ἔζη τὸ 628. Π. Χ. Ἐπροφήτευσεν ἀπὸ τὰ 13. ἔτη τοῦ βασιλέως Ἰωήτου, μέχρι τῶν 11. ἐτῶν τοῦ βασιλέως Σεδεκίου, ὅτε ἔλαβε τέλος καὶ ἡ βασιλεία τῶν Ἰουδαίων. Ἐλήφθη αἰχμάλωτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἰουδαίων· ἀλλ' ὁ Ναβουχοδονόσωρ τὸν ἠλευθέρωσε, καὶ ἀπῆλθεν ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὁμογενεῖς του εἰς Αἴγυπτον, ὅπου καὶ ἐπροφήτευσεν ἐκ νέου· διὸ καὶ οἱ ὁμογενεῖς του κινηθέντες κατ' αὐτοῦ, ἐληθοβολήθησαν. Αἱ προφητεῖαί του σώζονται εἰσέτι. Φαίνεται, ὅτι ὁ προφήτης Βαρούχ ἦτον ὁ γραφεύς του· αὗται δὲ τάσσονται μετὰ τὰς τοῦ Ησαΐου. Ἔτι σώζονται καὶ οἱ θρῆνοι, αἵτινες τιμῶνται καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Ἀπονέμονται εἰς αὐτὸν καὶ τὰ βιβλία τῶν βασιλειῶν, καί τινες ψαλμοί· φέρονται δὲ καί τινα ἀπόκρυφα ὑπὸ τὸ ὄνομά του, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν τὸ 1511.

ΙΈΡΟΚΛΗΣ, ἀπὸ τὴν Νικομήδειαν, κριτὴς τῆς Βιθυνίας, καὶ μέγας χριστιανομάχος. Συνέγραψε δύω λόγους πρὸς τοὺς χριστιανοὺς, διὰ τῶν ὁποίων προσπαθεῖ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, καὶ προτιμᾷ ὁ ἀσεβέστατος τὸν Τυανέα Απολλώνιον, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ σωτῆρά μας. Ο Εὐσέβιος τὸν ἀνῄρεσε, καὶ ἐφύλαξε τινα ἀποσπάσματα τούτων τῶν δυσσεβῶν του λόγων Ἔζη τὸ 500. Μ. Χ.

ΙΈΡΟΚΛΗΣ, Αλεξανδρεύς, φιλόσοφος. Ἔζη τὸ 450. Μ. Χ. Ἐδίδασκεν ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν, ἔχων μαθητὴν καὶ Αἰνέαν τὸν Γαζαῖον. Συνέγραψε περὶ προνοίας καὶ εἱμαρμένης πρός τινα τῶν ἐπισήμων, Ολυμπιόδωρον, ἐ ᾧ ἑρμηνεύει καθαρώτατα τὴν Πλατωνικὴν διδασκαλίαν, καὶ κάμνει παραλληλισμὸν ταύτης μὲ τὴν τοῦ Αριστοτέλους. Ἔχει καὶ ὑπόμνημα εἰς τὰ τοῦ Πυθαγόρου χρυσὰ ἔπη, καί τινα Ἀστεῖα. Ἐξεδοθη τὸ περὶ προνοίας καὶ εἱμαρμένης ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1595. καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1678.

ΙΈΡΟΦΩΝ, ναύαρχος τῶν Αθηναίων. Θουκ.

ΙΈΡΩΘΕΟΣ, Δενδρινὸς, Ιθακήσιος, ἱεροκήρυξ, πρῶτος διδάσκαλος καὶ κτίτωρ τῆς περιφήμου σχολῆς τῆς Σμύρνης. Τοῦτον διεδέχθη μετὰ θάνατον ἕτερος Ιθακήσιος Χρύσανθος Ζ, Χρύσανθος.

ΙΈΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Δεινομένους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσσῶν ἐν Σικελίᾳ τὸ 475. Π. Χ. Ἐστάθη σοφὸς ἡγεμών· ἦτο φίλος τῶν πεπαιδευμένων, πρὸ πάντων τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, καὶ Πινδάρου. Λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τούτου καὶ ὁ Αἰσχύλος, καὶ ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Πίνδ. Ηρόδ.

ΙΈΡΩΝ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων, ἐν Αθήναις. Ξενόφ.

ΙΈΡΩΝ ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ Ιεροκλέους, βασιλεὺς τῶν Συρακουσσίων, ἀπὸ γένος τοῦ Κλέωνος, καὶ μιμητὴς τῶν ἀρετῶν του. Ολαι αἱ πόλεις ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν τὸ διάδημα, καὶ τὸν ἐχειροτόνησαν γενικὸν ἀρχιστράτηγον κατὰ τῶν Καρχηδονίων. Ἐσταθη μέγας ἀνήρ. Οἱ ὑπήκοοί του τὸν ὑπολύπτοντο, ὡς

πατέρα των· ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὸν λαὸν διὰ τὸ κοινὸν καλὸν, ἡ φιλομάθειά του εἰς τὰς ὠφελίμους τέχνας, καὶ ἐπιστήμας, ἠπροσοχὴ εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ χαρίσματα τοῦ περιφήμου Αρχιμήδους, τὸν ἀποδεικνύουσιν ἕνα μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Απέθανε τὸ 215. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 91. χρόνων.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, ὁ θεῖος, ἀπὸ τὴν Δαλματίαν· ἐγνώριζε τὴν Λατινικὴν, Ελληνικὴν καὶ Εβραϊκὴν γλῶσσαν. Περιῆλθε χάριν μαθήσεως, τὴν Ιταλίαν, Γαλλίαν, Δαλματίαν, Θράκην, Αἴγυπτον, Συρίαν καὶ Παλαιστίνην. Συνέγραψε Λατινιστὶ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα· μετέφρασεν ἐκ τοῦ Εβραϊκοῦ τὴν παλαιὰν διαθήκην. Ἔζη τὸ 400. Μ.Χ.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, ὁ Καρδιανὸς, (πόλις τῆς Θρακικῆς χερσονήσου,) ἐγάθη παρὰ τῷ Αλεξάνδρῳ. Τὸ ἀξιολογώτερον σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν, εἶναι ἡ Ιστορία τῶν διαδόχων τοῦ Αλεξάνδου. Οἱ παλαιοὶ μόλον τοῦτο τὸν κατηγοροῦσιν, ὅτι πολλάκις ἐκυριεύετο ἀπὸ ἐχθροπάθειαν καὶ ἀμυρολημψίαν.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ὁ Ρόδιος, περίφημος φιλόσοφος περιπατητικός. Ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε φιλοσοφικὰ, καὶ περὶ ποιητῶν.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους τραγῳδοποιὸς, Αθηναῖος. Αρις.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ἐκ τῆς νήσου Ανδρου νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ηρόδ.

ΙΕΦΕΡΗΣ, περίφημος ἱστορικὸς Αγγλος. Ἔζη τὸ 1125. Μ. Χ.

ΙΖΩΛΑΝΗΣ, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του ἔγινεν ἱερεύς. Ο εἰκοστὸς τρίτος παπᾶς Ιωάννης, τὸν ἔκαμε Καρδηνάλην τὸ 1415. καὶ τὸν ἀφῆκε τοποτηρητὴν εἰς τὴν Ρώμην. Οταν ὁ Λαυδισλάος εἰσῆλθε διὰ τῶν ὅπλων, καὶ ὑποχρέωσε τὸν πάππα νὰ φύγῃ, ὁ Ιζωλάνης ἔπεσεν αἰχμάλωτος, ὁ δὲ Σφίρζας τὸν ἠλευθέρωσε, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Μιλάνο, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκήρυξε διοικητὴν τῆς Γένοβας. Απέθανε τὸ 1421. Μ.Χ.

ΙΣΙΤΑ, θυγάτηρ τοῦ Νιγαρόλου πολίτου Βερονέζου, ἥτις ἐκ νεαρᾶς της ἡλικίας ἦτον εὔγλωττος. Εσπούδασε ὅλας τὰς ἐπιστήμας, καὶ κατεῖχε τὴν φιλοσοφίαν. Εὑρέθησεν ἀπείρους δημηγορίας διὰ νὰ παρακινήσῃ τὸν Πάππαν, καὶ τοὺς χριστιανοὺς βασιλεῖς, διὰ νὰ κινήσωσι πόλεμον κατὰ τῶν Τούρκων. Ο Καρδηνάλης Βησσαρίων ἀναγινώσκων ἕνα τῶν λόγων της δὲν ἠμποροῦσε νὰ πεισθῇ, ὅτι ἦτο σύγγραμμα γυναικὸς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Βερώνην διὰ νὰ τὴν ἰδῇ. Απέθανε τὸ 1466. Μ.Χ.

ΙΗΣΟΥΣ ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, γεννηθεὶς ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἄνευ πατρὸς. Απέθανε διὰ σαρκικοῦ θανάτου ὡς ἄνθρωπος δὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, τὸ 33. ἔτος τῆς ἡλικίας του· καὶ ἀνέστη ἐνδόξως ὡς θεὸς τριήμερος ἐκ τοῦ τάφου. Η τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ διδασκαλία ἦτο πάντοτε διὰ ζώσης φωνῆς μεταξὺ τῶν Ιουδαίων, τὴν ὁποίαν ἔπειτα οἱ θεῖοι εὐαγγελισταὶ συνέγραψαν ἐν πνεύματι ἁγίῳ. Μεταξὺ τούτων εὑρίσκεται καὶ ἡ τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ ἀπόκρισις πρὸς τὴν

ἐπιστολὴν τοῦ Αὐγάρου, ἡγεμόνος τῆς Ἐδέσσης, τὴν ὁποίαν ὁ Εὐσέβιος πρῶτος ἐφανέρωσεν ἐκ τῶν τῆς Ἐδέσσης Ἀρχείων, μεταφράσας αὐτὴν ἐκ τοῦ Συριακοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Εὐσεβίου.

ΙΗΣΟΥΣ τοῦ Ναυῆ, υἱὸς τοῦ Ναυῆ, ἀπὸ τὴν φυλὴν Ἐφραΐμ, καὶ διάδοχος τοῦ Μωσέως. Ἐγεννήθη τὸ 1588. Π.Χ. καὶ ἀπέθανε τὸ 1478. Συνέγραψε 17, ἐτῶν ἱστορίαν.

ΙΗΣΟΥΣ, ὁ υἱὸς τοῦ Σειρὰχ ἐκ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους. Ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 38. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, περὶ τὴν 159. Ὀλυμπιάδα. Ὁ προπάτωρ αὐτοῦ εἶχε τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ἰησοῦς ἔκγονός του ἐκληρονόμησε μίαν συλλογὴν παραινέσεων, πλήρη ἠθικῆς φιλοσοφίας, τὴν ὁποίαν εἶχε συγγράψειν Ἑβραϊστὶ ταύτην οὗτος μετέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἐπιγράψας αὐτὴν βιβλίον τῆς Σοφίας.

ΙΗΤΡΑΓΟΡΗΣ, Μιλήσιος, ὅστις ἐσοήθησε τὸν Ἀρισταγόραν, ὅτε οὗτος ἐπανέστησε τοὺς Ἴωνας εἰς τὴν Ἀσίαν κατὰ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

ΙΘΑΚΟΣ, ἀρχαῖος Ἥρως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ νῆσος Ἰθάκη. Οὗτος εἶχε δύω ἀδελφούς, τὸν Νῆρικον καὶ Πολύκτορα. Οἱ Ἰλ. οἵτινες καὶ οἱ τρεῖς κατῴκησαν εἰς τὴν Ἰθάκην, φέροντες ἀποικίας ἀπὸ ἄλλα μέρη.

ΙΚΑΡΙΟΣ, Λάκων τὸ γένος, ὁ πατὴρ τῆς Πηνελόπης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεως, πατρὸς τῆς Ἑλένης. Οὗτος κατῴκησεν εἰς ἕνα μέρος τῆς Ἀκαρνανίας. Εἶχε γυναῖκα τὴν Πολυκάστην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὴν Πηνελόπην τὴν γυναῖκα τοῦ Ὀδυσσέως.

ΙΚΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου. Ὅτις διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Μίνωος, ἔφυγε μὲ τὸν πατέρα του Δαίδαλον, καὶ μὴν ἠξεύρων νὰ διοικήσῃ τὰ πανιά τοῦ πλοίου ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Ζ. Δαίδαλος.

ΙΚΕΤΑΣ, Συρακούσιος. μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Νομίζεται ὁ ἐφευρετὴς τῆς κινήσεως τῆς Γῆς περὶ τὸν Ἥλιον.

ΙΚΕΤΑΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τρωάδος Πριάμου, καὶ πατὴρ τοῦ Μενελαΐππου. Ομ. Ιλ.

ΙΚΜΑΛΙΟΣ Ἰθακήσιος, περίφημος τεχνίτης τῶν ξύλων. Ομ. Οδ.

ΙΚΤΙΝΟΣ, Ἕλλην, περίφημος ἀρχιτέκτων· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, ὅστις μετὰ τοῦ Καλλικράτους ᾠκοδόμησε τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἐν Ἀθήναις τὸν ὀνομαζόμενον Παρθενῶνα, εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἔτι δὲ καὶ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ τοῦ Κοτυλίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ Πλού.

ΙΛΑΕΙΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ τῆς Φιλοδίκης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κάτωρ. Ἀπολλ.

ΙΛΑΡΙΟΣ, Γάλλος, ἐθνικὸς, ἔπειτα δὲ χριστιανὸς, καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. Ἔζη τὸ 350. Μ.Χ. Ἐχρημάτισε ἔνθερμος προστάτης τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ ἐχθρὸς τῶν αἱρετικῶν. Συνέγραψε διάφορα χριστιανικὰ συγγράμματα.

ΙΛΙΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, καὶ γυνὴ τοῦ Πολυμήστορος βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἥτις μαθοῦσα τὸν ἀφανισμὸν τῆς Τρωάδος ἐφονεύ-

θῆ ἰδιοχείρως.

ΙΛΛΥΡΙΟΣ. υἱὸς τοῦ Κάδμου. Οὗτος ἐγεννήθη εἰ, τὴν Ἰλλυρίαν· ἐκ τούτου ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ χώρα Ἰλλυρία.

ΙΜΒΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέντορος ἀπὸ τὴν Πήδασον πόλιν τῆς Καρίας, καὶ γαμβρὸς τοῦ Πριάμου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Τρωάδος, ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην. Ομ. Ἰλ.

ΙΜΒΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολ.

ΙΜΕΡΑΙΟΣ, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις.

ΙΜΕΡΙΟΣ, περίφημος σοφιστὴς· ἦτον ἀπὸ τὴν Προῦσαν τῆς Βιθυνίας· ἔζη ἐπὶ Κωνσταντίνου, καὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε φιλίαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας· διατρίβων ἐκεῖ ἐδίδασκε τὴν Ῥητορικήν· φθάσας δὲ εἰς μακρὸν γῆρας ἔχασε τὸ φῶς του. Ἔζη κὸ 363. Μ.Χ. ἀπέθανε ἀπὸ λώβην. Ο Φώτιος μᾶς ἀναφέρει πολλοὺς λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Στέφανος Ἐρρίκος ἐκλέξας τεμάχια τινα, ἐξέδωκε μετὰ τοῦ Πολέμωνος.

ΙΜΠΕΡΙΑΛΗΣ Βικέντιος, εἷς τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν τοῦ 17. αἰῶνος. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Γένοβαν· ἐχρημάτισεν εἰς τὴν πατρίδα του εἰς πολλὰς ὡφελίμους ἐκδουλεύσεις, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. Ἡ φύγκλητος τὸν ἐφθόνησε, καὶ τὸν ἐξώρισαν· ἀλλ αὐτὸς εὐχαριστημένος εἰς τὸν ἁπλοῦν βίον, ἐσύνθεσε διάφορα συγγράμματα. Ἀπέθανε τὸ 1645.

ΙΜΠΕΡΙΑΛΗΣ Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετιάν, ἔνδοξος Ἰατρος. Ἐζήθη μαθητὴς τοῦ Ἱερολάμου Μερκαλιέλη. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, Ἔζη τὸ 1600.

ΙΜΠΡΑΪΜΗΣ. αὐτοκράτωρ τῶν τούρκων. Τὸν ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ τὸν ἐνθρονίσουν τὴν 8'. Φευρουαρίου 1640. Αὐτὸς εἰς τὰς ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἔκβαλαν νὰ τὸν φονεύσουν· ἀλλ' ἰδὼν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ του ἐβεβαιώθη, καὶ ἐκήρυξε παρουσίᾳ ἀρόβως ὅτι ἦτο τύραννος, διὰ νὰ ἐκσπείρῃ εὐθὺς τὸν φόβον εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Ὑπέφεραν ὀλίγους χρόνους τὴν κακίαν του διασμένοι, τὴν δὲ 8'. Αὐγούστου 1649. τὸν ἔπνιξαν.

ΙΝΑΡΩΣ, υἱὸς τοῦ Ψαμμητύχου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Οὗτος βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀπεσάτησε κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τὸ 462. Π. Χ. ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνικήθη κατὰ κράτος. Ηρόδ.

ΙΝΑΧΟΣ, πατὴρ τοῦ Φορωνέως, ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθε πρῶτος μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, συσήσας τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, καὶ βασίλευσε 50 χρόνους τὸ 2100. Π-Χ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τῆς Ἀργολίδος, καὶ ἐτιμήθη ὡς εἷς τῶν παλαιῶν ἡρώων τῆς Ἑλλάδος Ἀπολδρ. Παυσ.

ΙΝΕ, παλλακὶς τοῦ Πέτρου, υἱοῦ τοῦ Ἀλφόνσου, τετάρτου βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας. Τὸ 1355. ὁ βασιλεὺς μὴν ἠμπορῶν νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ υἱός του πρὸς αὐτὴν, διὰ προσαγῆς του τὴν ἐφονευσαν. Μετὰ δύω χρόνους ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου ὁ υἱός του Πέτρος, καὶ παρευθὺς ἐπροσαξε καὶ ἐθανάτωσαν μὲ φρικτὰς τιμωρίας τὸν Ἀλβάριον Γονζάλε καὶ τὸν

Πέτρον Κοελλον, ἐπὶ προφάσει, ὅτι αὐτοὶ εἶχον παρακινήσει τὸν πατέρα του διὰ νὰ φονεύσῃ τὴν ἐρωμένην του, καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μεγάλην μνησικακίαν ἦτο παρὼν εἰς τὰς τιμωρίας τοῦ Κοελλου· καὶ τὸν ἐκτύπησε μάλιστα εἰς τὸ πρόσωπον τὴν στιγμὴν, καθὼς ἔμελλον νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσι· διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἐπωνόμασαν δήμιον. Ἔπειτα ἐκήρυξεν, ὅτι ἡ Ινε ἦτο νόμιμος σύζυγός του· ἐπρόσταξε καὶ ἔκβαλαν τὰ κόκκαλά της ἀπὸ τὸν τάφον, καὶ τὴν ἔκαμε τὴν πρέπουσαν τιμὴν ὡς βασίλισσαν· καὶ τὰ ἐνταφίασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐνταφιάζουν τοὺς βασιλεῖς· τὰ δὲ παιδία της ἐκήρυξε καὶ αὐτὰ νόμιμα ἰδικά του.

ΙΝΟΔΕΝΤΙΟΣ, Μικέλης. Τὸ 1721, ἐκλέχθη πάππας, καὶ ἀπέθανε τὸ 1724. Οἱ Ρωμαῖοι δὲ ἀρκετὸν καιρὸν ἐνθυμοῦντο τὰς καλοσύνας του. Εἰς αὐτὸ τὸ ὀλίγον διάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίλευσεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης ἡ εὐτυχία ἦτο γενική, καὶ ὁ λαὸς εὐχάριστος.

ΙΝΟΔΕΝΤΙΟΣ Στέφανος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Μετεχειρίσθη κάθε τρόπον εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, διὰ νὰ εἰρηνεύσῃ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἀπέθανε μὲ τὴν δυσαρέσκειαν, τοῦ ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐκλέχθη πάππας, καὶ ἀπέθανε μετὰ δέκα χρόνους.

ΙΝΟΔΕΝΤΙΟΣ δέκατος, Ιωάννης Παμφίλης. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην. Ἐκλέχθη πάππας τὸ 1644. Οὗτος ὁ Ποντιφὶξ ἦτον ἀδύνατος εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ ἀφῆκε τὸν ἑαυτόν του νὰ διοικῆται ἀπὸ μίαν γυναῖκα, σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του, Ολιμπίαν. Αὕτη ἐδιοικοῦσεν ὑπὸ τὸ ὄνομά του τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ πάππα εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἕνδεκα χρόνων, καθὼς αὐτὶς ἐφάνη εἰς τὸν Ιρονεν. Η πριγκιπέσσα Γωξάνη ἀνεψιά του, ἦτο καὶ αὐτὴ μέλος τῆς διοικήσεως, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππα παρ' ὀλίγον διέφυγε τὸν λιθοβολισμόν.

ΙΝΟΔΕΝΤΙΟΣ δέκατος δεύτερος, Αντώνιος Πινιατέλης Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ὅστις πρὶν νὰ γενῇ πάππας, ἀπέρασεν ὅλους τοὺς βαθμοὺς τοῦ ἱεροῦ τάγματος. Ητο πολλὰ εὐσπλαγχνος· ἀπέθανε τὸ 1701. Εφάνη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης χρόνους ἐννέα.

ΙΝΟΔΕΝΤΙΟΣ, τρίτος Λιτάριος. Ἐκλέχθη πάππας τὸ 1198. Εφάνη ἐνομαστὸς, ὄχι μόνον διὰ τὴν σύσασιν τῶν Ιερέων καὶ κηρύκων εἰς τὴν ἐπικράτειάν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ἐκκλησιαστικὸν κριτήριον τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, τὸ ὁποῖον ἔχυσεν αἷμα χιλιάδων ἀνθρώπων ἀθώων. Απέθανε τὸ 1286.

ΙΝΤΑΦΕΡΝΗΣ, εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν μάντιν Σμέρδην. Ηοδ.

ΙΟΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Ιεμψάχου βασιλέως τῆς Νουμηδίας, καὶ μέρους τῆς Μαυριτανίας εἰς τὴν Αφρικὴν· φίλος τοῦ Πομπηΐου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ιουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθεὶς ἐφονεύθη ἑκουσίως ἀπὸ ἕνα δοῦλόν του. Πλούταρ.

ΙΟΒΙΑΝΟΣ Φλάβιος Κλαύδιος, υἱὸς τοῦ Βαρρωνιανοῦ. Εγεννήθη ἐν τῇ Σιγδόνῳ πόλει τῆς Πανωνίας τὸ 331. Μ. Χ. Εκηρύχθη αὐτοκράτωρ παρὰ τῆς στρατιᾶς τῶν Ρωμαίων τὸ 363. μετὰ τὸν θάνατον Ιουλιανοῦ τοῦ Αποστάτου, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς δὲν ἐδέχετο λέγων, ὅτι

δὲν θέλει νὰ ἦναι ἡγεμὼν στρατιωτῶν εἰδωλολατρῶν, ἔπειτα ὅλοι ὁμοφώνως ὡμολόγησαν, ὅτι εἶναι χριστιανοί· καὶ οὕτως ἐδέχθη τὴν ἀλουργίδα. Ἐβασίλευσε μῆνας 7. καὶ ἀπέθανε μεταξὺ Γαλατίας καὶ Βιθυνίας τὸ 364. Εἶχε γαμβρὴ καὶ σωματοφύλαξ τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὅστις τὸν ἐβίασε ν' ἀφήσῃ τὴν θρησκείαν του· ἀλλ' ὁ πιστὸς Ἰοβιανὸς ἀπεσράφη τὸ πρόβλημα μὲ ἄκραν ἀνθίσασιν. Ἀφῆκεν υἱὸν ἐκ τῆς Καριτῶνος ὀνομαζόμενον Βαρρωνιανόν, ὅστις διαβληθεὶς εἰς τὴν διοίκησιν ὅτι ἔμελλε νὰ γενῇ Καῖσαρ, ἐτυφλώθη τὸν ἕνα του ὀφθαλμόν.

ΙΘΑΪΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἰεδλεως, βοηθοῦ τοῦ Ηρακλέους, εἰς τὸν φόνον τῆς πολυκεφάλου Ὕδρας.

ΙΟΛΑΟΣ, υἱὸς Ιφίκλου, φίλος πιστὸς καὶ σύντροφος τοῦ Ηρακλέους. Ησιόδ.

ΙΟΛΑΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων, καὶ ἄρχων τοῦ ἱππικοῦ, ἐπὶ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας.

ΙΟΟΥΓΚ, ἔνδοξος συγγραφεὺς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν τὸ 1684. Εσύνθεσε τραγῳδίας, καὶ ἓν ποίημα, δύναμιν τῆς θρησκείας, τὰ ὁποῖα τῷ ἐπροξένησαν μεγάλην τιμήν. Ενυμφεύθη τὴν Βατελὴκ, χηρεύουσαν τοῦ Κολονέλου Δεώ. Απέθ. τὸ 1765.

ΙΟΦΩΝ, Αθηναῖος, υἱὸς Σοφοκλέους τοῦ ποιητοῦ. Εχρημάτισεν ἄριστος τραγικὸς ποιητής. Ἐδίδαξε δράματα 50. ἐξ ὧν εἶναι καὶ τὰ ἀκόλουθα. Αχιλλεύς, Τήλεφος, Ακταίων, Ιλιος, Περσης, Δεξαμενός, Βάκχος, Πενθεὺς, καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ πατρὸς Σοφοκλέους.

ΙΟΡΔΑΝΟΣ Λούκας, ἔνδοξος ζωγράφος, ἐπονομασθεὶς Φα--πρέσο, καθότι ἐζωγράφιζε μὲ μεγάλην ταχύτητα. Απέθανε εἰς τὴν πατρίδα του Νεάπολιν, τὸ 1689. τὴν ὁποίαν ἐσόλισε μὲ τὰς ὡραίας του εἰκόνας. Οὗτος ἐμιμήθη τὸν τρόπον τῶν πλέον ἐνδόξων ζωγράφων διδασκάλων.

ΓΟΡΝΑΝΔΗΣ, ἢ Ιορδάνης, ὡς ἐν πολλοῖς χειρογράφοις φέρεται. Γότθος τὸ γένος. Ο πάππος του Παρίας τοὔνομα, ἦτο νοτάριος τοῦ Κάνδακος ἀρχιστρατήγου τῶν Ελλήνων· ὁ δὲ πατήρ του ἐκαλεῖτο Αλανοβάμουθις, καὶ αὐτὸς καταρχὰς μὲ τὸ ἴδιον ἐπάγγελμα· ἔπειτα ἔγινε μοναχὸς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος τῆς Ραβέννης. Συνέγραψε πρὸς Ιουστινιανὸν τὸν αὐτοκράτορα περὶ ἀρχῆς καὶ πράξεων Γότθων. β'. περὶ βασιλειῶν, καὶ χρόνου διαδοχῆς. Εξεδόθη τὸ περὶ ἀρχῆς καὶ πράξεων μετὰ τοῦ Προκοπίου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1531. Εξη τὸ 552. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΟΥ, βασιλεὺς τὸ 2217. Π.Χ. Ητο Πρίγγιψ φιλάνθρωπος, ἀνασχολούμενος, εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ὑπηκόων του. Τὸ παλάτιόν του ἦτο κοινὸν εἰς πάντα ἄνθρωπον νὰ εἰσέρχηται διὰ τὰς ὑποθέσεις του· περιπλέον δὲ ἔβαλεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παλατείου του, ἕνα κωδωνοστάσιον, ἕνα τύμπανον, καὶ τρία κομμάτια σίδηρα, καθ' ἓν τῶν ὁποίων ἐσημαίνετο ἀπὸ τὸν ἐρχόμενον κατὰ τὸ εἶδος τῆς ὑπυθέσεως· ὁ δὲ βασιλεὺς εὐθὺς τὸν ἐπροσκάλα νὰ παρουσιασθῇ ἔμπροσθέν του. Αἰσθάνεται, ὅτι μίαν ἡμέραν ἐκδῆκε τρὶς ἀπὸ τὸ λουτρὸν, καὶ ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώθη δὶς ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἐπειδὴ ἤκουσεν ὅτι τὸν ἐζήτουν. Κατεγίνετο εἰς τὴν Γεωργικὴν, καὶ ἐσύνθε-

την ἓν ἀξιάλογον σύγγραμμα.

ΙΟΥΒΑΛ· οὗτος πρῶτος λέγουσιν ὅτι ἐφεῦρε τὴν Μουσικήν.

ΙΟΥΒΕΓΚΟΣ, Ισπανὸς, ῥήτωρ ποιητὴς καὶ θεολόγος ἄριστος. Ἔζη τὸ 330 Μ.Χ. Συνέγραψεν εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἱστορίαν τοῦ Εὐαγγελίου ποίημα διηρημένον εἰς τέσσαρα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν ἁγίων Πατέρων.

ΙΟΥΔΑΣ, ὁ ἀδελφὸς Ιακώβου τοῦ μικροῦ, μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Καλεῖται ὑπὸ τῆς ἁγίας Γραφῆς Θαδδαῖος, καὶ Λεββαῖος. Ἐδίδαξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ασίαν περὶ τὸ 71. ἔτος Μ. Χ. Σώζεται καὶ μία ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ ὀνόματός του.

ΙΟΥΔΙΘ, ἤκμαζε περὶ τὰ 64, Π.Χ. Αὕτη ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατηγοῦ Ὀλοφέρνους, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα της Βαθουλίαν. Ἐφάθη αἰτία πολλῶν φιλονεικιῶν, ὥστε τινὲς καὶ τὴν ὕπαρξίν της ἀμφιβάλλουσι. Τάττουσιν αὐτὴν οἱ ἐπιβεβαιοῦντες τὴν ἱστορίαν της ὡς ἀληθῆ, ἄλλοι μὲν πρὸ τῆς Βαβυλωνικῆς αἰχμαλωσίας, ἄλλοι δὲ μετέπειτα, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μανασσῆ, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν τοῦ Ιωσίου, νεωτέρου βασιλέως τοῦ Ιούδα. Αὕτη ἡ τελευταία γνώμη, ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ Ιακώβου· τίς ὅμως ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας ταύτης, εἶναι ἀβέβαιον· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ιερωνύμου, συνεγράφη Χαλδαϊστί· ἀλλ' οἱ παλαιότεροι συγγραφεῖς γνωρίζουσι μόνον τὸ Ελληνικὸν ὡς πρωτότυπον, καὶ ὁ Ωριγένης λέγει ῥητῶς, ὅτι τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς Ἑβδομήκοντα, οἱ δὲ Εβραῖοι λέγουσιν ἐξεναντίας ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τοῦτο μεταξὺ τῶν βιβλίων των. Ο συγγραφεὺς τοῦ Ελληνικοῦ εἶναι ἄγνωστος. Η ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ βιβλίου τούτου.

ΙΟΥΔΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Αγρίππα καὶ τῆς Ιουλίας, μιμηθεῖσα τὴν μητέρα της κατὰ τὴν ἀσέλγειαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, καὶ ἀπέθανεν ὕστερον ἀπὸ εἴκοσι χρόνων ταλαιπωρίαν.

ΙΟΥΛΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὑπῆγε μίαν ἡμέραν πρὸς χαιρετισμὸν τοῦ πατρός της, ὅστις τὴν ὑπεδέχθη μὲ δυσαρέσκειαν μὴν εὐχαριστούμενος νὰ βλέπῃ μεγαλοπρεπεῖς ἐνδυμασίας, ὡς αὐτὴ ἦτον ἐνδυμένη. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπαρουσιάσθη πάλιν ἔμπροσθέν του ἐνδυμένη μετρίως, καὶ μὲ σεμνότητα· τότε ὁ Καῖσαρ τὴν εἶπεν, " ὦ πόσον εἶναι καλήτερος αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ἐνδύματος, ὅστις καὶ ἀνήκει εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Αὐγούστου. "

ΙΟΥΛΙΑ, Λιβύα θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Αγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Κλαυδίου.

ΙΟΥΛΙΑΝΑ, θυγάτηρ τοῦ πρίγγιπος Γουλιέλμου, καὶ μήτηρ τοῦ Φεδερίκου πέμπτου βασιλέως τῆς Βοεμίας. Ἐφάνη γυνὴ μὲ μεγάλην ἀγχίνοιαν, εἰς τρόπον ὥστε τάσσεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν. τοῦ 15. αἰῶνος.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, Αἰγύπτιος, ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων. Συνέγραψεν μικρὸν ἐρωτικὸν ποίημα, ἀναφερόμενον ἐν τῇ τοῦ Πλανούδου Ανθολογίᾳ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ῥήτωρ, Καισαρεὺς, δι-

διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς εἰς τὰς Ἀθήνας· σύγχρονος τοῦ Ἐννεπίου.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ὁ Χαλδαῖος, Νεοπυθαγόρας φιλόσοφος, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως. Συνέγραψε Θεουργικὰ, Τελεστικὰ, καὶ ἄλλα. Σουΐδ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Παραβάτης, υἱὸς Κωνσταντίνου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν μὲ τὴν δευτέραν γυναῖκά του Βασιλίνην τὸ 330. Μ. Χ. Ἀνετράφη εἰς Κωνσταντινούπολιν, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τοῦ θείου του. Διαδεχθεὶς δὲ ὁ υἱός του τὴν αὐτοκρατορίαν, εἶχε πέσει μία ἐπιθημία εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας αὐτὸς διεσώθη. Ἦτο φύσει ἀσύμμετρος κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, πλὴν πολλὰ ἀγχίνους, ὥστε μὲ ἀπορίαν τῶν διδασκάλων του εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ, ἀπέκτησεν ἕνα μέγα θησαυρὸν μαθήσεων. Ἡ ἐπισασία τῆς σπουδῆς του ἦτο διωρισμένη εἰς τινας εὐνοῦχον Μαρδόνιον. Οἱ διδάσκαλοί του ἦσαν χριστιανοί, καὶ τὸν ἀπηγόρευον ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς τῶν πεπαιδευμένων ἐθνικῶν. Νικοκλῆς ὁ Λακεδαίμων τὸν ἐδίδαξε τὴν Γραμματικὴν, καὶ ὁ Ἐκέβουλος τὴν Ρητορικήν. Ὁ Κωνσταντῖνος βλέπων τὴν ἀγχίνοιάν του, καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πλήθους πρὸς τὸν Ἰουλιανὸν, τὸν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς Νικομήδειαν, παραγγείλας αὐτὸν σφοδρώτατα νὰ μὴν ἔμβῃ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Λιβανίου, ὅτις καὶ αὐτὸς διωχθεὶς τότε ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐδίδασκεν ἐκεῖ τὰ μαθήματά του. Ἀλλ' αὐτὸς εἰς μὲν τὸ φανερὸν φύλαξε τὴν παραγγελίαν του, κατ' ἰδίαν δὲ ἐσπούδαζε τὰ συγγράμματά του, καὶ ἔλαβεν εἰς αὐτὸν μεγάλην κλίσιν· Ἐγνωρίσθη καὶ μὲ τὸν φιλόσοφον Μάξιμον τὸν Ἐφέσιον, ὅς ἦτον ἔκδοτος εἰς τὴν μαγείαν, καὶ ἐκολάκευε τὸν Ἰουλιανὸν, διεγείρων αὐτὸν εἰς μῖσος κατὰ τῶν χριστιανῶν· Ἐδιδάχθη δὲ καὶ τὴν Ελεκτεκὴν, καὶ τὴν Πυθαγορεοπλατωνικὴν συμφωνιτικὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Θεουργίαν τούτων τῶν αἱρέσεων· ὑπέκριπτεν ὅμως τὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν μῖσος. Ἀπῆλθεν ἔπειτα εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν μυστικὴν θεολατρείαν, καὶ χρησμολογίαν, ὅπου εἶχε καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν μέγαν Βασίλειον καὶ Γρηγόριον, σπουδάζοντάς ἐκεῖ τότε. Καταλιπὼν δὲ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς Ἀθήνας, καὶ περιελθὼν πολλοὺς τόπους ἕνεκα μαθήσεως, ἐγνωρίσθη μὲ πολλοὺς ἐθνικοὺς φιλοσόφους, καὶ μάγους, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὸ 355. Ἀνηγόρευσε δὲ αὐτὸν Καίσαρα ὁ Κωνστάντιος, ὅτις εὐθὺς ῥίψας τὸν φιλοσφικὸν μανδύαν, ἀπῆλθεν εἰς τὰ Μεδιόλανα καὶ εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἐθαυμάζετο καὶ ὡς φιλόσοφος, καὶ ὡς στρατιώτης. Ἡ μεταβολὴ τῆς διοικήσεώς του, καὶ ἡ φανερὰ ἀπάρνησις τοῦ χριστιανισμοῦ, τῷ ἔδωκαν τὸ ἐπίθετον, Παραβάτης. Ὁ θάνατός του συνέβη τὸ 363. ἀπὸ μίαν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Περσίας. Ἔγραψε εἰς ἀπὸ τοὺς μεγάλους νόας τῆς ἀρχαιότητος· ἦτον ἀκούραστος φύσει εἰς τὴν σπουδὴν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Τὰ συγγράμματά του τὸν ἀποδεικνύουσιν ἕνα ῥήτορα μὲ μεγάλην πειθὼ, καὶ ἄλλον Δη-

μοσθένην, γλαφυρὸν Ἕλληνα, καὶ Δατῖνον ἰσορικώτατον. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του εἶναι α'. ἐγκώμιον, πρὸς Κωνσαντῖνον τὸν αὐτοκράτορα. β'. περὶ τῆς βασιλείας καὶ πράξεων τοῦ Κωνσαντίνου. γ'. ἐγκώμιον πρὸς τὴν βασίλισσαν Εὐσεβίαν. δ'. ἐγκώμιον πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ. ε'. κατὰ Κυνικῶν. ς'. πρὸς Ηράκλειον Κυνικόν. ζ'. ἐπιστολὴ πρὸς Σελούτσιον. η'. πρὸς Θεμίστιον διδάσκαλόν του. θ'. ἀπολογία. ι'. Καίσαρες, ἓν σατυρικὸν ποίημα, εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ Καίσαρας. ια'. Αντιοχικὸς, κατὰ Αντιοχέων σατυρικόν. ιβ'. ἐπιστολαὶ διάφοροι, καὶ ἄλλα τινὰ, καὶ ἔτι τρεῖς ἐπιστολὰι, αἵτινες δὲν εὑρίσκονται εἰς τὰ ἅπαντά του, τὰς ὁποίας ὁ Φαβρίκιος ἐξέδωκε ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του. Εξεδόθησαν δὲ τὰ σωζόμενά του ἐν Παρισίοις τὸ 1583. καὶ δεύτερον Ελληνολατινιστὶ μετὰ σημειώσεων τὸ 1630. καὶ ἐν Λειψίᾳ μετὰ τῆς Αντιῤῥήσεως τοῦ Κυρίλλου, τὸ 1696. καὶ ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ὁ Β'. Εκλέχθη Πάππας τὸ 1503. Μ.Χ. Αὐτὸς ἤθελε ν' ἀναφανῇ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Εὐρώπης, ἀφοῦ πρῶτον διὰ πολιτικῆς διάσης τοὺς Βενετοὺς νὰ συμφωνῶσι μ' αὐτὸν, διώξῃ τοὺς ξένους ἀπὸ τὴν Ιταλίαν, καὶ τὴν ἐξουσιάσῃ. Οὗτος ἐχάθη ὁ τρίτος Πάππας τῆς Ῥώμης, ὅσις ἔγινε καὶ στρατηγός. Ο λαὸς τὸν ὑπολήπτετο ὡς Πριγγιπα, καὶ ὄχι ὡς Πάπταν. Εφόνευσε πολλοὺς τυράννους, οἵτινες ἐπερικύκλωναν τὴν Ῥώμην. Ητο φίλος τῶν σοφῶν, καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν τεχνῶν. Απέθανε τὸ 1513. Μ.Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Σέξτος, Αφρικανός. Ἔζη περὶ τὰ 228. εἷς τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, τὸν ὁποῖον ὁ Σουΐδας φιλόσοφον Λίβυν καλεῖ, ὁδὲ Φαβρίκιος Σύρον, ἐκ τῆς Εμμαοῦς. Διέτριψε δὲ εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἀρκετοὺς χρόνους, ἐαλεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὸν Καίσαρα Ηλιογάβαλον τὸ 221. Ο δὲ Εὐσεβ Ιερομ τὸν ὀνομάζει ἐπίσκοπον τῆς Εμμαοῦς. Εθνικὸς ὢν τὸ πρότερον ἐδέχθη μετὰ ταῦτα τὸν χριστιανισμόν. Ο θάνατός του τάσσεται τὸ 232. Ο Ιερώνυμος τὸν μαρτυρεῖ πολυμαθῆ. Τὰ περισσότερα τῶν συγγραμμάτων του ἐχάθησαν, τὰ δὲ σωζόμενα εἰσὶ. α'. Σπουδάσματα, τοῦτο τὸ σύγγραμμα συνίσταται ἀπὸ διαφόρους γνώσεις, τὰς ὁποίας συνήθροισεν ἀπὸ πολλοὺς συγγραφεῖς νεωτέρους, καὶ τοῦτο ἐχάθη, ἐκτὸς τινων περικοπῶν. β'. πράξεις μαρτυρικαὶ, τῶν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ανδριανοῦ μαρτυρησάντων. γ'. ἐπιστολαὶ πρὸς Ωριγένην, περὶ τῆς ἰσορίας τῆς Σωσάννης. Τὸ σύγγραμμα, Σπουδάσματα, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1693. ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπὰ ἐν διαφόροις τόποις καὶ χρόνοις.

ΙΟΥΛΙΟΣ Καῖσαρ, συγγραφεὺς τῶν ὑπομνημάτων καὶ ῥητόρων. Τὸ 44. Π. Χ. ἐφόνευσε τοὺς βουλευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην. Ἴδε Καῖσαρ Γάϊος Ιούλιος.

ΙΟΥΛΙΟΣ Πίππης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην, εἷς τῶν μαθητῶν καὶ κληρονόμων τοῦ Ραφαὴλ Σαντσίου. Ο Δουξ τῆς Μάντοβας πόλεως τῆς Ιταλίας εἰς τὴν Λομπαρδίαν, τῷ ἀφιέρωσε τὸν σολεσμὸν τοῦ παλατίου του, εἰς τὸ ὁποῖον ἐζωγράφισε τὰς περιφήμους πάλας τῶν Γιγάντων. Απέθανεν εἰς τὴν Μάντοβαν τὸ 1545. Μ.Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Πολυδεύκης. Ζ. Πολυδεύκης Ιούλιος.

ΙΟΥΛΙΟΣ Κάννιος. Επειδὴ διαφέρθη μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Καλιγοῦλα Γαΐου, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Οταν δὲ ὁ Καλιγοῦλας τὸν εἶπεν, ὅτι διέταξε νὰ τὸν θανατώσουν, ὁ Ιούλιος χωρὶς ταραχὴν ψυχῆς τὸν ἀπεκρίθη, "σοὶ εἶμαι ὑπόχρεως κάλλιστε βασιλεῦ „ Μετὰ δύω ἡμέρας, ὅτε ἔμελλον νὰ τὸν θανατώσουν, ἦλθεν ὁ ἑκατόνταρχος νὰ τὸν λάβῃ, διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ τὸν εὗρε νὰ παίζῃ τὸ σκάκκη. ἐσηκώθη εὐθὺς χωρὶς ν' ἀλλοιωθῇ ἡ ὄψις του, λέγων εἰς τὸν συμπαίκτην του " πρόσεχε μὴ εἴπῃς μετὰ τὸν θάνατόν μου ὅτι μ' ἐκέρδισες· καὶ σὺ δὲ ὦ ἑκατόνταρχε βέλεις εἶσαι μάρτυς ὅτι ἀποθνήσκω νικητὴς τοῦ παιγνιδίου. „

ΙΟΥΛΙΟΣ Πολυδεύκης, ἄλλος παρὰ τὸν Ναυκράτην, Χριστιανὸς, καὶ συγγραφεὺς τοῦ χρονικοῦ ἀπὸκτσ. κόσμου. μέχρι Βάλεντος καὶ Βαλεντιανοῦ τῶν αὐτοκρατόρων. Ἐζη τὸ 480. Μ. Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Φιρμῖνος, Ματέρνος, ἀπὸ τὴν Σικελίαν· ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Συνέγραψεν. α'. περὶ τῆς πλάνης τῶν ἐθνικῶν. β' ἀστρονομικὸν εἰς βιβλία 8. Εξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1499. Ἐζη τὸ 340, Μ.Χ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, αὐτοκράτωρ· ἐγάθη εἷς τῶν ἀσπλάγχνων τυράννων· καθηρέθη ἀπὸ τὸν θρόνον· τοῦ ἔκοψαν τὴν μύτην, καὶ τὸν ἔξειλαν εἰς τὴν ἐξορίαν. Φρίττει τις ἀναγινώσκων τὴν Ιστορίαν του μὲ ποῖον τρόπον ἀνέλαβε τὸν θρόνον. Μετὰ ἓξ χρόνους τῆς βασιλείας του, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸν Φιλιππικὸν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ τὸ 512. διεδέχθη τὸν αὐτοκράτορα Ιουστινιανὸν θεῖόν του. Διὰ τοῦ Βελισσαρίου ἀρχιστρατήγου του, ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, ἐξωλόθρευσε τοὺς Βανδάλους, ὑπέταξε τοὺς Γότθους εἰς τὴν Ιταλίαν, ἠφάνισε τοὺς Μαύρους, καὶ ἔφερε τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν εἰς τὴν παλαιάν της λαμπρότητα. Διώρισεν ἔπειτα δέκα νομοδιδασκάλους, καὶ συνήθροισαν τοὺς Ρωμαϊκοὺς νόμους. Αὕτη δὲ ἡ συλλογὴ κατὰ προσαγήν του ὠνομάσθη Ιουστινιανικὸς Κῶδιξ. Ηνωσε τὰς ἀποφάσεις τῶν δυναστῶν καὶ ἀρχόντων, καὶ τὰς ὠνόμασε Δίγεστον. Εσύνθεσε δὲ 4. καθοδηγητικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα περιεῖχον ἐν συνόψει, ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τῶν νόμων. Απέθανε τὸ 565. Μ. Χ.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ὁ μάρτυς, ἐγεννήθη τὸ 89. Μ. Χ. ἐπίσημος διδάσκαλος τῆς Εκκλησίας. Κατήγετο ἀπὸ γονεῖς ἐθνικούς, ὁ μὲν πατὴρ του Πρίσκος, ὁδὲ προπάτωρ του Βάκχιος, ἦσαν ἀπὸ τὴν Αραβίαν Νεάπολιν, τῆς ἐν Συρίᾳ Παλαιστίνης. Επειδὴ εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, ἐζήτει πάντοτε νὰ σχετίζηται μὲ διαφόρους φιλοσόφους, διαφόρων αἱρέσεων. Τέλος ἐδόθη εἰς τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. Συναναστραφεὶς δὲ καὶ μὲ ἕνα γέροντα σεβάσμιον, ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τὴν ἀληθῆ Φιλοσοφίαν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὡς διηγεῖται μόνος ἐν τῷ πρὸς τὸν Ιουδαῖον Τρύφωνα διαλόγῳ του. Αφοῦ δὲ ἐβαπτίσθη, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τοὺς χρόνους Αντωνίου τοῦ Πίου, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ παρέδωκε τὴν ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν πρώτην ἀπολογίαν

ἐπισρέψας δὲ εἰς τὴν Ασίαν, ἐξέδωκε τὸν κατὰ τοῦ Τρύφωνος διάλογον. Αἰσυχναὶ φιλονεικίαι του μετὰ τῶν φιλοσόφων, ἐρέθησαν καὶ τὸν Κυνικὸν Κρῆσπον νὰ συνεργήσῃ δι' ἐπιβουλῆς, ὥσε νὰ καταψηφισθῇ ὡς Χριστιανὸς εἰς θάνατον, ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αντωνίου τοῦ φιλοσόφου, καὶ οὕτως ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, τὸ 163, Μ. Χ. Υπὸ τὸ ὄνομά του σώζονται πολλὰ συγγράμματα, τὰ μὲν γνήσια, τὰ δὲ διαφιλονεικούμενα. α'. λόγος παραινετικὸς πρὸς τοὺς Ελληνας. β'. ἕτερος λόγος πρὸς αὐτοὺς, μέ τινας περιοπάς. γ'. καὶ δ'. ἀπολογία πρώτη, καὶ δευτέρα. ε'. περὶ Μοναρχίας Θεοῦ. ς'. διάλογος μετὰ τοῦ Τρύφωνος. ζ'. ἐπιστολὴ πρὸς Διόγνητον. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων τὸ 1551. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ἱσορικὸς ἔζη ἐπὶ Αντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς. Συνέγραψε τὴν ἱσορίαν τοῦ Τρόγου Πομπηΐου, εἰς βιβλία 44. ἥτις περιέχει τὰ συμβάντα, ἀπὸ τοῦ Νίνου βασιλέως τῶν Ασσυρίων, ἕως τῶν ἡμερῶν τοῦ εἰρημένου αὐτοκράτορος. Εξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1823.

ΙΠΠΑΡΙΝΟΣ, υἱὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβιτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσσῶν, ὅσις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος, ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Συρακούσσας, καὶ βασιλεύσας ἀπολύτως δέκα χρόνους, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

ΙΠΠΑΡΙΝΟΣ, ἐπίσημος Συρακούσσιος, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Αριστομάχης, δευτέρας γυναικὸς τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρώτου. Αἰλιανός.

ΙΠΠΑΡΧΙΑ, σύζυγος τοῦ Κράτητος Κυνικοῦ φιλοσόφου, μόλον ὅτι ἦτον ἀπὸ ἐπίσημον οἰκογένειαν, δὲν προτίμησε κἀνένα ἄλλον διὰ σύζυγον, ἐνῷ τὴν ἐπροτείνοντο πολλοὶ εὐγενεῖς, παρὰ τὸν Κράτητα. Πολλὰ ἐδοκίμασαν οἱ γονεῖς της νὰ τὴν μεταπείσουν, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Κράτης, ἀλλ' ἐσάθη ἀδύνατον. Υπεσχέθη εἰς αὐτὸν, νὰ ζήσῃ, ὡς αὐτὸς, κυνικὸν βίον, καὶ οὕτω τὴν ἐνυμφεύθη. Αὕτη συνέγραψε μετὰ ταῦτα φιλοσοφικὰς ὑποθέσεις, καί τινα ἐπιχειρήματα καὶ προτάσεις πρὸς Θεόδωρον τὸν ἐπωνομασθέντα Αθεον. Εζη περὶ τὰ 310. Π. Χ.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ, ἤνθει τὸ 161. Π.Χ. Ητον ἀπὸ τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας. Εγινε γνωστὸς διὰ τῆς Αστρονομίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμε μεγάλας προόδους. Οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος, ὅσις ἔβαλε τὰ πρῶτα στοιχεῖα ταύτης τῆς ἐπιστήμης, κατὰ τὰς ἀποδείξεις τοῦ Ενελίου· ἔκαμε πολλὰς καὶ μεγάλας παρατηρήσεις τῶν ἀστέρων ἐν Βιθυνίᾳ καὶ Ρόδῳ. Σώζεται τούτου ἕνα ὑπόμνημα, εἰς τὰ τοῦ Εὐδόξου καὶ Αράτου φαινόμενα, καὶ κατάλογος ἀστερισμῶν. Εξεδόθησαν ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1567. καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1630.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ Σταγειρίτης, φιλόσοφος, γνώριμος καὶ συγγενὴς τοῦ Αριστοτέλους. Συνέγραψε περὶ ἄρρενος καὶ θήλεως, περὶ γάμου, καὶ ἄλλα τινά.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ, κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα.

ΙΠΠΑΣΟΣ ἀπὸ τὴν Κύμην, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος. Εἶπεν ὅτι ὁ χρόνος τῆς μεταβολῆς τοῦ Κόσμου εἶναι ὡρισμένος, καὶ ὅτι τὸ πᾶν εἶναι ἀεικίνητον καὶ πεπερατωμένον. Εἶναι καὶ ἕτερος Ιππασος Λάκων, ὅσις συνέγραψε

τὴν πολιτείαν τῶν Λακόνων, εἰς βιβλία. ε'.

ΙΠΠΙΑΣ, περίφημος σοφιστὴς ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον, μαθητὴς τοῦ Ηγησιδάμου. Ἔζη τὸ 400. Π.Χ. Συνέγραψε διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ποιητικὰ βιβλία, ἅτινα δὲν σώζονται. —2)Ιππίας υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ιππάρχου. Οἱ Αθηναῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι τὴν τυραννίαν του, τὸν ἐξώρισαν ἀπὸ τὴν Αττικὴν τὸ 494. Π. Χ. Περιπλανώμενος ὑπῆγεν εἰς τὸν Αρταφέρνην, σατράπην τῆς Περσίας, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ διάσῃ τοὺς Αθηναίους νὰ τὸν δεχθῶσι πάλιν εἰς τὰς Αθήνας. Οταν ἐξάλη ἀπὸ τὸν Δαρεῖον ὁ στρατηγὸς Δάτις κατὰ τῆς Ελλάδος, καὶ ἐπολέμησεν εἰς τὸν Μαραθῶνα, ἦτο καὶ ὁ Ιππίας μετ' αὐτοῦ, ὅπου καὶ ἐφονεύθη μαχόμενος ὑπὲρ τῶν Περσῶν.

ΙΠΠΌΒΟΤΟΣ, φιλόφοφος. Οὗτος εἶπεν ὅτι, αἱ αἱρέσεις τῶν φιλοσόφων εἶναι ἐννέα.

ΙΠΠΟΔΑΜΙΑ, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Πέλοπος τὸν Ατρέα, Θυέστην, καὶ τοὺς λοιποὺς τέσσαρας ἀδελφούς, τοὺς ὁποίους ὁ Πίνδαρος ὀνομάζει ἡγεμόνας, ἡ δὲ Ιπποδάμεια ἀπὸ τοῦ Ιπποδάμου ἀρχιτέκτονος τῆς Μελησσοῦ, ὅσις ἔκτισε τὸν Πειραῖα εἰς τὰς Αθήνας.

ΙΠΠΌΔΑΜΟΣ, Σπαρτιάτης. Οταν ὁ βασιλεὺς Αγις εἶχεν ἕτοιμα τὰ στρατεύματά του κατὰ τοῦ Αρχιδάμου, αὐτὸς ἐπροσάχθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην, διὰ νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς ἄλας ἐκεῖ πολιτικὰς ὑποθέσεις, καθότι ἦσαν ὀγδοηκοντούτης, καὶ ἐπομένως ἀνίκανος εἰς πόλεμον. Αλλ' ὁ Ιππόδαμος τὸν ἀπεκρίθη, "δὲν εἶναι τάχα πλέον ἔντιμον, τὸ νὰ ἀποθνήσκῃ τις μαχόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος;" Μετ' ὀλίγον ἤρχισεν ἡ μάχη, καὶ αὐτὸς ἠθέλησε πραγματικῶς ν' ἀποδείξῃ, πόσον κατεφρόνει τὸν θάνατον. Οὕτω μαχόμενος πλησίον τοῦ βασιλέως, ἔπεσε πληγωμένος.

ΙΠΠΟΔΑΜΟΣ, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων. Οὗτος ᾠκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου καὶ κατῴκει. Τὸν οἶκόν του τὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὸ δημόσιον. Ο Αριστοφάνης λέγει, ὅτι ὁ Ιππόδαμος ἦτο πολλὰ ἀγαπητὸς εἰς τὰς Αθήνας, ἀλλ' ὅτι χύνει δάκρυα, βλέπων πολλοὺς ἀπολαμβάνοντας τὰ κέρδη τῆς πόλεως ἀναξίως.

ΙΠΠΟΔΙΚΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολ.

ΙΠΠΟΘΑΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιερωνύμου, Αθηναῖος, ἐκ τῶν προσώπων τοῦ διαλόγου τοῦ Πλάτωνος, Λύσιν ἐπιγραφόμενον. Πλάτ.

ΙΠΠΟΘΟΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου λῃστοῦ Κεράνονος, ὅστις μετὰ καιρὸν ἔγινε καὶ βασιλεὺς εἰς τὴν Αρκαδίαν. Παυσαν.

ΙΠΠΟΘΟΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γοργίας. Απολδ.

ΙΠΠΟΚΛΕΗΣ, υἱὸς τοῦ Φρικίου Θεσσαλὸς, ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Τοῦτον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ πολὺ λαχοῦ.

ΙΠΠΟΚΛΕΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων πολιτῶν Αθηναίων, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Σικυῶνα, διὰ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως

Κλεισθένους, ἐχόρευσεν ἴδιον τεχνικὸν χορὸν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος, ὅστις ἰδὼν αὐτὸν τοσοῦτον ἀσέμνως χορεύοντα, δὲν ἔδωκε τὴν θυγατέρα του.

ΙΠΠΟΚΛΟΣ, ἡγεμὼν τῆς πόλεως Λαμψάκου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑσάσπου καὶ πατὴρ τοῦ Αἰαντίδου. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΟΡΥΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιπποκόοντος βασιλέως τῆς Σπάρτης. Απολδ. Ετερος, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Υπερίπτης. Απολδ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ὁ Κῶος, ὁ περιβόητος πατὴρ τῆς Ιατρικῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα διαλάμπει εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ιστορίας, Εγεννήθη τὸ 460. Π.Χ. Διεδέχθη τὴν Ιατρικὴν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, παρὰ τοῦ πατρός του Ηρακλείδους. Η μήτηρ του ὠνομάζετο Πραξιθέα, ἥτις κατήγετο ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ηρακλέους. Αὐτὸς ἀνετράφη μὲ τὰ στοιχειώδη μαθήματα τῆς τέχνης· φύσις δὲ ὁμοῦ καὶ τέχνη, συνέδραμον, διὰ νὰ τὸν ἀποκαταστήσωσι πατέρα τῆς Ιατρικῆς, ὅσις μέχρι τὴν σήμερον θεωρεῖται ὡς τοιοῦτος. Αἱ πρῶται γνώσεις τῆς τέχνης ἐφέρθησαν εἰς τὴν Ελλάδα παρὰ τοῦ Ασκληπιοῦ, ἢ Αἰσκουλαπίου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, πρὸ 1360. ἐτῶν Π.Χ. καὶ δι' αὐτὴν τὴν εὐεργεσίαν κατετάχθη εἰς τὸν χορὸν τῶν ἡμιθέων. Η Ιατρικὴ ἦτον ἰδιαίτερον προνόμιον τῶν Ασκληπιαδῶν. ἡ φύσις ἐπλούτισε μὲ τὰ σπανιώτατα δῶρά της τὸν Ιπποκράτην. Περιῆλθεν ὅλην τὴν Ελλάδα, τὴν Ασίαν, τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἀρκτικὰ μέρη ἕως τὴν Σκυθίαν, τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Θρᾴκην. Εἰς αὐτὰς τὰς περιηγήσεις παρετήρησε μὲ ἀκρίβειαν τὴν θέσιν καὶ φύσιν τῶν τόπων, τὰς διαφορὰς τῶν κλιμάτων, τὸν ἀέρα, τὰς διαφόρους ἐπιδημίας, τὰ ἤθη τῶν ἐγχωρίων καὶ ἄλλα διάφορα. Τίς δὲν θαυμάζει τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς τούτου! Ο μέγας οὗτος φωστὴρ, ὅστις ἐδιωρίσθη ἐκ φύσεως διὰ νὰ δείξῃ τὴν Ιατρικὴν εἰς τὴν γῆν, ὅταν ἐπαριθμεῖ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀληθοῦς Ιατροῦ, ζωγραφίζεται τρόπον τινὰ ὁ ἴδιος, καὶ καθιερεῖ τὴν εἰκόνα τῆς ἐναρέτου ψυχῆς του. ὁ Ιατρὸς, λέγει, πρέπει νὰ ἦναι σεμνὸς, εὐσχήμων, χαρίεις, ἀπρόσιτος εἰς πάντα, νὰ ἔχῃ πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἁγιότητα τοῦ ἐπαγγέλματός του, νὰ ἦναι μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ ὁ φθόνος, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους ζηλοτυπία, μακρὰν ἡ εἰρωνεία, ἡ φιλαργυρία, καὶ αἰσχροκέρδεια, μακρὰν ἡ κολακεία, καὶ ἡ πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ προῦχοντας δουλοπρεπὴς χαμέρπεια· νὰ ἀποφεύγῃ τὴν πολυλογίαν, τὰς λογομαχίας καὶ ἔριδας, νὰ ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις μὲ γλυκύτητα, καὶ ἁπλότητα, χρεωσεῖ νὰ φέρηται σεμνῶς εἰς τὰς μετὰ τῶν γυναικῶν συναναστροφὰς· νὰ ἦναι πρόθυμος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου του, θεοσεβὴς ἀλλ' οὐ δεισιδαίμων, τίμιος εἰς ὅλας τὰς πράξεις τῆς ζωῆς του, καὶ ἑνὶ λόγῳ ἐνάρετος κατὰ πάντα. Οὗτος ὁ ἔνδοξος ἀνὴρ, ὡς φιλόπατρις καὶ φιλέλλην διεφύλαξεν εἰς τὴν ψυχήν του τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς ἐλευθερίας· οὗτος δὲν ἐδειλίασε ποτὲ πρὸς τὰς ἀπειλὰς τῶν

ράννων, οὔτε τὰ ὅπλα τῶν βαρβάρων, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν ἀκόλουθον διήγησιν. Η Περσία ἠφανίζετο ὑπὸ λοιμικῆς ἀσθενείας, ἥτις διέφθειρε τὰ στρατεύματα τοῦ Αρταξέρξου· εἰδοποιηθεὶς ὁ βασιλεὺς τὴν μεγάλην φήμην τοῦ Ιπποκράτους, ἐπρόσταξε νὰ τὸν προσκαλέσωσιν εἰς τὸ βασίλειόν του, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν μεγάλας ἀμοιβὰς, καὶ ὅσας τιμὰς ἤθελε ζητήσει, ἀλλ' ὁ ἐνάρετος Ιατρὸς ἀπεκρίθη, μὲ τὰς Λακωνικὰς καὶ γενναίας ἐκείνας φράσεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ μένωσιν ἀνεξάλειπτοι εἰς τὴν μνήμην τῶν ἐλευθέρων ψυχῶν. ,, Γράψατε λέγει εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἔχω εἰς τὴν πατρίδα μου ὅλα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ ἡ πατρίς μου ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἐμὲ· ὅτι ζοχάζομαι ἀνάξιον ἑνὸς Ελληνος, νὰ ἐπιθυμῇ τὰ πλούτη, καὶ τὰς δόξας τῶν βαρβάρων, καὶ νὰ παραβλέπῃ τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος του· ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω δουλεύσει ποτὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μου, καὶ τῆς τῶν Ελλήνων ἐλευθερίας. ,, Οἱ Αθηναῖοι τὸν ἐτίμησαν μὲ χρυσοῦν στέφανον, τὸν ἔγραψαν πολίτην, καὶ τῷ ἀπέδωκαν πολλὰς ἄλλας τιμάς. Ο θεσπέσιος οὗτος ἀνὴρ, καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κοινὸς εὐεργέτης, φθάσας εἰς γῆρας βαθὺ ἀπέθανεν εἰς Λάρισσαν, εἰς ἡλικίαν 104. χρόνων, ὅπου φαίνεται μέχρι τῆς σήμερον ὁ τάφος του. Ανθιμος ὁ Γαζῆς ἀναφέρει εἰς τὴν Ελληνικήν του βιβλιοθήκην, ὅτι εἶδε τὸν τάφον τούτου τοῦ θείου ἀνδρὸς, ἔξω τῆς πόλεως Λαρίσσης, μεταξὺ τῶν Οθωμανικῶν μνημάτων, ἀλλ' ὅτι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιγράψῃ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ τάφου. Μυριάδες ἀνθρώπων ἀποθνήσκουσι καθεκάστην, καὶ ἡ ἔλλειψις τούτων ἀναπληροῦται ἀμέσως ὑπὸ τῆς γεννήσεως ἄλλων. Ο θάνατος τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἀφίνει τοιαύτην ἔλλειψιν εἰς τὸν κόσμον, ὅπου ἡ φύσις διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ, χρειάζεται ὁλοκλήρους αἰῶνας· Πόσοι αἰῶνες παρῆλθον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιπποκράτους! ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν εἶδεν ἔτι δεύτερον Ιπποκράτην. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ιπποκράτους, Θεσσαλὸς καὶ Δράκων, καὶ ὁ γαμβρός του Πολύβους, ἐστερέωσαν τὴν καλουμένην παλαιὰν δογματικὴν αἵρεσιν. Εβδομήκοντα δύω συγγράμματα ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Ιπποκράτην, τὰ πέντε εἶναι ἀξιόπιστα, τῶν ὁποίων αἱ ἐπιγραφαὶ εἶναι αἱ ἑξεῆς. α'. Περὶ ἐπιδημιῶν. β'. Προγνωστικά. γ'. Αφορισμοί. δ'. Περὶ ἀέρων, ὑδάτων καὶ τόπων, σύγγραμμα κλασικόν. ε'. Περὶ διαίτης ὀξέων.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Κῶος, καὶ αὐτὸς ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Γνωσιδίκου, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ασκληπιαδῶν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἔκγονος τοῦ μεγάλου Ιπποκράτους. Συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς του Δράκοντος, ἀπὸ τὸ ἴδιον γένος, ὅσις ἰάτρευσε τὴν Ρωξάνην. Εγραψε καὶ αὐτὸς περὶ Ιατρικῆς.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Θομβραίου, ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος. Εγραψεν εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Πραξιάνακτος, ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος. Εγραψε περὶ Ιατρικῆς.

ΙΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ περιφήμου τυράννου Πεισιστράτου, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Νηλείου. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ἄρχοντος Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης, καὶ πάππος τοῦ μεγάλου Περικλέους. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, τύραννος τῆς Γέλης ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Γέλωνος. Θουκ. Ηρόδ. 6. 23.

ΙΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πλησίον τοῦ Δηλίου ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ.

ΙΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ, Τελέσιππος, Δημοφῶν, καὶ Περικλῆς, ἦσαν διαβόητοι ὡς χαῦνοι καὶ ἠλίθιοι. Αρις.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΊΔΗΣ· λαβὼν ἐπιστολὴν παρά τινος Σατράπου, ὅστις τὸν ἠρώτα περὶ τῆς παιδείας μὲ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ τιμωρήσῃ Σπαρτιάτην τινὰ, ὅστις ἐσιώπησε μίαν συνωμοσίαν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε κατὰ τοῦ σατράπου, ἀπεκρίθη. "Ἐὰν ἐφάνη ἀχάριστος εἰς κἀμμίαν σου εὐεργεσίαν, νὰ τὸν θανατώσῃς, ἂν ὅμως δὲν εἶναι ἄλλη αἰτία παρὰ φόβος, ὅστις τὸν ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοιαύτην κοινοποίησιν, σεῖλε τον εἰς ἐξορίαν.

ΙΠΠΟΆΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, ἐπίσημος Τρῳαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ομ. Ιλ.

ΙΠΠΟΆΙΤΟΣ, ἔζη τὸ 222. Μ.Χ. Οἱ ἱσορικοὶ Γάλλοι, οἱ μὲν τὸν ἱσοροῦσι Γάλλον, οἱ δὲ Ασιανὸν, καὶ ἱερέα τῆς Αραβίας· τῷ ἀποδίδεται δὲ καὶ τίτλος ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Εἶναι δὲ καινωτέρα γνώμη κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦ Συγγέλου, ὅτι ἐγάθη ἐπίσκοπος τοῦ Ρωμαϊκοῦ λιμένος εἰς τὴν Οσταν, ἐπειδὴ εἰς τοὺς τότε καιροὺς, ἐδίδετο τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς τοὺς ἐπισάτας τῶν λιμένων. Εἶναι δὲ πιθανὸν ὅτι οὗτος ἐγάθη τοιοῦτος ἐπίσκοπος, ἐπιθεωρητὴς δηλαδὴ τοῦ λιμένος τούτου, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν Εὐσέβιον, καὶ Ιερώνυμον, οἵτινες περὶ ἐκκλησίας οὐδὲν ἀναφέρουσι· παλαιαὶ δέ τινες καὶ νέαι γνῶμαι τὸν θέλουσι χριστιανὸν, καὶ ὅτι ὑπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον· ἀλλ' ὁ τόπος εἶναι ἄδηλος· διὸ καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ Εὐσεβίου, καὶ Ιερωνύμου, καθυποβάλλει καὶ τοῦτο εἰς ἀμφιβολίαν. Ητον ἐμπειρότατος εἰς τὴν Ῥητορικὴν, Φιλοσοφίαν, καὶ λοιπὰς ἐπιστήμας. Επλούτησε τὴν ἐκκλησίαν μὲ διάφορα συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ διεσώθησαν. Η περὶ τὸ Πάσχα ἐκκαιδεκαετηρίς του, εὑρέθη τὸ 1551 ἐν Ρώμῃ, μεταξὺ τῶν ἐρειπίων, γεγραμμένη ἐπί τινος ἀρχιερατικοῦ θρόνου, μὲ γράμματα Ελληνικά. Τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς, καὶ ὁμοῦ, ὑπὸ Ιωάννου Αλβέρτου Φαβρικίου.

ΙΠΠΟΜΈΔΟΥΣΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΙΠΠΟΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Αριζομάχου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Αδράστου, βασιλέως τοῦ Αργους, κατὰ δὲ τὸν Σοφοκλέα, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ ἡρώων, οἵτινες ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους. Απολδ.

ΙΠΠΟΝΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Καλλίου, εἷς τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου.

ΙΠΠΥΣ Ρηγῖνος, Ἱστορικός. Οὗτος πρῶτος συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς Σικελίας εἰς βιβλία πέντε, τὴν κτίσιν τῆς Ἰταλίας εἰς βιβλία πέντε, ἀρχαιολογικὸν βιβλία τρία, καὶ πρῶτος ἔγραψε παραποίησιν καὶ ἔννοιαν ὑποκεκρυμμένην τῶν κωμικῶν τραγῳδιῶν, εἰσάξας ἄμβωνα εἰς τὰς σκηνάς.

ΙΠΠΩΝ, φιλόσοφος, ἐκ τῆς νήσου Μήλου, κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς. Αἰλ.

ΙΠΠΩΝΑΞ, Ἐφέσιος, ἔζη τὸ 530. Π. Χ. Ἐσάθη περίφημος ποιητὴς, ὅστις εἰς τὰ εἰρωνικὰ ποιήματα ἐπιγραφόμενα Σίλλος. Παρομιάζει τὸν Ὁμηρον, καὶ Ἡσίοδον.

ΙΡΝΕΡΙΟΣ, Ἰταλός. Ἐγεννήθη εἷς τὴν Βολωνίαν τὸ 1054· ἐσάθη ὁ ἀνακαινιστὴς τῆς νομοθεσίας. Ἀπέθανε τὸ 1114.

ΙΡΟΣ, Ἰθακήσιος, ἐπαίτης, παράσιτος τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀδυσσέως, εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀπουσίας του· ἀλλ' ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς σχῆμα ἐπαίτου, καὶ εἶδε τὴν μεγάλην του ἀναισχυντίαν, μάλιστα δὲ καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐρέρετο εἰς αὐτὸν, τὸν ἐκτύπησε κατακέφαλα καὶ ἐσύντριψε ὅλους τοὺς ὀδόντας του, καὶ τὸν ἔσυρε μόνος του ἀπὸ τοὺς πόδας ἔξω τοῦ πυλῶνος.

ΙΡΤΙΟΣ, Λελος Ρωμαῖος, ἔζη τὸ 50. Π. Χ. οὗτος συνέγραψε τρία βιβλία, τὸ πρῶτον ἦτο περὶ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ πολέμου, τὸ δεύτερον περὶ τοῦ Φοινικικοῦ, ἢ Ἀφρικανικοῦ, καὶ τὸ τρίτον περὶ Ἱσπανικοῦ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

ΙΣΑΑΚ, ὁ ἐπονομασθεὶς Ἄγγελος, αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφήσας τὸν προκάτοχόν του νὰ θανατωθῇ ἀπὸ τὸν λαὸν, δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ ἐλευθέρους τοὺς Σταυροφόρους, διευθυνομένους ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Φρεδερῖκον τὸ 1190. νὰ ἐπισρέψουν εἰς τὴν Παλαιστίνην, ὁ Φρεδερῖκος μετεχειρίσθη δίαιαν, ἀλλ' ὁ Ἄγγελος ἀντέστη μὲ στρατήγημα καὶ μὲ Ἑλληνικὴν καρτερίαν· ἀξιοσημείωτοι εἶναι αἱ ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἐξέλλον, ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ Ἰσαὰκ ἐζήτει ἀπὸ τὸν Φρεδερῖκον τὸν τίτλον τοῦ συνηγόρου τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη ὅτι εἶναι αἱρετικὸς, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ἀποποιεῖται τὴν αἴτησιν· ὁ δὲ Ἰσαὰκ ἀπεκρίθη εἰς τὸν Φρεδερῖκον ὅτι εἶναι σκύλος· Δὲν πρέπει νὰ θυμώζωμεν, διὰ τὰ ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα ἐδίδοντο ἀμοιβαίως ἀπὸ τοὺς Ἥρωας τοῦ Ὁμήρου, εἰς καιροὺς πλέον ἡρωϊκούς. Ὁ Ἰσαὰκ τυφλωθεὶς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του Ἀλέξιον ἐξεθρονίσθη τὸ 1193. Μ. Χ.

ΙΣΑΑΚΙΟΣ, Πορφυρογέννητος Κομνηνὸς, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, καὶ ἀδελφὸς τῆς περιφήμου Αννης· Συνέγραψε Χαρακτηριστικὰ Ἑλλήνων καὶ Τρώων, καὶ ἄλλα διάφορα· ἔζη τὸ 1150. Μ. Χ.

ΙΣΑΓΟΡΑΣ, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς φατρίας ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδ.

ΙΣΑΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖταί του κατεδίκασαν εἰς ζημίαν, διότι πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἡλι-

κίας ὥρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Αἰλ.

ΙΣΑΙΟΣ, εἷς τῶν δέκα ῥητόρων· ἔζη τὸ 432. Π. Χ. Ητον ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, καὶ ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τοῦ Λυσίου, καὶ Ισοκράτους, τόσον δὲ ἐμιμήθη τὸν Λυσίαν, καθὼς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, ὥςε δυσκόλως ἐμπορεῖ νὰ διακρίνῃ τις τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον· ἔζη ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, μέχρι τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Συνέγραψε λόγους ῥητορικοὺς 64. καὶ περὶ ῥητορικῆς. Οἱ 14. τῶν λόγων του κρίνονται νόθοι ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου. Σήμερον δὲ σώζονται πλέον τῶν 10. ἐξεδόθησαν ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ, μετὰ τῶν ἄλλων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Αλδου τὸ 1575. Καὶ ὑπὸ Στεφάνου τοῦ Ἐρρίκου τὸ αὐτὸ ἔτος, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΣΑΚ, Οὐότε, Αγγελος, περίφημος θεολόγος, καὶ περὶ τὴν λογικὴν ἄριστος. Ἔζη τὸ 1748. Μ. Χ.

ΙΣΑΡΧΙΔΑΣ, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ὁ Χαρακηνός, ἔζη τὸ 25. Μ. Χ. Μᾶς εἶναι γνωστὸς ὡς γεωγράφος, ἔχομεν ἐκ τούτου μέτρα σταθμῶν Παρθικῶν, ἐνοῖς σημειοῖ τὸ διάστημα τὸ πρὸ τῶν 18. βασιλειῶν, τὰ ὁποῖα τότε ὑπετάχθησαν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Πάρθων· τοῦτο τὸ βιβλίον συνέγραψε μετὰ τὴν φήμην τοῦ βασιλέως Τιραδάτου, ὅστις συμπίπτει μὲ τὸ ΚΘ΄ ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. Ἐξεδόθη τὸ 1600. Μ. Χ. μετὰ τῶν λοιπῶν μικρῶν γεωγράφων, καὶ ἐν τῇ συλλογῇ Ἰωάννου Χουδσονίου.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ. ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν τὸ 440. Μ. Χ. πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ἔγινε μοναχὸς, ὑπῆγεν εἰς ἓν μοναστήριον τοῦ Πηλουσίου, ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Πηλουσιώτης· ἐπειδὴ δὲ ἔζη ἐναρέτως, διεδόθη ἡ φήμη του παντοῦ, καὶ ὅλοι κοινῶς τὸν ὠνόμαζον ἅγιον· ἦτο μέγας ζηλωτὴς τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὀρθοῦ δόγματος τῆς Εκκλησίας· καθὼς εἰς τὰς πρὸς τὸν Κύριλλον ἐπιστολάς του ἀποδεικνύεται· ἐκ τῶν πολλῶν του συγγραμμάτων δὲν σώζεται ἄλλο, εἰ μὴ αἱ ἐπιστολαί του, αἵτινες εἶναι περὶ τὰς 1002. διηρημέναι εἰς 5. βιβλία· ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1585. Καὶ ἔτι ἐν Ρώμῃ τὸ 1670.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ Μαρκατόρος, Ισπανὸς, διαβόητος ἀπατεών· οὗτος ἔγραφε θεσπίσματα τῶν πρώτων ἐπισκόπων τῆς Ρώμης· τοιοῦτοι ψευδεῖς κανονισμοὶ ἐφάνησαν πρῶτον τὸ 794. Μ. Χ. Καὶ ἠπάτησαν τὴν Λατινικὴν Εκκλησίαν, ἕως τοῦ τέλους τοῦ 19. αἰῶνος· ἔπειτα αἱ Πάπαι ἀνεκάλυψαν τὴν ἀπάτην, καὶ ἐπετίμησαν τὴν ἀναισχυντίαν.

ΙΣΜΑΗΛ, Πρίγγιψ τῶν Σαμαρειτῶν, ὅστις ἐκυρίευσε τὴν Ανατολὴν, μέρος τῆς Περσίας, εἰς διάστημα 15. χρόνων. Απέκτησε φήμην ὅτι ἦτον ἀνδρεῖος, φιλάνθρωπος, ἐλεήμων, δίκαιος, εὔσπλαγχνος. Μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ 908. Μ. Χ. οἱ ὑπήκοοί του τῷ ἔδωκαν τίτλον, Μέρι Μουστὴ· δηλαδὴ Πρίγγιψ, ὅμοιος τοῦ ὁποίου οὔτε ἐφάνη, οὔτε θέλει φανῆ.

ΙΣΜΑΗΛ, υἱὸς τοῦ Αβραὰμ, καὶ τῆς Αγαρ. Λέγουσιν ὅτι εἶναι ὁ προγεννήτωρ τῶν Ἀράβων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν φυλὴν κατάγεται ὁ Μωάμεθ, ὁ νομοθέτης τῶν Ἀράβων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Οθωμανῶν. Η Αγαρ ἦτο νόμιμος γυναῖκα τοῦ Αβραὰμ, διὰ τοῦτο ἔχων ὁ Ισμαὴλ ὡς

πρωτογέννητος, μεγαλήτερον δικαίωμα ἀπὸ τὸν Ισαάκ, τῷ ἐδόθη ἡ Αραβία, ἥτις εἶναι μεγαλητέρα κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ πλουσιωτέρα ἀπὸ τὴν γῆν τοῦ Χανκὰν, ἥτις ἐδόθη εἰς τὸν μικρότερον ἀδελφόν. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων τὸ 1773. Π. Χ.

ΙΣΜΑΗΛ, Αμπου-χασὲμ, ἀπὸ τὴν Περσίαν, ἔνδοξος Οθωμανός. Εγεννήθη τὸ 720. Εἶχε μίαν βιβλιοθήκην, ἥτις περιεῖχε 117 χιλιάδας βιβλία. Ο Νοῦχ Πριγγιφ τῶν Σαμαρειτῶν τὸν ἐπροσκάλεσε διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ καθήσῃ ἐκεῖ, πρὸς διασκέδασιν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη ὅτι δὲν δύναται, διότι δὲν ἐμπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὴν βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν μόλις δύνανται νὰ σηκώσουν 400. κάμηλοι. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, τὴν ἀρχὴν καὶ τὰ θεμέλια τῆς Αραβικῆς γλώσσης, ἱστορίαν τῆς ἐπικρατείας του, καὶ ἄλλα διάφορα ποιητικά.

ΙΣΜΑΡΟΣ, Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ασακοῦ, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Ιππομέδοντα, εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Απολδρ.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς Αμύκλα τοῦ φιλοσόφου, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ μεγάλου Ισοκράτους. Συνέγραψεν Αμφικτυονικὸν, Προτρεπτικὸν, καὶ ἄλλα.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς Θεοδώρου τοῦ αὐλοποιοῦ, Αθηναῖος, ῥήτωρ, ἔγραψε 23 λόγους. Ἔζη τὸ 103. Π. Χ.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, εἷς τῶν ἐνδόξων ῥητόρων τῆς Ελλάδος· ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας κατὰ τὸ 456. Π. Χ. Ητο μαθητὴς τοῦ Προδίκου, τοῦ Γοργίου, καὶ ἄλλων μεγάλων ῥητόρων· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Υπερίδου, Ισαίου, Ξενοφῶντος, Δημοσθένους, καὶ ἄλλων. Θέλων νὰ δημηγορῇ δημοσίως ἀπέτυχε, καὶ ὑπεχρεώθη να συνθέττῃ τοὺς λόγους του κατ' ἰδίαν· ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν πατρίδα του, διὸ μαθὼν τὴν φθορὰν τῶν ἐν Χαιρωνίᾳ δυσυχησάντων, ἔμεινε νήστις 4 ἡμέρας, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 78. χρόνων. Αφῆκε 21. λόγους ἀξιολόγους, τοὺς ὁποίους ὁ Βόλφιος, μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικὸν· καὶ 10. ἐπιστολὰς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τοῦ σοφοῦ Κοραῆ. Εξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1806. εἰς δύω τόμους μετὰ σχολίων.

ΙΣΤΗΡ· ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ο Σουΐδας λέγει, ὅτι ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, καὶ νομίζεται Κυρηναῖος· ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα περὶ Αἰγύπτου, ἐξεδόθησαν τὸ 1813. ὑπὸ τοῦ Σιεβέλεως.

ΙΣΤΙΑΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Φριξὸς, παλαιὰ Ηρωὶς, ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ πόλις Ισιαῖα, εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐπὶ τοῦ ὄρους, πλησίον τοῦ Κάλαντος ποταμοῦ, εἶναι καὶ ἄλλη Ισιαῖα σοφὴ Αλεξανδρινὴ, κατὰ τὸν γεωγράφον Μελέτιον, ἢ Εσιαῖα.

ΙΣΤΙΑΙΟΣ, Σάμιος· τοῦτον ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος εἶχεν ὡς ἐνέχειρον εἰς τὴν Περσίαν, ἐπιθυμῶν δὲ τὴν πατρίδα του, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀναχωρήσῃ, ἐπινοεῖ τοιοῦτόν τι. Ξυρίζει τὴν κεφαλὴν ἑνὸς πιστοῦ δούλου, ἔπειτα ἐγχαράττει εἰς αὐτὴν μὲ καυστικὴν μελάνην, ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀνεψιόν του Αρισταγόραν, παρακινῶν αὐτὸν νὰ διεγείρῃ ἀποστασίαν· ἀφοῦ ἠξήνθησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τοῦ δούλου, τὸν ἀποστέλλει πρὸς αὐτὸν, καὶ ξυρίσας τὴν κεφαλὴν του ἐκεῖνος, ἔγ.ω τὰ γραφό-

μενα, καὶ ἐκίνησε τὴν ἀποστασίαν. Ὁ βασιλεὺς τότε συμβουλευόμενος περὶ τοῦ πρακτέου μὲ τὸν Ἰσιαῖον, τὸν ἀποξέλλει ὡς Ἕλληνα, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀποστασίαν, καὶ οὕτως ἐλθὼν ἡνώθη μετὰ τοῦ Ἀριστογόρου.

ἸΣΤΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Μενάνδρου, Κυρηναῖος, συγγραφεύς, δοῦλος τοῦ Καλλιμάχου· Ἔγραψε πολλὰ εἰς διαλόγους καὶ εἰς ποιητικά.

ἸΣΤΡΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

ἸΣΧΟΜΑΧΟΣ, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἄριστος οἰκονόμος. Ξενοφ.

ἸΤΑΛΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν, Θουκ. ἐξ Ἀρκαδίας, βασιλεύσας εἰς τὴν Σικελίαν. Κατ' ἄλλους δὲ διάδοχος τοῦ Οἰνώτρου, καὶ βασιλεὺς ἐν τῇ αὐτῇ Ἰταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν καὶ ἡ Ἰταλία. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος εἰς τὴν Ἰταλίαν πολιτικὰς κοινωνίας, καὶ ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὴν Γεωργίαν. Ἀριστ. Πλουτ.

ἸΤΥΣ, υἱὸς τοῦ Τηρέως, βασιλέως τῆς Θράκης, καὶ τῆς Πρόκνης θυγατρὸς τοῦ Πανδίωνος βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Τηρεὺς βοηθήσας τὸν Πανδίωνα εἰς τινα πόλεμον ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέραν του Πρόκνην. Μετὰ καιρὸν ἐπεθύμησεν ἡ Πρόκνη νὰ ἰδῇ τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλην, καὶ παρεκάλεσε τὸν Τηρέα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ τὴν φέρῃ, ὑπῆγε καὶ τὴν ἔλαβε, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν τὴν ἔφθειρε, καὶ φοβηθεὶς μὴ διηγηθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀδελφήν της, ἔκοψε τὴν γλῶσσάν της καὶ τὴν ἀφῆκε κλεισμένην εἰς ἕνα φρούριον, καὶ ἐλθὼν εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅτι ἡ ἀδελφή της ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον, εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν θέσιν εὑρισκομένη ἡ Φιλομήλη, ἐκέντησεν εἰς ψιλὸν πανίον γράμματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐμήνυσε τὴν ἀδελφήν της τὴν συμφοράν της. Ἡ δὲ Πρόκνη διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνδραν της, ἔσφαξε τὸν υἱόν του, καὶ τὸν ἐμαγείρευσε καὶ τὸν παρέθηκε δεῖπνον εἰς αὐτόν.

ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ, κατά τινας μήτηρ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλ' ὁ Τρωφιόδωρος καὶ ἄλλοι, νομίζουν τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Λυκομήδους.

ἸΦΙΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου του Κισσέως εἰς τὴν Θράκην, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μὲ 12. πλοῖα εἰς τὴν Τρῳάδα, ὡς σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ.

ἸΦΙΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Φυλάκου καὶ τῆς Κλυμένης· λέγουσιν ὅτι αὐτὸς ἐσυνερίζετο μὲ τοὺς ἀνέμους, διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

ἸΦΙΚΡΑΤΗΣ, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, καὶ στρατηγός, ὅστις πρῶτος εἰς τὰ λάφυρα ἔγραψεν ἐπίγραμμα.

ἸΦΙΜΕΔΟΥΣΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ.

ἸΦΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχην. Ἀπολδ.

ἸΦΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας· ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ἡρακλέα, διότι δὲν ἠθέλησεν ὁ πατὴρ του

νά τοῦ δώσῃ τὴν θυγατέραν του Ιολην εἰς γυναῖκα.

ΙΩΑΝΝΑ, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου της Ροβέρτου τὸ 1343. Μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων. Αὕτη ἡ τολμηρὰ γυνὴ ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν διάδοχον τῆς βασιλείας σύζυγόν της, κατατρεχομένη ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Οὐγγαρίας ἀνδραδελφόν της, κατέφυγεν ὁμοῦ μὲ τοὺς συνωμώτας της εἰς τὴν Ρώμην πρὸς τὸν Πάππαν. Οὗσα σεῖρα δὲν ἀφῆκε διάδοχον. Απέρασε 40. χρόνους εἰς τὰς πολιτικὰς ἀκαταστασίας, ἀφήνουσα τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀπίσων φίλων της· τὸ 1382. ὁ βάρβαρος ἐξάδελφός της Κάρλος τὴν ἔπνιξεν.

ΙΩΑΝΝΑ δευτέρα, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, θυγάτηρ Κάρλου τοῦ γ'. ὑπανδρεύθη τὸν Γουλιέλμον τῆς Αὐστρίας, τὸν Γιάκομον Βορβὸν χηρεύοντα· ὅσις ἀπέρασεν ἔπειτα εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἔγινε καλόγηρος, διότι αὕτη τὸν κατέτρεχε. Μαρτῖνος ὁ ε'. παρέδωκε τότε τὴν κυβέρνησιν τῆς Νεαπόλεως εἰς τὸν Λουδοβίκον τὸ 1420. Η Ιωάννα υἱοθέτησε τὸν Αλφόνσον ε'. βασιλέα τῆς Αραγωνίας, παραδοῦσα εἰς αὐτὸν τὴν Καλαβρίαν, ἔπειτα ἀντ' αὐτοῦ υἱοθέτησε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αλφόνσου, Γενάτον. Απέθανε τὸ 1435. Μ. Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ις'. Εγεννήθη εἰς τὴν Καλαβρίαν, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 996. διότι οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἤθελον τὸν Γρηγόριον τὸν πέμπτον εἰς τὸν θρόνον ὡς Γερμανόν. Επειτα ἀπὸ δύω χρόνους ὁ αὐτοκράτωρ Οὗων, ἐσύρησε πάλιν τὸν Γρηγόριον εἰς τὸν θρόνον, τὸν δὲ Ιωάννην ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἐτύφλωσε, τοῦ ἔκοψε τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὦτα, καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς τὴν θέλησιν τῶν στρατιωτῶν· αὐτοὶ δὲ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἕναν ὄνον, καὶ τὸν περιέφερον εἰς τοὺς δρόμους ὡς παίγνιον. Απέθανε δὲ ἐπάνω εἰς τὰς βασάνους.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ι'. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ραβέννην, πόλιν τῆς Ιταλίας, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸ 915. μέσον τῆς ἐρωμένης του Θεοδώρας· οὗτος ὁ νέος Ποντίφιξ βλέπων τὸν κίνδυνον τῆς Ρώμης, διὰ τοὺς θριάμβους, καὶ προσέγγυσιν τῶν Τουρκῶν τὸ 921. ἀνεφάνη ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων, καὶ πολεμῶν ἀνδρείως κατ' αὐτῶν τοὺς ἐνίκησε. Η Μαρουτσία ἀδελφὴ τῆς Θεοδώρας τὸν ἐφόνησε, καὶ εἰς εὐκαιρίαν τινὰ ἔπνιξε συγχρόνως καὶ τὴν ἀδελφήν της, καὶ τὸν Ιωάννην.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ια'. υἱὸς Πάππα Σεργίου τοῦ γ'. καὶ τῆς Μαρουτσίας· ὢν εἰς ἡλικίαν 23. χρόνων μὲ μίσον τῆς μητρός του ἔγινε Ποντίφιξ τῇ 21. Μαρτίου τὸ 931. Μετὰ δύω χρόνους ὁ Αλδέριος ἀδελφός του, τὸν ἐξεθρόνισε καὶ τὸν ἐφυλάκωσεν ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα του. Εμειν[ε] δὲ ἡ Ρώμη τρεῖς χρόνους ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Αλδερίου.

ΙΩΑΝΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ νεότερος τῶν ἀποστόλων, ἀφοῦ ἐκήρυξε τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ασίας, ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ἐκεῖ δὲ ἐφιλονίκησε μὲ τὸν Απολώνιον, καὶ μὲ τὸν κυνικὸν Δημήτριον, καὶ μὲ ἄλλους φιλοσόφους, τοὺς ὁποίους, ἐπειδὴ ἔβλαπτον διὰ λόγου τὸν χαρακτῆρα τοῦ

Δομετιανοῦ ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν Ρώμην, τὸν δὲ Ἰωάννην ἐξώρισαν εἰς τὴν νῆσον τῆς Πάτμου, ὅπου καὶ συνέγραψε τὴν ἀποκάλυψίν του. Ἀπέθανε εἰς τὴν Ἔφεσον τὸ 99, Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 92. χρόνων.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Ἰταλός, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, ἐσάθη περίφημος εἰς τὴν Γλυπτικήν, ἐδούλευσε μὲ μεγάλην ἀντέλειαν, ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην, ἀπέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1555.

ΙΩΑΝΝΗΣ τῆς Λουστρίας, υἱὸς Φιλίππου τοῦ δ' καὶ τῆς Καλδερόνης, πρίγγιψ περίφημος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικά, ἦτον ἀνδρεῖος, τολμηρὸς καὶ συνετὸς εἰς τὸν πόλεμον. Τὸν ἐφαρμάκωσαν τὸ 1679.

ΙΩΑΝΝΗΣ τῆς Λουσρίας, υἱὸς Κάρλου τοῦ ε'. ἐσάθη γενναίως εἰς τὴν μάχην τῆς Ναυπάκτου κατὰ τῶν Τουρκῶν τὸ 1571. Οὗτος ὁ πρίγγιψ ἀπέθανε τὸ 1578. ἀφήσας μεγάλην λύπην εἰς ὅλους τοὺς ὑπηκόους του. Λέγουσι τινές, ὅτι ὁ ἀδελφός του τὸν ἐφαρμάκωσε, διότι ὑποπτεύθη ὅτι ἤθελε νὰ νυμφευθῇ τὴν βασίλισσαν τῆς Αγγλίας Ελισάβετ, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ιωάννης εἶχεν ἀνταπόκρισιν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ γ'. βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας, υἱὸς τοῦ Εμμανουὴλ, ἐπὶ τῆς βασιλείας του αὐτὸ τὸ βασίλειον ἦτο εἰς τοιαύτην θέσιν ὥσε δὲν ἐσάθη ἄλλοτε τόσον εὐτυχισμένον μήτε κατὰ τὰ πλούτη, μήτε κατὰ τὴν εὐτυχίαν, διέκρινεν ὅμως τοὺς ἀξίους καὶ τοὺς εἰσῆγεν εἰς τὰ ὑπουργήματα, ἔκαμε λαμπρὰς κατακτήσεις εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, πρὸς ὠφέλειαν τῆς Πορτογαλλίας. Ἀπέθανε τὸ 1557. Μ.Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ 6'. βασιλεὺς τῆς Καστέλλης, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, ἀνάξιος καὶ ἀνίκανος τῆς βασιλείας του, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί του ἦσαν τύραννοι καὶ αἱμοβόροι. Πολλάκις ἠθέλησε νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον καὶ νὰ γένῃ καλόγηρος, ἀλλ' οἱ ἀξιωματικοί του τὸν ἐμπόδιζον διὰ τὸ συμφέρον των. Ἀπέθανε τὸ 1459.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Βιτσέντσα, πόλιν τῆς Ιταλίας, καλόγηρος Δομενικανός. Τὸ 1233. ἤρχησε μὲ σκληρότητα νὰ δ.δάσκῃ εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ ἔλεγε κατὰ τῆς τυραννίας τῶν πριγγίπων, τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἐδίδασκε τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐσυμφωνοῦσαν τὰ ἔργα μὲ τοὺς λόγους του, τὸν ἐξώρισαν.

ΙΩΑΝΝΗΣ, περίφημος ζωγράφος, καὶ ἐμπειρότατος εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς κολλητικῆς ὕλης.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Ἰταλὸς, ἀνὴρ περίφημος, ἐσάθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀπυσασίας εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 1682. Εἰς τὸ πρῶτον σύνθημα εὐθὺς ἐδόθησαν εἰς σφαγὴν, καὶ ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς, Γάλλους, χωρὶς ἐξαίρεσιν γυναικῶν καὶ παιδίων.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γρανάταν πολιν τῆς Ισπανίας, ἔνδοξος περιηγητὴς, ἐσύνθεσε μίαν ἱσορίαν τῶν φιλοσόφων τῆς Αραβίας. Ἀπέθανε τὸ 1526.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὸ Βέλγιον, ἦτο ῥάπτης τὸ ἐπάγγελμα. Τὸ 1533. ἕνα πλῆθος λῃστῶν τὸν ἔκαμαν βασιλέα τοῦ Σουγδούνου πόλεως Σδετσέρων, μὲ τοὺς ὁποίους ἐρήμωσε τὴν Γερμανίαν· ἀλλὰ

τέλος τὸ 1536. ἐπιάσθη μὲ ὀπαδούς του τινάς, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔβαλαν εἰς κλουβίον σιδηροῦν, τοὺς περιέφερον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν Σβιτσέρων· ἔπειτα τοὺς ἐτυράννησαν μὲ σίδηρα ἀναμμένα, καὶ μὲ ἄλλα διάφορα κολαστήρια, καὶ τέλος τοὺς ἔκαυσαν ζωντανούς. Τὴν καταδίκην αὐτῶν τὴν ἀπεφάσισεν ἐπίσκοπός τις τῶν Σβετσέρων Ιωάννης· καθότι ἐκ τῆς ἀνωμαλίας ταύτης τῶν λησῶν, εἶχε ζημιωθῇ μεγάλως, καθὼς ὡμολόγησεν ὁ ἴδιος ἐπίσκοπος εἰς τὸν αἰχμάλωτον Ιωάννην, ὅσις τὸν ἐσυμβούλευε, πρὸς ἀποζημίωσιν νὰ τὸν κλείσῃ εἰς ἕνα κλουβίον, καὶ νὰ τὸν περιφέρῃ εἰς τὰς πόλεις τῆς ἐπαρχίας του, καὶ τὸν ἐβεβαίωνεν ὅτι θέλει συνάξει ἑκατονταπλάσια τῆς ζημίας του.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Κόμης Καποδίστριας, Ελλην περιβόητος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Ετιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, Γαλλίαν καὶ Αγγλίαν. Τὴν 6. Ιουλίου 1826. αἱ τρεῖς αὗται Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις, εἰς τὴν συνθήκην τὴν γενομένην ἐν Λονδίνῳ, ἐπεκύρωσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ελλάδος, καὶ ἀπεφάλη ὡς κυβερνήτης οὗτος ὁ Κόμης, περὶ τὰ 1828. ἦλθεν εἰς Ναύπλιον ἀπὸ τὴν Εὐρώπην φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἄπειρα πλούτη. Ο ἐρχομὸς τούτου τοῦ ἐνδόξου ἀνδρός, ἐπροξένησε γενικὴν χαρὰν εἰς ὅλους τοὺς Ελληνας. Ως συνετὸς καὶ ἔμπειρος πολιτικὸς ἐσύγησεν εὐθὺς νέαν νομοθεσίαν, κατέπαυσε τὴν πειρατείαν καὶ ληστείαν, καὶ τὴν καταδυνάσευσιν τῶν δυνατῶν κατὰ τῶν ἀδυνάτων, ἀνεγώρισε δι' αὐτῆς ἕκαστος Ελλην τὴν ἰδιοκτησίαν του, καὶ ἐδόθησαν εἰς τὴν Γεωργικὴν καὶ βιομηχανίας· ἐμεσολάβησε προσέτι καὶ ἠλευθέρωσε πλῆθος Ελλήνων, οἵτινες εἶχον φερθῇ αἰχμάλωτοι εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Τουρκίας, ἐπὶ τῆς διαρκείας τῆς ἑπταετοῦς ἐπαναστάσεως τῶν Ελλήνων, τῆς συστάσης κατὰ τὸ 1821. κατὰ τοῦ Οθωμανικοῦ κράτους. Εσύστησε καὶ ἕνα λαμπρὸν ὀρφανοτροφεῖον εἰς τὴν Αἴγιναν, καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ελλάδος ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα. Αλλὰ μόλις παρῆλθον δύω χρόνοι, καὶ περιέπεσεν εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ συκοφαντίαν τῶν προυχόντων Ελλήνων, ὅτι εἰσάγει τυραννικοὺς νόμους, καὶ ὅτι τεχνεύεται κακὰ κατὰ τῶν Ελλήνων, μὲ τὸ μέσον τῆς Ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας. Η δυσαρέσκεια ἐπροχώρησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥσε τὴν 27. Σεπτεμβρίου τοῦ 1831. ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ἐνῶ ἔμβαινεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς Ναύπλιον, οἱ Μαυρομιχάλαιοι Σπαρτιάται, Κωνσαντῖνος, καὶ Γεώργιος, τὸν ἐφόνευσαν ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἐφονεύθη ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακάς του, ὁ δὲ Γεώργιος διαφυγών, ἐπιάσθη ἔπειτα καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἀπὸ τὴν τότε συσταθεῖσαν ἐπιτροπήν. Αν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ἔβλαψεν ἢ ὠφέλησε τοὺς Ελληνας εἰς τὴν δεινήν των ἐκείνην ἐποχήν, ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἀμερόληπτος Ιστορία θέλει τὸ δείξει, ἂν ποτε ἐπὶ ἐλευθεροτυπίας κατανοηθῇ εἰς τοὺς Ελληνας. Εψηφίσθη δὲ ἔπειτα ἀπὸ τὰς συμμαχικὰς δυνάμεις, βασιλεὺς τῆς Ελλάδος ὁ Οὖων, ὁ υἱὸς

τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ. ὁ ιϐ'. Οὗτος ὁ φιλότιμος καὶ τολμηρὸς ἀνὴρ, εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων τὴν α' Μαρτίου τὸ 956. ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως τὸν Πάππα Ἀγάπιον, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης. Μετὰ ἓξ χρόνους ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον, μέσον τοῦ αὐτοκράτορος Οθωνος, καὶ ἡ σύνοδος τὸν ἀναθεμάτισεν ὡς φονέα, ἐπίορκον, μοιχὸν καὶ αἱμομίκτην. Μετὰ δύω χρόνους ἐσύναξεν οὗτος στρατεύματα ἀπὸ ὅλην τὴν Ἰταλίαν μὲ ἄδραν πληρωμὴν, μάλιστα καὶ Τούρκους, οἵτινες ἦσαν τότε εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ ἀνεκτήσατο πάλιν τὸν θρόνον τῆς Ρώμης. Τὸ δὲ 966. τὸν ἐφόνευσαν μέσα εἰς ἕναν οἶκον ἔξω τῆς πόλεως.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Νησευτὴς, ἐκ Καππαδοκίας. Μετήρχετο κατ' ἀρχὰς τιμίως χειροτεχνήματα, ὑψώθη δὲ μετὰ ταῦτα διὰ τῆς ἀρετῆς του εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐτυχίου τὸ 582. μέχρι τὸ 595. ὅτε καὶ ἀπέθανεν. Οὗτος διὰ τὴν μεγάλην νηστείαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε, ὠνομάσθη νησευτής. Αὐτὸς ἤ κατ' ἄλλους ὁ προκάτοχός του, λέγουν, ὅτι ἐπεκύρωσε τοῦ νὰ λέγηται ὁ ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τὸ ὁποῖον διήγειρε κατ' αὐτοῦ τὴν ὀργὴν τῶν ἐπισκόπων τῆς Ρώμης. Τὰ συγγράμματά του εἶναι· Λόγοι περὶ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως. Κανόνες μετανοούντων. Περὶ ψευδοπροφητῶν, καὶ ψευδῶν δογμάτων, τὰ ὁποῖα εἰς μερικὰ χειρόγραφα ἀποδίδονται εἰς Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, διὸ καὶ ἐξεδόθησαν μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων τούτου τοῦ θείου πατρός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Σχολαστικὸς, τὸ δὲ ἐπώνυμον Κλίμαξ. Ητο πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον, ἀγαπήσας δὲ τὸν μοναχικὸν βίον τὸ 19. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔγινεν ἡγούμενος τοῦ ὄρους Σινᾶ· φθάσας δὲ εἰς ἔσχατον γῆρας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον τὸ 606. Συνέγραψεν ἓν ἀσκητικὸν βιβλίον Κλίμαξ ἐπιγραφόμενον, διὰ προτροπῆς Ιωάννου ἡγουμένου τῆς Ραϊθῶ, πρὸς ὃν σώζεται καὶ μία ἐπιστολή του. Τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων τὸ 1633 Μ.Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ὁ ἐν Αλεξανδρείᾳ περίφημος γραμματικός. Ἔζη περὶ τὸ 641. Μ.Χ. οὗτος διὰ τοὺς ἀκαμάτους του κόπους ἐπωνομάσθη φιλόπονος. Ἐδιδάχθη παρὰ τῷ Ἀμμωνίῳ Ἑρμείᾳ, τὴν Ἐκλεκτικὴν φιλοσοφίαν, μόλον τοῦτο εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὴν Ἀριστοτελικὴν, τὴν ὁποίαν εἰς πολλὰ μέρη εὐκόλυνε· ὧν δὲ κατὰ πολλὰ ἐξηρτημένος εἰς τὰς ἰδέας τῆς Φιλοσοφίας, περιέπεσεν εἰς πολλὰς ἀπάτας τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, καὶ ἔγινεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Τριθετῶν. Τὸ δὲ 681. ἀναθεματίσθη ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίας συνόδου. Ηναντιοῦτο ἀκόμη καὶ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Ἐν τῇ ἁλώσει τῆς Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, παρεκάλει θερμῶς τὸν ἀρχιστράτηγον αὐτῶν Αμορον, διὰ τὰ ἐν τῇ ἐκεῖσε βιβλιοθήκῃ φιλοσοφικὰ βιβλία, ἀλλ' ὁ βάρβαρος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὴν δέησίν του, καὶ ἐπρόσταξε νὰ τὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς ξύλα, θερμαίνοντες τὰ λουτρὰ τῆς Αλεξαν-

θρείας. Συνέγραψεν ὑπομνήματα περὶ Φυσικῆς, καὶ ἄλλα πλεῖσα ἐκκλησιαστικά, φιλοσοφικά, καὶ γραμματικά, διηρημένα παρὰ τοῦ Φαβρικίου εἰς τρεῖς τάξεις. α'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν τοῦ Μωσέως κτίσιν τοῦ κόσμου βιβλία 82. β'. Ομολογία περὶ τοῦ Πάσχα. γ'. Κατὰ Πρόκλου τοῦ διαδόχου περὶ τῆς ἀϊδιότητος τοῦ κόσμου, καὶ ἕτερα 10. βιβλία εἰς διαφόρους ὑποθέσεις, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ, ἐξ ὧν ἐξεδόθησαν εἰς τὸ α'. κεφάλαιον τῆς Γενέσεως περὶ κτίσεως κόσμου βιβλία 7. καὶ ὁμιλία περὶ τοῦ Πάσχα, ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τοῦ Βάλτ Κορδερίου τὸ 1535. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν διαφόροις πόλεσι καὶ χρόνοις.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Δαμασκηνός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαμασκὸν πόλιν τῆς Συρίας, ὁ πατήρ του ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους χριστιανούς, ὅσις καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν Καλίφων· Οὗτος παρέδωκε τὸν υἱόν του εἰς ἕνα μοναχὸν, διὰ νὰ τὸν διδάξῃ, Κοσμᾶν τοὔνομα Ιταλὸν, ὅστις τότε εἶχε πωληθῇ ὡς αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Σαρακηνούς, ἀπὸ αὐτὸν ἐδιδάχθη ὁ Ιωάννης διαφόρους γνώσεις. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Καλίφων μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παραιτήσας αὐτὸ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Σάββα εἰς τὴν Ιερουσαλὴμ, ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ἐχειροτονήθη ἱερεύς. Οτε δὲ Λέων ὁ Ισαυρος, καὶ Κωνσαντῖνος ὁ Κοπρώνυμος κατεπολέμων τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, ὁ Ιωάννης παρετάχθη κατ' αὐτῶν ἀνδρείως, ἀψηφῶν τὰς ἀπειλάς των. Φαίνεται, ὅτι ἀπέθανε περὶ τὰ 754 Μ.Χ. Ητον ὁ μόνος σχεδὸν πεπαιδευμένος τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ λοιπὰς μαθήσεις. Η Ρητορεία του ἔδωκε τὸ ἐπίθετον χρυσορρόας, καὶ διὰ τῶν ὑψηλῶν νοημάτων του ἔλαμπον πανταχοῦ τὰ συγγράμματά του. Εἰς τὴν Θεολογίαν ἐτάθη ὁ ὑψηλότατος, καὶ ἔγινεν ὁ πρῶτος τῆς συστηματικῆς Θεολογίας, καὶ πατὴρ τῆς σχολαστικῆς. Τὰ ἐκδεδομένα συγγράμματά του εἶναι α'. Κεφάλαια σοφιστικά. β'. Εκθεσις ἀκριβὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, διηρημένη εἰς 4. βιβλία. γ'. Σύνοψις τῶν ἑκατὸν αἱρέσεων. δ'. Περὶ δρακόντων καὶ συγῶν. ε'. Περὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων. ς'. Κανόνιον τοῦ Πάσχα. ζ'. Υμνοι. η'. Παράλληλα ἱερὰ κατ' ἀλφάβητον. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του Ελληνολατινιστὶ ὑπὸ Μιχαὴλ Λεκουΐου εἰς δύω τόμους ἐν Παρισίοις τὸ 1712.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μαλέλας ὁ ἐξ Αντιοχείας, περὶ τὰ 900. Μ.Χ. Οὗτος συνέγραψε χρονολογίαν ἀπὸ Αδὰμ μέχρι τοῦ ἕκτου αἰῶνος. Μ.Χ. ἀλλὰ διὰ τὸ κακόν του ὕφος, καὶ μυθικάς του ἐκφράσεις, δὲν χαίρει ὑπόληψιν. Εξεδόθη ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1691. καὶ ἐν Βενετίᾳ τὸ 1733. ἐν τῷ σώματι της Βυζαντίδος.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Καισαριάτης, ἐκ Θεσσαλονίκης. Εζη περὶ τὰ 904. Μ.Χ. υἱὸς τοῦ Εξάρχου Ελλαδίου· Εχρημάτισεν ἀναγνώστης καὶ πρωτικύριος τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας· ἦτον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, καθ' ὃν αὕτη ἡ πόλις ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 904. ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐφέρθη εἰς τὴν πόλιν Ταρσὸν αἰχμάλωτος,

τόλιν τῆς Κιλικίας, καὶ πατρίδα τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ ἀποστόλου, ὅπου διατρίβων, διὰ προσαγῆς Γρηγορίου τοῦ Καππαδοκέως, συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς πατρίδος του, ἥτις ἐξεδόθη ὁμοῦ μετὰ τὴν τοῦ Λέοντος τοῦ Αλατίου τὸ 1653. καὶ ἔτι ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σκυλίτσης, ἀπὸ τὴν Θρᾴκην. Εσάθη ἀξιωματικὸς εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν τῆς Κωνσαντινουπόλεως, πρῶτον πρωτοβεστιάριος, μέγας Δρουγγάριος, καὶ Κουροπαλάτης. Συνέγραψε σύντομον Ἱστορίαν ἀπὸ τὸ 801. μέχρι τὸ 1057. ἀπὸ τὸν θάνατον δηλαδὴ τοῦ Νικηφόρου, μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας Ισαακίου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐπαυξήσας ταύτην ἐκ τῆς Ἱστορίας τοῦ Μεδρινοῦ Γεωργίου, μέχρις Αναστασίου τοῦ Κομνηνοῦ. Συνέγραψε δὲ καὶ ἄλλα πρὸς τὸν Αλέξιον τὸν Κομνηνὸν, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1647. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος, ὡς μετὰ ταῦτα καὶ ἐν Βενετίᾳ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Ξιφιλῆνος, Τραπεζούντιος· ἔκαμεν ἐπιτομὴν σύντομον εἰς τὴν Ἱστορίαν Δίωνος τοῦ Κασσίου. Θέλουσι νὰ ἐσάθη καὶ Πατριάρχης τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ἀλλ' ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ ὅτι ἦτον ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Πατριάρχου Ξιφιλήνου. Αὕτη ἡ ἐπιτομὴ ἐξεδόθη ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1551. καὶ 1590. ἐν Φραγγοφόρτῳ. Εζη τὸ 1100. Μ.Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Ιατρὸς· ἔζη πρὸ τοῦ 1300. Μ.Χ. υἱὸς Ζαχαρίου τινὸς Ιατροῦ, ἐν Κωνσαντινουπόλει, ὅστις μαθὼν τὴν τέχνην τοῦ πατρός του, ἐπροχώρησεν εἰς τὰ βασίλεια ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ Ανδρονίκου τοῦ βασιλέως, εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ακτοναρίου, ἀξίωμα διδόμενον ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τοὺς ἐξόχους Ιατρούς. Οὗτος ἐσάθη ὁ ἔσχατος ἰατρὸς τῶν Γραικῶν, ὅσις ἔλαμψεν ἐπ ἀρετῇ καὶ μαθήσει, εἰς τοὺς δυσχερεστάτους χρόνους, καθ' οὓς ἡ Ρωμαϊκὴ βασιλεία ἐκλονεῖτο ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του πολλὰ παρετήρησαν οἱ μεταγενέστεροι ἐκ πείρας, καὶ εὗρον ἀληθέστατα τὴν περιγραφὴν τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας, καθαρτικά τινα τῆς κοιλίας, ὡς τὴν κάσσιαν, τὴν μάναν, καὶ τὴν συναμικὴν, τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ γνωστὰ μὲ διάφορον χρῆσιν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὸ ἓν ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1537. Περὶ ἐνεργειῶν ἐπιγραφόμενον, τὰ δὲ λοιπὰ ἐξεδόθησαν Λατινιστὶ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσιν ἕνα σύστημα Ιατρικόν.

ΙΩΑΝΝΙΝΟΣ Πέτρος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, πρόεδρος τῆς Γερουσίας τῆς Βουργουνδίας ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας. Εσάθη εἷς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας· ἀπὸ ἁπλοῦς ῥήτωρ, ἔγινε πρῶτος σύμβουλος τοῦ μεγάλου βασιλέως Αρίγου. Πρὸ τούτου πλούσιός τις Γάλλος, ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα, ὅταν ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς καταστάσεώς του. ὁ Ιωαννῖνος πρὸς ἀπόκρισιν ἔβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ συγχρόνως τοῦ ἔδειξε καὶ μερικὰ βιβλία, ἔπειτα τὸν λέγει, ἰδοὺ ἡ κατάστασίς μου, καὶ τὰ πλούτη μου· ὁ δὲ καιρὸς ἀπέδειξεν ἔπειτα, ὅτι εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

ΙΩΒ ὁ δίκαιος, ἀπάγαιος τοῦ Δβραὰμ·

πατρίδα εἶχε τὴν Κέτουραν. Ἔζη εἰς τοὺς ὑστερινοὺς χρόνους τῆς Αἰγυπτιακῆς δουλείας· κατῴκει εἰς τὴν πεδιάδα Οὐζ τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὅστις ἦτον εἷς τῶν ἐπισήμων πλουσίων. Ὁ θεὸς, λέγει ἡ Ἱερὰ Γραφὴ, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ὑπομονήν του, τοῦ ἀφήρεσε πᾶσαν εὐτυχίαν· ἀπέθαναν οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες του, ἐστερήθη ὅλων τῶν πολυαρίθμων του ποιμνίων, καὶ κατήντησε πάμπτωχος καὶ ἐλεεινός. Ἀλλ' αὐτὸς εἰς ὅλα ταῦτα ἐδόξαζε τὸν Θεόν, διὰ τὸ ὁποῖον ἔπειτα ὁ Θεὸς ἀντέμειψε μὲ μεγαλήτερα ἀγαθά, ἐπιζήσας ὑπὲρ τὰ 100 ἔτη. Ὅρα περὶ τούτου λεπτομερῶς τὴν θείαν Γραφήν.

ΙΩΒΗΛ· οὗτος πρῶτος ἐπεμελήθη τὰ ζῶα τὰ τετράποδα, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι, καὶ ἀπὸ κυνηγοὶ ἔγιναν ποιμένες.

ΙΩΒΙΟΣ Πιῦλος, ἐγεννήθη εἰς τὸ δουκάτο τῶν Μεδιολάνων, τὸ 1483. ἔνδοξος ἱστορικός. Τὰ γνωριμώτερα συγγράμματά του εἶναι, ἡ γενικὴ Ἱστορία εἰς 45. βιβλία, ὁ βίος τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1552. Μ.Χ.

ΙΩΗΛ, Ἱστορικὸς Βυζαντινός· ἔζη τὸ 1204. Συνέγραψε χρονικὴν Ἱστορίαν, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἥτις ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1651. μετὰ τὴν τοῦ Γεωργίου Ἀκροπολίτου, καὶ ἐν Βενετίᾳ ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΙΩΗΛ, υἱὸς τοῦ Βεθουὴλ. Ὁ Βιρτρίγγας ἀποδεικνύει, ὅτι ἦτον σύγχρονος μὲ τὸν Ωσηέ. Ἡ προφητεία του συναριθμεῖται δευτέρα μεταξὺ τῶν μικροτέρων προφητῶν.

ΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἰάφεθ, καὶ ἔγγονος τοῦ Νῶε. Λέγουσιν ὅτι οἱ Ἕλληνες κατάγονται ἀπὸ τοῦ Ἰωνος.

ΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Ξούθου, βασιλέως τῆς Αἰγιαλείας. Ἔχοντες οἱ Ἀθηναῖοι πόλεμον μὲ τοὺς Ἐλευσινίους, ἐπροσκάλεσαν εἰς τὴν συμμαχίαν των τὸν Ἰωνα, διὰ τῆς βοηθείας τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν, καὶ τὸν ἐκήρυξαν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, ὀνομάσας τὴν μὲν Αττικὴν Ἰωνίαν, τοὺς δὲ ἐγχωρίους Ἰωνας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔκαμον ἀποικίας εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ κτίσαντες ἐκεῖ δώδεκα πόλεις, ὠνόμασαν καὶ τὴν χώραν Ἰωνίαν.

ΙΩΝ, Χῖος, τραγικὸς καὶ λυρικὸς ποιητὴς καὶ φιλόσοφος. Συνέγραψε δράματα 12. περὶ μετεώρων, καὶ συνθέτους λόγους.

ΙΩΝΑΣ, ἀρχαιότατος, εἷς τῶν προφητῶν τῶν ὁποίων αἱ προφητεῖαι σώζονται ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ. Ἔζη τὸ 824. Π.Χ. Ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀμαθῆ ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἐκ τῆς φυλῆς Ζαβουλών, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἱεροβοὰμ τοῦ β'. μέχρι τῆς τοῦ Ζαχαρίου.

ΙΩΝΣΩΝ, Ἄγγλος, πολυμαθὴς, ἠθικογράφος καὶ λεξικογράφος· ἔζη τὸ 1784. Μ.Χ.

ΙΩΣΗΠΠΟΣ Φλάβιος, ἐγεννήθη τὸ 37 Μ.Χ. εἰς Ἱερουσαλὴμ, τὸ γένος Ἰουδαῖος, ὁ πατήρ του ἦτον Ἱερεύς, ὀνόματι Ματθίας. Ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἤρχησε τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, καὶ ἔκαμε τόσας μεγάλας προόδους, ὥστε οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων τὸ 14. ἔτος τῆς

ἡλικίας του τῷ ἔκαμαν ἐρωτήματα μεγάλα τῆς θείας Γραφῆς, καὶ ἀποκρινόμενος εὐσόχως, ἐθαυμάζετο. Τὸ Ις'. ἤρχησε νὰ γίνηται γνωσὸς καὶ εἰς τὰς τρεῖς Ιουδαϊκὰς αἱρέσεις. Επειτα ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισαίων. Τὸ κε'. ἔτος τῆς ἡλικίας του ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἐγνωρίσθη ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Νέρωνος Κοππίας, τῆς ὁποίας ἔλαβε τὴν εὔνοιαν, καὶ μὲ τὸ μέσον της ἠλευθέρωσε τοὺς ϛαλέντας εἰς τὴν Ρώμην στασιαστὰς συγγενεῖς του. Επανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν εὗρεν εἰς μεγάλην ἀκαταστασίαν καὶ ἀποστασίαν κατὰ τῶν Ρωμαίων· ἐδιωρίσθη νὰ φυλάττῃ τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ισταπάτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσεν αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου προφητεύσας, ὅτι θέλει ἀνακηρυχθῆ Καῖσαρ τῆς Ρώμης, καὶ ἐλθηθεύσας μετὰ δύω χρόνους, ἠλευθερώθη παρ' αὐτοῦ, λαβὼν ἐπώνυμον Φλάβιος. Ηγαπήθη δ' ἔπειτα καὶ παρὰ τοῦ Τίτου, ὅσις τὸν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ιερουσαλὴμ. Επειτα δὲ ἐπισρέψας εἰς τὴν Ρώμην, συνέγραψε τὴν Ιϛορίαν του εἰς Ελληνικὴν διάλεκτον, τὴν δὲ Ιουδαϊκὴν Ιϛορίαν ἐτελείωσε τὸ 56. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Λέγουσιν, ὅτι ἕνεκα τῆς πολυμαθείας του ἔϛησαν εἰς τιμὴν του ἕν ἄγαλμα εἰς τὴν Ρώμην. Συνέγραψε α' τὸν Ιουδαικὸν πόλεμον εἰς βιβλία 7. β' Ιουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας βιβλία 20. γ'. περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ιουδαϊκοῦ γένους· βιβλία δύω, καὶ περὶ τῶν Μακαβαίων. Εξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1544. καὶ ἀλλαχοῦ. Η ἀρίϛη ἔκδοσις εἶναι τῆς Οξωνίας τὸ 1720. εἰς τόμους 2.

ΙΩΣΗΦ, ὁ β' αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καὶ βασιλεὺς τῶν Οὔγγρων. Τὸ 1778. ἔδωκε διαταγὴν νὰ κατοικοῦν εἰς τὸ βασίλειον ἄνθρωποι διαφόρου θρησκείας, τὸ ὁποῖον πρὸ αὐτοῦ ἦτον ἀπηγορευμένον. Εκτοτε κατῳκήθη τὸ βασίλειόν του ἀπὸ χιλιάδας Εβραίων καὶ Τούρκων. Εγινε τόπος ἐμπορίου· εἰσήχθησαν αἱ ἐπιϛῆμαι καὶ τέχναι καὶ ἡ διπλωματική. Απέθανε τὸ 1790.

ΙΩΣΗΦ ὁ Βρυέννιος, ἀπὸ τὴν Κωνϛαντινούπολιν, τὸ σχῆμα μοναχὸς, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ εἰς ἄκρον φιλόπατρις. Συνέγραψε Θεολογίαν, καὶἄλλα, ἅτινα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λειψίαν εἰς τρεῖς τόμους ὑπὸ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως. Απέθανε τὸ 1445.

ΙΩΣΗΦ Γεννέσιος, Βυζάντιος Ισοριογράφος. Συνέγραψε Βυζαντικὰ ἀπὸ Λέοντος Αρμενίου, ἕως Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος. Εξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1733. Εζη τὸ 930. Μ.Χ.

Κ

ΚΑΒΑΛΙΈΡΗΣ Βοναβεντούρας, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνο, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Γαλιλαίου, καὶ διδάσκαλος τῆς Μαθηματικῆς εἰς τὴν Βολωνίαν. Ἀπέθανε τὸ 1657.

ΚΑΒΑΛΚΆΝΤΗΣ, Ἰταλὸς, περίφημος ποιητὴς, φιλόσοφος, καὶ ἄριστος γραμματικός. Ἀπέθανε τὸ 1300. Μ.Χ.

ΚΆΒΑΛΛΟΣ Ἐμμανουὴλ, ἔνδοξος ἀπὸ τὴν Γένοβαν. Οὗτος τὸ 1513. ἐλάμπρυνε τὸ ὄνομά του μὲ τὰς Ἡρωικάς του πράξεις, ἐπειδὴ ὑπεχρέωσε τοὺς Γάλλους νὰ σηκώσουν τὴν πολιορκίαν τῆς Γένοβας, ἀπ τούτου ὠνομάσθη καὶ ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος του.

ΚΑΒΕΔΌΝΗΣ Ἰταλὸς, κάλλιστος ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Ἀννίβου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐμιμήθη καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Ἀπέθανε τὸ 1647.

ΚΑΒΌΤΗΣ, Ἀλβίζος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, περίφημος περιηγητὴς, ὅστις τὸν ιε'. αἰῶνα ἔκαμε Γεωγραφικὰς ὠφελίμους ἀνακαλύψεις.

ΚΑΒΙΕΡΔΑΣ, Γαβριὴλ, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων λυρικῶν ποιητῶν τῆς Ἰταλίας, συγγραφεὺς διαφόρων ἐπικῶν ποιημάτων, ἐξάπ περίφημος εἰς τὴν ποίησιν τῶν ᾀσμάτων. Ἀπέθανε τὸ 1637.

ΚΑΔΑΜΌΣΤΟΣ, Ἀλουΐζης, ἔνδοξος περιηγητὴς Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Τὸ 1456. ἀνεκάλυψε τὰς νήσους τοῦ Κα-πο-βέρτε, ἀκρωτήριον τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, τὰς νήσους τῆς Μαδέρας, καὶ τοῦ Ζενεγκὰλ εἰς τὴν Νεγριτίαν, ἐπαρχίαν τῆς Ἀφρικῆς· ἐπανῆλθε δὲ ἔπειτα εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου ἐξέδωκε κατὰ τὸ 464. τὴν περιγραφὴν τῶν περιηγήσεών του.

ΚΑΔΓΙΆΧ, πρώτη γυνὴ τοῦ Μωάμεθ, κατήγετο ἀπὸ τὸν δ'. βαθμὸν τοῦ Κοζὰχ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς τῶν Κουρεϊσχ, καταγομένου ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ προφήτου τῶν Ἀράβων. Αὕτη ἡ γυνὴ ὑπανδρεύθη δύω ἄνδρας πρὸ τοῦ Μωάμεθ, καὶ ἦτον εἰς ἡλικίαν 38. χρόνων, ὅταν ἔλαβε καὶ τὸν Μωάμεθ διὰ σύζυγον, ὅστις μόλις ἦτον εἰκοσιπενταετὴς· διότι κινδυνεύσασα νὰ χάσῃ τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς της, κατέφυγεν εἰς τὴν προσασίαν του, τοὺς ὁποίους ὁ Μωάμεθ ἀφοῦ ἠλευθέρωσε, αὕτη τὸν ὑπανδρεύθη πρὸς ἀμοιβὴν τῆς χάριτος, καὶ οὕτως ὁ υἱός της Ἀβδαλλὰχ ἐξάθη εἷς τῶν πλουσιωτέρων κατοίκων τῆς Μέκας. Μ' αὐτὴν ἐγέννησεν ὁ Μωάμεθ ὅλα του τὰ παιδία, ἐκτὸς τοῦ Ἰμπραΐμ, τὸν ὁποῖον ἔκαμε μὲ μίαν αἰχμάλωτον, τέσσαρα ἀρσενικὰ τοῦ ἀπέθανον μικρὰ, τὰ δὲ τέσσαρα θυλικὰ τὰ ὑπάνδρευσεν ἐνδόξως. Ἡ Φατμὰ ὑπανδρεύθη τὸν Ἀλήν, ὅστις ἐξάθη ἔπειτα ὁ δ'. Καλίφης. Ἡ Ζεϊνὰπ τὸν Ἀπου, ἥτις πεσοῦσα ἀπὸ τὴν κάμηλον ἀπέθανε. Ἡ Ρακιὰχ τὸν Οθμὰν, γ'. Καλίφην· ἥτις

ἐκάθησε δύω χρόνους μετὰ τὴν Ἐγειρα, καὶ ἀφῆκεν ἓν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐτύφλωσεν ἕνας πετεινός, καὶ ἀπέθανε. Ἡ τετάρτη Ογεμ-κολτσὺμ, ἔλαβε διὰ σύζυγον τὸν εἰρημένον Οθμὰν, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς της, καὶ ἀπέθανεν ἄκληρος. Ἡ Φατμὰ μόνον ἀφῆκε κληρονόμους τοῦ Μωάμεθ, τὸν Χασὰν, καὶ Χουσεΐν. Ὁ Μωάμεθ ἀγαπῶν μεγάλως τὴν Καδγιὰχ δὲν εἶχεν ἄλλην γυναῖκα, οὔτε παλλακίδα, ἑνόσῳ αὕτη ἔζη· ἀπέθανε τὸ 45. ἔτος τῆς ἡλικίας της, τρεῖς χρόνους πρὸ τῆς Ἐγείρας, καὶ 13. χρόνους πρὸ τοῦ Μωάμεθ.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1550. Π. Χ. καὶ ἔκτισε πόλιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Θῆβας, τὴν δὲ ἐπαρχίαν Βιωτίαν, καὶ Καδμείαν τὴν ἀκρόπολιν· καὶ ἐδίδαξεν ἐκεῖ τοὺς πολίτας του πολλὰ ἐπωφελῆ καὶ χρήσιμα. Οὗτος λέγουσιν, ὅτι ἔφερε τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν Φοινίκην, τὰ ὁποῖα ἦσαν α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. Τὰ δὲ λοιπὰ ἄλλοι μεταγενέστεροι, Παλαμήδης, καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητής.

ΚΑΔΜΟΣ ὁ Μιλήσιος, ἱστορικός. Οὗτος συνέγραψε περὶ Ορφέως, καὶ περὶ Ἰωνίας βιβλία 4.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρχελάου, Μιλήσιος, ἱστορικὸς. Ἔγραψε ἐρωτικῶν βιβλία 16.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Σκύθου, πρότερον τύραννος τῆς νήσου Κῶ, ἔπειτα τὴν ἀφῆκεν ἐλευθέραν, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Γέλωνα, τῷ ἐχρησίμευσεν εἰς μεγάλας ἐκδουλεύσεις. Ηρόδ.

ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ Μάρκος Αντώνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην· οὗτος ἐσύνθεσε ἐγκώμια τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ρώμης. Ἀπέθανε τὸ 1527.

ΚΑΖΑΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἐσάθη ἀρχιεπίσκοπος, πεῤῥίφημος ποιητὴς καὶ ῥήτωρ· συνέγραψεν ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Γαλαταῖος, τὸ ὁποῖον περιγράφει τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων. Ἀπέθανε τὸ 1556. Μ. Χ.

ΚΑΖΑΣ Βαρθολομαῖος, ἐπίσκοπος ἔνδοξος διὰ τὰ συγγράμματά του, καὶ διὰ τὸν ζῆλον, μὲ τὸν ὁποῖον ὑπερασπίζετο τοὺς Αμερικανοὺς διὰ 50. χρόνους ἐναντίον τῆς τυραννίας καὶ σκληρότητος τῶν Ισπανῶν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐφέροντο πρὸς αὐτούς. Παιδίον ἔτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Αμερικὴν μὲ τὸν πατέρα του, καὶ μὲ τὸν Χριστόφορον Κολόμβον. Τὸ δὲ 1493. ἔγινεν ἱερεύς, καὶ τὸ 1566. ἀπέθανεν εἰς τὸ Μαδρὶτ μητρόπολιν τῆς Ισπανίας.

ΚΑΖΗΝΗΣ Ιωάννης Δομένικος, Ιταλὸς, ἔνδοξος ἀστρονόμος. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα ἀστρονομικά. Ἀπέθανε τυφλὸς εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1712. εἰς ἡλικίαν 88. χρόνων.

ΚΑΪΑΦΑΣ, ἔζη ἐπὶ Χριστοῦ, ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ιουδαίαν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, ἤ δύω ἔτη πρότερον ἔκαμεν ἀρχὴν Ιωάννης ὁ Βαπτιστὴς νὰ κηρύττῃ.

ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ Στάτιος, Γάλλος, ποιητὴς κωμικὸς ἀρχαιότατος· σώζονται αὐτοῦ τεμάχια τινὰ, ἐκδοδ. ἐν Λονδίνῳ. Ἔζη τὸ 190. Π. Χ.

ΚΑΪΛΗΣ Νικόλαος, Ιταλὸς, ἔνδοξος μαθηματικὸς, καὶ ἀστρονόμος. Τὸ 1750. ὑπῆγεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς ἐλπίδος διὰ νὰ περιγράψῃ τὸν ἀσερισμὸν τοῦ Ανταρκτικοῦ πόλου. Ἀπέθανεν εἰς

ἡλικίαν 88. χρόνων.

ΚΑΪΛΙΟΣ Αὐρηλιανὸς κατήγετο ἀπὸ τὴν Αφρικὴν, ἐχρημάτισεν ἄριστος πρακτικὸς Ιατρὸς τοῦ τότε καιροῦ· μετέφρασε τὰ συγγράμματα Σωρανοῦ τοῦ Ἐφεσίου, συνέγραψε Λατινιστὶ, ἀλλὰ τὸ ὕφος του εἶναι τραχὺ, ἄμουσον καὶ τῷ ὄντι Αφρικανικόν· τὰ συγγράμματά του περιέχουσι πολλὰ ἀξιοπερίεργα διηγήματα.

ΚΑΪΜΙΟΣ Λαυρέντιος, Αγγλος περιηγητής. Εταξείδευσεν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις· ὑπῆγεν καὶ εἰς τὴν Γουϊάναν. Αντεμοίφθη πλουσίως διὰ τὰς ἐπισήμους ἀνακαλύψεις του· ἄφηκε γενικὸν Γεωγραφικὸν πίνακα τῶν ὅσων τόπων ἀνεκάλυψε. Ἔζη τὸ 1796. Μ. Χ.

ΚΑΙΜΦΑΙΡΟΣ Εγγελβρέχτης, ἐπίσημος Γεωγράφος Γερμανός. Οὗτος περιῆλθεν ἓν μέγα μέρος τῆς Ασίας καὶ τὴν Ιαπονίαν. Τὸ σύγγραμμα τούτου, καὶ ἡ τῆς Ιαπωνίας περιγραφὴ, ὑπάρχουσι μέχρι τοῦ νῦν, ὡς πρωτότυποι περιγραφαὶ ἐκείνων τῶν τόπων. Αφῆκε καὶ ἄλλα συγγράμματα· ἔζη δὲ τὸ 1692. Μ. Χ.

ΚΑΪΣΑΡ, Γάϊος Ιούλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 98. Π. Χ. ἀπὸ λαμπρὸν γένος, ἦτον εὔγλωττος καὶ ἔμπειρος εἰς τὰ πολεμικὰ· μ' αὐτὰς του τὰς ἀρετὰς εὐκόλως εἰσῆλθεν εἰς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἔλαβεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἀξιώματα. Εκυρίευσε πολλὰ μέρη τῆς γῆς, τὴν Ισπανίαν, καὶ μέρος τῆς Ελλάδος. Ενίκησε τὸν Πτολεμαῖον, καὶ ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου, τὸ ὁποῖον ἄφηκεν εἰς τὴν πολυθρύλλητον Κλεοπάτραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν υἱὸν καὶ τὸν ὠνόμασε Καισαρίωνα· ἔπειτα ἦλθεν κατὰ τοῦ Φαρνάκου, βασιλέως τοῦ Πόντου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀπέρασεν εἰς τὴν Ιταλίαν, Αφρικὴν, Ισπανίαν, καὶ θριαμβεύων ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Δικτάτωρος διὰ βίου. Εσύναξε βιβλιοθήκας, διώρθωσε τὸ μηνολόγιον τῶν Ρωμαίων, τὸ ὁποῖον μετεμόρφωσεν ὁ σοφὸς ἀστρονόμος Σωσιγένης. Αὐτὰς καὶ ἄλλας εὐεργεσίας του βλέπουσα ἡ Γερουσία ἠθέλησε, νὰ τῷ προσφέρῃ τὸ βασιλικὸν διάδημα· ἀλλ' ὁ Βροῦτος καὶ Κάσσιος φθονήσαντες τὸν ἐφόνευσαν, παρούσης αὐτῆς τῆς Γερουσίας, τὸ 56. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκ τῶν πεζῶν συγγραμμάτων του σώζεται μόνον ὁ Γαλλικὸς καὶ ἐμφύλιος πόλεμος.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΟΣ, ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Εσπούδασε εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ιατρικὴν, μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἀπέκτησε μεγάλην φήμην. Εχρημάτισεν ἀρχιατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμία εἰς τὴν Βιθυνίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ, ἐτιμήθη μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐάλεντος. Απέθανε τὸ 350. Μ. Χ. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἐρωτήματα Θεολογικὰ, καὶ Φιλοσοφικὰ 195. τὰ ὁποῖα ὁ Γλυκᾶς ἀναφέρει· Τινὲς ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς γνησιότητος αὐτῶν. Εξεδόθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1654. Μ. Χ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗΣ Ιούλιος· ἐγεννήθη εἰς

τὴν Ρώμην· ἐσάθη ἔνδοξος Καρδηνάλης. Τὸ 1444. ἐπὶ τοῦ πολέμου τῶν Γερμανῶν μὲ τοὺς Τούρκους, ἔπεσεν αἰχμάλωτος εἰς τὴν Βάρνην, καὶ καταδικασθεὶς ὑπ' αὐτῶν κατεπατήθη, ἀπὸ τοὺς ἵππους των, καὶ ἐφονεύθη.

ΚΑΙΣΑΡΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ιουλίου, καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Εγεννήθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὁποῖον ὁ Αντώνιος ἐκήρυξε βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου· ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Οκταβίου.

ΚΑΙΣΑΡΌΤΗΣ, Ιταλὸς, περίφημος ποιητὴς καὶ γραμματικός. Οὗτος μετέφρασε τὸν Ομηρον καὶ Δημοσθένην .Α. πέθανεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὸ 1808.

ΚΑΛΑΒΡΈΖΗΣ Ματθίας, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος. Εχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Λαγφράγγου εἰς τὴν Ρώμην· αἱ ὡραιότεραι εἰκόνες του εὑρίσκονται εἰς τὴν Νεάπολιν, καὶ Μάλταν. Απέθανεν εἰς τὰς Συρακούσας τὸ 1699. Μ. Χ.

ΚΑΛΑΜΙΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ελλην, καὶ γλύπτης, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐργασίαι, ἐθαυμάζοντο ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Εζη 624. Π.Χ

ΚΑΛΑΝΟΣ, Ινδὸς γυμνοσοφιστὴς, ζήσας 83 χρόνους χωρὶς νὰ ἀρρωστήσῃ ποτέ. Οὗτος ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἀπέθανε μὲ τραγικὸν θάνατον. Εδεσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς μίαν πυρκαϊὰν χωρὶς νὰ κινηθῇ διόλου· ὥσε ἐπέφερε θαυμασμὸν εἰς τοὺς παρευρεθέντας ἐκεῖ στρατιώτας, καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὴν θυσίαν του κατὰ τὸν νόμον τῶν γυμνοσοφιστῶν.

ΚΑΛΒΙΝΟΣ Ιωάννης, περιβόητος ἀντίμαχος τῆς Παπικῆς αἱρέσεως. Συνέγραψε μίαν κατήχησιν, καὶ ἓν ἕτερον σύγγραμμα, περὶ Εκκλησιαστικῆς παιδείας. Τόσην ὑπόληψιν εἶχεν εἰς τὴν Γενεύην, ὥστε τὸν ὠνόμαζαν Πάπταν τῆς Γενεύης. Απέθανε τὸ 1564.

ΚΑΛΔΕΡΟΝΗΣ Πέτρος, ἱερεὺς εἰς τὴν Ισπανίαν, ἔνδοξος ποιητής. Απέθανε τὸ 1680. Μ. Χ.

ΚΑΛΈΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Βαλὶδ, ἐξάδελφος τοῦ προφήτου τῶν Αράβων, καὶ εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ἀρχιστρατήγων τοῦ Οθωμανικοῦ Εθνους. Εσάθη νικητὴς τοῦ ἰδίου Μωάμεθ, ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Μωάμεθ τὸν ὠνόμασε, Σαϊφ-Αλλὰχ δηλαδὴ σπάθην τοῦ Θεοῦ. Ο χαρακτὴρ τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἦτο θηριώδης, ἐκάθητο καὶ ἐκοιμᾶτο πάντοτε κατὰ γῆς, χωρὶς στρῶμα, καὶ χωρὶς σκέπασμα, δὲν ἔτρωγεν ἄλλο εἰμὴ κρίθινον ψωμὶ καὶ τάταλα, καὶ ἔπινε νερὸν, ἢ ἐνίοτε γάλα. Απέθανε τὸ 642. Μ. Χ. 10 χρόνους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωάμεθ, ἐπάνω εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, καὶ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης. Ητον ἠγαπητὸς, καὶ τὸν ἐσέβοντο οἱ συμπατριῶταί του ὡς ἀνδρεῖον στρατιώτην, μέγαν στρατηγὸν, καὶ ἄξιον πολιτικόν. Από τὴν ὑπερβολικὴν θλῖψιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβαν οἱ συγγενεῖς του διὰ τὸν θάνατόν του, ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐξυράφισαν τὰ μαλία τῆς κεφαλῆς των.

ΚΑΛΕΝΔΑΡΙΟΣ Φίλιππος, γλύπτης καὶ ἀρχιτέκτων περίφημος. Διὰ τὰ προτερήματά του ὁ Δοὺξ τῆς Βενετίας τοῦ

ἔδωκε τὴν θυγατέρα του διὰ σύζυγον.

ΚΑΛΙΕΝΗΣ Παῦλος, Ἰταλὸς, κάλλιστος ζωγράφος. Ἐσπούδασε εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1588. Μ.Χ.

ΚΑΛΙΓΟΥΛΑΣ Γάϊος Καῖσαρ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀντιον τὸ 13 Μ. Χ. υἱὸς τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας, καὶ τοῦ μεγάλου Ἀγρίππα. Τοῦτον υἱοθέτησεν ὁ Τιβέριος, τοῦ ὁποίου ἔγινε καὶ διάδοχος· ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τὸ 37 Μ. Χ. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐφαίνετο χρηστὸς βασιλεὺς, ἠλευθέρωσε τοὺς φυλακωμένους, ἐκάλεσε τοὺς ἐξωρίστους εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ἐδείκνυε πολλὰς καὶ ἄλλας καλωσύνας, ὥστε ἀπὸ ὅλους τοὺς Ρωμαίους ὠνομάζετο τῶν βασιλέων παράδειγμα· μετὰ ταῦτα ὅμως ἔγινεν ἕνα τέρας τῆς φύσεως, καὶ ὑπερηφανευόμενος ἐκαυχᾶτο, ὅτι εἶναι ὁ δεσπότης τῶν βασιλέων τῆς γῆς· καὶ ζητῶν νὰ λατρεύηται ὡς Θεὸς, ἐσήκωσε τὰς κεφαλὰς τῶν ἀγαλμάτων, καὶ ἔβαλεν ἀντ' ἐκείνων τὴν ἰδικήν του. Ὁ κοδομήσας δὲ ναὸν, διώρισεν ἱερεῖς καὶ ἐδέχετο θυσίας· ἀσωτεία, ἀπανθρωπία καὶ ὑπερηφάνεια, ἦσαν τὰ πρακτικά του. Εἶχε τρεῖς ἀδελφὰς, τὰς ὁποίας εἶχε καὶ ὡς γυναῖκάς του, ἐβίαζε καὶ πολλὰς ἄλλας τῶν πολιτῶν, ἁρπάζων αὐτὰς βιαίως ἀπὸ τοὺς συζύγους των. Ἡ χύσις τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν χαρὰ πανευφρόσυνος, ἐχαίρετο νὰ βασανίζῃ, ἢ νὰ φονεύῃ ἀνθρώπους εἰς τοὺς δρόμους· ἔκλεισε τὰ σιτοδοχεῖα εὐχαριστούμενος νὰ βλέπῃ τὴν θλῖψιν τῆς πείνας· ἔφθασεν εἰς τόσην παραφροσύνην καὶ λύσσαν, ὥστε ἔλεγεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἦτο τὸ πλῆθος ὅλον τῆς Ρώμης μία κεφαλή, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τὸ κόψῃ διὰ μιᾶς μὲ τὴν σπάθην του· ἐπρόσταξε νὰ τρέφωσι τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς ἕνα οἶκον περιωρισμένα, μὲ τροφὴν ζώντων ἀνθρώπων· ἔδωκεν εἰς τὸν ἵππον του ἐπώνυμον Πονττίρικος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν ὤμνυε πολλάκις, καὶ τὸν εἶχε σύντροφον τῆς τραπέζης του, προσφέρων εἰς αὐτὸν κρασίον εἰς χρυσοῦν ποτήριον· τέλος ἐξερχόμενος μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὸ θέατρον ἐφονεύθη ἀπὸ ἕνα χιλίαρχον εἰς ἡλικίαν 29 χρόνων, βασιλεύσας περὶ τὰ τέσσαρα ἔτη. Τὸ σῶμά του ἐφέρθη βιαίως παρὰ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ ἐτάφη εἰς ἕνα κῆπον, φοβούμενοι μήπως τὸ ἁρπάσῃ τὸ πλῆθος καὶ τὸ ἀτιμάσῃ.

ΚΑΛΙΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος Αἴαντος. Ομ.

ΚΑΛΚΟΝΔΗΛΑΣ Δημήτριος, σοφὸς Ἕλλην. Ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν· οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅταν οἱ Ὀθωμανοὶ ἐκυρίευσαν τὴν πατρίδα του. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1513.

ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣ, πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Κριτία. Πλάτ.

ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ, ἄρχων ἐν Ἀθήναις.

ΚΑΛΛΙΑΝΑΞ, Ῥόδιος, πατὴρ τῶν δύω ἀρχαίων περιφήμων ἀθλητῶν, Εὐκλέους καὶ Φιλοδώρου, οἵτινες πολλάκις ἔλαβον τὸν στέφανον τῆς νίκης εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὅπου ἦσαν καὶ οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν. Πίνδ.

ΚΑΛΛΙΑΣ, Ἀθηναῖος, πλούσιος, καὶ

συγγενὴς τοῦ Ἀριστείδου.

ΚΑΛΛΙΒΙΟΣ, Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ξενοφ.

ΚΑΛΛΙΔΙΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν ἄνδρα της Πανδίωνα. Ἀπολλόδ.

ΚΑΛΛΙΈΡΓΟΣ, Ζ. Ζαχαρίας Καλλίεργος.

ΚΑΛΛΙΚΛΗΣ, Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμησάρχου. Πίνδ.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ, Σπαρτιάτης γενναῖος, ὅστις ἐπολέμησε εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, ὅπου καὶ ἐθανατώθη. Ἡρόδ.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΊΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἔνδοξος στρατηγός, διάδοχος τοῦ Λυσάνδρου εἰς τὸν πόλεμον τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ, ποιητὴς Ἑλλην· ἔζη τὸ 250. Π. Χ. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Κυρήνην, ἦνθει ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ὁ Κεντιλιανὸς τὸν ὠνόμασεν ἡγεμόνα τῶν Ἐλεγειακῶν ποιητῶν. Σώζονται τούτου 60 ἐπιγράμματα, καὶ ἓξ ὕμνοι εἰς τοὺς Θεούς. Ἐξεδόθησαν Ἑλληνολατινιστὶ εἰς δύο τόμους τὸ 1761.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ, περίφημος ἀρχιτέκτων, ζωγράφος, καὶ γλύπτης, Ἑλλην· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κόρινθον. Αὐτὸς πρῶτος ἐσχεδίασε τὴν Κορινθιακὴν λεγομένην τέχνην, λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ ἀγγείόν τι, τὸ ὁποῖον περιεσοιχίζετο ἀπὸ κλάδον τινὰ ἀκανθώδη· αὕτη ἡ ἐφεύρεσις ἐθεωρήθη ἔπειτα ὡς ἡ ὡραιοτέρα εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικήν.

ΚΑΛΛΙΜΈΔΩΝ, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Λουκ.

ΚΑΛΛΙΜΟΡΦΟΣ, Ἰατρὸς καὶ ἱστοριογράφος, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, σοφιστὴς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Συρίαν, περὶ τὰ 254. Μ. Χ. Ἐδιδάχθη εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Γαληνοῦ· ἔγραψε περὶ καλοζηλίας Ῥητορικῆς, καὶ ἱστορίαν τῆς Ἀλεξανδρείας βιβλία 10. καὶ ἕτερον περιαιρέσεων φιλοσόφων. Σώζεται ἓν σύγγραμμά του, Ἐκ τῶν εἰς τὰ πάτρια Ῥώμης ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἐπαινεῖ πολλὰ τὴν Ῥώμην, ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1641.

ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ, ῥήτωρ, Ἀθηναῖος, ὅστις συμφώνως μετὰ τοῦ Θηραμένους κατηγόρησε τοὺς δέκα στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, διότι ἄφησαν τοὺς πεσόντας νεκροὺς ἀτάφους. Ξενοφ.

ΚΑΛΛΙΠΠΟΣ, Ἀθηναῖος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Συνέγραψε διαλόγους τρεῖς. Ἑβδόμη, Φρύνιχος, καὶ Πίναξ, διήγησις περὶ τοῦ ᾅδου καὶ ἄλλα τινά.

ΚΑΛΛΙΡΡΌΗ, θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ γυνὴ τοῦ Τρωὸς, βασιλέως τῆς Τρῳάδος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἶλον, Ἀσάρακον, Γανυμήδην, καὶ Κλεοπάτραν. Ἀπολλόδ.

ΚΑΛΛΙΣΘΈΝΗΣ, φιλόσοφος, Μακεδὼν, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ

συμμαθητὴς Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅσις ἀπὸ οἰκειότητα τὸν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς τὴν αὐλήν του διὰ νὰ γράφῃ τὰ κατορθώματά του. Ανακαλυφθείσης ἔπειτα μιᾶς συνωμοσίας κατὰ τοῦ Αλεξάνδρου, ἀδίκως ἐσυκοφαντίθη ὁ Καλλισθένης ὡς συνεργὸς· ὅθεν τοῦ ἔκοψαν τὰ ἀὐτία, τὴν μύτην, καὶ τὰ χείλη, καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς ἓν κλουβίον μὲ ἕνα σκύλον, πρὸς παράδειγμα τῶν ἄλλων. Αλλ' ὁ Λυσίμαχος ὅσις συνήθιζεν ἐνίοτε νὰ ἀκούῃ τὰς διδασκαλίας του, εὐσπλαγχνισθεὶς τὴν ἀθλίαν θέσιν τούτου τοῦ δυσυχοῦς, τὸν ἔξειλε φαρμάκι καὶ ἀπέθανε. Ἔζη τὸ 340. Π. Χ.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ, Αθηναῖος ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξεν.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ, περίφημος γυνὴ ἐν Αθήναις· σύχρονος τοῦ Σωκράτους, πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀποσπάσῃ ὅλους τοὺς μαθητὰς καὶ ὀπαδούς του. Αἴλ.

ΚΑΛΛΩΝ, ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης. Παυσ.

ΚΑΛΜΟΣ ὁ Λοιφλεγγὸς ἔνδοξος περιηγητής. Οὗτος ἠρεύνησε τὴν Αμερικὴν, καὶ ἔγραψε φυσιολογίαν ταύτης. Ἔζη τὸ 1740. Μ. Χ.

ΚΑΛΟΥΒΙΝΑ Δομένικος ἀπὸ τὴν Καστιλίαν πόλιν εἰς τὸ δουκάτον τῆς Μάντοβας, νέα ὡραιοτάτη. Φαίνεται τὸ ἄγαλμά της ἐκ μαρμάρου, ἐπάνω εἰς μίαν βρύσιν εἰς τὴν πλατείαν τῆς πόλεως· ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν ἐραστήν της. Ἔζη περὶ τὰ 1500. Μ. Χ.

ΚΑΛΟΪΖΟΣ Τομάζος, Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Τουρῖνον, ἀνὴρ περίφημος. Ἐσάθη πρόεδρος τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν τῆς πατρίδος του, διευθυντὴς τοῦ σχολείου τῆς Αστρονομίας, μέλος τῆς Ιταλικῆς καὶ Γαλλικῆς ἑταιρείας. Απέθ. τὸ 1815.

ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ, Ιούλιος, Σικελιώτης ἔζη τὸ 280. Μ. Χ. Ἐκ τῶν ποιημάτων του σώζονται ἑπτὰ ἐκλογαί. Ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Μιτταυΐαν τὸ 1774.

ΚΑΛΠΡΟΤΟΣ Ιουλικνὸς, Γερμανὸς, ἔνδοξος περιηγητὴς τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς Γεωργίας εἰς τὴν Ασίαν. Αφῆκε σύγγραμμα τῶν μερῶν τούτων, τὸ ὁποῖον συντείνει μεγάλως εἰς ἀνάπτυξιν τῆς Ιστορίας, τῆς Γεωγραφίας, τῆς Εθνογραφίας, καὶ τῶν διαλέκτων τῶν τόπων τούτων· Ἔζη τὸ 1807. Μ. Χ.

ΚΑΛΧΑΣ, υἱὸς τοῦ Θέστορος, ἔχρημάτισε μάντις οἰωνοσκόπος ἄριστος. ὅστις καὶ συνεστράτευσε μετὰ τῶν Ελλήνων εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, προλέγων εἰς αὐτοὺς τὰ μέλλοντα, τὸν ἐσέβοντο κοινῶς ὅλοι οἱ Ελληνες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ομήρου.

ΚΑΜΒΥΣΗΣ, υἱὸς τοῦ Κύρου, καὶ δεύτερος βασιλεὺς τῶν Περσῶν· ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτον αἰχμαλωτίσας καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα της. Ἰδὼν εἰς τὸ ὄνειρόν του, ὅτι ὁ ἀδελφός του Σμέρδις θέλει λάβει τὸν θρόνον του τὸν ἐφόνευσε. Ηράσθη τὴν ἀδελφήν του Μυρόνην, καὶ τὴν ἐνυμφεύθη· αὕτη δὲ μίαν ἡμέραν ἐπειδὴ ἐνθυμήθη τὸν σκληρὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της Σμέρδου, καὶ ἐδάκρυσε, ὀργισθεὶς ἐναντίον της τὴν ἐκτύπησεν εἰς

τὴν κοιλίαν, καὶ τὴν ἐθανάτωσε. Ἐνῷ ἀνέβαινε τὸν ἵππον του ἔπεσε τὸ ξίφος ἀπὸ τὴν θήκην του καὶ τὸν ἐπλήγωσε καιρίως, καὶ μετ ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε.

ΚΑΜΗΝΙΑΤΗΣ Ζ. Ἰωάννης Καμηνιάτης.

ΚΑΜΙΛΟΣ Σκρόφας, ἐφευρετὴς τῆς παιδαγωγικῆς ποιητικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εὐδοκίμησε μεγάλως ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Ἔζη τὸ 1570.

ΚΑΜΙΛΟΣ Φρούριος, ἀνὴρ ἐπίσημος εἰς τὸ στρατιωτικὸν, καὶ πολιτικὸν. Ἐχειροτονήθη Δικτάτωρ, καὶ ἔφερεν εἰς ἔκβασιν ἔνδοξον τὴν πολιορκίαν τῶν Βειών, πόλεως τῆς Ἰταλίας, ἣτὴν ὁποίαν ἐπολιόρκουν δέκα ὁλόκληρα ἔτη. Μετὰ τοῦτο ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Βολούσκων, καὶ ἔπειτα ἐκίνησε τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Φαλίσκων, ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸ 396. Π. Χ. Οἱ Ρωμαῖοι ὅμως ἐφάνησαν πρὸς αὐτὸν ἀχάριστοι, καθότι ἐπειδὴ τὸν ἐσυκοφάντησεν ἕνας, ὅτι ἐξώδευσεν ἐκ τῶν λαφύρων, ἐξωρίσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς ζημίαν· ἀλλ ἡ Γερουσία γνωρίζουσα τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ μάλιστα διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τὴν ὀργὴν τῶν Γάλλων, οἵτινες ἐκίνησαν κατ αὐτῶν πόλεμον, ἀκυρώσασα τὸ ψήφισμα τῆς καταδίκης, τὸν ἀνεκάλεσε βοηθὸν τῆς πατρίδος του Ρώμης. Ἁμα ἔφθασεν ὁ Κάμιλος ἔτρεψε τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν Ρώμην, καταπαύσας καὶ τὰς στάσεις τοῦ λαοῦ, οἵτινες διαιρεθέντες εἰς φατρίας, ἤθελον νὰ βοηθήσωσι τοὺς ἐχθροὺς· ὅθεν πρὸς ἀμοιβὴν ἔλαβε τὸν Τίτλον τοῦ Γενναίου, καὶ ὠνομάσθη πατὴρ τῆς πατρίδος. Ἐκτυπήθη ἀπὸ πανώλην καὶ ἀπέθανε τὸ 365. Π. Χ. Εἰς τιμήν του δὲ μετὰ θάνατον, τὸν ἔστησαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐξ ἀγάλματος ἔφιππον.

ΚΑΜΟΕΝΣΗΣ Λοδοβῖκος, ἔνδοξος ποιητὴς Πορτογάλλος. Πολεμῶν κατὰ τῶν Οθωμανῶν ἐτυφλώθη τὸν ἕναν ὀφθαλμόν· συνέγραψε διάφορα ποιήματα, ὠνομάζετο ὁ Βιργίλιος τῆς Πορτογαλλίας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Λισβῶνα πρωτεύουσαν τῆς Πορτογαλλίας τὸ 1579. εἰς μεγάλην δυσχίαν· ἔζη ἐσχάτως ἀπὸ ἐλεημοσύνην αἰχμαλώτου τινὸς, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν Τύαν, πόλιν τῆς Ασίας εἰς τὰς Ινδίας.

ΚΑΜΟΣ Διέγος Πορτογάλλος. ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1486. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὰ παραθαλάσσια τοῦ Κόγκου, συνωδευμένος ὑπὸ τοῦ Νιρεμβεργικοῦ κοσμογράφου Μαρτίνου τοῦ Βεχαΐμοῦ.

ΚΑΜΠΑΝΕΛΑΣ Τομάζος, Ἰταλὸς, ἡλαμπρὸς φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ, Ἐκατηγορήθη ὡς αἱρετικὸς, καὶ, ὅτι ἤθελε νὰ παραδώσῃ τὴν Νεάπολιν εἰς τοὺς ἐχθροὺς· ὅθεν ἐβλήθη ἑπτάκις εἰς τὰ πλέον σκληρὰ βασανιστήρια· ἀλλ ἡ ἀθωότης του ἐθριάμβευσε· ἔμεινεν ὅμως εἰς φυλακὴν χρόνους 27. ἐλευθερωθεὶς ἀπέρασεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1639.

ΚΑΜΠΕΝΟΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος Ολλανδός. Οὗτος ἐζάλη ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν ἐν τῇ Κίνᾳ ὑποβασιλέα τῆς Φοκίας. Ἔζη δὲ τὸ 1662. Μ. Χ.

ΚΑΜΠΟΣ ἔνδοξος Πορτογάλλος· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1508. Μ.Χ. Οὗτος

περιέπλευσε τὴν Κόβαν νῆσον, καὶ ἄλλας νήσους, καὶ ἀνεκάλυψε πολλοὺς θησαυρούς· ὅθεν καὶ ἐτιμήθη μεγάλως παρὰ τῆς Πορτογαλλίας.

ΚΑΝΑΧΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. Παυσ.

ΚΑΝΔΑΝΗΣ, φιλόπονος ἀνατόμος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Οὗτος ἐλάμπρυνε τὴν τοῦ Παταβίου σχολὴν μὲ τὰς νέας εὑρέσεις του εἰς τὴν Ἀνατομίαν καὶ Φυσιολογίαν· ἔκαμε τὰ ἀξιόλογα ἐκεῖνα πειράματα, περὶ γεννέσεως, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀληθῆ θεωρίαν τῆς πέψεως καὶ ἄλλα.

ΚΑΝΔΙΔΗΣ, Ἰσαυρινὸς, περὶ τὸν πέμπτον καὶ ἕκτον αἰῶνα. Ἔγραψεν εἰς βιβλία τρία ἱστορίαν ἀπὸ τοῦ 457. ἕως 491. τῆς ὁποίας σώζονται μικρὰ τεμάχια, τὰ ὁποῖα διέσωσεν ὁ Φώτιος καὶ Σουΐδας.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, συνέγραψε δράματα, Μήδεια, Τηρεὺς, Συμμαχίαι, Μύρμηγκες, Ἀηδόνες, καὶ ἄλλα τινὰ.

ΚΑΝΟΒΑΣ Ἀντώνιος, Ἰταλὸς, περίφημος γλύπτης. Πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων του εὑρίσκονται εἰς τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Ρωσσίαν καὶ Ἀμερικήν· τὸν νομίζουσιν ὡς νέον Φειδίαν, ἐγνώριζε καὶ τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν, καὶ ζωγραφικὴν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1822. ἐτιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα αὐτοκράτορα τῆς Γαλλίας μὲ τίτλον Ἱππότου, καὶ μισθὸν ἐπὶ ζωῆς του. Ἐκ τούτου φαίνεται γεγλυμμένος ὁ Ναπολέων θαυμάσια. Ὑπῆγεν εἰς τὸ Λονδίνον, καὶ ἐτιμήθη καὶ ἐκεῖ μεγάλως παρὰ τῶν Ἀγγλων, καὶ ἀπῆλαυσε καὶ μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα.

ΚΑΝΟΣ Σεμπασιάνος, ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν, κυβερνήτης ἑνὸς πλοίου τοῦ περιφήμου περιηγητοῦ Ερνάνδου Μαγελλάνου. Ἀκολουθῶν ὁ Κάνος Σεμπασιάνος τὸν Ερνανδέτην εἰς τὰς περιηγήσεις του, ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ μεγάλῳ Ὠκεανῷ τὰς Φιλιππίνας καὶ Λαδρόνας νήσους· ἀλλὰ φονευθεὶς ὁ Ερνανδέτης ὑπὸ τῶν ἀγρίων ἐπὶ τῆς νήσου Ματάνης, περιέπλευσεν ὁ Κάνος μὲ τὸ κυβερνώμενον ὑπ' αὐτοῦ πλοῖον, τὸ Εὐελπες ἀκρωτήριον τῆς Αφρικῆς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Σιβιλλίας. Ὁ πρῶτος, ὅστις περιῆλθεν ὅλην τὴν σφαῖραν εἰς διάστημα τριῶν χρόνων, καὶ ἑνὸς μηνός, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σιβιλλίαν πόλιν τῆς Ἱσπανίας. Κάρλος ὁ πέμπτος τὸν ἐχάρισε μίαν σφαῖραν χρυσῆν μὲ ἐπιγραφὴν "ὁ πρῶτος ὅστις ἔκαμε τὴν περίοδον ὅλης τῆς γηΐνου σφαίρας" Ἀπέθανε τὸ 1522.

ΚΑΝΤΗΣ, Ἐμμανουὴλ, φιλόσοφος, ἀπὸ τὴν Προυσίαν, υἱὸς ἑνὸς Εφιππίου, ὅστις ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα, Φυσικὴν ἱστορίαν, τὴν Θεωρίαν τοῦ οὐρανοῦ, τὸ Κριτικὸν τοῦ καθαροῦ δικαιώματος, τὸ Ἠθικὸν ἐτάραξεν ὅλην τὴν Γερμανίαν· ἐξεδόθη τὸ 1781. ἀπέθανε δὲ οὗτος τὸ 1804.

ΚΑΝΩΝΟΣ, Ἀθηναῖος, ὅστις ἐξέδωκε τὸ ἰσχυρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ·

ΚΑΠΑΝΕΥΣ, ἀπὸ τὸ Ἄργος, υἱὸς τοῦ Ἱππονόου, εἷς τῶν ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν Θηβῶν.

ΚΑΠΕΛΛΟ-ΒΙΑΓΚΑ, ἔνδοξος γυνὴ ἀπὸ τὴν Βενετίαν, διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὸν τρόπον της, τὴν ἐνυμφεύθη ὁ μέγας Δοὺξ τῆς Τοσκάνης Φραγγίσκος. Ἀπέθανεν ἀπὸ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε προετοιμάσει διὰ τὸν ἀνδράδελφόν της Φερδινάνδον τὸ 1587.

ΚΑΠΕΤΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ.

ΚΑΠΗΣ Κλαύδιος, ἐφευρετὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ Τηλεγράφου. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1805.

ΚΑΠΙΛΑΧΗ, μία τῶν πλέον ἠγαπημένων γυναικῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ Καλίφης τῆς Βαβυλῶνος. Αὕτη ἐσύναξε μεγάλους θησαυροὺς, ἐπειδὴ ἦτο πολλὰ ὡραῖα, καὶ πολλὰ φιλάργυρος· ὑπεχρεώθη ἔπειτα νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν Καλίφην Ἀλιμοχτάδην, ὅστις ἐθανάτωσε καὶ τὸν υἱόν της Ἀλμοτάζην περὶ τὰ 869. Μ. Χ. μὴ θέλουσα νὰ προσφέρῃ ποσότητα μεγάλην χρημάτων, τὴν ὁποίαν ἐζητοῦσε ἀπ' αὐτήν.

ΚΑΠΙΤΩΛΙΝΟΣ, Αἴλιος, Ἱππόλυτος, Κάμιλλος, καὶ Ἰούλιος ἀδελφοὶ, Ἰταλοὶ ἀπὸ τὴν Μάντοβαν. Ἐξάθησαν ὅλοι περίφημοι ποιηταί· ὁ Αἴλιος συνέγραψε περὶ καλογήρων. Ἀπέθανε τὸ 1560.

ΚΑΠΙΤΩΝ, Λύκιος, ἱστορικός. Ἔγραψεν Ἰσαυρικὰ βιβλία 8. Μετάφρασιν τῆς ἐπιτομῆς Εὐτροπίου Ῥωμαϊστί, καὶ περὶ Λυκίας καὶ Παμφυλίας.

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ. Ζ. Ἰωάννης Καποδίστριας.

ΚΑΠΟΝΗΣ Πέτρος, περίφημος ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρλος ὁ ὄγδοος κυριεύσας τὴν Ἰταλίαν, ἠθέλησε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἤτις εἶχε παραδοθῇ μὲ συνθήκας· ὁ Καπόνης ἐκλέχθη διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν συνθηκῶν, ὅσις παρουσιασθεὶς πρὸς τὸν βασιλέα ἀνέγνωσε τοὺς νόμους μὲ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ὑπόκηται ἡ πατρίς του· ἀλλ' ὁ τολμηρότατος Καπόνης δυσαρεστηθεὶς τοὺς ἥρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχιγραμματέως, καὶ μὲ θυμὸν τοὺς ἐξέσχισε λέγων πρὸς τὸν βασιλέα, "αὐτοὺς τοὺς νόμους δὲν τοὺς δεχόμεθα, πρόσταξαι νὰ κτυπήσουν τὸ τύμπανον, καὶ ἐγὼ θέλω κάμει νὰ σταμάνουν τὰς καμπάνας.,, Αὕτη ἡ τόλμη ἐφόβισε τὸν βασιλέα, καὶ ἔδωκε τὴν πληρεξουσιότητα εἰς τὸν Καπόνην, νὰ μετριάσῃ τὰς συνθήκας κατὰ τὴν θέλησίν του· ἐκ τούτου ἔγινε καὶ παροιμία, ὅτι ἕνας Καπόνης ἡσύχασε τοὺς Γάλλους. Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸ 1494.

ΚΑΠΟΥΣ, Πρίγγιψ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κασπίας θαλάσσης. Ἐξάθη μὲ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν· ἦτο σοφὸς καὶ εὔγλωττος, πλουτισμένος μὲ πολλὰς ἀρετὰς, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Ἥλιος· ὑπερασπίζετο τοὺς πεπαιδευμένους· ἕνας ποιητὴς τὸν ἀφιέρωσεν ἓν ποίημα, καὶ αὐτὸς τὸν ἀντέμειψε μὲ 40 χιλιάδας δραχμάς. Ἐβασίλευσε χρόνους πεντήκοντα, ἔπειτα τὸν εὔγαλαν ἀπὸ τὸν θρόνον. Ἐπειδὴ δὲ ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ἐκθρο-

νήσεως τὸν ἀποκρίθησαν ὅτι ἦτον ἡ αὐσηρότης του· ὁ δὲ Κάπους ἀπεκρίθη ὅτι τοῦτο ἦτο μία πρόφασις· καθότι εἶπεν, ἐγὼ δὲν ἤθελα φθάσει εἰς αὐτὴν τὴν κατάσασιν, ἂν δὲν διετηροῦσα τόσον ἀκάθαρτον αἷμα, ὁποῖον εἶσθε σεῖς. Ἀπέθανε μετὰ ἕνα χρόνον τὸ 999. Μ. Χ.

ΚΑΡ, υἱὸς τοῦ Φορωνέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ Ασίᾳ χώρα Καρία. Ηρόδ. Λέγουσιν, ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου ἔκτισε μίαν ἀκρόπολιν καλουμένην Καρίαν ὁ τάφος του εὑρίσκεται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Κορίνθου.

ΚΑΡΑΒΑΓΙΟΣ, Μικελάγγελος Ιταλὸς περίφημος ζωγράφος. Απέθανε τὸ 1609.

ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ, ἔνδοξος καὶ περιβόητος στρατηγὸς τῶν Ελλήνων. Εγεννήθη περὶ τὰ 1775. εἰς Μαυρομάτι χωρίον τῶν Αγράφων. Μέχρι τῆς ἀνδρικῆς του ἡλικίας μετήρχετο τὴν ληστείναν, μετὰ τοῦ Κατζαντώνη ὀνομαζοῦ Αρχιληστοῦ. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ περιβοήτου Αλῆ-παᾶ τῶν Ιωαννίνων. Τὸ 1821. εἰς τὴν γενομένην κατὰ τῶν Τούρκων ἐπανάσασιν τῶν Ελλήνων, ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὰ ὅπλα κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἔπραξε μεγάλα κατορθώματα, παραλείπων τὰ πρὸ τῆς ἀρχηγίας του εἰς μικρὸν διάσημα καιροῦ ἠλευθέρωσε τὴν σερεὰν Ελλάδα ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Εκαμεν ἐκείνην τὴν ἐξιομνημόνευτον νίκην εἰς Ράχωβαν, καὶ ἀπέκλεισεν ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ Κιουταχῆ μόνον εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἤθελε βέβαια τὸν διώξει καὶ ἐκεῖθεν, ἐὰν δὲν ἐγίνετο θῦμα μιᾶς ἀπροσδοκήτου παρὰ τὴν διαταγήν του μάχης. Ο Κιουταχῆς δὲν ἐφοβεῖτο τόσον τὸ ἔθνος ὅλον τῶν Ελλήνων, ὅσον τὴν ἀξιότητα τούτου τοῦ δραστηρίου ἀνδρός. Ητον ἀγράμματος ἀλλ' ἤλκυε τὰς καρδίας τῶν στρατιωτῶν μὲ τὴν πειθὼ τῆς φυσικῆς Ρητορικῆς. Τὸ σῶμά του ἐτάφη εἰς τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἡ κυβέρνησις ἐπένθησε τὸν θάνατόν του μὲ μεγάλην πομπὴν ἐπιτάφιον.

ΚΑΡΑΚΑΛΑΣ, Μάρκος Αὐρήλιος Αντωνῖνος. Εγεννήθη ἐν Λουγδούνῳ τὸ 188. Μ.Χ. Ητον υἱὸς τοῦ Σεβήρου καὶ τῆς Ιουλίας· ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀπέθανεν ὁ πατήρ του. Εχων δὲ ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν ἀδελφόν του Γέταν, τὸν ἐμαχαίρωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός των Ιουλίας· ἔμεινε δὲ μονάρχης ὁ ἀδελφοκτόνος οὗτος, καὶ μὲ ἀπάτας ἐκέρδισε τὴν εὔνοιαν τῶν στρατιωτῶν, καὶ τὸν εδικαίωσαν καταδικάζοντες τὸν Γέταν ὡς ἐχθρὸν τῆς πατρίδος. Απερίγραπτα εἶναι τὰ κακὰ, ὅσα ἔπραξεν οὗτος ὁ τύραννος· ἐκήρυξε πανταχοῦ νά τὸν ὀνομάζουν Αλέξανδρον, ἢ μέγαν Αντωνῖνον· ἐλθὼν εἰς Αλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Αντιόχειαν ἐχρωμάτισε τὰς πεδιάδας μὲ ἀνθρώπινον αἷμα· τέλος ἑκατόνταρχός τις τὸν ἐφόνευσε τὸ 217. καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη ἔγινε χαρμόσυνος, καὶ ἀρῆκε μνήμην εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ὁμοίαν μ' ἐκείνην τοῦ Νέρωνος καὶ τῶν τούτου ὁμοίων.

ΚΑΡΑΚΟΙ, τρεῖς ἀδελφοὶ Ἰταλοὶ ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, περίφημοι ζωγράφοι, καὶ θεμελιωταὶ τοῦ σχολείου τῆς Λομβαρδίας· ἐξ ὧν ὁ μὲν Αὐγουστῖνος ἀπέθανε τὸ 1602. ὁ Αννίβας τὸ 1609. ὁ δὲ Λουδοβῖκος τὸ 1619. ἀφοῦ ἐπλούτισαν τὴν πατρίδα των, καὶ ὅλην τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὰς πολυτίμους εἰκόνας των.

ΚΑΡΑΝΟΣ, ἀπόγονος τοῦ Ηρακλέους· οὗτος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Αργείων εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ κυριεύσας μέγα μέρος αὐτῆς, ἐσύρτησε πρῶτος αὐτόθι τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Πλουτ.

ΚΑΡΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. Οὗτος ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ολυμπιάδος, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Αλεξάνδρου.

ΚΑΡΑΣ, Καλίφης τοῦ Ενδερῆ, ἔνδοξος Μουρδῆς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σουλτὰν Μουρὰτ τοῦ πρώτου. Οὗτος εὑρισκόμενος μετὰ τοῦ Οθωμανικοῦ στρατεύματος εἰς Αδριανούπολιν, καὶ κρίνων ὑπόθεσιν τινα σπουδαίαν καὶ γενικὴν ἀπέβαλε τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουλτάνου, ὅστις θαυμάζων διὰ τὸ ὄνειδος αὐτὸ τοῦ Κάρα, τοῦ ἐζήτει τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης καταισχύνης. αὐτὸς δὲ μόλην τὴν ἐλευθερίαν τῷ ἀπεκρίθη· ἐγὼ τιμῶ βέβαια τὴν μαρτυρίαν τοῦ βασιλέως μου, ἀλλὰ δὲν ἔπεται νὰ ἦναι δικαία κατὰ τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως, μήτε νὰ ἔχῃ τὸ κῦρος της εἰς αὐτὴν τὴν περίσασιν, καθότι δὲν βλέπω τὸν βασιλέα μου νὰ παρευρίσκηται ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους Οθωμανοὺς καὶ εἰς τὰς κοινὰς παρακλήσεις καὶ δεήσεις πρὸς τὸν Θεὸν Ο βασιλεὺς ἀκούων τούτους τοὺς λόγους, μετέβαλε τρόπον ἡμερώτερον καὶ δημοτικώτερον. Εκτισε δὲ εἰς Αδριανούπολιν καὶ ἕνα περίφημον ναόν.

ΚΑΡΑΪΣΙΟΣ, τύραννος εἰς τὴν Βρετανίαν. Εγεννήθη εἰς τὴν Γαλλίαν· ὑπῆρξεν ἄρισος ναυτικός· εἶχε λάβει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του ἕνα στόλον παρὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ Ερκουλίου, διὰ νὰ προφυλάττῃ τὰ παράλια τοῦ Βελγίου, καὶ ἐπειδὴ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ διά τινα συμβᾶσαν ὑποψίαν, μαθὼν τοῦτο ἔλαβε τὸν στόλον καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Βρετανίαν, ὅπου ἐνθουσιάσας τὸ ἔθνος εἰς ἀποστασίαν, ἐκηρύχθη Αυτοκράτωρ, καὶ πολεμήσας κατὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ τὸν ἐβίασε νὰ παραχωρήσῃ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Αὐγούστου. Μετ' ὀλίγον καιρὸν τὸν ἐφόνευσεν ἕνας ἀξιωματικός του τὸ 294 εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΚΑΡΒΑΓΙΑΚΗΣ· οὗτος ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης ἀνεφάνη περίφημος, δόκιμος καὶ τολμηρὸς ὁδηγὸς τῶν Ισπανῶν εἰς τὰς θαλασσοπλοΐας ἐπὶ τῆς Μεσημβρινῆς Αμερικῆς. τὸ 1546. ἀνεκάλυψε τὴν Παραγοναίαν μεγάλην πόλιν τῆς Αμερικῆς, τὴν Πλάταν ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Περοῦ, καὶ διάφορα ἐκεῖσε μεταλλεῖα.

ΚΑΡΒΑΡΟΣ Φραγγίσκος ἀπὸ τὴν Ολλάνδα. Ἔζη τὸ 1631. Μ.Χ. ἐχρημάτισεν ἔνδοξος θαλασσοπόρος, περιπλεύσας τὸν Αμαζόνιον ποταμὸν, καὶ ἀνακαλύψας πολλὰ ἄλλα μέρη ἐπὶ τὴν γῆϊνεν

σφαῖραν.

ΚΑΡΒΕΡΟΣ Αγγλος ἐπίσημος περιηγητής. Οὗτος ἐξηρεύνησε καὶ ἀνεκάλυψε τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ἀρκτικῆς Αμερικῆς· ἐπροχώρησε μέχρι τῶν ἀρκτικῶν αἰγιαλῶν τῆς Αμερικῆς, καὶ τῆς παρ' αὐτὴν κρυσαλλωμένης θαλάσσης, καὶ ἀπέδειξεν διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ὅτι δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸ δυτικοβόρειον διάπλους εὔχρηστος.

ΚΑΡΔΑΝΟΣ Γιρόλαμος Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Παυΐαν, Ιατρὸς φιλόσοφος, καὶ μέγας μαθηματικὸς· θέλων δὲ νὰ συστήσῃ ἰδιαιτέρας παραλόγους δοξασίας του, κατεδικάσθη ἀπὸ τὸ ἱερὸν δικαστήριον, καὶ ἐφυλακώθη· ἔπειτα ἐλευθερωθεὶς ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου κατεδικάσθη τὸ 1576. μεταχειριζόμενος τὴν Αστρονομίαν.

ΚΑΡΕΤΟΣ Νεαπολιτάνος τὸ γένος, ἐπιτήδειος πυροβολιστὴς, καὶ πολλὰ προσηλωμένος εἰς τὸν Αλῆ-πασᾶν.

ΚΑΡΙΝΟΣ Μάρκος Αὐρήλιος, υἱὸς τοῦ Κὰρ, ὀνομασθεὶς παρ αὐτοῦ Καῖσαρ, καὶ σαλεὶς πρὸς τοὺς Γάλλους, ἐδόθη εἰς τὰς ἀσωτίας, καὶ ἐπολέμει μὲ τὸν Διοκλητιανὸν, καὶ μετὰ πολλὰς μάχας ἐφονεύθη εἰς την Σερβίαν τὸ 285. Π. Χ. παρά τινος χιλιάρχου τοῦ ὁποίου ἐβίασε τὴν γυναῖκα.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ, Ακραγαντῖνος, ποιητὴς τραγικὸς· οὗτος ἐδίδαξε 160. δράματ.

ΚΑΡΛΗΣ Ρινάρδος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ιουστινιανούπολιν, πόλιν εἰς τὸν κόλπον τῆς Βενετίας· ἐσάθη περίφημος φυσικὸς, μαθηματικὸς, ποιητὴς, ἱστορικὸς, κριτικὸς, ἀρχαιολόγος, πολιτικὸς, Ιατρὸς, φιλόσοφος ἔνδοξος, καὶ γλαφυρὸς γραμματικὸς· ἀπέθανε τὸ 1795. εἰς τὸ Μιλάνον πάμπτωχος.

ΚΑΡΛΗΣ Κόντες Ανδρέας, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνο, καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ ἀποπληξίαν τὸ 1801· Περιῆλθε διαφόρους πολιτείας μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Ρώμη τῷ ἐφάνη ἡ ὡραιοτέρα, ὅπου διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν, καὶ συνέγραψε βιβλία ἠθικά.

ΚΑΡΛΙΝΗΣ, Ιωάννης, ζωγράφος ἀπὸ τὴν Γένοβαν, περίφημος εἰς τὸν χρωματισμὸν καὶ τὴν σκιαγραφίαν. Απέθανε τὸ 1630.

ΚΑΡΛΟΣ Λιναῖος, μέγας φυσιολόγος Σβεκός. Εχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Φυσικῆς εἰς τὴν πατρίδα του. Επεισε πολλοὺς τῶν μαθητῶν του νὰ πλουτήσωσι τὴν φυσικὴν ἱστορίαν διὰ περιηγήσεων, καὶ διὰ τοῦτο ὠφέλησε πολὺ, τὰς δύω ταύτας ἐπιστήμας, εἶον τὴν Φυσικὴν καὶ τὴν Γεωγραφίαν. (Πότε τάχα θέλει γεννήσει τινὰ Λιναῖον καὶ ἡ Ελλὰς, ἡ πατρὶς τῶν ἀρχαιοτάτων περιηγητῶν καὶ φυσιολόγων, ὅστις θέλει διασπείρει τοὺς μαθητάς του τοὐλάχιστον εἰς ἔρευναν τῆς πατρίδος του, ὅπου κρίπτονται τοσοῦτοι θησαυροὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς Αρχαιολογίας) Εζη οὗτος ὁ περίφημος φυσιολόγος τὸ 1740. Μ. Χ.

ΚΑΡΛΟΣ, Μέγας βασιλεὺς τῆς Γαλλίας· ἐσάθη εἷς τῶν μεγαλητέρων Πριγγίπων, ὅσοι ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Εὐρώπην· ἦτο καλοκἀγαθος, εὔσπλαγχνος πρὸς τοὺς πένητας, μὲ ὅλον ὅτι ἦτον ἀ-

γράμματος τὸν νομίζουσιν ὡς ἕνα τῶν συνετῶν τοῦ αἰῶνός του, ἐκ τῆς πείρας τὴν ὁποίαν ἔλαβε συναναστρεφόμενος μὲ τοὺς πεπαιδευμένους. Ἀπέθανε τὸ 814. Μ. Χ.

ΚΑΡΛΟΣ ἔννατος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον εἰς ἡλικίαν 10. χρόνων, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 24. ἀποθνήσκων μετενόει, διότι ἐβασίλευσε, καὶ διότι ἐπὶ τῆς βασιλείας του συνέβη ἐκείνη ἡ ἀποσασία, ἡ λεγομένη τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου τὴν 24. Αὐγούστου 1971. εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐφονεύθησαν 140. χιλιάδες Καλβινισταί.

ΚΑΡΛΟΣ, ιϐ'. βασιλεὺς τῆς Σβεκίας. ἐξάθη εἷς τῶν περιφήμων πολεμιστῶν. Τὰ προτερήματά του ἦσαν, ἀφοβία καὶ ἀνδρεία, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ εἶχε μεγάλην μανίαν διὰ τὸν πόλεμον, ἀδυνάτησε τὸ βασίλειόν του· οὗτος ἔλαβε μεγάλην φήμην εἰς τὴν μάχην τῆς Νάρβας, ὅπου μὲ 8. χιλιάδας στρατιώτας ἐνίκησε 50. χιλιάδας Ρώσσους. Ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Φρεδερίκου.

ΚΑΡΛΟΣ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, τῆς Σκωτίας, καὶ τῆς Ιρλάνδας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γιακώμου πατρός του πρότερον, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1625. Μετὰ 4. χρόνους συνέβησαν διαφωνίαι μετὰ τῆς συγκλήτου, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τὸ 1641. Μετὰ δὲ τὴν μάχην τοῦ Ναζέπι τὸ ἔθνος ἐκηρύχθη ἀνεξάρτητον, καὶ ὁ βασιλεὺς ὑπεχρεώθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ Οξφόρδ. καὶ μετὰ μίαν μικρὰν ἀνθίσασιν ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν λαόν, οἵτινες τὸν περιώρισαν εἰς ἕνα φρούριον· ἐπιτυχὼν εὐκαιρίαν κατέφυγεν εἰς τὴν Σκωτίαν, ἀλλὰ πάλιν ἐπιάσθη τὴν 20. Ιανουαρίου 1648. καὶ ἐφέρθη εἰς τὸ παλάτιον τοῦ ἁγίου Ιωάννου, ὅπου ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ τοπικὸν κριτήριον, οἵτινες τὸν κετεδίκασαν εἰς κεφαλικὴν τιμωρίαν τὴν 13. Ιανουαρίου 1649. εἰς ἡλικίαν 49. χρόνων. Ε. βασίλευσε χρόνους 24.

ΚΑΡΛΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ισπανίας Φιλίππου τοῦ τρίτου, Καρδινάλης καὶ διοικητὴς εἰς τοὺς λεγομένους χαμηλοὺς τόπους, ἐπαρχίαν τοῦ Βελγίου. Η Ισπανία θεωρεῖ τοῦτον τὸν Πρίγγιπα ὡς ἕνα μέγαν Ηρωα, καὶ ὡς ἕνα τῶν ἐναρέτων συμπολιτῶν της. Απέθανε τὸ 1641. Μ. Χ.

ΚΑΡΜΑΝΙΩΛΗΣ Φραγγίσκος, Ιταλὸς περίφημος ἀρχισράτηγος, υἱὸς ἑνὸς ἐγχωρίου· οὗτος εἰς τὴν νεότητά του ἔβοσκε χοίρους, ἔπειτα ἔγινε στρατηγὸς μὲ τὴν ἀνδρείαν του, καὶ μετὰ καιρὸν ἀρχισράτηγος εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Φιλίππου Βισκόντη Δουκὸς τοῦ Μιλάνου, ὅσις διὰ τὰς λαμπράς του πράξεις τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδελφήν του εἰς γυναῖκα. Αὐτὸ τὸ συνοικέσιον τοῦ ἐπροξένησε πολλοὺς ἐχθροὺς, καὶ τὸν Δοῦκα γυναικαδελφόν του. Ο Καρμανιώλης διαζόμενος ἀπέρασεν εἰς τὴν δούλευσιν τῶν Βενετῶν δυσαρεσημένος· οὗτοι δὲ ἔχοντες πόλεμον μὲ τὸν Βισκόντην, ἔδωκαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του τὰ στρατεύματά των, ὅσις τὸν ἐνίκησεν εἰς πολλὰς μάχας, καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ζητήσῃ τὴν εἰρήνην. Αλλ' οἱ Βενετοὶ ὕστερον ὑποπτευ-

θέντες, ὅτι αὐτὸς θέλει ἀναφανῆ ἐπιζήμιος πρὸς αὐτοὺς εἰς καιρὸν τῶν συνθηκῶν τῆς εἰρήνης, καὶ προσέτι διότι ἐφέρθη ὑβριστικῶς πρὸς τοὺς νομοθέτας των τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν.

ΚΑΡΜΗΛΙΤΗΣ πατὴρ Φιλίππος ὁ Αγιοτριαδίτης Ὁλλανδὸς τὸ γένος, ἐπίσημος θαλασσοπόρος· ἔζη τὸ 1629. Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε τὴν Περσίαν καὶ τὰς Ινδίας, τοῦ ὁποίου ἡ περιήγησις εἰσῆξε πολλὰ εἰς τὴν Γεωγραφίαν.

ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ, φιλόσοφος Ἑλλην· ἐσάλη εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τοὺς Αθηναίους δι' ἐπίσημον ὑπόθεσιν. Οταν ὁ Κάτων τὸν ἤκουσε νὰ ὁμιλῇ, ἔπεισε τὴν βουλὴν νὰ δώσῃ ὀγλίγωρον τέλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν, περὶ τῆς ὁποίας ἦτον ὁ λόγος, ὡς οὖσα ἐπικίνδυνος ἡ διατριβή του, ἐπειδὴ εἶχε τόσην εὐγλωττίαν καὶ δύναμιν τοῦ λέγειν, ὥστε παρέσαινε τὸ ψεῦδος ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, καὶ τἀνάπαλιν. Απέθανε τῳ 129. Π. Χ.

ΚΑΡΝΟΤΗΣ, εἷς τῶν ἀρχηγῶν ἀποσατῶν τῆς Γαλλίας· ἐσάλη περίφημος πολεμιστὴς, ὡς ὁ Ανσις Τριμοάρδος, Ροβεσπιέρης, Ναπυλέων Μπονοπάρτης, Μορόν. Οὗτος ἐκαυχᾶτο προσέτι, ὅτι ἐπροξένει τρόμον εἰς ὅλους τοὺς μονάρχας τῆς Εὐρώπης.

ΚΑΡΝΟΥΝΔΟΣ φραγγίσκος Βασκουέτης, ἐπίσημος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος περιέπλευσεν, καὶ ἐξηρεύνησε τὰ δυτικὰ βόρεια παραθαλάσσια τῆς Αμερικῆς. Ἔζη τὸ 1541. Μ. Χ.

ΚΑΡΟΖΑΣ, ἐσάλη περίφημος εἰς τὴν ἁρπαγήν. Τὸ 284. Μ. Χ. ἐκυρίευσε τὴν Βρετανίαν ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας· ἐκηρύχθη βασιλεὺς εἰς τὰ στρατεύματά του· ἐνίκησε τὸν Μαξιμιλιανὸν Ερκούλιαν εἰς διαφόρους ναυτικὰς μάχας. Ο Οσκαρης υἱὸς τοῦ Οζιανοῦ τὸν ἐπολέμησε, καὶ ὡς περίφημος ποιητὴς τὸν ἔκαμε πεῖτα ἓν ποίημα ἐπιγραφόμενον, ὁ Πόλεμος τοῦ Καρόζου.

ΚΑΡΟΣ Ανίβας, εἷς τῶν ὡραιοτέρων, καὶ γλαφυρωτέρων Ιταλῶν συγγραφέων· ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα. Απέθανε τὸ 1565. Μ. Χ.

ΚΑΡΟΣ, Μάρκος Αὐρήλιος, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐνάρετος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ναρβωνίαν πόλιν τῆς Γαλλίας, τὸ 230. Π. Χ. ἔφθασε διὰ τῆς ἀρετῆς του εἰς μέγιστα ἀξιώματα, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πρόβου τὸ 282. κατεπολέμησε τοὺς Σαρμάτας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Πέρσας, καὶ ἔκαμε Καίσαρας τοὺς δύω υἱούς του, Κάρινον καὶ Νουμεριανόν. Απέθανεν ἀπὸ κεραυνὸν, βασιλεύσας ἔτος ἓν καὶ μῆνας πέντε· ἐτιμώρησε δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοῦ αὐτοκράτορος Πρόβου.

ΚΑΡΟΝΔΑΣ, αὐσηρὸς νομοθέτης· ἐπειδὴ οἱ νόμοι του ἦσαν πολλὰ σκληροὶ διέταξεν αὐσηρὰν ποινὴν εἰς τὸν, ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ μεταβάλῃ κἀνένα, ἢ νὰ προσθέσῃ ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ· ἦτον ὑπόχρεος ὁ βουλόμενος ν' ἀναιρέσῃ, ἢ νὰ προσθέσῃ νόμον νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸ κοινὸν, καὶ νὰ ἐξελέγχῃ τὸν παλαιὸν, δικαιολογῶν τὸν νεοσυσταθησόμενον νόμον μὲ σχοινίον κρεμάμενον

εἰς τὸν λαιμόν του, ὥσε, ἂν ὁλαὰς ἤρεσκε τὴν γνώμην, ἀνεχώρει ἀβλαβής, εἰδὲ μὴ ἔπρεπε μὲ τὸ σχοινίον ἐκεῖνο νὰ κρεμασθῇ ἔμπροσθεν τοῦ Δήμου. Λέγουσιν, ὅτι οὗτος ὁ ἴδιος ἀνεκάλυψε μίαν ἀποσασίαν, καὶ ἀφοῦ καθησύχασε τὸν λαὸν, διέταξε νόμον νὰ φονεύηται εὐθὺς, ὅςις ἤθελεν ἐμβῇ μὲ ὅπλα εἰς τὰς κοινὰς συνελεύσεις· ἐπιστρέφων δέ ποτε ἀπὸ μίαν ἐξοχὴν μὲ σπάθην εἰς τὴν ζώνην του, καὶ ἀκούων ὅτι ἦτο κοινὴ συνέλευσις, εἰσῆλθε χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν σπάθην του· ὅθεν εἷς τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ τῷ εἶπεν, ὅτι παρέβη τὸν νόμον· αὐτὸς δὲ εὐθὺς ἀπεκρίθη, ἔχεις δίκαιον, καὶ τῷ ὄντι πρέπει νὰ τιμωρηθῇ τὸ σφάλμα μὲ τὸ αἷμά μου, καὶ οὕτως εὐγάζων τὴν σπάθην ἀπὸ τὴν θήκην ἐφονεύθη τὸ 440. Π. Χ.

ΚΑΡΠΕΤΗΣ Ἰάκωβος, διδάσκαλος τῆς χειρουργικῆς ἐν Βονωνίᾳ. Τὸ 1522. Μ. Χ. ἀνέτεμε τὰ σώματα δύω πτωχῶν Ἰσπανῶν, ἀποθανόντων δὶ ἀφροδίσια πάθη· συκοφαντηθεὶς δέ, ὅτι ἀνέτεμε ζῶντας τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, διὰ τὸ μῖσος τάχα πρὸς τοὺς Ἰσπανούς, κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε μετ' ὀλίγον ἐν τῇ πόλει Φερράρα.

ΚΑΡΡΕΡΙΟΣ Γεμέλιος Ἰταλὸς ἔνδοξος. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ἐπὶ πάσας τὰς Ἠπείρους, ὅπου καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη ἄγνωστα· ὅθεν ἐτιμήθη μεγάλως, διὰ τὰς ὠφελίμους του ἀνακαλύψεις. Ἔζη τὸ 1693. Μ. Χ.

ΚΑΡΣΤΕΝΟΣ Ριχάρδος ἐπίσημος ποιητὴς Δανὸς τὸ γένος. Ἐταξείδευσεν εἰς τὰ βόρεια μέρη χάριν ἀνακαλύψεων, ὅπου καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰ μέρη ἄγνωστα. Ἔζη τὸ 1610. Μ. Χ.

ΚΑΡΣΤΕΝΟΣ Νίβουρος Δανὸς τὸ γένος. Ἔζη τὸ 1761. Μ. Χ. Οὗτος ἐπορεύθη εἰς περιήγησιν τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀραβίας, καὶ τῶν Ἰνδιῶν, μετὰ διαφόρων πεπαιδευμένων Δανῶν. Ἀλλ' οἱ μὲν συνοδοιπόροι ἀπέθανον κατὰ καιρούς· αὐτὸς δὲ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολλὰς ἀξιολόγους γνώσεις τῆς Γεωγραφίας, καὶ Ἀρχαιολογίας, διὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐθαυμάσθη ὡς μέγας ἀνήρ.

ΚΑΡΤΕΛΑΪΤΗΣ Φραγγίσκος, ποιητὴς ἔζη πρὸ τοῦ Τάσου· ἐσύνθεσεν ἓν Ἰταλικὸν ποίημα διὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τῆς Κακιλίας. Ὁ Τάσος τὸν ἐγκωμιάζει μεγάλως· τὸ ποίημά του ἐτυπώθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1598. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΚΑΡΤΕΡΕΤΗΣ Φίλιππος Ἄγγλος, ἀνακαλυπτὴς ἔνδοξος· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1766. Μ. Χ. Αἱ ἀνακαλύψεις αὐτοῦ ὑπῆρξαν ἀξιόλογαι· διότι αὐτὸς εὗρε πάλιν τὸ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ Μενδανία ὑπ' οὐδενὸς ἐπισκεφθὲν ἀρχιπέλαγος τοῦ καυροῦ (Σαντακρούξ) ὀνομάσας αὐτὸ κατὰ τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης Καρλότας. Ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς νέας Βρεταννίας, καὶ νέας Ἰρλανδίας πορθμὸν· ἐξιχνίασε πάντα τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Ἰρλανδίας. Ἀνεκάλυψε τὰς Ἀδμηραλίας νήσους, καὶ προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τῶν πρὸ αὐτοῦ πολλὰ μέρη τῶν πα-

ραθαλασσίων τῆς Μαγινδανάου καὶ τῆς Κλέβης.

ΚΑΡΤΈΣΙΟΣ Ρενάτος, φημισμένος φιλόσοφος, καὶ μαθηματικὸς, εἰς τὰς ἀρχὰς ἦτο τεχνίτης τῶν ὅπλων, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐδίδαξε περὶ Φυσικῆς. Ἀπέθανε τὸ 1650. Μ.Χ.

ΚΑΡΤΙΕΡΗΣ Ἰάκωβος, ἐπίσημος περιηγητὴς Γάλλος. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε τὸν ποταμὸν τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου, καὶ τὴν Κάναδαν, ὅπου ἐβεβαίωσε τὴν πρώτην ἐπὶ τοῦ Νέου κόσμου Γαλλικὴν ἀποικίαν.

ΚΑΪΩΝ Φραγγίσκος Ὀλλανδὸς θαλασσοπόρος ἔνδοξος· περιελθὼν τὴν Ἰαπωνίαν εἰς τὴν Ἀσίαν, τοῦ ὁποίου ἡ περιηγήσις ἐχάθη κατὰ πολλὰ ἐπωφελῆς. Ἔζη τὸ 1640. Μ.Χ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τρῳάδος, καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἑλένου. Ἐσπούδασε τὴν Μαντικὴν· προεῖπε τὸν μέλλοντα ἀφανισμὸν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἐλθοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν Κλυταιμνίστραν ἀφοῦ πρότερον προεῖπε διὰ τῆς Μαντικῆς τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ομ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων. Μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, καὶ μετὰ τὴν ἐν Ἰψῷ μάχην ἀπεκατέστη βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Οὗτος ἐκυρίευσε τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ὑπέταξε πολλὰς ἐπαρχίας.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ Βάσσος· συνέγραψε διὰ προσαγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, μίαν συλλογὴν ἐπιτομῶν διαφόρων συγγραφέων, περὶ Γεωργικῆς τοῦ Β'. γ'. καὶ δ'. αἰῶνος Μ.Χ.

ΚΑΣΣΙΟΔΩΡΟΣ, Ἰταλὸς, περίφημος Γερουσιαστὴς, καὶ εἷς τῶν κλασικῶν συγγραφέων τοῦ ε'. αἰῶνος. Ἀπέθανε τὸ 562.

ΚΑΣΣΙΟΣ Σπούριος, ἵππαρχος τῶν Ρωμαίων τὸ πρῶτον, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ Ὑπατος ἐν Ἰταλίᾳ. Ἐστράτευσε κατὰ τῶν Σαβίνων τρὶς, καὶ ἐθριάμβευσε δὶς· σοβαρὸς δὲ ὢν καὶ βαρὺς ἔκαμεν ἐχθροὺς, καὶ κατηγορηθεὶς ὅτι σκοπεύει νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν, κατεκρημνίσθη ἀπὸ τὸ Ταρπήϊον ὄρος τὸ 485. Π.Χ.

ΚΑΣΣΙΟΣ Φῆλιξ. Ἰατρὸς καὶ σοφιστὴς. Ἤνθει ἐπὶ Τιβερίου καὶ Αὐγούστου τῶν Αὐτοκρατόρων· συνέγραψε προβλήματα περὶ ζώων καὶ τετραπόδων. Ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1653. μετὰ τοῦ Θεοφυλάκτου.

ΚΑΣΣΙΦΟΝΗ, θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως, τὴν ὁποίαν λέγεται, ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τηλέμαχος, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐφονεύθη.

ΚΑΣΤΗΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος ποιητὴς Ἰταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μοντεφιασκόνε πόλιν τῆς Τοσκάνης. Τὸ φιλοσοφικόν του ποίημα ἐπιγραφόμενον, τὰ Ζῶα ὁμιλοῦν, τῷ ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια

τὸ 1805.

ΚΑΣΤΈΛΗΣ Μπενεδέτος ἔνδοξος μαθηματικὸς, καὶ μαθητὴς τοῦ Γαλιλαίου. Νομίζεται ὡς πατὴρ καὶ πλάστης τῆς δροσατικῆς καὶ ὑδραυλικῆς τῆς νεωτέρας. Τὰ κυριώτερα συγγράμματά του εἶναι πρῶτον, Μέτρον περὶ τῶν ῥεόντων ὑδάτων· δεύτερον, Ἀποδείξεις Γεωμετρικαὶ· τρίτον Ἀπολογία τοῦ Γαλιλαίου. Ἀπέθανε 1650. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΙΛΙώΝΗΣ Μπαλδασσάρης Ἰταλὸς ἐγεννήθη εἰς τὴν Μάντοβαν, σοφὸς γραμματικὸς, ἄξιος πολιτικὸς, καὶ λαμπρὸς ποιητὴς, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἰταλικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Λατινικήν. Τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον Αὐλικὸν, τὸ ἐπωνόμασαν χρυσοῦν βιβλίον. Ἀπέθανε τὸ 1529. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΈΛΝΑ Εὐρικέτα, Κοντέσα Γαλλὶς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα, καὶ τραγῳδίαι Γαλλικά. Ἀπέθανε τὸ 1716. Μ.Χ.

ΚΆΣΤΡΟΣ Φραγγίσκος, ἔνδοξος Πορτογάλλος, περιηγητὴς γεωγράφος. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὴν νῆσον Μ.νδάναον καὶ ἄλλας μικρὰς νήσους, καὶ ἔγραψε γενικὴν αὐτῶν τοπογραφίαν. Ἔζη τὸ 1538. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΡΟΎΤΣΙΟΣ, Ἰταλὸς, περίφημος στρατηγός. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν συγγενῶν του εἰς ἡλικίαν 20. χρόνων, ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εὐνοήθη μεγάλως ἀπὸ τὸν βασιλέα Εδοάρδον. Εὐγενής τις ἀπὸ φθόνον τοῦ ἔδωκε μίαν ἡμέραν ἓν ῥάπισμα, αὐτὸς δὲ εὐθὺς τὸν ἐφόνευσε, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὑπεχρεώθη πάλιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὁ Αὐτοκράτωρ Λουδοβῖκος τὸν ἔκαμε γερουσιαστὴν τῆς Ῥώμης, καὶ Πρίγγιπα τῆς Λούκας. Ἀπέθανε τὸ 1328.

ΚΆΣΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Λακκωνίας καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκος, περίφημος Ἥρως τῆς ἀρχαιότητος, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς τέχνης καὶ πολλὰ φιλάνθρωπος. Καλοῦνται οἱ αὐτοὶ καὶ Διόσκουροι.

ΚΆΣΤΩΡ, Ῥόδιος, ῥήτωρ, ἐπωνομάσθη φιλορωμαῖος. Ἔγραψεν ἀναγραφὴν τῶν θαλασσοκρατησάντων εἰς δύω βιβλία. Χρονικὰ ἀγνοήματα, περὶ ἐπιχειρημάτων βιβλία 9. Περὶ πειθοῦς βιβλία 2. Περὶ τοῦ Νείλου καὶ περὶ τέχνης Ῥητορικῆς.

ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΌΣ Ἰωάννης, υἱὸς τοῦ διοικητοῦ τῆς Πελοποννήσου Κατακουζηνοῦ. Ἔζη τὸ 1375. Οὗτος ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐπιστημῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς πολεμικῆς, ὥστε διὰ τῆς προκοπῆς του ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ Νέου, ὅστις ἀποθανὼν ἀφῆκε δύω υἱοὺς Ἰωάννην καὶ Μανουὴλ, ὁ πρεσβύτερος τῶν ὁποίων ἐκηρύχθη βασιλεὺς, καὶ ὡς ἄπειρος ἔτι ἐδιωρίσθη ὁ Κατακουζηνὸς ἐπίτροπός του, φροντίζων ἐντοσούτῳ καὶ τὰ περὶ ἀνατροφῆς τούτων τῶν δύω ἀδελφῶν, καὶ διοικῶν μόνος του τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῆς ἀφηλικίας τοῦ βασιλέως. Περὶ τὸ 1350 αὐξηθέντος τοῦ διαδόχου παρέδωκε τὴν βασιλείαν εἰς αὐτὸν, δοῦς καὶ τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα· αὐτὸς δὲ ἀ-

φῆκε τά βασίλεια, ἀνεδέχθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρο τοῦ Αθωνος περὶ τὸ 1354. μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ματθαίου μετονομασθεὶς Ιωάσαφ. Αφῆκε δὲ συγγράμματα. α'. Βυζαντινῆς ἱσορίας βιβλία 4. β'. περὶ τῆς χριστιανικῆς πίσεως κατὰ τῶν ἀπίσων. γ'. λόγους 4. κατ' αὐτῶν. Η Ισορία ἐξεδόθη ἐν Ιγγολσαδίῳ τὸ 1603. καὶ ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις, ὡσαύτως καὶ ἑρμηνεία εἰς τὸ ἅσμα τῶν ἁσμάτων τοῦ υἱοῦ του Ματθαίου.

ΚΑΤΕΛΗΣ Ιωάννης, υἱὸς ἑνὸς πραγματευτοῦ εἰς τὰ Παρίσια, μαθητὴς τῶν Ιεζουϊτῶν, ὅσις τὴν 24. Δεκεμβρίου 1594. ὧν εἰκοσαετὴς περίπου τὴν ἡλικίαν ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν βασιλέα Ενρίκον τὸν δ'. ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπέτυχε καιρίως, καὶ τὸν ἐπλήγωσεν εἰς τὸ σόμα μὲ ἀποβολὴν ἑνὸς ὀδόντος. Εσυλλήφθη δὲ καὶ ἐφονεύθη μὲ τὰ σκληρότερα κολασήρια.

ΚΑΤΙΛΙΝΑΣ, Λούκιος, εἷς τῶν πρώτων γενῶν τῆς Ρώμης, κατηγορηθεὶς δημοσίᾳ, ὅτι ἔφθειρεν οἰκιακὴν παρθένον, καὶ ὅτι ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ορα Σύλλας. Τοῦτον ἀπέφυγε διὰ δωροδοκίας· εἶχε λάβει δικαιώματα εἰς τὴν πατρίδα του. Παρουσιασθεὶς ποτε διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Υπατίας ἀπέτυχε, ἐναντιουμένου τοῦ Κικέρωνος, τὸν ὁποῖον ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ φονεύσῃ, ἀφοῦ πρῶτον λάβῃ συνωμοτας, τοὺς ὁποίους συνήθροιζε προ πολλοῦ νὰ κατακαύσῃ τὴν πόλιν, καὶ μὲ τὴν σπάθην εἰς τὰς χεῖρας νὰ κάμῃ τοὺς σκοπούς του· ἀλλὰ μαθὼν τοῦτο ὁ Κικέρων παρὰ τῆς Φουλβίας ἐρωμένης ἑνὸς τῶν συνωμοτῶν ἀνεκάλυψε τὸν ὀλέθριον σκοπὸν τοῦ Κατιλίνα, ὅσις κατηγορηθεὶς ἐπὶ τῆς Γερουσίας, εἶπεν, ὅτι θέλει σβέσει ὑπὸ τὰ ἐρίπεια τῆς Ρώμης τὴν πυρκαϊὰν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἔρριψαν· ἀλλ' ὁ Κικέρων ὀλίγον φροντίσας περὶ τῶν ἀπειλῶν του ἠγρύπνει εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως· ἐπειδὴ δὲ περιέπεσαν γράμματα τῶν συνωμοτῶν, ἐφόνευσαν ἐξ αὐτῶν πέντε· ὁ δὲ Κατιλίνας εἰς μάτην ἀπελογεῖτο προβάλλων γένους λαμπρότητα, καὶ ἀνδραγαθήματα τῶν προγόνων· βλέπων δὲ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τῶν πολιτῶν κορυφουμένην, ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν Ρώμην, καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ετρουρίαν εἰς τὸν ἐκεῖσε στρατὸν μὲ ἀπόφασιν νὰ κατορθώσῃ τι εἰς ἐκδίκησιν. Ο δὲ Αντώνιος συνύπατος ὢντοῦ Κικέρωνος ἔσειλε κατ' αὐτοῦ τὸν Πετρήϊον ὑποστρητηγόν του, τὸν ὁποῖον πολεμῶν ὁ Κατιλίνας μὲ ἀπελπισίαν, καὶ νικηθεὶς ἐφονεύθη κατὰ τὸ 62. Π. Χ. Οὗτος ὁ ἀνὴρ ἂν μετεχειρίζετο τὴν δραστηριότητα καὶ ζωηρόν του αἴσθημα εἰς τὸ καλὸν τῆς πατρίδος, ἤθελεν ἀναφανῆ ὁπρῶτος Ηρως τῆς ἐποχῆς του· ἀλλ' ἐφάνη διεφθαρμένης καὶ κακῆς ψυχῆς ἄνθρωπος.

ΚΑΤΟΪΛΛΟΣ, Γάϊος Βαλέριος, Ιταλὸς, περίφημος ποιητὴς Λατῖνος· ἔζησε διὰ βίου πτωχὸς, καὶ ἀπέθανε τὸ 59. Π. Χ. Εἶχεν ὑπάγει νέος ὢν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου συνανεγράφη μὲ τοὺς ἐνδοξο-

τέρως, οἷον Ἰούλιον Καίσαρα, Κικέρωνα καὶ λοιποὺς τοῦ τότε καιροῦ.

ΚΑΤΩΝ Μάρκος, ὁ λεγόμενος Κήνσωρ, σοφὸς, ἀνθηρὸς ῥήτωρ, φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Καμπανίαν. Συνέγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ διεσώθησαν· ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ῥώμης, καὶ τὸ περὶ Γεωργικῆς, καὶ ἕν ἕτερον περὶ Ῥητορικῆς. Ἐχρημάτισε καὶ κριτὴς καὶ ἐτιμώρησε πολλοὺς εὐγενεῖς ἀτακτοῦντας. Ἀπέθανε τὸ 148. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 86. χρόνων.

ΚΑΤΩΝ τῆς Οὐτρίκης, ἀπέθανεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἐν Ἀφρικῇ· οὗτος ἔδειξε μέγα πατριωτισμὸν, καὶ ἀρετὴν μέχρις ἠρωϊσμοῦ, ὅτε τὸν ἐπρόσφερεν ὁ Ὑπατος Γάλλιος δῶρα στρατιωτικὰ, καὶ δὲν τὰ ἐδέχθη λέγων, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος τῶν τοιούτων. Ἀφοῦ δὲ ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ θησαυροφύλακος, δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ θησαυροῦ τὸν μισθὸν, τὸν ὁποῖον ὁ Σύλλας εἶχε νομοθετήσει νὰ δίδηται εἰς τοὺς δορυφόρους του. Ἔζη δὲ κατὰ τοὺς στωϊκούς, τὴν Φιλοσοφίαν τῶν ὁποίων ἐνηγκαλίσθη κατὰ τὸ θεωρητικὸν, καὶ πρακτικὸν· καθότι ἐπηγγέλλετο νὰ ἦναι τῷ ὄντι, παρὰ νὰ φαίνηται ἄνθρωπος· ὥστε ὅσον ὀλιγώτερον ἐπεθύμει τὴν δόξαν, τόσον αὕτη ἐφαίνετο μᾶλλον νὰ τὸν ζητῇ. Ἐζήτει δὲ τὰ ἀξιώματα διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὰς καταχρήσεις· ἔγινε δήμαρχος, διότι ἐκατηγίνετο ἕνας πονηρὸς νὰ γίνῃ. Ἐνώθη μετὰ τοῦ Κικέρωνος κατὰ τοῦ Κατιλίνα τὸ 62. Π. Χ. καὶ μετὰ τῶν χρηστῶν πολιτῶν κατὰ τοῦ Καίσαρος, ἠναντιώθη κατὰ τῶν καταχρήσεων τοῦ Πομπηΐου καὶ Καίσαρος, ὅτε οὗτοι οἱ δύω ἦσαν ἑνωμένοι· ἀφοῦ ὅμως διεῤῥάγησαν ἔλαβε τὸ μέρος τοῦ Πομπηΐου. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Φαρσάλῳ μάχην, ἀφοῦ πλέον ἐβεβαιώθη ἡ τύχη τῆς Ῥώμης, ἐπεριωρίσθη μόνος του εἰς τὴν Οὐτρίκην, διὰ νὰ ἀποθάνῃ· καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε τοὺς υἱούς του καὶ φίλους του, καὶ ἀπέρασε τὴν νύκτα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, περὶ Ἀθανασίας ψυχῆς, ἀποκοιμηθεὶς ὀλίγον καὶ ἐξυπνήσας ἔλαβε τὸ ξίφος, καὶ τὸ ἔχωσεν εἰς τὸ σῶμά του κατὰ τὸ 45. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 48. χρόνων.

ΚΑΪΣΤΡΙΟΣ, ἀρχαῖός τις Ἕλλην Ἥρως, ὅστις εἶχεν ἴδιον δωμὸν πλησίον τοῦ Καΐστρου ποταμοῦ ἐν Ἰωνίᾳ. Στέφ.

ΚΑΦΟΥΡΗΣ Ακσίδης, ἔνδοξος ἀχμάλωτος Αἰθίωψ τὸ γένος, ὅστις μὲ τὴν ἀξιότητά του ἔγινε βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Ὁ αὐθέντης του Ακσίδης, προτοῦ νὰ ἀποθάνῃ τὸν ἔκαμεν Ὕπαρχον τῆς βασιλείας του, καὶ ἐπίτροπον εἰς τὰ τέκνα του. Ἦτο φιλάνθρωπος, ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους, ὧν καὶ αὐτὸς μέτοχος μικρᾶς παιδίας. Ὁ Ενδοξος Ποιητὴς τοῦ Μοντανάπη τὸν ἐγκωμιάζει μεγάλως εἰς τὰ συγγράμματά του. Ἀπέθανε τὸ 967. Καφούρης Αραβιστὶ λέγεται ἡ Κάμφορα· ἔλαβε δὲ τὸ ἐπώνυμον Ακσίδης ὡς διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ακσίδου, ὅστις τὸν εἶχεν ἀγοράσει διὰ 18. Χρυσᾶ φλωρία.

ΚΑΧΟΤΗΣ Σεβασιανὸς, ἐπίσημος Γεωγράφος καὶ περιηγητής. Ἔζη κατὰ

τὸν χρόνον 1497. Μ. Χ. Οὗτος ἦν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Ἀγγλίας ἐστάλη πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων· ὅθεν προχωρῶν πρὸς Ἄρκτον, ἀνεκάλυψε τὴν Νεοφουτλανδίαν, τὴν Λαβραδόρα, καὶ τὰ ἀνατολικὰ παραθαλάσσια τῆς Ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς, μέχρι τῆς Φλορίδος.

ΚΕΒΗΣ, πολιτικὸς, ἱστορικὸς, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς τοῦ 17. αἰῶνος· συνέγραψε περὶ διαφόρου ὕλης. Αἱ Τραγῳδίαι του εἶναι περίφημοι.

ΚΕΒΗΣ, ἔζη τὸ 449. Π. Χ. εἰς τὰς Θήβας, ὁ πιστότατος ὀπαδὸς τοῦ Σωκράτους. Συνέγραψε τρεῖς διαλόγους, ἐξ ὧν ὁ εἷς ὁ καὶ Πίναξ ἐπιγραφόμενος ἀπεσώθη· κρίνεται ὅμως ὑπό τινων ὡς νόθος· διότι ὑποθέττουν ὅτι προσετέθησαν εἰς αὐτὸν περικοπαί τινες ὑπό τινος νεωτέρου. Ἐξεδόθη Ἑλληνολατινιστὶ ὑπὸ Κωνσταντίνου Λασκάρεως ἐν Βενετίᾳ, παρὰ τῷ Ἀλδῳ τὸ 1512. καὶ παρ' ἄλλων ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις, μετὰ τῶν χρυσῶν ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου, καὶ τῆς Ἀραβικῆς παραφράσεως.

ΚΕΒΡΙΩΝΗΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ομ.

ΚΕΔΡΗΝΟΣ, ὁ Γεώργιος, ἦτο μοναχός. Συνέγραψε χρονολογίαν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι μία συλλογὴ διαφόρων ἄλλων συγγραφέων. Ἐκ τοῦ συγγράμματός του ἀποδεικνύεται, ὅτι εἶχε μικρὰν ἰδέαν τῆς παλαιᾶς Ἱστορίας. Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ξυλάνδρου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1566 καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1647.

ΚΕΕΛΕΓΓΗΣ Βιλχάλμος ἐπίσημος ὁδοιπόρος ἀπὸ τὴν Ολλάνδαν. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1607. Οὗτος ἐταξείδευσεν ἐκ δευτέρου τὰς Ινδίας, μετὰ τοῦ Πέτρου Βιλχάλμου, διὰ νὰ γνωρίσῃ ἀκριβέστερον τοὺς τόπους τούτους, καὶ νὰ ςηρίξωσι τὴν ἐμπορικὴν αὐτῶν δύναμιν ἐκεῖ οἱ Ολλανδοί.

ΚΕΗΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν ποιητὴς ἔνδοξος τοῦ αἰῶνός του. Συγκρίνεται μὲ τὸν Πετράρχην. Ἀπέθανε τὸ 1507. Μ-Χ.

ΚΕΪΛΟΣ-Ιῶρνσιολόγος καὶ μαθηματικὸς ἄριστος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Ἐκαμε παρατηρήσεις ἀξιολόγους, εἰς τὰς τῶν μυῶν κινήσεις, καὶ τὴν τοῦ αἵματος ποσότητα, εἰς τὴν ταχύτητα τῆς τούτου κυκλοφορίας, εἰς τὸ βάρος ὑφοῦ πιέζεται ἐν τῷ πνεύμονι. κτλ. Παρετήρησεν, ὅτι τὸ σῶμα διαπνέει περισσότερον τὴν ἡμέραν παρὰ τὴν νύκτα, ὅτι ἡ ἐκκρησις τοῦ οὔρους ὑπερτερεῖ τὴν διαπνοὴν κατὰ τὸ ποσόν. ὅτι καὶ αἱ δύω αὗται ἐκκρίσεις αὐξάνουσιν ἢ ἐλαττοῦνται χωρὶς κἀμμίαν βλάβην τῆς ὑγίας. Ἐπιβεβαίωσεν, ὅτι οἱ πόροι τοῦ σώματος ἐκροφοῦσι τὴν ὑγρότητα τῆς Ατμοσφαίρας. Τὰ τούτου πειράματα, περὶ διαπνοῆς, ἐπιγραφόμενα διαφέρουσι τῶν τοῦ Σκετορίου,

ΚΕΚΡΩΨ, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέροντα δύω ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Ατικῆς.

ΚΕΚΡΩΨ Αἰγύπτιος, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του μὲ πόλεμον, καὶ φύ-

γων ἀπὸ ἐκεῖ μέτινας οἰκογενείας, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ κτίσεως κόσμου 2426. οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς τὸν ἐδέχθησαν φιλοφρόνως, καὶ ὁ βασιλεὺς Ακταῖος τῷ ἔδωκε τὴν κόρην του Αγραυλον εἰς γυναῖκα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του, καὶ συνάξας ὅλους τοὺς κατοίκους εἰς 12. πόλεις ἔκτισε καὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Κεκροπίαν· ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου καὶ ἐδίδαξε τοὺς ἀγρίκους τὴν θρησκείαν, ᾠκοδόμησε εἰς ὅλα τὰ μέρη ναοὺς καὶ βωμούς, τοὺς περιώρισεν εἰς γάμον, ὅσις ἕως τότε ἦτον ἄγνωστος εἰς αὐτούς, καὶ ἐπομένως τὰ τέκνα δὲν ἐγνώριζαν τοὺς γονεῖς· τοὺς ἐδίδαξε νὰ ἐνταφιάζωσι τοὺς νεκρούς, καὶ νὰ σπέρνωσι σῖτον ἐπὶ τοῦ τάφου των, ἐφύτευσεν ἐλαίας, καὶ τὰς ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Αθηνᾶν· τοὺς ἐδίδαξε τὴν Ναυτικὴν καὶ τὸ ἐμπόριον· ἐβασίλευσε χρόνους 50. καὶ ἀπέθανε· τὸν ἐνταφίασαν δὲ εἰς τὸν ναὸν τῆς Αθηνᾶς. Εἶχεν ἕνα υἱὸν ὀνομαζόμενον Ἐρεχθέα, καὶ τρεῖς θυγατέρας Αγραυλον, Ηρσην, καὶ Πάνδροσον· ἡ σύζυγός του ὠνομάζετο Αγραῦλος. Ο Κέκροψ ἐκατοίκησεν εἰς τὴν Ατικὴν, ὁ Κάδμος ἀπὸ τὴν Φοινίκην ἐπαρχίαν τῆς Συρίας εἰς τὴν Βιωτίαν ἐπαρχίαν τῶν Θηβῶν, ὁ δὲ Δανα ὸς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Αργολίδα. Οὗτοι οἱ τρεῖς φαίνονται ὅτι ἐσάθησαν οἱ πρῶτοι θεμελιωταὶ τοῦ κοινονικοῦ βίου εἰς τὴν Ελλάδα. Ζ Κάδμος'. καὶ Δαναός.

ΚΕΚΡΩΨ Πυθαγόρειος φιλόσοφος καὶ ποιητὴς, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Απολλοδώρου.

ΚΕΛΑΙΝΩ, μ α τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Υπέρβιον. Απολ..

ΚΕΛΕΗΣ, εἷς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι συνέπλευσαν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Σικελίαν, θανατωθεὶς αὐτόθι εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Εγεσέων μάχην. Ηρόδ.

ΚΕΛΕΣΤΙΝΟΣ ὁ τρίτος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην. Εκλέχθη Πάππας. ἐνῷ δὲν ἦτον οὔτε Ἱερεὺς· τὴν πρώτην ἡμέραν ἔγινεν Ιερεὺς, τὴν δευτέραν Επίσκοπος, καὶ ζτὴν τρίτην ἐξεφάνωσε τὸν Αὐτοκράτορα Ενρῖκον τὸν ἕκτον, καθήμενος ὑπεριφάνως ἐπὶ τοῦ Παπτικοῦ θρόνου, ἔβαλε τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅσις κλίνας γόνυ ἔμπροσθέν του ἔβαλεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν στέφανον, ἔπειτα ὁ ἴδιος Πάππας ἐκτύπησε τὸν στέφανον μὲ τὸν πόδα του καὶ τὸν ἔρριψε κάτω, θέλων ν' ἀποδείξῃ μὲ τοῦτο, ὅτι εἶχε τὴν ἐξουσίαν εἰς περίσασιν νὰ τοῦ τὸν ἀφαιρέσῃ. Απέθανε τὸ 1198.

ΚΕΛΙΝΗΣ Μπεμβενοῦτος, πολίτης Φλωρεντῖνος· ἦτο χρυσοχόος, ζωγράφος Γλύπτης περίφημος, καὶ καλὸς γραμματικός. Συνέγραψε τὴν Ιστορίαν τῆς ζωῆς του, καὶ ἕνα περίφημον σύγγραμμα τῆς Γλυπτικῆς. Απέθανε τὸ 1570. Μ. Χ.

ΚΕΛΣΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐδώρου, φιλόσοφος. Εγραψε συναγωγὴν τῶν δογμάτων ὅλων τῶν φιλοσοφικῶν αἱρέσεων.

ΚΕΛΣΙΟΣ ἀστρονόμος Σβεκὸς τὸ γένος. Ἔζη τὸ 1740. Μ.Χ. Οὗτος ἀκολουθήσας τὴν καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν τοῦ πολικοῦ κύκλου ἐπὶ τὴν Λαπωνίαν τὸ 1736. προσεπεκύρωσε τὴν τοῦ Νεύτωνος περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς θεωρίαν, καὶ προσέτι προσδιώρισεν ὀρθῶς πολλῶν τόπων θέσεις, καὶ ἐξεφήνισε τοὺς ἐξετασθέντας ὑπὸ τῶν περιηγητῶν τόπους.

ΚΕΛΣΟΣ Κορνήλιος, πρῶτος Ἰατρὸς τῶν Λατίνων, ἀνὴρ πολυμαθέστατος. Ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου τὸ 20. Μ. Χ. καὶ Τιβερίου τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἀμφιβάλλουσι τινὲς παραλόγως, ἂν αὐτὸς ἦτο καὶ κλινικὸς Ἰατρὸς, ἢ μόνον θεωρητικός. Συνέγραψεν οὐ μόνον περὶ Ἰατρικῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ Ῥητορικῆς, Τακτικῆς καὶ Γεωργικῆς. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται μόνον τὸ περὶ Ἰατρικῆς καὶ Χειρουργικῆς, κατὰ πάντα λόγον ἐξαίρετον σύγγραμμα· καθότι περιέχε τὰ πλέον οὐσιώδη καὶ ἀξιόλογα τῆς τέχνης. Ἡ φράσις του εἶναι γλαφυροτάτη, κομψὴ καὶ σύντομος· διὸ καὶ δεύτερος Κικέρων διὰ τὴν εὐφράδειαν ἐπωνομάσθη. Ἐκθέτει ἐν τοῖς αὐτοῦ συγγράμμασι τὰς τρεῖς κυριωτέρας αἱρέσεις, αἵτινες ἤκμαζαν εἰς τὸν τότε καιρὸν, χωρὶς ὅμως νὰ κηρύττηται οὐδεμιᾶς ὀπαδὸς· ἀκολουθεῖ τὸν Ἱπποκράτην εἰς τὴν πρόγνωσιν τῶν νόσων καὶ εἰς τὰ χειρουργικὰ, μάλιστα δὲ μεταφράζει κατὰ λέξιν πολλὰς καὶ ὁλοκλήρους ῥήσεις τοῦ ἀοιδήμου τούτου ἀνδρός. αἱ παρατηρήσεις του φαίνονται μὲ κρίσιν ὀρθὴν καὶ ἐπισηριγμέναι ἐπὶ τῆς πείρας. Εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πυρετῶν ἐμιμεῖτο τὴν μέθοδον τοῦ Ἀσκληπιάδου· ἀλλὰ μὲ κάποιαν μεταβολὴν καὶ μετρίασιν. Παρετήρει μὲ ἀκρίβειαν ἐν τοῖς πυρετοῖς τὴν περίοδον τῶν παροξυσμῶν. Εἰς πάντας δὲ ἐν γένει τοὺς πυρετοὺς ἐξέταζε μὲ προσοχὴν, ἂν ὁ ἐγκέφαλος, ἢ ἄλλο τῶν κυριωτέρων σπλάγχνων συνέπασχεν. Ἐνόμιζε τὸν σφυγμὸν σημεῖον ἀμφίβολον, καθότι ὄχι μόνον διαφέρει κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ γένος καὶ τὴν κρᾶσιν, ἀλλὰ μεταβάλλεται καὶ ἀλλοιοῦται συνεχῶς ὑπὸ τῶν πολυειδῶν τῆς ψυχῆς παθημάτων, ὑπὸ τῶν πόνων, ὑπὸ τῆς ταραχῆς τοῦ στομάχου, καὶ περιπλέον ὑπὸ τῆς τοῦ Ἰατροῦ παρουσίας. Ὁ Ἱπποκράτης ἀπαγορεύει τὴν φλεβοτομίαν εἰς τὰ νήπια καὶ εἰς τοὺς γέροντας· ὁ Κέλσος ὅμως ἐκ τοῦ ἐναντίου τὴν συγχωρεῖ εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας, ὅταν ἡ νόσος τὴν ἀπαιτῇ ἀναγκαίως. Παραγγέλει ὅμως ὁ ἴδιος νὰ μὴ γίνηται ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ πυρετοῦ, ἀλλ' ὅσον εἶναι δυνατὸν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀνέσεως. Ἀπαγορεύει προσέτι τὴν ψυχροποσίαν εἰς ἐκείνους τοὺς πυρετούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπακολουθεῖ ὀξὺ, ἢ τοπική τις φλόγωσις. Μέμφεται τὰ ὑδραστικὰ καθάρσια, διδόμενα εἰς τοὺς πυρετούς. Φαίνεται μάλιστα, ὅτι ὁ Κέλσος δὲν εἶχε τελείως εἰς ὑπόληψιν τὰ σφοδρὰ φάρμακα· ἐπειδὴ παραγγέλει, ὅτι τὰ τοιαῦτα δὲν ὠφελοῦσι πάντοτε τοὺς νοσοῦντας, ἀλλὰ βλάπτουσι καὶ αὐτοὺς τοὺς ὑγιεῖς.

ΚΕΟΠΟΥΟΛΑΝΗ, πρώτη βασίλισσα

Χριστιανή. ἐπί τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ τήν κατελέχθη ὁ Ρίος, ὅτις ἀφῆκε τό βασίλειόν του ὑπό τήν φροντίδα τοῦ Καραιμοκοῦ φίλου τῶν Ἀμερικανῶν, καί ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν μέ τήν βασίλισσάν του, ὅπου καί ἀπέθανε μετ' ὀλίγους μῆνας.

ΚΕΠΠΙΓΟΣ Ματθισών Νιέλος Σβεκός τό γένος. Περιῆλθεν ἀκριβῶς διαφόρους τόπους τῆς Ἀσίας, καί ἐξεσκέπασε πολλά μέρη. Ἀφῆκε ἓν γεωγραφικόν σύγγραμμα τιμώμενον παρά πᾶσιν. Ἔζη δέ τό 1695 Μ.Χ.

ΚΕΠΛΕΡΗΣ Ἰωάννης, ἀπό τήν Γερμανίαν, περίφημος ἀστρονόμος. Οὗτος πρῶτος ἐφεῦρεν, ὅτι καί ὁ Ἥλιος περιστρέφεται ὡς ὁ τροχός 15. χρόνους πρό τοῦ Γαλιλαίου, τό ὁποῖον ἐβεβαίωσε μέ τό τηλεσκόπιον. Ἀπέθανε τό 1630. ἀφήσας ἕνα πλῆθος συγγραμμάτων μέ ὑπόληψιν.

ΚΕΡΓΟΥΕΛΟΣ Τρεμαρέκ, Γάλλος ναύαρχος. Περιῆλθε κατά τήν πρώτην αὐτοῦ περιήγησιν τό 1767. πολλά μέρη τῆς Ἰσλανδίας, καί τῶν πετρωδῶν παραθαλασσίων τῆς Νορβεγίας, περιγράψας καί τήν ποιότητα τῆς γῆς αὐτῶν. Κατά τήν δευτέραν αὐτοῦ ἀνακαλυπτικήν περιήγησιν τό 1774. εἰσχώρησε πρός τόν νότιον πόλον. Τό μόνον ὄφελος τοῦ περίπλου τούτου ὑπῆρξεν ἡ ἀνακάλυψις τινός γῆς πετρώδους, ἀφόρου καί αἰωνίως τεθαμμένης ἀπό παγετούς καί χιόνας, τήν ὁποίαν ὠνόμασε μέ τό ἴδιόν του ὄνομα. Ἔζη τό 1770. Βλ. Χ.

ΚΕΡΕΘΑ Δάουρα, ἐγεννήθη εἰς τήν Βριξίαν· Μετά τόν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἐδόθη εἰς τήν σπουδήν τῶν γραμμάτων, καί εἶχεν ἀνταπόκρισιν μέ ὅλους τούς σοφούς τοῦ αἰῶνός της. Ἀπέθανεν εἰς τό ἄνθος τῆς ἡλικίας της.

ΚΕΡΚΕΣΤΗΣ, υἱός τοῦ Αἰγύπτου, τόν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ Δώριος Δαναΐς, Ἀπολδ.

ΚΕΡΚΙΔΑΣ, Ἀρκάς τις, ὁπαδός τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

ΚΕΡΚΥΩΝ, λῃστής περίφημος. Οὗτος διατρίβων εἰς τά πέριξ τῆς Ἀττικῆς, ὑπεχρέωνε τούς διαβάτας νά πολεμῶσι μετ' αὐτοῦ, καί τούς ἐφόνευεν ἐπί τέλους· ἀλλά θέλων νά πολεμήσῃ καί μετά τοῦ Θησέως ἐνικήθη καί ἐφονεύθη ἐλεεινῶς.

ΚΕΣΕΛΙΟΣ, συνδιαλεγόμενος ποτε περί ἐλευθερίας μέ τόν Καίσαρα, οἱ φίλοι τόν ἀπέτρεπον ἀπό τήν θρασυσομίαν, ἀλλ' αὐτός πρός ἀπόκρισιν τούς εἶπεν, ὅτι, τό γῆρας καί ἡ ἀτεκνία, τά ὁποῖα εἶναι μισητά εἰς τούς ἀνθρώπους τόν ὑποχρεόνουν εἰς τοῦτο. Ἔζη τό 40. Π.Χ.

ΚΕΣΤΡΙΝΟΣ, υἱός τοῦ Ἐλένου καί τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλεύς τῆς Ἠπείρου, ἀπό τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ μικρά χώρα τῆς Θεσπρωτίας Κεστρίνη. Παυσ.

ΚΕΤΕΓΟΣ, εὐγενής Ρωμαῖος. Οὗτος εἶχε μίαν ἐρωμένην, τῆς ὁποίας δέν ἠρνεῖτο κἀνένα ζήτημα· αὕτη δέ εἶχε μεγάλην ἰσχύν εἰς τήν Ρώμην· ὅθεν καί ὁ Λουκοῦλλος ὑπεχρεώθη νά τήν κολα-

κεύῃ ἕωσοῦ ἔλαβε τὴν ἄδειαν καὶ ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Μιθριδάτου, τὸ 71. Π.Χ.

ΚΕΪΣΤΕΡ Ιάκωβος Ολλανδὸς συνοδοιπόρος τοῦ περιφήμου περιηγητοῦ Νεύχόρου. Οὗτος ἔκαμε τὴν περιγραφὴν τοῦ βασιλείου τῆς Κίνας, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ καλλίστη τοῦ τότε καιροῦ. Ἔζη τὸ 1655. Μ. Χ.

ΚΕΦΑΛΙΩΝ ἢ Κεφάλων, Σερρήθιος, ῥήτωρ καὶ ἱστορικός. Ἔζη ἐπὶ Ἀδριανοῦ εἰς τὴν Σικελίαν· ἔγραψεν Ἱστορίαν εἰς βιβλία ἐννέα, μελέτας Ρητορικάς, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΚΕΦΑΛΟΣ, ῥήτωρ Συρακούσιος, ἢ ἐκ Θουρίων, ὅστις μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους. Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν, ὁ Πολέμαρχος, Κῦδόδημος, καὶ ὁ περίφημος ῥήτωρ Λυσίας. Πλάτ. Δημ.

ΚΕΦΑΛΟΣ, Αθηναῖος· ῥήτωρ καὶ Δημαγωγὸς· οὗτος πρῶτος συνέγραψε προοίμια καὶ ἐπιλόγους τὸ 476. Π. Χ.

ΚΕΦΑΛΟΣ υἱὸς τοῦ Δηϊονέως βασιλέως τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου. Οὗτος ὁ ὡραιότατος νέος ἐλθὼν εἰς τὴν Αττικὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Ερεχθέως βασιλέως τῶν Αθηνῶν· ἀλλ' ἀκουσίως φονεύσας αὐτὴν εἰς τὸ κυνήγιον, ἥτις ἀπὸ ζηλοτυπίαν τὸν εἶχεν ἀκολουθήσει εἰς τὸ δάσος, ὑποπτευομένη μὴ ἔχῃ ἐκεῖ ἐρωμένην τινὰ, κατεδικάσθη εἰς παντοτινὴν ἐξορίαν ἀπὸ τὸν Αρειον Πάγον· ἦτο καὶ πατὴρ Αρκεσίου τοῦ πάππου τοῦ Οδυσσέως. εἶχε κατοικήσει εἶν τὴν νῆσον Κεφαλληνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωκε καὶ τὸ ὄνομά του, καλουμένη πρότερον Σάμος κατὰ τὸν Ομηρον, Δουλίχειον καὶ Τάφιον κατὰ τὸν Στράβωνα, καὶ κατὰ τὸν Πλίνιον Μέλαινα. Ἰδε Γεωγραφίαν Μελετίου. Σελ. 327.

ΚΗΚΕΙΔΗΣ, ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐξ Ερμιώνης. Αριστοφ.

ΚΗΝΣΩΡΙΝΟΣ, περίφημος γραμματικὸς, ἔζη ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου καὶ Γορδιανοῦ τῶν αὐτοκρατόρων, τὸ 240. Μ. Χ. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Γενεθλιακῆς ἡμέρας. Ἐξεδόθη ἐν Λουγδ. τὸ 1767.

ΚΗΪΞ, βασιλεὺς τῆς Θετταλίας· ἐνυμφεύθη τὴν Αλκυόνην θυγατέρα τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιαλείας· ἐπιστρέφων δέ ποτε ἀπὸ ἓν ταξείδιον, ἐναυάγησε καὶ ἐπνίγη· τοῦτο μαθοῦσα ἡ Αλκυόνη, ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ εὑροῦσα τὸ σῶμά του, ἔπεσεν ἐπ' αὐτὸ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸ ἀποχωρισθῇ. Η Μυθολογία προσθέτει, ὅτι οἱ Θεοὶ τοὺς μετεμόρφωσαν εἰς θαλάσσια πουλία ὀνομαζόμενα Αλκυόνες.

ΚΗΦΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Βήλου ἐκ τῆς Αγχιόνης, καὶ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας. Οὗτος εἶχεν εἰς γυναῖκά του τὴν ὡραίαν Κασσιέπειαν.

ΚΗΦΙΣΟΔΗΜΟΣ, Αθηναῖος, ῥήτωρ δικαιότατος, ἀντιπολιτευόμενος τῷ Περικλεῖ.

ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΣ, περίφημος ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον·

Ξενοφ.

ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ, Ελλην Αθηναῖος, ποιητὴς τραγικὸς τῆς παλαιᾶς τραγῳδίας. Συνέγραψε δράματα, Αμαζόνες, Τροφώνιος, καὶ ἄλλα.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, Αθηναῖος, ἐκ τῆς φατρίας τῶν ἀριστοκρατικῶν. Ξενοφ.

ΚΙΑΡΗΣ Πέτρος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν, ποιητὴς κωμικὸς μὲ μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθ. τὸ 1786.

ΚΙΔΗΣ Ρωδρίγος, ἔνδοξος στρατηγὸς Ισπανὸς, ὅστις τὸ 1086. ἐκυρίευσε τὴν Τώλητον πόλιν τῆς Ισπανίας, καὶ ἐδίωξε τὸν Ουμὲρ-Αΐ. Οὗτος ὁ Ἥρως ἐξάθη τὸ παράδειγμα τῶν πιστῶν ὑπηκόων. Ποιητής τις εἶχε συνθέσει περὶ αὐτοῦ μίαν ἡρωϊκὴν τραγῳδίαν.

ΚΙΘΑΙΡΩΝ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι περίφημον ὄρος Κιθαιρών. Παυσ.

ΚΙΚΑΔΑΣ, Ιταλὸς, ποιητὴς ἀσεῖος· ἐκ τῶν ποιημάτων του γνωρίζει τις τὸν χαρακτῆρά του. Ηνθει τὸν 14. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΚΙΚΕΡΩΝ, Μάρκος Τούλλιος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Αρπίνον, πόλιν τῆς Τοσκάνης, κατὰ τὸ 106. Π. Χ. ἐκ γένους εὐγενοῦς τῶν Ρωμαίων. Τοῦτον ἡ φύσις ἐπροίκησε μὲ μεγάλην ἀγχίνοιαν καὶ εὐγλωττίαν· ὅθεν καὶ ὁ πατήρ του δὲν ἠμέλησε νὰ τὸν στείλῃ εἰς σοφοὺς διδασκάλους, καὶ ἐπέδωκε τόσον, ὥστε ὅταν ἐδημηγόρησε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Γερουσίαν, ἐκίνησεν εἰς θαυμασμὸν τοὺς πάντας, καὶ ἔκαμε τοὺς δικασὰς νὰ ἀπολύσωσι τὸν καταδικαζόμενον Ρώσκιον περὶ τοῦ ζητουμένου ἐγκλήματος κατὰ χρυσογόνου ἀπελευθέρου τοῦ Σύλλα· ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν μὴ εὐχαρισηθεὶς ἐζήτει τὴν τελειοποίησιν· ὅθεν ἀφήσας τὴν Ρώμην ὑπῆγεν εἰς Αθήνας, ὅπου ἤκουσε τὸν Αντίοχον φιλόσοφον· διατρίψας δὲ ἐκεῖ περὶ τὰ 8. ἔτη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἐδιωρίσθη ταμίας καὶ συνάρχων τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σικελίας· ἐκεῖθεν δὲ ἐπανελθὼν ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς Υπατείας, ὅτε καὶ διένειμε πολλὰ χρήματα εἰς ἀπόρους πολίτας, εἰς μίαν μεγάλην ἔλειψιν τῶν ἀναγκαίων· ἀνεκάλυψε δὲ καὶ μίαν συνωμοσίαν τοῦ Κατιλίνα, καὶ ἠγωνίσθη μεγάλως ἐκφωνήσας καὶ τοὺς μέχρι τοῦδε σωζομένους Κατιλιακοὺς λόγους, ὥστε ἐφάνη ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος ἀπὸ τὸν παντελῆ της ὄλεθρον, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ τὸν ὠνόμασαν, ὁ πατὴρ τῆς πατρίδος. Μετὰ ταῦτα φανεὶς ἐπαχθὴς εἰς τὸν δῆμον κατεδιώχθη, καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ρώμην καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Θεσσαλονίκην, ἀλλ' αἱ φωναὶ ὅλης τῆς Ιταλίας ἐνωθεῖσαι τὸν ἔφεραν πάλιν ὀπίσω μετὰ ἕνα χρόνον, καὶ τῷ ἀπέδωκαν ὅλα του τὰ κτήματα· ἐδιωρίσθη δὲ τότε διοικητὴς τῆς Κιλικίας. Αν δὲν μεσολαβουσεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηΐου, ἦτο πολλὰ πιθανὸν νὰ θριαμβεύσῃ καὶ εἰς τὴν Ρώμην· εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἔκλινεν εἰς τὸ μέρος τοῦ Καίσαρος, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἐπροσκολλήθη εἰς τὸν Οκταβιανὸν τὸν μετέπειτα Αὔγουστον

Καίσαρα ἐπονομασθέντα, ἀλλ' ὑπέπεσεν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ **Μάρκου Αντωνίου**, εἰς τὰς ταραχὰς τῶν ἐμφυλίων σάσεων καὶ πολέμων, καὶ μετὰ τὴν σύστασιν τῆς φρικτῆς ἐκείνης Τριανδρίας μεταξὺ Οκταβιανοῦ, Λεπίδου καὶ Αντωνίου, συντέργησεν ὁ τελευταῖος νὰ ἐξωρισθῇ ὁ Κικέρων, καὶ τέλος νὰ φονευθῇ, ἐξ αἰτίας μάλιστα τῶν Φιλιππικῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἐξεφώνησε κατ' αὐτοῦ. Ο Οκταβιανὸς δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν διασώσῃ, καθότι ὁ Κικέρων δὲν ἤθελε νὰ σωθῇ φεύγων διὰ θαλάσσης· ἀλλὰ παρρουσιασθεὶς εἰς τὸ κοινὸν εἶπεν, ὅτι προτιμᾷ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ οὕτως ἐπρότεινε τὸν λαιμόν του χωρὶς ταραχὴν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ δημίου Ποπολίου Λήνα, πλησίον τῆς οἰκίας του, ὅστις ἀποκόψας τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν δεξιάν του χεῖρα, τὰ ἔφερεν εἰς τὴν Λυσσώδη Τριανδρίαν τὸ 43. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 63. ἐτῶν. Τοῦτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς τὰ συγγράμματα εἶναι τοσαύτης ἀθανασίας ἐπάξια, ὅσον ἦσαν μεγάλα ὁ ἔρως καὶ ὁ ζῆλός του ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Διαιροῦνται δὲ εἰς ρητορικὰ, φιλοσοφικὰ, καὶ ἐπιστολάς.

ΚΙΚΕΙΩΝ, υἱὸς τοῦ προτέρου, διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰς ἐπιστήμας, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐκλέχθη Ὑπατος εἰς τὴν Ρώμην μετὰ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ εὐχαρίστως εἶδε τὴν τελείαν καταστροφὴν τοῦ πατρικοῦ ἐχθροῦ καὶ φονέως Αντωνίου, ὁμοῦ μετ' ὅλης τῆς οἰκογενείας του.

ΚΙΚΙΛΙΟΣ, ἀπὸ τὸ Αργος, ποιητὴς· συνέγγραψεν ἁλιευτικὰ, καὶ περιήγησιν **Ελλάδος**, καὶ ἄλλα.

ΚΙΜΑΒΟΥΗΣ Ιωάννης, τὸν νομίζουσιν ὡς καινοτόμον τῆς Ζωγραφικῆς. Απέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν πατρίδα του τὸ 1300.

ΚΙΜΑΡΩΖΑΣ Δομένικος, Ιταλὸς, περίφημος συγγραφεὺς τῆς Μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἐσόλισε μὲ τὰ ἀρμονικά του μέλη. Απέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1801.

ΚΙΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, Αθηναῖος· εἶχε μεγάλην πεῖραν τῶν πολεμικῶν, καὶ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν λαὸν καὶ στρατεύματα. Στερηθεὶς δὲ τὴν καλὴν τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ ὑπόληψιν ἀπὸ τὰς τέχνας τοῦ Περικλέους, ἐξωρίσθη πρὸς καιρὸν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ἀγαπητότερος εἰς τὸν λαὸν, καὶ κατεξάθη ἐπισημότερος μὲ τὰς λαμπρὰς του ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἀχάριστον αὐτοῦ πατρίδα. Επὶ τῆς ἀρχιστρατηγίας του κατεδίωξε μέχρι τοῦ ποταμοῦ Στριμῶνος πολυάριθμα στρατεύματα Θρακῶν. Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκέρδισε δύο νίκας· ἠφάνισεν ἐξολοκλήρου τὸν Περσικὸν στόλον συνισταμένον ἀπὸ τριακόσια πλοῖα· καὶ, ἀποβὰς εἰς τὴν Κιλικίαν, ἐνίκησεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Εὐρυμέδοντος τὸ Περσικὸν στράτευμα, τριακοσίας χιλιάδας τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἀπεκατέστησε τὸν Αρταξέρξην νὰ παρακαλῇ διὰ εἰρήνην, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐχάρισεν, μὲ συμφωνίαν νὰ ἀφήσῃ καὶ ἐλευθέρας καὶ αὐτονόμους ὅλας τὰς Ελληνικὰς πόλεις τῆς Ασίας, καὶ νὰ μὴ

πλησιάζωσι ποτέ οἱ Περσικοὶ στόλοι εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἑλλάδος. Κατεπολέμησε ἕνα στόλον τῶν Κυπρίων, καὶ Φοινίκων συνισάμενον ἀπὸ 200. πλοῖα. Ἀπέθανε δὲ τὸ 449. Π. Χ. ἐνῷ ἐπολιόρκει τὸ Κίτιον.

ΚΙΜΩΝ, πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Μιλτιάδου. Ἡρόδ.

ΚΙΜΩΝ, περίφημος ζωγράφος Ἑλλην. Ἀρρίαν.

ΚΙΜΩΝ, πατὴρ τοῦ Λακεδαίμονος. Θουκ.

ΚΙΝΑΔΩΝ, Σπαρτιάτης, συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου. Ξενοφ.

ΚΙΝΕΘΙΣ, Λακεδαιμόνιος, συγγραφεὺς τῆς Τηλεγονίας, ἢ ἱστορίας τοῦ Τηλεγόνου, υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης.

ΚΙΝΝΑΣ, Λούκιος Κορνήλιος, Ὑπατος τῶν Ρωμαίων κατὰ τὸ 87. Π. Χ. οὗτος θέλων ν' ἀνακαλέσῃ τὸν Μαρῖνον ἐκ τῆς ἐξωρίας, ἐναντιουμένου τοῦ συνυπάτου Ὀκταβιανοῦ, φίλου τοῦ Σύλλα, ἐβιάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ρώμην, καὶ ἀφῃρέθη παρὰ τῆς Γερουσίας τὸ ἀξίωμα τῆς Ὑπατείας· καταφυγὼν δὲ εἰς τοὺς συμμάχους ἤγειρε μίαν στρατειὰν ἀπὸ τριάκοντα λεγεῶνας, μεθ' ὧν ἦλθε νὰ πολιορκήσῃ τὴν πόλιν, συνωδευμένος ἀπὸ τὸν Μάριον, Κάρβονα, καὶ Σερτόριον. Ἡ δὲ Γερουσία ξενοχωρουμένη ἀπὸ πεῖναν, ἦλθον εἰς συμφωνίαν μετ αὐτοῦ, ὅθεν εἰσέρχεται εἰς τὴν πολιν μὲ θρίαμβον, καὶ συναθροισας τὸν δῆμον ἀνέγνωσε τὸ ψήφισμα τῆς καθόδου τοῦ Μαρίνου, καὶ ἐκεῖθεν ἤρχισαν οἱ ποταμοὶ τοῦ ἐμφυλίου αἵματος. Οἱ δορυφόροι του ἐφόνευον ἀλύπως πάντας τοὺς ἐρχομένους πρὸς χαιρετισμον του, ἐνταῦθα ἐφονεύθη καὶ ὁ Ὀκταβιανὸς ὁ συνύπατός του· μετὰ δὲ τὴν τριετίαν τὸ 84. Π. Χ. ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ ὠμότατος τύραννος ὑπό τινος ἑκατοντάρχου τῆς στρατιᾶς του.

ΚΙΝΟΣ Ἰησουΐτης Ἱσπανὸς ἔνδοξος Ἐζη τὸ 1700. Μ.Χ. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε, ὅτι ἡ Καλιφορνία εἶναι χερσόνησος.

ΚΙΝΟΣ, Ἰταλὸς, ἔνδοξος ποιητὴς λυρικὸς· τὰ ποιήματά του εἶναι πλήρη χάριτος. Ὁ Δάντας τὸν ἀναφέρει συχνὰ εἰς τὰ ποιήματά του. Ἀπέθανε τὸ 1336.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ πασᾶς Μωαμεθανὸς, ἔνδοξος στρατηγὸς, καὶ πρῶτος Βεζύρης τὸ 1649. ἐπὶ τῆς βασιλείας Μωάμεθ τοῦ δ'. Ἦτον Ἀλβανὸς υἱὸς ἑνὸς Ἕλληνος ἱερέως, καὶ ἐδιοίκησε τὸ βασίλειον μὲ μεγάλην φρόνησιν. Ἐκυρίευσε τὴν Τρανσιλβανίαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν τὸ 1665.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ, πασᾶς Ἀχμέτης υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω, καὶ διάδοχος τῆς ἀρχῆς τοῦ πατρὸς, ὅστις ἐκυρίευσε τὴν Κρήτην τὸ 1669. καὶ ἀπέθανε τὸ 1676.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ πασᾶς Μωάμεθ, καὶ αὐτὸς ἀδελφὸς τοῦ ἀνωτέρω, μέγας Βεζύρης, μὲ μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος. Ἐφονεύθη εἰς μίαν μάχην τὸ 1661.

ΚΙΡΚΕΡΙΟΣ Ἀναστάσιος, ἔνδοξος Ἰεζουΐτης. Οὗτος ἐξέδωκε διάφορα συγ-

γράμματα· ἐσαφήνισε διαφόρων ἐπιση-
μῶν δυσκολίας, αἵτινες τῷ ἐπροξένησαν
μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανεν εἰς τὴν
Ρώμην τὸ 1630.

ΚΙΡΚΗ. Τινὲς λέγουσιν ὅτι εἶναι ἀ-
δελφὴ τοῦ Αἰήτου, καὶ ἄλλοι θυγάτηρ
του. Ὁ Διονύσιος ὁ Μιλήσιος εἰς τὸν
πρῶτον λόγον τῶν Ἀργοναυτικῶν λέγει,
ὅτι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, καὶ ἀ-
δελφὴ τῆς Μηδείας, καὶ περίφημος μά-
γισσα. Αὕτη φονεύσασα τὸν ἄνδρα της
ἔμεινε βασίλισσα τῆς Καρματίας.

ΚΙΣΣΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φο-
νευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτήλας. Α-
πολλόδ.

ΚΛΑΙΟΓΗΣ, Γάλλος ἀστρονόμος ἔν-
δοξος, ὀπαδὸς τοῦ περιφήμου ἀστρονό-
μου Κελτίου τοῦ Σοβκοῦ. Οὗτος ἠκο-
λούθησε τὴν καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν
τοῦ πολικοῦ κύκλου. Ἔζη τὸ 1740.
Μ.Χ.

ΚΛΑΡΚΟΣ, περιηγητὴς ἔνδοξος κα-
τὰ τὴν δυτικὴν βόρειον Ἀμερικήν, ὅσις
ἐπροχώρησε διὰ ξηρᾶς μέχρι τοῦ μεγά-
λου Ὠκεανοῦ, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰς
ἀγνώστους καὶ ἀγρίας χώρας.

ΚΛΑΪΚΟΣ, Ἀρκτοαμερικανὸς ναύαρ-
χος, ἐπίσημος ἀνακαλυπτὴς εἰς τὰ δυ-
τικὰ μέρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς. Ἔζη
τὸ 1804. Μ.Χ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Αὐρήλιος, ἐγεννήθη εἰς
τὴν Ἰλλυρίαν τὸ 214. Μ.Χ. κατὰ πρῶ-
τον ἐξάθη χιλίαρχος ὑπὸ τὸν Δέκιον·
Ἐπὶ δὲ τοῦ Οὐαλερίου ἔλαβε τὴν διοί-
κησιν τῆς πατρίδος του· ἔπειτα ἐκη-
ρύχθη Αὐτοκράτωρ παρὰ τῆς στρατιᾶς,
καὶ ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἐνίσχυσεν εὐθὺς τὸ
βασίλειον τῶν Ρωμαίων ὑπὸ τὴν διοί-
κησιν τοῦ νέου τούτου Τραϊανοῦ, καθότι
διέφθειρε τὸν ἀποσάτην Αὐρήλιον, ἐπε-
κύρωσε τὰς προσθήκας τῶν φόρων, ἀ-
πέδωκε τὰ κτήματα τῶν ὑπηκόων, τὰ
ὁποῖα εἶχεν ἁρπάσει ὁ προκάτοχός του
καὶ ἐδιώρθωσε τὴν τάξιν τῆς ἐσωτερι-
κῆς διοικήσεως· ἐπαγρυπνῶν δὲ μὴ βλά-
πτηται ἡ ἐπικράτειά του ἀπὸ ἐξωτε-
ρικοὺς ἐχθροὺς ἐκίνησε πόλεμον κατὰ
τῶν Γότθων εἰς Γαλλίαν, καὶ ἐκέρδισε
μίαν λαμπρὰν μάχην κατ' αὐτῶν, τοὺς
ὁποίους ἐθέριζε τότε ἡ Πανώλη, ἥτις
διεδόθη τότε καὶ εἰς τὸ στράτευμα τῶν
Ρωμαίων, καὶ ἀπέθνησκον πολλοί, με-
ταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Κλαύδιος,
κατὰ τὸ 270. εἰς ἡλικίαν 56. ἐτῶν.
Οὗτος ἐξάθη ἄριστος στρατηγὸς, δίκαιος
κριτὴς καὶ καλὸς Αὐτοκράτωρ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Νέρων, υἱὸς τοῦ Δρού-
σου, καὶ θεῖος τοῦ Καλιγούλα. Ἐγεννή-
θη εἰς τὸ Λουγδοῦνον· ὁ μόνος τῶν
συγγενῶν τοῦ Καλιγούλα, ὅσις διέφυ-
γε τὸν θάνατον, καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν
θάνατον τούτου τοῦ Καλιγούλα ἀνεψι-
οῦ του ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ παρὰ τῶν
στρατιωτῶν περὶ τὰ 41. Μ.Χ. εἰς ἡλι-
κίαν 50. ἐτῶν. Ἦτο δὲ δειλὸς καὶ ἀ-
δύνατος ἐξαιτίας τῶν σωματικῶν του
ἀσθενιῶν. Καταρχὰς ἐφαίνετο καλὸς,
μετὰ ταῦτα ὅμως κατήντησεν εἰς μίαν
νηπιώδη μανίαν, καὶ ἀφοῦ ἀνέλαβεν
ὀλίγον, ἀπέρασεν εἰς τὴν Βρεττανίαν, καὶ
πολεμῶν ἐκέρδισε μίαν νίκην· ἔπειτα ἐπα-
νῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ὑπέπεσε

πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν ἀναισθησίαν, ὥστε ἡ σύζυγός του Μασσαλία ἔχουσα εὐπειθῆ αὐτὸν τὸν ἀνόητον εἰς τὰ νεύματά της, ἐκ τῆς ἀκολασίας καὶ ἀσωτίας της ἐφόνευεν ὅσους καὶ ὁπωσοῦν ἤθελεν· ὅθεν ὁ Κάμιλος διοικητὴς τῆς Δαλματίας κηρυχθεὶς Αὐτοκράτωρ τὸν ἐμήνυσε νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον, καὶ οὕτως υἱοθέτησε τὸν Νέρωνα διὰ μεσιτείας τῆς τετάρτης γυναικός του Ἀγριππίνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀποθανούσης τῆς Μασσαλίνης, ἥτις τὸν ἐφαρμάκωσεν ἔπειτα διὰ τῆς συνεργίας τοῦ Ἰατροῦ Ξενοφῶντος, κατὰ τὸ 54. Μ.Χ. Ἀφῆκε δὲ καὶ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Ἰαννικουλὸς τὸ γένος Γάλλος. Περιηγήθη τὴν Σενεγαμβίαν καὶ ἄλλα μέρη, καὶ ἀντεμοίφθη πλουσίως διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του. Ἔζη τὸ 1637. Μ.Χ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ἀππιος, εἷς τῶν Δεκάνδρων ἐν Ρώμῃ, ἐπίσημος διὰ τὸν φόνον τῆς Βιργινίας, ἥτις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρός της Βιργινίου, ἐξαιτίας τῆς ἐρωτικῆς αἰσχρᾶς ἐπιθυμίας τοῦ Κλαυδίου πρὸς αὐτήν. Οὗτος μαθὼν τὰ περὶ τῆς θυγατρός του, ὧν ἤδη εἰς ἐκστρατείαν, ἐπανῆλθεν εὐθὺς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐφόνευσε τὴν θυγατέρα του· ἀλλὰ καὶ οἱ συστρατιῶταί του ἀγανακτήσαντες διὰ τὴν τοιαύτην ὕβριν τοῦ Κλαυδίου ἔλαβον τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ρώμην, σύμφωνοι δὲ μὲ τὸ πλῆθος ἐφυλάκωσαν τὸν Κλαύδιον· αὐτὸς δὲ ἐφονεύθη μόνος του εἰς τὴν φυλακήν. Ἐν τούτοις δὲ ἀκυρώθη καὶ τὸ Δεκανδρικὸν σύστημα.

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ, Ὕπαρχος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις διὰ προσαγῆς του ἐφόνευσε τὸν Παρμενίωνα, ἄρχοντα τοῦ στρατοῦ· εἶχε δὲ οὗτος εἰς τὰς χεῖράς του ὅλους τοὺς βασιλικοὺς θησαυρούς.

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ, τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἱπποκράτους, ὅστις διεδέχθη τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἡρόδ.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ, στωϊκὸς φιλόσοφος, Ἕλλην, ἀπὸ τὴν Αἰολίαν. Τὸ 240. Π.Χ. ἀπὸ τὸν ὑπερβολικόν του ἔρωτα πρὸς τὴν παιδείαν, καὶ τοι πένης ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐμαθήτευσε παρὰ ξτῷ στωϊκῷ Ζήνωνι· διὰ νὰ ἔχῃ δὲ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἠντλοῦσεν ὕδωρ τὴν νύκτα μὲ μισθὸν, καὶ τὴν ἡμέραν ἐσπούδαζε, καὶ ἐπὶ τέλους διεδέχθη τὸν θρόνον τοῦ διδασκάλου του. Λέγουσι δὲ ὅτι ἀσιτήσας ἀπέθανε τὸ 70. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΚΛΕΑΝΩΡ, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ὀρχομενοῦ, πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενοφ.

ΚΛΕΑΡΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιός τις ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, ὁ νικήσας τὸν Ἀθηναῖον Κλέωνα. Θουκ.

ΚΛΕΑΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ῥαμφίου. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐζήτησε δύναμιν ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς, καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν ἐξεστράτευσε· προχωρῶν δὲ τῷ ἦλθε διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ ἐλθὼν εἰς Λακεδαίμονα κα-

τελικαίη εἰς θάνατον.

ΚΛΕΙΓΕΝΗΣ, εἷς τῶν ἐν Αθήναις πλουσίων μετοίκων, ὅστις εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ πολιτικά. Αριστ.

ΚΛΕΙΔΗΜΙΔΗΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Αριστ.

ΚΛΕΙΔΗΜΟΣ, ἀρχαιότατος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ελλανίκου, συγγράψας Ιστορίαν τῆς Αττικῆς. Πλούτ.

ΚΛΕΙΝΙΑΣ, περίφημος καὶ πλούσιος Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ περιφήμου Αλκιβιάδου. Οὗτος ἐξώδευσε πολλὰ χρήματα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν συμπολιτῶν του· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην. Ηρόδ.

ΚΛΕΙΝΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Αξιόχου, ἐξάδελφος τοῦ πρωτέρου Κλεινίου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΚΛΕΙΠΠΙΔΗΣ, υἱὸς Δεινίου, ναύαρχος τῶν Αθηναίων. Θουκ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος. Τούτου τὴν θυγατέρκν Αγαρίστην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Αλκμαίωνος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο μητρόθεν ὁ μέγας Περικλῆς. Ηρόδ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Μεγακλέους, καὶ ἔκγονος τοῦ πρωτέρου Κλεισθένους, καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Αλκμαιονιδῶν. Οὗτος διήρεσεν ὅλον τὸν λαὸν τῆς Αττικῆς εἰς δέκα φυλὰς, καὶ αὐξήσας ἐπὶ πολὺ τὴν δύναμιν τοῦ δήμου τῶν Αθηναίων, ἐζήτει νὰ δώσῃ ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, περιβόητος πολίτης Αθηναῖος, ἐμπαιζόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Αριστοφάνους. Αριστοφ. Βατρχ. 48.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ, ποιήτρια τις ἐκ Θεσσαλίας, ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Πεισιστρατιδῶν Αριστοφ.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑΣ, ὁ ἀρχαιότατος συγγραφεὺς τῶν σχολιῶν.

ΚΛΕΙΤΑΡΧΟΣ ὁ Αἰολεὺς, υἱὸς τοῦ Δίνωνος, ὅστις εἶχε συντροφεύσει τὸν Αλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του· κατηγορεῖτο ὡς κενόδοξος, μεγαλορρήμων καὶ ἄπιστος. Σώζονται τούτου πολλὰ ὀλίγης τιμῆς ἄξια λείψανα τῶν συγγραμμάτων του.

ΚΛΕΙΤΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Κλεῖτον. Απολόδρ.

ΚΛΕΙΤΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλειτης. Απολδρ.

ΚΛΕΙΤΟΔΗΜΟΣ, Ελλην, Αθηναῖος, περίφημος ἱστορικὸς καὶ ποιητής. Ἔζη τὸ 370. Π.Χ. Συνέγραψε Ιστορίαν τῆς Αττικῆς εἰς βιβλία δώδεκα. Σώζονται λείψανα τινὰ, ἐκδοθέν. ἐν Λειψίᾳ τὸ 1812.

ΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΣ, ἀπὸ Καρχηδόνα τῆς Βαρβαρίας· ἐφιλοσόφει εἰς τὴν πατρίδα του· ἐκαλεῖτο δὲ Αποτρούβας. ἐλθὼν εἰς Αθήνας τὸ 40. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἤκουσε τὴν Φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Καρνεάδου, καὶ διὰ τῆς μεγάλης του φιλοπονίας ἔφθασεν εἰς μεγάλην τελειοποίησιν· ἐνίοτε ἐφιλονείκει καὶ μετὰ τοῦ ἰδίου του διδασκάλου ἐπὶ πα-

ραδόσεως, τὸν ὁπωῖον καὶ διεδέχθη. Συνέγραψε δὲ ὑπὲρ τὰ 400. βιβλία. Ητον ἐκ τῆς αἱρέσεως τῶν Ακαδημιακῶν Περιπατητικῶν καὶ Στωϊκῶν. Ἔζη τὸ 125. Π. Χ.

ΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ερμοκράτους, Θηβαῖος νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ελλάδι ἀγῶνας.

ΚΛΕΙΤΟΣ ὑπασπιστὴς τοῦ Αλεξάνδρου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Οτε ὁ Αλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐπολέμει κατὰ τῆς Περσίας· εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην μάχην, μαχόμενος ὁ Αλέξανδρος μὲ δύω Πέρσας ἀξιωματικούς, ἐν ᾧ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔμελλε νὰ τοῦ κόψῃ τὴν κεφαλὴν μὲ τὸν πέλεκυν, ἐσώθη ἀπὸ τὸν Κλεῖτον, ὅστις ἐμπόδισε τὴν πληγὴν τροπήσας μὲ λόγχην τοῦ ἀξιωματικοῦ τὸ σῶμα. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, ὁ Αλέξανδρος ἐθανάτωσε τὸν Κλεῖτον, τὸν στενὸν αὐτοῦ φίλον, καὶ σωτῆρα τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην, διαπεράσας του τὸ σῶμα μὲ λόγχην, ἐπειδὴ τὸν ἀντέλεξεν ἐν ᾧ εὑρίσκετο ἀπὸ τὸν οἶνον πυρωμένος.

ΚΑΕΑΙΑ, Ιταλὶς, μία τῶν νέων, τὰς ὁποίας ἔδωκαν οἱ Ρωμαῖοι διὰ ἐνέχειρον εἰς τὸν βασιλέα Πορσένα, ὅστις τὸ 507. Π. Χ. ἐπολιόρκει τὴν Ρώμην· αὕτη δραπετεύσασα ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, ἀπέρασε κρυμβῶσα εἰς τὴν Τίβεραν, πόλιν τῆς Ιταλίας· ἀλλὰ ζητουμένη πάλιν ἀπὸ τὸν βασιλέα ἐσάλη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐκ δευτέρου· ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάζων τὴν ἀρετὴν τῆς νέας τὴν ἠλευθέρωσεν, ὁμοῦ μὲ τὰς ἄλλας Ρωμαίας καὶ τὰς ἔστειλεν εἰς τὴν Ρώμην· ἡ δὲ Γερουσία πρὸς τιμήν της ὕψωσεν ἄγαλμα εἰς τὸ μέσον τῆς πολιτείας.

ΚΛΕΜΕΝΤΗΣ ια'. Ιταλὸς, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 1700. ἀνὴρ σοφὸς, καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν πεπαιδευμένων, καὶ τῶν τεχνῶν· οὗτος ἐξέδωκε καὶ διάφορα συγγράμματα.

ΚΛΕΟΒΙΣ, καὶ Βίτων, υἱοὶ τῆς Κυδίππης, Ιερείας τοῦ ναοῦ τῆς Ηρας εἰς τὸ Αργος· οὗτοι οἱ δύω ἔσυραν τὴν ἅμαξαν τῆς μητρός των ἕως εἰς τὸ ἱερὸν, ἐπειδὴ ἠργοπόρησαν νὰ φέρουν τὰ ὑποζύγια· ἡ δὲ Κυδίππη ἐθαυμάζετο καὶ ἐπαινεῖτο ὑπὸ πάντων διὰ τὴν εὐτεκνίαν της.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΗ, Λυνδία, θυγάτηρ τοῦ σοφοῦ Κλεοβούλου, αὕτη ἔγραψεν ἔπη καὶ γρίφους, καὶ τὸ ἀδόμενον εἰς τὸ ἔτος αἴνιγμα, τοῦ ὁποίου λέγει ἡ ἀρχὴ "εἷς πατὴρ μὲ 12. υἱοὺς καὶ καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἔχει θυγατέρας τριάκοντα,,

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς Εὐαγόρου, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, ἀπὸ τὴν Λύνδον πόλιν τῆς νήσου Ρόδου, διδαχθεὶς τὴν Φιλοσοφίαν τῶν Αἰγυπτίων. Εφάνη ἔξοχος τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀγχίνοιαν. Ητον εὐσχήμων παρρησιαστὴς, χαρίεις καὶ ἐχθρὸς τῆς ψευδολογίας καὶ ἀγνωμοσύνης· Εδιδε συμβουλὰς νὰ εὐεργετῶμεν τοὺς φίλους διὰ νὰ μὴ τοὺς κάμωμεν ἐχθρούς, καὶ τοὺς ἐχθροὺς διὰ νὰ τοὺς κάμωμεν φίλους. Εἶχε θυγατέραν ὀνόματι Κλεοβουλίνην ποιήτριαν αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων, ἥτις ἀνεγείρει καὶ τὸ ἱερὸν τῆς

Αθηνᾶς· ἔκαμε δὲ ἄσματα καὶ αἰνίγματα εἰς στίχους 3000. καὶ ἐπίγραμμα πρὸς τὸν Μῆδαν. Ἡ φύσις ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν ὄχι μόνον θαυμασίαν φυσικὴν ὡραιότητα καὶ καλλονὴν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ καρδίαν Ηρωϊκήν. Τινὰ δὲ αἰνίγματα αὐτῆς, γραμμένα ὡς μὲ Οὐρανίους δακτύλους ὑπῆρξαν τῆς Αἰγύπτου θαυμασιότητες. Ἀπέθανε δὲ ὁ Κλεόβουλος εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑβδομήκοντα, κατὰ τὸ 560. Π.Χ.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ, περίφημος Τρωαδίτης, ὅστις ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ. Ιλ.

ΚΛΕΟΔΩΡΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ· φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Λῖξον. Απολδρ.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ, Αμβρακιώτης τὸ γένος, οὗτος ἀναγνοὺς εἰς τὸν Φαίδωνα τὸν περὶ ψυχῆς διάλογον τοῦ Πλάτωνος, καὶ μαθὼν ὅτι καλητέρα εἶναι ἡ ψυχὴ ἀφοῦ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα, ἔρριψε τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ ἕνα τεῖχος, καὶ ἀπέθανε διὰ νὰ χωρισθῇ ἡψυχή του ταχύτερον ἀπὸ τὸ σῶμα.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν. Οὗτος μαχόμενος, εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις ἀξιομνημόνευτον μάχην, κατὰ τοῦ Επαμινώνδα καὶ Πελοπίδου στρατηγῶν τῶν Θηβαίων, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τέσσαρας χιλιάδες στράτευμα Σπαρτιατῶν, ἀπὸ τοὺς Θηβαίους.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Δωνίδα, καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, τὸ 321, Π. Χ ἦτον γενναῖος, φιλάνθρωπος, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αράτου στρατηγοῦ τῶν Αχαιῶν, ὅστις ἐπροσκάλεσε κρυφίως τοὺς Μακεδόνας κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης, καὶ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν βασιλέα Πτολαιμαῖον τὸν Εὐεργέτην ἔλαβε μεγάλην ὑποδεξίωσιν· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ τὸν ἔρριψεν εἰς φυλακὴν μὲ δεσμὰ, ὅπου ἀπέθανεν ὀδυνηρῶς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλεομένους τούτου ἐσβέσθη ἐξ ὁλοκλήρου ἡ γενεὰ τῶν Ηρακλειδῶν, οἵτινες ἐβασίλευον εἰς τὴν Σπάρτην.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, διαδεχθεὶς τὴν βασιλείαν τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αγησιπόλου. Θουκ. Παυσ.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αλεξανδρίδου· συνεβασίλευσε μὲ τὸν Λακεδαιμόνιον Δημάρατον· ἀλλ εἶχε κακὴν φήμην εἰς τὸν λαὸν, ὡς πονηρὸς, φιλόδοξος, καὶ ἀπατεών· ὁ ἀδελφός του Δωρίας εἶχε μεγαλήτερα προτερήματα. Ο Κλεομένης ἐφονεύθη εἰς τὴν πατρίδα του μάνος του. Αφῆκε μιαν θυγατέρα ὀνομαζομένην Γοργὼ, πολλὰ περίφημον.

ΚΛΕΟΜΙΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ.

ΚΛΕΟΜΙΔΗΣ οὗτος ἔζη περὶ τὰ ἀρχὰς τοῦ ὁ. αἰῶνος, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ δ'. ἄφησεν ἓν σύγγραμμα περὶ Κυκλικῆς θεωρίας μετεώρων εἰς βιβλία δύο.

ΚΛΕΟΞΕΝΟΣ, καὶ Δημόκλειτος, ἔγραψαν περὶ Περσῶν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἐπιθεώρησεν ὁ Πολύβιος ὁ Μεγαλωπο-

πολίτης, ὡς λέγει εἰς τὴν ἱστορίαν του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, ὁ πατήρ της ἀφῆκεν εἰς τὴν διαθήκην του τὸν θρόνον εἰς τὸν νεώτερον υἱόν, καὶ εἰς αὐτὴν παραγγείλας νὰ συνέλθουν εἰς γάμου κοινωνίαν κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ γένους των, τὸ 51. Π. Χ. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος Διονύσιος ἀδελφὸς τῆς Κλεοπάτρας διὰ νὰ βασιλεύῃ μόνος, ἐξώρισεν τὴν Κλεοπάτραν μὲ τὸ μέσον τοῦ Πομπηΐου, καὶ διὰ τὴν χάριν αὐτὴν τῷ παρεχώρησε τὴν Αἴγυπτον· ἀφοῦ δὲ ἐφονεύθη ὁ Πομπήϊος εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔρχεται ἡ Κλεοπάτρα πρὸς τὸν Καίσαρα, ἀπαιτοῦσα τὰ δικαιώματά της κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ ἔχουσα ὅλας τὰς χάριτας συντροφευμένας μὲ τὴν ὡραιότητα, ἔπεισε τὸν Καίσαρα νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ, ὅστις γενόμενος ἐραστής της ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱόν, ὀνομάσας αὐτὸν Καισαρίωνα, τὴν ὑπεσχέθη προσέτι νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν Ρώμην, καὶ νὰ τὴν νυμφευθῇ· ἀφοῦ δὲ ἐπνίγη ὁ Πτολεμαῖος εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν ὁ Καῖσαρ ἔδωκε τὸν θρόνον εἰς τὴν Κλεοπάτραν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος, καὶ τὴν ἐν Φιλίπποις μάχην, τὴν ἔφερεν ὁ Αντώνιος ἔμπροσθέν του ἰδοῦσαν μέρος τοῦ Τριανδρικοῦ συστήματος, διὰ νὰ ἀπολογηθῇ εἴς τινας κατηγορίας· ταύτην ἰδὼν ὁ Αντώνιος ἐτρώθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της καὶ ἐδόθη εἰς ἑορτὰς καὶ συμπόσια εἰς τὴν ἐν Ταρσῷ διατριβήν της, καθὼς μετὰ ταῦτα καὶ ἐν Αλεξανδρείᾳ. Μετὰ τοῦτο δὲ ἐλθόντος τοῦ Αντωνίου εἰς τὴν Ρώμην, ἡ Κλεοπάτρα κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν βιβλίων, ἀπὸ κατασήσασα τῆς Αλεξανδρείας τὴν βιβλιοθήκην. Ἐκήρυξε δὲ ὁ Αντώνιος τὴν Κλεοπάτραν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου. Ἐκ τούτου ὁ Οκταβιανὸς κινούμενος εἰς ὀργήν, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν ἐρωμένων αὐτῶν· ὅθεν ἡ Κλεοπάτρα φοβηθεῖσα μὴ κοσμήσῃ τοῦ Οκταβιανοῦ τὸν θρίαμβον εἰς τὴν Ρώμην μὲ τὴν παρουσίαν της, ἔβαλε μίαν ἀσπίδαν εἰς τὸ στῆθός της, ἐξ ἧς δεχθεῖσα ἀπέθανε κατὰ τὸ 30. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 32. καὶ ἠνώθη ἡ Αἴγυπτος πάλιν μὲ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ρώμης ὡς ἐπαρχία της.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. Καταρχὰς ὑπανδρεύθη τὸν Αλέξανδρον, βασιλέα τῆς Συρίας. Ἔπειτα τὸν Δημήτριον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Σέλευκον, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδία ἐφόνευσε, φαρμακωθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της Αντιόχου τοῦ Γρύπου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Επιφανοῦς, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αντιόχου, βασίλισσα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ολυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Αντιγόνου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περδίκκα. Πλτ. Γορ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἀνεψιὰ τοῦ Αττάλου στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον, ἀφοῦ

ἀπέβαλε τὴν πρώτην γυναῖκά του Ολυμπιάδα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Κάρανον, καὶ τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν μητέραν αὐτῶν Κλεοπάτραν. Παυσ.

ΚΛΕΟΦΊΛΗ, γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Αρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Αγμαῖον, Αμφιδάμαντα, Εποχον καὶ Ιασον. Απολδρ.

ΚΛΕΟΦΩΝ, Αθηναῖος, περίφημος ποιητὴς Τραγικὸς· συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Ακταίων, Αμφιάραος, Αχιλλεὺς, Βάκχος, Δεξαμενὸς, Ηριγόνη, Θυέστης, Λεύκιππος, Περσεὺς, καὶ Τήλεφος.

ΚΛΕΩΝ, δημαγωγὸς τῶν Αθηναίων, ἐσάθη καὶ διάδοχος τοῦ Περικλέους, ὡς σύμβουλος καὶ ῥήτωρ τοῦ λαοῦ, ἦτο δὲ ἀχρείου χαρακτῆρος. Εφονεύθη εἰς τὴν Αμφίπολιν, μαχόμενος κατὰ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Βρασίδου, ὅστις παρομοίως ἔλαβε πληγὴν θανατηφόρον.

ΚΛΕΩΝ τύραννος ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Αχαιῶν Αράτου τὸ 220. Π. Χ. Πλούτ.

ΚΛΕΟΝΥΜΟΣ, Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, νικήσας εἰς τοὺς Ισθμικοὺς ἀγῶνας ἀπῆνη. Πίνδ.

ΚΛΗΜΗΣ, Τίτος Φλάβιος, ἐγεννήθη εἰς Αθήνας, ὅστις ὀνομάζεται καὶ Αλεξανδρεύς, ἐπειδὴ καὶ διέτριψεν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν· ὢν ἐθνικὸς τὸ πρῶτον ἔπειτα ἔγινε Χριστιανός. Περιῆλθεν ὅλην τὴν Ελλάδα, τὴν Καλαβρίαν ἐπαρχίαν τῆς Ιταλίας, τὴν μικρὰν Ασίαν, καὶ κατήντησεν τέλος καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἤκουσε πολλοὺς διδασκάλους Χριστιανούς, καταγινόμενος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν. Εγνώρισε δὲ τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἀπὸ Παύταινον τινὰ διδάσκαλόν του. Επειδὴ δὲ οὗτος ἀπεσάλη ὑπὸ τοῦ τῆς Αλεξανδρείας ἐπισκόπου Δημητρίου εἰς τὰς Ινδίας τὸ 189. διεδέχθη ὁ Κλήμης τὸ κατηχητικὸν σχολεῖον τοῦ Παυταίνου. Η μεγάλη του ἀρετὴ καὶ πολυμάθεια ἔσυραν πλῆθος μαθητῶν εἰς αὐτὸν, ἐξ ὧν ἦτο καὶ ὁ Ωριγένης, ὅστις καὶ διάδοχος αὐτοῦ ἐγένετο, ὅτε ὁ Κλήμης εἰς τὸν καιρὸν τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβήρου διέτριβεν εἰς Ιερουσαλήμ. Ο Εὐσέβιος τὸν ὀνομάζει καὶ ἱερέα κατὰ τὸ 195. Ο χρόνος τῆς ἀποβιώσεώς του συμπεραίνεται τὸ 218. ἐν Αλεξανδρείᾳ, ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Αντωνίου τοῦ Καρακάλα. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του εἶναι α΄. Λόγος προτρεπτικὸς πρὸς ἐθνικοὺς, β. Παιδαγωγὸς, περιέχων μίαν ὡριοτάτην ἠθικὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν εἰς τρία βιβλία. γ΄. Στρωματεῖς ὀνομαζόμενοι. δ΄. λόγοι τινὲς ἄλλοι, καὶ τινες παρακοπαί. Εξεδόθησαν ὑπὸ Πέτρου Βικτωρίνου τὸ 1550. καὶ ὑπὸ τοῦ Φριδερίκου Σιλβουργίου ἐν Κολωνίᾳ τὸ 1641. καὶ ἀλλαχοῦ τὸ 1715. τὸ 1772. ἐν Βενετίᾳ.

ΚΛΗΜΗΣ ὁ Ρωμαῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, κατήγετο ἀπὸ ἐπίσημον οἰκογένειαν, ἦτο καὶ συνοδοιπόρος τοῦ Αποστόλου Παύλου, καὶ προσάτης τῆς ἐν Ρώμῃ Εκκλησίας, πρὶν τῆς ἁλώσεως τῆς Ιερουσαλὴμ κατὰ τὸν Ιερώνυμον.

Απέθανε τὸ 160. Μ. Χ. κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ. Συγγράμματα αὐτοῦ εἶναι. α΄. δύω ἐπιστολαὶ πρὸς Κορινθίους. β΄. Διαταγαὶ τῶν Αποστόλων 20. γ΄. Κανόνες τῶν Αποστόλων 85. δ΄. Περίοδοι Πέτρου, ἢ πράξεις εἰς βιβλία 10. ε΄. Ομιλίαι 19. καὶ μία τοῦ Πέτρου πρὸς Ιάκωβον ς΄. Επιτομὴ τῶν πράξεων τοῦ Πέτρου. ζ΄. Επιστολαὶ δογματικαί. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του μετὰ διαφόρων σημειώσεων ἐν Αμστελοδάμῳ.

ΚΛΙΝΤΡΑΣ ὁ Πέτρος Ενετός. Εζη κατὰ τὸν χρόνον 1462. Μ. Χ. ἐγάθη ἐπίσημος ἀνακαλυπτής. Οὗτος ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη εἰς τὰ παράλια τῆς Γουϊνέας.

ΚΛΥΜΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Ιφιος, ἄλλοι δὲ λέγουσι τοῦ Μινύου, ὑποφυλάκου τοῦ Λαϊωνέως· αὕτη ἐγέννησε τὸν Ιφικλον, τὸν ταχὺν εἰς τοὺς πόδας. Ζ΄. Ιφικλος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, γυνὴ τοῦ Αγαμέμνονος καὶ μήτηρ τοῦ Ορέστου.

ΚΛΥΤΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ενωπος ἐξ Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέσωρ πυκτεύων εἰς τοὺς ἀγῶνας, οἵτινες συνεκροτήθησαν ὑπὸ τοῦ Αμαρυγκέως. Ομ.

ΚΛΥΤΟΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Λαοδάμαντα καὶ Αλιον. Ομ.

ΚΝΙΓΙΤΗΣ-Ιὼν Αγγλος, περιηγητὴς ἔνδοξος. Οὗτος μετὰ τοῦ Ιάμης Χάλης, ἀπέπλευσεν εἰς τὰ βόρεια μέρη, δι' ἐξόδων τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας καὶ ἀνεκάλυψαν πολλὰ μέρη. Εζη μὲ μεγάλην ὑπόληψιν τὸ 1605. Μ. Χ.

ΚΟΒΙΛΟΒ Γῶσσος περιηγητής. Περιῆλθε τὴν Αρκτικὴν Ασίαν μὲ ὠφελήμους ἀνακαλύψεις. Εζη τὸ 1640. Μ. Χ.

ΚΟΒΙΛΧΑΟΝ Πέτρος, ἔνδοξος Πορτογάλλος. Εζη κατὰ τὸν χρόνον 1487. Μ. Χ. Τοῦτον ἔπεμψεν ὁ Ιωάννης ὁ β΄. βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας μετὰ τοῦ Αλφόνσου Παΐβα, διὰ νὰ εὕρωσι τὸ ψευδῶς κοινολογηθὲν βασίλειον ὑπὸ Ιωάννου τοῦ Ιερέως. Αλλ' ὁ μὲν Αλφόνσος Παΐβας μείνας εἰς Αἴγυπτον, ἀπέθανεν ἐκεῖ· ὁ δὲ Κοβιλχάον περιηγήθη τὰ τοῦ Μαλάβαρ παραθαλάσσια, καὶ τὰ ἀνατολικὰ τῆς Αφρικῆς, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν Σεληνιαίαν νῆσον (τὴν Μαδαγασκάρ) μετὰ δὲ ταῦτα ὑποστρέψας εἰς Αἴγυπτον ἀπέθανε κατὰ τὴν Αβυσσινίαν.

ΚΟΒΠΕΡ, φιλόπονος χειρούργος Αγγλος· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ. Οὗτος ἐξέδωκεν εἰκονογραφίας μεγάλας τῶν μυῶν τοῦ σώματος, καὶ τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων καθὼς παρισῶνται, ὅταν ἐνιεισθῶσι μὲ κηρὸν χρωματισμένον. Εχρημάτισε προφέσωρ τῆς ἐν Λονδίνῳ Ακαδημίας, ὅπου καὶ ἐξῆλθον δι' αὐτοῦ ἐξ αὐτῆς πολλοὶ ἐπίσημοι μαθηταί.

ΚΟΓΓΕΒΗΣ, ἔνδοξος ταγματάρχης Αγγλος· οὗτος τὸ 1806. ἐφεύρεν ἓν εἶδος φωτιστικὸν πυροτέχνασμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Αγγλοι εἰς τὰ πλοῖά των.

ΚΟΔΡΟΣ, ἔσχατος βασιλεὺς τῶν Αθηνῶν. Εχοντες οἱ Δωριεῖς πόλεμον μὲ

τοὺς Ἀθηναίους, ὁ χρησμὸς τοὺς εἶπεν, ἂν θέλουν νὰ νικήσωσι νὰ μὴ φονεύσωσι τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀκούσας τοῦτο ὁ Κόδρος ἀπεφάσισε νὰ θυσιασθῇ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του, καὶ ἐνδυθεὶς ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης ὑπῆγε διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, καὶ ἐφονεύθη ὑπ' ἄλλου στρατιώτου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐπίτηδες εἶχε παροξύνει· οἱ δὲ Δωριεῖς ἀκούσαντες τοὺς Ἀθηναίους νὰ ζητῶσι τὸ πτῶμα τοῦ βασιλέως των, ἐφοβήθησαν, μήπως ἐκπληρωθῇ ὁ χρησμὸς, καὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν τὸν Κόδρον, ὡς Ἥρωα, καὶ νομίζοντες ὅτι πλέον δὲν θέλουν εὕρει ἄλλον βασιλέα ἄξιον ὡς αὐτὸν, ἀκύρωσαν τὴν βασιλικὴν ἀξίαν, καὶ ἐψήφισαν τὸν πρωτότοκον υἱόν του, Μέδοντα, ἄρχοντα διὰ βίου, ὅσις καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ ἀξίωμα, ἀρχοντεύσας χρόνους εἴκοσι ἑπτά.

ΚΟΖΑΚ-ΣΙΜΩΝ, Δέσνεβ, ἐπίσημος θαλασσοπόρος Ρῶσσος. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κολύμα ἑπτὰ μικρὰ πλοῖα Ρωσσικὰ, διὰ νὰ περιπλεύσωσιν ἀκριβῶς τὰ ἀνατολικοβόρεια τῆς Ἀσίας ἄκρα. Τρία μόνον τούτων ἠδυνήθησαν νὰ διαπλεύσωσι τὸν πορθμὸν, τὸν διαιροῦντα τὸν παλαιὸν κόσμον ἀπὸ τὸν νέον. Ὁ Δέσνεβ εὗρε τότε ἐλεύθερον ἀπὸ πάγους τὸ ἀνατολικοβορειότατον τῆς Ἀσίας ἀκρωτήριον, τὸ καλούμενον Ρωσσιστὶ Τσουχοτσκοΐ--Νός. Εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ὅμως περίπλους δὲν εὑρέθη ἐκεῖ ἡ θάλασσα χωρὶς πάγους. Ὁ Δέσνεβ λοιπὸν ἔφθασεν ἕως τὸν Ἀναδίριον κόλπον, καὶ ἀπήλαυσε τὴν δόξαν, ὅτι πρῶτος περιέπλευσε τὸ ἀνατολικοβόρειον τῆς Ἀσίας ἄκρον· Ἔζη δὲ τὸ 1648. Μ. Χ.

ΚΟΖΑΣ, Βαλδασάρης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νεάπολιν, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 1410. καὶ ἐπωνομάσθη Ἰωάννης κγ'. Πρὶν νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ ἱερατικὸν τάγμα ἦτο πειρατὴς· ἔγινε Καρδινάλης εἰς τὴν Βολωνίαν· εἶχεν ἁρπάσει μίαν γυναῖκα, μὲ τὴν ὁποίαν συνέζη φανερὰ, καὶ ὅταν ἦτο Πάππας. Τὸ 1414. τὸν κατεβίβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀναβῇ διὰ τῶν χρημάτων.

ΚΟΪΝΟΣ, ἀνδρεῖος στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅσις ἀπέθανεν ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἰνδῶν.

ΚΟΪΝΤΟΣ, Καλαβρὸς, ἢ Σμυρναῖος· εἷς τῶν νεωτέρων ποιητῶν· ἔζη περὶ τὸ 518. εἶναι ὁ συγγραφεὺς ἑνὸς ποιήματος, Ὁμήρου παραλειπόμενα ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἀποπληροῖ τὰ τῆς Ἰλιάδος· ἐξιστορεῖ τὰ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Βησσαρίων Καρδινάλης εὗρεν εἰς τὴν Καλαβρίαν τὸ ποίημά του ἐν χειρογράφοις, καὶ ἐκ τούτου ὑποθέττουσιν αὐτὸν Καλαβρὸν, ἄλλοι δὲ τὸν θέλουσι Σμυρναῖον ἐπιχωριζόμενοι εἰς τοὺς ἰδίους του στίχους. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐχρημάτισε γραμματικὸς εἰς τὴν Σμύρνην, καθ' ὃν καιρὸν ἤκμαζε καὶ ὁ Κόλουθος. Τὸ ἡρωϊκόν του ποίημα σύγκειται ἀπὸ βιβλία 14. τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἀλδῳ τὸ 1569.

ΚΟΙΡΑΤΑΔΑΣ, Θηβαῖος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐκστρατείαν. Ξενοφ.

ΚΟΙΣΥΡΑ, Ἀθηναία, εὐγενὴς καὶ πλουσία, γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος, καὶ μήτηρ τοῦ Μεγακλέους καὶ Λαριάχου, ἥτις ἐχρημάτισε περιβόητος εἰς τὴν ὀκνηρίαν, μεγαλόφρων καὶ κοσμήτρια.

ΚΟΚΚΩΝΑΣ, Βυζάντιός τις ὀπαδὸς τοῦ περιβοήτου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβονοτειχίτου. Λουκ.

ΚΟΛΑΙΟΣ ὁ Ἀήμνιος, περιηγητής. Οὗτος ἐκοινολόγησε τὰ περὶ τῆς Τυρρηνίας καὶ Λιγουρίας, καὶ ἔπλευσε πρῶτος τῶν Ἑλλήνων τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Ἔζη τὸ 804. Π.Χ.

ΚΟΛΑΞΑΪΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παραλάται λεγόμενοι, Λαὸς Σκυθικός. Ἡρόδ.

ΚΟΛΒΕΣΙΟΣ Πέτρος, ἔνδοξος γεωγράφος. Οὗτος περιῆλθε τὸ Εὐέλπιδες ἀκρωτήριον, καὶ ἐκοινολόγησε τότε τὰς τελειοτέρας γνώσεις τοῦ μέρους τούτου τῆς Ἀφρικῆς. Ἔζη τὸ 1700, Μ.Χ.

ΚΟΛΊΝΗΣ Γάσπαρος, σχολάρχης τῆς Γαλλίας· εἷς ἀπὸ τοὺς ζηλωτὰς Γαλβανίσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κάρλου τοῦ θ'. Ἀπὸ αὐτὸν ἤρχισεν ἡ φθορὰ τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου· τὴν 24. Αὐγούστου. 1572. τὸν ἐφόνευσαν μέσα εἰς τὸ ὀστήτιόν του· τὸ δὲ πτῶμά του ἔρριψαν ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ τὸ ἔσυραν εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Παρισίου μὲ μεγάλην καταισχύνην. Μετὰ τὴν δολοφωνίαν ταύτην τὰ Παρίσια καὶ ὅλη ἡ Γαλλία ἔπλευσεν εἰς τὸ αἷμα, περιπεσοῦσα εἰς πεισματώδη καὶ ἀπάνθρωπον ἐμφύλιον πόλεμον.

ΚΟΛΛΑΤΊΝΟΣ, Λούκιος Ταρκύνιος, ὁ ἀνὴρ τῆς Λουκρατίας τῆς βιασθείσης ὑπὸ τοῦ Σέξτου, υἱοῦ τοῦ Ταρκυνίου Σουπέρβου. Οὗτος ἐσάθη ὁ αἴτιος τοῦ δράματος διὰ τοὺς ἀδιακρίτους ἐπαίνους, τοὺς ὁποίους ἔλεγε περὶ τῆς Λουκρατίας· ὡς τόσον συνακολουθήσας τὸν Βροῦτον εἰς τὴν ἐκδίκησιν, συνήργησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐξωρίαν τοῦ βασιλέως, καὶ ἐχειροτονήθη μετ' αὐτοῦ Ὑπατος κατὰ τὸ 509. Π. Χ. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς κατήγετο ἀπὸ βασιλικὸν αἷμα καθηρέθη μετ' ὀλίγον καιρόν.

ΚΟΛΛΕΟΝΗΣ, Βαρθολομαῖος, ἀπὸ τὴν Πέργαμον, πόλιν τῆς Ἀσίας ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων τῆς Βενετίας κατὰ τοῦ Δοῦκα Φιλίππου Βοσκόντου. Ἐσάλη ἔπειτα μετὰ στρατεύματά του κατὰ τῶν Τουρκῶν. Ἀπέθανε τὸ 1475. Ἡ διοίκησις τῆς Βενετίας, δι' ἀμοιβὴν τῶν ἀνδραγαθημάτων του, ἔστησεν εἰς τιμήν του ἔν ἔφιππον ἄγαλμα χάλκινον· οὗτος πρῶτος μετεχειρίσθη κανόνια εἰς πεδιάδα.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ Χριστόφορος, τολμηρότατος περιηγητὴς, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρει τὰ πρωτεῖα ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων. Ἔζη τὸ 1490. Μ. Χ. Ἐγεννήθη εἰς ἔν χωρίον τῆς Γένοβας. Οὗτος ἐπιστηριζόμενος ἐπὶ τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς σχῆμα καὶ τὴν θέσιν τῆς Ἀσίας, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὡς ἐκτεινομένην πολὺ ἀνατο-

λικότερον, ἐπληροφορήθη δὲ ἐπιμόνου καὶ πολυχρονίου μελέτης, ὅτι πρὸς δυσμὰς δύναται νὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας βραχυτάτη καὶ εὐθυτάτη ὁδός. Τὴν γνώμην αὐτοῦ ταύτην προσέβαλε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠτιμάσθη διὰ τῆς δολιότητος καὶ χαμερπείας τῶν ἐκεῖ τότε αὐλικῶν, κατέφυγεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἱσπανίας· ὅθεν μετὰ πολλοὺς μεταίους ἀγῶνας ἔλαβε τελευταῖον παρὰ τῆς βασιλίσσης τῆς Καστιλιάς Ἰσαβέλλας τρία μικρὰ πλοῖα. Ταῦτα ἑτοιμάσας κατὰ μέρος δὲ ἰδίων ἐξόδων, καὶ κινηθεὶς τῇ 3 Αὐγούστου τοῦ 1492. ἔτους ἀπὸ τοῦ λιμένος Πάλου, ἔφθασεν εἰς τὰς Καναρίους νήσους. Τῇ δὲ 6. τοῦ Σεπτεμβρίου κινήσας ἀπὸ τῆς Γομέρας νήσου πρὸς δυσμὰς εἰσῆλθεν εἰς τὸν μέχρι τότε ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου διαπλευσθέντα Ὠκεανόν, καὶ οὕτως ἤρχισε μὲ ἐλπίδα καὶ θάρρος τὴν μᾶλλον ἐπικίνδυνον καὶ τολμηροτάτην θαλασσοπορίαν, ἀφ' ὅσας ποτὲ ἐπεχείρισεν ὁ ἄνθρωπος. Ἐντὸς 30 ἡμερῶν διέπλευσεν ἕως 3000. ϑαλάσσια μίλια τῆς Ἰταλίας, ἀπευθυνόμενος σχεδὸν διηνεκῶς πρὸς δυσμάς. Ἀλλ' ἐνῷ ἤγγιζε τοσοῦτον εἰς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ματαιωθῶσιν οἱ κόποι του, καὶ νὰ χάσῃ τὰ βραβεῖα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πνεύματος, διὰ τῆς στασιάσεως τῶν ἀνυπομονήτων καὶ ἀπελπισμένων αὐτοῦ ναυτῶν. Τῇ 12. τοῦ Οκτωβρίου, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ εἶδον τὸν πρῶτον τόπον τοῦ Νέου κόσμου, τὴν Λουκαΐαν νῆσον Γκουαναχάνην, ὅπου ἀπέβη πρῶτος ὁ Κολόμβος, ὅστις ὡσαύτως τὴν παρελθοῦσαν νύκταν ἴδε πρῶτος περιφερόμενον φῶς ἐπ' αὐτήν. Ο Κολόμβος ἐπιμένων εἰς τὴν ἑαυτοῦ θεωρίαν ὑπέλαβε τὴν ῥηθεῖσαν νῆσον, ὡς ἐσχάτην τῶν Ἰνδιῶν, καὶ ὄχι ἄλλου τινὸς νεωστὶ ἀνακαλυφθέντος τόπου. Ἐκ δὲ τῆς ἀπάτης ταύτης ἐπεκράτησεν ἔκτοτε νὰ ὀνομάζωνται ἡ ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ κείμεναι νῆσοι, Δυτικαὶ Ἰνδίαι, τὸ ὁποῖον ὄνομα σώζουσι καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ὡς μνημεῖον τῆς ἀρχαίας ἐκείνης πλάνης. Ἡ πενία ὅμως τῶν κατοίκων ἔφερε τὸν Κολόμβον εἰς ὑποψίαν, ὅτι αὕτη ἡ νῆσος δὲν ἦτο μέρος τῶν χρυσοπλούτων Ἰνδιῶν. Ὅθεν ἐρωτῶν αὐτοὺς περὶ χρυσίου, ἔμαθεν ὅτι εὑρίσκεται μεσημβρινώτερον, καὶ πλεύσας ἐκεῖσε, ἀνεκάλυψε τινὰς Λουκαΐας νήσους, καὶ προσέτι τὴν Κούβαν καὶ Ἱσπανιόλαν, ὅπου κατέθεσε τὴν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ πρώτην Εὐρωπαϊκὴν ἀποικίαν, τὸ φρούριον Ναβιδάδ. Τῇ δὲ 15. Μαρτίου τοῦ ἀκολούθου ἔτους ὑπέστρεψεν πάλιν εἰς τὸν λιμένα Πάλου, ὅπου καὶ ἐκηρύχθη μέγας ναύαρχος καὶ ἀντιβασιλεὺς τοῦ Νέου Κόσμου. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ πλοῦν, ἀνεκάλυψε τὰς Καραΐβας ζήσους, τὸ Πορτορίκον καὶ τὴν Ἰαμάϊκαν, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἱσπανοί τινες τότε φθονοῦντες τὴν δόξαν τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρός, τὸν κατηγόρησαν εἰς τὴν βασίλισσαν, καὶ διὰ προσαγῆς της τὸν ἔφεραν σιδηροδέσμιον εἰς τὴν Ἱσπανίαν καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς φυλακὴν 4.

χρόνους. Μετὰ ταῦτα ἐξάλη πάλιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου κατὰ τὸν τρίτον αὐτοῦ περίπλουν, ἀνεκάλυψε τὰς νήσους, Τρινιτὰν, καὶ Μαργαρίταν, τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὁρινόκου, καὶ τὴν ξηρὰν τῆς Ἀμερικῆς, ἤτοι μέγα τι μέρος τῶν παραθαλασσίων τῆς Γουϊάνης, καὶ Τερραφίρμας. Τότε ἐπληροφορήθη, ὅτι δὲν ἦτο κατὰ τὰς ζητουμένας Ἰνδίας, ἤλπιζεν ὅμως ὅτι αὗται κεῖνται ἀντίπεραν τοῦ τόπου τούτου· ὅθεν ἠγωνίζετο νὰ εὕρῃ τινὰ πορθμὸν, διαιροῦντα τοὺς δύω τόπους. Τοῦτον δὲ ζητῶν ἀνεκάλυψε κατὰ τὸν τέταρτον αὐτοῦ πλοῦν τὸν Δάριον Ἰσμόν. Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ὁ περίφημος οὗτος ἀνὴρ τὸ 1506. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 64. χρόνων, ἀφήσας μεγάλην λύπην εἰς τοὺς ὀπαδούς του καὶ εἰς ὅλους σχεδὸν· Οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ ἔγινεν αἰτία νὰ πλουτισθῇ μεγάλως ἡ Ἱσπανία καὶ κατὰ τὴν πρόσοδον καὶ κατὰ τὰς χώρας, διότι ἀφοῦ ὁ Κολόμβος μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν· ὁ τότε βασιλεὺς αὐτῆς Φερδινάνδος ὁ ἐπονομασθεὶς Καθολικὸς, ἔπεμψε πρεσβείαν πρὸς Πάππαν Ἀλέξανδρον τὸν ἕκτον, ζητῶν παρ' αὐτοῦ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς Ἱσπανικῆς δεσποτίας, ἐπὶ τοὺς ἀνακαλυφθησομένους εἰς τὸ ἑξῆς τόπους. Ὁ δὲ Πάππας συγκατανεύσας εἰς τοῦτο, κατέγραψεν ἐπὶ μιᾶς γεωγραφικῆς σφαίρας ἕνα μεσημβρινὸν 100. μίλια δυτικώτερον τῶν Ἀζωρίων νήσων, καὶ ἐθέσπισε μετὰ τελετῆς, ὅτι πάντες οἱ πρὸς δυσμὰς τοῦ μεσημβρινοῦ τούτου ἀνακαλυφθησόμενοι τόποι, νὰ διαμένωσι κτῆμα αἰώνιον τῆς Ἱσπανίας. Ἀπὸ τὰς ἀνακαλύψεις τούτου τοῦ τολμηροτάτου ἀνδρὸς ἐπήγασαν μεγάλαι καὶ παράδοξοι μεταβολαὶ εἰς τὸν Κόσμον. Τότε οἱ ἄνθρωποι ἐγνώρισαν τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ μέγεθος τῆς γηΐνου σφαίρας· τότε εἶδον πραγματικῶς τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς σχῆμα πρὸ πολλοῦ ἀμφισβητούμενον. Εἶδον μὲ ἀπορίαν διάφορα γένη ἀνθρώπων ἕως τότε ἄγνωστα· διάφορα καὶ νεοφανῆ εἴδη φυτῶν καὶ ζώων. Ἡ Εὐρώπη κατεπλουτίσθη ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα τοῦ Νέου Κόσμου, καὶ ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῶν Ἰνδιῶν· ἡ Ναυτικὴ καὶ τὸ ἐμπόριον ἔκαμον γιγαντιαίας προόδους καὶ αὐξήσεις· ἡ τούτων αὔξησις ἐπροξένησε μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὰ ἤθη, εἰς τὰς ἰδέας καὶ εἰς τὸ πολίτευμα τῶν ἀνθρώπων· ἡ Ἰατρικὴ κατεπλουτίσθη μὲ πολύτιμα καὶ ζωοπάροχα ἰατρικὰ φάρμακα εἰς τοὺς παλαιοὺς ἄγνωστα. Ἡ φυσικὴ ἱστορία ὑπερηυξήνθη μὲ νέα προϊόντα τῆς φύσεως κ. τ. λ. Δικαίως λοιπὸν ὁ ὑπερθαύμαστος οὗτος ἀνὴρ πρέπει νὰ θαυμάζηται καὶ νὰ ἐπαινῆται ὑπερβολόντως.

ΚΟΛΟΥΘΟΣ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἡρωϊκοῦ ποιήματος, Ἑλένης ἁρπαγὴ ἐπιγραφόμενον. Νομίζεται ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουΐδας τοῦ ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Λυκοπόλεως καταγομένου· ἤκμασεν εἰς τοὺς χρόνους Ἀναστασίου βασιλέως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἀπέθανεν τὸ 518. ἀλλὰ τοῦτο ἀμφιβάλλεται, καθότι εὑρίσκεται καὶ ἄλ-

λος ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα διὰ τοῦ δύω λλ. γραφόμενος. Τὸ ποίημα δὲ τοῦτο εὗρεν ἐν χειρογράφοις εἰς τὴν Καλαβρίαν ὁ Καρδινάλης Βησσαρίων, ὁμοῦ καὶ τὸ τοῦ Κοΐντου. Ἐξεδόθη δὲ ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἀλδῳ, τὸ 1576. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΚΟΛΟΥΚΙΟΣ, Σαλουτάτος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ῥήτωρ, ποιητὴς, καὶ γραμματικὸς περίφημος. Τὰ συγγράμματά του εἰς τὴν Λατινικὴν διάλεκτον ἔχουν μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανε τὸ 1406.

ΚΟΛΟΥΜΕΛΑΣ, ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν, φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἔνδοξος· ἐσύνθεσεν ἓν ποίημα γεωργικὸν εἰς 12. βιβλία, καὶ ἕτερον περὶ δένδρων, καὶ κήπων. Ἔζη τὸ 40. Μ. Χ.

ΚΟΛΩΦΩΝΙΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως, θυσιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν Θεῶν ἐν Ἀθήναις, κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται Χθονία.

ΚΟΜΑΡΤΗΣ, κυβερνήτης τοῦ ἐνδόξου περιηγητοῦ Ἰωάννου Δενὶς. Οὗτος ταξειδεύσαντες εἰς τὴν Νεοφουτλανδίαν, ἐξέθεσαν πίνακα Γεωγραφικὸν αὐτῆς. Ἔζη περὶ τὸ ἔτος 1506. Μ. Χ.

ΚΟΜΒΑΜΒΟΣ, νεανίας τις ὡραῖος, ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου Νικάνορος, ὅστις λέγεται ὅτι εὐνουχίσθη ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου του εἰς μίαν ὁδοιπορίαν. Λουκ.

ΚΟΜΗΣ Φράνσες Βαίκων, Ἄγγλος, ἔνδοξος καὶ περίφημος φιλόσοφος. Ἀπέθανε τὸ 1626. Μ. Χ.

ΚΟΜΜΟΔΟΣ, Λεύκιος Αὐρήλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 161. Μ. Χ. ἦτον υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, καὶ Φαυστίνης. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ πατήρ του ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ κατὰ τὸ 180. Εἶχε διδασκάλους τῆς Ἠθικῆς σοφοὺς καὶ φρονίμους, ἀλλ' ἡ ἀκάθεκτος ὁρμὴ τῆς νεότητός του τὸν ἀπεκατέστησεν ἄλλον Νέρωνα· ἠφάνισε τοὺς λαμπροτέρους ἄνδρας τῆς Ῥώμης, κατεδίωξε τοὺς Χριστιανοὺς μὲ σκληρότητα, καὶ εἶχε τὴν Ῥώμην θέατρον σφαγῆς. Διέφθειρε τὰς ἀδελφάς του ἐνῷ εἶχε περὶ τὰς 300. παλλακίδας· ἐφαντάσθη δὲ νὰ ἀποθεωθῇ ὀνομασθεὶς Ἡρακλῆς υἱὸς τοῦ Διὸς· ἠπείλησε τοὺς μὴ δεχθέντας τὴν ἀποθέωσίν του μὲ τὸν ἔσχατον κίνδυνον, καὶ ἀναισχύντως ἐλάμβανε πρόσωπον ὑποκριτοῦ εἰς τὸ θέατρον. Ἐπειδὴ δὲ ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ ἐπιστάτης τοῦ θεάτρου ἔμελλε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ ἓν τοιοῦτον παράλογον κίνημα, προλαμβάνων ἔγραψε ψήφισμα, νὰ φονεύωνται ὅσοι ἤθελαν τολμήσει νὰ τὸν ἀναφέρουν περὶ τούτου· μια δὲ τῶν ἐρωμένων του Μαρτία τοὔνομά τῷ ἐπρυσφερε μετὰ τὸ λουτρὸν ἓν φαρμακωμένον ποτὸν, τὸ ὁποῖον ποιῶν ἔμεσε, ὑποπτευθέντες δὲ μήπως διασωθῇ τὸν ἔπνιξαν τὸ 172. Ι. Χ. εἰς ἡλικίαν 31. χρόνων.

ΚΟΜΠΑΝΙΩΝ Γάλλος ἔνδοξος, οὗτος ἐπορεύθη ἀπὸ τῆς Σενεγάλης εἰς τὴν Χρυσοφόρον γῆν τοῦ Βαμβούκ, καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰ μέρη. Ἀφῆκε ἓν γεωγραφικὸν σύγγραμμα τῶν τοπων ἐκείνων

καὶ πολυτογραφίαν. Ἔζη τὸ 1718. Μ. Χ.

ΚΟΜΠΙΑΟΒ Δημήτριος Ρῶσσος περιηγητής. Οὗτος διαπλέων κατήντησεν εἰς τὸ τοῦ Ἀνατολικοῦ Ὠκεανοῦ Οχότιον πέλαγος. Ἀνεκάλυψε πολλὰς χώρας. Ἔζη τὸ 1590. Μ. Χ.

ΚΟΝΝΑΣ, αὐλητής, ὅστις ὑπήγαινε συχνὰ εἰς τὰ συμπόσια ἐσολισμένος· οὗτος πολλάκις ἐστεφανώθη εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας μὲ κλάδον ἀγριελαίας, διὰ τὸ ὁποῖον τὸν ἐκατηγόρει ὁ Κρατῖνος.

ΚΟΝΔΑΜΙΝΗΣ Γάλλος, φυσιολόγος ἄριστος. Ἔζη τὸ 1736. Μ. Χ. Οὗτος πρῶτος τῶν Γάλλων ἤρχισε τὴν ἀξιόλογον καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν ὑπὸ τὸν Ισημερινὸν καὶ τὸν Πολικὸν κύκλον εἰς ἐξιχνίασιν τοῦ σχήματος τῆς γῆς. Οὗτος κατεμέτρησεν αὐτὰς ὁμοῦ μὲ ἄλλους φυσικοὺς καὶ Αστρονόμους κατὰ τὴν Περοῦ τὸ 1736. Μ. Χ. Διαπλεύσας δὲ τὸν Μαραγγιόνα, καὶ ὁρμηθεὶς ἀπὸ τῆς Περοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐξέθεσε Γεωγραφικὸν πίνακα τοῦ Μαραγγιόνος, πολὺ ὀρθώτερον τοῦ πατρὸς Φρισίου.

ΚΟΝΔΑΜΙΝΗΣ, Κάρλος, περίφημος μαθηματικὸς, φυσιολόγος, καὶ ἀστρονόμος. Ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1701. περιῆλθε τὴν Ἰταλίαν Ἀγγλίαν καὶ Αμερικὴν· συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς περιηγήσεως του, τὴν ὁποίαν ἔχουν εἰς ὑπόληψιν.

ΚΟΝΔΙΛΙΑΚ Στέφανος, φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἄριστος· συνέγραψε Λογικήν. Ἀπέθανε τὸ 1780.

ΚΟΝΔΟΡΚΕΤΗΣ, ἐξ ἀπορρήτων διὰ βίου τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας, φονευθεὶς τὸ 1794. διὰ νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀποσατῶν. Οὗτος ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα· εἶχεν ἀνταπόκρισιν μὲ τοὺς μεγαλητέρους συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνός του.

ΚΟΝΝΙΔΗΣ, παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τὸν ὁποῖον οἱ Αθηναῖοι πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἀνατροφῆς ταύτης τοῦ βασιλέως των, ἐτίμασαν μετὰ θάνατον ὡς Ηρωα, θύοντες εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν πρὸς τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως ἕνα κριὸν Πλούτ.

ΚΟΝΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Μητροβίου, κιθαρῳδὸς, ἐν Αθήναις, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν Μουσικήν. Πλάτ.

ΚΟΝΣΟΛΟΣ Γεώργιος Χοΐσος Δανὸς τὸ γένος. Ἐχρημάτισε μέγας μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγητῶν Δανῶν. Ὅθεν καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Οὗτος περιῆλθε τὸ Μαρόκον, καὶ τοὺς ἐνδοτοτέρους αὐτοῦ ἀγνώστους τόπους· ἔζη 1760. Μ. Χ.

ΚΟΝΤΑΡΙΝΗΣ, Γάσπαρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν. ἀστρονόμος, φιλόσοφος, πολιτικὸς, καὶ μαθηματικὸς· συνέγραψε καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἐπιστημῶν. Ἀπέθανε τὸ 1532.

ΚΟΝΤΙΝΗΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φρωρεντίαν. Γπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔχων φιλίαν μὲ τὴν Πριγγιπέσσαν διωρίσθη διοικητὴς τῆς Νορμανδίας ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ἐπρόσταξε νὰ τὸν φυλακώσωσιν, ὁ δὲ λαὸς ὥρμησεν ἐναντίον του, καὶ τὸν κα-

τέκοψε. Η σύζυγός του Λεονώρα θυγάτηρ τῆς τροφοῦ τῆς βασιλίσσης Μαρίας, ἐφυλακώθη καταδικασθεῖσα καὶ αὐτὴ εἰς θάνατον, ἕνα μῆνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της τὸ 1617. διότι διὰ μαγικῆς ἔπεισε τὴν βασίλισσαν νὰ κλίνῃ εἰς τὰ νεύματά της.

ΚΟΝΦΎΚΙΟΣ, νομοθέτης τῶν Σινῶν· Εγεννήθη εἰς τὸ Χαμπίγγον, ἀπὸ λαμπρὸν γένος· ἐςάθη φιλόσοφος καὶ νομοθέτης. Εἰς τὸ φιλοσοφικόν του σχολεῖον εἶχεν ὑπὲρ τοὺς τρεῖς χιλιάδας μαθητάς· τόσον σέβονται τὸ μνημόσυνόν του οἱ Σῖναι, ὥςε πολλοὶ ἐνόμισαν, ὅτι προσφέρουσι θείας τιμὰς εἰς αὐτόν. Τὰ Ηθικὰ καὶ Φιλοσοφικά του συγγράμματα ἀποδεικνύουσι τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Απέθανε τὸ 473. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 73. χρόνων.

ΚΌΝΩΝ, ἤνθει τὸ 84. Π. Χ. ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούςου. Συνέγραψε πεντήκοντα διηγήσεις, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Φώτιος ἐν τῷ 186. Κώδικι. Ητο καλὸς γραμματικός. Αὗται ἐξεδόθησαν Ελληνο-λατινιςὶ μετὰ σημειώσεων ὑπὸ τοῦ Θωμᾷ Γαλέου ἐν τῇ ἱςορίᾳ τοῦ ἐν Παρισίοις τὸ 1675. καὶ ἐν Αλῃ τῆς Σαξωνίας.

ΚΌΝΩΝ, περίφημος ςρατηγὸς τῶν Αθηναίων, πολεμήσας ἀνδρείως κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ διασωθεὶς μὲ ὀλίγα πλοῖα εἰς τὴν Κύπρον· οἱ Αθηναῖοι συμμαχήσαντες μὲ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, παρέδωκαν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ςόλου του ὑπὸ την ἐξουσίαν τοῦ Κόνωνος, ὅςις λαβὼν αὐτὸν τὸν Περσικὸν ςόλον, ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν πλησίον τῆς Κνίδου ἐν Καρίᾳ· ἐκεῖθεν ἐλθὼν εἰς τὰς Αθήνας, ἀνῳκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ διὰ δαπάνης τῶν Περσῶν, ἀνήγειρε τὰ μακρὰ τείχη, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου εἶχε καταδαφίσει ὁ Λύσανδρος ςρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ.

ΚΌΞΙΚ, ἐπίσημος περιηγητής. Οὗτος προχωρῶν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αρκτικῆς Αφρικῆς, ἀνεκάλυψε πολλὰς χώρας καὶ πέριξ νήσους.

ΚΌΞΙΟΣ, Αγγλος ναύαρχος. Περιῆλθε τὸ Βουρμανὸν βασίλειον εἰς τὴν Ασίαν, μὲ ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Εζη τὸ 1797. Μ. Χ.

ΚΟΌΚ Γιάκομος, Αγγλος τὸ γένος, ἀείμνηςος περιηγητής. Εζη τὸ 1768. Μ. Χ. Οὗτος ἐξετέλεσε τρεῖς περίπλους ἐντὸς τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ κατὰ σκοποὺς διαφόρους· ἤγουν νὰ ἐξετάσῃ τὰ πελάγη αὐτοῦ καὶ τὰς νήσους ἀκριβέςερον· νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν τότε διξαζομένην ἄγνωςον Μεσημβρινὴν γῆν, καὶ τελευταῖον νὰ πλεύσῃ ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, εἰς εὕρεσιν ἀρκτικοῦ διάπλου. Καὶ τοὺς τρεῖς τούτους σκοποὺς ἔφερεν εἰς τέλος καθ' ὅσον ἐσυγχώρησεν αὐτῷ ἡ φύσις, καὶ αἱ δοθεῖσαι αὐτῷ διαταγαί. Κατὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ περίγειον πλοῦν τὸ 1763. ἀνεκάλυψε τὰς Εταιρικὰς νήσους, ἐξ ὧν ἦσαν γνωςαὶ μόνον ἡ Οταΐτη, καὶ ἡ Κίμεος, καὶ ὅλην τὴν Νέαν Ζεελανδίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέδειξεν πρῶτος σύνθετον ἐκ δύω νήσων, καὶ διέπλευσε τὸν μεταξὺ αὐτῶν

πορθμόν. Ετι δὲ ἐξιχνίασε τὰ ἀνατολικὰ παραθαλάσσια τῆς Νέας Ολλάνδας ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, ἐπέκεινα τῶν 25. μοιρῶν τοῦ πλάτους, καὶ τὸν τὴν Νέαν Ολλανδίαν ἀπὸ τῆς Νέας Γουϊνέας διαιροῦντα ἀρκτικὸν πορθμόν, τὰ ὁποῖα ὅλα ἦσαν ἄγνωστα ὅλως διὰ ὅλου, καὶ ὠνόμασεν αὐτὰ Νέαν Νοταβαλλεσίαν. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ περίγειον πλοῦν τὸ 1772. Μ. Χ. ἀπέδειξεν ἀνύπαρκτον, τὴν μέχρι τότε ἐξ ὑποθέσεως ἐπὶ τῶν Γεωγραφικῶν πινάκων παρισανομένην μεγάλην Ηπειρον, περὶ τὸν μεσημβρινὸν πολον. Οὗτος ἀνεκάλυψε ὅλον τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν νέων Εβρίδων, τὴν νέαν Καληδονίαν, τὰς Φιλικὰς νήσους καὶ τὴν μεσημβρινὴν Γεωργίαν. Περιέπλευσε τὸν μεσημβρινὸν πολικὸν κύκλον, καὶ προέβη τρεῖς ἐντὸς αὐτοῦ, ὅπου ἐκτὸς τῆς μεσημβρινῆς Θούλης, καὶ τῆς μεσημβρινῆς Γεωργίας, δὲν εἶδεν ἴχνη ἄλλου τινὸς τόπου, εἰμὴ παγετοὺς ὑπερμεγέθεις· ὥστε ἐξελήφθη ἔκτοτε ἀπὸ τῆς φαντασίας τῶν γεωγράφων ἡ πολυθρύλλητος Μεσημβρινὴ ἄγνωστος γῆ. Ανεκάλυψε πολλὰς ἀφόρους καὶ πετρώδεις νήσους, καὶ τὴν Σανδβιχίαν γῆν, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Αγγλίαν, τὸ 1775. Κατὰ τὸν τρίτον αὐτοῦ περίπλουν ἡ οὐσιωδεστέρα ὠφέλεια ὑπῆρξεν αὕτη· ἠρεύνησεν ἀκριβέστερον τὴν Κεργουελίαν γῆν, τὴν Βανδιμίαν γῆν καὶ τὰς νέας Εβρίδας· ἀνεκάλυψε τὰς Χριστουγεννησίους νήσους, τὰς Σανδβιχίας νήσους· περιπλεύσας δὲ τοὺς δυτικοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Αμερικῆς, ἀπὸ τοῦ Μπλαγγου ἀκρωτήριου μέχρι τῆς 71. μοίρας τοῦ ἀρκτικοῦ πλάτους· ἀνεκάλυψε, καὶ ὠνόμασε τοὺς πορθμοὺς Νούτκαν καὶ Σανδβίχιον, τὸν μέγαν ποταμὸν Τουργαγένην, καὶ πολλὰ ἀκρωτήρια καὶ κόλπους, ὅπου ἂν δὲν ἠμποδίζετο ὑπὸ τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, ἤθελεν ἐρευνήσει ἀκριβέστερον. Εξιχνίασε, προσδιώρισε καὶ ἐνόησε πρῶτος τὸν μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τοῦ παλαιοῦ κόσμου πορθμόν, τὸν ὁποῖον διέπλευσαν πρὸ αὐτοῦ ὁ Δέσνιεβ καὶ ὁ Βέριγγος, ἀλλὰ δὲν ἐγνώρισαν ὡς πορθμόν, οἱ ἐκεῖ ὅμως παγετοὶ δὲν ἐσυγχώρησαν αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ ἀρκτικώτερον. Μετὰ ταῦτα ἐζήτησε παντοχόθεν ἀντίπεραν αὐτοῦ τοῦ πορθμοῦ, διάπλουν τινα μεταξὺ τῶν παγετῶν, ἀλλὰ ματαίως, καὶ προσδιώρισε πολλὰς Γωσσικὰς νήσους ἀκριβέστερον. Στραφεὶς δὲ εἰς τὰς Σανδβιχίας νήσους, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς Οβαΐας. τὸ 1779. τῇ 10. Φευρουαρίου, καὶ ἀφῆκε μεγάλην λύπην εἰς ὅλους

ΚΟΟΚΗΣ Εδουάρδος, θαλασσοπόρος Αγγλος ἔνδοξος. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν μετὰ τοῦ Αγγλου Βοότη Ρογέρου ἅπασαν τὴν γῆν, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη. Ηρεύνησεν ἀκριβῶς τὰ μέρη τῆς γῆς, καὶ ἐξέθεσεν γεωγραφικὸν Ατλαντα ἀκριβῆ· ἐξέτεινεν πολλὰ τὴν Γεωγραφίαν καὶ πολιτειογραφίαν. Εζη τὸ 1710. Μ. Χ.

ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΣ Νικόλαος, λαμπρὸς, ἀστρονόμος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Τόρνον, πολιν τῆς Προυσίας τὸ 1473. Οὗτος εἰς τὴν Αστρονομίαν του ἔχει ἰδιαίτερον

πλανητικὸν σύστημα. Ἀπέθανε τὸ 1543. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων· ἐσάθη καὶ διδάσκαλος τῆς Ἰατρικῆς καὶ Μαθηματικῆς εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ Ρώμην.

ΚΟΠΡΕΫΣ, κήρυξ τοῦ Εὐρυσθέως· ἐσάλη εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς Ἀθηναίους νὰ διώξωσι τοὺς Ηρακλείδας, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐφόνευσαν.

ΚΟΠΣΤΌΚΗΣ Φρεδερῖκος, ποιητὴς ἄριστος· οὗτος ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν τὰ ποιήματά του, καὶ εἰς μελῳδίαν, ὁ καιρὸς ἀπέδωκεν περισσοτέραν τιμὴν εἰς αὐτὰ. Θεωρεῖται ὡς Πίνδαρος τῶν Γερμανῶν. Ἀπέθανε τὸ 1803. Μ. Χ.

ΚΌΡΑΞ, υἱὸς τῆς Αρεθούσης ἐκ τῆς Ιθάκης. Λέγεται, ὅτι μίαν ἡμέραν κυνηγῶν ἔπεσεν ἔκτινος ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν· οὕτω καλεῖται καὶ τὴν σήμερον μία βρύσις εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον πρὸς τὸ δυτικόν της μέρος, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶναι ἀξιόλογον.

ΚΌΡΑΞ, Συρακούσιος· ἐσάθη ὁ πρῶτος διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς τέχνης εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 500. Π. Χ.

ΚΟΡΒΟΥΛΌΝΗΣ Δουμίτσιος, ἔνδοξος στρατηγὸς Ρωμαῖος, καὶ ἐμπειρότατος τῆς πολεμικῆς· κατεδίκασεν εἰς θάνατον δύω στρατιώτας, διότι ἐδούλευον ὅπλοι εἰς ἕνα χάνδακα ἐπὶ Νέρωνος· ὑπέταξε τὴν Αρμενίαν, καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς Πάρθους νὰ ζητήσωσι τὴν εἰρήνην. Ο Νέρων βλέπων τὴν ἀξιότητά του ἐπρόσαξε νὰ τὸν φονεύσωσιν, ὅτις μαθὼν, ταύτην τὴν θλιβερὰν εἴδησιν, ἐρονεύθη μόνος του τὸ 66. Μ. Χ.

ΚΟΡΔΑΐΗΣ Καρλόστας, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, περίφημος εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν περιέγραψε μὲ θερμὸν ἔρωτα τὴν ἐλευθερίαν, θέλων νὰ ἐξομοιωθῇ μὲ τὸν Επιχρατίδην, ἐφόνευσε τὸν αἱμοβόρον Μαράτην εἰς τὸ δικαστήριον, δὲν ἀτελογήθη δὲ ἄλλο, εἰμὴ ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ καταδικάσωσι τὸν Μαράτην, φωνάζων μὲ Ηρωϊκὴν φωνὴν, ὅτι ἀτιμίαν προξενεῖ τὸ ἔγκλημα καὶ ὄχι ἡ καταδίκη. Τοῦτο συνέβη τὸ 1792.

ΚΟΡΔΌΒΑΣ Ερνανδέτης, Πορτογάλλος, περίφημος περιηγητής· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1516. Μ. Χ. Οὗτος ἠρεύνησεν ἀκριβέστερον τὴν χερσόνησον Ιακουτάνην, καὶ ἔγραψε τὴν τοπογράφίαν αὐτῆς τῆς χερσονήσου, καὶ γεωγραφικὸν πίνακα αὐτῆς.

ΚΟΡΕΆΛΗΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος Ισπανός. Περιῆλθε τὴν μεσημβρινὴν Αμερικὴν, καὶ ἔκαμε πολλὰς ὠφελίμους ἀνακαλύψεις ἐπ' αὐτήν. Αφῆκε γεωγραφικὸν πίνακα, τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων. Ἔζη τὸ 1692. Μ. Χ.

ΚΟΡΈΛΗΣ Αρχάγγελος, μουσικὸς ἔνδοξος· διὰ τὰ ἁρμονικά του μέλη, τὸν νομίζουσιν ὡς ἀνακαινιστὴν τῆς Μουσικῆς. Ἀπέθανε τὸ 1713.

ΚΟΡΊΝΝΗ, μία τῶν περιφήμων ποιητριῶν· ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας, ἥτις ἐδιδάχθη ὑπ' ἄλλης τινὸς ποιητρίας Μύρτιδος. Ἔζη ἐπὶ Πινδάρου, νεωτέρα τὴν ἡλικίαν· αὕτη ἔλαβε βραβεῖα πεντάκις περισσότερον τοῦ Πινδάρου, καθότι ἔγραφεν Αἰολιστὶ, καὶ ὁ Πίνδαρος Δωριστὶ, ὥστε οἱ ἀκροαταὶ ἤκουον μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν τὴν διάλεκτον

τῆς Κορίννης. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων της σώζονται τινὰ λείψανα, ἐκδοθέντα ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Φουλδίου. Ἔζη τὸ 490. Π. Χ.

ΚΟΡΙΝΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, σιχουργὸς πρὸ τοῦ Ὁμήρου· οὗτος πρῶτος, λέγουσιν, ὅτι ἔγραψε περὶ τῶν Τρῳϊκῶν· Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Παλαμήδους· συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον τὸν πόλεμον τοῦ Δαρδάνου πρὸς τοὺς Παμφλαγόνας· ἀπὸ αὐτὸν ἔλαβεν ὁ Ὁμηρος ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τῆς ποιήσεως, καὶ συνέγραψε τὰ ποιήματά του.

ΚΟΡΙΟΣ Βερνανδῖνος, ἀπὸ τὸ Μιλάνον. Παρεκαλέσθη ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον Σφόρτσα καὶ συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. Ὅταν οἱ Γάλλοι ἐκυρίευσαν τὸ Μιλάνον, οὗτος πεσὼν αἰχμάλωτος ἀπὸ τὴν λύπην του ἀπέθανε τὸ 1500. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΑΡΑ, γυνὴ περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν· ἐγνώριζε τὴν Ἑβραϊκὴν, Ἑλληνικὴν, Λατινικὴν, Ἰταλικὴν, Γαλλικὴν, καὶ Ἱσπανικὴν διάλεκτον, καὶ διαφόρους ἄλλας ἐπιστήμας· ἔτι τὴν Θεολογίαν, καὶ Φιλοσοφίαν. Ἡ ἀκαδημία τοῦ Παλαβίου τῇ ἐπρόσφερε τὸν στέφανον, τῆς Φιλοσοφίας, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν εἰς τὴν μητρόπολιν. Ἀπέθανε τὸ 1684. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΕΑΙΑ, ἔνδοξος γυνὴ Ρωμαία, θυγάτηρ τοῦ Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ. Μία Κυρία Ρωμαία κατῴκησεν εἰς τὸν οἶκόν της δὶ ὀλίγας ἡμέρας, ἥτις ἐπροσκάλεσε τὴν Κορνελίαν καὶ τῇ ἔδειξε τοὺς διαφόρους ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας της· αὕτη δὲ πρὸς ἀμοιβὴν τῇ εἶπεν, ἔχω εὐχαρίστησιν, καὶ θέλω νὰ ἴδης καὶ σὺ τοὺς ἰδικούς μου. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὑπῆγεν ἡ Κυρία διὰ νὰ τοὺς ἴδῃ· ἡ δὲ Κορνελία τῇ ἐπαρουσίασε τὰ τέκνα της λέγουσα, ἰδοὺ τὰ πλούτη μου καὶ ὁ θησαυρός μου, αὐτὰ ἀνέθρεψα μὲ μεγάλην προσοχὴν διὰ νὰ ἀναφανοῦν χρήσιμα εἰς τὴν πατρίδα. Ἔζη τὸ 193. Π. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Πούβλιος Σκηπίων. Ζ. Σκηπίων Πούβλιος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Νέπως, ἐξ Ὀσιλίας, βιογράφος περίφημος. Σώζεται τὸ πρῶτον βιβλίον του, τὸ ὁποῖον περιγράφει τοὺς βίους τῶν ἐνδοξοτέρων Ἡγεμόνων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων· ἤνθει ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος τὸ 30. Π.Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Σεβῆρος, ἔζη τὸ 10. Π. Χ. Σώζεται ἓν ποίημά του ἐπιγραφόμενον Αἴτνη.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Οὔμαν, ἐπίσημος περιηγητὴς Ὁλλανδός. Οὗτος πρῶτος τῶν Ὁλλανδῶν ἔπλευσεν εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας· Ἔζη τὸ 1595. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ὁ Νεῖος Ὁλλανδός. Ἔζη περὶ τὸ ἔτος 1594. Ἐχρημάτισε περίφημος ἀνακαλυπτής. Οὗτος ἐζήτησεν διάπλουν τινὰ μετὰ τοῦ Βιλχέλμου Βαρέντη, περὶ τὰ ἀρκτικὰ καὶ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ὅπου καὶ ἀνεκάλυψαν πολλὰ μέρη, καὶ ἔγραψαν γεωγραφικὸν πίνακα τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀνακαλυφθέντων τόπων.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Βέεν Ὁλλανδός. Ἔζη τὸ 1601. Μ. Χ. Περιῆλθεν πολλὰς Η-

πείρους, νήσους καὶ χερσονήσους, καὶ ἔκαμε διαφόρους ἀνακαλύψεις. Ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ἰνδίας. Αὐτὸς ἔγινε αἰτία μετὰ τοῦ Βιβράνδου Βαρβικίου καὶ συνεστήθη ἡ τῶν Ὁλλανδῶν Ἀνατολικοϊνδικὴ ἐμπορικὴ ἑταιρία. Ὅθεν καὶ ἀντεμοίφθη μεγάλως παρὰ τῆς Ὁλλανδίας.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Ματελιέφος, ἀπὸ τὴν Ὁλλάνδαν, ἀνακαλυπτὴς διαφόρων νήσων καὶ Ἠπείρων. Ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἔζη ἐπὶ τὸ 1605. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Πέτρος. Ζ. Πέτρος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ὁ Σαντένης, ἀπὸ τὴν Ὁλλάνδαν. Ἔζη τῷ 1615. Μ. Χ. Ἐξάθη ἐπίσημος διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του. Οὗτος περιέπλευσας τὴν γῆν, μετέβη ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανὸν, διάτινος νέου πορθμοῦ, ὅσις κεῖται μεταξὺ τῶν νήσων Σταάτων, καὶ τῆς Πυρίνου γῆς. Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ὠκεανῷ ἀνεκάλυψε τὸ ἐκ τεσσάρων νήσων συνισάμενον Σουτένιον Ἀρχιπέλαγος, τὰ Ἀρκτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Γουϊνέας, τὴν μεγάλην Σουτενίαν νῆσον, καὶ πολλὰς ἄλλας μικροτέρας, ἐκτεινομένας κατὰ τὸ μέρος τῶν Μολούκων νήσων.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Σαέτος, ἀπὸ τὴν Ὁλλάνδαν, ἄριστος θαλασσοπόρος. Οὗτος ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὰς Μολούκας νήσους, ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν Ἰαπονίαν, διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβέστερον τὴν ἐκεῖ θάλασσαν. Διωκόμενος δὲ ἀπὸ τρικυμίας ἔφθασεν εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Γεδσόνος, ὑπὸ τὴν 42 μοίραν ἀρκτικὴν πλάτος, καὶ πλεύσας μίλια 60· πρὸς Ἀνατολὰς, κατὰ τὸ μῆκος χιονοσκεπῶν παραθαλασσίων, ἀνεκάλυψε κατὰ τὰ Ἀνατολικὰ μέρη βουνώδη τινὰ γῆν, ὀνομάσας αὐτὴν Στακτενλάνδ. Ἐντεῦθεν διαπλεύσας αὐλῶνα τινὰ, ὅσις διεχώριζε ταύτην τὴν γῆν, ἀπὸ ἄλλην τινὰ ὀνόματι Κεμπανιενλάνδ, ὠνόμασεν τὸν αὐλῶνα Βριέσιον, καὶ πλησιάσας εἰς τὸν ὀνομαζόμενον Εὐέλπιδα κόλπον τῆς Γεδσόνος, ὑπέστρεψεν ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἴδια. Ἔζη τὸ 1643. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΚΙΟΣ Βρουΐνος, Ὁλλανδὸς τὸ γένος. Τούτου αἱ περιηγήσεις ἐπὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Συρίαν, τὴν Παλαιστίνην, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ διὰ τῆς Ρωσσίας καὶ Περσίας μετάβασις αὐτοῦ εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰσέφερον πολλὰ ὠφέλιμα εἰς τὴν Φυσιολογίαν καὶ Γεωγραφίαν. Ἔζη τὸ 1700. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Κέλσος. Ζ. Κέλσος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΟΥΤΟΣ, Ζ. Φουρνοῦτος.

ΚΟΡΟΙΒΟΣ, ἐξ Ἠλιδος· νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· ἀπ' αὐτὸν πρῶτον ἤρχισαν οἱ Ἕλληνες τὴν χρονολογίαν τῶν Ὀλυμπιάδων τὸ 770. Π. Χ. Παυσα.

ΚΟΡΟΙΒΟΣ, υἱὸς τοῦ Μύγδονος βασιλέως τῆς Φρυγίας, ὅσις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος μὲ ἐλπίδα τοῦ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέραν του Κασάνδραν· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Εὐριπ.

ΚΟΡΟΝΕΛΗΣ Βικέντιος· ἐγεννήθη

εἰς τὴν Βενετίαν, ἐξάθη περίφημος διὰ ἁφὰς Γεωγραφικὰς χάρτας, τὰς ὁποίας ἐξέδωκε· ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1718.

ΚΟΡΡΑΔΙΝΟΣ, Πρίγγιψ ὀνομασὸς διὰ τὰς δυσυχίας του· ἦτο βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων, καὶ τῆς Νεαπόλεως, ἀνεψιὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Φεδερίκου τοῦ Β΄. καὶ υἱὸς Κάρλου τοῦ Δ΄. Οὗτος ἐζήτει νὰ ἀνακτήσῃ τὴν Νεάπολιν τὴν ὁποίαν ὁ Πάππας εἶχε δώσει τοῦ Κάρλου ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, καὶ πολεμῶν ἠχμαλωτίσθη, καὶ καταδικασθεὶς ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1269. εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων ὁμοῦ μὲ τὸν Φεδερῖκον Δοῦκα τῆς Αὐστρίας, ὅστις συνεστράτευσε μετ' αὐτοῦ.

ΚΟΡΡΕΓΙΟΣ Αλλέγρης, Ιταλὸς, ζωγράφος· οὗτος χωρὶς νὰ σπουδάσῃ αὐτὴν τὴν τέχνην ἀπὸ περιφήμους διδασκάλους, ἐζωγράφιζεν εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἔβλεπον μὲ θαυμασμὸν οἱ περιφημότεροι ζωγράφοι. Απέθανε τὸ 1513.

ΚΟΡΣΙΕΤΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος κλέπτης, ὅστις κατέκλεπτε τὴν Ρώμην καὶ τὰ περίχωρα αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ Πάππα Γρηγορίου τοῦ ιγ΄. Οὗτος ἐτόλμησε τὸ 1585. μὲ τινας ἄλλους συντρόφους του καὶ εἰσῆλθεν εἰς οἴκους τινὰς, πλησίον τῆς Εκκλησίας τοῦ Αγίου Παύλου. Η διοίκησις πληροφορηθεῖσα καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὸν πιάσῃ, ἔβαλε σκυλία κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν κατεξέσχισαν.

ΚΟΡΣΙΝΗΣ Εδοάρδος, Ιταλὸς, περίφημος ἀρχαιολόγος τῶν ὑπομνημάτων τῶν εὐγενῶν. Συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας, Μαθηματικῆς, καὶ Γεωμετρίας, ἀπέθανεν εἰς τὴν Πίζαν ἀπὸ ἀποπληξίαν τὸ 1765. ἐπὶ καθέδρας παραδίδων μαθήματα.

ΚΟΡΤΕΡΕΑΛΗΣ Γάσπαρις, ἔνδοξος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ ἀνακαλύψῃ διάπλουν τινὰ συντομώτερον ὁδηγοῦντα εἰς τὰς Μολούκας νήσους, Κίναν καὶ Ιαπονίαν, τὰς ἐν Ασίᾳ πλουσίας ἐπαρχίας καὶ νήσους, ἀπέπλευσε μακρὰν πρὸς ἄρκτον ζητήσας πρῶτος τὸν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους πολυθρύλλητον δυτικοβόρειον διάπλουν. Αὐτὸς ἀνακάλυψε τὰ παραθαλάσσια τῆς Λαβραδόρου, καὶ ἐνόμισεν, ὅτι εὗρε τὴν εἴσοδον τοῦ διάπλου· ὅθεν ὠνόμασε τὸ μέρος ἐκεῖνο Ανιανὸν πορθμόν. Αλλὰ μετὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ δοκιμὴν δὲν ὑπέστρεψεν. Ἔζη δὲ περὶ τὸ 1500. Μ. Χ.

ΚΟΡΤΕΖΗΣ Φερδινάνδος, ἔνδοξος Ισπανὸς, ὅστις μὲ 700. ἀνθρώπους ἐκυρίευσε δὶς τὸ Μέξικον, εἰς τὴν ἀτυχῆ ἐκστρατείαν τῆς Καλιφορνίας χερσονήσου τῆς Αμερικῆς ἔχασεν ὅλα του τὰ πλούτη, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς διοικήσεως· ἐπιστρέφων δὲ εἰς τὴν Ισπανίαν τὸν ἐδέχθησαν μὲ μεγάλην καταφρόνησιν, καὶ σχεδὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ὡς ἕνας ἁπλοῦς πολίτης. Ερωτώμενος ποτὲ ἀπό τινα, ποῖος εἶσαι σύ; ἀπεκρίθη, εἶμαι ἐκεῖνος, ὅστις ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν ἐπικράτειαν, τῆς ὁποίας εἶσαι ὑπήκοος, τόσας ἐπαρχίας, ὅσας δὲν εἶχε μήτε πόλεις ἐπὶ τῶν πατέρων σου. Απέθανεν εἰς ἄκραν πτωχείαν τὸ 1549. εἰς ἡλι-

κίαν 63. χρόνων.

ΚΟΡΤΗΣ, περίφημος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος πρῶτος ἀκολουθῶν τὴν ἀνακάλυψιν τῶν Μεξικανικῶν παραθαλασσίων, εὗρε τὴν πρώτην εὐνομουμένην καὶ πεπολιτευμένην Αμερικανὴν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν καὶ καθυπέταξε. Οὗτος ἔπεμψε τινὰ πλοῖα διὰ τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ εἰς τὰς Μολούκας νήσους, καὶ ἄλλα νὰ ἐρευνήσωσιν ἐὰν ὁ Ισθμὸς Πάναμας ὁ ἑνώνων τὴν Ὄρσιον μὲ τὴν νότιον Αμερικὴν διαιρεῖται ὑπότινος πορθμοῦ. Ἔζη δὲ κατὰ τὸν χρόνον 1490. Μ. Χ.

ΚΟΡΤΟΝΑΣ, Πέτρος, Ιταλὸς, ζωγράφος εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης. Ἀπέθανε τὸ 1699.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ, Ελλην τις ἐξ Αντικύρας, πόλεως τῆς Φωκίδος, ὅσις ἔδειξεν εἰς τοὺς Πέρσας διὰ τοῦ Ορους Οἴτης ἄγνωστον τινὰ ὁδὸν, φέρουσαν εἰς Θερμοπύλας. Ηρόδ.

ΚΟΡΥΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Οἰνόνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τῆς Ελένης. Λυκοφ.

ΚΟΣΜΑΣ, Αἰγύπτιος, μοναχός. Νέος ὢν ἔτι ἔκαμε διαφόρους ὁδοιπορίας, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, Ινδίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Ινδικοπλεύστης Αἰγύπτιος μοναχός· ἔπειτα δὲ καθησυχάσας ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ καθήμενος εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν ἄρχισε νὰ συγγράφῃ. Συνέγραψε δὲ τοπογραφίαν Χριστιανικὴν εἰς βιβλία δώδεκα, γνωμοδοτῶν εἰς αὐτὸ τὸ σύγγραμμα, ὅτι ἡ γῆ εἶναι ἐπίπεδος, καὶ ὅτι ὁ Οὐρανὸς ἐπακουμβᾷ εἰς τὰς δύω ἄκρας αὐτῆς, ὡς ἕνας θόλος ἄνωθέν της, ὅτι οἱ ἀστέρες κινοῦνται ὑπὸ τῶν Αγγέλων, ἐπιφέρων μαρτυρίαν εἰς τοῦτο τὸ δέκατον βιβλίον τῆς θείας Γραφῆς· ἀναφέρει τὸν Πατριάρχην τῆς Αλεξανδρείας Θεοδόσιον ὡς σχισματικὸν, διατρίβοντα τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει. Συνέγραψε τὸ 547. Μ. Χ. καὶ ἐξεδόθη Ελληνο-λατινιστὶ μετὰ σημειώσεων, ὑπὸ Βερνάδου ἐν τῇ αὐτῇ συλλογῇ τῶν Πατέρων.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΣΙΟΣ Αγγελος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ποιητὴς καὶ ἱστορικὸς ἄριστος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Νεαπόλεως ἀπὸ τὸ 1250. ἕως τὸ 1489· ἐτυπώθη τὸ 1582. εἰς τὴν ὁποίαν λέγουν ὅτι ἐνησχολήθη 50. χρόνους.

ΚΟΤΤΑΣ Ιωάννης, ἐπισήμων, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ποιητικήν· διάφοραι ἀκαδημίαι τὸν εἶχον εἰς ὑπόληψιν· εἶχεν ἀλληλογραφίαν μὲ πολλοὺς πεπαιδευμένους τοῦ αἰῶνός του.

ΚΟΤΤΑΣ Αρδερίγος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου, τὸν ἐφόνευσαν οἱ ἱερεῖς τῆς ἐπαρχίας του τὸ 949. διότι δὲν τοὺς ἔδιδεν ἄδειαν νὰ νυμφεύωνται ἢ νὰ ἔχωσι παλλακίδας.

ΚΟΤΤΑΣ, Μάρκος Αὐρήλιος. Ζ. Μάρκος Αὐρήλιος Κοττας.

ΚΟΤΤΑΣ Κάϊος Αὐρήλιος, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ῥητόρων τῆς Ρώμης, μετὰ τὸν Κικέρωνα.

ΚΟΤΥΣ, βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ Κερσοβλέπτου, καὶ πενθερὸς τοῦ

στρατηγοῦ τῶν Αθηναίων Ιφικράτους, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα του πλούτη, τὴν ἡδυπάθειαν καὶ πλεονεξίαν· εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἦτο σύμμαχος τῶν Αθηναίων· ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, καὶ μὲ ἕνα χρυσοῦν στέφανον· ὕστερον δὲ ἐπολέμησε κατ' αὐτῶν, καὶ τέλος ἐθανατώθη ὑπὸ μιᾶς συνωμοσίας τῶν δύω του ἀδελφῶν Ηρακλείδου καὶ Πύθωνος. Δημ.

ΚΟΥΑΡΔΑΣ Βοδέγας, ἔνδοξος θαλασσοπόρος Ισπανός. Οὗτος ἐξάλη ὡς πρέσβυς παρὰ τῆς Ισπανικῆς αὐλῆς εἰς τὰ δυτικοβόρεια τῆς Αμερικῆς παραθαλάσσια, διὰ νὰ παραδώσῃ πάλιν εἰς τοὺς Αγγλους τὸν Νούτκαν πορθμόν. Ἔζη τὸ 1797. Μ. Χ.

ΚΟΥΙΡΙΝΟΣ Πέτρος Ενετός. Ἔζη τὸ 1431. Μ. Χ. ἐτιμήθη μεγάλως διὰ τὰς ἀκριβεῖς περιηγήσεις του πρὸς ἄρκτον.

ΚΟΥΪΡΟΣ, ἔνδοξος περιηγητής. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὰς νέας Εβρίδας καὶ τὰς Εταιρικὰς νήσους εἰς τὸν Ωκεανόν.

ΚΟΥΪΡΟΣ Πέτρος Ερνανδέτης Πορτογάλλος, ὑπὸ τὴν Ισπανικὴν διοίκησιν· περίφημος ἀνακαλυπτὴς καὶ γεωγράφος. Οὗτος ἐξέπλευσεν ἀπὸ τοῦ Καλάου μὲ δύω πλοῖα καὶ ἀνεκάλυψε πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν Οταΐτην, καὶ τὴν μεγάλην νῆσον, τὴν ὀνομασθεῖσαν παρ αὐτοῦ νῆσον τοῦ Αγίου Πνεύματος. Αὐτοῦ ἀφῆκε τὸ ἕνα πλοῖον ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ Λουΐου Βαέτου τοῦ Γόρρου· ὅστις ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς Νέας Γοϊνέας, καὶ τῆς Νέας Ολλάνδας ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμόν, τὸν κείμενον δυτικοβορειότερον τοῦ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ περιηγητοῦ Κοὸκ ἀνακαλυφθέντος ἐκεῖ ἄλλου πορθμοῦ. Ἔζη οὗτος μὲ μεγάλην ὑπόληψιν περὶ τὸ 1600. Μ. Χ.

ΚΟΥΡΟΓΚΑΣ, Ισπανὸς, ἔνδοξος περιηγητὴς, τοῦ ὁποίου αἱ περιηγήσεις κατὰ τὰ Μαγελλάνια παραθαλάσσια ὑπῆρξαν ἐπίσημαι. Ἔζη τὸ 1750. Μ.Χ.

ΚΟΥΜ-ΦΟΥ-ΚΟΥ, ἔνδοξος φιλόσοφος καὶ νομοθέτης τῶν Κινέζων. ἀπέθανε τὸ 478. Π. Χ. Οὗτος ἐπροσπάθει νὰ ἐξαλείψῃ τὰς καταχρήσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ ἀντισάξῃ τὴν καλὴν ἀνατροφήν. Εκ νεαρᾶς του ἡλικίας εἶχε δοθῆ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ηθικῆς, τῆς Φιλοσοφίας, ἔπειτα ἤρχισε καὶ νὰ τὰς διδάσκῃ περιφερόμενος εἰς τὰς ἐπαρχίας ἡ φήμη διεδόθη εἰς ὅλον τὸ βασίλειον. Ελεγεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι χρεωσοῦν νὰ κάμουν εἰς τοὺς γονεῖς των ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν νὰ κάμνωσι πρὸς αὐτοὺς τὰ τέκνα των, νὰ τιμᾷ τις τοὺς ἀνωτέρους του, καθὼς αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ τιμᾶται ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του· νὰ ἀγαπᾷ τὸν ὅμοιόν του, ὡς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. Αὐτὸς συνέγραψε 4. βιβλία, τὰ ὁποῖα ἔχουν οἱ Κινέζοι εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

ΚΟΥΡΗΣ, ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς ἐνόπλου Ορχήσεως ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο, ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Κούρητες. Στράβ.

ΚΟΥΠΛΕΤΗΣ Γάλλος, ἄριστος βοτανικός. Οὗτος μετὰ τοῦ Κονδαμίνη Γάλλου ἀπέπλευσεν εἰς καταμέτρησιν τῶν μοι-

ρῶν ὑπὸ τὸν Ισημερινὸν, καὶ τὸν πολικὸν κύκλον, εἰς ἐξιχνίασιν τοῦ σχήματος τῆς γῆς. Ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κονδαμίνη.

ΚΟΥΡΙΟΣ Φορτουνατιανὸς, γραμματικὸς καὶ ῥήτωρ. Ἔζη τὸ 840. Μ. Χ. συνέγραψε περὶ τέχνης ῥητορικῆς βιβλία τρία.

ΚΟΩΝ, υἱὸς Αντήνορος, ἀπὸ τὴν Τρωάδα, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων Ηρώων, πλησιάσας τὸν Αγαμέμνονα ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη τελευταῖον. Ομ.

ΚΡΑΜΒΗΣ, υἱὸς τοῦ Φονέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον ἐτύφλωσεν ὁ πατήρ του, πεισθεὶς εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Ιδαίας.

ΚΡΑΝΑΟΣ, Αθηναῖος· ἔζη τὸ 1445. Π. Χ. ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κέκροπος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αττικὴν, λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Πεδειάδα θυγατέρα τοῦ Μίνωος ἐκ Λακεδαίμονος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κραναίχμην, καὶ Ατθίδα.

ΚΡΑΝΑΠΗΣ, υἱὸς τοῦ Μητρεβάτου, ἡγεμὼν τοῦ Δασκυλίου ἐν τῇ Ασίᾳ. Ηρόδ.

ΚΡΑΝΤΩΡ, ἀπὸ τὴν Κιλικίαν· ὑπῆγεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅτου συνεμαθήτευσε μετὰ τοῦ Ξενοκράτους εἰς τὸν Πολέμωνα· κατέλιπε δὲ καὶ συγγράμματα ὑπομνηματικὰ εἰς τρεῖς μυριάδας στίχων· ἀσθενήσας δὲ ἀπέρασεν εἰς τὴν Επίδαυρον πατρίδα τοῦ Ασκληποιοῦ, ἀλλά τινες ὑποθέττουν ὅτι ὑπῆγεν αὐτοῦ διὰ νὰ συσήσῃ σχολεῖον, ἔπειτα πολλοὶ πανταχόθεν συνέῤῥευσαν ἐκεῖ, ἐξ ὧν ἦτο καὶ ὁ Αρκεσίλαος, θέλων νὰ συσηθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Πολέμωνα· Λέγεται δὲ ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε κληρονόμον τῆς περιουσίας του αὐτὸν τὸν Αρκεσίλαον, καὶ ὅτι συνέγραψε ποιήματα, καὶ σφραγισάμενος αὐτὰ, κατέθεσεν εἰς τὸ Ιερὸν τῆς Αθηνᾶς εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐθαύμαζε μεγάλως τὸν Ομηρον, καὶ τὸν Εὐριπίδην, ἐγκωμιάζων τὰ ποιήματά των. Επαινεῖται δὲ τὸ περὶ πένθους βιβλίον του· ἀπέθανε πρὸ τοῦ Πολέμωνος καὶ Κράτητος ἀπὸ ὑδρωπικίαν.

ΚΡΑΤΕΡΟΣ, εὐνοούμενος παρὰ τοῦ Αλεξάνδρου. Εἶχεν εὐγενὲς πολίτευμα, ἔξοχον πνεῦμα, καὶ μεγάλην γενναιότητα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου, ἐτάθη διοικητὴς τῆς Μακεδονίας, ἔπειτα ἐφονεύθη εἰς ἕνα πόλεμον κατὰ τοῦ Εὐμένους βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ὅστις βλέπων αὐτὸν ἐκπέσοντα κατέβη ἀπὸ τὸν ἵππον διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

ΚΡΑΤΗΣΙΚΛΗΣ, πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Θρασυσμελίδου. Θουκ.

ΚΡΑΤΗΣ, περίφημος φιλόσοφος Θηβαῖος, λέγεται ὅτι ἔῤῥιψε τὰ ἀργύριά του εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ καταγίνηται ἐλευθέρως εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἄλλοι διϊσχυρίζονται ὅτι τὰ παρέδωκεν εἰς χεῖρας τραπεζίτου τινὸς, διορίζων αὐτὸν νὰ τὰ ἀποδώσῃ εἰς τοὺς υἱούς του, ἂν ἤθελον τρελλαθῶσι, ἐπειδὴ ἔλεγεν, ὅτι ἂν αὐτοὶ γένωσι φιλόσοφοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην χρημάτων. Απέθανε τὸ 323. Π. Χ. ἀπὸ τὰ συγ-

συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν τραγῳδιῶν τοῦ Γροτίου - 2) μαθητὴς Διογένους· ὅρα εἰς τὸν Διογένην Λαέρτιον· ἐκαλεῖτο δὲ θυροανοίκτης διότι ἔμβαινεν, ἀσυζόλως εἰς κάθε οἰκίαν καὶ ἐνουθέτει. Ἐπώλησε τὴν περιουσίαν του καὶ ἐσύναξε 300. τάλαντα, τὰ ὁποῖα διεμοίρασεν εἰς τοὺς συμπολίτας του, αὐτὸς δὲ ἔζη ἐν πτωχείᾳ φιλοσοφῶν μὲ καρτερότητα· ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Πασικλέους μαθητοῦ τοῦ Εὐκλείδου.

ΚΡΑΤΗΣΙΠΠΙΔΗΣ, Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Ξενοφ.

ΚΡΑΤΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Καλλιμήδου. Ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 520. Π. Χ. Ἐσάθη περιφημότατος ποιητὴς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας παλαιότερος τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἦτον αὐχηρὸς εἰς τὰς ὕβρεις, καὶ ἤλεγχε παῤῥησίᾳ εἰς τὸ θέατρον τοὺς ἁμαρτάνοντας· ἐκ τῶν πολλῶν του κωμῳδιῶν σώζονται λείψανα τινὰ ἐκδοθέντα εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν τοῦ Γροτίου.

ΚΡΑΤΙΠΠΟΣ, Ἕλλην ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησε τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας. Πλουτ.

ΚΡΑΤΥΛΟΣ, Ἕλλην φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις. Ἔγραφεν ἕνα διάλογον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Κρατύλος, ἢ περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων. Πλατ.

ΚΥΕΜΟΝΙΝΗΣ, Καῖσαρ, Ἰταλὸς, ἐσάθη προφέσωρ τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν Φαρράραν 17. χρόνους, καὶ εἰς τὸ Πατάυϊον 40. χρόνους, τόσην φήμην εἶχεν ὥστε οἱ βασιλεῖς καὶ Πρίγγιπες ἐζήτησαν τὴν εἰκόνα του· ἦταν φίλος τοῦ Τάσσου καὶ ὅλων τῶν φιλοσόφων. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Πατάυϊον τὸ 1630. εἰς ἡλικίαν 80. χρόνων.

ΚΙΕΝΗΣ Βερδοῦνος Γάλλος, περίφημος γεωγράφος, καὶ φυσιολόγος ἄριστος. Οὗτος περιέπλευσεν ὁμοῦ μὲ ἄλλους πεπαιδευμένους Γάλλους διάφορα μέρη τῶν παραθαλασσίων τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας, Ἀφρικῆς, καὶ Ἀμερικῆς, διὰ νὰ διορθώσῃ τοὺς θαλασσίους πίνακας, καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὴν γεωγραφικὴν θέσιν πολλῶν παραθαλασσίων τόπων. Ἔζη τὸ 1775.

ΚΙΕΟΥΣΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ξοῦθος υἱὸς τοῦ Ἑλληνος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀχαιὸν καὶ Ἴωνα. Εὐριπ. Ἀπολοδ.

ΚΙΕΟΥΣΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀσκάνιον· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροάδος, λέγεται ὅτι ἔγινεν ἀφανής. Ἀπολοδ. Παυσ.

ΚΡΕΟΦΙΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀσυκλέους, Χῖος, ἢ Σάμιος, στιχουργὸς, τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἦτον γαμβρὸς τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἄλλοι φίλος του, καὶ ὅτι ὑπεδέχθη τὸν Ὅμηρον εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ διέσωσε τὰ ποιήματα τούτου, εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Οἰχαλίας εἰς τὴν Ἤπειρον.

ΚΡΕΣΕΝΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πάππα Ἰωάννου τοῦ ἱ. τὸν ὁποῖον εἶχεν μὲ τὴν Θεοδώραν ἀδελφὴν τῆς Μαροτσίας, ἀφοῦ διῴκησε διὰ μερικοὺς χρόνους τὴν Ῥώμην ὡς τύραννος, ὑπεχρεώθη τέλος

πάντων ἀπὸ τὸν Πάππαν Ἰωάννην τὸν ιέ. νὰ περιορισθῇ εἰς ἕνα πῦργον. τὸ δὲ 996. οἱ Ρωμαῖοι μὴ ὑποφέροντες νὰ διοικῶνται ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ὡρκώθησαν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μὴ δεχθῶσι ξένην διοίκησιν, ὅθεν ἐκήρυξαν τὸν Κρεσέντιον ὕπατον, καὶ διὰ Πάππαν τὸν Ἰωάννην Φιληγάτον, ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν. Τὸ 997. ὑπεχρεώθη πάλιν ὁ Κρεσέντιος νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν πῦργον, ὅπου καὶ ἀπέθανε πολεμῶν ἐναντίον τῶν Γερμανῶν.

ΚΡΕΣΙΒΕΝΗΣ Ἰωάννης, καλὸς γραμματικὸς, καὶ περίφημος ποιητὴς· οὗτος συέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰταλικῆς ποιήσεως. Ἀπέθανε τὸ 1728.

ΚΡΕΣΦΟΝΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς λοιποὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβεν εἰς μερίδα μετὰ τῶν ἀδελφῶν του Τημένου, καὶ Ἀριστοδήμου, τὴν Μεσσηνίαν. Μετὰ ταῦτα ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ προῦχοντες τῆς χώρας καὶ τοὺς υἱούς αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσήνην ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τοὺς ἀπογόνους του Αἰπυτίδας καλουμένους. Πλατ.

ΚΡΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Μενοικέως, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον μετοὔπολυ ἐβιάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Οἰδίποδα, ὅτε οὗτος ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγκός. Ἀπολόδ.

ΚΡΕΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων μετὰ τὴν Μήδειαν, αὕτη δὲ παροργισθεῖσα διὰ τὴν περιφρόνησιν καὶ ἀπιστίαν τοῦ Ἰάσωνος, ἔπεμψεν εἰς τὴν Γλαύκην. ἓν νυμφικὸν ἔνδυμα τεχνικὸν, διὰ τοῦ ὁποίου κατέκαυσεν ὅλον της τὸ παλάτιον ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα της Κρέοντα. Εὐριπ. Ἀπολδρ.

ΚΡΗΘΕΥΣ, ἀδελφὸς τοῦ Σαλμωνέως καὶ τοῦ Ἀθάμαντος, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Ἀλοέως.

ΚΡΗΘΩΝ, υἱὸς τοῦ Διόκλου ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ομ.

ΚΡΗΤΙΝΗΣ, πατὴρ τοῦ τυράννου Ἀναξιλάου, ἐκ Ρηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ηρόδ.

ΚΡΙΝΩ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Καλλιδίκην, Οἶμην, Κελαινὼ, καὶ Γπερίππτην. Απολδρ.

ΚΡΙΤΙΑΣ, συγγραφεὺς Ἕλλην. Συνέγραψε περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν. Αθήν.

ΚΡΙΤΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Δροπίδου, πάππος Κριτίου τοῦ δευτέρου, σύγχρονος τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. Πλάτ.

ΚΡΙΤΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Καλλαίσχρου, προθεῖος τοῦ Πλάτωνος, καταρχὰς μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους, ὕστερον δὲ ἄσπονδος ἐχθρός του. Οὗτος ἐτάθη εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων εἰς Ἀθήνας, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου.

ΚΡΙΤΌΒΟΥΛΟΣ, Ιατρὸς καὶ χειροῦργος τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοῦ ὁποίου ἰάτρευσε καὶ τὸν ὀφθαλμὸν, ὅτε ἐπληγώθη εἰς τὴν ἐν Αμφιπόλει πολιορκίαν.

ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΣ, Αθηναῖος, ἐπίσημος πλούσιος, καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους.

ΚΡΙΤΌΛΑΟΣ, ἀπὸ τὴν Λυδίαν, φιλόσοφος περιπατητικὸς· ἔζη τὸ 200. Π. Χ. πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Καρνεάδου, καὶ τοῦ ςωϊκοῦ Διογένους, ὡς πρέσβυς ἀπὸ μέρους τῶν Αθηναίων εἰς τὴν Ρώμην.

ΚΡΙΤΌΛΑΟΣ, ςρατηγὸς τοῦ Αχαϊκοῦ δεσμοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῆς Σπάρτης· ἀπέθανεν εἰς τὴν μάχην.

ΚΡΙΤΟΜΉΔΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τῶν μνηςῆρά της Αντίπατρον. Υγῖν.

ΚΡΊΤΩΝ, Αθηναῖος. Οὗτος ἦτο πολλὰ φίλος καὶ εὐνοούμενος ἀμοιβαίως παρὰ τοῦ Σωκράτους, ὅςις ἐδίδαξε καὶ τὰ τέκνα του· ἔλαμβανε δὲ παρὰ τοῦ Κρίτωνος ὅλα του τὰ ἀναγκαῖα· ἔγραψε διαλόγους 17. περὶ ὧν ὅρα Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΚΡΊΤΩΝ Πιερώτης, Πιερία πόλις τῆς Μακεδονίας· ἔγραψε Παλινικὰ, Περσικὰ, Συρακουσῶν περιήγησιν, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων.

ΚΡΊΤΩΝ Νάξιος, ἱςορικὸς, συνέγραψεν ὀκταετηρίδα.

ΚΡΟΪΣΟΣ, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐσύναξεν ἀναρίθμητα πλούτη. Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐκαυχᾶτο καὶ ἔχαιρε διὰ τὰς εὐτυχίας του, ὁ Σόλων ἐταπείνωσε τὴν ματαιοφροσύνην του, λέγων ὅτι κἀνεὶς δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζῃ τὸν ἑαυτόν του εὐτυχῆ πρὸ τοῦ θανάτου του· ὁ Κροῖσος τότε ἐπερίπαιξεν αὐτὴν τὴν ἀπόκρισιν, ἀλλὰ πολλὰ ὀγλήγωρα ἦλθεν εἰς περίςασιν νὰ τὴν ὁμολογήσῃ ὅτι ἦτο σοφὴ· διότι νικηθεὶς ἀπὸ τὸν Κῦρον, ἐκλείσθη εἰς τὰς Σάρδεις μητρόπολιν τῆς ἐπικρατείας του· ληφθείσης δὲ τῆς πόλεως ἐξ ἐφόδου, ςρατιώτης τις Πέρσης ὥρμησε νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλ' ὁ μονογενής του υἱὸς βλέπων τὸν κίνδυνον τοῦ πατρός του ἀναπόφευκτον ἐφώναξε, πρόσεχε ςρατιώτα μὴ βάλῃς χεῖρα εἰς τὸν Κροῖσον· ἀκούσας τοῦτο ὁ ςρατιώτης τὸν ἔφερεν ἔμπροσθεν τοῦ Κύρου, ὅςις διώρισε ν' ἀνάψουν φωτίαν διὰ νὰ τὸν καύσουν· τότε ὁ Κροῖσος ἐνθυμηθεὶς τὴν σοφὴν ἀπόκρισιν τοῦ Σόλωνος ἐφώναξεν, ὦ Σόλων, Σόλων! αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀκούσας ὁ Κύρος καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν, τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν τὸ 544. Π. Χ.

ΚΡΟΪΣΟΣ, Ιων, ὅςις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον μετὰ τοῦ Εφέςου τὸν περίφημον ναὸν τῆς Εφεσίας Αρτέμιδος. Παυσ.

ΚΡΌΛΛΙΟΣ Οσβάλδος, περίφημος χημικὸς, καὶ ἐφευρετὴς διαφόρων χημικῶν σκευασιῶν. Οὗτος ἐπλούτισε τὴν Ιατρικὴν μὲ πολλὰς φαρμάκων σκευασίας. Συνέγραψε χημικὴν πραγματείαν. Εξ αὐτοῦ ἔλαβον οἱ νεώτεροι τὰς ἀκολούθους χημικὰς σκευασίας, τὰς ὁποίας ὠνόμασαν οἱ χημικοὶ μὲ συμβολικὰ καὶ μεταφορικὰ ὀνόματα, οἷον τὸν ἐκ χάλκανθον Τρυγίαν, τὸ ἄλλας τοῦ ἠλέκτρου,

τὴν Κερατώδη Σελήνην, τὸν Γλυκανθέντα ὑδράργυρον, τὸν κατακρημνισθέντα ἐρυθρὸν ὑδράργυρον, τὸ Διαφορητιτὸν Στίμμι. Ἐδόξαζε δὲ οὗτος πρὸ πάντων ὡς Ἰατρικὸν ἄριστον, τὸ πνεῦμα τοῦ θαλασσίου ἅλατος, ὡς τῶν ἐσωτερικῶν ἑλκῶν ἀλεξιτήριον. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα.

ΚΡΟΜΒΕΛΗΣ Ολιβιέρης, περίφημος πολιτικὸς Αγγλος, καὶ εἷς τῶν πλέον μεγάλων στρατηγῶν τοῦ αἰῶνός του· ἐπὶ τῆς στρατηγίας του ἐκέρδισε πέντε μάχας, ἐφόνευσε μὲ τὴν χεῖρά του τὸν Ταγματάρχην Λέϊδ· οἱ Αγγλοι τῷ ἐπρόσφεραν τὸν βασιλικὸν θρόνον, ἀλλ' αὐτὸς μὲ γενναιότητα τὸν ἀπέβαλε, ἔλαβε δὲ ἀξίωμα, Υπερασπιστὴς τῆς πολιτείας, καὶ στρατηγὸς διὰ βίου τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων. Απέθανε τὸ 1658. εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΚΡΟΤΩΝ, ἀρχαῖος Ηρως τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ιταλίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κρότωνα. Διόδ.

ΚΤΗΣΙΑΣ, ἀπὸ τὴν Κνίδον πόλιν τῆς Δωρίδος εἰς τὴν Ασίαν, Ιατρὸς καὶ ἱστορικός. Ἔζη τὸ 206. Π. Χ. ἐπὶ Αρταξέρξου καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στράτευμα εὑρίσκετο, ὡς Ιατρός· εἰς δὲ τὴν καταστροφὴν τοῦ Κύρου ἠχμαλωτίσθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Αρταξέρξου, τοῦ ὁποίου ἰάτρευσε καὶ μίαν πληγὴν, καὶ ἐυνοήθη ἀπὸ αὐτὸν μεγάλως· ἔζησεν εἰς τὴν Περσίαν χρόνους 17· μετερχόμενος τὴν τέχνην του. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν Περσῶν, ἐκαὶ Ασσυρίας εἰς βιβλία 20. ὅσα αὐτοψεὶ εἶδεν. Οὗτος ἠναντιεῖτο εἰς τὰς διηγήσεις τοῦ Ηροδότου καὶ Ξενοφῶντος, ἀλλ' ὁ Αριστοτέλης καὶ ὁ Πλούταρχος κατηγουροῦν τὴν οἴησίν του. Σώζονται δὲ ἐξ αὐτῶν τμήματα τινὰ, τὰ ὁποῖα ἐφύλαξεν ὁ Φώτιος εἰς τὴν Μυριόβιβλόν του. Εξεδοθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου τὸ 1558. ὁμοῦ μὲ ἱστορίας ἄλλων συγγραφέων.

ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ, πολίτης Αθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἕνα τῶν συμπολιτῶν του ἐν καιρῷ μιᾶς δημοσίου τελετῆς ἐν Αθήναις. Δημ.

ΚΤΗΣΙΒΙΟΣ. Οὗτος ἐφεῦρε τὸν ὑδραυλικὸν μοχλὸν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κατασκευὴν ὠδηγήθη ἐκ τῆς παρατηρήσεως τὴν ὁποίαν ἔκαμε περιεργαζόμενος, ὅτι ἡ αἰφνίδιος ἀραίωσις τοῦ κεκλεισμένου ἀέρος ἀποτελεῖ ἦχον μέγαν.

ΚΤΗΣΙΛΑΟΣ, ἀρχαῖος τις ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πλίνιος ἔξοχα τινὰ ἔργα.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ Παιανιεὺς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του. Πλά.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυθήρτου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ἐν Ιθάκῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοιτίου. Ομ.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Αθηναίων Χαβρίου, κατήγορος τοῦ Λεπτίνου, καὶ Πολυδάπανος.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους, φίλος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Οὗτος ἐπρότεινεν εἰς τὸν δῆμον

κῶν Αθηναίων, νὰ στεφανώσωσι τῶν Δημοσθένην μὲ χρυσοῦν στέφανον διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τὴν δημοκρατίαν. Δημ. Περὶ Στεφ.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, ἕτερος Αθηναῖος, ὅστις ἐχρημάτισε πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα Φίλιππον. Δημ.

ΚΤΗΣΥΛΛΑ, θυγάτηρ τοῦ Αλκιδάμαντος ἐκ τῆς νήσου Κέω, τὴν σήμερον καλουμένη Ζία. ταύτην ἀγαπήσας ὁ Ερμοχάρης Αθηναῖος, καὶ ἰδὼν αὐτὴν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς Αθήνας παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός της, ὅστις τὴν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς ἕναν ἄλλον πολίτην πλούσιον. Μετοὔπολυ ἀπέθανεν εἰς τὰς Αθήνας.

ΚΤΙΜΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Λαέρτου, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Οδυσσέως, τῆς ὁποίας συμπεραίνεται ἀνὴρ ὁ Εὐρύλοχος. ὁ Ο. μηρος τὴν ὀνομάζει Ιφθίμην, καθὼς, καὶ τὴν σύζυγον τοῦ Λαέρτου Λαΐφροα, καὶ τὴν Πηνελόπην ὁμοίως.

ΚΥΑΞΑΡΗΣ, βασιλεὺς τῆς Μηδίας τὸ 606. Π. Χ. ἐπροσκάλεσεν εἰς συμπόσιον πολλοὺς διοικητὰς τῆς βασιλείας του εὐγενεῖς Σκύθας, καὶ τοὺς ἐφόνευσε, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν ἐπικράτειάν του, ἐκυρίευσε τὴν Αρμενίαν, τὸν Πόντον καὶ τὴν Καππαδοκίαν.

ΚΥΓΧΡΕΥΣ, βασιλεὺς τῶν Σαλαμινίων, κατὰ τὸν Εφορίονα· τινὲς δὲ λέγουσι ὅτι οὗτος εἶναι ὁ διφυὴς Κέκροψ. Αλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ἕνας ὄφις κατῴκει εἰς τὴν Σαλαμῖνα καὶ οἱ ἄνθρωποι φοβούμενοι τὴν ἄφησαν ἀκατοίκητον. Ὁ δὲ Κυγχρεὺς ἐφόνευσε τὸν ὄφιν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Ανάξιφος.

ΚΥΔΙΠΠΗ, Ζ. Ακόντιος.

ΚΥΔΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κυδωνίας, πόλεως τῆς νήσου Κρήτης.

ΚΥΖΙΚΟΣ, βασιλεὺς τῆς Κυζίκου. Οὗτος ἔκτισε τὴν πόλιν Κύζικον.

ΚΥΚΛΕΥΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου λυρικοῦ ποιητοῦ Αρίονος, ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ανθολ.

ΚΥΛΑΒΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Αργους ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ.

ΚΥΛΩΝ, Ελλην Αθηναῖος· οὗτος ἠθέλησε ν' ἁρπάσῃ τὴν διοίκησιν τῶν Αθηνῶν καὶ ἐκυρίευσε μὲ πολλοὺς ἄλλους τὴν ἀκρόπολιν, οἱ δὲ Αθηναῖοι τοὺς ὑπεχρέωσαν νὰ παραιτηθῶσι, καὶ οὕτω κατέφυγον ἱκέται εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Αθηνᾶς· οἱ δὲ Αθηναῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς σύρωσιν ἐκεῖθεν μὲ βίαν, τοὺς ὑπεσχέθησαν νὰ ἐξέλθωσι θεληματικῶς χωρὶς κἀνένα φόβον· ἀλλ' ἀφοῦ εὐγῆκαν, ἐφόνευσαν τὸν Κύλωνα καὶ τοὺς ὀπαδούς του.

ΚΥΜΑΙΟΣ, ὁ ἔφορος Ελλην. Περιέγραψε τὰς πόλεις τῆς Θρᾴκης, καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Αἰολίδα. Ἐζη τὸ 404. Π. Χ.

ΚΥΝΑΙΓΕΙΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἀπὸ τὰς Αθήνας· ἐξάθη περίφημος διὰ τῆς ἐξαισίου ἀνδρείας καὶ γενναιότητός του εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΚΥΝΑΙΘΟΣ, ποιητὴς περίφημος σύγχρονος τοῦ Αισχύλου.

ΚΙΝΕΑΣ, φιλόσοφος, Θεσσαλὸς, μαθητὴς τοῦ Δημοσθένους, καὶ σύμβουλος τοῦ Πύρρου, περίφημος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ῥητορικὴν, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ὁ Πύρρος ὅτι περισσοτέρας πόλεις ἐκυρίευσε διὰ τῆς εὐγλωττίας του, παρὰ μὲ τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων· σταλεὶς δὲ παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ρώμην πρὸς ζήτησιν τῆς εἰρήνης, καὶ παρουσιασθεὶς τὴν δευτέραν ἡμέραν εἰς τὴν Γερουσίαν τῶν Ρωμαίων, ἐχαιρέτησε κατ' ὄνομα ὅλους τοὺς Γερουσιαστὰς, καὶ τοὺς εὐγενεῖς, ἐπισρέψας δὲ ἐκεῖθεν εἰς τὸ στρατόπεδον, περιέγραψεν εἰς τὸν Πύρρον τὴν Ρώμην, ὡς ἕνα ναὸν, τὴν δὲ Γερουσίαν, ὡςμίαν συνάθροισιν βασιλέων, καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ρωμαίων ὡς μίαν ὕδραν, ἥτις αὐξάνει ἀναλόγως ὅσον τὴν ἐλαττοῦσιν. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει περὶ τῆς εὐγλωττίας του, ὡς περί τινος θαύματος.

ΚΙΝΙΣΚΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Ἀρχιδάμου, ἥτις πρώτη τῶν γυναικῶν ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Παυσ.

ΚΥΝΤΙΛΛΙΟΣ, Μάρκος Αὐρήλιος Κλαύδιος, ἀδελφὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου, καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέβη τὸ 270. Ἐπρόχθη δὲ Αὔγουσος καὶ ὁ Αὐρήλιος παρὰ τῆς ἐν τῷ Σιρμίῳ στρατιᾶς ἐν Σλαβωνίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισαθῇ ὁ Κυντίλλιος, ἤνοιξε τὰς φλέβας του εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας μόνον ἡμέρας δεκαεπτὰ· ἦτον εὐπροσήγορος, ἔχων καὶ ἄλλας ἠθικὰς ἀρετὰς καὶ ἐμπειρίαν εἰς τὰ πολεμικά.

ΚΥΝΤΟΣ, Λουτάτιος Καλοῦτος, Ὑπατος τῶν Ρωμαίων, κατὰ τὸ 102, Π. Χ. Ἐνίκησε τοὺς Κίμβρους, ἀποίκους ἐκ τῆς Γερμανίας εἰς τὰς νήσους τῆς Δανιμαρκίας, μετὰ τοῦ Μαρίου συνυπάτου αὐτοῦ. Εἰς αὐτὴν τὴν φιλοποιὰν μάχην ἀπέθανον διακόσιαι χιλιάδες στρατιωτῶν· ἔλαβε δὲ καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδας αἰχμαλώτων, καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν ἐχθρῶν τὸν Τευτόβουλον. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Κίμβροι ἦσαν περισσότεροι ἔτι ζῶντες ἀπὸ τοὺς φονευθέντας, καὶ ὑπερέχοντες τοὺς Ρωμαίους κατὰ τὸ πλῆθος, δὲν ἠσύχαζον, ὅθεν κινηθεὶς πάλιν ὁ Κύντος κατ' αὐτῶν τοὺς ἐπολέμησε, καὶ ἐφονεύθησαν ἐκ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἑκατὸν σαράντα χιλιάδες, καὶ ἑξήκοντα ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, ἐκ δὲ τῶν Ρωμαίων ἐφονεύθησαν μόνον τριακόσιοι. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Σύλλα, ἠθέλησε νὰ βασάξῃ τοὺς Λεγεῶνας εἰς ἐξουσίαν τῆς γῆς τὴν ὁποίαν ὁ Δικτάτωρ τοὺς εἶχε δώσει, ὁ δὲ Λέπιδος ἀνθίστατο λέγων νὰ δοθῇ ὀπίσω εἰς τοὺς πρώτους κυρίους αὐτῆς· ἐντεῦθεν λοιπὸν γενομένης ἔριδος ὁ Καλοῦτος διήγειρε πολλοὺς εἰς ἔχθραν, καὶ οὕτως ἐχάθη δυσχερῶς εἰς αὐτὸν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

ΚΥΝΤΟΣ Κακύλιος Μέτελος, Ὑπατος· ἐθριάμβευσε κατὰ τῆς Δαλματίας μετὰ τοῦ Κύντου Μουκίου Σκαιβόλα ἀναβάντος εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Ὑπατείας τὸ 117. Π. Χ. οὗτος ἔδειξε καὶ ἄλλα μεγάλα κατορθώματα ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν Μάρσων ἔθνους ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Ὁ

Κικέρων ἀναφέρει ὅτι ὁ Σκαιβόλας ἦτο νομικὸς θαυμασὸς, καὶ στρατιωτικός.

ΚΥΝΤΟΣ Κικινάτος, ἀνὴρ ἐνάρετος. Οὗτος ἁρπασθεὶς παρὰ τῶν πολιτῶν ἐνῷ ἐγεώργει εἰς τὰς πεδιάδας, ἐχειροτονήθη Ὑπατος τῶν Ρωμαίων, τελειώσας δὲ τὸν καιρὸν τοῦ ἀξιώματός του μὲ ἄκραν σύνεσιν, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τοὺς ἀγρούς του, ζητηθεὶς δὲ καὶ δεύτερον διὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Αἰκανῶν καὶ Βολούκων ἔδειξεν εἰς τοὺς Γερουσιαστὰς δυσαρέσκειαν, λέγων ὅτι ὁ ἀγρός του ἔμενεν ἀγεώργητος, οἵτινες θαυμάσαντες τὴν ἁπλότητά του, διώρισαν νὰ γεωργηθῇ μὲ δημοσίους δαπάνας, αὐτὸς δὲ χειροτονηθεὶς Δικτάτωρ περιεκύκλωσε τοὺς ἐχθροὺς, καὶ θριαμβεύσας κατ' αὐτῶν ἔφερεν εἰς τὴν Ῥώμην δεσμίους τὸν στρατηγὸν αὐτῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς. Ὁ Λαὸς διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του ἠθέλησε νὰ τῷ προσφέρῃ χωρία, δούλους, καὶ ποίμνια, τῶν ὁποίων ἐτησίως νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ εἰσοδήματα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὰ ἐδέχθη, καὶ ἀφίσας τὴν Δικτατωρίαν ἐπανέλαβε τὸ ἄροτρόν του. Ἐκλεχθεὶς δὲ καὶ τρίτον παρὰ τοῦ δήμου, ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Ἡραινεζίνων, ἔθνους τῆς Ἰταλίας, καὶ οὕτως ἐπανελθὼν ἐτελείωσε τὸν βίον του ἀταράχως.

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ Καικίλιος, Καρχηδόνιος. Ἦτον ἐθνικὸς, ἔπειτα ἔγινε Χριστιανὸς καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του τὸ 230. Μ. Χ. μαρτυρήσας ἐπὶ Βαλεριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος· συνέγραψε πλεῖσα συγγράμματα περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθ. ἐν Σαξωνίᾳ τὸ 1682.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ Δομένικος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἔνδοξος Ἰατρὸς, καὶ βοτανικός. Οὗτος συνέγραψε τὴν θεωρίαν τῶν Γαλλικῶν παθῶν, ἥτις ἔκαμεν ἐποχὴν ἔνδοξον εἰς τὴν Ἰατρικὴν τῆς Νεαπόλεως. Αἱ κατὰ τὸ 1799. συμβᾶσαι πολιτικαὶ ἀνατασασίαι ἔδωκαν τέλος εἰς τὴν ζωήν του.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ, εἷς τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχειροτονήθη καταρχὰς διάκονος, καὶ πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἐκκλησίας, διεδέχθη τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τοῦ Μαξίμου διὰ συνδρομῆς τοῦ Ἀκακίου ἐπισκόπου Ἀντιοχείας· μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ ἦλθον εἰς φιλονεικίαν διὰ τὰ πρωτεῖα τοῦ θρόνου, καὶ κατατρεχόμενος παρὰ τοῦ Ἀκακίου ἔχασε τὸν θρόνον, ἀλλὰ μὲ τὸ μέσον τινῶν φίλων τὸν ἀπήλαυσε πάλιν ἐπὶ τῆς οἰκουμενικῆς δευτέρας Συνόδου τὸ 381. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν θρόνον τὸ 386. τὰ συγγράμματά του ὀνομάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κυρίλλεια. Ταῦτα δὲ εἶναι α'. Κατηχήσεις φωτιζομένων. β'. Κατήχησις μυσταγωγική. γ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Κωνσάντιον τὸν Καίσαρα. δ'. Τεμάχιον ὁμιλίας εἰς τὸν παραλυτικόν. ε'. Τεμάχιον ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τοῦ Ἰωάννου. ς'. Ὁμιλία εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου. ζ'. Θεωρία ἐκκλησιαστική. Ἐξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του μετὰ σημειώσεων ἐν Ὀξωνίᾳ ὑπὸ Θωμᾶ Μίλες, καὶ παρ' ἄλλων, ἀλλαχοῦ τὸ 1703. καὶ 1720.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ, ἀνεψιὸς Θεοφίλου ἐπι-

σκόπου Αλεξανδρείας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐδιδάχθη εἰς τὴν νεότητά του· μετὰ μίαν διατριβὴν μετὰ τῶν μοναχῶν ἐν τῇ Νιτρίᾳ, ἦλθε μετὰ τοῦ θείου του εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεόφιλος ἀπέβαλεν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Χρυσόστομον, καὶ ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Αλεξανδρείας διὰ μέσου τοῦ θείου του· κατατρεχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Νεστοριανῶν, καὶ τοῦ θρόνου ξερηθείς, μετεχειρίσθη τρόπους διαφόρους καὶ συνεκρότησε τὴν ἐν Ἐφέσῳ σύνοδον τὸ 431. εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο καὶ πρόεδρος, κατακρίνας τὸν Νεστόριον, καὶ τὸν Αντιοχείας Ιωάννην ἔβαλεν εἰς φυλακὴν διὰ τῶν πρέσβεων τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ συνεκρότησε δευτέραν σύνοδον κατὰ τοῦ Ιωάννου, καὶ ἄλλων ἐπισκόπων τῆς Ανατολῆς· ἀλλ' ἡ σύνοδος ἐλευθερώσασα τὸν Ιωάννην τῷ ἔδωκε τὸν θρόνον του, ἐζήτει δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ νὰ τοὺς εἰρηνεύσῃ, ἀλλ' ἐφάνη ἀδύνατον. Ο Κατάλογος τῶν συγγραμμάτων του ἀναβαίνει ἕως τὰ 154. ἀλλ' ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἀμφιβαλλόμενα· ἐκ τούτων τινὰ ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων ὑπὸ Ιωάννου Αλβέρτου.

ΚΥΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, Νόθου, ἢ Ολου, καὶ τῆς Παρισάτιδος. Οταν ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν 16. χρόνων κατέπεισε τὴν μητέρα του, καὶ μὲ τὸ μέσον αὐτῆς ἔγινε Σατράπης τῆς μικρᾶς Ασίας· Επειδὴ ἡ μήτηρ του τὸν ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὸν βασιλικὸν τίτλον τοῦ πατρός του, ἔτι ζῶντος, πλὴν ἀπέτυχε· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Δαρείου διεδέχθη τὸν θρόνον ὁ πρεσβύτερος υἱός του Αρταξέρξης, ὁ δὲ ἀδελφός του Κῦρος ζηλοφθονῶν ἐσύναξε στρατεύματα ἐπὶ προφάσει, ὅτι ἔχει πόλεμον μὲ τὸν Σατράπην Τισαφέρνην· ἐκίνησε δὲ διὰ τὴν Βαβυλῶνα κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅπου συγκροτήσας μάχην ἐθανατώθη ἀπὸ ἕνα σωματοφύλακα τοῦ βασιλέως, καὶ οὕτως ἐπέστρεψαν ἄπρακτα τὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ελλάδα, ὕστερον ἀπὸ μεγάλους κινδύνους. Ορα Κυρ. Αναβ. Ξενοφῶντ.

ΚΥΡΟΣ ὁ Μέγας, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν τὸ 530. Π. Χ. Οὗτος ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτον, Ασσυρίαν, Μηδίαν, καὶ Βαβυλῶνα. Ο Ηρόδοτος διηγεῖται τὸν θάνατον τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς πολλὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἱστορικούς, λέγων, ὅτι ἔπεσεν αἰχμάλωτος καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Ο Ξενοφῶν ἀναφέρει ὅτι ἐφάνη περίφημος, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν κλίνην του εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων ἀφήσας λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς τοὺς ὑπηκόους του· καὶ ὅτι ἐτάφη μὲ μεγάλην παράταξιν εἰς τὴν Πασαρμάδα πρωτεύουσαν τῆς Περσίδος, καὶ, ὅτι ἐβασίλευσε χρόνους 30. ἡ βασιλεία τῶν Περσῶν διήρκεσε 209. χρόνους ὑπὸ 13. βασιλέων. Πρῶτος ἐφάνη ὁ μέγας Κῦρος, ὁ Καμβύσης, Σμέρδις ὁ Μάγος, Δαρεῖος ὁ τοῦ Υστάσπου, Ξέρξης ὁ πρῶτος, Αρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ, Ξέρξης ὁ δεύτερος, Σογδιανός, Δαρεῖος ὁ Νόθος, Αρταξέρξης ὁ Μνήμων, Αρταξέρξης ὁ Ωχος, Αρσίθης, καὶ ὁ τελευταῖος Δαρεῖος ὁ Κοδομανός.

ΚΥΡΟΣ Θεόδωρος Πρόεδρος, μονα-

χὸς τοῦ ιγ'. αἰῶνος· συνέγραψε ποίημα ἐπιγραφόμενον Γαλεομυομαχία.

ΚΥΡΣΙΛΟΣ, Αθηναῖος, ὅστις ἠναντιώθη κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, ὅτε οὗτος ἐπρόβαλε ν' ἀφήσωσιν οἱ Αθηναῖοι τὴν πόλιν, καὶ νὰ ἐμβωσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ νὰ ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῶν Περσῶν. Οὗτος ἐζήτει νὰ προσκυνήσωσιν εἰς τοὺς Πέρσας, διὸ καὶ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Δημ. Περὶ Στεφ.

ΚΥΡΣΙΛΟΣ, περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. Στράβ.

ΚΥΨΕΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Αρκαδίας, ὅστις θέλων νὰ διασώσῃ τὴν ἐπικράτειάν του ἀπὸ τὴν τότε ἐπιδρομὴν τῶν Ηρακλειδῶν καὶ τῶν λοιπῶν μετ' αὐτῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν Ηρακλείδην Κρεσφόντην, καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ βασιλείου τῆς Μεσσηνίας. Παυσ.

ΚΩΔΗΝΟΣ ὁ Γεώργιος, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῶν Παλαιολόγων περὶ τὰ 1453. Μ. Χ. Συνέγραψε περὶ ἀρχῆς καὶ κτίσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ᾧ διηγεῖται καὶ τὰ περὶ καταστροφῆς καὶ ἁλώσεώς της ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ητον ἀξιωματικὸς εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν μὲ ἀξίωμα Κουροπαλάτης. Σώζονται συγγράμματά του. α'. Περὶ τῶν ἀξιωμάτων τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ Πατριαρχείου. β'. Παρεκβολαὶ ἐκ τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ, περὶ ἀρχῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1588.

ΚΩΗΣ, υἱὸς τοῦ Αλεξάνδρου, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Υσάσπου. Ηρόδ.

ΚΩΚΑΛΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν Σικελίᾳ. Οὗτος ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαίδαλον, ὅστις ἔφευγεν ἐκ Κρήτης, ἐπειδὴ ἐφόνευσε τὸν Μίνωα, ὅστις τὸν κατεδίωκε μὲ ἰσχυρὸν στόλον, καὶ ἄραξεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Παυσ. Πρὸς ἀμοιβὴν δὲ ὁ Δαίδαλος ἔκτισε τὴν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν τοῦ Κωκάλου. Διοδ.

ΚΩΚΥΤΟΣ, ἀρχαιότατος Ιατρὸς, διδαχθεὶς τὴν Ιατρικὴν παρὰ τοῦ Χείρωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπεσκέφθη τὸν πληγωθέντα Αδωνιν. Πτολ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Πορφυρογέννητος, υἱὸς Λέοντος τοῦ σοφοῦ, τοῦ ὁποίου ἐγάθη καὶ διάδοχος τῆς βασιλείας εἰς ἡλικίαν 7. χρόνων, διοικήσας αὐτὴν μετὰ ἐπιτρόπου ἕως εἰς νόμιμον ἡλικίαν· ἐβασίλευσεν ἕως πεντήκοντα χρόνους, καὶ φαρμακωθεὶς ἀπέθανε τὸ 959. Μ. Χ. Εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν σπουδήν, ἐζήτει πανταχόθεν τοὺς πεπαιδευμένους τεχνίτας φιλοδωρῶν αὐτοὺς εἰς φωτισμὸν τοῦ ἔθνους του. Συγγράμματα αὐτοῦ εἶναι ἀ. Περὶ Βασιλείας πρὸς τὸν υἱόν του. β'. Περὶ στρατιωτικῶν ταγμάτων τῆς ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς βασιλείας. γ'. Τακτικά, περὶ Πολεμικῆς τέχνης κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν. δ'. Στρατηγημματικά. ε. Νεαραὶ διατάξεις. ς'. Βίος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος. ζ'. Περὶ τάξεως τῶν ἀξιωμάτων τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς. η. Διήγησις περὶ τοῦ

ἁγίου Μανδηλίου. θ'. Λόγοι περὶ τῶν ἐν δίῳ εὐκρεςούντων. ί. Συλλογὴ διαφόρων ἱςορικῶν. ιά. Γεωπονικῶν βιβλία ἕνδεκα. Ἐξεδόθησαν τὰ σωζόμενα ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1617. ὑπὸ Ἰωάννου Μεουρσίου μὲ συλλογὴν διαφόρων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Ἀρμενόπουλος, εἷς ἀπὸ τοὺς περιφήμους νομικούς. Ἐγεννήθη εἰς Κωνσαντινούπολιν τὸ 1320. ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Κουροπαλάτης, ἐξάδελφος, τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ· ἐδιδάχθη τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἐδόθη ὅλως εἰς τὰ νομικά· ὥςε τὸ 28, ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Ἀντικήνσορος. Τὸ δὲ 30. ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ νὰ ἦναι πρῶτος τῶν Κριτῶν, καὶ εἰς τὰ βασιλικὰ συμβούλια εἶχε τὴν πρωτοκαθεδρίαν· τὸ 40. ἔγινε πρῶτος διευθυντὴς τῶν Κριτῶν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εὐτυχῶς εἰς ἡλικίαν 63. χρόνων. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐξεδόθησαν ά. Ἐξάβιβλος τῶν νόμων. β'. Ἐπιτομὴ τῶν θείων Κανόνων. γ'. Περὶ Αἱρετικῶν καὶ τῆς γνώμης αὐτῶν. Δ'. Περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίςεως. έ. Τόμος κατὰ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ· Ἐξεδόθη ἡ ἑξάβιβλος τῶν νόμων ἐν Παρισίοις τὸ 1540. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἄλλοις τόποις. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1383. Μ. Χ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Μέγας, Φλάβιος Βαλέριος, ὁ ἐκ Κωνσαντίνου τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς ἐν τῇ Ναίσσῃ τῆς Καρδανίας τὸ 274. Μ. Χ. Ὅταν δὲ ὁ Διοκλητιανὸς ἔλαβε κοινωνὸν τοῦ βασιλείου Κωνσάντιον τὸν πατέρα του, ἐβάςασε τὸν Κωνσαντῖνον νὰ ἀνατραφῇ παρ' αὐτῷ διὰ τὰς πολλάς του χάριτας· παραιτηθέντων δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Ἐρκουλίου, ὁ Γαλλέριος φθονήσας τὰς χάριτας τοῦ Κωνσαντίνου, τὸν ὑπέβαλλε συνεχῶς εἰς τοὺς κινδύνους, τὸ μέλλον φοβούμενος, τὸ ὁποῖον γνωρίσας ὁ Κωνσαντῖνος κατέφυγεν εἰς τὸν πατέρα του εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς μετ' ὀλίγον ἐκηρύχθη αὐτὸς Αὐτοκράτωρ τὸ 306. Μ. Χ. ὁ Γαλλέριος ὅμως δὲν τῷ ἐσυγχώρησε καὶ τὸ, Αὔγουςος, εἰμὴ μόνον τὸ Καῖσαρ, ἔχων δὲ τὰς ἐκ τοῦ πατρὸς ἐπαρχίας, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἱσπανίαν, καὶ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, ἐκινήθη πρῶτον κατὰ τῶν Φράγγων, καὶ λαβὼν αἰχμαλώτους δύω βασιλεῖς αὐτῶν διέβη τὸν ποταμὸν Ῥῆνον, καὶ περικλείσας αὐτούς, τοὺς κατέκοψεν· Ἐντεῦθεν ἔςρεψε τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ Μαξεντίου, ἡνωμένου μετὰ τοῦ Μαξιμίνου, προχωρῶν δὲ πρὸς τὴν Ἰταλίαν εἶδεν ἐν σαθερᾷ Μεσημβρίᾳ ὑπὸ τὸν Ἥλιον σαυρὸν ὑπέρλαμπρον ἐξ ἀςέρων μὲ ἐπιγραφὴν "ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ νίκα,,. Τῇ δὲ ἑπομένῃ νυκτὶ εἶδε πάλιν ὡς ἐν ὁράματι τὸν Ἰησοῦν Χριςὸν, προσάζοντα αὐτὸν νὰ μεταχειρισθῇ τὸν τοιοῦτον σαυρὸν ἀντὶ τῶν σρατιωτικῶν σημείων. Διεγερθεὶς δὲ τοῦ ὕπνου ὁ Κωνσαντῖνος, ἔβαλεν εἰς τάξιν τὴν ὀπτασίαν· μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅτε ἔγινεν ἡ μάχη πλησίον τῆς Ῥώμης τὸ 312. ἐνίκη-

σε κατὰ κράτος τὸν Μαξέντιον, καὶ τὸν ἔβίαζε νὰ πέσῃ εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν, τὴν δὲ ἐπιοῦσαν ὑπῆγε θριαμβεύων εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἐκηρύχθη παρὰ τῆς Γουρουσίας Αὔγουσος, παρευθὺς δὲ διέταξε νὰ λαμβάνωσιν οἱ Χριστιανοὶ τὰ ἁρπασθέντα ὑπάρχοντά των ἐν τῷ προλαβόντι κατ' αὐτῶν διωγμῷ· ὁ δὲ Λικίνιος φθονήσας τὴν δόξαν τοῦ Κωνσαντίνου ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐκ τούτου ἐκινήθησαν εὐθὺς εἰς τὰ ὅπλα· γενομένης δὲ μάχης εἰς τὴν Βουλγαρίαν τὸ 314. ἐνικήθη ὁ Λικίνιος καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ζητῶν τὴν εἰρήνην. Μετὰ ταῦτα πάλιν συνεκροτήθη πόλεμος εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν Νικομήδειαν, ὅπου ὁ Κωνσαντῖνος τὸν ἔλαβεν αἰχμάλωτον καὶ τὸν ἔπνιξε τὸ 323. καὶ οὕτως ὁ Κωνσαντῖνος ἔγινε κύριος Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ἐξέδωκε δὲ διάταγμα νὰ ἔχῃ τὸ ἐλεύθερον ἕκαστος νὰ παρουσιάζηται πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ ἀναφέρῃ, ὅτι παράπονον ἤθελεν ἔχει· ἐσυγχώρησε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ κτίσωσιν Ἐκκλησίαν, συνεκρότησε σύνοδον τοπικὴν εἰς Ἀρελάτην, πόλιν τῆς Γαλλίας, καὶ ἑτέραν οἰκουμενικὴν ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας τὸ 325. κατὰ τοῦ Ἀρείου. Ἀνεκαίνισε τὸ Βυζάντιον καὶ μετωνόμασε Κωνσαντινούπολιν. Τὸ Βυζάντιον αὐτὸ εἶχε κτισθῆ πρὸ 987. περίπου ἐτῶν. Ἡ Σθενία ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ καὶ ἔχασε κατ' αὐτῆς τὸν νεώτερον υἱόν του καὶ τὴν κατεπολέμησε. Εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων ἐκινήθη κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἀσθενήσας ἐν Νικομηδείᾳ ἔλαβε τὸ βάπτισμα, καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἀπέθανε τὸ 337. ἀφήσας τὸ βασίλειον εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς του, Κωνσαντῖνον, Κωνσάντιον, καὶ Κώσανταν· μεγάλαι διχόνοιαι καὶ αἱματώδεις διωγμοὶ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν συνέβησαν ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν μετὰ τὸν θάνατόν του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ νέος Φλάβιος Ἰούλιος, πρῶτος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀραλάτην πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 316. Μ. Χ. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ πατρός του ἔλαβεν εἰς τὸ μέρος του τὴν Γαλλίαν, Ἱσπανίαν, καὶ τὴν Βενετίαν· παρατηρῶν δὲ ὅτι τὸ μέρος τοῦ ἀδελφοῦ του Κώσαντος εἶναι μεγαλήτερον, ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ, καὶ φονευθεὶς τὸ 340. ἐρρίφθη τὸ σῶμά του εἰς τὸν Ἄνσην ποταμὸν, τὸ ὁποῖον ἔπειτα λαβόντες ἔθαψαν εἰς Κωνσαντινούπολιν· μόλον ὅτι ἦτο θερμὸς ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδοξίας, τὰ τελευταῖα κινήματά του ἠμαύρωσαν τὴν προτέραν του δόξαν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Νόβλος, Ὀλλανδὸς ἐπίσημος. Οὗτος ἐξάλη πρέσβυς μετὰ τοῦ Καμπένου πρὸς τὸν ἐν τῇ Κίνᾳ ὑποβασιλέα τῆς Φωκίας. Ἔζη τὸ 1660. Μ. Χ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Ἀάσκαρις, Γραμματικὸς, Βυζάντιος, ἐσύνθεσε γραμματικὴν, ἥτις ἐτυπώθη εἰς Ρώμην καὶ Βενετίαν πολλάκις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ Φλάβιος Ἰούλιος, δεύτερος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου, καὶ τῆς Φαυστίας δευτέρας γυναικός του· Ἐγεννήθη εἰς Σίρμιον, πόλιν τῆς Σλα-

βωνίας τὸ 317. Μ. Χ. Χειροτονηθεὶς Καῖσαρ τὸ 323. καὶ Αὐτοκράτωρ τὸ 327. Ἐνταῦθα οἱ στρατιῶται διὰ νὰ σεβάσωσι τὸ βασίλειον, εἰς τοὺς τρεῖς υἱοὺς τοῦ Κωνσταντίνου, ἐφόνευσαν τοὺς θείους, ἐξαδέλφους καὶ οἰκειοτέρους αὐτῶν συγγενεῖς, ἐκτὸς τοῦ Παραβάτου Ἰουλιανοῦ, καὶ Γάλλου. Μετὰ τὴν σφαγὴν ταύτην ἐμοίρασαν τὸ βασίλειον τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου οἱ παῖδές του· ἐντεῦθεν δὲ κινηθεὶς ὁ Κωνσάντιος τὸ 338. κατὰ τῶν Περσῶν ἐν τῇ Νισίβῃ πόλει τῆς Ἀντιοχείας, καὶ νικήσας ἔξωσεν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας των, καὶ ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν δύσιν κατεδίωξε τοὺς ἀποστάτας τῶν ἀδελφῶν του, Κωνσαντίνου καὶ Κώνσαντος, Μαγνέτιον καὶ Βρετανίωνα, καὶ οὕτω πάλιν ἡνώθη τὸ μοιρασθὲν βασίλειον τὸ 358. μεῖναν εἰς τὸν Κωνσάντιον μόνον, ὅτις μὴ ἔχων πλέον ἀντίζηλον ἐδόθη εἰς τὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν· ἐντεῦθεν πληροφορηθεὶς τὰς νίκας τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τοὺς Γάλλους, καὶ ὅτι ἐκηρύχθη καὶ Αὐτοκράτωρ κινεῖται κατ' αὐτοῦ μετὰ σπουδῆς, καὶ φθάσας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὄρους Ταύρου εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀποθνήσκει εἰς τὴν πόλιν Μοψουεστίαν τῆς Ἀντιοχείας κατὰ τὸ 361. λαβὼν τὸ βάπτισμα παρά τινος Ὀζωΐου Ἀρειανοῦ, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ὁ ἐπονομασθεὶς Χλωρὸς ἐξ αἰτίας τῆς ὠχρότητός του, υἱὸς τοῦ Εὐτροπίου, καὶ πατὴρ Κωνσαντίνου τοῦ Μεγάλου· φανεὶς δὲ ἄξιος τῆς ἀρχῆς ὠνομάσθη Καῖσαρ τὸ 292. διὰ τὰ τρόπαια τὰ ὁποῖα ἔσησεν εἰς τὴν Βρετανίαν, καὶ Γερμανίαν· ἀποβαλὼν δὲ τὴν πρώτην γυναῖκά του, ἔλαβε Θεοδώραν τὴν κόρην Μαξιμιανοῦ τοῦ Ἐρκουλίου· γενόμενος δὲ Αὐτοκράτωρ ἐμοιράσθη τὸ βασίλειον μετὰ Μαξιμιανοῦ τοῦ Γαλλερίου, κατὰ τὸ 305. Ἀπέθανε εἰς τὸ Ἐβόρακον πόλιν τῆς Ἀγγλίας τὸ 306. ἀφοῦ ἐκήρυξε Καίσαρα τὸν Κωνσαντῖνον υἱόν του· εἶχε δὲ υἱὸν ἐκ τῆς δευτέρας γυναικός του, τὸν Ἰούλιον Κωνσάντιον πατέρα Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀποστάτου καὶ Γάλλου. Ἦτον δὲ ἀνὴρ ἀνδρεῖος καὶ φοβερὸς πρὸς τοὺς πολεμίους, ἥμερος δὲ καὶ φιλάνθρωπος γενικῶς πρὸς τοὺς ὑπηκόους του. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἔπαυσεν ὁ καταδιωγμὸς τῶν Χριστιανῶν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ, Φλαβία Ἰουλία, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσαντίνου τοῦ Χλωροῦ, ὡραία καὶ ἐνάρετος, ἀνδρεία ὑπὲρ τὴν γυναικείαν φύσιν, καὶ πνευματώδης· ὑπανδρεύθη τὸν Λικίνιον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Κωνσαντίνου τὸ 313. ἀφοῦ δὲ ἐφονεύθη ὁ Λικίνιος καὶ ὁ υἱός της παρὰ τοῦ Κωνσαντίνου ἐν ἡλικίᾳ χρόνων ἕνδεκα, διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν διαδόχων υἱῶν του, ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ της Ἑλένη, αὕτη εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Κωνσαντίνου, ὅτις τὴν εἶχεν εἰς εὐδοκίαν. Ἐδιδάχθη τὰ τῆς θρησκείας ἀπὸ τὸν Νικομηδείας Εὐσέβιον, καὶ ἐβοήθει εἰς ἄκρον τοὺς Ἀρειανούς.

ΚΩΝΣΤΑΣ Φλάβιος Ἰούλιος, τρίτος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου, καὶ τῆς Φαύστης. Ἐγεννήθη τὸ 320. Ἔλαβεν εἰς τὸ μέρος του τὴν Ἰταλίαν, Ἀφρικήν,

Ιλλυρίαν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κωνσαντίνου ἀδελφοῦ του ἔλαβε καὶ τὴν Γαλλίαν, Ισπανίαν, καὶ Βρεταvίαν· Ὑπερασπίζετο τὴν ὀρθοδοξίαν κατὰ τῶν Αρειανῶν· ἔγραψε πρὸς Κωνσαντῖνον, ὅτις ἐφρόνει τὰ τῶν Αρειανῶν, καὶ ἐκ τούτου κατεδίωκε τὸν ἅγιον Αθανάσιον, γὰ τὸν δικαιώσῃ, εἰδεμὴ θέλει ἔλθει μέvος του εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, ἀλλ' ἐφονεύθη ἐξ ἐπιβουλῆς τοῦ Μαγνεντίου εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 350, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν τριάκοντα, βασιλεύσας ἔτη 13. Οὗτος ἐπαινεῖται παρὰ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀπὸ δὲ τοὺς ἐθνικοὺς κατηγορεῖται.

Λ

ΛΑΒΑΤΈΡΗΣ Ιωάννης, ἔνδοξος φιλόσοφος. Εγεννήθη εἰς τὴν Τίγουρον πόλιν τῆς Γερμανίας τὸ 1741. εἰς τὸν ὁποῖον ἡ πεφωτισμένη Εὐρώπη εἶναι εὐγνώμων διὰ τὸ σύγγραμμά του, ἐπιγραφόμενον, Φυσιογνωμικὸν, ὅ ἐστι τέχνη τοῦ νὰ γνωρίζῃ τις τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε τὸ 1772. Περιγράφει παρατηρήσεις ἀξιοπεριέργους. Ἀπὸ τὸ σύστημα τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἔκαμε καὶ ἄλλας παρατηρήτεις ὁ Λοκτὼρ Γάλλος, ὅσις περιορίζει ὅλην τὴν τέχνην εἰς τὸ κρανίον. ὁ δὲ Λαβατέρης ἐκτείνεται εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Απέθανε τὸ 1801.

ΛΑΒΔΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅσις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βάκχου, ἀπέθανεν ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱόν του Λάϊον. Απολ.

ΛΆΒΒΗΣ, ἔνδοξος· οὗτος ἐσύστησεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1721. ἓν κατάστημα γενικὸν, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑταιρείαν τῶν Μισισσίπη, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε κατὰ τὴν ἰδέαν του νὰ ἦναι ἡ πηγὴ τῶν πλέον μεγάλων θησαυρῶν, καὶ ἐτελείωσε ῥίπτων τὴν Γαλλίαν εἰς τὰ πλέον μεγάλα περιπλέγματα.

ΛΑΒΕΩΝΗΣ Αντίσιος, Ρωμαῖος, εἷς τῶν συνωμοτῶν κατὰ τοῦ Καίσαρος, μετὰ τὴν μάχην τῶν Φιλιππινῶν ἐπρόσταξε ἕνα δοῦλόν του καὶ τὸν ἐφόνευσε, διότι δὲν ἤθελε νὰ ζῇ πλέον ἀφοῦ ἡ Ρώμη ἔχασε τὴν ἐλευθερίαν της. Εζη περὶ τὰ 10. Π. Χ.

ΛΑΒΈΡΙΟΣ, ὁ, Καβαλιέρης Ρωμαῖ-

ας, καὶ ποιητὴς Δατῖνος. Ἦτον καλὸς εἰς ποιήματα τινὰ λεγόμενα Μιμηκά· ἀπέθανε τὸ 41. Π. Χ.

ΛΑΒΟΡΔΟΣ Ἀλέξανδρος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητής. Ἔζη περὶ τὸν 18. αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος ἐξέδωκε περιγραφὴν τῶν περιηγήσεων τῆς Ἱσπανίας.

ΛΑΒΟΥΑΖΙΕΡΗΣ Ἀντώνιος, εἷς τῶν πλέον νεωτέρων μεγάλων χημικῶν. Ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1743. ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ Χημικῆς, περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας. Ἡ ἀπαταξασία τῆς Γαλλίας ἔσυρε καὶ αὐτὸν εἰς τὸ ἐξεταξικὸν δικαστήριον τῆς ἀποσασίας, καὶ ἀπεφασίσθη εἰς θάνατον μὲ δυσαρέσκειαν ὅλης τῆς Εὐρώπης τὴν 6. Ἀπριλίου 1794. τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς ἡλικίαν 51. χρόνων.

ΛΑΒΥΝΗΤΟΣ, ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος. Ἡρόδ.

ΛΑΓΚΑΣΤΕΡΟΣ Ἰάμης Ἄγγλος, ἔνδοξος ναύαρχος. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1600. Μ. Χ. Οὗτος πρῶτος ὡδήγησε τὸν πρῶτον ἐμπορικὸν στόλον τῆς Ἀγγλίας εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

ΛΑΪΟΣ, πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, *Μακεδὼν* τὸ γένος. Ἀρριαν.

ΛΑΔΙΣΛΑΟΣ ὁ λεγόμενος Λαγκελότ. τος, ἔνδοξος βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως. Ἐπωνομάσθη ὁ νικητὴς, ἐπολέμησε μὲ τὸν Λουδοβίκον τὸν 6'. τῆς Αὐδεγαβίας πόλεως τῆς Γαλλίας· ἐκυρίευσε τὴν Ρώμην, καὶ ἔπραξεν ἀπείρους τυραννίας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1414. εἰς ἡλικίαν 38. χρόνων, τὸν ὁποῖον ἐφαρμάκωσε μία ἐρωμένη του ἀπὸ τὴν Περουγίαν πόλιν τῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα.

ΛΑΔΡΙΔΙΕΡΟΣ Ἰωάννης, Ἱσπανὸς, ἔνδοξος ἀνακαλυπτὴς κατὰ τὸν χρόνον 1557. Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη ἐν τῷ Μεγάλῳ Ὠκεανῷ, καὶ ἔκαμε σημαντικὰς ἀνακαλύψεις. Ἠρεύνησε δὲ καὶ τὰ μεσημβρινὰ παράθαλάσσια τῆς Χίλης, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν πίνακα τὸ 1562.

ΛΑΕΡΗΣ Πέτρος, ζωγράφος ἔνδοξος, ἀπὸ τὴν ἀσχημότητα τοῦ σώματός του τὸν ἐπωνόμασαν Βαμβόκιον. Ἡ κεφαλή του ἦτο πολλὰ μεγάλη, τὸ σῶμά του μικρὸν, καὶ οἱ πόδες του ἀσύμετροι. Τὸ 1680. ἔπεσεν εἰς ἕνα πηγάδι καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΛΑΕΡΚΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Μυρμηδόνων ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, πατὴρ τοῦ Αλκιμέδοντος. Ὁμ.

ΛΑΕΡΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσίου, καὶ βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης. Ἔλαβεν εἰς γυναῖκά του τὴν Ἀντίκλειαν, καὶ ἐγέννησε τὸν περίφημον Ὀδυσσέα.

ΛΑΖΑΡΕΛΛΗΣ Ἰωάννης, κάλλιγος ποιητὴς Ἰταλὸς· ἀπέθανε τὸ 1684. ἀφῆκε ποίημα Σατυρικὸν, ἐπιγραφόμενον Κυκεῖδης, ἀπὸ τριακοσίους δεκατετρασίχους περὶ αἰσχρᾶς ὕλης ἐναντίον ἑνὸς συνεταίρου του, τοῦ ὁποίου περιγράφει τὴν ζωὴν ἀπὸ γεννήσεως μέχρι θανάτου.

ΛΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκιδάκου, βασιλέως τῶν Θηβῶν. Οὗτος ἐφοβεῖτο νὰ τεκνοποιήσῃ, διότι ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ υἱός του θέλει τὸν φονεύσει. Ἡ γυνή του

Ιοκάστη ἐπιθυμοῦμα τέκνον, τὸν ἐμίθυσε καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Οἰδίπουν, ὅσις τῷ ὄντι τὸν ἐφόνευσε καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ.

ΛΑΙΟΠΟΔΙΑΣ, εἷς τῶν στρατηγῶν ἐν Αθήναις. Θουκ.

ΛΑΚ-ΠΕΡΡΙΝΟΣ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνακαλυπτής. Οὗτος περιῆλθε τὰς Συμμαχικὰς πολιτείας τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς ἐπὶ τὴν ἐπαρχίαν Οϊον, καὶ τοὺς περικειμένους τόπους, ἐπὶ τὰς δύω Λουϊζιάνας, καὶ τὰ παρὰ τὸν Μισούρην ποταμὸν κατοικοῦντα ἔθνη, καὶ ἐκοινολόγησε τινὰς καλὰς εἰδήσεις περὶ τῶν τόπων ἐκείνων, καὶ τῶν οἰκητῶν αὐτῶν. Ἔζη περὶ τὸ 1801. Μ. Χ.

ΛΑΚΑΪΛΗΣ Γάλλος, ἔνδοξος γεωγράφος καὶ φυσικός. Οὗτος ἀπέπλευσεν εἰς τὸ Εὐξεινον ἄκρωτήριον, ἵνα καταμετρήσῃ μίαν μοίραν τοῦ μεσημβρινοῦ, μεθ' ὃ περιηγήθη καὶ τὰς Μασκαρωνίας νήσους, καὶ ἐξέδωκε τὰ περὶ τῆς τοποθεσίας αὐτῶν, καὶ πολιτογραφίαν περὶ τῶν κατοίκων καὶ περὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν, περὶ τὸ 1751. Μ. Χ.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Αθηναίων.

ΛΑΚΡΑΤΗΣ, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ΛΑΚΡΑΤΙΔΗΣ, πρῶτος διοικητὴς εἰς τὰς Αθήνας, καθὼς καὶ ὁ Φιλόχωρος· ἔλαβε δὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Επὶ τῶν ἡμερῶν του ἔγινε μεγάλη χιών, καὶ ἐπάγωσεν ὅλη ἡ γῆ, ὥστε δὲν ἐγίνετο κἀνένα πρωΐνον, διὸ καὶ ὅλα τὰ ψυχρὰ τὰ ὠνόμαζαν Δακρατίδ.α.

ΛΑΚΡΙΝΗΣ, Φωκεύς τις ἐκ τῆς μικρᾶς Ασίας, πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του εἰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν Μέγαν. Ηρόδ.

ΛΑΚΡΙΤΟΣ, σοφιστὴς, ἐκ Φασήλιδος πόλεως τῆς Ασίας, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς Δημοσθενικὸς λόγος.

ΛΑΚΤΑΝΤΙΟΣ Φιρμιανὸς, ἀπὸ τὸ Φίρμιον τῆς Ιταλίας· θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Λατίνων Ηκτέρων Κικέρων ἐπονομαζόμενος· συνέγραψε διάφορα. Ἔζη τὸ 310. Μ.Χ.

ΛΑΚΥΔΗΣ ὁ Κυρηναῖος, περίφημος φιλόσοφος· ἔζη τὸ 250. Π. Χ.

ΛΑΑΑΝΔΗΣ Ιωσὴφ, ἔνδοξος ἀστρονόμος. ἐγεννήθη εἰς τὴν Βρεσίαν, ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας τὸ 1732. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λεμονιέρ. Οὗτος ἐσύνθεσεν ὅλα τὰ ἄρθρα τῆς Αστρονομίας εἰς τὴν Κυκλοπαιδείαν· περιέγραψε τὰς ἐρημερίους κινήσεις τῶν ἀστέρων, ἀπὸ τὰ 1775. ἕως τὰ 1800. τὰ περὶ παλιρροιῶν. Απέθανε τὸ 1807.

ΛΑΛΛΗΣ, Γάλλος, διοικητὴς εἰς τὴν Πουδικέρην πόλιν τῆς Ινδίας. Τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1766. ἐπειδὴ κατηγορήθη, ὅτι δὲν ὑπερασπίσθη τὴν πόλιν ἐκείνην ἐν καιρῷ πολέμου. Ο Βολτέρος μετά τινας χρόνους ἐδικαιολόγησε τὸν ἄνδρα λέγων, ὅτι, δὲν ἦτον ἄξιος δημοσίας ποινῆς

ΛΑΜΑΧΟΣ, Αθηναῖος, περίφημος καὶ φρόνιμος στρατηγός. Ἐστάλη εἰς τὸν

Νικίαν καὶ Αλκιβιάδην στρατηγοὺς τῶν Αθηναίων, ὄντας εἰς τὴν Σικελίαν. Ἐὰν οὗτοι οἱ στρατηγοὶ ἤκουον τὴν γνώμην τοῦ Λαμάχου, καὶ δὲν ἐκινοῦντο εἰς πόλεμον παρακαίρως, δὲν ἤθελον περιπέσει εἰς ἐκείνην τὴν ἀμηχανίαν, καὶ δοκιμάσει τὰ πικρὰ καὶ ὀλέθριά της ἀποτελέσματα, ὅσα εἰς τέλος ὑπέφεραν.

ΛΑΜΒΕΡΤΙΝΗΣ Πρόσπερος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν. Ἐκλέχθη Πάππας τὴν 19. Αὐγούστου τὸ 1740. καὶ ἐπωνομάσθη Μπενεδέτος ιδ'. ἔμεινεν ἀθάνατον τὸ ὄνομά του Ποντίφιξ, διὰ τὰς καλὰς ἀρετὰς τὰς ὁποίας εἶχε καὶ διὰ τὰ συγγράμματά του· ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους. Ο Βολτέρος μόλον ὅτι ἦτον ἐναντίος τοῦ ἱερατείου τῆς Ρώμης, τῷ ἀφιέρωσεν ἓν σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον, Μωάμεθ, καὶ ὁ Πάππας τῷ ἔστειλε τὰς εὐχαριστήσεις του· συνεκρότησεν ἀκαδημίας, ἦτο δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος. Οἱ Ρωμαῖοι τῷ ἔκαμαν Σάτυραν ἐλέγχοντές τον ὡς μέγαν συγγραφέα, καὶ μικρὸν ἐπιχειρηματίαν. Απέθανε τὸ 1758.

ΛΑΜΗΣ, Ιωάννης, Ιταλὸς, φιλόσοφος, καὶ κάλλιστος ἱστορικός. Απέθανε τὸ 1770.

ΛΑΜΠΑΓΕΛΗΣ Φραγγίσκος, Αρχιτέκτων, καὶ πολεμιστής. Ο Πάππας Πίος ὁ δ'. τὸν ἔκαμε διοικητὴν εἰς τὴν Τσίβιταν Βέρκιαν πόλιν τῆς ἐπικρατείας του. Διὰ προσαγῆς τοῦ Πάππα ἀπέρασεν εἰς τὴν Μάλταν, ἥτις ἐκλονεῖτο νὰ πέσῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σολιμάνου τοῦ Β'. ἐκεῖθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Κρήτην εἰς τὴν δούλευσιν τῶν Βενετῶν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ πανώλην τὸ 1570.

ΛΑΜΠΗΣ, ἔμπορος πλούσιος. Ερωτώμενος ποτὲ μὲ ποῖον τρόπον ἀπέκτησε τὰ πλούτη, ἀπεκρίθη, τὰ ὀλίγα μὲ πολὺν κόπον, τὰ δὲ πολλὰ μὲ ὀλίγον.

ΛΑΜΠΙΔΩ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Αρχιδάμου, καὶ μήτηρ τοῦ Αγιδος. Πλούτ.

ΛΑΜΠΟΥΝΙΑΝΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ὅσις μὲ τὸν Κάρλον Βισκόντην ὥμοσαν νὰ φονεύσωσι τὸν Γαλιάτσον Σφόρτσα Δοῦκα τοῦ Μιλάνου. Τὴν 26. Δεκεμβρίου 1476. ἐνῷ ἔμβαινεν ὁ Δούξ εἰς τὴν Εκκλησίαν τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ὁ Λαμπουνιάνης τὸν ἐφόνευσε μὲ μίαν βολὴν πιτσολίου.

ΛΑΜΠΡΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Πλουτάρχου. Εσύνθεσε κατάλογον τῶν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα συνέγραψεν ὁ πατήρ του μὲ ἐπιγραφὴν, Πλουτάρχου βιβλίων Πίναξ, τοῦ ὁποίου μέρος ἐσώθη, καὶ ἐξεδόθη πολλάκις. Εν αὐτῷ εὑρίσκομεν ἐπιγραφὰς πολλῶν μὴ σωζομένων ἱστορικῶν συγγραμμάτων, ὡς τὸν παράλληλον βίον τοῦ Επαμινώνδα, καὶ Σκηπίωνος, τοὺς βίους τοῦ Αὐγούστου, Τιβερίου, Σκηπίωνος τοῦ Αφρικανοῦ, Κλαυδίου, Νέρωνος, Ιουλίου Καίσαρος, Ηρακλέους, Ησιόδου, Πινδάρου, Αριστομένους, καὶ Αράτου.

ΛΑΜΠΡΟΚΛΗΣ ὁ πρεσβύτερος, υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ.

ΛΑΜΠΡΟΣ, διδάσκαλος τῆς Μουσικῆς ἐν Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΛΑΜΠΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος. Απολδρ.

ΛΑΝΔΗ Αἰκατερίνη, γυνὴ ἐνδοξοτάτη τοῦ ί. αἰῶνος, καὶ περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της. Εγεννήθη εἰς τὴν Πιατσέντσαν πόλιν τῆς Λομπαρδίας, ἀδελφὴ τοῦ Κόντε Αὐγουσίνου Λάνδη, καὶ γυνὴ τοῦ Κόντε Ιωάννου Τριβουλτσίνου. Εὑρίσκονται τινὰ ἀποσπάσματα τῶν συγγραμμάτων της.

ΛΑΝΔΙΝΗΣ Χριςόφορος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1224. καλὸς γραμματικὸς, κατ' ἐξοχὴν διὰ τὰ ὑπομνήματα καὶ διὰ τὰς σημειώσεις του εἰς τὸν Οράτιον, καὶ εἰς τὸν Δάντε.

ΛΑΝΔΟΛΦΟΣ ὁ Γέρων, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον, ἔνδοξος ἱςορικὸς· ἤνθει τὸν ιά αἰῶνα.

ΛΑΝΔΣΔΟΡΦΟΣ, αὐλικὸς σύμβουλος τῆς Ρωσσίας. Εζη περὶ τὸ 1800. Μ. Χ. Ητο συνοπαδὸς τοῦ Κρουζενσέρνου. Αφῆκε σημειώσεις τῶν ἀναπληρώσεων καὶ ἀνακαλύψεων τοῦ περιγείου πλοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκαμε μετὰ τοῦ ῥηθέντος Κρουζενσέρνου. Εχρημάτισεν ἔνδοξος ἀνὴρ εἰς τὸ ἀξίωμά του διὰ τὰς καλὰς πράξεις του, καὶ ἐνδοξότερος διὰ τὰς ἐπιςήμους του ἀνακαλύψεις.

ΛΑΝΔΟΛΦΟΣ ὁ Νέος, ἀπὸ τὸ Μιλάνον. Συνέγραψεν ἱςορίαν τῆς πατρίδος του ἀπὸ τὸ 1095. ἕως τὸ 1137.

ΛΑΝΖΑΓΟΤΟΣ, Πορτογάλλος ἔνδοξος. Εζη περὶ τὸ 1447. Μ. Χ. Ανεκάλυψε πολλὰ ἄγνωςα μέρη ἐπὶ τὴν γηϊνον σφαῖραν, κατ' ἐξαίρεσιν τὸν ποταμὸν Σενεγάλην.

ΛΑΝΖΕΛΟΣ Δὸν, ἐπίσημος Ισπανός. Οὗτος ἔκαμε τὸν περίγειον αὐτοῦ πλοῦν, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη· περιέπλευσε δὲ καὶ τὸν Μεσημβρινὸν Ωκεανὸν καὶ ἐξέθεσε πίνακα τούτου γεωγραφικόν. Εζη δὲ κατὰ 1687. Μ.Χ.

ΛΑΝΚΙΖΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς, Ιατρὸς καὶ ἀνατόμος κάλλιςος. Τὰ συγγράμματά του διὰ τὰς ἐπιδημιακὰς ἀσθενείας τῶν ζώων χαίρουσι μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανε τὸ 1720.

ΛΑΝΤΩΝΗΣ Ιωσὴφ, περίφημος Ιατρὸς, ὅςις ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα φιλοσοφικά. Απέθανε τὸ 1750.

ΛΑΝΦΡΑΚΟΣ, Ιατρὸς ἔνδοξος ἀπὸ τὸ Μιλάνον, προφέσωρ τῆς Ιατρικῆς καὶ τῆς Χειρουργίας· ἀλλὰ κατετρέχθη ἀπὸ τὸ ἱερὸν δικαςήριον καὶ ἐφυλακώθη· ὅθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1295. καὶ παρέδιδε τὴν Ιατρικὴν καὶ Χειρουργικὴν, ὅπου ἐκεῖ τότε ἦσαν ἠμελημέναι, θεωρῶν ταύτας τὰς δύω ἐπιςήμας ἀχωρίςους.

ΛΑΝΦΡΑΚΟΣ Ιωάννης, περίφημος ζωγράφος, ἀπὸ τὴν Ιταλίαν. Οἱ Πάπποι Παῦλος καὶ Ουρμάνος ὁ ἔγδοος τὸν ἐπλούτισαν· ἔζησε μετὰ τῆς οἰκογενείας του μὲ φιλοσοφικὸν βίον, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1647.

ΛΑΟΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αντήνορος, ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, ἡγεμὼν τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος τῶν Τρῳαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ.

ΛΑΟΔΑΜΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. Ομ.

ΛΑΟΔΙΚΗ, νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας

ὁ Φορωνεὺς ἐγέννησε τὸν Απιν καὶ τὴν Νιόβην. Απολδρ.

ΛΑΟΓΡΑ ἡ Ωραία, ἔνδοξις καὶ ἐνάρετος νέα, ἐγεννήθη τὴν δ'. Ιουνίου 1314. εἰς τὴν Αβωνιῶνα πόλιν τῆς Γαλλίας. Απέθανε τὸ 1348. Ο ποιητὴς Πετράρχης τὴν ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἐγκωμιάζει εἰς διάφορα ποιήματά του.

ΛΑΠΟΣ Ιάκωβος, περίφημος ἀρχιτέκτων τοῦ ιγ'. αἰῶνος, ὅσις ἔκτισεν εἰς τὴν Ασσίνιον πόλιν τῆς Ουμβρίας, τὸν περίφημον ναὸν τοῦ ἁγίου Φραγγίσκου, καὶ ἐγέμισε τὴν Φλωρεντίαν ἀπὸ ὡραῖα κτίρια.

ΛΑΣΕΝΙΟΣ Ρῶσσος τὸ γένος· ἔνδοξος ναύαρχος. Εζη περὶ τὸ 1735. Μ. Χ. Επλευσε διὰ τῆς ἀρκτικῆς παγωμένης θαλάσσης ἀπὸ τῆς Ασίας κατὰ τὰ ἀνατολικοβόρεια μέρη, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ ἀγνώριστα μέρη, ὅπου περιέγραψεν ἀκριβῶς ἅπαντα τὰ παρ' αὐτοῦ ἐξηχνιασθέντα μέρη, οἷον, περὶ τῆς θέσεως τῶν τόπων, περὶ τοῦ κλίματος, περὶ τῶν κατοίκων, προϊόντων, ἠθῶν, γλώσσης, θρησκείας κ.τ.λ. ὅθεν καὶ ἠξιώθη τοῦ στεφάνου παρὰ τῆς Ρωσσικῆς αὐλῆς, καὶ ἐτιμήθη μεγάλως μὲ βαθμὸν, καὶ μισθὸν ἄρκιον τοῦ ζῆν.

ΛΑΣΘΕΝΗΣ, Θηβαῖος, πολεμήσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Αμφιάρεω. Αἰσχ.

ΛΑΣΘΕΝΙΑ, περιβόητος ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Σπευσίππου. Αθην.

ΛΑΣΟΣ, ἀρχαῖος τις ποιητὴς ἐξ Ερμιόνης ἐν Αργολίδι. Εζη περὶ τὰς 68. Ολυμ.

ΛΑΣΚΑΡΙΣ, Ζ. Κωνσταντῖνος Λάσκαρις.

ΛΑΤΑΝΤΣΙΟΣ Λούκιος Κέλιος, Ιταλὸς, κάλλιστος γραμματικὸς, καὶ σοφὸς εἰς τὴν ἔξω καὶ ἔσω παιδείαν· ἐπωνομάσθη ὁ δεύτερος Κικέρων. Ηνθει τὸν δ'. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΑΤΙΝΗΣ Βρουνέτος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ῥήτωρ, ποιητὴς, ἱστορικὸς καὶ φιλόσοφος ἔνδοξος. Απέθανε τὸ 1294.

ΛΑΤΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Φκύνου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, καὶ βασιλεὺς ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς Ιταλίας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Λάτιον, καὶ Λατῖνοι οἱ κάτοικοι, τὰ πρῶτον καλούμενοι Αβορίγινες.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΑΝΟΣ Λουρέντσος, σοφὸς Προφέσωρ τῆς Ιατρικῆς εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ εἰς τὴν Πίζαν. Επεσεν εἰς ἓν πηγάδιον, λέγουσι, καὶ ἐπνίγη, διότι δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὴν συμφωνηθεῖσαν τιμὴν τοῦ ἐνοικίου τοῦ οἴκου του. Αφησε μίαν μετάφρασιν τοῦ Ιπποκράτους εἰς τὸ Λατινικὸν, καὶ μερικὰς θεωρίας εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Γαληνοῦ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ὁ Λάγγος, ἐπίσημος Ρῶσσος. Οὗτος ἐταξίδη ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Κίναν, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη αὐτῆς. Εζη τὸ 1720. Μ. Χ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Αρδιῶ, Γάλλος τὸ γένος, ἐπίσημος περιηγητὴς κατὰ τὴν Ασίαν. Οὗτος περιῆλθε σχεδὸν ὅλην τὴν Ασίαν ἀκριβῶς, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην αὐτῆς· ἄφηκε καὶ σύγγραμ-

μα, δι' οὗ ἀποδεικνύει σαφῶς τὴν θέσιν τῆς Ασίας, τὸ διάφορον ἐπ' αὐτὴν κλίμα, ἀναφέρει περὶ τῶν διαφόρων προϊόντων αὐτῆς, περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν κατοίκων, γλώσσης, θρησκείας καὶ ἠθῶν. Ἔζη δὲ περὶ τὸ 1653. Μ. Χ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Αγγλος. Ζ. Καΐμιος Λαυρέντιος.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Κὰρ Αγγλος. Ἔζη περὶ τὸ 1730 Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἔνδοξος γεωγράφος, φυσικὸς, καὶ ἀστρονόμος. Η περιγραφὴ αὐτοῦ περὶ τοῦ Ινδικοῦ πελάγους καὶ τῶν παραθαλασσίων αὐτοῦ τόπων, εἶναι ἐπίσης ὠφελιμωτάτη καὶ εἰς τοὺς ναύτας καὶ εἰς τοὺς γεωγράφους. Τὴν ὕλην δὲ ταύτης συνήθροισεν ὁ συγγραφεὺς, ὢν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Αγγλοϊνδικῆς ἑταιρίας.

ΛΑΧΑΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Λαχαρίου, Αθηναῖος, ῥήτωρ, ἐχρημάτισε μαθητὴς Ηρακλέωνος τοῦ σοφιστοῦ, καὶ διδάσκαλος πολλῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐσεφίου, Νικολάου, καὶ Ἀσερίου. Ἔζη ἐπὶ Μαρκιανοῦ καὶ Λέοντος τῶν βασιλέων· ἔγραψε περὶ κόμματος, καὶ περιόδου, καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν φιλοσόφων Κορνούτων, καὶ ἐκλογὰς Ρητορικὰς κατὰ στοιχεῖον.

ΛΑΧΗΣ, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων στρατηγῶν τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἢ περὶ ἀνδρείας. Θουκ.

ΛΕΑΙΝΑ, ἑταίρα τις ἐν Αθήναις, ἐρωμένη τοῦ Αριστογείτονος, ἀποθανοῦσα ἐν βασάνῳ, ὅτε ἐφονεύθη ὁ Ιππαρχος υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. Παυσ.

ΛΕΒΑΣΕΒ Ρῶσσος, ἄριστος συγγραφεὺς, φυσικὸς καὶ γεωγράφος. Ἔζη τὸ 1752 Μ. Χ. Εξέδωκε μίαν ἀξιόλογον πραγματείαν περὶ φυσικῆς καὶ Γεωγραφίας, δι' ἧς καὶ ἐτιμήθη μεγάλως. Εφάθη προσέτι καὶ ἑξαίσιος περιηγητὴς καὶ ἀνακαλυπτὴς πολλῶν τόπων ἐν τῷ Ωκεανῷ, ἐξεπλήρωσε καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν Αλεόντων νήσων.

ΛΕΒΕΣΙΟΣ Αρκτοαμερικανὸς ναύαρχος. Ἔζη περὶ τὸν 18. αἰῶνα. Αἱ κατὰ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς ἀνακαλυπτικαὶ περιηγήσεις του ἐφάθησαν λίαν ἐπωφελέστατοι εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Οὗτος περιηγούμενος 5. χρόνους κατὰ συνέχειαν, ἀνεκάλυψε τὸν ποταμὸν Κολουμβίαν, πολλοὺς ἄλλους ἀγνώστους ποταμοὺς, λίμνας, ὄρη καὶ ἔθνη, καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τῶν αἰγιαλῶν τοῦ Μεγάλου Ωκεανοῦ.

ΛΕΒΗΣ Αρκτοαμερικανὸς φυσικός. Ἔζη τὸ 1790. Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε πάντα τὰ μέρη τῆς δυτικοβορείου Αμερικῆς, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη ἕως τότε ἄγνωστα· ἐπροχώρησε διὰ ξηρᾶς μετὰ τῶν συνοπαδῶν αὐτοῦ Πίκου καὶ Κλάρκου, μέχρι τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ. Διὰ τῆς ἀνακαλυπτικῆς περιηγήσεως τούτων ἐπλουτίσθη μεγάλως ἡ Φυσικὴ, Βοτανικὴ, καὶ ἡ Γεωγραφία· Περιέγραψε λεπτομερῶς περὶ τῶν βοτάνων τῶν εὑρισκομένων εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς μεγάλης ταύτης Ηπείρου, καὶ περὶ τῆς ἐνεργείας τούτων. Περιέγραψε φυσικῶς πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη, καὶ ἐξέθεσε Γεωγραφικὸν πίνακα.

ΛΕΒΛΟΝΔΟΣ Γάλλος ἔνδοξος. Οὗτος περιῆλθεν εἴκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Αμερικῆς, ὅπου περιέγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῆς Ηπείρου ταύτης, καὶ ἐξέδωκε Γεωγραφίαν τῆς Ηπείρου ταύτης, καὶ ἐντελῆ γεωγραφικὸν πίνακα. Ἔζη τὸ 1795. Μ. Χ.

ΛΕΓΑΤΟΣ Παππικὸς Μεζοβάρβης. Ἔζη τὸ 1720. Μ. Χ. Ἐχρημάτισεν ἔνδοξος περιηγητὴς καὶ φυσιολόγος. Περιῆλθε πολλὰ μέρη καὶ ἔκαμε πολλὰς καὶ διαφόρους ἀνακαλύψεις, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ εἰς τὸ Πεκίνον, περὶ τοῦ ὁποίου μᾶς ἔδωκε γενικὴν περίληψιν, περὶ τῶν προϊόντων, κλίματος, ἔθνους καὶ περὶ τῶν ἠθῶν αὐτῶν.

ΛΕΪΒΝΙΖΗΣ Γουλιέλμος, περίφημος μαθηματικὸς καὶ μέγας φιλόσοφος, εἷς τῶν μεγάλων νόων τοῦ αἰῶνός του. Ἀπέθανε τὸ 1716. καὶ ἀφῆκεν ἄπειρα συγγράμματα.

ΛΕΙΩΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Οἰνοπος, καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Οδυσσεὺς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τρωάδος. Ομ.

ΛΕΙΩΚΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρίσβα, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ομ.

ΛΕΚΑΠΗΝΟΣ Γεώργιος, γραμματικὸς περίφημος, ἤνθει περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιδ'. αἰῶνος. Συνέγραψε λεξικὸν τῶν ἀρχαίων λέξεων, ἐξεδόθη μέρος ἐν τοῖς Ελληνικοῖς ἀνεκδότοις τοῦ Βιλλοισῶνος, καὶ μέρος ἐν ταῖς Μοσκοβαϊκαῖς συλλογαῖς τοῦ Ματθαίου.

ΛΕΚΟΚΚΟΣ, ἔνδοξος γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Οὗτος ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην τῆς Βεσφαλίας. Ἔζη δὲ περὶ τὸν 17. αἰῶνα.

ΛΕΛΕΞ, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 1800. Π. Χ. Οὗτος ἄφησεν ἕνδεκα διαδόχους, ὁ ἔσχατος ὠνομάζετο Τισαμένης, τὸν ὁποῖον ἐδίωξαν οἱ Ηρακλεῖδαι, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης. Οθεν καὶ διπλῆ γενεὰ ἐκεῖ ἐβασίλευεν. Ἀπὸ τοῦ Προκλέους ἡ τὴν γενεὰν κατάγεται ὁ Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης.

ΛΕΝΖΟΥΛΗΣ Γωδρίγος, πλέον γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πάππα Αλεξάνδρου τοῦ ἕκτου, ἦτον ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν Ισπανίαν ὅταν ἐκλέχθη Πάππας· πρὶν δὲ νὰ γίνῃ ἔκαμε πέντε παιδία μὲ τὴν Βανοτσίαν γυναῖκα τοῦ Δομενίκου Αρριμάνου ἀπὸ τὴν Ρώμην, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν καταδικάζεται πάντοτε ὡς ἄτιμος.

ΛΕΟΔΑΜΑΣ, Θάσιος, Θάσος δὲ νῆσος τῆς Θράκης.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην γενναῖος εἰς τὰς σωματικὰς γυμνάσεις, καὶ περίφημος εἰς τὴν Ζωγραφικὴν, Γλυπτικὴν, Αρχιτεκτονικὴν, Ποιητικὴν, Μαθηματικὴν, Μηχανικὴν, καὶ Υδρολογίαν. Αἱ πλέον ὡραῖαι εἰκόνες, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐζωγράφησεν εὑρίσκονται εἰς τὴν Ρώμην καὶ εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Εφθονεῖτο ἀπὸ διαφόρους, διὰ τοῦτο ἀπέρασεν εἰς τὰ Παρισια. Ο Βασιλεὺς Φραγγίσκος ὁ πρῶτος τὸν ἐδέχθη μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τὸ 520. καὶ τὸν ἐπεσκέφθη ἀσθε-

νρῦντα· ἀπέθανε δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βασιλέως.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ Βαουβόλφ, Γερμανὸς τὸ γένος. Ἐχρημάτισεν ἔνδοξος περιηγητὴς καὶ ἀνακαλυπτὴς ἄριστος. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ἀσίαν, καὶ ἠρεύνησεν ἀκριβῶς πάντα τὰ ἐπ' αὐτὴν μέρη· ὅθεν ἐξέδωκε γεωγραφικὸν χάρτην, καὶ περιέγραψεν ἀκολούθως πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη μὲ ἀκρίβειαν, οἷον, περὶ τῶν τόπων, περὶ τοῦ κλίματος, περὶ τῶν ὀρέων, πιταμῶν, λιμνῶν κ. τ. λ. προσέτι περὶ τῶν διαφόρων κατοίκων ἠθῶν καὶ ἐθίμων αὐτῶν, καὶ ἐν συντόμῳ μᾶς ἀφῆκε γενικὴν περίληψιν ὅλης τῆς Ἀσίας.

ΛΕΟΝΙΚΕΝΟΣ Νικόλαος, ἰατρὸς περίφημος, Ἰταλὸς, ἐδίδασκε τὴν Ἰατρικὴν εἰς τὴν Φερράριαν ὑπὲρ τοὺς 50. χρόνους· δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Ἰατρικὴν εἰς ἐπίσκεψιν ἀσθενειῶν, διὰ τοῦτο καὶ ἐρωτώμενος ἀπεκρίθη, ὅτι, ὠφελεῖ περισσότερον τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὴν διδασκαλίαν, παρὰ μὲ τὴν ἐπίσκεψιν, καθότι μὲ τὸ πρῶτον ἀποκαθιστᾷ ἰατρούς· ἀπέθανε δὲ τὸ 1544. εἰς ἡλικίαν 96. χρόνων. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα.

ΛΕΟΝΝΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αὐταίου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Περδίκκα ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου· ὕστερον δὲ βοηθήσας τὸν Ἀντίπατρον εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμον, καὶ μεταβὰς εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ ἓν ἰσχυρὸν στράτευμα, ἐνικήθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην. Ἀρριαν.

ΛΕΟΝΤΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κορώνου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος ἐκ Θεσσαλίας μὲ 40. πλοῖα. Ομ.

ΛΕΟΝΤΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΛΕΟΝΤΙΟΝΗ, περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις, λέγεται, ὅτι συνέγραψεν εἰς Ἀττικὴν διάλεκτον μὲ πολλὴν ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν ἓν βιβλίον κατὰ Θεοφράστου. Ἀθή.

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, Βυζάντιος σχολαστικός. Ἔζη τὸ 600. Μ. Χ. Συνέγραψε βιβλίον περὶ αἱρέσεων εἰς δέκα πράξεις· ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1578.

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ἀστρονόμος, Ἕλλην, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἀθηναΐδος, ἢ, Εὐδοκίας, συζύγου Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου. Οὗτος συνέγραψε περὶ σφαίρας τὸ 400.

ΛΕΟΥΝΚΛΑΒΙΟΣ Ἰωάννης, Ἰταλὸς· περιῆλθεν διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης· ἔλθὼν καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν συνέγραψε μίαν περίφημον Ὀθωμανικὴν ἱστορίαν. Ἀπέθανε τὸ 1595.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ Βουχ Γερμανὸς τὸ γένος. Ἔζη τὸ 1806. Μ. Χ. Αἱ περιηγή-

σεις αὐτοῦ διὰ τῆς Λαππωνίας καὶ Νορβεγίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Εὐρώπῃ, ὑπάρχουσι λίαν ἀξιολογοι, διὰ τὴν ὀρυκτολογικὴν γεωγνωσίαν τῶν τόπων. Περιέχουσι δὲ καὶ πολλὰς περιέργους γνώσεις τῆς Γεωγραφίας, Ἐθνογραφίας καὶ τεχνολογίας αὐτῶν. Συνέγραψε δὲ καὶ σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του Γερμανικοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι μέχρι τοῦ νῦν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

ΑΕΠΤΙΝΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ῥητορικὸν λόγον. Δημ.

ΛΕΡΟΣ Ἰωάννης, Ἰσπανὸς τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητής. Περιῆλθε πολλὰ μέρη πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη εἰς τὴν πλουσίαν Βραζιλίαν, καὶ ἐξέδωκε τὰς ἀνακαλυπτικὰς αὐτοῦ γνώσεις εἰς φῶς. Ἔζη περὶ τὸν 16. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΕΣΧΗΣ Λέσβιος, συγγραφεὺς τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος.

ΛΕΣΧΙΔΗΣ, ποιητὴς ἄριστος, ὅστις συνεσράτευσε μὲ τὸν Εὐμενῆ βασιλέα, ὁμοῦ καὶ ὁ Πυθώας ὁ συγγραφεύς, καὶ Μαίνανδρος ὁ Ἰατρός.

ΛΕΤΗΣ Γρηγόριος, σοφὸς ἱστορικός, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον. Περιῆλθε τὴν Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Συνέγραψε διαφόρους ἱστορίας, τὰς ὁποίας ἐξέδωκεν εἰς τὰ Παρίσια, καὶ Λονδῖνον. Ἀπέθανε τὸ 1682.

ΛΕΤΟΣ Ἰούλιος Πομπόνιος, ἔνδοξος γραμματικὸς, καὶ ἀρχαιολόγος. Συνέστησε μίαν ἀκαδημίαν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τὸ πρῶτον ταμεῖον τῆς ἀρχαιότητος, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Ῥωμαίων. Λέγουσιν, ὅτι ἦτον υἱὸς ἑνὸς Πρίγγιπος τοῦ Σαλέρνου· ἐγεννήθη τὸ 1428.

ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Αλυζίου εἰς τὴν Ακαρνανίαν, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι πόλις Λευκάς. Στράβ.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ, Ἐλεάτης. Οὗτος ἤκουσε τὸν Ζήνωνα, ὅστις λέγει, ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἄπειρα, καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέν, ὅτι εἶναι πλήρη, τὰ δὲ κενὰ, καὶ ὅτε εἰς τὸ πᾶν εὑρίσκονται ἄπειροι κόσμοι· καὶ ἄλλα διάφορα, περὶ ὧν ὅρα Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΛΕΥΚΩΝ, ποιητὴς· συνέγραψε δράματα, Ονος, Ασκοφόρες, Φράτορες.

ΛΕΧΗΣ, Σβεκὸς τὸ γένος, ἔνδοξος φυσιολόγος, μαθητὴς τοῦ περιηβοήτου Σβεκοῦ Κάρλου Λιναίου. Ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ ἔπεισεν πολλοὺς τῶν μαθητῶν του νὰ πλουτίσωσι τὴν Φυσικὴν Ἱστορίαν διὰ περιηγήσεων, ὅπου καὶ ἔγινε αἰτία διὰ τούτου νὰ ὠφεληθῇ μεγάλως καὶ ἡ Γεωγραφία. Εἷς δὲ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἦτο καὶ ὁ Λέχης, ὅστις ἀκούσας τὰς συμβουλὰς καὶ διδασκαλίας τοῦ διδασκάλου του, ἐξεκίνησε καὶ ἠρεύνησε φυσικῶς, ὅλους σχεδὸν τοὺς ὑπερβορείους τόπους, συνοδευμένος παρὰ τῶν Ιωάννου Κάρλου, Φαλκὸν, Σολανδέρου, Φαβρικίου τοῦ Οττὸς καὶ ἄλλων, οἵτινες ἔκαμον ὠφελιμωτάτας ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Φυσιολογίαν, Βοτανικὴν, Μεταλλουργικὴν, Βιογραφίαν, Γεωγραφί-

αν καὶ Ἀστρονομίαν, διὰ τῶν ὁποίων καὶ ἀφῆκαν τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα ἀθάνατα μετὰ θάνατον. Ἔζη δὲ κατὰ τὸν 17. αἰῶνα Μ. Χ.

ΛΕΩΓΟΡΑΣ, πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἀνδοκίδου. Θουκ.

ΛΕΩΚΛΕΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Φείδωνος τυράννου τοῦ Ἄργους. Ἡρόδ.

ΛΕΩΚΡΑΤΗΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

ΛΕΩΝ, Βυζάντιος, ἔνδοξος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος· κατεδικάσθη μὲ ἄγνωσον αἰτίαν ἀπὸ τοὺς πατριώτας του· τὸν ἐσυμβούλευον τινὲς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τοὺς ἐχθρούς, ἀλλ' αὐτὸς παρουσιασθεὶς εἰς μίαν γενικὴν σύνοδον εἶπεν, ὅτι θέλει κάλλιον νὰ φονευθῇ ἀπ' αὐτοὺς, παρὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ νὰ πολεμήσῃ πατριώτας του. Λέγεται δέ, ὅτι ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Φίλιππος ἡτοιμάζετο νὰ κινήσῃ κατὰ τοῦ Βυζαντίου, ὁ Λέων μαθὼν τοῦτο ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν, καὶ παρουσιασθεὶς τὸν εἶπεν, διατὶ ἑτοιμάζεσαι νὰ κινήσῃς πόλεμον καθ' ἡμῶν; ἐπειδὴ ἡ πατρίς σου, τῷ ἀπεκρίθη, εἶναι ἡ ὡραιοτέρα τῶν ἄλλων πόλεων, καὶ τὴν ἀγαπῶ, καὶ ἐπομένως θέλω νὰ τὴν ἐξουσιάσω. Τότε ὁ Λέων πρὸς ἀπόκρισιν τὸν λέγει, βασιλεῦ, νομίζω ὅτι ὅσοι ἔχουν ἐρωμένας δὲν ὑπάγουν εἰς τὰν αὐλάς των μὲ γυμνὰς σπάθας· ὁ Φίλιππος ἤρεσε τὴν ἀπόκρισίν του, καὶ μεταμεληθεὶς ἔπαυσε τὰς ἑτοιμασίας του.

ΛΕΩΝ, ὁ γραμματικὸς, ὁ καὶ Κὰρ ὀνομαζόμενος, ἀπὸ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Συνέγραψε χρονικὴν ἱστορίαν τῶν βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ 813. μέχρι τοῦ 949. ἤτοι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἕως εἰς τὸν θάνατον Ρωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ· ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια, τὸ 1655. καὶ εἰς Βενετίαν τὸ 1729.

ΛΕΩΝ, ἐπίσκοπος Ρώμης. Ἔζη τὸ 461. Μ. Χ. ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ διάδοχος τοῦ Σίξτου τοῦ τρίτου. Συνέγραψε πολλὰ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικὸν, καί τινας ἐπιστολὰς εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πρὸς Φλαβιανὸν κατὰ τοῦ Εὐτυχοῦς, πρὸς Παλχερίαν Αὐγούσαν, πρὸς τοὺς ἐν Κωνσαντινουπόλει Ἀρχιμανδρίτας, καὶ λαϊκούς. Ἐξεδόθη ἐν Ἀμβούργῳ τὸ 1614. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Εὐρικρατίδους. Ἐρωτώμενος ποτέ, ποῦ δύναταί τις νὰ ζήσῃ εὐχαριστημένος; ἀπεκρίθη, εἰς μίαν πολιτείαν, τῆς ὁποίας οἱ πολῖται ἔχουν ἴσην κατάστασιν, διότι ἔπεται, εἶπεν, νὰ ἦναι ἄρχων τῆς τοιαύτης πολιτείας ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, ἡ δικαιοσύνη.

ΛΕΩΝ Πόντης, ἔνδοξος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Ἔζη τὸ 1512. Μ.Χ. Περιῆλθε πολλὰ μέρη εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε τὴν Φλωρίδα.

ΛΕΩΝ Ἰωάννης Ἀφρικανὸς, ἔνδοξος γεωγράφος, καὶ ἀνακαλυπτὴς διαφόρων τόπων· ἔζη κατὰ τὸ 1510 Μ.Χ. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ἀρκτικὴν Ἀφρικὴν,

τῆς ὁποίας καὶ κατέστρωσε Γεωγραφικὸν χάρτην τὸ 1527.

ΛΕΩΝ ὁ Μέγας. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Τοσκάνην, ἔγινε διάδοχος τοῦ Σίξτου τοῦ γ'. εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸ 440. Οὗτος ὁ Ποντίφιξ ἐπαινεῖται μεγάλως διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον διώκησε τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ἐπωνομάσθη Μέγας διὰ τὰ συγγράμματά του, καὶ διότι ἐφύλαξε τὸν λαόν του ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Αττίλα. Ἀπέθανε τὸ 461.

ΛΕΩΝ ὁ δ'. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, ἔνδοξος Ποντίφιξ. Οταν οἱ Σαρακηνοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Σικελίαν, οὗτος κατεδίωξε τοὺς ἐχθρούς, καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς αἰχμαλώτους νὰ κτίσωσι τὰ τείχη τοῦ ναοῦ Βατικάνου.

ΛΕΩΝ ὁ Αρμένιος· ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν του τὸ 820. τὸν ἐφόνευσαν τὴν παραμονὴν τῶν Χριστοῦ Γεννῶν, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ Μικέλης ὁ Βάλβης. Οὗτος καταδικασθεὶς ὡς ἀποσάτης ἐφυλακώθη ἀπὸ τὸν ἴδιον βασιλέα, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ καῇ ζωντανὸς ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἡ βασίλισσα Θεοδοσία ἐμεσίτευσε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις μετὰ τὰς ἑορτὰς, τὴν δὲ ἀκόλουθον νύκτα ἐφόνευσαν τὸν βασιλέα, καὶ ἐλευθερώσαντες τὸν Μικέλην τὸν ἔθεσαν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον.

ΛΕΩΝ Φλάβιος, Αὐτοκράτωρ τῆς Ανατολῆς. Τὸ 468. ἠθέλησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Αφρικὴν, καὶ μὲ μέγα πλῆθος πλοίων ἐξέπλευσε, ἐδαπάνησε, λέγουν, εἰς αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν σαράντα ἑπτὰ λύτρας χρυσίου. Αὕτη ἡ πολυδάπανος ἐκστρατεία ἔλαβε κακὸν τέλος, διὰ τὴν κακὴν ὁδηγίαν καὶ ἀναξιότητα τοῦ Βασιλίσκου. Ο Κεδρινὸς ἀναφέρει, ὅτι εἰς αὐτὸν ἀληθεύει τὸ γνωμικὸν, ὅτι περισσότερον χρησιμεύει ἕνα στράτευμα ἐλάφων διοικούμενον ἀπὸ ἕνα λέοντα, παρὰ ἕνα στράτευμα λεόντων διοικούμενον ἀπὸ μίαν ἔλαφον.

ΛΕΩΝ ἰ. Ιωάννης Μέδιτσι. Εἰς ἡλικίαν 14. χρόνων ἔγινε Καρδινάλης, καὶ εἰς τὴν μάχην τῆς Ραβένης ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ ἐφέρθη εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1513. ἔγινε Ποντίφιξ τῆς Ρώμης, ἦτο φίλος τῶν πεπαιδευμένων, καὶ ἠγάπα τὰς τέχνας. Απέθανε τὸ 1540. εἰς ἡλικίαν 44. χρόνων.

ΛΕΩΝ ὁ Ισαυρος, Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ὅσις ἐγάθη ἀρχηγὸς τῶν εἰκονομάχων· μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας κατέκοψε τὴν εἰκόνα τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, ἥτις ἐσέκετο εἰς τὴν θύραν τῆς ἁγίας Σοφίας εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν, καὶ διὰ προσαγῆς του κατέκαυσαν ὅλας τὰς εἰκόνας τῶν Εκκλησιῶν. Απέθανε τὸ 741.

ΛΕΩΝ, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Μόδενα, σοφὸς Ραβῖνος τοῦ ζ'. αἰῶνος, ὅσις ἄφησε μίαν ἱστορίαν τῆς Εβραϊκῆς ἱεροπραξίας, καὶ ἓν σύγγραμμα περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν Εβραίων. Απέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1649.

ΛΕΩΝ Ιωάννης, περίφημος Γεωγράφος ἀπὸ τὴν Ισπανίαν τὸ 1492. Οἱ Ισπανοὶ εἶχαν κυριεύσει τὴν Αφρικὴν, αὐτὸς δὲ περιφερόμενος εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ πειράτας καὶ ἐ-

φέρθη εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἔγινε Χριστιανός. Περίφημον εἶναι τὸ σύγγραμμά του, τὸ ὁποῖον περιγράφει τὴν Αφρικὴν εἰς τὴν Αραβικὴν καὶ Ιταλικὴν διάλεκτον. Απέθανε τὸ 1526.

ΛΕΩΝ Πιλάτος, μοναχὸς τῆς Καλαβρίας. Λέγουσιν ὅτι ἐξάθη ὁ πρῶτος ὅσις ἐδίδαξε τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον εἰς τὴν Ιταλίαν· ἐδίδαξε καὶ τὸν Πετράρχην καὶ τὸν Βοκάτιον. Υπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ ἐσύναξε πολλὰ χειρόγραφα, ἐπισρέφων δὲ εἰς τὴν Ιταλίαν εἰς τὸν Αδριατικὸν κόλπον, κατεκάη ἀπὸ κεραυνόν.

ΛΕΩΝ ἕκτος ὁ ἐπικληθεὶς Σοφός. Ητον υἱὸς τοῦ Καίσαρος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, καὶ διάδοχος, αὐτοῦ τὸ 889. Μ. Χ. Εἶχε διδάσκαλον τὸν πολυμαθῆ Φώτιον, καὶ ὡς ἀγχίνους μὲ τὰς διδασκαλίας τοιούτου διδασκάλου ἔλαβε τοῦτο τὸ ἐπώνυμον. Οὗτος ἐτελείωσε τὴν συλλογὴν τοῦ πατρός του περὶ τῶν νομικῶν διατάξεων, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ὁ υἱός του Κωνσαντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος ἐπεδιόρθωσε. Τὸ σύγγραμμά του εἶναι αὕτη ἡ ἑξάβιβλος ἢ ἑξηκοντάβιβλος καλλουμένη τῶν Διατάξεων. β'. Τῶν ἐν πολέμοις τακτικῶν σύντομος παράδοσις. γ'. Ομιλίαι 16. δ'. Επιστολὴ πρὸς Ομαρον ἀρχηγὸν τῶν Σαρακηνῶν. ε'. στίχοι Ιαμβικοὶ καὶ καρκίνοι 27. 9'. Διάταξις περὶ τῆς τάξεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ θρόνου. ζ'. Χρησμοὶ 16. η'. Υμνοι τινὲς ἐκκλησιαστικοί. Τὰ περὶ τῶν διατάξεων ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1647. Τὰ δὲ τακτικὰ ἐν Λουγδούνῳ τὸ 1612. ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Φαβρικίου, καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλαχοῦ. Απέθανε τὸ 911.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν, υἱὸς τοῦ Αλεξανδρίδου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεομένους. Εδειξε μεγάλην ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα μὲ τὴν ἡρωϊκὴν καρτερίαν, μὲ τὴν ὁποίαν κατεπολέμησεν εἰς τὰς Θερμοπύλας μὲ 300. Σπαρτιάτας τοὺς Πέρσας τὸ 480. Π. Χ. Η σύζυγός του ἀναχωροῦντα τὸν ἠρώτησε τί παραγγελίαν τὴν ἄφινε, " ἐὰν ἀποθάνω, τὴν ἀπεκρίθη, νὰ ὑπανδρευθῇς μὲ ἄνδρα ἀνδρεῖον διὰ νὰ κάμῃς τέκνα νὰ μὲ ὁμοιάζωσι. ,, Φλάνων δὲ εἰς τὰς Θερμοπύλας διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Ελλάδα, εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας του. " Οἱ βάρβαροι εἶναι πλησίονμας, ἢ πρέπει νὰ τοὺς νικήσωμεν, ἢ νικῶντες νὰ ἀποθάνωμεν.,, Εἷς τῶν στρατιωτῶν ἐπειδὴ τὸν εἶπεν ὅτι τὸ στράτευμα τῶν Περσῶν εἶναι τόσον πλῆθος, ὥστε μὲ τὰς σαίτας των σκοτίζουν τὸν ἥλιον. " τόσον καλήτερα ἀπεκρίθη ὁ Λεωνίδας, ἡμεῖς λοιπὸν θέλομεν πολεμήσει ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν βελῶν των.,, Ο βασιλεὺς Ξέρξης τὸν ἐμύνησε νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸ στράτευμά του καὶ νὰ τὸν κάμῃ μονάρχην τῆς Ελλάδος, ἀλλ' αὐτὸς ἡρωϊκῶς τὸν ἀπεκρίθη, κάλλιον νὰ ἀποθάνω βοηθῶν τὴν πατρίδαμου, παρὰ νὰ ζῶ βασιλεὺς ὑπὸ τοὺς βαρβάρους. ,, Μετὰ ταῦτα, ἔσειλε κήρυκα ὁ Ξέρξης ἅμα ἐπλησίασεν εἰς τὸ στενὸν πέραμα τῶν Θερμοπυλῶν, προσάζων αὐτὸν νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα.

"ἐλθὲ καὶ λάβε,, ἀπεκρίθη, μὲ λακωνικὴν συντομίαν, ὁ γενναῖος Σπαρτιάτης. Δύω ἡμέρας ἠγωνίζοντο οἱ Πέρσαι νὰ τὸν ἐκβάλωσιν ἐκεῖθεν, ἀλλ' εἰς μάτην, κατεσφάγησαν πάμπολλοι, χωρὶς νὰ κατορθώσωσι τίποτε. Τέλος ὅμως τοὺς ἐδείχθη κρυμμένος τις δρόμος, καὶ ἡ ὑπεράσπισις τοῦ γενώματος ἔγινε πρᾶγμα ἀδύνατον. Ο Λεωνίδας, προβλέπων ὅτι, ὅσοι ἔμεναν ἤθελον ἀφανισθῆν, ἀπέστειλε τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ μικροῦ του στρατεύματος, καὶ ἐσάθη ὁμοῦ μὲ 300. Σπαρτιάτας ν' ἀριερώσῃ τὴν ζωήν του εἰς τὴν τιμὴν καὶ δούλευσιν τῆς πατρίδος του. Οἱ γενναῖοι οὗτοι Σπαρτιάται ἔπεσαν κατεπάνω τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἔσφαζαν ἐωσοῦ κατεκόπησαν ὅλοι. Δύο μόνον ἐξ αὐτῶν, οἵτινες ἔτυχαν νὰ λείπωσιν, ἐπέζησαν μετὰ τὴν μάχην. Διὰ τοὺς λοιποὺς ἠγέρθη μνημεῖον φέρον τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν. "Ω ξένε! εἰπὲ εἰς τοὺς Λακεδεμονίους ὅτι κείμεθα ἐδῶ, ὑπακούοντες εἰς τοὺς ἐκείνων νόμους,,.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, Αλεξανδρεύς, ἐπιγραμματοποιός, ἔζη ἐπὶ Νέρωνος τὸ 80. Μ. Χ. Τὰ συγγράμματα τούτου ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Μεϊνεκίου ἐν Λειψίᾳ τὸ 1791.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, Ταραντῖνος, ἐπιγραμματοποιὸς, ἔζη τὸ 270. Π. Χ. Τὰ ἐπιγράμματα τούτου ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ μετὰ τοῦ Λεωνίδου τοῦ Αλεξανδρέως.

ΛΕΩΝΙΔΗΣ, Αλεξανδρινὸς, Ἰατρὸς, ζήσας μετὰ τὸν Γαληνὸν, καὶ συγγράψας Ἰατρικὰς θεωρίας, καὶ παρατηρήσεις περὶ παθῶν. Λετ.

ΛΕΩΠΡΕΠΗΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἐκ τῆς νήσου Κέω. Σιμ. Ηρόδ.

ΛΕΩΣΘΕΝΗΣ, στρατηγὸς Αθηναῖος, ὅστις ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Αντιπάτρου τὸ 329. Π. Χ. καὶ πληγωθεὶς εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ λίθον ἀπέθανε.

ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, ὅστις εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην, ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα, καὶ στρατηγικὴν ἐμπειρίαν, κατακαύσας τὰ πλοῖα τῶν Περσῶν καὶ ἐξολοθρεύσας ὁλότελα τὸ Περσικὸν στράτευμα. Απέθανεν εἰς τὴν Τεγέαν, βασιλεύσας τὸ 451. Π. Χ.

ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Αγιδος τοῦ πρώτου, τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑποπτευόμενοι ὡς νόθον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, δὲν τὸν ἀφῆκαν νὰ βασιλεύσῃ, ἀλλ' ἔβαλαν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αγιδος, τὸν Μέγαν Αγησίλαον. Ξενοφ.

ΛΕΩΧΑΡΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, Αθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102. Ολυμπ.

ΛΗΣΒΟΝΑΞ ὁ ῥήτωρ, ἦνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Τιβερίου Καίσαρος τὸ 57. Μ. Χ. Συνέγραψε 16. λόγους πολιτικούς, ἐκ τῶν ὁποίων δύω μόνον σώζονται, ἐκδ. εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν Ελλήνων πολιτικῶν ῥητόρων.

ΛΙΒΑΝΙΟΣ, τῶν σοφιστῶν ὁ περιφημότατος, ἐγεννήθη ἀπὸ γένος ἐπίσημον

εἰς τὴν Αντιόχειαν τὸ 314. Μ. Χ. Αφιερώθη διόλου εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων· καὶ ἀφοῦ ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ εἰς τὴν πατρίδα του, ὑπῆγεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου διατρίψας 4. χρόνους, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσαντινούπολιν, ὅπου ἄρχισε νὰ γίνεται ἔνδοξος διὰ τὴν ῥητορικήν του καὶ νὰ εὐφημῆται παρὰ πάντων. Αλλ' ἀπὸ ζηλοτυπίαν τοῦ σοφιστοῦ Βεραρχίου συκοφαντιθεὶς ὡς μάγος, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν. Απελθὼν δὲ εἰς Νικομήδειαν, πάλιν διὰ τῆς ῥητορικῆς του ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, ὥσε καὶ ὁ Ιουλιανὸς τὸν ἐθαύμαζε καὶ τὸν ἐτίμα μεγάλως· λαβὼν δὲ τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Καίσαρος Γάλλου, ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 354. ὅπου καὶ διέμεινεν ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Σώζονται πολλὰ τῶν συγγραμμάτων του· τὸ ὕφος του δὲν εἶναι τόσον γλαφυρὸν, διότι εἶναι καλλωπισμένον ὑπὲρ τὸ δέον μὲ τὴν ῥητορικὴν καλλιέπειαν, θεωροῦνται ὅμως τὰ συγγράμματά του ὡς κανὼν, καὶ σάθμη τῆς φράσεως τῶν Αθηναίων, τὰ ὁποῖα εἶναι ά. Προγυμνάσματα. β'. Μελέται. γ. Λόγοι. δ. Επιστολαί. Εξεδόθησαν ὑπὸ Φεδερίκου Μωρέλλου ἐν Παρισίοις τὸ 1606. τὰ Προγυμνάσματα μετὰ σημειώσεων, καὶ τὰ λοιπὰ παρ' ἄλλων, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ. Βιβλ. β. φύλ. 126.

ΑΙΒΕΡΑΛΟΣ, Αντώνιος. Ζ. Αντώνιος Λιβεράλος.

ΑΙΒΙΟΣ Ανδρόνικος Ελλην. Εζη τὸ 290. Π. Χ. ποιητὴς τραγικὸς ἀρχαιότατος. Οὗτος πρῶτος ἔδωκε μορφὴν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ρωμαίων. Συνέγραψε Λατινιστὶ πολλὰς τραγῳδίας, τῶν ὁποίων λείψανα μόνον ἀπεσώθησαν, ἐκδ. εἰς τὸ σῶμα τῶν παλαιῶν Λατίνων Ποιητῶν τοῦ Ματταίρου.

ΑΙΒΙΟΣ Μάρκος. Αφοῦ ἐνίκησε τὸν Αδρουβάλην τὸν παρεκίνουν νὰ φονεύσῃ τοὺς ἐχθροὺς, ὅσοι ἔφευγον, ἀλλ' αὐτὸς ἀσείως ἀπεκρίθη, ἂς ἀφήσωμεν καὶ μερικοὺς διὰ νὰ φέρωσι τὴν εἴδησιν ὅτι τοὺς ἐνικήσαμεν

ΑΙΓΟΥΡΙΑΣ Ελλην· ἔζη τὸ 804. Π. Χ. Οὗτος πρῶτος τῶν Ελλήνων ἔπλευσε τὸν Ατλαντικὸν Ωκεανόν.

ΑΙΚΙΝΙΟΣ Κράσιος Πούβλιος, λαμπρὸς ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κράσσων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλοὶ ἐσάθησαν ὕπατοι κατὰ καιρούς. Ανέβη εἰς τὸ ὑψηλότερον ἀξίωμα τοῦ Ποντίφικος τὸ 131. Π. Χ. Επειτα δὲ παραιτηθεὶς ἀπ' αὐτὸ, ἔλαβε τὴν στρατηγίαν, καὶ διέβη εἰς τὴν Ασίαν μετὰ τῆς στρατιᾶς κατὰ τοῦ Αριστονίκου, νικηθεὶς δὲ εἰς μίαν μεγάλην μάχην ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Θρακῶν μισθοφόρων τοῦ Αριστονίκου· εἶτα παριζύνας εἰς ὀργὴν τὸν στρατιώτην ὅστις τὸν συνέλαβε, ἐφονεύθη παρ' αὐτοῦ μὲ τὸ ξίφος, καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Σμύρνην.

ΑΙΚΙΝΙΟΣ Κράσσος, Μάρκος, κατ' ἀρχὰς ὑπηρέτης, μετὰ ταῦτα ὅμως ἔγινε πλουσιώτατος, ἡ δὲ καταγραφὴ τῆς κατασάσεως του ἔφθασεν εἰς 7700. τάλαντα. Ο φόβος τοῦ Κίνα καὶ τοῦ Μαρίου τὸν ἐβίασε νὰ περάσῃ εἰς τὴν Ισπανί-

αν, ὅπου ἦτον κεκρυμμένος ὀκτὼ μῆνας, εἰς ἓν σπήλαιον, ἐπανελθὼν δὲ πάλιν εἰς τὴν Ρώμην, ἔγινε Πραίτωρ κατὰ τὸ 71. Π. Χ. Ενίκησε τὸν στρατηγὸν τῶν ἀποστατῶν Δίλαν Σπάρτακον· τὸ δὲ ἑπόμενον ἔτος ἔγινεν ὕπατος μετὰ τοῦ Πομπηΐου, ἔπειτα δὲ καὶ Κήνσωρ. Λαβὼν δὲ εἰς τὸ μέρος του τὴν Συρίαν, καὶ διαβὰς διὰ τῆς Ιουδαίας ἐσύλησε τὸν ναὸν τῆς Ιερουσαλὴμ· ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν, ἀλλ᾽ ἠφανίσθη κατὰ κράτος τὸ στράτευμά του ἀπὸ τὸ ξίφος τοῦ στρατηγοῦ τῶν ἐχθρῶν Σουρένα· Τέλος προσκαλεσθεὶς ὁ Κράσσος παρὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς συνομιλίαν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο, ἐφονεύθη μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας τὸ 53. Π. Χ. Καὶ ἐστάλη ἡ κεφαλή του εἰς τὸν Ορούτην τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν.

ΑΙΚΙΝΙΟΣ Φλάβιος Βαλεριανὸς, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, υἱὸς ἑνὸς χωρικοῦ τῆς Ποσδανίας, ἔφθασεν εἰς τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα. Ο Μαξιμιανὸς Γαλλέριος συστρατιώτης του ὑπεραγαπῶν αὐτὸν τὸν ἔκαμε κοινωνὸν τοῦ βασιλείου του τὸ 307. Μ. Χ. εἰς ἓν μέρος τῆς Σερβίας καὶ μέρος τῆς Βαρβαρίας, καὶ ὁ Κωνσαντῖνος ὁ Μέγας βλέπων τὴν δραστηριότητά του ἐφιλιώθη μετ᾽ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδελφήν του Κωνσαντίαν εἰς γυναῖκα τὸ 313. καθ᾽ ὃν καιρὸν ἐνίκησε καὶ τὸν Μαξιμῖνον, ὁπόταν τὸν ἐβίασε νὰ πίῃ τὸ φαρμάκι. Αλλ᾽ αὐτὸς φθονῶν τὸν Κωνσαντῖνον, ἤρχισε νὰ διώκῃ τοὺς Χριστιανοὺς, ὅθεν θυμωθεὶς ὁ Κωνσαντῖνος ἐκινήθη κατ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἐσυμβιβάσθη λαβὼν τὴν Ιλλυρίαν καὶ τὴν Ελλάδα. Απέθανεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸ 324.

ΑΙΝΑΪΟΣ Ζ. Κάρλος Αιναῖος.

ΑΙΝΝΕΟΣ Κάρλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σβεκίαν, τὸ 1707. Καὶ ἀπέθανε τὸ 1776. Εξάθη περίφημος φυσικὸς καὶ βοτανικὸς, οὗτος ἐξέδωκεν ἓν νέον σύστημα τῆς βοτανικῆς.

ΑΪΝΟΣ Χαλκιδεὺς, υἱὸς Απολλωνίου. Λέγουσιν ὅτι οὗτος πρῶτος ἔφερεν ἀπὸ τὴν Φοινίκην τὰ γράμματα εἰς τοὺς Ελληνας, καὶ ὅτι ἔγινε διδάσκαλος τῶν γραμμάτων εἰς τὸν Ηρακλέα, καὶ ὁδηγὸς πρῶτος τῆς Λυρικῆς. Ζ. Κάδμος.

ΑΪΝΟΣ, ἕτερος ποιητὴς, Θηβαῖος.

ΑΙΟΤΕΝΑΝΤΟΣ Αδὰμ Λαξμάνος, ἔνδοξος ναυτικὸς Ρῶσσος. Οὗτος ἐστάλη παρὰ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς εἰς τὴν Ιαπονίαν, εἰς σύστασιν ἐμπορικῆς κοινωνίας μεταξὺ τοῦ βασιλείου τούτου καὶ τῆς Ρωσσίας. Αλλὰ καθ᾽ ὁδὸν ἔκαμε πολλὰς ἐπωφελεῖς ἀνακαλύψεις, ὅπου καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐνταυτῷ ἀπεθανατίσθη. Εζη περὶ τὸ 1790. Μ. Χ.

ΑΙΟΥΤΟΣ, ἔνδοξος συγγραφεύς, καὶ ἰατρὸς ἄριστος, ὀπαδὸς τοῦ Θεοφίλου Βονέτου. Εζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Αφῆκε σύγγραμμα καὶ αὐτὸς ἐπιγραφόμενον Πρακτικὴ Ανατομή. Εἰς αὐτὸ συνήγαγε καὶ συνέταξε ὅλας τὰς Ανατομικὰς παρατηρήσεις τῶν πρὸ αὐτοῦ ἰατρῶν ἀνατόμων, καὶ τὰς ἰδικάς του. Η διὰ τῆς Ανατομῆς γεννηθεῖσα ἐξέτασις τῶν νοσοποιῶν αἰτιῶν, ἔδωκε

μέγα φῶς εἰς τὴν Παθολογίαν. Τὴν σήμερον ἡ Παθολογία δὲν ἐπιςηρίζεται εἰς τὴν θεωρίαν μόνων τῶν κακοχυμιῶν, καὶ τῆς πλησμονῆς ἢ ἐλαττώσεως τῶν χυμῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς πράγματα αἰσθητὰ καὶ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ὄρασιν· δι' αὐτῆς τῆς Ανατομικῆς ἐξετάσεως ἔφθασαν οἱ Ιατροὶ νὰ γνωρίσωσι τὰς αἰτίας πολλῶν παθῶν, καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ὀργανικῆς βλάβης τῶν σπλάγχνων.

ΛΙΠΠΗΣ Λορέντσος, ζωγράφος, καὶ ποιητὴς ἔνδοξος. Εγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1606. καὶ ἀπέθανε τὸ 1664. Αφῆκε διάφορα συγγράμματα καὶ εἰς τὰς δύω τέχνας.

ΛΙΣΛΙΟΣ ἀςρονόμος. Ζ. Κροϋέρος Λίσλιος.

ΛΙΦΛΑΝΔΟΣ Βενιαμὶν Βεργμάνος, ἔνδοξος ἀςρονόμος καὶ γεωγράφος. Εζη περὶ τὸν ἕκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος ἀφῆκε μίαν περιγραφὴν τῶν νομάδων Καλμούκων, ἥτις ἐξηγεῖ καλῶς τὰ περὶ τοῦ ἔθνους τούτου.

ΛΙΧΤΕΝΣΤΕΪΝ Ερρίκος Δόκτωρ, Γερμανὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητής· Οὗτος περιῆλθεν ἅπαντα τὰ μέρη τῆς Μεσημβρινῆς Αφρικῆς, καὶ ἔκαμε ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Αφῆκε γεωγραφικὸν χάρτην τῆς μεσημβρινῆς Αφρικῆς τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων τόπων.

ΛΙΧΤΗΝΣΤΕΡΝΟΣ Γερμανὸς, ἄριστος γεωγράφος. Οὗτος διώρθωσε καὶ ἐξέθεσε πολλοὺς γενικοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας, διὰ τῶν ἀρίστων αὐτοῦ βοηθημάτων. Συνέγραψε καὶ μίαν ἐπιςημονικοτάτην Γεωγραφίαν, περιγράφουσα ἀκριβῶς ἅπαντα τὰ γνωςὰ μέρη ἐπὶ τὴν γῆϊνον σφαῖραν. Εζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΛΙΨΚΗΣ Γερμανὸς, ἔνδοξος γεωγράφος. Οὗτος μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ ἀσκήσεις διώρθωσε τὴν Μαθηματικὴν τῶν πινάκων τῆς Γεωγραφίας ἀκρίβειαν, καὶ ἐσύςησε δι' ἐπιδείξεων καὶ τῆς πείρας τὴν χερεωγραφικὴν αὐτῶν ἔκθεσιν, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπεδέχθησαν οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ. Συνέγραψε καὶ μίαν ἐπιςημονικοτάτην Γεωγραφίαν· αὐτὸς ἐκαθάρισε τὴν Γεωγραφίαν ἀπὸ τὰς ἀηδεῖς εἰδήσεις καὶ διηγήματα· ἐπέςησεν εἰς αὐτὴν κριτικὴν αὐςηροτέραν· ἐπηύξησε καὶ διέταξε ὀρθότερον τὸ σύςημα αὐτῆς, καὶ ἔδειξε πολοὺς νέους τρόπους. Διὰ πάντων τούτων ἀπέκτησεν ἡ Γεωγραφία αὐτοῦ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐνδεχομένην ἐντέλειαν καὶ βεβαιότητα· ὥστε θεραπεύει σχεδὸν πᾶσαν τὴν φιλομάθειαν τοῦ περιέργου ἀναγνώςου κατὰ πάντα. Εζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΛΟΒΙΤΙΟΣ Γερμανὸς, κάλιςος γεωγράφος κεῖ φυσικός. Αφῆκε ἀξιόλογον Γεωγραφίαν, καὶ γεωγραφικὸν Ατλαντα. Υπῆρξε δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ.

ΛΟΓΓΙΝΟΣ Διονύσιος, φιλόσοφος, καὶ κριτικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας· εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὴν πολυμάθειάν του καὶ μνημονικόν. Ζηνοβία ἡ Βασίλισσα τῆς Παλμύρας ἔμαθε τὰ ἑλλη-

νικὰ ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸν ἔκαμε ὑπουργόν της· ὅτην αὕτη ἡ βασίλισσα ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, ἠχμαλωτίσθη καὶ αὐτὸς καὶ ὑπέφερε γενναίως τὸν θάνατον τὸ 273. Π. Χ. Οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ ἐκαλεῖτο καὶ ζῶσα βιβλιοθήκη· σώζεται μόνον τὸ περὶ ὕψους σύγγραμμά του.

ΛΟΓΓΟΣ, Μυθιστοριογράφος, συνέγραψε τῶν κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην ποιμενικῶν βιβλία τέσσαρα, ἐκδ. ἐν Παρμᾳ τὸ 1786. Ἔζη τὸ 410. Μ. Χ.

ΛΟΓΙΑΖΗΣ Ἰόφρης Γαρκίας Ἰσπανός, ἄριστος περιηγητής. Οὗτος ἔπλευσε διὰ τοῦ Μαγελλανικοῦ πορθμοῦ καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ ἄγνωστα μέρη. Ἔζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου πέμτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΛΟΖΙΕΡΟΣ Βαδρίος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνακαλυπτής. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1794. Μ. Χ. Περιῆλθε τὴν Λουϊζιάναν, καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη, μὲ σημαντικὰς καὶ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Ἔγραψε δὲ περὶ τῶν μερῶν τούτων ἀκολούθως, οἷον περὶ τῶν κατοίκων, προϊόντων, πολιτισμοῦ, ἠθῶν, ἐθίμων, περὶ τῶν ὀρέων, λιμνῶν καὶ ποταμῶν, καὶ ἔζησε καὶ Γεωγραφικὸν χάρτην ἀξιόλογον.

ΛΟΪΑΡΔΙΕΛΗΣ Γάλλος ἔνδοξος. Περιῆλθε τὰ παραθαλάσσια τῶν Κάφρων, καὶ διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὴν γῆν τῶν Μακάσων, ὅπου ἐξιχνίασεν ἀκριβῶς τὴν θέσιν τῶν μερῶν τούτων, καὶ ὅλα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ γεωγραφικὸν εἶδος, καὶ ἔδωσεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους διαφόρους γνώσεις. Συνέταξε καὶ ἀκριβέστατον γεωγραφικὸν χάρτην. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἔβδομον αἰῶνα Μ.Χ.

ΛΟΪΕΡΟΣ Ἱερεὺς Γάλλος. Ἔζη τὸ 1700. Μ. Χ. Περιῆλθε κατὰ τὸ ἐπὶ τῆς Γουϊνέας Ἰσθμὸν, καὶ ἔδωσεν ἀκριβεῖς γνώσεις.

ΛΟΙΦΛΙΓΓΟΣ φυσιολόγος. Ζ. Κάλμος Λοιφλιγγός.

ΛΟΚ Ἰὼν Ἀγγλος, ἔνδοξος περιηγητής. Ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Γουϊνέαν. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ ἀνακαλυπτικὸν ἀπόπλουν εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς, λέγουσιν ὅτι ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς πορθμὸν, ὅμως διετηρήθη τὸ πρᾶγμα μυστικόν. Ἀνεκάλυψε καὶ ἄλλα μέρη ἐπωφελῆ εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Ἔζη περὶ τὸ 1550. Μ.Χ.

ΛΟΚΗΣ, Ἰωάννης, ἔνδοξος μεταφυσικὸς Ἀγγλος. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα περὶ πολιτικῆς, καὶ περὶ ἀνατροφῆς τῶν παίδων. Ἀπέθανε τὸ 1693. εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΛΟΚΜΑΝΟΣ, περίφημος φιλόσοφος Αἰθίωψ. Οἱ Ἀραβες λέγουν ὅτι εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου, καὶ ὅτι ὁ Αἴσωπος εἶναι μεταφραστής. Τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ὁ Λοκμάνος εἶναι ὁ ἴδιος Σολομών. Οὗτος ὁ φιλόσοφος ἐδόξαζεν ἕνα Θεὸν, ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ἀρετήν.

ΛΟΛΛΑΡΔΗΣ, Γερμανὸς, ἀνὴρ ἀνδρεῖος, καὶ περίφημος θεολόγος. Ἀπέθανε τὸ 1322.

ΛΟΛΛΙΑΝΟΣ, Ἐφέσιος, σοφιστὴς ἐ-

χρημάτισε μαθητὴς Ησαΐου τοῦ Ασσυρίου, ἔζη ἐπὶ Αδριανοῦ τοῦ Καίσαρος. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΛΟΜΑΖΗΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον τὸ 1598. Εσάθη ζωγράφος, ἐσύνθεσε καὶ διάφορα συγγράμματα, τὸ περιφημότερον εἶναι ἓν περὶ ζωγραφικῆς εἰς ἑπτὰ βιβλία.

ΛΟΜΠΑΡΔΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύϊον. Εσάθη μαθητὴς τοῦ Πετράρχου, ἐτελείωσεν ἓν σύγγραμμα τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλός του εἶχεν ἀφήσει ἀτελές.

ΛΟΠΕΤΗΣ Λεγάσπιος Ισπανὸς, ἔνδοξος ἀνακαλυπτὴς καὶ ἄριστος φυσικός. Εζη περὶ τὸ ἔτος 1560. Μ. Χ. Οὗτος ἐσάλη μετὰ τοῦ Ορδανιέτα παρὰ τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν Ισπανίᾳ, πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Οθεν ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ισπανίαν, εἰς τὴν Νέαν Ισπανίαν, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὰς Φιλιππίνας νήσους, ὅπου καθ' ὁδὸν ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις. Εντεῦθεν διαπλεύσας τὸν μέγαν Ωκεανὸν ἔφασεν εἰς τὰς Καναρίους νήσους, καὶ ἐκεῖθεν ὑπῆγεν εἰς τὸ Εὔελπες ἀκρωτήριον, ὅπου καὶ ἐμέτρησε μίαν μοῖραν τοῦ Μεσημβρινοῦ. Συνέγραψε δὲ φυσικῶς περὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων, καὶ περιηγηθέντων τόπων, καὶ ἔσησεν ἀκριβέσατον γεωγραφικὸν πίνακα. Ετιμήθη δὲ μεγάλως μὲ ἀξίωμα καὶ μὲ μισθὸν ἄρκιον τοῦ ζῆν. Απέθανε δὲ εἰς τὸ Τόλετον, ἐπαρχίαν τῆς Ισπανίας.

ΛΟΡΔ Γεώργιος, Βαλέντιος, Βισκοῦντος, Αγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνὴρ. Οὗτος περιῆλθε τὰς Ανατολικὰς Ινδίας, τὴν Κεϋλόνην, τὴν Ερυθρὰν θάλασσαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ Αβυσσινίαν, καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰς νέας γνώσεις τῶν τόπων τούτων. Εζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΟΡΔ Αγσὼν Αγγλος. Ηκμαζε περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Τούτου ὁ περίγειος πλοῦς ἐκοινολόγησεν ἀκριβεσέρας εἰδήσεις τῆς νήσου Ζουὰς Φερναδέτης, τῶν δυτικονοτίων παραθαλασσίων τῆς Αμερικῆς, καὶ τῶν Λαδρόνων νήσων. Προστούτοις διηρμήνευσε τὰ θαλάσσια ρεύματα, καὶ τοὺς περιοδικοὺς ἀνέμους, καὶ ἔκαμε γνωσὰς διαφόρους νήσους, κειμένας μεταξὺ τῶν Λαδρόνων καὶ τῆς Καλιφορνίας, ἔχων τὴν ὁδηγίαν τινὸς θαλασσίου πίνακος τῶν Ισπανῶν. Ο περίπλους οὗτος ἐξετελέσθη ἐντὸς 5. ἐτῶν.

ΛΟΡΔ Μακαρτνέος Αγγλος. Οὗτος ἐσάλη πρέσβυς εἰς τὴν Κινὰν τὸ 1792. Μ. Χ. Περιῆλθε ἅπασαν τὴν Ασίαν καὶ Αφρικὴν μὲ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις, ἔχων συνοπαδοὺς τον τε Σταουντονὰ καὶ Βαρρόβον, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος περιέγραψε τὴν περιήγησιν τῆς Κίνας, καὶ μικροῦ μέρους τῆς λοιπῆς Ασίας, ὁ δὲ δεύτερος συνέγραψεν ἰδιαιτέρως καὶ διεξοδικῶς τὴν ἐπὶ τὴν Κογιγλίαν περιήγησιν, καὶ τὴν ἐκεῖ αὐτῶν διατριβήν. Εζη δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Μ. Χ.

ΛΟΡΕΝΤΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Πίζαν. Συνέγραψε μίαν ἱστορίαν εἰς στίχους περὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Πιζάνων τὸ 114.

εἰς νήσους τινὰς τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὰς ὁποίας ἐκυρίευσαν.

ΛΟΥΒΑΝΟΚ, ἔνδοξος ἀνατόμος καὶ ἄριστος φυσικός. Ἤκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1670. Μ. Χ. Οὗτος ἐνησχολήθη ὑπὲρ τοὺς ἑξήκοντα χρόνους, διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὰ θαυμαστὰ ἐκεῖνα μικροσκόπια, διὰ τῶν ὁποίων ἀνεκάλυψεν ἐν τῇ φύσει νέον κόσμον, ἕως τότε ἀγνώριστον. Ἔκαμε πολλὰς καὶ ἀξιολόγους παρατηρήσεις εἰς τὰ ὀπτικὰ νεῦρα, εἰς τὸ αἷμα τῶν ζώων, εἰς τὸν χυμὸν τῶν φυτῶν, εἰς τὴν πλοκὴν καὶ ὕφασμα τῶν δένδρων. Ἀνεκάλυψε τὰ ἄκρα τῶν λεπτοτάτων ἀρτηριῶν, συγκοινωνοῦντα καὶ ἀναστομούμενα μὲ τὰς φλέβας κτλ. Ἀλλ' ἡ εὕρεσις τῶν σπερματικῶν ζωυφίων, ἡ γενομένη τῷ 1677. ἔτει, τὸν ἀπεκατέστησε περιβόητον. Εἶδεν οὗτος μὲ ἀπορίαν ἐν τῷ τοῦ ἄρρενος σπέρματι μικρά τινα ζωύφια ἐπιπολάζοντα παρακλήσια κατὰ τὸ σχῆμα μὲ μικρά τινα βατράχεια· ἐφαντάσθη ὅμως παραλόγως, ὅτι αὐτὰ τὰ ἴδια ζωύφια ἦσαν τὰ πρῶτα σχέδια καὶ αἱ διατυπώσεις τοῦ ἐμβρύου, καὶ ὅτι τὸ θῆλυ ἐν τῇ συνουσίᾳ μετὰ τοῦ ἄρρενος δὲν χρησιμεύει κατ' ἄλλο τι, εἰμὴ καθότι παρέχει τὸν τόπον καὶ τὴν ἕδραν, ἐν ᾧ τὸ ἔμβρυον εἰσέρχεται καὶ ἐμφωλεύει. Ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις ἐκλόνισε πρὸς καιρὸν τὰς παλαιὰς περὶ γεννέσεως θεωρίας· τινὲς ὅμως ἔπειτα ἠρνήθησαν τὴν ὕπαρξιν τῶν ζωφίων ἐν τῷ τοῦ ἄρρενος σπέρματι. (Ἡ περὶ γεννέσεως θεωρία εἶναι μυστήριον ἀκατάληπτον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἡ ἄβυσσος εἰς τὴν ὁποίαν καταπαντίζεται ἡ τῶν φυσικῶν περιέργεια.)

ΛΟΥΓΓΟΣ, ἔνδοξος Καρδινάλης, ὅστις ἐσάθη καὶ πατὴρ τῶν πτωχῶν. Οὗτος πρῶτος ἔφερε τὸ Ἰατρικὸν κίνα εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1660.

ΛΟΥΓΓΗΣ Μαρτῖνος, Ἰταλὸς, κάλλιστος Ἀρχιτέκτων, ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τὴν νέαν τῶν πατέρων Ἐκκλησίαν. Ἀπέθανε τὸν 16. Αἰῶνα.

ΛΟΥΔΟΒΪΚΟΣ Λοισμὰν, ἔνδοξος Γερμανός. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Περιῆλθε τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν, καὶ ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις, ἔγραψε δὲ διεξοδικῶς ἅπαντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη. Ἡ διὰ τῆς Σκανδιναυΐας περιήγησίς του περιγράφει καλῶς τὴν φιλοτεχνίαν, μεταλλορυχίαν, καὶ μεταλλουργίαν τῶν μερῶν ἐκείνων.

ΛΟΥΔΟΒΪΚΟΣ Νόρδεν Φριδερίκος, Δανὸς τὸ γένος, ἐπίσημος ναύαρχος. Περιῆλθε τὴν Αἴγυπτον, ἕως τοὺς καταράκτας τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Περιῆλθε προσέτι ἅπασαν τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἔκαμε ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις ἐπὶ τῆς ἐρήμου Ζαχάρας, καὶ ἐπὶ τῶν παραθαλασσίων τῆς Ἀσίας. Συνέγραψε Γεωγραφίαν ἀκριβεστάτην, ὅλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων τόπων, ἐν ᾗ περιγράφει περὶ τῶν ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν, νήσων κ.τ.λ. ἀκολούθως περὶ τῶν κατοίκων ἑκάστου μέρους, περὶ τῆς θρησκείας αὐτῶν, βιομηχανίας, διοικήσεως, ἠθῶν, ἐλίμων καὶ χαρακτῆρος· περὶ

τῶν προϊόντων ἑκάστου τόπου, περὶ τοῦ κλίματος, ἀέρος, καὶ περὶ τῆς θέσεως ἑκάστου τόπου. Ἐξέδωκε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ὅλης τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας. Τοῦτον ἠκουλούθησαν πολλοὶ τῶν μεταγενεσέρων. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος.

ΛΟΥΪΖΗΣ Καδαμόσος Ζ. Καδαμόσος Λουΐζης.

ΛΟΥΪΝΤΡΑΝΔΟΣ, ἐπίσκοπος Ἰταλὸς, ὅστις ἐσύνθεσεν εἰς ἓξ βιβλία ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης. Ἤνθει τὸν ι. αἰῶνα.

ΛΟΥΪΟΣ Ἀντώνιος Βουγαινδίλλος, Γάλλος τὸ γένος. Ἐχρημάτισε περίφημος θαλασσοπόρος, Γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Ὁ ἐπωφελέστατος περίπλους πλοῦς τούτου τοῦ περιβοήτου ἀνδρὸς ἠρμήνευσε τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πλάτα ποταμοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὰς τόπους. Περιέγραψεν ἀκριβέστερον τὰς ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν δικαίως ἀπαιτουμένας Μαλουΐνας νήσους. Ἐκοινολόγησε πολυτίμους εἰδήσεις περὶ τῶν Παταγόνων καὶ Πεσεραίων· ἀνεκάλυψε τὸ ἐπικίνδυνον ἀρχιπέλαγος, καὶ τὴν Ὀταΐτην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Νέαν Κύθηραν· διότι δὲν ἤξευρε, ὅτι ἀπέβη εἰς αὐτὴν πρὸ ὀκτὼ μηνῶν ὁ Ἀγγλος Βαλλίσιος, καὶ ὅτι αὕτη ἦτον ἡ ἀνακαλυφθεῖσα, καὶ ὀνομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κουΐερου Σαγιταρία. Τὰς περὶ τὴν Ὀταΐτην νήσους ὠνόμασε Βουρβόνειον Ἀρχιπέλαγος. Μετὰ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὰς ναυτικὰς νήσους, καὶ τὰς μεγάλας Κυκλάδας. Μετὰ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὰς Λουΐσιάδας νήσους, καὶ πλεύσας διά τινος πορθμοῦ μεταξὺ δύω μεγάλων νήσων κειμένου, εὗρεν ἐπὶ τῆς Νέας Ἰρλανδίας τὸν λιμένα Πρασλίνον, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Νέαν Βρεταννίαν. Ἔπειτα εὗρε πρὸς ἄρκτον τῆς Νέας Γουϊνέας τὰς τῶν Ἀναχωρητῶν νήσους, καὶ μετὰ τὴν συνάθροισιν ἄλλων τινῶν γνώσεων τῶν μερῶν τούτων, ἀπέπλευσε τὸ 1768. εἰς τὴν Παταυΐαν.

ΛΟΥΪΟΣ Βαέτος Γόρρος, ναύαρχος ἑνὸς πλοίου τοῦ περιηγητοῦ Πέτρου Ἐρνανδέτη τοῦ Κουΐρου, ὅστις ἐξάλη παρὰ τῆς Ἱσπανικῆς διοικήσεως εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Ὁ Λουΐος οὗτος ἔχων ὑπὸ τὴν κυβέρνησίν του τὸ ῥηθὲν πλοῖον, ἀπέπλευσε καὶ ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς Νέας Γουϊνέας, καὶ τῆς Νέας Ὁλλάνδας ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμὸν τὸν κείμενον δυτικοβορειότερον τοῦ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ περιηγητοῦ Κοὸκ ἀνακαλυφθέντος ἐκεῖ ἄλλου πορθμοῦ. Ἀνεκάλυψε δὲ εἰσέτι καὶ ἄλλα μέρη ἕως τότε ἄγνωστα. Ἔζη περὶ τὸ 1606. Μ. Χ.

ΛΟΥΪΟΣ Φωϊλλέος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς, γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Ἤκμαζε περὶ τὸ 1707. Μ. Χ. Περιῆλθε πέντε χρόνους κατὰ συνέχειαν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, καὶ ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις. Ἀρῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του, ἐν ᾧ περιγράφει διεξοδικῶς περὶ τῶν τόπων τούτων, περὶ τοῦ κλίματος, θέσεως, ἀέρος, ὀρέων, λιμνῶν καὶ προϊόντων, ἀκολούθως περὶ τοῦ πολιτισμοῦ, χαρακτῆρος, ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν κατοίκων.

Εξέθεσε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ἀκριβῆ τῶν μερῶν τούτων, τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθησαν καὶ οἱ μεταγενέστεροι.

ΛΟΥΚΑΝΟΣ, Μάρκος Ἀννάϊος, ἀνεψιὸς τοῦ φιλοσόφου Σένεκα, ἐχρημάτισε περίφημος ποιητὴς ἐπικός. Συνέγραψε ποίημα Ηρωϊκόν, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει τὸν ἐμφύλιον πόλεμον μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηΐου. Ἔζη τὸ 170 .Μ. Χ.

ΛΟΥΚΑΣ ὁ Εὐαγγελιστής. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Αντιόχειαν τῆς Συρίας, μετήρχετο καὶ τὴν Ιατρικήν. Ἀπέθανε περὶ τὰ 70. Μ. Χ. Οσοι κάμουν διάκρισιν μεταξὺ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ τοῦ Ιατροῦ Λουκᾶ, δὲν ἔχουν ἰσχυρὰς καὶ βεβαίας ἀποδείξεις. Τὸ ὅτι ὁ Λουκᾶς ἐχρημάτισε ζωγράφος, εἶναι μία φήμη ἀδομένη μόνον. Δὲν συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν ἑβδομήκοντα Αποστόλων, οὔτε εἶδε τὸν Κύριον ὀφθαλμοφανῶς· ἦτον ὅμως συνοδοιπόρος πάντοτε τοῦ Αποστόλου Παύλου, μὲ τὸν ὁποῖον ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Αφρικὴν καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ συνέγραψε περὶ αὐτοῦ, ὡς ἀναφέρει τοῦτο ὁ Ιερώνυμος καὶ Φαβρίκιος εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην του. Η συγγραφὴ δὲ τοῦ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίου ἔγινε τὸ 63. Μ. Χ. Καθὼς καὶ αἱ πράξεις τῶν Αποστόλων.

ΛΟΥΚΑΣ Παύλος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος Γεωγράφος καὶ φυσικός. Ηκμαζε περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν τὴν Τουρκίαν, καὶ κυρίως τὴν ἀνωτέραν Αἴγυπτον, ὅπου καὶ ἔκαμε ὠφελίμους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Γεωγραφίαν καὶ Φυσιολογίαν. Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ περιήγησιν, εἰς διαφόρους τόπους τῆς Ασίας, ἐξιχνίασε καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη εἰς ἄλλων τεσσάρων χρόνων διάστημα. Κατὰ δὲ τὴν τρίτην αὐτοῦ περιήγησιν, περιῆλθεν ἄλλους τρεῖς χρόνους τὴν Αφρικήν, ὅπου τέλος περιέγραψεν ὅλας του τὰς ἀνακαλύψεις διεξοδικῶς, καὶ ἀφῆκε γενικὴν περιληψιν πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων, οἷον περὶ τῆς θέσεως ἑκάστου τόπου, περὶ τοῦ κλίματος καὶ περὶ ὅλων ὅσων ἀναφέρει τὸ γεωγραφικὸν εἶδος. Αφῆκε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ὅλων τούτων τῶν μερῶν. Τέλος ἀπέθανεν ἐνδόξως εἰς τὴν Μασσάλιαν πόλιν τῆς Γαλλίας τῷ 1738. Μ. Χ. καὶ πεντηκοστὸν ὄγδοον τῆς ἡλικίας του.

ΛΟΥΚΑΣ Φόξιος, Αγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος, Γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Ηκμαζε περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος. Μ. Χ. Οὗτος μετὰ τοῦ Θωμᾶ Ιάμη ἐλπίζων ἔτι νὰ εὕρη τὸν πολυθρύλλητον δυτικοβόρειον διάπλουν, ἀπέπλευσε μετ' αὐτοῦ ἕως εἰς τὸν Ουτσόνειον κόλπον. Η ὠφέλεια τοῦ πλοῦ τούτου ὑπῆρξεν ἡ εὕρεσις διαφόρων νήσων, καὶ ἡ ἐξιχνίασις τοῦ μεσημβρινωτάτου μέρους τοῦ μεγάλου τούτου κόλπου, τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν Ιάμειον κόλπον. Ακολούθως ἀπέπλευσεν κατὰ τὰ δυτικοβόρεια μέρη τῆς Αμερικῆς, ὅπου καὶ ἔκαμε ὠφελίμους ἀνακαλύψεις. Αφῆκε αὐγγραμμα ἐπωφε-

λέσατον εἰς τὴν Γεωγραφίαν, πολιτογραφίαν καὶ φυσικήν. Ἀπέθανε δὲ ἐνδόξως εἰς τὸ Εδιμβοῦργον πόλιν τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, περίφημος συγγραφεὺς τῆς ἀρχαιότητος. Ἐγεννήθη εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ· ἀπέθανε εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου εἰς ἡλικίαν 90. χρόνων, διορισθεὶς ἐπισάτης τῆς ἐπαρχίας τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 150. Μ. Χ. Κατ' ἀρχὰς ὁ θεῖός του τὸν ἐδίδασκε τὴν Λιθοξοϊκὴν, ἔπειτα ὅμως παραιτηθεὶς ἀπ' αὐτὴν, ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς μαθημάτων, καὶ ἐπέδωκε θαυμάσια· ἔκαμε περιηγήσεις εἰς Γαλατίαν, Μακεδονίαν, Ἀχαΐαν, Ἰωνίαν, καὶ Ἰταλίαν, καὶ ἠσπάσθη τὴν Ἐπικούριον φιλοσοφίαν. Συνέγραψε διαλόγους Νεκρικοὺς, ὅπου περιπαίζει τὴν πολυθεΐαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ περὶ διαφόρου ἄλλης ὕλης, περὶ ὧν ὅρα τὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ.

ΛΟΥΚΙΛΙΟΣ Γάϊος, Ἱππεὺς Ρωμαῖος, πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς Σατύρας, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουσι μὲ ἔπαινον ὁ Κικέρων καὶ Ὁράτιος καὶ ἄλλοι· ἐκ τῶν ποιημάτων του σώζονται λείψανα Σατυρικά. Ἔζη τὸ 100. Π. Χ.

ΛΟΥΚΙΜΕΛΗΣ Ἀνδρέας. Οὗτος ἐστάλη ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Μογγολίαν. Ἐπειδὴ διεδόθη ἔγγραφος φήμη, ὅτι ἔγινε Χριστιανὸς ὁ μέγας τῶν Μογγόλων χάνης, ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν Λουδοβίκος ὁ ἅγιος τὸν Λουκιμέλην, καὶ ὡς συνοπαδὸν αὐτοῦ τὸν Βαρθολομαῖον τὸν μοναχὸν, τὸν ἐκ Κρεμόνης. Αὐτὸς ὑπῆρξε μετὰ τὸν Μαρκόπουλον ὁ ἄριστος περιηγητὴς τούτων τῶν Ἀποστάτων τόπων. Ἰωσαφὰτ ὁ βάρβαρος, καὶ Αὐγέριος ὁ Βουσβέκιος, ἐπεκύρωσαν μετέπειτα τὰς ἀνακαλύψεις αὐτοῦ. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1250· Μ. Χ.

ΛΟΥΚΙΟΣ Μουρήνας, Ὕπατος τῶν Ρωμαίων, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρείαν, τὴν ὁποίαν ἔδειξε κατὰ τοῦ Μιθριδάτου τὸ 62. Π. Χ.

ΛΟΥΚΙΟΣ Αἰλιανὸς, Οὐλπιος Λαιλιανὸς, εἷς ἐξ ἐκείνων τῶν στρατηγῶν, ὅσοι ἔλαβαν τὸ ὄνομα Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκηρύχθη δὲ Αὔγουστος ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τὸ 266. ἀνδριὸς εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ ἔμπειρος τῶν πολιτικῶν· ἐτάθη ὅμως ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸν θρόνον, διότι ὁ Ποσούμιος ἐπιθυμῶν καὶ αὐτὸς τὸν Καισαρικὸν θρόνον ἐκίνησε τὰ στρατεύματα ἐναντίον του, καὶ τὸν ἐνίκησε τὸ 267. καὶ οὕτως μετὰ τοῦ θρόνου ἔχασεν αὐθημερὸν καὶ τὴν ζωήν.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Ἄνιος, Αντωνῖνος Βῆρος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, υἱὸς τοῦ Αἰλίου καὶ τῆς Δομητίας Κίλλας. Ἐλαβε διὰ γυναῖκά του καὶ τὴν θυγατέραν Μάρκου τοῦ Αὐρηλίου τὴν Λουκίλλαν· ἔγινε σύντροφος μὲ τὸ πενθερόν του εἰς τὸν θρόνον τῆς μονοκρατορίας, τὸν ἔστειλεν ὁ πενθερός του κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ τοὺς ἐνίκησε τὸ 163. Μ. Χ. καὶ μετὰ ἓξ χρόνους ἀπέθανε· ἐφαίνετο ἐραστὴς τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ περισσότερον ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ συμπόσια, καὶ εἰς ἄλλας ἀσωτείας.

ΛΟΥΚΙΟΣ Λούκουλος Λουκίνιες, ἐγεννήθη τὸ 115. Π. Χ. Ἐξάλη θησαυροφύλαξ εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἔπαρχος εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐδικαίκησε μὲ δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν, ἐξάλη δὲ νικητὴς καὶ εἰς διαφόρους μάχας, ἐκυρίευσεν ὅλην τὴν Βιθυνίαν, καὶ διέφθειρε τὸν σόλον, τὸν ὁποῖον ἔσειλεν πρὸς τὴν Ἰταλίαν ὁ Μιθριδάτης. Ητον πολλὰ ἐλευθέριος εἰς τὰς δαπάνας, ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν μεγιστάνων τοῦ βασιλέως, καὶ εἰς τὴν λαμπρότητα τῶν ἐνδυμάτων. Ο Νεόφυτος Δούκας εἰς τὸ λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ἐν τόμῳ δευτέρῳ Φυλ. 117.

ΛΟΓΚΙΦΕΡΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Σαρδηνίας, ἔζη τὸ 360. Μ. Χ. Μέγας ἐχθρὰς τῶν Αρειανῶν, συνέγραψε περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

ΛΟΓΚΡΑΤΙΑ, ἀρχόντισσα Ρωμαία, ἐνυμφεύθη τὸν Κολλατῖνον. Μίαν ἡμέραν ὁ σύζυγός της συντρώγων μετὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἐπῆνεσε πολλὰ διὰ τὸ κάλλος, ζωγραφήσας τὴν ὡραιότητά της μὲ τὰ πλέον ἀνθηρὰ χρώματα τῶν ἐπαίνων· ἀκούσας αὐτὰ ὁ Σέξος υἱὸς τοῦ βασιλέως, ἐπεθύμησε νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ ἐλθὼν μετὰ τοῦ Κολλατίνου εἰς τὸν οἶκόν της ὡς εἰς ἐπίσκεψιν ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της, καὶ μίαν νύκτα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της· μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὰς χεῖρας, προτείνων ἢ τὴν συγκατάνευσίν της, ἢ τὸν θάνατον, ἡ δυστυχὴς φοβηθεῖσα ἐνέδωκεν, ἀλλ' ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησεν ἐβυθίσθη εἰς μεγάλην λύπην, καὶ ἀμέσως ἐφώναξε τὸν πατέρα της, τὸν σύζυγόν της, καὶ ἄλλους συγγενεῖς τοὺς ὁποίους ἐξώρκισε νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν ὕβριν, καὶ εὐθὺς βαλοῦσα τὴν μάχαιραν εἰς τὴν καρδίαν της ἀπέθανε τὸ 509. Π. Χ. οἱ συγγενεῖς εὐθὺς ἐπροσκάλεσαν τὴν Γερουσίαν καὶ τὸν Δῆμον καὶ ἐζήτουν τὴν ἐκδίκησιν, καὶ οὕτως ἐξορίζουσι τὸν βασιλέα ὁμοῦ μὲ ὅλην του τὴν οἰκογένειαν.

ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ Κάρος, Ρωμαῖος φιλόσοφος ἐπικούρειος, καὶ ποιητὴς περίφημος, ἔζη τὸ 100. Π. Χ. Συνέγραψε ποίημα εἰς ἑξαμέτρους στίχους, περὶ φύσεως Πραγμάτων βιβλία ἕξ, ἐξεδόθησαν ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1695. μετὰ παραφράσεως καὶ διαφόρων σημειώσεων.

ΛΟΥΛΛΗΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἀνακαινιστὴς τῆς μουσικῆς εἰς τὴν Γαλλίαν, μεταξὺ τῶν διαφόρων Μουσικῶν συνθεμάτων. Ο Ὀρλάνδος καὶ Αρμίδας τὰ ἔχουσιν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Απέθανε τὸ 1681.

ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ Βηρύττιος, ἀπὸ τὴν Συρίαν, γραμματικὸς περίφημος. Συνέγραψε περὶ τέχνης γραμματικῆς βιβλία τρία, περὶ Αττικῶν λέξεων, περὶ γενῶν ἀρσενικῶν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων. Β.βλία 13.

ΛΟΥΡΑΚΟΣ, Ρόκος, καλὸς Αρχιτέκτων, ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Γένοβαν. Απέθανε τὸ 1590.

ΛΟΥΣΑΝΟΣ Ραβενὼ Γάλλος τὸ γένος. Ηκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1688. Μ. Χ. Οὗτος ἐταξειδεύσεν εἰς τὸν Μέγαν Ωλεκὸν μὲ τοὺς λησταὶς Φλιβουστί

ρους, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰς νήσους, καὶ τόπους ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἠπείρου. Ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του.

ΛΟΥΣΙΑΣ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος γεωγράφος, καὶ θαυμάσιος φυσικός. Ἤκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1590. Μ. Χ. Περιῆλθε τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀκριβῶς, καὶ ἔγραψε περὶ αὐτῆς, ἀφῆκε καὶ γεωγραφικὸν χάρτην. Ἡ φυσικὴ αὐτοῦ ἦτο ἐν ὑπολήψει εἰς τὴν Βερσαλλίαν, πόλιν τῆς Γαλλίας ἀρχαῖαν μητρόπολιν τοῦ βασιλείου.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ, βασιλεύς τις τῶν Κομμερίων ἐν Σκυθίᾳ, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἰωνίαν ἦλθε καὶ ἀπεκατέστη εἰς τὴν Κιλικίαν.

ΛΥΓΚΕΥΣ, Σάμιος γραμματικὸς, γνώριμος τοῦ Θεοφράστου, ἀδελφὸς Θουκυδίδου τοῦ ἱστοριογράφου, καὶ τυράννου τῆς Σάμου, σύγχρονος Μενάνδρου τοῦ Κωμικοῦ. Συνέγραψε κωμῳδίας.

ΛΥΓΚΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως, ὀξυδερκέστατος, διότι ἔβλεπεν οὐ μόνον τὰ μακρὰν ἀπέχοντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ὑπὸ γῆν καὶ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι, αὐτὸς πρῶτος ἐφεῦρε τὰ μεταλλεῖα, καὶ ἐκ τούτου ἐνομίσθη τοιοῦτος.

ΛΥΔΙΑΔΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Πολύβ.

ΛΥΚΑΜΒΗΣ, Θηβαῖος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα ὁ ποιητὴς Ἀρχίλοχος μὲ ὑπόσχεσιν τοῦ ἰδίου πατρός του· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀκολούθως ἠρνήθη ταύτην τὴν ὑπόσχεσιν, ὁ Ἀρχίλοχος παροργισθεὶς τὸν ἐσατύρησε μὲ τοιοῦτον σκωπτικὸν καὶ παθητικὸν τρόπον, ὥστε ὁ Λυκάμβης ἀπὸ ἀμηχανίαν ἔγινεν αὐτόχειρ. Ἀνθ. Λουκ.

ΛΥΚΑΡΙΤΟΣ, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μεανδρίου. Ἡρόδ.

ΛΥΚΙΔΗΣ, Ἀθηναῖός τις, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι ὡμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

ΛΥΚΙΟΣ, εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλόδ.

ΛΥΚΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Παρθενόπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀρκαίου. Παυσ.

ΛΥΚΟΣ, ἱστορικὸς περίφημος, πατὴρ Λυκοφάνους τοῦ Τραγικοῦ. Συνέγραψεν ἱστορίαν Λυδῶν καὶ περὶ Σικελίας.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, γραμματικὸς, καὶ ποιητὴς τραγικὸς ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐρίπου, υἱὸς τοῦ Σοκλέους. Ἔζη τὸ 284. Π. Χ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ἀπήλαυσε καὶ τὴν εὔνοιαν διὰ ἑνὸς ἐγκωμίου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκά του. Ὁ ἱστορικὸς Λύκος Ρηγῖνος τὸν ἀνεδέχθη ὡς υἱόν του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σῴζεται μία τραγῳδία Κασσάνδρα ἐπιγραφομένη, ἥτις προμαντεύει περὶ τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς Τρῳάδος διὰ στίχων Ἰαμβικῶν, εἶναι δὲ πλήρης μυθολογιῶν. Ἐξεδόθη μετὰ τοῦ Πινδάρου Καλλιμάχου καὶ Διονυσίου ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἀλδῳ τὸ 1513. καὶ ἔτι μετὰ σχολίων Ἰσαὰκ τοῦ Τζέτζου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1546. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΥΚΚΟΦΡΩΝ τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε μετὰ τῶν λοιπῶν δύω ἀδελφῶν του, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Φωκίδα. Ξενοφ.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, υἱὸς τ οῦ Περιάνδρου, τύραννος τῆς Κορίνθου, καὶ τῆς Μελίσσης, ὅς τις μαθὼν ὑπὸ τοῦ πάππου του τὸν φόνον τῆς μητρός του ὑπὸ τοῦ πατρός του Περιάνδρου, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν βλέπῃ ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν, ὅπου τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κερκυραίων.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Μήστορος ἐκ τῆς νήσου Κυθήρων. Οὗτος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, εἷς τῶν περιφήμων Ἀθηναίων ῥητόρων, υἱὸς τοῦ Λυκοφρονος, κατήγετο ἀπὸ γένος ἐπίσημον. Ἐγεννήθη τὸ 406. Π. Χ. ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν πολιτικὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Ἰσοκράτους· ἐξάλλη καὶ δημαγωγὸς εἰς τὴν πατρίδα του, ὅς τις μὲ τὸν εἰλικρινέστατον καὶ δικαιότατον τρόπον τῆς διοικήσεώς του ἐπροξένησε μεγάλα καλὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τοσον πολλὰ ἠγαπήθη, ὥστε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὅταν ἐζήτησε νὰ παραδοθῶσιν εἰς αὐτὸν οἱ ῥήτορες, ἀπὸ ἀγάπην τοῦ Λυκούργου παρητήθη τοῦ ζητήματος· ἐτιμήθη καὶ μὲ ἕνα χάλκινον ἀνδριάντα· αἱ διαταγαί του ἐγράφησαν εἰς μάρμαρον, καθὼς καὶ ἕν ἐγκώμιον δι αὐτὸν. Ἀπέθανε εἰς ἐσχάτον γῆρας, καὶ τὸν ἐνταφίασαν μὲ μεγάλην πομπήν. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πλουτάρχου ἐσώζοντο 15. λόγοι του· τὴν σήμερον ὅμως σώζεται εἷς καὶ μόνος, κατὰ Λεωκράτους ἐπιγραφόμενος, δι οὗ μαρτυρεῖται ὅτι ἡ εὐγλωττία τοῦ Λυκούργου ἦν μᾶλλον δῶρον τῆς φύσεως, παρὰ κορπὸς τῆς τέχνης. Ἐξεδόθη μετὰ τῶν ἄλλων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Ἀλδου ἐν Βενετίᾳ τὸ 1573. καὶ ἐν Λειψίᾳ μετὰ σημειώσεων ἄλλων ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Γοτφρέδου τὸ 1751. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, περίφημος νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, υἱὸς τοῦ Εὐνόμου Βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ ἀδελφὸς ἑνὸς τῶν Βασιλέων τῆς Σπάρτης· καὶ ὕστερον ἐπίτροπος τοῦ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφός οὗτος, ἀπεθανὼν ἀφῆκεν ἀνήλικον. Περιῆλθε τὴν Κρήτην, τὴν Αἴγυπτον, καὶ συνανεστράφη μὲ τοὺς ἐκεῖσε σοφοὺς ἄνδρας, διὰ νὰ μάθῃ τοὺς νόμους τὰ ἔθιμα καὶ ἤθη των· ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του τῷ ἐνεπιστεύθησαν οἱ συμπατριῶται του, τοῦ νὰ ἀναδεχθῇ τὸ βάρος νὰ ἀναμορφώσῃ τὸ πολιτικὸν σύνταγμα· ἔθεν ἐθέσπισε νόμους τοὺς ὁποίους διετήρησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ πολλοὺς χρόνους, καὶ εὐδαιμονοῦσαν. Οὗτος ὁ περιβόητος καὶ σοφὸς νομοθέτης, ἐπιθυμῶν νὰ μεταβάλῃ τὰ διεφθαρμένα ἤθη τῶν συμπολιτῶν του, καὶ νὰ τοὺς ἀποκατασήσῃ τιμίους καὶ ἐναρέτους, ἀνέτρεφε δύω σκύλους γεννημένους ἀπὸ μίαν μητέρα καὶ πατέρα,

καὶ τὸν μὲν ἕνα ἐξ αὐτῶν ἔτρεφε μέσα εἰς τὸν οἶκόν του μὲ νόστιμα φαγητά, τὸν δὲ ἄλλον ἐγύμναζε εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὸ κυνῆγι· μίαν ἡμέραν ἐπροσκάλεσε τὸν λαὸν εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου εἶχε διορίσει νὰ φέρουν ἕνα λαγὸν, καὶ φαγητά, ἔπειτα φέρων ἀπέλυσε τοὺς δύω σκύλους, καὶ ὁ μὲν εἷς ἐξ αὐτῶν ἔτρεξεν εἰς τὰ φαγητά, ὁ δὲ ἄλλος ὥρμησεν εἰς τὸν λαγὸν, τότε γραφεὶς ὁ Αυκοῦργος εἰς τὸν λαὸν εἶπεν, βλέπετε ὅτι οὗτοι οἱ δύω σκύλοι, μόλον ὅτι εἶναι τοῦ ἰδίου εἴδους καὶ γεννημένοι ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μητέρα, καὶ τὸν αὐτὸν πατέρα, εἶναι ὅμως ἀνόμοιοι κατὰ τὴν κλίσιν ἐξ αἰτίας τῆς διαφόρου ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβον. Διεμοίρασεν ὅλην τὴν ἐπαρχίαν εἰς μερίδια ἀναλόγως τῶν κατοίκων· ἐσύστησε γερουσίαν ἀπὸ 28 μέλη ἐκλεγόμενα ἐκ τῶν εὐγενῶν· ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Βασιλέα τὴν διοίκησιν τῶν στρατευμάτων, ἀλλ' ἐπεριόρισε πολὺ τὴν δύναμίν του· εἰς τοὺς ἄρχοντας τὰς κρίσεις, καὶ εἰς τὴν βουλὴν τὴν φυλακὴν τῶν νόμων· εἰς δὲ τὸν λαὸν ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ ἐκλέγωσι τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς βουλευτάς· ἔπεισε τὸν λαὸν νὰ σέβηται τοὺς ἡγεμόνας, καὶ νὰ προσφέρῃ τὸ ἀνῆκον σέβας εἰς τοὺς γεροντωτέρους, ἐξ οὗ προῆλθε καὶ παροιμία, ὅτι εἰς μόνην τὴν Σπάρτην ἀρέσκει τὸ γῆρας· τοὺς δὲ ἡγεμόνας νὰ φυλάττωσι τὴν πρὸς αὐτοὺς δικαιοσύνην. Εμπόριον δὲν ἐσυγχωρεῖτο εἰς κἀνένα· τὰ φορέματα ἦσαν εἰς ὅλους ὁμοιοειδῆ· σιδηρᾶ νομίσματα ἔλαβαν τὸν τόπον τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν, καὶ ἡ μεταχείρισις τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀπηγορεύθη ὁλοτελα. Οἱ πολῖται ὅλοι χωρὶς ἐξαίρεσιν οὐδ' αὐτῶν τῶν βασιλέων, ἀπαιτεῖτο νὰ τρώγωσιν εἰς δημοσίους τραπέζας, ὅπου τρυφὴ καὶ ἀσωτία δὲν ἐχωροῦσαν δι' ὅλου. Τόσον εἰς εἰρήνης ὅσον καὶ εἰς πολέμου καιρὸν, ἕκαστος πολίτης ἐχρεώστει νὰ ἀφιερώνηται εἰς τὴν δούλευσιν τῆς πολιτείας. Τὰ βρέφη ἐθεωροῦντο μὲ προσοχὴν ὅλα εὐθὺς μετὰ τὴν γέννεσιν, καὶ ὅσα μὲν ἐφαίνοντο καλοπλασμένα, παρεδίδοντο εἰς δημοσίας τροφοὺς, καὶ ἑπταετῆ τὴν ἡλικίαν ἐμβάζοντο εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα, τὰ δὲ φιλάσθενα, ἢ ἔχοντα φυσικόν τι ἐλάττωμα, ἐρρίπτοντο εἰς τὰ βουνά. Γράμματα ἐδιδάσκοντο μὲν, πλὴν τὰναγκαιότερα μόνον, διὰ τοῦτο οἱ Σπαρτιάται, μόλον ὅτι ἐπίσημοι δι' ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν, δὲν ἦσαν πολυμαθεῖς, οὐδὲ σώζεται κἀνὲν βιβλίον γραμμένον ἀπὸ γνήσιον Σπαρτιάτην. Ολιγολογία ἦτον ἄλλο χαρακτηριστικὸν τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ τόσον, ὥστε τὴν σήμερον ἀκόμη οἱ πεφωτισμένοι λαοὶ τῆς Ευρώπης ὀνομάζουσι Λακωνικὴν, τὴν σύντομον ὁμιλίαν. Οἱ διδάσκαλοι ἐσπούδαζον τοὺς νέους νὰ ἔχωσι σέβας πρὸς τοὺς μεγαλητέρους των, καὶ ἔνθερμον ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα· τοὺς ἔπλαττον ἄνδρας τιμῆς, καὶ τοὺς ἐνέπνεαν ἄκραν εὐαισθησίαν ἐπένου καὶ ψόγου· ἐγυμνάζοντο παιδιόθεν νὰ κοιμῶνται εἰς στρώματα σκληρὰ, καὶ νὰ λαμβάνωσι τροφὴν ἁπλουστάτην καὶ ὀ-

λίγην· εἶχον ὅμως ἄδειαν νὰ κλέπτωσιν ὅτι ἠμπόρουν, ἂν μόνον ἐτελείοναν τὴν κλοπὴν χωρὶς νὰ φανερωθῶσι. Τοῦ Λυκούργου οἱ νόμοι ἦσαν ἐπιτηδειότατοι νὰ πλάσωσιν ἔθνος στρατιωτῶν, καὶ ἡ Σπάρτη ἀκολούθως, ἔγινε μεγάλη στρατιωτικὴ σχολή· τὸν πόλεμον ἐθεωροῦσαν ὡς τὸ μέγα τῆς ζωῆς ἔργον, καὶ ἑκάστου πολίτου ὁ κυριώτερος σκοπὸς ἦτο νὰ κατασταθῇ φοβερὸς εἰς τοὺς ἐχθρούς. Τὰ ἤθη τῶν Λακεδαιμονίων γυναικῶν ἦσαν ἄσεμνα. Ἐξεροῦντο τὰ ὡραιότερα καλωπίσματα τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος, τὴν σεμνότητα καὶ τὴν εὐαισθησίαν. Ἀνετρέφοντο εἰς τρόπον ὥστε ἐγίνοντο ἀνδρώδεις, δυναταί, τολμηραί, καὶ ἄφοβοι, καὶ ἐνεπνέετο εἰς τὰς ψυχάς των ὁ θαυμασμὸς τῆς στρατιωτικῆς δόξης. Αἱ μητέρες ἐκαυχῶντο, ὅταν οἱ υἱοί των ἔπιπτον ἐντίμως εἰς τὴν μάχην. Σπαρτιάτις τις ὅταν ὁ υἱός της ἔμελλε νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τῷ ἐπρόσφερε τὴν ἀσπίδα καὶ τῷ εἶπεν, ἢ Τὰν, ἢ ἐπὶ Τᾶν, ὡς νὰ ἔλεγεν, ἐπίστρεφον ἐντίμως, ἢ μὴν ἐπιστρέψῃς διόλου. Ὁ Ἰουστῖνος ἀναφέρει ὅτι ὁ Λυκοῦργος διὰ νὰ ἀποκατασήσῃ σεβασὴν τὴν νομοθεσίαν του, μετεχειρίσθη ὄργανον τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὥστε διὰ τούτου νὰ διαμείνῃ ἀμετάτρεπτος ἡ διατήρησις τῶν δημοσιευθέντων νόμων του. Ὅθεν ἐπροσποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς Δελφοὺς νὰ συμβουλευθῇ τὸ Μαντεῖον διὰ νὰ μάθῃ, ἂν ἔπρεπε νὰ μεταβάλῃ τι, ἢ νὰ προσθέσῃ εἰς αὐτούς, ἀλλὰ πρὶν ν' ἀναχωρήσῃ ὑπεχρέωσε τοὺς Σπαρτιάτας νὰ διατηρῶσιν αὐτοὺς ἀπαρασαλεύτως ἕως τῆς ἐπιστροφῆς του· ὁ ἴδιος προσθέτει, ὅτι λαβὼν τὸν ὅρκον των ὑπῆγεν ὡς ἐξόριστος ἑκουσίως εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἀπέθανε, καὶ διώρισε νὰ ῥιφθῶσι κρυφίως εἰς τὴν θάλασσαν τὰ κόκκαλά του, φοβούμενος, μήπως ὕστερον οἱ Σπαρτιάται μεταφέροντες αὐτὰ εἰς τὴν πολιν των ἤθελον νομισθῶσιν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸν ὅρκον.

ΛΥΚΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος.

ΛΥΚΟΠΗΣ, γενναῖος τις Σάμιος, πολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐναντίον τῶν ἄλλων συμπολιτῶν των. Ἡρόδτ.

ΛΥΚΩΝ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολόδρ.

ΛΥΚΩΝ, Ἀθηναῖος, κατήγορος τοῦ Σωκράτους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς κόλαξ καὶ παράσιτος. Πλάτ.

ΛΥΚΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἀχυάνακτος, Τρωαδίτης, διάδοχος τοῦ Στράτωνος, ἀνὴρ λόγιος. Ἔλεγε δὲ ὅτι οἱ παῖδες πρέπει νὰ ἔχωσι περιεζωσμένην τὴν αἰδὼ καὶ φιλοτιμίαν, ὡς οἱ ἵπποι τοὺς χαλινούς. Πολλάκις ἐσυμβούλευσε τοὺς Ἀθηναίους πολλὰ καὶ τοὺς ὠφέλησε. Ἦτον ὑγιὴς καὶ εὔρωστος, καὶ ἠγάπα τὰς γυμνάσεις, διὸ λέγουσιν ὅτι ἐπάλευσε εἰς τὴν πατρίδα του· ἦτον φίλος τοῦ Εὐμένους καὶ Ἀττάλου, οἵτινες τῷ ἐπρόσφερον πολλὰ δῶρα. Ἐφέρετο ἐχθρικῶς πρὸς τὸν Περιπατητικὸν Ἱερώνυμον· ἐκράτησε τὴν σχολὴν τεσσαράκοντα περίπου χρόνους κατὰ τὴν ρκ΄. Ὀλυμπ. Ἀπέθανε εἰς

ἡλικίαν 74. χρόνων, ἀπὸ ποδαγρίαν. Ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, οἷον Λύκων ὁ Πυθαγορικὸς, ἕτερος ποιητὴς ἐπῶν, καὶ ἄλλος ποιητὴς ἐπιγραμμάτων. Σώζεται δὲ τούτου μία διαθήκη τῆς ἀπολειφθείσης περιουσίας του εἰς τὸν Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΔΙΟΝΕΤΟΣ Γάλλος, ἔνδοξος γεωγράφος. Συνέγραψε πολιτογραφίαν. Ἔζη κατὰ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΔΙΣΑΝΔΡΑ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Παυσ.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ, στρατηγὸς Λακεδαιμόνιος, τυλμηρὸς, σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος· ἐξ αἰτίας του ἐμισηθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Αὐτὸς ἠφάνισε τοὺς Αθηναίους, καὶ ἐπέφερε τὸν τελευταῖον ὄλεθρόν των ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀφοῦ ἠφάνισε καὶ ἐκυρίευσεν ὅλα των τὰ πλοῖα εἰς τὴν Θρᾴκην διὰ στρατηγήματος, χωρὶς πολεμον, ἦλθεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐπολιόρκησε τὰς Ἀθήνας καὶ κατεκρήμνισε τὰ μακρὰ τείχη. Οἱ Ἀθηναῖοι λοιπὸν φοβούμενοι μὴν ἐξολοθρευθῶσιν ὅλως δι' ὅλου, σενοχωρημένοι ὄντες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ δεχθῶσιν ὁποιασδήποτε συνθήκας εἰρήνης. Ὅθεν αἱ ζωαί των ἐχαρίσθησαν, μὲ συμφωνίαν νὰ χαλάσωσι τὸν λιμένα καὶ ὅλα τὰ τείχη των, νὰ ἔχωσι μόνον 12. πολεμικὰ πλοῖα, καὶ νὰ μὴν ἐπιχειρίζωνται εἰς τὸ ἑξῆς κἀμμίαν στρατιωτικὴν ἐπιχείρισιν, πλὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν Λακεδαιμονίων. Τοιουτοτρόπως ἐτελείωσεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ταπεινώσας μὲν τὰς Ἀθήνας, κατασήσας δὲ τὴν Λακεδαίμονα τὴν πρωτεύουσαν δύναμιν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Λύσανδρος μετὰ ταῦτα κατήργησε τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ δεχθῶσι τοὺς τριάκοντα τυράννους εἰς τὴν πόλιν των· ἔκλεξεν ἀπὸ δέκα ἄνδρας ἀνὰ πᾶσαν Ἑλληνικὴν πόλιν, εἰς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, καὶ τοὺς ὥρκισε νὰ ἐνεργῶσιν, ὅπως αὐτὸς τοὺς διέταττε. Εἰς ὀκτὼ μηνῶν διάστημα 1500. πολῖται ἐθυσιάσθησαν εἰς τὴν φυλαργυρίαν αὐτῶν ἢ ἐκδίκησιν. Ἀλλ' ὁ Θρασύβουλος, τέλος πάντων, βοηθούμενος ἀπὸ μικρὸν στράτευμα Ἀθηναίων, ἐδίωξε τοὺς τυράννους καὶ ἀπεκατέστησε τὸ δημοκρατικὸν εἶδος τῆς Κυβερνήσεως. Τέλος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων ὁ Λύσανδρος εἰς τὴν Ἀλίαρτον.

ΛΥΣΙΑΔΗΣ τύραννος τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀπὸ τὴν φιλελευθερίαν του ἀφῆκεν ἐκὼν τὴν βασιλείαν καὶ τὴν πόλιν, εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀχαιῶν.

ΛΥΣΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Κεφάλου. Ἐγεννήθη εἰς τὰς Συρακούσας τὸ 459. Π. Χ. καὶ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Τισίου καὶ Νικίου τῶν Συρακουσίων. Ἐλθὼν εἰς τὸ Θούριον μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων, διωρίσθη καὶ διοικητὴς τῆς Δημοκρατίας των. Τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἦλθον οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἐπροξένησαν ταραχὴν μεγάλην εἰς τοὺς συμμάχους των εἰς τὴν Ἰταλίαν, οἵτινες ὑποθέττοντες συνεργὸν τὸν Λυσίαν, τὸν ἐδίωξαν ἐκεῖθεν μὲ ἄλλους τριακοσίους, ὅσις ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἠδυνήθη νὰ διαμείνῃ ἐξ αἰ-

τίας τῶν 30. τυράννων, διὸ καὶ κατέφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα· μετέπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ζῶν ζωὴν ἰδιωτικήν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 378. Π. Χ. εἰς τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐσάθη περίφημος εἰς τὴν ῥητορικήν· σώζονται 34. λόγοι του, οἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Βενετίαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ῥητόρων τὸ 1513. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τοῦ 1736. εἰς τέταρτον μετὰ ὑποσημειώσεων καὶ τινων ἀποσπασματίων.

ΛΥΣΙΚΛΗΣ, Ἀθηναῖος, στρατηγὸς εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας. Αὕτη ἡ φθορὰ τῶν Ἀθηναίων λέγουσιν, ὅτι προῆλθεν ἀπὸ ἀναξιότητα τούτου τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ Χάρητος. Ἐπιστρέψας εἰς τας Ἀθήνας τὸν κατηγόρησεν ὁ Λυκοῦργος πικρότατα· εἰς τὴν στρατηγείαν σου, λέγει, ὦ Λύσικλες, χίλιοι πολῖται ἐφονεύθησαν, δισχίλιοι ἠχμαλωτίσθησαν, καὶ τρόπαιον ἀνηγέρθη πρὸς ἀτιμίαν τῆς πόλεως, ἡ δὲ Ἑλλὰς ὅλη ὑπεδουλώθη, καὶ ταῦτα πάντα ἔγιναν, διότι σὺ ὑπῆρχες στρατηγὸς καὶ ἡγεμών· ἔπειτα τολμᾷς ἀκόμη νὰ ζῇς καὶ νὰ βλέπῃς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ δὲν αἰσχύνεσαι νὰ φαίνεσαι εἰς τὴν ἀγοράν, σὺ τὸ ὑπόμνημα τῆς αἰσχύνης, καὶ τοῦ ὀνείδους τῆς πατρίδος σου!

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, κατηγορούμενος διὰ τὸ μικρὸν καὶ δυσμορφόν του σῶμα, καὶ πρὸ πάντων ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Ἀριστοφ.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ, Σατράπης τῆς Θράκης καὶ Χερσονήσου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Σέλευκον τὸ 282. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν, 80. χρόνων.

ΛΥΣΙΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀβαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀδραγον, Παρθενοπέα Πρώνακτα, Ἀριστόμαχον, καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολδρ.

ΛΥΣΙΠΠΟΣ, Γλύπτης Ἕλλην περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικιῶνα· ἐνησχολεῖτο κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν χαλκευτικὴν καὶ ἦτο κλειδουργός, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν ζωγραφικὴν, καὶ μετέπειτα εἰς τὴν Γλυπτικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε μεγάλην φήμην· τὰ ἀγάλματά του ἐθαυμάσθησαν κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας· αὐτὸς παρέσαινε ἐπιτηδειότερα τῶν προκατόχων του τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων του. Ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀγαλματοποιὸς γλύφων τὰς κεφαλὰς μικροτέρας τοῦ εἶναι, καὶ τὰ σώματα λεπτότερα, διὰ νὰ φαίνωνται οἱ ἀνδριάντες τρανώτεροι, περὶ ὧν ἔλεγεν ὅτι οἱ ἄλλοι τῶν γλυφέων παριστῶσι τοὺς ἀνθρώπους τοιούτους ὁποῖοι εἶναι ἀληθῶς Ἀφῆκε δὲ τρεῖς υἱοὺς ἐξαισίους ἀνδριαντοποιούς. Ἐζη τὸ 334. Π. Χ.

ΛΥΣΙΣ, νεανίας τις Ἀθηναῖος, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ.

ΛΥΣΙΣΤΑΤΟΣ, Ἀθηναῖός τις, Χρησμολόγος, ὅστις προεῖπεν εἰς τοὺς συμπολίτας του περὶ τῶν Περσικῶν ναυαγίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἐφέρησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀκτὴν Κωλιάδα. Ἡρόδ.

Μ

ΜΑΒΛΗΣ Γαβριὴλ, κάλλιστος Γραμματικός· Ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς· Ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1785.

ΜΑΓΑΣ, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης. Παυσ.

ΜΑΓΑΛΟΤΗΣ Λορέντσος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Ρώμην, περίφημος γραμματικὸς, τὸ σύγγραμμά του κατὰ ἀθέων τῷ ἐπροξένησε μεγάλην φήμην. Ἀπεθανε τὸ 1712.

ΜΑΓΕΛΛΑΝΟΣ Φερδινάνδος, ἀπὸ τὴν Πορτογαλλίαν, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων περιηγητῶν, τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος μὴ εὐχαριστούμενος ἀπὸ τὸν βασιλέα του διὰ τὸν μικρὸν μηνιαῖον μισθόν του, ὑπῆγεν εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Αὐτοκράτορος Κάρλου. Τὸ 1519. ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Σεβιλλίαν πόλιν τῆς Ισπανίας μὲ πέντε πλοῖα, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν Πλάταν ποταμὸν τὸ 1520. Μ. Χ. Ἐντεῦθεν πλεύσας ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Πλάτα πρὸς μεσημβρίαν, κατὰ τὸ μῆκος τῶν παραθαλασσίων, εὗρε τὸν ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμὸν, καὶ διαπλεύσας αὐτὸν εὐτυχῶς, ἔσπευδε πλήρης ἐλπίδος εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανὸν, ὅστις τότε πρῶτον ἐπλεύσθη, ὑπὸ Εὐρωπαίου πλοίου, καὶ ὠνομάσθη κακῶς ὑπὸ τοῦ Μαγελλάνου Εἰρηνικός. Ἀφ' οὗ ὅμως ἔφθασεν εἰς τὰ δυτικὰ αὐτοῦ πέρατα, ἀνεκάλυψε τὰς Φιλιππίνας καὶ Λαδρόνας νήσους, ἤτοι κλεπτονήσους, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ἐξ ἀτυχίας τὸ 1712. ὑπὸ τῶν ἀγρίων. Ἐντεῦθεν πλέοντες οἱ συνοπαδοὶ αὐτοῦ διηνεκῶς πρὸς δυτμὰς, ἔφθασαν εἰς τὰς Μολούκας νήσους, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Πορτογάλλους θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν.

ΜΑΓΕΡΒΑΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, ὅστις διῴκει τὸ ἱππικὸν στράτευμα εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην τὸ 216. Π. Χ. μετὰ τὴν μάχην ἐσυμβούλευσε τὸν ἀρχηστράτηγον Ἀννίβαν νὰ ὑπάγη νὰ πολιορκήσῃ τὴν Ρώμην, ἀλλ' ὁ ἀρχηστράτηγος ἐπειδὴ δὲν τὸν ὑπήκουσε τῷ εἶπεν, σὺ ἠξεύρεις νὰ νικᾷς δὲν ἠξεύρεις ὅμως καὶ νὰ ὠφελῆσαι ἀπὸ τὴν νίκην.

ΜΑΓΝΕΝΤΙΟΣ, Γερμανὸς, ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης ἔφθασεν εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα, ἀγαπώμενος παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Κώνσαντος εἰς τοσοῦτον, ὥστε εἰς μίαν ἐπανάστασιν τῶν στρατιωτῶν ἐσώθη κρυφθεὶς ὑπὸ τὴν Αλουργίδα του. Ὅμως ὁ Μαγνέντιος διὰ νὰ κηρυχθῇ Αὐτοκράτωρ ἐφόνευσεν ἀσυνειδήτως τὸν εὐεργέτην του, καὶ διαδεχθεὶς τὸν θρόνον του, ἔγινε κύριος τῆς Γαλλίας, Ισπανίας, τῶν Βρετανικῶν νήσων, τῆς Αφρικῆς, Ιλλυρίας, καὶ Ιταλίας. Ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ ὁ Κωνσάντιος πρὸς

ἐκδίκησιν, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε καὶ διέφθειρε ὅλον τὸ στράτευμά του, αὐτὸς δὲ κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἦλθε καὶ ἐκ δευτέρου εἰς πόλεμον, ἀλλὰ πάλιν ἐνικήθη, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Λογδοῦνον, ὅπου φονεύει τὴν μητέρα, τὸν ἀδελφὸν, καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς του, καὶ ἔπειτα τὸν ἑαυτόν του τὸ 358. εἰς ἡλικίαν 58. χρόνων. Ητον ἀνὴρ ἀνδρεῖος ἀλλὰ σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος, καὶ πρῶτος τῶν Χριστιανῶν, ὅσις ἐμίανε τὰς χεῖράς του εἰς βασιλικὸν αἷμα.

ΜΑΓΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος, ἐβασίλευσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας τὸ ὁποῖον ὑπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη *Μαγνησία*. Τούτου οἱ ἀπόγονοι διαβάντες εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν καὶ βοηθήσαντες τοὺς Ιωνας καὶ Αἰολεῖς, γενοχωρουμένους τότε ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἔμειναν ἐκεῖ καὶ ἔκτισαν πόλιν παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Μαγνησίαν.

ΜΑΓΝΗΣ Αθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς, τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Επιχάρμου. Συνέγραψεν ἐννέα κωμῳδίας, καὶ ἐνίκησε τρὶς εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἀγῶνας. Αριστοφ.

ΜΑΓΝΩΝ, ἀδελφὸς τοῦ Αννίβου, ὅστις εὐδοκίμησε μὲ αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην, καὶ ἔφερε τὴν εἴδησιν τῆς νίκης εἰς τὴν Καρχηδόνα, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ παρουσιάζων εἰς τὸ μέσον τῆς Γερουσίας τρία φορτία ἀλόγων δακτυληδίων χρυσῶν, τὰ ὁποῖα ἐσύναξεν ἀπὸ τὰ δάκτυλα τῶν θανατωθέντων Ρωμαίων· ἔπειτα τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ισπανίαν κατὰ τοῦ Σκηπίωνος, ὅσις ἐνικήθη καὶ κατεδιώχθη εἰς τὴν νῆσον Μαγιόρκαν. Οἱ ἐγκάτοικοι τῆς νήσου ἐπιτηδειότατοι σφενδονῖται, ἔρριψαν κατ' αὐτοῦ ἓν πλῆθος πετρῶν, ὥστε τὸν ἐβίασαν νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν νῆσον Μινόρκαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐκυρίευσε τὴν Γένοβαν, καὶ ἐλθὼν εἰς πόλεμον ἐνικήθη, καὶ πληγωθεὶς ἀπέθανε τὸ 203. Π. Χ.

ΜΑΖΟΥΚΕΛΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βριξίαν, σοφὸς γραμματικὸς, καὶ βιογράφος. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ συγγραφέων Ιταλῶν, ἀλλ' ἀποθανὼν τὸ 1765. δὲν ἔφθασε νὰ δώσῃ πέρας εἰς αὐτά.

ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ, υἱὸς τοῦ Ενὼχ, μακρόβιος. Η Ιερὰ Γραφὴ ἀναφέρει ὅτι οὗτος ἔζησεν 969. χρόνους καὶ ἀπέθανε τὸ 2348. Π. Χ. καθ' ὃν καιρὸν ἔγινε καὶ ὁ πάγκοσμιος κατακλυσμὸς, ὅσις διήρκεσεν ἓν ὁλόκληρον ἔτος.

ΜΑΪΜΟΝΙΔΗΣ Μωϋσῆς, ἔνδοξος Ραβῖνος καὶ εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῶν Εβραίων. Εγεννήθη εἰς τὴν Κόρδουβαν πόλιν τῆς Ισπανίας τὸ 1100. περιερχόμενος εἰς τὴν Αφρικὴν ἔγινεν ἀρχιατρὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Κάϊρον τὸ 1139. ἀφῆκε δὲ πλῆθος συγγραμμάτων εἰς τὴν Αραβικὴν καὶ Εβραϊκὴν διάλεκτον.

ΜΑΪΜΟΥΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Ολζᾶ, δωδεκάτη γυνὴ τοῦ Μωάμεθ τοῦ προφήτου τῶν Αράβων τὸ 628. Μ. Χ. Αὕτη ἐσάθη τελευταία, καθότι ἔζησε πε-

ριστότερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας γυναῖκάς του.

ΜΑΙΝΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὄρος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ πόλις Μαίναλος. Παυσ.

ΜΑΪΝΤΕΝΟΝΑ Φραγγίσκα. Ἀνετράφη ἀπὸ τὴν μητέρα της εἰς τὴν φυλακήν· ἀφοῦ ἠλευθερώθη ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὅπου εὑρίσκετο ὁ πατήρ της, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρός της ἐπισρεφεῖσα εἰς τὴν Γαλλίαν ἐνυμφεύθη τὸν ποιητὴν Σκαρόν· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, τὸ 1660. ἔγεινε Κυβερνήτρια τῶν Παίδων τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου, καὶ τοσούτον ἤλκυσε κὴν ἀγάπην του, ὥσε τὴν ἐνυμφεύθη κρυφίως ζώσης τῆς γυναικός του· εἰς τοῦτο συνέτεινε μᾶλλον ὁ τρόπος της παρὰ ἡ ὡραιότης. Ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεύς, ἀπέρασεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Κύρου, τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχε κτίσει, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1719.

ΜΑΪΡΟΣ Γάκωβος Ὁλλανδός, ἄριστος θαλασσοπόρος. Οὗτος περιέπλευσε τὴν Γῆν μετὰ τοῦ Κορνηλίου τοῦ Σουτένης. Μετέβησαν ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ εἰς τὸν Μέγαν, διά τινος νέου Πορθμοῦ ὅσις κεῖται μεταξὺ τῶν Νήσων Στατῶν, καὶ τῆς Πυρίνου Γῆς, καὶ ὠνομάσθη ὁμωνύμως μὲ τὸν Μαῖρον. Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ ὠκεανῷ ἀνεκάλυψαν τὸ ἐκ τεσσάρων Νήσων συνισάμενον Σουτένιον Ἀρχιπέλαγος, τὰ ἀρκτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Γουϊνέας, τὴν μεγάλην Σουτενίαν Νῆσον, καὶ πολλὰς ἄλλας μικροτέρας, ἐκτεινομένας κατὰ τὸ μέρος τῶν Μολουκῶν Νήσων. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα, Μ. Χ.

ΜΑΪΡΗΣ Γιάκομος, περίφημος περιηγητὴς, Ὁλλανδός, ὅστις τὸ 1613, ἀνεχώρησε μὲ δύω πλοῖα, καὶ τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἀνεκάλυψεν ἕνα ςενὸν πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομά του. Ἀπέθανε τὸ 164.

ΜΑΪΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἅιμωνος ἀπὸ τὰς Θήβας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐτεοκλῆς ἔπεμψεν εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πολεμον μὲ 50. Θηβαίους, ἀλλ' ὁ Τηδεὺς φονεύσας τούς συντρόφους του ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον ζῶντα διὰ νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν Βασιλέα τὴν δυσυχῆ ἀποτυχίαν του. Ὅμ. Ἰλ.

ΜΑΪΩΡ Ἀράβιος σοφιςὴς. Ἔγραψε περὶ ςάσεων βιβλία 13. σύγχρονος μὲ τὸν Ἀψίνην καὶ Νικαγόραν ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Καίσαρος.

ΜΑΚΑΡΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν Πάλιν Μακαρίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολδ.

ΜΑΚΑΡΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους, ἡ ὁποία ἔδωκε τὸν ἑαυτόν της εἰς θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν λοιπῶν πατριωτῶν της, ὅταν ἐξεςράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας· διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔθαψαν αὐτὴν μὲ μεγάλην πομπήν.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ Μέγας, ἀπὸ τὴν Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου. Ἔζη τὸ 380· Μ. Χ. μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, Μοναχὸς καὶ ἀσκητὴς τῆς Ἐρήμου,

ὅς τις διὰ τὴν μεγάλην ἄσκησιν, καὶ εἰς τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν ἀκόμη τὸν ὠνόμαζαν παιδαριογέροντα. Τὸ 40. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔγινε πρεσβύτερος· ἔζησεν εἰς τὴν Ἔρημον 60· χρόνους. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται 50· ὁμιλίαι, τινὲς λέγουσιν ὅτι τὰς συνέγραφεν ὁ Ἀντώνιος ὁ Συριστὴς, καὶ ὁ Μακάριος τὰς μετέφρασε, σώζονται καὶ μερικὰ συγγραμμάτια ἀσκητικὰ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἑλληνιστὶ εἰς τὰ Παρίσια, τὸ 1509.

ΜΑΚΕΔΩΝ υἱὸς τοῦ Οσύριδος, τὸν ὁποῖον ἐσυνώδευσεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας. Διόδ.

ΜΑΚΕΝΤΙΟΣ Αλέξανδρος, Αγγλος περιηγητὴς καὶ Αστρονόμος ἄριστος. Οὗτος διὰ τῶν περιηγήσεών του ὠφέλησε μεγάλως τὴν Γεωγραφίαν. Επροχώρησε μέχρι τῶν ἀρκτικῶν αἰγιαλῶν τῆς Αμερικῆς, καὶ τῆς παρ' αὐτὴν κρυσταλλωμένης θαλάσσης, καὶ ἀπέδειξε διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ὅτι δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸ δυτικοβόρειον διάπλους εὔχρηστος. Περιῆλθε προσέτι καὶ διὰ ξηρᾶς τὴν Αρκτικὴν Αμερικὴν μέχρι τοῦ μεγάλου ὠκεανοῦ. Εζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΜΑΚΙΑΒΕΛΗΣ Νικόλαος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Εσάθη μέγας πολιτικὸς καὶ Ιστορικός. Συνέγραψε τὴν Ιστορίαν τῆς Πατρίδος του, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράματα. Απέθανε τὸ 1547.

ΜΑΤΡΙΝΟΣ Μάρκος, Οπίλιος Σεβῆρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αφρικὴν. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἦτο γεωργός, ἔπειτα κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων, μετέπειτα Νοτάριος, ἐπιστάτης τοῦ Θησαυροῦ, καὶ τέλος Ἔπαρχος τοῦ Πραιτωρίου, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρακάλα, ἐψηφίσθη Αὐτοκράτωρ. Καταρχὰς ἐφαίνετο ὑπερασπιστὴς τοῦ δικαίου, ἕως ν' ἀπολαύσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, ἔπειτα ὅμως ἐφάνη ὅτι ἐπροσποιεῖτο πρότερον, διότι ἔπραττεν ὅλως ἐναντία· ἠγόρασεν ἀτιμοτάτην τὴν εἰρήνην τοῦ πολέμου μετὰ τοῦ Αρταβάνου Βασιλέως τῶν Περσῶν· ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ εὐταξίαν εἰς τὸ στρατιωτικόν του, πλὴν τὰ τάγματα δυσαρεσημένα ἀπὸ τὸν κακόν του τρόπον, ἐκήρυξαν Αὐτοκράτορα τὸν Ηλιογάβαλον τὸ 218. Μ. Χ. αὐτὸς δὲ καταδιωκόμενος ἀπέρασεν εἰς τὴν Καππαδοκίαν ὑπὸ σχῆμα χωρικοῦ, ὅπου γνωσθεὶς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἀπεκεφαλίσθη.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΣ Αὐρήλιος, ἔνδοξος συγγραφεὺς Λατῖνος, καὶ εἷς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς αὐλῆς τοῦ Αυτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Νέου. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὸ τοῦ Κικέρωνος ἐνύπνιον τοῦ Σκηπίωνος, καὶ Κρονικῶν βιβλία 7, χρήσιμα διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Παλαιᾶς Ιστορίας, ἀμφότερα δὲ χαίρουν μεγάλην ὑπόληψιν.

ΜΑΚΧΕΡΣΩΝ Γιάκομος, ἀπὸ τὴν Σκωτίαν. Εγεννήθη τὸ 1738. καὶ ἀπέθανε τὸ 1796. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Αγγλίας, καὶ ἄλλα.

ΜΑΛΑΧΙΑΣ, ὁ ἔσχατος μεταξὺ τῶν 12 ἐλασσόνων Προφητῶν. Θέλουσιν ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ζαβουλών.

Εγεννήθη ἐν Σοφᾷ, ὅπου καὶ ἐτάφη. Λέγουσιν ὅτι ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνακαινήσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ, καθότι ἡ προρητείατου φαίνεται μετὰ τὴν ἀνακαίνησιν τοῦ Ναοῦ.

ΜΑΑΒΈΤΗΣ Βιργίλιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, μαθηματικὸς, Ἰατρὸς, καὶ Μουσικός. Απήντησε μεγάλην φήμην διὰ τὰ Συγγράμματά του· ἐξάλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ τετάρτου Βασιλέως τῆς Ἱσπανίας εἰς διαφόρους πρεσβείας. Απέθανεν εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1654.

ΜΑΛΈΓΒΗΣ Φραγγίσκος, ἔνδοξος Ποιητὴς Γάλλος. Εξάθη ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ποιητὰς, καὶ τὸν ὀνομάζουν Πατέρα τῆς Γαλλικῆς ποιητικῆς. Εἶχεν ἐλάττωμα νὰ πτύῃ πολ. λάκις διά νὰ ἐκφωνήσῃ μίαν ᾠδὴν· τὰ ποιήματά του συνίσανται εἰς παραφράσεις τῶν Ψαλμῶν τοῦ Δαυΐδ, εἰς ᾠδὰς, εἰς ἐπιγράμματα, ὅλα κάλλιςα. Απέθανε τὸ 1556.

ΜΑΛΑΣΠΊΝΗΣ, Ἱστορικὸς τοῦ ιγ' αἰῶνος. Εγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς Φλωρεντίας, κλασικὸν σύγγραμμα μὲ φήμην.

ΜΑΛΙΑΒΈΚΗΣ Ἀντώνιος. Εγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, κάλλιστος φιλόσοφος· ἀπέθανεν τὸ 1714. καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ δημόσιον τὴν Βιβλιοθήκην του, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομά του.

ΜΑΛΠΊΓΓΗΣ Μαρκέλλος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν· ἐγεννήθη τὸ 1628. Η. Χ. ἐχρημάτησεν ἔνδοξος ἀνατόμος καὶ βοτανικός, ἔκαμε διαφόρους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν ἀνατομίαν, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν σπλῆνα· τὸ σύγγραμμά του περὶ τοῦ Σκώληκος τοῦ Μεταξίου θεωρεῖται ἓν ἀπὸ τὰ ἄξια λόγου. Οὗτος δυνάμει τῶν ἀξιολόγων του μικροσκοπίων παρετήρησε καὶ ἐξηκρίβωσε τὴν κατασκευὴν τῶν σπλάγχνων, τὰς ἀδένας καὶ τάς τούτων ἐκκρίσεις. Ενησχολήθη δὲ εἰς αὐτὰ μὲ τόσον ἔνθερμον ζῆλον, ὥσε διέφθειρε τὴν ὑγείαν του, καὶ συνέτεμε τὴν ζωήν του. Απέθανε δὲ τὸ 1694. εἰς τὴν Ῥώμην.

ΜΆΛΧΟΣ, ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν τῆς Συρίας· ἔζη τὸ 491. Μ. Χ. Εχρημάτησε σοφιστὴς εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν μὲ φήμην τῆς ῥητορείας του μεγάλην, κατὰ τὸν Φώτιον. Ητον χριστιανός, συνέγραψεν Ἱστορίαν ἀπὸ τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ Λέοντος, ἕως εἰς τὸν θάνατον Ἰουλίου, περὶ τὸ 480. ὁ Φώτιος τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως διὰ τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον σώζονται μόνον δύω ἐκλογαί.

ΜΆΜΕΡΚΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, ὅς τις ἑνωθεὶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων, ἐναντίον τοῦ Τιμολέοντος, καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

ΜΑΜΟΎΝ περίφημος Καλίφης τῶν Τατάρων. Εζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα, Μ. Χ. διὰ προσαγῆς τούτου κατεμετρήθη ἐν τῇ Ἐρήμῳ Σαντζιάρ, μία μοῖρα τοῦ Μεσημβρινοῦ.

ΜΑΜΜΆΑ, ἡ Μήτηρ τοῦ Αυτοκράτορος Αλεξάνδρου Σεβήρου. Ηρόδ.

ΜΆΝΑΙΧΜΟΣ, Αλωπεκοννήσιος, φι-

λόσοφος Πλατωνικός. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας, καὶ εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ Πλάτωνος βιβλία τρία.

ΜΑΝΑΙΧΜΟΣ Σικιώνιος, υἱὸς Αλκιβίου, ἢ Αλκιβιάδου, ἱστορικὸς ἔνδοξος. Εγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΜΑΝΑΣΣΗΣ, ἦτον υἱὸς τοῦ Εζεκίου, καὶ διάδοχος τοῦ βασιλείου τοῦ Ιούδα· ἐβασίλευσε τὸ 695. Π. Χ. Επαιδεύθη ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀσέβειάν του, παραδοθεὶς αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μεροδὰχ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, ὕστερον ἀπὸ δέκα χρόνους ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν θρόνον του, παρέτεινε τὴν βασιλείαν του ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν βασιλέων Ιούδα· εὑρίσκεται μία προσευχὴ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Μανασσῆ. Ο συγγραφεὺς ἔλαβε τὴν ὕλην εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς δευτέρας τῶν παραλειπομένων.

ΜΑΝΔΑΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Ασυάγους, βασιλέως τῆς Μηδίας, καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου, ἡγεμόνος τῆς Περσίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέγαν Κῦρον.

ΜΑΝΔΕΒΙΛΛΗΣ-ΙΩΝ, Ιππεὺς Αγγλος, περιφημότατος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἀπεδήμησεν ἀπὸ τῆς πατρίδος του, ἐπιθυμῶν νὰ ἰδῇ τόπους ξένους, καὶ τὰ ἀξιόλογα τῆς Ασίας. Εγινε πρῶτον ὑπομίσθιος τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Σουλτάνου, ἔπειτα τοῦ ἐν Καθάϊ-Χάνῃ, ὅτε αὐτὸς ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ Μανσούου. Απέθανε δὲ τῷ 1371. ἐν τῇ παρὰ τῷ ποταμῷ Μάας-Λυττίχῃ. Τὴν περιήγησιν αὐτοῦ συνέταξε, καθὼς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἐκ παλαιῶν χρονικῶν καὶ μυθιστοριῶν τῶν σαυροφόρων. Εζη δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος.

ΜΑΝΔΡΑΒΟΥΛΟΣ, Σάμιός τις, ὅστις λέγεται, ὅτι εὑρὼν ποτὲ ἕνα θησαυρὸν ἀφιέρωσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ηρας, τὸν μὲν πρῶτον χρόνον ἓν χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δεύτερον ἓν ἀργυροῦν, καὶ τὸν τρίτον ἓν χαλκοῦν, ἀφοῦ καὶ παροιμία ἐπὶ Μανδραβούλου τὸ πρᾶγμα. Λουκ.

ΜΑΝΔΡΟΚΛΕΗΣ, τέκτων Σάμιος ὁ κατασκευάσας τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ελλησπόντου, ὅτε διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ελλάδα.

ΜΑΝΕΘΗΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀνὴρ σοφός, ἐγνώριζε καλὰ τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον, τὴν Εβραϊκὴν, Λατινικὴν, καὶ Χαλδαϊκὴν. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Πισοΐας, τὴν ζωὴν τοῦ Δάντε Πετράρχου, καὶ ἄλλα διάφορα. Απέθανε τὸ 1459.

ΜΑΝΕΘΩΝ, περίφημος φιλόσοφος, καὶ ἱστορικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Διόσπολιν, πόλιν τῆς Αἰγύπτου. Ηνθει τὸ 260. Π. Χ. ἐζήθη ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ηλιούπολιν. Ηκμαζεν εἰς τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου μετὰ τὸν Βηρωσσόν. Συνέγραψεν οὗτος ἓν Αἰγυπτιακὸν Χρονικὸν εἰς τρία βιβλία, τῶν ὁποίων σώζονται λείψανα τινὰ Αποτελεσματικὰ, ἤτοι περὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀστέρων, ἐκδ. μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως.

ΜΑΝΕΡΩΣ, υἱὸς μονογενὴς τοῦ πρώ-

του καὶ ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων, ὅσις ἀποθανὼν ἀώρως ἐθρηνήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διὸ καὶ ἐπεκράτησεν ἐν Αἰγύπτῳ θρηνητικὸν ᾆσμα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Ηρόδοτον ἦτο τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ἕλλησι Λίνον λεγόμενον. Ηρόδοτος.

ΜΑΝΛΙΟΣ, Καπιτολῖνος, περίφημος Ρωμάνος. Οταν οἱ Γάλλοι ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Βρέννου καύσαντες τὴν Ρώμην ἐπροσπαθοῦσαν νὰ κυριεύσωσι τὸ Καπιτόλιον, (παλαιὰ οἰκοδομὴ τοῦτο, καὶ ναὸς εἰς τὴν Ρώμην.) Ἐφάνη ὁ πρῶτος, ὅσις τοὺς ἐμπόδισε· καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβεν αὐτὸ τὸ ἐπίθετον Καπιτολῖνος καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς πολιτείας· ἔπειτα διὰ πολιτικὰς ὑποψίας κατεδικάσθη, καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς ἕνα κρημνόν, καὶ οὕτω ἔλαβε τὸ τέλος τὸ 384.

ΜΑΝΛΙΟΣ Τορκιάτος, πολλὰ εὐφυὴς ἀλλ' ἄμοιρος εὐγλωττίας. Ο πατήρ του τὸν εἶχε σείλει εἰς τὴν ἐξορίαν ἀδίκως· ὁ Δήμαρχος Μάρκος, Πομπούνιος ἐπειδὴ τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ ἀπολογηθῇ περὶ αὐτῆς τῆς ἀδίκου καταδίκης τοῦ υἱοῦ του, ὁ υἱὸς μὴ ἀνεχόμενος νὰ καταδιώκεται ὁ πατήρ του, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Δήμαρχον μὲ τὴν σπάθην καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα του. τότε ὁ Δήμαρχος βλέπων τὸ μέγα σέβας τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐχειροτόνησε χιλίαρχον. Οταν οἱ Γάλλοι ἐκινήθησαν εἰς πόλεμον, εἷς ἐξ αὐτῶν ἐλθὼν εἰς τὸ μέσον ἐζήτει τὸν ἀνδρειότερον εἰς μονομαχίαν, τὸ ὁποῖον δεχόμενος εὐχαρίστως ὁ Μάνλιος καὶ μονομαχήσας τὸν ἐθανάτωσε, καὶ λαβὼν τὸν χρεπτὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ νεκροῦ Γάλλου τὸν ἐφόρεσε, καὶ ἔκτοτε ὠνομάσθη Τορκιάτος ἢ χρεπτοφόρος καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενοι, πρὸς μνήμην τῆς λαφυραγωγίας τοῦ χολισμοῦ· καθότι Τόρκυς ὀνομάζεται ὁ χρεπτὸς παρὰ τοῖς Ρωμαίοις· καὶ τότε μὲν οὕτως ἔφυγον οἱ ἐχθροί. Επειτα ἔγινε καὶ Δικτάτωρ, καὶ ἔπειτα Υπατος τὸ 340. Π. Χ. εἰς τὸν πόλεμον τῶν Λατίνων· ὀργισθεὶς δὲ κατὰ τοῦ υἱοῦ του, διότι ἐμονομάχησε παρ' ἀδείας τοῦ πατρὸς τὸν ἐθανάτωσε.

ΜΑΝΟΖΗΣ Ιωάννης, ἐπειτήδειος ζωγράφος, Ιταλός. Ο μεγαλοπρεπὴς Λορέντσος τῷ ἔδωκε τὸ παλάτιόν του νὰ τὸ χολίσῃ κατὰ τὴν θέλησίν του, καὶ τὸν ἐφιλοδώρησε μεγαλοπρεπῶς. Απέθανε τὸ 1636.

ΜΑΝΟΥΖΙΟΣ Παῦλος, ἔνδοξος τυπογράφος, καὶ καλὸς γραμματικὸς, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Εξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ τῶν Κωμικῶν Ρωμάνων, καὶ περὶ τῶν νόμων τῆς Γερουσίας. Απέθανε τὸ 1574.

ΜΑΝΟΥΗΛ Φιλῆς ὁ Εφέσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου τοῦ Νέου. Συνέγραψε περὶ ζώων ἰδιότητος, περὶ Ναυτηλίας καὶ ἕτερα. Ἔζη τὸ 1300. Μ. Χ.

ΜΑΝΟΥΗΛ Μοσχόπουλος, ἀπὸ τὴν Κρήτην. Ἔγραψε σχόλια εἰς τὰ δύω πρῶτα βιβλία τῆς Ιλιάδος, εἰς τὸν Ησίοδον, καὶ εἰς τὰ Ηρωϊκὰ τοῦ Φιλοστράτου, καθὼς καὶ διάφορα γραμματικὰ συγγράμματα, τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἐπιγράφεται Ερωτήματα.

ΜΑΝΟΥΗΛ Παλαιολόγος, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τὸ 1391. ἕως τὸ 1425. Ἐγραψε πρὸς τὸν τρίτον υἱόν του Ἰωάννην ὑποθήκας βασιλικῆς ἀγωγῆς εἰς ἑκατὸν κεφάλαια· ἦτον εἰς ἄκρον φιλολόγος, ἄφησε διάφορα Θεολογικά, καὶ Ηθικὰ συγγράμματα, ὁ κατάλογος τῶν ὁποίων εὑρίσκεται εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΜΑΝΟΥΗΛ Χρυσολορᾶς Βυζάντιος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, οἵτινες καταλιπόντες τὴν δουλωθεῖσαν πατρίδα των κατέφυγον εἰς τὴν Ιταλίαν.

ΜΑΝΟΥΗΛ Βρυέννιος. Ἐγραψε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιδ'. αἰῶνος ἁρμονικὰ, ἢ περὶ μουσικῆς. Ἔζη τὸ 1320. Μ. Χ.

ΜΑΝΤΕΝΙΑΣ Ανδρέας, Ιταλὸς, κάλλιστος ζωγράφος, καὶ γλύπτης· τὸ περιφημότερον ποίημά του εἶναι ὁ Τρισύφος τοῦ Καίσαρος. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Μάντοβαν τὸ 1517.

ΜΑΝΤΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Αρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μαντίνειαν. Απολδρ.

ΜΑΝΦΡΕΔΗΣ, υἱὸς φυσικὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Φιδερίκου τοῦ 6'. ὅστις ἐφαρμάκωσε τὸν Κουράδον υἱὸν νόμιμον τοῦ ἰδίου Αὐτοκράτορος, καὶ ἔγινεν ἐπίτροπος τοῦ Κουραδίου υἱοῦ τοῦ Κουράδου· μὲ τὸ μέσον αὐτῆς τῆς ἐπιτροπῆς ὁ Μανφρέδης ἐκυρίευσε τὴν Σικελίαν καὶ τὴν Νεάπολιν, ἀλλ' ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Κάρλον Γάλλον τὸ 1266. πλησίον τοῦ Βενεβέντο τῆς Ιταλίας, ὅπου καὶ ἐφονεύθη.

ΜΑΝΦΡΕΔΗΣ Εὐσάθιος, Ιταλός, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, ἐχρημάτισε Προφέσωρ τῆς Μαθηματικῆς εἰς τὴν Ακαδημίαν τῆς πατρίδος του. Ἦτον περίφημος Αστρονόμος, Αρχιτέκτων, καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς καλητέρους Ποιητὰς τῆς Ιταλίας, ἐξέδωκε καὶ συγγράμματα τῆς Μαθηματικῆς, καὶ Ποιητικῆς.

ΜΑΞΕΝΤΙΟΣ, Μάρκος, Αὐρήλιος Βαλέριος, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ τοῦ Ερκουλίου, καὶ Γαμβρὸς Μαξιμιανοῦ τοῦ Γαλλερίου. Εἶχε κάμει ὁ Πατήρ του παραίτησιν εἰς αὐτὸν, τὸ 306. Π. Χ. ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἐβίασε τὸν Σεβῆρον νὰ κατακλεισθῇ εἰς τὴν Ραβέννην, Πόλιν τῆς Ιταλίας, καὶ τὸν ἐφόνευσε παρὰ τὰς ὑποσχέσεις του, ἀνέλαβε πάλιν ὁ Πατὴρ τὸ ἀκῆπτρον· ἐκ τούτου ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ ὁ Μαξιμιανὸς Γαλλέριος, καὶ νικηθεὶς ἔφυγε, καὶ οὕτως ἠλευθερώθη ἡ Ιταλία ἀπὸ τὰς διχονοίας πατρὸς, καὶ υἱοῦ. Καταφυγὼν δὲ ὁ Μαξιμιανὸς ὁ Ερκούλιος εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐφονεύθη ἐκεῖ· ἔπειτα ὁ Μαξέντιος ἐκυρίευσε τὴν Αφρικὴν, ἐδίωκε πανταχόθεν τοὺς Χριστιανούς, ἐκήρυξε πόλεμον ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ θέλων νὰ περάσῃ τὴν Γέφυραν τοῦ Τιβέριως Ποταμοῦ, ἐχαλάσθη ἡ γέφυρα καὶ ἐπνίγη εἰς τὸν Ποταμόν. Οὗτος ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτον κακότροπος, καὶ ἀγύμναστος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ ἀμαθέστατος, καταγινόμενος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀσωτείας· ἀτίμαζε τὰς γυναῖκας τῶν πολιτῶν· ἐθανάτωνε ἀδίκως τοὺς Γερουσιαστὰς διαμοι-

ράζων τὰ πλούτη των εἰς τοὺς στρατιώτας διὰ νὰ τὸν ἀγαπῶσι εἰς τὰς καταχρήσεις του· ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τοὺς στρατιώτας, νὰ κατακόψωσι τοὺς πολίτας· καὶ ἐν γένει ἔπραξε μεγάλα κακὰ, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ρώμην, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἰταλίας. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του συνέβη καὶ μεγάλη ἔλλειψις τροφῆς.

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ Ερκούλιος, Μάρκος Αὐρήλιος Βαρέλιος· Ἐγεννήθη πλησίον εἰς τὸ Σίρμιον, Πόλιν περίφημον εἰς τὴν Σλαβωνίαν, τὸ 250· Μ. Χ. ἀπὸ ποταπὴν οἰκογένειαν· ἐσάθη στρατιώτης τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὅστις τὸ 286. τὸν ἔκαμε συγκοινωνόν του καὶ τῷ ἔδωκε μέρος τῆς βασιλείας του, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Βαρβάρων καὶ τοὺς ἐνίκησε· ἔπειτα κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Γαμβρόν του, ὅστις εἶχε τὴν θυγατέρα του, τὴν ὁποίαν ἠνάγκασε νὰ παραδώσῃ τὸν ἄνδρα της ἀφοῦ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ Παλατίου της τὴν ἐπομένην νύκτα, ἀλλ' αὐτὴ εἰδοποίησε τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις διώρισεν Εὐνοῦχον νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν κλίνην του· ὁ Μαξιμιανὸς ἐλθὼν διὰ νυκτὸς φονεύει τὸν Εὐνοῦχον νομίζων αὐτὸν Κωνσταντῖνον, καὶ οὕτω συλληφθεὶς ἐθανατώθη. Ητον στρατηγὸς ἀξιώτατος, ἀλλὰ ἀπάνθρωπος, καὶ αὐτόχρημα κακία.

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ Γαλλέριος Βαλέριος, ἐγεννήθη πλησίον τῆς Σαρδικῆς ἀπὸ πτωχικὸν γένος. Εἰς τὴν νεότητά του, ἐφύλαττε ζῶα, ἔπειτα ἔγινε στρατιώτης· ὁ Διοκλητιανὸς τὸν ὠνόμασε Καίσαρα εἰς τὸ Ανατολικὸν μέρος τὸ 292. Μ. Χ. καὶ τῷ ἔδωκε τὴν κόρην του Βαλερίαν εἰς γυναῖκα. Οὗτος ἐπολέμησε τοὺς Γότθους, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπολέμησε καὶ τὸν Νέρωνα τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, καὶ ἐνικήθη τὸ 297. ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὸν Διοκλητιανὸν νὰ λάβῃ ἑτέραν δύναμιν, ἀλλὰ ὑπέπεσεν εἰς ὀργήν, ὅθεν ἐπισραφεὶς ὕστερον, ἐπολέμησεν ἐκ δευτέρου, καὶ κατέκοψε τοὺς Πέρσας, ἐκυρίευσε τὸ στρατόπεδον, τοὺς θησαυροὺς, τὰς γυναῖκας, καὶ τὰ παιδία των· ἐκηρύχθη Αὔγουστος, καὶ διοικοῦσε, καθὼς ὁ Νέρων· ὅστις τῶν ὑπηκόων του δὲν ἐπλήρονε τὸν ὑπέρμετρον φόρον του, ἐτιμωρεῖτο σκληρῶς, ἐβίαζε τὸν καθένα νὰ δίδῃ λογαριασμὸν τῆς καταστάσεώς του, καὶ ὅσους ὑποπτεύετο ὅτι δὲν ἐμαρτύρουν τὴν ἀλήθειαν, ἄλλους ἔκαιεν, ἄλλους ἐσταύρωνε, καὶ ἄλλους ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν. Οθεν οἱ Ρωμαῖοι διὰ ταῦτα ἐκήρυξαν Αὐτοκράτορα τὸν Μαξέντιον, ὅστις τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ιταλίαν, τὸ 303. φεύγων ἐκυριεύθη ἀπὸ ἕν πάθος ἑλκώδες εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Εἶχε τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ἕλεμμα ἄγριον, καθὼς καὶ τὴν ψυχήν· ἀπέθανε τὸ 311.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ Γαλλέριος Βαλέριος, ποιμήν. Εγεννήθη εἰς τὴν Ιλλυρίαν· ἦτον ἀνεψιὸς τοῦ Μαξιμιανοῦ Γαλλερίου, ἔλαβε τὸ ὄνομα Καίσαρ ἀπὸ τὸν Διοκλητιανὸν τὸ 305. καὶ τὸ Αὔγουστος μετὰ τρεῖς χρόνους. Ητον ἄνθρωπος κακοήθης· ἐκινήθη κατὰ τῆς Αρμενίας,

διότι ἦσαν χριστιανοί. Τὸ 312, ἐφθόνησε τὸν Λικίνιον, καὶ ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸς ἐνικήθη μεταξὺ Ηρακλείας καὶ Ανδριανουπόλεως, τὸ 313. καὶ φεύγων ἐκεῖθεν, ἐφόνευσε πλῆθος Ιερέων ἐθνικῶν· καὶ πάλιν καταδιωκόμενος διαίως, ἠσθένησε καὶ ἀπέθανε. Επὶ τῆς βασιλείας του τὰ προτερήματά του ἦσαν ἡ μέθη καὶ ἡ κακία.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ, Γάϊος Ιούλιος Βέρος. Εγεννήθη τὸ 173. Μ. Χ. εἰς χωρίον τῆς Θρᾴκης· ἦτον υἱὸς χωρικοῦ τινος Γότθου, πυιμὴν προβάτων, ἔγινε στρατιώτης, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Αλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, πρῶτος αὐτὸς ἀναγορευθεὶς μὲ μόνην τὴν ψῆφον τῆς στρατιᾶς, χωρὶς νὰ τὸν ψηφίσῃ καὶ ἡ Σύγκλητος, μήτε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν Γερουσίαν ὡς μέλος. Εγινε διάδοχος τὸ 235. ἦτον στρατηγὸς καλὸς, ἀλλ' Αὐτοκράτωρ ἀναξιώτατος· ἔπραξε πολλὰ κακὰ, καὶ ἐφόνευσεν ὑπὲρ τὰς 4000. ἀνδρῶν, προφασιζόμενος ὅτι ἦσαν κατ' αὐτοῦ συνωμόται· ἀπὸ τὰς μεγάλας του κακίας τὸν ὠνόμασαν Κύκλωπα καὶ Φάλαριν· ἐθυσίαζεν ἀσπλάγχνως τοὺς χριστιανούς· ἡ θηριωδία του ἦτον ἀνυπέρβλητος· ἀναφέρεται εἰς τὴν Ιστορίαν ὡς Γίγας. Η σωματική του δύναμις ἦτον παράδοξος, μόνος ἠμπόρει νὰ κινήσῃ μίαν ἅμαξαν φορτωμένην· ἔτριβε τοὺς λίθους μεταξὺ τῶν δακτύλων του εἰς λεπτὰ, καὶ ἔσχιζε τὸ δένδρον μὲ τὰς χεῖράς του. Κινήσας δὲ πόλεμον κατὰ τῶν Γερμανῶν, καὶ νικήσας αὐτοὺς μετὰ μεγάλης εὐτυχίας, ἀνηγορεύθη Ιμπεράτωρ· τὸ ὁποῖον εἶναι νῦν τῶν Βασιλέων ὄνομα, πρότερον ὅμως ἐδίδετο εἰς τοὺς ἀρίστους στρατηγούς· Μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του εἰς τὴν Ιταλίαν, ἐν τῇ πόλει Ακυληΐᾳ· τὸ 238. εἰς ἡλικίαν 65. χρόνων. Εφονεύθη δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ υἱός του πολλὰ νέος ὤν, συμβασιλεύσας μετὰ τοῦ πατρός του τρία ἔτη καὶ ὀλίγας ἡμέρας.

ΜΑΞΙΜΟΣ ὁ Πλανούδης, μοναχός. Εζη τὸ 1353. Μ. Χ. εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἷς ἀπὸ τοὺς πεπαιδευμένους τοῦ αἰῶνός του, τὸν ὁποῖον Ανδρόνικος ὁ Παλαιολόγος ἔστειλε πρέσβυν εἰς τὴν Βενετίαν, νὰ φιλιώσῃ αὐτοὺς μετὰ τῶν Γραικῶν· τὸ 1327. ἐπέστρεψε καὶ ἔζησεν ἕως τὸ 1353. Συνέγραψε διάφορα, καὶ μεταφράσεις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ. Εξεδόθησαν κεφάλαια τέσσαρα Α΄ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Αγίου Πνεύματος. Β εἰς τοὺς ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον. Γ΄ Λόγος εἰς τὴν Θεόσωμον ταφὴν τοῦ Σωτῆρος. Δ΄ Επιγραφαὶ ἐγκωμιαστικαὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Αγίου Ανδρέου. Ε΄ Βίος Αἰσώπου. ς΄ Σύναξις-Ανθολογίας, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΜΑΞΙΜΟΣ ὁ Βυζάντιος, φιλόσοφος, ἔζη τὸ 363. Εχρημάτησε διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ, ὅστις εἶναι ἄλλος παρὰ τὸν Εφέσιον Μάξιμον, ὁ ὁποῖος ἐσάθη καὶ αὐτὸς διδάσκαλος τοῦ Ιουλιανοῦ. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του, σώζεται ἓν Αστρολογικὸν ποίημα, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΜΑΞΙΜΟΣ ἀπὸ τὴν Τύρον, σοφιστὴς,

καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αντωνίου καὶ Κομμόδου. Τὸ 180. Μ. Χ. ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἔγραψεν ἑπτὰ λόγους, ἢ διαλέξεις διαφόρων ὑποθέσεων· διέτριψε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Ελλάδα. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του, ἐπαινοῦνται διὰ τὴν Αττικὴν των εὐφράδειαν. Εξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1551. καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1744.

ΜΑΞΙΜΟΣ, ἐπονομαζόμενος Ομολογητὴς, Κωνσαντινουπολίτης· Κατ' ἀρχὰς ἐχρημάτισε μυστικὸς Γραμματεὺς Ηρακλείου τοῦ Αὐτοκράτορος· ἔπειτα ἄφησε τὴν Βασιλικὴν αὐλὴν, καὶ ἔγινε μοναχὸς, καὶ ἡγούμενος εἰς τὸ ἐν Χρυσουπόλει μοναστήριον τῆς Μονῆς· ἐκεῖθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Αφρικὴν, διὰ νά καταπολεμήσῃ τὴν αἵρεσιν τῶν μονοθελητῶν, ὅπου ἔπαθε καὶ πολλὰ παρὰ τῶν Αἱρετικῶν, καὶ ἐξωρίσθη εἰς διάφορα μέρη, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 662. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ὑπὲρ τὰ 50. βιβλία, Εκκλησιαστικὰ, ἀσκητικὰ, καὶ ἐπιστολαί· ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1675.

ΜΑΞΙΜΟΣ, ἀπὸ τὴν Ηπειρον, παιδαγωγὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ· δύω ὁμώνυμοι ἐχρημάτησαν παιδαγωγοὶ τοῦ Ιουλιανοῦ, ὁ εἷς ἀπὸ τὴν Ηπειρον καὶ ὁ ἕτερος ἀπὸ τὴν Εφεσον. Συνέγραψε ποίημα εἰς 610. στίχους ἐπιγραφόμενον περὶ Απαρχῶν, τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΜΑΡΑΘΗΣ, Γάλλος, κακόβουλος καὶ ῥαδιοῦργος πολιτικός. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀποσασίας τῶν Γάλλων ἐπεθύμει τὴν ἐξόντωσιν τοῦ λαοῦ, μόλον ὅτι εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐφαίνετο ὑποκρινόμενος, ὅτι ἐπαγρυπνεῖ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

ΜΑΡΑΘΗΣ Κάρλος, περίφημος ζωγράφος, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ζωηρότητα τοῦ σώματος· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1713.

ΜΑΡΑΛΔΗΣ, Γιάκομος, ἔνδοξος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος. Συνέγραψε διαφόρους ἐπιστολὰς, περὶ ἀστρονομίας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τὴν Ακαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν εἰς τὰ Παρίσια. Απέθανε τὸ 1729.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΑΝΘΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΑΒΙΑ ΓΡΙΒΑ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ

τοῦ Ἰατροῦ καὶ χειρούργου

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Η ΑΘΗΝΑ

1842

19179

Πρώτου Τόμου

Τὰ σημαντικώτερα τῶν Παρραμάτων.

Σελ.	Γραμ.	Ἱστορία.	Ἐσφαλ.	Διορθ.
16.	12.	Αὔλιος.	172.	1712
			590.	190.
63.	36.	Ἀχαΐος.	280.	490.
101.	24.	Δαντης.	Π.Χ.	Μ.Χ.
102.	25.	Δαρεῖος	Μ.Χ.	Π.Χ.
104.	8.	Δεμούλης	1189.	1789.
110.	25.	Διδώ.	Μ Χ.	Π.Χ.
110.	28.	Δίκτυς	1800,	1000.
114.	4.	Διονύσιος	Μ.Χ.	Π Χ.

Δευτέρου Τόμου

Σελ.	Γραμ.	Ἱστορία.	Ἐσφαλ.	Διορθ.
65.	6.	Νικόλαος	Μεσέρας	Μετέφρασε
87.	11.	Ὀρέστης	Αἴθου	Αἰγίσθου
105	31.	Θυέστατος	291.	261.
115	32	Πανάρετος	Ἀρκηλάου	Ἀρκεσιλάου
117	30	Πάολης	Κόρικαν	Κόρσικα
123	21	Πελασγὸς	Ἔνομα	ὄνομα
131	35		Βερσαίος	Περσαῖος
141	1	Πέτρος	θλέατον	θάνατον
145	6	Πέτρες	Συλλυριούς	Ἰλλυριούς
148	31		Πέτρος Μακεδὼν	Πιέρος Μακεδὼν
148	36		Πέτρος Βασιλεὺς	Πιέρος Βασιλεὺς
153	9	Πλάτων	Παρέδισεν	Παρέδιδεν
155	3		Πλουταρχος	Πλούταρχος
157	16	Πλωτῖνος	Κατεδαφανισμένην	Κατεδαρσμέ.

Σελ	Γραμ.	Ἱστορία.	Κεφαλ.	Διορθ.
162	13	Πυθαγόρας	μυηθῆ	μάθη
205	8	Σαμουὴλ	Πολίκα	Πολικὸν
223	4	Σήξτος	ὀνομάσθη	ὠνομάσθη
225	28	Σιγηβέρτος	τὰ Ἐκκλη.	τὸν Ἐκκλ.
240	26	Σουλειμάνος	1860	1760
257	10	Σκολάριος	Θεοῦ	Θεῖον
264	32	Ταζίλης	10000	100
273	7	Τιγράνης	Βρεταγίας	Ἀρμενίας

ΝΕΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Μ

ΜΑΡΑΝΑΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὴν Γένοβαν, περίφημος ἱστορικός. Συνέγραψε διαφόρους ἱστορίας.

ΜΑΡΑΦΙΣ ἕκτος βασιλεὺς τῆς Περσίας. Αἰσχύλ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ τῆς Λουσρίας, θυγάτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ τοῦ ά. Ἐγεννήθη τὸ 1480. ὑπανδρεύθη τὸν Φιλίβερτον Δοῦκα τῆς Σαβοΐας, μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐτεκνοποίησε. Ἐχάθη διοικήτρια εἰς τοὺς χαμηλοὺς λεγομένους τόπους, εἰς τὸ Βέλγιον· εἶχεν ἁρραβωνισθῇ ἄλλους δύω ἄνδρας, ἀλλὰ δὲν τοὺς ὑπανδρεύθη. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Μελλινίαν, πόλιν τοῦ Βελγίου τὸ 1350. διέταξε δὲ νὰ ἐπιγράψωσι τὸ ἑπόμενον εἰς τὸν τάφον της· « ἐνταῦθα κεῖται ἡ ὡραία Μαργαρίτα, ἥτις ἔλαβε τρεῖς ἄνδρας καὶ ἀπέθανε παρθένος ».

ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Γωβρίου, καὶ Γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ὅταν ὁ Ξέρξης ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ καταπολεμηθεὶς ἐπέστρεψεν ἄπρακτος, ἀφῆκε τὸν Μαρδόνιον ἀρχιστράτηγον γενικὸν κατ' αἴτησίν του 300000. χιλ. βαρβάρων νὰ κατωρθώσῃ, ὅτι αὐτὸς δὲν ἠδυνήθη, ὅσις τὸν ἑπόμενον χρόνον συγκροτήσας μάχην εἰς τὰς Πλαταιὰς ἠφάνισεν ἐξ ὁλοκλήρου ὅλα του τὰ στρατεύματα, καὶ αὐτὸς ἔπεσε νεκρός. Ηρόδ.

ΜΑΡΔΟΝΤΗΣ, ἡγεμὼν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. Ηρόδ.

ΜΑΡΙΑ αἰχμάλωτος Κόπτισσα, ἐχαρίσθη εἰς τὸν Μωάμεθ, ὅστις τὴν ἠγάπα μὲ ὑπερβολήν. Μετ' αὐτῆς ἐγέννησε παιδίον, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε Ἰπραΐμ, δηλ. Ἀβραάμ· περὶ αὐτῆς ἀναφέρει τὸ 66. κεφάλαιον τοῦ Κορανίου. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Μεδίναν τῆς Ἀραβικῆς.

ΜΑΡΙΑ ἡ Παρθένος, ἡ εὐλογημένη μήτηρ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐκ θείου Πνεύματος, ἥτις διὰ τὸν εὐχαριστήριον ὕμνον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἱερὸς Λουκᾶς ἐν γραφίδι ἐξέδοτο οἱ πρώτοι τῶν Ἱερῶν συγγραφέων τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἀποδίδουσι τινὲς εἰς αὐτὴν καὶ ἄλλα συγγράμματα, ἀλλ' ἐξελέγχονται κοινῶς Ψευδεπίγραφα· εὑρίσκονται δὲ μόνον ἐκδεδομένα ἐν τοῖς ὀρθοδοξογραφικοῖς τρεῖς ἐπιστολαὶ ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1555.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ, μία ἀπὸ τὰς πλέον ὡραίας καὶ ἐνδόξους Πριγγιπέσσας τοῦ αἰῶνός της. ἦτον ἀπὸ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν τῶν Λσμονέων. Ἐσάθη γυνὴ τοῦ μεγάλου Ἡρώδου· ὅσις τὴν ἐθανάτωσε συλλαβὼν ὑποψίαν ἀτιμίας.

ΜΑΡΙΝΗΣ Ἰωάννης, γνωσὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Καβαλιὲρ Μαρίνης. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1569. παιδιόθεν ἐδόθη εἰς τὴν ποιητικὴν, ἐσάθη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λουρίνου. Ὁ ποιητὴς Μουρτολᾶς ἀπὸ φθόνον τὸν ἐσατύρησε, ὁ Μαρίνης ἀπελογήθη, ἀλλ' ὁ Μουρτόλας ἔρριψε κατ' αὐτοῦ μίαν πιστόλαν διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ, ἡ διοίκησις διὰ τοῦτο τὸν ἐφυλάκωσε καὶ ἠλευθερώθη διὰ μέσου τοῦ Μαρίνου. Ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1625. Οὐδεὶς ὡς αὐτὸς κρίνεται τόσον ἀγχίνους καὶ γλυκὺς εἰς τὰ ποιήματά του, ἀλλὰ κατηγορεῖται ὡς μὴ ἀκριβὴς παρατηρητὴς τῶν κανόνων τῆς γλώσσης.

ΜΑΡΙΝΟΝΗΣ Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Οὔτηνον πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἀρχιτέκτων, καὶ ἀστρονόμος ἔνδοξος. Ἀπέθανε τὸ 1455, καὶ ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα.

ΜΑΡΙΝΟΣ Τύριος, περίφημος γεωγράφος, ἔζη τὸν δεύτερον αἰῶνα Μ. Χ. Συνέγραψε μόνον περὶ Γεωγραφίας· ἀλλὰ τὸ σύγγραμμά του τοῦτο δὲν σώζεται, μολονότι λέγουν ὅτι ἐχρημάτισεν ὡς βάσις εἰς τὸ τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου.

ΜΑΡΙΝΟΣ, μαθητὴς τοῦ Πρόκλου, ἀπὸ τὴν Παλαισίνην, ἔζη περὶ τὸ 485. Ἀφῆκε Προεισαγωγικὰ εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ Εὐκλείδους, ἔγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ διδασκάλου του,

ΜΑΡΙΟΣ, Μάρκος Αὐρήλιος, εἷς τῶν τυράννων καὶ οὗτος τῆς Γαλλίας εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Γαλλιήνου Αὐτοκράτορος. Κατ' ἀρχὰς ἦτο σιδηρουργὸς, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν πολεμικὴν, καὶ εἰς τοὺς χορούς, βαθμηδὸν δὲ καὶ εἰς τὰ ἀξιώματα, εὐδοκίμησε κατὰ τῶν Γερμανῶν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Μονάρχου Βικτωρίνου ἐκηρύχθη αὐτὸς βασιλεὺς, ἀλλὰ μόλις ἐβασίλευσε τρεῖς μόνας ἡμέρας καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ ἕνα του στρατιώτην. Εἶχε, λέγουν, τόσην δύναμιν εἰς τὰς χεῖρας, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ μὲ τὰς χεῖράς του τρέχουσαν ἅμαξαν.

ΜΑΡΙΟΣ Γάϊος, περίφημος στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων, ἐσάθη Ὑπατος ἑπτάκις μολονότι ἐγεννήθη ἀπὸ πενιχρὰν οἰκογένειαν. Εἰς τὴν νεότητά

του ἦτο γεωργὸς, ἔπειτα ἔγινε στρατιώτης ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος ἐπροβιβάσθη εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Ρώμης. Τὸ 107. Π. Χ. ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐνίκησε τὸν βασιλέα τῆς Νουμηδίας Ἰουγούρθα, καὶ τὸν βασιλέα τῆς Μαυριτανίας Βόκχον καὶ τοῦ, μὲν Βόκχου ἐλάτωσε τὰς δυνάμεις, τὸν δὲ Ἰουγούρθαν λαβὼν προδοθέντα παρὰ τοῦ Βόκχου, τὸν ἔσειλεν εἰς τὴν Ρώμην, διὰ τοῦ Σύλλου τοῦ θησαυροφύλακος, ἀνδρὸς ὄντος γενναίου· τὸν ὁποῖον ῥίψαντες οἱ Ρωμαῖοι εἰς τὰ δεσμὰ τὸν ἐφόνευσαν. Ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου ἐφόνευσε, λέγουσι 2000. χιλ. ἐχθρῶν αἰχμαλώτισεν 8000. χιλ. καὶ ἔλαβε δύω στρατιωτικὰς σημαίας τῶν ἐχθρῶν· πρὸς ἀνάμνησιν ὕψωσε μίαν πυραμίδα· αἱ χῆραι γυναῖκες τῶν φονευθέντων τὸν παρεκάλεσαν νὰ διατηρήσῃ καὶν τὴν τιμήν των, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐδέχθη τὴν παράκλησίν των, ὅθεν καὶ αὗται ἀπελπισθεῖσαι αὐτοχειρίσθησαν. Τὸ 108. ἀπέρασεν εἰς τὰς νήσους τῆς Δανιμαρκίας, ἐκεῖ ἐφόνευσε 1000. καὶ αἰχμαλώτισεν 6000. χιλ. Ἀπέθανε δὲ ἀπὸ πολυπραγμοσύνην.

ΜΑΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μαρίου Γαΐου, εἶχε τὸν ἴδιον χαρακτῆρα τοῦ πατρός. Ἀφοῦ ἤρπασε τὴν Ὑπατείαν, ἐκολιόρκει τὴν Γερουσίαν, ἐπειδὴ ἐναντιεῖτο εἰς τὰς κακάς του ἐπιχειρήσεις. Οὗτος συμφωνήσας μετὰ τοῦ Κίννα, ἔπραξε πολλὰ πράγματα εἰς τὴν πόλιν· ἐφόνευσε πολλοὺς τῶν συγκλητικῶν καὶ ἔκαμε πολλῶν τὴν περιουσίαν δημόσιον· κατεκρήμνισε τὴν οἰκίαν τοῦ Σύλλου Ὑπάτου τῶν Ρωμαίων· ἐφυγάδευσε τὴν σύζυγον αὐτοῦ καὶ τοὺς παῖδας· οἱ δὲ λοιποὶ τῆς συγκλήτου κατέφυγον πρὸς τὸν Σύλλαν, ζητοῦντες βοήθειαν παρ αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα, ὅσις ἐλθὼν καὶ συμπλακεὶς εἰς μάχην μετὰ τοῦ Μαρίου, ἐνίκησε φονεύσας 15. χιλιάδας, καὶ ἔτρεψε τὸν Μάριον εἰς φυγὴν, ὅστις φεύγων εἰς τὴν Πραίνεσον πόλιν τῆς Ἰταλίας καὶ φοβηθεὶς τοὺς διώκοντας ἐφονεύθη ἀπὸ ἀπελπισίαν του.

ΜΑΡΙΟΣ, ἢ Μάρκος Αἰμίλιος, ἀπὸ γένος λαμπρότατον τῶν Ρωμαίων. Ἐφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Δημοκρατίας, καὶ ἔγινε μέγας ποντίφιξ. εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἔλαβε τὴν στρατηγίαν κατετρόπωσεν ὅλους τοὺς ἐχθροὺς, καὶ τὸν ἴδιον ἀδελφόν του· ἐπειδὴ ὅμως ἐζήτει νὰ τρυγήσῃ μόνος τοὺς καρποὺς τῆς νίκης, ὁ Αὔγουστος τὸν ἐγύμνωσεν ἀπὸ ὅλα του τὰ ἀξιώματα, τὸ 36. Π. Χ. καὶ τὸν ἐξώρισεν εἰς μίαν μακρὰν Πόλιν τῆς Ἰταλίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΟΣ, σοφὸς Ἰσορικὸς τοῦ δ'. αἰῶνος Μ. Χ. Συνέγραψε τὴν Ἱσορίαν τῆς Ρώμης ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Νέρβα, ἕως εἰς τὸν θάνατον τοῦ Βαλέντη εἰς 31. βιβλία. τὰ πρῶτα 13. ἐχάθησαν.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ, ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Παμφυλλίας. Ἦτον Ἰατρὸς εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ, καὶ Μ. Ἀντωνίου· συνέγραψεν ἓν ποίημα τῆς Ἰατρικῆς εἰς 42. βιβλία. ἐξ αὐ-

τῶν ἀπεσώθη τὸ περὶ Ἰχθύων, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἑλληνολατινιστὶ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1594.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Μάρκος Κλαύδιος, ἀνεφάνη εἰς τοὺς ἐμφυλίους πολέμους καὶ ἔλαβε τὸ μέρος τοῦ Πομπηΐου ἐναντίον τοῦ Καίσαρος· ὁ δὲ Καῖσαρ τὸν ἐνίκησε καὶ τὸν ἐξώρισεν· ἔπειτα διὰ μεσιτείας τῆς Γερουσίας ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του. Περὶ αὐτοῦ ἔχει ὁ Κικέρων τὸν περίφημον λόγον μὲ ἐπιγραφὴν ὑπὲρ τοῦ Μαρκέλλου.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ἔνδοξος Ἰσπανός, τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος κατέθεσεν ἀποικίαν ἐπὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Κολόμβου ἀνακαλυφθεῖσαν νῆσον Μαργαρίταν.

ΜΑΡΚΕΤΗΣ, Αλέξανδρος Ιταλός, ἔνδοξος φιλόσοφος, μαθηματικὸς, καὶ ποιητής. Απέθανε τὸ 1714.

ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ, Ηρακλεώτης, Γεωγράφος, ἔζη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πέμπου αἰῶνος. Συνέγραψε περίπλουν τῆς ἐξωτερικῆς θαλάσσης, ἤτοι περὶ Ινδικοῦ Ωκεανοῦ τὸν ὁποῖον ἐρανίσατο ἀπὸ τῶν γεωγραφικῶν τοῦ Μενίππου, εἰς βιβλία 24. ἔγγραψε καὶ ἐπιτομὴν τῆς γεωγραφίας τοῦ Αρνεμιδώρου, ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται μόνον ὁ Περίπλους.

ΜΑΡΚΙΟΣ, Κάϊος Ὑπατος τῶν Ρωμαίων, νικητὴς τῶν Πριβερνάτων, Τόσκων, καὶ Φαλίσκων· ἐχάθη ὁ πρῶτος Δικτάτωρ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Δήμου τὸ 354. Π. Χ.

ΜΑΡΚΟΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Σκιάρανι ἔνδοξος στρατιώτης, ὅστις ἐτόλμησε καὶ ὠνομάσθη Βασιλεὺς εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ συνάξας ἀποσάτας τινὰς ἀπέρασεν εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Ρώμης καὶ περιεφέρετο σχεδὸν ἕνα χρόνον. Ὁ νέος Πάπας Σόξος ὁ Ετὸν κατεδίωξε καὶ συλλαβὼν τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον διὰ τοῦ τορχοῦ ζωντανὸν τὸ 1585.

ΜΑΡΚΟΒΟΤΣΑΡΗΣ, Ἕλλην περιβόητος Αρχιστράτηγος, ἐπὶ τῆς Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως τῆς συμβάσης κατὰ τὸ 1821. ἐναντίον τῶν Οθωμανῶν· ἀνὴρ ἀνδρεῖος καὶ πολεμιστὴς περίφημος. Παρευρέθη εἰς διαφόρους μάχας καὶ ἐπολέμησε μὲ μεγάλην γενναιοψυχίαν. Τὴν 8. Αὐγούστου 1823. ἐλθὼν εἰς ἀμηχανίαν διὰ τὰ ἀπειράριθμα ἐχθρικὰ στρατεύματα, ἀπηλπισμένος ὥρμησε κατ' αὐτῶν, ὡς ἄλλος Λεωνίδας καὶ νικητὴς ἔπεσεν εἰς τὸ παιδίον τῆς μάχης διὰ τὴν φίλην πατρίδα του, νεκρός. Ο θάνατος τούτου τοῦ Ηρωος ἐπροξένησε μεγάλην λύπην εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐθρηνήθη παρὰ πάντων.

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ Κεφαληνιεύς τις εὐγενής. Ἔζη τὸ 1395. Μ. Χ. Οὗτος διὰ προτοπῆς τοῦ Πάππα Γρηγορίου τοῦ δεκάτου, ἤρχισε τὰς ἑαυτοῦ περιηγήσεις, περιελθὼν τὸ πλεῖον μέρος τῆς Ασίας, πάσαν τὴν Κίναν, καὶ τὰς ἀνατολικὰς Ινδίας μετὰ τῆς Πεγγάλης. Οἱ νεώτεροι περιηγηταὶ ἐπεκύρωσαν τινὰς τῶν ἀνακαλύψεων αὐτοῦ· πολλαὶ ὅμως ὑπάρχουσι μέχρι τοῦ νῦν ἀμφίβολοι. Αλλ

ἐὰν ἀποβλέψωμεν τὸν καιρὸν, καθ' ὃν αὐτὸς περιηγεῖτο τὴν ἀνατολικὴν Ἀσίαν, καὶ τὰς συμβάσας ἐκεῖ μεγάλας καταστροφὰς, ἕως περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, καὶ πρὸς τούτοις ἐὰν συλλογισθῶμεν τὰς γεγενημένας συγχνὰς μετωνομασίας τῶν ἐκεῖ τόπων καὶ πολεων, καὶ προσέτι τὰς μέχρι τοῦ νῦν σκοτεινὰς ἡμῶν γνώσεις περὶ τῆς ἐνδωτέρας Ἀσίας, τότε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν εὐλόγως, ὅτι ὁ Μαρκόπουλος ἔγραφε τὴν κατ ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀληθῆ κατάσασιν τῶν πραγμάτων.

ΜΑΡΚΟΣ ὁ δεύτερος Εὐαγγελιστὴς, Ἰουδαῖος τὸ γένος, ἐγεννήθη ὡς λέγουσι εἰς τὴν Κυρήνην, ἔζη τὸ 60. Μ. Χ. Η Ἱστορία του ἀμφιβάλλεται, ἂν ἦναι ὁ ἴδιος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι ἦτον υἱὸς τῆς Μαρίας εἰς τῆς ὁποίας τὸν οἶκον συνήρχοντο οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καθὼς εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρεται, ὅστις καὶ Ἰωάννης καὶ Μάρκος καλεῖται, ἀνεψιὸς δὲ τοῦ Βαρνάβα, ὅτι ἠκολούθησεν ἀρκετὸν καιρὸν τὸν Παῦλον καὶ ἔπειτα προσεκολλήθη εἰς τὸν Πέτρον, διὰ τοῦτο καὶ οὗτος τὸν ὀνομάζει υἱόν του, διατρίβων δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ὁμοῦ μὲ τὸν Πέτρον συνέγραψε τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον Ἑλληνιστὶ, τὸ ὁποῖον ὁ Πέτρος παρήγγειλε νὰ ἀναγινώσκηται ἐπ' ἐκκλησίας. Διηγεῖται δὲ προσέτι καὶ ὅσα ὁ Ματθαῖος ἐσιώπησε, τὰ ὁποῖα ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Πέτρον· ἀποδίδουσι δὲ εἰς τὸν Μάρκον καὶ τὴν λειτουργίαν καὶ τὰς πράξεις τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαιον.

ΜΑΡΚΟΣ, Αὐρήλιος, Κόττας, ἔλαβε τὴν Ὑπατείαν κατὰ τὸ 74. Π. Χ. Καθ' ὃν χρόνον ἦσαν ὕπατοι Λούκιος ὁ Λούκουλλος, καὶ Μάρκος Αὐρήλιος ὁ Κόττας, ἀπέθανεν ὁ Νικομήδης ὁ Βασιλεὺς τῶν Βιθυνῶν, καὶ ἀφῆκε τὸ βασίλειον αὐτοῦ μὲ διαθήκην εἰς τοὺς Ῥωμαίους· ὁ δὲ Μιθριδάτης καταπατήτας τὰς προλαβούσας συνθήκας, ὥρμησε κατὰ τῆς Βιθυνίας καὶ Ἀσίας, ἐκστρατεύσαντες λοιπὸν κατ αὐτοῦ οἱ ῥηθέντες ὕπατοι καὶ πολεμοῦντες ποτὲ μὲν ἐνίκα ποτὲ δὲ ἐνικᾶτο· τέλος ὁ Κόττας πολεμήσας κατ αὐτοῦ ἔμπροσθεν τῆς Χαλκηδόνος εἰς Βόσπορον ἐνικήθη ὁ Κόττας καὶ κατεκλείσθη εἰς τὴν πόλιν. Μετὰ τρεῖς χρόνους ἐκυρίευσε τὴν Ἡράκλειαν μὲ προδοσίαν, καὶ ἐντεῦθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα Ποντικός.

ΜΑΡΚΟΣ, Αἰγύπτιος, Ἐρημίτης, ἔζη τὸ 401. Μ. Χ. ἔζησεν ὑπὲρ τὰ 100. ἔτη. ἤσκησεν ἐκ σήθους ὅλην τὴν θείαν Γραφὴν. Συνέγραψε πολλὰ ἀσκητικὰ βιβλία, ἐξ ὧν δέκα μόνον σώζονται. Ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1568. ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν πατέρων.

ΜΑΡΚΟΣ Νίζας ὁ Ἱεροκήρυξ, ἔνδοξος περιηγητής. Οὗτος περιῆλθε τοὺς κατὰ τὸ βόρειον καὶ δυτικοβόρειον μέρος τοῦ Μεξικοῦ κειμένους τόπους, καὶ ἄλλα μέρη καὶ πελάγη

Εζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος.

ΜΑΡΚΟΣ Λούλλιος, Ὕπατος τῶν Ρωμαίων. Ετιμήθη ἀπὸ τὸν Αὔγουςον, καὶ τὸν ἔκαμε διοικητὴν τῆς μικρᾶς Ασίας τὸ 23. Π. Χ. μετὰ ταῦτα τὸν ἐδιώρισε ἐπιςάτην εἰς τὸν ἐγγονόν του Γάϊον Αγρίππαν, τὸν ὁποῖον ἔςειλε εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Βασιλείου. Ο Λούλλιος ἐπειδὴ ἔσπειρε διχονοίας μεταξὺ Τιβερίου καὶ τοῦ Αγρίππα, λέγουσιν ὅτι ἐκ τούτου ὑπελήφθη ὡς κατάσκοπος τῶν Περσῶν, ὅθεν ὁ Γάϊος πληροφορηθεὶς τὸ τοιοῦτον εἰδοποίησε τὰ πάντα πρὸς τὸν Γάϊον, ὁ δὲ Λούλλιος φοβηθεὶς μὴ τιμωρηθῇ ἐφαρμακώθη. Οὗτος ἀφῆκεν ἄπειρα πλούτη εἰς τὸν υἱόν του, τοῦ ὁποίου τὴν κόρην Λουλλίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Καλιγούλας.

ΜΆΡΚΟΣ Αὐρήλιος Κάρος. Ζ. Κάρος Μάρκος Αὐρήλιος.

ΜΆΡΚΟΣ Κλαύδιος Μάρκελλος, ἐπίσημος ςρατηγὸς τῶν Ρωμαίων μετὰ ταῦτα δὲ Ὑπατος. Επολέμησε κατὰ τῶν Γάλλων, ἐφόνευσεν αὐτοχειρὶ τὸν βασιλέα των Βουριδόμαρον, ἔχων συμβοηθὸν καὶ Σκιπίωνα τὸν Συνίπατον. Εκέρδισε δὲ τὸν πόλεμον εὐτυχῶς, καὶ κυριεύσας τὰ Μεδιόλανα, καὶ λαβὼν ἐκεῖθεν πλῆθος χρημάτων, ἐθριάμβευσεν, ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ὅπλα τοῦ φονευθέντος βασιλέως. Επειτα ἀπέρασεν εἰς τὴν Σικελίαν ἐπολιόρκησε τὰς Συρακούσας, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο οὔτε διὰ ξηρᾶς, οὔτε διὰ θαλάσσης νὰ τὴν κυριεύσῃ ἐκ τῆς γενναίας ἀνθιςάσεως τῶν πολιορκουμένων, καὶ ἐκ τῶν μηχανῶν, τὰς ὁποίας ἐφεύρισκον ἔσωθεν ὁ περίφημος μαθηματικὸς Αρχημίδης ἀντεπρόβαλλε· ἀλλ' οἱ Συρακούσιοι τελευτῶντες ὕςερον ἀπὸ πολλὰ παρεδόθησαν, καὶ ὁ Μάρκελλος εἰσελθὼν διέταξε τοὺς ςρατιώτας νὰ μὴ βλάψουν τὸν Αρχιμίδην μήτε τὴν οἰκίαν του λαφυραγωγοῦντες τὴν πόλιν, ἀλλὰ ςρατιώτης τις ἐμβὰς εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ λάφυρα, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ τὸν ἐθανάτωσε, διὰ τὸ ὁποῖον λέγουσιν, ὑπερελυπήθη ὁ Μάρκελλος εἰς ἄκρον. Μετὰ ταῦτα ἐκινήθη κατὰ τοῦ Αννίβου, καὶ ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Νόλης τὸν ἐνίκησε ἐκ τούτου ἐπωνομάσθη ξίφος τῆς Δημοκρατίας ἐξακολουθῶν δὲ τὸν πόλεμον εἶχε προχωρήσει εἰς τὸ ςρατόπεδον τοῦ Αννίβου διὰ κατασκοπὴν τῆς τοποθεσίας ὅπου ἀπροσδοκήτως ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς παραμονεύοντας φύλακας τοῦ ἐχθροῦ τὸ 207. Π. Χ. τὸν ὁποῖον ὁ Αννίβας ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς.

ΜΆΡΚΟΣ Κούριος Δεντάτος, ἄριςος πολιτικὸς τῶν Ρωμάνων. Ανέβη εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Ὑπατείας, ἠξιώθη δὶς τοῦ θριάμβου, ἐνίκησε τοὺς Σαμνίτας, ἔθνος τῆς Ιταλίας, τέλος ἐπολέμησε τὸν Πύῤῥον πλησίον τῶν Ταράντων εἰς τὴν Ιταλίαν τὸ 227. Π. Χ. ὅςις ἐλθὼν εἰς συμπλοκὴν διέφθειρε σχεδὸν πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ Πύῤῥου 23. χιλιάδας, καὶ κυριεύει ὅλον τὸ ςρατόπεδον. Ο δὲ Πύῤῥος διαφυγὼν, κατέφυγεν εἰς τὰ Τάραντα

καὶ ἐντεῦθεν ὁ Μάρκος Κούριος ἐθριάμβευσε τὸν λαμπρότατον θρίαμβον ἀπὸ πάντων τῶν γεγεννημένων ἐν Ρώμῃ, ἔχων ἔμπροσθεν τέσσαρας ἐλέφαντας τότε πρῶτον φανέντας εἰς τὴν Ρώμην. Μετὰ ταῦτα δὲ φυγὼν ὁ Πύρρος ἀπὸ τὰ Τάραντα, ἦλθεν εἰς τὸ Αργος, ὅπου καὶ ἀπέθανε· λέγεται περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἦλθον πρέσβεις πρὸς αὐτὸν τῶν Σαβίνων, ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς τὸ χωράφιόν του καὶ ἐμαγείρευεν χόρτα εἰς ἀγγεῖον πήλινον, οἱ πρέσβεις κατὰ περίεργασιν τοῦ εἶχαν φέρει χρυσοῦν, ἀλλ' ὁ γενναῖος δὲν τὸ ἐδέχθη λέγων, ὅτι πλέον εὐχαρίσεως ἐκπληροῖ τὴν ἀνάγκην του μὲ τὸ πήλινον.

ΜΑΡΚΟΣ Ατιλιος, Ρηγοῦλος, Υπατος, τῶν Ρωμαίων. Ενίκησε τοὺς Σαλεντίνους εἰς τὴν Ιταλίαν, καὶ ἐκυρίευσε τὴν μεγαλητέραν πόλιν των. ἀπέρασεν εἰς τὴν Αφρικὴν, καὶ ἐξουσίασεν ὑπὲρ τὰς 200. πολιτείας· οἱ δὲ Καρχηδόνιοι μετὰ τοῦ Ξανθίππου, ἐνίκησαν καὶ διέφθειραν κατὰ κράτος τὸ στράτευμα τῶν Ρωμαίων, καὶ αἰχμαλώτισαν καὶ τὸν ἴδιον Ρηγοῦλον, τὸν ὁποῖον ἔστειλαν εἰς τὴν Ρώμην διὰ νὰ προβάλῃ μεθ' ὅρκου ὅτι θέλει ἐπιστρέψει πάλιν πρὸς αὐτούς· οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἐδέχθησαν τὴν εἰρήνην καὶ αὐτὸς ἐπέστρεψε διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, ὅθεν οἱ Καρχηδόνιοι ὀργισθέντες τὸν ἐβασάνισαν σκληρῶς καὶ τὸν ἐθανάτωσαν· μαθόντες δὲ οἱ Ρωμαῖοι τὰ περὶ τὸν Ρηγοῦλαν ἐθανάτωσαν καὶ αὐτοὶ τοὺς αἰχμαλώτους Καρχηδονίους μὲ τὰς ἰδίας βασάνους.

ΜΑΡΚΟΣ Αὐρήλιος Ηλιογάβαλος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, ὁ ἐπονομασθεὶς Σαρδανάπαλος τῆς Ρώμης· υἱὸς τοῦ Βαρίου Μαρκέλλου· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 240. Μ. Χ. ἔγινε Ποντίφιξ τῆς Ηλιουπόλεως εἰς τὴν Κοιλην Συρίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα Ηλιογάβαλος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μακρίνου ἔλαβεν αὐτὸς τὸν θρόνον εἰς ἡλικίαν 14 χρόνων· ἡ Γερουσία βιασμένη τὸν ἀνεγνώρισε, τὸν ἔδωκε καὶ τὸ Αὔγουστος· ἀλλ' ὡς ἀνάξιος τῆς ἀρχῆς αἱ πράξεις του ἦσαν ὅλαι ἀτοπήματα. Ηθελε νὰ συνεδρεύῃ καὶ ἡ θεία του μὲ τοὺς Γερουσιαστάς· ἐσύστησε συμβούλιον τῶν γυναικῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο πρώτη ἡ μητέρα του τὸ νὰ δίδῃ τὰς ψήφους· ἔφερεν ἀπὸ τὴν Φοινίκην τὸν Θεὸν Ηλιογάβαλον καὶ τὸν ἔστησεν εἰς λατρείαν τῶν ὑπηκόων του, κτίσας καὶ ναὸν δι' αὐτὸν, ἔφερεν καὶ ἀπὸ τὴν Καρχηδόνα τὸ ἄγαλμα τῆς Σελήνης καὶ τὸ ἔστησε πλησίον τοῦ ἰδίου Θεοῦ μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ὑπάνδρευσεν ἑορτάσας τοὺς γάμους των. Οὗτος ἔλαβε πέντε γυναῖκας· ἐπὶ τούτοις ἔδειξε καὶ μίαν παραδοξοτέραν μανίαν καὶ ἀνέκφραστον ἀναισχυντίαν, κηρύττων ἑαυτὸν γυναῖκα, διὸ καὶ ὑπανδρεύθη ὡς γυνὴ ἕνα τῶν ἀξιωματικῶν του· ἠύξησε τοὺς φόρους διὰ νὰ εὐχαριστῇ τὰς ἀσωτείας του· τέλος τὸ 222. ἔκοψαν τὴν μιαράντου κεφαλὴν εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων. Εβασίλευσε Χρόνους 3.

ΜΑΡΚΟΣ Αὐρήλιος Αντωνῖνος ὁ φιλόσοφος· ἐγεννήθη τὸ 121. Μ. Χ. ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αντωνίνου τὸ 161. καὶ ἐμοίρασε τὴν ἐξουσίαν μὲ τὸν Λούκιαν Βῆρον εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα, ὀνομαζομένην Λουκίλλαν· ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου τοῦ Αὐτοκράτορος συνέβησαν λοιμοί, σεισμοί, πλημμύραι, καὶ ἐφορμήσεις βαρβάρων εἰς τὸ βασίλειόν του. Ο διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν ἐνεργεῖτο μὲ ζωηρότητα· οἱ Μαρκομάνοι καὶ Κουάδοι, ἔθνη τῆς Γερμανίας, ἐκίνησαν κατ' αὐτοῦ πόλεμον, καὶ αὐτὸς διὰ νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃ τοὺς ὑπηκόους του μὲ φόρους ἀσυνήθεις ἐπώλησε τὰ πολυτιμότερα πράγματα τοῦ βασιλείου του, καὶ τῆς βασιλίσσης, οἱ δὲ βάρβαροι τόσον ἀπὸ τοὺς εὐεργετικούς του τρόπους, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ στρατιωτικά του στρατηγήματα ὑπετάχθησαν εἰς αὐτὸν τὸ 175 Μ. Χ. Ο Λβίδιος Κάσιος ἀπεστάτησε καὶ ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ, ἀλλ' εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἐφονεύθη ἀπὸ ἕνα του ἑκατόνταρχον· ὡς φιλόσοφος σωϊκὸς κατεφρόνει τὰ πλούτη, καὶ ἐχαρίζετο εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Διέταξε νόμον χρεολυσίας, δι' ὅσα ἐχρεωσοῦντο ἀπὸ τοὺς πολίτας εἰς τὸν κοινὸν θησαυρόν· εἰσῆξε διαφόρους τέχνας καὶ ἐπιστήμας εἰς τὴν ἐπικράτειάν του, ἐκήρυξε διάδοχον τὸν υἱόν του Κόμμοδον. Μία συμβάσα ἀποσασία τῷ ἐπροξένησε μεγάλην ταραχὴν καὶ ἐβιάσθη νὰ κινήσῃ τὰ ὅπλα, ἀλλὰ μετὰ δύω μῆνας ἀσθενήσας ἀπέθανε, εἰς τὴν Βιέννην τὸ 180. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 50 χρόνων.

ΜΑΡΚΟΣ. Αὐρήλιος, Μαξιμιανὸς Ερκούλιος. Ζ. Μαξιμιανὸς Ερκούλιος Μάρκος Αὐρήλιος Βαλέριος.

ΜΑΡΚΟΣ Αὐρήλιος Κλαύδιος Κυντίλιος. Ζ. Κυντίλιος Μάρκος Αὐρήλιος Κλαύδιος.

ΜΑΡΜΑΞ, ὁ πρῶτος τῶν μνησήρων τῆς Ιπποδαμείας, ὅστις νικηθεὶς εἰς τὸ τρέξιμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Οἰνομάου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων μνησήρων Παυσ.

ΜΑΡΜΟΝΤΕΛΗΣ Ιωάννης, Γάλλος, περίφημος γραμματικός. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, ἠθικὰ διηγήματα, τὰ ὁποῖα μετεφράσθησαν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Τὰ συγγράμματα τούτου περιέχονται εἰς 32. τόμους. Απέθανε τὸ 1798.

ΜΑΡΣΙΑΣ ἀπὸ τὴν Φρυγίαν ἔνδοξος μουσικός. Ἔζη ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος.

ΜΑΡΣΙΑΣ, ἐκ Πέλλης, χωρίον τι τῆς Μακεδονίας, καὶ πατρὶς τοῦ Φιλίππου πατρὸς τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, ἀδελφὸς Αντιγόνου τοῦ μετὰ ταῦτα βασιλεύσαντος. Συνέγραψεν εἰς βιβλία δέκα τὴν ἱστορίαν τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας ἀπ' ἀρχῆς αὐτῶν, μέχρι κτίσεως τῆς Αλεξανδρείας, καὶ ἑτέραν περὶ ἀνατροφῆς τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου, μεθ' οὗ καὶ συνανετράφη.

ΜΑΡΣΙΑΣ Λουδοβῖκος, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, εἷς τῶν σο[illegible]

αἰῶνός του· τὸ 1679. ἀπέρασεν εἰς Κωνσαντινούπολιν. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα περὶ ὁρίων, περὶ θαλάσσης, καὶ λ. π. Ἀπέθανε τὸ 1730. καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ μουσεῖον τῆς πατρίδος του τὴν πολύτιμόν του βιβλιοθήκην.

ΜΑΡΣΌΣ ἀρχισράτηγος, Γάλλος· ἐξάθη νικητὴς εἰς πολλὰς μάχας, καὶ ἐφονεύθη τὸ 1799. εἰς ἡλικίαν 27. χρόνων. Ὁ Πρίγγιψ Κάρλος τῆς Αὐσρίας ἠνώθη μὲ τοὺς Γάλλους διὰ νὰ τιμήσῃ τὸν ἐνταφιασμόν του.

ΜΑΡΣΟΥΠΊΝΗΣ, Κάρλος, Ἰταλός. Ἐξάθη περίφημος ποιητής· ἐγεννήθη τὸ 1379. καὶ ἀπέθανε τὸ 1453. ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα Λατινικὰ, καὶ μετέφρασε καὶ μέρος ἀπὸ τὸν Ὁμηρον.

ΜΑΡΤΊΝΗΣ Ἰωάννης, καλόγηρος εἰς τὴν Βολωνίαν ἔνδοξος συνθέτης τῆς Μουσικῆς. Συνέγραψε τὴν περὶ αὐτῆς ἱσορίαν, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τῆς θεωρίας τῶν ἀριθμῶν, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1785.

ΜΑΡΤΊΝΟΣ Βεχαΐμος, Νιρεμβεργινὸς, ἔνδοξος θαλασσοπόρος καὶ κοσμογράφος ἄριστος. Ἔζη περὶ τὸ 1484. Μ. Χ.

ΜΑΡΤΊΝΟΣ ὁ Ε΄. ἐκλέχθη Πάππας τὸ 1417. ἐξάθη ὁ μόνος, ὃς εἰς ἐφέρθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ μεγάλην παράταξιν, καὶ οὐδεὶς ἕτερος τῶν προκατόχων του. Ὁ Αὐτοκράτωρ Σιγισμόνδος ἐβάσα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του, ὄπισθεν ἤρχοντο, ἑκατὸν Πρίγγιπες, καὶ ὅλοι οἱ Πρέσβεις τῶν βασιλέων, καὶ ἀξιωματικοὶ τῆς Ρώμης. Οὗτος ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐνάρετος Πάππας ἠσύχασε τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὴν ἀκαταςασίαν, καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ ἐδοξάσθη ἡ Γώμη· ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν τὰ χρήματα, διὰ νὰ τὰ μεταχειρίζηται εἰς ἀναγκαῖα μέρη· κατέπαυσε πολλοὺς τυράννους, οἵτινες περιεκύκλωναν τὴν Ρώμην. Ἀπέθανε τὸ 1431.

ΜΑΡΨΊΑΣ, ῥήτωρ ὀλύμπιος καὶ θορυβώδης.

ΜΑΡΩΝ Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Εὐάνθου, καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ισμάρῳ, τὸν ὁποῖον διασώσας ὁ Ὀδυσσεὺς, ὅτε ἐπόρθησε τὴν Ισμαρον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἑπτὰ τάλαντα χρυσοῦ, καὶ δώδεκα πίθους ἐξαιρέτου οἴνου. Ἀπ' αὐτοῦ, λέγουσιν, ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θράκῃ Μαρώνεια. Ομ. ὀδ.

ΜΑΡΩΝ, γενναῖος Σπαρτιάτης. Ἐπολέμησε κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου ἤγειρον οἱ συμπολῖται του ἐν Ἡρῶον ἐν Σπάρτῃ· Ἡρόδ.

ΜΑΣΙΝΊΣΣΑΣ, βασιλεὺς τῶν Νουμιδῶν, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων κατὰ τῶν Ρωμαίων. Μετὰ τὴν νίκην ὅμως αὐτῶν, εὗρεν ὁ Σκηπίων μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Μασινίσσα, καὶ τὸν ἔσειλεν εἰς τὸν θεῖόν του· ὁ Μασινίσσας θαυμάσας τὴν γενναιότητα τοῦ ἐχθροῦ, ἔλαβε κλίσιν πρὸς τοὺς Ρωμαίους, καὶ ἐκ τούτου ἔγινε σύμμαχος τῶν Ρωμαίων. Μετὰ ταῦτα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Σοφονίσθην γυναῖκα τοῦ

Σίφακος. Εν τοσούτῳ ὁ Σκηπίων ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα βασιλεὺς· ὅθεν, καὶ ὁ Μασινίσσας δι' εὐγνωμοσύνην του, ἐπαρακάλεσεν εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του τὸν νέον Σκηπίωνα τὸν Αφρικανὸν νὰ ἔλθῃ νὰ διαμοιράσῃ τὸ βασίλειόν του εἰς τοὺς υἱούς του. Ἀπέθανε τὸ 149. Π. Χ. Οὗτος ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν νεότητά του ἔπαθε πολλὰ, ὑστερήθη τὸ βασίλειον, ἐκινδύνευσε πολλάκις, ἔπειτα παραλαβὼν καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Σίφακος ἔγινε κύριος ὅλης τῆς Μαυριτανίας μέχρι τῆς Κυρήνης. Αφῆκε 44 υἱοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ τρεῖς ἦσαν γνήσιοι, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ διεμοιράσθη τὸ βασίλειον· ἀποθανόντων δὲ τῶν δύω ἐξ αὐτῶν, ἔμεινεν εἰς τὸν τρίτον ὀνόματι Μισίσπαν· οἱ δὲ νόθοι εἶχον μόνον εἰσοδήματα.

ΜΑΣΙΟΥΔΗΣ ὁ Γοθεδδῖνος, ἔζη περὶ τὰ τέλη τοῦ ἐννάτου αἰῶνος Μ Χ. Οὗτος συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν γνωστοτέρων βασιλείων τοῦ κόσμου.

ΜΑΣΊΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου Ύσάσπου, ἀρχιστράτηγος τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΜΑΣΙΣΤΙΟΣ, ἡγεμὼν τῆς Ιππικῆς δυνάμεως τῶν Περσῶν, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, καλούμενος ὑπὸ τῶν Ελλήνων Μακίστιος. Ηρόδοτ.

ΜΑΣΚΑΝΙΟΣ ἀνατόμος περίφημος, ἔζη περὶ τὸν 18 αἰῶνα. Οὗτος ἐγνώρισεν, καὶ ἐσαφήνισεν ἀκριβῶς τὸ σύστημα τῶν λυμφατικῶν ἀγγείων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ὄχι μόνον εἰς ὅλα τὰ σπλάγχνα καὶ κοιλότητα τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος· διὸ καὶ ἀποδείχθη τὴν σήμερον, ὅτι τὰ λυμφατικὰ ἀγγεῖα διετάχθησαν ὑπὸ τῆς φύσεως, διὰ νὰ ἐμπίνωσι καὶ ἐκροφῶσι τὰ διάφορα ὑγρὰ τοῦ σώματος, καὶ νὰ τὰ εἰσάγωσιν εἰς τὸ αἷμα ὁμοῦ μὲ τὸν χυλόν.

ΜΑΣΤΡΙΛΑ ἡ Ζαβέλα, περίφημος Πριγγιπέσσα, ἐγνώριζε διαφόρους ἐπιστήμας, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὴν Ιταλικὴν ποιητικὴν, καθὼς φαίνεται εἰς τὰ ποιήματά της.

ΜΑΤΕΒΟΣ Ἰών, Αγγλος τὸγένος, περιβόητος περιηγητὴς διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. Αἱ περιηγήσεις αὐτοῦ ἐστάθησαν λίαν ἐπωφελεῖς τῇ Γεωγραφίᾳ, Αστρονομίᾳ, καὶ Φυσικῇ. Εξιχνίασε καὶ ἐξηκρίβωσε τὴν Σιέρραν Λιόναν τὴν ἐν τῷ μεγάλῳ Ωκεανῷ, καὶ ἔκαμε πολλὰς καὶ διαφόρους ἀνακαλύψεις, ὥστε τάττουσιν αὐτὸν ὡς πρῶτον μεταξὺ τῶν συγχρόνων του περιηγητῶν. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὸ Πριγγιπάτον Βαλλὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ Χ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ καὶ Λευΐ, ἦτον υἱὸς τοῦ Αλφαίου, Ἰουδαῖος τὸ γένος· ἔζη τὸ 60. Μ. Χ. Ὁ Ιησοῦς Χριστὸς τὸν ἐκλεξε μαθητήν των. Συνέγραψε τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον, καὶ μετρεῖται πρῶτος τῶν Εὐαγγελιστῶν. Λέγουσι, δὲ ὅτι συνέγραψε 15 ἢ 18 χρόνους μετὰ τὴν Ἀνάληψιν εἰς τὴν Παλαιστίνην εἰς Ἑβραϊκὴν διάλεκτον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐχάθη· τὸ δὲ σωζόμενον εἶναι μετάφρασις, καὶ ὁ μεταφραστὴς

οὗτος εἶναι ἄγνωστος· φαίνονται δὲ καὶ ἄλλα συγγράμματα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ματθαίου, ἀλλὰ ψευδεπίγραφα, ὡς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Σωτῆρός μας, τῆς γεννήσεως τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ λειτουργία Ἀραβική.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Βλαστάρης, ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος Μ. Χ. Ἔγραψε σύνταγμα κατὰ στοιχεῖον, ἤτοι Πίνακα κατὰ ἀλφάβητον τῶν νόμων τῶν βασιλέων Μ Χ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Καμαριώτης Θεσσαλονικεύς, ῥήτωρ, ἱστορικὸς καὶ φιλόσοφος. Ἐχρημάτισεν αὐτόπτης τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, τῆς ὁποίας περιέγραψε τὰ δεινά.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Κατακουζηνός, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ· ἔζη περὶ τὰ 1360 Μ Χ. Οὗτος μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ πατρός του ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἀθωνος καὶ ἔγεινε καλόγηρος, μείνας αὐτοῦ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Συνέγραψε καὶ Ἑρμηνείαν μετὰ τοῦ πατρός του εἰς τὸ Ασμα τῶν Ασμάτων· ἐξεδόθη ἐν Ρώμῃ τὸ 1624.

ΜΑΤΗΔΔΑ, θυγάτηρ τῆς Βεατρίτσης. Αὕτη ἐνυμφεύθη τρεῖς ἄνδρας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκουσίως ἐχωρίσθη· ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν της ἦτον ἡ Τοσκάνη, Μάντοβα, Πάρμα, καὶ ἄλλα διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας. Μετὰ τὸν θάνατόν της τὰ ἔφησεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάππα.

ΜΑΪΕΡ, ἔνδοξος Γεωγράφος, πειραματικὸς γεωμέτρης, καὶ ἄριστος φυσικός· οὗτος ἐξέθεσε γενικὸν ἄτλαντα ἐντελέστατον, καὶ εἰσήγαγε πολλὰ τῇ Γεωγραφίᾳ καὶ Φυσικῇ.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἰσχυρὸς καὶ πολλὰ δυστυχής· ἔζη τὸ 580. Μ. Χ. Συνέγραψε περὶ Τακτικῆς βιβλία δώδεκα, ἐκδοθ. ἐν Οὐψαλίᾳ τὸ 1664.

ΜΑΥΡΟΛΥΚΟΣ Φραγγῖσκος λαμπρὸς ποιητὴς καὶ μαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Σικελίαν. Αὐτὸς ἀνεκάλυψε τὸν κρυσταλλώδη ὑελον, ὅς τις συνενώνει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὰς ἀκτίνας τῶν ἀντικειμένων σωμάτων· ἀπέθανε τὸ 1576.

ΜΑΪΡΟΣ Τερεντιανὸς Καρχηδόνιος, τοῦ ὁποίου σώζεται ποίημα περὶ γραμμάτων, συλλαβῶν, ποδῶν, καὶ μέτρων ποιητικῶν· ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων γραμματικῶν. Ἔζη τὸ 100 Μ. Χ.

ΜΑΥΣΩΛΟΣ τύραννος τῆς Καρίας, ὅς τις ἔκτισε διὰ τὸν ἑαυτόν του τάφον μεγαλοπρεπῆ θαυμάσιον.

ΜΑΦΗΣ Ραφαὴλ, Ἰταλός, κάλλιγος γραμματικός, συγγραφεὺς καὶ μεταφραστής, τὸ πλέον ἐπαινετόν του σύγγραμμα εἶναι τὰ Πολιτικὰ ὑπομνήματα. Ἀπέθανε τὸ 1525.

ΜΑΦΗΣ Σκηπίων, ἐγεννήθη εἰς Βερώνην πόλιν τῆς Ἰταλίας, περίφημος ποιητής, γραμματικός, φιλόσοφος, θεολόγος, ἱστορικὸς καὶ ἀρχαιολόγος. Εἰς αὐτὸν χρεωστεῖ ἡ Ἰταλία τὴν μετάφρασιν τοῦ θεάτρου της· οὗτος ἐξέδωκεν ἓν σύγγραμμα περὶ θεάτρου Ἰταλικόν, καὶ ἄλλα διάφορα ποιήματα,

τῆς Μιρώπης ἱστορίαν, τὴν διπλωματικὴν κ. τ. λ. ἀπέθανε τὸ 1755.

ΜΑΧΑΊΡΗΣ, οἱὸς τοῦ Βασιλέως τοῦ Πόντου Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, ὅς τις ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Λουκούλου στρατηγοῦ τῶν Ρωμαίων, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ ἰδίου πατρός του, ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συλληφθῇ ὑπ αὐτοῦ. Διό-

ΜΑΧΑΌΝ καὶ ΠΟΔΑΛΕΊΡΙΟΣ υἱοὶ τοῦ Ασκληπιοῦ καὶ τῆς Ηπιώνης, Ιατροὶ ἄριστοι, οἵτινες ἐθεράπευον τὰς πληγὰς τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον· πληγωθεὶς δὲ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ποδαλείριος μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρφάδος ἦλθεν εἰς τὴν Καρίαν, ὅπου καὶ ἰάτρευσεν ἀπὸ μίαν πληγὴν θανατηφόρον τὴν Σύρναν θυγατέρα τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος Δαμαιθῶνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβε καὶ διὰ γυναῖκά του.

ΜΑΧΑΏΝ στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΜΑΧΜΟΥΤΗΣ, Σουλτάνος τῆς Κων σταντινουπόλεως, Ο θωμανὸς τὸ γένος. Εγεννήθη εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν τῇ 11 Δεκεμβρίου 1783 Μ Χ. Εκηρύχθη δὲ Σουλτάνος τὸν εἰκοστὸν τέταρτον χρόνον τῆς ἡλικίας του· οὗτος ὁ ἔνδοξος ἀνὴρ κατ' ἀρχὰς ὅτε ἔλαβε τὴν δεσποτίαν, καὶ τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐφαίνετο, ὅτι ἐξηκολούθει τὰ ἴχνη τῶν προκατόχων του, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καιροῦ διάστημα, ἠθέλησε νὰ ἀνατρέψῃ ὅλα σχεδὸν τὰ πρὸ αὐτοῦ εἴον τὴν βαρβαρότητα, δεισιδαιμονίαν καὶ τὰ φθοροποιὰ ἤθη τοῦ λαοῦ, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ ἤθη, νόμους καὶ τρόπους τῶν Εὐρωπαίων· ὥστε καὶ πολλάκις ἔλεγεν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς του παρρησία « ἡ πίστις μας πίστις, τὰ δὲ ἤθη μας Εὐρωπαϊκά» Οὗτος μ' ὅλας τὰς ἐσωτερικὰς ἀταξίας καὶ ἐξωτερικὰς ταραχὰς κατώρθωσε μεγάλα πράγματα, καὶ τὸ φθοροποιὸν καὶ ἄτακτον πλῆθος τῶν ἀχρείων Γενιτζάρων ἐσκόρπισε, καὶ τὸ τακτικὸν τοῦ βασιλείου του εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἐσύστησεν. Οὗτος ἀπέβαλεν ἑξακοσίων σχεδὸν χρόνων δεισιδαιμονίαν καὶ ἀμάθειαν· ἠθέλησε νὰ εὐγενισθῇ καὶ νὰ συναριθμηθῇ μὲ τοὺς σοφοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης· ἐσύστησε σχολεῖα πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν Οθωμανῶν νέων, εἰς τὰ ὁποῖα νὰ παραδίδωνται τήν τε Αραβικὴν καὶ Γαλλικὴν διαλέκτους· ἐσύστησε προσέτι σχολεῖον Ιατρικῆς· ἔκτισε Νοσοκομεῖα διὰ τὰ στρατεύματά του καὶ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ἀπὸ τὴν πανώλην· ἔκτισε καταγώγια εὐρύχωρα διὰ τοὺς στρατιώτας του· ἐστόλισε τὴν πόλιν μὲ διαφόρους οἰκοδομὰς, καὶ κατεξοχὴν τὰ παραθαλάσσια μέρη, ὅπου κεῖνται αἱ ἀξιολογώτεραι οἰκοδομαί· οὗτος πρῶτος τῶν ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει Οθωμανῶν βασιλέων περιῆλθε διὰ ξηρᾶς καὶ ἰδιὰ θαλάσσης διάφορα μέρη· ἠγάπα δὲ τὰς ἡδονάς. Οὗτος πρῶτος πάλιν ὑπάνδρευσε δύω θυγατέρας του μὲ ἀξιωματικοὺς ἤτοι Πασάδες, τοὺς ὁποίους ἀφῆκεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐνῷ πρότερον ἐσυ-

νείθιζον νὰ τοὺς ἐξορίζωσι, καὶ ἐνίοτε νὰ τοὺς φονεύωσι. Διὰ προσταγῆς του ᾠκοδομήθη τὸ 1836 μία ξυλίνη γέφυρα ἀπὸ Γαλατᾶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, πρὸς διάβασιν τῶν ἀνθρώπων ἵππων, ἁμαξῶν, φορτίων κ. λ. π. ἐσύστησεν ὑγιεινομεῖον, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπωφελῆ τῆς Βασιλείας καὶ τοῦ λαοῦ ἔπραξε, ὥστε βεβαίως ἂν ἔζη ἔτι δέκα χρόνους τοὐλάχιστον ὁ περιβόητος οὗτος ἀνήρ, ἤθελε φέρη εἰς καλητέραν ἕκβασιν πολλὰ πράγματα. Ἀπέθανε δὲ ἐνδόξως τὴν 18 Ἰουνίου τὸ 1839. Μ. Χ. ἀφήσας ἀνέκφραστον λύπην γενικῶς εἰς ὅλους.

ΜΑΧΜΟΎΤΗΣ Σουλτάνος εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐπωνομάσθη κατακτητὴς, ἐστάθη ἕνας Πρίγγιψ μὲ Ἡρωϊκὰς ἀρετὰς, καὶ μὲ ζῆλον διὰ τὸν πληθισμὸν τοῦ Ἰσλαμίου τῆς Ὀθωμανικῆς θρησκείας· ἐξολώθρευσε πλῆθος ἀναρίθμητον εἰδωλολατρῶν, καὶ ἠύξησε τὸ Βασίλειόν του. Τὰ ἀναρίθμητα πλούτη, τά ὁποῖα ἐσύναξεν ἐκεῖθεν, τὰ μετέδιδεν εἰς σοφοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔφευγον ἀπὸ ἄλλα μέρη καὶ ὑπήγαιναν εἰς τὴν αὐλήν του. Εἰς αὐτὸν τὸν Μονάρχην ἀνήκει μέγας ἔπαινος, ἐπειδὴ καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ εἰς τὴν Ἀραβίαν τὰ στοιχεῖα τῆς Ἀριθμητικῆς, τὰ ὁποῖα ἀδίκως ἡμεῖς ὀνομάζομεν Ἀραβικὰ, ἐνῷ εἶναι ἀπὸ τὰς Ἰνδίας· οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος Μονάρχης, ὅς τις ἔλαβε καὶ τὸν τίτλον Σουλτάνος, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Ἀραβικὴν καὶ Περσικὴν διάλεκτον σημαίνει Αὐτοκράτωρ· ἀπέθανε τὸ 1030.

ΜΑΧΩΝ Κορίνθιος περίφημος ποιητὴς κωμικὸς· ἔζη ἐπὶ τῆς Βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, σύγχρονος τοῦ Γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου· Ἐκ τῶν Κωμῳδιῶν του σώζονται λείψανα Αθήν.

ΜΕΆΔΙΟΣ Ἄγγλος, συνέγραψε περὶ τῆς ἐπιῤῥοῆς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Πρὸ αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Γαληνὸς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, καὶ Φρακαστόριος ἀπὸ τοὺς νέους. Ἐδόξαζον ὁμολογουμένως τὴν ἐπιῤῥοὴν τῶν πλανητῶν εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Μάλιστα δὲ ὁ Γαληνὸς ἀπέδιδεν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Σελήνης τὸν ἕβδομον ἀριθμὸν, καθ' ὃν γίνονται αἱ κρίσεις τῶν πυρετῶν. Εἶναι πιθανὸν, ὅτι τὰ ἀστρολογικὰ δόγματα προῆλθον ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Βαβυλωνίους, καὶ Αἰγυπτίους.

ΜΕΓΑΒΆΤΗΣ στρατηγὸς τοῦ Δαρείου, Πέρσης, τὸν ἔστειλεν ὁ Ἀρταφέρνης εἰς τὴν Μίλητον νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸν Ἀριστογόραν τὸν ὑποσατράπην τῆς Μιλήτου, διὰ νὰ ὑπάγωσιν ὁμοῦ νά κυριεύσωσι τὴν Νάξον· ὁ δὲ Μεγαβάτης μὴν ὑποφέρων νὰ ὑπόκειται εἰς τὰς διαταγὰς ἑνὸς Ἕλληνος ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, καὶ προειδοποίησε τοὺς Ναξίους, οἵ τινες προητοιμάσθησαν εἰς ὑποδοχὴν τῶν ἐχθρῶν, καὶ οὕτως ἔμεινεν ὁ σκοπὸς τῆς ἐκστρατείας των μάταιος.

ΜΕΆΡΗΣ Ἄγγλος, οὗτος ἀπέπλευσε τὰ παραθαλάσσια τῆς δυτικοβορείου Ἀμερικῆς, καὶ ἐξέθεσε Γε-

ωγραφικὸν καὶ ναυτικὸν χάρτην πληρέστατον· περιῆλθε καὶ διάφορα ἄλλα πελάγη, καὶ Ἠπείρους εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων, ὅπου καὶ ἀληθῶς ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ. Ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων τόπων· ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΕΓΑΒΥΖΟΣ εὐγενὴς τῆς Περσίας ἐσυντρόφευε τὸν Δαρεῖον εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἐκστρατείαν τῶν σκυθῶν.

ΜΕΓΑΒΥΖΟΣ υἱὸς τοῦ περιφήμου Ζωπύρου, στρατηγὸς τοῦ Δαρείου εἰς τὸν πόλεμον τῆς Βαβυλῶνος· ἐνυμφεύθη τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μακρόχειρος Ἀρταξέρξου, ἔγινε σατράπης τῆς Συρίας, ὑπέταξε τὴν Αἴγυπτον λαβὼν αἰχμάλωτον τὸν ἡγεμόνα της Ἴναρον καὶ εἰς διαφόρους πολέμους στάθη μὲ γενναιότητα. Ἀπέθανεν εἰς τὸ 76. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ ἐπίσημος πολίτης ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις· οὗτος πολιορκήσας τὸν Κύλωνα μὲ τοὺς φατριαστάς του εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὅτε ἤθελε νὰ σφετερισθῶσι τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν, καὶ νὰ καταργήσωσι τὴν Δημοκρατίαν, ἐφόνευσε τοὺς πλείστους, ἐλκύσας αὐτοὺς δὶ ἀπάτης ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχον καταφύγει μετὰ τὴν ἧτταν των ἔπειτα συνήργησε νὰ διωχθῇ ὁ Πεισίστρατος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ δημευθῶσι τὰ κτήματά του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατώρθωσε πάλιν διά τινος πανουργίας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόλυτον ἀρχήν. ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Μεγακλείους. Ηροδ Πλούτ

ΜΑΓΑΚΡΕΩΝ, Ἀβδηρίτης, ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς συμπολίτας του νὰ γένωσιν ἱκέται ἐνώπιον τῶν ἐνχωρίων ἱερέων πρὸς τὸν Ξέρξην, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐπιφορτίσῃ μὲ διπλῆν χορηγίαν τροφῶν διὰ τὰ διαβαίνοντα ἐκεῖθεν Περσικὰ στρατεύματα. Ηρόδτ.

ΜΕΓΑΠΑΝΟΣ, ἡγεμὼν τῶν Υρκανῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξοῦ. Ηρόδτ.

ΜΕΓΑΠΕΝΘΗΣ, υἱὸς τοῦ Προίτου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ Περσεὺς τὸ βασίλειον τοῦ Αργους, παραχωρήσας εἰς αὐτὸν, ἀντὶ τούτου τὴν Τύρινθον, τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Αναξαγόρας, καὶ ἐγγονὸς ὁ Αλέκτωρ. Παυσ.

ΜΕΓΑΠΕΝΘΗΣ ὁ υἱὸς τοῦ Λακίδου ὁ τύραννος, περὶ οὗ γράφει ὁ Λουκιανός.

ΜΕΓΑΣΘΕΝΗΣ ὁ ἱστορικὸς, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Σελεύκου τοῦ Νικάτωρος τὸ 312. Π. Χ. συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ινδίας. Τὸ σωζόμενον δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομά του βιβλίον εἶναι νόθον. Αναφέρονται ὅμως μερικαὶ περικοπαὶ αὐτοῦ παρὰ τῷ Στράβωνι. Εξεδόθησαν τὸ 1599. ὑπὸ Βαρρερίου.

ΜΕΓΗΡΗΣ Τοβίας εἷς τῶν πλέον μεγάλων ἀστρονόμων τοῦ ιη. αἰῶνος

ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα τῆς Μαθηματικῆς καὶ τῆς Αστρονομίας. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 39. χρόνων.

ΜΕΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Φυλέως, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Αὐγείου, καὶ ἔκγονος τοῦ Φυλέως, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ελένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ελλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος μὲ 40. πλοῖα, καὶ δείξας ἐξαίρετον ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς μάχας. Ομηρ.

ΜΕΔΙΤΣΗΣ Αλεξάνδρος, υἱὸς τοῦ Πάππα Κλήμεντος τοῦ ζ'. Εγινε Δούξ τῆς Φλωρεντίας τὸ 1529. ἀλλὰ διὰ τὰς κακίας του τὸν ἐφόνευσεν ὁ ἐξάδελφός του Λορέντσος Μέδιτσης τὸ 1537. Εβασίλευσε χρόνους ἕξ.

ΜΕΔΙΤΣΗΣ Κόσμος ὁ λεγόμενος Μέγας, μὲ τίτλον, ὁ πατὴρ τοῦ λαοῦ καὶ ὁ ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος, βοηθὸς τῶν σοφῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν· ἐσύναξε μίαν πλουσίαν βιβλιοθήκην καὶ τὴν ἐπλούτισε μὲ τὰ σπανιώτερα χειρόγραφα. Εγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1385. καὶ ἀπέθανε τὸ 1464.

ΜΕΔΙΤΣΗΣ Ιουλιανὸς, υἱὸς τοῦ Πέτρου, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Κόσμου. Εφονεύθη εἰς τὴν συνωμοσίαν τῶν τρελῶν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, τὴν στιγμὴν, ὅτε ἐξέφερεν ὁ ἱερεὺς τὰ ἅγια μυστήρια. Ο θάνατος τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἐνθουσίασε τὸν λαὸν, καὶ ἔκαμε τὴν ἐκδίκησιν· ἐκρέμασε τὸν Αρχιεπίσκοπον τῆς Πίζης μὲ τὸ φόρεμα τοῦ Πάππα εἰς τὰ σίδηρα τοῦ παραθυρίου τοῦ παλατίου μὲ ἄλλους 5. ἀξιωματικούς, τὴν 25. Απριλίου 1478.

ΜΕΔΙΤΣΗΣ Λορέντσος, υἱὸς τοῦ Πέτρου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Κόσμου, Φλωρεντῖνος, ποιητὴς μὲ μεγάλην ὑπόληψιν· ἐπωνομάσθη μεγαλοπρεπής. Απέθανε τὸ 1492.

ΜΕΔΙΤΣΗΣ Ιούλιος, ἕβδομος υἱὸς τοῦ Ιουλιανοῦ, ἐφονεύθη εἰς τὴν συνωμοσίαν τῶν τρελῶν εἰς τὴν Φλωρεντίαν· εἶχε γίνει Πάππας τὸ 1523, καὶ ἐπωνομάσθη ἥμερος. Οὗτος ἐκαταγίνετο εἰς τὸ συμφέρον τῆς Ρώμης καὶ δυστυχίαν τῆς Ιταλίας.

ΜΕΔΩΝ, Λοκρὸς, υἱὸς τοῦ Οἰλέως, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, ἡγεμὼν τῶν Φθιωτῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ μάχῃ Ομ.

ΜΕΔΩΝ, κήρυξ τοῦ Οδυσσέως ἐν Ιθάκῃ, ὅστις ἐφανέρωσεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀναχώρησιν τοῦ υἱοῦ της Τηλεμάχου, καὶ ἀνεκάλυψε καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν τῶν μνηστήρων. Ομηρ.

ΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Κόδρου βασιλέως τῶν Αθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλικῆς ἀξίας ἐχειροτονήθη πρῶτος ἄρχων τῶν Αθηναίων διὰ βίου. Αἰλ.

ΜΕΡΜΑΝΟΣ, Ολλανδὸς τὸ γένος ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος περιῆλθε διάφορα μέρη καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τὰ ἀρκτικὰ καὶ δυτικοβόρεια τῆς Εὐρώπης, καὶ ἔκαμεν ἀξιολόγους

ἀνακαλύψεις, ὅπου μέσον τούτων ἔδωσε διαφόρους Γεωγραφικὰς καὶ φυσικὰς εἰδήσεις, καὶ ἐπλούτησεν ἀρκετὰ τὸ Γεωγραφικὸν καὶ φυσικὸν τῆς Ἱστορίας μέρος. ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΕΖΙΟΣ Ἰωάννης, ἐπιτήδειος Ολλανδὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλκγαρίαν πόλιν τῆς Ολλανδίας εἰς τὸ Βέλγιον. Οὗτος εἶναι ὁ ἑφευρετὴς τοῦ Τηλεσκοπίου· ἐφεῦρε δὲ ταύτην τὴν τέχνην κατὰ περίστασιν, βλέπων μερικοὺς μαθητὰς τοῦ σχολείου, οἵτινες τὸν χειμῶνα παίζοντες μὲ τὰ κρύσταλα, ἔβαζον εἰς τὰ ἄκρά τῆς θήκης τῶν μελανοδοχείων των ἐξ αὐτῶν τῶν κρυστάλων, καὶ ἔβλεπον τὰ ἀντικείμενα πλησιέστερα καὶ διάφορα· ἐκ τούτου λαβὼν ἀφορμὴν μετεχειρίσθη τὸν ὕελον εἰς κατασκευὴν τοῦ Τηλεσκοπίου.

ΜΕΘΟΔΙΟΣ, κατὰ δὲ τὸν Επιφάνιον Εὔβουλος, ἦτον ἐπίσκοπος Πατάρων· ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Κοίλης Συρίας τὸ 311. Συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία. Σώζονται δὲ ἁ. τὸ περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. β'. ὑπόμνημα εἰς τὴν γέννησιν. γ'. περὶ τοῦ Αὐτεξουσίου δ'. συμπόσιον τῶν 10. Παρθένων. ε. ὁμιλία περὶ Συμεῶνος καὶ Αννης. ς'. ὁμιλία εἰς τὰ Βαΐα. ζ'. ὑπόμνημα εἰς τὴν ἀποκάλυψιν. Ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις δμοῦ μετὰ τὰ τοῦ Αμφιλοχίου τὸ 1644. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΜΕΘΟΛΔΗΣ Βιλιάμος Αγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς, φυσικὸς καὶ γεωγράφος. Ἔζη τὸ 1622. Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη χάριν ἀνακαλύψεων· ἐταξείδευσεν ἐπὶ τὴν Γολκόνδαν, εἰς θεωρίαν τῶν ἐκεῖ ἀδαμαντοφόρων μεταλλείων. Ἔγραψε περὶ τούτων καὶ τῶν λοιπῶν μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, τοῦ ὁποίου τὰς εἰδέας ἠκολούθησαν καὶ πολλοὶ μεταγενέστεροί του. Απέθανεν εἰς τὴν Δοβὲρ πόλιν τῆς Αγγλίας τὸ 1670. Μ. Χ.

ΜΕΙΔΙΑΣ, Αθηναῖος, πλούσιος, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις τὸν ἐρράπισεν ἐστεφανωμένον, ἐνῷ ἦτο χοροδιδάσκαλος τῆς φυλῆς του εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Διονυσίων· ὅθεν συνέγραψε κατ' αὐτοῦ τὸν κατὰ Μειδίου λόγον· ἔπειτα, λέγουσιν, ὅτι ἔλαβε χρήματα ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἐφιλιώθη.

ΜΕΙΚΙΑΔΗΣ, Ναύαρχος Κερκυραῖος. Θουκ.

ΜΕΛΑΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὑπὸ τούτου ἐκτίσθη ἡ ἐν Αρκαδίᾳ πόλις Μελαινεαί. Παυσ.

ΜΕΛΑΜΠΟΣ, Ιατρὸς, ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τὸ 240. Μ. Χ. Συνέγραψε περὶ Μαντικῆς, περὶ Παλμῶν, καὶ περὶ ἐλαιῶν τοῦ σώματος. Ἐξεδόθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1545.

ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ, υἱὸς τοῦ Αμυθάονος καὶ Εἰδομένης ἀπὸ τὸ Αργος· εἶναι ὁ ἀρχαιότατος Ιατρὸς τῶν Ελλήνων. Ο Κέλσος καὶ ὁ Γαληνὸς ἀναφέρουσιν, ὅτι ἦτο πρῶτος Ιατρὸς εἰς

τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἀσκληπιός, ἀλλ ὅστις φιλολογεῖ τὰ χρονικὰ εὑρίσκει, ὅτι ὁ Μελάμπους ἦτον 150. χρόνους πρὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, κατὰ τὸν Κλέρκον· μέρος ά. φυλ. 9. Αὐτὸς ἦτο μέγας ποιητὴς καὶ μάντις· μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπαρατήρησεν εἰς τὰς αἶγας, ὅτι ὁσάκις ἔτρωγον Ἐλλέβορον τὰς ἐκένει τὴν κοιλίαν· ἐντεῦθεν γνωρίσας τὴν καθαρτικὴν δύναμιν τοῦ χόρτου τούτου, ἤρχισε νὰ τὸ μεταχειρίζηται καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ὁποῖον ἔλαβε καὶ τὴν ὀνομασίαν τοῦ ἐφευρετοῦ Μελαμπίδιον· ἰάτρευσεν ἔπειτα μὲ τοῦτον τὸν Ἐλλέβορον καὶ τοῦ αἰγείου γάλακτος τὰς τρελὰς θυγατέρας τοῦ βασιλέως Πρωΐτου, ὅστις διὰ μισθὸν τῆς θεραπείας τῷ ἔδωκε τὴν μίαν εἰς γυναῖκά του ὁμοῦ μὲ ἓν τρίτον μέρος τῆς βασιλείας του. Μετὰ τὸν θάνατόν του τινὲς τὸν ἐθεοποίησαν. Μετὰ τοῦτον ἤκμασε Χείρων ὁ Κένταυρος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐδιδάχθη καὶ αὐτὸς ὁ Ἀσκληπιὸς τὴν Ἰατρικήν, ὁ Ἰάσων καὶ ἄλλοι τῆς Ἑλλάδος Ηρωες. Ητον δὲ καὶ βοτανικὸς περίφημος, καὶ τὸ φυτὸν Κενταύριον ἀπ αὐτοῦ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν, καθὼς οἱ παλαιοὶ τὸ ὠνόμαζαν χειρώνειον. Φημίζεται δὲ καὶ ὡς χειροῦργος ἄριστος, ὅθεν καὶ τὰ δυσκολοϊάτρευτα ἕλκη καὶ πληγαὶ χειρώνεια ἀπὸ τοὺς λοιποὺς Ἰατροὺς ἐκαλοῦντο, ὡς ἰατρευόμενα διὰ τῆς τέχνης του. Ἐχρημάτισε δὲ τροφεὺς παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ περιφήμου Ἀχιλλέως, πρὸς ὃν καὶ ὑποθήκας ἔγραψε διὰ στίχων. Ὑστερον ἀπὸ αὐτὸν ἤκμασεν ὁ μαθητής του Ἀσκληπιός, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, ὅστις τοσοῦτον ηὔξησε καὶ ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην, ὥστε οἱ Ἕλληνες τὸν ὠνόμασαν ἐφευρετὴν της. Οὗτοι καὶ οἱ Ρωμανοί, καὶ ἄλλα πολλὰ ἔθνη τὸν ἐθεοποίησαν. Οὗτος ἀφῆκε δύω υἱοὺς ἐκ τῆς γυναικός του Ηπιόνης, τὸν Μαχάονα, καὶ τὸν Ποδαλείριον, οἱ ὁποῖοι ἐχρημάτισαν ἄριστοι ἰατροὶ μετὰ τὸν πατέρα των· ἔκαμαν καὶ ἄλλας παρατηρήσεις εἰς τὴν διαλυτικὴν δύναμιν τῆς ἀγριάδας, ἐπάνω εἰς τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα τὸν χειμῶνα ἀναγκάζονται εἰς τὸν σταῦλον νὰ τρώγωσι ξηρὸν χόρτον, τὸ ὁποῖον τὰ προξενεῖ ἐμφράξεις, τὸ δὲ ἔαρ μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀγριάδος παρετήρησαν ὅτι διαλύονται.

ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Αθηνῶν, ποιητὴς τραγικός, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους διὰ τὴν ἀδηφαγίαν καὶ ἀσωτίαν του.

ΜΕΛΑΝΘΩ θυγάτηρ τοῦ Δουλίου, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίππου, ἀνατραφεῖσα πλησίον τῆς Ηπελόπης· ὕστερον ἐπειδὴ ἠνώθη μὲ τοὺς μνηστῆρας, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως. Ομηρ.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, ποιητὴς κάλλιστος. Ἔγραψε Διθυράμβων βιβλία πολλὰ, καὶ ποιήματα ἐπικὰ, ἐπιγράμματα καὶ ἐλεγεῖα. Ἔζη κατὰ τὴν ξί. Ολυμπ.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΔΗΣ, υἱὸς τῆς θυ-

γατρὸς τοῦ προτέρου, καὶ αὐτὸς ποιητὴς· ἔγραψεν ᾄσματα Λυρικὰ καὶ Διθυραμβικά.

ΜΕΛΑΝΤΩΝΗΣ Φίλιππος, ἔνδοξος θεολόγος, Προτεστάντης, καὶ εἷς τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του· ἐγεννήθη εἰς τὸ Παλατινάτον τοῦ Ρήνου. Ἀπέθανε τὸ 1560. τὸν αὐτὸν χρόνον εἶχεν ἐκδώσει ἕνα βιβλίον περὶ Κατηχήσεως.

ΜΕΛΑΣ Πομπόνιος, Ισπανὸς, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Αὐναίου Λουκανοῦ. Ἔζη τὸ 90. Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἐπὶ τοῦ Τιβερίου ὁ πρῶτος γεωγράφος τῶν Ρωμαίων, εὐδοκιμήσας κατὰ τὴν πολυμάθειαν καὶ τὸ ὕφος τοῦ λόγου. Συνέγραψε Κοσμογραφίαν εἰς τρία βιβλία. Ἐξεδόθη ἐν Λειψίᾳ τὸ 1807. εἰς τόμους 7. μετὰ Γεωγραφικῶν Πινάκων.

ΜΕΛΕΆΓΡΟΣ Γαδαρεὺς, Σύριος. Ἔζη τὸ 90. Π. Χ. Οὗτος συνέγραψε τὸν λεγόμενον Στέφανον τὸ 1789. ἐν Ιένῃ.

ΜΕΛΕΆΓΡΟΣ, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου. Αρ.

ΜΕΛΕΆΓΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Οἰνέως ἐκ τῆς Αλθαίας, ἐπίσημος Ηρως τῆς ἀρχαιότητος.

ΜΕΛΈΤΙΟΣ Πεταλᾶς Λεοσάτος, Ιθακήσιος, διδάσκαλος Παλαιῶν Πατρῶν ἐν Πελοποννήσῳ.

ΜΕΛΗΣΕΡΜΟΣ, Αθηναῖος, σοφιστὴς· ἔγραψεν ἐπιστολῶν ἑταιρικῶν βιβλία 14. καὶ Αγροικικῶν βιβλία 56. περὶ Μαγειρικῆς βιβλία 53. καὶ περὶ συμποσιακῶν.

ΜΕΛΊΣΑΝΤΟΣ Γρηγόριος, ἄριστος φυσικὸς καὶ γεωγράφος τοῦ αἰῶνός του. Συνέγραψε παγκόσμιον περιγραφήν. Οὗτος μετὰ καὶ ἄλλων σοφῶν τοῦ αἰῶνός του πολλοὺς τόπους ἰχνογράφησαν γεωμετρικῶς, καὶ περιέγραψαν τοπογραφικῶς, καὶ διὰ τοῦτο ὠφελήθη μεγάλως ἡ γενικὴ Γεωγραφία· καὶ ἐν γένει ἐνησχολοῦντο μᾶλλον εἰς τὰ μερικὰ γεωγραφικὰ, παρὰ εἰς τὰ καθόλου· ὥστε δι' αὐτῶν ἀνεφάνησαν πολλῶν τόπων ὀρθοὶ πίνακες, καὶ καλαὶ ἢ μεσαῖαι περιγραφαί. Προσήλωσαν τὸν νοῦν εἰς τὴν κατάστασιν τῶν πολιτειῶν, πρᾶγμα μέχρι τότε ἀσύνηθες. Δι' αὐτῶν συνεστήθησαν ἰδιαίτεραι ἑταιρίαι, ἐπιμελούμεναι τὴν πρόοδον τῆς Γεωγραφίας, καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ ἀπεκατέστη ἡ Γεωγραφία ἡ πρωτίστη φροντὶς ἑταιριῶν πεπαιδευμένων. Πάντα σχεδὸν τὰ Εὐρωπαῖα ἔθνη σύνετρεξαν εἰς τὴν πρόοδον τῆς Γεωγραφίας.

ΜΕΛΙΣΣΕΥΣ, ἀρχαιότατος βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες Αδράστεια καὶ Ιδα, λέγονται, ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία αὐτόθι Απολδρ.

ΜΕΛΙΣΣΟΣ, υἱὸς Ιθαγενοῦς ἐκ τῆς νήσου Σάμου. Οὗτος ἐμαθήτευσεν εἰς τὸν Παρμενίδην, καὶ ἐφιλονείκησε μετὰ τοῦ Ηρακλείτου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐσύστησεν εἰς τοὺς Εφεσίους, οἵτινες δὲν τὸν ἐγνώριζον. Ητο πολιτικὸς, καὶ εὐνοεῖτο ἀπὸ τὸν λαὸν, ἐδιωρίσθη καὶ ναύαρχος· ἐφρό-

νει δὲ περὶ τοῦ παντὸς, ὅτι εἶναι ἄπειρον, ἀναλλοίωτον, πλῆρες, καὶ ἀκίνητον· περὶ δὲ Θεῶν ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζῃ τις, ἐπειδὴ ἡ περὶ αὐτῶν γνῶσις εἶναι ἀδύνατον· ἤκμασε περὶ τὴν πδ. Ολυμπ. κατὰ τὸν Απολλόδωρον.

ΜΕΔΙΤΟΣ υἱὸς τοῦ Αάρου, ῥήτωρ, Αθηναῖος· ἔζη ἐπὶ Ζήνωνος, Περικλέους, καὶ Σοφοκλέους. Οὗτος μὲ τὸν Ανιτον ἐκατηγόρησαν τὸν Σωκράτην ἐπὶ κριτηρίου· οἱ Αθηναῖοι δίδοντες πίστιν εἰς τὰς κατηγορίας των, κατεδίκασαν τὸν Σωκράτην εἰς τὸ νὰ πίῃ τὸ κώνειον, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του συναισθανόμενοι τὸ ἁμάρτημα, εἰς τὸ ὁποῖον περιέπεσαν διὰ μίαν τοιαύτην ἄδικον καταδίκην, καὶ ὅτι ἔτρεπε μᾶλλον νὰ τὸν μιμηθῶσι κατὰ πάντα, καὶ ὄχι νὰ πιστεύσωσι τὰς κατ' αὐτοῦ συκοφαντίας αὐτῶν τῶν κακοβούλων τοὺς ἐλιθοβόλησαν, καὶ ἔστησαν ἄγαλμα τοῦ καταδικασθέντος εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς ἐξιλέωσιν.

ΜΕΛΚΤΑΛΗΣ Αλνόλφος, σύντροφος τοῦ Γουλιέλμου Τέλλ. καὶ εἷς τῶν ἱθεμελιωτῶν τῆς Ελβετικῆς ἐλευθερίας· τὸ 1307.

ΜΕΛΤΗΣ Λουΐζης, μέγας ἄρχων· ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνο, ἀνὴρ ἔνδοξος διὰ τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον, Τάξις στρατιωτική. Εδούλευσεν εἰς τὸ ἱππικὸν τῆς Ισπανίας εἰς τὰς μάχας τῆς Φιάνδρας, ἐπαρχίας τοῦ Βελγίου. Απέθανε τὸ 1617.

ΜΕΜΝΩΝ, ἀπὸ τὴν Ηράκλειαν, ἱστορικὸς περίφημος· ἔζη τὸ 30. Π. Χ. Συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του βιβλία 24. τῆς ὁποίας τὰ λείψανα ἐφυλάχθησαν ὑπὸ τοῦ Φωτίου· ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1816.

ΜΕΝΑΙΧΜΟΣ, ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ναυπάκτου συγγράψας ἓν βιβλίον περὶ τεχνιτῶν· ἤκμαζε πιθανῶς ἐπὶ τῶν διαδόχων Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Παυσ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ Βυζάντιος ὁ ἐπονομαζόμενος Προτέκτωρ· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Μαυρηκίου τὸ 594. Μ. Χ. Συνέγραψε τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἱστορίας τοῦ Αγαθοῦ εἰς βιβλία 8. ἕως εἰς τὸν θάνατον Τιβερίου τοῦ Β'. κατὰ τὸ 582. τῆς ὁποίας ἀποσπάσματα τινὰ ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς. Εκδοθ. εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ Δανιὴλ τὸ 1603. καὶ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1648.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ὁ Λαοδικεύς· ἔζη περὶ τὸ 270. Σώζεται μία πραγματεία του περὶ ἐπιδεικτικῶν, μετρίας μὲν τιμῆς ἀξία, πλὴν χρήσιμος πρὸς κατάληψιν τῶν συγγραφέων.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας περίφημος, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου· συνέγραψε, λέγουσι, περὶ τὰς 200. κωμῳδίας ἀπὸ τὰς ὁποίας λείψανα μόνον ἀπεσώθησαν, ἐκδοθ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελληνικῶν τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν τοῦ Γροτίου. Ἔζη τὸ 300. Π. Χ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς τέχνης ἐν Αθήναις Πινδ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αθη-

ναίων εἰς τὸν πολεμον τῆς Σικελίας. Θου.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὴν Λυδίαν. Φώτ.

ΜΕΝΑΡΗΣ, πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπαρτης Λεωτυχίδου. Ηρόδτ.

ΜΕΝΑΧΟΣ, εἷς τῶν 50 παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλῆς. Απολδρ.

ΜΕΝΔΑΝΑΣ Δὸν Αλβάρος Ἱσπανὸς ἔνδοξος· ἔζη τὸ 1570. Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη, καὶ ἀνεκάλυψε κατὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ πλοῦν τὰς Σολομονίας νήσους· κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ πλοῦν ἀπὸ τῆς Περοῦ εἰς τὸν μέγαν Ωκεανὸν, ἀνεκάλυψε τὰς μεσημβρινοτέρας Μερκουέζας νήσους. Αὐτὸς ἐξέπλευσε μὲ ἑπτὰ Ολλανδικὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς Ολλάνδας ἐπὶ τὸν ἀρκτικὸν Ωκεανὸν, εἰς ἀνακάλυψιν διάπλου.

ΜΕΝΔΕΓΗΣ Φερδινάνδος Πόνδος, τὸ γένος Πορτογάλλος, ἔνδοξος περιηγητὴς· οὗτος περιπλεύσας τὰς Ινδίας τὴν Κίναν, τὴν Ιαπονίαν καὶ ἄλλους τόπους, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐξέθεσε τοπογραφίαν τῶν μερῶν τούτων καὶ γεωγραφικὸν χάρτην· ἔζη περὶ τὸ 1537. Μ. Χ.

ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ, οὗτος ἦτον υἱὸς τοῦ χρησμολόγου Φαίδωνος, ἀρχιτέκτονος καὶ σκηνοποιοῦ· ἐγάθη φρούραρχος εἰς τὰ Μέγαρα, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ακαδημίαν πρὸς τὸν Πλάτωνα· μετὰ δὲ ταῦτα διέβη εἰς τὴν Ασίαν πρὸς τὸν Αρχίπυλον· ἦτον ἀστεῖος καὶ φιλελεύθερος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευσεν ἀρκετὰ, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κύπρον πρὸς τὸν Νικοκρέοντα ὁμοῦ μὲ τὸν Ασκληπιάδην· ἦτο μετρίου ἀναστήματος, καὶ ἀνδρεῖος τὸ σῶμα. Απέθανε δὲ κατὰ τὸν Ηρακλείδην εἰς ἡλικίαν 74. χρόνων.

ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ, μαθητὴς Κωλώτου τοῦ Λαμψακινοῦ. Οὗτος καθὼς λέγει ὁ Ιππόβοτος, τόσον παρεφρόνησεν, ὥστε ἔλαβε σχῆμα Ερινύος, καὶ περιήρχετο λέγων, ὅτι ἦλθεν ἀπὸ τὸν ᾅδην διὰ νὰ ἀναγγείλῃ πρὸς τοὺς δαίμονας ἱκαταβὰς πάλιν αὐτοῦ τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἁμαρτανόντων. Εφόρει ἓν ἐπανωφόρι στακτερὸν μὲ κρωσοὺς, ζώνην κοκκίνην, ἕνα πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς γραμμένον μὲ 12. στοιχεῖα· εἶχε γένειον πολλὰ μακρὺ, καὶ μίαν ῥάβδον εἰς τὰς χεῖράς του ξυλίνην· ἔζη κατὰ τοὺς κυνικοὺς, καὶ δὲν ἐφρόνει τελείως τὴν τύχην.

ΜΕΝΕΚΛΕΙΔΗΣ, Θηβαῖος, ῥήτωρ, καὶ Δημαγωγὸς, ἐχθρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Επαμινώνδα· καταδικασθεὶς ἐσχάτως εἰς χρηματικὴν ποινὴν, διὰ τὰς ἐπιβουλὰς ἐναντίον τῶν συμπολιτῶν του.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ, Ιατρὸς Συρακούσιος, ἔζη περὶ τὸ 560. Π. Χ. περίφημος διὰ τὴν ἐμπειρίαν του. Συμπεριέφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ πολλοὺς ἰατρευθέντας.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ, Ιατρὸς, ζῶν ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος, ἐφευρετὴς διαφόρων ἰατρικῶν, καὶ κατασκευῶν.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ, κωμικὸς ποιητὴς, Συρακούσιος, ἀναφερόμενος ὑπὸ Σουΐδα. Φαβρ.

ΜΕΝΈΚΩΛΟΣ, Συρακούσιός τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Καμαρίναν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ.

ΜΕΝΈΛΑΟΣ Αἰγαῖος, ποιητὴς, ἔγραψε Θηβαΐδα εἰς βιβ. 12. καὶ ἄλλα.

ΜΕΝΈΛΑΟΣ, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τὸ 247. Π. Χ. Ἰατρὸς καὶ ἱερογραμματεὺς καλούμενος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σατράπης τῆς νήσου Κύπρου.

ΜΕΝΈΛΑΟΣ ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ατρέως, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αγαμέμνονος, καὶ σύζυγος τῆς περιφήμου Ελένης. Οταν ὁ Πάρις ἥρπασεν αὐτὴν ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ ὑπῆγαν οἱ Ελληνες πρὸς ἐκδίκησιν ταύτης τῆς ἀτιμίας, ὑπῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Τρῳάδα μὲ 60. πλοῖα, ὅπου ἔδειξε πολλὰς ἀνδραγαθίας· ἐμονομάχησε μὲ τὸν Πάριν, καὶ μὲ τὸν Εὔφορβον, καὶ τοὺς ἐνίκησεν· ἐμβῆκε καὶ εἰς τὸν Δούρειον ἵππον κατασκευὴ ξυλίνη εἰς σχῆμα ἵππου, (σκευωρηθὲν ἀπὸ τὸν Οδυσσέα πρὸς κυρίευσιν τῆς πόλεως,) καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς Τρῳάδος ἐφόνευσε τὸν Δηΐφοβον, καὶ ἔλαβε τὴν Ελένην, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Ελλάδα, ὕστερον ἀπὸ 8. χρόνων πλάνην. Συνέζησε δὲ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Σπάρτην τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του· ἐξ ἧς ἐγέννησε καὶ τὴν θυγατέραν του Ἑρμιόνην.

ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν οἰκογενειῶν ἐν Αθήναις, πολλαχοῦ ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Διογ.

ΜΕΝΕΠΤΌΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιφίκλου, βασιλέως τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ελλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομηρ.

ΜΕΝΈΣΗΣ Αλέξιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λισβόνην, πόλιν τῆς Πορτογαλλίας· ἔγινεν ἀρχιεπίσκοπος, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ινδίας ἐπισκεπτόμενος τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Καλαβρίας, συγγράψας καὶ τὴν ἱστορίαν ἐκείνης τῆς Επαρχίας· ἔπειτα ἔγινεν ὑποβασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας. Απέθανε τὸ 1617.

ΜΕΝΕΣΘΕΎΣ, ὁδηγὸς Αθηναῖος ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὅστις ἀπὸ τὴν Τρῳάδα ἐπιστρέψας εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἐκεῖθεν διωχθεὶς κατῴκησεν εἰς τὴν Ισπανίαν.

ΜΕΝΈΣΘΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρητθόου, βασιλεὺς τῆς Αρνης ἐν Βοιωτίᾳ, φονευθεὶς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος ὑπὸ τοῦ Πάριδος. Ομηρ.

ΜΕΝΖΗΣ Αντώνιος Ραφαὴλ, ἀπὸ τὴν Βοεμίαν, πρῶτος ζωγράφος τοῦ βασιλέως τῆς Ισπανίας· ἐσπούδασε τὴν σκιαγραφίαν ἀπὸ τὸν πατέρα του· περιῆλθε τὴν Ιταλίαν, τὴν Ρώμην, ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Κάρλον βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, ὅστις ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ισπανίας, καὶ ἔλαβε τὸν Μένζην εἰς τὴν δούλευσίν του μὲ ἀδρὸν ἐτήσιον μισθὸν· κατῴκει πάντοτε εἰς τὴν Ρώμην,

ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1799. Ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα,

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ἀπὸ τὴν Φοινίκην τῆς Συρίας, ἐστάθη δοῦλος εἰς τὸν Βάτρυα τὸν Ποντικόν. Τὰ βιβλία του γέμουσιν ἀπὸ πολλὰ γελοιώδη. Ὁ Ερμιππος ἀναφέρει, ὅτι ἐδάνειζε τὰ χρήματά του μὲ ναυτικοὺς, τόκους ἀλλ᾽ ἔπειτα τὸν ἐπεβουλεύθησαν καὶ ἔχασεν ὅλην του τὴν κατάστασιν. Τὰ σωζόμενά του εἶναι βιβλία 13. περὶ ὧν ὕρα Διογένην τὸν Λαέρτιον. Υπῆρξαν καὶ ἄλλοι Μένιπποι ἕξ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Ελλην τὸ γένος, ἔζη περὶ τὰ τέλη τοῦ πρώτου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος ἐξέθεσε περιγραφὴν τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἐκ τῆς ὁποίας εἶναι πιθανὸν ὅτι ἀντεγράφη ἡ τοῦ Αντωνίου περιήγησις, τῆς ὁποίας ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἄγνωστος· ἀλλὰ γίνεται ὠφέλιμον τὸ σύγγραμμα εἰς τὴν παλαιὰν Γεωγραφίαν.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ, Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης. Σοφκλ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κρέοντος, καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Οταν ὁ Αδραστος ἐπλησίασεν εἰς τὰς Θήβας, διὰ νὰ βάλῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν γαμβρόν του Πολυνείκην, οἱ Θηβαῖοι ἔμαθαν παρὰ τοῦ Χρησμοῦ, ὅτι θέλουν νικήσει ἐὰν ὁ Κρέων ἀποφασίσῃ νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱόν του εἰς τὸν Αρην, ἀλλ᾽ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε, καὶ ὁ Μενοικεὺς ἐθυσιάσθη μόνος του πρὸς σωτηρίαν τῶν συμπολιτῶν του.

ΜΕΝΤΕΛΛΟΣ τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος Γεωγράφος μεταξὺ τῶν συγχρόνων του. Οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ σολίζῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ συγγράμματά του μὲ πίνακας Γεωγραφικούς, εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὁποίων ὡδηγήθησαν κατ᾽ ἀρχὰς οἱ Γερμανοὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ.

ΜΕΝΤΩΡ υἱὸς τοῦ Ιμβρου, ἐπίσημος Τρωαδίτης. Ομηρ.

ΜΕΝΤΩΡ υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, ὅστις ἐφονεύθη εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ηρακλέους μάχην ἐν Αθήναις. Απολδρ.

ΜΕΝΤΩΡ περίφημος Ελλην Ιθακήσιος, ὅστις διὰ τὴν πολλήν του φρόνησιν ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς Αθηνᾶς, καὶ ἦτον ὁ πιστότατος φίλος τοῦ Οδυσσέως, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναχωρῶν διὰ τὴν Τρωάδα, παρέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς οἰκίας του, καὶ τοῦ υἱοῦ του Τηλεμάχου. Αλλοι θέλουσιν, ὅτι ὁ Μέντωρ ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ομήρου.

ΜΕΝΤΩΡ περίφημός τις τεχνίτης μετάλλων παρὰ Λουκιανῷ.

ΜΕΝΩΝ εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Ελλήνων, ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Αρταξέρξου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μὲ ἀπάτην μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ Τισαφέρνους.

ΜΕΟΥΝ Ιωάννης, ὁ ἐπονομαζόμενος Κλοπινάλ, Γάλλος, περίφημος ποιητής, πολλὰ ἐλεύθερος εἰς τὰς συνθέσεις του. Συνέγραψε κατὰ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, ἠθέλησαν νὰ βάλουν νὰ τὸν ῥαβδίσουν, ἀλλ᾽ αὐτὸς πρὸς ἀπολο-

γίαν τὰς εἶπεν, ὅτι ὁ λόγος του δὲν ἦτο περὶ ἐναρέτων γυναικῶν, καὶ ἐπαρακάλεσε νὰ τὸν ῥαβδίσῃ πρῶτον ἐκείνη, ἥτις εἶναι περισσότερον πειραγμένη ἀπὸ τὸ σύγγραμμά του, καὶ οὕτω μ᾽ αὐτὴν τὴν πανουργίαν ἀπέφυγε τοὺς ῥαβδισμούς. Ἔζη τὸ 1300.

ΜΕΡΚΑΤΗΣ Μικέλης, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, σοφώτατος Ἰατρὸς, καὶ περίφημος φυσικὸς, γνωστὸς κατ᾽ ἐξοχὴν διὰ τὴν περιγραφὴν τῶν μετάλλων τοῦ ταμείου τῆς Ρώμης. Ἀπέθ τὸ 1586.

ΜΕΡΚΑΤΩΡ Γερχάρδος, ἄριστος Γεωγράφος τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἐτελειοποίησε καὶ τὸν Πτολεμαῖον, καὶ ἐσχεδίασε καὶ ἄτλαντα πάσης τῆς γῆς ἐκ νέων πινάκων, διερμηνεύσας τὰ ἐν αὐτοῖς μὲ κοσμογραφίαν, ἥτις περιεῖχε τὰς τότε ἐντελεστάτας περιγραφὰς πάντων τῶν γνωστῶν τόπων.

ΜΕΡΚΟΣ Δόκτωρ, τὸ γένος Ῥῶσσος, ἔνδοξος ἀνὴρ μεταξὺ τῶν συγχρόνων του, ἄριστος φυσικὸς καὶ ἐπαινετὸς Γεωγράφος. Οὗτος χάριν περιδιαβάσεως, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν χάριν τῆς αὐτοῦ περιεργείας, περιῆλθε διάφορα μέρη μετὰ τοῦ Ρώσσου Καπιτάνου Βιλίγγου· ἐταξείδευσε διὰ ξηρᾶς τὴν Σαγαλίαν, τὴν Σιβηρίαν καὶ πολλὰ μέρη τῆς Ἀρκτικῆς Ρωσσίας, ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν Κρονστάτ πόλιν κειμένην πρὸς δυσμὰς τῆς Πετρουπόλεως, συνέγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων, τόπων, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην ἐντελῆ. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ.

ΜΕΡΚΟΥΡΙΑΔΗΣ Γιρόλαμος, Ἰταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Φορλὶ, Ἰατρὸς περίφημος. Συνέγραψε τὴν τέχνην τῆς γυμναστικῆς, τὰς ἀῤῥωστίας τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων, καὶ ἄλλα τῆς πρακτικῆς Ἰατρικῆς. Ἀπέθανε τὸ 1596.

ΜΕΡΟΠΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Κυψέλου, καὶ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴγυπτον· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κρεσφόντου ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυφόντης ὁμοῦ μὲ τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας. Ἀπολδρ.

ΜΕΡΟΠΗ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Πολύβου ἐν Κορίνθῳ Σοφ.

ΜΕΡΟΨ, ἡγεμὼν τῆς πόλεως Περκώτης ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, περίφημος μάντις, καὶ οἰονοσκόπος, τοῦ ὁποίου οἱ δύω παῖδες Ἄδραστος καὶ Ἀμφιος ἐφονεύθησαν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ομ. Ιλ.

ΜΕΣΣΕΙΜΗΔΗΣ Κρὴς, ποιητὴς Λυρικὸς, ἔζη ἐπὶ Ἀδριανοῦ, ἔγραψεν εἰς Ἀντινοον ἕνα ἐγκώμιον, καὶ ἄλλα διάφορα μέλη.

ΜΕΣΣΕΡΜΙΔΗΣ Δανιὴλ Δόκτωρ, τὸ γένος Ῥῶσσος, ἀνὴρ ἐπίσημος. Οὗτος μετὰ τοῦ Σβεκοῦ Καπιτάνου Τοββέρτου Στραλεμβέργ· περιηγήθη τὴν Σιβηρίαν ἐξ χρόνους κατὰ συνέχειαν· ἡ δὲ περιήγησις αὐτοῦ περιέχει πλουσίας περιγραφὰς τοῦ τόπου

τούτου, τοῦ μέχρι τότε σχεδὸν ἀγνώστου, αἱ ὁποῖαι ἐξηγοῦσι τοὺς κατοίκους αὐτοῦ, τὰ διάφορα προϊόντα καὶ μέρη. Ἔζη δὲ ἐνδόξως περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΕΣΡΑΪΝ· οὗτος τὸ 2200. Π. Χ. ἐθεμελίωσε τὴν βασιλείαν τῆς Αἰγύπτου.

ΜΕΣΣΑΠΟΣ Βοιωτὸς, ἐλθὼν μὲ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας. Στραβ.

ΜΕΤΑΒΟΣ, υἱὸς τοῦ Σισύφου, ὅστις, λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ. Στεφ.

ΜΕΤΑΓΕΝΗΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, υἱὸς δούλου τινός. Συνέγραψε δράματα, περὶ ἐξατμήσεων τῶν ἀνέμων καὶ ἄλλα διάφορα.

ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΟΣ Πέτρος Τραπάσης· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, τὴν 28. Ἰαννουαρίου 1698. ἔνδοξος δραματικὸς ποιητὴς, τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα ἐλάμπρυναν τὴν πατρίδα του διὰ πολὺν καιρὸν· ἀφῆκε διάφορα ποιήματα. Ἀπέθανε τὸ 1782.

ΜΕΤΕΛΛΟΣ Κύντος Καικίλιος, Ὑπατος τῶν Ρωμαίων τὸ 60. Π. Χ. Ἑστάθη Ἰραίτωρ, ὑπατεύοντος τοῦ Κικέρωνος, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Κατιλίνα, ὅστις ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν γῆν τῶν Κισαλπίνων ἐπὶ τῆς Γαλλίας. Οὗτος ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν Ὑπατίαν ἐξασκήσας τὸ στράτευμα πρῶτον, ὡς παρημελημένον ὑπὸ τῶν προτέρων ὑπάτων, ἐνίκησε τὸν Ἰουγούρθαν εἰς πολλὰς συμπλοκὰς· καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτοῦ, ἄλλους μὲν ἐφόνευσεν, ἄλλους δὲ ἔλαβε ζῶντας· καὶ αἱ περισσότεραι πόλεις ὑπετάγησαν εἰς αὐτόν. Ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κλοδίου, ἥτις τὸν ἀτίμασε μὲ τοὺς ἀσελγεῖς τρόπους της· ἐπὶ τέλους τὸν ἐφαρμάκωσε τὸ 57. ἔτος. τὸν ὁποῖον ἔκλαυσεν ὁ Κικέρων ὡς φίλον εἰλικρινῆ, καὶ σύμβουλον ἐξαίρετον.

ΜΕΤΩΝ υἱὸς τοῦ Παυσανίου, Ἰατρὸς, ἄριστος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος. Οὗτος διώρθωσε καὶ διέταξε τὴν χρονολογίαν τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰ 432. Π. Χ. Αὕτη ἡ ἐποχὴ ὠνομάσθη χρόνος Μέτωνος· ἥτις ἔκτοτε ἐκαλεῖτο ἐννεακαιδεκαετηρίς· ἐθεώρησε τὸν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν ἐκ 365. ἡμερ. 5/10· τὸν δὲ Σεληνιακὸν ἐκ 354, καὶ 9, ὡρῶν

ΜΗΛΗΣ, ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ τὸν Εὐσέβιον·

ΜΙΛΩΝ, περίφημος ἀθλητὴς, Κροτωνιάτης, λέγεται, ὅτι εἶχε τόσην δύναμιν, ὥστε εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας ἔφερεν εἰς τοὺς ὤμους του ἕνα βοῦν, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε μὲ ἕνα γρόνθον. Λέγουσι προσέτι, ὅτι εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας ἐπῆρε μίαν ἀσπίδα, καὶ ἤλειψε αὐτὴν μὲ ἔλαιον καὶ καθήσας ἐπαυτὴν δὲν ἠδυνήθη οὐδεὶς νὰ τὸν σπρώξῃ, ὕστερον ἔφερον δύω ἵππους καὶ τοὺς ἔδεσαν εἰς τὴν μέσην του μὲ σχοινία· ἀλλ' οὔτε αὐτοὶ ἠδυνήθησαν νὰ τὸν σύρωσι. Εὑρεθεὶς ποτε εἰς ἓν δάσος ἠθέλησε νὰ χωρίσῃ ἓν

δένδρον, τὸ ὁποῖον ἦτο σχισμένον μὲ σφῖνας σιδηρᾶς, ἐντοσούτῳ ἔπεσαν αἱ σφῖναι ἀπὸ τὴν πολλὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη, καὶ τὸ δένδρον ἐπιστραφὲν εἰς τὴν φυσικήν του κατάστασιν, ἔσφιξε τὰς χεῖράς του τόσον δυνατὰ, ὥστε μὴ δυνάμενος νὰ τὰς τραβήσῃ ἔξω, ἔμεινεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἔρημον τόπον, ὅπου τὸν ἔφαγαν τὰ θηρία. Ἐνίκησε προσέτι τοὺς Σιβαρίτας, καὶ κατεδάφισε τὴν πόλιν των, τὸ 512 Π. Χ.

ΜΗΛΩΝ Τίττος Ἀννιος, περίφημος Ῥωμάνος, ἐφόνευσε τὸν Κλόδιον Δήμαρχον τῆς Ῥώμης, καὶ καταδικασθεὶς ἐξωρίσθη. Ὁ Κικέρων ἔκαμε μίαν δημηγορίαν πρὸς ὑπεράσπισίντου. Λέγουσιν, ὅτι ὁ Μήλων τὴν ἔλαβεν εἰς τὴν Μασσαλίαν τὸ 52. Π. Χ. καὶ τὴν ἀνέγνωσε, καὶ μὲ μεγάλην φωνὴν ἐφώναξεν, ὦ Κικέρων! ἐὰν σὺ ἐκφωνοῦσες αὐτὴν τὴν δημηγορίαν ἐνῷ ἤμην αὐτοῦ, ἐγὼ δὲν ἤθελα ὑποχρεωθῇ βέβαια νὰ τρώγω ὀψάρια μὲ γένεια εἰς τὴν Μασσαλίαν.

ΜΗΤΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας, ἐξ Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου, καὶ πάππος τοῦ Δαιδάλου, ἐξ αὐτοῦ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Μητιονίδαι ἐν Ἀθήναις, οἵτινες κατεδίωξαν τὸν Βασιλέα Πανδίονα ἐκ τῆς Ἀττικῆς.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ, φιλόσοφος, ὀπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Ἐπικούρου καὶ Καρνεάδου, ἐκ Στρατονικείας. Διογ.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἐκ τῆς νήσου Χίου. Συνέγραψε περὶ φύσεως βιβλ. ἕν.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ, ἡγεμὼν τῆς Προικοννήσου ἐν Προποντίδι, καὶ εἷς τῶν τυράννων τοῦ Ἑλλησπόντου, ὅστις συμφώνως μὲ τὸν Ἱστιαῖον τὸν Μηλήσιον δὲν ἔκριναν εὔλογον νὰ λύσωσι τὴν γέφυραν, τὴν ὁποίαν εἶχε στήσει ὁ Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ, ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδ.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ· Λαμψακινὸς, περίφημος ποιητής. Πλάτ.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ φιλόσοφος Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπικούρου, ἐπαινούμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος. Διογ. Λαέρτ.

ΜΗΤΡΟΚΛΗΣ, ἀδελφὸς τῆς Ἱππαρχίας ἀπὸ τὴν Μαρώνειαν. Οὗτος ἐκ τῶν μαθημάτων τοῦ Θεοφράστου, καὶ Περιπατητικοῦ τοσοῦτον ἠλλοιώθη, ὥστε μελετῶν ποτε ἀπὸ λύπην του περιωρίσθη εἰς ἕναν οἶκον ζητῶν νὰ ἀποζάνῃ τῆς πείνης· ἀλλὰ μαθὼν τοῦτο ὁ Κράτης ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ ἔδωκε πρὸς τροφὴν λουπηνάρια, καὶ τὸν ἔπεισε διὰ λόγου νὰ παύσῃ ἀφ' ὅσα συλλογίζεται νὰ πράξῃ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του· καὶ οὕτως ἐξηκολούθει πάλιν τὰς μελέτας του, καὶ ἀπεκατέστη εἰς τέλος ἄριστος φιλόσοφος. Τὰ συγγράμματά του, καθὼς ἀναφέρει ὁ ἴδιος τὰ ἔκαυσεν. Ὁ Ἑκάτων ἐσυνείθιζε δὲ νὰ λέγῃ, ὅτι ὅλα τὰ πράγματα, καὶ ἡ ἀποκτουμένη μάθησις διὰ τῆς ἐπιμελείας, ἀποκαθί-

σταναι ὀλεθρια εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁταν δὲν γνωρίζῃ τὴν ὀρθὴν χρῆσιν των.

ΜΗΤΡΟΦΑΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Φρυγίαν σοφιστής, ἔγραψε περὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης βιβλ. 2. περὶ ἰδεῶν, λόγων, περὶ στάσεων, καὶ ὑπόμνημα εἰς τὴν τέχνην τοῦ Ἑρμογένους, καὶ εἰς τὸ ὑπόμνημα τοῦ Ἀριστείδου.

ΜΗΤΡΟΦΑΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Κορνηλιανοῦ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τὴν Λεβαδείαν, σοφιστής. Ἔγραψε περὶ χαρακτήρων τοῦ Πλάτωνος, καὶ Ξενοφῶντος, καὶ Νικοστράτου μελέτας, καὶ λόγους πανηγυρικούς, καὶ ἄλλα.

ΜΗΧΕΛΛΑΤΟΣ ἄριστος γεωγράφος μεταξὺ τῶν συγχρόνων του. Οὗτος συνέγραψε μίαν ἐπιστημονικοτάτην γεωγραφίαν, ἥτις σώζεται ἄχρι τῆς σήμερον. Ἐξέθεσε καὶ γεωγραφικὸν ἄτλαντα ἐντελέστατον· Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΙΔΑΜΟΣ, εἷς τῶν 50. παίδων τοῦ Δαναοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης. Υγι.

ΜΙΔΑΣ, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πλουσιώτατος, φιλάργυρος· οὗτος παρεκάλεσε τοὺς θεούς, ὡς λέγεται, νὰ τῷ δοθῇ αὐτὴ ἡ χάρις, ὥστε ὅτι ἤθελε τὸν ἐγγίζῃ νὰ μεταβάλληται εἰς χρυσίον, εἰσηκούσθη ἡ δέησίς του καὶ οὕτως ἀπέθνηπκε τῆς πείνας, μεταβαλλομένης καὶ αὐτῆς τῆς τροφῆς του εἰς χρυσίον. Ἔκτισε τὴν Ἀγκυραν πόλιν τῆς Γαλατίας· Ἱστορεῖται ὅτι εἶχεν αὐτία ὄνου· τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἔχων πολλοὺς κατασκόπους, ἤκουε πανταχόθεν καὶ ἐμάνθανε τὰ λεγόμενα περὶ αὐτοῦ. Ἔζη τὸ 84· ἔτος πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

ΜΙΔΑΣ Ἀκραγαντῖνος νικήσας διὰ τῆς μουσικῆς τῶν αὐλῶν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ.

ΜΙΔΔΑΕΤΩΝ Ἀγγλος ἔνδοξος θαλασσοπόρος. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε διάφορα πελάνη καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τὴν Βορειον θάλασσαν, καὶ ἔκαμε πολλὰς περιέργους ἀνακαλύψεις.

ΜΙΔΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγεννησε τὸν Αντιοχον. Παυ.

ΜΙΘΑΙΚΟΣ, γραμματικὸς, ἔγραψεν ἁλιευτικὰ, κυνηγετικὰ, καὶ ἄλλα.

ΜΙΔΔΕΙΩΝ Ἀγγλος ἐπιστμος θαλασσοπόρος τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος ἀπέπλευσεν εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ινδίας, καὶ εἰς τὴν Ἰάβαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Γεωγραφίαν, Ορυκτολογίαν, Ἀστρονομίαν,. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 72 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΜΙΘΡΙΔΑΤΗΣ, ὁ ἐπωνομασθεὶς Διόνυσος, περίφημος βασιλεὺς τοῦ Πόντου, καὶ ὁ πλέον ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ρωμαίων, μετὰ τὸν Ἀννίβαν ἐκυρίευσε τὴν Καππαδοκίαν, Φρυγίαν, Μηδίαν, Καρίαν, Λυκίαν, Παμφυ-

λίαν, Παμφλαγωνίαν, καὶ ὅλας τὰς εἰς τὴν Ἀσίαν Ῥωμαϊκὰς ἐπαρχίας· διαβὰς ὕστερον εἰς Εὐρώπην, ἐκυρίευσε τὴν Θρᾴκην, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Μακεδονίαν, καὶ πολλὰς ἐπισήμους πόλεις, κατ' ἐξοχὴν δὲ τὰς Ἀθήνας. Τὸ 87 Π. Χ. ἐφόνευσε τοὺς δύω υἱοὺς τῆς ἀδελφῆς του Λαοδίκης, καὶ ὅλην τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, καὶ ἔβαλε τὸν υἱόν του εἰς τὸν θρόνον· ὅταν ὁ Σύλλας καὶ ὁ Λύκουλος ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ πόλεμον, καὶ τὸν ἐνίκησαν, ὁ Πομπήϊος τὸν ἠδίαζε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ἀρμενίαν, καὶ τέλος εἰς τὸν Κιμμέριον Βόσπορον. ὁ δὲ Μιθριδάτης κατέφυγε μετὰ τῆς ἰδίας συζύγου εἰς τὸν Τιγράνην, καὶ ἐκεῖ κινδύνους ὑπὸ τῆς δυστυχίας, ἐκακοματαχειριζετο τοὺς οἰκείους· ἐντεῦθεν λοιπὸν συνομόσαντες τινὲς κατ' αὐτοῦ ἐκ τῶν στρατιωτῶν, ἐν οἷς ἦτο καὶ ὁ υἱὸς του Φάρνακος, ἑνωθεὶς μὲ τοὺς Ῥωμαίους τὸν ἐφαρμάκωσαν. καὶ οὕτω τοιοῦτον ἔλαβε τέλος τοῦ βίου ὁ Μιθριδάτης, ἀνὴρ ἔργῳ καὶ λόγῳ γενόμενος ἄριστος. Ἐβασίλευσε δὲ ἔτη ἑξήκοντα. ἔζησε δὲ ἔτη 72. καὶ ὁ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους αὐτοῦ πόλεμος διήρκεσε 40 ἔτη. Οὗτος ὁ Μέγας ἡγεμὼν εἶχε περιέλθει πολλὰ μέρη, καὶ ὡμίλει πολλὰς διαλέκτους, ἠγάπα τὴν παιδείαν, καὶ ἐσύνθεσεν ἓν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ὁ Πομπήϊος ἔφερεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ μετεφράσθη εἰς τὸ Λατινικὸν ἀπὸ τὸν Λίνιον.

ΜΙΘΡΙΔΑΤΗΣ, πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Πόντου, ὁ ἐπονομασθεὶς εὐεργέτης, σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων, πέμψας πρὸς βοήθειαν των μίαν ἰσχυρὰν θαλάσσιον δύναμιν ἐπὶ τοῦ τρίτου Καρχηδονικοῦ πολέμου.

ΜΙΘΡΙΔΑΤΗΣ ἐπίσημος ἀρχαῖος Πέρσης. Ξενοφ.

ΜΙΘΡΙΔΑΤΗΣ σατράπης τῆς Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας, φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξεν.

ΜΙΚΕΛΗΣ Πέτρος Ἀντώνιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος βοτανικὸς καὶ φυσικός· ἀνεκάλυψε πολλὰ βότανα, ἀρῆκε καὶ συγγράμματα περὶ Βοτανικῆς. Ἀπέθανε τὸ 1737.

ΜΙΚΕΨΑΣ, βασιλεὺς τῆς Νουμηδίας, ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν υἱὸς τοῦ Μασινίσσα, ὅστις τὸν ἐπροτίμησεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύω υἱούς του Μανασδραβάλην καὶ Γουλάσσαν· ὁ δὲ Μανασδραβάλης εἶχεν υἱὸν τὸν Ἰουγοῦρθαν, τὸν ὁποῖον ὁ θεῖος του Μικέψας ἔστειλεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων. Ἀπέθανε τὸ 20. Π. Χ. ἀφήσας δύω υἱοὺς, τοὺς ὁποίους φονεύσας ὁ Ἰουγούρθας ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον.

ΜΙΚΚΙΩΝ ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζεύξου Λουκ.

ΜΙΚΥΘΟΣ, εὐνους τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόσταξε νὰ

ἐπιστρέψῃ, τὰ ὅσα χρήματα ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀποσταλμένου πρέσβεως τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἤθελεν ὁ Μονάρχης νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἀδωρόληπτον τοῦτον στρατηγόν. Αἰλ.

ΜΙΚΥΘΟΣ ὑπηρέτης τοῦ Ἀναξιλάου, τυράννου τοῦ Ῥηγίου, ἐν Ἰταλίᾳ. Ηρόδ.

ΜΙΛΛΕΡ Ἄγγλος, περιφημότατος Γεωγράφος μεταξὺ τῶν συγχρόνων του. Ἀφῆκε πολλὰ Γεωγραφικὰ συγγράμματα καὶ Πίνακας, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

ΜΙΛΤΙΆΔΗΣ Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Κίμωνος, στρατηγός. Ἐστάθη περίφημος καὶ διὰ τὴν δόξαν τῶν προγόνων του, καὶ διὰ τὴν ἰδίαν του ἀνδρείαν· ὑπέταξεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν Χερσόνησον τὴν Λῆμνον, καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους. Ὅταν ὁ Δαρεῖος ἔστειλε τὸν στρατηγὸν Δάτιν μὲ ναυτικὴν καὶ πεζικὴν δύναμιν εἰς κατακυρίευσιν τῆς Ἑλλάδος, οὗτος τὸν κατεπολέμησεν εἰς τὸν Μαραθῶνα τὸ 490 Π. Χ. καὶ ἔστησε θριαμβευτικὰ τρόπαια κατ' αὐτοῦ. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ εὐγνωμοσύνην των ἐζωγράφισαν μίαν εἰκόνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ὁ Μιλτιάδης πρόεδρος καὶ παρακινητὴς τῆς μάχης, μεταξὺ τῶν δέκα στρατηγῶν, τοὺς ὁποίους εἶχαν στείλει εἰς αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν· Ταύτην τὴν εἰκόνα ἔγλυψαν ἔπειτα καὶ εἰς τὴν ποικίλην στοὰν· ἀλλὰ κατὰ τὸ σύνηθες τῶν Ἀθηναίων καὶ οὗτος ὁ μέγας ἀνὴρ κατηγορήθη, καὶ κατεδικάσθη ὡς προδότης, διότι δὲν ἐπολιόρκησε τὴν Πάρον, ὅπου καὶ ἐπληγώθη, νὰ πληρώσῃ πεντήκοντα τάλαντα, ὡς 50000 ταλλήρων· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ συνάξῃ μίαν τοσαύτην ποσότητα, ἡ συνέλευσις ἐπρόσταξε νὰ τὸν βάλωσιν εἰς φυλακήν· Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανεν ἀπὸ πληγὰς, τὰς ὁποίας εἶχε λάβειν εἰς τὴν Πάρον. Οἱ Ἀθηναῖοι μ' ὅλον τοῦτο ἐζήτουσαν ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του τὰ πεντήκοντα τάλαντα, καὶ ὁ υἱός του Κίμων τὰ ἐπλήρωσε μετὰ ταῦτα.

ΜΙΛΤΙΆΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Κυψέλλου, Ἀθηναῖος ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ. Οὗτος ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν Θρακικὴν χερσόνησον καὶ κατέστη ἡγεμών, ἀφήσας μετὰ θάνατον τὴν ἡγεμονίαν, εἰς τὸν ἀνεψιόν του Στησαγόραν. Ηρόδ.

ΜΙΝΔΑΡΟΣ, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΜΙ'ΛΤΩΝ, Ἰωάννης, Ἄγγλος τὸ γένος, ἐγεννήθη ἐν Λονδίνῳ τῇ 19 Δεκεμβρίου 1608. Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἔνδοξος ποιητὴς ἡρωϊκοῦ ποιήματος, ἐπιγραφόμενον, ὁ ἀπωλεσθεὶς παράδεισος, ἐπροξένησε μέγαν κρότον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης διὰ τὴν ζωηρότητα τῶν ἰδεῶν του, μόλον τοῦτο ἀπέθανεν εἰς μεγάλην πτωχείαν τὸ 1674.

ΜΙΜΝΕΡΜΟΣ υἱὸς τοῦ Λιγυρτιάδου, περίφημος ποιητὴς Κολοφώνιος, κατ' Ἄλλους Σμυρναῖος, ἢ Αστυπαλεύς. Ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Σόλωνος, τὸ 569. Π. Χ. Λέγεται, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ ἐφευρετὴς τοῦ Πελομέτρου, καὶ διὰ τὴν ἡδύτητα τῆς φωνῆς του, ἢ τῶν ποιημάτων του, ἐκλήθη Λυγιάδης. Συνέγραψεν εἰς ἐλεγειακὸν μέτρον παρακοπάς τινας τῶν ποιημάτων του.

ΜΙΝΝΙΟΝΗΣ, Ἀβραάμ, ἐγεννήθη εἰς Φραγκφόρτ πόλιν τῆς Γερμανίας, ζωγράφος περίφημος, παρέσταινε τὰ ἄνθη καὶ τοὺς καρποὺς μὲ τόσην ζωηρότητα, καὶ τὴν δρόσον καὶ τὰς σταλαγματίας τοῦ νεροῦ εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἀπατώμενοι ἔβαζαν τὰς χεῖράς των διὰ νὰ λάβουν ἐξ αὐτῶν.

ΜΙΝΟΡΙΤΗΣ Βιλχέλμος Βουσβρύκιος ἐκ τῆς Βραβαντίας, ἔνδοξος ἀνὴρ, ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου δευτέρου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος, ἐπειδὴ διεδόθη ἔγγραφος φήμη, ὅτι ἔγινε χριστιανὸς ὁ μέγας τῶν Μογγόλων χάνης, ἐξάλη πρέσβυς παρὰ Λουδοβίκου τοῦ ἁγίου, ὅπου καὶ περιῆλθεν ὅλα τὰ μέρη τῶν ἀπωτάτων τούτων τόπων χάριν περιεργείας, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τούτων.

ΜΙΝΟΥΚΙΑΝΟΣ Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἔζη τὸ 270. Συνέγραψε περὶ ἐπιχειρημάτων, ἐκδ. ἐν Ὀξφαλίᾳ τὸ 1690.

ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ· Φῆλιξ, Ἀφρικανὸς, συνήγορος εἰς τὴν Ρώμην, ἔζη τὸ 220. Μ. Χ. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται διάλογος ἐπιγραφόμενος, Οκταΐος ἐκδοθὲν ἐν Λεύβᾳ τὸ 1709.

ΜΙΝΩΣ ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, τὴν ὁποίαν ἐκυρίευσε τὸ 1432. Π. Χ. καὶ ἀπεκατέστησεν εὐτυχεῖς ὅλους τοὺς ὑπηκόους του μὲ τὴν σοφὴν του νομοθεσίαν, ἥτις διετηρήθη μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Πλάτωνος, περὶ τὰ 1000 περίπου ἔτη.

ΜΙΝΩΣ ὁ δεύτερος ἐγγονὸς τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Κρήτης. Τὸ 1300 Π. Χ. ἐπολέμησε τοὺς Αθηναίους καὶ ὑποτάξας αὐτοὺς τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ τῷ στέλλωσι κατ' ἔτος ἑπτὰ νέους, καὶ ἑπτὰ νέας διὰ φόρον.

ΜΙΡΑΝΔΑΣ Αλόντζος τὸ γένος Ισπανὸς, ἔνδοξος φυσικὸς καὶ γεωγράφος· Οὗτος περιέπλευσε πολλὰ μέρη χάριν ἀνακαλύψεων, καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τὸν Αμαζόνιον ποταμὸν, ὅπου καὶ ἔγραψε φυσικῶς ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐπισκεφθέντας τόπους. Ἔζη μὲ μεγάλην φήμην περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, καὶ ἀπέθανεν ἐντίμως τὸ 60 τῆς ἡλικίας του τὸ 1620 Μ. Χ.

ΜΙΡΖΑΣ Αβοὺ Ταλὲβ Χὰν, ἔνδοξος Πέρσης. Ἔζη περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν καὶ Εὐρώπην, καὶ ἔκαμε καὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας Ηπείρους ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις, τὰς ὁποίας ἐδέχθησαν καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι, καὶ ἠκολούθησαν τὰ ἴχνη τούτου τοῦ τολμηροτάτου

καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς· ἦτον ἐγκρατὴς τῆς Λατινικῆς, Ἰταλικῆς, Γαλλικῆς, Περσικῆς, Ἀραβικῆς, καὶ Γερμικῆς διαλέκτων, Ἀφῆκε συγγράμματα διαφόρου ὕλης, προσέτι γενικὴν τοπογραφίαν τῶν τριῶν τούτων ἠπείρων, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὸ Τεχεράν πόλιν τῆς Περσίας.

ΜΙΡΤΙΔΑ, ἀξιοτίμητος διὰ τὴν παιδείαν της, ἐστάλη διδάσκαλος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου, καθὼς καὶ ἡ Κορίννη ἥτις καὶ τὸν ἐδίδαξε.

ΜΙΣΩΝΗΣ, καθήμενος μίαν ἡμέραν εἰς μίαν ἐρημίαν ἐγέλα· διαβαίνων ἐκεῖθεν ἕνας ὁδοιπόρος τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τοῦ γέλωτος· αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, γελῶ φίλε, διὰ ν' ἀποδείξω μὲ τοῦτο τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐρημίας.

ΜΙΤΡΑΔΆΤΗΣ, ποιμὴν τοῦ Ἀσυάγους Βασιλέως τῆς Μηδίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Ἅρπαγος τὸν παῖδα Κύροννα νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὰ θηρία κατὰ προσταγὴν τοῦ Βασιλεως Ηρόδ.

ΜΙΤΡΟΒΆΤΗΣ, Σατράπης τις τῆς Δακυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ηρόδ.

ΜΙΧΑΗΛ Γλυκᾶς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅσις διέτριψε καὶ ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὴν Σικελίαν. ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε καὶ μίαν ἐπιστολήν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του φαίνεται, ὅτι ἦτον καὶ εἰδήμων διαφόρων γλωσσῶν.

ΜΙΧΑΗΛ Σίμος, τὸ γένος Αγγλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἐστάλη ὡς πρέσβυς παρὰ τῆς Αγγλικῆς αὐλῆς εἰς τὴν Ἄβαν πόλιν, ὅπου διὰ τῆς περιεργείας του ἔκαμε πολλὰς καὶ διαφόρους ἀνακαλύψεις· εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ αὐτῶν. Σώζεται αὐτοῦ ἓν ἐγχειρίδιον γεωγραφικόν. Ἔζη διὰ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΙΧΑΗΛ ὁ Λάνης, Αγγλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἄριστος φυσικὸς καὶ ἀνακαλυπτὴς ἐξαίσιος, διὰ τὰς πολυχρηλλήτους του ἀνακαλύψεις, καὶ τολμηροτάτους διάπλους. Οὗτος ἀπέπλευσεν εἰς εὕρεσιν τοῦ εἰς τὸν μέγαν ὠκεανὸν δυτικοβορείου διάπλου· ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη ἄγνωστα, ἐξήτασε φυσικῶς ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντας τόπους, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ πάντων, οἷον περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ κλίματος, θέσεως καὶ προϊόντων ἑκάστου μέρους· προσέτι περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν οἰκητῶν, ἠθῶν καὶ ἐθίμων, καὶ ἐν συνόψει μᾶς ἀφῆκε ἐπιστημονικωτάτας γειδέας τούτων, ὥστε δικαίως πρέπει νὰ θαυμάζηται καὶ νὰ ἐπαινῆται ὑπερβαλόντως.

ΜΙΧΑΗΛ ὁ Ψελλὸς Κωνσταντινουπολίτης, ἱστορικὸς, νομικὸς καὶ φιλόσοφος, ἐπιστρέψας ἐξ Αὐηνῶν ἐδίδασκεν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Φιλοσοφίαν, ὅτε καὶ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος Δοῦκας τὸν ἔλαβε διδάσκαλον εἰς τοὺς υἱούς του Ανδρόνικον

καὶ Μιχαὴλ· ἔπειτα δυσαρεστηθεὶς παρήτησε τὴν φιλοσοφικὴν καθέδραν· καθότι ὁ μαθητής του Μιχαὴλ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον, καὶ διοικῶν κακῶς ἀπέδιδε τὰς αἰτίας εἰς αὐτὸν, διότι δὲν τὸν ἐδίδαξε τὴν πολιτικήν· ὅθεν ἀνεχώρησεν εἰς ἕνα μοναστήριον, ὅπου ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του καταγινόμενος εἰς μελέτας καὶ συγγραφάς. Συνέγραψε ἱστορικὰ, φυσικὰ, φιλοσοφικὰ, ῥητορικὰ, θεολογικὰ, καὶ ἄλλα, ἅτινα ἀποδεικνύουν τὴν πολυμάθειαν τοῦ ἀνδρὸς. Ἐξεδόθησαν κατὰ διαφόρους χρόνους εἰς διαφόρους τόπους, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ.

ΜΙΧΑΗΛ Αδανσὼν τὸ γένος Γάλλος ἔνδοξος φυσικὸς καὶ περιηγητὴς ἄριστος. Οὗτος περιῆλθε τὴν Σενεγαμβίαν καὶ τὰ ἐνδότερα αὐτῆς μέρη μὲ ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ. Ἀφῆκε καὶ σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Σενεγαμβικόν.

ΜΙΧΑΗΛ Ανδρεόπουλος, Νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος, ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ ιέ. αἰῶνος, καὶ νομίζεται ὡς μεταφραστὴς 62. μύθων φιλοσόφου Πέρσου ὀνόματι Συντίππα, συγχρόνου τοῦ Κύρου, τοὺς ὁποίους μετέφρασεν ἀπὸ τὸ Συριακὸν εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

ΜΙΧΑΗΛ Αποστόλης Βυζάντιος. Εἷς τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, οἵτινες μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ 6. τὸ 1453. κατέλιπον τὴν δουλωθεῖσαν πατρίδα καὶ κατέφυγον εἰς τὴν Ἰταλίαν, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὰ πρωτότυπα τῶν Ἑλλήνων συγγράμματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐφώτισαν ἅπασαν τὴν Εὐρώπην.

ΜΙΧΑΗΛ ὁ Ατταλιάτης κριτὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διὰ προσταγῆς Μιχαὴλ Δούκα ἐκοινοποίησε τὸ 1073. ποίημα Νομικόν.

ΜΙΧΑΪΑΣ ὁ προφήτης, ἔζη τὸ 757. Π. Χ. ἐπροφήτευσεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἰωάθαμ, Αχαζ καὶ Ἐζεκίου βασιλέων Ἰούδα· ὑπῆρχεν ὀλίγον πρότερον τοῦ Ησαΐου· ἡ προφητεία του συγκαταριθμεῖται μεταξὺ τῶν ἐλασσόνων προφητῶν.

ΜΙΧΟΣ Ιωάννης Βανσλεβένος, Γερμανὸς τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς καὶ ἱστοριογράφος ἄριστος. Οὗτος περιῆλθεν ἐννέα χρόνους κατὰ συνέχειαν τὴν Τουρκικὴν ἐπικράτειαν μὲ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις· ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην αὐτῆς. Ἔζη δὲ τὸ 1670. Μ. Χ.

ΜΝΑΣΕΑΣ, Αργεῖός τις, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου Δημ.

ΜΝΑΣΩΝ, ἡγεμὼν τῆς Ελάτρας ἐν Φωκίδι, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Αριστοτέλους.

ΜΝΗΣΑΡΧΟΣ, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου ἐκ Σάμου Ἡρόδτ.

ΜΝΗΣΘΕΥΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, ἀπόγονος τοῦ Λουσαράκου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν Υγῖν.

ΜΝΗΣΙΘΕΟΣ, Αθηναῖος, Ιατρὸς, καὶ κωμικὸς ποιητὴς, τὸν ὁποῖον ὁ Αθήναιος ἀναφέρει ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ βιβλίῳ του.

ΜΝΗΣΙΛΕΩΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Φοίβης, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐκτὸς τοῦ ναοῦ τῶν Διοσκούρων· ἐν Κορίνθῳ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Αθήναις.

ΜΝΗΣΙΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Δεξαμενοῦ ἐν Ωλίνῳ, ἀπὸ τὴν Αχαΐαν.

ΜΝΗΣΙΦΙΛΟΣ, εἷς τῶν ἐν Αθήναις ἀρχόντων.

ΜΝΗΣΤΡΑ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Αἴγαῖον.

ΜΝΗΣΙΜΑΧΟΣ, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα, Ιπποτροφος, Βάσκρις, Φίλιππος.

ΜΟΔΗΡΑΤΟΣ Γαζαῖος, σύγχρονος τοῦ Απολλωνίου· συνέγραψε σύστημα περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας εἰς βιβλία ἕνδεκα, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν.

ΜΑΖΑΡΙΤΗΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν, ἐστάθη περίφημος μουσικὸς, ἐσύνθεσε καὶ ποιήματα Μουσικά. Απεθανεν εἰς τὴν Βιέννην τὸ 1792.

ΜΟΙΡΙΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις, λέγεται, ὅτι κατεσκεύασε τὴν μεγάλην ἐκείνην λίμνην, ἥτις ὠνομάσθη ἀπ αὐτοῦ Μοῖρα, βασιλεύσας ἀπὸ τὰ 1445. ἕως 1506. Π. Χ.

ΜΟΙΡΟΚΛΗΣ, εἷς τῶν ἐν Αθήναις ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, τὸν ὁποῖον ἐζήτησεν ὁ μέγας Αλέξανδρος παρὰ τῶν Αθηναίων, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους ῥήτορας. Δημ.

ΜΟΚΕΤΟΣ Ιωάννης ἔνδοξος Γάλλος. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε 15 χρόνους κατὰ συνέχειαν, ἐπὶ πάσας τὰς Ηπείρους, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν τόπων, ἐθνῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῶν εἰς τὸ γεωγραφικὸν εἶδος ἀναφερομένων, καὶ ἐξέθεσε καὶ παγκόσμιον Ατλαντα.

ΜΟΛΕΣ Ιωάννης, μέγας διδάσκαλος τῶν Εκκλησιῶν· τὸν ἔκαυσαν ζωντανὸν εἰς τὰ Παρίσια, ὁμοῦ μὲ ἄλλους 59, εὐγενεῖς τῶν Παρισίων τὴν 18 Μαρτίου 1313 ἐσυκοφαντήθησαν ὅτι ἦσαν ἕνα σύστημα, καὶ εἶχον νέας θεωρίας καὶ διδασκαλίας. Εἰς μάτην ἐπροσπάθησαν πολλοὶ εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας ν' ἀποδείξουν εἰς τοὺς διώκτας των, βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ Πάππαν, ὅτι ἦσαν ἀθῶοι· καθότι οὗτοι διὰ νὰ δημεύσουν τὴν κατάστασίν των, ἥτις ὑπερέβαινε τὰ τριάντα ἑκατομμύρια φράγγων, τοὺς κατεδίκασαν ὡς καινοτόμους, καὶ λιμεῶνας τῶν συμπολιτῶν των, καὶ ἀπέθανον ὅλοι ἐπικαλούμενοι τὸν Θεόν.

ΜΟΛΙΕΡΗΣ Γωάννης, Γάλλος, ἀπὸ τὰ Παρίσια, χαίρων μεγάλην ὑπόληψιν, ὡς πατὴρ τῆς κωμῳ-

δίας. Λέγουσιν, ὅτι οὗτος ἀνεγίνωσκε τὰς κωμῳδίας του εἰς μίαν γραῖαν ὀνομαζομένην Λαφορέτ, καὶ ὅταν ἔβλεπεν ὅτι μερικοὶ στίχοι του κωμικοὶ δὲν τὴν ἔκαμνον ἐντύπωσιν τοὺς μετέβαλλεν. Ἀπέθανε τὸ 1622, ἐνῷ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ θέατρον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε παραστήσει ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸν κατὰ Φαντασίαν Ἀσθενῆ. Συνέγραψε κωμῳδίας, αἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια καὶ ἀλλαχοῦ.

ΜΌΛΟΣ υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγκονος τοῦ Μίνωος Βασιλέως τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Μηριόνου.

ΜΟΜΙΛΙΟΣ Ῥώμουλος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Τὸ 475 Μετὰ ἕνα χρόνον ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὁ Ὀδιάκρης Βασιλεὺς τῶν Ἐρούλων, ἐκυρίευσε τὴν Ῥώμην, καὶ ὑπεχρέωσε τὸν Μομίλιον τὸ 476, νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον· ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἔπαυσαν καὶ οἱ Αὔγουστοι τῆς Ῥώμης, τῆς ὁποίας ἡ Αὐτοκρατορία διήρκεσεν 507 ἔτη· ὑπὸ 126 Αὐτοκράτορας, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἐφονεύθησαν, πολλὰ δὲ ὀλίγοι ἀπέθανον εἰς τὸν θρόνον μὲ φυσικὸν θάνατον.

ΜΟΝΔΊΝΗΣ Ἰταλός, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, περίφημος ἀνατόμος· συνέγραψεν ἕνα σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Ἀνατομία τοῦ Ἀνθρωπίνου Σώματος· ἀπέθανε τὸ 1325.

ΜΟΝΊΜΑ, ἀπὸ τὸν Πόντον, ἔνδοξος διὰ τὴν ὡραιότητά της, καὶ διὰ τὴν σωφροσύνην της· αὐτὴ ἔλαβεν ἕνα τέλος τραγικώτατον· διότι ὅταν ὁ Μιθριδάτης ἐνικήθη, ὅστις τὴν ἠγάπα θερμῶς, ἀπὸ τὸν Λούκουλον, ἐφοβήθη μήπως ἡ Μονίμα πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν τὴν ἔστειλε διαταγὴν μὲ ἕναν εὐνοῦχον νὰ θανατωθῇ, ἥτις παρεδόθη μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν ἀποσταλμένον, διὰ νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν διαταγήν, καὶ οὕτως ἀπέτεμεν ὁ εὐνοῦχος τὴν κεφαλήν της τὸ 63. Π. Χ.

ΜΟΝΊΜΟΣ Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Διογένους, πρότερον δοῦλος τινὸς τραπεζίτου Κορινθίου, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἱπποκράτης· ἀνεράνη ἀνὴρ ἐλλόγιμος· συνέγραψε δὲ παίγνια μεμιγμένα μὲ σπουδήν, καὶ περὶ ὁρμῆς τῆς ἐπιθυμίας, καὶ προτρεπτικά.

ΜΟΝΡΟΣ Ἰταλὸς ἔνδοξος ἀνατόμος, ἔζη περὶ τὸν 18 αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος ἐγνώρισε καὶ ἐσαφήνισε τὸ σύστημα τῶν λυμφατικῶν ἀγγείων, τὰ εὑρισκόμενα εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἐντὸς τοῦ σώματος, περὶ τῶν ὁποίων ἄρῆκε καὶ σύγγραμμα.

ΜΟΝΤΑΓΟΥ περίφημος γυνή, ἐνὸς πρέσβεως τῶν Ἀγγλων, ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ἔτος 1716. Αὕτη ἀκούσασα περὶ τῆς νέας μεθόδου τοῦ ἐμφυλλιάσματος ἢ ἐγκεντρισμοῦ, καὶ πληροφορηθεῖσα παρὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τότε ἰατροῦ Τιμόνη τεύνομα, τὴν ἐκ τούτου ὠφέλειαν, ἐνεφύλλισε τὸν ἴδιόν της υἱ-

ὐν ἑπταετῆ ὄντα διὰ χειρὸς τοῦ χειρούργου Ματλάνδου. Ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν της εἰς Λόνδραν, συνήργησε μεγάλως λόγῳ καὶ ἔργῳ, πρὸς κοινοποίησιν τῆς νέας ἐφευρέσεως, καὶ ἐνεφύλλισε τὴν ἰδίαν της θυγατέραν ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἰατρῶν· καὶ οὕτως ἔγινεν αἰτία νὰ κοινοποιηθῇ ἡ ἐφεύρεσις αὕτη μετὰ ταῦτα εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

ΜΟΝΤΑΝΑΡΗΣ Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Μοδέναν, περίφημος ἀστρονόμος καὶ μαθηματικός· οὗτος ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ καταμετρᾶν τὰ ὕψη διὰ τοῦ βαρομέτρου· ἀπέθανε τὸ 1687. Ἀφῆκε συγγράμματα τινὰ περὶ ἀσέρων καὶ ἀνέμων.

ΜΟΝΤΓΟΛΦΙΕΡΗΣ Ἰωσὴφ, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἐφευρετὴς τῆς ἀεροστατικῆς σφαίρας. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70· χρόνων, ἀφοῦ εἶδε τὴν ἀνακάλυψίν του ἀρκετὰ τελειοποιημένην.

ΜΟΝΤΓΟΜΕΡΟΣ Πὶκ Ζεβουλὼν, Ἀρκτοαμερικανὸς μαγιόρος, ἀνὴρ ἔνδοξος τοῦ αἰῶνός του. Ἡ περιήγησις αὐτοῦ, μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Μισισίπου ποταμοῦ, καὶ διὰ τῆς ἐνδοτέρας Λουϊζιάνης εἰς τὰς δυτικοβορείους ἐπαρχίας τῆς νέας Ἱσπανίας, ἐσαφήνισεν ἱκανῶς τοὺς τόπους τούτους καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς διάφορα Ἀμερικανὰ ἔθνη. Ἔζη δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος Μ. Χ.

ΜΟΝΤΕΚΟΥΚΟΛΗΣ Ῥαϊμόνδος, μέγας στρατηγὸς καὶ περίφημος εἰς τὴν Πολεμικὴν. Ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν μέγαν Τουρένα, τὸν ὁποῖον καὶ ἐφόνευσεν· ἔκλαυσεν ὅμως τὸν θάνατον ἑνὸς ἀξίου ἐχθροῦ του, καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν ἐπαινῇ. Ἀπέθανε τὸ 1680.

ΜΟΝΤΕΚΟΥΚΟΛΗΣ Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φερράραν· κατεδικάσθη εἰς βασάνους, καὶ ὡμολόγησεν ὅτι εἶναι πταίστης, διὸ καὶ κατεκόπη εἰς τέσσαρα μερίδια τὸ 1536.

ΜΟΝΤΕΣΚΟΥΗΣ Κάρλος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ἔνδοξος διὰ τὰς ἐπιστολάς του, ἐπιγραφομένας, Ἐπιστολαὶ Περσικαί. Ἐξεδόθησαν τὸ 1721. συνέγραψε καὶ ἄλλα διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1755·

ΜΟΝΤΟΣ Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς, περίφημος γεωγράφος, καὶ ἄριστος φυσικός. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη, ἐξαιρέτως δὲ ἄπασαν τὴν Τουρκίαν, καὶ ἔγραψε φυσικῶς καὶ γεωγραφικῶς περὶ αὐτῆς, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα· ἔζη δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος.

ΜΟΟΡΗΣ Φραντζῆς, τὸ γένος Ἄγγλος, ἔνδοξος φυσικὸς, γεωγράφος, καὶ ἄριστος θαλασσοπόρος. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος Μ. Χ. Τὰ συγγράμματά του περιέχουσι πολλὰ ἐπωφελῆ εἰς τὴν Γεωγραφίαν καὶ Φυσικήν. Οὗτος περιέπλευσε πολλὰ μέρη χάριν ἀνακαλύψεων. Εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Σενεγαμβίας· ἀπέπλευσε μετὰ

τοῦ Αγγλου Μιδλετών τήν βόρειον θάλασσαν, καὶ ἔκαμεν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Απέθανε δὲ εἰς τὸ Λονδίνον μὲ μεγάλην δόξαν τὸ ἔτος 1745. ἀφήσας ἀνέκφραστον λύπην εἰς ὅλους τοὺς ὀπαδούς του.

ΜΟΠΕΡΤΗΣ Πέτρος, εἷς τῶν ἀκαταμαχήτων τῆς Γαλλίας. Διὰ προσαγῆς τῆς διοικήσεως ἀπέρασεν εἰς τὴν Αμερικὴν, ἠκολούθησε καὶ τὸν μέγαν Φεδερίκον εἰς τὸν πόλεμον, καὶ μὲ ἀνδρείαν ἐχάθη εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους, ὅπου καὶ ἠχμαλωτίσθη, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Βίμναν. Απέθανε τὸ 1759.

ΜΟΡΓΑΝΗΣ, Γιαμπατίστας, Ιταλὸς, ἔνδοξος ἰατρὸς, καὶ ἀνατόμος. Ανεκάλυψε πολλὰ μυστήρια τῆς Ανατομίας, καὶ ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα, ἐχρημάτισε καὶ διδάσκαλος ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ Παταυΐου· ἀπέθανε τὸ 1771.

ΜΟΡΙΣΙΟΣ Ιησουΐτης Θωμάνος, τὸ γένος Γερμανός· ἔνδοξος ἀνὴρ ἀκμάσας περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ. Η κατὰ τὰς Ινδίας καὶ Μονομότταπαν πολυχρόνιος περιήγησίς του, ἐστάθη λίαν ἐπωφελὴς εἰς τὴν Γεωγραφίαν, καὶ Φυσικήν. Συνέγραψε τακτικῶς, περὶ πάντων τῶν ὑπ αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην αὐτῆς ἐντελέστατον. Απέθανεν ἐνδόξως εἰς τὸ βασίλειον Βίρτεμβεργ, ἀφήσας λύπην εἰς τοὺς ὁμοφύλους του.

ΜΟΡΟΣΚΟΣ Ῥῶσσος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνακαλυπτὴς περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Οὗτος ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη τῆς Αρκτικῆς Ῥωσσίας, καὶ τὴν Καμτσάτκαν.

ΜΟΥΣΙΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους τοῦ τραγικοῦ, ποιητὴς ψυχρὸς, καὶ ἰατρὸς τῶν ὀφθαλμῶν.

ΜΟΥΡΧΟΣ, τραγικὸς ποιητὴς ἐν Αθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους, διὰ τὴν ἀσωτίαν καὶ ἀδδηφαγίαν του. Αριστοφ.

ΜΟΣΕΙΑΛΜΑΧ, ἔνδοξος Αραψ, ὅστις δυστυχῶς ἠθέλησε νὰ φιλονεικήσῃ μὲ τὸν Μωάμεθ διὰ τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα.

ΜΟΣΧΙΩΝ, περίφημος ἰατρὸς μεθοδικός. Συνέγραψε περὶ τῶν γυναικείων παθῶν, ἐκδοθ. εἰς Βιέννην τὸ 1793. Φαίνεται, ὅτι ἤκμασε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Γαληνοῦ.

ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ, Ζ. Εμμανουὴλ Μόσχος.

ΜΟΣΧΟΣ Ιωάννης, μὲ ἐπίθετον Εὐκράτης· ἔζη περὶ τὰ 610. Μετήρχετο τὸν μοναχικὸν βίον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου εἰς τὴν Ιερουσαλὴμ, εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ιορδάνου, καὶ εἰς τὴν νέαν Λαύραν τοῦ ἁγίου Σάββα μετὰ τοῦ Σωφρονίου τοῦ μετὰ ταῦτα Πατριάρχου Ιεροσολήμων. Οὗτος περιελθὼν ὅλα τὰ μοναστήρια τῆς Συρίας, Αἰγύπτου, καὶ ἄλλων μερῶν, συνέγραψε τοὺς βίους τῶν μοναχῶν τοῦ αἰῶνός του εἰς ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐπέγραψε Νέον Παράδεισον. Εξεδόθη εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων.

ΜΟΣΧΟΣ ὁ ποιητὴς, ἤνθει τὸ 177 Π. Χ. ἦτον ἀπὸ τὰς Συρακούσας, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος· ἤκουσε τὸν γραμματικὸν

Ἀρίσταρχον. Συνέγραψε ποιημάτια ἐπιστημονικά, τὰ ὁποῖα οἱ παλαιότεροι ἀποδίδουσιν εἰς ἄλλον. Ταῦτα δὲ εὑρίσκονται ἐκδεδομένα μετὰ τῶν τοῦ Βίωνος ἐν Ὀξωνίᾳ τὸ 1748. μετὰ σχολίων.

ΜΟΤΟΣ Αντώνιος Πορτογάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη τῆς γηΐνου σφαίρας χάριν ἀνακαλύψεων, ἀλλὰ περιερχόμενος τὴν Ἰαπονίαν καὶ τὰ πελάγη αὐτῆς ἐναυάγησε, καὶ οὕτως ἔδωσε τέλος τοῦ βίου.

ΜΟΨΟΠΟΣ, ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Αττικῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ χώρα αὕτη Μοψοπία. Στράβ.

ΜΟΨΟΣ, υἱὸς τοῦ Ῥακίου καὶ τῆς Μαντοῦς· οὗτος ἐχρημάτισε μάντις ἄριστος, τοῦ ὁποίου οἱ χρησμοὶ ἐτιμῶντο μεγάλως ὡς ἀληθέστατοι.

ΜΟΨΟΣ, υἱὸς τοῦ Αμπίκου, καὶ τῆς Χλωρίδος, συνοδοιπόρος τῶν Αργοναυτῶν, ὅστις μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐδήχθη ἀπὸ ἕναν ὄφιν καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Λιβύαν, ὅπου ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν κατοίκων ὡς Θεός.

ΜΟΥΓΓΙΟΣ, Ἰένης Δανὸς τὸ γένος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος γεωγράφος, ἄριστος φυσικὸς καὶ μαθηματικός. Οὗτος ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὰ δυτικοβόρεια μέρη χάριν ἀνακαλύψεων· Περιῆλθε δὲ καὶ ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη, καὶ ἔγραψε φυσικῶς, γεωγραφικῶς, καὶ μαθηματικῶς, ὅλα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντα μέρη. Ἔζη δὲ τὸ 1618 Μ. Χ. μὲ μεγίστην φήμην.

ΜΟΥΓΓΟΣ, Παρκ, ἔνδοξος περιηγητὴς Ἄγγλος, ὅστις ἐπνίγει εἰς τὸν Μαῦρον ποταμὸν τὸ 1812.

ΜΟΥΖΑΤΟΣ Αλβέρτης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύϊον, ἐστάθη κάλλιστος ποιητὴς, καὶ περίφημος ἱστορικὸς Λατῖνος. Ἀπέθανε τὸ 1321.

ΜΟΥΚΙΟΣ, ὁ ἐπονομασθεὶς Κόδρος· ἐθανατώθη εἰς τὸν πόλεμον τῆς Ἰταλίας κατὰ τῶν Ῥωμαίων. Ὁ Πορσίνας διὰ νὰ εἰσάξῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης τὸν ἤδη ἐξορισθέντα Ταρκίνιον, ἐπολιορκοῦσε τὴν πόλιν αὐτῶν· ὁ δὲ Μούκιος διὰ τὴν συντήρησιν τῆς δημοκρατίας ἀναλαμβάνει τὸν κίνδυνον· ἀλλάσσει τὴν στολήν του κατὰ τὸν ἱματισμὸν τῶν Γούσκων, εἰσέρχεται εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πορσίνου νὰ τὸν φονεύσῃ, ὅπου εὗρεν αὐτὸν καθήμενον εἰς τὴν σκηνὴν μὲ ἕνα του σύμβουλον, τὸν ὁποῖον ὑπολαβὼν διὰ βασιλέα ἐφόνευσε, καὶ οὕτω γινομένου θορύβου ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς φύλακας, καὶ ἐξετασθεὶς αὐστηρῶς μήπως ἦσαν καὶ ἄλλοι συνωμόται, ἀπελογήθη ὅτι ἦτον μόνος. Εὑρισκόμενος δὲ πλησίον τοῦ πυρὸς, ἔβαλεν εἰς αὐτὸ τὴν δεξιάν του διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ ὡς λαθοῦσαν εἰς τὸν σκοπόν του, βλέπων ἐν ταυτῷ καὶ τὸν Πορσίναν μὲ σχῆμα σταθερὸν καὶ ἀτάραχον. Θαυμάσας δὲ ὁ βασιλεὺς τὴν καρτερίαν του, καὶ ἐπαινέσας τὴν σταθερότητά του, ἔδωκεν ὀπίσω τὸ ξίφος του· ὁ δὲ Μούκιος ἠπόρησε

διὰ τὴν μεγαλοψυχίαν του, διότι τοῦ ἐχάρισε τὴν ζωήν· τότε λοιπὸν τὸν λέγει. Η γενναιοψυχία σου μὲ ἀναγκάζει νὰ σὲ εἴπω ἕνα μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἀλλέως δὲν ἤθελα σὲ τὸ ὁμολογήσει. Εἶναι τριακόσιοι οἱ ὁποῖοι περιέρχονται διὰ νὰ σὲ φονεύσουν· ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα ἔκαμεν εἰρήνην μὲ τοὺς Ρωμαίους.

ΜΟΥΛΙΟΣ, ἀνὴρ τῆς Αγαμήδης, θυγατρὸς τοῦ Αἰγίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος, εἰς τὴν μετὰ τῶν Πολίων μάχην. Ὅμ.

ΜΟΥΜΜΙΟΣ Λούκιος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων. Υπέταξεν ὅλην τὴν Αχαΐαν, λαβὼν δὲ καὶ τὴν Κόρινθον τὴν ἔκαυσε τὸ 146. Π. Χ· ὕστερον ὅμως ἀπὸ φθόνον οἱ ἀντιπολιτευόμενοι τὸν ἐξώρισαν εἰς τὴν Δῆλον, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΜΟΥΝΥΧΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Δρύαντος, οἰονοσκόπος καὶ δικαιότατος ἄνθρωπος.

ΜΟΥΡΑΤ, υἱὸς τοῦ Οὐρχὰν, Σουλτάνος τῶν Οθωμανῶν. Οὗτος πρῶτος ἔστησε τὴν βασιλικήν του καθέδραν τὸ 1362. εἰς τὴν Αδριανούπολιν, τὴν ὁποίαν ἐστόλισε μὲ περίφημα σχολεῖα, καὶ μὲ μεγάλα ξενοδοχεῖα διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀσθενεῖς γέροντας· διότι ἔλεγεν, ὅτι ἡ μεγαλητέρα ἀρετὴ, τὴν ὁποίαν ἐμπορεῖ νὰ δείξῃ τις εἰς τὸν Θεὸν εἶναι τὸ νὰ πράττῃ τὸ καλὸν εἰς τὸν πλησίον του. Οὗτος ὁ Μονάρχης ἐφονεύθη ἀπὸ ἕναν αἰχμάλωτον χρατιώτην τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σερβίας, τὸ 1388.

ΜΟΥΡΑΤ ὁ Δεύτερος, Πρίγγιψ, δίκαιος, ἀνδρεῖος, πεπαιδευμένος, καὶ μέγας ὑπερασπιστὴς τῶν σοφῶν. Οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς Οθωμανοὺς μονάρχας δὲν ἐξαπέρασε τὰς νίκας του· ἦτο σαθερὸς εἰς τὰς συνθήκας μετὰ τῶν χριστιανῶν, καὶ ἐφέρετο πρὸς τοὺς νικημένους μὲ μεγάλην φιλανθρωπίαν· οἱ μεταγενέστεροι τὸν ὠνόμασαν φιλόσοφον. Τὸ 1442. ἔκαμε παραίτησιν τοῦ θρόνου εἰς τὸν υἱόν του, ἀλλ' ἡ κακὴ διαγωγή του, καὶ ἡ ἀναξιότης του, τὸν ὑπεχρέωσαν ν' ἀναλάβῃ πάλιν τὰς ἡνίας τῆς διοικήσεως, διὰ συμβᾶσαν τινα ἀποστασίαν. Απέθανε τὸ 1451. ἀφοῦ καὶ δευτέραν φορὰν εἶχε κάμει παραίτησιν τοῦ θρόνου.

ΜΟΥΡΑΤ ὁ τρίτος, φιλοπόλεμος, χωρὶς νὰ παρευρεθῇ ποτε εἰς μάχην, ἀτυχὴς πρὸς τοὺς Πέρσας, Οὔγγρους καὶ Βενετούς. Απέθανε τὸ 1595. εἰς ἡλικίαν 52. χρόνων, ἐβασίλευσε χρόνους 21. ἀφῆκε 52. παιδία ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά.

ΜΟΥΡΑΤ ὁ τέταρτος, Πρίγγιψ· ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1613 εἰς ἡλικίαν 14 χρόνων. μόλονότι ἦτον ὁ πλέον ἄσπλαγχνος μεταξὺ τῶν Πριγγίπων Οθωμανῶν, ἐφάνη ὅμως φιλάνθρωπος πρὸς τοὺς διαδόχους του, ἀκύρωσε τὸν βαρβαρικὸν νόμον τοῦ νὰ φονεύωνται οἱ παῖδες τῶν προκατόχων, ἦτο περίφημος εἰς τὰ στρατιωτικὰ, καὶ εὐτυχὴς εἰς τοὺς πολέμους· τέλος διὰ τὰς κακίας του εἰς μίαν του

ἀσθένειαν οἱ ἰατροὶ ἐτάχυναν τὸν θάνατόν του μὲ τὰς φλεβοτομίας τὸ 1640.

ΜΟΥΡΑΤΌΡΗΣ Λουδοβῖκος, Ἰταλὸς ἱστορικός, ἀρχαιολόγος καὶ φιλόσοφος περίφημος. Συνέγραψεν ἄπειρα συγγράμματα, ἀπέθανε τὸ 1750.

ΜΟΥΡΑΤΣΌΒ, τὸ γένος Γ῾ώσσος, περιάκουστος θαλασσοπόρος. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος διὰ προσταγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρ῾ωσσίας περιέπλευσε τὸ ἀνατολικοβόρειον τῆς Ἀσίας μέρος, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις, ἐπανελθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ἔδωκε πολλὰς καὶ ἀξιολόγους εἰδήσεις περὶ τοῦ μέρους τούτου, οἷον, περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ κλίματος, θέσεως, προϊόντων, οἰκητῶν καὶ ἄλλα· καὶ ἐξέθεσε ἐντελῆ πίνακα τῶν ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐπισκεφθέντων τόπων, ὅθεν καὶ ἀντεμοίφθη πλουσίως χάριν τῆς παιδείας του καὶ ἐμπειρίας.

ΜΟΥΡΈΝΑΣ Κάρλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1713. Ἐστάθη ἀρχιτέκτων ἐπίσημος. Ἔκτισε διάφορα κτίρια, εἰς τὴν Ἀγκῶνα, εἰς τὴν Ρώμην, καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἰταλίας· ἦτο μαθητὴς τοῦ Βανβιτέλου.

ΜΟΥΡΥΧΊΔΗΣ ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον, τὸν ὁποῖον ὁ Μαρδόνιος ἔπεμψε πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους, διὰ νὰ τοὺς παρακινήσῃ νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

ΜΟΥΣΑΊΟΣ, φιλόσοφος καὶ Ἐπικὸς ποιητὴς ἀπὸ τὴν Ἐλευσῖνα. Ἔζη τὸ 1250. Π. Χ. Συγγράμματα τούτου οἱ παλαιοὶ ἀναφέρουσι πλῆθος· ἀπεσώθη δὲ μόνον ἕνα του ποίημα ἐπικὸν τὸ καθ᾽ Ἡρὼ καὶ Λέανδρον.

ΜΟΥΣΑΊΟΣ, Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Φιλλάμωνος μελοποιοῦ· ἔγραψε μέλη καὶ ᾄσματα. Ἔζη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

ΜΟΥΣΑΊΟΣ, Θηβαῖος, ἔγραψε Περσηΐδος βιβλία 10. εἰς Εὐμενῆ καὶ Ἀτταλον.

ΜΟΥΣΤΑΦΑ̃Σ ὁ Πρῶτος, υἱὸς τοῦ Σουλεϊμάνου Αὐτοκράτορος τῶν Ὀθωμανῶν, εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ ἀνδρειοτέρων ἡγεμόνων τοῦ αἰῶνός του, διοικητὴς τῆς Μαγνησίας, τῆς Ἀμασίας, καὶ μεγάλου μέρους τῆς Μεσοποταμίας, ὅπου ἠγαπᾶτο πολλὰ ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του· Ἡ Ροσελίνα μία ἀπὸ τὰς γυναῖκας τοῦ Αὐτοκράτορος, φοβουμένη μήπως αὐτὸς καθήσῃ εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, καὶ θέλουσα νὰ βασιλεύσουν τὰ τέκνα της τὸν κατηγόρησεν ὡς ἀποστάτην. Ὁ Σουλεϊμὰν ἐπρόσταξε νὰ πάρουσιασθῇ ἔμπροσθέν του, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ δικαιολογηθῇ ἐπρόσταξεν εὐθὺς καὶ τὸν ἔπνιξαν.

ΜΟΥΣΏΝΙΟΣ ἀπὸ τὸ Τορίνον, διαλεκτικὸς φιλόσοφος, καὶ ϛωϊκός· Ἔζη ἐπὶ Νέρωνος, γνώριμος τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τιανέως.

ΜΟΥΤΗΣ, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων βο-

τανικῶν, καὶ φίλος τοῦ Λιννίου· Ἀπέθανεν εἰς τὴν Σάντα—ρε πόλιν τῆς Ἀμερικῆς τὸ 1809.

ΜΟΥΤΙ'ΝΗΣ εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Καρχηδόνος, πολεμήσας κατὰ τῶν Ρωμαίων εἰς Σικελίαν ἐπὶ τοῦ Β'. Καρχηδονικοῦ πολέμου. Ὕστερον δὲ κατατρεχόμενος ἠνώθη μετὰ τοῦ Ὑπάτου Ὁλουρίου Λοκβίνου, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν ἀπὸ μέρος τῶν προτέρων ἐχθρῶν του, ἐπολιτογράφη.

ΜΠΑΤΟΫ, Χάνης τῆς Καμτσάκ. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα Μ. Χ.

ΜΠΛΑΓΓ Βικέντιος, Γάλλος τὸ γένος· Οὗτος περιῆλθε 40. ὁλοκλήρους ἐνιαυτοὺς πάσας τὰς ἠπείρους μὲ ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Ἔζη τὸ 1578. Μ. Χ.

ΜΎΓΔΩΝ, βασιλεὺς Βεβρίκων, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολ.

ΜΥΐΑ, ἀπὸ τὴν Βοιωτίαν λυρικὴ ποιήτρια.

ΜΥΐΑ ἀπὸ τὴν Σπάρτην, ποιήτρια· συνέγραψεν ὕμνον πρὸς Ἀπόλλωνα καὶ Ἀρτεμιν.

ΜΥΐΑ Σαμία, θυγάτηρ Πυθαγόρου τοῦ μεγάλου.

ΜΥΚΕΡΙ'ΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Χέοπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. τὸ 1076.

ΜΥΚΗΝΕΎΣ, υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Φορωνέως, ὁ κτίσας κατά τινας τὴν πόλιν Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ.

ΜΎΛΗΣ υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Σπάρτης Λελέγου, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυκάονος, ὅστις, λέγεται, ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὴν κατασκευὴν τῶν μύλων.

ΜΥΛΑΙ'ΝΟΣ, ἀρχαῖος τύραννος ἀπὸ τὴν Κρήτην, τὸνὁποῖον, λέγεται, ὅτι ἠφάνισεν ὁ Ζεύς.

ΜΥΛΛΙ'ΑΣ, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἐκ Κρότωνος.

ΜΎΝΣΤΕΡ, Βιχέλμος Γερμανὸς, ἔνδοξος μαθηματικὸς· ἔζη περὶ τὰ 1620. Μ. Χ. Οὗτος ἐταξείδευσεν ἀπὸ τῆς Βενετίας εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, Δαμασκὸν καὶ Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς, πάντας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ θεωρηθέντας τόπους, καὶ ἔγραψεν ἰχνογραφικῶς ὅλας τὰς χώρας καὶ πόλεις.

ΜΎΝΣΤΕΡ, Σεβαστιανὸς, ἄριστος γεωγράφος καὶ φυσικὸς τοῦ αἰῶνός του. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Στοφλέρου· ἐξέθεσε Κοσμογραφίαν καὶ Ἄτλαντα, καὶ ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν τότε πεπαιδευμένων Στράβων τῶν μεσαίων αἰώνων.

ΜΥΡΙ'ΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως, καὶ γυνὴ τοῦ Θόαντος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐπὶ τῆς Λήμνου πόλις Μυρίνη. Σχολ.

ΜΥΡΜΗΚΊΔΗΣ, ἐπιτήδειος γλύπτης ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας περὶ τὸ 450. τούτου τὰ ἔργα, λέγεται, ὅτι

ἦσαν τόσον λεπτὰ, ὥστε καὶ μυῖες ἠδύναντο νὰ τὰ θρίψωσι.

ΜΥΡΜΗΔΟΝΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Μενέα· Υγῖν.

ΜΥΡΣΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Κανδαύλου· Ηρόδ.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ, Αθηναῖος, κωμικὸς, υἱὸς τοῦ Λυσίδου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἑρμίππου τοῦ κωμικοῦ. Συνέγραψε γράμματα ἐρωτικά.

ΜΥΡΤΙΩ ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, κατὰ τὸν Λουκιανόν.

ΜΥΡΩ, Ῥ ὠδία φιλόσοφος, ἔγραψε περὶ μύθων, νόμων, καὶ περὶ τῶν γυναικείων ἀσθενειῶν, καὶ ἰατρείας αὐτῶν, καὶ περὶ μητρικῶν θεραπειῶν.

ΜΥΡΩ, περίφημος ποιήτρια ἐπῶν, ἐλεγείων καὶ μελῶν, θυγάτηρ Ομήρου τοῦ τραγικοῦ, γυνὴ Ἀνδρομάχου τοῦ ἐπονομασθέντος φιλολόγου.

ΜΥΡΩΝΙΔΗΣ, περίφημος στρατηγὸς τῶν Αθηναίων πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις μὲ μίαν μόνην ἐκστρατείαν ἐκυρίευσε σχεδὸν ὅλην τὴν Φωκίδα καὶ Βοιωτίαν.

ΜΥΤΩΝ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου, ἀπὸ τὴν Αττικήν. Ἔζη τὸ 422. Π. Χ. τοῦ ὁποίου τὰ περισσότερα ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ μαρμάρου, ξύλου, καὶ χαλκοῦ κατασκευασμένα. Η θαυμασία του ΔΑΜΑΛΙΣ ἔγινεν αἰτία μεγάλης του δόξης, καὶ μυρίων Ελληνικῶν ἐπιγραμμάτων.

ΜΥΣΚΕΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλκμωνος ἀπὸ τὸ Αργος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ἐμφανισθεὶς ὁ Ηρακλῆς κατ' ὄναρ τὸν ἐπρόσταξεν ἐπιμόνως ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του. Ελθὼν δὲ εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου ἦτον ὁ τάφος τοῦ Κρότωνος, ἔκτισεν αὐτοῦ τὴν περίφημον πόλιν Κρότωνα. Στρ. 6

ΜΥΣΚΩΝ, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Αθηναίων πόλεμον.

ΜΥΣΩΝ· ὁ Σωκράτης λέγει, ὅτι ἦτο τὸ γένος Χηνεὺς, ἀπὸ ἕνα χωρίον τῆς Λακκωνικῆς γῆς· συγκαταριθμεῖται εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Λέγεται δὲ, ὅτι εἶναι υἱὸς τυράννου τινός. πατρόθεν δὲ λέγει ὁ αὐτὸς ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴν Ητείαν πόλιν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Ο Ιππόναξ ἀναφέρει ὅτι ἦτον σωφρονέστατος· ὁ δὲ Αριστόξενος λέγει ὅτι ἦτον μισάνθρωπος, ὡς ὁ Τίμων, καὶ ἄδοξος· ἔλεγε δὲ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν τὰ πράγματα ἀπὸ τοὺς λόγους, ἀλλὰ τοὺς λόγους ἀπὸ τὰ πράγματα· διότι δὲν ἀποτελοῦνται τὰ πράγματα ἀπὸ τοὺς λόγους, ἀλλ' οἱ λόγοι βεβαιόνουν τὰ πράγματα. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 97. ἐτῶν.

ΜΩΑΜΕΘ Αβοῦς, ἢ Χασέμης, περίφημος Αραψ, ὅστις μὲ τὴν πολιτικήν του ἐσύστησε μίαν νέαν θρησκείαν, καὶ ἓν ἐκτεταμένον βασίλειον. Εστάθη νομοθέτης τῆς πατρίδος του, καὶ ἐκατόρθωσε τοὺς σκοπούς του μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας. Ενομίσθη δὲ ἀπὸ τοὺς πατριώτας του

μετὰ θάνατον ὡς προφήτης ἐμπνευσμένος ἐκ Θεοῦ. Περιγράφεται ἀπὸ τοὺς Ανατολικοὺς ἱστορικοὺς, ὅτι ἦτο μέγας προφήτης, καὶ ὁ ἀξιότερος τῶν νομοθετῶν, ὅσοι ἐστάθησαν εἰς τὸν κόσμον, σολισμένος μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς, καὶ περίφημος διὰ τὴν ἀξιότητά του εἰς τὸ νὰ διοικῇ τοὺς ἀνθρώπους. Η εὐγλωττία του ἦτο μεγάλη. Εγεννήθη εἰς τὴν Μέκαν, τὴν Ε. Μαΐου τὸ 578. Μ Χ. ἀπὸ συγγενεῖς πτωχοὺς, πλὴν γενναίους, ἐνδόξους εἰς τοὺς Αλκουραϊκανούς. Η οἰκογένειά του ἦτον ἀπὸ τὰς πλέον παλαιὰς καὶ δυνατὰς, διότι εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν της ἀπὸ κληρονομίαν τὸν ναὸν τῆς Μέκας, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ Αραβες χρεωστικως ἔπρεπε νὰ πηγαίνουν νὰ προσκυνῶσιν, ὡς ἕνα τόπον θεῖον, καὶ νὰ προσεύχωνται, διότι κατεσκευάσθη ἀπὸ τὸν Αβραάμ. Εμεινεν ὀρφανὸς ἀπὸ τὴν μικράν του ἡλικίαν, καὶ ἀνετράφη ἀπὸ τὸν θεῖόν του Αβου-Θάβαλ, ὅστις τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἐμπορίου· φθάσας εἰς ἡλικίαν 23 χρόνων, ἐκράχθη ἀπὸ μίαν γυναῖκα χηρεύουσαν ὀνομαζομένην Χαδουξέ, ἥτις εἶχε κληρονομήσει δύω ἄνδρας πλουσιωτάτους, καὶ τὸν ἔκαμεν ἐπίτροπον εἰς τὰς ὑποθέσεις της· καὶ μετὰ δύω χρόνους βλέπουσα ὅτι ἐστάθη ἄξιος, ἀπὸ μεγάλην της εὐχαρίστησιν τὸν ὑπανδρεύθη. ὁ Μωάμεθ τότε ἔπαυσε τὸ ἐμπόριον καὶ μετέβαλε τὴν πολιτικήν του ζωὴν, καὶ ἤρχισε νὰ διαδίδῃ θρησκευτικὰς ἰδέας, λέγων, ὅτι θέλει νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Αραβας ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν, καὶ ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν, ἥτις εἰς αὐτοὺς ἐβασίλευε, καὶ ἐκοινοποίει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ Κουράνιον παρατηρῶν πάντοτε τὰς περιστάσεις. Τὸ 622. ὑπεχρεώθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, διότι κατετρέχετο ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς παλαιᾶς θρησκείας· αὕτη ἡ ἐποχὴ ἐστάθη περίφημος ἀπὸ τοὺς Οθωμανούς, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Μακεδόνα πόλιν τῆς Αραβίας, καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ κηρύττῃ παρρησίᾳ διὰ τῶν ὅπλων. Εἰς ὀλίγους χρόνους ἐκυρίευσε σχεδὸν ὅλην τὴν Αραβίαν· τὸ 650. ἐκυρίευσε τὴν Μέκαν ὑποχρεώνων ὅλους συγγενεῖς του, πατριώτας του, φίλους του καὶ ἐχθροὺς ν' ἀρνηθοῦν τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ νὰ πιστεύουν εἰς τὴν θρησκείαν του. Καὶ οὕτω φερεώσας εἰς ὅλην τὴν Αραβίαν τὸ πολιτικὸν καὶ θρησκευτικόν του βασίλειον, ἀπέθανεν εἰς τὴν Μεδινὲ τὴν 8. Ιουνίου τό 632. Μ. Χ. ὅπου φαίνεται καὶ ὁ τάφος του εἰσέτι, τὸν ὁποῖον ἔχουν οἱ Οθωμανοὶ εἰς ἕνα σιδηροῦν κιβώτιον κρεμάμενον εἰς τὸν ἀέρα διὰ κρεμάθρας. Οὗτοι τὸν πιστεύουν ὡς ἀπόστολον καὶ προφήτην τοῦ Θεοῦ. Τὸ Κοράνιόν του περιέχει εἰς δύω ἄρθρα τὸ πολιτικὸν, καὶ τὸ θρησκευτικὸν· ὅτι ὑπάρχει εἷς Θεὸς, καὶ ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἐδιώχθη

ὁ Μωάμεθ ἄρχεται ἡ ἐποχὴ τῶν Μωαμεθάνων, ὀνομαζομένη Εγείρα, ἢ, φυγὴ τοῦ Μωάμεθ.

ΜΩΆΜΕΘ Ελβατάνας ὁ περιφημότερος ἀστρονόμος τῆς Αραβίας, καὶ ὁ ἐνδοξότερος μετὰ τὸν Πτολεμαῖον, γνωστὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς τῆς Εὐρώπης. Αὐτὸς ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὅστις ἀνεκάλυψε τὴν κίνησιν τοῦ Ηλίου καὶ τῶν πλανητῶν, πρὶν οἱ Εὐρωπαῖοι νὰ γνωρίζωσι τι περὶ Αστρονομίας. Απέθανε τὸ 29. Μ. Χ.

ΜΩΆΜΕΘ Β΄. υἱὸς τοῦ Μουράτ, αὐτοκράτωρ Οθωμανός, ἐπωνομάσθη ὁ μέγας. ἦτον ἀξιώτατος καὶ ἐμπειρότατος πολεμικός· ἀπέθανεν εἰς Νικομήδειαν τὸ 1481. ἐνῶ ἑτοιμάζετο νὰ κυριεύσῃ τὴν Ιταλίαν, καὶ τὴν Γερμανίαν. Εἶχεν ὁμώσει ὅτι δὲν ἤθελεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν Ανατολὴν, ἐὰν πρῶτον δὲν κατεπατήσῃ μὲ τὸν ἵππον του ὅλα τὰ θυσιαστήρια τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν. Ηφάνισε τὸ βασίλειον τοῦ Κωνσταντίνου· ἐκυρίευσε τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1453 Μ. Χ. μηνὶ Μαΐῳ. τὴν Τραπεζοῦντα καὶ ἄλλα 12. μικρὰ βασίλεια τὸν ἐπροσκύνησαν· μὲ τὸν στόλον του ἐκυρίευσε πολλὰς νήσους· ὅλα τὰ κράτη σχεδὸν ἕτερμον εἰς τὴν ἀκοήν του. Εβασίλευσε χρόνους 31. Ωμίλει κάλλιστα τὴν Ελληνικὴν, Αραβικὴν, Περσικὴν, ἐκαταλάμβανε τὴν Λατινικὴν καὶ Γερμανικὴν, ἐγνώριζε τὴν Γεωγραφίαν Μαθηματικὴν, καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐνδόξων τῆς ἀρχαιότητος.

ΜΩΣΧΙΤΟΪΟΣ τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀστρονόμος, φυσικὸς, ἄριστος γεωγράφος, καὶ συνοπαδὸς τοῦ περιφημοτάτου Σδεκικοῦ ἀστρονόμου Κελσίου. Οὗτος ἀπέπλευσε μετὰ τοῦ ῥηθέντος Κελσίου καὶ πολλῶν ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν, εἰς καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν τοῦ Πολικοῦ κύκλου, καὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς. Η καταμέτρησις αὕτη προσεπεκύρωσε τὴν τοῦ Νεύτωνος περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς θεωρίαν· καὶ προσέτι προσδιώρισεν ὀρθῶς πολλῶν τόπων θέσεις, καὶ ἐσαφήνισε τοὺς ἐξετασθέντας ὑπὸ τῶν περιηγητῶν τόπους. Τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ διασημοτάτου ἀνδρὸς περιέχουσι διαφόρους εἰδήσεις τῶν μερῶν καὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς, προσέτι διάφορα ἄλλα ἀποτεινόμενα εἰς τὴν Φυσικὴν, Αστρονομίαν, καὶ Γεωγραφίαν, καὶ ἐν συνόψει μᾶς δίδει γενικὴν περίληψιν. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἔβδομον αἰῶνα Μ. Χ. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Μαρσίλιαν τὸ 65. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀφήσας ἀπαρηγόρητον λύπην εἰς τοὺς ὀπαδούς του.

ΜΩΣΗΣ ὁ Θεόπτης, υἱὸς τοῦ Εμραμ, καὶ τῆς Ιοχεβὲτ, ἀμφότεροι ἐκ τῆς φυλῆς Λευΐ. Ἔζη τὸ 1511. Π. Χ. Η ἱστορία τούτου ἀναφέρεται παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ. Συνέγραψε δὲ τὰ πέντε πρῶτα βιβλία τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Τὴν Γένεσιν, Εξοδον, Λευϊτικὸν

Ἀριθμούς, καὶ Δευτερονόμιον, διαιρέσας αὐτὰ εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς Κοσμοποιΐαν, Ἱστορίαν, καὶ Νομοθεσίαν.

ΜΩΫΣΗΣ Χορένης ὁ Ἀρμένιος. Ἔζη κατὰ τὸ 450. Μ. Χ. Οὗτος συνέγραψε καλῶς περὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας.

N

ΝΑΒΑΓΈΡΗΣ Ἀνδρέας, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ῥήτωρ, ποιητὴς, καὶ περιηγητὴς ἔνδοξος· ἐστάθη πρέσβυς εἰς τὴν Ἱσπανίαν, καὶ Γαλλίαν. Ἐξέδωκε συγγράμματα ποιητικὰ, τὰ ὁποῖα χαίρουν ὑπόληψιν. Ἀπέθανε τὸ 1529.

ΝΑΒΑΡΈΤΤΟΣ Ἱσπανὸς, ἄριστος Γεωγράφος καὶ περιηγητὴς ἐνδοξότατος. Οὗτος περιῆλθε διάφορα μέρη καὶ κατεξαίρεσιν τὴν Κίναν, ὅπου καὶ περιέγραψεν ἀκριβῶς περὶ αὐτῆς, καὶ ἡ περιγραφὴ αὕτη εἶναι μέχρι τοῦ νῦν πολύτιμος. Ἀφῆκε καὶ ἄλλα διάφορα συγγράμματα. Ἔζη δὲ περὶ τὸ 1660. Μ. Χ.

ΝΑΒΑΡΖΆΝΗΣ, ἄρχων τῆς Περσίας, συνωμότης τοῦ Βήσσου κατὰ τοῦ Δαρείου.

ΝΑΒΑΤ Βασὰ, Ηλὰ, Ζαμβρὶ καὶ Αμβρὶ, ἐβασίλευσαν κατὰ διαδοχὴν ἐπὶ Ισραὴλ τὸ 930. Π. Χ.

ΝΑΒΟΝΑΣΣΆΡ, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Χαλδαίων· ἐστάθη ἔνδοξος διὰ τὴν περίφημον ἐποχὴν, ἥτις ἄρχεται τὸ 747. Π. Χ.

ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΩΡ, τὸ 570. Π. Χ ὥρμησεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὑποτάξας τὸν τόπον, κατέστησε τὸν Αμασιν ἀρχηγὸν τῶν ἀποστατῶν ἐπίτροπον τούτης τῆς βασιλείας. Τὸ δὲ 561. ἀποθανόντος τοῦ Ναβουχοδονόσορος διεδέχθη τὸν θρόνον ὁ Οὐδαιμαδάχαρ.

ΝΑΓΓΗΣ Γουλιέλμος, τὸ γένος Γάλλος. Ἐξέδωκεν ἱστορίαν ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι τοῦ 1300. ἀπὸ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπλάτυναν δύο μοναχοὶ ἐκ μοναστηρίου τινὸς τῶν ἐν Παρισίοις, ὁμοίως καὶ χρονικὸν τῶν ἐν τῇ Φραγκίᾳ βασιλευσάντων, τυπωθὲν ἐν Φραγφώρτῳ τῷ 1595. Ηνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΑΔΑΣΤΗΣ, Φραγγῖσκος, πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τῶν Οὔγγρων, ὅστις ἐπειδὴ δὲν ἐπροβιβάσθη εἰς τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα· ἔκαμε συνωμοσίαν μὲ ἄλλους τινας κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀλλ' ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τὴν διοίκησιν, καὶ ἀπεκεφαλίσθη εἰς τὴν Βιέννην τὴν 30. Απριλίου 1671.

ΝΑΖΑΡΙΟΣ, Γάλλος, γραμματικὸς καὶ ῥήτωρ· Ἔζη τὸ 320. Μ. Χ. συν-

ἔγραψε λόγον πανηγυρικὸν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου.

ΝΑΗΝ, Λοδοβῖκος, εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ κριτικωτέρων ἱστορικῶν Γάλλων· ἀπέθανε τὸ 1698. καὶ ἀφῆκε περίφημα συγγράμματα ἐκκλησιαστικὰ, καὶ μίαν ἱστορίαν τῶν αὐτοκρατόρων.

ΝΑΘΑΝΑΗΛ Ιωάννης ἱερεὺς καὶ οἰκονόμος Κωνσταντινουπόλεως. Ἔγραψε περὶ ἑρμηνείας τῆς ἱερᾶς λειτουργίας καὶ ἄλλα. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΑΘΑΝΑΗΛ Αλέξανδρος, γεννηθεὶς εἰς Ροῦεν, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Δομινικάνων, φιλόσοφος καὶ θεολόγος ἔμπειρος, ἀνὴρ ὅσιος καὶ εὐσεβής. Ἔγραψεν ἐκλεκτὰ κεφάλαια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, Θεολογίαν δογματικὴν καὶ ἠθικὴν καὶ ἄλλα πολλά. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΑΝΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ἐπίτροπος τῆς ἐκεῖσε ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Μάρκου. Ἐστάθη πρέσβυς εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τὴν Βιέννην καὶ Γαλλίαν· ἔκαμεν ὠφελίμους ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Βενετίας, ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, ἀλλ' ἔμεινεν ἀτελὴς διὰ τὸν θάνατόν του συμβάντα τὸ 1678.

ΝΑΝΝΑΚΟΣ Παλαιότατος, οὗτος λέγεται, ὅτι ἐστάθη βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις προϊδὼν τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν, συνήθροισεν ὅλους τοὺς ὑπηκόους του εἰς τὸν ναὸν καὶ ἔκαμνε δεήσεις μετὰ δακρύων. Εἶναι καὶ παροιμία, ἀπὸ Νάννακος, ἀναφέρων τις περὶ παλαιτάτης ἐποχῆς. Ζ. Δευκαλίων.

ΝΑΟΥΜ ὁ Προφήτης, Ἑβραῖος· ἀριθμεῖται ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μανασσῆ, ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἐζεκίου, καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σεναχιρείμ. Ἡ προφητεία του κατατάττεται ἑβδόμη, μεταξὺ τῶν ἐλασσόνων Προφητῶν.

ΝΑΟΥΣΣΗΣ Αναστάσιος ἐκ τῆς Μακεδονίας, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πολυμαθής, φιλόσοφος, θεολόγος καὶ ῥήτωρ εὐδόκιμος, εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς, Ἑβραϊκῆς, καὶ Ρωσσικῆς διαλέκτων. Περιηγήσατο σχεδὸν ἅπασαν τὴν Εὐρώπην· μέλος τῆς βασιλικῆς Ακαδημίας τοῦ Βερολίνου, καὶ εἷς τῶν ἐν τῇ συνόδῳ τῆς Ρωσσίας, παρὰ τοῦ μεγάλου Πέτρου συστηθείσῃ. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Βονοπάρτης. Οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Κόρσικα τὸ 1769. ἀπὸ τὸν Κάρολον Βονοπάρτην καὶ τὴν Λαιτιτίαν· Εσπούδασε μὲ ζῆλον μέγαν εἰς τὸ πολεμικὸν σχολεῖον τῆς Βριένης τὰ μαθηματικὰ καὶ πολεμικὰς ἐπιστήμας. Ἀπέθανε τὴν 5. Μαΐου 1821. εἰς τὴν νῆσον ἁγίαν Ελένην, εἰς ἡλικίαν 59. χρόνων καὶ 9. μηνῶν. Τὰ ἱστορικὰ τούτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς ζήτει εἰς τὰς ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων τοῦ Κ. Μ. Κούμα τόμ. Π.

ΝΑΡΒΟΡΟΥΓΟΣ, Ἰώ, τὸ γένος Ἄγγλος. Ἤνθει περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν νέων ἀνακαλύψεων· ἀνεκάλυψε δὲ διαφόρους νήσους ἐν τῷ μεγάλῳ Ὠκεανῷ, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη, καὶ περιέγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν μερῶν τούτων. Περιῆλθε καὶ τὰ παραθαλάσσια μέρη μὲ ἄκραν προσοχήν, καὶ διώρθωσεν ὁπωσοῦν τοὺς θαλασσίους πίνακας.

ΝΑΡΚΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Βάκχου, ὅστις ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῶν συνεχῶν πολέμων, τοὺς ὁποίους εἶχε μὲ τοὺς πλησιοχώρους του, ἔκτισεν εἰς τὴν Ἤλιδα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· Παυσ.

ΝΑΡΣΗΣ, Βασιλεὺς τῶν Περσῶν, διάδοχος τοῦ πατρός του Βαράνου. Τὸ 294. Μ. Χ. ἐκυρίευσε τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ Ἀρμενίαν. Ὁ Μαξιμιανὸς ἐστάλη ἀπὸ τὸν Διοκλητιανὸν κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐνικήθη, ἀλλ' ἀναλαβὼν ἔπειτα νέαν δύναμιν, τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος καὶ τὸν ἔτρεψεν εἰς φυγήν, κυριεύσας τοὺς θησαυροὺς, τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία του, τοὺς ὁποίους ἀπέδωκε μετὰ τὴν εἰρήνην, ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ παραχωρήσῃ εἰς τοὺς Ρωμαίους 5· ἐπαρχίας εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ποταμοῦ Τίγριδος. Ἀπέθανε τὸ 305. βασιλεύσας 7. ἔτη καὶ τὸν διεδέχθη ὁ ἀπάνθρωπος υἱός του Ἀδανάρσης, ὅς τις κατὰ μαρτυρίαν τοῦ Ζωναρᾶ ἐπεθύμει νὰ κατασκευάσῃ τὰς σκηνάς του μὲ δέρματα ἀνθρώπων.

ΝΑΣΙΡΕΔΙΝ, Πέρσης, ἐστάθη εἷς τῶν περιφημοτέρων ἀστρονόμων, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ σχολείου, τὸ ὁποῖον ἐσύστησεν ὁ Χολακοῦς τῶν Μογόλων· ἀπὸ αὐτὸ τὸ σχολεῖον εὐγῆκαν ἐκεῖνα. αἱ περίφημαι εἰκόνες αἱ γλυμμέναι τὸ 1269· αἵτινες ἦσαν διηρημέναι εἰς 4. μέρη. Τὸ πρῶτον μέρος περιέγραφε τὰς ἐποχὰς καὶ τὰς αἱρέσεις· τὸ δεύτερον τὸν δρόμον τῶν πλανητῶν, τὸ τρίτον τὸν καιρὸν καὶ τὴν στιγμὴν τῆς ὑψώσεώς των ἐπὶ τὸν Ὁρίζοντα, τὸ δὲ τέταρτον τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας. Οὗτος ἀφῆκεν ἓν σύγγραμμα περὶ κατασκευῆς καὶ τρόπου τοῦ νὰ μεταχειρίζηται τις τὸ Ἀστρολάβον. Ἀπέθανε τὸ 1272.

ΝΑΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Νομίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, ἐλθὼν ἡγεμὼν τῶν Καρῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος σύμμαχος τῶν Τρῴων. Ὅμ.

ΝΑΣΚΛΗΣ, Λακεδαιμόνιός τις στρατηγός. Ξενοφ.

ΝΑΥΚΥΔΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν 90. Ὀλυμπιάδα.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ, ὁ πατὴρ τοῦ σοφοῦ Παλαμήδους. Οὗτος μηθὲν τὴν δολοφονίαν τοῦ υἱοῦ του Παλαμήδους, ὑπῆγεν εἰς τὴν Τρῳάδα, καὶ ἐζήτει ἐκδίκησιν παρὰ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη, καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄπρακτος περιῆλθε τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, καὶ συνήργησε νὰ μοιχευθῶσιν ὅλαι αἱ γυναῖκες τῶν ἀπόντων Ἑλλήνων, διαβάλλων τοὺς εἰς τὴν Τρῳάδα συζύγους των, ὅτι

ἔλαβον ἐκεῖ ἄλλας γυναῖκας, καὶ ὅτι δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς πατρίδας των, ἔπειτα μαθὼν τὴν ἐπιστροφὴν των ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, καὶ ὅτι ὑποφέρουν εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπῆγεν εἰς τὸἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, καὶ ἀνάψας φανοὺς εἰς διάφορα ἐπικίνδυνα μέρη, ἔγινεν αἴτιος νὰ χαθῶσιν ἄπειροι, νομίζοντες ὅτι καταφεύγουν εἰς λιμένας· μαθὼν δὲ ἔπειτα ὅτι ὁ αἴτιος τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ του, Ὀδυσσεὺς, διεσώθη, τοσοῦτον ἐλυπήθη, ὥστε ἔπεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ· Οὗτος, λέγεται, ὅτι ἦτον ἔκγονος τοῦ Δαναοῦ, ὅς τις ἔκτισε τὴν πόλιν Ναυπλίαν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἀπολ.. Ὑπῆρξε δὲ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων θαλασσοπόρων ἀρχαίων, καὶ παρατηρητῶν τῶν ἐν Οὐρανῷ ἀστέρων.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλυτονίου, καὶ ἀπόγονος τοῦ προτέρου Ναυπλίου, εἷς τῶν Αργοναυτῶν, καὶ ἔμπειρος τῆς Ναυτικῆς.

ΝΑΥΡΟΣ Γάλλος τὸ γένος. Οὗτος ἐταξείδευσεν εἰς τὸ Γεμὲν, διὰ τὸ ἐμπόριον τοῦ Καφέ· περιῆλθε καὶ διάφορα ἄλλα μέρη· πλὴν οἱ σκοποίτου ἀπέβλεπον μᾶλλον διὰ τὸ ἐμπόριον, παρὰ δὶ ἄλλα τέλη. Ἔζη τὸ 1700 Μ. Χ.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων (Κορφῶν) ἥτις δὲν ἐντρέπετο νὰ πηγαίνῃ μόνη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ νὰ πλύνῃ ῥοῦχα.

ΝΑΥΣΙΚΛΗΣ, εἷς τῶν ἐν Αθήναις ἀρχόντων, καὶ στρατηγός. Δημ.

ΝΑΥΣΙΚΡΑΤΗΣ, ποιητὴς κωμικὸς, συνέγραψε δράματα, Ναύκληροι καὶ Πέρσαι.

ΝΑΥΣΙΚΥΔΗΣ, πλούσιός τις, ἀλφιτοπώλης ἐκ Χολάργου δήμου τῆς Αττικῆς. Αριστ.

ΝΑΥΣΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Ησιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδους. Ἀπολδρ.

ΝΑΥΣΙΝΙΚΟΣ, εἷς τῶν ἐν Αθήναις ἀρχόντων κατὰ τὸ γ΄. ἔτος τῆς 100. Ὀλυμπιάδος.

ΝΕΑΙΡΑ, περιβόητος γυνὴ ἐν Αθήναις, κατὰ τῆς ὁποίας συνέγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα ῥητορικὸν λόγον, περὶ γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλει ὁ Αθήναιος.

ΝΕΑΝΘΗΣ, υἱὸς τοῦ Πιττακοῦ τυράννου τῆς Λέσβου, ὅς τις μαθὼν ὅτι ἡ Λύρα τοῦ Ορφέως ἐκίνει τὰ ἀναίσθητα, ἐδυνήθη διὰ δωροδοκίας νὰ τὴν λάβῃ παρὰ τῶν ἱερέων τοῦ ἐν Λέσβῳ ναοῦ τοῦ Απόλλωνος, ὅπου ἦτο κρεμαμένη, ἐλπίζων ὅτι καὶ αὐτὸς θέλει δυνηθῇ νὰ πράξῃ τὰ ἴδια, ἀλλὰ κρούσας αὐτὴν τοσοῦτον παρώξυνε τὰ ἄγρια θηρία, ὥστε κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπ' αὐτῶν. Λουκ.

ΝΕΑΝΘΗΣ, Κυζικηνὸς, ῥήτωρ, μαθητὴς Φιλίσκου τοῦ Μιλησίου. Ἔγραψε περὶ Ρητορικῆς, κακοζηλίας καὶ πολλοὺς λόγους πανηγυρικούς.

ΝΕΑΡΧΟΣ, Αρχιναύαρχος τοῦ στόλου τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου,

τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ Ινδοῦ ποταμοῦ εἰς τὸν Εὐφράτην, διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὰ παράλια τῆς Περσίας.

ΝΕΒΡΙΣΣΗΝΣΙΟΣ Αντώνιος, Ισπανὸς τὸ γένος, περιβόητος διὰ τὴν ἄκραν του ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῶν ἐπιστημῶν ἐν Ισπανίᾳ. Εγραψεν ὑπομνήματα εἰς πολλοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς, λεξικὰ διάφορα, τὸν βίον Φερδινάνδου καὶ Ισαβέλλης, καὶ ἄλλα πολλὰ συγγράμματα. Ηθει περὶ τὸν δέκατον πέμτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΕΒΡΩΔ, Βαβυλώνιος, υἱὸς τοῦ Χοῦς, καὶ ἔκγονος τοῦ Χάμ. Οὗτος ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀξιότητά του ἐστάθη πρῶτος βασιλεὺς εἰς τὸν κόσμον, μετὰ τὸν κατακλεισμόν, διότι πρὸ τούτου δὲν ἦτον οὔτε βασιλεὺς, οὔτε βασίλειον.

ΝΕΓΚΕΡΗΣ, Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γενεύην, περίφημος πολιτικὸς, ἀπέθανε τὸ 1804. Εμεινε τὸ ὄνομα του ἀθάνατον, διὰ τὰς μεγάλας ὠφελείας, τὰς ὁποίας ἐπροξένησεν εἰς τὴν πατρίδα του.

ΝΕΕΜΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Αχαλίου, καὶ ἀρχιοινοχόος τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου ἐν Σούπῃ· αὐτὸς ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἐλευθερίαν του διὰ νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν Ιερουσαλὴμ, συνεβοήθησε δὲ καὶ τὸν Εσδραν εἰς ὅλας του τὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ ἐπροξένησεν εἰς τὸν λαόν του μεγάλα καὶ ἐπωφελῆ καλά. Θέλουσί τινες ὅτι ἔφθασεν ἕως τὰ 100. ἔτη. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. Τὸ σύγγραμμά του ὅτι εἶναι γνήσιον φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀρχήν του.

ΝΕΪΛΟΣ Δοξαπατρῆς, κατ' ἀρχὰς ἦτον ἀρχιμανδρίτης τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, μετέπειτα ἐχρημάτισε καὶ νοτάριος τοῦ Πατριαρχείου, καὶ πρωτοπρόεδρος τῶν συγγέλων, καὶ νομοφύλαξ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του φαίνεται ὅτι διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὸ Παλέρμον τῆς Σικελίας, καὶ κατ' αἴτησιν τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος Ρογηρίου συνέγραψε τό περὶ τῶν πέντε πατριαρχικῶν θρόνων σύνταγμα τὸ 1143. περὶ τῆς ἀρχαιότητος, συσάσεως, καὶ τάξεως αὐτῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ρωμαϊκὴ ἐκκλησία δὲν εὐχαριστήθη· Εξεδόθη ὑπὸ Στεφάνου Λεμοῦρου.

ΝΕΪΛΟΣ, ὁ ἅγιος, κατήγετο ἀπὸ ἐπίσημον οἰκογένειαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἐστάθη καὶ διοικητὴς ταύτης. Εγέννησε δύω παῖδας, ἔπειτα παραιτήσας τὴν γυναῖκά του μὲ τὴν συγκατάθεσίν της ὑπῆγεν εἰς τὸ Ὄρος Σινᾶ μὲ τὸν ἕνα του υἱὸν, τὸν ὁποῖον ἔλαβον οἱ βάρβαροι αἰχμάλωτον· πασχίζων δὲ νὰ τὸν λυτρώσῃ ἐπιάσθη καὶ αὐτός· ἐλευθερωθεὶς ἔπειτα ηὗρε καὶ τὸν υἱόν του παρὰ τῷ ἐπισκόπῳ τῆς Ελούσης εἰς τὴν Παλαιστίνην, πρὸς τὸν ὁποῖον τὸν εἶχαν πωλήσει οἱ βάρβαροι. Ο θάνατός του συνέβη τὸ 450. Μ. Χ. Ἐκτὸς

τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ἐπιστολῶν του, συνέγραψε καὶ συμβουλευτικοὺς λόγους πρὸς τοὺς ἐν Σινᾷ μοναχούς, περὶ ἁρπαγῆς τοῦ παιδός του, καὶ ἄλλα ἀσκητικά· σώζωνται ἀκόμη καὶ τρεῖς συλλογαὶ γνωμικῶν του. Ἐξεδόθησαν δὲ τὰ σωζόμενά του ἐν Παρισίοις τὸ 1639. ὑπὸ Πέτρου Ποσίνου καὶ ἀλλαχοῦ.

ΝΕΪΛΟΣ Δομίλας, τὸ γένος Ἰταλός, ἐχθρὸς πολλὰ τῶν Λατίνων. Ἔγραψε δύω βιβλία, τὸ μὲν περὶ Δαμάσου ἐπισκόπου τῆς Ρώμης καὶ τῆς ἀρχαίας πίστεως, τὸ δὲ περὶ τῶν δύω Φωτινιανῶν συνόδων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, μέρος τοῦ ὑστερινοῦ βιβλίου ἐξεδόθη εἰς τύπον. Ἤνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα.

ΝΕΪΛΟΣ ὁ Καββασίλας, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ἔζη ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ τὸ 1341. τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα συγχέονται μετὰ τοῦ Νικολάου Καββασίλα. Συνέγραψε περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάππα, καὶ περὶ τῆς αἰτίας τοῦ σχίσματος τῶν δύω ἐκκλησιῶν, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Ἀνοβεργίᾳ τὸ 1608. καὶ ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1645.

ΝΕΪΟΣ Ζ· Κορνήλιος Νέϊος.

ΝΕΚΗΣ Δαβὶδ Ἰωάννης Ὀλλανδὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητὴς καὶ φυσικὸς ἔνδοξος. Περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν νέων ἀνακαλύψεων, καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ὅπου καὶ ἔκαμεν ἐπισήμους ἀνακαλύψεις. Ἀρῆκε σύγγραμμα φυσικόν, τὸ ὁποῖον χαίρει ἀρκετὴν φήμην. Ἔζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ Ἱεροσολύμων Πατριάρχης ἀπὸ Κρήτης καταγόμενος· ἐμαθήτευσε τὰ γραμματικὰ παρὰ Μελετίῳ τῷ Μακρῇ διδασκάλῳ κατὰ τὸν χάνδακα τῆς Κρήτης μετοχίῳ τῶν Σιναϊτῶν, τὰ δὲ λογικὰ, καὶ φιλοσοφικὰ, παρὰ Θεοφίλῳ τῷ Κορυδαλεῖ· Ἐν Συναίῳ δὲ διατρίβοντος ἔγραψε τὸν καλούμενον χρονικὸν χρονογράφον· τοῦ δὲ Παϊσίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἐν Κυρίῳ κοιμηθέντος, κοινῇ ψήφῳ χειροτονεῖται Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Πολλὰ κοπιάσας ἐν καλλωπισμοῖς καὶ ἀνακαινίσμασι νέων τοίχων τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις θείων ναῶν. Παραιτησάμενος δὲ τοῦ Πατριαρχείου διὰ γῆρας, καὶ ἀσθένειαν, εὑρίσκετο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐπιτροπεύων ἐκεῖ, ὅπου καὶ συνέγραψεν ἀντιρρήσεις περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάππα, τυπωθείσας ἐν Γιασίῳ τῆς Μολδοβλαχίας τὸ 1682. Μ. Χ· Ἀπέθανε δὲ εἰς Ἱερουσαλὴμ παρὰ τῇ μονῇ τοῦ Ἀρχαγγέλου.

ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κυβερνήσας ἔτη δεκαπέντε τὴν ἐκκλησίαν ἐννόμως ἀπέθανε μὲ εἰρήνην. Εἶχεν ἀδελφὸν τὸν Πατριάρχην Ἀρσάκιον.

ΝΕΚΩΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Δύω μεγάλαι ἐπιχειρήσεις λαμπρύνουσι τὴν ἐποχήν του, ἡ μετὰ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης τοῦ Νείλου ἕνωσις, εἰς τὴν

ὁποίαν ἐχάθησαν 100 000. χιλιάδες ἀνθρώπων, καὶ δὲν ἐκατορθώθη, καὶ ἡ περιφορά του μὲ στόλον εἰς ὅλην τὴν Ἀφρικὴν ὑπὸ τῆς ὁδηγίας τῶν Φοινίκων ἀπὸ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπανῆλθον μετὰ τρεῖς χρόνους, καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου· ἀπέθανε τὸ 602· Π. Χ. ἦτον υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ψαμμητίχου μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Ψαμμήτιχον ἔκγονον τοῦ προτέρου Ψαμμητίχου.

ΝΕΛΣΩΝ Ὁράτιος, περίφημος ναύαρχος Ἀγγλος, εἰς τὴν κατὰ τῆς Γαλλίας μάχην, εἰς τὴν νῆσον Κόρσικα ἔχασε τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν, εἰς δὲ τὴν μάχην τοῦ ἁγίου Βικεντίου κατὰ τῶν Ἱσπανῶν, ἐπροσπάθησε νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον Τενερίφην, μίαν τῶν Καναρίων· ἀλλ' ἀπέτυχε καὶ ἐπληγώθη τὴν δεξιὰν χεῖρα, τὴν ὁποίαν καὶ ἀπέκοψαν οἱ ἰατροί· Αἱ νίκαι, αἵτινες ἠξέσησαν τὴν ὑπόληψίν του, ἦσαν ἐκεῖναι τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὰς ὁποίας ἔκαυσε τὸν Γαλλικὸν στόλον, ὅς τις εἶχε φέρει τὸν Ναπολέοντα εἰς τὴν Αἴγυπτον. Αλλη ἦτο κατὰ τῶν Ἱσπανῶν, ὅτε ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀφανίσῃ τὸ πλειότερον μέρος τοῦ στόλου των· τελευταῖον εἰς μίαν μάχην νικῶν ἐπληγώθη καιρίως ἀπὸ βολὴν τουφεκίου, καὶ μετὰ δύω ὥρας ἀπέθανε τὴν 21. Οκτωβρίου 1805.

ΝΕΜΕΣΙΑΝΟΣ Αὐρήλιος, Καρχηδόνιος, ποιητὴς, ἔζη τὸ 280. Μ. Χ. Συνέγραψε ποίημα ἐπιγραφόμενον Κυνηγετικὸν, καὶ 4. ἐκλογάς.

ΝΕΜΥΣΙΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης, πόλεως τῆς Φοινίκης. Ἔζη περὶ τὸ 400· Μ. Χ. περὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ δὲν ἀναφέρουσι τίποτε· Συνέγραψε περὶ φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου ἀποδεικνύει τὴν ὠφέλειαν τῆς χολῆς, τὴν κίνησιν τοῦ αἵματος, καὶ ἄλλα τινὰ φυσιολογικά. Ἐξεδόθη ἐν Αὐτουερπίᾳ τὸ 1568. καὶ ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν πατέρων.

ΝΕΜΟΥΡ, Μαρία, γυνὴ ἔνδοξος· ἀπέθανε τὸ 1707. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων της σώζονται ἀποσπάσματά τινα πολιτικὰ, τὰ ὁποῖα περιέχουν διαφόρους ἱστορίας περιέργους.

ΝΕΟΒΟΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Λυκάμβους, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Αρχίλοχος. Ανθολ.

ΝΕΟΚΛΕΙΔΗΣ, δημόσιος ῥήτωρ ἐν Αθήναις, ὅς τις ἠπάτησε τὸ ταμεῖον τῆς πολιτείας. Αριs.

ΝΕΟΚΛΗΣ, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, ἀδελφὸς τοῦ Επικούρου· συνέγραψε περὶ τῆς Ιδίας Αἱρέσως.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, περίφημος ποιητὴς Τραγικὸς Αθηναῖος, ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοῦτον ἤλκυσεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ μέρος του μὲ τὰς δωροδοκίας. Δημ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ηπείρῳ υἱὸς τοῦ Αλκέτου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Ολυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου. Παυσ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ηπείρου, ὅστις πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου, ἐστερήθη τοῦ θρόνου του, καὶ τελευταῖον ἐφονεύθη ἀπ' αὐτόν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν Αρμενίαν· Ὕστερον δὲ ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ Εὐμενοῦς.

ΝΕΟΠΩΤΗΣ Κορνήλιος, Ιταλὸς, βιογράφος κάλλιστος τοῦ πρώτου αἰῶνος· σώζεται τὸ πρῶτον βιβλίον του, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει τοὺς βίους τῶν ἐνδοξοτέρων στρατηγῶν, Ελλήνων καὶ Ρωμαίων.

ΝΕΟΥΦ, βασιλεὺς τῆς νήσου Κόρσικας· ἐγεννήθη εἰς τὴν Γερμανίαν ἀπὸ λαμπρὰν οἰκογένειαν· εἶναι γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα Θεόδωρος· Εκήρυξε πόλεμον κατὰ τῶν Γενοβέζων, οἵτινες ἐζήτησαν τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Γαλλίας, ὅθεν οὗτος φοβηθεὶς παρητήθη, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Βενετίαν. Τὸ 1742· ἠθέλησε πάλιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Κόρσικαν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδέχθησαν πλέον ὡς ἀνάξιον διὰ βασιλέα των.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ διάκονος Μωραΐτης, πεπαιδευμένος ἀνὴρ καὶ γραμματικὸς ἄριστος. Συνέγραψε γραμματικὴν πολύφυλλον, καὶ πολιτικούς τινας νόμους, οἵτινες ἀτελεῖς ἔμειναν διὰ τὸν συμβάντα αὐτοῦ θάνατον. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ Ηρακλείας, μυστικὸς συμβουλάτωρ τοῦ αὐτοκράτορος· κοινῇ γνώμῃ τῆς Συνόδου, ψηφίζεται Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εσυκοφαντήθη παρ' ἐχθροῦ τινος πρὶν λάβῃ τὸ κῦρος ἀπὸ τὸν βεζύρην ὡς κατάσκοπος ποτὲ καὶ προδότης τῆς βασιλείας· διὸ καὶ κατεδικάσθη εἰς κάτεργον. Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν καὶ πολλοὶ δὲν ἀναφέρουσι τὸν Νεόφυτον μεταξὺ τῶν Πατριαρχῶν. Εζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ·

ΝΕΟΦΥΤΟΣ Καισσαρείας, ἀνέβη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὢν ἁπλοῦς καὶ ἀγράμματος, οἱ περὶ αὐτὸν ὡς ἤθελον τὸν ἐκίνουν καὶ τὸν ἔπαιζον· ὅθεν ὅσα ἡ σύνοδος διέταττε καὶ ἀπεφάσιζε, αὐτοὶ τὰ ἀναιροῦσαν, διὰ τοῦτο ἀγανακτήσαντες οἱ Αρχιερεῖς ἐπόθουν τὴν πτῶσίν του. Οθεν συνεργήσαντες τὸν κατεβίβασαν τοῦ θρόνου, Πατριαρχεύσαντος χρόνους πέντε καὶ μῆνας ἑπτὰ, καὶ ἠνόρθωσαν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Παΐσιον. Εζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ Νοταρᾶς Πελοποννήσιος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων Κυρίου Χρυσάνθου· ἀνὴρ κατὰ τὸν Προκόπιον εὐσεβείᾳ καὶ τρόπου χρηστότητι φαιδρυνόμενος, ἐλλόγιμος καὶ πολυμαθὴς φιλόσοφος, θεολόγος καὶ μαθηματικὸς, ἔμπειρος τῆς θείας Γραφῆς. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ Φιλιππουπόλως, ἀνὴρ

σοφὸς καὶ πολυμαθὴς, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, καὶ Ἰταλικῆς διαλέκτων, πεπαιδευμένος εἰς τὴν θεολογίαν καὶ φιλοσοφίαν, ῥήτωρ καὶ Ἱεροκήρυξ δόκιμος. Περιηγήσατο πᾶσαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην. Ὢν ἐν Ὀξωνίῳ τῆς Ἀγγλίας, ἔβαλε λόγον ἐν τῷ Σχελδονιακῷ θεάτρῳ ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν σοφῶν καὶ πεπαιδευμένων. Οὗτος ἐλθὼν εἰς Γαλλίαν ἐπαῤῥησιάσθη πρὸς Λουδοβίκον ιδ'. εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ, καὶ τοιαύτην εὐγλωττίαν καὶ εἴδησιν τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης ἔδειξεν, ὥστε ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς καὶ τῷ ἔκαμε πολλὰς ἐπιδεξιώσεις. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ, ποιητὴς τραγικός. Ἔζη περὶ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· Συνέγραψε τραγῳδίας.

ΝΕΠΟΣ Κορνήλιος, Ζ. Κορνήλιος Νέπως.

ΝΕΠΩΤΙΑΝΟΣ, Φλάβιος Ποπίλιος υἱὸς τῆς Εὐτροπίας, ἀδελφῆς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἀντιποιούμενος τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Κώνσταντος. Ἐκηρίχθη Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 350. Μ. Χ. ὅτε ἥρπασε καὶ ὁ Μαγνέντιος τὸ σκῆπτρον εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ὁ Ἀνικέτας Ἔπαρχος τοῦ Πραιτωρίου κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην ἡμέραν τῆς βασιλείας του φονεύσας αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα, καὶ ὅλους τοὺ συγγενεῖς του ἥρπασε τὴν βασιλείαν. ὁ δὲ Νεπωτιανὸς, καὶ ἀνάξιος τῆς ἀρχῆς ἐξηγρίωσε τοὺς ὑπηκόους του μὲ ἐξωρίας καὶ θανάτους διὸ καὶ ἀπέτυχε τῶν σκοπῶν του.

ΝΕΡΒΑΣ Κοκκεῖος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, διεδέχθη τὸν Δομετιανὸν τὸ 96. Μ. Χ. γέρων ὢν ἤδη. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος ἀλλοδαπὸς Αὐτοκράτωρ· ἐπειδὴ οὔτε Ρωμαῖος ἦτον, οὔτε ἔκτινος ἄλλου μέρους τῆς Ἰταλίας, καθότι οἱ γονεῖς του ἦσαν Ἱρῆτες· ὁ δὲ θεῖός του Μάρκος Κοκκεῖκος Νέρβας, ἐστάθη Ὑπατος ἐπὶ Τιβερίου, καὶ ὁ πατήρ του σοφὸς διδάσκαλος. Ο Νέρβας ἐσυγχώρησε τὴν ἐπιστροφὴν ὅλων τῶν ἐξορίστων χριστιανῶν, καὶ ἔδωκεν ἄδειαν νὰ ἐξακολουθῶσιν εἰς τὰ τῆς θρησκείας των ἐλευθέρως· ἀκύρωσε δὲ καὶ ὅλους τοὺς νέους φόρους, ἀλλὰ διαζόμενος ἀπὸ ἀνάγκας ἐπώλησε τὰ πλουσιώτερά του πράγματα· ἤθελε νὰ ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα τῶν πτωχῶν μὲ τὰ ἔξοδά του, ἐμπόδισε τὴν περιτομὴν τῶν παίδων· δὲν ἐδέχθη νὰ τῳ στήσωσιν ἀνδριάντα, ἐκείνους δὲ τοῦ Δομετιανοῦ μετέβαλεν εἰς νομίσματα. Ἀττικός τις εὑρὼν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἕνα θησαυρὸν τοῦ τὸν ἐπράσφερεν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸν ἐδέχθη καὶ τῷ εἶπεν· μεταχειρίσου ἐλευθέρως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σ' ἐχάρισεν ἡ τύχη· ὤμοσεν δημοσίως ὅτι δὲν θέλει φονευθῇ οὐδεὶς τῆς Γερουσίας· ἀλλὰ μολονότι ἐδιοίκει μὲ ἱλαρότητα καὶ φιλανθρωπίαν, πάλιν ὅμως δὲ ἀπέφευγε τὰ τῆς συνωμοσίας κακὰ,

ἐπειδὴ ἐπαναστάντες οἱ Πραιτωριανοὶ, ὥρμησαν εἰς τὴν βασιλικὴν οἰκίαν μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας διάζοντές τον νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτοὺς ὅ,τι ζητήσωσιν· ὅθεν μὴ δυνάμενος ν' ἀντισταθῇ κατ' αἰτησίντων υἱοθέτησε τὸν Τραϊανὸν, καὶ μετὰ ἕνα χρόνον καὶ μῆνας τέσσαρας, καὶ ἡμέρας ὀκτὼ ἀπὸ τῆς βασιλείας, μετὰ δὲ ἑβδομήκοντα καὶ ἓν ἀπὸ τῆς ἡλικίας του τὸ 98. Μ. Χ. ἐτελεύτησεν. Ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας του ἡ μεγάλη του ἡμερότης ἐστάθη αἰτία μεγάλων καταχρήσεων εἰς τοὺς κατὰ πόλεις διοικητάς· ἦτον προσέτι φιλόμουσος καὶ ἐχαρίζετο εἰς τοὺς ἐνασχολουμένους εἰς τὴν παιδείαν. Ὅθεν καὶ ἠγαπήθη μεγάλως ἀπὸ τὸν Νέρωνα χάριν τῆς ποιητικῆς του. Ὁ Νέρβας ἦν ἀνὴρ ἐν μὲν τῷ ἰδιοτικῳ βίῳ μέτριος, ἐν δὲ τοῖς πολεμικοῖς ἀνδρεῖος, ἐν δὲ τοῖς εὐγενέσι μέσος.

ΝΈΡΗΣ Αντώνιος, Φλωρεντῖνος, περίφημος χημικός, ἐξέδωκεν ἓν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐτυπώθη, ἐπιγραφόμενον Βιβλιοθήκη Εκλεκτή.

ΝΈΡΗΣ, Φλωρεντῖνος, περίφημος νομοδιδάσκαλος καὶ οἰκονομικὸς σοφώτατος· οὗτος ἐξέδωκεν ἕνα νέον κώδικα, ὅς τις περιέχει τοὺς νόμους τῆς Τοσκάνης, ἔκαμε παρατηρήσεις ἐπάνω εἰς τὰς νομικὰς τιμὰς τῶν νομισμάτων, καὶ εἰς τὴν δυσκολίαν τῆς διατηρήσεως. Ἀπέθανε τὸ 1776.

ΝΈΡΩΝ Δομετιανὸς, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, υἱὸς τοῦ Γαΐου Δομετίου Αἰνοβάρβου καὶ τῆς Αγριππίνης, καὶ ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Καλιγούλου· υἱοθετήθη παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου τὸ 50. Μ. Χ. καὶ διεδέχθη τὸν θρόνον του τὸ 54. οὗτος εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐφέρθη ὡς ὁ Αὔγουστος εἰς τὰ τέλη του. Ἔλαβε μίαν ἀνατροφὴν ἐξαίρετον παρὰ τοῦ Βούρρου καὶ Σένεκα τοῦ διδασκάλου του· διότι καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐκαυχῶντο εἰς αὐτὸν, ὡς δῶρον θεόθεν ἀπεσταλμένον· καθότι ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῷ ἔδωκαν οἱ βουλευταὶ ἀπόφασιν τινὸς καταδικασθέντος εἰς θάνατον διὰ νὰ τὴν ὑπογράψῃ, καὶ συμπαθείᾳ κινούμενος τοῖς εἶπε, εἴθε νὰ μὴν ἤξευρα νὰ γράφω· οἱ δὲ βουλευταὶ ἐπαινοῦντες τον διὰ τὴν ἀρετήν του· ἀναλάβετε, ἐπρόσθεσε παρακαλῶ τὸν ἔπαινόν σας, ἕως ν' ἀναφανῶ ἄξιος τούτου· εἰς τὸ μετέπειτα ὅμως ἐφάνη πάντη διαφορετικὸς· ὑποπτευθεὶς τὴν μητέρα του Αγριππίνην περὶ τοῦ θρόνου μὴ ἀντικαταστήσῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸν Βρετανικὸν υἱὸν τοῦ Κλαυδίου, τὴν ἐφαρμάκωσε, καὶ ἐντεῦθεν διαφθαρεὶς, καὶ τρόπον τινὰ παραφρονήσας δὲν ἔπαυε τοῦ νὰ πράττῃ ἀναίσχυντα· διενυκτέρευεν εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα, ἔτυπτεν, ἐφόνευεν, ἥρπαζεν ἀδιακρίτως· θέλων νὰ δικαιολογηθῇ πρὸς τὴν Γερουσίαν περὶ τοῦ θανάτου τῆς μητρός του, ἐπέφερε κατηγορίας

ἐγκλημάτων κατ᾽ αὐτῆς, καὶ ἡ Γερουσία καὶ ὁ δῆμος ὡς διεφθαρμένοι ἔκριναν τὴν τόλμην του δικαίαν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔλεγεν, ὅτι ἐστέρησε τὴν ζωὴν τῆς μητρός του διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἰδικήν του· ἦτον ὑπόδουλος τόσον εἰς τὰς ἡδονάς, ὥστε κατεδαπάνα τὸν θησαυρὸν ἀφειδέστατα, λουόμενος μὲ μῦρα θερμὰ, ἀντὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων, καὶ αὖθις ἀντὶ τῶν ψυχρῶν μὲ ψυχρὰ, καὶ εἰς θήραν ἰχθύων κατεσκεύαζε δίκτυα ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀλουργίδος· ἤρχετο καὶ εἰς τὰ θέατρα, καὶ ἐλάμβανε πρόσωπον ὑποκριτοῦ μετασχηματιζόμενος εἰς κωμῳδὸν ἔμπροσθεν τοσούτου πλήθους. Ἐνόμιζε δὲ ὅτι ὑπερβαίνει πάντα κωμῳδὸν εἰς τὴν τέχνην Εφάνη πολλάκις εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου μὲ τὴν λύραν εἰς τὰς χεῖρας, ἔχων ἀκολούθους τόν τε Βοῦρρον καὶ Σένεκα κρούοντας τὰς χεῖρας· ἔτι συνερίζετο μετὰ μεγάλου ἀγῶνος νὰ ὑπερβῇ τοὺς μουσικούς καὶ δραματουργούς. Τελευταῖον ἦλθεν εἰς τὴν Ελλάδα διὰ νὰ τρέξῃ τὸ στάδιον εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ μολονότι ἠναγκάσθη μετὰ μεγάλης σπουδῆς, δὲν ἐδυνήθη ὅμως νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ἀλλ᾽ ἔπεσεν ἀξιογελάστως ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου. Ετι δὲ θέλων νὰ ζωγραφίσῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ τέρας τῆς βδελυρότητος ὅλων τῶν ἀτοπημάτων, ἐφάνη εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ρωμαίων ἐνδυόμενος μὲ στολὴν γυναικείαν, λαμβάνων εἰς γάμον ὡς σύζυγον τὸν ἀναίσχυντον δορυφόρον του Πυθαγόραν, μετὰ πάσης τῆς γυναικείας τάξεως· καὶ ἔπειτα πάλιν ἕνα τῶν ἐλευθέρων αὐτοῦ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Εντεῦθεν ἡ γυνή του Οκταβία, καὶ ἡ Πομπία ἐρωμένη του καὶ ἄλλαι ἔγιναν αἰτία τῆς λύσσης του· καὶ μετὰ ταῦτα ἐφόνευσε πλῆθος ἄμετρον, ὥστε ἐφαίνετο θηρίον διψοῦν τὸ ἀνθρώπινον αἷμα, καὶ φιλότιμος εἰς τὸ νὰ ὑπερβῇ πᾶσαν ἀνθρώπινον κακίαν. Τελευτῶν ἐθανάτωσε καὶ τὸν διδάσκαλόν του Σένεκαν προστάξας νὰ τῷ ἀνοίξωσι τὰς τέσσαρας ἀρτηρίας τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του μέσα εἰς τὸ λουτρὸν διὰ νὰ ἀποθάνῃ τάχα μὲ γλυκύτερον θάνατον, ὅς τις καὶ κατὰ χάριν τῷ παρεχωρήθη κατὰ ζήτησιν τοῦ καταδικασθέντος. Υστερον ἀπὸ ἕνα βδελυρὸν συμπόσιον εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο παράστασις εἰκονικὴ τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς Τρῳάδος ἔβαλε πῦρ εἰς τὰς 4. γωνίας τῆς Ρώμης, καὶ κατέκαυσε πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλὰ ἀξιοπερίεργα τῆς ἀρχαιότητος, αὐτὸς δὲ ἐθεώρει μὲ εὐφροσύνην ἀπὸ ὑψηλόν τινα πῦργον· ἤλειφε τοὺς χριστιανοὺς μὲ κηρίον καὶ πίσσαν, καὶ θέτων αὐτοὺς εἰς τοὺς δρόμους τοὺς ἄναπτε τὴν νύκτα εἰς χρῆσιν νυκτερινῶν φανῶν ἀποδώσας εἰς αὐτοὺς μὲ ψευδομαρτυρίας τὴν αἰτίαν τῆς πυρκαϊᾶς, μολονότι ἡ ἀθωότης των ἦτον γνωστὴ ὑπὸ τοῦ λαοῦ· ἔπειτα διὰ νὰ διορθώσῃ τὰ ἐκ ταύτης τῆς πυρκαϊᾶς προξε-

νηθέντα δεινὰ ἀνῳκοδόμησε τὰ καέντα μέρη καὶ ἐπλάτυνε τοὺς δρόμους, αὐξήσας τὰς ἀγορὰς, καὶ καλλοπίσας μεγαλοπρεπῶς καὶ τὰ βασίλεια· Ἡ ἀσωτία του ἡ μεγάλη ἐστάθη αἰτία φθορᾶς καὶ ἀφανισμοῦ εἰς τὰς ἐπαρχίας του, ὅθεν ἤρχισαν αἱ κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαι, ἐξ ὧν καὶ μία ἀνεκαλύφθη διά τινος ἀπελευθέρου. Ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Νέρωνος εἷς τῶν συνωμοτῶν Δήμαρχος Φλάβιος τὴν αἰτίαν τῆς παραβάσεως τοῦ στρατιωτικοῦ ὅρκου, διὰ τὰ μεγάλα σου ἄτοπα ἀπεκρίθη, καὶ διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός σου. Ὅταν δὲ ἡ τελευταία συνωμοσία τοῦ Γάλβα διοικητοῦ τῶν Γάλλων ἠκούσθη, ἐστάλη προσταγὴ νὰ τὸν φονεύσωσιν· ὁ δὲ Γάλβας ἀποφυγὼν τὸν θάνατον ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ, καὶ τούτου γενομένου τὸν ἐδέχθη εὐθὺς ὅλη ἡ ἐπικράτεια τῶν Ρωμαίων, καὶ ἡ Γερουσία ἐκήρυξε τὸν Νέρωνα πολέμιον τοῦ κοινοῦ, καὶ ἐψηφίσθη ἡ καταδίκη. Πρῶτον μὲν νὰ τὸν περιφέρουν γυμνὸν, ἔχοντα καὶ ζυγὸν ἐπὶ τοῦ αὐχένος· ἔπειτα δὲ νὰ τὸν καταραβδίσουν καὶ νὰ τὸν ῥίψουν ἐκ τῆς ὑψηλῆς πέτρας τοῦ Καπιτωλίου εἰς τὰ κάτω. Τοῦτο μαθὼν ὁ τύραννος κατέφυγεν εἰς τὸ προάστειον τέσσαρα μίλια μακρὰν τῆς Ῥώμης καὶ ἐφονεύθη μόνος του εἰς ἡλικίαν 32. ἐτῶν βασιλεύσας δέκα τέσσαρας χρόνους. Ἡ χαρὰ τῶν Ρωμαίων διὰ τὸν θάνατόν του ἐστάθη ἀπερίγραπτος, ἐσκόπευε προσέτι ν' ἀκυρώσῃ τὴν Γερουσίαν, ἀφοῦ φονεύσῃ ὅλους τοὺς βουλευτὰς, τοὺς διοικητὰς τῶν ἐπαρχειῶν, καὶ τοὺς στρατηγοὺς τῶν στρατῶν, ὅλους τοὺς ἐξορίστους, καὶ ὅλους τοὺς Γάλλους, οἵτινες ἦσαν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ νὰ κάμῃ ὅσα ἄλλα κακὰ τὸν ἐνέπνεεν ἡ πονηρὰ καὶ κακότροπός του διάθεσις. Ὅρα περὶ αὐτῶν πλατύτερα εἰς τὸ Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῦ Νεοφύτου Δοῦκα, τόμ. 6'. σελ. 181.

ΝΕΡΩΝ Κλαύδιος, Ζ. Κλαύδιος Νέρων.

ΝΕΣΤΟΡΙΟΣ πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως περὶ τὸ 428. ἔτος. Ἠλεγεν ὅτι ἦσαν εἰς τὸν Χριστὸν ὄχι δύω φύσεις, ἀλλὰ δύω πρόσωπα. ὁ αὐτὸς δὲ δὲν ἔστεργε νὰ ὀνομάζηται ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ Θεοτόκος, ἐπειδὴ ἡ θεότης δὲν τίκτεται, καὶ κατὰ τὰ δύω ἦτον ἐναντιόφρων τοῦ Εὐτυχοῦς. Διότι ὁ Εὐτυχὴς καὶ ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι ἤρχισαν καὶ τὴν προσκύνησιν τῶν εἰκόνων, παριστάνοντες τὴν Παρθένον μὲ τὸν Χριστὸν ὡς νήπιον εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τιμῶντες τὴν ὡς ὄντως Θεοτόκον. Καὶ ὁ Εὐτυχὴς καὶ ὁ Νεστόριος ἀνεθεματίσθησαν διὰ τὰς περὶ τῶν ἐν Χριστῷ προσώπων, ἢ μιᾶς φύσεως αἱρέσεις των· ὁ μὲν δεύτερος εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ σύνοδον τὸ 431. ὁ δὲ πρῶτος εἰς τὴν ἐν Χαλκιδόνι τὸ 451. Ὁ κλῆρος τῆς Ἀντιοχείας ὡμοφρόνει μὲ τὸν Νεστόριον, ὅς τις ἦτο μαθητὴς τῆς ἐν

Αντιοχεία σχολῆς. Ἐναντίον δὲ τούτου τοῦ φρονήματος ἠγέρθη Κύριλλος ὁ Αλεξανδρείας μὲ ὅλον τὸν κλῆρον του. Ἡ ἔρις ἔκαιε μὲ πολλὴν ὀξύτητα· ἀναθεματισμοὶ ἐξεφωνοῦντο κατ' ἀλλήλων περὶ τοῦ δόγματος τῶν ἐν τῷ Χριστῷ φύσεων. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ὁ Β'. συνεκρότησε σύνοδον εἰς τὴν Ἔφεσον τὸ 431. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπεφασίσθη τίποτε, ἐπειδὴ οἱ μὲν Αἰγύπτιοι καθῆρεσαν τὸν Νεστόριον, οἱ δὲ Αντιοχεῖς τὸν Κύριλλον· καὶ ὁ ἀδύνατος τὸν νοῦν Θεοδόσιος ἐκύρωσε καὶ τῶν δύω τὴν καθαίρεσιν. Επαναλαβὼν ὅμως τὸν ἀγῶνα ὁ Κύριλλος, κατέπεισε τὸν Αντιοχείας ἀρχιεπίσκοπον Ιωάννην, καὶ ἀνεθεμάτισαν οἱ δύω τὸν Νεστόριον, ὅς τις ἀπέθανεν εἰς ἐξορίαν. Δυσαρεστηθέντες ὅμως οἱ τοῦ Νεστορίου ὀπαδοὶ, ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Περσίαν, τῆς ὁποίας ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐδέχθη ὡς σοφοὺς ἄνδρας μετὰ χαρᾶς, καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ κτίσωσιν εἰς Νίσοβιν ἴδιόν των Πατριαρχεῖον αὐτοκέφαλον καὶ ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὰ ἄλλα.

ΝΕΣΤΩΡ υἱὸς τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Χλωρίδος βασιλεὺς τῆς Πύλου, ὡς μνηστὴρ τῆς Ελένης ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρῳάδος, καὶ συνεισέφερε τὰ μέγιστα μὲ τὴν εὐγλωττίαν του καὶ φρόνησιν· ὁ Αγαμέμνων ἔλεγεν ὅτι ἂν εἶχε δέκα τοιούτους συμβούλους εἰς τὸ στράτευμά του πολλὰ ὀγλίγωρα ἤθελε κυριεύσῃ τὴν Τρῳάδα· μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρῳάδος ὑπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἀπέθανεν ὑπέργηρος· ἔζησε κατὰ τὸν Ομηρον 90. ἔτη.

ΝΕΥΤΩΝ Ισακκος, ἔνδοξος φιλόσοφος, περίφημος μαθηματικὸς Αγγλος, ὅς τις θεωρεῖται εἷς ἀπὸ τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς Αγγλίας. Εγεννήθη τὸ 1642. καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 84 χρόνων· ἐσύνθεσε δύω συγγράμματα τὸ μὲν τῶν Πριγγίπων, τὸ δὲ τῆς Οπτικῆς, τὰ ὁποῖα τῷ ἐπροξένησαν μεγάλην τιμήν· Εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του μολονότι ἐνησχολεῖτο εἰς βασιλικὰ ὑπουργήματα κατεγίνετο μὲ ἔνθερμον ζῆλον εἰς τὰ μαθήματα τῆς Φυσικῆς, Αστρονομίας καὶ Μαθηματικῆς. Εκαμε δὲ ἀνακαλύψεις θαυμασίας εἰς τὴν Αστρονομίαν. Ὁ Οὐράνιος οὗτος νοῦς ἀνεκάλυψε καὶ ἀπέδειξε τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος καὶ τῆς ἑλκτικῆς δυνάμεως· ἀπέδειξε τὰς κεντρικὰς δυνάμεις, δι' ὧν κινοῦνται τὰ Οὐράνια σώματα καὶ περιφέρονται εἰς τοὺς ἰδίους κύκλους· ἐκείνας λέγω τὰς δυνάμεις, διὰ τῶν ὁποίων σώζεται ἡ ὡραιοτάτη καὶ θαυμαστὴ τοῦ παντὸς ἁρμονία καὶ τάξις· ἐμέτρησε τὰ ἄπειρα διαστήματα μεταξὺ Ηλίου καὶ πλανητῶν· Παρέστησε τὸ ἀληθὲς σχῆμα τῆς ὑδρογείου σφαίρας· ἐξήγησε τὰς φυσικὰς αἰτίας τῶν ἐν τῷ Ωκεανῷ παλιρροιῶν, διήρεσε καὶ ἀνέτεμε διὰ τοῦ τριγώνου Πρίσματος τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, καὶ ἀπέδειξε

τὴν ἀληθῆ θεωρίαν τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ὁράσεως, ἀναλύσας ἑκάστην ἀκτῖνα εἰς ἑπτὰ πρωτότυπα χρώματα· διηρμήνευσε τὴν τῶν ἠχῶν διάδοσιν καὶ παράτασιν· ἐτελειοποίησε τὰ ἀντακλαστικὰ τηλεσκόπια· καὶ ἐν γένει εἰπεῖν οὗτος ὁ περίβλεπτος ἀνὴρ ἀνεκάλυψε τοσαῦτα μυστήρια τῆς φύσεως ὅσα πάμπολλοι νόες εἰς περιόδους πολλῶν αἰώνων δὲν ἤθελαν δυνηθῶσι νὰ ἀνακαλύψωσιν. Ἱστοροῦσιν οἱ σύγχρονοι ὅτι ἀφοῦ ἐγνώρισε καὶ ἀπέδειξε τοὺς νόμους, κατὰ τοὺς ὁποίους κινοῦνται τὰ οὐράνια σώματα, ἔλαβε τόσον μέγα σέβας διὰ τὸν παντοδύναμον τῆς φύσεως Δημιουργόν, ὥστε ὁσάκις ἐπροσφέρεν, ἢ ἤκουε τὸ πανσέβαστον αὐτοῦ ὄνομα, ἔκλινεν ἀσκεπῆ τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον εὐλαβείας καὶ ὑποκλίσεως. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Λονδῖνον τὴν 20. Μαρτίου 1727. καὶ ἐτάφη μὲ μεγάλην παράταξιν.

ΝΕΫΧΟΦΟΣ Ὀλλανδὸς ἐπίσημος. Οὗτος ὑπῆρξε συνοδοιπόρος τῶν εἰς τὴν Κίναν πρέσβεων τῆς Ἀνατολικοϊνδικῆς ἑταιρίας τῶν Ὀλλανδῶν Φιλίππου Γόγερ, καὶ Ἰακώβου Κεϋστερ. Οπου διὰ ταύτης τῆς συνοδοιπορίας περιῆλθε καὶ περιέγραψε περὶ τοῦ βασιλείου τῆς Κίνας· Ἡ περιγραφή του δὲ ὑπῆρξεν ἡ καλλίστη εἰς τοὺς τότε καιρούς. Ἔζη δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΝΕΦΑΛΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πάρας, ὅστις κυριεύσας μετὰ τῶν ἄλλων του ἀδελφῶν τὴν νῆσον Πάρον ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ.

ΝΗΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως βασιλέως τοῦ Βώλου· Μετὰ τὸν θάνατοῦ πατρός του διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πελίου ἦλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἐκεῖ ἐγέννησεν ἐκ τῆς Χλωρίδος δώδεκα υἱούς, καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Τυρώ· καυχώμενος δὲ εἰς τὴν δύναμιν τῶν υἱῶν του, ἐφιλονείκησε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐφονεύθησαν ὅλοι ἐκτὸς τοῦ Νέστορος, ὅς τις ἀνετρέφετο εἰς τὴν πόλιν Γερήνην.

ΝΗΛΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ.

ΝΗΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πτερελάου ὁ καλλιεργήσας τὴν νῆσον Ιθάκην.

ΝΗΣΙΜΑΧΟΣ, πατὴρ τοῦ Υπομέδοντος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυθιδίκης, θυγατρὸς τοῦ Ταλαοῦ. Υγῖν.

ΝΙΦΩΝ Μητροπολίτης Κυζίκου· διεδέχθη δὲ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1212. ἀνὴρ τελείως μὲν ἀμαθὴς, ὥστε οὔτε μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι ἠδύνατο νὰ γράψῃ τὰ στοιχεῖα τῶν γραμμάτων· εἶχεν ὅμως γνῶσιν καὶ εὐφυΐαν φυσικὴν· ὅθεν καὶ εἰς πᾶσαν κοσμικὴν πραγμάτων ἐπιστασίαν ἦν ἐμπειρότατος εἰς φυτοκομίαν, νὰ φυτεύῃ δηλαδὴ δένδρα καὶ ἀμπέλια, νὰ ἐργάζηται εἰς τοὺς καιρούς τους, εἰς

οἰκοδομὰς οἴκων καὶ ἄλλα πολλά· Προστὰς δὲ τοῦ θρόνου χρόνους τρεῖς καὶ μῆνας δέκα, ἐξεβλήθη δι' αἰτίαν πολυειδῆ ἱεροσυλίας, φιλαργυρίας, καὶ ὅτι ἄδικον, καὶ οὐχὶ καθὼς ἔπρεπεν ἔπραξεν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ μετεχειρίσθη τὸν ὁρισμὸν καὶ τὴν ἀπόλυσιν, καὶ ἐρχόμενος κατῴκησεν εἰς τὸ πρὸς θάλασσαν μέρος τῆς περιβλέπτου μονῆς.

ΝΙΓΗΔΙΟΣ, Φιγοῦλος Πούπλιος, εἷς τῶν περιφήμων σοφῶν τῆς Ρώμης· ἔζη ἐπὶ Κικέρωνος· ἐσύνθεσε πολλὰ συγγράμματα· ἦτο καλὸς ῥήτωρ, φιλόσοφος καὶ μέγας ἀστρολόγος· ἀπέθανε τὸ 46. Π. Χ.

ΝΙΓΡΟΣ, Πεσκέντιος Ἰοῦστος, διοικητὴς τῆς Συρίας, τὸν ὁποῖον ὡς ἀνδρεῖον καὶ συνετὸν, οἱ Λεγεῶνες τῶν Ρωμαϊκῶν στρατευμάτων ἐψήφισαν Αὐτοκράτορα εἰς τὴν Αντιόχειαν κατὰ τὸ 193. Μ. Χ. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περτίνακος. Τοιοῦτος δὲ ὢν, καὶ ἔχων πάντοτε βάσιν τὴν πρᾶξιν τοῦ ἀγαθοῦ δὲν ἠπατᾶτο ἀπὸ τοὺς κόλακας· ἀλλὰ μόλις διήρκεσεν εἰς τὸν θρόνον ἕν ἔτος, ἐπειδὴ νικηθεὶς εἰς διαφόρους μάχας ἀπὸ τὸν Σεβῆρον, ἔχασεν ὁμοῦ μὲ τὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ τὴν ζωήν του τὸ 195. Μ. Χ. Ἦτον ἀπὸ γονεῖς τῆς τάξεως τῶν ἱππέων, γεννηθεὶς εἰς τὸ Ακινον, ὅπου ὁ πάππος του ἦτον ἐπιστάτης τῶν Καισάρων· Νέος ὢν ἐπαιδεύθη τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, μετὰ ταῦτα ἐπροχώρησε βαθμηδὸν εἰς τὰ ἀξιώματα μὲ ἐπιτυχίαν. Ἐστάλη προσέτι καὶ κατὰ τῶν λειποτακτησάντων ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου τοσοῦτον εὐδοκίμησεν, ὥστε δι' ἀμοιβὴν τῆς ἀξιότητός του ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπατείας ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα. Ἦτο προσεκτικὸς πολὺ εἰς τὴν εὐταξίαν τῶν στρατευμάτων, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐφάνη στρατιώτης του νὰ πράξῃ ἁρπαγήν τινα εἰς κἀνένα χωρικὸν, διότι ἐπαιδεύετο αὐστηρῶς. Στρατιῶταί του τινὲς ἐπειδὴ εἶχον φάγει μίαν ὄρνιθα χωρὶς νὰ τὴν πληρώσουν τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ τὴν πληρώσουν δεκάκις· ἦτο προσέτι ἐχθρὸς τῆς τρυφῆς, καὶ διὰ τοῦτο εἶχε διατάξει εἰς τοὺς στρατιώτας του νὰ μεταχειρίζωνται ἁπλᾶ ξύλινα σκεύη, νὰ τρώγουν παξιμάδι ἀντὶ τοῦ ἄρτου, καὶ νὰ πίνουν μόνον ἁπλοῦν ὕδωρ, τὰ ὁποῖα ἠκολούθει καὶ ὁ ἴδιος· καὶ ἐντεῦθεν τὸ μὲν στρατιωτικὸν ἐφύλαττε τὰ χρέη του, αὐτὸς δὲ ἔχαιρε τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ του.

ΝΙΒΟΥΡΟΣ Ζ. Κάρσερνος Νίβουρος.

ΝΙΕΛΟΣ Ζ. Κέπιγγος Ματθισὼν Νιέλος.

ΝΙΖΑΣ. Ζ. Μάρκος Νίζας.

ΝΙΚΑΓΟΡΑΣ, Αθηναῖος σοφιστὴς, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Μνησίου· ἔζη ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Καίσαρος ἔγραψε βίους ἐλλογίμων περὶ Κλεοπάτρας, καὶ πρὸς Φίλιππον βασιλέα τῶν Ρωμαίων.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαμαίου,

ἔζη τὸ 160. Π. Χ. περίφημος γραμματικὸς καὶ ποιητής· Ἐγεννήθη εἰς τὸν Κολοφῶνα πόλιν τῆς Ἐφέσου. Ἡ οἰκογενειά του εἶχε κατὰ κληρονομίαν τὴν ἀρχιερατείαν παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι εἰς τὴν Κλάρον. Ἐπειτα μετῴκησεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν, ὅπου καὶ συνέγραψε τὴν πολιτικὴν καὶ Φυσικὴν ἱστορίαν τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Ἔζη ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῆς Περγάμου Αττάλου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσε καὶ ἕν βι. βλίον του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται δύω του βιβλία εἰς στίχους ἡρωϊκούς, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐπιγράφεται Θηριακὰ, καὶ διηγεῖται περὶ τῶν φαρμακερῶν θηρίων, μὲ σχόλια πολλὰ, τὸ δὲ ἄλλο Αλεξιφάρμακα, ἤτοι ἰατρικὰ ὠφέλιμα εἰς τὰ διηγήματα τῶν φαρμακερῶν θηρίων· μία παράφρασις καὶ τῶν δύω ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἀλδῳ, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Διοσκουρίδου τὸ 1499. καὶ ἀλλαχοῦ καὶ μὲ ἰατρικὴν παράφρασιν.

ΝΙΚΑΝΩΡ, φρούραρχος τῶν Ἀθηνῶν, καὶ μέγιστος ἐχθρὸς τῆς ἐλευθερίας των.

ΝΙΚΑΣΙΠΠΟΣ, χοροδιδάσκαλός τις παρὰ Πινδ.

ΝΙΚΕΓΩΝ Ἰάκωβος, Γάλλος, Κληρικὸς, πεπαιδευμένος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ ἱερὰν Θεολογίαν. Ἔγραψε πολλὰ· μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του τὸν πρῶτον τόπον ἔχει ἡ βίβλος ἀπομνημονεύματα διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν. Οὗτος ἔγραψε 39. τόμους εἰς δέκα χρόνους καὶ ὕστερον ἕτεροι ἐπρόσθεσαν τὴν σειράν· Ἰδὲ Νικέρωνος σειράν. Τομ. Μ'.

ΝΙΚΗΤΑΣ, ὁ Ἀκομινάτος, εἷς τῶν ἱστορικῶν τῆς Βυζαντίδος· ἦτον ἀπὸ τὰς Χώνας, πόλιν τῆς Φρυγίας· νέος ὢν ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μιχαὴλ, τοῦ τότε μητροπολίτου Ἀθηνῶν· ἐτιμήθη δὲ μέγας λογοθέτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰσαακίου τοῦ Ἀγγελίου, καὶ διοικητὴς τῆς Φιλιππουπόλεως· ἐπὶ δὲ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων ἀνεχώρησε μετὰ τῆς οἰκογενείας του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1206. Μ. Χ. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ, μέχρι τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Βαλδονίνου, καὶ τὸν θησαυρὸν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἰς 29. βιβλία. Ἐξεδόθη δὲ ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1557. καὶ ἐν Παρισίοις ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος κατὰ τὸ 1647.

ΝΙΚΗΤΑΣ ὁ Στηθάτος, μοναχὸς εἰς τὴν μονὴν τῶν Στουδίτων ἐν Κωνσταντινουπόλει, μαθητὴς τοῦ Συμεῶνος, ἡγουμένου τῆς μονῆς τοῦ Μάμα. Ἔζη περὶ τὰ 1054. Μ. Χ. Ἐχθρὸς τῶν Λατίνων, καὶ Ἀρμενίων, κατὰ τῶν ὁποίων καὶ συνέγραψε τὸ περὶ ἀζύμων καὶ ἄλλα τινὰ, τὰ ὁποῖα διὰ παρακινήσεως τοῦ πρέσβεως τοῦ Πάππα Χουμβέρτου παρεδόθησαν

εἰς τὸ πῦρ, τὰ δὲ σωζόμενά του εἶναι στίχοι τινὲς Ἰαμβικοί, οἱ ὁποῖοι ἐξεδόθησαν ἐν τῇ τοῦ Ἀλατίου διατριβῇ, ὁμοῦ καὶ ὁ κατὰ Λατίνων Λίβελος.

ΝΙΚΗΤΑΣ Κωνσταντινουπολίτης, ἰατρός, ἔζη τὸ 1070. Μ. Χ. τοῦ ὁποίου ἡ συλλογὴ τῶν χειρούργων λειψάνων ἐξεδόθη ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1754.

ΝΙΚΗΤΑΣ ὁ Σερρῶνειος, διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος τῆς Ἡρακλείας· εἷς τινὰ τῶν ἀντιγράφων του ὀνομάζεται καὶ φιλόσοφος· Ἔζη περὶ τὸ 1070. ὅτε εἶχε καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν ἐπίσκοπον Θεοφάνη. κατεγίνετο δὲ καὶ εἰς τὴν μελέτην τῆς θείας Γραφῆς, καὶ συνάψας διαφόρους ῥήσεις ἔκαμε μίαν συλλογήν, καὶ τὴν ὠνόμασε Σειράν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται. Α'. σειρὰ εἰς τὸν Ἰώβ. Β'. εἰς τὸν Ματθαῖον· Γ'. εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου. Δ'. ἐξήγησις εἰς τοὺς λόγους Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ε'. ἐπίκρισις εἴς τινα ἐπίσκοπον. ς'. ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς Ἀρμενίους. Ἐξεδόθησαν ἡ μὲν σειρὰ εἰς τὸν Ἰὼβ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1637. τὰ δὲ λοιπὰ ἀλλαχοῦ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ, οὗτος ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 758. ὁ πατήρ του ἦτον ἀρχιγραμματεὺς τῆς πόλεως, τὸ ὁποῖον ἀξίωμα διεδέχθη καὶ ὁ υἱὸς· Ἐκαιρε μεγάλην ὑπόληψιν ἀπὸ ὅλους τοὺς αὐλικοὺς διὰ τὸ καλὸν του πολίτευμα· ἔπειτα ἀπῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχε κτίσει, καὶ διὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως ἔλαβε καὶ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ μεγάλου νοσοκομείου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐψηφίσθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ ἐννέα χρόνους ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ὡς ἔνθερμος ζηλωτὴς τῶν ἁγίων εἰκόνων περὶ τὰ 715. ἀπελθὼν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ἀπέθανε περὶ τὰ 828. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων· Συγγράμματα δὲ αὐτοῦ εἶναι Α'. χρονολογικὰ συνοπτικὰ ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Νικηφόρου. Σύνοψις Ἱστοριῶν ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Μαυρικίου ἕως τοῦ 770. Γ'. λόγος ἀντιῤῥητικὸς κατὰ εἰκονομαχίας. Δ'. στιχομετρία τῶν θείων Γραφῶν. Ε'. Ὁμολογία πίστεως πρὸς τὸν Πάππα Λέοντα τὸν τρίτον. ς'. κανόνες ἐκκλησιαστικοί· Ζ'. ἐπιστολαί. Η'. διάλεξις περὶ τῶν εἰκόνων. Ἐξεδόθη δὲ ἡ χρονολογία του ἐν τῷ χρονικῷ θησαυρῷ Ἰωσὴφ τοῦ Σκαλιγέρου τὸ 1606. καὶ ἐν Λονδίνῳ. Η σύνοψις τῶν ἱστοριῶν Γεωργίου τοῦ συγγέλου ἐν Παρισίοις τὸ 1652. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν βασιλείᾳ τὸ 1561. καὶ ἐν Λειψίᾳ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν πατέρων τὸ 1573.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Βασιλάκης, γραμματικὸς καὶ ῥήτωρ· συνέγραψε γυμνάσματα ῥητορικὰ, μύθους, διηγήματα καὶ ἠθοποιΐας. Ἔζη τὸ 1050. Μ. Χ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Γρηγορᾶς, ἀπὸ τὴν Ηράκλειαν τοῦ Πόντου, ἐπὶ Ανδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου· φιλόσοφος, ἱστορικὸς, καὶ Θεολόγος· Συνέγραψε Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς βιβλία 38. ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν μόνον 24. εἰς τὰ Παρίσια, καὶ Βενετίαν. Ἔζη τὸ 1340. Μ. Χ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Γρηγορᾶς, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ πολυμαθέστατος, καὶ γλαφυρός. Ἐξέδωκεν ἱστορίαν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένων εἰς ἕνδεκα βιβλία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν τῷ Γ. βιβλίῳ κεφ. περὶ τοῦ συμβουλευτικοῦ λόγου, διασύρων καὶ μεμφόμενος πρεπόντως τοὺς Ιταλοὺς, ὡς ὑπερηφάνως τῇ Θεολογίᾳ ἐπιπηδῶντας, μὲ συλλογισμοὺς ἀνθρωπίνους μεταχειριζομένους περὶ τε Θεοῦ, καὶ τῶν τῆς θείας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος κ. τ. λ. Πικρῶς ὑπὸ τῶν Λατίνων ψέγεται, καὶ ὑπὸ τοῦ Παταυΐου ἐν τοῖς προλεγομένοις τῆς αὐτοῦ θεολογίας ἀνατρέπεται· τοῖς δὲ ἡμετέροις Λατινόφρων φανείς, καὶ ὑπὸ τῆς κατὰ Βαρλαὰμ συνόδου κατακριθεὶς τελευταῖον οὐκ ἠξιώθη ταφῆς, ἀλλὰ τοῖς κυσὶν ἐρρίφθη κατὰ τὸν Κυπαρισσιώτην. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Θεοτόκης Κερκυραῖος ἀρχιεπίσκοπος Αστραχανίου, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πολυμαθὴς, Ιεροκήρυξ δόκιμος· Ἐξέδοτο διδαχάς· μετέφρασεν ἐκ τῆς Λατινικῆς μίαν φυσικὴν ἀναίρεσιν κατὰ τοῦ Βολταίρου· ἐμπειρος εἰς τὴν Ελληνικὴν, Λατινικὴν, Ιταλικὴν, καὶ ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ὁ Βρυέννιος, ἐκ τῆς Ορισιάδος τῆς ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ἀνεψιὸς Νικηφόρου τοῦ τυφλωθέντος· Οὗτος ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Αλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, διὰ τὰ μεγάλα του προτερήματα, καὶ διὰ τὰς πολεμικάς του ἀνδραγαθίας τὸν ὠνόμασαν ὑπερσέβαστον· Εσάθη καὶ συγγραφεὺς περίφημος συγγράψας ἱστορίαν τῶν Κομνηνῶν, καὶ ἰδίως τοῦ βασιλέως Αλεξίου, τὴν ὁποίαν καὶ ὕλην ἱστορίας ὠνόμασεν, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ Ισαὰκ τοῦ Κομνηνοῦ μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ πενθεροῦ του Αλεξίου, ἢ ἀπὸ τὰ 1059, ἕως τὰ 1081. Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ τὸ 1661. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ὁ Βλεμμίδης, εἷς τῶν σοφῶν. Θεόδωρος ὁ Λάσκαρις βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἐψήφισε Πατριάρχην, ἀλλὰ μὴ δεχόμενος ταύτην τὴν ψῆφον, ἔμεινε μόνον μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱεροσύνης· κατ' ἀρχὰς ἦτο ζηλωτὴς τῆς Ανατολικῆς ἐκκλησίας, καὶ συνέγραψε κατὰ Λατίνων, ἔπειτα κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Αλάτου ἐλατινοφρόνησε· Τὰ συγγράμματά του εἶναι. Α. λόγοι δύω περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος. Β'. Επιστολὴ ἐγκύκλιος. Γ'. Επιτομὴ Λογικῆς, καὶ Φυσικῆς,

Εξεδόθησαν ἐν τοῖς τοῦ Αλατίου ὀρθοδόξοις, ἐν Αὐγούστῃ τὸ 1605. καὶ ἐν Λειψίᾳ τὸ 1775. ἤκμαζε περὶ τὰ 1255. Μ. Χ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ, Κάλλιστος ὁ Ξανθόπουλος, εἷς τῶν ἱστορικῶν, ἐπὶ βασιλέως Ιωάννου τοῦ Κομνηνοῦ τὸ 1341. Συνέγραψεν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν εἰς 18. βιβλία, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερεν πρὸς Ανδρόνικον τὸν Παλαιολόγον· ἐκτὸς τούτου συνέγραψεν ἔτι κατάλογον τῶν βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἄλλον τῶν Πατριαρχῶν, καὶ τῶν ἁγίων πατέρων καὶ ἄλλον τῶν ὑμνογράφων τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐπιτομὴν συντόμου ἱστορίας τῆς ἁγίας Γραφῆς. Εξεδόθησαν εἰς δύω τόμους τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἐν Λουττετίᾳ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1630. εἰς βιβλία 18. ὁμοίως καὶ τὰ λοιπά.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς ἀπανθρώπου βασιλίσσης Εἰρήνης· ἦτο σκληροκάρδιος, φιλάργυρος, ἄθικος, ἄπιστος, κακίας ἀπόσης κατηγώγιον, ὡς τὸν ὀνομάζει ὁ Ζωναρᾶς, καὶ ἐπομένως ἀνικανώτατος νὰ ἀποκτήσῃ τὸ σέβας τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν πολεμίων. Τότε καθὼς πάντοτε, ἠνώχλουν τὸ βασίλειον οἱ Σαρακηνοὶ καὶ οἱ Βούλγαροι. Εκίνησε μὲ καλὸν στράτευμα κατὰ τῶν δευτέρων, εὐτύχησε κατ' αὐτῶν καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξαπλώσῃ τὴν εὐτυχίαν του ταύτην ἕως ἀφανισμοῦ ὅλου τοῦ μισητοῦ ἔθνους. Εμάνη δὲ ὅλης τῆς χώρας των μὲ τὸ πῦρ καὶ μὲ τὸ ξίφος· ἄφινε τοὺς νεκροὺς νὰ κείτωνται ἄταφοι, δὲν ἐδέχθη τοῦ παρακαλοῦντος βασιλέως Κρούμου τὴν εἰρήνην, καὶ ἐπόρθησε τὰ βασίλεια καὶ τοὺς θησαυρούς του· Ἐξ ἀπελπισίας κινηθέντες οἱ Βούλγαροι, ἐσυνάχθησαν ἀκόμη μίαν φορὰν μ' ἀπόφασιν νὰ ἐξαγωράσωσι τὴν ὕπαρξίν των μὲ τὴν μεγίστην τιμήν. Εκλεισαν τοὺς στρατιώτας τοῦ Νικηφόρου εἰς ἓν δάσος, τὸ περιέφραξαν τριγύρω μὲ ξύλα, καὶ ὥρμησαν ἔπειτα μὲ ἄγριον μανίαν εἰς τὴν μεγάλην ταύτην φυλακήν· τοὺς ἐνίκησαν κατὰ κράτος, καὶ μὴ δυναμένους νὰ ὑπερπηδήσωσι τὸν φραγμὸν τοὺς ἠφάνισαν παρεκτὸς ὀλίγων, ἐσκοτώθη δὲ καὶ ὁ Νικηφόρος. Οἱ Βούλγαροι περιέφεραν θριαμβευτικῶς τὴν κεφαλήν του, καὶ ἕνας χρυσοχόος κατεσκεύασε τὸ κρανίον του ποτήριον τοῦ Βουλγαρικοῦ βασιλέως.

ΝΙΚΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Νικοστράτου, περίφημος στρατηγὸς τῶν Αθηναίων· ἔκαμε πολλὰς ἀνδραγαθίας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἦτον ἀνὴρ ἀνδρεῖος, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ συμπολῖταί του ἐσέβοντο, καὶ οἱ ἐχθροί του ἐφοβοῦντο· ἐφονεύθη μὲ ἀπάτην εἰς τὰς Συρακούσας.

ΝΙΚΙΑΣ, Ἕλλην, Αθηναῖος, περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΝΙΚΙΑΣ, ἰατρὸς ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκ.

ΝΙΚΙΠΠΟΣ, τύραννός τις τῆς νήσου Κῶ. Αἰλ.

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ, ἐκ τῆς Αττικῆς, ἐκ τοῦ Δήμου Αφιδνῶν. Δημ.

ΝΙΚΟΔΡΟΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Νίκης. Ἀπολδρ.

ΝΙΚΟΕΣΑΣ Ογέδας, τὸ γένος Πορτογάλλος, ἄριστος γεωγράφος καὶ φυσικός. Τὰ συγγράμματά του χαίρουσι μεγάλην ὑπόληψιν. Περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν τῆς αὐτοῦ περιεργείας, ὅπου καὶ ἔκαμεν ἐπισήμους ἀνακαλύψεις τόσον εἰς τὰ τῆς Φυσικῆς, καθὼς καὶ εἰς τὰ τῆς Γεωγραφίας. Ηνθει κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟΚΛΗΣ, τύραννος τῆς νήσου Κύπρου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Αλεξάνδρου τοῦ Ωχου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ισοκράτης τὸν περὶ βασιλείας παρανετικὸν λόγον.

ΝΙΚΟΚΡΕΩΝ, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ ὁ καταβασανίσας ἀπανθρώπως τὸν φιλόσοφον Αναξαγόραν. Πλούτ.

ΝΙΚΟΛΑΔΑΣ, Κορίνθιός τις, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ιταλὸς Ζ. Καΐλης Νικόλαος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁ Μυραψὸς Ἀλεξανδρινός· ἔζη τὸ 1601. φαρμακοποιὸς μᾶλλον ἢ ἰατρός. Εχομεν ἕνα του σύγγραμμα περὶ συνθέσεως τῶν ἰατρικῶν εἰς 48. μέρη. Εξεδόθη ἐν Βεϊσενβόρυ τὸ 1541. καὶ ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1549.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α'. Πάππας τῆς Ρώμης. Οὗτος ἔστειλε διδασκάλους εἰς τὴν Βουλγαρίαν διὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς νεοφωτίστους εἰς τὴν ἐκκλησίαν του. Ὁ δὲ Φώτιος διὰ συνόδου συγκροτηθείσης ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 866. ἀφώρισε τὸν Νικόλαον, ὡς θέλοντα νὰ εἰσάξῃ εἰς τοὺς νέους χριστιανοὺς τὴν τῶν ἱερέων ἀγαμίαν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κοπέρνικος Ζ. Κοπέρνικος Νικόλαος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁ Δαμασκηνός· εἶχε γονεῖς τὸν Αντίπατρον καὶ Στρατονίκην τοὺς περιφήμους ἐν Δαμάσκῳ· ἐπαιδεύθη ἐκ νεότητος εἰς ὅλας τὰς μαθήσεις· ἦτο ποιητὴς ἄριστος καὶ ἱστορικός, καὶ ἄκρος φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ γνώριμος Ηρώδου τοῦ βασιλέως, τιμώμενος ὑπ' αὐτῶν. Συνέγραψε μίαν ἱστορίαν εἰς βιβλία 144 ὡς μαρτυρεῖ ὁ Αθήναιος, καὶ μίαν τῶν Ασσυρίων, καὶ τὸν βίον τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ τὸν ἰδικόν του, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀρκετὰ τεμάχια ἐκδ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1805. ὑπὸ Α. Κοραῆ ἐν τῷ προδρόμῳ τῆς Ελληνικῆς του βιβλιοθήκης.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μελχισεδὲκ Θεβενότος, τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος γεωγράφος, φυσικός, ἐπιστήμων καὶ προσεκτικότατος περιηγητής. Οὗτος περιῆλθε μέγα μέρος τῆς Ασίας καὶ Αφρικῆς, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις ἐν τῇ φύσει. Ἀφῆκε σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον νομίζεται μέχρι τοῦ νῦν πολυμαθέστατον. Ηνθει περὶ

τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ Καβασίλας ἀνεψιὸς τοῦ Νείλου, καὶ Βουλγαρίας Ἀρχιεπίσκοπος, θεῖος τῷ ὄντι, μακαριώτατός τε καὶ σοφώτατος, τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα σολισμὸς ἐσι τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, κατὰ τὸν Σχολάριον, τάτι ἄλλα καὶ οἱ περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς συγγραφέντες λόγοι ἀπ' αὐτὸν, εἰς τοὺς ὁποίους οὐ μόνον εὐσέβειαν, καὶ θεολογικὴν ἐπιστήμην ἔδειξε νὰ ἔχῃ ὑπερφυῶς, ἀλλὰ καὶ εἰς τέχνην καὶ χάριν ῥητορικὴν μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ αὐτῶν Ἑλλήνων συναριθμούμενος. Ἔγραψε καὶ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατὰ Λατίνων, καὶ κατὰ Θωμᾶ τοῦ Ἀκουϊνάτου βιβλίον ἐξέδωκεν, ἔλεγχον κατὰ Λατίνων αὐτὸ ἐπιγράψας, ὁμοίως καὶ διαφόρους λόγους πανηγυρικοὺς καὶ ἠθικούς, ἐγκώμια διαφόρων, ἐπιστολὰς, στίχους ἡρωϊκοὺς, καὶ ὑπομνήματα εἰς τινα βιβλία τοῦ Πτολεμαίου περὶ Μαθηματικῆς συντάξεως καὶ ἄλλα.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ Τομάζος, ἀπὸ τὴν Γένοβαν, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 1447. ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους, ἐσύσησε μίαν περίφημον βιβλιοθήκην εἰς τὴν Ῥώμην. Οὗτος ὁ γενναῖος Πάππας, δυσαρεστεῖτο, ὅταν δὲν εὑηργέτει κἀνένα γνωστόν του πεπαιδευμένον. Οταν οἱ Οθωμανοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐδέχετο φιλοφρόνως τοὺς καταφεύγοντας Ἕλληνας εἰς τὴν Ῥώμην· αὐτὴ ἡ πτῶσις τοῦ Βυζαντινοῦ βασιλείου ἐστάθη ἡ εὐτυχία τῆς Ἰταλίας, καθότι ἐφωτίσθη μὲ τὴν συρροὴν τῶν φυγάδων Ἑλλήνων εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν μαθήσεων, τὸ ὁποῖον καὶ τοὶ ἴδιοι μαρτυροῦν καὶ κηρύττουν αὐτοὺς πρωταιτίους τοῦ φωτισμοῦ των, καὶ ἐφευρετὰς ὅλων τῶν ἐπιστημῶν. Οὗτος ὁ πάππας ἀπέθανε τὸ 1455. τρεῖς χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ Γραὰφ Ολλανδὸς τὸ γένος. Οὗτος περιῆλθε χάριν τῆς αὐτοῦ περιεργείας διάφορα μέρη ἐπὶ τὴν γῆϊνον σφαῖραν, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις. Ἀφῆκε περιγραφὴν τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων, ἐν ᾗ περιγράφει ἀκριβῶς ὅλα τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν διαφόρων κατοίκων, τὴν διαφορὰν τοῦ κλίματος τοῦ ἑνὸς ὡς πρὸς τοῦ ἄλλου τόπου, τὰ διάφορα προϊόντα καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ λαοῦ, καὶ ἐν συνόψει δίδει μίαν γενικὴν εἰδέαν περὶ πάντων τούτων. Ἔζη δὲ περὶ τὸ 1680. Μ. Χ.

ΝΙΚΟ'ΛΑΟΣ δὲ Λύρα, Ἰουδαῖος ὢν ὡς πολλοὶ διαβεβαιοῦσι, ἔγινε Χριστιανὸς, ἔπειτα καὶ μοναχὸς ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκάνων. ἀνὴρ περιβόητος εἰς μάθησιν. ὑπεμνημάτισε σχεδὸν πᾶσαν τὴν Ἱερὰν Γραφὴν συντόμως μὲν, ἀλλὰ πολλὰ ὠφελίμως, ἐν πολλοῖς τόποις αὐτῆς ἐλέγχων τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ῥώμης, καὶ μάλιστα ἐν τῷ Ις'. κεφαλαίῳ τοῦ Ματθαίου κ. τ. λ. ὁμοίως καὶ τὰ

τέσσαρα βιβλία τῶν γνωμῶν ἐξέδωκε, καὶ ζητήματα ἐν τῇ παλαιᾷ καὶ καινῇ διαθήκῃ, καὶ λόγους περὶ χρόνου καὶ τῶν ἁγίων. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ δὲ Γιράμ, ἐκ Βρεταννίας, συναριθμούμενος μὲ τοὺς ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Δομενικανῶν, ἀνὴρ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος. Ἔγραψε σχόλια εἰς τοὺς δ'. εὐαγγελιστὰς, εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν καὶ ἄλλα, διαιρεθέντα πάντα εἰς δύο βιβλία, καὶ τυπωθέντα ἐν τῇ αὐτοῦ Ἑρπείᾳ κατὰ τὸ 1620. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κλεμάγγειϊς, διδάσκαλος Θεολογικὸς ἐπονομασθείς. Ἔγραψε βιβλία περὶ τῆς διεφθαρμένης καταστάσεως τῆς ἐκκλησίας, περὶ καταπτώσεως, καὶ ἐπαναλήψεως τῆς δικαιοσύνης, περὶ τοῦ νέας ἑορτὰς μὴ ἱατάττειν κ. τ. λ. εἰς τὰ ὁποῖα πανταχοῦ ἴχνη τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας διασώζονται. Ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδόνῳ τῶν Βαταυῶν τὸ 1613. Μ. Χ. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ὁ Κεραμεὺς ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα· ἐμαθήτευσε δὲ ἐν Οὐενετίοις παρὰ Προχώρου τοῦ διδασκάλου, καὶ εἰς πολλὴν παιδείαν φθάσας, φιλόσοφος καὶ ἰατρὸς ἄριστος ἐχρημάτισεν. Ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα ἰατρικὰ, καὶ φιλοσοφικὰ καὶ θεολογικὰ λεξικὰ, καὶ κατὰ τῶν Παπιστῶν ἐξ ὧν μόνον τὸ κατὰ τῶν πιστῶν τεῦχος ἐξεδόθη, ἐπιγραφὴν ἔχον ἀντέκλημα τῶν ἐγκαλούντων ἀδίκως κατὰ τῆς μιᾶς καὶ μόνης ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας· τύποις ἐδόθη ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Ῥιμνίου κατὰ τὸ 1705. Τέλος δὲ ἀπέθανεν εἰς Γιάσιον τῆς Μολδοβλαχίας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Καλλιάκης Κρητικὸς παιδίον ἕνδεκα ἐτῶν ἦλθεν εἰς Ῥώμην, διδαχθεὶς εἰς τὸ Γρηγοριανὸν Ἑλληνομουσεῖον, καὶ εἰς διάστημα δέκα ἐννέα χρόνων τόσον ἐπρόκοψεν εἰς τὰ μαθήματα, ὥστε ἐκηρύχθη διδάσκαλος Φιλοσοφίας καὶ Θεολογίας. Τόσην φήμην εἶχεν ἀποκτήσει, ὥστε ὁ περιβόητος νομικὸς Θωμᾶς Φλαγγίνης τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸ νεοσυστηθὲν τοῦ Ἑλληνομουσεῖον Ἐνετίησιν, ὅπου διὰ ἕνδεκα χρόνους Ἑλληνικὰ, Λατινικὰ, καὶ τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους φιλοσοφικὰ ἐδίδαξε· τὸ δὲ 1671. μετέβη εἰς Παταυΐον καθηγητὴς τῶν λογικῶν μαθημάτων ἕως τὸ 1687. ὅτε ἔλαβε τὴν πρώτην καθέδραν τῆς Φιλοσοφίας καὶ Ῥητορικῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπάγγελμα καὶ ἀπέθανε. Σώζονται τοῦ αὐτοῦ λόγοι τινὲς Ἀκαδημιακοί· ἐξεδόθη τοῦ αὐτοῦ σύνταγμα περὶ τῶν σκηνικῶν παιγνίων τῶν μίμων, καὶ παντομίμων, βιβλίον ἐξαίρετον καὶ ἄξιον ἀναγνώσεως, μόλον ὅπου εἶναι καὶ ἀτελὲς διὰ τὸν θάνατόν του. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐκ Μολδαυΐας Πρω-

τοσπαθάριος τῆς ἐν Μολδαυΐᾳ ἡγεμονίας, ἀνὴρ σοφὸς, πολυμαθὴς ἐν Φιλοσοφίᾳ Μαθηματικῇ καὶ Αστρονομίᾳ· εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς, καὶ Ιλλυρικῆς διαλέκτων. Μεγέφρασε τὴν θείαν Γραφὴν ἐκ τῆς Ελληνικῆς εἰς τὴν ἐγχώριον φωνὴν τῶν Δανῶν, καὶ Οὐγγροβλάχων, τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκουσιν εἰς τὰς ἐκκλησίας. Εὐδοκίμησε καὶ εἰς τὴν τέχνην τῆς πολιτικῆς· ὅθεν καὶ μεγάλην τιμὴν καὶ ἐπιδεξίωσιν ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς Ρώσσους, ἀξιωθεὶς εἰς τὸ ὀφφίκιον τοῦ ἑρμηνέως, καὶ πρέσβυς σταλθεὶς παρ' αὐτῶν εἰς τὴν Κίναν. Ἔζη τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μαλεμβράσχιος Γάλλος ἀνὴρ περιβόητος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ Θεολογίαν, εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς, καὶ Εβραϊκῆς διαλέκτου· ἐνάρετος, πρᾶος, ἥσυχος, ὅσον δὲ ὡραῖος ἐσωτερικῶς, ἄλλο τόσον ἄσχημος ἐξωτερικῶς· διὰ τοῦτο δὲν ὑπῆγαινεν εἰς τὰ σχολεῖα διὰ νὰ μὴν γίνηται παίγνιον τῶν συμμαθητῶν, ἀλλ' ἐπαραδίδετο εἰς τὸν οἶκόν του ὅπου τόσον ἐπροκόψεν ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Εγραψε Γαλλιστὶ περὶ ζητήσεως τῆς ἀληθείας, περὶ φύσεως καὶ χάριτος, συνομιλίας ἑνὸς φιλοσόφου χριστιανοῦ καὶ ἑνὸς τῆς Κίνας περὶ ὑπάρξεως τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλα πολλὰ· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΙΚΟΛΟΧΟΣ, Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ.

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ ἀπὸ τὴν Γαρασίαν πόλιν τῆς Αραβίας· ἤνθει τὸ 150. Μ. Χ. ἦτον ἔκδοτος εἰς τὴν Πυθαγορικὴν φιλοσοφίαν, καὶ εὐκόλυνε πολλὰς δυσκολίας της· ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, ὅστις μετέφρασε τὰ ἀριθμητικὰ βιβλία τοῦ Πλατωνικοῦ φιλοσόφου Απολλωνίου.

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ Σταγειρίτης φιλόσοφος, υἱὸς Αριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ἔγραψεν ἠθικῶν βιβλία ἕξ, καὶ περὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ πατρὸς του.

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ ἰατρὸς Σταγειρίτης υἱὸς τοῦ Νικομάχου τοῦ Μαχάονος, καὶ ἔγγονος τοῦ Ασκληπιοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Αριστοτέλους. Εχρημάτισεν ἀρχίατρὸς τοῦ Αμύντα βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Εγραψε περὶ ἰατρικῆς βιβλία ἕξ, καὶ ἓν περὶ φυσικῆς.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ δεύτερος, ὁ ἐπωνομασθεὶς Φιλοπάτωρ, ἥρπασε τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς φονεύσας αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν ὅπου κατέφυγε τὸ 148. Π. Χ. Εβασίλευσεν εἰρηνικῶς· ἐφοβεῖτο δὲ τὸν γαμβρόν του Μιθριδάτην, ἄνδρα ἐκ τῆς Αριάθου ἀδελφῆς του· ἀλλ' οἱ Ρωμαῖοι διὰ νὰ τοὺς ἀπονεκρώσωσιν ἐκίνησαν τοὺς μὲν Καππαδόκας ἐναντίον τοῦ Μιθριδάτου, τοὺς δὲ Παμφλαγόνας ἐναντίον τοῦ Νικομήδους· ἀπέθανε τὸ 90. Π. Χ. Οὗτος ἠγαπᾶτο ἀπὸ τὸ ὑπήκοόν του διὰ τὸν γλυκύτατον χαρακτῆρα του, ἡ ἐνθύμησις μόνον τῆς πατροκτονίου

ἠμαύρωνε τὴν ὑπόληψίν του.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ, ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ Ασίᾳ περὶ τὴν 120. Ολυμ. Οὗτος ἔκτισε τὴν πόλιν Νικομήδειαν· ἐπὶ τῆς βασιλείας του μετέβησαν πρῶτον οἱ Γάλλοι εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν κατοικήσαντες εἰς τὴν χώραν Γαλατίαν. Στράβ.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ, ὁ Επιφανὴς, υἱὸς τοῦ Προυσίᾳ βασιλέως τῆς Βιθυνίας, ἀνετράφη παιδιόθεν εἰς τὴν Ρώμην· ὕστερον δὲ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Αττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου, ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Βιθυνίας.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ ὁ Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αριστοφάνους, ποιητὴς τῆς μέσης Κωμῳδίας, περίφημος καὶ πρῶτος τῶν παραστάσεων τοῦ θεάτρου. Σώζονται καὶ τούτου ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐκδεδομένα· ἔζη τὸ 369. Π. Χ.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ, περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος, τοῦ ὁποίου ἐθαύμαζε τὴν εἰκόνα τῆς Ελένης μεγάλως.

ΝΙΚΟΤΕΛΗΣ, Κορίνθιός τις, φημιζόμενος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν οἰνοποσίαν του. Αἰλ.

ΝΙΚΟΤΙΝΗΣ Ιωάννης ἐστάθη πρέσβυς τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Πορτογαλλίαν τὸ 1559. Οὗτος, πρῶτος ἔφερε τὸν καπνὸν (ταμβάκον) εἰς τὴν Γαλλίαν ὅστις τὸν ὠνόμασε Νικοτιανὴν βοτάνην· ἔφερε δὲ αὐτὸν ἀπὸ μίαν νῆσον τῆς Αμερικῆς ὀνομαζομένην Ταβάκο, καὶ μὲ κοινὸν ὄνομα νῆσοι ὀνομαζόμεναι Αντίλλαι.

ΝΙΚΟΦΑΝΗΣ, πολίτης τις τῆς Μεγαλουπόλεως ἐν Αρκαδίᾳ. Πολύβ.

ΝΙΚΟΦΗΜΟΣ, Αθηναῖός τις Ξεν.

ΝΙΚΟΦΙΩΝ, εἷς τῶν ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Κωμῳδίας, Αθηναῖος· τούτου σώζονται ἀποσπάσματα τινὰ συναγμένα εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Γροτέου. Ἔζη τὸ 400. Π. Χ.

ΝΙΚΟΧΑΡΗΣ υἱὸς τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Φιλαίδου, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας· τὰ λείψανα τῶν συγγραμμάτων του σώζονται εἰς τὴν συλλογήν του. Ἔζη τὸ 400. Π. Χ.

ΝΙΚΩΝ, ἀπὸ τὴν Αρμενίαν, μοναχὸς, ἔχων ἐπώνυμον Μετανοεῖτε· οὗτος περιελθὼν ὅλην τὴν Ελλάδα, καὶ κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπέθανε τὸ 998. Σώζονται καὶ ἀπὸ τούτου συγγράμματα τινα περὶ Αρμενίων, περὶ αἱρέσεων, ἐπιστολὴ πρὸς Εγκλειστόν τινα, καὶ ἕτερα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ βιβλιοθήκῃ τῶν πατέρων.

ΝΙΛΑΑΡ Βρύνιος Εντρεκάστος τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· Οὗτος ἐπέμφθη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπολεσθέντος Περουζίου ἐν τῷ μεγάλῳ Ωκεανῷ καὶ εἰς ἀνακάλυψιν τόπων, καὶ περιηγεῖτο τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν. Ανεκάλυψε κάλλιστον τινὰ λιμένα κατὰ τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τῆς Βανδημίας

Γῆς, τὸν αὐτῷ ὁμώνυμον αὐλῶνα, καὶ τὰ δυτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Καληδονίας· ἐξιχνίασεν ἀκριβέστερον τὰς δυτικὰς νήσους τοῦ Σολομονίου Αρχιπελάγους, τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τοῦ νέου Ανωβέρου, τὰς Αδμιραλίας νήσους, καὶ τινας νήσους τῶν πρὸς ἄρκτον τῆς νέας Γουϊνέας κειμένων. Πρὸς τούτοις ἀνεκάλυψε πρὸς μεσημβρίαν τῆς Νουϊτλανδίας ἓν Αρχιπέλαγος, ὀνομάσας αὐτὸ κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ καραβίου του, Ρεσόρσιον. Πλέων δὲ εἰς τὴν Νέαν Ζελανδίαν, ἀνεκάλυψε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν Εταιρικῶν νήσων μέγα τι πλῆθος μικρῶν ἀγνώστων νήσων· ἐξιχνίασεν ἀκριβῶς τὴν μεγάλην νῆσον τοῦ Σταυροῦ· περιηγήθη τινὰς τῶν Σολομονίων νήσων, καὶ ἐξιχνίασε μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν τὴν Λουσιάδα, καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν παραθαλασσίων τῆς νέας Γουϊνέας. Ο συνοπαδὸς αὐτοῦ, ὁ Φυσιολόγος Βιλλιαρδιέρος ἐδημοσίευσε τὰς διὰ τοῦ περίπλου τούτου συναθροισθείσας ἀξιολόγους φυσιολογικὰς καὶ ἐθνογραφικὰς γνώσεις. Εζη περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος Μ. Χ.

ΝΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Ασσυρίας, καὶ θεμελιωτὴς τῆς πόλεως Νινευΐ· Εζη τὸ 2200. Π. Χ. Λέγουσιν, ὅτι οὗτος πρῶτος ἔστησεν ἄγαλμα εἰς τιμὴν τοῦ πατρός του πρὸς τὸ ὁποῖον συνέτρεχεν ὅλον τὸ πλῆθος διὰ νὰ προσκυνήσῃ. Εξηπλώθη ἔπειτα ἡ τοιαύτη συνήθεια καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα ἔθνη, καὶ ὅτι ἐστάθη αἴτιος τῆς μετὰ ταῦτα εἰδωλολατρείας.

ΝΙΝΥΑΣ, υἱὸς τοῦ Νίνου, καὶ τῆς Σεμιράμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον εἰς τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ασσυρίων, εἰσάξας πρῶτον εἰς τὴν αὐλήν του πᾶσαν τρυφὴν καὶ λοιπὴν Ασιατικὴν πολυτέλειαν καὶ διαφθοράν, διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ ἐφεξῆς βασιλεῖς τῆς Ασσυρίας.

ΝΙΡΕΪΣ, ἀπὸ τὴν Σίμην υἱὸς τοῦ Χάρωπος καὶ τῆς Αγλαΐας ὁ ὡραιότατος τῶν στρατευσάντων κατὰ τῆς Τρῳάδος καθ' Ομηρον, ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον ἀδύνατος καὶ ἄνανδρος, καὶ διὰ τοῦτο ἐφονεύθη ἐκεῖ χωρὶς νὰ δείξῃ κἂνὲν σημεῖον ἀνδραγαθίας.

ΝΙΣΣΑΙΟΣ. τύραννός τις περιβόητος καὶ οἰνοπότης. Αἰλ.

ΝΙΤΩΚΡΙΣ, ἀρχαῖα βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τῆς ὁποίας ἔγκονος ὑπῆρχεν ὁ Δαβύνητος τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων περὶ τὰ 604. 561. Π.Χ· Κατά τινας δὲ αὕτη ἦτο γυνὴ τοῦ Εβιλμεροδάχου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβυνήτου. Ηροδ.

ΝΙΤΩΚΡΙΣ ἀρχαῖα βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θανατώσασα μὲ ἀπάτην πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὸν πραχθέντα ὑπ' αὐτῶν φόνον τοῦ πρώην βασιλεύοντος ἀδελφοῦ της. Ηρόδ.

ΝΟΒΑΤΙΑΝΟΣ, ἐκλέχθη πάππας τὸ 251. ἀπὸ αὐτὸν ἐχάθη τὸ πρῶτον

σχίσμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ῥώμης· οὗτος ὁ Πάππας δὲν ἔδιδε τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μετὰ τὸ βάπτισμα, καὶ δὲν ἐσυγχώρει τὸν δεύτερον γάμον. Ἀπ' αὐτὸν ἤρχισεν ἡ Νοβατιανὴ αἵρεσις.

ΝΟΒΑΟΣ. Ζ. Κωνσταντῖνος Νόβλος

ΝΟΒΛΗΣ. Ζ. Ῥίχάρδος Νόβλης.

ΝΟΒΟΖΙΑΤΣΟΒ Ρῶσσος ἄριστος περιηγητής. Οὗτος ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη, τὰς Αλεόντας νήσους καὶ ἄλλας διαφόρους. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ,

ΝΟΓΑΡΟΛΑ Ιζῶτα ἀπὸ τὴν Βερώνην, πόλιν τῆς Ιταλίας, νυνὶ περίφημος εἰς τὰς σοφὰς γλώσσας, συνέγραψεν ἀποσπάσματα εἰς τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἀπέθανε τὸ 1510.

ΝΟΔΑΛΗΣ Γαρκίας, τὸ γένος Ισπανὸς, ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Περιέπλευσε διάφορα πελάγη, νήσους, κόλπους, καὶ ἄλλα πολλὰ παραθαλάσσια μέρη καὶ ἔδωκεν ὠφελίμους εἰδήσεις τῇ Γεωγραφίᾳ.

ΝΟΗΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Φρονίου Ιθακησίου, ὅς τις ἔδωκεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸ πλοῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Πύλον πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρός του. Ομ. Οδ.

ΝΟΜΙΩΝ, πατὴρ τοῦ Αμφιμάχου ἡγεμόνος τῶν Καρῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος Ομ.

ΝΟΥΝΙΟΣ Μάρκελλος, γραμματικὸς Ρωμαῖος· συνέγραψε περὶ διαφόρου σημασίας τῶν λέξεων· Εξεδόθη ἐν Λειψίᾳ τὸ 1825. Εζη τὸ 390. Μ.Χ.

ΝΟΝΝΟΣ ὁ ποιητὴς ἀπὸ τὴν Πανόπολιν τῆς Αἰγύπτου· ἔζη τὸ 410. Ενησχολεῖτο πάντοτε εἰς τὴν ποιητικήν· λέγουσιν ὅτι ἦτον ἐθνικός· σώζονται τούτου ποιήματα Διονυσιακὰ εἰς δύω βιβλία καὶ παράφρασις διὰ στίχων ποιητικῶν εἰς τὸ κατὰ Ιωάννην εὐαγγέλιον· ἐξεδόθησαν Ελληνιστὶ τὸ 1579. ἐν Ατθερσίᾳ ὡσαύτως καὶ ἡ παράφρασις ἐν Ρώμῃ τὸ 1526. καὶ ἐν Παρισίοις.

ΝΟΟΡΓ Ολιβιέρος Ολλανδὸς περιάκουστος καὶ τολμηρότατος θαλασσοπόρος. Οὗτος ἔκαμε τὸν περίγειον αὐτοῦ πλοῦν ἐντὸς 8. χρόνων. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Αμερικανὴν σειρὰν τῶν παραθαλασσίων ἀκριβῶς καὶ ὅλον τὸν μέγαν Ωκεανὸν, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Αφῆκε περιγραφὴν ὅλων τῶν ὑπ αὐτοῦ ἐπισκεφθέντων τόπων, καὶ γεωγραφικὸν ἄτλαντα. Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ ἔζη, ἐχρημάτισεν εὐτυχεστάτη μεταξὺ τῶν Ολλανδῶν. Εζη δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου

πέμπτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΝΟΪΡΗΣ Ερ΄ίκος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην, κάλλιστος γραμματικός· συνέγραψε διάφορα βιβλία εἰς τὴν Ιταλικὴν διάλεκτον,

ΝΟΣΣΙΣ, Λοκρὴ, περίφημος ποιήτρια. ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ρόντου τοῦ ἐκ Ταράντων ἢ ἐκ Συρακουσῶν τὸ 317 Π. Χ. σώζονται τεμάχια τινὰ τῶν συγγραμμάτων της ἐκδεδομένα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Σνείδερου συλλογὴν τῶν Ἑλληνίδων ποιητριῶν.

ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΣ Μιχαὴλ, ἰατρὸς καὶ ἀστρολόγος ἔνδοξος τὸ 1555. ἐξέδωκε σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἰδὼν ὁ βασιλεὺς Ερ΄ίκος ὁ δεύτερος ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν συγγραφέα του, καὶ τῷ ἐχάρισε 200 σκοῦδα χρυσᾶ. Ἀπέθανε τὸ 1566·

ΝΟΥΕΒΑΣ Ιωάννης ἄριστος περιηγητὴς τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη καὶ ἐξαιρέτως τὰς Ινδίας, ὅπου πλησίον τῶν ἄλλων του ἀνακαλύψεων ἀνεκάλυψε καὶ τὴν νῆσον τῆς Ἀναλήψεως. Ἀφῆκε δὲ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους του εἰδήσεις τινὰς περὶ τῶν ὑπ᾽ αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων. Ἔζη δὲ τῶν 10. Μ. Χ.

ΝΟΥΪΤΗΣ Ζ. Πέτρος Νουΐτης.

ΝΟΥΜΑΝΤΙΑΝΟΣ Ρουτίλιος, Γάλλος, ποιητὴς ἐπικὸς· ἔζη τὸ 400. Μ. Χ. συνέγραψε ποίημα ἐλεγειακὸν εἰς δύω βιβλία, ἐπιγραφόμενον Οδοιπορικόν. Ἐξεδόθη ἐν Οριμβέργῃ τὸ 1804.

ΝΟΥΜΑΣ ὁ Πομπήλιος, ἐκλέχθη ἀπὸ τὴν Γερουσίαν διάδοχος τοῦ Ρωμύλου τὸ 718. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 40. ἐτῶν. Πρέσβεις ἀπὸ τὴν Ρώμην ἐστάλησαν πρὸς αὐτὸν ἐνασχολούμενον εἰς τὴν σπουδὴν τῶν νόμων καὶ τῆς θρησκείας, ἔξω τῆς πόλεως, καὶ τὸν κατέπεισαν νὰ δεχθῇ τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας· ἦτον δὲ πλήρης χρηστότητος καλοκἀγαθίας ὄχι τόσον πολεμικὸς, ὅσον πολιτικὸς ἀξιόλογος. Ἐχαλίνωσε τοὺς Ρωμαίους ἐμπνεύσας εἰς αὐτοὺς τὴν ἀγάπην τῶν νόμων καὶ τὸ σέβας εἰς τὴν θρησκείαν· τὸ σημαντικώτερον δὲ κατόρθωμά του εἶναι ἡ διαίρεσις τῶν πολιτῶν κατὰ τέχνας· ὅθεν καὶ ἐβιάσθησαν ν᾽ ἀφανίσωσι τὰ παλαιὰ ἤθη καὶ πάθη, καὶ ἐπεμελοῦντο ν᾽ αὐξήσωσι τὸ σῶμα ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον διὰ τῆς τέχνης συνεσωματώθησαν ἕκαστος καὶ διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ περισσότερον εἰς τὴν γεωργικὴν τοὺς ἐμοίρασεν εἰς χωρία, καὶ τοὺς ἔδωκε ἐπιστάτας τῶν ἔργων των περιεργαζόμενος αὐτὰ αὐτοψεί. Ἀπέθανε τὸ 672. βασιλεύσας χρόνους 42. ὁ θάνατός του ἐπροξένησε λύπην εἰς ὅλους καθότι περισσότερον ἀπὸ τὸν Ρωμύλον ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς Ρώμης. Ἔκτισε πέντε μοναστήρια. Θέλουσί τινες, ὅτι αὐτὸς ἐγνώριζε καὶ ἐλάτρευε τὸν ἀληθῆ Θεὸν, τὸν ὁποῖον πολλαχοῦ ἀναφέρει· ἐμπόδιζε τὴν παράστασιν τῶν θεοτήτων εἰς εἰκόνας

εἰς σχῆμα σωματικὸν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἔβαζαν εἰς τοὺς ναοὺς των ἀγάλματα.

ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΣ Μάρκος Αὐρήλιος Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, υἱὸς τοῦ Κάρου τοῦ ἐκ Ναρβωνίσης τῆς Γαλλίας. Ητο πολλὰ ἐνάρετος· ἐνησχολεῖτο πάντοτε εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημῶν ἀγαπώμενος ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του. Οὗτος πολεμῶν κατὰ τῶν Σαρματῶν, εἶχε συμμάχους τὸν πατέρα του καὶ ἀδελφόν του Καρῖνον, καὶ αὐτόθι μαθὼν παράτινος, ὅτι οἱ Πέρσαι νεωτερίζουσι κατὰ τὰ ἀνατολικὰ μέρη τοῦ βασιλείου, εὐθὺς ἔδραμε κατ' ἐκείνων, καὶ πολλάκις ἐλθὼν εἰς μάχην ἐνίκησεν· Ἐκυρίευσε δὲ καὶ τὴν Κόγχην καὶ τὴν Κτησιφῶντα, πόλεις τῶν Περσῶν λαμπροτάτας· καὶ στρατοπεδεύσας περὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὁ μὲν πατήρ του ἐκτυπήθη ἀπὸ κεραυνὸν, καὶ ἀπέθανεν, αὐτὸς δὲ δολοφονεῖται ὑπὸ τοῦ Απρου τοῦ πενθεροῦ του. Επειδὴ ὁ Νουμεριανὸς ἔχων πονόφθαλμον, καὶ ἐντεῦθεν μὴ δυνάμενος νὰ δέχηται τὴν ἐπίρροιαν ἔξωθεν τοῦ ἀέρος, ἐμβῆκεν εἰς ἅμαξαν περιτειχισμένην μὲ δέρματα κύκλοθεν, καὶ οὕτω καθ' ὁδὸν ἐκινεῖτο. Ενταῦθα λοιπὸν λαβὼν εὐκαιρίαν ὁ Απρος, τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἀπέκρυπτε τὸν θάνατον, μέχρις οὗ οἱ ἑπόμενοι αἰσθανθέντες τὴν ἀποφορὰν τοῦ νεκροῦ, περιειργάσθησαν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐμύησαν εἰς τὸ στράτευμα τὸ γενόμενον· ἔκρυπτε δὲ ὁ Απρος τον θάνατον διὰ νὰ ἁρπάσῃ αὐτὸς τὸν θρόνον, ἀλλ' ἀπέτυχε καὶ ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἰδίαν ποινήν.

ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ Απαμειεὺς, ἀπὸ τὴν Συρίαν νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος· Εγραψε περὶ τῆς τῶν ἀκαδημαικῶν περὶ Πλάτωνος διαστάσεως· τοῦτο τὸ σύγγραμμα μᾶς ἐφύλαξεν ὁ Εὐσέβειος.

ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ ῥήτωρ, ἔγραψε περὶ λέξεως σχημάτων, καὶ συναγωγὴν χρειῶν, τοῦ Θουκυδίδου καὶ Δημοσθένους, καὶ παραμυθιτικὸν εἰς Αντίνοον.

ΝΟΥΝΕΖΗΣ Πέτρος, ἀπὸ τὴν Πορτογαλλίαν, σοφὸς μαθηματικὸς καὶ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τῆς Ναυτικῆς. Απέθανε τὸ 1517.

ΝΟΥΝΕΤΗΣ Βαλβόας, τὸ γένος Πορτογάλλος, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος περιῆλθε διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ἁπάσας τὰς Ηπείρους, καὶ ἔκαμεν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Αφῆκε σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Παγκόσμιος, περιγραφὴ τὸ ὁποῖον χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΝΟΪΝΝΟΣ Τριστάνος ἔνδοξος, περιηγητὴς τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος μετὰ τοῦ Αντωνίου Γονζαλέτη ἀπέπλευσαν τὸν μέγαν Ωκεανὸν, καὶ ἔκαμαν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις, περιέπλευσαν προσέτι διάφορα πελάγη καὶ διώρθωσαν τοὺς θαλασσίους πίνακας· ἔδωσαν δὲ καὶ

καλὰς εἰδήσεις τῇ Γεωγραφίᾳ.

ΝΟΥΡΟΔΗΝ Μαχμούτης, ἔνδοξος Πρίγγιψ τῆς Συρίας, τῆς Μεσοποταμίας, καὶ τῆς Αἰγύπτου. Οἱ Οθωμανοὶ ἕως τὴν σήμερον τὸν νομίζουν ὄχι μόνον ὡς μέγαν βασιλέα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἅγιον. Οὗτος ἔκτισε νοσοκομεῖα, ἐστάθη πρῶτος ὅς τις ἐσύστησε κριτήριον δικαιοσύνης διὰ νὰ μὴν ἀδικῶνται οἱ ὑπήκοοί του· ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν του, ὡς φύλακα τῶν κοινῶν θησαυρῶν· δὲν ἔτρωγεν ἄλλο ἀπὸ ψωμίον καὶ καρποὺς τῶν δένδρων, καὶ ἔπινε νερὸν καὶ γάλα· ἀπέθανεν εἰς τὴν Δαμασκὸν τὸ 1174. εἰς ἡλικίαν 51 χρόνων.

ΝΟΥΣΣΑΣ, ἢ Νουμᾶς Αντώνιος, ἀρχιατρὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, τὸ 70. Π. Χ. τὸν ὁποῖον καὶ ἰάτρευσεν ἀπὸ μίαν θανατηφόρον ἀσθένειαν, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Αὔγουστος ἔπειτα τὸν ἐτίμησε μὲ μίαν σήλην εἰκόνος. Φαίνονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του δύω συγγράμματα εἰς Λατινικὴν διάλεκτον.

ΝΥΜΦΑΙΟΣ, μουσικός τις ἐκ Κυδωνίας πόλεως τῆς Κρήτης. Αἰλ.

ΝΥΜΦΗΣ, Ηρακλεώτης, ἔγραψε μίαν ἱστορίαν περὶ τῶν διαδόχων τοῦ Αλεξάνδρου καὶ ἀπογόνων του, ἕως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ὁποίου ἔζη εἰς βιβλία 24.

ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Αβδήρων ἐν Θράκῃ Ηρόδ.

ΝΩΕ ὁ δίκαιος· ὅτε ἀπὸ τὸν κατακλεισμὸν ἐπνίγησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι αὐτὸς μετὰ τῆς οἰκογενείας του κατὰ προσταγὴν Θεοῦ ἐσώθη εἰς ἕνα μεγάλον πλοῖον Κιβωτὸν καλούμενον, τὸ ὁποῖον εἶχε προκατασκευάσει, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον διεφύλαξεν ἑαυτὸν καὶ παντὸς εἴδους ζῶα. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς υἱούς του Σὴμ, Χὰμ, καὶ Ιάφεθ ἐπληθύνθη πάλιν ὁ κόσμος, καὶ οἱ ἀπόγονοί των διεσπάρησαν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Οἱ Σημῶται εἰς τὴν ἄνω Ασίαν, οἱ δὲ Χαμῆται εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Αφρικὴν, οἱ δὲ Ιαφεθῖται εἰς τὴν Εὐρώπην. Ο Νῶε πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐφύτευσεν ἄμπελον, ἐφεῦρε τὸν τρόπον νὰ κατασκευάζωσι τὸν οἶνον ἀπὸ τὴν σαφυλήν.

ΝΩΝΑΚΡΙΣ γυνὴ τοῦ Αυκάονος, βασιλέως τῆς Αρκαδίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Νώνακρις. Παυσ.

Ξ

ΞΑΒ, Βισὰβ τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνατόμος καὶ φυσιολόγος ἄριστος. Οὗτος συνέγραψεν ἓν ἀθάνατον σύγγραμμα περὶ ζωῆς καὶ θανάτου·

Ἀλλὰ μόλις ἐφάνη εἰς τὸν Ορίζοντα τῶν ἐπιστημῶν ὁ λαμπρὸς οὗτος ἀστὴρ, καὶ τὸ ζοφερὸν τοῦ θανάτου νέφος ἐκάλυψεν. Ἐτελεύτησεν ὁ νέος φυσιολόγος κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔκτον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ὡς πρὸς τὴν ζωὴν μὲν, βραχύβιος, ὡς πρὸς τὴν δόξαν δὲ, μακροβιώτατος. Ηνθει δὲ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος Μ. Χ.

Μὰδ Λαγκυβέρος Αγγλος τὸ γένος εἷς ἀπὸ τοὺς ςἐπισήμους μαθητὰς τοῦ ἀειμνήστου Κοὸκ. Οὗτος περιέπλευσε τὸν μεγάλον Ωκεανὸν καὶ ἀνεκάλυψε περίπλουν τινὰ μεταξὺ τῶν δυτικοβορείων παραθαλασσίων τῆς Αμερικῆς. Αὐτὸς προσδιώρισε πολλὰ μέρη τῶν δυτικονοτίων παραθαλασσίων τῆς Νέας Ολλανδίας, τῆς Ζεελανδίας τῶν Σανδβιτχίων νήσων, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν δυτικοβορείων τῆς Αμερικῆς παραθαλασσίων. Ταῦτα πάντα ἐξιχνιάσθησαν ἀκριβέσατα καὶ μὲ πολλοὺς κινδύνους, ἀπὸ τῆς 30. μοίρας, μέχρι τῆς 61. διὰ τῆς συμβοηθείας τοῦ Λιοτενάντου, ὅστις ἐκυβέρνα τὸ δεύτερον καράβιον, καὶ διὰ τῆς συνκοινωνίας τοῦ Ισπανοῦ θαλασσοπόρου Κονάδρα τοῦ Βοδέγα, καὶ ἄλλων Ισπανῶν, οἵτινες ἐπέμφθησαν ἐκεῖσε ἵνα παραδώσωσι πάλιν εἰς τοὺς Αγγλους τὸν Νούτκαν πορθμόν. Προσέτι ἐξέθεσεν πίνακα ὀρθὸν τῶν Σανδβιτχίων νήσων, τὰς ὁποίας ὁ ἡγεμὼν τῆς Οβαΐας παρεχώρησε μετὰ τελετῆς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Αγγλων. Ηνθει οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ περὶ τὸ 1705 Μ. Χ. χαίρων μεγάλην ὑπόληψιν.

ΞΑΝΘΙΚΛΗΣ στρατηγὸς τῶν Ελλήνων καὶ Αχαΐας. Ξενοφ. Ανάβ.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ, γυνὴ τοῦ Σωκράτους ἥτις τῶ ἐπροξένει μεγάλην ἐνόχλησιν καὶ ἐγκωμίαζε τὸν ἑαυτόν της λέγουσα, ὅτι ἦτο πολλὰ ἥσυχος, καὶ ὅτι ὁ σύζυγός της ἐπέστρεφε πάντοτε εἰς τὸν οἶκον του σοβαρὸς· ἰδὲ Σωκράτης, λεξικὸν Ιταλικὸν ἐνδόξων ἀνδρῶν.

ΞΑΝΘΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέλλαντος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ· Απόλδρ. 2. Γίὸς τοῦ Αρίφρονος, καὶ πατὴρ τοῦ μεγάλου Περικλέους, παρευρεθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Αθηναίων ἐν Μυκάλῃ, καὶ ἐγκαλέσας πρῶτος τὸν Μιλτιάδην ἐπ' ἐκκλησίας, διὰ τὴν κατὰ τῆς νήσου Πάρου ἀτυχῆ ἐπιχειρησίν του. Ηρόδ. 3) Ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Περικλέους περιβόητος διὰ τὸν ἄσωτον καὶ ἀχαλίνωτον βίον του, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ συμβάντος λοιμοῦ ἐν Αθήναις,. Πλάτ. 4) Λακεδαιμόνιος στρατηγὸς, ὅς τις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Καρχηδονίων μὲ ἓν σῶμα Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου ἠλευθέρωσε τὴν Καρχηδόνα ἀπὸ τὴν ἐπαπειλουμένην ὑπὸ τῶν Ρωμαίων παντελῆ καταστροφήν της, νικήσας κατὰ κράτος τὴν Ρωμαϊκὴν δύναμιν, καὶ αἰχμαλωτίσας καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν Ρωμαίων Ράγουλον· ἀλλὰ

μέχρι τέλους μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὸν φθόνον τῶν Καρχηδονίων, ἐπέστρεψεν, ὡς λέγεται, μετὰ κινδύνου εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Πολύβ.

ΞΑΝΘΟΣ υἱὸς τοῦ Τριόπου, βασιλεὺς Τροιζῆνος, ὅς τις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, κατῴκησεν ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, καλέσας τύτην ἔκτοτε Πελασγίαν. Καλλίμ. 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάνθου βασιλέως τῶν Αθηνῶν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐσύστησαν οἱ Θηβαῖοι τὴν Δημοκρατικὴν πολιτείαν. 3) Σάμιός τις, ὅς τις ἔφερε τὴν περίφημον ἑταίραν Ῥοδώπην εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ηρόδ. 4) Αρχαιότατος λυρικὸς ποιητὴς Ελλην, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Στησιχώρου Αθην. ΙΒ. 5.) Αρχαῖος ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Διονυσίου τοῦ Αλικαρνασέως ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀρχ. ἀ. κατὰ Σουΐδαν ἐγεννήθη εἰς τὰς Σάρδεις, καὶ συνέγραψε Λυδιακῶν βιβλία 4 Φαβρ. Ελλ. βιβλ. ΙΙ.

ΞΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Συρίαν, ἐστάθη πρῶτος, ὅς τις ἐσύναξεν 70000 αἰχμαλώτους εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἔκαμε πόλεμον μὲ τοὺς Ῥωμάνους, ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη πόλεμος τῶν αἰχμαλώτων.

ΞΕΙΝΑΓΟΡΗΣ, ἢ Ξεναγόρας· πολίτης τις ἐξ Αλικαρνασσοῦ, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου Σατράπης τῆς Κιλικίας, Ηρόδ.

ΞΕΝΑΓΟΡΑΣ, Ῥόδιός τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του οἰνοποσίαν. Αἴλ. Ποικ. ἱς. 12.

ΞΕΝΑΡΚΗΣ, πατὴρ τοῦ Αριστομένους ἐξ Αἰγίνης, ὅθεν Ξενάρκειος Πίνδ.

ΞΕΝΑΡΧΟΣ, Ἕλλην, ποιητὴς κωμικὸς, υἱὸς τοῦ Σώφρονος· ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται ὀλίγα λείψανα ἐν τῇ τοῦ Ερτέλου καὶ Γροτίου συλλογῇ. Αθην. Φαβρ. Ελληνικὰ βιβλία 11.

ΞΕΝΙΑΔΗΣ, πλούσιός τις Κορίνθιος, ὅς τις ἀγοράσας τὸν κυνικὸν φιλόσοφον Διογένην, ἀφῆκεν αὐτὸν πάλιν ἐλεύθερον ἐμπιστευθεὶς τὴν διδασκαλίαν τοῦ υἱοῦ του. 2) Αρχαῖός τις φιλόσοφος Ἕλλην, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον. Φαβρ. Ελλ. βιβλία 11.

ΞΕΝΙΑΣ Αρκὰς, εἷς τῶν Ελλήνων στρατηγῶν, ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου, κατὰ τοῦ βασιλέως Αρταξέρξου. Ξενοφ. ἀναβ. ἀ. 2) Πλούσιός τις πολίτης ἐξ Ηλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ.

ΞΕΝΟΚΛΕΗΣ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. 2) Ποιητὴς τραγικὸς Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κρατίνου, νικήσας τὸν Ευριπίδην εἰς τοὺς ἐν Αθήναις δραματικοὺς ἀγῶνας τὴν 91. Ολυμ. Αἰλιαν. 3) Υἱὸς τοῦ Κρατίνου, ποιητὴς τραγικὸς, ὀλίγου λόγου ἄξιος, χλευαζόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους. Βατραχ.

ΞΕΝΟΚΛΕΙΔΗΣ, ναύαρχος τῶν Κορινθίων, Θουκ. 2) Ποιητὴς Ελλην. Δημ.

ΞΕΝΟΚΡΆΤΗΣ, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων φιλοσόφων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Χαλκηδόνα· παιδισθεν ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ Πλάτωνος, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε πάντοτε μέγα σέβας· τὸν συντρόφευσεν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ὁ Διονύσιος ὁ τύραννος ἐφοβέριζε τὸν Πλάτωνα, ὅτι μίαν ἡμέραν ἤθελε τοῦ κόψει τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ Ξενοκράτης ἀπεκρίθη, ὅτι οὐδεὶς ἠμπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο ἐνόσῳ διατηρεῖται ἡ ἰδική του· ἐφέρετο πάντοτε μὲ μεγάλην σωφροσύνην, δὲν ἠγάπα τὰς τρυφὰς καὶ τὰ πλούτη, οὔτε τοὺς ἐπαίνους· ἦτο μέτριος εἰς τὰ φαγητά, διὰ τοῦτο καὶ πολλάκις τὰ ῥῤιπτε θλαπτόμενα ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν· ὅθεν οἱ Ἕλληνες ἔλεγον τὸ τυρὶ τοῦ Ξενοκράτους, ὅταν ἦν πρᾶγμα ἦτο πολλὰ παλαιόν. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος τῷ ἔστειλε ἀρκετὰ χρήματα δῶρον, καὶ κρατήσας μόνον 30. σκούδα τὰ λοιπὰ τὰ ἐπέστρεψεν, καὶ τῷ ἐμήνυσεν, ὅτι ἔχει ἀνάγκην περισσοτέρων αὐτὸς, διότι τρέφει πολλούς. Μίαν ἡμέραν εὑρισκόμενος εἰς ἕνα συμπόσιον, ὅλοι ὡμίλουν καὶ αὐτὸς ἐσιώπα, εἷς τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, καὶ ἀπεκρίθη, ὅτι πολλάκις μετενόησε διότι ὡμίλησε, ἀλλὰ ποτὲ διότι ἐσιώπησεν. Ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ δένουν τὰ ὦτα τῶν παιδίων μὲ φάσκας θερματίνους, διὰ νὰ τὰ διαφυλάττωσιν ἀπὸ τὰς διεφθαρμένας ὁμιλίας πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς, οἱ ὁποῖοι ὑπερασπίζονται ἀπὸ τὰ τόξα των. Ἔζη τὸ 350. Π.Χ. ἀπέθανε πεσὼν τὴν νύκτα ἐπάνω εἰς ἓν ἀγγεῖον χάλκινον. Ἴδε λέξ. Ἰταλ. τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν.

ΞΕΝΟΚΡΆΤΗΣ, Ἀφροδισιεύς· κατὰ Φαβρίκιον καὶ Σάξιον ἔζη τὸ 40 Μ.Χ. κατὰ δὲ τὸν Σπρέγγαλ τὸ 90. Π.Χ. Ἔγραψε περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐνύδρων τροφῆς. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο μᾶς δίδει ἰδέαν τῶν Ἰχθυολογικῶν γνώσεων τῶν παλαιῶν· ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια, τὸ 1814. ὑπὸ Α. Κοραῆ.

ΞΕΝΌΚΡΙΤΟΣ, λυρικὸς ποιητὴς, Ἕλλην ἐκ Λοκρῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Στησιχώρου, ὁ ἐπινοήσας τὴν Λόκριαν ἁρμονίαν. Διογ. Λαέρ.

ΞΕΝΟΦΆΝΗΣ ὁ Κολοφώνιος, ἀρχηγὸς τῆς Ἐλεατικῆς αἱρέσεως, ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του, ὑποκειμένης εἰς τοὺς Πέρσας ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν Ἑλαίαν εἰς τὴν μεγάλην Ἑλλάδα, ὅπου ἐθεμελίωσε τὴν σχολὴν ταύτην. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του δὲν σώζεται κἀνέν· αἱ δόξαι του μᾶς εἶναι γνωσταὶ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν μαθητῶν του. Ἔζη τὸ 550. Π.Χ.

ΞΕΝΟΦΆΝΤΟΣ, ποιητὴς Διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Ἱερονύμου. Ἀριστοφ.

ΞΕΝΟΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικὸς καὶ μουσικὸς ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Θράκης, σύγχρονος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, ζήσας 105 ἔτη. Λου.

ΞΕΝΟΦΩΝ, υἱὸς τοῦ Γρύλλου, Ἀθηναῖος, ὁ ἐπικληθεὶς Ἀττικὴ Μέλισσα· φιλόσοφος, ἱστορικὸς, καὶ στρατηγὸς ἄριστος. Ἐστάθη εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων μαθητῶν τοῦ Σωκράτους· εἰς αὐτὸν ἐσπούδασε τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ Ἠθικήν· ἦτο καὶ αὐτὸς εἷς τῶν συναναβάντων μετὰ τοῦ Κύρου διὰ νὰ πολεμήσουν τὸν Ἀρταξέρξην, ἀφοῦ ὅμως ἔπεσεν ὁ Κῦρος εἰς τὴν μάχην καὶ ἐπέστρεφον οἱ Ἕλληνες, ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγίαν, καὶ τοὺς ὡδήγησε μετὰ μεγάλων κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατ' ἀρχὰς ἦτον ἀρχιστράτηγος ὁ Κλέαρχος, ἀφοῦ ὅμως ὁ Τισαφέρνης μὲ ἀπάτην τὸν ἐφόνευσε, καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς τοῦ στρατοῦ, ἔκτοτε ὁ Ξενοφῶν ἔλαβε τὴν ἀρχιστρατηγίαν καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν στρατευμάτων, καὶ τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐσχάτως ἐδιώχθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ συνεργείας τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου συνέγραψε τὰ περίφημα συγγράμματά του, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ ἀκόλουθα. α. Κύρου παιδείας βιβλία 8. β. Κύρου Ἀνάβασις. βιβλία 7. γ. Ἑλληνικῶν βιβλία 7. δ. Ἀπομνημονεύματα βιβλία 4. ε. Οἰκονομικά. ς. Λακεδαιμονίων πολιτεία. ζ. Ἀθηναίων πολιτεία. η. Συμπόσιον φιλοσόφων. θ. λόγος εἰς Ἀγησίλαον τὸν βασιλέα. ι. Ἱέρων ἢ τυραννικός. ια. περὶ Πόρων. ιβ. Ἱππαρχικός. ιγ. Περὶ ἱππικῆς. ιδ. Ἀπολογία Σωκράτους πρὸς τοὺς κριτάς. ιε. Κυνηγετικός, καὶ τινες ἐπιστολαί. Ἐξεδόθησαν ὅλα ὁμοῦ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις. Ἡ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις εἶναι τοῦ Θειμίου εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1763. εἰς 4. τόμους. Ἔζη τὸ 355 Π. Χ.

ΞΕΝΟΦΩΝ ὁ Ἐφέσιος· συνέγραψε τῶν κατ' Ἀβροκόμην καὶ Ἀνθίαν Ἐφεσιακῶν βιβλία 5. Ἡ Μυθιστορία του εἶναι πολλὰ μετρία, καὶ γέμάτη ἀπὸ συμβάνταἀπίθανα· τοῦφοςτουεἶναι ἁπλοῦν. Λέγουσιν, ὅτι ἔζη τὸ 400 Μ.Χ.

ΞΕΝΟΦΩΝ, στρατηγὸς τῶν Θηβῶν· Θουκ. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται βιβλία τινα ἐπιγραφόμενα Ἰταλικὰ καὶ Κριτικά. παρὰ Στεφ. Βυζ.

ΞΕΣΤΟΣ Δομίτιος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων· ἄριστος πολεμιατὴς καὶ σοφὸς ἀνήρ. Οὗτος ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Γάλλων τῶν κατοικούντων ὑπεράνω τῶν Ἀλπεων, καὶ ἐξεπολιόρκησε τὴν Ἀρβέρναν τὴνμεγίστην πόλιν αὐτῶν. Εἶχον δὲ οἱ Γάλλοι στρατηγὸν τὸν Βιτούϊτον πρὸς τὸν ὁποῖον πολεμήσαντες οἱ Ρωμαῖοι περὶ τὸν Ροδανὸν ποταμὸν, διέφθειραν πλῆθος τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ, ἔλαβον δὲ καὶ αὐτὸν αἰχμάλωτον, καὶ πλῆθος πολὺ λαφύρων, ὥστε ἐκ τῶν ἐν τοῖς τραχήλοις τῶν πολεμίων στρεπτῶν, ἔστειλαν εἰς τὴν Ρώμην πολὺ βάρος χρυσίου· καὶ ἐκ τούτων τῶν ἔργων ἐθριάμβευσεν ὁ Ξέστος

προπορευομένου ἐν τῷ θριάμβῳ καὶ τοῦ Βιτουΐτου.

ΞΕΡΞΗΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, πέμπτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν· ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 485 Π. Χ. εἶχεν ἀδελφὸν ὀνόματι Αρτάβαζον. Ἐξηκολούθησε τὰς προετοιμασίας τοῦ πατρὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου, καὶ λαμβάνων καλὸν τέλος ἐκίνησε καὶ κατὰ τῆς Ελλάδος μὲ μυριάριθμα στρατεύματα καὶ 1000 πλοῖα, ἐνῷ ἤρχετο κατ' αὐτῆς, κατεσκεύασε μίαν γέφυραν εἰς τὸν Ελλήσποντον, διὰ νὰ διαβοῦν τὰ στρατεύματά του εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἔκοψε τὸν λαιμὸν τοῦ ὄρους Αθω, καὶ ἀπέρασαν τὰ πλοῖα του διὰ θαλάσσης δι' αὐτοῦ· ἀλλὰ δυστυχήσας εἰς τὰς μάχας, καὶ τὰς ναυμαχίας του κατὰ τῶν Ελλήνων, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἀφῆκε τὸν ἀρχιστράτηγον Μαρδόνιον μὲ 300000 χιλ. στρατιώτας, ὅς τις καὶ αὐτὸς ἐνικήθη κατὰ κράτος, καὶ ἔλαβε τέλος ἡ πολυθρήλλητος αὕτη ἐκστρατεία τοῦ βαρβάρου· ὅθεν μισήσας τὰ πολεμικὰ ἐδόθη εἰς τὰς τρυφάς, διὸ καὶ ὁ Αρτάβανος ὁ Ὑρκανὸς ἐπιστάτης τῶν σωματοφυλάκων του τὸν ἐφόνευσεν κοιμώμενον. τὸ 465. Π. Χ.

ΞΕΡΟΪΞ ἔνδοξος Γάλλος, ἄριστος γεωγράφος καὶ περιβόητος περιηγητής. Οὗτος περιέπλευσε τὸν μέγαν Ὠκεανόν· ἐξιχνίασε τὰς Πασχαλίους νήσους· ἀνεκάλυψε τὸν Γαλλικὸν λιμένα (πόρτ δε φρανσαί) καὶ τὴν νῆσον Νέκερ. προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν Αλδρονίαν νῆσον Ασουμψιόνα, καὶ ἐκοινολόγησεν εἰδήσεις ἀξιολόγους περὶ τῶν Φιλιππίνων νήσων. Μετὰ ταῦτα, προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν Φορμόζαν, τὰς Αλιευτικὰς νήσους, τὰς Λικουΐας νήσους, τὰ παραθαλάσσια τῆς χερσονήσου Κορέας, πολλὰ τῶν δυτικῶν μερῶν τῆς Ιαπονίας, τὴν θάλασσαν τῆς Γεδσόνος, τὰ παραθαλάσσια τῆς Μανζουρίας, καὶ τὴν μεγάλην νῆσον Σαγαλίαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ πορθμὸν τὸν μεταξὺ τῆς Σαγαλίας καὶ τῆς Γεδσόνος, καὶ ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Καμτσάσκαν· ὁρμηθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς χερσονήσου ταύτης, προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν θέσιν τῶν τοῦ Βουγαινβίλλου ναυτικῶν νήσων. Ηνθει δὲ περὶ τὸ 1790. Μ, Χ.

ΞΗΜΕΝΗΣ Φραγγῖσκος, ἔνδοξος πρέσβυς τῆς Καστέλλης ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, Οὗτος ἠγάπα τὰς ἐπιστήμας, ἐσύστησε σχολεῖα διαφόρων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν· ἀπέθανε τὸ 1517 μὲ φαρμάκι.

ΞΙΦΙΛΗΝΟΣ Ζ, Ιωάννης Ξιφιλῆνος.

ΞΟΪΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Ελληνος, ὅστις διωχθεὶς ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἦλθεν εἰς τὴν Αττικὴν, ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ βασιλεύοντος Ερεχθέως, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Αχαιὸν καὶ Ἴωνα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ

Ερεχθέως διωχθεὶς καὶ ἀπὸ τὴν Ατ-
τικὴν, ἦλθεν εἰς τὴν Αἰγιάλειαν
τῆς Πελοποννήσου, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΞΥΣΤΟΣ Δ, ἐπίσκοπος Ρώμης,
υἱὸς φαρᾶ τινος, ὅς τις διὰ τὸ φιλο-
μαθές του ἐπαινεῖται μὲν, ψέγεται
δὲ διὰ τὰς δεισιδαιμονίας του, διὰ
τὴν ἀδιάντροπον ἀσέλγειαν, καὶ τὴν
ἄκραν αὐτοῦ φιλαργυρίαν, διὰ τὴν
ὁποίαν καὶ ἑορτὰς νέας ἐθέσπισε νὰ
τελῶνται εἰς τὴν Δυτικὴν ἐκκλησίαν,
ὡς τοῦ Ιωσὴφ τοῦ Φραγκίσκου, τῆς
Αννης, καὶ ἄλλων. Διὰ νὰ ὑποτάξῃ
δὲ πλουσίας δεσποτείας εἰς ἑαυτὸν
καὶ εἰς τοὺς ἀνεψιούς του, οἵτινες
ἦσαν ὡς εἰπεῖν ἀναρίθμητοι, καὶ νὰ
ὑψώσῃ τὴν ἔπαρσίν του ἕως εἰς τὸν
οὐρανὸν, πάντα τὰ δίκαια καὶ νό-
μιμα ἐχάλασε. Ηνθει περὶ τὸν δέ-
κατον πέμπτον αἰῶνα Μ. Χ.

Ο

ΟΒΙΔΙΟΣ Νάσων, ἐγεννήθη εἰς
τὸ Σοῦλμον πόλιν τῆς Ἰταλίας· ἔζη
μὲ δόξαν εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ Αὐγού-
στου Καίσαρος. Οὗτος ὁ περίφημος
Λατῖνος ποιητὴς ἐξωρίσθη, διότι κα-
θὼς αὐτὸς ἀναφέρει ἔγραψε στίχους
πολλὰ ἐλευθέρους· ἀπέθανε τὸ 17 Μ
Χ. Τὰ ποιήματά του ἐξεδόθησαν εἰς
διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης.

ΟΒΙΕΔΟΣ Γουζάλης γενικὸς ἔφο-
ρος τοῦ ἐμπορίου τῆς Αμερικῆς, ἐπὶ
τῆς βασιλείας Κάρλου τοῦ πέμπτου.
Εγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν Ινδιῶν,
ἥτις χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν.

ΟΒΕΛΟΣ Θωμᾶς, Αγγλος ἄριστος
περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του· οὗτος
περιῆλθε τὰς Ινδίας, τὴν Αρμενίαν
καὶ τὴν Ανατολὴν, καὶ ἔγραψεν ἀ-
κριβῶς περὶ τῶν μερῶν τούτων, καὶ
ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην. Ἔζη δὲ
περὶ τὸ 1785 Μ. Χ.

ΟΓΕΔΑΣ, Ζ, Νικοέας Ογέδας.

ΟΓΛΕΘΟΡΠΟΣ Αγγλος τὸ γένος,
ἐχρημάτισεν ἄριστος περιηγητὴς κα-
τὰ τὴν Αρκτικὴν Αμερικανὴν Γεωργί-
αν, ὅπου κατέθεσε νέαν ἀποικίαν τὸ
1732 Μ Χ.

ΟΔΕΡΙΧΟΣ ὁ ἐκ Πορτενάνης, Αγ-
γλος, ἄριστος περιηγητής. Οὗτος
περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ασίαν, κινή-
σας ἀπὸ τῶν παραθαλασσείων τῆς Μαύ
ρης θαλάσσης, καὶ κατήντησεν ἕως τὴν
Κίναν, ἵνα κηρύξῃ τὸν Χριστὸν εἰς
τὰ ἐκεῖ ἔθνη. Τοῦτο ἔγινεν αἰτία
νὰ περιέλθῃ ἀκριβῶς ὅλην τὴν Ασί-
αν, αἱ εἰδήσεις τοῦ ὁποίου, ἔδωσαν
μέγα ὄφελος εἰς τὴν Γεωγραφίαν.
Ἔζη δὲ τὸ 1340. Μ Χ.

ΟΔΙΝΗΣ ἱερεὺς, μονάρχης καὶ
ποιητής. Ανεφάνη ἀπὸ τὰ δυτικὰ
μέρη τὸ 70 Π Χ. ἐκυρίευσε τὴν
Δανιμαρκίαν, Ελεγον, ὅτι ἐπροέλεγε

τὰ μέλλοντα, καὶ ἀνέσταινε νεκρούς. Ἀφοῦ ἔδωκε τέλος εἰς τὰς νίκας του, ἔκραξε τοὺς φίλους του, καὶ ἔμπροσθέν των ἐκτυπήθη μὲ μίαν λόγχην· ἀποθνήσκων δὲ ἔλεγεν, ὅτι ὑπάγει νὰ καθήσῃ μεταξὺ τῶν Θεῶν. Ὅλη ἡ μυθολογία τῶν Ισλανδῶν ἔχει τὸν Οδίνην διὰ ἀρχηγόν της· ὅλοι δὲ οἱ βασιλεῖς τῶν μερῶν ἐκείνων ἔπειτα, διὰ νὰ ἔχουν τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρώπων, ἔλεγαν ὅτι εἶναι υἱοὶ τοῦ Οδίνου. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδουν τὸ μυθολογικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, Εδδα, καὶ διάφορα ποιήματα. Ο Παράδεισος τοῦ Οδίνου ἐφυλάττετο μόνον δι' ἐκείνους οἵτινες ἔκαμναν μεγάλης ἀνδραγαθίας, καὶ ἤνωσαν τὴν πολιτικὴν μὲ τὴν θρησκείαν.

ΟΔΙΟΣ, ἡγεμὼν τῶν Αλιζόνων, ἐν Βιθυνίᾳ ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρῳων κατὰ τῶν Ελλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αγαμέμνονος. Ὅμ.

ΟΔΟΑΚΕΡΟΣ, βασιλεὺς τῶν ἡνωμένων Γερμανῶν, ἀνὴρ ἄξιος καὶ πολεμικάτατος. Οὗτος ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Ορέστου εἰς τὴν Παυΐαν, καὶ ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου τὴν πόλιν, ὅπου εὗρηκε τὸν θάνατόν του ὁ Ορέστης τὸ 475 Μ. Χ. Τὸν παῖδα Ρωμύλον Αὐγουστύλον ἠνάγκασε νὰ παραιτήσῃ τὴν ἀξίαν, δὲν τὸν ἐφόνευσεν ὅμως διὰ τὴν νεότητά του, ἀλλὰ τοῦ ἐχάρισε τὸ εἰς τὴν Κάμπανίαν ἐξαίρετον ἀγροκήπιον Λουκυλιανὸν, καὶ ἐτήσιον ἓξ χιλιάδας χρυσᾶ νομίσματα διὰ ζωοτροφίαν του. Ἀπὸ τὴν σύγκλητον ἐζήτησεν ὁ Οδοάκερος νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως αὐτοκράτορα Ζήνωνα, διὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ πατρίκιον καὶ ἡγεμόνα τῆς Ιταλίας. Ο Ζήνων ἔδωκεν ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν, καὶ ἀνέδειξεν εἰς αὐτὴν αὐτοκράτορα τὸν Νέπωνα· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀπέθανε μετ' ὀλίγον, διὰ τοῦτο ὁ Οδοάκερος ἐκυβέρνα εἰς τὸ ἑξῆς ὡς βασιλεὺς τῆς Ιταλίας, καὶ ἐκυβέρνα μὲ μεγάλην σοφίαν. Μὲ τὴν Ιταλίαν ἤνωσε τὴν Δαλματίαν, καὶ ἐκαρποῦτο τὴν Σικελίαν ὡς Βανδηλικὸν κτῆμα διὰ συνθηκῶν μὲ τὸν βασιλέα Γιζέριχον. Ἔζη δὲ περὶ τὸ 475 μὲ μεγάλην ὑπόληψιν καὶ σοφίαν.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ ς'. βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, υἱὸς Ερρίκου τοῦ Η'. καὶ τῆς Ιωάννας Σεϊμούρ. Ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1547, εἰς ἡλικίαν 10 χρόνων ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ θείου του Δουκὸς εἰς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Αγγλίας. Οὗτος ὁ Δοὺξ ὁμοῦ μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κραμμὲρ ἀπεφάσισαν νὰ ἐμβάσουν εἰς τὴν Αγγλίαν τὴν Προτεστάντου θρησκείαν. τὸ 1553.

Ο ΔΟΑΡΔΟΣ ὁ ἐπονομαζόμενος ἅγιος, βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἡ ἀποδίωσις 7 χρόνους μετὰ τὸν θάνατόν του· ἐφάνη ἕνας Πρίγγιψ, ὅς τις ἤξευρε νὰ ἑνώνῃ τὰς ἀρετὰς τῆς θρησκείας μὲ τὰς γνώσεις ἑνὸς μονάρχου· ἐτίμησε τὸ ἱερατεῖον, χωρὶς νὰ τὸν κυριεύσουν.

Αἱ ἀρεταὶ τούτου τοῦ περιφήμου βασιλέως ἦσαν ἀπερίγραπτοι, ἠγάπα τὴν δικαιοσύνην, τοὺς ὑπηκόους του, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν σήμερον θεωρεῖται τὸ θεμέλιον ἐκείνης τῆς ἀτιμήτου ἐλευθερίας, ἥτις σχηματίζει τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Αγγλικοῦ λαοῦ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ υἱὸς τοῦ Λαέρτου, καὶ τῆς Αντικλείας, βασιλεὺς τῆς Ιθάκης καὶ τοῦ Δουλιχείου· τοῦτο τὸ ὄνομα παράγεται ἀπὸ τοῦ ὀδὸς καὶ ὦσαι· ἔγκυος οὖσα ἡ Αντίκλεια ἐπεριπάτει εἰς τὸ Νήριτον τὴν σήμερον Ανώϊ, ὄρος τῆς Ιθάκης, καὶ ἔγινε βροχὴ σφοδροτάτη· αὕτη δὲ ὀλισθήσασα ἔπεσε καὶ ἀπὸ τὸν φόβον της ἐγέννησεν εἰς τὸν δρόμον τὸν Οδυσσέα, ὅθεν καὶ Νήριτος στρατηγὸς ὠνομάσθη· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν σωφρονεστάτην Πηνελόπην θυγατέρα τοῦ Ικάρου καὶ τῆς Περιβοίας, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν τὸν Τηλέμαχον· Διὰ νὰ μὴν ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἀγαπητήν του σύζυγον δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ κατὰ τῆς Τρῳάδος, καὶ ἐπροσποιήθη ὅτι εἶναι μωρὸς, καὶ ζεύξας ἕνα βοῦν καὶ ἕνα ἵππον ἐμοῦ ἐγεώργει σπέρνων ἅλας, ἀντὶ σίτου. Ὁ Παλαμήδης διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν ἐπῆρε τὸν υἱὸν του Τηλέμαχον καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς μέρος, ὅθεν ἔπρεπε νὰ διέλθῃ τὸ ἄροτρον, ὅπου πλησιάσας ὁ Οδυσσεὺς καὶ ἰδὼν κείμενον τὸν υἱόν του τὸ ἔστρεψε διὰ νὰ μὴ τὸν βλάψῃ, καὶ οὕτως ἀνεκαλύφθη ἡ προσποίησίς του. Αναχωρῶν ἀπὸ τὴν Ιθάκην ἔφερεν εἰς δώδεκα πλοῖα τοὺς κατοίκους τῆς Ιθάκης κατὰ τῆς Τρῳάδος, ὅπου ἔδειξε μεγάλην φρόνησιν καὶ ἀνδρείαν· εὗρεν ἔπειτα τὸν Αχιλλέαν, ὅστις ἐκρύπτετο μὲ γυναικεῖα φορέματα, εἰς τὸν παρθενῶνα τοῦ Λυκομήδους καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸν πόλεμον, ὁμοίως ἔφερεν εἰς τὴν Αὐλίδα ἀπὸ τὰς Μυκήνας μὲ πλαστὰ γράμματα τὴν Ιφιγένειαν θυγατέρα τοῦ Αγαμέμνονος, διὰ νὰ θυσιασθῇ πρὸς ἐξιλέωσιν τῆς θεᾶς Αρτέμιδος, ἀπατήσας τὴν μητέρα της Κλυταιμνήστραν. Εμβῆκεν εἰς τὴν Τρῳάδα ὡς ἐπαίτης, διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν τοποθεσίαν της, καὶ γνωρισθεὶς ἠλευθερώθη ἀβλαβὴς ἀπὸ τὴν Εκάβην διὰ τῆς πανουργίας του. Εθανάτωσε καὶ τὸν Γῆσσον βασιλέα τῆς Θρᾴκης καὶ ἐπῆρε τὸν ἵππον του· προσέτι κατεσκεύασε τὸν Δούρειον ἐκεῖνον ξύλινον ἵππον, καὶ κλείσας εἰς αὐτὸν ἀρκετοὺς στρατιώτας παραίτησε τὸ τέχνασμα τοῦτο ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς πόλεως· ἔπειτα ἐπροσποιήθησαν οἱ Ελληνες, ὅτι ἀναχωροῦν εἰς τὴν Ελλάδα, οἱ δὲ Τρῳαδῖται ἤρεσαν τὴν κατασκευήν του καὶ τὸ ἔμβασαν μέσα ἀπὸ τὸ τεῖχος των, ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐξῆλθον ἔσωθεν οἱ στρατιῶται, καὶ ἔκαμαν σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἰδόντες οἱ Ελληνες ἐστράφησαν καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Τρῳάδα. Ὁ πόλεμος διήρκεσε 10 χρόνους, καὶ ὁ αἴτιος τῆς καταστροφῆς

τῆς πόλεως ἐστάθη ὁ Οδυσσεύς· Μετὰ τὴν ἅλωσιν θέλων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του ὑπέφερε πολλὰς καὶ μεγάλας δυστυχίας· τέλος φθάσας εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων (Κορφῶν) τῆς ὁποίας βασιλεὺς ἦτον ὁ Αλκίνοος, καὶ εἶχε θυγατέρα τὴν Ναυσικάαν, ἥτις ἰδοῦσα αὐτὸν εἰς τὸ παράλιον ῥιφθέντα ἐκεῖ κατάγυμνον ἀπὸ μεγάλης τρικυμίας τὸν ἐσεβάσθη, διότι ἦτο κοσμημένος μὲ τῆς ἀρετῆς τὰ φορέματα· Επειτα παρουσιασθεὶς καὶ εἰς τὸν Αλκίνοον ἐθαυμάσθη, καὶ μετὰ πολλὰς φιλοφροσύνας τὸν ἔπεμψε μὲ τὸ ἴδιόν του πλοῖον εἰς τὴν Ιθάκην, ὅπου ἐνδυμένος ὡς ἐπαίτης ἐγνώσθη ἀπὸ ἕνα σκύλον καλούμενον Αργον, καὶ εὗρε τοὺς βοσκούς του, καὶ μάλιστα τὸν πιστὸν Εὔμαιον· ἔπειτα ἀνεγνώρισε καὶ τὸν υἱόν του Τηλέμαχον, καὶ ἄλλους τρεῖς πιστοὺς δούλους, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὁποίων ἐφόνευσε τοὺς ἀναισχύντους μνηστῆρας τῆς συζύγου του. Λέγουσιν, ὅτι μετὰ τὴν ἐκ Τρωάδος ἐπιστροφήν του ἐγέννησε μὲ τὴν Πηνελόπην τὸν Πτολίπορθον. Ὁ Οδυσσεὺς ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν υἱόν του Τηλέγονον, τὸν ὁποῖον εἶχε μὲ τὴν Κίρκην. Επιθυμῶν ὁ Τηλέγονος νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα του ὑπῆγεν εἰς τὴν Ιθάκην, καὶ φθάσας εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Οδυσσέως, ἠθέλησε νὰ ἐμβῇ χωρὶς ἄδειαν, οἱ ὑπηρέται ὡς ἄγνωστον δὲν τὸν ἄφιναν, αὐτὸς ἠναντιοῦτο, καὶ γενομένης ταραχῆς, εὐγῆκεν ὁ Οδυσσεὺς νὰ ἴδῃ τί ἀκολουθῇ, ὁ δὲ Τηλέγονος, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ τὸν ἐσαΐτευσε μὲ φαρμακεράν ἄκανθαν τοῦ ἰχθύος Τρύγονος, καὶ τὸν ἐφόνευσε. Τοιουτοτρόπως ἐτελείωσεν ὁ δυστυχὴς Οδυσσεύς, τὸν ὁποῖον ὁ Ποιητὴς Ομηρος καλεῖ πολύτροπον) Οδυσσείας α΄) Κατὰ τὸν Ομηρον ὁ Οδυσσεὺς ἦτο βασιλεὺς ὄχι μόνον τῆς Ιθάκης, ἀλλὰ καὶ τῆς Κεφαληνίας, Ζακύνθου, καὶ μερικῶν χωρῶν ἀντικρὺ εἰς τὴν Ηπειρον κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ομήρου· ἴδ. λεξικ. Ανθίμου Γαζῆ τόμ. γ· Οστις θέλει νὰ ἐξετάσῃ τοὺς νῦν κατοίκους τῆς νήσου Ιθάκης, καθὼς τὸ ἔκαμεν ὁ περίφημος περιηγητὴς τῆς Ελλάδος Κοϊζουὴλ Γκουφιὲρ, καὶ ὁ Λὸρδ Γκιλφόρτ, καὶ Λὸρδ Μπιρόν, θέλει γνωρίσει ὅτι οἱ προπάτορες αὐτῶν ἦσαν Οδυσσεὺς Μέντωρ καὶ Ομηρος. καθὼς καὶ ἕνας συγγραφεὺς Ν.Κ. ἀναφέρει, ὅτι οἱ Ιθακήσιοι ὑπερτεροῦν ὅλους τοὺς Ελληνας καὶ Ιονας εἰς τὴν ζωηρότητα, καὶ ἀγχίνοιαν τοῦ πνεύματος, ἀγαποῦν τὰς περιηγήσεις, εἶναι ἄφοβοι, θαλασσινοί, ῥωμαλαῖοι, θαῤῥαλαῖοι, καὶ τιμιώτατοι ἔμποροι· ὁμιλοῦν μὲ εὐκολίαν τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον, τὴν ὁποίαν καλλιεργοῦσι μὲ ἐπιμέλειαν, εἶναι φιλόμουσοι τῆς ποιητικῆς Μουσικῆς καὶ τῶν καλῶν γραμμάτων. Πλῆθος ἐξ αὐτῶν διεκρίθησαν εἰς τὴν Ελληνικὴν φιλολογίαν, ὡς ὁ ἐνάρετος Χρύσανθος Καραβίας, Ιεροκήρυξ καὶ διδάσκαλος τῆς ἐν Σμύρνῃ σχολῆς,

τελευτήσας ἐν ὑπολήψει ἁγιότητος. Ο Ελληνιστὴς Εὐγένιος, διδάσκαλος τῆς ἐν Αδριανουπόλει σχολῆς καὶ μετὰ ταῦτα ἀρχιερεὺς Μεσημβρίας. Ὁ πεπαιδευμένος Ζαββὸς, διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ο εὐσεβὴς ἀναχωρητὴς Σάββας, μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος. Ο ἔνδοξος ἐπίσκοπος πρῶτος Ἰθάκης Διονύσιος Καραβίας. Ο Ἑλληνιστὴς καὶ ἀρχιδιδάσκαλος εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Ἰωνικοῦ κράτους, Ἀναστάσιος Καραβίας. Ο νομικὸς καὶ κριτὴς δίκαιος Κωνσταντῖνος Καραβίας. Ο ἐξοχώτατος Ἰατρὸς Βασίλειος Ζαββός. Ο ἄριστος Ἰατρὸς Εὐστάθιος Δρακούλης. Ο ἔμπειρος χειροῦργος καὶ Ἰατρὸς Στηλιανὸς Μαράτος. ὁ Ἰατρὸς Νικόλαος Μαράτος. ὁ Ἰατρὸς Πήλικας. Ὁ Ἰατρὸς Παναγιώτης Αλεξιανός. ὁ Ἰατρὸς Θεόδωρος Τσιλιάνης, ὁ νομικὸς Αναστάσιος Μιχαλόπουλος. ὁ Ἰατρὸς Χρηστάκης Καραβίας Γρίβας, καὶ πολλοὶ ἄλλοι διαφόρων ἐπαγγελμάτων, οἵτινες διέπρεψαν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ὑπολήψει.

ΟΔΩΝ Βελήνσιος Αββᾶς. ἔγραψεν εἰς τὴν παλαιὰν γραφὴν περὶ ἐκκλησιαστικῶν ἠθῶν, περὶ ἀρετῶν, περὶ ἐλαττωμάτων τῆς ψυχῆς καὶ ἄλλα.

ΟΕΚΟΛΑΜΠΑΔΙΟΣ Ἰωάννης, περίφημος Θεολόγος, Γερμανὸς, ὅς τις ἀφῆκε τὸ τακτικὸν καλογηρικὸν φόρεμα διὰ νὰ ἐγκολπωθῇ τὴν αἵρεσιν τοῦ Ζουϊγλίου. Εγνώριζε καλῶς τὴν Ελληνικὴν Λατινικὴν καὶ Εβραϊκήν. Ο Ερασμιος ἀναφέρει, ὅτι τὸ σύγγραμμά του ἐναντίον τῆς βεβαιότητος τοῦ σώματος τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἁγίαν κοινωνίαν, ἦτο τόσον ἀπατηλὸν, καὶ γραμμένον μὲ τόσην εὐγλωττίαν καὶ δύναμιν, ὥστε ἦτο δυνατὸν ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐκλεκτούς. Απέθανεν εἰς τὴν Βασιλείαν τὸ 1531. εἰς ἡλικίαν 49. χρόνων.

ΟΖΕΡΚΟΒΣΚΙΟΣ Ρῶσσος ἀστρονόμος ἄριστος, δι' αὐτοῦ καὶ τῶν ὀπαδῶν του, ἐξιχνιάσθη καὶ περιεγράφη ἡ εὐρυχωροτάτη Ρωσσικὴ Ασία, ἥτις περιέχει τὰ δύω πέμπτα πάσης τῆς Ασίας, καὶ οὕτως ἀπεκατέστη πολὺ γνωστοτέρα ἀπὸ πολλὰ ἐνδότερα μέρη τῆς λοιπῆς Ασίας, ἥτις ὑπερβαίνει πολὺ τὴν ἀρκτικὴν κατὰ τὰ δῶρα τῆς φύσεως. Η ἐξιχνίασις αὕτη ἤρχισε τὸ 1762 καὶ διήρκεσεν ἐνιαυτοὺς ἐννέα. Ηνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΟΘΟΝΗΣ, ὁ μέγας υἱὸς Ερρίκου τοῦ πρώτου, ἔγινεν Αὐτοκράτωρ τὸ 936. Ο ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου τὸν ἔστεψε βασιλέα τῆς Ιταλίας· ἔπειτα ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ιταλίαν τὸ 962, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην ὅπου ὁ Πάππας τὸν ἔστεψεν Αὐτοκράτορα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ στερεώσῃ τὴν ἐξουσίαν του εἰς ἐκείνην τὴν χώραν, ἔλαβον κάποιας ἔχθρας μεταξύ των. Οθεν ὁ Πάππας μὴν ἠμπορῶν ν' ἀντισταθῇ, ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς Ρώμης, καὶ ἐμβῆκεν ὁ υἱὸς τοῦ Βερεγγαρίου· καὶ οὕτως ὁ Αὐτοκράτωρ

Οθόνης ὑπεχρεώθη νὰ φύγῃ, τὸ 963. Τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ τὴν ἐκυρίευσεν, ἐδίωξετὸν Πάππαν, καὶ ἐσύστησεν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλον. Ἀπέθανε τὸ 973. εἰς τὸ Μαγδεβοῦργον πόλιν τῆς Γερμανίας.

ΟΘΥΝΕΥΣ, ἐκ Καρυσσοῦ, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ομ.

ΟΘΩΝ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ελλάδος Ἰωάννου Καποδίστρια τοῦ Κερκυραίου, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας, ἐψηφίσθη βασιλεὺς ἀπὸ τὰς συμμαχικὰς δυνάμεις, καὶ ἐπάτησε τὸ Ελληνικὸν ἔδαφος τὴν 25 Ἰανουαρίου 1833.

ΟΘΩΝ Μάρκος Σαλβῖνος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 32. Μ. Χ. κατήγετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς βασιλεῖς, καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὴν διοίκησιν τῆς Πορτογαλλίας προσεκολλήθη εἰς τὸν Γάλβαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νέρωνος τὸ 68. ὑπακούων εἰς αὐτὸν μὲ χαμέρπειαν, ἐπειδὴ ἦτο καταβυθισμένος εἰς χρέος μέγα ἀπὸ τὰς ἀσωτίας του, τὸ ὁποῖον ἤλπιζε νὰ πληρώσῃ μὲ ἀπόλαυσιν τοῦ θρόνου· ὅθεν διέφθειρε πολλοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατιωτικοῦ καὶ ἐφόνευσε τὸν Γάλβαν καὶ Πίσωνα, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 69. τὸν ἐδέχθησαν ἅπαντες καὶ ἔδωκαν τὸν ὅρκον τῆς πίστεως· τὰ δὲ στρατεύματα τῆς κάτω Γερμανίας ἐψήφισαν Αὐτοκράτορα τὸν Βιτάλλιον, ὅστις ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ· μὴ δυνάμενος δὲ νὰ διασωθῇ, αὐτοχειρίσθη εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν μετὰ ἐννενήκοντα πέντε ἡμέρας ἀφοῦ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον.

Ο ΘΩΝ Γουερῖκος, ὁ ἐφευρετὴς τῆς Πνευματικῆς ἀντλίας, ἥτις ἔγινε κατὰ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα, ἡ ὁποία ἔδωκε μέγα φῶς εἰς τὴν πειραματικὴν φυσικήν, καθότι ἡ ἀξιόλογος αὕτη μηχανὴ χρησιμεύει εἰς λύσιν καὶ ἀπόδειξιν πολλῶν φυσικῶν προβλημάτων, καθὼς καὶ ἡ Ηλεκτρικὴ μηχανὴ πρὸς διασάφησιν καὶ κατάληψιν τῶν ἠλεκτρικῶν φαινομένων. Οὗτος ἐφεῦρε καὶ τοὺς δύω ἐκείνους χαλκίνους δίσκους ἀλλήλους ἐφαπτομένους καὶ προσηρμοσμένους, τοὺς ὁποίους δὲν δύνανται νὰ ἀποσπάσωσι καὶ νὰ χωρίσωσι δέκα ἓξ ἵπποι, σύροντες ὁμοῦ διαίως. Μὲ τὸ ὡραῖον τοῦτο πείραμα ἀποδεικνύεται ἡ τῶν σωμάτων ἑλκυστικὴ πρὸς ἄλληλα δύναμις. Εφεῦρε προσέτι καὶ ἄλλην τινὰ ὡραίαν μηχανήν, προλέγουσαν καὶ δεικνύουσαν τὰς ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐσομένας μεταβολάς. Αὕτη ἐσχημάτιζεν εἰδωλίον τι ἀνθρωπόμορφον ἐξ ὑέλου, τὸ ὁποῖον εἰσήρχετο καὶ ἐκρύπτετο εἰς ἕνα σωλῆνα, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο συννεφής· ἐξήρχετο δὲ τοῦ σωλῆνος, ὅταν ἐπέκειτο εὐδία καὶ γαλήνη· ἐπειδὴ δὲ ὁ φυσικὸς προεμήνυε διὰ τῆς ῥηθείσης μηχανῆς τὴν βροχὴν καὶ τὰς ταραχὰς τῶν ἀνέμων, τὸν

ἐστοχάζετο ὁ ἀπλοῦς λαὸς, ὡς μάντιν καὶ γόητα. (Η μηχανὴ αὕτη ἐξέλιπεν, ἀφοῦ κατεσκευάσθη διὰ τοῦ ὑδραργύρου τὸ βαρόμετρον. Ο Οθων ἐγεννήθη τῷ 1602. καὶ ἐτελεύτησε τῷ 1686. ἐν Αμβούργῳ.

ΟΙΆΓΡΟΣ ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης πατὴρ τοῦ περιφήμου μουσικοῦ Ορφέως.

ΟΙΆΓΡΟΣ, περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων, σύγχρονος τοῦ Αριστοφάνους. Αρις.

ΟΙΝΑΣ, υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλημένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου. Εὐρ.

ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ Ἥρωες, ἦσαν Ορφεὺς υἱὸς τῆς Καλλιόπης καὶ τοῦ Οἰάγρου, ἐκ τῆς πόλεως Πιμπληΐδος ἐπαρχίας τῆς Θρᾴκης. Ηρακλῆς υἱὸς τοῦ Αμφιτρύωνος καὶ Αλκμήνης ἀπὸ τὸ Αργος· Αστέριος υἱὸς τοῦ Κομήτου ἐξ Απερεσίας. Πολύφημος, υἱὸς Ελάτου ἀπὸ τὴν Λάρισσαν· Ιφικλος υἱὸς τοῦ Ιάσωνος ἐκ τῆς Φυλάκης. Αδμητος, υἱὸς τοῦ Κρηθέως τοῦ Φέρητος ἐκ Φερῶν. Εὔρυτος καὶ Αγχίων υἱοὶ τοῦ Ερμοῦ ἐξ Αλόπης. Αἰθαλίδης υἱὸς τῆς Φθιάδος· Κόρονος υἱὸς τοῦ Καινέως ἐκ πόλεως Γυρτῶνος· Μόψος υἱὸς τοῦ Αμπύκου καὶ τῆς Χλωρίδος ἐκ τῆς πόλεως Ορχομενοῦ. Αμπυκος υἱὸς τοῦ Τυταιρῶνος ἐκ Τυτάρου· Εὐρυδάμας υἱὸς τοῦ Κτιμένου ἐκ τῆς Ξυνιάδος λίμνης· Μενώτιος, υἱὸς τοῦ Ακτορος· Εὐρυτίων υἱὸς τοῦ Ιρου Ακτορίδου· Εὐρυδώτης υἱὸς τοῦ Τελέοντος Οἰλεύς· Κάνθος υἱὸς τοῦ Κανήθου ἐξ Εὐβοίας· Κλύτιος καὶ Ιφιτος υἱοὶ τοῦ Εὐρύτου ἐκ τῆς Οἰχαλίας. Πηλεὺς καὶ Τελαμὼν υἱοὶ Αἰακοῦ ἀπὸ τὴν Αἴγιναν· Τίφυς Αγνιάδης ἀπὸ τὴν Βοιωτίαν· Φάληρος υἱὸς τοῦ Τελέοντος ἀπὸ τὴν Αττικήν· Αργος Αριστορίδης· Φιλοίας Διονύσου Αραιθυρέηθεν· Ταλαὸς Αρήϊος καὶ Λεωδόκος υἱοὶ τοῦ Βίαντος καὶ Πυροῦς ἀπὸ τὸ Αργος· Ὕλας υἱὸς Θειοδάμαντος τοῦ Δρύοπος. Ναύπλιος πατὴρ τοῦ Παλαμήδου· Ιδμων υἱὸς τοῦ Αβαντος τοῦ Αἰολίδου· Κάσωρ καὶ Πολυδεύκης ἀπὸ τὴν Σπάρτην· Λυγκεὺς καὶ Ιδας υἱοὶ τοῦ Αφαρέως· Περικλύμενος υἱὸς τοῦ Νηλέως· Αμφιδάμας καὶ Κηφεὺς υἱοὶ τοῦ Αλεοῦ· ἀπὸ τὴν Αρκαδίαν· Αγκαῖος υἱὸς τοῦ Λυκούργου τοῦ Αλεοῦ· Αὐγείας υἱὸς τοῦ Φόρμητος· Αστέριος καὶ Αμφίων υἱοὶ τοῦ Υπερασίου τοῦ Πέλλου· Εὔφημος Εργῖνος ἀπὸ τὴν Μίλητον· Αγκαῖος Μελέαγρος υἱοὶ Οἰνέως· Λαοκόων ἀδελφὸς Οἰνέως· Ιφικλος υἱὸς τοῦ Θεστίου· Παλαγκόνιος υἱὸς τοῦ Λέρνου· Ιφιτος υἱὸς τοῦ Ναυβόλου ἐκ Φωκίδος· Ζήτης καὶ Κάλαϊς υἱοὶ τοῦ Βρειχθέως ἀπὸ τὴν Θρᾴκην· Ακαστος υἱὸς τοῦ Πελίου· Ιάσων υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ τῆς Αλκιμέδης. Οὗτοι ὅλοι ἐμβῆκαν εἰς τὸ πλοῖον Αργὼ, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Κολχίδα διὰ νὰ λάβουν ἐκεῖθεν τὸ χρυσόμαλλον δέρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, υἱὸς τοῦ Λαΐου

βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ιοκάστης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του κατὰ διαταγὴν ἑνὸς χρησμοῦ, παρέδωκεν εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος· ὅθεν λαβὼν αὐτὸν καὶ τρυπήσας τοὺς πόδας του τὸν ἐκρέμασεν εἰς ἕνα δένδρον, εὑρὼν δὲ αὐτὸν ἄλλος ποιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, τὸν ἔφερε πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ ἡγεμόνος τούτου Περιβοίαν, ἥτις τὸν ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιόν της τέκνον, ὀνομάσασα αὐτὸν Οἰδίπουν διὰ τὸ οἴδημα τῶν ποδῶν του. Οὗτος χωρὶς τὴν θέλησίν του ἐφόνευσε τὸν πατέρα του τὸ 958. Π. Χ. καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν μητέρα του Ιοκάστην· ἀναγνωρίσας ἔπειτα τὴν μητέρα του, ἀπὸ τὴν λύπην του ἐτυφλώθη, ἡ δὲ μήτηρ του ἐκρεμάσθη.

Οἱ δέκα Αττικοὶ ῥήτορες, Αντιφῶν, Ανδοκίδης, Λυσίας ὁ Αθηναῖος, Ισοκράτης ὁ Αθηναῖος, Ισαῖος ὁ Χαλκιδεὺς ἢ Αθηναῖος, Αἰσχίνης ὁ Αθηναῖος, Λυκοῦργος ὁ Αθηναῖος, Δημοσθένης ὁ ἐκ τοῦ Παιονίου τῆς Αττικῆς, Υπερίδης ὁ Αθηναῖος, καὶ Δείναρχος ὁ Κορίνθιος.

Οἱ Εννέα Λυρικοὶ ποιηταί, καὶ αἱ ὀκτὼ ποιήτριαι· οἱ ποιηταὶ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι. Αλκμὰν, Αλκαῖος, Σαπφὼ, Στησίχωρος, Ιβυκος, Ανακρέων, Σιμωνίδης, Πίνδαρος, καὶ Βακχολίδης. Αἱ δὲ ποιήτριαι, Κρήννη, Μυρὼ, Μύρτις διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου, Κορίννη μαθήτρια τῆς Μύρτιδος, Τελεσίλλα, Πραξίλλα ἡ Σικυώνιος, Νόσσις, καὶ Ανώτη. Αὗται αἱ δύω τελευταῖαι ἔζων ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν μέγαν Αλέξανδρον. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν ὁποίων σώζονται τινὰ ἀποσπάσματα.

Οἱ Ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος. Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος, Σόλων ὁ Αθηναῖος, Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος, Περίανδρος τύραννος τῆς Κορίνθου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοι τάττουσι τὸν Μύσωνα. Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος, Βίας ὁ Πριηνεὺς, καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος.

Οἱ Πατριάρχαι, ὅσοι ὑπῆρξαν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἕως τοῦ Κατακλεισμοῦ.

Α΄. Ὁ Αδὰμ ἔζησεν ἔτη 930. καὶ ἐγέννησε τὸν Σὴθ τὸ 130 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Β΄. Ὁ Σὴθ ἔζησεν ἔτη 912, καὶ ἐγέννησε τὸν Ενὼς εἰς ἡλικίαν 105 ἐτῶν.

Γ΄. Ἐνὼς ἔζησεν ἔτη 905, καὶ ἐγέννησε τὸν Καϊνὰμ τὸ 90. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Δ΄. Ὁ Καϊνὰμ ἔζησεν ἔτη 910, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαχαληὴλ, εἰς ἡλικίαν 70. ἐτῶν.

Ε΄. Ὁ Μαχαληὴλ ἔζησεν ἔτη 895. καὶ ἐγέννησε τὸν Ζαρὲδ τὸ 65 τῆς ἡλικίας του.

ς΄. Ὁ Ζαρὲδ ἔζησεν ἔτη 962, καὶ ἐγέννησε τὸν Ενὼχ, τὸ 162. ἔτος.

Ζ΄. Ὁ Ενὼχ ἔζησεν ἔτη 365, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλαν εἰς ἡλικίαν 65 ἐτῶν.

Η'. Ο Μαθουσάλας ἔζησεν 969 ἔτη, καὶ ἐγέννησε τὸν Λάμεχ, τὸ 187. τῆς ἡλικίας του.

Θ'. Ὁ Λάμεχ ἔζησεν ἔτη 777, καὶ ἐγέννησε τὸν Νῶε τὸ 182 ἔτος. Ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τούτου ἔγινεν ὁ παγκόσμιος κατακλεισμός. Ζ. Νῶε.

Οἱ Πατριάρχαι ἀπὸ τοῦ κατακλεισμοῦ ἕως τοῦ Αβρακάμ.

Α'. Ὁ Σὴμ Πατὴρ τοῦ Αφραξὰδ, ἔζησεν ἔτη 600.

Β'. Αφραξὰδ πατὴρ τοῦ Σαλῆ. Ἔζησεν ἔτη 438.

Γ'. Σαλῆς πατὴρ τοῦ Χεβὲρ· Ἔζησεν ἔτη 433.

Δ'. Χεβὲρ πατὴρ τοῦ Φαλέζ. Ἔζησεν ἔτη 464.

Ε'. Φαλὲζ πατὴρ τοῦ Ρεχοῦ. Ἔζησεν ἔτη 239.

ς'. Ρεχοῦ πατὴρ τοῦ Σαρούζ. Ἔζησεν ἔτη 238.

Ζ'. Σαρούζ πατὴρ τοῦ Ναχὸρ. Ἔζησεν ἔτη 230.

Η'. Ναχὸρ πατὴρ τοῦ Θαρῆ. Ἔζησεν ἔτη 148.

Θ'. Θαρὴς πατὴρ τοῦ Αβραάμ. Ἔζησεν ἔτη 145. Ο Αβραὰμ Ἔζησεν ἔτη 175.

Ὁ ΓΚΛΕΝΗΣ υἱὸς τοῦ Αντιφάτου, ἐξ Αργους, πατὴρ τοῦ περιφήμου μάντεως Αμφιάρεω, καὶ πάππος τοῦ Αλκμαίωνος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ηρακλέους κατὰ τῆς Τροιάδος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος. Ὅμ.

Ο ΚΟΥΜΕΝΙΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Θρᾴκῃ Τρίκκης, ἔζη τὸ 98 Μ. Χ. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων, εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου, καὶ εἰς τὴν Αποκάλυψιν, τὸ ὁποῖον εἶναι μία συνάθροισις ἐκ διαφόρων πατέρων τῆς ἐκκλησίας. Ἐξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του ἐν Βερώνῃ τὸ 1532. καὶ ἐν Παρισίοις εἰς δύω τόμους τὸ 1630. ὑπὸ τοῦ Μοράλου.

Ὁ ΓΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λεωδάκου, βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν· νέος ὢν ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Αργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Εὐριώπιδα ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἴαντα. Ὅμ.

Ο ΓΝΕΥΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. Απολδρ.

Ο ΓΜΗ, μία τῶν 50. θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

Ο ΚΟΛΑΠΑΔΙΟΣ ὁ ἐκ τῆς κώμης Ρεϊσπεργίου, δόκιμος εἰς τὴν Λατινικὴν, Ελληνικὴν, καὶ Εβραϊκὴν διαλέκτους, μοναχὸς ἐκ τοῦ τάγματος τῆς ἁγίας Βριγίττης, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποστατήσας, ἔλαβε γυναῖκα. Ητον ὀπαδὸς τοῦ Ζουίγγλίου, ὅμως δὲν ἐσυμφώνει μὲ αὐτὸν εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ Κυριακοῦ ῥητοῦ· τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμά μου· ἐξέδωκε βιβλίον περὶ γνησίας ἐκθέσεως τῶν Κυριακῶν λογίων, τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμά μου, εἰς τὸ ὁποῖον λέγει ὅτι δηλοῖ σχῆμα, σημεῖον, τύπον καὶ σύμβολον. Ετελεύτησε τὸ 1632. ἐτῶν 49.

ΟΙΝΌΜΑΟΣ, Ἕλλην, ὅς τις ἐφονεύθη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ομ. Ιλ.

ΟΙΝΌΜΑΟΣ, φιλόσοφος κυνικὸς ἐκ Γαδάρων πόλεως τῆς Συρίας· ἔζη ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος· τὰ συγγράμματά του δὲν ἀπεσώθησαν. Σουί.

ΟΙΝΌΜΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλεξίωνος· εἶχε θυγατέρα τὴν ὡραίαν Ιπποδάμειαν, καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν Γαμβρόν του ἀνέβαλλε πάντοτε τὸν γάμον τῆς θυγατρός του· ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν ἐζήτουν πολλοὶ εἰς γυναῖκα ἐσύστησεν ἀγῶνα ἁρματοδρομίας, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι, ἐκεῖνος θέλει λάβει τὴν θυγατέρα του, καὶ τὴν βασιλείαν, ὅς τις ἤθελε τὸν νικήσει τρέχων εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα, ὁ δὲ νικηθεὶς θέλει φονεύεται ὑπ' αὐτοῦ· ὁ Οἰνόμαος ἐνίκα καὶ ἐφόνευε πολλούς, ἐλθὼν δὲ ὁ Πέλωψ ἐνίκησε τὸν Οἰνόμαον, καὶ ἔλαβε κατὰ τὴν συμφωνίαν τὴν Ιπποδάμειαν εἰς γυναῖκα.

ΟΙΝΟΠΊΔΗΣ, μαθηματικὸς, ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ Αναξαγόρου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἐκλειπτικῆς γραμμῆς. Πλάτ.

ΟΙ᾽ΝΟΨ, πατὴρ τοῦ Λυώδους, ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ιθάκῃ. Ὅμ.

ΟΙ᾽ΝΩΤΡΟΣ νεώτερος υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Αρκαδίας, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πευκατίου εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ιταλίας, ἐσύστησεν αὐτόθι μίαν ἀποικίαν, καὶ τὴν χώραν Οἰνωτρίαν. Παυσ.

ΟΙ᾽ΟΛΥΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἀφῆκεν ὡς ὄϊν μεταξὺ τῶν Λύκων, ὅτε ἀπεδήμησεν ἐκ τῆς πατρίδος του. Ηρόδ.

ΟΙΩ᾽ΝΙΧΟΣ Αθηναῖός τις ἀσώτου καὶ φαύλου διαγωγῆς. Αριστ.

ΟΙΩΝΌΣ, υἱὸς τοῦ Λυκυμνίου ἐκ Μιδέας πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἐξάδελφος τοῦ Ηρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Σπάρτης ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ιπποκόοντος. Πίνδ.

ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ, Αὔγουστος Γάϊος Ιούλιος Καῖσαρ, υἱὸς Οκταβίου καὶ τῆς Δικαίας θυγατρὸς τῆς Ιουλίας, ἀδελφῆς τοῦ Καίσαρος. Εγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 63. Π. Χ. ὁ πάππος του ἦτο Δήμαρχος, καὶ στρατιωτικὸς εἰς τὴν Σικελίαν. Οταν ἀπέθανεν ὁ πατήρ του καὶ ἐφονεύθη ὁ Καῖσαρ τὸ 44. αὐτὸς ἦτο 18 χρόνων, καὶ εὑρεθεὶς εἰς τὴν Ελλάδα καὶ μαθὼν ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὡς κληρονόμος τοῦ Καίσαρος· ἡ δὲ Γερουσία θέλουσα νὰ τὸν ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ Αντωνίου, ὕψωσεν ἕνα ἀνδριάντα, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν μὲ τοὺς ὑπάτους· καὶ νικηθέντων τῶν Αντωνίων καὶ τῶν Υπάτων ἔμεινε κύριος ὁ Οκταβιανὸς ὅλης τῆς στρατιᾶς. Ελαβε καὶ τὸ ἀξί-

ωμα τοῦ Παντίφηκος· ἔκαυσε τὰ βιβλία τῶν Σιβύλλων, μετεσχημάτισε τὸ καλενδάριον, κατέστησε νόμους εἰς τοὺς ὑπηκόους του ἐξαλείψας τὰς καταχρήσεις. καὶ οὕτως ἀπέθανεν εἰς τὴν Ατέλλην πόλιν τῆς Καμπανίας. τὸ 39. Μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 76. χρόνων. Ετάφη δὲ ἐν Ρώμῃ εἰς τὸ Μάρτιον πεδίον καλούμενον, ἀνὴρ γενόμενος ἄξιος, καὶ δικαίως ὑπὸ τῶν πλειόνων θεὸς νομισθείς· καθότι μήτε ἐν πολέμοις θέλει δείξει ἡ τύχη ἀνδρειότερον ἄνδρα, μήτε ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθ' οὓς χρόνους αὐτὸς ἐμονάρχησε, παραίστησεν ἡ προαίρεσις μετριώτερον· καθότι ἐφάνη παιδαγωγὸς πάντων ἄριστος, πιστότατος μὲν τοῖς φίλοις, μεγαλοδωρότατος δὲ εἰς ἅπαντας. Εκλέγων δὲ τοὺς ἀξίους τοὺς ἐτίμα μὲ ἀξιώματα ἀφειδῶς, μὲ προκίρεσιν νὰ τοὺς ἔχῃ πλησίον ὡς ἰσοτίμους. Εντεῦθεν λοιπὸν ἤνθησε μᾶλλον εἰς τὸν καιρόν του ἡ ἐπικράτεια τῶν Ρωμαίων· Πρῶτον μέν, ἐπειδὴ κατὰ πάντα ἔπαυσεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. καὶ δεύτερον προσετέθησαν εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ρωμαίων ἡ Αἴγυπτος, ἡ Καντάβρια, ἡ Δαλματία, ἥτις καὶ πρότερον μὲν πολλάκις ἐνικήθη, εἰς αὐτὸν ὅμως ὑπετάγη δι' ὅλου. καὶ πρὸς τούτοις οἱ Ιλλυριοί, καὶ Παίονες, καὶ Δκυτανοί, καὶ Ρητίαι, καὶ Βενδέλικος, καὶ Σάλασσος πλησίον τῶν Αλπείων ὀρέων· ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ ἡ Ποντικὴ παραλία, καὶ αἱ μέγισται μάλιστα πόλεις αὐτῆς, ὅτε ὁ Βόσπορος καὶ τὸ Παντικάπαιον· καὶ πρὸς τούτοις οἱ Δάκες καὶ Γερμανοί, νικηθέντες πολλάκις ἐξωκίσθησαν πέρα τοῦ ποταμοῦ Αλβίου, ὅς τις ῥέει διὰ μέσου Βαρβάρων πολὺ ἀνωτέρω τοῦ Ρήνου· ἔφερε δὲ εἰς τέλος εὐτυχῶς τὸν πόλεμον τοῦτον διὰ τοῦ στρατηγοῦ Δρούσου, ὁ ὁποῖος ἦτον αὐτοῦ πρόγονος· τὸν δὲ πρὸς τοὺς Παίονας αὖθις διὰ τοῦ Τιβερίου, ὅς τις ἦτο καὶ αὐτὸς πρόγονος αὐτοῦ· ἐκ τούτων δὲ αἰχμαλωτίσθησαν τεσσαράκοντα χιλιάδες ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἔστειλεν ἀποικίαν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ρήνου· τότε ἔστειλαν καὶ οἱ Ινδοὶ πρεσβείαν περὶ φιλίας, οἱ ὁποῖοι μήτε ἐξ ἀκοῆς ἐγίνωσκον πρότερον τὸ βασίλειον τῶν Ρωμαίων. Οἱ δὲ πέριξ βάρβαροι τοσοῦτον ἀγαποῦσαν αὐτὸν, ὥστε πολλοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς ἔκτισαν πόλεις εἰς τὸ ὄνομά του· καὶ ἕκτοτε σώζονται αἱ Καισάρειαι. Πολλοὶ δὲ αὖθις ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔλθωσιν εἰς θέαν τῆς σεβαστῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἦλθον εἰς Ρώμην, καὶ φορέσαντες Ρωμαϊκὴν στολὴν, ἠκολούθουν ἐν τῇ πόλει, ἢ τὴν ἅμαξιν αὐτοῦ, ἢ τὸν ἵππον· ἀποθανὼν δὲ, αὐτὸς πρῶτος ἐκηρύχθη θεὸς, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν Τιβέριον Καίσαρα, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ πρόγονος αὐτοῦ, καὶ γαμβρὸς ἐκ θυγατρὸς, καὶ τέλος πάντων υἱὸς θετὸς ἐν ταὐτῷ.

ΟΚΤΑΪΣ, καλούμενος ὑπὸ τῶν Μογόλων Ουκοτὲλ, τρίτος υἱὸς τοῦ Γιαυχισκὰν, παρῆτησε τὸ βασίλειον, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχεν ἀφήσει ὁ πατήρ του, ἀλλ' οἱ ἀδελφοί του καὶ οἱ συγγενεῖς του τὸν ἐκάθισαν μὲ βίαν εἰς τὸν θρόνον. Ητον ἀνδρεῖος, συνετὸς, γενναῖος, κάλλιστος διοικητὴς, καὶ πολλὰ ἐλεύθερος. Λέγεται ὅτι διεμοίρασε ποτὲ χαρίσματα εἰς ποσότητα χρυσοῦ ἀπίθανον. Ητον ὅμως πολλὰ τρυφηλὸς· ἀπέθανεν εἰς τὴν Κίναν εἰς ἡλικίαν 56. χρόνων τὸ 1241 βασιλεύσας χρόνους 11.

'ΟΛΒΕΡΣΗΣ, ἀστρονόμος περίφημος ἀπὸ τὴν Βρέμαν, πόλιν τῆς Γερμανίας. Τὴν 28. Μαρτίου 1802. ἀνεκάλυψεν ἕνα δεύτερον πλανήτην, μεταξὺ τοῦ διαστήματος τοῦ Αρεως καὶ τοῦ Διὸς καὶ τὸν ὠνόμασεν Αθηνᾶν. Τὸ 1807. ἀνεκάλυψεν ἕτερον τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Βέσταν.

'ΟΛΒΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιδανυλίου, ἡγεμὼν τῆς Μωλάσσης ἐν Καρίᾳ. Ηροδ.

'ΟΛΓΑ ἢ 'ΟΛΗΓΑ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ρωσσίας Ιγωρίου τοῦ εἰδωλολάτρου. Αὕτη, ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρός της ἔμεινεν ἐπίτροπος τοῦ νηπίου υἱοῦ της Σβαιτεσλαβίου· ἦτο γυνὴ χρηστὴ καὶ φιλάνθρωπος, καὶ δείχνουσα πάντοτε ἀγάπην πρὸς τοὺς εἰς τὴν χώραν της χριστιανούς· συνέλαβε πόθον διακαῆ νὰ δεχθῇ τὸ βάπτισμα. Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔπλευσεν ἀπὸ Χερσῶνος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου τὴν ὑπεδέχθη ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος Ζ'. ὁ Πορφυρογέννητος. Ο τότε Πατριάρχης Πολύευκτος τὴν ἐκατήχησεν εἰς τὰ θεῖα καὶ τὴν ἐβάπτισεν· Ο δὲ Αὐτοκράτωρ ἔγινεν ἀνάδοχός της καὶ τὴν μετωνόμασεν Ελένην. Η Ελένη ἔζησε θεαρέστως, καὶ μετέβη συνοδευμένη μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς εἰς τὴν αἰώνιον μακαριότητα. Οἱ Ρῶσσοι ἑορτάζουσι τὴν μνήμην της κατὰ τὴν 11. τοῦ Ιουλίου μηνός.

'ΟΛΙΒΑΡΕΖΗΣ, μυστικὸς σύμβουλος τοῦ βασιλέως τῆς Ισπανίας Φιλίππου τοῦ Δ'. ἦτο φιλόδοξος, δίσπιστος, ἐκδικητικὸς, δεσποτικὸς καὶ ἄσπλαγχος· ἐδιοίκησεν ὅμως τὴν Ισπανίαν μὲ εὐσπλαγχνίαν καὶ πραότητα. Οὗτος θεωρῶν τὸν Μωάμεθ μέγαν πολιτικὸν, διώρισε τὸν Οβέλην καὶ μετέφρασε τὸ Κοράνιον, καὶ ἐπροσπάθησεν εἰς πολλὰς περιστάσεις νὰ μιμηθῇ τὸ πολίτευμα τοῦ προφήτου τῶν Αράβων, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε.

'ΟΛΙΒΙΟΣ, Γάλλος τὸ γένος, περιηγητὴς θαυμάσιος. Περιῆλθε τὴν Τουρκίαν, Αἴγυπτον καὶ Περσίαν εἰς ἑξαετὲς καιροῦ διάστημα· ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη, καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν μερῶν τούτων, οἷον περὶ τῆς θέσεως ἑκάστου μέρους, περὶ τοῦ κλίματος, ὑδάτων, ποταμῶν, ὀρέων κ. λπ. Περὶ τοῦ ἤθους καὶ χαρακτῆρος τῶν διαφόρων κατοίκων, κ.

κ. τ λ. Ἤνθει τὸ 1790 Μ. Χ.

ΟΛΟΓΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου. Ἡρόδοτ.

ΟΛΟΦΟΣ Ἐριξένος, Σβεκὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητὴς καὶ γεωγράφος· Περιῆλθε τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἰαπωνίαν, καὶ ἔκαμεν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις· Ἀφῆκε καὶ σύγγραμμα γεωγραφικὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων. Ἔζη τὸ 1648 Μ. Χ.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ, θυγάτηρ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ἠπείρου, γυνὴ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, καὶ μήτηρ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, περίφημος διὰ τὴν ζυλοτυπίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὸν ἄνδρα της. ὁ Φίλιππος δυσαρεστημένος ἐκ τούτου τὴν ἐχωρίσθη καὶ ἔλαβε τὴν Κλεοπάτραν ἀνεψιὰν τοῦ στρατηγοῦ Ἀττάλου.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ, περίφημος Γαλλίς, ἐστάθη πολλὰ πεπαιδευμένη τοῦ αἰῶνός της· ἦτο φιλάνθρωπος καὶ φιλελεύθερος. τὸ 1793. τὸ δικαστήριον τῆς ἀποστασίας τὴν ἀπεκεφάλισεν εἰς ἡλικίαν 38. χρόνων.

ΟΛΥΜΠΙΑ γυνὴ τοῦ Οὐρβανοῦ· Αὕτη, ἔτι ζῶντος τοῦ ἀνδρός της, ἠγάπα τὸν ἀδελφόν του Ἰννοκέντιον· ἀποθανόντος δὲ τοῦ ἀνδρός της, ὁ Ἰννοκέντιος συνεφθείρετο μὲ τὴν γύμφην, καὶ πάντα κατὰ τὴν γνώμην της ἐποίει, ἀπείρους σωροὺς χρημάτων καταφθείρων. Τέλος ἀπέθανεν ὁ Ἰννοκέντιος, καὶ ἡ Ολυμπία ἐκβληθεῖσα τῆς Ρώμης διεφθάρη ἀπὸ λοιμικὴν ἀσθένειαν.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ, εἷς τῶν Πλατωνικῶν φιλοσόφων· ἔζη τὸ 550. Μ. Χ. Συνέγραψε διάφορα ὑπομνήματα εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος καὶ χωριστὰ εἰς τὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅπου περιγράφει καὶ τὸν βίον τοῦ Πλάτωνος· εἰς αὐτὸ εὑρίσκονται περισσότερα σημειώματα παρὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Λαερτίου. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων τούτων συμπεραίνεται ὅτι δὲν εἶναι οὗτος ὁ Ολυμπιόδωρος, ὅστις συνέγραψε μυστήριον εἰς τὸν Θεοδόσιον τὸν μικρὸν, ἀλλ' ἄλλος τις.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ, διάκονος τῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐκκλησίας· ἔζη περὶ τὸ 650. Συνέγραψεν ὑπόμνημα ἐξήγησιν εἰς τὸν Ἰὼβ καὶ Ἱερεμίαν, καὶ σχόλια εἰς τὸν ἐκκλησιαστὴν, ἐκ τῶν, ὁποίων τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν εἰς τὸν ιγ'. τῆς βιβλιοθήκης τῶν πατέρων, εἰς τὰ Παρίσια.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ Αλεξανδρεύς, περιπατητικὸς φιλόσοφος, συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὰ Μετεωρολογικὰ τοῦ Αριστοτέλους, ἐκδοθ. ἐν Βενετ. τὸ 1551. ἔζη τὸ 550. Μ. Χ.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ, ποιητὴς, χημικὸς καὶ ἱστορικός· Εγεννήθη εἰς τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 400. Εστάλη πρέσβυς εἰς τὸν βασιλέα τῶν Οὔγγρων Δονάτην. Συνέγραψε γενικὴν ἱστορίαν ἀρχομένην ἀπὸ τὸ 407. μέχρι τοῦ 425. εἰς

βιβλία 12. ἐξ αὐτῶν μερικαὶ ἐκλογαὶ ἀπεσώθησαν ἀπὸ τὸν Φώτιον ἐκδεδομέναι εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Χυλβουργίου, τῶν ἐλασσόνων Ρωμαϊκῶν ἱστοριογράφων εἰς τὰς συλλογὰς τῶν ἱστορικῶν τῆς Βυζαντίδος τοῦ Λαβδί.

Ο'ΛΥΜΠΟΣ, ἀρχαῖος αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς τοῦ Μαρσίου· ἔζη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὅς τις κατὰ τὸν Πλούταρχον εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ελληνας τοὺς ὕμνους τῶν ἱερῶν τελετῶν.

ΟΜΑΡ υἱὸς τοῦ Χατὰπ, εἷς τῶν ἐχθρῶν τοῦ Μωάμεθ πρότερον, ἔπειτα κλίνας εἰς τὰ δόγματά του τῷ ἔδωκε τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα καὶ ἔγινεν εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον πιστούς του φίλους, καὶ ἀπόστολος τοῦ Μωαμεθανισμοῦ. Ητον ἀνδρεῖος εἰς τὸν πόλεμον, καὶ σταθερὸς εἰς τὴν θρησκείαν, ἡ φιλανθρωπία του εἰς πάντα καὶ ἡ φιλελευθερία του ἦτον ἀπερίγραπτος· ἐστάθη βασιλεὺς τῶν Αράβων, καὶ ἐστάθη ὁ νεώτερος Καλίφης, ἤτοι κληρονόμος τοῦ Μωάμεθ προσθέτων πρῶτον τίτλον Εμὰρ Οὐλιμάνην δηλαδὴ, αὐτοκράτωρ τῶν πιστῶν· τὰ στρατεύματά του ἐκυρίευσαν τὴν Δαμασκὸν, καὶ σχεδὸν ὅλην τὴν Συρίαν, τὸ 635. Εκυρίευσε μὲ συνθήκας τὴν Ιερουσαλήμ. Τὸ δὲ 636, τὴν Φοινίκην, τὸ 644, τὴν Περσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ Γιλζιβέργης ὁ τελευταῖος μονάρχης εἰδωλολάτρης. Ὁ ἀρχιστράτηγός του τὸ 640. ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτον, καὶ μέρος τῆς Λυδίας· ἀφοῦ ηὔξησε τὸ βασίλειον καὶ τὴν θρησκείαν, τὸν 10 χρόνον τῆς βασιλείας του κατεδιώχθη ἀπὸ ἕνα εἰδωλολάτρην Πέρσην, ὅς τις τὸν ἐπλήγωσε θανατηφόρως, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 63· χρόνων, ἀφήσας λύπην εἰς τοὺς ὑπηκόους του διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν του. Τὸ φαγητό του ἦτο ψωμὶ, τὸ δὲ ποτόν του ὕδωρ, καὶ ἐνίοτε ἅλας μὲ χόρτα καὶ ὄσπρια. Δὲν ἠθέλησε νὰ κληρονομήση ὁ υἱός του τὸ βασίλειον τῶν Αράβων, ἀλλὰ διώρισεν ἓξ ἄνδρας τοὺς πλέον φρονίμους καὶ πεπαιδευμένους καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐκλέξουν ἕνα ἄνδρα, νὰ ἔχῃ εὐθύνην τῶν πράξεών του. Διὰ προσαγῆς τούτου κατεκάη· ἡ θαυμαστὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐκείνη τῆς Αλεξανδρείας βιβλιοθήκη ἥτις συνίσατο ἀπὸ ἑπτακοσίων χιλιάδων βιβλίων. Εἰς τί χρησιμεύει, εἶπεν ὁ φοβερὸς οὗτος Ομάρ, εἰς τί χρησιμεύει ἡ ἄπειρος αὕτη πληθὺς τῶν βιβλίων; Εκεῖ αὐτὰ περιέχωσι δόγματα ἐναντία τῆς τοῦ Κορὰν διδασκαλίας πρέπει νὰ καῶσιν ὡς ἐπικίνδυνα· ἐὰν δὲ διδάσκωσι τί περισσότερον τῆς τοῦ Κορὰν, πρέπει νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὰς φλόγας ὡς περιττά. Μόλις διεσώθησαν ἐξ αὐτῆς τῆς πυρκαϊᾶς 700 σώματα βιβλίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεφυλάχθησαν τὰ συγγράμμα-

τα τοῦ Ιπποκράτους, τοῦ Αριστοτέλους, τοῦ Διοσκορίδου καὶ Γαληνοῦ. λέγουσιν ὅτι οἱ Οθωμανοὶ μεταχειριζόμενοι τα βιβλία ἀντὶ διὰ ξύλα, ἐζέσταιναν μὲ αὐτὰ καθεκάστην τέσσαρας χιλιάδας λουτρὰ εἰς ἓξ μηνῶν διάστημα.

ΟΜΑΡ, υἱὸς τοῦ Απουλαζῆζ, ἐστάθη ιγ'. καλίφης διάδοχος καὶ κληρονόμος τοῦ Μωάμεθ. Εκλέχθη τὴν δ'. Οκτωβρίου 717. ἐβασίλευσε περὶ τοὺς δύω ἥμισυ χρόνους, καὶ ἐφαρμακώθη ἀπὸ ἕνα του οἰκιακὸν, τὸν ὁποῖον ἠπάτησαν μὲ μίαν ποσότητα χρημάτων ἄλλοι Πρίγγιπες ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ομάρ. Οὗτος ὁ Πρίγγψ ἐπωνομάσθη Ἄλ-ἀδὲλ. ἢ Δίκαιος. ἐστάθη καλοκἀγαθος, φιλάνθρωπος, πιστὸς εἰς τὴν θρησκείαν, καὶ ἄγρυπνος εἰς τὰ τῆς βασιλείας του· ἐπεθύμει νὰ ἦναι μᾶλλον πατὴρ τῶν ὑπηκόων του παρὰ δεσπότης· Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 40. χρόνων· ἦτον σώφρων, μέτριος, διότι ἔζη μόνον μὲ τὸ γάλα, καὶ ὀλίγους χουρμάδας. Δὲν ἐφόρει ποτὲ λαμπρὰ φορέματα, καὶ ἐκάθητο περισσότερον ἐπάνω εἰς τὴν γυμνὴν γῆν· ὅταν ἐγνώρισεν ὅτι τοῦ ἔδωκαν τὸ θανατηφόρον φαρμάκι ἔκραξε τὸν αἰχμάλωτον, ὅστις τῷ ἔδωκε τὸ φαρμάκι, καὶ μὲ ταπεινὴν φωνὴν τὸν ἠρώτησε διατὶ τὸν ἐφαρμάκωσεν· ὁ αἰχμάλωτος ἀπὸ φόβον ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τῷ ἐμαρτύρησε τὴν ἀλήθειαν, ὁ δὲ κάλλιστος Καλίφης μὲ ἀταραξίαν ψυχῆς τῷ εἶπε δίδων εἰς αὐτὸν ἀρκετὰ χρήματα, λάβε αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ ὕπαγε νὰ τὰ μοιράσῃς εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ φύγε ἀπ' αὐτὸ τὸ παλάτιον πρὶν ν' ἀκουσθῇ τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον ἔπραξες.

ΟΜΒΟΛΔΟΣ Αλέξανδρος Γερμανὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητὴς, γεωγράφος καὶ φυσιολόγος. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν ἐπὶ τοὺς τροπικοὺς τόπους τοῦ νέου κόσμου μὲ ἐπισημοτάτας ἀνακαλύψεις. Η περιήγησις αὕτη, ἥτις μόλις ἐξεδόθη εἶναι ἀξιέπαινος, διότι τὰ πολλὰ αὐτῆς μέρη κρίνονται ἐντελῆ· ὥστε ἀναπαύουσιν ἐνταυτῷ τὴν φιλομάθειαν καὶ τοῦ Γεωγράφου, καὶ τοῦ Φυσικοῦ, καὶ τοῦ Πολιτειογράφου, καὶ τοῦ Αρχαιολόγου. Ηνθει δὲ περὶ τὸ 1800. Μ. Χ.

ΟΜΒΡΕΗΣ Γιλβέρτ, Αγγλος τις Ιππεύς, ἄριστος γεωγράφος τοῦ αἰῶνός του. Εζη τὸ 1580 Μ. Χ.

ΟΜΗΡΟΣ, ὁ Κορυφαῖος, καὶ πατὴρ ὅλων τῶν ποιητῶν, ἡ πηγὴ πασῶν τῶν γνώσεων, καὶ ἡ αἰώνιος δόξα τοῦ Ελληνικοῦ γένους. Η φύσις δὲν ἐγέννησε τοιοῦτον ἄλλον ποιητὴν ἔχοντα ἀνελειπῶς τὰ χρειώδη προτερήματα τῶν ἐνδοξοτέρων ποιητῶν, τὴν τέχνην, τὴν δύναμιν τὴν κρίσιν, τὴν οἰκονομίαν τῶν ἐπιχειρημάτων, τὴν ἁρμονίαν τῶν σίχων, τὴν θαυμασίαν ποικιλότητα τῶν χαρακτήρων, καὶ τὴν ἀξιοπρέ-

πειαν εἰς τὰ πάντα. Ἑπτὰ πόλεις καυχῶνται διὰ τὴν γέννησίν του· Σμύρνη, Χῖος, Κολοφών, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι. Ἔζη τὸ 1040. Π. Χ. ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Μαίων καὶ ἡ μήτηρ του Κριθηΐς· διδάσκαλός του ἐστάθη ὁ Φήμιος, ὅς τις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἔλαβε τὴν μητέρα τοῦ Ὁμήρου εἰς γυναῖκα καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν ἐκληρονόμησεν ὁ Ὅμηρος τὴν περιουσίαν καὶ τὸ σχολεῖον, ἔκαμε πολλὰς περιηγήσεις εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, Αἴγυπτον, Ἀσίαν, καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἐκ τῶν ἀμιμήτων συγγραμάτων του σώζονται τὰ ἑπόμενα. Βατραχομυομαχία, ἤτοι πόλεμος τῶν βατράχων καὶ ποντικῶν, ποίημα ἀστειότατον. Ἐκδ. ἐν Βενετίᾳ τὸ 1486. ἐπιγράμματα. Ἐκδ. ἐν Λειψίᾳ τὸ 1306. Ἰλιάς, ποίημα ἡρωϊκότατον, καὶ ἀθάνατον τὸ ὁποῖον περιγράφει τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Ὀδύσεια, ποίημα ἡρωϊκὸν, ἐξιστοροῦν τὴν πλάνην τοῦ Ὀδυσσέως ἐπιστρέφοντος μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος εἰς τὴν Ἰθάκην πατρίδα του. Ἐξεδόθη πολλάκις κατὰ διαφόρους καιρούς· ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἐκείνη τοῦ σοφοῦ Κοραῆ μετὰ σχολίων, Ἐκδ. εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1811 καὶ 1820. εἰς μικρὰ τομίδια. Ὁ Νικόλαος Κεφαλᾶς Ζακύνθιος εὑρισκόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν 15 Νοεμβρίου 1830. ἐξέδωκε μίαν εἰδοποίησιν ἀποδεικνύων ὅτι ὁ ἀθάνατος καὶ μέγας Ὅμηρος ἦτον Ἰθακήσιος, ἐκ τῶν ἐξῆς. Ὑπῆγεν, ἀναφέρει, χάριν περιεργείας εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος, περιῆλθεν ὅλα τὰ ἐκεῖσε μοναστήρια καὶ εὗρεν εἰς αὐτὰ πολλὰς βιβλιοθήκας, τὰς ὁποίας ἡ μοναχικὴ ἀμάθεια ἀφίνει νὰ σήπωνται καὶ νὰ φθείρωνται ἀπὸ τὸν κονιορτὸν καὶ σκώληκας εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ μοναστηρίου Βατοπεδίου. Ἐρευνῶν δὲ μεταξὺ τούτων εὗρεν ἕνα ἀγκώδη κύλινδρον ἀπὸ πάπυρον, σκεπασμένον ἐκ τοῦ κονιορτοῦ ἀλλ' ἀδιαβῆ ἐκ τῶν σκωλήκων· εἶδε δὲ γραμμένον μὲ Ἑλληνικοὺς χαρακτῆρας πολλὰ συντόμους καὶ παλαιοτάτους τὰ ἑξῆς 16.» Ἰλιὰς τοῦ Θείου στιχουργοῦ Ὁμήρου γεννηθέντος εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην υἱοῦ τοῦ Φιλομένους καὶ Χρυσαῆς, συγχρόνου τοῦ ἄρχοντος τῶν Ἀθηνῶν Διογένους, καὶ τοῦ νομοθέτου Λυκούργου βασιλέως τῆς Λακεδαιμονίας, ἀντιγραφεῖσα παρ' ἐμοῦ Θεοφράστου ἐν Ἀθήναις πατρίδι μου, ἐπὶ ἄρχοντος Σιμωνίδου τὴν 117. Ὀλυμπιάδα.α Εἰς τὸ πλάγιον αὐτῆς ἐσημείωσεν ὁ Κεφαλᾶς τὸ ὄνομά του. Αὐτὸς ὁ πολύτιμος ἀρχαιότατος πάπυρος, λέγει ὁ προηγούμενος Παρθένιος Κερκυραῖος, εὑρέθη εἰς τὴν πολυάριθμον βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ 1428. Ἀνδρόνικος ὁ υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἐμμανουὴλ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἐσχάτου Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πα-

λαιολόγου, ὅς τις μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας ἀνδρείως ἐτάφη μὲ τὴν Αὐτοκρατορίαν του τὸ 1453. Αὐτὸ τὸ χειρόγραφον τὸ παρέδωκεν ὁ ῥηθεὶς Παρθένιος εἰς τὸν σκευοφύλακα τὸ φυλάξῃ εἰς τὸ θησαυροφυλάκιόν του. Ὁ Ὅμηρος ὁ μόνος ποιητὴς, τοῦ ὁποίου τὰς μαρτυρίας δύναται νὰ ἀναφέρῃ ὁ ἱστορικὸς καὶ ὁ Γεωγράφος, ὑπῆρχει ὁ ἀρχαιότατος συγγραφεὺς, ὅς τις μᾶς ἄφησε τὰ Γεωγραφικὰ τοῦ ἑαυτοῦ αἰῶνος. Ἡ λεπτομερεστάτη ἀκρίβεια τῶν περιγραφῶν αὐτοῦ ἀποδεικνύει πόσον αὗται συμφωνοῦσι μὲ τὴν τότε γνωστὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἡ Γεωγραφία αὐτοῦ ἦτο μόνον Γεωγραφία τῶν Ἑλλήνων οἱ ὁποῖοι τότε ἤρχισαν νὰ ἀνακύπτωσιν ἐκ τῆς βαρβαρότητος. Εἶναι πιθανὸν, ὅτι τὰ γεωγραφικὰ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ Φοινίκων ὑπῆρχον πολὺ ἐκτενέστερα. Ὁ Κορυφαῖος οὗτος τῶν ποιητῶν φαίνεται ἀναμφιβόλως ὅτι ἐγνώριζε τὴν φύσιν, τὴν κατασκευὴν καὶ ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅσον ἦτον δυνατὸν εἰς τοὺς τότε καιρούς. Ἐπειδὴ εὑρίσκομεν εἰς τὰ θαυμάσιά του ποιήματα, πολλὰς φυσιολογικὰς, ἀνατομικὰς καὶ χειρουργικὰς εἰδήσεις. Μανθάνομεν ἐν τούτοις τὴν μέθοδον, μὲ τὴν ὁποίαν ἰάτρευον τότε τὰ τραύματα καὶ τὰς πληγάς· μανθάνομεν τὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν τινῶν βοτάνων καὶ ἄλλα πολλὰ περιεργείας ἄξια, ἐξ αὐτοῦ μανθάνομεν, ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἦτο γνωστὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἡ μέθοδος τοῦ σχίζειν καὶ πλατύνειν τὰ τραύματα, τοῦ ἐγχαράττειν τὰ φλογισμένα αὐτῶν μέρη, τοῦ πλύνειν καὶ καθαίρειν μεθ' οἴνου τὰ ῥυπαρὰ ἕλκη κ. λ. π.

ΟΜ-ΧΑΠΊΠΟΥ, θυγάτηρ τοῦ Αβού-Σοφιὰν, ἡ ἐννάτη γυνὴ τοῦ Μωάμεθ ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη ἐπὶ τοῦ πολέμου τῆς Χαϊβὰρ, χώρας τῆς Μεσοποταμίας· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 62. χρόνων. Διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ τοῦ Αβού-Σοφιὰν πατρός της, ὅτι ἐστάλη πρέσβυς ἀπὸ τοὺς πατριώτας του εἰς τὸν Μωάμεθ διὰ νὰ δεχθῇ τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς εἰς τὴν Μέκκαν, καὶ φθάνων ἐκεῖ ὑπῆγεν εἰς τὸν οἶκον, ὅπου ἐκατοίκει ἡ θυγάτηρ του, καὶ ἐνῶ τὴν παρεκάλει νὰ μεσολαβήσῃ εἰς τὸν Μωάμεθ περὶ τῆς ἀποστολῆς του ἠθέλησε νὰ καθήσῃ εἰς τὸ στρῶμά της, ἀλλ' αὐτὴ εὐὺς τὸ ἐσήκωσεν· ὁ πατήρ της δυσαρεστημένος τὴν ἐζήτησε τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι αὐτὸ εἶναι στρῶμα ὅπου κάθηται ὁ Μωάμεθ ὁ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ, καὶ σὺ ὡς εἰδωλολάτρης δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ καθήσῃς.

ΟΜΦΑΛΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λυδῶν Ιορδάνου, καὶ γυνὴ τοῦ Γιμώλου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐβασίλευσε μόνη εἰς τὴν Λυδίαν· πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Ηρακλῆς, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου, ἐπωλήθη ὡς δοῦλος

καὶ διέμεινεν ὑπηρετῶν αὐτὴν χρόνον ἱκανὸν αὐτόθι, ἐνδεδυμένος γυναικεῖα φορέματα καὶ ἐκτελῶν πολλὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Σοφ.

Ο ΜΦΙΣ, βασιλεὺς Ινδὸς, οὗτος ὑπετάχθη εἰς τὸν μέγαν Αλέξανδρον καὶ τῷ ἐπρόσφερε δῶρα 56. ἐλέφαντας, καὶ ἄλλα ζῶα θαυμαστὰ τὸ μέγεθος.

Ο ΝΑΡΟΣ, ἱερεὺς τοῦ Βάκχου, ἐπὶ τῆς Νήσου Νάξου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Αριάδνην θυγατέρα τοῦ Μίνωος, ὅτε ὁ Θησεὺς τὴν ἄφησεν ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου.

ΟΝΓΙΟΣ Βοῦδος, ἔνδοξος Αγγλος τοῦ αἰῶνός του, οὗτος ἐστάλη ὡς πρέσβυς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Κεϋλόνης Κάνδυον. Ἔζη δὲ περὶ τὸ 1785 Μ.Χ.

Ο ΝΗΣΑΝΔΡΟΣ, πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ πρώτου αἰῶνος, συνέγραψε στρατηγικὸν τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἑλληνικῶν καὶ λατινικῶν Συγγραμμάτων περὶ τῆς τέχνης ταύτης, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν καὶ ἐν Παρισίοις ὑπὸ Α. Κοραῆ μετὰ σημειώσεων κριτικῶν.

Ο ΝΗΣΙ ΚΡΙΤΟΣ, ὁ Αἰγινεὺς ἐσυντρόφευσε τὸν Αλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του καὶ ἐστάθη ναύκληρος εἰς τὸ μεγαλήτερον πλοῖον τοῦ στόλου. Οὗτος συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκστρατείας ταύτης, ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ τῶν ἐκφράσεών του ἀποδεικνύει τὸ σύγγραμμά του ψευδές.

ΟΝΗΣΙΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Χέρσιος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ηρόδ.

Ο ΝΗΤΗΣ, Καρύστιός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ξέρξην τὴν στενὴν διάβασιν διὰ τῶν ὀρέων πρὸς τὰς Θερμοπύλας. Ηρόδ.

ΟΝΟΜΑΚΡΙΤΟΣ, μάντις καὶ ποιητὴς ἐν Αθήναις, ἐναγχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαίου, ὕστερον δὲ ἐξωχθεὶς ἐκ τῶν Αθηνῶν ὑπὸ τοῦ τυράννου Ιππάρχου υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Ηρόδ.

ΟΝΟΜΑΡΧΟΣ στρατηγὸς τῶν Φωκέων, οὗτος ἐπολέμησε μὲ τὸν Φίλιππον, κατὰ πρῶτον ἐνίκησεν, ἔπειτα ἐνικήθη αὐτὸς καὶ τὰ στρατεύματά του, καὶ ἐφονεύθη εἰς τὸν πόλεμον, τὸ δὲ σῶμά του ἐσταυρώθη διὰ προσταγῆς τοῦ Φιλίππου.

ΟΝΟΜΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγείου, Ηλεῖος, εἷς τῶν Ελλήνων μνηστήρων, ὅσοι ἦλθεν εἰς Σικυῶνα διὰ νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα τοῦ Κλεισθένους. Ηρόδ.

ΟΝΟΥΦΡΙΟΣ Οστεκοῦτος, ὁ ἐκ Φλωρεντίας, ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Αὐγουστίνου· Θεολόγος καὶ διδάσκαλος περιφανὴς, ὅς τις διὰ τὴν παιδείαν του καὶ ἁπλότητα ἐψηφίσθη Επίσκοπος Φλωρεντίας. Εγραψεν ὑπομνήματα εἰς τοὺς Εὐαγγελιστὰς, καὶ εἰς τὰς πράξεις τῶν Αποστόλων.

ΟΝΟΥΦΡΙΟΣ Πανουΐνιος, Ιταλὸς τὸ γένος, καὶ Αὐγουστιανὸς τὸ τάγμα, ὅς τις ἐξηκολούθησε τοὺς βίους

τῶν τῆς Ρώμης Αρχιερέων, τοῦ Πλάτινα. Εγραψεν ἔτι χρονικὸν ἐκκλησιαστικὸν περὶ ἀρχῆς τοῦ Πέτρου, καὶ πολλὰ ἄλλα βιβλία· Οὐδεὶς ἔγραψε τόσα πολλὰ καὶ ἐξαίρετα βιβλία, εἰς μίαν ἡλικίαν νέαν, ὡς αὐτὸς, διότι ἀπέθανεν ἐτῶν 39.

ΟΞΥΑΡΤΗΣ, Πέρσης εὐγενὴς πατὴρ τῆς περιφήμου Ρωξάνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μέγας Αλέξ ανδρος. Αριαν.

ΟΞΥΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Εκτορος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ὅς τις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ τῆς Λυδίας ἐπανέκτισεν αὖθις τὸ Τρωϊκὸν βασίλειον.

ΟΥΡΚΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Οσμὰν, δεύτερος Σουλτάνος τῶν Οθωμανῶν· οὗτος ὑπερεῖχε κατὰ τὴν πραότητα, δικαιοσύνην, ἀνδρείαν, καὶ μεγαλοδωρίαν πρὸς τοὺς πτωχούς· συνανεστρέφετο πάντοτε μὲ τοὺς πεπαιδευμένους, καὶ ἐτελείωνε πᾶσαν πρᾶξίν του μὲ τὴν γνώμην των· ἐστάθη πρῶτος, ὅς τις ἔκτισε μεγαλοπρεπῆ Τσαμία, Νοσοκομεῖα, σχολεῖα, ξενοδοχεῖα, διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ ξένους· ἀπέθανεν εἰς τὴν Νίκαιαν τὸ 1359. εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων. Εβασίλευσε χρόνους 33.

ΟΠΙΛΙΟΣ, Ζ. Μακρῖνος Οπίλιος.

ΟΠΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιωνος, καὶ πενθερὸς τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Αθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Αττικῇ Οπλῆται. Ηρόδ.

ΟΠΠΙΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγησιλάου ἔνδοξος ποιητὴς, καὶ γραμματικὸς ἀπὸ τὴν Κιλικίαν· ἐσύνθεσε δύω ἀξιόλογα ποιήματα, ἕνα περὶ κυνηγετικῶν, καὶ ἕτερον περὶ ἁλιευτικῆς, τὰ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Αντώνιον Καρακάλα, ὅς τις εὐχαριστήθη μεγάλως, καὶ τῷ ἐχάρισε διὰ κάθε στίχον, ἕνα σκοῦδον χρυσοῦν, διὰ τοῦτο καὶ οἱ στίχοι του ὠνομάσθησαν χρυσοῖ· ἀπέθανεν ἀπὸ Πανώλην εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Γ'. αἰῶνος. Η ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ τῆς Λειψίας τὸ 1831.

ΟΠΤΑΤΟΣ, ἐπίσκοπος εἰς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Αφρικῆς· ἔζη τὸ 360 Μ. Χ. Συνέγραψε κατὰ Παρμενιανοῦ Αἱρετικοῦ, Δονατιστοῦ, καὶ ἐπισκόπου τῆς Καρχηδόνος, βιβλία 7. Εξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1702.

ΟΡΑΣΘΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ορεσθάσιον ἐν Αρκαδίᾳ. Στέφ.

ΟΡΑΤΙΟΣ, ἐπωνομάσθηΚόκλητος, διότι εἶχε χάσει τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν ἀπὸ ἕνα γρόνθον, ἦτον ἀνεψιὸς Ορατίου, Πουλβιλλίου τοῦ ὑπάτου· ἐγεννήθη ἀπὸ ἕνα τῶν τριῶν ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Κουριατίων· οὗτος ἐδίωξε τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐμβῆκε νικητὴς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐνῷ ἐπολέμει ἐπληγώθη εἰς τὸν πόδα καὶ ἔμεινε χωλός. ὅθεν τινες

ἐμπαίζοντές τον διὰ τοῦτο ἀπεκρίνετο ὅτι κάθε θῆμα, τὸ ὁποῖον κάμνω μὲ ὑπενθυμίζει τὴν ἡμέραν τοῦ θριάμβου.

ΟΡΑΤΙΟΣ Κοΐντος Φλάκκος, ὁ ἐνδοξότερος μεταξὺ τῶν Λατίνων ποιητῶν εἰς τὴν Λυρικὴν ποιητικήν, καὶ εἰς τὰς Σατύρας, καὶ ἓν τῶν κρητικῶν καὶ ὡραίων πνευμάτων ἐπὶ Αυγούστου, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενουσίαν πόλιν τῆς Ιταλίας· εἰς τὰς ἀρχὰς ἦτο στρατιώτης, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ εἰς τὴν ποιητικήν· προχωρήσας εἰς αὐτὴν ἐγνωρίσθη ἀπὸ τὸν Αὔγουστον, ὅς τις τὸν ἐτίμησε καὶ τὸν ἐπλούτησεν. Οὗτος ἦν φίλος τοῦ νέου δυνάστου καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ του, τοῦ φιλομούσου Μεκήνα· ἐμβῆκεν εἰς τὰ ἴχνη ἐκείνου, ἀλλὰ μὲ τόνον καὶ γλῶσσαν ἀνήκροτέραν, καθὼς τὴν ἔφερεν ὁ καιρὸς, καὶ ὀλιγώτερον μὲν αὐθαδῶς καὶ πικρῶς, μὲ πλησμονὴν δὲ διωτικῆς σοφίας, ἐπεριγέλασεν ἱλαρῶς τὰς ἁμαρτίας καὶ τὰ ἁμαρτήματα τῶν συγχρόνων του, ἕως οὗ ἡ πάντοτε αὔξουσα διαφθορὰ τῶν ἠθῶν ἀπεδίωξεν ἐκ τούτου τοῦ εἴδους πάντα ἀστειϊσμὸν καὶ πᾶσαν ποίησιν. Τὰ συγγράμματά του εἶναι τὰ ἀκόλουθα. α'. Ποίημα ὠδῶν βιβλία 4. β'. Επῳδῶν βιβλίον ἕν. γ'. Σατύρων ἢ λόγων βιβλία δύω. δ'. περὶ ποιητικῆς τέχνης βιβλίον ἕν. ε'. ἐπιστολῶν βιβλία δυω· ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1792.

ΟΡΒΙΚΙΟΣ, τακτικὸς, συνέγραψε περὶ τακτικῆς πολεμικῆς βιβλίον ἓν ἐπιγραφόμενον ἐπιτήδευμα· ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1599. Ἔζη τὸ 400 Μ. Χ.

ΟΡΓΑΝΗΣ Ανδρέας Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν Ζωγράφος, γλύπτης, ἀρχιτέκτων καὶ ποιητὴς, ἀπέθανε τὸ 39. Ετος τῆς ἡλικίας του.

ΟΡΕΣΜΟΣ Νικόλαος, διδάσκαλος Καρόλου τοῦ ε'. ἐξέδωκε μίαν ὁμιλίαν περὶ ἀταξιῶν τῆς Ρωμαϊκῆς αὐλῆς· ἓν περίεργον ἐγχειρίδιον περὶ Αντιχρίστου, τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη εἰς τὸν 9. τόμον τῆς βιβλιοθήκης τῶν παλαιῶν συγγραφέων διὰ Εδμούνδου Μαρτένες.

ΟΡΖΑΤΟΣ Σαρτόριος Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Παταύϊον, ἔνδοξος ποιητὴς, ἀρχαιολόγος καὶ ἱστορικὸς, ἐχρημάτισεν ἀρχιδιδάσκαλος τῆς φυσικῆς εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς πατρίδος του· ἀπέρασε τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ποιητικὴν καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν. Απέθανε τὸ 1678.

ΟΡΕΛΛΑΝΑΣ Ισπανὸς τὸ γένος ἔνδοξος περιηγητὴς, οὗτος περιέπλευσε τὸν Αμαζόνιον ποταμὸν καὶ διάφορα ἄλλα μέρη, ὅπου καὶ ἐξιχνίασεν ἀκριβῶς πολλὰ μέρη. Εγραψε περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων σύγγραμμα ἐπωφελέστατον τῇ γεωγραφίᾳ. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΟΡΕΣΤΗΣ, περίφημος Τρωαδίτης φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως. Ομ. Ιλ.

ΟΡΕΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας· ὅταν ἐφονεύθη ὁ Αγαμέμνων ἀπὸ τὸν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν, ἀπεφάσισαν νὰ φονεύσωσι καὶ τὸν Ορέστην, ἡ δὲ ἀδελφή του Ηλέκτρα ἔστειλε τὰ παιδία κρυφίως εἰς τὸν Στρόφιον, βασιλέα τοῦ Ορχομενοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ ἦτον ἀδελφὴ τοῦ Αγαμέμνονος, εἶχε δὲ ὁ Στρόφιος υἱὸν τὸν Πυλάδην, καὶ συναυξανόμενοι ὁμοῦ συνέδεσαν φιλίαν εἰλικρινῆ καὶ αἰώνιαν· ὅταν ἔφθασαν εἰς ἡλικίαν ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν παρανομίαν τοῦ Αἰγίσθου καὶ ἐλθόντες εἰς τὰς Μηκύνας τὸν ἐφόνευσαν ἀπερχόμενον εἰς τὸν ναὸν τῆς Αθηνᾶς διὰ θυσίαν, ἀκουσίως δὲ καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν.

ΟΡΙΒΑΣΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Πέργαμον, ἔζη τὸ 360· Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἀρχιατρὸς, καὶ φίλος πιστότατος τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ, καὶ θησαυροφύλαξ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ ἀξιόλογον αὐτῶ σύγγραμμα τὸ ὁποῖον συνέγραψε διὰ προσταγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ἑβδομηκοντάβιβλος ἐπιγραφόμενον, εἶναι ἀπάνθισμα καὶ ἐκλογὴ τῶν τοῦ Γαληνοῦ βιβλίων, καὶ ἄλλων παλαιῶν Ιατρῶν, εἰς αὐτὸ περιγράφει τὴν μελαγχολίαν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζει Λυκανθρωπίαν. Επειδὴ οἱ κατεχόμενοι ὑπ' αὐτῆς ἐμιμοῦν το τρόπον τινὰ τοὺς λύκους, καὶ περιεπλανῶντο περὶ τὰ κοιμητήρια καὶ τάφους. Εν τοῖς συγγράμμασι τοῦ Οριβασίου διεφυλάχθη καὶ ἡ περὶ τῆς ἐκ τῶν ἐνύδρων τρυφῆς μικρὰ πραγματεία τοῦ Ξενοκράτους, ὅστις ἔζη ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος. Ο Οριβάσιος ἐξωρισθεὶς ὑπὸ τῶν Αὐτοκρατόρων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ, ἠξιώθη μεγάλων τιμῶν διὰ τὰς ἀρετάς του μεταξὺ τῶν βαρβάρων· τέλος ἐπανελθὼν ἀπὸ τῆς ἐξορίας, ἀπέθανε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πέμπτου αἰῶνος. Από τὰ 70 βιβλία ὀλίγα τινα σώζονται ἑλληνιστὶ καὶ τινα λατινιστί. Εκδ. εἰς τὴν Ρώμην. Τὰ δὲ περὶ ἀνατομίας ἐτυπώθησαν ἐν Λούγδῳ τὸ 1735.

ΟΡΜΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ ἔγκονος Αἰόλου τοῦ Β'. πατὴρ τοῦ Αμύντορος ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ορμένιον, ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

ΟΡΜΙΣΔΑΣ αὐτοκράτωρ τῆς Περσίας, διάδοχος τοῦ Χοσρόη Α'. Οὗτος ἐβασίλευσε μὲ πολλὴν ἀπανθρωπίαν καὶ θηριωδίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεβλήθη ἀπὸ τοὺς Πέρσας τὸ 591, οἵτινες ἀνηγόρευσαν βασιλέα τὸν υἱόν του Χοσρόην τὸν Β'.

ΟΡΝΑΝΟΣ Βανίνα, γυνὴ τοῦ Σὰν Πέτρου Βαστελίκα περιφήμου ἀποστάτου ἀπὸ τὴν Γένοβαν, ὅς τις ἐφόνευσεν αὐτὴν τὴν ἠγαπημένην καὶ ἐνάρετον γυναῖκά του, διότι ἐζήτησε τὴν συγχώρησιν τοῦ ἀνδρός της ἀπὸ τὴν διοίκησιν διὰ τὴν ἀποστασίαν του· αὕτη ἡ ταπείνωσις ἐφάνη εἰς τὸν ἄσπλαγχνον Βαστελίκαν ὡς μέγα ἔγκλημα, θέλων νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς διοικήσεως καὶ ζητῶν νὰ

παραδώση τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Οθωμανούς, δι αὐτὴν τὴν ἀνόσιαν πρᾶξιν, ὑπεχρεώθη ὁ υἱός του Αλφόνσος νὰ παραιτήση τὸ πατρικόν του ἐπίθετον καὶ νὰ ἐναγκαλισθῆ ἐκεῖνο τῆς δυστυχοῦς μητρός του.

ΟΡΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ερεχθέως, βασιλεὺς τῆς Αττικῆς, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Αργολίδι πόλις Ορνεαί. Τούτου ὁ υἱὸς Πετεὼς ἐξεστράτευσε μετὰ τοῦ Αγαμέμνονος κατὰ τῆς Τρωάδος. Παυσ.

ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ Ερρῖκος Α'. βασιλεὺς τῆς Γερμανίας. Οἱ σύγχρονοί του χρονολογογράφοι τὸν ὠνόμασαν οὕτω, διότι τὸν εὗρον εἰς τὴν ὀρνιθοθηρίαν μὲ κλωβία καὶ μὲ δίκτυα. Οὗτος ἔπρεπε νὰ ὀνομάζηται μᾶλλον Μέγας, καθότι αὐτὸς ὕψωσε τὸ πεπτωκὸς βασίλειον εἰς πρώτην χριστιανικὴν δύναμιν, εἰς εἴκοσι ἐτῶν διάστημα, καὶ ἔδωκε πάλιν δόξαν εἰς τὸ Γερμανικὸν ἔθνος. Ητον ἀνὴρ ὡραῖος, εὐγενὴς, καὶ γλυκὺς εἰς τὴν συναναστροφήν. Ανδρεία καὶ εὐσέβεια ἦσαν αἱ κυριώτεραι ἰδιότητές του. Καὶ εἰς τὰ μικρότερα ἔδειχνεν ἀκούραστον ἐνέργειαν, ἐπιμονὴν καὶ ἄπαυστον ταχύτητα. Εἰ μὲν ἐκυνήγα, δὲν ἔπαυε πρὶν ἰδιοχείρως σκοτώση τριάκοντα, ἕως τεσσαράκοντα κάπρους, ἐλάφους, ἄρκτους, ἢ ἄλλα θηρία. Εἰ δὲ εὑρίσκετο εἰς πόλεμον, δὲν ἄφινε τὴν λόγχην ἀπὸ τὰς χεῖρας πρὶν νικήσει ὅλους τοὺς πολεμίους. Δὲν ἤξευρε δὲ οὔτε νὰ γράφη, οὔτε νὰ διαβάζη, ἀλλὰ μόνον τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγαθοῦ πατρός του ὑπῆρξεν εἰς αὐτὸν διδασκαλία καὶ ὁδηγία. Ποτὲ δὲν ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἠκολούθησε καὶ εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ Αρνουλφίου, καὶ τὸν μακρυνὸν τοῦτον δρόμον ἐτελείωσε σχεδὸν πεζὸς ἀπὸ εὐλάβειαν. Η' χαρὰ ὅλου τοῦ λαοῦ ἐπροπορεύετο εἰς Φρικδισλαρίαν, ὅπου συνήχθησαν οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ἄρχοντες διὰ τὴν στέψιν. Οταν ὁ Αρχιεπίσκοπος Μαγουντίας ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν χρίση, εἶπεν ὁ Ορνιθοθήρας. "Αρκεῖ εἰς ἐμέ, ὅτι πρῶτος ἐκ τοῦ λαοῦ μου ἔφθασα εἰς τὴν βασιλικὴν ἀξίαν· φύλαξε τὸ χρίσμα δι ἀξιωτέρους· ἐγὼ δὲν εἶμαι τῆς τιμῆς ταύτης ἄξιος." Τὸ 924. ἔτος εἰσέβαλον οἱ Οὔγγροι εἰς τὴν Γερμανίαν, φονεύοντες καὶ λεηλατοῦντες ἔφθασαν εἰς τὴν Θυριγγίαν. Κατὰ δυστυχίαν ἠσθένει ὅλον τὸ θέρος ὁ Ορνιθοθήρας, καὶ δὲν ἠδυνήθη ἄλλο νὰ κάμη, εἰμὴ ἐννεαετῆ ἀνακωχὴν ὅπλων μὲ πληρωμὴν φόρου. Αλλὰ μετὰ τὴν διορίαν ἐξοχάσθη, ἐναντίον των, φόρον ἄλλον. Προσήσκησε τοὺς Γερμανοὺς, διώρθωσε τὰ ὅπλα των, τοὺς ἐδίδαξε νὰ μάχωνται μὲ κλεισμένα μέλη καὶ κατὰ σχέδιον, καὶ κατεγίνετο ἰδιαιτέρως νὰ σχηματίση ἱππικὸν, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ νικήση τοὺς Οὔγγρους καὶ οὕτω μὲ γνώμην κοινῆς συνελεύσεως, ἀπεφάσισε τὸν πόλεμον· διὰ τοῦτο

ἀπεδίωξε τοὺς πρεσβευτὰς, οἵπινες τοῦ Πίου. Αἰνείαν, ἐγεννήθη εἰς τὸ ἦλθον νὰ ζητήσωσι τὸν φόρον. Φο. βερὰ ἐκστρατεία Οὔγγρων, ὡς ἀκρίδων σύνεφα, ὥρμησε τὸ 933 ἔτος εἰς τὴν Σαξωνίαν καὶ Θυριγγίαν. Οἱ Γερμανοὶ τοὺς ἐκτύπησαν γενναίως· ἐσκότωναν τοὺς φεύγοντας καὶ τοὺς ζωντανοὺς αἰχμαλώτους ἐκρέμων εἰς τὰ δένδρα. Η γενικὴ μάχη ἔγινε πλησίον τοῦ Μαρσιβούργου. Ο Ορνιθοθήρας ἔδαλε καὶ τὴν ἐζωγράφισαν εἰς τὸν τοῖχον τοῦ οἰκήματός του· Απέθανε δὲ ὁ ἀείμνηστος οὗτος ἀνὴρ ἐξηκοντούτης εἰς τὸ ὑποστατικόν του παρὰ τὸν ποταμὸν Ουνστρύτσαν τῇ 2 Ιουλίου 936.

ΟΡΟΔΗΣ, βασιλεὺς τῶν Περσῶν, διάδοχος τοῦ ἀδελφοῦ του Μιθριδάτου, τοῦ ὁποίου ἥρπασε τὴν ζωὴν καὶ τὸν θρόνον· ἐκηρύχθη κατ' αὐτοῦ πόλεμος ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, ἐνίκησε τὸν Κράσσον τὸ 53. Π. Χ. ἔλαβε τὰς σημαίας τοῦ στρατεύματος, καὶ πλῆθος πολὺ αἰχμαλώτων· ὅταν ἔρθασεν εἰς βαθὺ γῆρας ἐπείσθη ὑπὸ τῶν 30. υἱῶν του καὶ γυναικῶν του νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον του καὶ οὕτως τὸν ἔλαβεν ὁ Φραάτης, ὅς τις ἐφαρμάκωσε μετ' ὀλίγον τὸν πατέρα του, ἀλλ ἐπειδὴ ἔμεινεν ἀβλαβὴς τὸν ἔπνιξεν ἰδιοχείρως ὁ χάριστος υἱὸς τὸ 35. Π. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους 50. ἦτον λαμπρὸς, καὶ ἀνδρεῖος βασιλεὺς, ἀλλὰ καινόδοξος καὶ ἀπάνθρωπος.

Ο'ΡΟΛΟ'ΓΗ Λουκρετία, γυνὴ

1640. περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της, καὶ διὰ τὴν σωφροσύνην της. Ενας εὐγενὴς ἀπὸ τὸ Πατανίον ἐρωτεύθη μετ' αὐτῆς, καὶ εὗρε τρόπον καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ ὀσπήτιόν της διὰ νυκτὸς, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὴν καταπείσῃ εἰς τὰς ἐπιθυμίας του τὴν ἐφόνευσεν, ἔπειτα ἐπιάσθη καὶ ἐδικήθη εἰς φυλακὴν, καὶ ἐθανατώθη ἀπὸ τὸν υἱόν της.

ΟΡΩΝ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, τὸ 920 Π. Χ. ἀπεστάτησαν οἱ ὑπήκοοί του καὶ τὸν ἔπνιξαν εἰς τὸν ποταμὸν Νεῖλον· ἡ δὲ γυνή του Ισις τοὔνομα ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν λύπην της· μετ' ὀλίγον καιρὸν οἱ Αἰθίοπες ἐνικήθησαν ἀπὸ τὸν Ασά.

ΟΡΟΦΕΡΝΗΣ, υἱὸς νόθος Αριαράθου τοῦ Ε. βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ὅς τις κατ' ἀρχὰς βοηθούμενος ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος, ἐξέβαλε τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφόν του Αριαράθην τὸν ς'. ἀλλ' ὕστερον πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Καππαδοκίας. Πολύβ.

ΟΡΣΗΪ'Σ, γυνὴ τοῦ Ἕλληνος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Δῶρον, Ξοῦθον, καὶ Αἴολον. Απολδρ.

ΟΡΣΗΣ Ιωάννης, Ιωσὴφ, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, φιλόσοφος καὶ ποιητὴς περίφημος, συνέγραψε διάφορα ποιήματα. ἀπέθανε τὸ 1733.

ΟΡΣΗΣ Φραγκίσκος, Ἰταλὸς, θεολόγος, καὶ Ιστορικὸς περίφημος

γνωστὸς κατ' ἐξοχὴν διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν του· ἀπέθανε τὸ 1759.

Ο'ΡΣΊΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλφειοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμὼν τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ Ιφίτου. Ομ. Ιλ.

Ο'ΡΣΊΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Διοκλέους καὶ ἔγκονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Κρήθωνος· ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ομ. Ιλ.

Ο'ΡΣΊΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιδομενέως, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην του ταχύτητα. Ομ. Οδυσ.

Ο'ΡΣΊΝΗΣ Φούλβιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην· σοφὸς γραμματικὸς, ἐξέβωκεν ἓν σύγγραμμα περὶ τῶν Ρωμαϊκῶν οἰκογενειῶν καὶ ἄλλα διάφορα. Απέθανε τὸ 1610.

Ο'ΡΤΈΛΙΟΣ, ἐπιμελέστατος καὶ ἀκριβὴς γεωγράφος Φιλίππου τοῦ 6'. Οὗτος ἐτελειοποίησε καὶ ἐσχεδίασε καὶ ἄτλαντα πάσης τῆς γῆς ἐκ νέων πινάκων, διερμηνεύσας τὰ ἐν αὐτοῖς μὲ κοσμογραφίαν, ἥτις περιεῖχε τὰς τότε ἐντελεστάτας περιγραφὰς πάντων τῶν γνωστῶν τόπων.

Ο'ΡΤΕΝΣΙΑ τοῦ Γουλιέλμου ἀπὸ τὴν Ιταλίαν, ποιήτρια περίφημος· ὁ Κρεσιβένης τὴν ἐπαινεῖ ὅτι ὑπερέβη ὅλους τοὺς συγχρόνους της ποιητὰς ἐκτὸς τοῦ Πετράρχου· Ἔζη τὸ 1340.

Ο'ΡΤΕΝΣΙΟΣ Κουΐντος, ἔνδοξος ῥήτωρ Ρωμάνος, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος· ἐδικηγόρει εἰς τὰ δικαστήρια διὰ πολλοὺς χρόνους μὲ δικαιοσύνην· ἔπειτα ἔγινε στρατιώτης· τὸ δὲ 70 Π. Χ. Ἐγινεν ὕπατος· ὁ Κικέρων, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφιλονεικοῦσε διὰ τὴν δόξαν τῆς εὐγλωττίας, ἐπῄνει τὰς Δημηγορίας του.

Ο'ΡΦΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Οἰάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης, θρᾴξ, ποιητὴς καὶ ἐφευρετὴς τῆς μουσικῆς· Η κοινὴ παράδοσις τὸν θέλει ὅτι ἔζη 1250. χρόνους. Π. Χ. Οὗτος ὁ ἄριστος κιθαρῳδὸς, ὅταν ἔπαιζε τὴν κιθάραν ἐχόρευον ὄχι μόνον τὰ ζῶα ἀλλ' ἐκινοῦντο καὶ οἱ λίθοι, καὶ τὸ ὕδωρ τῶν ποταμῶν ἐστέκετο, καὶ αὐτὰ τὰ δένδρα ἔκλινον τὰς κορυφάς των διὰ νὰ ἀκούσωσι τὴν μελῳδίαν του· συνέγραψεν Αργοναυτικὰ, ποίημα ἠρωϊκώτατον, ὕμνους 80. περὶ λίθων καὶ ἐνεργειῶν των, προγνωστικὰ ἐκ τῶν σεισμῶν, ἐκδ. ἐν Λειψίᾳ τὸ 1764. ἀπέθανε τὸ 1290. Π. Χ.

Ο'ΡΦΕΥΣ ἀπὸ τὴν Κρότωνον, πόλιν τῆς Ιταλίας, συγγραφεὺς καὶ οὗτος Αργοναυτικῶν. ἔζη τὸν δ. αἰῶνα Π. Χ.

ΟΣΒΑΛΔΟΣ, Ζ' Κρόλλιος Οσβάλδος·

ΟΣΒΕΡΤΟΣ, μοναχὸς Γλοκεναστριήνσιος, ἔγραψεν εἰς τὴν Γέννεσιν, Αριθμοὺς, Δευτερονόμιον, Εξοδον, Κριτὰς, καὶ περὶ Ενανθρωπήσεως, Γεννήσεως, Πάθους, καὶ Αναστάσεως Χριστοῦ.

ΟΣΙΡΙΣ, αὐτος ἔγραψε λεξικὸν χημικόν.

ΟΣΙΑΝΔΡΟΣ Ανδρέας ὁ ἐκ τοῦ Μαρκεζάτου τοῦ Βραδεμβούργου, υἱὸς ἑνὸς χαλκέως· ἐπαιδεύθη τὰς διαλέκτους καὶ Θεολογίαν. ἐχρημάτισε διδάσκαλος εἰς τὴν Ακαδημίαν τοῦ Κονισβέργιου. Οὗτος ἐκήρυξε πρῶτος τὴν διδασκαλίαν τοῦ Λουθήρου· περιέπεσεν εἰς πολλὰς δυστυχίας διὰ τὸ ταρραχῶδές του καὶ διὰ τὰς ψευδεῖς του δόξας περὶ τῆς χάριτος, διότι ἔλεγε πῶς ὁ Ιησοῦς Χριστὸς ἦν δικαιωτὴς τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν θείαν φύσιν, καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπινον· Συνέγραψε πολλὰ Θεολογικὰ συγγράμματα. Ετελεύτησε τὸ 1652 Μ. Χ. ἐτῶν 54.

Ο'ΣΜΑΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ερδογρούλ, ἐστάθη ὁ πρῶτος Σουλτάνος τῶν Οθωμανῶν, ὅς τις ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ τὸ 1300. Μ. Χ. Οἱ ἱστορικοὶ ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν ὅλας τὰς ἀρετὰς ὅσαι χαρακτηρίζουν ἕνα καλὸν Πρίγγιπα· ἦτον ἀγχίνους καὶ ἀνδρεῖος, συνετὸς καὶ πολιτικὸς ἄριστος, καὶ ἐπαγρύπνει εἰς τὸ συμφέρον τῶν ὑπηκόων του ἐμποδίζων τὰς καταχρήσεις τοῦ στρατιωτικοῦ του· πρὸ πάντων ἀπέφευγε τὸν πόλεμον καὶ τὰ δεινά του ὅσα προέρχονται χωρὶς ἀνάγκης· ἦτο μεταδοτικὸς εἰς τοὺς πτωχούς, λαμπρὸς εἰς τοὺς στρατιώτας του, μεγαλοπρεπὴς εἰς τὰ κοινὰ κτίρια. Απέθανε τὸ 1326.

ΟΣΜΑΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ασὰν ὁ τρίτος Καλίφης τῶν Αράβων· ἦτο γενναῖος μεγαλοπρεπὴς καὶ φιλόδωρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον προσκολλημένος, ὥστε ἔφθειρεν ὄχι μόνον τὰ πατρικά του πλούτη, ἀλλὰ καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ βασιλείου εἰς τὸ νὰ βοηθῇ πτωχοὺς καὶ νὰ εὐεργετῇ φίλους του. Οὗτος ὁ Πρίγγιψ ἐστάθη ὁ πρῶτος ὅς τις μετεχειρίσθη τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πολυτέλειαν εἰς τὰς ἀσιατικὰς αὐλάς· αὗται αἱ ὑπερβολαί, ἐναντίον τῆς σεμνότητος καὶ ἁπλότητος τοῦ Μωάμεθ καὶ τῶν δύω προκατόχων του, ἐπροξένησαν εἰς αὐτὸν ἀτιμίαν καὶ ἐχθρούς, διὰ τοῦτο καὶ ἡ Αϊσέ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Μωάμεθ, ἐκατόρθωσε φατρίαν καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 656. Μ. Χ. Εβασίλευσε περὶ τοὺς 12. χρόνους· εἶχε νυμφευθῇ δύω θυγατέρας τοῦ Μωάμεθ ἀλλ' ἀπέθανεν ἄκληρος.

ΟΣΟΛΝ Ερρῖκος, τὸ γένος Αγγλος, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ ἑκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος ἐξετέλεσε τέσσαρα ταξείδια, εἰς ἀνακάλυψιν δυτικοβορσίου διάπλου ἐπὶ τὰς Ινδίας, ἐξ ὧν τὰ μὲν τρία πρῶτα ταξείδια ἐξετέλεσε δι' ἐξόδων τῆς Αγγλίας, τὸ δὲ τέταρτον δι' ἐξόδων τῆς Ολλάνδας. Διὰ τῶν ταξειδίων τούτων περιεγράφη σαφέστερον ἡ Σπιτσβέργη καὶ ἄλλοι περὶ τὸν πόλον τόποι, καὶ παρεστήθησαν ἐπὶ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων παντελῶς ἀλλοῖα τὰ ἀρκτικὰ μέρη

τῆς ἀνατολικοβορείου Αμερικῆς. Κατὰ τὸ πρῶτον ταξείδιον ἀνεκάλυψε σχεδὸν πάντα τὰ ἀνατολικὰ παραθαλάσσια τῆς Γρηλανδίας, μέχρι τῆς 82 μοίρας τοῦ ἀρκτικοῦ πλάτους· κατὰ δὲ τὸ τελευταῖον εἰσέπλευσε διὰ τοῦ ὁμωνύμου αὐτοῦ πορθμοῦ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Οὐτσονείου κόλπου. Τὸν Θησεῶ τοῦτον ἔρριψεν ὁ ἀχάριστος Γρεὼν, ὁ εὐεργετηθεὶς μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὰ παραθαλάσσια τοῦ Οὐτσονείου κόλπου, ὅπου ἀπέθανεν ἢ ἐκ τῆς πείνης, ἢ ὑπὸ τῆς ἀξίνης ἀγρίου τινός· Ηνθει δὲ περὶ τὸ 1610. Μ. Χ.

Ο'ΣΠΙΤΑΛΗΣ Μιχέλης, εἷς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τοῦ Ις'. αἰῶνος, ἐχρημάτισε μέγας Καγγελάριος τῆς Γαλλίας τὸ 1360. ἐπὶ τῆς βασιλείας Φραγγίσκου τοῦ Β'. καὶ ἔπειτα Καρόλου τοῦ ἐννάτου. Ο σκοπὸς τούτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς, ἀπέβλεπε πάντοτε εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ βασιλείου, δὲν ἀφῆκε νὰ συςηθῆ ἡ ἱερὰ ἐξέτασις εἰς τὴν Γαλλίαν· τὸ 1568. παρητήθη ἀπὸ τὸ ὑπουργημά του διότι δὲν ἐσυμφώνει μὲ τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Γαλλίας· ἀπέθανε τὸ 1573.

Ο'ΣΡΟΗΣ ἡγεμὼν τῶν Αράβων, ὑπὸ δὲ τῶν Ελλήνων Οξυρόης καλούμενος, ὁ κυριεύσας μὲ τοὺς Αραβας τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Μεσοποταμίας, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ἐκαλεῖτο Οσροηνή. Λουκιαν.

Ο'ΣΙΑΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Φιγγὰλ, ἔνδοξος πολεμιστὴς, καὶ ποιητὴς ἐκλεκτὸς· πολλοὶ Ιταλοὶ τὸν συγκρίνουν μὲ τὸν Ομηρον· εἰς τὸ γῆρας του ἐτυφλώθη.

Ο'ΣΤΑΖΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Ραβέννην, στρατιώτης τῶν Γάλλων ὑπὸ τὴν Διοίκησιν τοῦ ἀρχιστρατήγου Λαουτρὲκ τὸ 1527. ἐστάθη ὁ πρῶτος ὅστις ὑπέφερε τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν πολιορκουμένην Παυΐαν· ὁ ἀρχιστράτηγος τὸν ἠρώτησε ποίαν ἀμοιβὴν ἤθελεν, αὐτὸς δὲ ἐζήτησεν ἕνα ἄγαλμα χάλκινον, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τὸ μέσον τῆς πολιτείας εἰ τιμὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Αντωνίου Πίου· ὁ ἀρχιστράτηγος τὸ ἐδέχθη, ἀλλ' οἱ κάτοικοι ἀντέτειναν καὶ οὕτως τῷ ἐδόθη στέφανος χρυσοῦς, τὸν ὁποῖον ἐδέχθη καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ραβέννης διὰ μνημόσυνον τῆς ἀνδρίας του εἰς τοὺς συμπολίτας του καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

Ο'ΣΤΙΛΙΑΝΟ'Σ Γάλλος βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων καὶ διάδοχος τοῦ Δεκίου. Οὗτος ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Αἰμιλιανοῦ ἐφανεύθη ἐν Τεράμνοις. Πῶς δὲ διεβίωσεν ἐν τῇ βασιλείᾳ, οὐδὲν ἀναφέρεται ἀξιόλογον ἐν τῇ ἱστορίᾳ, περὶ δὲ τῶν συμφορῶν, αἱ ὁποῖαι συνέβησαν εἰς τὸν καιρὸν αὐτοῦ, λοιμοὶ δηλονότι καὶ ἄλλαι νόσοι διάφοροι, ἐξ ὧν διεφθάρη πᾶν σχεδὸν τὸ ὑπήκοον, περὶ τούτων πολλοὶ πολλὰ ἐξιστάρησαν. Τοῦτον

διεδέχθη ὁ Οὐαλεριανός.

Ο'ΤΑΝΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Περσῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καμβύσου, ὁ ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρὸς του Φαιδίμης τὴν πανουργίαν τοῦ μάγου Σμέρδιος. Ηρόδ.

Ο'ΤΑΠΠΗΣ, στρατηγὸς τῶν Χαλδαίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

Ο'ΤΕΦΡΕΙΔΟΣ Ζ. Γερμανὸς, μοναχὸς ἀξιέπαινος καὶ διδάσκαλος εἰς τὸ μοναστήριον τῆς ἐν Αλσατίᾳ Σελουσιανῆς τὸ 843, μέχρι τοῦ 870. Παραπονεῖται ὅτι ἔκαμνε μεγάλους κόπους νὰ εὑρίσκῃ γράμματα διὰ πάντα φθόγγον τῆς λαριγγιζούσης ταύτης γλώσσης, διότι ἔχει πολλὰ ἀπηχήματα ἀσυνήθιστα εἰς Ρωμαϊκὰν αὐτίον. Ο' ἀξιόλογος οὗτος ἀνὴρ κατηγορεῖ μὲ εὐγενῆ ζῆλον τοὺς ὅσοι καταφρονοῦντες τὴν ἰδίαν των γλῶσσαν προκρίνουσι τὴν Λατινικὴν, τὴν ὁποίαν ἀνάγκη εἶναι νὰ μάθωσι μὲ πολλοὺς κόπους. «Πολλὰ ἔθνη, λέγει, ἐκαλιέργησαν τὰς γλώσσάς των· διατί νὰ μὴ τὸ κάμνουν μόνον οἱ Φράγγοι, καὶ νὰ ὑμνήσουν καὶ αὐτοὶ τὸν ὕψιστον μὲ τὴν ἰδίαν των γλῶσσαν;» Αὐτὸς δὲ ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς Φραγκικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν βασιλέα Λουδοβίκον τὸν Γερμανὸν, καὶ ἔδωκε παράδειγμα νὰ κατασταθῇ γραφικὴ ἡ Γερμανικὴ γλῶσσα. Μὲ εὐγνωμοσύνην ἀνφέρουσι τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς τούτου οἱ ἀπόγονοί του.

Ο'ΤΡΕΥΣ, βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Καλυκωπὶς λέγεται ὅτι ἦτον ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Αἰνείου. Ὅμ.

Ο'ΤΡΥΝΕΥΣ, γενναῖος τις πολεμιστὴς ἐξ Ὕδης, πόλεως τῆς Λυδίας, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων νυμφῶν τὸν Ιφιτίωνα. Ομ.

Ο'ΤΥΣ, βασιλεὺς τῶν Παμφλαγόνων. Ξενοφ.

Ο'ΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟ'Σ, ἰσχυρὸς αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης ἔχων καθέδραν τὸ Μεδιόλανον. Ητο μετριοπαθὴς, φειδωλὸς, ἐξέδωκεν ὠφελίμους τινας νόμους, ἀλλ' ἐμισεῖτο διὰ τὴν ὑπερβολικὴν αὐστηρότητά του καὶ διὰ τὰς συχνὰς καταδίκας εἰς θάνατον. Ο Οὐαλεντινιανὸς ἀφῆκε πάντα εἰς καθένα τὴν ἐλευθερίαν νὰ ὁμολογῇ ὁποιαν θρησκείαν θέλει· καὶ ἴσως ἡ ἀνεξιθρησκεία του αὕτη ἔγινεν αἰτία νὰ διαδίδηται πάντοτε περισσότερον ἡ χριστιανωσύνη εἰς τὰς ἐνδοξοτέρας οἰκογενείας. Εἷς ἕνα νόμον τῶν αὐτοκρατόρων τούτων ὀνομάζονται οἱ ἐθνικοὶ, Παγάνοι, (χωριάται) καὶ ἐκ τούτου σημαίνεται ἡ θρησκία των, ὡς θρησκεία τῶν χυδαίων καὶ χωριατῶν. Εξωθεν ἔδιδαν ἱκανὴν ἀσχολίαν εἰς τὸν πολεμικὸν Οὐαλεντινιανὸν αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν συνορευόντων ἐθνῶν. Η Βρετανία ἐλεηλατεῖτο ἀπὸ τοὺς Πίκτους καὶ Σκώτους. Οἱ τολμηροὶ Σάξονες διήρπαζον τὰς παραθαλασσίους ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας. Πρὸς τούτοις πολεμήσας ἀνδρείως ὁ Οὐαλεντινιανὸς καὶ βιασθεὶς τὸν

Ρῆνον τοὺς ἠνάγκασεν εἰς εἰρήνην. Τελευταῖον ἐστράτευσε κατὰ τῶν Κουάδων, οἵτινες διὰ νὰ ἐκδικήσωσι τὴν ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους γενομένην δολοφονίαν τοῦ βασιλέως των, εἰσέβαλον εἰς Βρεγέτιον (ὄχι μακρὰν τῆς ἐν Οὐγγαρίᾳ σημερινῆς Κομορνίας.) Συνομιλῶν μὲ τοὺς πρέσβεις τῶν Κουάδων ἐκυριεύθη ἀπὸ σφοδρὸν θυμόν, καὶ ἔξαφνα ὡς κεραυνόβλητος ἔπεσεν εἰς λειποθυμίαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε τῇ 17 Νοεμβρίου 375. (Ζώσιμ. Δ'. 17.)

ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΟΣ Βασίλειος μοναχὸς ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Βενεδικτινῶν, ἤκμασε λέγουσι κατὰ τὸ 1415 ἔτος. Ἀγνοεῖται δὲ καὶ ἡ πατρὶς καὶ ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐγεννήθη· ἐνασχοληθεὶς περὶ τὴν Αλχημείαν, χρόνους πολλοὺς, καὶ γνωρίσας διὰ τῆς πείρας τὸ κενὸν καὶ μάταιον τῶν ἐλπίδων, ἐδόθη ἑπομένως εἰς τὴν τῶν χημικῶν ἰατρικῶν σκευασίαν. Οὗτος συνέγραψε τὴν περίφημον πραγματείαν περὶ Στίμμεως, ἐν αὐτῇ διδάσκει πολλὰς χημικὰς πράξεις καὶ σκευασίας τοῦ αὐτοῦ μετάλλου, μὲ τὰς ὁποίας ἐπλούτισε τὴν ἰατρικήν. Πρῶτος αὐτὸς ἐδιώρισε τὴν τούτου ἐσωτερικὴν χρῆσιν, ὑπερεκθειάζων τὰς ἰδιότητας καὶ ἰαματικάς του δυνάμεις εἰς πολλὰ πάθη· ἠγωνίσθη μεγάλως διὰ νὰ εἰσαγάγῃ τὴν χημικὴν εἰς τὴν ἰατρικήν, διὸ καὶ θεωρεῖται ὡς θεμελιωτὴς τῆς χημικῆς φαρμακείας. Οὗτος ὑπέθεσεν ὡς πρωτίστας ἀρχὰς τῶν συνθέτων, τὸ ἅλας, τὸν ὑδράργυρον, καὶ τὸ θεῖον. Ἐν τῇ περὶ τοῦ Στίμμεως πραγματείᾳ διδάσκει τὸν τρόπον τῆς σκευασίας ταῦ ἰσχυροῦ ὕδατος, Οξυντριακοῦ· τοῦ ἐκ Κρόνου σακχάρου, τῶν ἀνθῶν ταῦ ἀμμωνιακοῦ ἅλατος· τοῦ πνεύματος τοῦ αὐταῦ ἅλατος· τοῦ ἥπατος τοῦ θείου. Ἀναφέρει δὲ σκιωδῶς πως καὶ περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐκ χαλκάνθου αἰθῆρος. Ἱστοροῦσιν, ὅτι μίαν ἡμέραν ῥίψας ἔξω τοῦ χημικοῦ ἐργαστηρίου τὸ στίμμι, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη διὰ τὴν χώνευσιν τινῶν μετάλλων, παρετήρησεν ὅτι, οἱ ἐκεῖ παρευρεθέντες χοῖροι, φαγόντες ἀπὸ τοῦ στίμμεως ἐκαθαρίσθησαν σφοδρῶς καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐπαχύνθησαν σφόδρα· τὸ φαινόμενον τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ τὸ δοκιμάσῃ καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐσωτερικῶς, καθότι οἱ παλαιοὶ τὸ μετεχειρίζοντο μόνον εἰς τὰ ἐκτὸς, ὡς σημειοῖ ὁ Διοσκορίδης.

ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΣ Πούπλιος, Ζ. Βαλεριανὸς Πούπλιος.

ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ Κορβῖνος, Ζ. Βαλέριος Κορβῖνος.

ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ Λούκιος, Ζ. Βαλέριος Λούκιος.

ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ Φλάκος, Ζ. Βαλέριος Φλάκος.

ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ἱστορικὸς, Ζ. Βαλέριος ἱστορικός.

ΟΥΓΟΛΙΝΟΣ, Ἰταλὸς ἔνδοξος ἀπὸ τὴν Πίζαν. Ἀφοῦ ἐκυρίευσε τὴν

πατρίδά του τὸν περιώρισαν εἰς ἕνα πῦργον, ὅπου ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πεῖναν ὁμοῦ μὲ τὰ δύω του παιδία.

ΟΥΔΗΝΑΤΟΣ, βασιλεὺς τῶν Παλμυριτῶν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Παλμύραν πόλιν τῆς Παλαιστίνης, ἐγυμναζετο ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας νὰ παλαίῃ μὲ λέοντας καὶ ἄρκτους καὶ ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν τῆς ἀνδρείας του.. Εστειλε πρέσβεις μὲ δῶρα εἰς τὸν Σαπόρην βασιλέα τῶν Περσῶν, ὅς τις ῥίψας τὰ δῶρα εἰς τὸν ποταμὸν ὥρμοσε νὰ ἐπιφέρῃ πῦρ καὶ σίδηρον εἰς τοὺς τόπους του, διότι δὲν ὑπῆγε μόνος του νὰ τὸν προσκυνήσῃ· ἔλεγε δὲ ὅτι θέλει φονεύσει καὶ τὸν ἴδιον, καὶ ὅλην του τὴν γενεάν, ἐὰν δὲν ἤθελεν ὑπάγῃ νὰ προσπέσῃ εἰς αὐτὸν μὲ δεμένας χεῖρας. Παροργισθεὶς ὁ Ουδηνάτος ἤνωσε τὰς δυνάμεις του μὲ τὰ στρατεύματα τῶν Ρωμαίων καὶ ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ μὲ τόσην ἐπιτυχίαν, ὥστε ἔλαβεν αἰχμάλωτον καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Σαπόρου. Εντεῦθεν ὁ Γαληνὸς υἱὸς τοῦ Βαλεριανοῦ πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κατορθωμάτων του τὸν ὠνόμασε Καίσαρα, καὶ Αὐτοκράτορα τὸ 294. ἔπειτα ὁ Ουδηνάτος ἐφόνευσε τὸν ἀποστάτην Βάλιστον καὶ ἐκυρίευσε τὴν Κτησιφῶντα πόλιν τῆς Ασυρίας. Ανελπίστως δὲ συμβᾶσα μία διχόνοια μεταξὺ τῶν υἱῶν της πρώτης καὶ δευτέρας του γυναικὸς, συνήργησεν εἰς τὸ νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν του ἐπάνω εἰς ἕνα συμπόσιον τὸ 267. Π. Χ.

ΟΥΕΤΣΤΙΝ, Γερμανὸς περίφημος θεολόγος, καὶ πολυμαθέστατος ἐκδότης. Απέθανε τὸ 1754.

ΟΥΔΡΑΝΙΕΤΑΣ Ανδρέας, ἔνδοξος ζωγράφος καὶ περιηγητὴς, ὅστις ἐσυντρόφευσεν ὡς κυβερνήτης τὸν στόλον τῆς Ισπανίας εἰς τὴν Αμερικὴν τὸ 1564.

ΟΥΕΣΠΕΣΙΑΝΟΣ Τῖτος Φλάβιος Ζ. Βεσπεσιανὸς Τῖτος Φλάβιος.

ΟΥΙΛΑΜ Κούπερ, Αγγλος, περίφημος ἠθικογράφος, καὶ κάλλιστος ποιητὴς· ἀπέθανε τὸ 1800.

ΟΥΙΡΙΑΘΟΣ, ἡγεμὼν τῆς Ισπανίας, ἀνὴρ γένους μὲν χαμηλοῦ, φρονήματος δὲ ὑψηλοῦ. Οὗτος ἔκαμνε πόλεμον μετὰ τῶν Ρωμαίων, ὅς τις πάντη προσφυῶς μὲ τὴν ἰδιότητα τῆς χώρας κατεχλεύαζε τὰς τέχνας τῶν Ρωμαίων. Νῦν μὲν μαχόμενος, νῦν δὲ φεύγων, καὶ ἄλλοτε μὲν κρυπτόμενος, ἄλλοτε δὲ ὁρμῶν ἐξ ἐφόδου, κατεκούραζε τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς ἐνίκα πάντοτε. Δέκα περίπου ἔτη εἶχε διαρκέσει ὁ πόλεμος οὗτος, ὅταν ὁ ἀνθύπατος Φάβιος Σερουΐλιανὸς ἐδέχθη εἰρήνην, τὴν ὁποίαν ὁ Ουϊριάθος, ὅς τις δὲν εἶχεν ἀλλαζονευθεῖ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, τοῦ τὴν ἐπρόσφερε μὲ συνθήκην, τὸ 141. νὰ ἦναι σύμμαχος τῆς Ρώμης, καὶ καθεὶς νὰ κρατήσῃ τὰ ἕως τοῦδε δορίκτητα

χωρία, εἰρήνην, ἥτις δὲν ἦτο ὁμοία μὲ τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας ἀπὸ τοὺς νικηθέντας δυνατοὺς βασιλεῖς ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ἔστερξεν ὁ δῆμος· τόσον φοβερὸς ἐφάνη ὁ ἐχθρὸς οὗτος. Αλλ' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φαβίου Σερουΐλιανοῦ, Σερουΐλιος Καιπίων ὑπατεύσας τὸ 140. ἔτος, καὶ σταλεὶς εἰς τὴν Ισπανίαν ἐζήτησε νὰ χαλάσῃ τὴν ἄτιμον ταύτην εἰρήνην. καὶ παροτρύνων τὴν σύγκλητον ἔκαμε τὸν σκοπόν του. Μὴ δυνάμενος νὰ κατορθώσῃ τι μὲ τὸν πόλεμον καὶ καθὼς οἱ προκάτοχοί του, κτυπούμενος καὶ νικώμενος, μὲ χρήματα πολλὰ κερδίσας τινὰς τῶν Λυσιτανῶν, ἐδολοφόνησε τὸν Οὐϊριάθον· Μὲ κακοήθειαν ἀσυγχώρητον ἐγλύτωσαν οἱ Ρωμαῖοι ἀπὸ ἐχθρὸν, τὸν ὁποῖον ἡ δύναμίς των δὲν ἐνίκα.

ΟΥΙΡΓΙΛΙΟΣ Μάρων, ἄριστος ποιητής. Οὗτος, ἐπειδὴ οἱ Ρωμαῖοι ἠγάπων πάντοτε τὴν Γεωργίαν, καὶ εἰς αὐτὴν ἔδωκε νέον θέλγητρον ἡ ἐμβάσα πολιτικὴ ἀδράνεια καὶ ἡ ἀσφάλεια τῆς ἰδιοκτησίας, ἐποίησε τὰ γεωργικὰ, καὶ τὰ ἐστόλισε μὲ τὸ ἐξαίρετον ἄνθος καὶ τὴν τελειότητα τῆς Ρωμαϊκῆς γλώσσης, ἀλλ' ὅλην τὴν ὕλην καὶ τὸ εἶδος ἐδανείσθη ἀπὸ ποιητικῆς διδασκάλους τῆς Αλεξανδρείας. Ὁ Οὐϊργίλιος εἰς τὰς ἐκλογάς του ἐπροσπάθησε νὰ συστήσῃ ἑαυτὸν, τὸν ἀκόμη ἄδοξον νεανίσκον, εἰς τὸν νέον δυνάστην Αὔγουστον καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν· προσέτι δὲ καὶ εἰς τὸ μέγα ἡρωϊκὸν ποίημά του, τὴν Αἰνειάδα, τῆς ὁποίας θεμελιώδης σκοπὸς ἦτο νὰ ἁρμαθιάσῃ τὴν νέαν ἡγεμονικὴν οἰκογένειαν ὁμόσως μὲ τὸν Αἰνείαν καὶ ἑπομένως μὲ τοὺς θεούς, καὶ μὲ τοῦτο νὰ τὴν ἀναβιβάσῃ εἰς ἀνέφικτον ὕψος, ὑπεράνω ἀπὸ ὅλους τοὺς εὐγενεῖς οἴκους τῶν Ρωμαίων. Απέθανε δὲ τὸ 735. ἀπὸ κτίσεως Ρώμης.

ΟΥΙΤΕΛΛΙΟΣ Α'. Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἀνὴρ πονηρότατος. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔμενε μνημεῖον τοῦ ὀνόματός του, ἐὰν δὲν ἦτον ὁ πολυφαγώτατος ἀπὸ τοὺς ὅσοι πετὲ ἐκάθησαν εἰς τοὺς θρόνους ὅλου τοῦ κόσμου· διότι ἔτρωγε κατὰ μῆνα 63 μιλιόνια φιορίνια κατὰ τὸ ἀργύριον τῆς Αὐστρίας. Ετρωγεν ἴσα μὲ ἕξ πολυφάγους ἀνθρώπους, καὶ καθημερινῶς ἔκαμνε τρεῖς ἢ τέσσαρας τραπέζας, λαμβάνων ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ξεραστικὰ, διὰ νὰ ἀποκτᾷ περισσοτέραν ὄρεξιν. Υπήγαινε μετὰ χαρᾶς εἰς εὐωχίας τῶν φίλων του, καὶ εἰς πολλὰς κατὰ τὴν ἡμέραν, καὶ κἀνεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξοδεύσῃ ὀλιγώτερα παρὰ 45. μιλιόνια φιορινίων. Μὲ ταύτην τὴν ἀδηφαγίαν του ἠφάνιζεν ἐξ ὁλοκλήρου τοὺς φίλους του. Τέλος δὲ ἐπαναστήσαντες οἱ Ρωμαῖοι, ὁ Οὐϊτέλλιος μὴν ἠξεύρων τί νὰ κάμῃ ἤθελεν ἄλλοτε μὲν νὰ φύγῃ, ἄλλοτε

δὲ νὰ κρυφθῇ. Τελευταῖον ἐσύρθη ἀπὸ τὸν οἶκόν του καὶ ἐσκοτώθη εἰς τὸν δρόμον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κτηνώδης πολυφαγία του καὶ ἡ ἀχαλινωσία τῶν στρατιωτῶν του τὸν εἶχον κάμει μισητὸν εἰς ὅλους, ἐκομματιάσθη καὶ ἐσύρθη μὲ σιδηρᾶς λωβὰς εἰς τὸν Τίβεριν. Ἐφονεύθησαν δὲ ὡσαύτως ὁ υἱὸς καὶ ὁ ἀδελφός του. Συνέβη δὲ τοῦτο κατὰ τὸν 57. ἐνιαυτὸν τῆς ἡλικίας του. τὸν ὄγδοον μῆνα τῆς αὐτοκρατορίας του, τὸ 69. Π. Χ.

ΟΥ̓ΚΑΛΕΓΩΝ εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Περσίας, ἐπίσημος διὰ τὴν βαθεῖαν του σύνεσιν καὶ πολυπειρίαν. Ὅμ.

ΟΥ̓ΑΔΡΙΚΟΣ Σμίδελ ἄριστος θαλασσοπόρος. Ἔζη περὶ τὸ 1540. Μ. Χ. Ἐταξείδευσεν εἰς διάφορα μέρη, καὶ κατ' ἐξαίρεσιν εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν καὶ ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη ὅπου μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἔδωκεν ἐπισημοτάτας εἰδήσεις περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων, περὶ τῆς θέσεως δηλονότι περὶ τοῦ κλήματος, περὶ τῶν κατοίκων ἠθῶν, ἐθίμων κ. λ. π ἑκάστου μέρους.

ΟΥ̓ΡΑΚΑ, θυγάτηρ τοῦ Αλφόνσου βασιλέως τῆς Ισπανίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός της ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1109. Μ. Χ. ἐνυμφεύθη τὸν Αλφόνσον βασιλέα τῆς Αραγωνίας, εἰς τὴν Ισπανίαν, ὅς τις τὸν ἀκόλουθον χρόνον διὰ προσταγῆς του τὴν ἔκλεισεν εἰς ἕνα φρούριον· μετ' ὀλίγους μῆνας ἔφυγε διὰ συνεργείας τῶν ἐρωμένων της τὸ 1111. ὁ Αλφόνσος τὴν ἐχώρισε καὶ ἐκήρυξε πόλεμον κατ' αὐτῆς, τῆς ὁποίας τὰ στρατεύματα εἶχον διασπαρῆ τῆδε κἀκεῖσε. Τὸ 1114. ἡ Οὐράκα ἐκήρυξε βασιλέα τὸν υἱόν της, τὸν ὁποῖον εἶχε μὲ τὸν πρῶτον της ἄνδρα εἰς τὴν Γαλίτσιαν. Μετὰ δύω χρόνους συνέβη ἐμφύλιος πόλεμος, καὶ ἡ Οὐράκα περικυκλωμένη εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τῆς Κόμπιστέλλης ἔφυγε εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γιακόμου· ἀλλ' ὁ λαὸς ἔβαλε πῦρ καὶ ἔκαυσε τὸν ναὸν μὲ πολλοὺς ὀπαδούς της, αὕτη δὲ διέφυγε τὸν κίνδυνον διὰ τῆς φυγῆς μὲ λύπην τοῦ λαοῦ τὸ 1126.

ΟΥ̓ΣΣΑΡ, ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ιρλανδίας, καὶ περίφημος χρονολόγος ἀπέθανεν τὸ 1655.

ΟΦΕΛΤΗΣ ὁ ἐπωνομασθεὶς Αρχέμορος, υἱὸς τοῦ Λυκούργου, τοῦ βασιλέως τῆς Νεμίας· ὅταν οἱ 7 ἡγεμόνες ὑπήγαιναν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὑπήντησαν κατὰ τύχην τὴν Υψιπύλην, τροφὸν τοῦ Οφέλτου, τὴν ὁποίαν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς δώσῃ ὀλίγον ὕδωρ ἐπειδὴ ἦσαν πολλὰ διψασμένοι· ἡ Υψιπύλη, γνωρίζουσα ἐκεῖ πλησίον μίαν βρύσιν, ἀφῆκε καταγῆς τὸ παιδίον της καὶ ἔτρεξε νὰ τοὺς δείξῃ τὸ μέρος, ἀλλ' εἰς τὴν

πιστροφὴν των εἶδον μὲ λύπην των φονευμένον τὸν Οφέλτην ἀπὸ ἕνα ὄρυν· τότε οι ἡγεμόνες τὸν μὲν ὄρυν ἐφόνευσαν, τιμήσαντες δὲ καὶ τὸν θάνατον τοῦ παιδὸς (τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν Αρχέμορον, καὶ προμηνύτορα τῆς δυστυχίας των,) μὲ ἐπιταφίους ἀγῶνας ἀνεχώρησαν διὰ τὰς Θήβας.

ΟΦΕΛΤΙΟΣ, εὐγενὴς Τρωαδίτης φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. Ομ. Ιλ.

ΟΦΕΛΤΙΟΣ, εἷς τῶν Ελλήνων ἀρχηγῶν] εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εκτορος.

ΟΦΜΑΝΟΣ, πεπίφημος Ιατρὸς, Γερμανὸς, ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1660 ἔτος ἐν τῇ Χάλλῃ πόλει τῆς Γερμανίας· ἐνασχοληθεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας, τὰς ὁποίας καὶ ἐστοχάζετο ἀναγκαίας εἰς τὴν τῆς Ιατρικῆς σπουδήν, ἀφιερώθη ἔπειτα εἰς τὴν Ιατρικὴν καὶ χημικὴν τῆς ὁποίας καὶ ἐγενετο διδάσκολος ἐν τῇ σχολῇ τῆς Γουέζνης· ὕστερον δὲ ὁ τῆς Προυσίας βασιλεὺς Φρεδερῖκος ὁ δεύτερος τὸν ἐψήφισε πρωτοδιδάσκαλον ἐν τῇ νεοσυστάτῳ σχολῇ τῆς Χάλλης, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐκλέξας αὐτὸν διὰ Ιατρόν του τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν. Οὗτος ἐπλούτισε τὴν Ιατρικὴν μὲ ἀξιόλογα συγγράμματα μὲ τὸ σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Ιατρικὴ συστηματικὴ, εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ὁποίου ἐνησχολήθη, λέγουσιν, ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι χρόνους, καὶ τὸ ἐτελείωσεν ὀλίγον πρότερον πρὶν ἀποθάνῃ. Θεωρεῖται ὡς ἓν τῶν ὠφελιμωτέρων συγγραμμάτων τῆς Ιατρικῆς. Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἠκούοντο εἰς τὰ τῆς Ιατρικῆς σχολεῖα αἱ δύο ἐναντίαι αἱρέσεις, δηλαδὴ ἡ τῶν στερεῶν καὶ ἡ τῶν ὑγρῶν· οἱ μὲν τῆς πρώτης ὀπαδοὶ ἀπέδιδον τὰς αἰτίας τῶν νόσων εἰς μόνα τὰ στερεὰ τοῦ σώματος, οἱ δὲ τῆς δευτέρας εἰς τὰ ὑγρά. Ο Οφμάνος ἐξετάσας ἀκριβῶς τὰς δύω ταύτας θεωρίας, καὶ διασαφήσας τὰς σκοτεινὰς ἀντιλογίας τῶν ἀμφισβητούντων, ἀνήγειρε καὶ ἐσύστησε τὴν τῶν στερεῶν θεωρίαν. Θεωρεῖ οὗτος ὡς βάσιν τῶν νοσωδῶν φαινομένων τὴν τῶν στερεῶν βλάβην, κατ' ἐξοχὴν δὲ τὴν τῶν νεύρων ἀταξίαν καὶ πάθος· στοχάζεται δὲ τὰ παθη τῶν ὑγρῶν, ὡς ἀποτελέσματα καὶ αἰτιατὰ τῆς βλάβης τῶν στερεῶν. Τὴν δόξαν ταύτην παραλαβόντες οἱ μεταγενέστεροι, καὶ ἀναμορφώσαντες κατὰ τὸ δοκοῦν, ἐπρότειναν ὡς βάσιν τῆς Παθολογίας τὴν τῶν νεύρων πρωτοπάθειαν, καὶ ἰδιαιτέρως τὸν σπασμὸν καὶ τὴν ἀτονίαν.

ΟΦΤΧΙΝΣΩΝ Ναύαρχος, ἄριστος γεωγράφος. ἔζη περὶ τὸ 1730 Μ. Χ. Εξέθεσεν ἀρίστους γεωγραφικοὺς πίνακας πολλῶν ἐλευθέρων πολιτειῶν τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς, καὶ

ἐκοινολόγησε δὶ ἑνὸς πονήματος νος τὴν ἱεράν ἐξέτασιν, διότι ἐ-
νέας γνώσεις περὶ τῆς Βιργινίας, καλέσθη ὡς αἱρετικὸς, ἀλλὰ φα-
τῆς Αρκτικῆς Καρολίνας καὶ Πε- νεὶς πλέον λουθηρανιστὴς, ἢ Κα-
νουλβανίας, καὶ περὶ τῶν τότε ἔτι λουϊνιστὴς, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν Γε-
ὀλίγον γνωστῶν ποταμῶν τοῦ Οἴου, νέθην, καὶ ὑπῆγεν εἰς Βασιλείαν,
τοῦ Κάναδα, τοῦ Σκιότου, τοῦ καὶ εἰς Στρασβοῦργον, ὅπου ἔγινε
Μισισσίπου καὶ ἄλλων τινῶν. διδάσκαλος τῆς Θεολογίας· ἐκεῖ-

ΟΧΕΪΝΟΣ Βεναρδῖνος, ἐκ τοῦ θεν διέβη εἰς Αγγλίαν, ὅθεν διω-
τάγματος τῶν Καππουκίων, μάλισα χθεὶς ὁμοῦ μὲ ἄλλους πολοὺς ἦλ-
κατά τινας ἀρχηγὸς αὐτοῦ τοῦ θεν εἰς Γερμανίαν, καὶ Πολωνίαν
τάγματος. Οὗτος, ἀφοῦ ἔμεινεν εἰς ὅπου ἀπέθανεν, ἀφεὶς δύο υἱοὺς,
τὸ τάγμα ὀκτὼ χρόνους ἐρρίψε καὶ μίαν θυγατέρα, διότι ὅτε ἐ-
τὸ Καπούτζιον (τὴν κουκούλλαν) ξῆλθεν ἀπὸ τὸ τάγμα του ὑπανδρεύ-
καὶ ὑπῆγεν εἰς Γενέβην φοβούμε- θη.

Π

ΠΑΓΑΝΟΣ Μάριος Φραγγίσκος ον, ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Μαριάνας
ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, συνέγραψε πε- καὶ Φιλιππινὰς νήσους· τὸ 1769.
ρὶ Νομικῆς ἐπιστήμης· Οὗτος ἐφο- εἰς τὴν Πατανΐαν καὶ Βομβάην,
νεύθη εἰς τὴν ἀποστασίαν τῆς Νε- καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Σουράτην καὶ
απόλεως τὸ 1799. Βασόραν· ἔπειτα διὰ τῆς Αραβι-

ΠΑΓΙΟΣ Γάλλος περιηγητὴς κῆς ἐρήμου εἰς τὴν Δαμασκὼ· με-
ἔνδοξος· Ἡ περιήγησις τούτου ἀ- τὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἔδωσε τῇ
πευθύνθη ἀπὸ τὰς Σαντδομίγγου Γεωγραφίᾳ πολλὰς ὠφελίμους γνώ-
νήσου εἰς τὸν Νέον Ορλεανὸν, καὶ σεις· ἔζη τὸ 1771 Μ. Χ.
πρὸς τὰ ἄνω τοῦ Μισισσίπου πο-
ταμοῦ, μέχρι τοῦ Νατχιτοχίτου. ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ Σοφιστὴς. ἔγρα-
Εντεῦθεν διελθὼν τόπους ἐρήμους, ψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν τέχνην τοῦ
καὶ ἔθνη ἄγρια, κατήντησεν εἰς Μινουκιανοῦ.
τὴν Ακαποῦλκον πόλιν τῆς νέας ΠΑΙΝΗΣ, Θωμᾶς, περίφημος Ἀμερι-
Ισπανίας, ὅθεν ἐμβὰς εἰς καράβι- κανὸς τὸ 1790. ἦλθεν εἰς τὴν Γαλ-
λίαν καὶ ἐξέδωκε τὴν πατρικὴν θεω-

ρίαν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀνθρώπου ἤτις καὶ διωρίσθη εἰς τὴν συνθήκην τῶν Γάλλων· τὸν ἀκόλουθον χρόνον κατεδικάσθη καὶ ἐβλήθη εἰς φυλακὴν ἀπὸ τὸν Ροβεσπιέρ, ἐλευθερωθεὶς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Αμερικὴν τὸ 1803. καὶ ἀπέθανε τὸ 1909.

ΠΑΙΑΝΙΟΣ, γραμματικός, ἔζη τὸ 400. Μ. Χ. Σώζεται μία Ελληνικὴ μετάφρασίς του ἐκ τοῦ Λατινικοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας τοῦ Εὐτροπίου, ἐκδοθὴ ἐν Βιέννῃ τῆς Αουστρίας τὸ 1807.

ΠΑΙΔΑΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεόντος στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων

ΠΑΪΣΙΕΛΛΟΣ Ιωάννης, εἷς τῶν περιφήμων συνθετῶν τῆς μουσικῆς, εἰς τὸν ὁποῖον καυχᾶται ἡ Ιταλία, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τάραντον πόλιν τῆς Ιταλίας τὸ 1741· ἐστάθη μαθητὴς τοῦ Δουράντου· ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1816· ἐχρημάτισε μέλος τῆς βασιλικῆς Ακαδημίας τῶν ὡραίων τεχνῶν τῆς Νεαπόλεως.

ΠΑΙΟΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Παίονος, ὁ Αγάστροφος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

ΠΑΙΣΙΟΣ Καραβίας Ιθακήσιος, ἔξαρχος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, χρηματίσας καὶ διδάσκαλος ἐν Αθήναις ὑπὲρ τὰ 27 ἔτη. Απέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του Ιθάκην, τὸν ὁποῖον διὰ τὰς ἀρετάς του νομίζουν ὡς ἅγιον.

ΠΑΙΣΙΟΣ ὁ Λιγγαρίδης, ἦν τὸ πρῶτον ὑπερασπιστὴς τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας, καὶ ἔγραψεν ἑρμηνείαν τῆς θείας λειτουργίας πρὸς βοήθειαν ταύτης, Ιστορίαν περὶ τῶν Πατριαρχῶν καὶ ἀσκητῶν κατὰ τῆς ἀνατολικῆς ἐκλησίας, ἰδίως δὲ κατὰ τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, καὶ ὑπέρ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάππα. ἔπειτα δὲ ἀπελθὼν εἰς Μοσχοβίαν μεταμελῆθεὶς ἐφ' οἷς ἐφρόνει, καὶ ἔγραψεν, ὑπερασπιστὴς ἄκρος τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἐγένετο, γράψας κατὰ λουθηροκολουϊνων περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὅτι ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, κατὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάππα λατινιστί. ἀπέθανεν ἐν μετανοίᾳ καὶ οἱ ἐκεῖσε χριστιανοὶ ἔχουσιν αὐτὸν εἰς ἀγαθὴν φήμην.

ΠΑΚΑΤΗ, περιβόητός τις ἑταίρα, ἀπὸ τὴν Λάρισσαν, ἐρωμένη τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου· διὰ τὸ ἔξοχον κάλλος της λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ Απελλῆς ὡς ἀρχέτυπον διὰ νὰ ζωγραφίσῃ μίαν Αφροδίτην του.

ΠΑΚΙΟΥΟΛΟΣ, Ιταλὸς, ἔνδοξος μαθηματικὸς τοῦ ιε'. αἰῶνος, συνέγραψε περὶ ἀριθμητικῆς Γεωμετρίας, καὶ ἀρχιτεκτονικῆς.

ΠΑΚΟΥΒΙΟΣ Μάρκος, Ιταλὸς ζωγράφος καὶ ποιητὴς τραγικὸς τοῦ Β'. αἰῶνος Π. Χ. Συνέγραψε τραγῳδίας, αἵτινες χαίρουν ὑπόληψιν, ἀπέθανε τὸ 154. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 90. χρόνων.

ΠΑΚΤΥΗΣ, Λυδὸς, ὅς τις ἀπο-

στατήσας ἀπὸ τοῦ Κύρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Σάρδεων, καὶ καταδιωκόμενος ἐσώθη εἰς τὴν νῆσον Χῖον μέσα εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλ' οἱ Χῖοι ἀποσπάσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ ἱεροῦ παρέδωκαν εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ μισθῷ. Ηρόδ.

ΠΑΛΑΙΜΩΝ, Φάνιος, Ιταλὸς γραμματικός, συνέγραψε περὶ τέχνης γραμματικῆς, καὶ ποιημάτιον περὶ βαρῶν καὶ μέτρων· ἔζη τὸ 30 Μ. Χ.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ Μιχαὴλ, ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τῆς ἀνατολῆς ἀπὸ τὸ στράτευμα εἰς τὴν Νίκαιαν ἀφοῦ ἐτύφλωσε τὸν ἀνήλικον Αὐτοκράτορα Ιωάννην Λάσκαριν τὸ 1261. ἐκυρίευσε τὴν Κωνσταντινούπολιν διώξας τὸν Βαλδονῖνον, καὶ δώσας διὰ τούτου πέρας εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῶν Λατίνων εἰς τὴν Ανατολὴν, ἀπέθανε τὸ 1283. Οὗτος ἐστάθη ὁ καλλήτερος τῶν ἡγεμόνων τῆς Γραικικῆς Αὐτοκρατορίας. Ηγάπα τὰς ἐπιστήμας καὶ τοὺς πεπαιδευμένους καὶ συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἀνθήσωσιν εἰς τὴν ἐπικράτειάν του αἱ τέχναι καὶ τὸ ἐμπόριον, ἐσύστησε τὴν δυναστείαν ἥτις διήρκεσε περισσότερον καιρὸν εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΣ Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ακταίου καὶ τῆς Βιοῦς· ἔζη τὸ 320 Π. Χ. Συνέγραφε πολλὰ διὰ στίχων ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἀπεσώθη κἀνέν. Φαίνεται ἓν βιβλίον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Παλαιφάτου, περὶ ἀπίστων ἐπιγραφόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηγοῦνται αἱ ἀρχαὶ τῶν μύθων καὶ αἱ ἀλληγορίαι των· τῶν περισσοτέρων ἡ γνώμη εἶναι ὅτι τὸ συνέγραψεν ἄλλος τις νεώτερος συνώνυμός του· ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1505. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΣ, Αβυδηνὸς ἱστορικὸς, ἔγραψε Κυπριακὰ, Δηλιακὰ Αττικὰ, Αραβικὰ, ἔζη ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΣ, Αἰγύπτιος, ἢ Αθηναῖος, γραμματικὸς, ἔγραψεν αἰγυπτιακὴν θεολογίαν, μυθικὸν βιβλίον ἕν, καὶ ἀλληγορίας μυθικὰς· ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην, Τρῳϊκὰ καὶ ἄλλα διάφορα· ὑπῆρξε καὶ ἕτερος Παλαίφατος Πάριος ἢ Πρηϊνεὺς, ὅστις ἔγραψε περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν βιβλία 5. μολονότι τοῦτο τὸ ποίημα ἀποδίδουσι τινὲς εἰς τὸν Παλαίφατον τὸν Αθηναῖον.

ΠΑΛΑΙΧΘΩΝ, πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ. Αἰσχ,

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἕλλην ἀπὸ τὸ Ἄργος· ἐξάδελφος τοῦ βασιλέως Αγαμέμνονος· οὗτος ἐφεῦρε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ 4· ταῦτα γράμματα θ· ξ. φ. χ. ἐπενόησε τοὺς ἀριθμοὺς, τὰ μέτρα, τοὺς κύβους, καὶ τὰς ψηφηφορίας. Ζ. Κάδμος καὶ Σιμωνίδης· ἐλιθοβο-

λήθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας δι' ἐπιβουλῆς τοῦ Ὀδυσσέως.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ, Ελεάτης ποιητὴς, ἔγραψε κωμικὰ καὶ Τραγικὰ, καὶ ὑπόμνημα εἰς Πίνδαρον τὸν ποιητήν.

ΠΑΛΑΦΟΞ Ιωάννης, ἔνδοξος ἐπίσκοπος, ὅς τις ἐπὶ Φιλίππου τοῦ δ'. ἔγινε σύλβουλος τοῦ πολέλου τῶν Ινδῶν ἔπειτα ἐμβῆκεν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἔγινεν ἐπίσκοπος εἰς τὴν Αμερικὴν, ἀπέθανε τὸ 1659.

ΠΑΛΕΙΣ, υἱὸς τοῦ Κεφάλου. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πάλην ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Στέφ.

ΠΑΛΛΑΒΙΚΙΝΗΣ Στέφανος, γραμματικὸς, καὶ ἱστορικὸς κάλλιστος, γνωστὸς κατ' ἐξοχὴν διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Ορατίου· ἀπέθανε τὸ 1742.

ΠΑΛΛΑΔΑΣ, Ἕλλην, γραμματικὸς, καὶ ποιητὴς ἐπιγραμμάτων, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου, ἐκ Χαλκίδος, ἢ κατά τινας ἐξ Αλεξανδρείας, τοῦ ὁποίου σώζονται εἰσέτι διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ Ανδρέας Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Οἰκεντίαν πόλεν τῆς Ιταλίας. Ενδοξος Αρχιτέκτων· συνέγραψε περὶ Αρχιτεκτονικῆς· ἐξέδωκε καὶ ἕτερον περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς Ρώμης. ἀπέθανε τὸ 1742.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ, Μοθωναῖος, ῥήτωρ, ἔζη ἐπὶ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, συνέγραψε περὶ τῶν ἑορτῶν τῶν Ρωμαίων, καὶ διαφόρους λόγους, ὀλυμπιακὸν, πανηγυρικὸν. καὶ δικανικόν.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ ἀπὸ τὴν Γαλατίαν, ἐγεννήθη τὸ 367. Μ. Χ. τὸ 20. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐπεθύμησε τὴν μοναδικὴν ζωὴν, ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Αλεξανδρείας, καὶ εἰς τὰς μονὰς τῶν μοναχῶν ὅπου ἐπιμείνας 9. χρόνους καὶ ἀσθενείσας ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Παλαιστίνην· ὑπέπεσε δὲ εἰς ὑποψίαν τοῦ ὅτι ἀκολουθεῖ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ωριγένους· ἔχων δὲ φιλίαν μετ' αὐτοῦ Ιωάννης ὁ χρυσόστομος, τὸν προεχείρισεν ἐπίσκοπον τῆς Ελενουπόλεως τῆς Βιθυνίας τὸ 400. ἐλθὼν δὲ εἰς τὰ Ασπανα πόλιν τῆς Γαλατίας ἀπέβανε, ἐκεῖ τὸ 431. φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του Α'. ἕνα σύγγραμμα περιέχον τοὺς βίους τῶν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν, λεγόμενον ἱστορία Λαυσαϊκή. Β'. Διάλογος περὶ Βιωτῆς Ιωάννου τοῦ χρυσοστόμου. Γ'. περὶ Ινδῶν καὶ Βραχμάνων· ἐξεδόθη τὸ Λαυσαϊκὸν ἐν Λονδίνῳ τὸ 1616. ὑπὸ Ιωάννου Μεσουρσίου, εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλαχοῦ.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ Ιατρὸς, καὶ διδάσκαλος τῆς Ιατρικῆς εἰς τὴν Αντιόχειαν, ἔζη περὶ τὰ 570. φαίνεται ὅτι ἐδανείσθη συγγράμματα τινὰ ἀπὸ

Αἴτιον, καὶ Αλέξανδρον τὸν Τραλλιανὸν, διὰ τὸ ὁποῖον τὸν κατηγορεῖ ὁ Βερνάρδος. Σώζονται καὶ τούτου ά. ὑπόμνημα εἰς τὸν τοῦ Ἱπποκράτους περὶ φραγμῶν· Β΄. σχόλια εἰς τὰ ἓξ βιβλία τοῦ Ἱπποκράτους περὶ ἐπιδημιῶν· καὶ Γ΄. περὶ πυρετῶν· ἐξεδόθη τὸ ὑπόμνημα ἐν τῇ τοῦ Φοεσίου ἐκδόσει ἐν Γενέβρᾳ τὸ 1657. τὰ δὲ λοιπὰ ἀλλαχοῦ.

ΠΑΛΛΑΣ, υἱὸς τοῦ Δευτέρου Πανδίονος, καὶ τῆς Πελίας· ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως· οὗτος εἶχεν 56. υἱούς, τοὺς ὀνομαζομένους Παλλαντίδας· ἐζήτει νὰ κυριεύσῃ μετ' αὐτῶν ὅλην τὴν Αττικὴν, ἀλλ' ὁ Αἰγεὺς ὑπερισχύσας ἐματαίωσε τοὺς σκοποὺς του, καὶ ὁ Θησεὺς, υἱὸς τοῦ Αἰγέως τοὺς ἐφόνευσεν ὅλους, καὶ ἔμεινε διάδοχος τῆς βασιλείας τῶν Αθηνῶν.

ΠΑΛΜΙΕΡΗΣ Ματθαῖος, Ιταλὸς, ἱστορικὸς, ποιητὴς καὶ γραμματικὸς περίφημος· οὗτος συνέγραψε περὶ τῆς Φλωρεντίας καὶ ἕτερον ποίημα ἐπιγραφόμενον θεία πολιτεία, καὶ ἓν σύγγραμμα τοῦ πολιτικοῦ βίου· ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν πατρίδα του τὸ 1475.

ΠΑΜΜΙΛΟΣ, Μεγαρεὺς, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σελινοῦντα ἐν Σικελίᾳ. Θουκ.

ΠΑΜΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ τῆς Ἑκάβης. Ὅμ. Μαμπρέσιος Παγοπλίτης, ποιητὴς, ἔζη ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ζήνωνος· ἔγραψεν ἐτυμολογιῶν ἀπόδοσιν.

ΠΑΜΠΕΡΗΣ Δημήτριος ἐκ Μοσχοπόλεως, ἀδελφὸς Προκοπίου τοῦ Μοσχοπολίτου, Ἰατροφιλόσοφος. Συνέγραψε διάφορα ἐξόχως τὸ ὑπόμνημα ἢ ἑρμηνείαν εἰς τὴν ἀσπίδα τοῦ Ηρακλέους, ποιηθεῖσαν τῷ Ἡσιόδῳ, ἔτι καὶ δύω ἑκατοντάδας Ἑλληνικῶν Ἱστοριῶν, καὶ ἐπιστολὰς πρὸς Γεώργιον Τραπεζούντιον, καὶ ὁ Γεώργιος πρὸς αὐτόν. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΠΑΜΦΑΗΣ, Ἀργεῖος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς Διοσκούρους. Πίνδρ.

ΠΑΜΦΑΗΣ, ἕτερος ἐκ Πριήνης ἐν ψωνίᾳ, ὅστις ἔπεμψε δῶρον πρὸς τὸν Βασιλέα Δαρεῖον μίαν ἅμαξαν γεμάτην ἀργυρίου. Αἴλ.

ΠΑΜΦΙΛΗ, Ἐπιδαυρία, φιλόσοφος, καὶ ἱστορικὴ, θυγάτηρ τοῦ Σωτηρίου, ἔγραψεν ἱστορικὰ ὑπομνήματα βιβλία 33. Ἐπιτομὰς ἱστοριῶν, καὶ ἑτέρων βιβλίων, περὶ Ἀφροδισίων καὶ ἄλλα διάφορα συγγράμματα.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ ἀπὸ τὴν Φοινίκην, ἀνὴρ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος, καὶ συντελῶν κατὰ πάντα τρόπον διὰ τὴν πρόοδον τῆς παιδείας· ἐσύναψεν ἐπιμελῶς τὰ συγγράμματα τῶν πεπαιδευμένων μιμούμενος τὸ παράδειγμα Δημητρίου τοῦ Φαλάριδος, καὶ τοῦ Πεισιστράτου, εἰς τὴν πατρίδα του· ἐτιμᾶτο ὡς πρῶτος τῆς

κοινότητος, ἀλλὰ διὰ νὰ ἦναι ἐλεύθερος παρητήθη τούτου καὶ ἀφιερώθη εἰς τὴν μελέτην τῆς θείας Γραφῆς· μετὰ ταῦτα ἐλθὼν εἰς τὴν Καισάρειαν συνήθροισε μίαν βιβλιοθήκην, καὶ τὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐκεῖ ἐκκλησίαν, συστήσας καὶ ἓν σχολεῖον εἰς τὸ ὁποῖον παρέδιδε τὴν ἁγίαν Γραφήν. Εἰς Συρίαν καὶ Παλαιστίνην μετεχειρίζοντο τὰ ἀντίγραφα τῆς θείας Γραφῆς, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐξέδωκε· φθάσας δὲ εἰς βαθὺ γῆρας ἐνδόξως ὑπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον εἰς Καισάρειαν τὸ 306. ἡ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸν Ὠριγένην τὸν παρεκίνησε νὰ γράψῃ μίαν ἀπολογίαν πρὸς ὑπεράσπισίν του· σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομά του, καὶ μία ἔκθεσις τῶν ἀποστολικῶν διατάξεων· ἐξεδόθη ὑπὸ Βερνίνου ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν συνόδων εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1715. καὶ ὑπὸ τοῦ Φαβρικίου.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. Ὑγῖν.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἀπατήσας τὴν πολιτείαν ἐξωρίσθη τῆς πατρίδος του. Ἀριστοφ.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ Μακεδών, περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διδάσκαλος τοῦ Μελανθίου καὶ Ἀπελλοῦς, ζωγραφίσας ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς Ἡρακλείδας, ὅτε ἦλθον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῆς Ἀλκμήνης διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως. Ἀριστ.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ, Ἕλλην, ποιητὴς, ἐκ Σικελίας,

ΠΑΜΦΙΛΟΣ υἱὸς τοῦ Αἰγίμου, ἀδελφὸς τοῦ Δήμαντος βασιλέως τῶν Δωριέων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ μία τῶν ἐν Σπάρτῃ γενεῶν Παμφυλίς. Πίνδ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ Ἐρμηνεὺς τῆς βασιλείας τῶν Τούρκων περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Βυζάντιος τὸ γένος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἀραβικῆς διαλέκτων, Μαθηματικὸς καὶ Ἀστρινόμος, ὡς ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς Ἀθανασίου Κυρκύρου, καὶ περὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὀβελίσκου δηλοῦται γέγονε περίφημος ἀπὸ τῆς διαλέξεως, ἣν μετὰ Βανλὺ Ἐφέντη ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐπιτρόπου, καὶ πάντων τῶν ἐν τέλει τῆς βασιλείας τῶν Τούρκων πεποίηκας καὶ ἄλλων αὐτοῦ κατορθωμάτων, καὶ ὠφελείας οὐκ ἐλίγης πρόξενος τοῖς Χριστιανοῖς κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κρήτης ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐγένετο.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, συνέγραψε περὶ γλωσσῶν βιβλία 70. περὶ ῥητορικῆς τέχνης, καὶ τὰ ἀνεξήγητα τοῦ Νικάνδρου, εἰς τὰ καλούμενα ὀπικὰ καὶ ἄλλα πλεῖστα γραμματικά.

ΠΑΜΦΟΣ, ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀθη-

ναῖος, ἔζη πρὸ τοῦ Ὁμήρου· οὗτος ἔγραψεν ὕμνους καὶ ἄλλα ἐπικὰ ποιήματα ψαλλόμενα μετὰ τοῦ Ορφέως εἰς τὰ ἐλευσίνια. Παυσαν.

ΠΑΝΑΙΝΟΣ, περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου ὁ ζωγραφίσας τὴν 86 Ὀλυμπ. εἰς τὴν Ποικίλην στοὰν μετὰ τοῦ Πολυγνώτου τὴν ἐν Μαραθῶνι κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Σινωπεὺς, ἀκροατὴς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διδασκάλων, καὶ τὴν λογικὴν ἐν Βουκορεστίῳ διδαχθεὶς παρὰ Σεβαστοῦ Τραπεζουντίου, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βενετίαν, ἵνα εἰς Λείψιαν ἀπέλθῃ, χάριν μαθήσεως, πλανᾶται παρὰ τοῦ Φιλαδελφίας Τυπάλδου, καὶ γίνεται Καθολικὸς, μάλιστα καὶ Ἱερεὺς παρ' αὐτοῦ χειροτονεῖται καὶ ἐφημέριος τοῦ ἁγίου Γεωργίου γίνεται. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Τυπάλδου ἔγινε αἴτιος τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πάππα Κλήμαντος ΙΑ. ὅθεν ἀπερρίφθη παρὰ τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων. οἵτινες δία ἐδέχθησαν αὐτὸν, καὶ ἀπέρχεται εἰς Βερόναν, καὶ Βριξιὰν τῆς Ἰταλιας, καὶ διδάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς διαλέκτου χρηματίζει, καταγινόμενος νὰ σύρῃ εἰς τὴν λατινικὴν ἐκκλησίαν τοὺς ὀλίγους ὀρθοδόξους ὁποῦ ἐκεῖ διῆγον, ἢ ἐκεῖ διέβαινον, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔτυχε καὶ μία ὀρθόδοξος γυνή. Ὁ Παναγιώτης εἶχεν ὀλίγην εἴδησιν τῆς Λατινικῆς, Ἰταλικῆς καὶ Γαλλικῆς διαλέκτου, ἤξευρε σχεδὸν ὅλον τὸν Ὅμηρον ἐκ στήθους. Ἐσύναζεν ὅλα τὰ ῥητὰ τῆς Γραφῆς καὶ τῶν πατέρων, ὅπου τὸν ἐφαίνοντο εἰς ἀπόδειξιν ἁρμόδια τῆς προσθήκης καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ. θέλων νὰ ἐκδώσῃ βιβλίον μὲ τοιαύτην ἐπιγραφήν. »Μόνου μονογενῆτωρ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατήρ. Καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα. Καὶ μόνον μόνως μόνου Θεοῦ Ἅγιον πνεῦμα, Κυρίου Κύριον, ὄντος ὄν, ὦ Τριὰς μονὰς ἁγία σῶσον με θεολογοῦντα σε.» Ἀλ' ἡ βίβλος δὲν ἐφάνη εἰς φῶς· σώζονται ὅμως τοῦ αὐτοῦ ἐπιστολαὶ ἑλληνικαὶ πρός τινας φίλους. Ἤνθει κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΠΑΝΑΤΙΟΣ Ῥόδιος, περίφημος στωϊκὸς φιλόσοφος· οὗτος πρῶτος ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἐδίδαξεν αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, ὅπου καὶ ἔλαβεν ἐνδόξους μαθητὰς τὸν Παίλιον καὶ Σκηπίωνα τὸν Ἀφρικανὸν, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΠΑΝΑΙΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Σωσιμένους, Ῥήνιος, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν δεύτερον Περσικὸν πόλεμον.

ΠΑΝΑΙΤΙΟΣ, Ῥόδιος, στωϊκὸς φιλόσοφος, διδάσκαλος τοῦ Πολέμωνος· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του δὲν ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς. Φαβρ.

ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ, φιλόσοφος, Ακαδημιακὸς, μαθητὴς του Αρκησιλάου. Αἰλ.

ΠΑΝΒΙΝΗΣ Ὀνούφριος, Ἰταλὸς, σοφώτατος ἀρχαιολόγος καὶ ἱστορικὸς, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Βερώνης πατρίδος του, καὶ μίαν ἐπιτομὴν περὶ τῆς ζωῆς τῶν Πάπων

καὶ μίαν χρονικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, καὶ διαφορα ἄλλα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1568.

ΠΑΝΔΑΡΕΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέροπος ἐκ Μιλήτου φίλος καὶ βοηθὸς τοῦ Ταντάλου, γεννήσας τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἀηδόνα, Μερόπην, καὶ Κλεοθήραν, ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ὀδ.

ΠΑΝΔΑΡΕΙΟΣ, Γεωργὸς ἐφέσιος.

ΠΑΝΔΑΡΟΣ υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐκ Λυκίας, περίφημος τοξότης καθ' Ὅμηρ.

ΠΑΝΔΙΩΝ, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, ἐβασίλευσε τὸ 1463· Π. Χ. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἄρχισε νὰ ἀνθῇ ἡ Γεωργία, ἔλαβε δὲ διὰ γυναῖκα του τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρός του Ξανθήππην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Ερεχθέα καὶ Βούτην, τὴν Πρόκνην, καὶ Φιλομήλαν· διάδοχος δὲ τοῦ θρόνου του ἔγινεν ὁ Ἐρεχθιεύς. Ἀπολδρ.

ΠΑΝΔΙΩΝ ὁ Β'. βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν· τὸ 1300. π. χ. υἱὸς τοῦ Κέκροπος τοῦ Β'. πατὴρ τοῦ Αἰγέως, διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ἀπὸ τοὺς παῖδας τοῦ Μετίωνος ἔφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Πελίαν, θυγατέραν τοῦ βασιλέως Πύλα μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἦλθον οἱ υἱοί του εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπανέκτησαν τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἀπολόδρ.

ΠΑΝΔΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Καλλιδίκης. Ἀπολδρ.

ΠΑΝΔΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Φινέως, καὶ τῆς Κλεοπάτρας· Ἀπολδρ.

ΠΑΝΔΟΛΦΙΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Φιλωρεντίαν, ἔνδοξος γραμματικὸς, τὸ συγγραμμά του ἐπιγραφόμενον ,,ὁ διδάσκαλος τῆς καλῆς διοικήσεως τῆς οἰκογενείας,, ἐτυπώθη μὲ πράξεις Γαλικὰς παλαιὰς καὶ νέας ἀπέθανε τὸ 1446.

ΠΑΝΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου, Ἀπολδρ.

ΠΑΝΘΕΙΑ ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ Ἀφραδάτου ἑνὸς τῶν ἡγεμόνων τῶν Περσῶν. Ξενοφ.

ΠΑΝΙΤΗΣ Μεσσήνιός τις, ὅς τις ἐσυμβούλευσε τοὺς Σπαρτιάτας περὶ τῆς ἐκλογῆς ἑνὸς τῶν δύω δυδίμων παίδων τοῦ βασιλέως Ἀριστοδήμου, Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους. Ηρόδ.

ΠΑΝΟΛΒΙΟΣ, ποιητὴς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα πρὸς Ελέριον, Ερύθριον καὶ Δωρόθεαν ἡγεμόνα καὶ Κόμητα, καὶ εἰς Αφθόνιον Κόμητα, καὶ ἐπιτάφιον Γπατίας θυγατρὸς τοῦ Ερυθρίου.

ΠΑΝΟΡΜΙΤΑΣ Αντώνιος, σοφὸς νομοδιδάσκαλος, καὶ ἀληθὴς ἱστορικὸς, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς βασιλείας του Αλφόνσου εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφῆκε καὶ ποιητικὰ συγγράμματα ἀπέθανε τὸ 1471.

ΠΑΪΣΑΣ Γάϊος Οβίδιος, ἔγινεν ὕπατος μετὰ τοῦ Ιρτίου, μαθητὴς

τοῦ Κικέρωνος, ἠνώθη πρῶτον μετὰ τοῦ Καίσαρος, καὶ ἔπειτα μετὰ τοῦ Ὀκταβιανοῦ εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου πόλεμον. Ἐν δὲ τῇ μάχῃ τῆς Πολωνίας ἐπληγώθη, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανε.

ΠΑΝΤΑΓΝΩΤΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Πολικράτους τυράννου τῶν Σαμίων. Ἡρόδ.

ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Αλιάττου, βασιλέως τῶν Λυδῶν, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου. Ἡρόδ.

ΠΑΝΤΑΡΗΣ, πατὴρ τοῦ Ἱπποκράτους, τυράννου τῶν Γελώων ἐν Σικελίᾳ. Ἡρόδ.

ΠΑΝΤΙΤΗΣ, Σπαρτιάτης τις, ὅς τις μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην διεσώθη μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι ἀποθανόντων μετὰ τοῦ Λεωνίδα. Ἡρόδοτος.

ΠΑΝΥΑΣΙΣ, υἱὸς Πολιάρχου. Αλικαρνασεύς, ποιητὴς καὶ μάντης περίφημος· λέγουσιν ὅτι ἔζη ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἄλλοι ἐπὶ Ησιόδου καὶ Αντιμάχου· ἔγραψεν Ηρακειάδα εἰς 16 βιβλία καὶ Ιωνικὰ περὶ Κόδρου, καὶ Νηλέως στίχους ἐννέα χιλιάδας, συνέγραψε καὶ τὰς Ιωνικὰς ἀποικίας εἰς στίχους ἑπτὰ χιλιάδας.

ΠΑΟΛΗΣ Πασκουάλης ἀπὸ τὴν νῆσον Κόρικαν, νομίζεται ἀπὸ ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὡς περίφημος νομοθέτης, ἐπιτήδειος πολιτικὸς καὶ ἀνδρεῖος πολεμιστής· ἐστάθη εἰς διαφόρους πολέμους τὸ 1795. ἐφοράθη ὡς προδότης τῆς Γαλλίας, καὶ ἐκ τούτου ὑπεχρεώθη ν' ἀπεράσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν τὸ 1807.

ΠΑΣΙΡΙΟΣ Κοῦρσος, Ἀούκιος, Δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων τὸ 320. π.χ. νικητὴς τῶν Σαβίνων, θριαμβευτὴς τῶν Σαγενιτῶν, πόλεως τῆς Ιταλίας· τὸ γένος του ἐστάθη λαμπρὸν, μεταξὺ τῶν πατρικίων, ἐξ ὧν ἐστάθησαν πολλοὶ περίφημοι εἰς τὴν Δημοκρατείαν· ἡ ἄκρα σοβαρότης του ὅμως καὶ ἀκρίβεια εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του τὸν ἐσήκωσαν τὴν εὔνοιαν τοῦ δήμου.

ΠΑΠΙΑΝΟΣ, ἔνδοξος νομοδιδάσκαλος τοῦ τρίτου αἰῶνος· ὁ Αὐτοκράτωρ Σεβῆρος, τὸν ἠγάπα ὑπερβολικῶς, ὅςτις ἀποθνήσκων ἐσύστισεν εἰς αὐτὸν τοὺς δύω του υἱοὺς Καρακάλαν καὶ Γέταν, ὁ πρῶτος ἐμεσολάβησε νὰ θανατωθῇ ὁ δεύτερος, ἔπειτα ἠθέλησε νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν Παπινιανὸν νὰ συνθέσῃ μίαν ἀπολογίαν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Γέτα καὶ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ παρ' ὁυσίᾳ εἰς τὸν λαὸν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ μέγας νομοδιδάσκαλος ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι πολὺ πλέον εὔκολον νὰ πράξῃ τις μίαν πατροκτονίαν παρὰ νὰ τὴν συγχωρήσῃ, καὶ ὅτι εἶναι μία δευτέρα πατροκτονία νὰ καταδικάσῃ τις ἕνα ἀθῶον ἐνῷ ἐφονεύθη ἀδίκως· ὁ Καρακάλας ὀργιζόμενος διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν, ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν τὸ 212.

ΠΑΠΠΟΣ, εἷς τῶν Αλεξανδρινῶν μαθηματικῶν ἔζη ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Θεοδωσίου τὸ 379. Μ. Χ. Τὰ συγγράματά του τὸν δεικνύουσι ἐμπει-

ρότατον εἰς τὴν μαθηματικήν. Σώζονται ἐν χειρογράφοις τῶν μαθηματικῶν συναθροίσις. Τὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦδε εἶναι· ἀ. τοῦ δευτέρου βιβλίου μία πρότασις ἀπὸ τὰ 8. βιβλία τῶν συγγραμμάτων τοῦ Β̣. προοίμιον τοῦ 7. βιβλίου καὶ δόγματά τινα· ἐξεδόθησαν ὑπὸ Καρόλλου τοῦ Μανολεσίου ἐν Βολωνίᾳ τὸ 1659.

ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Κομνηνὸς ἐκ Κρήτης, τρόφιμος τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἑλληνομουσείου, καθηγητὴς πρῶτον· ἐχρημάτισεν ἐν τῷ τῶν εὐγενῶν φροντιστηρίῳ τῆς Ἰουστινιανουπόλεως· ἀνὴρ σοφώτατος, πολυμαθέστατος φιλόσοφος, νομικὸς καὶ θεολόγος, ὡς πολοὶ περὶ αὐτοῦ ἔγραψαν. Ἐγραψεν οὗτος μερικά τινα περὶ τῶν διχονοιῶν Γραικῶν καὶ Λατίνων καὶ μὲ τοῦτο ἔγινε γνωστὸς τοῖς πᾶσι, καὶ ἐκαλέσθη εἰς τὸ Πατάβιον ὡς διδάσκαλος τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων. Ἦν δὲ σοβαρὸς, μονήρης, εὐλαβὴς, καὶ τόσον ἄξιος, ὥστε ἐκλέχθη παρὰ τῆς Γερουσίας τῶν ἑπτὰ, ὑποψήφιος κριτὴς τῆς λεγομένης Ῥότα Ρωμάνας· Πρὸς τὰ γηρατεῖα του ὅμως ἔγινεν Ἰησουΐτης. Ὕστερον ἔῤῥιψε τὰ ῥάσα, ἀποστάτης καὶ αὐτὸς ἐχρημάτισε τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, καὶ διδάσκαλος ἦν Χρυσάνθου Νοταρᾶ. Ἔγραψε πολλὰ καθ' ἡμῶν· ἔγραψε Μυσταγωγικὰς Προνοήσεις, εἰς τὰς ὁποίας καυχᾶται νὰ ἦναι Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὸς, ὑπερασπιζόμενος τὰ κόλυβα καὶ τὰ γένεια τῶν καλογήρων κατὰ τῶν ἐλεγχόντων ταῦτα Καθολικῶν, σκληρῶς δὲ φερόμενος κατὰ τῆς ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποίαν καλεῖ αἵρεσιν καὶ καινοτομίαν τῶν Φωτιανῶν· Ὅθεν Ἀνατολικὸς φαίνεται κατὰ πάντα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν, ἤτοι κατὰ ῥάσα καὶ καλυμαύκιον.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΗΣ Αὐγουστῖνος, Ἰταλὸς, ἐπίσημος φιλόσοφος, γνωστὸς κατ' ἐξοχὴν διὰ τὸ ἐλλόγιον τοῦ Μοντεσκουκόλη, καὶ διὰ τὴν Ρωμαϊκήν του ἱστορίαν· ἀπέθανε τὸ 1782.

ΠΑΡΑΙΒΑΤΗΣ, εἷς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἠκολούθησαν τὸν Δωριέα, ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τῆς Σπάρτης ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν. Ηρόδ.

ΠΑΡΑΙΒΙΟΣ, πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Φινέως βασιλέως τῆς Θρᾴκης κατὰ συμβουλὴν τοῦ ὁποίου ὁ Παραίβιος ἐξιλέωσε μίαν τῶν Ἀμαδρυάδων νυμφῶν ἐγείρας εἰς αὐτὴν ἕνα βωμὸν, ὅτε κατεδικάσθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἀδιάκοπον πεῖναν, ἐπειδὴ ἔκοψέ μίαν δρῦν της ἱεράν. Ἀπολδρ.

ΠΑΡΑΚΕΛΣΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἑλβετίαν τὸ 1493. Μ. Χ. ἐδιδάχθη τὴν Ἰατρικὴν, καὶ χειρουργικὴν, ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀφιερώθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς χημικῆς τέχνης· καυχᾶται ὁ ἴδιος ὅτι περιῆλθεν ὅλας τὰς ἀκαδημίας τῆς Εὐρώπης, ἐπέστρεψε τελευταῖον εἰς Βασιλείαν, καὶ ἔγινε κοινὸς διδάσκαλος τῆς χημικῆς, καὶ ἄρχισε

νὰ καταφέρεται καθ' ὅλων τῶν Ἰατρῶν παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων, τῶν ὁποίων ὠνομάζετο Μονάρχης· ἐκήρυττε τὸν ἑαυτόν του ὅτι εἶναι καὶ Μάγος, Αστρολόγος, καὶ πνευματέμφορος. Κυριευθεὶς ὑπὸ Μανιώδους ὀργῆς, καὶ ὅλως πνέων χολῆς, ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ κατέκαυσεν παρρησίᾳ τὰ συγγράμματα τοῦ Ἱπποκράτους, Γαληνοῦ καὶ Αβικέννα, φωνάζων μὲ ἀγρίαν φωνὴν ,,ὀπίσω μου ὀπίσω μου σοφοί, καὶ διδάσκαλοι τῶν αἰώνων· Ἕλληνες Ρωμαῖοι καὶ Ἄραβες, τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς μου ἔχει περισοτέραν σοφίαν παρ' ὅλους σας, καὶ ὁ πώγων μου περισσοτέραν πεῖραν παρ' ὅλας τὰς ἀκαδημίας'', ἦτον πολλὰ τρυφηλὸς, καὶ ἀπέθανε, λέγουσιν, εἰς ἕνα καπελεῖον εἰς τὴν Σολσβοῦργα πόλιν τῆς Ελβετίας. Ἰδε πραγματείας Ἰατρικῆς τόμον ά. φύλ. 251. Σεργίου Ἰωάννου Ἰατροῦ. Συνέγραψεν οὗτος διάφορα συγγράμματα Ἰατρικῆς, τὰ ὁποῖα ἀπόζουσιν οἴνου καὶ παραφροσύνης· ῥαψῳδία ὁλόκληρος ἐκ παραλογισμῶν, χλευασμῶν, μεγαλορρημοσύνης, σκότους καὶ ἀπάτης· ἡ φράσις του εἶναι γριφώδης, δυσνόητος καὶ πολλάκις ἀκατάληπτος, πλήρης ὀνομάτων καὶ λέξεων καινῶν, ξένων καὶ ἀνηκούστων, εἰς τὰς ὁποίας προσήρμοζεν εὐνοίας μυστηριώδεις. Οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι ὁ Παρακέλσος ἦτον ἀγχινούστατος καὶ ἐφευρετικοῦ πνεύματος· ἀλλ' ἡ φλογερὰ φαντασία του κατατέφρωσε τὴν ὀρθὴν κρίσιν τοῦ λογικοῦ· εἶναι ὡσαύτως ὁμολογούμενον, ὅτι ἰάτρευε παρ' ἐλπίδα πολλὰ πάθη χρονικὰ καὶ δυσίατα, τὰ ὁποῖα οἱ σύγχρονοι του Ἰατροὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἰατρεύσωσι. Τὸ ὄνομα τοῦ Παρακέλσου κατεβρόησεν ὅλην τὴν Εὐρώπην, καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του ὑπὲρ τῆς Χημικοϊατρικῆς δεδόθη καὶ εἰς ἄλλους πολλούς, οἵτινες ἔγιναν ὀπαδοί, καὶ τῶν ἐκείνου δογμάτων διάπυροι ζηλωταί.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Δαμικηνὸς Συνωπεύς, Ἰατροφιλόσοφος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἰταλικῆς καὶ Ρωσσικῆς, πεπαιδευμένος ἔν τε τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ ἱερᾷ θεολογίᾳ. Περιηγήσατο σχεδὸν ὅλην τὴν Εὐρώπην· ἐχρημάτησεν ἰατρὸς τοῦ ναυτικοῦ νοσοκομείου ἐν Στεφανουπόλει (Κρονστὰδ). Συνέγραψε Λατινιστὶ διαυθέντευσιν τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ Οὐολφίου, περὶ ἀνθρωπίνης γνώσεως, περὶ ἐλευθερίας τοῦ συλλογίζεσθαι, θέλειν, περὶ ἀρχῆς ἐννόμως τῆς φύσεως, περὶ κόσμου, καὶ ὑπάρξεως θεοῦ, πάρεργα ἰατρικὰ καὶ ἄλλα.

ΠΑΓΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου Περικλέους ἐν Αθήναις. Ξενοφ. καὶ ἕτερος, υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Κατζούλης, ἱερεὺς ἐξ Ιωαννίνων, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος εἰς τὴν θεολογίαν, καὶ ἱερὰν γραφήν· συνέγραψεν ἀποφθε-

γματάριον, ὅπερ ἐξεδόθη Εννετήσι τὸ 1778. ἀπέθανε δὲ τό 1783.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ, υἱὸς Ηρακλείδου καὶ Εὐδώρας, ποιητὴς ἀπὸ τὴν Νίκαιαν, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου τὸ 30. Π. Χ. ἔγραψεν εἰς τὸ πεζὸν πρὸς τὸν Κορνήλιον Γάλλον, καὶ ἕτερον περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1531. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Χῖος, στιχουργὸς, υἱὸς τοῦ Θέστορος ὅς τις ἐπωνομάζετο χάος, ἐστιχούργησεν εἰς Θέστορα τὸν πατέρα του.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Πελοποννήσιος· ἔγραψεν ἐξήγησιν τῶν κανόνων, ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Μελάνωνος καὶ τῆς Αταλαύτης ἐξ Αρκαδίας, ὅς τις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμένους ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν. Απολ.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ὁ Ανδριανουπόλεως ὁ Γέρων, ἐκλογῇ τῆς συνόδου μετετέθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις προστὰς ἔτη πέντε, καὶ μῆνας δύο, ἐξωρίσθη εἰς Κύπρον παρὰ Παρθενίου τοῦ νεοτέρου, καὶ μετὰ καιρὸν ἐπιστρέψας ἀπέθανεν, ὡς λέγουσιν, ἀπὸ δηλητήριον εἰς Χῖον.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Ανδριανουπόλεως ὁ νεώτερος, διάδοχος τοῦ πρώην Παρθενίου τοῦ Γέροντος, ὅστις ὀξὺς καὶ κεσκίνης ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ αὐτὸς ἀπὸ Ιωάννινα, ὅπου καὶ εἶχεν ἀρχιερατεύσει πρότερον· ἀνὴρ σεμνὸς, ἔντιμος καὶ μεγαλοπρεπής. Μετὰ δύο χρόνους καὶ μῆνας δύο τῆς πατριαρχείας του, διὰ καθαιρέσεως ἐκβλήθη τοῦ θρόνου, καὶ ἐξωρίσθη, Ην δὲ τὴν γνώμην δραστήριος καὶ τυραννικὸς, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἦτο πλεονέκτης οὐδένα τῶν Αρχιερέων ἔξωσεν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του. Μετὰ ἓν ἔτος πάλιν ἀνέλαβε τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, ἀλλὰ ποιμάνας τὸν λαὸν μόνον δύω χρόνους θεαρέστως, διεβλήθη εἰς τὴν ἐξουσίαν ψευδῶς ὑπὸ τοῦ Παυλικίου καὶ ἄλλων, καὶ εὐθὺς βαλθεὶς εἰς καΐκιον διὰ νὰ ἐξορισθῇ καὶ εἰς αὐτὸ φονευθεὶς ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν.

ΠΑΡΙΝΗΣ, Ιταλὸς, κάλλιστος ποιητὴς, τὸ ποίημά του ἐπιγραφόμενον τὰ 4. μέρη τῆς ἡμέρας, εἶναι ὡραιότατον· ὅλα τὰ συγγράμματά του περιέχονται εἰς 2. τόμους Ιταλιστί.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ Ελαιάτης, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ξενοφάνους, ἔζη τὸ 440. Π. Χ. μὲ ἄμεμπτον καὶ εὐσεβῆ βίον· διὸ καὶ ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν ἀπὸ τοὺς πατριώτας του· ἦτον ὅλος ἔκδοτος εἰς τὴν φιλοσοφίαν· εἶναι ὁ πρῶτος, ὅς τις εἶπε τὴν γῆν σφαιροειδῆ· συνέγραψε πολλὰ εἰς ἐξαμέτρους στίχους, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται λείψανα ἐκ τοῦ περὶ φύσεως εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ποίησιν τοῦ Ερρίκου Στεφάνου, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΑΡΜΙΝΟΣ Γουϊδωο Ισπανὸς τὸ

γένος διδάσκαλος ἐν Παρισίοις περίπυστος. Ἐξέδωκεν ἁρμονίαν τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν μετὰ σχολίων, τυπωθέντων ἐν βιβλίῳ μετὰ τῆς αὐτοῦ συνόψεως τῆς περὶ αἱρέσεων καὶ τῆς αὐτοῦ ἀνασκευῆς, ἐν τῇ Κολωνίᾳ κατὰ τὸ 1731. Μ. Χ.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝ Σατράπης τῆς Φοινίκης.

ΠΑΡΜΥΣ, θυγάτηρ τοῦ Μέρδιος, καὶ γυνὴ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΠΑΡΟΥΤΑΣ Παῦλος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ἱστορικὸς κάλλιστος, ὅς τις συνέγραψε μέρος τῆς ἱστορίας τῆς Βενετίας, καὶ διαφόρους λόγους πολιτικούς· ἀπέθανε τὸ 1598.

ΠΑΡΡΑΣΙΟΣ, εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ὁ κτίτας τὴν πόλιν Παρράσιαν ἐν Αρκαδίᾳ. Παυσ.

ΠΑΡΥΣΑΤΙΣ θυγάτηρ Αρταξέρξου τοῦ πρώτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ ὤχου μήτηρ Αρταξέρξου τοῦ Β'. καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσα περισσότερον ἔγινεν αἰτία τοῦ θανάτου του, ἐλευθερώσασα αὐτὸν ἀπὸ τὴν καταδρομὴν τοῦ ἀδελφοῦ του.

ΠΑΣΑΒΑΝΤΗΣ Ιάκωβος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἔνδοξος θεολόγος, καὶ εὔγλωττος ῥήτωρ. τὸ Σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον, ὁ Καθρέπτης τῆς ἀληθοῦς μετανοίας, εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ κλασικὰ Ιταλικὰ συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1357.

ΠΑΣΙΠΠΙΔΑΣ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΠΑΣΙΤΕΛΙΔΑΣ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

ΠΑΣΙΩΝ, Μεγαρεύς, εἷς τῶν ἑλλήνων στρατηγῶν, ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου, κατὰ τοῦ βασιλέως Αρταξέρξου. Ξενοφ.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, Διάγιος, εἷς τῶν μεγάλων πνευμάτων τῆς Γαλλίας· εἰς ἡλικίαν 16. χρόνων ἐσύνθεσεν ἓν σύγγραμμα τῆς Γεωμετρίας, τὸ ὁποῖον ἐθαύμασαν ὅλοι οἱ Γεωμέτραι. Συνέγραψε 18. περιφήμους ἐπιστολὰς, καὶ ἕτερα συγγράμματα τῆς φυσικῆς καὶ μαθηματικῆς· ἀπέθανε τὸ 1662.

ΠΑΤΑΙΚΟΣ, πατὴρ τοῦ Αἰνεσιμήδου ἐκ Σικελίας. Ηρόδ.

ΠΑΤΕΡΚΟΥΛΟΣ, Ρωμαῖος, συνέγραψε Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν, τῆς ὁποίας δύω μόνα βιβλία σώζονται ἐκδοθ. τὸ 1719. ἔζη τὸ 30. Μ. Χ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ οἱ 12. Τούτων ἡ ἱστορία εὑρίσκεται εἰς τὴν θείαν Γραφήν· ἀλλὰ φαίνεται ἀκόμη ἓν βιβλίον, διαθῆκαι τῶν 12. Πατριαρχῶν ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἀποδίδουσι ψευδῶς εἰς αὐτοὺς, ἐν ᾧ περιέχονται λόγοι, προφητεῖαι τινες καὶ διδασκαλίαι· ὑποθέττουσι τινες ὅτι ὁ συγγραφεὺς του εἶναι Ιουδαῖος τις· ἄλλοι χριστιανος· λέγουσι δὲ ὅτι ἐγράφη ἀπὸ Ιουδαίους ἑβραϊστὶ πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἔπειτα μετεφράσθη εἰς τὸ ἑλληνικόν· ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ιωάννου καὶ Φαβρικίου.

ΠΑΤΡΙΚΗΣ Φραγγῖσκος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Χέρσον, πλησίον τοῦ κόλπου τῆς Βεννετίας· ἐχρημάτισε μέγας φιλόσοφος, ἐξέδωκεν ἄπειρα συγγράμματα περὶ φιλοσοφίας, καὶ τακτικῆς πολεμικῆς, πολλὰ σπάνια καὶ ὠφέλιμα, ἀπέθανε τὸ 1597.

ΠΑΤΡΟΚΛΗΣ, πλούσιος πολίτης Αθηναῖος, εἰς ἄκρον φυλάργυρος, μιμητὴς τῶν ἠθῶν καὶ τῆς διαίτης τῶν Σπαρτιατῶν. Αριστ.

ΠΑΤΡΟΚΛΗΣ περίφημος ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, βασιλέως τῆς Συρίας, ὅς τις περιῆλθε τὴν Ινδικὴν καὶ Κασπίαν θάλασσαν· συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν περιηγήσεων του,

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Μενοιτίου βασιλέως τῆς Οποῦντος, καὶ φίλος φίλτατος τοῦ Αχιλλέως· οὗτος ἠκολούθησε τὸν Πηλέα, τὸν πατέρα τοῦ Αχιλλέως, εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Τρωάδος· ἐκεῖ δὲ βλέπων τοὺς Ελληνας φθειρομένους ὑπὸ τῶν Τρώων, ἐνεδύθη τὴν πανοπλίαν τοῦ Αχιλέως καὶ ἐτρόμαζε κατὰ πρώτων τοὺς ἐχθροὺς, οἵτινες τὸν ὑπελάμβανον διὰ Αχιλλέα. Ο Εκτωρ παρατηρήσας καλὰ ἐνόησε ὅτι δὲν ἦτον ἐκεῖνος καὶ πολεμήσας μεθ' αὐτοῦ τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἐπῆρε τὴν πανοπλίαν του, τὸ δὲ σῶμα του λαβόντες οἱ Ελληνες τὸ ἔφεραν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αχιλλέως ὅστις κλαύσας ἐπ' αὐτὸ, ὡς ἔπρεπε, τὸ ἔθαψεν ἐντίμως μὲ λαμπρούς ἀγῶνας, θυσιάσας ἐπὶ τοῦ τάφου του καὶ 12. ἐπισήμους Τρῶας.

ΠΑΤΡΩΝΟΣ Αντώνιος ἐκ Νεαπόλεως, ἐκ τῆς ἑταιρείας τοῦ Ιησοῦ, εἰδήμων τῆς τε Ελληνικῆς, Λατινικῆς Εβραϊκῆς, Αραβικῆς, Ιταλικῆς καὶ Γαλλικῆς διαλέκτων, πεπαιδευμένος ἔντε τῇ Φιλοσοφίᾳ καὶ Ιερᾷ Θεολογίᾳ. Εξέδωκεν ὑπομνήματα εἰς τοὺς ιβ'. προφήτας τοὺς ἐλάσσονας. Ιδε ἱστορίαν τῶν πεπαιδευμένων τῆς Ιταλίας Τ. ς'. βιβλ. γ'. κεφ. έ. σελ. 725. Ηνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΠΑΥΛΙΝΑ Γρισμόνδα. Ζ. Γρισμόνδα.

ΠΑΥΛΙΝΑ, ἐπειδὴ κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὁ σύζυγος τῆς Σένεκας ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν της ἔκραξε τὸν Φλεβοτόμον καὶ ἄνοιξε τὰς φλέβας της διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ τὸν ἴδιον θάνατον τοῦ συζύγου της τὸ 66. Μ. Χ. ὁ Νέρων πληροφορηθεὶς τοῦτο ἐπρόσταξε νὰ κλείσωσι τὰς φλέβας της διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ. Εκτελέσθη ἡ προσταγή του· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐχύθη ἀρκετὸν αἷμα ἔμεινεν ἡ χλωμότης τοῦ προσώπου της εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς της.

ΠΑΥΛΙΝΟΣ Πόντιος, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Καμπανίᾳ Νώλης, πόλεως τῆς Ιταλίας, ἐπὶ Βαλεντινιανοῦ τοῦ τρίτου, ποιητὴς καὶ ῥήτωρ ἐπίσημος, καὶ εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων γραμματικῶν τοῦ έ. αἰῶνος.

ΠΑΥΛΟΣ Αἰμίλιος. Ζ. Αἰμίλης Παῦλος.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ Ἐρημίτης, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἐστάθη ὁ πρώτος, ὅς τις ἔρριψε τὰ θεμέλια τῆς ἀναχωριτικῆς ζωῆς εἰς τὴν Θηβαΐδα, φεύγων ἀπὸ τὸν αὐστηρὸν διωγμὸν τοῦ αὐτοκράτορος Δεκίου περὶ τὰ τέλη τοῦ γ'. αἰῶνος.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ Β'. Πέτρος Βάρβος Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1440. ἐσυγχώρησεν εἰς τοὺς Καρδηνάλεις νὰ φορῶσι φόρεμα πορφυροῦν, καὶ κάλυμμα κόκκινον ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ μίτραν ὁμοίαν μὲ τὴν τοῦ Πάπα ἀφόρισε τὸν βασιλέα τῆς Βοεμίας. Ἡ εὐγλωττία του ἐκίνει τὸν λαὸν εἰς δάκρυα, ὅθεν καὶ ἐπωνομάσθη ἡ Παναγία τῆς εὐσπλαγχνίας· οὗτος δὲν ἠγάπα τοὺς σοφούς, νομίζων αὐτοὺς αἱρετικούς, καὶ τοὺς ἐδίωκε μακρὰν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον του καὶ παλάτιόν του, μάλιστα παρεκίνει καθεκάστην τοὺς κατοικοῦντας εἰς Ῥώμην, νὰ μὴν ἀφήνωσι τοὺς υἱούς των εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, ἀλλ' ἔλεγεν αὐτοῖς ἀρκεῖ μόνον νὰ μανθάνωσι νὰ ἀναγινώσκωσι καὶ νὰ γράφωσι. Τὸν Πλατίναν ὑπομνηματογράφον ὑπὸ Πίου β'. ἐν τῇ Παππικῇ αὐλῇ ἐξεταχθέντα,, ὄχι μόνον τοῦ ἀξιώματός του τὸν ἐστέρησεν, ὡς καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτῷ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν φυλακὴν ἔβαλε. Προσέτι ἦν τόσον κενόδοξος, ὡς οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὸ περισσότερον εἰς τὴν ματαίαν παπτικὴν προπομπήν· τοὺς δὲ πολυτελεῖς λίθους καὶ μαργαρίτας τόσον ἠγάπα, ὥστε εἰς τὰ τοιαῦτα πάντοτε κατεγίνετο· τὸ δὲ μεγαλήτερον ὄνειδος, τὸ ὁποῖον διὰ καύχημα εἰς τὸν ἑαυτόν του προσῆψεν ἦτο, ὅτι ἐβοήθει τοὺς Τούρκους, ἐχθροὺς πολεμικωτάτους τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, κατὰ τῶν Κελτογαλατῶν. Ἀπέθανε τὸ 1451. εἰς ἡλικίαν 54. χρόνων, φαγὼν δύω πεπώνια εἰς τὸ γεῦμά του.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ δ'. Ἰωάννης Πέτρος Καράφφας, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1555. εἰς ἡλικίαν 80. χρόνων· μολονότι ἦτον ὑπέργηρος, εἶχε τόσην φρόνησιν ὡς νὰ ἦτον 30. ἐτῶν· ἦτον σκληρὸς εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ θρόνου του· ὑπερήφανος εἰς τοὺς ὑπηκόους του, καὶ μεθυσμένος ἀπὸ φιλοδοξίαν· ἐπροσπάθησε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀνεψιούς του μίαν κυριότητα ἐξουσίας παντοτινῆς· ἀπέθανε τὸ 1559. ἐπέφερε μέγαν ὄλεθρον εἰς τὴν Γαλλίαν· ἔβαλε σκάνδαλα εἰς τὴν Ισπανίαν· ἐπρόσταξε νὰ καύσουν πολλοὺς δυστυχεῖς ἀδίκως· ἡ μετάνοιά του δὲν ἐστάθη ἀρκετὴ νὰ τὸν διαφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῶν Ρωμαίων· τὰ ἀγάλματά του ἐκρήμνισαν καὶ τὰ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν, τὸ παλάτιον τοῦ Ἱεροῦ δικαστηρίου τὸ ἐλεηλάτησαν καὶ τὸ κατέκαυσαν· μόλις τὸ πτῶμα του ἐφυλάχθη σῶον, διότι οἱ φύλακες τὸ εἶχον περικυκλωμένον.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ ε'. Κάμιλλος Βογράζης

ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1605. καὶ ἀπέθανε τὸ 1621. ἀφῆκε δὲ εἰς τοὺς ἀνεψιούς του ἀναρίθμητα πλούτη.

ΠΑΥΛΟΣ διάκονος Ιταλὸς, περίφημος γραμματικὸς τοῦ ὀγδόου αἰῶνος, καὶ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν Λομβάρδων· ἐχρημάτισεν ἐξ ἀπορρήτων τοῦ βασιλέως Δεσιδερίου.

ΠΑΥΛΟΣ δὲ Βοῦργος, σοφὸς Ιουδαῖος, ὅστις ἔγινε χριστιανὸς, καὶ συνηριθμήθη τῷ ἱερῷ καταλόγῳ, μετὰ τὸν θάνατον τῆς γυναικός του. Ἐχρημάτισε διδάσκαλος Ιωάννου Ϛ΄. βασιλέως τῆς Καστιλίας, ὕστερον Αρχιδιάκονος Τρεβίγνου, ἐπίσκοπος Καρχηδόνος, καὶ τέλος πάντων ἐπίσκοπος Βούργου τῆς πατρίδος του. Λέγουσι νὰ ἀπέθανε Πατριάρχης Ακυληΐας τὸ 1435, ἐτῶν 72. Σώζονται τοῦ αὐτοῦ προσῳδῶν εἰς Νικόλαον τὸν Λυρανὸν, καὶ βιβλίον λεγόμενον Σκρουτίνιουμ τῶν Γραφῶν καὶ ἄλλα.

ΠΑΥΛΟΣ Σουμαρόκοβ, Ρῶσσος, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος· περιῆλθε διάφορα μέρη μὲ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις.

ΠΑΥΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ὁ ἐπωνομασθεὶς Παῦλος τῆς προπαιδείας, διὰ τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς τὴν Αριθμητικήν· ἤξευρε τὴν μαθηματικὴν καὶ ἀστρονομίαν· ἀπέθανε τὸν ιδ΄. αἰῶνα.

ΠΑΥΛΟΣ Γιόνες Ζ΄ Γιονες.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ Ἀπόστολος, Ιουδαῖος τὸ γένος, ἐκ φυλῆς Βενιαμίν· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας ὅπου καὶ ἐπολιτογράφη ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ἐγυμνάσθη εἰς τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον, εἰς τὴν πατρίδα του, ἥτις ἦτον τότε ἐπίσημος διὰ τὰς μαθήσεις, τὴν δὲ ἐπιστήμην τῆς νομικῆς ἐδιδάχθη εἰς Ιερουσαλὴμ ἀπό τινα Φαρισσαῖον Γαμιλιὴλ τὄνομα· κατ' ἀρχὰς ἦτον διώκτης τοῦ χριστιανισμοῦ, φωτισθεὶς δὲ ὑπὸ Θεοῦ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Δαμασκοῦ, ἔγινε θερμότατος ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδοξίας· περιελθὼν δὲ τὴν Ασίαν καὶ Εὐρώπην ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς Ρώμης ὅπου ὑπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐπὶ Νέρωνος· ἐκήρυξε δὲ οὐ μόνον διὰ στόματος, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπιστολῶν ἐξήπλωσε τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη· ἐμαρτύρησε δὲ περὶ τὰ 65. Μ. Χ.

ΠΑΥΛΟΣ, ἔνδοξος ἀστρολόγος, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν· ἔζη περὶ τὰ 378. συνέγραψε μίαν εἰσαγωγὴν περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τῶν ἀστερισμῶν· ἐξεδόθη ἐν Βιτεμβέργῃ τὸ 1586.

ΠΑΥΛΟΣ Λουκὰς, τὸ γένος Γάλλος, οὗτος περιῆλθε τὴν Τουρκίαν, καὶ κυρίως τὴν ἄνω Αἴγυπτον, καὶ διαφόρους τόπους τῆς Ασίας, ὅπου διὰ τῶν περιηγήσεών του ἐπλούτισθη μεγάλως ἡ Γεωγραφία. Ἔζη τὸ 1700. Μ. Χ.

ΠΑΥΛΟΣ Σελεντιάριος ὁ υἱὸς τοῦ Κύρου, καὶ ἔκγονος τοῦ Φλώρου· ἔζη

φὸ 562. Μ, Χ. ἦτον μυστικὸς γραφεὺς τοῦ Ἰουστιανοῦ, καὶ εὐδοκίμει μεγάλως εἰς τὴν ποιητικὴν· ἐκτὸς τῶν διαφόρων του ποιημάτων σώζεται καὶ ἓν εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμὰ, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται εἴς τινα γραφέα Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου· τὸ ἐξαίρετον τῶν ποιημάτων του εἶναι ἡ περιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Σοφίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὸ ὁποῖον καὶ ἀνεγνώσθη, ὅτε ἑορτάζοντο τὰ ἐγκαίνιά της, ἐν τῷ παλατίῳ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ τοῦ Πατριάρχου Εὐτυχίου τὸ ὁποῖον καὶ ἐξεδόθη μετὰ σχολείων καὶ σημειώσεων ἐν Φραγγφόρτ τὸ 1600. καὶ εἰς τὰς συναθροίσεις τῶν ἐπιγραμμάτων.

ΠΑΥΛΟΣ Ὁλλανδὸς. Ζ. Καερδόνος Παῦλος.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ Αἰγηνίτης, ἔζη ἐπὶ Κωνσταντίου τοῦ Πωγωνάτου περὶ τὰ 668. ἦτον ἰατρὸς, ἠύξησε τὴν ἐμπειρίαν του διὰ τῶν περιηγήσεων του, εἶχε δὲ καὶ φήμην ἰδίαν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν γυναικείων παθῶν· ἐξέδωκε καὶ σύγγραμμα καὶ περὶ μαμμικῆς τέχνης, συνέγραψε πλεῖστα Ἰατρικὰ βιβλία· τὸ ἕκτον βιβλίον του πραγματεύεται περὶ τῆς χειρουργίας· ἐξεδόθησαν βιβλία 7. ἐν Βενετίᾳ τὸ 1528.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ, ἱστορικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας· ἔζη τὸ 174. Μ. Χ. ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Οὗτος ἔκαμε μίαν περιήγησιν εἰς ὅλην τὴν ἑλλάδα, Μακεδονίαν, Ἰταλίαν, καὶ εἰς τὸ περισσότερον μέρος τῆς Ἀσίας, Παλαισπίνην, Ἰορδάνην, καὶ Νεκρὰν θάλασσαν. Τὸ περισσότερον τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ· συνέγραψε εἰς βαθὺ γῆρας. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἡ τῆς Ἑλλάδος περιήγησις, ἥτις συνίσταται εἰς 10. βιβλία, τὰ ὁποῖα περιγράφουν, ὅσα ὀφθαλμοφανῶς εἶδε· ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1516. ὑπὸ τοῦ Ἀλδου, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Λεωνίδου, ἦτον στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην, τοὺς ὁποίους ἐνίκησε, καὶ ἐλευθέρωσεν ὅλας τὰς ἀποικίας τῆς Ἑλλάδος· ἔπειτα ἐφοράθη ὡς προδότης τῆς πατρίδος, καὶ κατέφυγε εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἱκέτης, τοῦ ὁποίου ἔκτισαν οἱ πολῖται τὴν θύραν, ἡ μήτηρ του ἔβαλε τὴν πρώτην πέτραν, καὶ ἀπέθανε ἀπὸ τὴν πεῖναν. τὸ 1474. π. χ.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ τοῦ Πλειστάνακτος καὶ ἔκγονος τοῦ πρώτου Παυσανίου, ἐβασίλευεν τὸν τελευταῖον χρόνον τῆς Ὀλυμπιάδος, ὅταν οἱ Θηβαῖοι ἐφόνευσαν τὸν Λύσανδρον· ὁ Παυσανίας ἐδέχθη τὰς πλέον ἀτίμους συνθήκας, καὶ μὲ τόσην δυσαρέσκειαν τὸν ἐδέχθη ἡ Σπάρτη εἰς τὴν ἐπιστρο-

φήν του, ὥστε διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν κατηγορίαν κατέφυγεν εἰς τὸν ἐν Τεγέᾳ ναὸν τῆς Χαλκιοΐκου Ἀθηνᾶς.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ, σοφὸς Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ, Μακεδών, ὁ συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐνῷ ἐξήρχετο τοῦ θεάτρου.

ΠΑΥΣΙΑΣ, περίφημος ζωγράφος, ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου, καὶ ἐφευρετὴς τῆς ἐγκαυστικῆς οἰκονογραφίας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Παυσ.

ΠΑΥΣΩΝ, ζωγράφος, ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφιλίου, περίφημος εἰς τὸ εἶδος τῆς ζωγραφικῆς λεγόμενον Καυστικὴ, διότι δυνάμει τοῦ πυρὸς ἐχρωμάτιζε τὰ ξύλα καὶ τὸν ἐλέφαντα· αὐτὸς πρῶτος ἐστόλισε τοὺς θόλους μὲ μιμητικὴν ζωγραφίαν· ἐκ τῶν εἰκόνων του κατ' ἐξοχὴν τιμᾶται ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισε τὴν μέθην, ἐπειδὴ μὲ τόσην τέχνην παριστάνεται, ὥστε φαίνονται διὰ τοῦ διαφανοῦς τοῦ ποτηρίου οἱ χαρακτῆρες τοῦ ἀναμμένου προσώπου της· ὁ Παμφίλιος ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

ΠΑΦΟΣ, υἱὸς τοῦ Κυνίρα βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅς τις κατά τινας λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν παλαιὰν πόλιν Πάφον ἐν τῇ Κύπρῳ. Τγῖν.

ΠΑΧΑΚΟΜΑΝ, ὄνομα τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι τῆς Περοῦ, ἐπαρχίας τῆς Ἀμερικῆς, ἀπέδιδον εἰς θεὸν, τὸν ὁποῖον ἐπροσκύνουν ὁμοῦ μὲ τὸν ἥλιον εἰς ἓν δάσος τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Πλησίον εἰς τὴν Λήμαν πόλιν ἦτον ἕνας μεγαλοπρεπὴς ναὸς, τὸν ὁποῖον κατηδάφισαν καὶ ἐπῆραν τοὺς θησαυροὺς· φαίνονται εἰσέτι τὰ ἐρείπιά του ἐκ τῶν ὁποίων συμπεραίνεται ἡ μεγαλοπρέπειά του.

ΠΑΧΗΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων· εἰς τὸν ε'. πόλεμον τῆς Πελοποννήσου ἐκυρίευσε τὴν Μιτυλήνην· ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι αὐτὸς ἐφονεύθη μόνος του ἐπειδὴ ἐκατηγορήθη ὡς ἄπιστος ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

ΠΑΧΥΜΕΡΗΣ, Ζ. Γεώργιος Παχυμέρης.

ΠΑΧΩΜΙΟΣ ὁσιομάρτυς ἐκ τῆς κάτω Ρωσσίας, ὅστις αἰχμάλωτος φερθεὶς, εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, κἀκεῖ διατρίψας χρόνον ἱκανὸν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐλθὼν, καὶ βίον ἀσκητικὸν ζήσας, εἶτα ἐπιστραφεὶς πάλιν εἰς Φιλαδέλφειαν κἀκεῖ τὸ μαρτύριον ὑπὲρ Χριστοῦ ἐδέξατο ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ καρατομηθεὶς, στεφανίτης ἐν ὁσίοις καὶ μάρτυσιν ἐφάνη τὸ 1730. οὗ τὸ ἅγιον λείψανον θαύματα ἐκτέλεσε καὶ ἐκτελεῖ, ὑπάρχων ἐν τῇ μονῇ τοῦ Μεγάλου Θεολόγου.

ΠΕΔΙΑΝΟΣ, Ἀσκάνιος, ἀπὸ τὸ Παταύϊον, περίφημος γραμματικὸς,

συνέγραψεν ὑπομνήματα εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κικέρωνος· ἔζη τὸν πρῶτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΠΕΔΙΑΣ, θυγάτηρ τοῦ Μίνωος ἐκ Λακεδαίμονος, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κραναὸς, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς, τὴν Κρανάην, Κραναίχμην καὶ Ἀττίδα Ἡρόδ.

ΠΕΙΡΑΙΟΣ, υἱὸς του Κλειτίου, εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπισήμων, ἑταῖρος τοῦ Τηλεμάχου. Ὁμ. Ὀδ.

ΠΕΙΡΗΝΗ, μία τῶν 50. θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της, Ἀγαπτόλεμον. Ἀπολδρ.

ΠΕΙΡΟΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰμβράσσου ἐξ Αἴνου, πόλεως τῆς Θράκης, ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ Θράκας, καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θόαντος. Ὅμ.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Νέστορος, ποιητὴς καὶ αὐτός, ἔγραψεν ἱστορίαν ἐπιγραφομένην Ἡρωϊκῶν θεογαμιῶν εἰς βιβλία ἕξ καὶ ἄλλα διάφορα.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, ἀπὸ τὴν Τρωάδα, ὅς τις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ομ.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, εἷς τῶν Μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Οδ.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ, Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης παριστᾷ ὡς ὑπερόπτην καὶ δωρολήπτην. Εἰρ.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Πείσωνος, καὶ τῆς Ἀρισταίχμης, ἀπὸ τὴν ἐν Ρόδῳ πόλιν Κάμειρον· οἱ παλαιοὶ ἀναφέρουσιν ὡς κλασικὸν ποίημα τὴν ἐποποιΐαν τοῦ Πεισάνδρου καὶ Παννυάτιδος περὶ Ηρακλέους, καὶ τὴν Θηβαΐδα Ἀντιμάχου τοῦ Κολοφωνίου, τὸν ὁποῖον συγκρίνουσι μὲ τὸν Ὅμηρον, ὄχι τόσον διὰ τὴν γλαφυρότητα, καὶ τὸ χαρίεν αὐτοῦ, ὅσον διὰ τὴν ὕλην καὶ ὕψος τῶν Ἰδεῶν καὶ ἐνέργειαν τοῦ ὕφους του.

ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, ἀπόγονος τοῦ Κόδρου, Αθηναῖος περίπλουτος, καὶ εἷς τῶν εὐγλωττοτέρων ῥητόρων τοῦ καιροῦ ἐκείνου· ἦτον στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἀπέδειξε τὴν ἀνδρείαν του πολλὰ γενναίως, ἦτον εὔσπλαγχνος, γλυκὺς καὶ μεγαλόδωρος κυβερνήτης καὶ δι' αὐτὰ τὰ προτερήματα ἐκέρδισε τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ· ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἦτον φιλόπατρις, ἐνῷ ἀπέβλεπε πάντοτε εἰς τὴν τυραννίαν· ἀλλ' ὁ Σόλων γνωρίζων τοὺς σκοπούς του ἐκοινοποίησε τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς Αθηναίους· βλέπων ὁ Πεισίστρατος, ὅτι ἀνεκαλύφθη τὸ μυστικὸν τοῦ σκοποῦ του, ἐραηχανεύθη ἄλλο τι· ἐπλήγωσε ὅλον του τὸ σῶμα καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν λαὸν κατηγορῶν τοὺς ἐχθρούς, καὶ λέγων ὅτι ἡ προσπάθεια του διὰ τὸ κοινὸν καλὸν τὸν κατήντησεν εἰς τοιαύτην θέσιν, τὸ ὁποῖον πιστεύσαντες οἱ Αθηναῖοι τοῦ ἔδωκαν 50 νέους εἰς προφύλαξιν του· αὐτὸς τότε συναθροίσας

καί τινας ἄλλους στρατιώτας, ἐκυρίευσε τὴν ἀκρόπολιν τὸ 560. π. χ. καὶ εὗρε μέσα δὶ ὧν νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν κυριαρχίαν, ἥτις ἔμεινεν εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς υἱούς του ἕως 50 ἔτη· ὁ Σόλων βεβαιοῖ, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ὁ καλήτερος πολίτης, ἂν δὲν ἦτον ὑπὲρ τὸ μέτρον φιλότιμος· ἐσύστησεν εἰς τὰς Ἀθήνας μίαν ἀκαδημίαν μὲ βεβλιοθήκην· ἐθάρρυνε τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, ἐπλούτισε τὰς Ἀθήνας μὲ διάφορα ποιητῶν συγγράμματα, καὶ λέγεται ὅτι αὐτὸς ἐσύναξεν πρῶτον εἰς ἕνα τόμον τὰ ποιήματα τοῦ Ομήρου, σωζόμενα πρὸ αὐτοῦ κατὰ μερίδας, μόνον εἰς τῶν ῥαψῳδῶν καὶ τιῦ λαοῦ τὰ στόματα· Ἐβασίλευσε 33. χρόνους τοῦ ὁποίου μετὰ θάνατον διεδέχθησαν τὸν θρόνον οἱ υἱοί του Ἱππαρχος καὶ Ἱππίας, καλούμενοι οἱ Πεισιστρατεῖδαι. Ἐκυβερνοῦσαν δὲ οὗτοι μὲ μετριότητα· ἀλλ' εἰς τοὺς Αθηναίους τοῦ τυράννου τὸ ὄνομα ἦτο μισητὸν, καὶ ἀκολούθως ὁ Αρμόδιος καὶ Αριστογείτων καθήρεσαν τοὺς Πεισοστρατεῖδας ἀπὸ τὸν θρόνον. Ὁ Ἵππαρχος ἐφονεύθη· ὁ δὲ Ιππίας κατέφυγεν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον, καὶ, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ κατὰ τῆς Ελλάδος, ἔπεσεν ἀτίμως εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.

ΠΕΙΣΩΝ, εἷς τῶν 30. τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΠΕΚΟΥΕΤΟΣ Προφέσωρ τῆς ἀνατομίας ἐν τῳ λυκείῳ τῆς Παβίας· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1649. Μ. Χ. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὸ δοχεῖον, ἢ δεξαμενὴν τοῦ χυλοῦ· εἶδε προσέτι καὶ τὸν θωράκιον πόρον, ὅστις περατοῦται καὶ ἀναστομοῦται μὲ τὴν φλέβα τὴν εὑρισκομένην ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν κλεῖδα· ἔγινε λοιπὸν δῆλον μετὰ τὰς τοιαύτας εὑρέσεις, ὅτι ὁ θρεπτικὸς χυλὸς ὁ ἐν τοῖς ἐντέροις, ἐκροφοῦται ὑπὸ τῶν χυλοφόρων ἀγγίων, φέρεται εἰς τὸ δοχεῖον τοῦ χυλοῦ, εἰσέρχεται εἰς τὸν θωράκειον πόρον, καὶ ἀκολούθως παραπέμπεται εἰς τὴν φλέβα, τὴν ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν κλεῖδα, ὅπου καὶ συμμιγνύεται μετὰ τοῦ αἵματος· ἀπέδειξε λοιπὸν μὲ τὰς θεωρίας του ταύτας σφαλερὰς τὰς θεωρίας τῶν παλαιῶν, οἵτινες ἐδόξαζον ὅτι ὁ χυλὸς παρεπέμπετο εἰς τὸ ἦπαρ, διὰ νὰ προδιατεθῇ καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς αἷμα.

ΠΕΛΑΣΓΟΣ, ὄνομα πολλῶν ἡγεμόνων τοῦ Πελασγικοῦ ἔθνους· ἀπ' αὐτοὺς ὅμως πρέπει νὰ διακριθῶσι τρεῖς· ὁ πρῶτος, ὁ περιφημότατος νομοθέτης τῶν Αρκάδων, ὅς τις καὶ τοὺς ἐδίδαξε νὰ ἔχωσι καλύβας καὶ φορέματα· ἦτον υἱὸς τοῦ Αγάστορος καὶ ἔκγονος τοῦ Πάσωνος· ἐβασίλευσε χρόνους 25. Ὁ Δεύτερος ἦτον ἐξ ἀγνώστου οἰκογενείας· ἀπ' αὐτοῦ κατάγονται οἱ Θεσσαλοί, ἦτον πατὴρ τοῦ Αἵμονος, καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ· ὁ Τρίτος ἦτον υἱὸς τοῦ Τριόπου ἢ Αγήνορος· οὗτος ᾠκοδόμησεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Αρκαδίαν, καὶ ἄλ-

χον τῆς Δήμητρος Πελασγὸς εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. Κεφ. 14.

ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΗΣ Πελλεγρινὸς, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων, καὶ περίφημος ζωγράφος, υἱὸς ἀρχιτέκτονος· οὗτος ᾠκοδόμησεν ἕνα περίφημον κτίριον εἰς τὴν Ισπανίαν, καὶ εἰς τὸ Μιλάνον τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μητροπόλεως, καὶ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Λορέντσου· ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ ἀπέθανεν τὸ 1598.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ Θηβαῖος, περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων μὲ μεγάλας ἀρετὰς· ὁ Φριβίδας ἀρχιστράτηγος τῶν Λακεδαιμονίων ἐκυρίευσε τὴν Ακρόπολιν Καδμείαν εἰς τὰς Θήβας, καὶ μέρος μὲν ἐθανάτωσε, μέρος δὲ ἐξώρισε, μεταξὺ αὐτῶν ἦτον καὶ ὁ Πελοπίδας· αὐτοὶ οἱ φυγάδες κατέφυγον εἰς τὰς Αθήνας, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπεφάσισαν νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν πατρίδα των· ὅθεν συνήχθησαν 12. ἄνδρες ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Πελοπίδου, καὶ μίαν ἡμέραν ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὰς Αθήνας, ἔχοντες μεθ' ἑαυτοῖς καὶ σκύλους τοῦ κυνηγίου καὶ δίκτια διὰ νὰ μὴ δώσωσιν ὑποψίαν, ἔφθασαν εἰς τὰς Θήβας, ὅπου εὗρον ὅλους τοὺς ἄρχοντας συνηγμένους εἰς ἕνα συμπόσιον, καὶ ὅλους μεθυσμένους, καὶ οὕτω φονευσαντες αὐτοὺς ἠλευθέρωσαν τὴν πατρίδα των· οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τῶν Θεσσαλῶν, πολεμῶν κατὰ τῶν τυράννων, καὶ ὅλαι αἱ πόλεις τῆς Θεσσαλίας τὸν ἐτίμησαν μὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ μὲ χάλκινα ἀγάλματα.

ΠΕΛΩΡΟΣ, κυβερνήτης τις υἱὸς τοῦ Ανίβου, στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Σικελίᾳ Πέλωρον ἀκροτήριον, ὅπου λέγεται ὅτι ἔρριψεν αὐτὸν ὁ Ανίβας καὶ ἐπνίγη. Στράβ.

ΠΕΛΩΨ, υἱὸς τοῦ Ταντάλου, πατὴρ τοῦ Ατρέος, καὶ Θυέστου, βασιλέως τῆς Φρυγίας· ἔζη τὸ 1322. Π. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους 59. ἐπολέμησε μὲ τὸν Οἰνόμαον διὰ τὴν Ιπποδάμειαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε διὰ γυναῖκα του, μετ' αὐτῆς ἔλαβε καὶ τὸ βασίλειον τῆς Ηλιδος, ἐξουσιάσας τὴν Χερσόνησον, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Πελοπόννησον.

ΠΕΝ, Γουλιέλμος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Λονδῖνον τὸ 1644. υἱὸς τοῦ Ιππότου Πὲν δευτέρου ναυάρχου τῆς Αγγλίας. Τὸ 1669. ὁ Βασιλεὺς Κάρλος ὁ Β'. ἐπιθυμῶν νὰ ἐξολοθρεύσῃ μερικοὺς ἀπὸ τὴν ἐπικράτειαν του ἐσύστησε δι' αὐτῶν μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Αμερικὴν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Φιλαδέλφειαν, ἀλλ' ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἐπιτηδειότης αὐτῶν εἰς πᾶσαν τέχνην, εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ κατέστησε τὴν ἀποικίαν πλέον εὐτυχεστέραν ἀπ' ὅλας τὰς ἀποικίας τῶν Ἄγγλων· αὕτη ὠνομάζετο Κουάκεροι, καὶ ἐνόμιζε τὸν Πὲν ὡς νομοθέτην, θεμελιωτὴν καὶ ὑπερασπιστήν της. ἀπέθανε τὸ 1718.

ΠΕΘΙΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑριγίνης θυγατρὸς τοῦ Αἰγίθου, ὅς τις ἀφήσας τὸν πατρικὸν θρόνον, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετέβη εἰς τὴν Θρᾴκην μὲ μίαν ἀποικίαν Αἰολέων. Στράβ.

ΠΕΝΗΣ ΓΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Ραφαέλου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠγαπᾶτο πολὺ καὶ ἦτον ἐπιστάτης τῶν ὑποθέσεών του. Οὗτος καὶ ὁ Γούλιος ὁ Γωμαῖος ἐστάθησαν διάδοχοι τοῦ διδασκάλου των. ἀπέθανε τὸ 1528

ΠΕΡΑΣΤΙΑΝΟΣ ΖΩΣΙΜΟΣ, ἐκ νήσου Κεφαληνίας, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς Ἰταλικῆς διαλέκτου, ἀκροατὴς τῶν ἐν Παταυΐῳ σοφῶν, πεπαιδευμένος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ ἱερὰν θεολογίαν. Ἔγραψε Λατινιστὶ διατριβὴν περὶ Χριστοῦ τοῦ ἑορτάζοντος προΐμως τὸ Πάσχα καὶ ἐν ἐνζύμῳ ἄρτῳ.

ΠΕΡΓΑΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔκγονος τοῦ Αχιλλέως, ὅς τις μεταβὰς ἐκ τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πέργαμον. Παυσ.

ΠΕΡΓΟΛΕΖΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, περίφημος συνθέτης τῆς Ιταλικῆς μουσικῆς· οὗτος εὐδοκίμησεν ἐξαίρετα εἰς αὐτὴν, καθὼς ὁ Ραφαέλος εἰς τὴν ζωγραφικὴν, καὶ ὁ Τίτος εἰς τὴν ποιητικὴν· ἀπέθανε τὸ 1737. ἀφοῦ ἐξέδωκεν ὅλα του τὰ ποιήματα καὶ τὸ Στάβατ μάθερ, τὸ πλέον ὡραῖόν του ποίημα.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ, υἱὸς τοῦ Ὀρόντου, ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν· εἷς τῶν πρώτων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του, δείξας μεγάλην ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας ὁδηγῶν τὴν Μακεδονικὴν Φάλαγγαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου, ἀναδειχθεὶς ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατηγῶν, ὅτε ἐπολέμει εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τοῦ Πτολεμαίου. Ἀρριαν.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ, ἀρχαῖος, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ἀπόγονος τοῦ Τημενοῦ ἐξ Αργους, Ηρακλείδης τὸ γένος, ὁ συστήσας πρῶτος τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον περὶ τὸ 664. Π. Χ. Ηρόδ. κατ' ἄλλους ὑπῆρξε δ'. βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων μετὰ τὸν Κάρανον.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ὁ Β'. ἀπόγονος τοῦ προτέρου, καὶ υἱὸς τοῦ Αλεξάνδρου, βασιλεύων εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐχθρὸς τῶν Αθηναίων, μετὰ θάνατον ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Αρχέλαον· Θουκ.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ, υἱὸς τοῦ Αμύντα, καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Μετὰ θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας, διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου. Μετὰ μίαν ὁ-

λιγοχρόνιον βασιλείαν, πολεμῶν κατὰ τῶν Ιλλυριῶν ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Αμύνταν.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ Πρωτοστάριος εἰς τὴν Εφεσον, ἔζη περὶ τὸ 14. αἰῶνα, ἀφῆκεν ἓν ποίημα περὶ τῶν ἐν Ιεροσολύμοις κυριακῶν θημάτων, γεγραμμένον διὰ στίχων.

ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΣ Πρωτεύς, φιλόσοφος κυνικὸς, ἔζη τὸ 160. Μ. Χ. ὁ Λουκιανὸς παριστᾷ αὐτὸν ὡς γόητα καὶ ψευδοφιλόσοφον, καὶ δεισιδαίμονα Χριστιανόν, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἠθέλησε νὰ δείξῃ τὰς τερατουργίας του εἰς τοὺς χριστιανοὺς, καὶ ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν ἔπεσε γυμνὸς εἰς αὐτὴν καὶ κατεκάη ἑκουσίως τὸ 168. Μ. Χ.

ΠΕΡΕΤΗΣ, Ιταλὸς, υἱὸς ἑνὸς ποταποῦ χωρικοῦ· ἀνετράφη δι' ἐλεημοσύνης εἰς ἕνα μοναστήριον τῶν Φραγκισκάνων, ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1585. καὶ ἐπωνομάσθη Σίστος ε'. Εστάθη μέγας Πρίγγιψ μὲ μεγάλην φρόνησιν. ἐπιδιώρθωσε τὴν λειτουργίαν, ἀφήρεσε πολλὰς μυθολογίας, περιεχομένας εἰς τὸ μαρτυρολόγιον, ἠγάπα τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας καὶ ἐτιμώρει αὐστηρῶς καὶ τὸ παραμικρότερον ἁμάρτημα. Εν γένει ἐστάθη πολλὰ ὠφέλιμος εἰς τὴν Ῥώμην. Απέθανε τὸ 1590.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ελλάδος.

ΠΕΡΙΔΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Ικαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, ὁ κατηγορήσας τὸν Ορέστην εἰς τὸ ἐν Αθήναις δικαστήριον τοῦ Αρείου Πάγου διὰ τὸν φόνον τῆς μητρός του Κλυταιμνήστρας.

ΠΕΡΙΔΑΟΣ, Σικυώνιος στρατηγὸς τῶν ἑλλήνων εἰς τὴν μάχην τῆς Μυκάλης κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΠΕΡΙΔΑΟΣ, Μεγαρεὺς φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, ὅς τις ἠθέλησε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν πατρίδα του. Δημ.

ΠΕΡΙΔΑΟΣ, Αθηναῖος τεχνίτης· ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν πρὸς τὸν τύραννον τῶν Ακραγαντίνων Φάλαριν, καὶ κατεσκεύασε ἕνα χάλκινον βοῦν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κλείων τοὺς βασανιζομένους καὶ θέττων αὐτοὺς ἐπὶ τὴν πυρὰν ἐξέφερον ὠνὰς τρομερὰς ὁμοίας μὲ τῶν βοῶν. Πρὸς ἀμοιβὴν ταύτης τῆς ἐφευρέσεως ἐβάλθη πρῶτος ὁ Περίλαος καὶ ἐκάη διὰ προσταγῆς τοῦ τυράννου. Λουκ. Φαλ.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ, Κυψελλοῦ, Κορίνθιος, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ηρακλειδῶν. Οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Λυσίδην, θυγατέρα τοῦ Προκλέους, τυράννου τῶν Επιδαυρίων ἐν Πελοποννήσῳ, τὴν ὁποίαν καὶ Μέλισσαν ὠνόμαζον, ὡς λέγει ὁ Ηρακλείδης ὁ Ποντικὸς· ἔκαμε μὲ αὐτὴν δύω παιδία, Κύψελλον καὶ Λυκόφρονα, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἦτον φρόνιμος ὁ δὲ πρεσβύτερος ἀνόητος· μετὰ καιρὸν ὀργισθεὶς τὴν γυναῖκα του ἀπὸ διαβολὰς τῶν παλλακίδων ἔγκυον οὖσαν τὴν ἐρόνευσεν,

ἔπειτα ἔκαυσε καὶ τὰς παλλακίδας του, τὸν δὲ υἱὸν του Λυκόφρονα ἐξώρισεν εἰς Κέρκυραν λυπούμενον τὴν μητέρα του· φάσας δὲ εἰς βαθὺ γῆρας ἐπροσκάλεσε τὸν υἱόν του διὰ νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν τυραννίδα τὸν ὁποῖον ἀπαντήσαντες οἱ Κερκυραῖοι ἐφόνευσαν· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων τὴν 46. Ολυμπιάδα. Τὰ δὲ λοιπὰ περὶ αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Διογένην Λαέρτιον. Ζωτίων δὲ καὶ Ηρακλείδης λέγουσιν ὅτι ὑπῆρξαν δύω Περίανδροι ὁ μὲν τύραννος, ὁ δὲ σοφός.

ΠΕΡΙΑΣΙΣ, θυγάτηρ τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Απολδρ.

ΠΕΡΙΒΟΙΑ, γυνὴ τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἡ ὁποία ἀνέθρεψε τὸν υἱὸν τοῦ Λαΐου καὶ τὸν ὠνόμασεν Οἰδίποδα. Απολόδωρ.

ΠΕΡΙΒΟΙΑ θυγάτηρ τοῦ Ἱππονίου, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰνεὺς ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Απολόδωρ.

ΠΕΡΙΚΛΕΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, πεμφθεὶς εἰς τὰς Αθήνας ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Ειλώτων. Αριστοφ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, υἱὸς νόθος ταῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων εἰς τὴν ἐν Αργεινούσαις ναυμαχίαν, καταδικασθεὶς καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του. Ξενοφ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Ξανθίππου καὶ τῆς Αγαρίστης εἷς τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν ταὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἡ Ελλάς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἡ κυβέρνησις τῶν Αθηνῶν ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Περικλέους, ὅστις ἦτο περιβόητος δι' εὐγλωττίαν λαμπρὰν καὶ τέχνην ἐντελεστάτην· ἦτο μέγας στρατηγός, ἄριστος πολιτικὸς καὶ ἐνδοξότατος ῥήτωρ, καὶ ὅστις σχεδὸν τεσσαράκοντα χρόνους ἐδιοίκει τοὺς Αθηναίους μὲ σχεδὸν ἀπόλυτον ἐξουσίαν· Ο αἰὼν αὐτοῦ ἦτον ἐποχὴ μεγάλης ἐσωτερικῆς λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας· διότι ἀπ' αὐτὸν ἡ πόλις ἐστολίσθη μὲ μεγαλοπρεπῆ κτίρια, καὶ μὲ λαμπρούς ἀγῶνας καὶ ἑορτάς· ἀλλ' ἐδαπανήσθησαν τὰ δημόσια χρήματα, καὶ διεφθάρησαν τὰ ἤθη τοῦ λαοῦ. Εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἐποχῆς τῆς διοικήσεως τοῦ Περικλέους ἤρχισεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἀφ' ὅσους εἶχον συναλλήλως οἱ Ελληνες ὁ ἀξιολογώτερος καὶ ὀνομαστότερος. Τὸν αἱματώδη τοῦτον ἀγῶνα ἐπροξένησεν ἡ μεταξὺ τῶν Αθηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης πολυχρόνιος ἀντιζηλία. Οἱ Αθηναῖοι βοηθήσαντες τοὺς Κερκυραίους κατὰ τῶν Κορινθίων ἐκατηγορήθησαν ἀπὸ τούτους, ὅτι παρέβησαν τὰς συνθήκας τῆς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν συμμάχων πόλεων τῆς Πελοποννήσου εἰρήνης, καὶ πόλεμος ἀκολούθως διεκηρύχθη πάραυτα. Μὲ τὴν Σπάρτην ἠνώθησαν αἱ Πελαποννησιακαὶ πόλεις, πλὴν τοῦ Αργους, καὶ ἀπὸ τὴν βόρειον Ελλάδα, οἱ Με-

γαρεῖς, Βοιωτοὶ, Λοκροὶ, Φωκεῖς καὶ ἄλλοι. Τοῦ Περικλέους συμμαχοι ἦσαν ὀλίγοι, οἱ Θεσσαλοὶ, Ἀκαρνανεῖς καὶ οἱ πλειότεροι τῶν νησιωτῶν. Αἱ Πελοποννησιακαὶ δυνάμεις στρατηγούμεναι ἀπὸ τὸν Σπαρτιάτην βασιλέα Ἀρχίδαμον ἐσυμποσοῦντο ἕως ἑξήκοντα χιλιάδες, αἱ δὲ Ἀθηναϊκαὶ στρατηγούμεναι ἀπὸ τὸν Περικλῆν ἦσαν μόλις τριάκοντα καὶ δύο χιλιάδες. Εἰς τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου, οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλεηλάτησαν τὴν Αττικὴν καὶ ἐπολιόρκησαν τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ δεύτερον ἔτος ἠκολούθησεν φοβερώτατος λοιμὸς εἰς τὴν πόλιν, ἐξ οὗ ἀπέθανον πολλοὶ τῶν κατοίκων, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Περιβόητος Περικλῆς· ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦτο τὸ μέγα δυστύχημα δὲν ἔπαυσεν ὁ πόλεμος. Τὸν αἰῶνα τοῦ Περικλέους ἐχαρακτήριζεν ἡ τελειότης, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον φερθῆ αἱ τέχναι, ἡ φιλοσοφία, καὶ ὁ ἐξευγενισμός· ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο ὁ ἐμφύλιος οὗτος πόλεμος τῶν Ἑλλήνων ἐπροξένησε πολλὰς διαφορὰς εἰς ὅλα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν Ἀθηναϊκῶν βουλῶν ὁ Κλέων, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα διεδέχθη ὁ Ἀλκιβιάδης ἀνὴρ ὅμοιος καθ' ὅλα μὲ τὸν Περικλέα.

ΠΕΡΙΚΤΙΟΝΗ, μία τῶν σοφῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς. Ἀριστ.

ΠΕΡΙΜΗΔΗ θυγάτηρ τοῦ Ἀδμήτου, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἄργου, τὸν Μάγνητα, ἐξ οὗ ὠνομάσθη Μαγνησία ἡ χώρα τῆς Θεσσαλίας. Ἀντ.

ΜΕΡΙΜΟΣ, υἱὸς Μέγητος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ομ.

ΠΕΡΙΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ηλέκτρας. Ἀπολδρ.

ΠΕΡΙΦΑΣ, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ὅς τις διὰ τὴν ἄκραν του δικαιοσύνην ἐθαυμάσθη. Ζεύς.

ΠΕΡΙΦΑΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταίας. Ἀπολδρ.

ΠΕΡΙΦΑΣ, υἱὸς τοῦ Ογχηστοῦ, ἀνδρεῖος Αἰτωλὸς, φονευθεὶς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ομ. Ιλ.

ΠΕΡΙΦΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μηκινῶν ἐκ τῆς οἰκείας τοῦ Πέλοπος, ὅς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ομ. Ιλ.

ΠΕΡΙΦΗΤΗΣ, περιβόητος ληστὴς, καὶ κακοῦργος διατρίβων εἰς τὰ μέρη τῆς Ἐπιδαύρου καὶ φονεύων ἀπανθρώπως ὅλους τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς.

ΠΕΡΚΑΛΟΣ, θυγάτηρ τοῦ Χείλωνος τοῦ Δαμαράτου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ηρόδ.

ΠΕΡΟΥΓΙΝΟΣ, Πέτρος, Ιταλὸς περίφημος ζωγράφος, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ περιβοήτου Ραφαήλου· ἀπέθανε τὸ 1524.

ΠΕΡΟΥΖ, ἔνδοξος περιηγητὴς Γάλλος, ὅς τις μὲ δύω πλοῖα περιῆλθε ὅλον τὸν εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ἐξεχνίασε τὰς Πασχαλίους νήσους, ἀνεκάλυψε τὸν Γαλλικὸν λιμένα, καὶ τὴν νῆσον Νέκερ, προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν Λαδρονίαν νῆσον Ασουμψιόνα, καὶ ἐκοινολόγησεν εἰδήσεις ἀξιολόγους περὶ τῶν Φιλιππίνων νήσων. Μετὰ ταῦτα ἐπεσκέφθη καὶ προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν Φορμόζαν, τὰς Αλιευτικὰς νήσους, τὰς Λυκουείας, τὰ παραθαλάσσια τῆς χερσονήσου Κορέας, πολλὰ τῶν δυτικῶν μερῶν τῆς Ιαπονίας, τὴν θάλασσαν τῆς Γεδσόνος, τὰ παραθαλάσσια τῆς Μαζουρίας, καὶ τὴν μεγάλην νῆσον Σαγαλίαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνακαλύψας τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ πορθμὸν, τὸν μεταξὺ τῆς Σαγαλίας καὶ τῆς Γεδσόνος, ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Καμτσάκαν· ὁρμηθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς χερσονήσου ταύτης προσδιώρισεν ἀκριβέστερον τὴν θέσιν τῶν Βουγαινβίλλου ναυτικῶν νήσων. Τῇ 26 Ιανουαρίου 1788 εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ικζόνιον λιμένα καὶ λαβὼν ἐκεῖθεν ἐφόδια ἀπέπλευσεν· ἔκτοτε ὅμως δὲν ἐφάνη.

ΠΕΡΟΥΖΗΣ, Βαλτάσαρ, Ιταλὸς, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων καὶ καλὸς ζωγράφος, θεωρεῖται ὡς ποιητὴς τῆς νέας κοσμήσεως, ἀπέθανε τὸ 1536. εἰς τὴν Ρώμην, ἐστάθη ἀρχιτέκτων τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Πέτρου.

ΠΕΡΡΙΝΟΣ Γάλλος Ζ-Λὰκ Περρῖνος,

ΒΕΡΣΑΙΟΣ, Κιττιεὺς, φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐπωνομάσθη Δωρόνθεος, ἦτον σύγχρονος Αντιγόνου τοῦ Γοναταῖ, μαθητὴς Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου, συνέγραψε Γενικὴν ἱστορίαν.

ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΣ, υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου, τὸν ὁποῖον κατά τινας ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Νέστορος Πολυκάστης· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Ναυσικάας θυγατρὸς τοῦ Αλκινόου. Εὐστ.

ΠΕΡΣΕΥΣ, υἱὸς τῆς Δανάης, θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου βασιλέως τοῦ Αργους. Οὗτος ὁ Ηγεμὼν μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπὸ ἀνεψιόν του ἔκλεισε τὴν Δανάην εἰς ἕνα δυνατὸν πῦργον διὰ νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ μὲ κἀνένα, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ φύλακες ἐδωροδοκήθησαν ἀπὸ ἕνα ἐραστήν της διεδόθη λόγος ὅτι ὁ Ζεὺς μετασχηματισθεὶς συνευρέθη μετ' αὐτῆς καὶ ἐγέννησε τὸν Περσέα, ὅς τις ἔπειτα ἀθῶως ἐφονευσε τὸν Ακρίσιον, καθὼς προείπομεν.

ΠΕΡΣΕΥΣ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, διάδοχος Φιλίππου τοῦ πατρός του, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 178. π. χ. διετήρει τὸ μῖσος τοῦ πατρός του κατὰ τῶν Ρωμαίων καὶ τοὺς σκοποὺς, ἐπειδὴ ἀφοῦ ἔλαβεν ἀσφάλειαν τοῦ θρόνου του, ἀποθανόντος τοῦ ἀντιζήλου του, Αντιγόνου ἐκήρυξε πόλεμον κατ' αὐτῶν, καὶ διέφθειρε κατὰ πρώτον τὸ στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Πηνειοῦ μὲ λαμπρὰν νίκην· τὸ δεύτερον ὅμως νικηθεὶς ἐχάθη κατὰ κράτος παρὰ τοῦ Παύλου Αἰμυλίου ὑπάτου τῶν Ρωμαίων εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τιδύας, καὶ ληφθεὶς αἰχμά-

ἔκτος ἐβλήθη εἰς φυλακήν, καὶ ἀπέθανε μετ' ὀλίγους χρόνους 168. π. χ.

ΠΕΡΣΙΟΣ Αουλος Φλάκος, ἐπίσημος ποιητὴς Λατῖνος, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ἀπέθανε πολλὰ νέος τὸ 62. τὰ ποιήματά του χαίρουν μεγάλην ὑπόληψιν.

ΠΕΡΤΙΝΑΞ, Πούβλιος Ἑλβιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βίλλαν, πλησίον τῆς Αλβης τὸ 126. π. χ. ἦτον υἱὸς ἑνὸς ἀπελευθέρου κεραμέως· ἐδιδάχθη καλῶς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα μὲ ἐπίδοσιν, μετὰ ταῦτα ἔγινε στρατιωτικὸς, ἐπροβιβάσθη δὲ μέχρι τῆς ὑπατείας, Ηραίτωρ ἐν Ρώμη γενόμενος, καὶ διοικητὴς εἰς πολλὰς ἐπαρχίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κομμόδου ἐκηρύχθη κατ' ἐκλογὴν Αὐτοκράτωρ τὸ 190. καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον ἄρχισε πρώτον νὰ χαλινώνῃ τὴν αὐθάδειαν τῶν Πραιτωριανῶν ταγμάτων, οἵτινες ἔκαμνον πολλὰς καταχρήσεις εἰς τὴν Ρώμην μὲ καταφρόνησιν τῶν πολιτῶν· θέλων δὲ νὰ μιμηθῇ τοὺς δύω Αντωνίνους, εὔγαλεν ἔξω, καὶ ἐπώλησεν ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τοῦ Κομμόδου, καὶ ὅσα εἶχεν ἀπὸ ἁρπαγὰς τὰ ἔστρεψεν εἰς τοὺς κυρίους των· διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ δὲ περισσότερον τοὺς γεωργοὺς εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς τοὺς ἐξήρεσεν ἀπὸ τὴν φορολογίαν τοῦ δεκάτου, καὶ τοὺς ὑπεσχέθη νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλήσῃ παντελῶς εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς Αὐτοκρατορίας του· ἐσμίκρυνε τὰ ἔξοδα τοῦ βασιλικοῦ πλατείου· τοῦτο ἐπειδὴ ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκατέβη εὐθὺς ἡ τιμὴ τῶν ζωοτροφιῶν. Οἱ δὲ πραιτωριανοὶ ἐπειδὴ διωρίσθησαν ἀπ' αὐτοῦ νὰ φυλάττωσιν ἀκριβῶς τὰ καθήκοντα εἰς τὴν στρατιωτικὴν τάξιν, ὀργιζόμενοι ἐπαναστάτησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἕνας στρατιώτης τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ στῆθος μὲ τὸ ἀκόντιον ἐκφωνήσας, Ἰδοὺ τοῦτο σοὶ πέμπουσιν οἱ Ηραιτωριανοί, βλέπων δὲ τὸν ἄδικον θάνατόν του ἐπεκαλέσθη τὸν Οὐρανὸν εἰς ἐκδίκησιν καὶ ὑψας τὴν κεφαλήν του παρέδωκε τὸ πνεῦμα τὸ 193.

ΠΕΤ Αρθουρος, τὸ γένος Ἄγγλος· οὗτος ἐζήτησεν διάπλουν τινὰ φέροντα ἀπὸ τὴν Αρκτικὴν Ἀμερικὴν εἰς τὸν μέγαν Ωκεανὸν· ἐστάθη περίφημος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνος του· ἔζη κατὰ τὸ 1590. Μ. Χ.

ΠΕΡΦΕΓΗΣ Βερνανδῖνος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Σιένην, περίφημος ποιητὴς αὐτοσχέδιος, ὅς τις ἐστεφανώθη εἰς τὸ Καπιτώλιον μὲ φήμην καὶ μὲ μεγαλοπρέπειαν, καὶ βραβεῖον τιμῆς· ἀπέθανε τὸ 1725.

ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ Φραγκῖσκος, ἐξαίρετος ποιητὴς Ἰταλὸς τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος. Εγεννήθη εἰς τὸ Ἀρήτιον (κοινῶς Αρετζο) πόλιν πλησίον τῆς Φλωρεντίας· ἐσπούδασεν εἰς τὸ Πεσσουλανὸν (κοινῶς Μομπελιέ) ἐν Γαλλίᾳ τὰ τῆς νομικῆς, ἀλλὰ τὸ μέγα του πνεῦμα εἰς τὴν ποιητικὴν μόναν κατεγίνετο, ὥστε ἐφάνη

εἰς τὸ τοιοῦτον θαυμάσιος. Ἐρωτεύθη ὑπερβολικῶς τὴν ὡραίαν Δάφνην εἰς πόλιν πλησίον τῆς Αὐϊνιῶνος ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου ἀθανατίσας τὴν Δάφνην μὲ τὰ ὑψηλά του ποιήματα ἀθανάτησεν ἑαυτὸν· μὲ τὸ μέσον τῆς ποιητικῆς ἀπέκτισε μεγάλην φήμην· μίαν ἡμέραν ἔλαβε δύω γράμματα, τὸ ἓν ἀπὸ τὴν Ρώμην, καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ Παρίσια διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ λάβῃ τὸν στέφανον τῆς ποιητικῆς καὶ ἐπροτίμησε τῆς Ρώμης ἀπὸ τὸν τοῦ Παρισίου, ὅπου ἐςεφανώθη τὸ 1341. τὰ συγγράμματά του εἶναι ἄπειρα, τὰ ὁποῖα καθιστῶσι τὸ ὄνομά του ἀθάνατον. Απέθανε δὲ τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΠΕΤΡΟΝΙΟΣ Αρβίτρος, πολίτης Ρωμάνος, εὔνους τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, ἐστάθη ποιητὴς μὲ μεγάλην ὑπόληψιν, τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἓν ποίημα περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν νέων τῆς Ρώμης, καὶ ἄλλα διάφορα· ἀπέθανε τὸ 66. Μ. Χ.

ΠΕΤΡΟΣ Βετόρης Ζ. Βετόρης.

ΠΕΤΡΟΣ Μορίνης, ἀπὸ τὴν Ιταλίαν· οὗτος ὁ γέρων ἐρημίτης ἀμαθὴς καὶ ἀπὸ γένος ποταπὸν, ἦτον φιλάνθρωπος· ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1294. καὶ ὠνομάσθη Καιλεστῖνος ε΄. Οὗτος ὁ Πάπας ἐμβῆκεν εἰς τὴν Ρώμην, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ὄνου, τὸν ὁποῖον εἶχε πρότερον εἰς τὰς ἐργασίας του, καὶ τοῦ ὁποίου τότε δύω βασιλεὶς ἐκρατοῦσαν τὸν χαλινὸν, ὁ Κάρλος ὁ Χωλὸς, βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως καὶ ὁ Κάρλος Μαρτέλος, βασιλεὺς τῶν Οὔγγρων, καὶ ἓν μέγα πλῆθος ἀνθρώπων ἤρχετο νὰ τὸν προϋπαντήσωσι· ἀφοῦ ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον δυσαρεστημένος ἐπεθύμει τὸν μοναχικὸν βίον καὶ παραιτήσας τὴν Ρώμην 1296. ἀπέθανε εἰς τὸ φρούριον τοῦ ἁγίου Φελίτσε, ὅπου ἦτον φυλακωμένος ἀπὸ τὸν διάδοχόν του,

ΠΕΤΡΟΒΝΑ Ελισάβετ, αὐτοκρακόρισσα τῆς Ρωσσίας. Αὕτη ἅμα ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ἀκύρωσε τὴν Βουλὴν ὅπου εἶχε συστήσῃ ἡ Αννα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σύγκλητον τὴν ἐξουσίαν ὅπου εἶχεν ἐπὶ τοῦ μεγάλου Πέτρου. Αὕτη ἡ Σύγκλητος πρότερον εἶχε τὴν ἐξουσίαν νὰ καταδικάζῃ εἰς θάνατον, ἀλλ' ἡ Ελισάβετ ἐπειδὴ ἑκουσίως ἔταξε νὰ μὴ θανατώνῃ τινὰ εἰς καιρὸν τῆς Αὐτοκρατορίας της, ἐφύλαξε διὰ λόγου της τὴν ἄδειαν νὰ κυρώνῃ ἢ νὰ ἀκυρώνῃ τὴν περὶ θανάτου ἀπόφασιν τῆς Συγκλήτου· ἐφρόντισε νὰ στερεόσῃ τὸ γένος, ὅπου εἶχεν ἀδυνατήσῃ ἀπὸ τὰς ἀκαταστασίας, ἐμάκρυνεν ἀπὸ τὰς βασιλικὰς ὑποθέσεις ὅλους τοὺς ξένους, καὶ ἐδιώρισεν ὅλους ἐντοπίους· ἐκάλεσεν εἰς τὴν Ρωσσίαν Κάρολον Πέτρον, υἱὸν τῆς ἀδελφῆς της Αννας Πετρόβνας, καὶ ἔκγονον τῆς βασιλίσσης Οὐλρίκης ἀδελφῆς Καρόλου ιβ΄. βασιλέως τῆς Σβεκίας. Τότε εἶχε χηρεύσει ὁ θρόνος τῆς Σβεκίας, ὅθεν αἱ ἐπαρχίαι πᾶσαι

ἐκλεξαν αὐτὸν τὸν νέον ἡγεμόνα διὰ βασιλέα των. Ἀλλ' ἡ Ελισάβετ, ἥτις τὰν εἶχε διορίσει διάδοχόν της δὲν τὸν ἄφησεν, ἀλλὰ τὸν παρεκίνησε καὶ ἔγινεν Ορθόδοξος Χριστιανὸς, καὶ ὠνομάσθη Πέτρος Πέτροβιτζ, τὸν ἐκήρυξε μέγαν Δοῦκα μὲ τίτλον Αὐτοκρατορικῆς ὑψηλότητος, τὸ 1745. ἐκηρύχθη καὶ διάδοχος. Τοιαύτη ἀγάπη τῆς Ελισάβετ πρὸς τὸν Πέτρον ἐπληρώθη ἀπὸ αὐτὸν μὲ ἄκραν ἀχαριστίαν· διότι εἰς τοὺς πολέμους ὅπου ἔλαβε ἡ Ελισάβετ μὲ τὸν βασιλέα τῆς Προυσίας, πολλάκις τὴν ἐπρόδωσεν· ἀντὶ νὰ ἀγαπᾷ τὴν θείαν του, τὴν ἐμίσει, καὶ ἀφ' οὗ συνήργησε νὰ φονευθῇ ὁ ἰατρός της Κοντοειδὴς, λέγουσιν, ὅτι τὴν ἐφαρμάκωσε. Η Ελισάβετ βασιλεύσασα ἔτη εἴκοσι, ἐτελεύτησε τὸ 1761. δόξαν αἰώνιον ἀποκτήσασα διὰ τὴν φρόνησιν, ἀνδρείαν, καὶ σταθερότητα, ἐν καιρῷ πολέμου καὶ εἰρήνης.

ΠΕΤΡΟΣ Βέμβος. Ζ. Βέμβος.

ΠΕΤΡΟΣ Καραβίας Πανταζάτος, Ιθακήσιος, διδάσκαλος Αγράφων.

ΠΕΤΡΟΣ. ά. ὁ λεγόμενος Ἄσπλαγχνος, βασιλεὺς τῆς Καστηλλίας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, υἱὸς τοῦ Αλφόνσου τοῦ ιά. ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1350. μετὰ ἕνα χρόνον ἀπέρασεν εἰς τὴν Βοῦργον, πόλιν τῆς Ισπανίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι παρεπονέθησαν διὰ τοὺς μεγάλους φόρους· αὐτὸς δὲ ἐπρόσταξε καὶ ἐθανάτωσαν τὴν Ελεονώραν ἐρωμένην τοῦ πατρός του· δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν συνέβη ἐμφύλιος πόλεμος τὸ 1353. Οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Βιάγκαν, θυγατέρα τοῦ δουκὸς τοῦ Βαρβονίου, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας τὴν παρήτησεν, καὶ ἐδόθη εἰς τὴν Μαρίαν Πουδίλλαν· τὸ 1355. ἐνυμφεύθη τὴν Ιωάνναν τοῦ Κάστρου· μετ' ὀλίγους μῆνας παρήτησε καὶ αὐτὴν καὶ ἔλαβε τὴν Μαρίαν Κορόνελ, γυναῖκα μὲ ἀνδρείαν καὶ ἀρετήν. Τὸ 1360. ἐφόνευσε τὴν ἀνεψιάν του Ελεονώραν, ἔκαυσε ζωντανὸν ἕνα Ιερέα, ἐφόνευσε τὴν βασίλισσαν Βιάγκαν εἰς τὴν φυλακὴν, μετ' ὀλίγον ἐφόνευσε καὶ τὴν Μαρίαν Πουδίλλαν· ἀπερίγραπτα εἶναι τὰ κακὰ τούτου τοῦ ἀσπλάγχνου τυράννου· ἀπέθανεν ἀπὸ πολλὰς πληγὰς τῶν στρατιωτῶν του· οἱ μεταγενέστεροι διὰ τὰς κακίας του τὸν ἐπωνόμασαν ὁ Ασπλαγχνος.

ΠΕΤΡΟΣ Γιλβέρτος Ιωάννης, Γάλλος τὸ γένος, θεολόγος καὶ κανονικὸς περιβόητος. Ἐξέδωκε Γαλλιστὶ τὰ χρέη τοῦ Χριστιανοῦ περιεχόμενα εἰς ρι. ψαλμούς. Κανονικὰς συμβουλὰς περὶ μυστηρίων, παράδοσιν ἢ ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας περὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου· καὶ Δατινιστὶ Νομοκάνονα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΠΕΤΡΟΣ Θωμᾶς ἐκ τῆς Αγίας Βαρβάρας, Ιταλὸς ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Καρμελιτῶν, ἀνὴρ σοφὸς, εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἑβραϊκῆς διαλέκτων, φιλόσοφος καὶ

θεολόγος, πεπαιδευμένος ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀναγνώσει τῶν συγγραμμάτων τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἔγραψε περὶ ἀρχῆς τοῦ Ρωμης Αρχιερέως, κατὰ τοῦ σοφοῦ Βοσσουετίου, ἀνάλυσιν κριτικὴν τῶν συγγραμμάτων τῶν παλαιῶν Πατέρων, Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων πέντε αἰώνων, καὶ ἄλλα πολλά. Ηνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΠΕΤΡΟΣ Β΄. Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας· οὗτος, ὢν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν συμβούλων παρὰ τῆς Αἰκατερίνης διωρισθέντων, ἔκλεξε διὰ γυναῖκά του τὴν θυγατέρα Αλεξίου Βρηγοριδίκ Δολγορούκη τοῦ πιστοῦ του συμβουλάτωρος, ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες. ἀλλὰ πρὶν τελειωθῇ ὁ γάμος ἀπέθανεν ὁ Πέτρος τῇ 30. Ιανουαρίου, 1730.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ δ΄. βασιλεὺς τῆς Αραζωνίας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, γνωστὸς διὰ τὰς ἁρπαγάς, καὶ ἄλλα του ἐλαττώματα, ἦτον ὑπερβολικὰ φιλόδοξος, ὑποκριτὴς καὶ ἀσπλαγχνος, ἀνδρεῖος καὶ σταθερός, εἶχε καὶ πολλὰς γνώσεις ἀλλὰ τὰς μεταχειρίζετο μέσα τῶν παθῶν του· μὲ τὴν ὑπόκρισίν του ἐσκέπαζε τὰς κακίας του· ἐβασίλευσε 51. χρόνον καὶ ἀπέθανε τὸ 1387· Μ. Χ.

ΠΕΤΡΟΣ Βρόννιος Γαλλος, Ιεροκήρυξ, καὶ τῆς ἐκκλησιστικῆς ἱστορίας ἐμπειρώτατος. Ἔγραψε πολλὰ, ἀλλὰ τὸν πρῶτον τόπον ἔχει, ἔκθεσις κατὰ γράμμα Ιστορικὴ καὶ δογματικὴ τῶν προσευχῶν καὶ τελετῶν τῆς λειτουργίας· πῶς ἤρχισαν, ηὔξησαν καὶ ἐπροχώρησαν κτλ. Εἰς τὴν δεκάτην διατριβὴν αὐτῆς τῆς βίβλου, ἀποδείχνει μὲ μαρτυρίας πολλῶν συγγραφέων, ὅτι ἡ μετουσίωσις τοῦ Αρτου γίνεται μὲ τοὺς λόγους τῆς διαταγῆς τῆς εὐχαριστείας, ἀλλ' ἐνταυτῷ μὲ τὴν προσευχὴν τῆς ἐπικλήσεως, ὅπου ὁ ἱερεὺς κάμνει ἐν ὀνόματι τῆς Εκκλησίας· ἀντεστάθησαν αὐτοῦ πολλοὶ λέγοντες, ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκαία ἡ ἐπίκλησις, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη ἀνδρείως μὲ ἕτερον βιβλίον, Υπεράσπισις τῆς ἀρχαίας δόξης περὶ τοῦ σχήματος τῆς εὐχαριστείας. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ Ερημίτης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πικαρδίαν, ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας· τὸ 1093. ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸν σταυρικὸν πολεμον διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ιερουσαλὴμ· ὁ ἐνθουσιασμός του διεδόθη ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν ἑνωθεὶς μέ τινα Γαουτιέρην τοὔνομα, Γάλλον, καὶ μ' ἕνα καλόγηρον Γερμανὸν ὀνομαζόμενον Τιλδεσκάνον τὸ 1097. ὁμοῦ μέ τινας ἄλλους οἵτινες ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν ἑβραίων διὰ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσωσι ἐκ τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ φθάσαντες εἰς τὴν Ουγγαρίαν ἐφονεύθησαν σχεδὸν ὅλοι ἐξ αἰτίας τῶν βαρβαρικῶν των καταχρήσεων. Ὁ Ερημίτης Πέτρος σωθεὶς ἔκαμε τινὰς

νίκας εἰς τὴν Ασίαν τὸ 1093. καὶ ἐκυρίευσε τὴν Αντιόχειαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας.

ΠΕΤΡΟΣ Δαμιανός, ἀπὸ τὴν Ραβέννην, Καρδηνάλες, ἐστάθη εἷς τῶν σοφωτέρων τοῦ αἰῶνος του, συνέγραψε διαφόρους ἐπιστολὰς καὶ διδαχὰς, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ιά. αἰῶνος· ἀπέθανε τὸ 1072.

ΠΕΤΡΟΣ δὲ Ελιάκο Κελτογαλάτης, πρῶτος Καγκελάριος τῆς ἐν Παρισίοις Ακαδημίας, ἔπειτα συνηριθμήθη μὲ τοὺς Καρδηναλίους. Εγραψε μελέτας εἰς τοὺς ἑπτὰ περὶ μετανοίας ψαλμούς, ἐγχειρίδιον περὶ ψυχῆς, βιβλίον περὶ τοῦ διαφθοτέαν εἶναι τήν τε τῆς Εκκλησίας καὶ τῶν Καρδηναλίων αἵθεντίαν καὶ ἄλλα. Ηὐθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα.

ΠΕΤΡΟΣ Αουρέολος ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Μινοριτῶν, Αρχιεπίσκοπος ἐπονομασθεὶς εὔγλωττος δ.δάσκαλος, διὰ τὴν ἄκραν του φήμην, διὰ τὰ θεολογικά του συγγράμματα διὰ τὰς διδαχάς του καὶ ἠθικὰς διδασκαλίας.

ΠΕΤΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Ρώμην, περίφημος περιηγητὴς, περιῆλθε τὴν Τουρκίαν, τὴν Περσίαν, καὶ τὴν Ινδοστὰν, ἐπαρχίαν, τῆς Ινδίας, ἐξέδωκε τὰς διαφόρους περιηγήσεις του εἰς 54. ἐπιστολὰς, αἵτινες περιέχουν πολλὰ περίεργα διηγήματα ἀπέθανε τὸ 1652.

ΠΕΤΡΟΣ, ἀπὸ τὸ Πατεύϊσον, Καγγελάριος καὶ σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Φεδερίκου· οὗτος συνέγραψεν ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον οἱ τρεῖς ψεῦσται· ἔζη τὸν ιγ'. αἰῶνα συνέγραψε καὶ ἕτερα συγγράμματα· τὸ 1249 τὸν ἐτύφλωσαν.

ΠΕΤΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Αβανον πόλιν τῆς Ιταλίας περίφημος Ιατρὸς, καὶ πρῶτος ἀστρολόγος τοῦ αἰῶνος του· συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς, ἀπέθανε τὸ 1312.

ΠΕΤΡΟΣ, Λομβάρδος ἔνδοξος θεολόγος τοῦ 12. αἰῶνος, ἐπωνομάσθη διδάσκαλος τῶν ἀποφάσεων, ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος τῶν Παρισίων, συνέγραψε διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1164.

ΠΕΤΡΟΣ τῆς Αλεξανδρείας, ὅς τις ἐπαινεῖται μεγάλως ὑπὸ τοῦ Εὐσεβίου διὰ τὴν ἁγιότητα καὶ παιδείαν του· εἰς τὸν διωγμὸν τῶν χριστιανῶν ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ φυγὼν ἐκ τῆς Αλεξανδρείας διέφυγε τὸν κίνδυνον, ἀλλ' ἔπειτα εἰς τὸν διωγμὸν τοῦ Μαξιμιανοῦ ἐθανατώθη τὸ 311· Τὸ 306. συνέγραψε περὶ μετανοίας ἐκ τοῦ ὁποίου σώζονται κανόνες· ἐξεδόθη μετὰ σχολίων τοῦ Βαλσαμῶνος καὶ Ζωναρᾶ ἐν τῇ Πανθέκτῃ τῶν ἱερῶν κανόνων, ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1672. καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς συλλογαῖς τῶν ἱερῶν κανόνων.

ΠΕΤΡΟΣ Γ'. Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς θείας του Ελισάβετ, ἤρχητο φανερὰ

νὰ δείχνῃ τὸ μῖσος, ὅπου εἶχε διὰ τοὺς ὑπηκόους του, καὶ τὴν ἀγάπην ὅπου ἐπροσφερνεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Προυσίας. Ὁλον του τὸ στράτευμα τὸ διώρησε νὰ φορῇ κατὰ τὸ Προυσιακὸν στράτευμα, μάλιστα καὶ ὁ ἴδιος ἐφόρει ὡς ὁ βασιλεὺς Φριδερῖκος, βαστῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ τάγμα τοῦ Μίλανος Αετοῦ, ὅπου ἦτον Ιππικὸν τάγμα τῆς Γωσσίας. Εφόρει καὶ ἓν δακτυλίδιον μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Φριδερίκου, μὲ ἐπιγραφήν, ,,Η Φιλία ξετιμᾷ τοῦτο'', εἰρήγευσε μαζύ του ἐπιστρέφοντάς του τοὺς τόπους, ὅπου μὲ τόσον αἷμα εἶχον ἀποκτήσειν οἱ Ρῶσσοι, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον παρόξυνε τοὺς Ρώσσους, ἀλλ' ἔκαμε νὰ θαυμάσῃ καὶ πᾶσα ἡ Εὐρώπη. Ηθελε νὰ συστήσῃ μίαν διοίκησιν πολεμικὴν, καὶ εἶχε μεταβάλλει τὸ σχῆμα τῶν σωματοφυλάκων, τὸ παλαιὸν εἰς ἕτερον νέον, προκρίνων εἰς τὰ ἀξιώματα τοὺς ξένους ἀπὸ τοὺς ὑπηκοούς του, ἐχθρὸς τῶν ἰδίων του ὑπηκόων, τῶν Γάλλων καὶ Γερμανῶν, καὶ φίλος μόνον τῶν Προυσσιάνων, ἤγειρε τὰς παλαιὰς διχονίας μὲ τὴν Δανίαν, διὰ τὸ Δουκάτον τοῦ Ολστεῖν, εἰς τρόπον ὅτι ἂν ἔμνεσκεν ὀλίγον πεπασσότερον εἰς τὸν θρόνον, ἤθελεν ἀνάψῃ ἕνα πόλεμον γενικὸν εἰς πᾶσαν τὴν Εὐρώπην. Αλλὰ ἐπαναστατήσαντες ὅλοι τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀπέθανε μὲ φυσικὸν θλεκτον, μ' ὅλον ὅτε μερικοὶ λέγουσι νὰ ἀπέθανε φαρμακεμένος.

ΠΕΤΡΟΣ Κορνήλιος ποιητὴς τραγικὸς, τὸ γένος Γάλλος, ἐθαυμάζετο διὰ τὸ πνεῦματου καὶ διὰ τὴν ἁρμονίαν τῶν στίχων του.

ΠΕΤΡΟΣ Βαμβόκιος Ζ. Βαμβόκιος.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ ἐπονομαζόμενος Μέγας, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας, υἱὸς ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς τοῦ αὐτοκράτορος Αλεξίου Μιχάλοβιτζ· ὁ πατὴρ αὐτοῦ τελευτήσας ἀφῆκε ἐκ μὲν τῆς πρώτης γυναικὸς δυὸ υἱούς, Φεδὼρ καὶ Ιβὰν καλουμένους καὶ μίαν θυγατέραν Σοφίαν, ἐκ δὲ τῆς δευτέρας τὸν μέγαν Πέτρον γεννηθέντα τὸ 1622. Ο Φεδὼρ διάδοχος τοῦ Αλεξίου, ἀποθνήσκων ἀπὸ φαρμάκι τὸ 1682, ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῷ Πέτρῳ, παιδίῳ ὄντι τότε ὡς ἐννέα χρόνων, ἀδικῶν τὸν μεγαλήτερον ἀδελφόν του Ιβάν. Η ἀδελφή τους Σοφία τόσον ἐτεχνεύθη ὥστε ἐκηρύχθη ὁ Ιβὰν συμβοηθὸς τῆς βασιλείας, καὶ αὐτὴ ὡς ἐπίτροπος ἀπέκτησε μεγάλην δόξαν διὰ τὸν κατὰ τῶν Τατάρων καὶ Κινέζων πόλεμον. Προβλέπουσα δὲ, ὅτι ὁ Πέτρος ὢν τότε 18 ἐτῶν ἔθελε τὴν στερήσει τῆς ἐπιτροπῆς, ἐπάσχισε νὰ τὸν θανατώσῃ, ἀλλὰ φανερωθεῖσα ἀπεκλείσθη εἰς ἕνα μοναστήριον. Τὸ 1686 ἐτελεύτησε καὶ ὁ Ι'βὰν, καὶ ἔμεινεν ὁ Πέτρος μόνος εἰς τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας. Οὗτος ὁ μέγας ἡγεμὼν ἀνώτερος τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ ἠθῶν τοῦ τόπου

του, ἐθεώρησε τὸν θρόνον τῆς Ρωσσίας περιτετλιγμένον ἀπὸ τὸ σκότος τῆς βαρβαρότητος· ἐλυπεῖτο βλέπων τὸν λαὸν του καὶ τὸν ἑαυτόν του βυθισμένον εἰς τὰ σκότη τῆς ἀμαθείας, στερημένον τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, μὲ τὰς ὁποίας ἦσαν στολισμένα τὰ λοιπὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης· ὅθεν ἐπενόησε τὸ ἀξιοθαύμαστον καὶ ἀξιέπαινον ἔργον, νὰ μεταβάλλῃ τὴν διοίκησιν τοῦ βασιλείου, νὰ εὐγενίσῃ τὸ ὑπηκοόν του δίδοντάς του μόνος παράδειγμα, καὶ ὑποτασσόμενος εἰς πᾶσαν ποταπὴν καὶ κοπιαστικὴν δοκιμὴν μιᾶς αὐστηρᾶς εὐταξίας. Ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας ἔτρεφεν αὐτὸν τὸν στοχασμὸν, καὶ ἐφωτίζετο περὶ τούτου μὲ τας συχνὰς συναναστροφὰς καὶ συνομιλίας τῶν πεπαιδευμένων ἀλλοφύλων τῶν εὑρισκομένων ἐν Ρωσσίᾳ. Ὁ πρῶτος σκοπὸς ἐστάθη ἡ εὐταξία τοῦ στρατεύματος, καὶ εὐχαριστήθη νὰ γίνῃ τυμπανιστὴς ὑπὸ τοῦ Ἐκοτοντάρχου Λε-φόρτ, Γενοβέζου, πληρῶν ὅσα ἀνήκουσιν εἰς αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, οὔτε ἠθέλησε νὰ ἀναβῇ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν, ἂν δὲν ἐκρίνετο πρότερον ἄξιος ἀπὸ τὸν Ἑκατόνταρχόν του, ὅστις καὶ αὐστηρὸς ἐφαίνετο. Ὕστερον κατασκευάσας ἕνα μικρὸν στόλον, ὑπετάχθη εἰς ὅλην τὴν ναυτικὴν εὐταξίαν, φθάσας ἀπὸ ἁπλοῦς ναύτας εἰς τοὺς πρώτους βαθμούς. Καὶ διὰ νὰ δυνηθῇ μόνος του νὰ μάθῃ πῶς νὰ μεταβάλλῃ τὸ ὑπήκοόν του εἰς τὸ καλήτερον, ἀπεφάσισε νὰ ταξειδεύσῃ χωρὶς νὰ γνωρίζεται ἀπό τινα. Διὸ ἔστειλε πρέσβεις εἰς παλλοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης, καὶ αὐτὸς ὑπῆγαινε καὶ συνηριθμήζετο μὲ τοὺς οἰκίους τῶν πρέσβεων, χωρὶς νὰ τὸ ἐξεύρῃ ἄλλος, εἰμὴ μόνον ὁ πρέσβεις. Ὑπῆγεν εἰς τὴν Προυσίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ὁλλάνδαν εἰς τὸ Ἀμστελόδαμον διὰ νὰ μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ ναυπηγεῖν· ἐκάθητο συνέτρωγε καὶ συνέπινε μὲ τοὺς τεχνίτας ὡς ἁπλοῦς, συνομιλῶν μὲ αὐτοὺς Ὁλανδικὰ, εἰς τὰ ὁποῖα ἦτον ὀλίγον τι ἐξησκημμένος. Κατεσκεύασε πολλὰ, μάλιστα μίαν ἀντέναν τοῦ καρκεσίου εἰς δύο κομμάτια, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερεν εἰς τοὺς τεχνίτας, καὶ ἐζήτησε νὰ συναριθμηθῇ μὲ αὐτούς, καὶ ὠνομάσθη Πετρεμπὰς, ἤτοι Μαζὸ Πέτρας. Ὕστερον διέβη εἰς Ἀγγλίαν. Ἐζήτει πάντοτε διδασκάλους γινόμενος ἡμερος μαθητὴς, ὑπῆγαινεν εἰς κάθε μέρος, ἐσυναναστρέφετο μὲ κάθε τάγμα ἀνθρώπων, μὲ ἐκκλησιαστικούς, φιλοσόφους, σπουδαίους, χυδαίους. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας τὸν ἐχάρισεν ἕν μεγαλοπρεπέστατον καράβιον, γεμάτον ἀπὸ σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ θαυμάσιος Φεργγάουξεν, περίφημος μαθηματικὸς, ὅστις πρῶτος ἐδίδαξε τοὺς Ρώσσους,

νὰ λογκριάζωσι μὲ Αραβικοὺς ἀριθμούς. Ἀπὸ τὴν Αγγλίαν διέβη εἰς Βιέννην, καὶ σκοπεύων νὰ ὑπάγῃ εἰς Βενετίαν καὶ Ιταλίαν ἐμποδίσθη, διότι ἡ εἴδησις μιᾶς ἀποστασίας εἰς τὴν Μόσχοβαν τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ 1698. Φθάσας εἰς Ρωσσίαν ἐτιμώρησεν αὐστηρῶς τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ἐπαναστάσεως, μάλιστα πολλοὺς Ιερωμένους, οἵτινες παρακινούμενοι ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του Σοφίαν, ἐσυμβούλευον τοὺς Στρελίτσας εἰς ἐπανάστασιν, καὶ ἐσύστησε τὸ τάγμα τοῦ Αγίου Ανδρέου διὰ νὰ ἀντιβραβεύσῃ τοὺς πιστοὺς του· ἐταξειδεύσεν ἔπειτα εἰς Γαλλίαν τὸ 1717. ὅπου ἐλθὼν εἰς τὴν περίφημον Ακαδημίαν τῆς Σορβῶνος, τὸν ἐπρόβαλον οἱ ἐκεῖσε διδάσκαλοι καὶ θεολόγοι τὴν ἕνωσιν τῶν δύω Εκκλησιῶν. Εσυναριθμήθη μεταξὺ τῶν διδασκάλων τῆς Ακαδημίας τῶν Παρισίων, συνθέττων ἐγχειρίδια τινὰ περὶ Ναυτικῆς. Αἱ ἀνδραγαθίαι καὶ τὰ κατορθώματα τούτου τοῦ θαυμαστοῦ ἀνδρὸς ἔδωσαν αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ τὸ γλυκὺ ὄνομα, Πατὴρ τῆς Πατρίδος, καὶ Μέγας Πέτρος, καὶ δικαίως, διότι εἰς καιρὸν ὅπου κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ γένους, καὶ εἰς τὸν κατὰ τῆς Σβεκίας πόλεμον, ἐπεχειρίσθη νὰ κτίσῃ μίαν θαυμαστὴν πόλιν, τὴν ἐκ τοῦ ὀνόματός του Πετρούπολιν ὀνομασθεῖσαν, μέσα εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτον ἡ σκληροτέρα μάχη, καὶ ἐνταυτῷ ἐπολεμοῦσεν· ἐπεμελεῖτο τοὺς ἐργάτας, ἐπρόσεχε καὶ τοὺς Σβέτσους μήπως ῥημάξωσιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ τόσους κόπους ἔκτιζεν. Αν ἡ Εὐρώπη ἐθαύμαζε διὰ τοὺς πολέμους του καὶ κατορθώματα, ἐθαύμαζε πολὺ περισσότερον διὰ τὴν ταπείνωσιν, τὴν ὁποίαν ἔδειχνε μετὰ τὴν νίκην, ὅστις διὰ νὰ θαῤῥύνῃ τοὺς ὑπηκόους του εἰς μεγάλας πράξεις, ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς ἐκεῖνον τὸν ἔπαινον, ὅστις ἦτον ἴδικός του, νικῶντας. Μάλιστα δὶς ἐθριάμβευσε λαμπροτέρως, μίαν ἐφορὰν ὅταν ἐνίκησεν ἐν Αζὼφ, καὶ ἄλλην ὅταν ἐνίκησε τοὺς Σβέτσους εἰς τὴν ἐν Αλὰνδ ναυμαχίαν τὸ 1714. Εἰς τὸν πρῶτον θρίαμβον ἐμιμήθη τοὺς παλαιοὺς Ρωμαίους· ὅσοι ἐφάνησαν ἄξιοι εἰς τὸν πόλεμον, στρατηγοί, χιλίαρχοι, ἑκατόνταρχοι, ἕως καὶ οἱ ἁπλοὶ στρατιῶται ἦσαν στεφανωμένοι, διάφορα ὄργανα μουσικὰ ἐσυμβοηθοῦσαν τοὺς ὕμνους τῶν εὐφημούντων τὰ ὀνόματα τῶν στεφανωμένων καὶ τὰς ἀνδραγαθίας των. Οἱ δύο ἀρχιστράτηγοι στερεᾶς καὶ θαλάσσης ἦσαν ἐπάνω εἰς μεγαλοπρεπῆ θριαμβευτικὰ ἁμάξια, ὁ Μέγας Πέτρος, χωρὶς κἀνένα σημεῖον διαφορᾶς, ἀλλ' εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀφφικιάλων, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους· καὶ εἰς τοιαύτην παράταξιν ἔκαμε τὴν εἴσοδόν του ὅλον τὸ στράτευμα. (ἄλλος θρίαμβος ἐγάθη θαυμασιώτερος διὰ τὸν τρόπον, ὅπου μεταχειρίσθη

ὁ Πέτρος· Ο ἡγεμὼν Γωμανοδόσκης εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θριάμβου ἐπαρέστησε τὸ πρόσωπον τοῦ Μεγάλου Πέτρου, καθήμενος εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον μὲ ὅλας τὰς βασιλικὰς σημαίας. Ο μέγας Πέτρος ἐπαρρησιάσθη μὲ τὸ ἁπλοῦν φόρεμα ὀφφικιάλου ναυτικοῦ, ἐπλησίασεν εἰς τὸν θρόνον τοῦ πλαστοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ἐπροσφερεν ἐγγράφως τὴν καταγραφὴν τῆς μάχης καὶ τῆς νίκης του. Απεκρίθη εἰς πολλὰ ζητήματα ὁποῦ τῷ ἐπροβλήθησαν, ὕστερον εἰς τοὺς πόδας τοῦ πλαστοῦ αὐτοκράτορος ἔλαβε τὴν ἀξίαν τοῦ ὑπονα ύάρχου εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀνδρείας καὶ φρονήσεως, ὅπου ἔδειξεν εἰς τὴν ναυμαχίαν κατὰ τῶν Σβέκων· θέλων μὲ τοῦτο νὰ φανερώσῃ εἰς τοὺς Ρώσσους, ὅτι αἱ ἀνταμοιβαὶ καὶ τὰ βραβεῖα πρέπει νὰ δίδωνται εἰς τὰ ἄξια ὑποκείμενα, καὶ ὄχι διὰ χάριν. Τῇ ἡμέρᾳ τῶν Θεοφανείων τὸ 1725. ὑπῆγεν εἰς τὸν Αγιασμὸν τῶν ὑδάτων κατὰ τὴν συνήθειαν, τὸ ὑπερβολικὸν κρῦος ὅπου ὑπέφερεν εἰς αὐτὴν τὴν παράταξιν, τῷ ἐπροξένησεν ἕνα βίσιον πυρετὸν, ὅπου μὲ τοὺς δρυμεῖς πόνους τῆς ποδαλγίας καὶ δυσσουρίας εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον ὑποκείμενος, τὸν ἐστέρησε τῆς ζωῆς του τὸ 53 τῆς ἡλικίας του βασιλεύσας μὲ τὸν ἀδελφόν του Ιωάννην ἔτη 14. καὶ μόνος 29. Ητον ὁ Πέτρος μέγας κατὰ τὸ σῶμα, ἄγριος εἰς τὸ περιπάτημα, τὸ ἦθος ἔχων εὐγενικὸν, ζωντανὸν καὶ ἐγχίνουν, τὴν θεορίαν σοβαρὰν, καὶ ἕνα κάποιόν τι, ὅπου πολλάκις μετέβαλλε τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου του. Ωμιλοῦσε μὲ ζέσιν, εὔκολα καὶ συχνὰ, μάλιστα παρρησιάζα εἰς τὸ στράτευμα, εἰς τὸ συμβούλιον καὶ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς. Μονάρχης καὶ κτήτωρ ἦσαν δύω προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἔδιδον αὐτῷ ἕνα κάποιον τι ἀνώτερον ἀνθρώπου. Ωμιλοῦσε πολλὰς διαλέκτους, ἔμπειρος εἰς τὰ μαθηματικὰ, φυσικὰ καὶ γεωγραφικὰ· ἔμαθεν ὡς καὶ τὴν χειρουργικὴν, καὶ πολλάκις μόνος του ἐπεμελεῖτο τοὺς λαβωμένους τοῦ στρατεύματος Η ἱστορία δὲν ἔδειξεν οὔτε θέλει δειξει τοιοῦτον ἄνθρωπον· ἐστάθησαν καὶ ἕτεροι Αποκτηταί, Νεμοδέται καὶ μεγάλοι πολιτικοί, μόνος ὅμως ὁ Πέτρος ἤνωσεν ἐν ἑαυτῷ τοὺς τρεῖς τοιούτους ἐνδόξους τίτλους, Ανακαινιστὴς τοῦ τόπου του, διδάσκαλος ὠφελίμων μαθήσεων, θεμελιωτὴς ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, καὶ διορθωτὴς τῶν ἠθῶν τοῦ λαοῦ του.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ Αδαϊλάρδος Αἱρεσιάρχης τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, ἐγεννήθη εἰς τὸ φρούριον Παλάτιον, λεγόμενον τῆς Νανετησίας διοικήσεως· ἡ ἔφεσις τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν σπουδὴν τὸν παρεκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς Παρίσιον διὰ νὰ σπουδάσῃ, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε ὑπερέβη τοὺς διδασκάλους του καὶ ἔγινεν ἄριστος διδάσκαλος τῆς γραφῆς· εἰς

ὀλίγον καιρὸν ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, ἐσύναξε μαθητὰς πολλούς, καὶ χρήματα οὐκ ὀλίγα· εὑρέθη ὅμως εἰς μίαν περίστασιν, ὅπου τὸν ἀπεκατέστησε δυστυχῆ ἐφ' ὅλης του τῆς ζωῆς. Ἐδίδασκε μίαν νέαν παρθένον Ἐλιγίαν λεγομένην, ἀνεψιὰν Φουλβέρτου Κανονικοῦ τῆς ἐκκλησίας τῶν Παρισίων, ὡραιοτάτην οὖσαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸν ἔρωτα ἐτρώθη, καὶ συνεμίγετο μὲ αὐτήν. Τοῦτο μαθὼν ὁ Φούλβερτος ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν οἶκον του τὸν Ἀβαϊλάρδον, ὅστις ἠρπασε τὴν Ἐλιγίαν ἔγγυον οὖσαν, καὶ μὲ φόρεμα μοναχικὸν τὴν ἔφερεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἐγέννησε υἱὸν Ἀστρλάβιον λεγόμενον. Διὰ νὰ καταπραΰνῃ λοιπὸν τὸν Φούλβερτον ὑπεσχέθη νὰ λάβῃ ὡς νόμιμόν του γυναῖκα τὴν Ἐλιγίαν. Ὅθεν τὴν ἔφερεν εἰς Παρίσιον, καὶ τὴν ἐστεφανώθη· ἐπειδὴ ὁ Ἀβαϊλάρδος ἐχαίρετο ἕνα Κανονικάτον, τοῦ ὁποίου ἤθελεν στερηθῇ ἂν ἐτανερώνετο τὸ συνοικέσιόν του, ὅθεν διὰ νὰ ἀποσκεπασθῇ τελείως, ἡ Ἐλιγία ἀνεχώρησεν εἰς ἕνα μοναστήριον. Ὁ Φούλβερτος καὶ οἱ συγγενεῖς τῆς Ἐλιγίας διὰ νὰ ἐκδικηθῶσι, κατέτρεξαν τὸν Ἀβαϊλάρδον, τὸν ἐπίασαν, καὶ τοῦ ἔκοψαν τὰ παιδογόνα μόρια· ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ μοναχός, τοῦτο αὐτὸ κατέπεισε καὶ τὴν Ἐλιγίαν νὰ πράξῃ· ἔλαβε λοιπὸν τὸ φόρεμα ὁ Ἀβαϊλάρδος μεταξὺ τῶν μοναζόντων παρὰ τῷ ποῦ ἁγίου Διονυσίου μοναστηρίῳ, ἡ δὲ Ἐλιγία μεταξὺ τῶν μοναζουσῶν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀργεντολίου. Αὐτὸ τὸ συμβεβηκὸς τοῦ Ἀβαϊλάρδου δὲν ἐμπόδισεν, ὅπου πολλοὶ νὰ μὴν ἔλθωσιν εἰς ἐπίσκεψίν του, καὶ εἰς ἀκρόασιν τῶν μαθημάτων ὁποῦ ἐδίδασκεν· ἀλλ' οἱ μοναχοὶ τῆς αὐτῆς Ἀββατίας μὴν ὑποφέροντες τὰς ἐπιτιμήσεις του διὰ τὰς αἰσχρουργίας των, τὸν ἐβίασαν νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς ἕνα οἶκον τῆς Ἀββατίας. Ἡ φήμη του τόσους μαθητὰς ἔσυρεν, ὅπου οὔτε ἡ οἰκία τος ἐχώρει, οὔτε ὁ τόπος ἦν ἀρκετὸς εἰς τροφήν των· αὐτὸς λοιπὸν ὁ πολὺς ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἔγινεν αἰτία νὰ κινηθῶσι κατ' αὐτοῦ οἱ λοιποὶ διδάσκαλοι. Τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐσύνθεσε περὶ ἑνότητος Θεοῦ, καὶ περὶ Τριάδος, ἔδωκε χώραν τοῖς ἀντικειμένοις αὐτῶ νὰ τὸν ἐγκαλέσωσιν ὡς αἱρετικὸν, ὅθεν διὰ παρακινήσεως Βωσβόλφου Ἀρχιεπισκόπου Ρημῶν, ἦλθεν ὁ Λεγάτος τοῦ Πάππα Κόνων, καὶ συνήθροισε σύνοδον τὸ 1221, εἰς Σονησιόνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκαλέσθη ὁ Ἀβαϊλάρδος νὰ παρασταθῇ καὶ νὰ φέρῃ καὶ τὸ βιβλίον του· ὑπῆκουσεν ὁ Ἀβαϊλάρδος καὶ ἐπροσφερε τὸ βιβλίον του, καὶ ὑπεταχθῇ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Λεγάτου, ὅστις ἀπεφάσισεν ὅτι ὁ ἴδιος νὰ ῥίψῃ τὸ βιβλίον του εἰς τὸ πῦρ, καὶ νὰ ἐξορισθῇ ἐφ' ὅλης ζωῆς του εἰς ἕνα μοναστήριον. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔῤῥιψε τὸ βιβλίον του εἰς τὸ πῦρ

δὲν κατετρέχετο πλέον διὰ τὴν διδασκαλίαν του, ἀγκαλὰ καὶ ἐδίδασκεν ὡς καὶ πρότερον· ἀφῆκε καὶ ἄλλα συγγράμματα, τέλος ἀσθενήσας ἀπέθανε τὸ 63. ἔτος τῆς ἡλικίας του,

ΠΕΤΡΟΣ Βάλδος. Ζ. Βάλδος.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ ἐπωνομασθεὶς Χρυσολόγος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰμολην, πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἐπίσκοπος τῆς Ραβέννης τὸ 433. Μ. Χ. ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του φαίνεται ὅτι ἀπέθανε περὶ τὸ 458. σώζονται μερικαὶ ἐπιστολαί του καὶ ὁμιλίαι 176. ἐξ ὧν αἱ περισσότεραι συνεγράφησαν ὑπ' ἄλλου τινὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Πέτρου· ἐξεδόθησαν Ἑλληνολατινιστὶ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1612. καὶ εἰς τὴν Βενετίαν.

ΠΕΤΡΟΣ Ἀλφόνσος ἐξ Ἰουδαίων γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἱσπανίαν, καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ἐλθών, ἔγραψε κατὰ Ἰουδαίων διάλογον, τοῦ ὁποίου τὰ πρόσωπα εἰσὶν Πέτρος καὶ Μωσῆς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ Κλουνιακινὸς Ἀββᾶς ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Βενεδίκτου. Ἔγραψε κατὰ Πέτρου δὲ Βρούϊς, ὁμοίως καὶ κατὰ τῶν Σαρακηνῶν καὶ Ἰουδαίων, καὶ ἄλλα τινά.

ΠΕΤΡΟΣ ὁ Λομβάρδος, ἐπίσκοπος Παρισίων. Οὗτος συνήθροισεν εἰς τέσσαρα βιβλία πάντα τὰ τῆς Θεολογίας κεφάλαια, ὅπου ἐβεβαίωνοντο μὲ τὰς μαρτυρίας τῶν Λατίνων, καὶ Μάγιστρος τῶν γνωμῶν, καὶ Σχολαστικὸς ἐκρίθη· ἤνθη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα.

ΠΕΤΡΟΣ, ὁ ἐπίσημος ῥήτωρ καὶ συνήγορος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἀπὸ γονεῖς Σιλλυριούς· οὗτος ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλε καὶ πρέσβυν εἰς τοὺς Γότθους πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Χοσρόην τὸ 550. Μ. Χ. οὗτος ἐτιμήθη καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πατρικίου καὶ Μαγίστρου, συνέγραψε περὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῆς ὁποίας σώζονται μερικὰ μέρη ἐκδοθέντα εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1648.

ΠΕΤΡΟΣ Πρεσβύτερος ὁ τῆς ἐν Τρέκῃ ἐκκλησίας Κομέστωρ, ἤτοι φάγος ὀνομασθείς, τὰς τῆς παλαιᾶς καὶ νέας διαθήκης ἱστορίας ἐν συνόψει εἰς μίαν ἱστορίαν φέρων, τὴν ὁποίαν καὶ σχολαστικὴν ὠνόμασε, Μάγιστρος τῆς Σχολαστικῆς ἱστορίας προσηγορεύθη· εἰς αὐτὴν πολλὰ ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν συγγραφέων, καὶ ἐπομένως ἀβέβαια, συνεμιξε· φάγος δὲ ὠνομάσθη ὅτι οὐκ ἦν νῆστις φιλόσοφος. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα.

ΠΕΤΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδὰ τῆς Γαλιλαίας, τὸ ἐπάγγελμα ἁλιεύς. ἀφοῦ προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀπόστολος, ἔγινε θερμώτατος ὀπαδός του· μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, κηρύττων τὸ εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ῥώμην ἐφονεύθη

ὑπὸ τοῦ Νέρωνος περὶ τὰ 65. Μ. Χ. σώζονται ἑ. ἐπιστολαί του ἐξ ὧν ἡ πρώτη συνεγράφη τὸ 49. Μ. Χ. πρὸς τοὺς ἐξ ἐθνῶν εἰς ἐκκλησίαν συναχθέντας χριστιανοὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ μία πρὸς τὸν Ἰάκωβον ψευδῶς ἐπιγραφομένη εἰς τὸ ὄνομά του, καὶ μία λειτουργία· καὶ ἡ μὲν ἐπιστολὴ ἐξεδόθη ἐν τῷ κώδικι τῶν ἀποκρύφων τῆς νέας Διαθήκης τοῦ Φαβρικίου· ἡ δὲ λειτουργία ἐν τῇ μεγάλῃ βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων ἐν Λουττετίᾳ τῶν Παρισίων τὸ 1595.

ΠΕΤΡΟΣ δ' Αἰλλὶ διδάσκαλος τῆς Σορβώνης, ἐπίσκοπος Καμβραὶ καὶ Καρδινάλιος, εἷς τῶν ἐπισκόπων τῶν συνόδων τῶν ἐν Πίσσαις, καὶ Κωνσταντίᾳ. Ἔγραψεν ἐγχειρίδιον περὶ μεταρρυθμίσεως τῆς ἐκκλησίας, τυπωθὲν μὲ τὰ συγγράμματα τοῦ Γερσῶνος τοῦ ὁποίου ἦτον καὶ μαθητής.

ΠΕΤΡΟΣ Βερμίλλιος ἢ Πέτρος ὁ μάρτυς. Ἐγεννήθη εἰς Φλωρεντίαν ἀπὸ εὐγενεῖς, ἀλλὰ πτωχοὺς γονεῖς. Ἡ μήτηρ του ἦν δόκιμος εἰς τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, τὸν ἐδίδαξεν αὐτὴν ἕως τὸν ιϐ'. χρόνον τῆς ἡλικίας του· μετὰ ταῦτα φορέσας τὸ τοῦ Αὐγουστινιανοῦ τάγματος φόρεμα, διέβη διὰ νὰ σπουδάσῃ εἰς Πατάβιον καὶ Βονωνίαν, ὅπου εὐδοκίμησεν εἰς τὰς διαλέκτους, φιλοσοφίαν καὶ θεολογίαν. Ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ φιλιωθεὶς μὲ νομικὸν τινα Ἰσπανὸν ὀπαδὸν τοῦ Ζωΐγγλίου καὶ Καλουΐνου, ἐμιάνθη ἀπὸ αὐτὰς τὰς αἱρέσεις. καὶ ἤθελε νὰ τὰς κηρύξῃ εἰς τὴν Νεάπολιν ὅπου ἐδίδασκεν, ἀλλὰ γνωσθεὶς ἐγκαλέσθη εἰς Ρώμην, ὅπου φθάσας ἀθωώθη, ἐπειδὴ οἱ συμφράτορές του νομίσαντες αὐτὸν ἀμμέτοχον τοιαύτης αἱρέσεως ἴσχυσαν νὰ τὸν διαυθεντεύσωσιν· ἐκεῖθεν διέβη εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἰταλίας, ὅπου φοβούμενος τὴν ἱερὰν ἐξέτασιν ἔφυγεν εἰς Ἀγγλίαν, μὲ μίαν μοναχὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάϐει διὰ γυναῖκα, καὶ ἐκεῖ ἐχρημάτησε διδάσκαλος θεολογίας εἰς τὴν τοῦ Ὀξφορδίου Ἀκαδημίαν· ἐκεῖθεν ἐπέστρεψεν εἰς Ζουρίγον, ὅπου ἀπέθανε τὸ 1562. Μ. Χ. Συνέγραψε πολλὰ διὰ νὰ συστήσῃ καὶ τὴν αἵρεσίν του.

ΠΕΤΣΚΟΒ Γῶσσος, περίφημος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνος του. Περιῆλθε τὴν Ἀσίαν, ἐξιχνίασε καὶ ἐξηκρίϐωσε πολλὰ μέρη καὶ ἔγραψεν ἀκριϐῶς περὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων ἔζη τὸ 1658. Μ. Χ.

ΠΕΥΚΕΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Οἰνότρου εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, φέρων μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, κατώκισε τὴν αὐτόθι χώραν κληθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ Πευκετίαν. Ἀπολδρ.

ΠΗΔΑΣΟΣ, Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσήπου, ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αὐρυάλου. Ὁμ. Ἰλ.

ΠΗΛΕΥΣ καὶ Τελαμών, υἱοὶ τοῦ Αἰακοῦ, οἵτινες φονεύσαντες μὲ ἀπάτην τὸν μικρότερον ἀδελφόν των, ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ πατρός των ἀπὸ τὴν Αἴγιναν, καὶ ὁ μὲν Τελαμὼν ὑπῆγεν εἰς τὴν Σαλαμῖν, ὁ δὲ Πηλεὺς ἐλθὼν εἰς τὴν Φθίαν εἰς τὸν βασιλέα Εὐρυτρίωνα, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Αντιγόνην καὶ διὰ προῖκα τὸ τρίτον μέρος τῆς βασιλείας του, μετονομάσας καὶ τοὺς ἐγχωρίους ἀπὸ τῆς ἰδίας του πατρίδος Μυρμηδόνας.

ΠΗΝΕΛΕΩΣ υἱὸς τοῦ Ιππαλκίμου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν, ἐλθὼν μὲ πεντήκοντα πλοῖα ἐκ Βοιωτίας σύμμαχος τῶν Ελλήνων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικηδίους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου, Ομ. Ιλ.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Ικαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, καὶ γυνὴ τοῦ περιφήμου Οδυσσέως, τὸ μόνον παραδείγμα τῆς σωφροσύνης· αὕτη ἐνοχλουμένη συνεχῶς ἀπὸ τοὺς μνηστῆρας εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρός της, οἵτινες ἐζήτουν νὰ τὴν νυμφευθῶσιν, ἐκήρυξεν ὅτι τότε θέλει λάβει διὰ σύζυγόν της τὸν ἀξιώτερον μεταξὺ αὐτῶν, ὅταν τελειώσῃ τὸ πανίον, τὸ ὁποῖον ὕφαινεν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅσον ὕφαινε τὴν ἡμέραν, τὸ ἐξύφαινε τὴν νύκτα, διήρκεσε τὸ πρᾶγμα, ἕως ὅτου ἐπέστρεψεν ὁ Οδυσσεὺς διὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμώρησε τοὺς ἀνταισχύντους ἐκείνους μνηστῆρας· ὅθεν δικαίως ὑπερεπαινεῖται ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς διὰ τὴν σωφροσύνην της· ἐγέννησε δὲ μὲ τὸν Οδυσσέα τὸν Τηλέμαχον· τὸν δὲ Πτολίπορφον, μετὰ τὴν ἐκ Τρωάδος ἐπιστροφήν του, διωχθεῖς δὲ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως ἔφυγεν εἰς τὴν Σπάρτην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μαντίνειαν ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε. Παυσ.

ΠΑΖΗΣ Ιωσήφ, Ιταλὸς, περίφημος ἀστρονόμος, ἀρχιδιδάσκαλος εἰς τὸ σχολεῖον τῆς τοῦ Παλέρμου· τὸ 1801. τὴν 1. Ιανουαρίου ἀνεκάλυψεν ἕνα νέον πλανίτην μεταξὺ τοῦ Διὸς καὶ Αρεως.

ΠΙΓΓΡΗΣ Γάλλος τὸ γένος, ἄριστος γεωγράφος· οὗτος περιέπλευσε διάφορα μέρη τῶν παραθαλασσίων τῆς Εὐρώπης, Αφρικῆς καὶ Αμερικῆς, ἵνα διορθώσῃ τοὺς θαλασσίους πίνακας, καὶ προσδιώρισε τὴν Γεωγραφικὴν θέσιν πολλῶν παραθαλασσίων τόπων, Ἐζη τὸ 1771. Μ. Χ.

ΠΙΓΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Κὰρ, ἐξ Αλικαρνασσοῦ, ἀδελφὸς τῆς Ἀρτεμισίας, γυναικὸς τοῦ Μαυσώλου, ὅς τις παρενέβαλε τὴν Ιλιάδα κατὰ στίχον ἐλεγεῖον, ἔγραψε καὶ εἰς τὸν Ομηρον τὸν ἀνσφερόμενον Μαργίτην, καὶ Βατραχομυομαχίαν.

ΠΙΓΡΗΣ, Παίων, ἀδελφὸς τοῦ Μαντείου, διὰ παρακινήσεως τῶν ὁποίων ἀπεφάσισεν ὁ Δαρεῖος νὰ μετανασταστήσῃ τοὺς Παίονας ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ασίαν Ηρόδ.

ΠΙΓΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Σελδόμου, ἡγεμὼν τοῦ Καρικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

ΠΙΔΟΚΟΣ, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δημάρχου. Ξενοφ.

ΠΙΔΥΤΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Περκώτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ομ.

ΠΙΕΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Πήρου καὶ τῆς Ανδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ηπείρου. Παυσ.

ΠΙΕΡΙΝΟΣ, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ζωγράφος εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης, μαθητὴς τοῦ Ραφαέλου ὅς τις τὸν ἐπεφόρτισεν ὁμοῦ μὲ τὸν Πὲν νὰ ζωγραφίσωσι τὸ Βαδικάνον εἰς τὴν Ρώμην· οὗτοι οἱ δύω ἐπραξένησαν μεγάλην τιμὴν εἰς τὸν διδάσκαλόν των μὲ τὰς μεγάλας προόδους των· ἀπέθανε τὸ 1525.

ΠΕΡΜΑΡΙΝΗΣ Ιωσὴφ, Ἰταλὸς, κάλιστος Αρχιτέκτων, καὶ μηχανικὸς, ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος προφέσωρ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῶν ὡραίων τεχνῶν τοῦ Μιλάνου· οὗτος ἔκτισε τὸ βασιλικὸν παλάτιον, καὶ τὸ μέγα θέατρον τοῦ Μιλάνου· ἀπέθανε τὸ 1812.

ΠΕΤΡΟΣ, Μακεδὼν, ὅς τις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὰς Θεσπιὰς, πόλιν τῆς Βοιωτίας, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὗται ὠνομάσθησαν Πιερίδες. Παυσ.

ΠΕΤΡΟΣ βασιλεὺς τῆς Ημαθίας, ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη καὶ τὸ ἐκεῖσε Ορος Πιέριον, ἢ Πιερία· οὗτος ἐγέννησεν ἐννέα θυγατέρας αἱ ὁποῖαι ἐφιλονείκησαν μὲ τὰς Μούσας διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ διὰ ἐμπειρίαν τῆς μουσικῆς των.

ΠΙΖΩΝ Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος Ιατρὸς καὶ προφέσωρ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἀκαδημίας. Ηκμαζε κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος συνέγραψεν ὁλόκληρον σύστημα Ιατρικῆς, οἷον, φυσιολογίας, παθολογίας καὶ θεραπευτικῆς. Παρετήρησεν οὗτος τὸ εἶδος τοῦ ἀνανευρύσματος, τὸ γινόμενον ἐκ μόνης ἀτονίας καὶ πλατύνσεως τῶν ἀρτηριῶν· ἠξιώθη δὲ τοσαύτης δόξης καὶ φήμης, οἵαν οὐδείς ποτε τῶν Ιατρῶν ἔλαβε, καθότι τὰ συγγράμματά του παρεδίδοντο εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Ιατρικῆς.

ΠΙΖΖΑΡΟΣ Φραγγῖσκος, ἔνδοξος Ισπανὸς, ὅς τις τὸ 1535. ὁμοῦ μὲ τὸν Δάγιο Αλμάγρον ἐκυρίευσε τὴν Περοῦ, ἐπαρχίαν τῆς Αμερικῆς· οὗτοι οἱ δύω στρατηγοὶ μετεχειρίσθησαν τοὺς κατοίκους αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας μὲ μεγάλην σκληρότητα, καὶ εὑρῆκαν ἀπείρους θησαυροὺς, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἐσυμφωνοῦσαν εἰς τὴν διανομήν των, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πιζζάρου, Φερδινάνδος τοὔνομα, ἐφόνευσε τὸν Αλμάγρον, καὶ ὁ υἱὸς τούτου πάλιν ἐφόνευσε τὸν Φραγγίσκον εἰς τὸ παλάτιον τῆς Λύμας, πόλεως τῆς

ἐπαρχίας ταύτης, οὗτος ἔκτισε καὶ αὐτὴν τὴν πολιτείαν.

ΠΙΘΕΑΣ, Γάλλος, ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν, περίφημος περιηγητής, ὃς τις ἐταξείδευσε περὶ τὰ 300. π. χ. ἕως εἰς τὰ ἀρκτικὰ σύνορα τῆς Νορβεγίας, καὶ ἀφῆκεν ἓν σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του.

ΠΙΚΙΝΗΣ, Νικόλαος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου μουσικοῦ Δουράντου, καὶ διοικητὴς τοῦ σχολείου τῆς μουσικῆς εἰς τὰ Παρίσια· ἀπέθανε τὸ 1799.

ΠΙΚΚΟΣ Φραγγῖσκος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Μιράνδουλαν, ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν Πασερῖνον Βονακόζη, τύραννον τῆς Μάνζουας, ὅς τις τὸν ἔκλεισε μέσα εἰς ἕνα πῦργον ὁμοῦ μὲ τὰ δύω του παιδία Πρενδιπάρδην καὶ Τομάζον, καὶ ἀπέθανον ἀπὸ τὴν πεῖναν τὸ 1319. ἔπειτα ὁ Πασερῖνος ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τὸ 1328. ἀπὸ τὸν Αλοΐζιον Γολάγα, μὲ τὸν ὁποῖον ἦτον ἐνωμένος ὁ υἱὸς τοῦ ἀθλίου Πίκκου· δύω υἱοὶ καὶ δύω ἀνεψιοὶ τοῦ Πασερίνου, ἔγιναν αἰχμάλωτοι, τοὺς ὁποίους εἶχαν παραδώσει εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πίκκου, ὅς τις τοὺς ἔκλεισε μέσα εἰς τὸν ἴδιον πῦργον, καὶ ἀπέθανον ἀπὸ τὴν πεῖναν, ὅπου εἶχεν ἀποθάνη καὶ ὁ πατήρ του.

ΠΙΚΚΟΣ Ἰωάννης, πρίγγιψ τῆς Μιράνδουλας, εἷς τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν· εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων ἐγνώριζεν ἀκριβῶς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ πολλὰς τῆς Ασίας, ἤξευρε τὴν θεολογίαν, τὴν φυσικὴν, τὴν μαθηματικὴν, τὴν μαγείαν κ.λ. ἀπὸ τὴν μεγάλην του παιδείαν τὸν ἐφθόνησαν καὶ τὸν κατεδίκασαν ὡς αἱρετικόν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν εἰς ἡλικίαν 33. χρόνων. Τὰ συγγράμματά του εἰσί. Σχόλεια ἐν τῷ ά. κεφ. τῆς Γενέσεως, ὑπὸ τίτλῳ τῶν ἑπταπλῶν βιβλίων. Περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου βιβλ. τρία σύγγραμμα εἰς τὸ Πλατωνικὸν συμπόσιον καὶ ἄλλο.

ΠΙΚΟΛΟΜΙΝΗΣ Αλέξανδρος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ποιητὴς, ῥήτωρ, φιλόσοφος, καὶ μαθηματικὸς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα δραματικὰ, καὶ ἕτερα συγγράμματα φιλοσοφικὰ, τὸ σύγγραμμα τῆς σφαίρας, τὴν θεωρίαν τῶν πλανιτῶν, καὶ τὴν ἠθικὴν τῶν εὐγενῶν· ἀπέθανε τὸ 1578.

ΠΙΛΑΡΙΝΟΣ Ιάκωβος ἐκ νήσου Κεφαληνίας, ἀνὴρ εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς, Ιταλικῆς καὶ Ρωσσικῆς διαλέκτων, ἀκροατὴς τῶν ἐν Βενετίᾳ καὶ Παταυίῳ σοφῶν, νομοδιδάσκαλος, καὶ Ιατροφιλόσοφος, περιώδευσε πᾶσαν τὴν Ελλάδα, Γερμανίαν, καὶ Μοσχοβίαν. Ἐχρημάτισεν ἀρχιατρὸς Πέτρου Α. Αὐτοκράτορος Ρωσσίας, τοῦ Κατακουζινοῦ, καὶ Σερπάνου, Ηγεμόνων Βλαχίας· ἐτελεύτησεν ἀπὸ ὑδρώπικα ἐν Παταυίῳ· ἔγραψε Λατινιστὶ, νέαν καὶ ἀσφαλῆ μέθοδον τοῦ κεντρήματος τῆς εὐλογίας, καὶ Ιταλιστὶ, ἰατρι-

κὴν διαυθεντευμένην. Αφῆκε χειρόγραφον τὴν περιγραφὴν τῶν ταξειδίων του.

ΠΙΛΑΤΡΗΣ, ὁ πρῶτος, ὅς τις ἀπεφάσισε καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἀεροστατικὴν μηχανὴν, τὴν ὁποίαν ἐφεῦρον οἱ ἀδελφοὶ Μοντγολφιέροι ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τὴν κά. Νοεμβρίου 1783. ὑψώθη εἰς ἀρκετὸν ὕψος καὶ ἠθέλησε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν Αγγλίαν ὁμοῦ μὲ τὸν κύριον Ῥωμὰν ἀλλ' ἐχάθησαν ἀμφότεροι.

ΠΙΛΛΙΟΣ Ιταλὸς, ἔνδοξος προφέσωρ τῆς νομικῆς, ἐχρημάτισεν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Βολωνίας· ἐξέδωκε συγγράμματα περὶ νομικῆς· ἀπέθανε τὸ 1290.

ΠΙΝΑΜΟΝΤΗΣ Βρεμβάτης, καλόγηρος Δομενικανὸς ἀπὸ τὴν Βέργαμον τῆς Ιταλίας, φιλανθρωπίᾳ κινούμενος ἐσύστησε τὸ 1252. ἕνα κατάστημα φιλανθρωκικὸν ἐκ τοῦ ὁποίου πᾶς πτωχὸς ἐδανείζετο χρήματα χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν δυναστείαν τοῦ πλουσίου.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Σκοπελίνου, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Δαϊφάντου, περίφημος ποιητὴς, ἕλλην, καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Λυρικῶν ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας τῆς Βοιωτίας τὸ 500. π. χ. ἔμαθε τὴν τέχνην τοῦ στιχουργεῖν ἀπὸ τὸν Λάσον τὸν Ερμιονέα καὶ ἀπὸ μίαν ἑλληνίδα πολλὰ πεπαιδευμένην καλουμένην Μυρτίδα· λέγεται ὅτο ἀπέθανεν εἰς τὸ θέατρον. Εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Πινδάρου εὑρίσκεται μία μεγαλειότης, εὐφορία, ὕψος καὶ δύναμις ἥτις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ. Τὸ λεκτικόν του εἶναι, κατὰ τὸν Οράτιον ὅμοιον μὲ τὴν ὁρμὴν ποταμοῦ πολλὰ βαίου, ὅστις καταβαίνει ἀπὸ τὰ βουνὰ φουσκωμένος ἀπὸ τὰς βροχὰς, καὶ σύρει ὅ,τι ἀπαντᾷ. ὁ Αλέξανδρος τόσον ἐτίμησε καὶ ἐσεβάσθη τὴν μνήμην αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ὥστε εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν, διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας, διεφύλαξε τὸν οἶκον καὶ τὴν συγγένειάν του· ἀπὸ τὰ ποιήματά του σώζονται 45 λυρικαὶ ᾠδαί· ὁ Πίνδαρος ἐξεδόθη μετὰ σχολίων, καὶ χωρὶς τούτων κατὰ διαφόρους καιρούς· Ἡ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις εἶναι τῆς Λειψίας τὸ 1811. εἰς δύω τόμους.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ τύρανος τῆς Εφέσου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν. Αἰλ.

ΠΙΠΠΙΝΣ Ιούλιος, ἀπὸ τὴν Ῥώμην, μαθητὴς τοῦ Ῥαφαέλου, καὶ εἷς τῶν κληρονόμων τῆς διαθήκης του, γνωρισμένος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ιούλιος Ρωμάνος.

ΠΙΣΕΙΔΙΟΣ Γεώργιος. Ζ. Γεώργιος Πισείδιος.

ΠΙΣΣΟΥΘΝΗς, υἱὸς τοῦ Υστάσπου σατράπης τῶν Περσῶν, Θουκ.

ΠΙΣΚΑΤΩΡ Ιωάννης ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ Καλουΐνου, διδάσκαλος θεολογίας, ἀνὴρ αὐθάδης καὶ κενόδοξος. Διέφερεν ἀπὸ τὸν Καλουΐνον εἰς τὴν διδασκαλίαν, πρῶτον μὲν

ἔλεγε πῶς ἡ δικαιοσύνη τοῦ Χριστοῦ διττή ἐστίν, ἐνεργητικὴ καὶ παθητική, ἡ ἐνεργητικὴ ἦν ἐκείνη ὅπου ἔλαβε διὰ τὰ πάθη του, καὶ ἔλεγε πῶς ἡ ἐνεργητικὴ ὠφέλησε μόνον αὐτόν, καὶ ἡ παθητικὴ ἡμᾶς, διὰ τῆς ὁποίας δικαιούμεθα. Β'. Ἡ κλάσις τοῦ ἄρτου εἰς τὸν δεῖπνον ἦν οὐσιωδῶς ἀναγκαία, καὶ αὐτὴν τὴν δόξαν ἐδέχθη καὶ ἡ ἐν Μαρπούργῳ Ἀκαδημία, αἱ δὲ λοιπαὶ Ἀκαδημίαι τῶν Καλουϊνιστῶν τὴν ἀπέῤῥιψαν. Γ'. ἐδίδασκεν ὅτι ὁ Μωσαϊκὸς νόμος πρέπει νὰ παρατηρῆται ὡς πρὸς τὰς δικαστικὰς ἐντολάς. Δ'. ἀπεμακρύνθη πολὺ ἀπὸ τὰ δόγματα τοῦ Καλουΐνου ὡς πρὸς τὸν προορισμόν, τὴν θείαν χάριν, τὴν μετάνοιαν, καὶ ἄλλα τινὰ, καὶ ἐσύνθεσε μίαν ἰδικήν του Κατήχησιν. Ἐξέδωκε καὶ μίαν νέαν μετάφρασιν τῆς Γραφῆς γεμάτην ἀπὸ πολλὰ ψεύδη.

ΠΙΤΘΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐχρημάτισεν εἷς τῶν σοφωτέρων, καὶ θεοφιλεστέρων συγχρόνων του ἀνδρῶν, ἐξηγητὴς τῶν χρησιμῶν καὶ ἄλλων θείων βουλῶν, ὅς τις κατὰ Ηαυσ. συνέγραψε καὶ ἓν βιβλίον περὶ ῥητορικῶν ἀξιωμάτων. Α'πολδρ.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ελλάδος ἀπὸ τὴν Μιτυλήνην, ἐσταθη ἀρχιστράτηγος εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἀθηναίων, ἐζήτησε νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Φρύνωνα ἀρχιστράτηγον τῶν ἐχθρῶν, ὅς τις πολλάκις εἶχε λάβει τὸ βραβεῖον εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας· ἡ ζήτησίς του ἐκρίθη, ὁ δὲ Πιττακὸς ἐπίασε τὸν ἀντίπαλον μὲ ἕνα δείκτυον, τὸ ὁποῖον εἶχε κρυμμένον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Περικεφαλαίας του καὶ τὸν ἐνίκησε, καὶ διὰ εὐγνωμοσύνην οἱ κάτοικοι ταύτης τῆς πόλεως, τὸν ἐπρόσφεραν τὴν ἡγεμονίαν τῆς πόλεως των· αὐτὸς δὲ τὴν ἐδέχθη δι' ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἀφοῦ ἔδωκε νόμους περιλαμβανομένους 600 στίχους τὴν παραίτησε· ἀπέθανε τὸ 579. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων.

ΠΙ'ΤΤΑΛΟΣ, Ἰατρὸς τις ἐν Ἀθήναις, Ἀ'ριστοφ.

ΠΙΤΤΗΣ Γουλιέλμος, ὑπουργὸς τῆς Αγγλίας, ἔνδοξος διὰ τὰ προτερήματά του, καὶ περισσότερον διὰ τὸν πατριωτισμόν του, ἀπέθανε τὸ 1778. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων.

ΠΙ'ΤΤΗΣ Βιλιὰμ, τρίτος υἱὸς τοῦ ἄνωθεν, ὅς τις ἐκληρονόμησε τὴν τόλμην τὸν πατριωτισμὸν, καὶ τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν Γάλλων· ἐγεννήθη εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1759. εἰς ἡλικίαν 3 χρόνων ἐμβῆκεν εἰς τὰ πολιτικὰ ὑπουργήματα, εἰς τὴν ἀποστασίαν τῆς Γαλλίας ἐπροσπάθησε μὲ κάθε τρόπον καὶ μὲ δωροδοκίας νὰ ἐνσπείρῃ σχίσματα εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Γαλλίας, καὶ ἐπέτυχεν εἰς τοὺς σκοπούς του· ἡ Αγγλία ἐν τοσούτῳ ἐσύναξε τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του. ἐκυρίευσε τὴν Κεϋλὰν, νῆσον τῆς Ινδίας, τὴν

Μάλταν, καὶ τὸ ἀκρωτήριον τῆς καλῆς ἐλπίδος, ἐνέκρωσε τὸ ἐμπόριον τῆς Γαλλίας μὲ τὴν Ολλάνδαν· ἀπέθανε τὸ 1805.

ΠΙΤΤΩΝ Τουρνεφόρ, Γάλλος τὸ γένος, ἄριστος γεωγράφος καὶ θαυμασίος περιηγητής, περιῆλθε τὴν Τουρκίαν. Αφῆκε σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον εἶναι κατεξοχὴν ἀξιόλογον εἰς τοὺς φυσιολόγους, περιέχει ὅμως καὶ πολλὰς Ανθρωπολογικὰς καὶ Γεωγραφικὰς γνώσεις. Μᾶλλον πλουσιωτέρος κατὰ τὰ Γεωγραφικὰ ἐχρημάτισεν· ἔζη τὸ 1700. Μ. Χ.

ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΗΣ Ζ. Σίνης.

ΠΛΑΝΡΙΑΔΗΣ Φουλγέντιος, Αφρικανός· οὗτος συνέγραψε μυθολογίαν εἰς βιβλία τρία· ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1535. Συνέγραψε σημειώσεις εἰς τὸν Βεργίλιον, ἔζη· τὸ 700. Μ. Χ.

ΠΛΑΤΗΡ, ἔνδοξος ἀνατόμος, ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ. οὗτος πρῶτος ἐγνώρισε τὴν ἀληθῆ χρῆσιν τοῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ κρυσταλλοειδοῦς ὑγροῦ, ἀποδείξας, ὅτι χρησιμεύει εἰς τὴν ὅρασιν ὡς φακὸς κυρτός.

ΠΛΑΝΟΥΔΗΣ, Ζ. Μάξιμος Πλανούδης.

ΠΛΑΤΙΝΑΣ Βαρθολομαῖος, περίφημος φιλόσοφος, γνωστὸς κατ' ἐξοχὴν διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Πάπων ἕως τοῦ Σίστου τοῦ δ'. καὶ διὰ τὸ σύγγραμμά του περὶ τῆς προφυλάξεως τῆς ὑγείας. Ο Πάπας Παῦλος ὁ Β'. ὅς τις δὲν ἠγάπα τοὺς σοφούς, τὸν κατεδίκασεν ὡς συκοφάντην, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς φυλακὴν εἰς τὰ βασανιστήρια· ὁ Πλατῖνας ἀθωώθη, καὶ ὁ Σίστος ὁ δ'. μετὰ ταῦτα τὸν διώρισε βιβλιοθηκάριον τοῦ Βατικάνου· ἀπέθανε τὸ 1481. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα· τὰ ἅπαντά του ἐτυπώθησαν ἐν Κολωνίᾳ τὸ 1529. καὶ 1574. καὶ ἐν Λουκνίῳ τὸ 1572. Ορα περὶ αὐτοῦ τὰς διαλέξ. Βοσσ. τοῦ Ζήνου τόμ. Α'. σελ. 242.

ΠΛΑΤΩΝ, Αθηναῖος, κωμικός, ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Αριστοφάνους, Φρυνίχου, Εὐπόλιδος, καὶ Φερεκράτου. Συνέγραψε δράματα 28. Αδωνις Αφιέρων, Γρύπες, μύρμηκες, νὺξ μακρὰ, Δαίδαλος ἑορτάς, Ἑλλὰς ἢ νῆσοι, Εὐρώπη Ζεὺς, Ἰώ, Κλεοφῶν, Λάϊος. Λάκωνες, ἢ ποιηταὶ μέτοικοι, Μαμάκυθος, Μενέλεως, Τίκας, Κέκροπες, Περίαλγος, ποιητής, Πείσανδρος, Πρέσβεις, παιδίον, σοφισταὶ συμμαχία, σκευαὶ, ὑπέρβολος, καὶ Φάων.

ΠΛΑΤΩΝ φιλόσοφος περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους. Διογ. Λαέρτ.

ΠΛΑΤΩΝ φιλόσοφος στωϊκὸς μαθητὴς Παναιτίου ἐκ Ρόδου. Διογ. Λαέρτ.

ΠΛΑΤΩΝ μαθητὴς Πραξοφάνους καὶ διδάσκαλος τοῦ ἐπικούρου. Διογ. Λαέρτ.

ΠΛΑΤΩΝ ὁ φιλόσοφος, ἐγεννήθη 7. Απριλίου τὸ 427. Π. Χ. κατή-

γετο ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Κόδρου, ἡ δὲ μήτηρ του Περικτυώνη ἐκ τοῦ Σόλωνος, αὐτὸς ὠνομάζετο πρότερον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του Αριστοκλῆς, ὁ δὲ Σωκράτης, ὡς λέγουσι, τὸν μετωνόμασε Πλάτωνα· ἀφοῦ δὲ ἐγυμνάσθη εἰς τὴν γραμματικὴν, εἰς τοὺς ἀγῶνας, εἰς τὴν ζωγραφικὴν, μουσικὴν καὶ ποιητικὴν, τὸ 20. ἔτος τῆς ἡλικίας του ὑπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Σωκράτους, τοῦ ὁποίου τὰς διδασκαλίας ἤκουεν ἕως τὸν θάνατόν του, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὰ Μέγαρα, ἐπαρχίαν τῶν Θηβῶν πρὸς τὸν Εὐκλείδην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐσπούδασε τὴν διαλεκτικήν. ἡ φήμη δὲ τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας τὸν παρεκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν διὰ νὰ τὴν σπουδάσῃ, καὶ ἐκεῖθεν ἔπειτα ἐταξείδευσεν ἕως εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐγυμνάσθη μεγάλως εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν ἱερέα Σέχνουφιν εἰς τὴν Ἡλιούπολιν· ἐκεῖ λέγουσιν ἐδιδάχθη καὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἀνέγνωσε τὴν ξθείαν Γραφήν· ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἤκουσεν εἰς τὴν Τάραντον τὸν Σύριτον καὶ Ἀρχύταν, ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Τίμαιον τὸν Λικρὸν καὶ μὲ ἄλλους, εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὴν Περσίαν, διὰ νὰ ἰδῇ τοὺς ἐκεῖ λεγομένους Μάγους· ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐσύστησε τὴν περίφημον σχολὴν τὴν ἐπονομασθεῖσαν Ακαδημίαν. Ἐκ τούτων λοιπῶν τῶν διαφόρων διδασκαλιῶν ἐσύστησε ἕνα νέον σύστημα ἰδικόν του, τοῦ ὁποίου τὸ περισσότερον μέρος εἶναι ἀπὸ τὰ συγγράμματα τοῦ Πυθαγόρου καὶ Φιλολάτου, τὰ ὁποῖα ἠγόρασε, ἡ δὲ αἵρεσίς του καλεῖται Πλατωνικὴ, ἢ Ακαδημικὴ, ὡς ἐκ τῆς Ακαδημίας εἰς τὴν ὁποίαν παρέδισεν ἐν Ἀθήναις· ἔζησεν χρόνους 80. καὶ ἀπέθανε τὸ 348. Π. Χ. Τὸ σῶμά του ἐνταφιάσθη εἰς τὴν Ακαδημίαν. ἐδόξαζεν ὁ Πλάτων ὅτι οἱ Ἰατροὶ διὰ νὰ γίνωσιν ἐμπειρότατοι καὶ ἀξιόλογοι ἔπρεπε νὰ ὑποπέσωσιν εἰς πολλὰς καὶ δεινὰς ἀῤῥωστίας καὶ νὰ εἶναι σχεδὸν φιλάσθενοι. Ἀλλ' ὁ ἱερὸς Ιπποκράτης ἔλεγεν ὅτι ὁ Ἰατρὸς πρέπει νὰ εἶναι εἰκὼν τῆς ὑγείας, ὅς τις τὴν ὑπόσχεται εἰς τοὺς ἄλλους διὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ τὸ, Ἰατρὲ θεράπευσον σεαυτόν. τὰ συγγράμματά του συνίστανται εἰς δια, λόγους, γραμμένα μὲ ὕρος γλυκύτατον, καὶ αἱ παραστάσεις του πλησιάζουσιν εἰς τὸ ποιητικὸν. περὶ τῶν δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων του ὅρα Διογένην τὸν Λοέρτιον. Τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1513. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅρα τὴν Ἑλλ. βιβλ. Ανθίμου Γαζῆ βιβλίον πρῶτον σελ. 227. ὁ περίφημος οὗτος ἀνὴρ ἐνησχολήθη μεγάλως εἰς τὴν τῆς Ἰατρικῆς σπουδὴν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν φυσιολογικῶν αὐτοῦ διαλόγων, ἐν οἷς διδάσκει περὶ τῆς τοῦ ἀνθρωπί-

νου σώματος οἰκονομίας καὶ περὶ τὴν Ὀυμβρίαν εἰς τὸ βασίλειον τοῦ
Ἰατρικῆς θεωρίας· ἴσως καὶ τὸ πρα- Πάπα, σοφὸς, περὶ τὸν Β' αἰῶνα
κτικὸν μέρος τῆς τέχνης δὲν ἦτον Π. Χ. οὗτος συνέγραψεν 130 κωμω-
αὐτῷ ἄγνώριστον, καθότι οὔτε ἦτον διας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐσώθησαν εἰς
ἐλειπὲς καὶ τοῖς λοιποῖς φιλοσόφοις ἡμᾶς 25. γεμάται ἀπὸ ζωηρότητα·
τοῦ τότε καιροῦ. Ἐν τῷ Τιμαίῳ τοῦ ἄπεθανε τὸ 184. Π. Χ.
Πλάτωνος εὑρίσκομεν ἐναργῶς τὴν ΠΑΡΙΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀτρέως,
κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, καὶ τὰς ὃς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αε-
ἀρχὰς πολλῶν νεωτέρων εὑρέσεων. ρόπην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Α-
Συνέγραψε δὲ μὲ τόσην θαυμασίαν γαμέμνονα καὶ Μενέλαον· ἀποθα-
τέχνην, ὥστε καὶ τὰ ἴδιά του σφάλ- νόντος δὲ νέου παρέλαβε τὰ παιδία
ματα ἡδύνουσι καὶ ἐξαπατῶσι. Ὁ του ὁ πάππος των Ἀτρεὺς, τὰ ὁποῖα
Κικέρων ἔλεγεν, προκρίνω νὰ ἀπα- ἀνέθρεψε καὶ ἀφῆκεν εἰς αὐτὰ τὸ
τῶμαι μὲ τὸν Πλάτωνα, παρὰ νὰ βασίλειον, διὸ καὶ ὠνομάζοντο ἀπ'
εὑρίσκω τὴν ἀλήθειαν μὲ τοὺς λοι- αὐτοῦ Ἀτρεΐδαι. Αἰσχ.
ποὺς φιλοσόφους. Ἡ γλυκύτης τῆς ΠΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ, ζωγράφος πε-
Πλατωνικῆς φράσεως, καὶ τὸ ἐμ- ρίφημος, Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ
βριθὲς τῆς παραστάσεως παρεκίνησε Φειδίου. Πλούτ.
τὸν ἴδιον νὰ εἰπῇ, ὅτι, ἂν ὁ Ζεὺς ΠΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ βασι-
ἤθελεν ὁμιλήσῃ μὲ Ἀττικὴν φράσιν, λέως τῆς Σπάρτης Λεωνίδα, καὶ
βέβαια κατἄλλον τρόπον δὲν ἠδύ- ἀνεψιὸς τοῦ στρατηγοῦ Παυσανία,
νατο νἀφράσθῃ, εἰμὴ ὡς ὁ Πλά- ὃς τις καὶ τὸν ἀνέλαβεν ἐπιτροπι-
των. Ἄλλος πάλιν εἶπεν. Ὅταν ἀ- κῶς μετὰ τὸν ἐν Θερμοπύλαις θά-
κούω τὸν Πλάτωνα δ.αλεγόμενον νατον τοῦ πατρός του.
περὶ Θεοῦ καὶ περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, ΠΑΡΙΣΤΟΑΝΑΞ, υἱὸς τοῦ περι-
μοὶ φαίνεται ὅτι ἐλάμφθη ἐξ οὐρα- φήμου στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων
νίου τινὸς φωτὸς, διὰ νὰ διαδώσῃ Παυσανία, διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς
εἰς τοὺς θνητοὺς τὰς ἀκτῖνας τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
θείας ἀληθείας. Πλειστάρχου. Θουκ.
ΠΛΑΤΩΝ Μοσχοβίας καὶ Καρου- ΠΑΗΞΙΠΠΟΣ, εἷς τῶν παίδων
σίας ἀρχιεπίσκοπος· ἔγραψε χρι- τοῦ Αἰγύπτου. Υγῖν.
στιανικὴν διδασκαλίαν, καὶ πραγ- ΠΑΙΝΙΟΣ Κακίννιος ὁ Β'. ἔζη
ματείαν περὶ τοῦ Μελχισεδέκ. Ἤνθει τὸ 100. Μ. Χ. ἐγεννήθη εἰς τὴν
δὲ περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶ- Κῶμον, πόλιν τῆς Περσίας. ἐχρη-
να. Μ. Χ. μάτισε μαθητὴς τοῦ Κωντιλίου, ὑ-
ΠΛΑΥΤΟΣ Μάρκος, Ἰταλὸς, ἀπὸ ψώθη εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τοῦ

βασιλείου, ἐστάλη ὕπατος εἰς τὴν Βιθυνίαν ἐπὶ Τραϊανοῦ, ὃς τις καὶ συνέγραψε ὡραῖον ποίημα πρὸς αὐτὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἔκαμνεν ἀναφορὰν τοῦ νὰ ὑπερασπίζεται τοὺς χριστιανούς.

ΠΛΙΝΙΟΣ Κάϊος ὁ πρεσβύτερος, ἀνὴρ ἐπίσημος καὶ πολυμαθέστατος, ἔζη ἐπὶ Οὐεσπεσιανοῦ καὶ Τούτου τῶν Αὐτοκρατόρων, παρὰ τῶν ὁποίων μεγάλος ἐτιμήθη διὰ τὴν μεγάλην του ἀρετὴν καὶ παιδείαν· δὲν ἐφάνη ἄλλος μεταξὺ τῶν Ρωμαίων, οὔτε πλέον πολυμαθὴς, οὔτε πλέον φιλόπονος· ἡ πολυμάθειά του ἐνηγκαλίσθη πᾶσαν τὴν φύσιν. Ἐκαμεν μίαν περιγραφὴν ὅλων τῶν ὄντων, γῆς, οὐρανοῦ, ἀστέρων, θαλάσσης, ζώων, φυτῶν, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἐντόμων. ἐνησχολεῖτο ἀκαταπαύστως καὶ καθ' ὅλας τὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του· ἀφιέρωνε τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ἀξιώματός του, τὰς δὲ λοιπὰς ὥρας καὶ τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς εἰς τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην· οὔτε αὐταὶ αἱ ὧραι τοῦ γεύματος ἐδαπανῶντο ἀνωφελῶς καὶ χωρὶς ἀνάγνωσιν· εἰς τὰς ιλομαθείς του περιηγήσεις εἶχε πάντοτε πλησίον του τὰ βιβλία, τὸν πίνακα καὶ τὸν γραφέα· δὲν ἀνεγίνωσκε σύγγραμμα χωρὶς νὰ κάμῃ ἀπάνθισμα τῶν περιεχομένων· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται τὸ περὶ κόσμου ἱστορίας ἐπιγραφόμενον. Ἡ περίφημος αὐτη φυσικὴ ἱστορία, εἶναι γενικὴ πραγματεία τῶν ὄντων, εἰς τὴν ὁποίαν συνήγαγε καὶ συνήθροισεν εὐμεθόδως ὅλας τὰς φυσικὰς παρατηρήσεις καὶ δόξας τῶν παλαιῶν, κατεξοχὴν δὲ τοῦ Ἀριστοτέλους· εὑρίσκονται δὲ ἐν αὐτῇ μεμιγμένα μὲ τὰ ἀληθῆ καὶ πολλὰ ψευδῆ καὶ μυθώδη. Συνέγραψε καὶ περὶ ἀρχῆς καὶ προόδου τῆς ἰατρικῆς· συνήνωσεν ἐν ταύτῳ τὰς τοῦ Θεοφράστου καὶ Διοσκορίδου παρατηρήσεις περὶ φυτῶν κτλ. Λέγεται δὲ ἐναντίος τῶν δογματικῶν ἰατρῶν. καὶ διακωμῳδεῖ τὰ πολυσύνθετα φάρμακα, κατεξαίρεσιν δὲ τὰ τότε καλούμενα Βασιλικὰ καὶ Χεῖρες Θεῶν, ὀνομάζων αὐτὰ ἔργα μεγάλης ἀναισχυντίας, καὶ γεννήματα αἰσχροκερδείας. Ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ ἐτελεύτησε μὲ θάνατον τραγικώτατον Τὸ 81 ἔτος Μ. Χ. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τίτου, συνέβη ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος ἐμπρησμὸς τοῦ πυριπνόου Βεζουβίου ὄρους τῆς Νεαπόλεως, ὅστις κατέκαυσεν ὁλοκλήρους πόλεις καὶ χώρας, καὶ τοῦ ὁποίου ξαί στάκται ἀνερρίφθησαν ἕως εἰς τὴν Ἀφρικὴν, Συρίαν καὶ Αἴγυπτον. Τότε ὁ Πλίνιος ναυαρχῶν ἐν Μεσίνῃ πόλει τῆς Ἰταλίας, ὡς εἶδε μακρόθεν τὸ κατάπυκνον καὶ ζοφερώτατον νέφος, τὸ ἀπὸ τῶν κρατήρων τοῦ ὄρους ἀναδιδύμενον, ἐπλησίασεν ὑπὲρ τὸ δέον, διὰ νὰ περιεργασθῇ τὸ φοβερὸν καὶ παράδοξον τῆς φύσεως φαινόμενον. Αἱ φλόγες τοῦ πυριπνόου

καὶ ἀναβράζοντος ὄρους ἀπεσφενδόνιζον χαλαζηδὸν πεπυρωμένας πέτρας καὶ στάκτην· ὁ καπνὸς καὶ ἡ θειώδης πνοὴ περικύκλωσαν τὸν φιλόσοφον, ὅστις μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐκφύγῃ διὰ τὸ γῆρας, ἀπεπνίγη ἐλεεινῶς, καὶ ἔγινε θυσία τῆς τολμηρᾶς του περιεργείας. Τὸν θάνατον τοῦ φιλοσόφου Πλινίου περιγράφει περιστατικῶς ὁ ἀνεψιός του, ὁ νεώτερος Πλίνιος ἐν τῇ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν ἱστορικὸν Τάκιτον.

ΠΛΟΥΚΛΗΣ Αντώνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρὲϊλα πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 1688. ἔνδοξος φιλόσοφος, γεωγράφος καὶ ἱστορικός, τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον θέαμα τῆς φύσεως, καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Οὐρανοῦ ἀφῆκαν τὸ ὄνομά του ἀθάνατον. ἀπέθανε τὸ 1761.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, περίφημος φιλόσοφος, ἕλλην, σοφὸς, ἱστορικὸς, καὶ ἔνδοξος ῥήτωρ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Χαιρώνειαν πόλιν τὴν Βοιωτίας. ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς τὸν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, τὸν ἐτίμησε μὲ ὑπατικὴν ἀξίαν καὶ τὸν μεταχειρίσθη εἰς διαφόρους μεγάλας του ὑποθέσεις. ὁ Πλούταρχος συνέγραψε πολλὰ ἀξιολογα συγγράμματα πλήρη σοφίας καὶ κριτικωτάτων σκέψεων. Σοφὸς τὶς ἐρωτηθεὶς ποτὲ, Ποῖον ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ συγγράμματα ἤθελε σώσει, ἐὰν ἐφοβερίζετο κοινὸς ἀπάντων ὄλεθρος καὶ εἰς αὐτὸν ἐδίδετο ἄδεια νὰ σώσῃ μόνον ἕν· αὐτὸς ἀπεκρίθη τοὺς βίους τοῦ Πλουτάρχου, διότι τὸ σύγγραμμα τοῦτο εἶναι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἁρμοδιώτατον νὰ διδάξῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν πολιτικὴν, καὶ τὴν οἰκιακὴν του διαγωγήν. σώζονται εἰς ἡμᾶς οἱ παράλληλοι βίοι καὶ τὰ ἠθικά του· ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τοῦ Βεϊνηίου ἐν Λειψίᾳ τὸ 1774. 1782· εἰς τόμους 12. ἰδίως οἱ παράλληλοι βίοι ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Καρᾶ εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1815 εἰς τόμους 6. μετὰ κριτικῶν σημειώσεων· λέγεται ὅτι ἀπέθανε περὶ τὸ 140. Π. Χ. Τοῦ πολυμαθοῦς τούτου ἀνδρὸς τὰ συγγράμματα δὲν ἀπεσώθησαν ὅλα εἰς ἡμᾶς, κατὰ τὴν γνώμην τῶν κριτικῶν ἐχάθησαν δεκαεξ Βίοι περίπου. Λυπεῖ προπάντων τοὺς φιλομαθεῖς ἡ ἀπώλεια τῶν βίων τοῦ Ἐπαμινώνδου, καὶ τῶν δύω Σκυπιώνων τῶν Αφρικανῶν· Μᾶς λείπουν προσέτι αἱ συγκρίσεις τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ τοῦ Καμίλλου, τοῦ Πύῤῥου, καὶ τοῦ Μαρίου, τοῦ Φωτίωνος, καὶ τοῦ Κάτωνος τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Καίσαρος, Οἱ τὴν σήμερον σωζόμενοι παράλληλοι βίοι εἶναι τεσσαράκοντα ὀκτὼ τὸν ἀριθμόν.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Νεστορίου, ἀθηναῖος, φιλόσοφος, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Συριανοῦ τοῦ ἐξηγητοῦ Πρόκλου τοῦ Λυκίου, ἔγραψε πολλὰ. ἴδε ἀνέκδοτα τῶν ἑλλήνων Εὐδοκίας Μακρεμβολιτίσης βασιλίδος Κωνσταντινουπόλεως.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟ, τύραννος τῆς

Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ.

ΠΑΥΤΑΓΟΡΑΣ βασιλεύς τις τῆς νήσου Κύπρου. Ἀῤριαν.

ΠΑΩΤΙΝΑ Πομπηΐα σύζυγος τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, ὑπῆγε μ' αὐτὸν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ὅλοι ἐκροτοῦσαν τὰς χεῖρας· ὅταν ἀνέβαινεν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον εἶπε πρὸς τοὺς συνοδεύοντας, εὔχομαι νὰ ἐξέλθω ἀπ' αὐτὸ τὸ παλάτιον, καθὼς ἤδη εἰσέρχομαι· ἡ φρόνησίς της ἐκίνησε τὰς καρδίας καὶ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων· δὲν ἐδέχθη τὸ ὄνομα Αὐγούστα, καθὼς καὶ ὁ Τραϊανὸς τὸ πατὴρ τῆς πατρίδος· ἡ φιλανθρωπία της ἐχρησίμευσε εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν φόρων, ἐξ ὧν ἦταν αἱ ἐπαρχίαι κατεβεβαρυμέναι. οὖσα μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς τὴν Ἀνατολὴν, μετὰ τὸν θάνατόν του ἔφερε τὸ λείψανόν του εἰς τὴν Ῥώμην· ἀπέθανε τὸ 129. π. χ. ἦτον γυνὴ ἀγχίνους, προσεκτικὴ εἰς τὸ νὰ εἰδοποιῇ πάντοτε εἰς τὸν Τραϊανὸν τὰς κακίας τῶν διοικητῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ ἐκ τούτου ἔπαυεν πολλαὶ καταχρήσεις.

ΠΑΩΤΙΝΟΣ, ἐκλεκτικὸς φιλόσοφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Διωκόπολιν τῆς Αἰγύπτου τὸ 205. τὸ 28. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐσπούδασε εἰς τὸν Ἀμμώνιον τὸν Σάκκαν χρόνους ΙΙ. ὅς τις κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἠγωνίζετο νὰ ἑνώσῃ τὰς δύω φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους διὰ νὰ λείψουν ἀπὸ τὸ μέσον αἱ φιλονεικίαι· ἐπεθύμισε καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῶν Περσῶν καὶ Ἰνδῶν, ἀλλ' ἀποθανόντος τοῦ συνοδοιπόρου του ἐβιάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ῥώμην, ὅπου ἄρχισε νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ ἐκδίδῃ συγγράμματα, λαβὼν αἰτίαν ἕνα τῶν ἐρωτημάτων τῶν μαθητῶν του, εἶχε δὲ ἕνα πλῆθος μαθητῶν, ἐξ ὧν ἦτον καὶ πολλοὶ τῶν ἀξιωματικῶν· εἰς διάστημα ὀλίγου καιροῦ εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Γαληνοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπάσχιζε νὰ πείσῃ, προβάλλων εἰς αὐτὸν, ὅτι μίαν κατεδαφανισμένην πόλιν τῆς Καμπανίας νὰ τὴν ἀνεγείρῃ ἐκ τῶν ἐρειπίων της, καὶ νὰ συστήσῃ ἐκεῖ μίαν δημοκρατίαν μετὰ τῶν μαθητῶν του, ἥτις νὰ διοικῆται κατὰ τοὺς νόμους καὶ κανόνας τοῦ Πλάτωνος· ἀλλὰ τὸ πρόβλημα τοῦτο ἀπερρίφθη ὑπὸ τῶν συμβούλων τοῦ Καίσαρος. ἔχων δὲ φιλάσθενον σῶμα, καὶ ἐπισωρευθέντων πολλῶν κακῶν, καὶ ὀξέων χυμῶν τοῦ αἵματός του ὑπέπεσεν εἰς πρίσματα, ὅθεν καὶ ἐβιάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ῥώμην κατὰ τὸ 269. καὶ ἀπελθὼν εἰς ἕνα ὑποστατικὸν ἑνὸς φίλου του εἰς τὴν Καμπανίαν μὲ πόνους καὶ λύπας ἐτελείωσε τὴν ζωήν του· συνέγραψε δὲ βιβλία 54 ἦτον ὅμως ὀλίγον ἀμελὴς εἰς τὸ συγγράφειν παραχωρῶν τὴν ἐπιδιόρθωσιν εἰς τὸν μαθητήν του Προφύριον, τὸ ὕφος του

εἶναι σκοτεινὸν καὶ δύσκολον, κα διὰ τοῦτο ἅπαξ ἐτυπώθησαν τὰ συγγράμματά του· ἐξεδόθησαν δὲ τὰ σωζόμενα ἅπαντα εἰς τὴν Βασιλείαν τὸ 1580. Ἑλληνολατινιστί, ἀπέθανε τὸ 270. Μ. Χ.

ΠΟΓΓΕΤΟΣ Βερτράνδος Καρδινάλης, λέγουσιν ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Πάπα Ἰωάννου τοῦ 22. Τὸ 1329. ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ ὀλίγα στρατεύματα καὶ ἐκυρίευσε πολλὰ μέρη· ὡμοίαζε δὲ κατὰ τὰ φρονήματα τὸν Καίσαρα Βοργίαν, ὅς τις ἐχρημάτισε 150. χρόνους μετ αὐτὸν. μετὰ δύω χρόνους ὑπεχρεώθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Ανιγνὼν πόλιν τῆς Γαλλίας φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἀπείρους θησαυρούς, αὐτὸς πρῶτος μεταξὺ τῶν Καρδινάλων ἐφέρετο ὡς Πρίγγιψ ἔχων φύλακας, συμβούλους καὶ πρωτοστάτορας, καθὼς οἱ βασιλεῖς.

ΠΟΔΑΛΕΙΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ασκληπιοῦ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς Τρίκκης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ελένης. οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἀπεδείχθη ἔμπειρος Ιατρὸς, καὶ γενναῖος πολεμιστὴς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ελλήνων. λέγεται δὲ ὅτι ὁ πρῶτος Ποδαλείριος ἔφερεν τὴν χρῆσιν τῆς φλεβοτομίας εἰς τὴν Ιατρικὴν, ἡ ὁποία προτήτερα ἦτον πάντη ἄγνωστος εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ Ιατρούς. Ομ. Γλ.

ΠΟΔΑΡΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιφίκλου, καὶ ἔκγονος τοῦ Φυλάκου, ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ἡγεμῶν τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ομ. Ιλ.

ΠΟΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μετίονος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ γενναίων Τρωκδιτῶν, φίλος τοῦ Εκτορος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μενέλαος εἰς τὴν περὶ Πατρόκλου μάχην. Ἀπολδρ,

ΗΟΪΑΣ, υἱὸς τοῦ Φυλάκου, ἔγκονος τοῦ Ἰφίκλου, εἷς τῶν Αργοναυτῶν, καὶ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου. Απολδρ.

ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Κεφάλου, καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Λυσίου καταδικασθεὶς ἐν Αθήναις ὑπὸ τῶν τριάκοντά τυράννων νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Πλάτ.

ΠΟΛΥΜΑΡΝΟΣ, ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΠΟΛΙΜΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Μαχάονος, περίφημος Ιατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὅς τις θεραπεύσας ποτὲ τοὺς κατοίκους τῆς Δυρεάτιδος χώρας ἀπό τινος συμβάσης ἐπιδημικῆς νόσου ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμὰς καὶ μὲ ναόν. Παυσανίας.

ΠΟΛΥΜΩΝ ὁ περιηγητής. φιλόσοφος στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου. ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτωλεμαίου τοῦ ἐπιφανοῦς καὶ συγγράψας ἓν Γεώγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, περιήγησις, καὶ μίαν περιγραφὴν τῆς Τρωάδος, καὶ ἄλλα ἐπιγράμματα. Στράβ.

ΠΟΛΥΜΝΗ Δικοδίκεως, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ζήνωνος, καταστασθεὶς βασιλεὺς τοῦ Πόντου, καὶ τοῦ Βοσπόρου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ Ἀγρίππα.

ΠΟΛΥΜΩΝ περίφημος φιλόσοφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αἴτην πλησίον τῶν Ἀθηνῶν· εἰς τὴν νεότητά του ἦτον πολλὰ ἄσωτος, μίαν ἡμέραν ὅμως ἐμβαίνων μισομεθυσμένος εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ξενοκράτους, τόσον ἐγγίχθη ἀπὸ μίαν ἐμιλίαν τοῦ φιλοσόφου περὶ ἐγκρατείας, ὥστε ἤλλαξε βίον, καὶ ἔγινε πολλὰ τακτικὸς εἰς τὰ ἤθη, καὶ ἀπεκατέστη ἄξιος νὰ δικδεχθῇ τὸν ἴδιον Ξενοκράτην εἰς τὴν φιλοσοφικὴν καθέδραν· ἀπέθανε περὶ τὰ 272. π. χ.

ΠΟΛΕΜΩΝ, Ζ. Αντώνιος Πολέμων.

ΠΟΛΙΑΓΓΟΣ, Αθηναῖός τις, ὅστις ἐφονεύθη ἰδιοχείρως χλευασθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους. Αἴλ.

ΠΟΛΙΑΡΧΟΣ, Αθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὴν ἡδυπάθειάν του καὶ ἀδρότητα. Ἀθην.

ΠΟΛΙΤΗΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, περίφημος διὰ τὴν ταχύτητά του, εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος· ἐμονομάχισε μὲ τὸν Πύῤῥον υἱὸν τοῦ Αχιλλέως καὶ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ Ομ. Ιλ.

ΠΟΛΛΙΣ, Αργεῖος, πεμφθεὶς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν. Θουκ.

ΠΟΛΛΙΩΝΗΣ, ἔνδοξος ῥήτωρ, Λατῖνος, τοῦ πρώτου αἰῶνος τῆ χ· φίλος τοῦ Βιργιλίου καὶ Ὁρατίου, οἵτινες τὸν ἀπεθέωσαν εἰς τὰ ποιήματά των· οὗτος συνέγραψε τραγῳδίας, δημηγορίαν καὶ μίαν ἱστορίαν εἰς 18. βιβλία, τὰ ὁποῖα δὲν διεσώθησαν,

ΠΟΛΟΣ Μάρκος. ἀπὸ τὴν Βενετίαν, περίφημος περιηγητής. ἐστάθη εἰς διαφόρους πρεσβείας τῆς Ἀσίας. καὶ ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Περσίαν, Ταρταρίαν, εἰς τὴν Κίναν, καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ασίας 17. χρόνους. Τὸ 1295. ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του μὲ μεγάλα πλούτη καὶ συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν περιηγήσεών του, ἐπιγραφομένην «Τὰ θαύματα τοῦ κόσμου» ὅσα αὐτὸς εἶδε· ἱστορία περίφημος, μόλον ὅτι περιγράφει πράγματα πολλὰ ἀπίθανα.

ΠΟΛΥΑΙΝΟΣ ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ἔζη τὸ 163. π. χ. ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικήν· μολονότι ἀμφιβάλλεται ἂν ἐχρημάτισε στρατιωτικὸς, συνέγραψεν ὅμως ἕνα σύγγραμμα στρατηγηματικὰ, εἰς 8. βιβλία, καὶ 3. βιβλία περὶ πολιτείας Μακεδόνων καὶ Θηβαίων, καὶ ἄλλα τινὰ, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν· τὰ στρατηγηματικά του ἐξεδόθησαν ἑλληνολατινιστὶ μετὰ σημειώσεων τοῦ Κασκουβώνου ἐν Λογδόνῳ τὸ 1589. καὶ τὸ 1690. καὶ εἰς τὰ Παρίσια ὑπὸ Α Κοραῆ τὸ 1809

2) Μαθηματικὸς ἐκ Λαμψάκου, φίλος τοῦ Επικούρου, Πλούταρχος.

ΠΟΛΥΑΝΘΗΣ, στρατηγὸς τῶν

Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Θουκ.

ΠΟΛΥΑΡΧΗΣ, εἷς τῶν ἐν Αθῆναις τριάκοντα τυράννων, Ξενοφών,

ΠΟΛΥΒΙΑΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν ὁ κυριεύσας τὴν πόλιν Ὄλυνθον. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκόρτου στρατηγοῦ τῶν Αχαιῶν· ἐγεννήθη τὸ 150. π. χ. εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Αρκαδίας εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐσπούδασε τὰ πολεμικὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ ἀπὸ τὸν περίφημον πολεμικὸν τῆς ἀρχαιότητος Φιλοποίμενα, ὥστε νέος ὢν ἔτι ἀπεκατέστη διάξιότητα καὶ διοικητὴς τῆς πατρίδος του, ἐστάλη πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖον περὶ τὴν ρμθ'. Ολυμπ. ἐν τοσούτῳ ἐξ αἰτίας μιᾶς διχονοίας μεταξὺ τῶν Αχαιῶν καὶ Ρωμαίων ὑπέπεσεν εἰς ὑποψίαν, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Ρώμην μετά τινων ἄλλων· αὕτη ἡ διατριβή του τὸν ὠφέλησε μεγάλως εἰς τὴν ἱστορίαν του, ἐπειδὴ εἶχε συναναστροφὴν καὶ μὲ τοὺς πρώτους τῆς Ρώμης, καὶ μάλιστα μὲ τὸν Σκιπίωνα τὸν Αφρικανὸν, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσεν εἰς τὴν Αφρικήν· ἔπειτα ἔκαμε καὶ ἄλλας περιηγήσεις εἰς Αἴγυπτον, Γαλλίαν καὶ Ἱσπανίαν, ἀφοῦ πρῶτον ὑπῆγεν μὲ τὸ Ρωμαϊκὸν στράτευμα εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Καρθαγένης, ἥτις τῷ ἔδωκεν αἰτίαν νὰ ἐξετάσῃ τὴν Ατλαντικὴν θάλασσαν· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σκιπίωνος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἀπέκτησε πάλιν τὴν ἐπαρχίαν του, καὶ ἐχαίρετο τὴν ἀγάπην καὶ εὐχαρίστησιν τῶν συμπατριωτῶν του. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἱστορικά· ἄρχονται ἀπὸ τὴν φυγὴν Κρικομένους τοῦ Σπαρτιάτου, καὶ Φιλίππου τοῦ υἱοῦ τοῦ Περσέως, ἕως τῆς πτώσεως τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ρωμαίων εἰς βιβλία 40, τὰ ὁποῖα ἐπιγράφει Ιστορίαν Καθολικὴν· ἐκ τούτων σώζονται μόνον τὰ πρῶτα πέντε, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν μόνον τεμάχια· τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν τὸ 1781. ἐν Λειψίᾳ, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ, πιστὸς μαθητὴς καὶ γαμβρὸς τοῦ Ιπποκράτους, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησεν τὴν διδασκαλίαν εἰς τοὺς μαθητάς του, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὰς γνώμας τοῦ πενθεροῦ του· μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ιπποκράτους μερικὰ, καθὼς τὸ περὶ φύσεως παιδίων, περὶ γονῆς, περὶ παθῶν καὶ διαίτης ὑγιεινῆς εἶναι τοῦ Πολυβίου, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν ἀξίαν των τιμῶνται ὡς γνήσια τοῦ Ιπποκράτους.

ΠΟΛΥΒΟΣ, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Μερόπη, ἢ Περιβοία ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίποδα Σοφ.

ΠΟΛΥΒΟΣ, εἷς τὸν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὔμαιος, Ομὴρ. Οδ.

ΠΟΛΥΓΝΩΤΟΣ, Θάσσιος, υἱὸς καὶ

μαθητὴς τοῦ Ἀγλαοφῶντος, ζωγράφος περίφημος, εὑρεθεὶς εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἐζωγράφισε κατὰ χάριν τὴν ποικίλην στοάν, ἢ ὡς λέγουσιν ἄλλοι τὸ θησαυροφυλάκιον. Αἱ εἰκόνες του παρίστανον πάντοτε τὰ ἐξιολογώτερα συμβάντα τῶν Τρώων. Οὗτος δὲν ἐπληρόνετο δι' αὐτὰς ζήλον κινούμενος, μολονότι δὲν ἦτο πλούσιος, καὶ τὰς ἐχάριζεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀμισθί, ὅθεν καὶ ἡ βουλὴ τῶν Αμφικτυόνων εἰς ἀνταμοιβὴν τοῦ γενναίου τούτου κινήματος ἐψήφισε νὰ τρέφηται ὁ Πολύγνωστος καὶ νὰ ἔχῃ κατάλυμα ἀνέξοδον ὅθεν περᾷ καὶ εὑρίσκεται δαπάνη πάντοτε τοῦ δημοσίου.

ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Νικίου ἐκ Θεσσαλίας, περίφημος ἀθλητὴς, νικήσας πολλάκις εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ πνίξας ἰδιοχείρως ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου ἕνα φοβερὸν λέοντα· λέγεται ὅτι ἐπλακώθη ἀπὸ ἕνα βουνὸν καὶ ἀπέθανε εὑρισκόμενος μέσα εἰς ἕνα σπήλαιον μέ τινας ἄλλους συντρόφους του. Πλάτ.

ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Πανθίου καὶ τῆς Φροντίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφόρβου, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἀνδρειοτέρων Τρωαδιτῶν, ἔμπειρος οἰωνοσκόπος, καὶ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Εκτορος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὅμ.

ΠΟΛΥΔΕΚΤΗΣ πρεσβύτερος, υἱὸς τοῦ Εὐνόμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ νομοθέτου Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χαριλάου, τὸν ὁποῖον ἐπετρόπευσεν ὁ Λυκοῦργος ἀνήλικον ὄντα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως. Πλούτ. Παυσ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ Γούλιος, ἀπὸ τὴν Νάυκρατον τῆς Αἰγύπτου ἔζη τὸ 180. Μ. Χ. ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ πατρός του τὴν ἐκλεκτικὴν τέχνην, ἥτις ἐξετάζει τὰς λέξεις καὶ φράσεις, καὶ μετέπειτα ὑπὸ τοῦ σοφιστοῦ Ἀδριανοῦ τὴν σοφιστικὴν, εἶχεν μίαν λεπτοτάτην φωνὴν τὴν ὁποίαν ἤρεσε πολὺ ὁ Κόμμοδος Καῖσαρ, καὶ διὰ τοῦτο τὸν διώρισε διδάσκαλον τῆς ῥητορικῆς εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐχρημάτισε δὲ καὶ διδάσκαλός του πρὸ τῆς Αὐτοκρατορίας του, καὶ πρὸς αὐτὸν συνέγραψε καὶ τὸ ὀνομαστικόν. Ὁ Λουκιανὸς τὸν ἐγγίζει εἰς τὸν διάλογον τοῦ Λεξιφάνους· ἔζησε χρόνους 85. φαίνεται ὅτι συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα βιβλία κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουΐδα, ἀλλὰ παρατηρεῖται ὡς κριτικώτερος τῶν ἄλλων παρὰ συγγραφεύς. Τὸ ὀνομαστικόν του συνιστάμενον ἀπὸ δέκα βιβλία διεσώθη, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ τὰς ὀνομασίας διαφόρων ὄντων· Τὸ δὲ χρονολογικόν του ἐπιγραφόμενον μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα, εἶναι ἄλλου νεωτέρου τινος χριστιανοῦ συνωνύμου σύγγραμμα ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἄλδῳ τὸ 1502. καὶ ἐν Φραγκφόρτ μετὰ διαφόρων σημειώσεων.

ΠΟΛΥΔΩΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Μελεάγ-

γρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ἰδιοχείρως.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ, υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης· ἐρωτηθεὶς διατὶ οἱ σπαρτιᾶται ὥρμουν μὲ μεγαλοψυχίαν εἰς τοὺς κινδύνους, ἐπειδὴ, εἶπεν, ἔμαθαν νὰ σέβωνται περισσότερον τοὺς ἄρχοντάς των παρὰ νὰ τοὺς φοβῶνται.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ Βιργίλιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὸ Οὐρβῖνον, γραμματικὸς καὶ ἱστορικὸς κάλλιστος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας· ἀπέθανε τὸ 1555.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θασσαλίᾳ. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ υἱὸς τοῦ Κάδμου, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, καὶ πατὴρ τοῦ Λάβδακος· Ἀπολδρ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ, ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τρωάδος καὶ τῆς Λαοθόης, τὸν ὁποῖον ὑπερηγάπα ὁ πατήρ του, ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ομ. Ιλ.

ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣ, κωμικὸς, συνέγραψε ποίημα θεατρικὸν, Ἡνίοχος, ἤτοι περὶ τοῦ πῶς διοικεῖν καὶ κυβερνᾶν τοὺς χαλινοὺς τῶν ἵππων τῆς ἁμάξης, καθὼς λέγει ὁ Ἀθηναῖος εἰς τοὺς δειπνοσοφιστάς·

ΠΟΛΥΖΗΛΟΣ, κωμικὸς, συνέγραψε δράματα, Δημοτυνδάρεως καὶ Μουσῶν, Διονύσου, Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος γονάς.

ΠΟΛΥΚΑΛΑΣ Γεώργιος ἐκ Κεφαληνίας ἰατροφιλόσοφος, ἀκροατὴς τῶν ἐν Παταυίῳ σοφῶν, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἰταλικῆς, καὶ Γωσσικῆς διαλέκτων, ὅστις παρὰ τοῦ μεγάλου Πέτρου Ρωσσίας ἐπέμφθη πρὸς Δημήτριον Καντεμήρην διὰ τὸν κατὰ τοῦ Ἀχμὲτ πόλεμον· ἐχρημάτισεν ἀρχιατρὸς Αἰκατερίνης Α· Ρωσσίας.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πρώτων διδασκάλων τῆς ἐκκλησίας· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅς τις καὶ ἐπίσκοπον Σμύρνης ἀπεκατέστησεν· ἔλαβε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Μάρκου Αὐρηλίου Αντωνίου εἰς τὸν διωγμὸν τοῦ χριστιανισμοῦ περὶ τὰ 147. ἢ κατ' ἄλλους περὶ τὰ 164. Τὰ συγγράμματά του εἶναι μία ἐπιστολὴ μετὰ τῶν τοῦ Ιγνατίου ἐκδοθεῖσα, καὶ ἄλλα τινα, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν· ἐξεδόθη ἡ ἐπιστολὴ πολλάκις Ελληνολατινιστὶ ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1685 καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΟΛΥΚΑΩΝ, υἱὸς τοῦ Λέλεγος, ὅς τις ἀφήσας εἰς τὸν ἀδελφόν του Μύλωνα τὴν Λακωνίαν ἦλθε καὶ ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας Παυσ.

ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΣ περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αργους, ἢ κατά τινας ἐκ Σικυῶνος, ἐπὶ τοῦ μεγάλου Περικλέους, εὐδοκίμησε μεγάλως εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ μαρμάρου καὶ

χαλκοῦ ὑποβαλῶν πρῶτος εἰς σταθερούς κανόνας τὰς ἀναλογίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· κατεσκεύασε δὲ ἄγαλμα τοῦ Δορυφόρου λεγόμενον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κανὼν τοῦ Πολυκλείτου. Διάφορα ἐξαίρετα ἔργα ἀναφέρονται τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἀπὸ τὸν Παυσανίαν καὶ Πλίνιον, τὰ πλεῖστα ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένα. Ἐκτὸς τῆς ἀγαλματοποιΐας ἦτον καὶ ἄριστος ἀρχιτέκτων, οἰκοδομήσας ἓν μεγαλοπρεπὲς θέατρον εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Λουκ. Ἀκμαζε περὶ τὰ 432. Π. Χ.

ΠΟΛΥΚΛΗΣ, ποιητὴς καὶ στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τῶν Αἰτωλῶν.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ. υἱὸς τοῦ Αἰάκου, περίφημος τύρανος τῆς Σάμου· ἔζη τὸ 540. Π. Χ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Κύρου καὶ Καμβύσου, ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, ἦτον πλούσιος καὶ ἔμπειρος πολεμικὸς εὐδοκιμῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, τέλος ἀπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σατράπου τῶν Περσῶν Ὀροίτου μὲ ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ συμμαχήσῃ μετ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως ἦλθεν εἰς τὴν Μαγνησίαν, αὐτὸς δὲ συλλαβὼν αὐτὸν τὸν ἐκρέμασε εἰς τὸ ὄρος Μυκάλην. Ηρόδ.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ, Ἀθηναῖος, περίφημος ῥήτωρ, ἐπαγγελλόμενος τὰς διδασκαλίας τοῦ Σωκράτους, ἔγραψε περὶ Ἀνύτου καὶ Μελίτου.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΙΔΗΣ, ὅτε ὑπῆγεν ἀντιπρόσωπος μὲ ἄλλους πρέσβεις εἰς ἕνα βασιλέα· ἐρωτηθείς, ἂν ὑπῆγεν ἰδιαιτέρως ἢ δημοσίως, ἀπεκρίθη μὲ ἑτοιμότητα, ἂν ἐπιτύχωμεν τὸν σκοπόν μας παῤῥησιαζόμεθα ὡς κοινοὶ πρέσβεις, ἂν δὲ ἀποτύχωμεν, ὡς ἰδιαίτεροι.

ΠΟΛΥΚΡΙΤΟΣ. Αἰγινήτης, ἔνδοξος στρατιώτης εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ηρόδ.

ΠΟΛΥΚΡΙΤΟΣ, Ἀθηναῖος πεμφθεὶς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ.

ΠΟΛΥΚΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολλ.

ΠΟΛΥΚΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Πτερελάου ὁ κατοικήσας μετὰ τοῦ Ἰθάκου καὶ Νηρίτου τὴν νῆσον Ἰθάκην, ὀρύξας ἐπ' αὐτῆς μίαν βρύσιν ἐξ' ἧς οἱ κάτοικοι ἐλάμβαναν τὸ ὕδωρ. Ομ. Οδ.

ΠΟΛΥΜΗΔΗ, θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου, καὶ γυνὴ τοῦ Αἴσωνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα.

ΠΟΛΥΜΗΔΗΣ, Θεσσαλός τις ἀπὸ τὴν Λάρισσαν. Θουκ.

ΠΟΛΥΜΝΙΣ πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδα, ἐκ πενιχρᾶς καὶ ἀφανοῦς οἰκίσης τῶν Θηβῶν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζη ὡς Ὁμηρος ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Φίλιππος. Πλούταρ.

ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΣ ἐπίσημος πολίτης τῆς νήσου Θήρας, Σαντορίνης,

πατὴρ τοῦ Βάτζου, ὁ θεμελιώσας τὴν πόλιν Κυρήνην ἐν Λιβύᾳ. Πίνδ.

ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΣ Ἕλλην ποιητὴς Κολοφώνιος, ἔζη περὶ τὴν 18. Ολυμ. ἐπενόησεν ἓν εἶδος ἁσμάτων, τὰ ὁποῖα ἐψάλλοντο διὰ φοῦ Αὐλοῦ ὀνομασθέντα ἀπ' αὐτοῦ Πολυμνήστια ἄσματα. Αριστ.

ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΩΡ, βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, καὶ ἀνὴρ τῆς Ιλιόνης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔπεμψε τὸν νεώτερον υἱόν του Πολύδωρον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος διὰ νὰ φυλαχθῇ Εὐρ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΟΣ, Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ στρατηγοῦ Θίμβρωνος. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τῆς Ιοκάστης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ετεοκλέους, ὅς τις διωχθεὶς ὑπὸ τούτου ἀπὸ τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν ἔφυγε πρὸς τὸν Αδραστον βασιλέα τοῦ Αργους, τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Αργείαν, συμμαχήσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν ἐκστρατευσάντων κατὰ τῶν Θηβῶν, διὰ νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον, τὸν ὁποῖον κατεκράτει ἀδίκως ὁ Ετεοκλῆς ἐκεῖ μονομαχήσαντες ἀμφότεροι ἐφονεύθησαν, τὸ δὲ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους ἔθαψε κρυφίως ἡ ἀδελφή του Αντιγόνη. Ομ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, τὴν ὁποίαν ἐρασθεὶς ὁ Αχιλλεὺς καὶ θέλων νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκα ἐμβῆκεν εἰς τὴν Τρωάδα, ὁ δὲ Πάρις τὸν ἐφόνευσε μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Απόλλωνος. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος ὁ υἱός του Πύρρος εἶδε εἰς τὸ ὄραμά του ὅτι πρέπει νὰ θυσιασθῇ ἡ Πολυξένη καὶ οὕτως τὴν ἔσφαξαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Αχιλλέως. Εὐρ. ὁ δὲ Φολόστρατος ἀναφέρει ὅτι πρὸ τῆς ἁλώσεως ἦλθε μόνη καὶ ἐσφάγη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ηρωος λέγουσα ὅτι δὲν ἤθελεν ἐπιτύχει ἄλλον ὡς τὸν Αχιλλέα.

ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ, βασιλεὺς τῆς Ηλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Απολδρ.

ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ υἱὸς του Αγασθένους, καὶ ἔγγονος τοῦ Αὐγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ελένης καὶ ἡγεμὼν τῶν Επειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ὅς τις ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα του ἐγέννησε τὸν Αμφίμαχον. Ομ. Ιλ.

ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ ναύαρχος τῶν Συρακουσίων. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΞΩ, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, ἐξ ἧς ἐγέννησε 12. θυγατέρας. Απολδρ.

ΠΟΛΥΞΩ, πιστὴ φίλη τῆς βασιλίσσης Υψιπύλης ἐκ τῆς νήσου Λήμνου, ἥτις τὴν ἐσυμβούλευσε νὰ ὑποδεχθῇ εἰς τὴν νῆσον της τοὺς Αργοναύτας, ὅτε οὗτοι διέβαινον αὐτάθεν. Απολδρ.

ΠΟΛΥΞΩ, γυνὴ τοῦ Τριπτολέμου καὶ συγγενὴς τῆς ὡραίας Ελένης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκρέμασε μετὰ ταῦτα ἡ Πολυξὼ ἐπί τινος δένδρου διότι ἐθανατώθη ὁ σύζυγός της

εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Παυσ.

ΠΟΛΥΠΟΙΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Πειριθόου, βασιλέως τῶν Λαπίθων καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης ἐκστρατεύσας καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Τρωάδα μὲ 40. πλοῖα, ὅπου εἰς διαφόρους μάχας ἔδειξε ἱκανὴν ἀνδρείαν· μετὰ τὴν ἅλωσιν ἐλθὼν μετὰ τοῦ Λεοντίου εἰς τὴν Παμφυλίαν ἔκτισε τὴν πόλιν Ασπενδον.

ΠΟΛΥΠΡΕΠΩΝ, περίφημος ἀθλητὴς ἐν Αθήναις. Λουκ.

ΠΟΛΥΣΠΕΡΧΩΝ αὐτὸς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αντιπάτρου διωρίσθη Αὐτοκράτωρ τῆς Μακεδονίας, ἐστάθη καλὸς πολιτικὸς εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς αὐλῆς, μόλον ὅτι ἦτον ὑστερημένος τόλμης καὶ φρονήσεως.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν· οὗτος ἐπράσφερεν ὕδωρ εἰς τὸν Δαρεῖον ὅταν ἀπέθνησκεν, ὁ δὲ γεννικὸς βασιλεὺς τὸν εἶπεν, αὐτὴ εἶναι διὰ μὲ ἐσχάτη δυστυχία τὸ νὰ μὴν ἠμπορῶ νὰ σὲ ἀντευεργετήσω, καὶ ἀφοῦ τὸν παρήγγειλε νὰ εἴπῃ μερικὰς παραγγελίας καὶ εὐχαριστήσεις εἰς τὸν Ἀλέξανδρον ἐπίασε τὴν χεῖρά του καὶ τὸν εἶπε· ἰδοὺ τὸ μόνον σημεῖον τῆς εὐγνωμοσύνης μου καὶ ἀγάπης, καὶ εὐθὺς ἐξέπνευσεν.

ΠΟΛΥΓΡΟΠΟΣ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου κατὰ τὸν Απολλώνιον, κατὰ δὲ τὸν Ισοκράτην καὶ Εὐφορίονα υἱὸς Ποσειδῶνος· οὗτος ἔκτισεν εἰς τὴν Μυσίαν ἐπαρχίαν τῆς Βιθυνίας μίαν πόλιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν Κίον ἀπὸ τὸν ὁμώνυμόν της ποταμόν· ἀπέθανεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Σκυθίας, ὡς λέγει ὁ Νυμφόδωρος.

ΠΟΛΥΦΩΝ, ἀδελφὸς ἢ θεῖος τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον. Ξενοφ.

ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΣ ἀπὸ τὴν Αντιόχειαν τῆς Συρίας, καὶ ἀδελφὸς Θεοδώρου τοῦ Μοψουεστινοῦ· ἀσκητὴς ὢν ἀνέβη εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἀμασείας τὸ 410· ζήσας καθαρὸν καὶ ἄμωμον βίον, ἀπέθανε τὸ 431. Μ. Χ. σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του μερικὰ τεμάχια ἐξηγήσεων εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Ἰώβ, ἕνας πρόλογος καὶ τινα εἰς τὰς Παροιμίας, εἰς τὸν Ιερεμίαν, Εζεκιὴλ, Δανιὴλ, καὶ εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ιωάννου Μεωρσίου ἐν Λεύδᾳ τὸ 1617, καὶ ἐν Γοττιγγίᾳ τὸ 1738.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Πομπηΐου τοῦ Στράβωνος καὶ τῆς Λουκιλίας· κατήγετο ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν· ἐγεννήθη τὸν αὐτὸν χρόνον μὲ τὸν Κικέρωνα· ὅταν ἐπέστρεψεν νικητὴς ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν δὲν εὐχαριστήθη εἰς τὰς τιμὰς, μὲ τὰς ὁποίας τὸν ἐδέχθη ὁ Σύλλας, καὶ μὲ τὸ ἐπίθετον Μέγας, διότι ὁ Πομπηΐος δὲν ἦτον ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν βουλευτῶν, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὁ Σύλ-

λας δὲν ἠξεύρει ὅτι περισσότερον τιμῶνται ὅσοι λατρεύουν τὸν ἥλιον ὅταν δύῃ, παρὰ ὅσοι τὸν λατρεύουν ὅταν ἀνατέλλῃ· ἐξολόθρευσε τοὺς πειράτας, ἐνίκησε πολλάκις τὸν Μιθριδάτην. ἐπροχώρησε νικητὴς εἰς τὴν Μηδίαν, Ἀλβανίαν καὶ Ἰβηρίαν, ὑπέταξε τοὺς Κόλχους καὶ Ἑβραίους καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ τόσην δύναμιν καὶ μεγαλειότητα, ὅσην οὔτε οἱ Ῥωμαῖοι, οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤθελεν ἐλπίσει· ἐλεύθερος ἀπὸ στρατεύματα ἐμβῆκεν εἰς τὴν πόλιν ὡς ἰδιώτης, καὶ ἁπλοῦς πολίτης καὶ τὸν ἐδέχθησαν μὲ μεγάλην χαράν· ὁ Πομπήϊος ἐπανηγύρισε τοὺς θριάμβους του τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν μὲ μεγάλη, μεγαλοπρέπειαν· ἠγέρθη τέλος πάντων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Καίσαρος ζῆλος τῆς ὑπεροχῆς, ὅστις ἐστάθη αἰτία τοῦ περιφήμου ἐκείνου πολέμου ὅστις συνέβη εἰς τὰς πεδιάδας τῶν Φαρσάλων, ὅπου ὁ Πομπήϊος ἐνικήθη τὸ 48. π. Χ. μετὰ τὴν μάχην ἔφυγε μὲ ἕνα πλοῖον εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐκεῖθεν διένος πλοιαρίου, τὸ ὁποῖον τὸν ἔστειλεν ὁ ἐκεῖ βασιλεύων Πτολεμαῖος, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του λέγων τὰ ἀξιοσημείωτα τοῦ Σοφοκλέους, ὅτι ὅστις πηγαίνει εἰς οἶκον ἑνὸς τυράννου, μόλον ὅτι πηγαίνει ἐλεύθερος ἀποκαθίσταται αἰχμάλωτος· ἐπληγώθη ἐσχάτως ἀπό τινα Σομπρόνιον καὶ ἀπέθανε.

ΠΟΜΠΑΝΑΖΗΣ Πέτρος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Μάντοβαν, κάλλιστος φιλόσοφος, ἀλλ' ἐσφαλμένος καθαρᾶς ἑρμηνείας πρὸς σαφήνειαν· συνέγραψεν ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε μεγάλην φήμην. ἀπέθανε τὸ 1526.

ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ, ἔνδοξος πολεμιστὴς Ῥωμαῖος· ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Μιθριδάτην καταπληγωμένος, καὶ ὁ βασιλεὺς τὸν ἐπρότεινε νὰ διορίσῃ καλὸν ἰατρὸν ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ γένῃ φίλος του, διὰ νὰ τὸν ἰατρεύσῃ, ἀλλ' ὁ Πομπώνιος ἀπεκρίθη, θέλεις ἔχει τὴν φιλίαν μου ὅταν γένῃς φίλος καὶ τῶν Ῥωμαίων· ἔζη τὸ 87, π. Χ.

ΠΟΝΙΑΤΟΒΣΚΗΣ Ἰωσὴφ, ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σβεκίας· οὗτος ὁ Πρίγγιψ ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐστρίας ἐπολέμησε μὲ ἀνδρείαν κατὰ τῶν Τουρκῶν· τὸ 1788. ἔλαβε τὴν κυβέρνησιν τῶν στρατευμάτων τῆς Ἡολωνίας καὶ ἐνίκησε τοὺς Ῥώσσους, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν κατὰ τὸ 1812, 1813. γενομένην μάχην καὶ ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὴν μάχην τῆς Λειψίας· θέλων νὰ περάσῃ μὲ τὸν ἵππον του τὸν ποταμὸν Ἔλβαν ἐπνίγη εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων, μὲ τὸν τίτλον γενικὸς ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατεύματος τῆς Πολωνίας, καὶ Πρωτοστάτωρ τῆς Γαλλίας.

ΠΟΝΤΑΝΟΣ Ἰωάννης Ἰταλὸς, καλὸς ἱστορικὸς, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου μεταξὺ Φερδινάν-

δου καὶ Ἰωάννου ἀπὸ τὴν Ἀδδεγαυΐαν πόλιν τῆς Γαλλίας, καὶ διάφορα ἄλλα ποιήματα· ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1503.

ΠΟΝΤΕΞ Γιάκομος, περίφημος ζωγράφος, κατ' ἐξοχὴν εἰς πεδιάδας καὶ ζῶα. ἀπέθανε τὸ 1562.

ΠΟΝΤΊΦΙΞ Μάξιμος, εἶχε τὴν ἐπιστασίαν τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν τάξεων· ἐδίδετο δὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐκλελεγμένους Ποντίρικας εἰς τὴν Ἀρχαιρεσίαν τοῦ δήμου· ἡ ἐκλογή του ἐγίνετο ἀπὸ τὸ γένος τῶν Πατρικίων ἀφοῦ δὲ ὁ δῆμος ὑπερισχυσεν ἔλαβε τὸ δικαίωμα νὰ προβιβάζεται εἷς τῶν εὐγενῶν τὰ ἀξιώματα, τὸ ὁποῖον ἠξιώθη καὶ αὐτὸς τὸ 500. ὁ μέγας λοιπὸν Ποντίφηξ εἶχε τὴν φροντίδα τῶν ἀφορόντων γενικῶς τὴν θρησκείαν, διορίζων τὰς τάξεις καὶ ἐξηγῶν τὰ μυστήρια· διέττατε τὴν τάξιν τοῦ χρόνου, ἐφρόντιζε περί τινων κεφαλαίων τοῦ γάμου, καὶ ἔδιδε τὴν ἄδειαν· πρὸς τούτοις εἶχε δικαίωμα νὰ ἔχῃ τὸ ἀξίωμα τοῦτο διὰ βίου· καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλον ὅμοιον εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιώματός του· πρὸς τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν· ὁ Κάσος ὅμως πρῶτος τῶν Ποντιφίκων παρέβη τὸν νόμον τοῦτον καὶ οἱ ἀκόλουθοι βασιλεῖς ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα, δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς δεύτερον γάμον, οὔτε νὰ ἴδῃ ἢ νὰ ἐγγίσῃ σῶμα νεκρόν.

ΠΟΠΕΞ Αλέξανδρος, περίφημος ποιητὴς ἄγγλος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Λονδῖνον ἀπὸ εὐγενῆ καὶ παλαιὰν οἰκογένειαν· οἱ γονεῖς του τὸν ἐσπούδασαν μὲ τοὺς πλέον πεπαιδευμένους διδασκάλους τῆς Αγγλίας, καὶ αὐτὸς ἔδειξε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ποιητικήν· εἰς ἡλικίαν 14 χρόνων ἐσύνθεσεν ἕνα ποίημα καὶ εἰς τὸ 16 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐξέδωκε ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἐφάνησαν εἰς τοὺς Αγγλους ὅμοια μὲ τὰ τοῦ Θεοκρίτου, καὶ μὲ τὰ τοῦ Βιργιλίου· ἐσύνθεσεν ἔπειτα τὸν Μεσσίαν ποίημα θεῖον, μετέφρασεν εἰς στίχους Αγγλικοὺς τὴν Ιλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου καὶ ἄλλα διάφορα ποιήματα· ἀπέθανε τὸ 1744.

ΠΟΠΗΛΙΟΣ Κάϊος, ἐστάλη ἀπὸ τοὺς Γωμαίους εἰς μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν βασιλέα Αντίοχον, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπρόσταζον νὰ σηκώσῃ τὰ στρατεύματά του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ νὰ ἀφήσῃ τὰ ὀρφανὰ παιδία τοῦ Πτολεμαίου πληρεξούσια τοῦ βασιλείου· ὁ Αντίοχος ἀνέγνωσε τὸ γράμμα καὶ ἀπεκρίθη ὅτι ἀφοῦ ὁμηλήσῃ μὲ τοὺς συμβούλους του θέλει τῷ δώσῃ τὴν ἀπόκρισιν, ὁ δὲ Ποπήλιος φοβηθεὶς μήπως ἀποβληθῇ ἡ προσταγὴ τῶν Γωμαίων, ἀπεκρίθη μὲ θυμὸν, κάμνων ἕνα γύρον μὲ τὴν ῥάβδον του περὶξ τοῦ βασιλέως· ἐδῶ στάσου, καὶ ἐδῶ ὁμίλησε μὲ τοὺς συμβούλους σου· ἐθαύμασαν ὅλοι εἰς αὐτὴν τὴν τόλμην του, καὶ ὁ Αντι-

οχος χωρὶς νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τοὺς συμβούλους του τὸν ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ ὅσα ἐπιθυμοῦν οἱ Ρωμαῖοι· τότε ὁ Πομπήλιος μὲ μεγάλην ταπείνωσιν ἐναγκαλισθεὶς τὸν βασιλέα, ἀπέδειξε σημεῖα ἀγάπης καὶ φιλίας.

ΠΟΡΡΕΤΑΝΟΣ Γιλβέρτος, ἐπίσκοπος Πικταυϊῶν, ὅστις εἰς μίαν συνέλευσιν τῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του κληρικῶν, μὲ τὴν ὁμιλίαν, τὴν ὁποίαν εἶπεν, ἀνακάτωσε καὶ ἔσμιξεν οὐκ ὀλίγα περὶ Τριάδος, διὰ τὰ ὁποῖα κατηγορήθη ἀπὸ τοὺς δύω ἀρχιδιακόνους του, Αρνολδον καὶ Κάτωνα, ὡς ἐναντία τοῦ κανόνος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας λαλήσας· τοῦτο δὲ ὑπῆγε καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Γ'. Εὐγενίου. Δόγματα δὲ αὐτοῦ προσέγραψαν ταῦτα. Α'. ἐβεβαίωνεν τὴν ὄντος οὐσίαν, νὰ μὴν ἦναι θεός. Β'. αἱ τῶν προσώπων ἰδιότητες νὰ μὴν ἦναι αὐτὰ τὰ πρόσωπα. Γ'. τὰ θεολογικὰ πρόσωπα νὰ μὴ κατηγορῶνται, ἤτοι νὰ μὴν ἀποδίδωνται εἰς κἀμμίαν πρότασιν. Δ'. ἡ θεία φύσις νὰ μὴν ἐσαρκώθη. Ἐκφαυλίζει τὸν ἀνθρώπινον μισθὸν ἀπὸ τὸν Χριστὸν, διὰ τὴν πίστιν τῶν μυστηρίων τῆς ἐκκλησίας, λέγων, ὅτι οὐδεὶς βαπτίζεται, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνος ὅστις σώζεται, καὶ ἄλλας πολλὰς φλυαρίας. Περὶ τούτου συνηθροίσθησαν δύω σύνοδοι, μία μὲν εἰς τὸ Παρίσιον, καὶ ἄλλη ἐν Βήτοις, παρόντος καὶ Εὐγενίου τοῦ Γ', ὅπου καὶ ἀνεφάνη αἱρετικός. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα Μ. Χ. Ὅρα περὶ τούτου Διονύσιον τὸν Πεταυϊον.

ΠΟΡΡ'ΟΣ Παῦλος Ιταλὸς, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἔνδοξος τυπογράφος, πρῶτος, ὅστις ἐξέδωκε σύγγραμμα πολύγλωσσον τὸ 1516. ἐτύπωσεν εἰς τὴν Γένοβαν τὸ ψαλτήριον εἰς τέσσαρας γλώσσας, Ἑβραϊστὶ, Ἑλληνιστὶ, Αραβιστὶ, καὶ Χαλδαϊστὶ, ἀπέθανε τὸ 1540.

ΠΟΡΣΗΝΑΣ, βασιλεὺς τῆς Ετρουρίας, ἐπολιόρκησε τὴν Ρώμην, διὰ νὰ συστήσῃ τὸν Κιρκόνιον εἰς τὸν θρόνον, τὸ ὁποῖον ἤθελε χατορθώσει, ἂν ἡ ἀνδρεία τοῦ Μουκίου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ δὲν τὸν ἐβίαζε ἀπὸ φόβον ν' ἀναχωρήσῃ.

ΠΟΡΤΑΣ Ιωάννης, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, περίφημος φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος, ἐσύνθεσε σύγγραμμα φυσιογνωμικὸν, οὗτος ἐφεῦρε τὸν χρωματισμὸν τοῦ σώματος· ἀπέθανε τὸ 1615. ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ, ὁ περιφημότατος φιλόσοφος τοῦ αἰῶνός του, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βάτανα πόλιν τῆς Συρίας τὸ 233. Ιουδαῖος τὸ γένος· εἰς τὴν τρυφεράν του ἡλικίαν ἤκουσε τὸν Ωριγένην, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπῆγεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου εὑρὼν τὸν Λογγῖνον διδάσκοντα ἔμεινε παρ' αὐτῷ, καὶ ἤκουσε τὴν ῥητορικὴν, μετὰ ταῦτα ἀπελθὼν εἰς τὴν Ρώμην ἤκουσε τὸν φιλόσοφον Πλωτῖ-

νον, ὃς τας τὴν ἠγάπησε μεγάλως, καὶ τὸν ἐκαπιστεύθη ὅλην τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν συγγραμμάτων του· ἐπειδὴ δὲ ἦτο μελαγχολικῆς κράσεως, ἐπιστηριζομένης εἰς τὴν Πυθαγορικὴν καὶ Πλατωνικὴν Ηθικὴν, κατήντησε νὰ μισήσῃ τὸν ἑαυτόν του, καὶ ζητῶν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ψυχήν του ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ σώματός του, ἀπεφάσισε νὰ γενῇ αὐτόχειρ· ἀλλ' ὁ Πλωτῖνος τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ περιελθὼν ἐκεῖ, ἐγνωρίσθη ἔπειτα μετά τινος Πρόβου, ὅπου ἀνέγνωσε καὶ τὴν θείαν Γραφὴν ἔπειτα ἀνεχώρισεν εἰς τὴν Αφρικὴν καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ρώμην διδάσκων τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν Ρητορικὴν, ὅτε ἔγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ διδασκάλου του Πλωτίνου· ἦτον ἐμπειρότατος εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς μαθήσεως, καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, τῆς θεολογίας καὶ τῶν κατ' αὐτὴν αἱρέσεων, περὶ τῶν ὁποίων τούτων ὅλων συνέγραψεν ἑρμηνείας, αἱ περισσότεραι τῶν ὁποίων ἐχάθησαν. Τὰ σωζόμενα δὲ τούτου εἶναι ἀ. βίος Πυθαγόρου, β'. βίος Πλωτίνου, γ'. περὶ ἐποχῆς ἐμψύχων, δ'. ἐπιστολὴ πρὸς Ανιβόνην τὸν Αἰγύπτιον, ε. εἰσαγωγὴ εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Πλωτίνου, ς'. Ομηρικὰ ζητήματα, ζ'. Ηθικὴ ἑρμηνεία, η. νυμφῶν ἄντρον, θ'. τεμάχια περὶ τῆς Στυγός, ι. εἰσαγωγὴ εἰς τὰς πέντε φωνάς, ιά. ἑρμηνεία εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Αριστοτέλους, ιβ'. ὑπόμνημα εἰς τὰ ἁρμονικὰ τοῦ Πτολεμαίου, ιγ'. εἰσαγωγὴ εἰς τὴν τετράβιβλον τοῦ Πτολεμαίου· ἐξεδόθησαν τὰ διεσπαρμένα μετὰ σημειώσεων καὶ παρατηρήσεων ὑπὸ Λουκᾶ ἐν Ρώμῃ τὸ 1630. καὶ ἀλλαχοῦ· ὅρα τὴν Ελλην. βιβλιοθ. Ανθίμου Γαζῆ βιβλίον β'. φύλ. 16. ἀπέθανε δὲ τὸ 300. Τὸ ὡραιότερόν του σύγγραμμα εἶναι τὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν.

ΠΟΡΦΥΡΙΩΝ, Αρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αττικῆς· λέγεται ὅτι ἐβασίλευε πρὸ τοῦ Ακταίου, κτίσας ἕνα ναὸν τῆς Αφροδίτης. Παυσ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ Αλεξανδρεὺς, φιλόσοφος στωϊκὸς, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος τοῦ Κιττιέως, ἔγραψεν ἱστορίαν τοῦ Κυρηναϊκοῦ πολέμου καὶ Πτολεμαίου, καὶ μελέτας ῥητορικάς.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ, Ο Ἀβιοπολίτης, σοφιστὴς καὶ ἱστορικὸς· ἔγραψε περὶ τοῦ Ωκεανοῦ, περὶ τῆς Τυρικῆς καλουμένης χώρας, Αττικὰς ἱστορίας βιβλία 4. Λιβυκὰ βιβλία 11.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ ἀπὸ τὴν Συρίαν, Ρόδιος καλούμενος, διότι διέτριβεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ὅπου ὁ Πομπήϊος καὶ Κικέρων ἐστάθησαν ἀκροαταί του τὸ 702. ἀπὸ κτίσεως Ρώμης· συνέγραψε περὶ κινητῆς σφαίρας· κατὰ δυστυχίαν ὅμως δὲν ἀπεσώθη κἀνὲν τῶν συγγραμμάτων του.

ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΣ, εἷς τῶν κωμικῶν

ποιητῶν τῆς νέας κωμῳδίας, ἀπὸ τὴν Κασάνδρειαν τῆς Μακεδονίας, υἱὸς τοῦ Κυνίσκου· ἔζη τὸ 290. Π. Χ, ἤρχισε μετὰ τρεῖς χρόνους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενάνδρου νὰ διδάσκῃ τὰς κωμῳδίας του, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τεμάχιά τινα ἐκδεδομένα ἐν Παρισίοις τὸ 1553.

ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΣ, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων, ἐκ Σικελίας, τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται ἐπιγράμματά τινα εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Μελεάγρου. Φαβρ.

ΠΟΣΣΕΒΙΝΟΣ Αντώνιος ἐκ Μάντουας, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν, ὅστις διὰ τὴν πολιτικήν του ἐπέμφθη παρὰ Γρηγορίῳ ΙΓ'. πρὸς πολλοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης διὰ μεγάλας ὑποθέσεις. Σώζονται τοῦ αὐτοῦ μία ἱερὰ βιβλιοθήκη, καὶ μία ἱερὰ προπαρασκευή, καὶ μία περιγραφὴ τῶν ἱερῶν χειρογράφων πασῶν τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Εὐρώπης

ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ Μάρκος, Κρέσυτος, Λαετῖνος, ὁ περιφημότερος τῶν ὕσοι ἐκυρίευσαν τὸ βασίλειον τῶν Ῥωμαίων· ὁ δὲ Βαλεριανὸς θέλων νὰ ἐξασκήσῃ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων τὸν Κορνήλιον Βαλεριανὸν τὸν ἔγγονόν του, τὸν διώρισε στρατηγὸν τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ συμβουλὴν τοῦ Ποστουμίου, ὁ δὲ Κορνήλιος εὐδοκίμησε μὲν, ἀλλ' ἀφαιρέσας ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τὰ λάφυρα, ἐκίνησεν ἀποστασίαν, καὶ ἐφονεύθη· ἐκηρύχθη δὲ Αὐτοκράτωρ ὁ Ποστούμιος τὸ 261. Μ. Χ. εἶχε δὲ καὶ υἱὸν ὅς τις τὸν ὡμοίαζε κατὰ πάντα· τὸ δὲ 267. ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι παρὰ τῆς στρατιᾶς.

ΠΟΤΑΜΩΝ Αλεξανδρεὺς, φιλόσοφος, ἔζη πρὸ τοῦ Αὐγούστου, καὶ μετ' αὐτὸν ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ Πλάτωνος.

ΠΟΤΑΜΩΝ Μιτυληναῖος, υἱὸς τοῦ Λεισβόνακτος, ῥήτωρ περίφημος, ἐστάθη σοφιστὴς εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Καίσαρος Τιβερίου, ἔγραψε περὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, Βρούτου ἐγκώμιον, Καίσαρος ἐγκώμιον, καὶ περὶ τελείου ῥήτορος.

ΠΟΤΑΜΩΝ, ἀπὸ τὴν Νίκαιαν, φιλόσοφος τῆς αἱρέσεως τῶν ἐκλεκτικῶν, οὕτω καλουμένης, διότι ἐξελεγον ἀπὸ κάθε σχολεῖον, ὅ,τι τοὺς ἐφαίνοντο ὅτι πλησιάζουν περισσότερον εἰς τὴν ἀλήθειαν· ἔζη τὸν 11. αἰῶνα πρὸ Χ.

ΠΟΤΕΜΚΙΝ, Γρηγόριος Αλέξανδρος, ἐγεννήθη τὸ 1736 εἰς τὴν Σμολένσκον πόλιν τῆς Λεχίας, ἔνδοξος διὰ τὰ στρατιωτικὰ ἐπὶ τῆς βασιλίσσης Αἰκατερίνης τῆς Β'. οὗτος ἐπρόβαλεν εἰς αὐτὴν, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Χερόνην τὸ 1778, τὴν παρεκίνησε προσέτι τὸ 1787. καὶ ἔκαμε πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, ὁ δὲ Ποτεμκὴν ἔφερεν εἰς τὴν μικρὰν ταρταρίαν 150. χιλιάδας Ῥώσσους, τὴν ὁποίαν ἐπλημμύρησε ἀπὸ αἷμα, καὶ ἐκυρίευσε τὴν Οκτζακὸβ,

φονεύσας 25. χιλιάδας τούρκους· ἀπέθανε τὸ 1796.

ΠΟΥΒΛΙΟΣ ἀπὸ τὴν Συρίαν, ἔζη τὸ 60. Π. Χ. μιμογράφος ἄριστος· ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην δοῦλος, καὶ ἠλευθερώθη μετ' ὀλίγον διὰ τῶν μιμητικῶν του ποιημάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐσώθησαν λείψανά τινα, ἐκδοθ. εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1822.

ΠΟΥΚΕΒΕΛΛΟΣ Γάλλος ἐπίσημος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του. Περιῆλθεν τὴν Πελοπόννησον, ὅλον τὸ Αἰγαῖον πέλαγος καὶ διαφόρους ἄλλους τόπους καὶ πελάγη. Συνέγραψεν ἀκριβῶς περὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων καὶ ἐξέθετε καὶ γεογραφικὸν χάρτην. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΠΟΥΛΚΗΣ Λουΐζης, κάλλιστος ποιητὴς Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν· ἀπέθανε περὶ τὸ τέλος τοῦ ιέ. αἰῶνος.

ΠΟΥΠΙΗΝΟΣ Μάρκος Κλαύδιος Μαξίμιος, ἐγεννήθη ἀπὸ ἕνα Χαλκέα τὸ 164. Π. Χ. γενόμενος δὲ στρατιωτικὸς ἐξ ἰδίας ἀρετῆς ἐπροβιβάσθη εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα· ἔγινε πραίτωρ ὕπατος, καὶ τῆς Ῥώμης ἔπαρχος, καὶ πολλῶν ἐπαρχιῶν διοικητής, εἰς τὰς ὁποίας ἔδειξεν ἄκραν δικαιοσύνην· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Γορδιανοῦ τὸ 237. τὸν ἐκήρυξεν Αὔγουστον ἡ Γερουσία, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἔθνος ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Μαξιμίνου, τοῦ ἁποίου φονευθέντος ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην· ἐνῶ δὲ ἑτοιμάζετο νὰ κινήσῃ κατὰ τῶν Περσῶν, ἐστασίασαν οἱ Πραιτωριανοὶ καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 238. εἰς ἡλικίαν 74. χρόνων.

ΠΟΥΠΑΙΟΣ, Κορνήλιος Γουφῖνος Μάρκος Κούριος.

ΠΟΥΠΛΙΟΣ Κλαύδιος Πούλχρος, υἱὸς τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου Καίκου, ὕπατος τῶν Ῥωμαίων τὸ 219. Μετὰ τοῦ Λουκίου Ιουλίου Πόλλου συνυπάτου, ἐνικήθη διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Σικελίαν ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους· μετὰ ταῦτα ἐπιχειρίσθη μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας νὰ προσβάλῃ, ἀλλ' ὁ Καρχηδόνιος Ἀσδρουβάλης βοηθούμενος ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ τόπου ἐβύθισε πολλὰ πλοῖα τῶν Ῥωμαίων καὶ ἔλαβε περὶ τοὺς 100. αἰχμαλώτους· ὁ δὲ δεισιδαίμων λαὸς ἀπέδωκεν αὐτὴν τὴν δυστιχίαν εἰς τὴν ἀσέβειαν τοῦ Κλαυδίου, ἐπειδὴ ἔῤῥιψεν εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς ὀιωνούς, ἱερὰς ὄρνιθας, ὅθεν μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του τὸν ἔπαυσαν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, καὶ τὸν κατεδίκασαν νὰ πληρώσῃ μίαν ποσότητα μεγάλην διὰ πρόστιμον.

ΠΟΥΦΕΝΔΟΛΦΙΟΣ Σαμουὴλ, ἐστάθη εἷς μεταξὺ τῶν Γερμανῶν καθὼς ὁ Ογκος Γροζιος μεταξὺ τῶν Ὁλλανδῶν, ὅ ἐστι ποιητὴς τοῦ συγγράμματος ἐπιγραφόμενον "Περὶ τοῦ φυσικοῦ δικαιώματος τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ πολέμου,, ἐγεννήθη τὸ 1631. εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Βερολῖνον τὸ 1698.

ΠΡΑΙΝΕΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Λατίνου, καὶ ἔγκονος τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Κίρκης, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Πραίνεστος. Στέφ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑΣ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεόκρ.

ΠΡΑΞΙΑΣ ἀγαλματοποιὸς, Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Καλάνου. Παυσ.

ΠΡΑΞΙΔΑΜΑΣ, πάππος τοῦ Αλκιδάμου ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ.

ΠΡΑΞΙΘΕΑ, θυγάτηρ τοῦ Φρασίνου καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Αττικῆς Ἐρεχθέως. Ἀπολ.

ΠΡΑΞΙΘΕΑ, θυγάτηρ τοῦ Λεὼ ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν της ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος. Αἴλ.

ΠΡΑΞΙΛΕΩΣ, πατὴρ τοῦ Ξενα-γόρου ἐξ Αλικαρνασσοῦ Ηρόδ.

ΠΡΑΞΙΛΛΑ, μία τῶν λυρικῶν ποιητριῶν, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Συκυῶνα· ἤνθει τὸ 448. π. Χ. συνέγραψε διθυράμβους, τραγῳδίαν εἰς εὐωχίαν, καὶ χορούς, διὰ τὰ ὁποία καὶ ἐθαυμάζετο ὡς λέγουσιν· σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά της ποιήματά τινα σκολιὰ, τρίμμετρα ἐπιγραφόμενα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐννέα ἐνδόξων γυναικῶν τοῦ Βολφίου Ορσινίου.

ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ, περίφημος γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος· ἐπαινεῖται παρ' ὅλων τῶν παλαιῶν συγγραφέων διὰ τὰ ἀγάλματά του ὅτι ἦσαν τόσον θαυμαστὰ, ὥστε δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ διακρίνῃ ποῖον ἦτο τὸ καλήτερον, ὥστε ἐκ τούτου ἐθεώρει καὶ ὁ ἴδιος τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς τελειότητός των. τὸ ἄγαλμα τῆς Αθηνᾶς εἰς τὴν πόλιν τῆς Κνίδου τόσον ἐτιμήθη, ὥστε ὁ βασιλεὺς Νικομήδης ἐπροβάλεν εἰς τοὺς κατοίκους ταύτης τῆς πόλεως νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν φόρον, τὸν ὁποῖον ἐπλήρωναν εἰς αὐτὸν, ἂν τοῦ ἔδιδαν αὐτὸ τὸ ἄγαλμα, ἀλλ' αὐτοὶ ἐπροτίμησαν νὰ πληρόνουν τὸν φόρον· εἰς τὸν τεχνήτην ὅμως δὲν ἦτο τοῦτο τὸ τελειώτερον, διότι ἡ Φρύνη λαβοῦσα τὸ ἐλεύθερον ἀπ' αὐτὸν νὰ ἐκλέξῃ τὸ καλήτερόν του ἄγαλμα, μετεχειρίσθη στρατήγημα διὰ νὰ τὸ γνωρίσῃ· συνήργησε νὰ δώσουν εἴδησιν εἰς αὐτὸν ὅτι ἔβαλαν φωτίαν εἰς τὸ οἴκημα ὅπου αὐτὸς ἐδούλευε· τότε ὡς παράφρων ἐφώναξεν, ἀπελπίζομαι ἂν αἱ φλόγαις κατέκαυσαν τὸν Σάτυρόν μου καὶ τὸν Ερωτα· ἡ Φρύνη μαθοῦσα τὸ μυστήριον τοῦ Πραξιτέλους, τὸν ἡσύχασε, φανερώνουσα εἰς αὐτὸν τὸ στρατήγημά της, καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ τὴν δώσῃ τὸν Ἔρωτα· ἔζη τὸ 364. Π. Χ.

ΠΡΗΞΑΣΠΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Καμβύσου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Σμέρδιν. Ἡρόδ.

ΠΡΙΑΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλέως τῆς Τρωάδος, ὃς τις εἶχε πενῆντα υἱοὺς, ἐκ τούτων οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν οἱ ἀκόλουθοι,

Ἕκτωρ, Πάρις, Τρῶϊλος, Δηΐφοβος, Ἕλενος· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος ἀφοῦ ἐφονεύθησαν ὅλοι οἱ υἱοί του, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ἐξ αἰτίας τοῦ Πάριδος, Ζ. Ἐκάβη.

ΠΡΙΜΑΤΙΚΙΟΣ, Φραγγῖσκος, Ἀρχιτέκτων, καὶ ζωγράφος περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν, πόλιν τῆς Ἰταλίας τὸ 1490. ἐστάθη μαθητὴς τοῦ Ἰουλίου Ῥωμαίου· ἀπέθανε τὸ 1570.

ΠΡΙΟΥΛΗΣ Βενιαμὶν, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ἔνδοξος γραμματικὸς, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὸν θάνατον Ἑνρίκου τοῦ τετάρτου ἕως τὸ 1664 οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς τρία πράγματα εἶναι ὑποκείμενος, ἡ ψυχὴ εἰς τοὺς Θεολόγους, τὸ σῶμα εἰς τοὺς Ἰατροὺς, τὰ πλούτη εἰς τοὺς νομικούς.

ΠΡΙΣΙΡΙΑΝΟΣ, Καισαρεὺς, γραμματικὸς περίφημος, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Λατινικῆς Γλώσσης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἔζη τὸ 530· Μ· ΙΧ. τὰ συγγράμματά του ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1820.

ΠΡΙΣΚΟΣ, ποιητὴς ἔνδοξος· οὗτος εἶχε συνθέσει ἕνα ὑμνητικὸν ποίημα εἰς τὸν θάνατον τοῦ Γερμανικοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐφιλοδωρήθη μεγάλως· μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἠσθένησε μεγάλως ὁ Καῖσαρ Δροῦσος, ὅθεν ὁ Πρῖσκος ἑτοίμασεν ἕτερον ποίημα τοῦ θανάτου του, ἀλλ' ὁ Δροῦσος ἰατρεύθη, ὁ δὲ ποιητὴς παρακινούμενος ἀπὸ κενοδοξίαν δὲν ἠθέλησε νὰ χάσῃ τοὺς ἐπαίνους τοῦ ποιήματός του καὶ τὸ ἀνέγνωσε εἰς μίαν συνανατροφὴν γυναικῶν Ῥωμάνων, τὸ ὁποῖον μαθόντες οἱ Γερουσιασταὶ τὸν κατεδίκασαν παρευθὺς εἰς θάνατον· ἔζη τὸ 19· Μ. Χ.

ΠΡΙΣΚΟΣ Θρὰξ· ἔζη τὸ 471. ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς περίφημος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅς τις ἐστάλη καὶ πρέσβυς πρὸς τὸν Ἀττίλαν ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ νέου· συνέγραφεν ἐπιστολὰς βυζαντινῆς ἱστορίας, καὶ τὸν κατὰ τοῦ Ἀττίλα πόλεμον εἰς 7. βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν· σώζονται μόνον ἐκλογαί τινες, εἰς τὰς ὁποίας περιγράφει τὴν πρεσβείαν του διεξοδικώτατα· ἐξεδόθησαν ἐξ αὐτῶν τεμάχια τινα ἐν Παρισίοις εἰς τὸ σῶμα τῆς Βυζαντίδος τὸ 1648.

ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΟΣ, σοφιστὴς χριστιανὸς, ἐχρημάτισε περίφημος διδάσκαλος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ· ὅταν ὁ Ἰουλιανὸς ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς χριστιανοὺς τὰς ἐπιστήμας, ἐξαίρεσε μόνον τὸν Προαιρέσιον διὰ τὸ τρὸς αὐτὸν σέβας, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως τοῦ νὰ διδάσκῃ μόνον χριστιανούς· μεταξὺ τῶν ἄλλων συγγραμμάτων του, ἀναφέρουσι καὶ ἕνα ἐγκώμιον τῆς Ῥώμης, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἄγαλμα ἀπὸ Ὀρείχαλκον ἐστησαν εἰς τιμήν του.

ΠΡΟΔΙΚΟΣ ὁ Σηλυμβριανὸς ὁ ἐμ-

πεσὼν εἰς φθίσιν, καὶ μίξας πρῶτος τῶν ἀνθρώπων τὴν γυμναστικὴν εἰς τὴν ἰατρικήν, μακρὸν ἐποίησε τὸν θάνατον αὐτῷ, καὶ τοῖς ὁμοίως νοσοῦσι. Πλουτ.

ΠΡΟΔΙΚΟΣ, ἀπὸ τὴν νῆσον Κέω, ἐκ πόλεως Ἰουλίδος, φιλόσοφος φυσικὸς καὶ σοφιστής, ἐπιστήμων ἔμπειρος, σύγχρονος Δημοκρίτου τοῦ Ἀβδηρίτου καὶ Γοργίου, μαθητὴς τοῦ Ἀβδηρίτου Πρωταγόρου, ὅς τις πιὼν κώνειον ἀπέθανε, διότι διέφθειρε τοὺς νέους, φαίνεται καὶ βιβλίον αὐτοῦ Προδίκου ἐπιγραφόμενον.

ΠΡΟΘΟΗ'ΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Ἀρειλύκου, εἷς τῶν θηβαίων ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρωάδος. Ὅμ.

ΠΡΟΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἄβαντος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀδελφὸς δίδιμος τοῦ Ἀκρισίου, καὶ βασιλεὺς τῆς Τιρύνθου ἐν Ἀργολίδι, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἔφυγε, εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἰωβάδην, τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκα, καὶ διὰ βοηθείας του ἀπέκτησε πάλιν τὸ βασίλειόν του. Ὁμ, Ἰλιάδ.

ΠΡΟΚΑΤΖΗ'ΝΟΙ ἀδελφοὶ δύω ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, περίφημοι ζωγράφοι, ἐστάθησαν ἀρχηγοὶ τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Μιλάνου

ΠΡΟΚΛΟΣ, γραφεὺς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ ἔπειτα νοτάριος ἐπισκόπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἔζησε καὶ ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου τὸ 426 μ. Χ. Ἡ ἀρετή του καὶ ἡ πολυμάθειά του διεδόθη εἰς τὸν λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸν ἐψήφισαν Πατριάρχην τὸ 436 Τὰ συγγράμματά του συνίστανται ἀπὸ 20. ὁμιλίας καὶ 6. ἐπιστολάς. Ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1617. καὶ ἐν Γώμῃ τὸ 1630. Ἀπέθανε τὸ 447.

ΠΡΟΚΛΟΣ Τίτος Αἴλιος, ἀνὴρ ἀνδρεῖος, εὐδοκίμισεν εἰς τὸ πολεμικὸν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ, καὶ Πρόβου· προσαγορευθεὶς δὲ Καῖσαρ εἰς μίαν εὐθυμίαν μὲ ἀστεϊσμὸν, ἐκηρύχθη καὶ Αὐτοκράτωρ ἐκ τῆς συζύγου του Βοτουργίας. Τὸ 280. ὁ Πρόβος πληροφορηθεὶς τοῦτο ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ καὶ λαβὼν αὐτὸν μὲ προδοσίαν τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ Φράγγων τὸν ἔφερεν εἰς Κολόγνην καὶ τὸν ἐκρέμασε.

ΠΡΟΚΛΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων τῆς Πλατωνικῆς αἱρέσεως· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 412· οἱ γονεῖς του ἦσαν ἀπὸ τὴν Λυκίαν καὶ κατώκουν εἰς τὴν Ξάνθον· κατ' ἀρχὰς ἤκουσε μαθήματα εἰς τὴν πατρίδα του, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἦτον τότε ὁ θρόνος τῶν μουσῶν, καὶ ἐγυμνάζετο τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ περιφήμου Ὁρώνος, καὶ τὴν γραμματικὴν ὑπὸ τοῦ Λεωνᾶ, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ νομικά· ἐδόθη δὲ ὅλος εἰς τὰς ἐπιστήμας· ἤκουσε πρῶτον τὴν μαθηματικὴν ἀπὸ τὸν Ἡρωνα, καὶ Ἀριστοτελικὴν συγκριτικὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπιό-

δωρον, ὅς τις τότε μεγάλως ἐφημίζετο· μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς τὰς Αθήνας εἰς Πλούταρχον καὶ Συριανὸν, οἵτινες τὸν ἀπεκατέστησαν διάδοχον τῆς φιλοσοφικῆς αὐτῶν καθέδρας· ἀπέθανε τὸ 75. ἔτος τῆς ἡλικίας του τὸ 485. Μ. Χ. Τὰ συγγράμματά του περιέχουσι ὠφελίμους ἐπικρίσεις εἰς τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς, καὶ χρησιμεύουν μεγάλως εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας καὶ εἰς τὴν κατάληψιν αὐτῆς. Τὰ πλεῖστα τῶν συγγραμμάτων του ἐχάθησαν, καὶ μέρος ἀκόμη εἶναι ἀνέκδοτα· τὰ δὲ σωζόμενά του εἶναι καταγεγραμμένα εἰς εἴκοσι κεφάλαια ὑποθέσεων ὀνομαστὶ, ὅρα τὴν Ελλ. βιβλιοθ. Ανθίμου Γαζῆ φύλ. 178. βιβλ. β'.

ΠΡΟΚΟΠΟΒΙΚ Θεοφάνης ἐκ Κιαίβου, περιηγήσατο καὶ ἠκροάσατο τοὺς ἐν Ιταλίᾳ σοφοὺς, ὅστις παρὰ τοῦ μεγάλου Πέτρου, κατεστάθη Αρχιεπίσκοπος Νοβογροδίας. Συνέγραψε πολλὰ θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ, ὧν τὰ μὲν φιλοσοφικὰ ἐτυπώθησαν, τὰ δὲ θεολογικὰ σώζονται χειρόγραφα ἐν Ῥωσσίᾳ. Συνέγραψε Λατινιστὶ ἄριστα, τὸ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Αγίου Πνεύματος, ὅπερ μετεγλωττίσθη παρὰ τοῦ σοφωτάτου Εὐγενίου, καὶ ἐτυπώθη μὲ τὰ παραλειπόμενα τοῦ Βρυενίου ἐν Λειψίᾳ Τ. Ρ. σελ. 183.

ΠΡΌΚΛΟΣ, Μαλλώτης, ἀπὸ τὴν Κιλικίαν, φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἔγραψεν ὑπόμνημα τῶν σεφισμάτων τοῦ Δισγένους, καὶ πρὸς Επίκουρον.

ΠΡΌΚΛΟΣ, καὶ αὐτὸς Μαλλώτης, φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἔγραψε περὶ Προνοίας βιβλία 2, καὶ κατὰ Επικούρου βιβλία 4.

ΠΡΟΚΌΠΙΟΣ ἱστορικὸς, ὅστις ἐπερίγραψεν ἀκριβῶς τὴν τρομερὰν πανώλην τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει συμβᾶσαν κατὰ τὸ 543 ἔτος· ἤρχισεν ἡ φοβερὰ αὕτη μάστιξ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ιουστιανοῦ, καὶ διήρκεσε σχεδὸν πεντήκοντα χρόνους, καταλυμαίνουσα καὶ ἐξολοθρεύουσα διαφόρους ἐπαρχίας καὶ χώρας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς οἰκουμένης. Ηκμασε δὲ ὁ Ιστορικὸς οὗτος κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα, ἐπὶ Ιουστινιανοῦ αὐτοκράτορος.

ΠΡΟΚΌΠΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης· ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἔζη τὸ 562. Μ. Χ. ἡ παράστασις τὴν ὁποίαν κάμνει εἰς τὴν ἀνέκδοτον ἱστορίαν του περὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουστινιανοῦ τὸν ἀποδεικνύει ὕποπτον, ὅτι ἐπροσποιεῖτο τὸν χριστιανισμὸν εἰς τὸ φαινόμενον· ὁ Φαυρίκιος ὅμως τὸν ὑπερασπίζεται. ὁ Αρχιστράτηγος Βελισσάριος τὸν εἶχε λάβει εἰς τὰς ἐκστρατείας του ὡς μυστικὸν γραφέα, τὰς ὁποίας καὶ περιέγραψεν· ὁ Ιουστινιανὸς τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἐπίθετον ἔνδοξος. τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν τάξιν τῶν συμβού-

λων, μὲ τὸ ἀξίωμα πολιτάρχου· συνέγραψε δὲ ἀπὸ ὀκτὼ βιβλία ἱστορικά, τὰ ὁποῖα πραγματεύονται περὶ τῶν Περσῶν καὶ περὶ τῶν Βανταλων καὶ Μαύρων τῆς Αφρικῆς καὶ περὶ τῶν Γότθων. 6'. κτίσματα βιβλία ς'. γ'. ἀνέκδοτα· αὐτὰ εἶναι μία ἱστορία μυστική, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναιρεῖ τοὺς ἐπαίνους, τοὺς ὁποίους εἶχε κάμει πρὸς τὸν Ιουστινιανὸν καὶ Βελισσάριον· ἐξεδόθησαν ὑπὸ Δαβὶδ τὸ 1607. καὶ ἔτι ἐν Παρισίοις τὸ 1662, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ Μοσχοπολίτης πεπαιδευμένος, πολύγλωττος. Συνέγραψε συνταγμάτιον περὶ τῶν πεπαιδευμένων Ελλήνων τοῦ καιροῦ του, ὅπερ ἐτυπώθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ ἀπὸ τὴν Γάζαν τῆς Ιερουσαλὴμ· ἔζη τὸ 527. Μ. Χ. σοφιστὴς καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς· ἦτο χριστιανός· τὰ συγγράμματά του συνίστανται ἀπὸ ἐκλογὰς καὶ ἑρμηνείας τῆς θείας Γραφῆς, τὰ ὁποῖα πάντοτε φαίρονται μὲ τὰ συγγράμματα τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, ἐξ ὧν τὰ περισσότερα ἐχάθησαν· τὰ σωζόμενα δὲ τούτου εἶναι, ἀ. ὑπόμνημα εἰς Ησαΐαν τὸν προφήτην· 6'. ἐπιστολαὶ ξ'· ἐξεδόθησαν Ελληνολατινιστὶ ὑπὸ Ιωάννου Μεουρσίου τὸ 1620 ἐν Λευγδόνῳ.

ΠΡΟΚΡΙΣ, θυγάτηρ τοῦ Ερεχθέως, καὶ γυνὴ τοῦ Κεφάλου υἱοῦ τοῦ Δηϊονέως· θέλων δὲ ὁ Κέφαλος νὰ τὴν δοκιμάσῃ, ἐὰν ἦναι ἐγκρατὴς καὶ φρόνιμος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του ὢν ἀκόμη νεόνυμφος· μετὰ ἕνα χρόνον μὲ μεταβεβλημένον σχῆμα ἦλθεν εἰς τὸν οἶκόν του διὰ νὰ τὴν καταπείσῃ νὰ συνευρεθῇ μετ' αὐτοῦ, προβάλλων εἰς αὐτὴν μίαν χρυσοϋφαντον στολὴν, καὶ ἀφοῦ τὴν ἔπεισε φανερώθη καὶ τὴν κατηγόρησεν ὡς ἄτιμον, ἀλλ' ἐπείσθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της νὰ τὴν συγχωρήσῃ· ἐπειδὴ δὲ ἐξερχόμενος πολλάκις εἰς τὸ κυνήγιον ὁ σύζυγός της, τὴν ἔβαλεν εἰς ὑποψίας, αὕτη ἔπραξεν ἕνα κυνηγὸν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί κάμνει ὁ Κέφαλος τόσον συχνὰ εἰς τὰ δάση, αὐτὸς δὲ τὴν εἶπεν ὅτι στέκει ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ, καὶ φωνάζει, ὦ Νεφέλη, πρόφθασον· αὕτη δὲ τότε ὑπολαβοῦσα τὸ ὄνομα τῆς Νεφέλης ὡς κύριον ὄνομα γυναικὸς ὑπῆγεν καὶ ἐκρίβη εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνὸν, ὁ δὲ Κέφαλος ἐνῷ ἀναφωνοῦσε κατὰ τὴν συνήθειάν του, αὕτη πάραυτα ἐξῆλθε τρέχουσα πρὸς αὐτὸν, ὁ δὲ διαταραχθεὶς ἀνελπίστως ἔρριψε τὰ ἀκόντιόν του καὶ τὴν ἐθανάτωσε.

ΠΡΟΜΗΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Αθηνῶν, ὁ κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα ἐν τῇ μικρᾷ Ασίᾳ. Παυσ.

ΠΡΟΝΟΟΣ, υἱὸς τοῦ φηγέως, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αγήνορος ἐκ Ψωφίδος, ὅς τις φονεύσας τὸν Αλκμαίο-

να ἀντεφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων του· Ἀπολλόδ.

ΠΡΟΞΑΓΟΡΑΣ ὁ Κῶος, κατήγετο ἀπὸ τοὺς Ἀσκληπιάδας, ἔκαμεν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν ἀνατομίαν· οὗτος ἐγνώρισε τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν, καὶ ἐθεώρει τὸν ἐγκέφαλον ὡς μίαν παράτασιν τοῦ ῥαχοκοκκάλου.

ΠΡΟΞΕΝΙΔΑΣ, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀπόρων πολιτῶν ἐπικαλούμενος Κωμπασεύς. Ἀριστ.

ΠΡΟΞΕΝΟΣ Βοιωτὸς, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἑλλήνων στρατηγῶν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Τισαφέρνους Ξενοφ.

ΠΡΟΠΕΡΤΙΟΣ, Σέξτος Αὐρήλιος, ἔνδοξος ποιητὴς, ὅστις μετέφερεν εἰς τὴν Λατινικὴν ποιητικὴν ὅλην τὴν ἐνέργειαν, τὴν ὕψωσιν, τὴν γλυκύτητα τῶν ἑλληνικῶν ποιημάτων· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ουμβρίαν, ἐπαρχίαν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 19 Μ. Χ· ἀφῆκε 4. ἐρωτικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐσύνθεσε διὰ μίαν γυναῖκα ὀνόματι Καζίαν.

ΠΡΟΣΠΕΡΟΣ Ἀλπῖνος Ἰταλὸς τὸ γένος. ἐξέδωκε δὲ ἄριστον σύγγραμμα, περὶ Προγνώσεως Ζωῆς καὶ Θανάτου ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ εὑρίσκονται συλλεγμένα καὶ συντεταγμένα ὅλα τὰ προγνωστικὰ τοῦ Ἱπποκράτους καὶ Γαληνοῦ ὑπομνήματα. Διατρίψας οὗτος ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ τοῦ πρέσβεως τῆς τῶν Ἐνετιῶν ἀριστοκρατείας, παρετήρησεν ἀκριβῶς οὐ μόνον τὰ ἐκεῖσε φυτὰ καὶ φάρμακα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνδημικὰ πάθη, τὸν τρόπον τῆς θεραπείας, τὴν διαίτην καὶ κράσιν τῶν ἐγχωρίων κτλ. Ἐκεῖ συνέγραψε τὴν περίφημον πραγματείαν περὶ Αἰγυπτίων ἰατρικῆς. Οὗτος δοξάζει ὅτι τὰ ὀφθαλμικὰ πάθη τὰ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπιπολάζοντα, προέρχονται ἐκ τῶν μεσημβρινῶν καὶ θερμῶν ἀνέμων, οἵτινες ἀπαίροντες τὴν ψάμμον καὶ τὸν κονιορτὸν προσβάλλουσιν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων.

ΠΡΟΣΠΕΡΟΣ, Τίρων Γάλλος, ποιητὴς, ῥήτωρ, καὶ μυστικὸς γραμματεὺς τοῦ Λέοντος Πάπα Ῥώμης· συνέγραψεν ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα· ἔζη τὸ 450. μ. Χ.

ΠΡΟΥΔΕΝΤΙΟΣ, Ἱσπανὸς, περίφημος συνήγορος εἰς τὴν Ῥώμην, ἔπειτα στρατιώτης καὶ ποιητὴς· συνέγραψε ποιητικά· ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Πάρμον τὸ 1788· οὗτος ἔζη τὸ 370. μ. Χ.

ΠΡΟΥΣΙΑΣ. υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλου, βασιλέως τῆς Βιθυνίας περὶ τὰ 232. π. Χ. σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου τοῦ Β', πολεμήσας μετὰ τῶν Ῥοδίων κατὰ τῶν Βυζαντίων Πολύβ.

ΠΡΟΥΣΙΑΣ, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας· ὁ Ἀννίβας ὑπῆγεν εἰς τὸ βασίλειόν του διὰ νὰ προφυλαχθῇ· ὁ δὲ Προυσίας ἤθελε νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων ἀνανθρώπως.

ὁ δὲ Ἀννίβας τότε ἐφαρμακώθη· οἱ ὑπήκοοι τοῦ Προυσία τὸν ἐμίσησαν διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του καὶ ἀποσατήσαντες τὸν ἐφόνευσαν εἰς τὴν Νικομήδειαν, πλησίον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διός, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆγε νὰ προφυλαχθῇ τὸ 148 Π. Χ.

ΠΡΟΧΟΡΟΣ, εἷς τῶν 7 διακόνων· ἔζη τὸ 70 Μ. Χ, θέλουσιν ὅτι ἔλαβε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν· εἰς αὐτὸν ἀποδίδουσι τὴν βιογραφίαν Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ὅστις καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισεν, ἥτις ἐξεδόθη Ἑλληνολατινιστὶ ἐν τοῖς ὀρθοδοξογράφοις καὶ εἰς τὴν τῶν πατέρων μεγάλην βιβλιοθήκην.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων. Ομ. Ιλ. 2) υἱὸς Εὐρυφῶντος καὶ ἔγκονος τοῦ Προκλέους βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ηρόδ.

ΠΥΘΒΟΣ, Αὐρήλιος Βαλέριος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τὴν Σλαβωνίαν, ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα· ὁ πατήρ του ἦτο κηπουρός· ἐμβὰς δὲ εἰς τὸ στρατιωτικὸν, ἔγινε χιλίαρχος, καὶ προχωρούσης τῆς ἡλικίας ἐπέδιδεν ἀναλόγως εἰς τὴν ἀξιότητα καὶ ὑπόληψιν, καὶ οὕτως ἔφθασεν εἰς τὸν θρόνον· ἐκηρύχθη δὲ ἀπὸ τὴν Γερουσίαν καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν· ἔπειτα ἐκινήθη κατὰ τῶν Γάλλων, καὶ Γότθων καὶ Βανδάλων, καὶ ἄλλων ἐθνῶν, καὶ νικήσας αὐτοὺς ἐφόνευσε τετρακοσίας χιλιάδας ἐχθρῶν· ἐντεῦθεν διέβη εἰς τὴν Ἰλυρίαν κατὰ τῶν Σαρμάτων, καὶ ἀνέκτισεν ὅλους τοὺς τόπους, τοὺς ὁποίους εἶχε κυριευμένους· τέλος πάντων ἑτοιμαζόμενος νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Περσῶν, ἐφονεύθη παρὰ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἰλλυρίας τὸ 282 π. Χ. εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων,

ΠΥΘΒΟΣ Μάρκος Βαλέριος, ἔνδοξος γραμματικὸς τοῦ Β'. αἰῶνος· ἐξέδωκεν ἓν σύγγραμμα περὶ τῶν κρυφίων γραμμάτων τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἕτερον περὶ διδασκαλίας γραμμάτων.

ΠΥΘΩΝΑΞ, υἱὸς τοῦ Γαλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου, κατά τινας λέγεται, ὅτι ἐσυστήθησαν οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες. Ἀπολδρ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, εἷς τῶν περιφήμων σοφιστῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ νομοθέτης τῶν Γουρίων εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκατηγορήθη διὰ ἀθεϊσμὸν, καὶ τέλος ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν Ἀττικήν· ἔζη τὸ 400 π. Χ.

ΠΥΘΕΑΣ, υἱὸς τῆς Λανίκης, ἢ Ἑλανίκης, σύντροφος καὶ συμπαίκτωρ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου καὶ περιβόητος οἰνοπότης. Αἴλ.

ΠΥΘΕΣΙΑΟΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηδείας, ἐστάθη ἡγεμὼν τῶν φυλάκων Πιρασίων καὶ Αὐτρώων κατὰ τῆς Τρωάδος, ὡς μνηστὴρ καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης· ἀλλὰ μόλις ἐπάτησε τὴν ξηρὰν

καὶ εὐθὺς ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ἕκτορα· τὸν ἐνταφίασαν εἰς τὴν Χερσόνησον ἀπέναντι τῆς Τρωάδος· ἡ σύζυγός του ἦτον ἡ Λαοδάμεια, καὶ μαθοῦσα τοῦτο ἐφονεύθη ἰδιοχείρως ἀπὸ τὴν λύπην της.

ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ, περίφημος ζωγράφος, Ῥόδιος, σύγχρονος τοῦ Ἀπελλοῦς καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου· ὡς ἔξοχον ἔργον τούτου τοῦ τεχνήτου ἀναφέρεται πρὸ πάντων ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰαλύσου τοῦ κτίσαντος τὴν πόλιν Ῥόδον, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐντησχολήθη ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη, καὶ ὅτι χάρις αὐτῆς τῆς εἰκόνος ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς δὲν ἠφάνισε τὴν Ῥόδον, ὅτε τὴν ἐπολιόρκησε Παυσ.

ΠΤΟΙΟΔΩΡΟΣ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ, ἐκ Κορίνθου, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Λάγου καὶ τῆς Ἀρσινόης ἐκ Μακεδονίας, ἢ κατά τινας υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ τῆς Ἀρσινόης, συνοδεύσας τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν κατὰ τῆς Περσίας ἐκστρατείαν ὡς σωματοφύλαξ, καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ἀπ' ὅλον τὸ στράτευμα· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐσύστησε πρῶτος τὸ νέον Αἰγυπτιακὸν βασίλειον τὸ 323 π. Χ., τὸ ὁποῖον διήρκεσεν ἕως τὸ 30. π. Χ. οὗτος ἀναφέρεται ὡς πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Ἀλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως πολλοὺς σοφοὺς, ὅσοι εἶχον ἐκεῖ καταφύγει· ἡ βασιλεία του διήρκεσεν ἕως τὸ 284. π. Χ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀγησάρχου, ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας μίαν ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τῆς ὁποίας τὸ τρίτον βιβλίον ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίῳ Φαβ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ δεύτερος ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρωτέρου Πτολεμαίου, ἐκ τῆς Βερενίκης· βασιλεύσας ἀπὸ τὸ 284. ἕως τὸ 246. π. Χ., μὲ ἄκραν εἰρήνην, ἐμψυχώσας μεγάλως τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, καὶ τὸ ἐμπόριον· ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἡ Αἴγυπτος ἦτο μία τῶν πρώτων δυνάμεων τῆς οἰκουμένης· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν ἀδελφήν του Ἀρσινόην, ἀποβαλὼν τὴν πρωτέραν του σύζυγον καὶ θυγατέραν τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Λυσιμάχου· ηὔξησε μεγάλως τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀγοράζων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ὁλοκλήρους βιβλιοθήκας· ἐσύστησε καὶ μίαν ἀξιόλογον συλλογὴν ἀρχαίων εἰκόνων· ἀπέθανε τὸ 63. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ τρίτος, Εὐεργέτης ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης, βασιλεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 246 ἕως τὸ 221. π. Χ. οὗτος ηὔξησε τὸ βασίλειον τῆς Ἀλεξανδρείας, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν περίφημον βιβλιοθή-

κην. προσκαλέσας καὶ τὸν Γραμματικὸν Ἐρατοσθένην ὡς φύλακα αὐτῆς.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ δ.' ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς καὶ διάδοχος Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἤρχισε μὲ τὰς μεγαλητέρας τυραννικὰς καὶ ἀπανθρώπους καταχρήσεις· ἐφόνευσε τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην. ἐβασίλευσεν ἀπὸ τὸ 220. ἕως τὸ 203 Π. Χ. ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 37 χρόνων, ὀνομάσθη δὲ Φιλοπάτωρ φιλοφρονητικῶς, φονεύσας, ὡς λέγεται καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ πέμπτος, ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανὴς, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτωρος· ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 14· ἔτος τῆς ἡλικίας του, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέραν τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας· οἱ ὑπήκοοί του μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομένωσι τὰς ἀπανθρώπους πράξεις του ἀπεσάτησαν καὶ τὸν ἐβίασαν νὰ διορίσῃ εἰς τὰ πολιτικὰ ἀρχηγὸν τὸν Πολυκράτην, ἄνδρα συνετὸν καὶ πολιτικὸν· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 28 χρόνων, βασιλεύσας ἀπὸ τὸ 203, ἕως τὸ 181. π. Χ. ἀφῆκε δύω ἀνηλίκους υἱοὺς τὸν Πτολεμαῖον Φιλομήτωρα καὶ τὸν Φύσκωνα.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Ἕκτος, Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων καλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 115. καὶ διήρκεσεν ἕως τὸ 117. ζήσας ἀπανθρώπως καὶ τυραννικῶς· ἐφόνευσε τὸν γιδιόν του υἱὸν Μεμφίτην, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 67· χρόνων.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Ὄγδοος, Λάθυρος ἐπικληθεὶς, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας, μετὰ τῆς ὁποίας συνεβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον 11. χρόνους· αὐτὴ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου καὶ ἔμεινεν ὁ Πτολεμαῖος εἰς τὸν θρόνον.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Ἔννατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἐπικαλούμενος Ἀλέξανδρος.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Ἀλέξανδρος ὁ δεύτερος, καὶ δέκατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Ἀλέξανδρος τρίτος καὶ ἑνδέκατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Διόνυσος ἐπικαλούμενος, υἱὸς νόθος τοῦ Πτολεμαίου Λαθύρου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου τὸ 54. Π. Χ. διὰ συνεργείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τοῦ ὁποίου τὴν φιλίαν ἠγόρασε μὲ 6000. τάλαντα· ἐβασίλευσεν ἀπανθρώπως καὶ τυραννικῶς, φονεύσας καὶ τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Βερενίκην· μετὰ θάνατον ἀφῆκε δύω υἱοὺς καὶ δύω θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Ἀρσινόην.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Κεραυνὸς, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Λάγου Πτολεμαίου, καὶ τῆς Εὐρυδίκης θυγατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου· οὗτος διὰ συνεργείας τῆς μητρειάς του ὑστερήθη

τοῦ δικαιώματος τοῦ πατρικοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ὡς πρωτότοκος, καὶ ἔφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θράκης Λυσίμαχον, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος φανεύσας τὸν εὐεργέτην του ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας τὸ 281. Π. Χ. ὅπου ἐβασίλευσεν ἕνα χρόνον, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τῶν Γάλλων. Πολύβ.

ΠΤΟΛΕΜΑΪΟΣ Ἀλεξανδρινὸς ὁ Χῆννος τὸ ἐπώνυμον, γραμματικός, εἶχε πατέρα τὸν Ἡφαιστίωνα· ἔζη τὸ 117. Μ. Χ. ἐπὶ Τραϊανοῦ, καὶ Ἀνδριανοῦ, συνέγραψε πρός τινα πεπαιδευμένην Τερτούλλαν ὀνόματι περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν κοινῆς ἱστορίας, τῆς ὁποίας ὁ Φώτιος ἔκαμεν ἐπιτομὰς, τὰς ὁποίας ἐξέδωκε Θωμᾶς ὁ Γάλλε.

ΠΤΟΛΕΜΑΪΟΣ, ὁ Κλαύδιος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου, ἔζη ἀπὸ τὰ 125. ἕως τὰ 161. Μ. Χ. ἡ περὶ τὰ μαθηματικὰ ἀγάπη τὸν ἐβίασε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἔκαμε καὶ μεγάλας ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις· διέτριψε τεσσαράκοντα χρόνους εἰς τὴν Κάνωπον· διηγεῖται ὅτι παρετήρησε μίαν ἔκλειψιν τῆς Σελήνης, ἥτις συνέβη τὸ 125. Μ. Χ. τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Ἀνδριανοῦ, καὶ ἔτι ἀναφέρει εἰς τὴν χρονολογίαν του ὅτι ὁ Ἀντώνιος Πίος διοίκησε τὴν Ῥώμην χρόνους 33 ἔζησε χρόνους 78. οὗτος ὑπερέβη τοὺς πρὸ αὐτοῦ κατὰ τὸ Ἀστρονομικὸν καὶ μαθηματικὸν τῆς Γεωγραφίας μέρος. Τὸ Ἀστρονομικὸν αὐτοῦ σύστημα ἐδοξάζετο μέχρι τοῦ Κοπερνίκου· αὐτὸς πρῶτος ἐξέδωκε πίνακας τοῦ Γεωγραφικοῦ μήκους καὶ πλάτους, ἀναλόγους μὲ τὰς γνώσεις καὶ τὰ ἀτελῆ μαθηματικὰ ὄργανα τοῦ τότε αἰῶνος, οἵτινες ὑπῆρξαν ἡ πρώτη δοκιμὴ τῆς Γεωγραφικῆς Πινακογραφίας. Ἀδίκως κατὰ τὴν γνώμην μου κατηγορεῖται ὁ Πτολεμαῖος ὑπό τινων νεοτέρων, διὰ τὰ δυσαπόφευκτα αὐτοῦ πταίσματα· διότι οὗτοι ἔπρεπε νὰ ἀποβλέψωσι τὸν αἰῶνα, καθ' ὃν ἐκεῖνος ἔζη, καὶ ὄχι τῶν ἐντῶν αἰῶνα· τὰ συγγράμματά του εἶναι ἀ. Γεωγραφικῆς διηγήσεως βιβλία 7. β'. μεγάλη σύνταξις τῆς ἀστρονομίας βιβλία 13. γ'. Τετράβιβλος σύνταξις μαθηματικὴ δ'. καρπὸς ἀστρονομικῶν ἀξιωμάτων. ε. κανὼν βασιλέων ς'. φάσις ἀπλανῶν ἀστέρων· ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐράσμου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1533. ἐν Ἀμστελοδάμῳ καὶ Φρακγφὸρτ τὸ 1605. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Κυθήριος, ποιητὴς, ἔγραψε περὶ ψηλακάνθης ἐπικῶς, καὶ ἀποδείκνυει τὴν θαυμαστὴν φυσικὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ βοτάνου.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Γραμματικὸς, ὁ ἐπονομασθεὶς Ἐπιθέτης· ἔγραψε περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πλήθων ὑπόμνημα εἰς τὴν Ὀδύσσειαν.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ πατὴρ Ἀριστο-

νίκου τοῦ γραμματικοῦ, ἔγραψε περὶ μουσῶν καὶ Νηρηΐδων, καὶ περὶ τῶν ποιητῶν ἱστορίαν.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Ασκαλωνίτης, ἔγραψε προσῳδίαν Ομηρικὴν περὶ Ἑλληνισμοῦ βιβλ. 15. περὶ μέτρων, περὶ τῆς ἐν Οδυσσείᾳ Αριστάρχου διορθώσεως, περὶ διαφορᾶς λέξεων, καὶ ἕτερα γραμματικά.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικὸς, ὁ ἐπονομασθεὶς Πινδαρίων, υἱὸς τοῦ Ὀροάνδρου, καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου· ἔγραψεν Ομηρικῶν ὑποδειγμάτων βιβλία 6. περὶ τοῦ Ομηρικοῦ χαρακτῆρος, περὶ Αστεροπαίου τοῦ παρ' Ομήρῳ μνημονευομένου, περὶ τοῦ παρ' Ομήρῳ Οὔτιδος, καὶ ἕτερα.

ΠΤΟΛΙΠΟΡΘΗΣ, υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν ἐκ Τρωάδος ἐπιστροφήν του. Παυσ.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πατὴρ τῆς Μεθάρμης γυναικὸς τοῦ Κινύρα, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ἐρασθεὶς ποτὲ ἑνὸς ὡραίου ἀγάλματος τῆς Αφροδίτης ἔλαβεν αὐτὸ ὡς γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν του· Ἀπολοδ.

ΠΥΘΑΓΓΕΛΟΣ, τραγικὸς ποιητὴς ἐν Αθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους. Βατ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ἀγαλματοποιὸς, Ἕλλην Σάμιος, πρότερον ζωγράφος, ἀναφερόμενος παρὰ Πλινίῳ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ἐπίσημος Μιλήσιος, Ηροδ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, περίφημος ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς, Ἰταλὸς, ἐκ πόλεως Ρηγίου, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἓν ἄγαλμα εἰς τοὺς Δελφοὺς τοῦ Παγκρατιαστοῦ. Παυσ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, υἱὸς Μνησάρχου τοῦ ἐμπόρου, περίφημος φιλόσοφος, Σάμιος, ἐγεννήθη τῷ 564 ἔτει. Π. Χ. μαθητεύσας ὑπὸ τὸν Φαιρεκίδην καὶ Ερμοδάμαντα ἀπεδήμησεν εἰς Φοινίκην καὶ Αἴγυπτον, διὰ νὰ μυηθῇ παρὰ τῶν ἐκεῖ Ιερέων τὰ τῆς φιλοσοφίας μυστήρια, ἀκολούθως ἐφέρθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν Περσίαν ὑπὸ Καμβύσου κατακτητοῦ τῆς Αἰγύπτου, ἐξαγορασθεὶς δὲ παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Κροτωνιατῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Πατρίδα του, καὶ ἰδὼν ταύτην τυραννουμένην ἀπὸ τὸν Πολυκράτην, ἐσύστησεν εἰς τὴν Κρότωνα σχολεῖον ὅπου ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν, ἔπειτα ἐταξείδευσεν εἰς διαφόρους τόπους, καὶ συναναστράφη μὲ διαφόρους πεπαιδευμένους· ἐπιστρέψας εἰς τὴν Σάμον, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐκεῖσε τυραννίαν ὀπῆγε νὰ διδάξῃ εἰς ἄλλας πόλεις· αὐτὸς πρῶτος ἐκ τῶν παλαιῶν ἰδὼν ὅτι ὁ τίτλος Σοφὸς ὁ διδόμενος συνήθως εἰς τοὺς ἐπιστήμονας ἦτον γεμάτος ἀπὸ ὑπεραφάνειαν, εἰχαριστήθη νὰ ὀνομάζεται φιλόσοφος· ἦτον τόσον εὐγλωττος ὥστε κατέπεισε μὲ τὰς παρακινητὲ

σεις του τοὺς κατοίκους τῆς Κροτώνης πόλεως, βυθισμένους εἰς τὰς ἀσωτείας νὰ παραιτήσωσι τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰ συμπόσια καὶ νὰ ζῶσιν ἐναρέτως· ἔδοσε κανόνας τῆς Αριθμητικῆς, Γεωμετρίας, καὶ τῆς μουσικῆς, ὡς ἐπιστήμας ἀναγκαίας νὰ καθαρίζωσι τὸν νοῦν τῶν νέων· ἔδειξε τὴν χρῆσιν τῶν ζυγίων καὶ τῶν μέτρων· οὗτος πρῶτος ὠνόμασε τὸ πᾶν Κόσμον, ἐδόξαζεν ἕναν Θεὸν, ποιητὴν, καὶ δημιουργὸν πάντων τῶν ὄντων. Οὗτος ἀπηγόρευε τὴν κρεοφαγίαν, στοχαζόμενος τὴν ἐκ φυτῶν τροφὴν ἐπωφελεστέραν· ἐςοχάζετο τὰς ἀφροδισίους ἡδονὰς ἐναντίας εἰς τὴν τοῦ σώματος δύναμιν· ὅθεν καὶ ἐρωτιθεὶς ὑπό τινος πότε ἔπρεπε νὰ πλησιάζῃ γυναικὶ, ἀπεκρίθη, ὅτε βούλει γενέσθαι σαυτοῦ ἀσθενέστερος· λέγεται ὅτι εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς του ἐπλανᾶτο ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν· ἀπέθανε τὸ 90. ἔτος τῆς ἡλικίας του· ὁ Πυθαγόρας ἔλεγε συχνάκις ὅτι πρέπει νὰ ἀνθίσταταί τις εἰς πέντε τινὰ, εἰς τὰς ἀσθενείας τοῦ σώματος, εἰς τὴν ἀμάθειαν τοῦ πνεύματος, εἰς τὰ πάθη τῆς καρδίας, εἰς τὰς διαφθορὰς μιᾶς πόλεως, καὶ εἰς τὴν διχόνοιαν μιᾶς οἰκογενείας· βλέπων μίαν ἡμέραν ἕνα μαθητὴν του πολλὰ προσεκτικὸν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ σώματός του, ἐπιθυμοῦντα νὰ γένῃ παχύτερος, αὐτὸς, εἶπε, ἀφίνει νὰ κατασκευασθῇ εἰς αὐτὸν μία φυλακὴ πλέον ἐνοχλητική· ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Πυθαγόρου ἐπήγασαν πεντακόσιοι μαθηταὶ ἄνδρες ἐπιστήμονες καὶ ἄριςοι νομοθέται, οἵτινες διέδοσαν εἰς τὴν Ελλάδα καὶ Ιταλίαν τὰ νάματα τῶν ἐπιστημῶν, καὶ ἐστερέωσαν τὴν εὐνομίαν εἰς πολλὰς πόλεις· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται μόνον ά. τὰ χρυσὰ ἔπη ἐκδοθέντα εἰς τὸ τέλος τῆς γραμματικῆς τοῦ Λασκάρεως. β', ἱερὰ ἀποφθέγματα γ'. ἐπιστολαὶ τρεῖς, πρώτη πρὸς Ἀναξιμένην, ἡ δευτέρα πρὸς Ιέρωνα βασιλέα τῶν Συρακουσῶν, καὶ τρίτη πρὸς τὸν ἴδιον υἱόν του Τήλαυγον. ἐκδόθη ὑπὸ Ορελλίου εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελληνικῶν ἐπιστολῶν· Τὰ φιλοσοφικὰ δόγματα τοῦ θεσπεσίου τούτου ἀνδρὸς ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῶν συμβόλων καὶ μυστηρίων· τὰ συγγράμματά του ἐξέλειπον, διότι καὶ οἱ νεώτεροι δὲν ἠδυνήθησαν ἔτι νὰ τὰ γνωρίσωσι κατὰ βάθος.

ΠΥΘΕΡΜΟΣ, Φωκαεὺς, ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐλθὼν ὡς πρέσβυς τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτας ἐναντίον τοῦ μεγάλου Κύρου. Ηρόδοτ.

ΠΥΘΗΝ, ναύαρχος τῶν Κορινθίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Αθηναίων ἐν Σικελίᾳ. Ηρόδ.

ΠΥΘΙΑΣ, Αθηναῖος, ῥήτωρ υἱὸς τοῦ Μυλώθρου· οὗτος φυγὼν ἐκ τῆς φυλακῆς διὰ τὸ χρέος, ἦλθεν εἰς τὴν

Μακεδονίαν, καὶ ἔπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του· ἔγραψε δημηγορικοὺς καὶ δικανικοὺς λόγους, καὶ ἄλλα, ἀλλὰ δὲν τάττεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν ρητόρων.

ΠΥΘΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Λάμπωνος Αἰγινήτης παγκρατιαστής, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΠΥΘΙΑΣ, περίφημος Γεωγράφος, ἐκ Μασσαλίας, ἔζη τὸ 300. Π. Χ. ὁ ἐφαρμώσας πρῶτος ἀστρονομικὰς γνώσεις εἰς γεωγραφικὰς περιγραφὰς· οὗτος ἔκαμε μεγάλας περιηγήσεις εἰς τὴν Βορειοδυτικὴν θάλασσαν τῆς Εὐρώπης περιπλεύσας μέγα μέρος τῆς νήσου Βρετανίας, καὶ ἄλλα τινά.

ΠΥΘΟΓΕΝΗΣ, Σικελὸς, ἀδελφὸς τοῦ Σκύθου βασιλέως τῆς Ζάγκλης. Ηρόδ.

ΠΥΘΟΔΗΜΟΣ, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ τρίτον ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ.

ΜΥΘΟΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ισολόχου, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐκλεχθεὶς πολλάκις ἄρχων καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων· μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Θουκ.

ΠΥΘΟΚΛΕΙΔΗΣ, Ἕλλην σοφιστὴς ἐκ Κέας, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικήν. Πλάτ.

ΠΥΘΟΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, ρήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον φίλος τοῦ Δημοσθένους, ὕστερον δὲ ἐνώθη μὲ τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν. Δημ.

ΠΥΘΟΚΛΗΣ Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φαίδρου, Πλάτ.

ΠΥΘΩΝ, στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ σωματοφύλαξ του, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μηδίας, πολεμήσας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνας κατὰ διαταγὴν τοῦ Περδίκκα μετὰ τοῦ ὁποίου συνεκστράτευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ Πτολεμαίου· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Περδίκκα ἀνεδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, τέλος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. Αἰλ.

ΠΥΘΩΝ, ρήτωρ περίφημος, ἐξάλη ἀπὸ τὸν Φίλιππον εἰς τὰς Θήβας διὰ νὰ καταπείσῃ τοὺς Θηβαίους νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τοὺς Μακεδόνας, ἀλλ' ὁ Δημοσθένης, τοῦ ὁποίου ἡ εὐγλωττία ὑπερέβαινεν ὅλους τοὺς ρήτορας, κατέπεισε τοὺς Θηβαίους εἰς τὴν φιλελευθερίαν καὶ δὲν ἠμπόρεσεν ὁ Πύθων νὰ κατορθώσῃ τοὺς σκοποὺς του.

ΠΥΛΑΔΗΣ ἀπὸ τὴν Κιλικίαν ἐπαρχίαν τῆς Ἀσίας, ἐκ χωρίου Μισθαρνοῦ, ἔγραψε περὶ τοῦ χοροῦ τῶν Ιταλῶν, τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ ἐφευρετὴς, καὶ περὶ τοῦ χοροῦ τοῦ καλουμένου κωμικοῦ, καὶ τραγικοῦ, καὶ σατυρικοῦ· τὰ γένη τῶν χορῶν εἶναι τὰ ἀκόλουθα· τραγικὸς, κωμικὸς, σατυρικὸς, γυμνοπαιδικὸς, ὑποχρηματικὸς, πυρρίχιος, ἐμμέλειος, κόρδαξ, σικιννὸς· κατὰ δὲ τὸν Ἀθήναιον οἱ τῆς κυνικῆς ποιήσεως χοροὶ εἶναι

τρεῖς, τραγικὸς, κωμικὸς, καὶ σατυρικός· ὁμοίως δὲ καὶ τρεῖς τῆς Λυρηκῆς ποιήσεως· Πυρρίχιος ὅστις φαίνεται νὰ ἦναι καὶ πολεμικὸς, ἐπειδὴ τὸν χορεύουσι μὲ ὅπλα οἱ νέοι καὶ μὲ ταχύτητα, καθὼς καὶ τὸν Σατυρικόν· καλεῖται δὲ ὁ Σατυρικὸς καὶ Σικιννὸς ἀπὸ Σικίννου τοῦ Κρητὸς, φαίνεται δὲ καὶ εἰς τοὺς δύω τὸ βαρὺ καὶ σεμνὸν ὕφος. ὁ δὲ Ἀριστοξένης ἀναφέρει ὅτι ὁ Πυρρίχιος ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν του ἀπὸ Πυρρίχου τοῦ Λάκωνος.

ΠΥΛΑΙΜΕΝΗΣ, βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων ἐν Ἀσίᾳ, ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

ΠΥΛΑΡΓΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πειρίας, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Ισμονα. Απολδ.

ΠΥΛΑΣ, υἱὸς τοῦ Κτίσωνος, καὶ ἔγγονος τοῦ Λέλεγος, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Πελίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πανδίων βασιλεὺς τῆς Αττικῆς· φονεύσας δὲ τὸν Βίαντα ἀδελφὸν τοῦ πατρός του, ἀφῆκε τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων εἰς τὸν Πανδίονα καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν μὲ μίαν ἀποικίαν, κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Πύλον· Απολδρ.

ΠΥΡΙΔΑΜΠΗΣ, Αθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὸ ἔξοχόν του κάλλος, θεῖος τοῦ Χαρμήδου, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖται του ἔπεμψαν πρέσβυν εἰς τὴν Περσίαν· Αρις.

ΠΥΡΡΟΣ, βασιλεὺς τῆς Ηπείρου, υἱὸς τοῦ Αχιλλέως καὶ τῆς Δηιδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Λυκομήδους οὗτος κατεδιώκετο ἀπὸ τοὺς ἀποσάτας ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας, ἀφοῦ ἐφονεύθη ὁ πατήρ του· τινὲς δὲ τῶν οἰκείων τὸν διέσωσαν εἰς τὸν Γλαυκίαν βασιλέα τῶν Ιλλυριῶν, ὅστις τὸν ἀνέτρεφε βασιλικῶς μετὰ τῶν παίδων του, καὶ φθάσας εἰς τὸν δωδέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας του τὸν ἀπεκατέστησεν εἰς τὸ βασίλειόν του· ζητήσας δὲ ὁ Αλέξανδρος ὁ Σεβῆρος τὴν συμμαχίαν κατὰ τοῦ Δημητρίου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐπέτυχε τοῦ ζητήματος, ἀλλ' ὁ Δημήτριος διέφθηρε τὴν Ηπειρον, καὶ ὁ Πύρρος ἐκδικεῖτο τὴν Ιταλίαν, ὅπου ἐκέρδισε καὶ μίαν νίκην λαμπράν. μετὰ δὲ ταῦτα προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Τερατίγων εἰς τὴν Ιταλίαν κατὰ τῶν Ρωμαίων, καὶ συγκροτήσας πόλεμον πρὸς Λεβῖνον, ὕπατον τῶν Ρωμαίων εἰς τὴν Ηράκλειαν, ἐκέρδησε τὴν νίκην· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγινεν ἡ σφαγὴ ἀναμεταξύ των, ἔστειλεν εἰς τὴν Ρώμην τὸν φιλόσοφον Κινεία ζητῶν τὴν εἰρήνην, πλὴν ἔλαβεν ἀπόκρισιν ὅτι, ἐὰν θέλῃ ὁ Πύρρος νὰ ἦναι φίλος μὲ τοὺς Ρωμαίους ἂς ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν Ιταλίαν. ἐκεῖθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν ἐναντίον τῶν Καρχηδόνων· ἀλλὰ ποτὲ μὲν κατὰ μέρος νικῶν, ποτὲ δὲ νικώμενος ἐδυσαρεστήθη, ὅθεν ὀργισθεὶς ἀπὸ φιλοδοξίαν

ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, ἐκεῖθεν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόνησον πολιορκῶν τὴν Σπάρτην, ἔπειτα ὁρμήσας πρὸς τὸ Αργος, καὶ ἀλλάξας τὸ βασιλικὸν σχῆμα ἐπολέμει ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης, ὅπου ἐφονεύθη ἀπὸ μίαν κεραμίδα ῥιφθεῖσαν ἀπὸ τοῦ δώματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του παράτινος γυναικός.

ΠΥΡΡΩΝ, περίφημος φιλόσοφος Ελλην, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ηλιδα τῆς Πελοποννήσου, ἦτον ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν σκεπτικῶν καὶ Πυῤῥονικῶν, ζητῶν μίαν ἀρχὴν ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, ἕνα κριτήριον τῆς ἀληθείας, καὶ μὴ εὑρίσκων αὐτὸ μήτε εἰς τὸν δογματισμὸν τοῦ Δημοκρίτου, ὅστις μόνον τὴν ὕπαρξιν τῶν ἀτόμων ἐπίστευε, μόνον κριτούμενον τῆς σκεπτικῆς, ἢ ὅτι τὸ ἄκρον ἀγαθὸν συνίσταται εἰς τὴν ἀποχὴν κάθε κρίσεως, εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἀταραξίαν, ἀπάθειαν, ἢ ἀδιαφορίαν τῆς ψυχῆς. ὁ Πύῤῥων ἐδίδασκε δέκα τρόπους, ὀνομαζομένους τρόπους ἐποχῆς. ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ηὐξήνθη μετὰ ταῦτα μέχρι τῶν 15· τὸ νέον τοῦτο σύστημα ὀνομάσθη σκεπτισμὸς ἐκ τοῦ σκέπτεσθαι, ἢ Πυῤῥωνισμὸς ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιγοῦ τῆς αἱρέσεως ταύτης· ἐφρόνει ὅτι μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία διαφορά. Διὰ τοῦτο καὶ ἐρωτηθεὶς διατί δὲν ἀποθνήσκει ἀπεκρίθη, διότι δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορά. ἔζη περὶ τὰ 300. Π. Χ.

ΠΥΡΙΩΝ υἱὸς τοῦ Πλειστάρχου Τρωαδίτης, φιλόσοφος, ἔζη ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος· οὗτος πρώτερον ἦτο ζωγράφος, ὕστερον δὲ ἐδόθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Βρύσωνος.

ΠΥΡΡΩΝ Φλιάσιος, υἱὸς τοῦ Τιμάρχου, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Τίμωνος τοῦ φιλοσόφου.

ΠΩΛΙΩΝ ὁ Απίνιος, ἐχρημάτισε Τραλιανὸς σοφιστὴς καὶ φιλόσοφος· ἔζη ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐδέχθη τὸ σχολεῖον τοῦ Τιμαγένους· ἔγραψεν ἐπιτομὴν τῶν Φιλοχώρου Ἀτθίδος, ἀπομνημονεύματα Μουσωνίου τοῦ φιλοσόφου, ἐπιτομὴν τῶν Διοφάνους Γεωργικῶν βιβλία 2· πρὸς Αριστοτέλην περὶ ζώων βιβλία 10. περὶ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῆς Ρώμης Καίσαρος καὶ Πομπηΐου·

ΠΩΛΙΩΝ, γραμματικὸς. συνέγραψε περὶ ἁμαρτανόντων, τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν διεσώθη.

ΠΩΔΩΝ, Ακραγαντῖνος, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἀρχαῖος, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Δικυμνίου, ἔγραψε τὴν γενεαλογίαν τῶν ἐκστρατευσάντων κατὰ τῆς Τρωάδος ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι εἶναι σύγγραμμα τοῦ Ακάστου· ἔγραψε καὶ κατάλογον περὶ νέων λέξεων.

ΠΩΛΤΡΕΟΣ, τὸ γένος Γάλλος

ἄριστος περιηγητής· περιῆλθε ἅπασαν τὴν Συρίαν, Αἴγυπτον, καὶ τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ, περὶ τῶν ὁποίων ἔγραψεν ἀκριβῶς. Ἤνθει περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Μ. Χ.

ΠΩΡΟΣ, βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν ἐν Ἀσίᾳ πέρα τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου πολεμήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καὶ νικήσας αὐτὸν τὸν ἐφῆκε πάλιν κύριον ἀπόλυτον τῆς ἐπικρατείας του σχηματήσας μετ' αὐτοῦ στενὴν συμμαχίαν. Ἀουκ.

P

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ, ἀδελφὸς τοῦ πρώτου Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης· οὗτος διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ Κρήτης ἦλθεν εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, βασιλεύσας αὐτόθι μὲ πρᾳότητα καὶ δικαιοσύνην· ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην μητέρα τοῦ Ἡρακλέους.

ΡΑΕΤΑΝΑ Μαρία ἐκ Μεδιολάνων, γυνὴ περιβόητος ἐν σπουδῇ καὶ μαθήσει τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἰταλικῆς, Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς διαλέκτων, ἔμπειρος καὶ τῇ Μαθηματικῇ, οὐδενὸς δευτέρα, τόσον, ὥστε καὶ διδάσκαλος ἐχρημάτισε τῆς Μαθηματικῆς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Βονωνίας. Συνέγραψε καὶ πολλὰ βιβλία Μαθηματικῆς. Ὅρα περὶ αὐτῆς τὸν Ματζουκέλλην. Τ. Α'. μέρ. ά. σελ. 198.

ΡΑΖΗΣ, Πέρσης τὸ γένος, ἐχρημάτισεν ἀρχιατρὸς εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Βαβυλῶνος κατὰ τὸν ἔνατον αἰῶνα, διὰ τὴν μεγάλην του πολυμάθειαν ἐπονομάσθη ὁ Γαληνὸς τῶν Ἀράβων· συνέγραψεν ἀκριβέστατα περὶ φλογῶν καὶ περὶ ἐξανθημάτων· τοῦτο τὸ σύγγραμμα μετεφράσθη ἐκ τῆς ἀραβικῆς εἰς τὴν Λατινικήν· συνέγραψε καὶ περὶ λοιμικῆς ἀσθενείας· ἀπὸ τὴν μεγάλην φήμην τὴν ὁποίαν εἶχε, τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν ὁ Ἀμασὺρ, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 932· εἰς ἡλικίαν 90. χρόνων.

ΡΑΘΙΝΗΣ, Πέρσης στρατιγὸς τοῦ Φαρναβάζου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ.

ΡΑΙΜΟΝΔΟΣ δε-Σεβοῦνδε, διδάσκαλος τῆς ἰατρικῆς, Ἱσπανὸς τὸ Γένος. συνέταξε βιβλίον περὶ φυσικῆς Θεολογίας, τὸ ὁποῖον κοινῶς καλοῦσι, θησαυρὸν τῶν θείων διανοήσεων. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον πέμτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΑΙΜΟΝΔΟΣ Λοῦλλος, ὁ ἐπωνομασθεὶς περωτισμένος, Ἱσπανὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βαλκαλόνην ἢ κατ'

ἄλλους εἰς τὴν νῆσον Μαγιόρκαν τὸ 1236. συνέγραψε περὶ πανακείας καὶ φιλοσοφικῆς πέτρας· ἦτο θεινὸς περὶ τὴν διαλεκτικήν, περὶ ἧς καὶ συνέταξε νέαν μέθοδον. οὗτος ἀπέθανε λιθοβοληθεὶς εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὅπου ἀπῆλθε νὰ κηρύξῃ τὸν χριστιανισμόν.

ΡΑΙΜΟΝΔΟΣ Μαρτῖνος ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Δομενικανῶν· ἐχρημάτισε τῷ 13ῳ αἰῶνι. συνέγραψε βιβλίον Παραξιφὶς τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη ἐν Λειψίᾳ τὸ 1686 μὲ ὑποσημειώσεις Ἰωσὴφ Βοΐσίνου, καὶ τοῦ Μαυσάκου.

ΡΑΙΜΟΝΔΟΣ Κόμης τῆς Τολώσης, Πόλεως τῆς Ἱσπανίας, ἐστάθη εἷς τῶν ἀξιωτέρων πολιτικῶν πριγγίπων, ὅσοι ἐβασίλευσαν τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα· οὗτος βλέπων τοὺς ὑπηκόους του ὅτι κατετρέχοντο ἀπὸ τοὺς καλογήρους τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου, τὸ 1207. ἐφόνευσε τὸν Πέτρον ἀπὸ τὸ Καστέλ-νουόβο, ὅστις ἦτο πρῶτος τούτου τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου, ὁ δὲ πάπας, καὶ ἐδίωξε τὸν Ραϊμόνδον, ἐδήμευσε ὅλα του τὰ κτήματα τὸ 1213. ὁ Ραϊμόνδος ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς πρέσβεως, ὅστις διὰ προσταγῆς τοῦ πάπα τὸν ἔσυρεν ἔμπροσθεν ἀπὸ τὴν μητρόπολιν τῆς Τολώσης γυμνὸν μὲ ἕνα σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν, καὶ ἕνα πλῆθος καλογήρων τὸν ἐκτυποῦσαν μὲ βέργας καὶ τὸν ἐθανάτωσαν.

ΡΑΙΝΑΛ Γουλιέλμος, εἷς τῶν πλέον λογίων ἱστορικῶν Γάλλων τοῦ 18. αἰῶνος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πραγματείας τῶν Ἰνδῶν, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1796, εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν.

ΡΑΚΙΜΕΡΟΣ πρίγγιψ τῶν Βανδάλων, ἐχρημάτισεν εἷς τῶν πλέον ἀνδρίων καὶ τολμηρῶν μεταξὺ ἐκείνου τοῦ βαρβάρου ἔθνους· φθάσας εἰς τὰ κρῶτα ἀξιώματα τοῦ στρατιωτικοῦ τῶν Ρωμαίων τὸ 456. ἔκαμε νὰ φονεύσωσι τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης Ἄβητον, καὶ μετὰ δύο μῆνας ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Βαλέριον Μαγιοράνην· τὸ 461. τὸν ἐφυλάκωσε καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας τὸν ἐθανάτωσε, καὶ ἐκήρυξεν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης τὸν Λίβιον Σεβῆρον· τὸ 466. διὰ προσταγῆς τοῦ ὁρμητικοῦ Ρακιμέρου τὸν ἐφαρμάκωσαν, καὶ ἔβαλαν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸν Ἀνθέμιον, καὶ αὐτὸν τὸν ἐφόνευσαν διὰ προσταγῆς τοῦ Πρίγγιπος, καὶ ἔβαλαν εἰς τὸν θρόνον τὸν Ἀνίκιον Ὀλίβριον· ἀπέθανε τὸ 473..

ΡΑΚΙΝΑΣ Εὐτύχιος ἱερεὺς Γάλλος, εἷς τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος· ἔγραψεν ἔκθεσιν καὶ διδασκαλίαν περὶ ἐμπιστοσύνης, φόβου, καὶ σύναψιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῶν 17. αἰώνων, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασε πολλὰς καταδρομὰς, διότι ἐλευθέρως ἤγγιζε τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐλὴν, καὶ μάλιστα τοὺς Ἰησουΐτας.

ΡΑΚΙΝΗΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος ποιητὴς τραγικὸς, Γάλλος· ἐγεννήθη τὸ 1639· εἰς ἡλικίαν 20. χρόνων παράστησεν εἰς τὸ θέατρον τὴν τραγῳδίαν του Θηβαΐδα· ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια.

ΡΑΜΒΑΜ, ἤτοι Ραβὶ Μωσῆς υἱὸς Μαϊμὼν κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἑβραίων, λαμβάνοντες τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν τεσσάρων λέξεων, καὶ προσθέττοντες τὰ δύο ά. Οὗτος ἀπέκτησε μεγάλην φήμην μεταξὺ τῶν Ἑβραίων διὰ τὴν μάθησίν του. Ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἀνερρόα, καὶ ἰατρὸς τοῦ Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου. Συνέγραψεν Ἀραβιστὶ ὑπόμνημα εἰς τὸ βιβλίον Μίσχνα, μίαν σύνοψιν τοῦ Ταλμοὺλδ εἰς τέσσαρα τμήματα, ἐπ' ὀνόματι Ταδχαζάκγα, ἤτοι χεὶρ ἰσχυρά. Αὕτη ἡ σύνοψις εἰς Ἑβραϊκὴν διάλεκτον γεγραμμένη εὐφραδῶς, νομίζεται παρ' Ἑβραίοις ἐξαίρετος· ἕνα ἐγχειρίδιον. Μόρε.

ΡΑΜΟΥΖΙΟΣ Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Βενετίαν, συνέγραψε μίαν ἱστορίαν περιηγήσεων· ἐχρημάτησεν ἐξ ἀπορρήτων εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Βενετίας· ἀπέθανε τὸ 1557.

ΡΑΜΠΙΝΕΛΛΗΣ, μαθηματικὸς ἔνδοξος, καὶ φυσικὸς κάλλιστος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἀπέθανεν εἰς τὴν Παυΐαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο προφέσωρ.

ΡΑΨΙΝΙΤΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύσας περὶ τὰ 1227-1182 Π. Χ. φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τοὺς μεγάλους του θησαυροὺς· οἰκοδομήσας ἐν μέσῃ καὶ ὀχυρὸν θησαυροφυλάκιον ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς ἐναποταμίευσιν, καὶ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγεται, εὕρηται ἐν Ρώμῃ εἷς μέγας ὀβελίσκος. Ἡρόδ.

ΡΑΠΙΝ Γάλλος, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν τὸ 1725.

ΡΑΦΑΗΛ ὁ Σίρβος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ χυδαῖος καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ὅλος δοσμένος εἰς τὴν μέθην, ὅστις μ' ὅλον ὅτι ἦτο τοσοῦτον ἀχρεῖος, εἶχε μερικοὺς γνωρίμους ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τῶν Τούρκων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐρχόμενος ὑπεσχέθη νὰ δίδῃ κατ' ἔτος δόσιμον εἰς τὸν βασιλικὸν κουαίστορα δύω χιλιάδας φλωρία καὶ ἂν τὸν βάλλωσι Πατριάρχην ἄλλα πεντακόσια. Οὗτοι δὲ εἰπόντες ταῦτα τῷ βασιλεῖ, συνκατένευσε νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον· συγχύσεως δὲ γενομένης, καὶ μὴ θέλοντες οἱ παρευρεθέντες ἐκεῖσε ἀρχιερεῖς νὰ συλλειτουργήσωσι μὲ αὐτὸν, διασθέντες ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἐσυγκοινώνησαν. Τόσον ἦν δὲ δοσμένος εἰς τὴν μέθην, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας, ἀλλ' οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν πάνσεπτον τῶν παθῶν ἑβδομάδα, οὔτε ἐδύνατο νὰ κρατῇ τὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον εἰς τὰς χεῖ-

ράς του· διότι πεσούσης ἀπὸ τὰς χεῖρας του τῆ ἁγία καὶ μεγάλη πέμπτη, ἐσυντρίφθη. Ἐρχομένου δὲ τοῦ χρόνου καὶ μὴ δυνηθέντος νὰ πληρώση τὰς ὑποσχεθεῖσας δύω χιλιάδας φλωρία ἐβλήθη εἰς φυλακὴν, ὅπου εἰς τοιαύτην πενίαν κατήντησεν, ὥστε ἐδεήθη νὰ τὸν ἀφίνωσιν ἐνίοτε νὰ ἐξέρχηται τῆς φυλακῆς μὲ τὰς ἁλύσεις διὰ νὰ ζητῆ ἐλεημοσύνην, τὸ ὁποῖον καὶ ἐτέτυχε, καὶ ἐγίνετο εἰς πάντας ὄνειδος· τέλος εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἀπέθανεν εἰς τὴν φυλακήν.

ΡΑΦΑΗΛΟΣ, Ἰταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Οὐρβῖνον τὸ 1482. ὁ μεγαλήτερος καὶ περιφημότερος ζωγράφος τῶν ὅσοι ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν γέννησιν τῶν ὡραίων τεχνῶν· ἀπέθανε εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1520. ἐσπούδασε τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν ἀνατομίαν, διὰ τοῦτο καὶ ἀπεκατέστη ἐντελέστατος εἰς τὴν ζωγραφικήν.

ΡΑΦΕΡΙΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Βερώνης, ἐστάθη εἷς τῶν πλέον πεφωτισμένων καὶ σοφῶν συγγραφέων τοῦ Ι. αἰῶνος· συνέγραψε διάφορα ποιήματα.

ΡΕΑ Σιλβία βασίλισσα τῆς Ἄλβης ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ θυγάτηρ τοῦ Νουμήτορος, τὴν ὁποίαν ὁ θεῖός της Ἀμούλιος κατέκλεισεν εἰς τὰς Ἑστιάδας (παρθένους ἱερείας) διὰ νὰ μὴν ἔχῃ τοῦ θρόνου ἀντίζηλον· ἐν μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ ἐλθοῦσα εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν διὰ νὰ λάβῃ ὕδωρ, ἀπεκοιμήθη εἰς τὰς ὄχθας, καὶ ἐξυπνίσας εὑρέθη παρ' ἐλπίδα ἔγκυος, καὶ ἐγέννησε τὸν Ρωμύλον καὶ Ῥῶμον.

ΡΕΑΟΥΜΟΥΡ Φερσὸλ Ρενάτος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ροκάλλε πόλιν τῆς Γαλλίας, περίφημος φυσιολόγος· οὗτος ἐξέδωκεν ἕνα σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, τέχνη τοῦ σχηματίζειν τὸν ἁπλοῦν σίδηρον εἰς ἀτσάλιον, καὶ τοῦ λεπτύνειν τὸν σίδηρον, χρήσιμον εἰς πᾶσαν λεπτὴν ἐργασίαν· δι' ἀμοιβὴν τοῦ ἔδωκεν ἡ Γαλλία 20. χιλιάδας Λίρας τὸν χρόνον· οὗτος κατεσκεύασεν ἕνα νέον θερμόμετρον, τὸ ὁποῖον φέρει τὸνομά του· ἐκ τούτου κατηργήθησαν τὰ ἄλλα θερμόμετρα τοῦ Ἄμοντας, τοῦ Ηρᾶ καὶ τοῦ Φαρενεῖτ· ἀπέθανε τὸ 1757.

ΡΕΓΙΟΜΟΝΤΑΝΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φραγκονίαν πόλιν τῆς Γερμανίας· ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅστις τὸ 1472. ἐθεώρησεν ἕνα κομήτην, ὄχι ὡς ἀστέρα ἀλλ' ὡς ἕνα πρᾶγμα στερεὸν, εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐσημείωσε τὸν τόπον, τὸ διάστημα, καὶ τὸ μέγεθος· ἀφήρεσε πολλὰ σφάλματα ἀπὸ τὴν λατινικὴν μετάφρασιν τοῦ Τραπεζουντίου Γεωργίου. Ἐνῷ εἰσήρχετο εἰς τὴν Ρώμην τὸν ἐφόνευσεν ὁ υἱὸς τούτου τοῦ μεταφραστοῦ.

ΡΕΔΗΣ, Φραγκίσκος Ἰταλὸς· οὗτος ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν· ἀπέθανε τὸ 1697.

ΡΕΝΑΖΗΣ Φίλιππος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην· περίφημος νομοδιδάσκαλος· συνέγραψε βιβλίον περὶ νομικῆς· ἐχρημάτισεν ἀρχιδιδάσκαλος εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Ῥώμης· ἀπέθανε τὸ 1807.

ΡΕΝΟΥΑΡΔΟΣ δὲ Σαντκρονὰ τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος περιηγητής· Περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν νέων ἀνακαλύψεων· ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ινδίας, εἰς τὰς Φιλιππίνας νήσους, εἰς τὴν Κίναν. Η περιήγησίς του περιέχει πολλὰς περιέργους σημειώσεις περὶ τῶν τόπων τούτων, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς κατοίκων· ἔζη περὶ τὸ 1804. Μ. Χ.

ΡΕΣ Κόμης, Φίλιππος, περίφημος ἀστρονόμος Ιταλὸς, ἀπὸ τὸ Ρήγιον, πόλιν τῆς Καλαβρίας· οὗτις ἐξέδωκεν ἕνα πλῆθος συγγραμμάτων· τὰ κυριώτερα εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Γεωργικῆς, ἀνάλυσις τῆς Γεωργικῆς εἰς τὴν Ιταλίαν, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1817.

ΡΗΓΙΝΟΣ, γραμματικός, ἔγραψε τὸν λεγόμενον Πολύμνωνα.

ΡΗΞΙΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἀποθανὼν εἰς νεανικὴν ἡλικίαν. Ομ,

ΡΗΣΟΣ, κατὰ μὲν τὸν Ομηρον, υἱὸς τοῦ Ηϊονέως, καθὼς καὶ ὁ Πίνδαρος ἀναφέρει ὅτι μίαν ἡμέραν πολεμῶν μὲ τοὺς Αχαιοὺς τοὺς ἐπέφερε μεγάλα κακά.

ΡΗΧΑΡΔΟΣ Σκῶτος τὸ γένος, κανονικὸς τοῦ ἐν Παρισίοις ἁγίου Οὐϊκτωρος· ἔγραψε πολλὰ εἰς τὴν Γένεσιν, εἰς τὴν Ἔξοδον, καὶ εἰς τὰς τῶν Βασιλειῶν βίβλους, καὶ εἰς ἄλλας τῆς Γραφῆς· ὁμοίως σχόλια εἰς τὸ ἆσμα, καὶ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν βιβλ. Ζ'. ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΗΧΑΡΔΟΣ Σίμων Γάλλος, ἀνὴρ σοφὸς, καὶ πολυμαθὴς, εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς, Εβραϊκῆς καὶ Αραβικῆς διαλέκτων. Οὗτος ὅταν ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τόσην σοφίαν ἔδειξεν ὅταν τὸν ἐξέταζον ἂν ἦναι ἄξιος τῆς ἱερωσύνης, ὥστε ἀπεστόμωσε τοὺς ἐξεταστάς του, καὶ δὲν ἠξεύραν τί νὰ τῷ ἀποκριθῶσι. Συνέγραψε πολλά, τὰ ὁποῖα ἐπροξένησαν σκάνδαλα διὰ τὰς γνώμας ὅπου περιέχουσιν· ἐξέδωκε πίστιν τῆς Ανατολικῆς ἐκκλησίας, ἤτοι Γαβριὴλ Σευήρου μητροπολίτου Φιλαδελφείας σύγγραμμα μὲ τὴν Λατινικὴν μετάφρασιν καὶ μὲ σχόλια, εἰς τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ Ανατολικὴ ἐκκλησία, περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστείας, πιστεύει ὡς καὶ ἡ δυτικὴ. Ιστορίαν ἀνακριτικὴν τῆς παλαιᾶς Διαθήκης Γαλλιστί, ἥτις κατεκρίθη, ἐπειδὴ θέλει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ πρωτότυπον κείμενον τῆς Αγίας γραφῆς νὰ ἦναι ἀμφίβολον. Ιστορίαν ἀνακριτικὴν τῆς θρησκείας καὶ ἠθῶν τῶν γενῶν τῆς Ανατολῆς. Πίστιν τῆς Ανατολικῆς ἐκκλησίας

περὶ τῆς Μεταμσιώσεως, εἰς τὸ ὁποῖον θέλει ναποδείξῃ ὅτι αἱ δύω ἐκκλησίαι συμφωνοῦσι περὶ τούτου. Ἱστορίαν ἀνακριτικὴν τοῦ κειμένου τῆς παλαιᾶς Διαθήκης. Ἱστορίαν ἀνακριτικὴν τοῦ κειμένου τῆς νέας Διαθήκης, καὶ ἄλλα. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΙΑΝΟΣ ὁ περίφημος γραμματικὸς, ποιητὴς καὶ ἱστορικὸς, ἀπὸ τὴν Κρήτην· ἔζη τὸ 200. Π. Χ. συγχρόνως μὲ τὸν Ερατοσθένην· σώζονται καὶ τούτου μερικὰ ἀποσπάσματα, ἐκδοθέντα εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης.

ΡΙΓΜΟΣ υἱὸς τοῦ Πύρρου, ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων.

ΡΙΘΑΓΓΕΛΙΟΣ, Ἰωάννης, συγγραφεὺς τοῦ 17 αἰῶνος, κατ' ἄλλους Ἰουδαῖος, καὶ κατ' ἄλλους καθολικὸς Ρωμάνος· καὶ ἔπειτα Ἰουδαῖος· οὗτος ἐξέδωκεν ἑβραϊστὶ συγγράμματά τινα, ἐχρημάτισε προφέσωρ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆν Προυσίας.

ΡΙΚΑΡΔΟΣ, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, ἐπωνομάσθη καρδία τοῦ Λέοντος· ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1189. τὸ 1190. ἐκίνησε κατὰ τῆς Ιερουσαλὴμ, καὶ προχωρῶν ἐκυρίευσε τὴν Κύπρον, τὴν ὁποίαν ἐχάρισεν ἔπειτα εἰς τὸν Γουΐδον Λοσξινιάνον, εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ βασιλικοῦ τίτλου τῆς Ιερουσαλὴμ· τὸ 1192. ἐνίκησε τὸν Σολτάνον Σαλαδίνην. ἐπιστρέφων εἰς τὴν Εὐρώπην ἐναυάγησε πλησίον τῆς Ἐκβολίας, πόλεως τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Φριοῦρι, ὅπου τὸν συνέλαβεν ὁ Λεοπόλδος Δοὺξ τῆς Αὐστρίας καὶ τὸν ἐφυλάκωσεν, ἔπειτα τὸν ἐπώλησεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Ἐνρῖκον τὸν ς'. Τὸ 1194. τὸν ἠλευθέρωσε διότι τὸν ἐπρόσφερε ποσότητα χρηματικὴν σημαντικὴν· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 42. χρόνων 1199. ἀπὸ ὅλους τοὺς Πρίγγιπας, ὅσοι ἐπολέμησαν εἰς τὴν Παλαιστίνην κατὰ τῆς Ιερουσαλὴμ, οὗτος μόνος ἐπροξένησε περισσότερον φόβον εἰς τοὺς Οθωμανούς.

ΡΙΚΙΑΡΕΛΗΣ, Δανιὴλ, ζωγράφος, καὶ γλύπτης περίφημος, φίλος ἀγαπητὸς τοῦ Μιχαὴλ Αγγέλου, ἀπέθανε τὸ 1566.

ΡΙΚΟΥΕΓΗΣ Γιάκομος, εὔγλωττος ῥήτωρ, καὶ ἔνδοξος συγγραφεὺς, ἐπωνομάσθη ὁ Δημοσθένης τῆς Γαλλίας, ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1791. εἰς ἡλικίαν 42. χρόνων. Τὰ ἔξοδα τοῦ ἐνταφιασμοῦ του τὰ ἔκαμεν ἡ διοίκησις· ἐξοδεύθησαν περισσότερον ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριον φράγκα· τὸν ἐνταφίασαν εἰς τὸ Γαλλικὸν Πάνθεον, πλησίον εἰς τὸν Ρουσσὸν κρὶ Βαλτέρ.

ΡΙΝΘΩΝ, ποιητὴς τραγικὸς, ἀπὸ τὰς Συρακούσας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἐν Ταράντῳ τὸ 300. Π. Χ. ἐστάθη ἐφευρετὴς τῶν ἱλαροτραγῳδιῶν ἐ-

νώσας κωμικὰς παραστάσεις μὲ τραγικάς. Στέφ.

ΡΙΝΟΚΙΝΗΣ, Ὀτάβιος, Εὐγενὴς, Φλορεντῖνος ἔνδοξος ποιητὴς· οὗτος πρῶτος παρέστησε τὰς κωμῳδίας καὶ τὰς τραγῳδίας μὲ τὴν μουσικήν· ἦτον εὔγλωττος καὶ πνευματώδης· ἀπέθανε τὸ 1621.

ΡΙΣΣΟΙΧ Ἑρμανὸς ἐκ τῆς Βελγικῆς Βαναρίας, ὅστις ἀσεβὴς γενόμενος, εἶπεν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι θνητὴ, ὅτι δὲν εἶναι ᾅδης, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ψευδὲς καὶ ἄλλας πολλὰς φρενοβλαβίας εἶπεν ὁ ἀσεβέστατος· ἔζη κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα· Μ. Χ.

ΡΟΒΒΙΔΣ Λούκας, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν περίφημος γλύπτης, καὶ ἐφευρετὴς τοῦ νὰ δουλεύωσι τὸν ψημένον ὕαλον. ἀπέθανε τὸ 1451.

ΡΟΒΕΡΤ, Ελισάβετ, γυνὴ τοῦ Θωμᾶ Ροβέρτ, μία ἀπὸ τὰς πλέον πνευματώδης καὶ ἐναρέτους γυναῖκας τῆς Αγγλίας, ἀνετράφη μ᾽ ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ποιητικὴν, ἔμαθε καὶ τὴν μουσικὴν. εἰς ἡλικίαν 12. χρόνων, ἄρχισε νὰ στιχουργῇ· ὅταν ἐξέδωκε τὰ συγγράμματά της ἦτον 22· χρόνων· τὰ ὁποῖα γενικῶς ἐφημίσθησαν, διότι ἐζωγράφιζον τὴν Αρετὴν καὶ τὰ χρησὰ ἤθη· ἀπέθανε τὸ 1737. καὶ ἀφῆκεν ἕνα πλῆθος ποιητικῶν συγγραμμάτων.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ Ποῦλλος Αγγλος τὸ γένος περιφανὴς ἐν παιδείᾳ· ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τοὺς ψαλμούς, καὶ ἀνακάλυψιν εἰς τὰς ῥήσεις τῶν διδασκάλων, ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα Μ. Χ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ Γαγουΐνος Βέλγης. Συνέταξε χρονικὰ τῶν Γαλλικῶν πραγμάτων εἰς βιβλία ιά. τυπωθέντα. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ Ιωσὼν Αγγλος, περιβόητος περιηγητής. Περιῆλθε διάφορα μέρη· ἔπλευσε διὰ τοῦ ποταμοῦ Γαμβία εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αφρικῆς, καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰς ὠφελίμους εἰδήσεις περὶ ταύτης τῆς μέχρι τοῦ νῦν ἀγνώστου Ηπείρου· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΗΣ, ἐστάθη ὁ πλέον αἱμοβόρος τύραννος τῆς Γαλλίας, εἰς τὴν τελευταίαν ἀποστασίαν ἀφοῦ ἔκαμε νὰ τρέξῃ ποταμηδὸν τὸ αἷμα τῶν καλητέρων καὶ σοφωτέρων Γάλλων εἶδε τὰ πράγματα ἐπὶ κεφαλῆς του, καὶ ἀπὸ ἀπελπισίαν του ἠθέλησε νὰ φονευθῇ μόνος του, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχε, καὶ ἡ διοίκησις τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισεν· ἐστάθη Δοκτάτωρ, εἶχεν ἐφεύρει ἕνα νέον σύστημα θρησκείας θεμελιωμένον ἐπάνω εἰς τὰς γενικὰς ἰδέας τῆς ἀρετῆς, καὶ αὕτη ἡ θρησκεία του συνίστατο, εἰς τὸ νὰ τιμᾷ τις τοὺς δυνατοὺς, νὰ βοηθῇ τοὺς δυστυχεῖς, καὶ νὰ κάμῃ ὅτι καλὸν ἠμπορεῖ, ἀλλ᾽ αὕτη ἡ ἐφεύ-

ρεσίς του ἠμαυρώθη ἀπὸ τὴν κακὴν διαγωγήν του.

ΡΟΓΚΕΒΕΕΝ Ιάκωβος Ολλανδὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητής. Οὗτος περιπλεύσας τὴν γῆν, ἀνεκάλυψε τὰς Πασχαλίους νήσους, καὶ ἄλλας κατὰ τὴν ἐπικίνδυνον Σουτενίαν θάλασσαν, οἷον τὰς νήσους Λουρόραν καὶ Εσπερον, τὸ λαβυρίνθιον ἀρχιπέλαγος, καὶ τὸ ὁμονύμως μὲ αὐτὸν μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Φλωρίου ὀνομασθὲν ἀρχιπέλαγος· ἔζη περὶ τὸ 1721. Μ. Χ.

ΡΟΒΟΑΜ καὶ Ιεροβοάμ, οὗτοι ἦρχισαν νὰ βασιλεύωσιν εἰς τοὺς Εβραίους τὸ 975. Π. Χ.

ΡΟΒΟΥΣΤΗΣ Γιάκομος, ἔνδοξος ζωγράφος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, υἱὸς ἑνὸς βαφέως· ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἔδειξε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικήν· ἔκαμε μίαν μεγάλην ποσότητα εἰκόνων, τὰς ὁποίας δυσκόλως δύναταί τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἔγιναν ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπον· ἡ ζωγραφικὴ εἰς αὐτὸν κατήντησε πάθος, διότι εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους ἐπροβαλλε νὰ τοὺς κάμῃ εἰκόνας χωρὶς πληρωμήν, ἐκτὸς μόνον τὰ ἔξοδα τῶν χρωμάτων· Ἡ θυγάτηρ του Μαρία Ροβούστη ἀπέκτησε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζῃ πρόσωπα· αὕτη ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 30. χρόνων, καὶ ὁ πατὴρ της 78.

ΡΟΔΗΣ Αλέξιος Ιεροκήρυξ Γάλλος τὸ γένος. Οὗτος περιῆλθε τὴν Μαλάκαν, τὴν Κοχιγχίναν, τὰς Φιλιππίνας καὶ Σουνδίας νήσους, καὶ ἓν μέρος τῆς Περσίας, καὶ τῆς Μηκρᾶς Ασίας, καὶ ἐκοινολόγησε πολλὰς καὶ ὠφελήμους εἰδήσεις περὶ τῶν τόπων τούτων· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΟΔΕΡΧΟΣ ὁ Ξιμένιος, Αρχιεπίσκοπος Τωλήτου. Συνέταξε βιβλία θ'. τῆς Ισπανικῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς πρώτης εἰσελεύσεως τοῦ Ηρακλέους εἰς τὴν Ισπανίαν, μέχρι τοῦ 1243. Μ. Χ.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας· τὸ 1273. ἐκηρύχθη βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων· ἀπὸ αὐτὸν τὸν τίτλον ἐστάθη ἡ ἀρχὴ τῆς μεγαλειότητος τῆς Αουστριακῆς οἰκογενείας· ὁ Ροδόλφος ὅταν ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ, εἶχε δύω ἀδελφούς, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἦτον κανονικὸς εἰς τὴν Βασιλείαν πόλιν τῆς Γερμανίας, καὶ ὁ ἄλλος στρατηγὸς εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Μιλάνου· ὁ Ροδόλφος δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ρώμην διὰ νὰ στεφανωθῇ, λέγων ὅτι κἀνένας ἀπὸ τοὺς πρώτους βασιλεῖς δὲν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ρώμην χωρὶς νὰ χάσῃ ἢ τὰ δικαιώματά του ἢ τὴν ἐξουσίαν του· ἀπέθανε τὸ 1291.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, εἷς τῶν φονέων τοῦ Αὐτοκράτορος Αλβέρτου τῆς Αουστρίας τὸ 1309. πρῶτος αὐτὸς ἔδειξε τὴν βάσανον τοῦ τροχοῦ.

ΡΟΔΩΠΗ περιβόητος καὶ εἰς ἀ-

κρον ὡραία ἐκ Θράκης, πρότερον δούλη τοῦ Ἰάδμονος ἐκ Σάμου, ἐφέρθη εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τοῦ βασιλέως Αμάσιος, καὶ ἐπωλήθη. ὕστερον ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν της παρὰ τοῦ Χαράξου· διατρίβουσα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπέκτησε τοσοῦτον πλοῦτον διὰ τῆς ὡραιότητός της καὶ τῶν θελγήτρων της, ὥστε ἐξ ἰδίων της ἐξόδων ἀνείγειρε μίαν πυραμίδκν. Ηρόδ.

ΡΟΔΡΙΓΟΣ Ραστίδης τὸ γένος Ισπανός· περιῆλθε διάφορα μέρη, πελάγη καὶ Ηπείρους· ὑπῆγεν καὶ εἰς τὴν Αμερικὴν, ὅπου καθυπέταξε ἓν μέρος τῶν ἀρκτικῶν παραθαλασσίων τῆς Μεσημβρινῆς Αμερικῆς. Εγραψεν ἀκριβῶς περὶ αὐτῆς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ

ΡΟΔΩΠΗ, ταύτην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος. Αἰτλ.

ΡΟΖΑΣ Σαλβατόρης, περίφημος ζωγράφος, καὶ κάλλιστος ποιητὴς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1615. ἦτον ἐπιτήδειος κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζῃ πεδιάδας, πολέμους καὶ ζῶα· εἰς τὸ ποιητικὸν ἦτον προσέτι περίφημος διὰ σατύρας· ὁ οἶκος του εἰς τὴν Ρώμην ἦτον ὡς μία ἀκαδημία, ὅπου ἐσυνάζοντο ὅλοι οἱ σοφοὶ καὶ πεπαιδευμένοι, εἶχε ἕνα μικρὸν θέατρον εἰς τὸ ὁποῖον παρέσταινε κωμῳδίας ὁ ἴδιος· ἀπέθανε τὸ 1675.

ΡΟΖΕΛΛΗΣ Αντώνιος Ιταλὸς περίφημος γραμματικὸς, ἐξέδωκεν ἕνα σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον περὶ μοναρχίας, εἰς τὸ ὁποῖον παριστᾷ ὅτι οἱ Πάπαι δὲν ἔχουν κἀνὲν δικαίωμα ἐπάνω εἰς τοὺς κοσμικοὺς Πρίγγιπας, καὶ εἰς τὴν ἐπικράτειάν των· ἀπέθανε τὸ 1467.

ΡΟΟΙΣ Θωμᾶς, τὸ γένος Αγγλος, πεμφθεὶς πρέσβυς ἀπὸ τῆς Σουράτης, ὑπὸ τῆς Ανατολικοϊνδικῆς ἑταιρίας τῶν Αγγλων, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάλου Μογόλου· διέτριψεν ἐκεῖ δύω ἐνιαυτούς, ἔπειτα συμπεριῆλθεν ἐπὶ τόπους διαφόρους μετὰ τοῦ Μογόλου Γκεχαγγίρ. Η περιηγητικὴ αὕτη πρεσβεία ἐσαφήνισε πολὺ τὰ γεωγραφικὰ τῶν μερῶν τούτων· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΡΟΙΚΟΣ, Σάμιος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, καὶ ἔνδοξος ἀρχιτέκτων, ἔζη ἐπὶ Πολυκράτους τοῦ τυράννου· λέγεται, ὅτι πρῶτος ἐπενόησε μετὰ τοῦ υἱοῦ του Θεοδώρου τὴν τέχνην τοῦ ν' ἀναλύωσι τὸν χαλκὸν καὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἐξ αὐτοῦ διάφορα ἀγάλματα. Ηρόδ.

ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΗΣ, βασιλεὺς τῆς Θράκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεπολέμησε κατὰ τοῦ Αντωνίου, καὶ ἐφεξῆς· ἔδειξε μεγάλας ἐκδουλεύσεις ὑπὲρ τῶν Ρωμαίων εἰς διαφόρους ἄλλους πολέμους.

ΡΟΚΕΦΟΥΚΟΛΔ Φραγγίσκος, Πρίγγιψ τῆς Γαλλίας εἷς τῶν με-

γλων πνευμάτων τοῦ 17 αἰῶνος· ἐξέδωκε συγγράμματα πολιτικὰ, καὶ ἀπέθανε τὸ 1688.

ΡΟΚΟΣ τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του· οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη καὶ ἐξαιρέτως τὴν Σενεγαμβίαν καὶ τὴν Γαλάμην, καὶ ἔδωκεν ἀξιολόγους εἰδήσεις τῇ Γεωγραφίᾳ· ἔζη τὸ 1744. Μ. Χ.

ΡΟΛΑΝΔΟΣ, ἀνὴρ μὲ μεγάλην ἀνδρείαν, ὑπερέβη ὅλους τοὺς συγχρόνους του, ἡ ἀνδρεία του ἐχρησίμευσε τὸν μέγαν Κάρλον, ἐπειδὴ ἠφάνισεν ἕνα μέγα πλῆθος ἐχθρῶν πλησίον εἰς τὰ Πυρηναῖα ὄρη, μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Γαλλίας.

ΡΟΣΒΙΔΑ, καλογραία εἰς ἕνα μόναστήριον τῆς Σαξωνίας· συνέγραψεν 6. κωμῳδίας εἰς τὸ λατινικὸν, καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὄθωνος· ἔζη τὸ 1010.

ΡΟΛΛΗΣ Παῦλος, ἔνδοξος ποιητὴς εἰς τὴν Ἀγγλίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν· ὁ χαρακτήρ του ἦτον ἐλεύθερος, ζωηρὸς καὶ πνευματώδης ἀπέθανε τὸ 1730.

ΡΟΣΕΦΟΥΚΟΛΤΟΣ Γάλλος, ἄριστος περιηγητὴς· οὗτος περιῆλθε τὰς συμμαχικὰς πολιτείας τῆς Ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς· ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη ἄγνωστα, καὶ ἔδωσεν ἐπισήμους εἰδήσεις τῇ Γεωγραφίᾳ· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ Χ.

ΡΟΣΙΟΣ Κουΐντος, ὁ ἐνδοξότερος κωμικὸς τῆς παλαιᾶς Ρώμης· ὁ Σύλλας τὸν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 64. Π. Χ.

ΡΟΣΤΑΜ, υἱὸς τοῦ Ζαλζὲρ, ὁ μεγαλήτερος καὶ ἀνδρειότερος μεταξὺ τῶν ἡρώων τῆς παλαιᾶς Περσίας, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνδρεία χρησιμεύει τὴν σήμερον διὰ παράδειγμα μεταξὺ τῶν Ἀσιατικῶν· οἱ μεγαλήτεροι μονάρχαι τὸ ἔχουσιν εἰς καύχημα νὰ συγκρίνωνται μὲ αὐτόν· ἐπωνομάσθη Πεχλεβάν.

ΡΟΤΑΡΙΟΣ, Δοὺξ τῆς Βριξίας, ἐνυμφεύθη τὴν Γουτεμβέργην χήρα τοῦ Ἀριοβάλδου, βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ αὐτὴν τὴν γυναῖκα ἐκηρύχθη βασιλεὺς τὸ 618. καὶ ἔζησε ἕως τὸ 652. οὗτος ὁ Πρίγγιψ ἐστάθη ὁ Σόλων τῶν Λογγοβάρδων δηλ. πρῶτος ὅστις ἐξέδωκε νόμους γραμμένους εἰς Κώδικα.

ΡΟΤΕΡΙΚΟΣ Ἰατρὸς Ἱσπανὸς διατρίβων ἐν τῇ πόλει τῆς Βαρκελόνης καθ' ὃν χρόνον ἐπανῆλθεν ὁ περιηγητὴς Κολόμβος ἐκ τῆς Ἀμερικῆς, κατεστόρεσε ἀκριβῶς τὴν πρώτην ἐμφάνισιν καὶ προσβολὴν τοῦ ἀφροδισιακοῦ πάθους ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, λέγων ῥητῶς, ὅτι αὐτὸ τὸ πάθος ἦτον ἐνδημικὸν ἐν τῇ νήσῳ Ἱσπανιόλα.

ΡΟΥΒΕΝΣ Πέτρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀμβέρσαν πόλιν τῆς Βραβαντίας περίφημος ζωγράφος, ἀρχιτέκτων καὶ ἱστορικὸς· ἀπέθανε τὸ 1640. ἀφῆκε πολλὰ πλούτη εἰς τὰ τέκνα του· ὁ ἔνδοξος ζωγράφος Βάνδικ ἐχρημάτισε μαθητής του.

ΡΟΥΒΕΡΤΟΣ Ἀββᾶς τοῦ Τουϊκιηνσίου κοινοβίου πλησίον τῆς τοῦ Ἀγρίππα Κολωνίας, περιβόητος διὰ τὰ θαύματα, πεπαιδευμένος, καὶ τόσον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν δεδομένος, ὥστε καὶ κοιμώμενος ἐφαίνετο νὰ ἀνεγίνωσκεν. Ἔγραψε καὶ ὑπομνήματα εἰς τὴν παλαιὰν καὶ νέαν, διαλόγους ἀσκητικούς, λόγους, ἐπιστολὰς καὶ ἄλλα. ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα Μ. Χ.

ΡΟΥΒΡΙΟΣ Φλάβιος, δήμαρχος τῶν στρατιωτῶν· τὸν ἠρώτησεν ὁ Νέρων διατί ἐπιβουλεύεται τὴν ζωήν του, αὐτὸς ἐλευθέρως τῷ ἀπεκρίθη, οὐδένας ἐστάθη πιστὸς εἰς σὲ καθὼς ἐγώ, καθ' ὅσον ὁ τρόπος σου σὲ ἀποκαθίστα ἀγαπητόν, ἀλλ' ἀφοῦ σὺ ἐφόνευσες τὴν μητέρα σου καὶ τὴν σύζυγόν σου, ἔκαυσες τὴν πατρίδα, καὶ ἐγὼ σὲ μισῶ, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

ΡΟΥΓΕΡΟΣ Βάκων. Ζ. Βάκων.

ΡΟΥΓΕΓΗΣ, περίφημος ποιητὴς Γάλλος, συγγραφεὺς τοῦ ὕμνου τῆς Μασσαλίας· τοῦτο τὸ πολεμικὸν τραγῳδίον ἐμψύχωσε τοὺς Γάλλους, καθὼς ὁ Τυρταῖος τοὺς Σπαρτιάτας ὁ Τυρταῖος ἀδίκως ἐφυλακώθη, καὶ ὁ Ρουγέτης ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν τυραννίαν τὸ 1791.

ΡΟΥΓΓΕΡΟΣ, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Πάρμαν, συνέγραψε περὶ πρακτικῆς καὶ προφυλακτικῆς ἰατρικῆς, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς σήμερον χαίρει ὑπόληψιν. ἔζη τὸν ιγ'. αἰῶνα.

ΡΟΥΔΟΛΦΟΣ Ἀββᾶς Λεονδιήνσιος ἀνὴρ σοφὸς· ἔγραψε χρονικὸν ἀκριβὲς τοῦ καιροῦ του, κατὰ τῶν Σιμωνιακῶν. στίχους καὶ ὕμνους. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα.

ΡΟΥΘΗΛΙΑ ἔνδοξος γυνὴ Ρωμαΐα, ἀδελφὴ τοῦ Πουβλίου Ρούφου, ἥτις ὑπέφερε μὲ γενναιότητα τὴν ἄδικον ἐξορίαν· γυνὴ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου Κόττα, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Αὐρήλιον Κότταν, ὅστις ἐχρημάτισε καὶ ὕπατος τὸ 72 Π. Χ.

ΡΟΪΟΣ Γονζελέτος· οὗτος ἐπέμφθη πρέσβυς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλίας Ἐνρίκου τοῦ Γ'. πρὸς τὸν Τεμιρχάνην τῶν Ταταρων. Ἡ περιήγησις αὐτοῦ δὲν ἀναφέρει παντάπασι τὰ θαυμάσια διηγήματα τῶν πρὸ αὐτοῦ περιηγητῶν Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον πέμτον αἰῶνα.

ΡΟΥΓΕΡΗΣ Μιχέλης, Ἀδριανὸς, εἷς τῶν μεγαλητέρων ναυτικῶν ἀνδρῶν· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρεσίγγα πόλιν τοῦ Βελγίου τὸ 1607. ἀπὸ 11 χρόνων ἡλικίαν ἄρχισε τὴν ναυτικὴν καὶ ἔγινε ναύτης, ναύαρχος καὶ σολάρχης, ἐφονεύθη ἀπὸ μίαν σφαίραν κανονίου τὸ 1678. εἰς τὴν μάχην τῆς Σικελίας ἐνατίον τῶν Γάλλων.

ΡΟΥΚΕΛΑΗΣ Βερνάρδος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. ἀρχαιολόγος καὶ καλλὺς ἱστορικὸς, τὰ συγγράμματά του ἐξεδόθησαν τὸ 1470·

ΡΟΥΚΕΛΑΗΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος ποιητὴς, γνωστὸς διὰ τὰς Τραγῳδίας του. ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν

πατρίδα του τὸ 1526. Μ· Χ.

ΡΟΥΠΕΡΤΟΣ Παλατῖνος Κόμης καὶ Δούξ τῆς Βαυαρίας, υἱὸς ὢν Ρουπέρτου Αδόλφου, στεφθεὶς ὑπὸ Φρεδερίκου τοῦ Κολωνίας Αρχιεπισκόπου. Οὗτος πορευθεὶς εἰς Ιταλίαν, καὶ πολεμήσας μὲ Ιωάννην Γαλεάτιον τὸν δοῦκα τῶν Μεδιολάνων ἐνικήθη· ἰδὼν δὲ τὰς ὑποσχεθείσας αὐτ βοηθείας ἀπὸ τοὺς Οὐενετοὺς καὶ Φλωρεντινοὺς πῶς ἠργοπόρουν, ἐπέστρεψεν εἰς Γερμανίαν, ὅπου συλλογιζόμενος τίνι τρόπῳ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ σχίσμα τῆς ἐκκλησίας, ὅπου πολλὰ τὴν ἐτάραττε καὶ νὰ φέρῃ εἰς ἔκβασιν τὰς ὑποθέσεις τῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπέθανε μὲ αἰφνίδιον θάνατον ἀπὸ τοὺς συλλογισμούς του βασιλεύσας χρόνους 11.

ΡΟΥΣΒΡΟΧΙΟΣ Ιωάννης, τὸ γένος Βέλγης ἐκ μοναστηρίου τοῦ Οὐάλις. Συνέγραψε πολλὰ, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπαινοῦντας ἡ αὐτοῦ πραγματεία περὶ των ἐξαιρέτων ἀρετῶν, τὰ σχόλια εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μωϋσέως καὶ ἄλλα· ὠνομάσθη οὗτος, θεῖος διδάσκαλος, θεωρητικός. Ηὐθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα.

ΓΟΥΣΣΟΣ Ιωάννης, ἔνδοξος ποιητὴς Γάλλος ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1669. ὁ πατὴρ του ἦτον ἐπιτήδειος ὑποδηματᾶς, ἀλλὰ τὸν ἔδωκε καλὴν ἀνατροφήν· τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ Γάλλου Λυρικοῦ ποιητοῦ ἦσαν ζωηρότατα· ἀπέθανε τὸ 1741· καὶ ἀφῆκε μεγάλην φήμην εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτι ἦτον εἷς τῶν ἐκλεκτοτέρων Λυρικῶν ποιητῶν.

ΡΟΥΣΣΗΣ Γεώργιος ἐκ Σιατίστης τῆς κατὰ Μακεδονίαν, Ιατροφιλόσοφος, εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ιταλικῆς διαλέκτων· ἀκροατὴς τῶν ἐν Παταβίῳ σοφῶν· ἐξέδωκε κατάλογον τῶν ἐπιστατῶν τοῦ ἐν Παταβίῳ γυμνασίου. Ηὐθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ,Χ.

ΡΟΥΣΣΟΣ Ιωάννης Γιάκομος ἐγεννήθη εἰς τὴν Γένοβαν, συγγραφεὺς τοῦ λεξικοῦ τῆς Μουσικῆς καὶ διαφόρων ἄλλων συγγραμμάτων· ἀπέθανε τὸ 1778. εἰς ἡλικίαν 66. χρόνων.

ΡΟΥΤΙΛΙΟΣ Λοῦπος, ἔζη τὸ 10. Π. Χ· ῥήτωρ, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος· συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀποσπάσματα, ἐκδοθέντα εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων ῥητόρων.

ΡΟΥΤΤΠΕΚ ἀνατόμος ἄριστος. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψεν πολλώτατα ἀγγεῖα λεπτὰ, διαφανῆ ἢ λυμφαντικὰ εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματος μακρὰν τῶν ἐντέρων, δηλαδὴ εἰς τὸ στῆθος, λαιμὸν εἰς τὴν κοιλίαν κτλ. ἐνῶ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἀνατόμοι ἐγνώριζον μόνον τὰ τῶν ἐντέρων. Πρῶτος αὐτὸς εἶδεν τὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα πλήρη διαφανοῦς ὑγροῦ· διὸ καὶ τὰ ὠνόμασεν ἀγγεῖα διαφανῆ, ὁρῶδη καὶ λυμφαντικά· Εἰς τὸν καιρὸν αὐτοῦ ἡ Ανατομὴ ἐπλουτίσθη

μὲ πολλὰς εὑρέσεις. Συνέγραφε περὶ καρδίας, περὶ ἐγκεφάλου καὶ τῶν αὐτοῦ ὑμένων, περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ διαμονῆς τῶν νεύρων· ἐξέδωκεν ἀξιόλογον νευρογραφίαν καὶ ἄλλα,

ΡΟΥΦΙΝΟΣ, φίλος καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, ἐγεννήθη εἰς Ἀρμανὰχ ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας ἀπὸ οἰκογένειαν ἄγνωστον. ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ μὲ τοὺς καλούς του τρόπους ἐπροχώρησε καὶ ἔγινεν ὕπατος· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου ἐκατατρέχθη, αὐτὸς δὲ ἔκραξε τοὺς Γότθους καὶ ἄλλους βαρβάρους πρὸς βοήθειάν του, οἵτινες ἅμα ἔφθασαν εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως ἐφόνευσαν τὸν Ρουφῖνον καὶ τὸν κατεμώλισαν.

ΡΟΥΦΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἔφεσον· ἔζη τὸ 98. Μ· Χ. ἦτον ἰατρὸς περίφημος· ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ὅτι ἤκμαζεν ἐπὶ Τραϊανοῦ, ὁ δὲ Ιωάννης ὁ Τζέτζης λέγει ὅτι ἦτον ἀρχιατρὸς τῆς Κλεοπάτρας· συγγράμματά του σώζονται, ἁ. τρία βιβλία περὶ ὀνομασίας τῶν μορίων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· β'. περὶ ἀσθενειῶν τῶν νεφρῶν καὶ τῶν κύστεων· γ'. περὶ καθαρτικῶν μέσων. ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1554. καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1726.

ΡΩΒΕΡΤΟΣ Γροσσετὲς, ἤτοι κεφαλᾶς ἢ χονδροκέφαλος, ἐκ Σουδβολγίας ἀπὸ ταπεινοὺς γονεῖς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας εἰς Παρίσιον ἐφέρθη διὰ νὰ σπουδάσῃ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του ἔγινεν Λιγκολνιένσιος. Οὗτος ἔγραψε περίπου τῶν 980. βιβλίων. Ἄξιος σημειώσεως εἶναι ὁ ἔπαινος αὐτοῦ παρὰ τοῦ Παρισιακοῦ Ματθαίου. Ὁ Ρώβερτος ὁ τοῦ Πάππα καὶ βασιλέως ἐλεγκτὴς φανερὸς τῶν προέδρων ἐπιτιμητὴς, μοναχῶν διορθωτὴς, πρεσβυτέρων διευθυντὴς, κληρικῶν συμβιβαστὴς, σπουδαίων ὑποστηρικτὴς, λαοῦ κήρυξ, ἀκρατῶν διώκτης, γραφῶν παντοδαπῶν ἀκριβὴς διερευνητὴς Ρωμαίων σφῦρα καὶ καταφρονητὴς· Ἐν μὲν τῇ σωματικῇ ἀναλήψεως τραπέζῃ δαψιλὴς, εὔπορος καὶ πολιτικὸς, φαιδρὸς καὶ εὐπροσήγορος. Ἐν δὲ τῇ πνευματικῇ τραπέζῃ εὐλαβὴς, ἐνδακρυς καὶ συντριβής. Ἐν τῷ ἀρχιερατικῷ· ἐπαγγέλματι ἐπιμελὴς, ἀδέσιμος καὶ ἀκάματος ,, .

ΡΩΜΑΝΕΛΗΣ Φραγκῖσκος, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην· ἐπιτήδειος ζωγράφος ὑπῆγεν εἰς τὰ Παρίσια, καὶ ὁ βασιλεὺς τὸν ἐπλούτισε μὲ πολλὰ ἄλλα καὶ βασιλικὰς τιμάς. ἀπέθανε τὸ 1662

ΡΩΜΑΝΙΟΖΗΣ Ιωάννης Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Πλακεντίαν, περίφημος νομοδιδάσκαλος, ἐχρημάτισε προφέσωρ εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Παυΐας, συνέγραψεν ἄπειρα συγγράμματα τῆς νομικῆς· ἔζη τὸ 1803.

ΡΩΜΑΝΟΣ Ιούλιος μαθητὴς τοῦ Ραφαήλου Ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων αἱ εἰκόνες του εἶναι γεμάτες ζωηρότητος. ὁ Δοὺξ τῆς Μάντοβας τὸν ἔδωκε τὴν ἐπιστασίαν, ὡς ἀρχιτέκ-

των καὶ ζωγράφος τῆς κατασκευῆς τοῦ παλατίου του ἀπέθανε τὸ 1568.

ΡΩΜΟΣ. ἀδελφὸς τοῦ Ρωμύλου, λέγουσιν ὅτι οὗτος μὴ συμφωνῶν μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἐξωρίσθη ἐκεῖθεν εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἔκτισε μίαν πόλιν ὀνόματι Ρώμους. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι τὸν ἐφόνευσεν ὁ ἀδελφός του διὰ νὰ βασιλεύσῃ μόνος.

ΡΩΜΥΛΟΣ. πρῶτος βασιλεὺς καὶ κτίτωρ τῆς Ρώμης, ἀδελφὸς τοῦ Ρώμου καὶ υἱὸς τῆς Ρέας, θυγατρὸς τοῦ Νομήτορος βασιλέως τῆς Αλβης ὁ δὲ Νομήτωρ οὗτος ἀφοῦ ὁ ἀδελφός του Αμούλιος ἥρπασε τὸν θρόνον του ἔβαλε τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν Παρθενῶνα τῶν Εστιάδων, ὅπου εὑρέθη παρ' ἐλπίδα ἔγγυος· ἀφοῦ δὲ ἐγέννησε δύω δυδίμους τὸν Ρωμύλον καὶ Ρῶμον, ἐπροφασίσθη ὅτι εἶχε τινὰ συνουσίαν μετὰ τοῦ Λαΐως. ὁ Αμούλιος ὀργισθεὶς πάραυτα τὴν ἔβαλεν εἰς φυλακήν, τὰ δὲ βρέφη ἐπρόσταξε νὰ τὰ ῥίψωσιν εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν, ὅπου εὑρεθεὶς κατὰ τύχην ὁ βασιλικὸς Ἀρχιπειμήν, καὶ εὑρὼν αὐτὰ τὰ ἐνεχείρισε εἰς τὴν σύζυγόν του Λαυρεντίαν, ἥτις τὰ ἀνέτρεφεν ἐπιμελῶς, ὡς ἴδιά της τέκνα· φθάσαντες δὲ οὗτοι εἰς ἡλικίαν καὶ συναθροίσαντες καὶ ἄλλους λῃστὰς καὶ ἀποστάτας ἐφόνευσαν τὸν Αμούλιον καὶ ἔβαλαν τὸν πάππον του Νομήτορα εἰς τὸν θρόνον τῆς Αλβης· ὁ δὲ Ρωμύλος ἔκτισε τότε τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Ρώμην κατὰ τὸ 776. Π. Χ. ἐπειδὴ ὅμως οἱ ὑπήκοοι ὑστεροῦντο γυναικῶν συνεκρότησαν ἐπὶ τούτῳ μίαν λαμπρὰν ἑορτήν, εἰς τὴν ὁποίαν συναθροισθέντων πολλῶν ἐκ τῶν πλησιοχώρων ἐθνῶν ἥρπασαν τὰς παρθένους των καὶ τὰς ἔνωσε μετὰ τῶν ὑπηκόων του εἰς γάμον. Οἱ γείτονες ἀδικηθέντες καὶ ὀργισθέντες διὰ τὴν ὕβριν ἐκινήθησαν μετὰ τῶν ὅπλων καὶ νικηθέντες ἐζήτησαν τὴν εἰρήνην· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ρωμύλος ἠθέλησε νὰ βάλῃ τὸ ἐσωτερικὸν εἰς ἀσφάλειαν καὶ διαιρέσας τὴν γῆν εἰς τρία μέρη τὸ μὲν πρῶτον ἀφιέρωσεν εἰς τοὺς θεούς, τὸ δεύτερον διὰ τὰ δημόσια ἔξοδα, καὶ τὸ τρίτον τὸ ἀφῆκεν εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Διῃρεσε καὶ τοὺς πολίτας εἰς τρεῖς τάξεις, Πατρικίους, εὐγενεῖς, καὶ Δημοτικοὺς, καὶ ἐχώρισεν ἑκατὸν ἀπὸ τὴν πρώτην τάξιν τοὺς δοκιμωτέρους τὴν ἡλικίαν καὶ φρόνησιν Γερουσιαστάς· διατάξας λοιπὸν αὐτὰ ὁ Ρωμύλος καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀποβλέποντα εἰς τὴν εὐταξίαν τῆς πόλεως καὶ ἡσυχίαν καὶ εὐτυχίαν τῶν ὑπηκόων του ὑπῆγε μίαν ἡμέραν εἰς ἀναθεώρησίν του περὶ τὸ Αἰγὸς Ελος, καὶ ἐκεῖ αἴφνης ἔγινεν ἄφαντος τὸ 55, ἔτος τῆς ἡλικίας του· καὶ κατά τινας μὲν ἐκάη ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, κατ' ἄλλους δὲ ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους γερουσιαστὰς, καὶ διὰ νὰ δικαιωθῶσι πρὸς τὸν λαὸν ἐκήρυξαν ὅτι ὁ Ρω-

μύλος ἡρπάγη σύσσωμος εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ συγκατηριθμήθη εἰς τὴν τάξιν τῶν Θεῶν.

ΙΩΞΑΝΗ θυγάτηρ τοῦ Σατράπου Οξυάρτου, καὶ γυνὴ τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, ἐγέννησεν υἱὸν, τὸν ὁποῖον ὠνόμασεν Αλέξανδρον· αὕτη ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Κάσανδρον παρομοίως καὶ ἡ Ολυμπιὰς, καὶ μήτηρ τοῦ Αλεξάνδρου.

Σ.

ΣΑΑΒΕΔΡΑΣ Αλβάρος Ισπανὸς, ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνος του· οὗτος περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν ἀνακαλύψεων· ἀπέπλευσεν ἀπὸ τῆς νέας Ισπανίας εἰς τὰς Μολούκας νήσους, καὶ ἀνεκάλυψε καθ' ὁδὸν τὴν Νέαν Γουϊνέαν· ἔγραψεν ἀκριβῶς τὰς περιηγήσεις του· ἔζη δὲ περὶ τὸ 1527. Μ. Χ.

ΣΑΑΔΙΑΣ Γάων, ἔνδοξος Ραβῖνος τοῦ δεκάτου αἰῶνος, ἀρχηγὸς τῆς ἑβραϊκῆς ἀκαδημίας εἰς τὴν Συρίαν πλησίον τῆς Βαβυλῶνος· ἀπέθανε τὸ 943. εἰς ἡλικίαν 50 χρόνων ἀφῆκε μεγάλην φήμην διὰ τὰ συγγράμματά του.

ΣΑΒΑΚΟΣ, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον περὶ τὰ 765. Π. Χ. ἐβασίλευσεν αὐτόθι διὰ πολλοὺς χρόνους. Ηρ

ΣΑΒΕΛΙΚΟΣ Μάρκος Ιταλὸς, περίφημος συγγραφεὺς τοῦ ΙΕ'. αἰῶνος, ἐχρημάτισε προφέσωρ τῶν ὡραίων γραμμάτων· ἐσύνθεσε μίαν ἱστορίαν γενικὴν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1506 εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων.

ΣΑΒΕΡΤΟΣ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· οὗτος ἐτορεύθη εἰς τὰ μέρη τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς, ἵνα καταγράψῃ ἐπὶ πίνακος τὰ παραθαλάσσια τῆς Ακαδίας καὶ Τερρανόβας. Περιῆλθε διάφορα ἄλλα μέρη καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς τὰς αὐτοῦ περιηγήσεις, αἱ ὁποῖαι εἰσέτι χαίρουσι μεγάλην ὑπόληψιν· ἔζη περὶ τὸ 1760. Μ. Χ.

ΣΑΒΙΛΛΟΣ, πολίτης ἐκ Γέλης ἐν Συκελίᾳ ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Κλέανδρον. Ηρόδ.

ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΣ, πάπας πρῶτος ὅστις ἔστησε καμπάνας εἰς τὰς ἐκκλησίας· ἡ πρώτη καμπάνα κατεσκευάσθη εἰς τὴν Νόλαν πόλιν τῆς Ιταλίας τὸ 490. Μ. Χ.

ΣΑΒΙΝΟΣ, ῥήτωρ, ἔζη ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Αδριανοῦ· ἔγραψεν ὑπο-

μνήματα εἰς τὸν Θουκυδίδην καὶ Ἀκουσίλαον καὶ εἰς ἄλλους, καὶ ἕτερα ἐξηγητικά.

ΣΑΒΟΥΡΑΝΟΣ φύλαξ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, οὗτος ὁ Αὐτοκράτωρ προσφέρων εἰς αὐτὸν τὴν σπάθην τῷ εἶπε, λάβε αὐτὴν διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῇς δικαίως, θέλεις δὲ τὴν μεταχειρισθῇ καὶ ἐναντίον μου, ἐὰν σὲ προστάζω ἄδικα.

ΣΑΓΓΙΟΥΣΤΟΣ, Ἀνδρέας, εἷς τῶν αἱμοβόρων τῆς Γαλλίας, καὶ πρῶτος φίλος καὶ συμμέτοχος τοῦ Ροβεσπιέρου, ὅστις διὰ τὰς μεγάλας καλίας του ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ διέταξε τὸν φύλακα Λέβαν τοὔνομα νὰ τὸν φονεύσῃ. ἀλλ' ὁ Σαγγιοῦστος πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη· ἀχρεῖε, ἐγὼ ἔχω ἄλλο νὰ κάμω, καὶ μετ' ὀλίγον μόνος του ἐκτυπήθη μὲ μίαν πιστόλαν, ἀλλὰ δὲν ἀπέθανε καὶ τὸν ἔρριψαν ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ παλατίου ἕνας αὐλικὸς Κοφιάλ τοὔνομα· ἀπέθανε τὸ 38. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΣΑΓΧΩΝΙΑΘΩΝ, ἀπὸ τὴν Φοινίκην, ἔνδοξος ἱστοριογράφος, ἔζη ἐπὶ Σεμιράμιδος, ἢ κατ' ἄλλους ὅτε ὁ Γεδεὼν ἦτον κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ· αὐτὸς ἔγραψε τὴν θεολογικὴν ἱστορίαν τῶν παλαιῶν Λαῶν, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν Φοινίκων εἰς τὴν βίβλον τοῦ Φίλωνος. ὅστις ἔζη ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ τὴν μετέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

ΣΑΔΟΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Σιτάλκου, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν. Θουκ.

ΣΑΔΟΛΕΤΟΣ Γιάκομος Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Μόδενα, σοφὸς συγγραφεὺς τῆς Λατινικῆς, καὶ Ἰταλικῆς διαλέκτου· συνέγραψε περὶ ἀνατροφῆς τῶν τέκνων, καὶ ἕτερον περὶ τῶν ὕμνων τῆς φιλοσοφίας, καὶ διάφορα ἄλλα ποιητικά· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1547.

ΣΑΚΑΔΑΣ, ποιητὴς Λυρικὸς, καὶ κιθαριστὴς, ἐξ Ἄργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48. Ὀλυμπ. ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ μουσικὸν ὄργανον Σακάδιον. Πλούτ.

ΣΑΚΕΤΙΣ Φραγγίσκος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, κάλλιστος γραμματικὸς καὶ εἷς τῶν κλασικῶν Ἰταλῶν· ἀπέθανε τὸ 1400.

ΣΑΚΕΣΠΕΑΣ Βουγαινβίλλος, τὸ γένος Γάλλος ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνος του· ἔζη περὶ τὸ 1768. Μ. Χ. οὗτος ἠρμήνευσε τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πλάτα ποταμοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὰς τόπους· περιέγραψεν ἀκριβέστερον τὰς ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν δικαίως ἀπαιτουμένας Μαλουΐας νήσους· ἐκοινολόγησε πολυτίμους εἰδήσεις περὶ τῶν Παταγόνων καὶ Πεσεραίων· ἀνεκάλυψε τὸ ἐπικίνδυνον ἀρχιπέλαγος. καὶ τὴν Ὀταΐτην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε νέαν Κύθηραν. Μετὰ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὰς ναυτικὰς νήσους, τὰς μεγάλας κυκλάδας, καὶ τὰς Λουϊσιάδας νήσους, καὶ πλεύσας διά τινος πορθμοῦ μεταξὺ δύω μεγά-

λων νήσων, εὗρεν ἐπὶ τῆς νέας Ιρλανδίας τὸν λιμένα Πρασλῖνον, καὶ ἀγνοῶν ὅτι ὁ Καρτερέτης ἀνεκάλυψε τὴν νῆσον ταύτην, ὠνόμασεν αὐτὴν Νέαν Βρεταννίαν, τὸ ὁποῖον ὄνομα σώζει καὶ μέχρι σήμερον, ἔπειτα εὗρε πρὸς ἄρκτον τῆς Νέας Γουϊνέας τὰς τῶν Ἀναχωρητῶν νήσους, καὶ μετὰ τὴν συνάθροισιν ἄλλων τινῶν γνώσεων τῶν μερῶν τούτων, ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Πατναΐαν

ΣΑΚΕΣΠΕΑΡ Γουλιέλμος, ὁ ἐνδοξότερος ποιητὴς τραγικὸς τῆς Ἀγγλίας· ἡ βασίλισσα Ελισάβετ τὸν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανε τὸ 1610. καὶ ἀφῆκε μίαν φήμην ἀθάνατον, μόλον ὅτι αἱ τραγῳδίαι του ἔχουσι πολλὰ ἐλαττώματα, καὶ δὲν εἶναι συνδεμέναι κατὰ τὰ δραματικὰ ποιήματα τῶν παλαιῶν.

ΣΑΚΗΣ, Ανδρέας, καλὸς ζωγράφος μαθητὴς τοῦ Αλβάνου, ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην πατρίδα του τὸ 1661. εἰς ἡλικίαν 62 χρόνων.

ΣΑΚΙΝΗΣ Αντώνιος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων συνθετῶν τῆς μουσικῆς τοῦ ΙΗ'. αἰῶνος, τόσον εἰς τὴν γλαφυρότητα, καθὼς καὶ εἰς τὴν γλυκύτητα, εἰς τὴν μελῳδίαν, καὶ εἰς τὴν καθαρότητα· ἀπέθανε τὸ 51 ἔτος τῆς ἡλικίας του· ἔζη τὸ 1760.

ΣΑΚΚΟΣ Ιωσὴφ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Πάρμαν πόλιν τῆς Λομπαρδίας, ἔνδοξος ἰατρὸς θεωρητικὸς καὶ πρακτικὸς, καὶ συγγραφεὺς διαφόρων συγγραμμάτων τῆς Ἰατρικῆς, κατ' ἐξοχὴν τῆς θεωρητικοπρακτικῆς· ἀπέθανε τὸ 1718.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ Ιωσὴφ υἱὸς τοῦ Γιόπε ἐν Οὐγγαρίᾳ, τὸ γένος Κοῦρτος· ἐμβῆκεν εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ Νουρυδὴν Σολτάνου τῆς Συρίας καὶ τῆς Μεσοποταμίας καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἔγινεν ἀρχιστράτηγος ὅλων τῶν στρατευμάτων τοῦ μονάρχου, ὅστις τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν ἐκυρίευσεν· ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νουρυδὴν, ἔπειτα ἐκυρίευσε τὴν Συρίαν, τὴν Μεσοποταμίαν καὶ ἕνα μέρος τῆς Αρμενίας καὶ Αραβίας, ἐπὶ τέλους καὶ τὸ βασίλειον τῆς Ιερουσαλὴμ, διώξας τὸ 1188. τοὺς χριστιανοὺς Ευρωπαίους, καὶ ἀπεκατέστη βασιλεὺς τοσούτων ἐπαρχιῶν ἀπὸ ἄτλους ἰδιώτης· ἐγνώριζε καλῶς τὴν πολεμικὴν, τὰ μαθηματικὰ, καὶ τὴν Ἰατρικὴν· ἔγραφε κάλλιστα, πρᾶγμα σπάνιον εἰς τὴν Ανατολὴν, δὲν ἠγάπα τοὺς ποιητὰς, ἦτον ὑπομονητικὸς, πιστὸς εἰς τὰς συνθήκας, καλοκάγαθος καὶ ἐλεύθερος καὶ μόνη εὐχαριστησίς του ἦτον ἡ ὑποχρέωσις· ἐγεννήθη τὸ 1138. καὶ ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 58. χρόνων, ἀφῆκε 17. υἱούς· ἐβασίλευσε χρόνους 16. εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ 15. εἰς τὴν Συρίαν, καὶ Μεσοποταμίαν·

ΣΑΛΑΙΘΟΣ, Ακεδαιμόνιός τις. Θκ-

ΣΑΛΑΜΑΝΑΣΑΡ, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, τὸ 721. Π. Χ. αἰχμαλώτισε τὰς 10. φυλὰς τοῦ Ισραήλ.

ΣΑΛΑΝΔΡΗΣ Πελεγρῖνος Ιταλὸς, περίφημος ποιητὴς, καὶ ἡ στολὴ τῆς ἀκαδημίας τῶν μεταμορφουμένων, ἥτις ἦνθει εἰς τὸ Μιλάνον· ἀπέθανε τὸ 1771.

ΣΑΛΒΙΑΤΗΣ Βερνάρδος, ἀρχιναύαρχος τῶν Γωμαίων· οὗτος ἔδωκε μέγα φόβον εἰς τοὺς Τούρκους, κατεδάφισε τὸν λιμένα τῆς Τροπολεως, ἐκυρίευσε τὴν νῆσον τῆς Κορώνης, ἔκαυσεν ὅλα τὰ χωρία τῆς Χίου, καὶ εἰσελθὼν διὰ τῆς Προποντίδος, ἕως τὴν Καλλίπολιν ἐπροξένησε μέγα φόβον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἐπιστραφεὶς εἰς τὴν Φλωρεντίαν πατρίδα του ἐμβῆκεν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ, καὶ ἔγινε Καρδινάλης· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1568.

ΣΑΛΒΙΑΤΗΣ Λεινάρδος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος διὰ τὴν εὐγλωττίαν καὶ κόπους του εἰς τὴν Ιταλικὴν γλῶσσαν· ἀπέθανε τὸ 1589. εἰς ἡλικίαν 49. χρόνων.

ΣΑΛΒΙΝΗΣ Αντώνιος Ιατρὸς, ἀπὸ τὴν Φλωσεντίαν· ἐγεννήθη τὸ 1658. καὶ ἀπέθανε τὸ 1729. οὗτος ἐ σοφὸς ἀνὴρ ἦτον ὁ στολισμὸς τῆς ἀκαδημίας τῆς Κρούσκας, καὶ ἐκοπίασε πολὺ εἰς τὸ λεξικόν της.

ΣΑΛΒΙΝΗΣ Σαλβῖνος, ἀνεψιὸς τοῦ ἄνωθεν· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ποιητὴς καὶ ἀρχαιολόγος ἄριστος· ἀπέθανε τὸ 1751.

ΣΑΛΗΣ Οδυσσεὺς, ἔνδοξος στρατηγὸς· ἐπολέμησε πρὸς βοήθειαν τῆς πατρίδος του καὶ ἐναντίον τῆς Αουστρίας καὶ τῆς Ισπανίας, ἀπέθανε τὸ 1674, εἰς ἡλικίαν 79. χρόνων.

ΣΑΛΙΣΒΟΥΡΓΙΗΝΣΙΟΣ Ιωάννης, ἐπίσκοπος Καρνοτίου· ἔγραψε διάφορα· μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του ἔχει τὸν πρῶτον τόπον τὸ βιβλίον, Πολικρατικὸν, ἢ μωρίαι τῶν μεγιστάνων τῆς αὐλῆς· τὸν κατάλογον τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ὅρα παρὰ τοῖς Μαγδεμ· ἑκατοντ. ΙΒ'. κεφ. ί. παρὰ τῷ Βαλαίῳ Εκατοντ. Γ'. ἔζη περὶ τὸν ιϐ'. αἰῶνα.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Λαοδίκης, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως καὶ Δηϊονέως καὶ βασιλεὺς τῶν Θετταλῶν· οὗτος ἀφῆκε μίαν θυγατέρα ὀνόματι Τυρὼ, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Κριθεύς.

ΣΑΛΟΥΖΟΣ, ἀνδρεῖος Στρατιώτης, σοφὸς χημικὸς, καὶ καλὸς μαθηματικὸς, ἐχρημάτισε πρόεδρος τῆς Ακαδημίας τοῦ Τορίνου· ἀπέθανε τὸ 1810. εἰς ἡλικίαν 66. χρόνων.

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΣ Κάϊος Κρίσπος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Αμίτυρνον, πόλιν τῆς Σαβίνης, ἔνδοξος ἱστορικὸς· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου τοῦ Γιουγούρθα βασιλέως τῆς Νουμηδίας· ἐκδοθ. ἐν Αμστελόδ. τὸ 1742. εἰς δύω τόμους· ἔζη περὶ τὰ 200 Π. Χ.

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΣ, φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ἔζη τὸ 360, Μ. Χ. συνέγρα-

γραψε περὶ Θεῶν καὶ κόσμου, ἐκδοθὲν τὸ 1821. μετὰ σημειώσεων.

ΣΑΜΟΥΗΛ ὁ Εὰρνης Αρκτοαμερικανὸς, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. ἔζη περὶ τὸ 1770. Μ. Χ. οὗτος ἐπέμφθη ὑπὸ τῆς τοῦ Οὐτσονίου κόλπου ἐμπορικῆς ἑταιρίας, εἰς τὸν ἀρκτικὸν πολικὰ ὠκεανὸν· ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς, καὶ τὸν εἰς τὴν Κατεψυγμένην θάλασσαν χυνόμενον Χαλκοποταμὸν, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ὄχθας ἀπέβη πρῶτος· ἔκαμε δὲ θαυμασίας ἀνακαλύψις 14 χρόνους κατὰ συνέχειαν, ὅπου καὶ ἐδοξάσθη.

ΣΑΜΟΥΗΛ Οὔϐερος ὁ ἐκ τῆς Ελουϊτίας Βιτεμϐουργικὸς θεολόγος, ὅστις πολλὰ ἀγωνιζόμενος διὰ νὰ ἀναιρέσῃ τὴν τοῦ Καλουΐνου περὶ τοῦ προορισμοῦ διδασκαλίαν, εἰς ἑτέραν πλάνην ἔπεσε· τὴν ἐκλογὴν, ἥτις πρὸς μόνους τοὺς τοῦ θεοῦ υἱοὺς ἀνήκει, εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἁπλῶς, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κατακριμένους νὰ ἁρμόζῃ καθομολογήσας· διὰ νὰ συσήσῃ δὲ τὴν γνώμην του εὐσχήμονα. κοινὴν διαίρεσιν ἐνόησεν, ἄλλους μὲν εἰπὼν νὰ εἶναι τοὺς ἐκλελεγμένους, καὶ ἄλλους τοὺς ἐκλεκτούς. καὶ ἐκλελεγμένους μὲν καλεῖ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, τοσον Ιουδαίους, ἐθνικούς, ὅσον χριστιανοὺς τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας· ἐκλεκτοὺς δὲ ὀνομάζει, ὄχι πᾶν γένος ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον τοὺς διαμένοντας εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν· τὸ οἰκεῖον δόγμα ὁ Οὔϐερος πρῶτον κρυφίως διέσπειρεν εἰς τὴν Βιτεμϐεργικὴν αὐθεντίαν, τὸ ὁποῖον γνωρίσαντες οἱ Τυϐιγικοὶ θεολόγοι, ἐνουθέτησαν αὐτὸν νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλάνην· αὐτὸς δὲ μὴ θέλων νὰ ὑπακούσῃ, ἤγειρε μεταξὺ τῶν Λυθηρενῶν θεολόγων τὴν Οὐϐεριανὴν φιλονεικίαν. ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΑΛΟΥΤΑΤΟΣ Κολούκιος, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος, ἐξέδοκε διάφορα Ιταλικὰ συγγράμματα. ἀπέθανε τὸ 1406.

ΣΑΜΜΟΝΙΚΟΣ Σερῆνος· ἔζη τὸ 200. Μ. Χ, διὰ προσταγῆς τοῦ βασιλέως Καρακάλα ἐφονεύθη εἰς τὴν τράπεζαν συνδειπνῶν μετ' αὐτοῦ, συνέγραψεν ἱστορικὸν ποιημάτιον, ἐκδοθὲν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1785.

ΣΑΜΟΥΗΛ Καραβίας Ιθακήσιος ἀνεψιὸς τοῦ ἀειμνήστου Παϊσίου, Ιεροκήρυξ καὶ διδάσκαλος τῆς νήσου Τήνου, ὅστις διὰ τὴν εὐσέϐειάν του πολλάκις κατεπολεμήθη ὑπὸ τῶν ἐκεῖσε δυτικῶν.

ΣΑΜΟΥΗΛ Κασιανὸς Ιθακήσιος διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης καὶ κήρυξ τοῦ Ευαγγελίου ὑπὲρ τὰ 20. ἔτη εἰς Ξάνθασι.

ΣΑΜΟΥΗΛ. Α' ἀπὸ Δερκῶν ἐχρημάτισε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως θελήσει καὶ γνώμῃ πάντων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διατελούν-

τῶν Ἀρχιερέων. Οὗτος μόνος μετὰ τὸν Παΐσιον ὑπερέβη πάντας ἐν φρονήσει, συνέσει καὶ θεοσεβείᾳ· οὗτος ἐπλήρωσε τὰ νέα ἔξοδα τῆς Πατριαρχείας ἐξ ἰδίων του, μὴ ζητήσας ἀπό τινα τῶν ἀρχιερέων οὔτε τὸ παραμικρὸν, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ ἐζήτουν οὔτε κατέκρινε τινὰ ἄνευ κρίσεως καὶ συνόδου. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου ἐμερίσθη ἡ πατριαρχικὴ σφραγὶς εἰς τέσσαρα τμήματα, διὰ νὰ μὴ ποιῇ ὁ Πατριάρχης κατ' ἀρέσκειάν του ἐπὶ καταδρομῇ τινῶν· καὶ τὸ μὲν ἐκράτησεν αὐτὸς, τὰ δὲ τρία τοῖς προεσῶσι τῶν ἐνδημούντων ἀρχιερέων ἐδόθησαν διὰ συνοδικοῦ γράμματος. Οὗτος οὐ μόνον τῇ πολιτικῇ συνέσει διέφερε τῶν ἄλλων, ἄριστα καὶ δίκαια, ἀλλὰ καὶ παιδείᾳ πάσῃ κεκοσμημένος τῆς θύραθεν καὶ τῆς κοινῆς, ἱερᾶς θεολογίας, ἱστορίας καὶ πολιτικῆς ἔμπειρος. Μὴ ποιῶν δὲ τὰ ἀρέσκοντα τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ ἑτέροις, καθηρέθη τοῦ θρόνου τῇ δ' Νοεμβρίου 1768. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἀνέβη τὸν θρόνον ὁ Μελέτιος Ἀκρίσσης.

ΣΑΜΟΥΗΛ ὁ Σβεϊγέρος τὸ γένος Γερμανὸς, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1615. Μ. Χ. ἐταξείδευσε διὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἀφρικῆς, Ἀσίας καὶ Εὐρώπης. Αἱ περιηγήσεις αὐτοῦ τάσσονται μεταξὺ τῶν πρώτων περιηγήσεων. Ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του, ἐν ᾧ περιγράφει θαυμασίως τὰς πόλεις, τὸ διάφορον κλίμα, τὰ διάφορα προϊόντα, ἔθνη, ἔθιμα καὶ ἤθη τῶν κατοίκων κτλ.

ΣΑΜΟΥΗΛ ἱεροκήρυξ, Γερμανὸς τὸ γένος, ἄριστος γεωγράφος, φυσικὸς καὶ βοτανικὸς τοῦ αἰῶνός του, ἔζη περὶ τὸ 1715. Μ. Χ. Περιῆλθε διάφορα μέρη εἰς ἀνακάλυψιν καὶ ἐξιχνίασιν τόπων κτλ. Οὗτος ἐξέδωσε κατὰ τὰς αὐτοῦ περιηγήσεις πίνακα γεωγραφικὸν πλήρη τοῦ Μαραγγιόνος, ἱκανῶς ὀρθοῦ ὡς πρὸς τοὺς καιροὺς ἐκείνους, καὶ τὴν ἀτέλειαν τῶν ὀργάνων.

ΣΑΜΟΥΗΛ Βαλίσιος, Ἄγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἐξετέλεσε τὸν περίγειον αὐτοῦ πλοῦν ἐντὸς ἑπτὰ ἐτῶν, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν Ὀταΐτην καὶ πολλὰς ἄλλας νήσους τοῦ ἀρχιπελάγους τούτου ἀνεκάλυψε πάλιν τὸ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ Μενδανία ὑπ' οὐδενὸς ἐπισκεφθὲν ἀρχιπέλαγος τοῦ Σταυροῦ (Σανταχρούζ)· ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς Νέας Βρετανίας καὶ Νέας Ἰρλανδίας πορθμὸν· ἐξιχνίασε πάντα τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τῆς Νέας Ἰρλανδίας· ἀνεκάλυψε τὰς Ἀδμιραλίας νήσους, καὶ προσδιόρισεν ἀκριβέστερα τῶν πρὸ αὐτοῦ πολλὰ μέρη τῶν παραθαλασσίων τῆς Μαγινδανάου καὶ τῆς Κελέβης. ἔζη περὶ τὸ 1766. Μ. Χ.

ΣΑΜΨΩΝ ὁ ἀνδρεῖος, υἱὸς τοῦ

Μανωέ, υἱοῦ τοῦ Δὰν πέμπτου υἱοῦ Ἰακώβ, ὅστις ἐγεννήθη ἐξ ἐπαγγελίας τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ, ὅστις εἶπεν ὅτι θέλει γεννήσει υἱὸν ἡ σεῖρα γυναῖκά του, ὅτε οἱ ἑβραῖοι ἐβδιοικοῦντο ἀπὸ τὸν Λαβδῶνα ιγ'. εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ νὰ μὴ βάλη ξυράφιον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου· ἀφοῦ δὲ ἐγεννήθη καὶ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν ἔγινε κριτὴς τῶν ἑβραίων μετὰ τὴν ἐλευθέρωσίν των ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν ἀλλοφύλων· ἰδὼν δὲ μίαν γυναῖκα ἀλλόφυλον ὀνομαζομένην Δαλιδᾶ εἰς τὴν Γάζαν τῆς Παλαιστίνης τὴν ἠγάπησε καὶ τὴν ἔλαβε εἰς γυναῖκά του, ἥτις μὲ τὰς κολακείας της τὸν ἠπάτησε καὶ ἔμαθεν ὅτι ἡ ἀλκή του συνίστατο εἰς 7 τρίχας, τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς του. Λαβοῦσα δὲ χίλια ἀργύρια ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀλλοφύλων ὁμογενῶν της, οἵτινες ἐζήτουν νὰ τὸν πιάσωσι, τὸν ἐκοίμισε καὶ ἐξύρισε τὰς 7. ταύτας τρίχας τῆς δυνάμεώς του, καὶ ἔπειτα εἰδοποίησε τοὺς ἄρχοντας, οἵτινες εὐθὺς τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἐτύφλωσαν καὶ τὸν ἔστειλαν σιδηροδέσμιον εἰς τὴν Γάζαν, ὅπου τὸν ἐφυλάκωσαν· μίαν ἡμέραν συνήχθησαν εἰς παλάτιον μέγα καὶ παρουσιάσαντες καὶ αὐτὸν κατηγόρουν καὶ τὸν ἐπερίπαιζαν ἐπάνω εἰς τὸ συμπόσιον· εἰς καιρὸν καθ'ὃν εἶχον αὐξήσει αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του· ὁ Σαμψὼν ἀνυπόμονος διὰ τοιαύτην καταρρόνησιν, ἔπιασε τὰς κολόνας ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίζετο ὁ οἶκος, καὶ ἐβόησε πρὸς Κύριον "ἀποθανέτω ἡ ψυχή μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων,, καὶ τραβῶν αὐτὰς ἔρριψε τὴν στέγην τοῦ παλατίου, καὶ ἐφόνευσεν ἕως 300. μετὰ γυναικῶν καὶ παιδίων, ὅπου ἔπεσε καὶ αὐτὸς νεκρός.

ΣΑΝΑΒΑΛΑΤ, τὸ 422. Π. Χ. ἔκτισε ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Γεριζὶμ, διὰ τὸν γαμβρόν του Ἐλεάζαρ, ὅπου αὐτὸς καὶ οἱ διάδοχοί του ἱερούργουσαν, ὡς ἀρχιερεῖς τῶν Σαμαρειτῶν.

ΣΑΝΑΖΑΡΟΣ Γιάκομος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν· ἐγεννήθη τὸ 1458. ἔνδοξος ποιητὴς Ἰταλὸς καὶ Λατῖνος. τοῦ ὁποίου ἡ παιδεία τῷ ἐπροξένησε μεγάλην φήμην· συνέγραψε διάφορα ποιήματα· φιλονεικῶν μὲ τὸν Φεδερίκον ἐρωτήθη ἀπ'αὐτὸν τί πρᾶγμα δύναται νὰ προφυλάξῃ τὴν ὄρασιν καλήτερα; ὁ δὲ Σανάζαρος ἀπεκρίθη· ὁ φθόνος κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ βλέπῃ πλέον μεγαλήτερα τὰ πράγματα παρ' ὅ,τι εἶναι. ἀπέθανε τὸ 1530.

ΣΑΝΑΧΑΡΙΒΟΣ. βασιλεὺς τῶν Ἀράβων, καὶ Ἀσσυρίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σέθου τὸ 750, Π.Χ. Ηρόδ.

ΣΑΝΔΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀστυνόου, ἀπόγονος τοῦ Τιθωνοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας. Στράβ.

ΣΑΝΔΕΡΟΣ Νικόλαος θεολόγος, τὸ γένος Ἄγγλος, καὶ νομικὸς διδά-

σκαλος ἐν Οξφορδίῳ· ὅθεν ἔφυγεν εἰς Ρώμην, ὅταν ἀπεβλήθη ὁ Παπισμὸς ἀπὸ τὴν Αγγλίαν, καὶ παρὰ Γρηγορίου ΙΓ'. ἐπέμφθη Μούντζιος εἰς Ισπανίαν καὶ Ιρλανδίαν, ὅπου ἐτελεύτησε. Σώζονται αὐτοῦ διάφορα συγγράμματα, περὶ ὁρατῆς ἐκκλησιαστικῆς μοναρχίας, περὶ τοῦ σχίσματος τῆς Αγγλίας, περὶ ἐκκλησίας Χριστοῦ καὶ ἄλλα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ.Χ.

ΣΑΝΔΙΝΗΣ Ἀντώνιος Ιταλὸς καθηγητὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἐν Πατουΐῳ, καὶ βιβλιοθηκάριος· πεπαιδευμένος καὶ χρηστῶν ἠθῶν. Ἔγραψε πολλὰ, ἀλλ ἄνευ κρίσεως· ἐξέδωκεν ἱστορίαν ἀποστολικὴν, ἱστορίαν τῆς ἱερᾶς φαμιλλίας, τοὺς βίους τῶν ἀρχιερέων τῆς νέας Ρώμης, καὶ εἴκοσι λογοτριβὰς ἱστορικὰς εἰς τοὺς αὐτοὺς βίους. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΣΆΝΔΙΟΣ, τὸ γένος Αγγλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· περιῆλθε τὴν Περσίαν, Αἴγυπτον καὶ διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του ἄριστον, τιμόμενον μέχρι τῆς σήμερον· ἔζη περὶ τὸ 1615. μετὰ Χ.

ΣΑΝΔΩΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Θαμασίου ἐκ Κύμης, πόλεως τῆς Αἰολίδος ἐν Ἀσίᾳ. Ηρόδ.

ΣΆΝΔΩΝ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδόρου. Λουκ.

ΣΑΝΝΙΩΝ, Ἕλλην ὑποκριτὴς δραμάτων, καὶ διδάσκαλος τοῦ τραγικοῦ χοροῦ ἐν Ἀθήναις. Δημ.

ΣΑΝΝΥΡΙΩΝ Ἀθηναῖος, κωμικὸς, συνέγραψε δράματα, Γέλως, Ινώ, Ιώ Δανάη, Σαρδανάπαλος, Ψυχασταί.

ΣΑΝΤΟΡΙΟΣ Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Ιουστινούπολιν· ἐγεννήθη τὸ 1561. ἔνδοξος ἰατρὸς· ἐστάθη πρῶτος ὕστις ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἄδηλον διαπνοὴν τοῦ σώματος, καὶ ἐξέδωκεν ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον ἰατρικὴ στατικὴ, ἢ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου νὰ προφυλάττῃ τις τὴν ὑγείαν του διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 75. χρόνων.

ΣΑΟΥΣΟΥΡΗΣ Ὁράτιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γενεύην τὸ 1740. ἔνδοξος φιλόσοφος καὶ ἐπιμελὴς φυσιολόγος· ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Ολλάνδαν, Αγγλίαν, Γαλλίαν, Ιταλίαν καὶ Σικελίαν, διὰ νὰ γνωρίσῃ ἀκριβῶς τὸ ὕψος τῶν βουνῶν, καὶ τὴν φύσιν τῶν ὑφεστίων ὀρέων. Τὸ 1788· ἔφθασε μὲ τὸν υἱόν του ἐπὶ τὸ ὑψηλότατον ὄρος τῶν Αλπέων, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται κορυφὴ τοῦ Γίγαντος· καὶ ἐκεῖ ἐκάθησε 17. ἡμέρας διὰ νὰ θεωρήσῃ ὅλας τὰς θέσεις· οὗτος ἐστάθη ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἀκαδημίας τῶν ὡραίων τεχνῶν τῆς πατρίδος του· ἀπέθανε τὸ 1798.

ΣΑΠΦΩ θυγάτηρ τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ τῆς Κλεΐδος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μιτυλήνην· ἔζη τὸ 600. Π. Χ. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀλκαίου καὶ τοῦ Ταρσικόρου, ἔλαβε διὰ σύζυγον τὸν

Τερτσίλα, τὸν πλουσιώτατον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μίαν θυγατέραν ὀνόματι Κλειὼ· αὕτη ἀπέκτησε τόσην ὑπόληψιν εἰς τὴν ποιητικὴν, ὥστε ἐπωνομάσθη ἡ δεκάτη μοῦσα· ὅλοι οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς ὁμιλοῦσι δι' αὐτήν· ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ σύζυγός της, λέγουσιν ὅτι ἠγάπησε τὸν Φάονα νέον ποιητὴν τῆς ἐρυθραίας· αὐτὸς τὴν κατεφρόνει, καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν μανίαν της ἐκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ἀκροτήριον τῆς νήσου Λευκάδος· ἐκ τῶν ποιημάτων της ἐσώθησαν ἕνας ὕμνος τῆς θεᾶς Αφροδίτης, καὶ τινα ἀποσπάσματα· ἡ ὡραιότης καὶ γλαφυρότης τούτων τῶν πολυτίμων ἀποσπασμάτων μᾶς κάμουν νὰ λυπώμεθα διὰ τὸν χαμὸν τῶν ἐπιλοίπων ποιημάτων της· εἶχε καὶ μίαν φίλην ὀνόματι Δημοφίλην Ελληνίδα, ἥτις ἐσύνθεσε ποιήματα ἐρωτικὰ, καὶ ἔψαλλε τοὺς ὕμνους τῆς θεᾶς Αρτέμιδος· ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Βολφίου εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἑνδεκα ἐνδόξων γυναικῶν.

ΣΑΠΩΡ, βασιλεὺς τῶν Περσῶν, διάδοχος τοῦ Αρταξέρξου πατρός του· τὸ 238. Μ Χ. διέφθειρε τὴν Μεσοποταμίαν, Συρίαν, καὶ Κιλικίαν, καὶ ἄλλας ἐπαρχίας τῶν Ρωμαίων, ὁ Φίλιππος ὅμως Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων ἔκαμε μ' αὐτὸν τὴν εἰρήνην· μετὰ τοῦτο ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ ὁ Βαλεριανὸς, καὶ νικηθεὶς ὑπέπεσεν αἰχμάλωτος καὶ ἔπαθε πολλὰ κακὰ ἀπὸ αὐτὸν, ὁ δὲ Οδυνάτος ἤνωσε τὴν δύναμίν του μὲ τὰ στρατεύματα τῶν Ρωμαίων, καὶ ἀνεκτήσατο τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ κατέστρεψε τὸν Σαπὼρ ἁρπάσας τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὸν ἐδίωξε ἕως τὴν Κτησιφῶντα πόλιν τῆς Ἀσσυρίας, ὅπου ὁ Σαπὼρ ἀπέθανε φονευθεὶς ἀπὸ τοὺς Σατράπας τὸ 269·

ΣΑΠΩΡ, βασιλεὺς τῶν Περσῶν, καὶ υἱὸς τοῦ Ορμίσδου, ἔκαμε προσόλας πολλὰς εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῶν Ρωμαίων· ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Αμίδην, εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. τὸ 359. ἐνίκησε τοὺς Ρωμαίους, καὶ πεισθεὶς ὑπὸ τῶν μάγων ὅτι οἱ χριστιανοὶ εἶναι ἐχθροὶ τῆς ἐπικρατείας του ἐχόρτασεν ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἀθώων, διωχθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν Ιουλιανὸν ἐδιάσθη ν' ἀφήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν Νισίβην, πόλιν τῆς Μεσοποταμίας, καὶ ἄλλας πόλεις· ἀλλὰ πάλιν ἀνανεώσας τὸν πόλεμον τὸ 370. καὶ ὁρμήσας εἰς τὴν Αρμενίαν ἐνίκησε τὸν Αὐτοκράτορα Οὐάλεντα· ἀπέθανε τὸ 380. μὲ μῖσος καὶ ἀπέχθειαν τῶν ὑπηκόων του.

ΣΑΡΙΣΙΟΣ. Ιὼν τὸ γένος Αγγλος περίφημος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· ἐχρημάτισεν ἄριστος περιηγητὴς· περιῆλθε τὸν μέγαν Ωκεανὸν, μὲ ἐπισίμους ἀνακαλύψεις· ὑπῆγεν εἰς τὰς Μολούκας νήσους, καὶ εἰς τὴν Ιαπονίαν. Η περιήγησις τούτου τοῦ ἐνδόξου ἀνδρὸς διήγαγε πολλὰ εἰς

τὴν Γεωγραφίαν καὶ Ναυτικήν· ἔζη περὶ τὸ 1615. Μ. Χ.

ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀνακινδαράξου βασιλεὺς τῆς Νίνου πόλεως τῆς Περσίας, οὗτος ἔκτισε τὴν Ταρσὸν, καὶ Ἀγχιάλην· κατὰ περίστασιν ἄναψε τὸ παλάτιόν του, καὶ εὑρεθεὶς εἰς ἀμηχανίαν κατεκάη ἔνδον· ὁ Ἑλλάνικος ἀναφέρει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Περσίας ὅτι ὑπῆρξαν δύω Σαρδανάπαλοι.

ΣΑΡΠΗΣ Ἀλέξανδρος, τὸ γένος Ἄγγλος· ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνος του Ηνθει περὶ τὸ 1610. Μ. Χ. Οὗτος ἐταξείδευσε μετὰ τοῦ Βιχάρδου Νόβλου τὰς Ινδίας. Ἀλλ' ὁ σκοπός των ἀπέβλεπε μᾶλλον εἰς ἐμπορικὰ τέλη, παρὰ εἰς ἔρευναν ξένων τόπων καὶ ἐθνῶν.

ΣΑΡΠΗΣ Παῦλος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, περίφημος εἰς τὰς γλώσσας, Λατινικὴν, Ελληνικὴν, καὶ Ἑβραϊκὴν, ἦξευρε τὴν φιλοσοφίαν, Ἰατρικὴν μαθηματικὴν, καὶ ἠθικὴν, καὶ τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν· ἐστάθη ἔνδοξος διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς φιλονεικίας· ἀπέθανε τὸ 1623. καὶ ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα ἱστοριῶν.

ΣΑΠΩΝΙΑΣ, περίφημος στρατηγὸς τῆς Σαξωνίας, εἰς ἡλικίαν 12. χρόνων ξεύρεθη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Βισὲλ, πόλεως τῆς Φιλανδίας μὲ τὸν ἀρχιστράτηγον Σκουλαμβούργ, καὶ ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν, καθὼς καὶ εἰς ἄλλας πολιορκίας καὶ μάχας· ἀπέθανε τὸ 1730. εἰς ἡλικίαν 54. χρόνων.

ΣΑΤΑΣΠΗΣ, υἱὸς τοῦ Γεάσπιος Πέρσης, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενίδων, οὗτος διάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Ζωπύρου ἐπροστάχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου πρὸς ποινὴν τοῦ ἀτοπήματος νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Λιβύαν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Μετὰ μίαν μακρινὴν θαλασσοπλοΐαν μὴ δυνηθεὶς νὰ προχωρήσῃ μεσυμβρινώτερα διὰ τοῦ Ωκεανοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Περσίαν ἀπολογούμενος πρὸς τὸν βασιλέα μὲ διαφόρους προφάσεις, ὅς τ.ς χωρὶς νὰ δώσῃ ἀκρόασιν κἀμμίαν τὸν ἐσταύρωσεν. Ηρόδ.

ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΣ Πούβλιος Σεμπρόνος, ἠγάπησε τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν, καὶ ἔγινε στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ Βαλερίου, ἀφοῦ δὲ ἐνίκησε πολλάκις τοὺς βαρβάρους, ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τὸ 263. Μ. Χ. καὶ ἐπειδὴ ἦτον πολλὰ αὐστηρὸς εἰς τοὺς στρατιώτας ἐφονεύθη παρ' αὐτῶν τὸ 267. ἐπαινεῖται ὡς πηγὴ τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἐπιεικείας.

ΣΑΤΥΡΟΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων, ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΣΑΤΥΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεόγνιδος, ἐκ Μαραθῶνος, περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις, καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους.

ΣΑΤΥΡΟΣ. ποιητὴς Ἕλλην, ἀναφερόμενος ἀπὸ τὸν Πλούταρχον.

ΣΑΤΥΡΟΣ, φιλόσοφος περιπατητικός, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Αἰήναιος ἐν βιβλίον περὶ χαρακτήρων ἐπιγραφόμενον. Φαβρίκ.

ΣΑΥΟΝΑΡΟΛΑΣ Ἱερώνυμος ὁ ἐκ Φερράρας, ἀνὴρ ἐπ᾽ ὀρετῇ καὶ ἁγιότητι παρὰ τοῖς δυτικοῖς περιπιστος· διότι ἦν πολλὰ ζηλωτὴς τῶν καλῶν ἠθῶν, καὶ τοῦ ὀρθοῦ βίου τῶν ἐκκλησιαστικῶν· μάλιστα πάντας ἀφιλοπροσώπος ἤλεγχε, περισσότερον τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ρώμης, καὶ ἐν τούτοις Αλέξανδρον ς΄. τὸ τῆς κακίας τέρας, καὶ τὴν ἀσέβειαν τοῦ ἐν Ρώμῃ κλήρου, καὶ τῶν ἀρχόντων· διά τὰ ὁποῖα τελευταῖον καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον παρ᾽ αὐτῶν ἐδέξατο· ἐξέδωκε βιβλία τέσσαρα. περὶ τῆς ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς πίστεως βιβλ. ε. περὶ ἁπλότητος τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς, καὶ διαφόρους λόγους καὶ μελέτας ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα.

ΣΑΥΛΙΟΣ, Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὅστις ἐφόνευσε μὲ τέζον τὸν σοφὸν Ἀνάχαρσιν. Ηρόδ.

ΣΒΕΤΟΝΙΟΣ Κάϊος, ἔνδοξος ἱστορικὸς, Λατῖνος, ἐχρημάτισε σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδριανοῦ τὸ 118. Μ. Χ. οὗτος συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν 12. πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης.

ΣΕΒΕΛΔΟΣ Βὲρ τὸ γένος Ολλανδὸς, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Μ. Χ. Οὗτος περιέπλευσε τὸν μέγαν Ωκεανὸν καὶ ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη· ἔζη τὸ 1608. Μ. Χ.

ΣΕΒΑΣ Μάρκος, ἑκατόνταρχος τοῦ Καίσαρος, ἔδειξεν ἐμπράκτως τὴν ἀνδρείαν του εἰς τὴν μάχην· ἔμεινε μόνος εἰς τὴν στρατιὰν καὶ ἐπολέμει τοὺς ἐχθρούς. ἀφοῦ δὲ εἶδε τὸν ἑαυτόν του ἀδύνατον νὰ πολεμῇ πλέον διὰ τὰς πληγάς του, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀπέρασεν εἰς τὸ στράτευμα.

ΣΕΒΑΣΤΟΣ Κυμηνίτης Τραπεζούντιος, ἀνὴρ πεπαιδευμένος τῆς Ελληνικῆς διαλέκτου, καὶ ἔμπειρος τῆς τε θύραθεν καὶ τῆς καθ᾽ ἡμῶν παιδείας, ἀλλὰ πτωχοῦ νοὸς καὶ ἀγόνος· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολῆς, εἶτα καὶ τῆς ἐν Βουκορεστίῳ. Συνέγραψε καὶ διάφορα συγγράμματα, χωρὶς ὅμως τάξιν καὶ διάκρισιν. Προκόπ. ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΣΕΒΑΣΤΟΣ Τραπεζούντιος διδάσκαλος τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ σχολῆς. Οὗτος ἐσύνθεσε καὶ ἐτύπωσεν ἐν Βουκουρεστίῳ δύω βιβλία, τὸ ἑορτολόγιον, καὶ δογματικὴν διδασκαλίαν· ἐξήγησεν εἰς τὸ ἁπλοῦν τὸν τοῦ Σενεσίου λόγον πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρκάδιον, καὶ τὰ τοῦ Ἀγαπητοῦ κεφάλαια πρὸς τὸν Ιουστιανόν, καὶ τὰ τοῦ Ισοκράτους πρὸς Δημόνικον

καὶ Νικοκλέα Κύπρου βασιλέως. Συνέγραψε πρὸς ἀναίρεσιν τοῦ Λατινικοῦ Καλενδαρίου, περὶ ἐνεργείας, σχόλια εἰς τὴν γραμματικὴν τοῦ Ἀπολλωνίου, περὶ Μυστηρίου τῆς εὐχαριστείας πρὸς χρύσανθον· ἔζη περὶ τὸν 10. ὄγδοον αἰῶνα.

ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Γαβάλλης, οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἦτον φίλος Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ὕστερον ἔγινεν ἐχθρὸς καὶ τὸν κατέτρεχεν· ἔζη τὸ 400. Μ. Χ. Σώζονται καὶ τούτου ὁμιλίαι, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Χρυσοστόμου.

ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΣ Ἰούλιος, ἔζη τὸ 500. Μ. Χ. Συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς, βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Ῥητόρων.

ΣΕΒΗΡΟΣ Κάσσιος, ῥήτωρ μὲ μεγάλην ὑπόληψιν, φίλος τοῦ Σατυρίζειν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν Αὔγουστον εἰς τὴν Κρήτην, ἔπειτα εἰς τὴν Σέρφον, ὅπου καὶ ἀπέθανε εἰς ἐσχάτην πενίαν.

ΣΕΒΗΡΟΣ Ἀλέξανδρος, υἱὸς τοῦ Καμαία καὶ διάδοχος τοῦ Ἡλιογαβάλου· ἀνέβη εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Ῥώμης τὸ 222. Μ.Χ. Τὸ δὲ 235. ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα του Ἰουλίαν Μαμαίαν, εἰς ἡλικίαν 29. χρόνων· λέγουσιν ὅτι οὗτος ὁ Αὐτοκράτωρ κατεδίκασεν ἕνα ἄνθρωπον τῆς αὐλῆς του καὶ ἀπέθανε μὲ τὸν καπνὸν τῶν ἀχύρων καὶ πρασίνων χόρτων, διότι ἦτον κόλαξ, ἔπειτα διέταξεν νὰ διαλαλήσωσιν ὅτι ὁ πωλητὴς τοῦ καπνοῦ κατεδικάσθη μὲ τὸν καπνόν.

ΣΕΒΗΡΟΣ Φλάβιος Βαλέριος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, ὡς μέθυσος καὶ πόρνος ἠγαπᾶτο ἀπὸ τὸν Μαξιμιανὸν τὸν Γαλλέριον· ἔπειτα ὁ Μαξιμιανὸς ὁ Ἐρκούλιος τὸν ἔκαμε Καίσαρα τὸ 305. διὰ παρακλήσεως τοῦ Γαλλερίου· ὁ δὲ Μαξέντιος κηρυχθεὶς αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης τὸ 307. ἐκινήθη κατὰ τοῦ Σεβήρου, ὅστις προδοθεὶς ἀπὸ τὴν στρατιάν του ἐδιάσθη νὰ κλεισθῇ εἰς τὴν Ραβέννην, πόλιν τῆς Ἰταλίας, ὅπου πολιορκήσας αὐτὸν ἔπειτα ὁ Μαξιμιανὸς Ἐρκούλιος, (ὅστις κατὰ πρῶτον εἶχε ἀφήσει τὴν βασιλείαν καὶ ἀνελάβε τότε) τὸν ἐβίασε καὶ παρεδόθη, καὶ τὸν ἐφόνευσε μὲ τὴν φλεβοτομίαν.

ΣΕΒΗΡΟΣ Γαβριὴλ ἐκ Πελοποννήσου, ἀνὴρ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος, ὅστις μέγα ὄνομα ἀρετῆς καὶ παιδείας εἶχεν ἀποκτήσει Μητροπολίτης Φιλαδελφείας γενόμενος, πρῶτος ἐχρημάτισεν, ὅστις ἐποίμανε τοὺς ἐν Οὐενετίᾳ ὀρθοδόξους, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, χαρισθεῖσα αὐτοῖς ἡ ἄδεια αὕτη παρὰ τῆς Γαληνοτάτης Γερουσίας τῶν Οὐενετῶν, νὰ ἔχωσιν ἀρχιερέα ὀρθόδοξον, καὶ νὰ εὑρίσκε-

ται εἰς αὐτὴν τὴν προκαθεζομένην πόλιν. ἐξέδοτο οὗτος βιβλίον περὶ τῶν ἑπτὰ μηστυρίων τῆς ἐκκλησίας, καὶ περὶ τῶν πέντε διαφορῶν τῶν μεταξὺ Γραικῶν καὶ Λατίνων. Ἤθει περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΣΕΒΗΡΟΣ, Λούκιος Σεπτήμιος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀφρικὴν τὸ 149. Μ. Χ. ἀπὸ γένος λαμπρὸν, θησαυροφύλαξ, δήμαρχος, ἀνθύπατος, καὶ ὕπατος· λέγεται ὅτι ἦτον ὁ πολεμικώτατος ἀπὸ ὅλους τοὺς Αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης· εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του ἐφαίνετο ἀμετάβλητος, φίλος ἠλικρινὴς, ἐχθρὸς ἐπικίνδυνος, καὶ ἐκδικητικός· Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Περτίνακος, ἐκηρύχθη οὗτος Αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὴν στρατιὰν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν τὸ 139. ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ρώμην ἐφόνευσε πολλοὺς Γερουσιαστὰς καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐξώρισε, καὶ ἐδήμευσε τὴν κατάσασίν των· ὕστερον ἐκστρατεύσας ἐπολιόρκησε τὸ Βυζάντιον καὶ τὸ ἐλεηλάτησε· ἔπειτα διέβη εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκδικήθη τὰς πόλεις, ὅσαι ἦσαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Νίγρου· ἐκινήθη κατὰ τοῦ Ἀλβίνου διοικητοῦ τῆς Βρετανίας, τὸν ὁποῖον ἀπήντησεν εἰς τὸ Λουγδοῦνον καὶ πολεμήσας ἐκέρδισε τὴν νίκην τὸ 197. καὶ κατεπάτησε τὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὸν ἵππον του, τὴν δὲ κεφαλήν του ἔστειλεν εἰς τὴν Ρώμην, μετ ὀλίγον ἐφόνευσε τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία τοῦ Ἀλβίνου, καὶ τὰ σώματά των ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν· ἐφόνευσεν ὅλους ὅσοι ἦσαν ἔνδοξοι τῆς Ρώμης καὶ πλῆθος ἀρχοντισσῶν· ἐκίνησε ἔπειτα κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἐκυρίευσε τὴν Σελεύκειαν, Βαβυλῶνα καὶ Κτησιφῶντα, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐφόνευσε, τὰς δὲ γυναῖκας καὶ τέκνα ᾐχμαλώτησε διὰ τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομα Παρθενικός· ὕστερον ἦλθεν εἰς τὴν Ἀραβίαν, Παλαιστίνην καὶ Αἴγυπτον ὅπου ἄναψε φλόγα κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Χριστιανῶν, ἀπεκατέστησε Γερουσίαν εἰς τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς, περιεργάσθη τὰς θρησκείας, ἔβαλεν ὅλα τὰ βιβλία εἰς τὸν τάφον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐπειδὴ ἀπεστάτησαν οἱ Βρετανοὶ ὥρμησεν ἐναντίον των, ὅπου ἀσθενήσας ἀπέθανε τὸ 211. εἰς ἡλικίαν 65 χρόνων.

ΣΕΒΗΡΟΣ. Κορνήλιος, Σ. Κορνήλιος Σεβῆρος.

ΣΕΒΙΓΝΗ, Μαρία, Γαλλὶς, ἔνδοξος διὰ τὴν ὡραιότητά της, πολλὰ ἀγχίνους· συνέγραψεν ὡραίας ἐπιστολὰς, ἀπέθανε τὸ 1696.

ΣΕΒΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἱππακόωντος, ἀρχαῖος ἥρως, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς δωμὸς ἐν Λακωνίᾳ καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη, τὸ αὐτόθι χωρίον Σεύβριον. Παυσ.

ΣΕΒΟΙΝΔΕ Ραϋμόνδος διδάσκαλος τῆς Ἰατρικῆς Ἰσπανὸς τὸ γένος· ἔζη περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα Μ. Χ Συνέταξε βιβλίον

περὶ φυσικῆς θεολογίας. τὸ ὁποῖον κοινῶς καλοῦσι, θησαυρὸν τῶν θείων διανοήσεων.

ΣΕΔΟΥΛΙΟΣ Καίλιος Σκεότος, ἐπίσκοπος τῆς Ισπανίας, ἔζη τὸ 420. Μ. Χ. τούτου σώζονται πολλὰ συγγράμματα· ἀ. ποίημα πασχάλιον, διαλαμβάνον περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ. β'. παραβολὴ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας διαθήκης, καὶ ἄλλα τινα, ἐκδοθέντα ἐν Ρώμῃ τὸ 1794.

ΣΕΘΩΝ, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 720. Π Χ. πρότερον ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου, βασιλεύσας εἰς τὴν Τάνιν ἐπὶ τῆς δυναστείας τοῦ Αἰθίοπος Σαβακῶνος, ὕστερον δὲ πολεμήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ασσυρίων Σαγχερίβου, ὅστις εἰσέβαλε μὲ μεγάλα στρατεύματα, ἐδυνήθη, ὡς λέγεται διὰ βοηθείας τοῦ Ηφαίστου νὰ τὸν τρέψῃ εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην φθορὰν τῆς δυνάμεώς του. Ηροδτ.

ΣΕΙΔΟΣ, τὸ γένος Γερμανός, ἄριστος Γεωγράφος καὶ φυσικὸς τοῦ αἰῶνος του· ἔζη τὸ 1679. Μ. Χ. Συνέγραψε μίαν γεωγραφίαν ἐπιστημονικωτάτην καὶ ἀκριβῆ· Περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν τῆς αὐτοῦ περιεργείας, καὶ νέων ἀνακαλύψεων· ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη εἰς διάφορα μέρη τῆς γηΐνου ἐπιφανείας.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ, βασιλεὺς τῆς Νύσης, ἐν Λιβύᾳ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη. ὁ Διονύσιος καὶ ἐδιδάχθη πᾶσαν ἐπιστήμην, συνοδευόμενος ἀκολούθως ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του. Διοδ.

ΣΕΚΟΝΔΟΣ Βίβιος ἀνὴρ ἔνδοξος τοῦ αἰῶνός του. Συνέταξε λεξικὸν Γεωγραφικὸν τοῦ Ρωμαϊκοῦ βασιλείου.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Καλλίνικος, υἱὸς τοῦ Αντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Συρίας τὸ 235. Π. Χ. εὑρισκόμενος πάντοτε εἰς ἀκαταπαύστους ταραχὰς καὶ πολέμους μετὰ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, καὶ Αρσάκου. ὑπὸ τοῦ ὁποίου αἰχμαλωτισθεὶς ἀπέθανεν ἐλεεινῶς.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, ὁ ἐπονομασθεὶς Κεραυνὸς βασιλεὺς τῆς Συρίας, ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Αττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου, ἐφαρμακώθη ὑπό τινων συνωμοτῶν.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, ὁ Φιλοπάτωρ, υἱὸς Αντιόχου τοῦ μεγάλου, βασιλεὺς τῆς Συρίας τὸ 190. Π. Χ. ζήσας μὲ εἰρήνην, τέλος φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ του Ηλιοδώρου.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, πρεσβύτερος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικάτορος βασιλεὺς τῆς Συρίας τὸ 225. Π. Χ. φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς Κλεοπάτρας. Οὗτος προέβη μέχρι τοῦ ποταμοῦ Γάγγου πρὸς ἀνακάλυψιν.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, Πρεσβύτερος υἱὸς Αντιόχου τοῦ Γρύπου, βασιλεὺς τῆς Συρίας τὸ 95. Π. Χ διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ὑπὸ Αντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, ἀδελφὸς Αντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικός του ἐφονεύθη τὸ 57 Π· Χ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκιδῶν.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, περίφημος στρατηγὸς τῶν βασιλικῶν ἱππέων, καὶ ἔμπειρος πολεμικός· ἐχρημάτισε σατράπης τῆς Βαβυλῶνος, ἔφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ πάλιν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

ΣΕΛΗΜΗΣ ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Βεγιαζίτη, ἔννατος αὐτοκράτωρ τῶν Οθωμανῶν. Τὸ 1511. ἐφόνευσεν ἀνελεῶς τὸν πατέρα του καὶ πᾶσαν τὴν συγγένειάν του ἐξήλειψε· καὶ προσέτι πολλοὺς ἄρχοντας, διότι δραστικὸς ἦν, δεικνύων τὸ φοβερὸν τοῖς πᾶσιν, οὐχὶ χωρὶς δικαιωσύνην, καὶ ἐκάθησεν αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον. Ἐπὶ τούτοις στρατεύσας εἰς Περσίαν κατὰ τοῦ Σὰχ Ισμαὴλ τὸ 1516. καὶ τελείως αὐτὸν νικήσας πολλὰς πόλεις ὑπέταξεν· ἐντεῦθεν δὲ εἰς Ἀνδριανούπολιν ἐπιστρέψας, καὶ σκῆπτρον δοὺς εἰς τὸν υἱόν του Σουλεϊμάνην, τὸν ἔπεμψεν εἰς τὴν Μαγνησίαν διὰ νὰ διάγῃ ἐκεῖ βασιλικῶς· αὐτὸς δὲ τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ἐκυρίευσε τὸ Κάϊρον εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ὅλον τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἔλαβε τὸν τίτλον Χαλίφης, ἢ μέγας Πατριάρχης τῆς Οθωμανικῆς θρησκείας, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἀφῆκεν εἰς τοὺς διαδόχους του. Μετὰ ταῦτα δὲ ἔχων σκοπὸν νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ιταλίας, ἀσθενήσας ἀπέθανε τὸ 1520. εἰς ἡλικίαν 52. χρόνων, εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα του. Τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑπέκρυπτεν ὁ Φεραὶτ Πασᾶς, ἕως οὗ ὁ υἱός του Σουλεϊμάνης νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἦν δὲ ὁ Σελίμης ἥμερος εἰς τοὺς χριστιανούς· ὅθεν καὶ εὐεργεσίας ἔδωκεν εἰς τὸ ἐν Τραπεζοῦντι μοναστήριον τοῦ Σουμελᾶ καὶ εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς ἁγίας πόλεως, καὶ ἄλλας τινὰς χάριτας καὶ εὐεργεσίας εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἐποίει.

ΣΕΛΗΜΗΣ ὁ Β΄. υἱὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς Σουλεϊμάν, ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 566. καὶ ἐκληρονόμησε τὸ μέγα βασίλειον τοῦ πατρός του, χωρὶς νὰ κληρονομήσῃ καὶ τὰς ἀρετάς του· ἐδόθη εἰς τὴν μέθην· ἡ μάνη του εὐχαρίστησις ἦτον τὸ νὰ μεθύῃ· ἀκύρωσε τὸν νόμον τοῦ πατρός του, ὅστις ἐκόλαζε τὴν μέθην μὲ θάνατον· τοῦτο ἐπροξένησε θαυμασμὸν εἰς ὅλον τὸ Οθωμανικὸν ἔθνος, καὶ ἐντοσούτῳ ἐσυνηθίσθη τοῦτο τὸ ποτόν· ὁ λαὸς ὠνόμαζε τὸν βασιλέα μέθυσον· οὗτος ὁ τρόπος τοῦ ζῆν ἡνωμένος μὲ τὰς ἀσωτείας, τὸν ἔσυρε πολλὰ ὀγλίγω

ρα εἰς τὸν τάφον εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων· ἐβασίλευσε χρόνους 8. ἐξέθη ὁ πρῶτος Αὐτοκράτωρ Ὀθωμανὸς, ὅστις παρεδόθη εἰς τὰς τρυφὰς καὶ ἀσωτείας.

ΣΕΛΗΜΗΣ ὁ Γ', καὶ εἰκοστὸς ἔνατος σουλτάνος τῶν Ὀθωμανῶν, ἦτον ποιητὴς καὶ μαθηματικὸς, ἠγάπα τὰς ἐπιστήμας καὶ τοὺς πεπαιδευμένους· ζητῶν νὰ εἰσάξῃ τὸ τακτικὸν εἰς τὸ στράτευμά του, μόλις εἶχε βάνει εἰς πρᾶξιν τὸ ἔργον καὶ οἱ Γενιτσάροι δυσαρεστημένοι ἀπέστάτησαν τὴν 28 Ἰουλίου 1808. καὶ τὸν ἐθρόνευσαν βασιλεύοντα ἤδη 18. χρόνους, καθὼς ἔπειτα καὶ τὸν ἐξάδελφόν του Σουλτὰν Μουσταφᾶ. Οὗτος εἶχε συστήσει μίαν τυπογραφίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

ΣΕΛΙΟΣ Σεβαστιάνος, ἄριστος ἀρχιτέκτων ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, ἐξέδωκεν ἕνα σύγγραμμα τέλειον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. ἀπέθανε τὸ 1560.

ΣΕΜΕΝΤΙΝΗΣ Ἀντώνιος, ἔνδοξος φυσιολόγος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἐγεννήθη τὸ 1744. καὶ ἀπέθανε τὸ 1814. οὗτος ἦτον ὁ σολισμὸς τῆς ἰατρικῆς ἀκαδημίας· ἐστάθη προφέσωρ τῆς ἀνατομίας, φυσιολογίας καὶ παθολογίας.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, γυνὴ τοῦ Νίνου υἱοῦ τοῦ Βήλου δευτέρου βασιλέως τῶν Ασσυρίων κτίτορος τῆς Βαβυλῶνος, ἥτις μετωνομάσθη Νινευΐ, κατὰ τὸν Σουΐδαν· μετὰ τὸν ἐπὶ τοῦ Νῶε κατακλυσμὸν 2342. ἀπὸ κτίσ. κόσμου Αλλ' ὁ Ἰώσηπος λέγει ὅτι ἡ Σεμίραμις ἔκτισε ταύτην τὴν πόλιν, ὅτε ἐβασίλευσε· λέγουσι δὲ οἱ ἱστορικοὶ ὅτι αὐτὴ ἐζήτησε μὲ ἀπάτην ἀπὸ τὸν ἄνδρα της Νῖνον τὸ νὰ τὴν δώσῃ τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας του διὰ τρεῖς ἡμέρας, ὅστις καὶ τὴν ἐκήρυξε βασίλισσαν εἰς ὅλην του τὴν ἐπικράτειαν· αὕτη δὲ εἰς ἀμοιβὴν ταύτης τῆς εὐεργεσίας τὸν ἐφόνευσε τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς βασιλείας της, καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὸ ἑξῆς εἰς τὴν Ασσυρίαν, ἥτις ἐπωνομάσθη οὕτως ἀπὸ τὸν Ασσὼρ υἱὸν τοῦ Ιακὼβ πρώτου κατοικητοῦ αὐτῆς, μετὰ τὴν διασποράν τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ιακὼβ

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ἑτέρα βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, πολὺ νεωτέρα τῆς προτέρας τὸ 735. Π. Χ. ὑψώσασα πολλὰ χώματα περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν. Ηρόδ.

ΣΕΝΕΚΑΣ Μάρκος Ανναῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κόρδουβα πόλιν τῆς Ισπανίας, ῥήτωρ περίφημος, ἀρχαιότερος τοῦ φιλοσόφου Σένεκα· σώζονται μερικοὶ λόγοι του, οἵτινες ἀδίκως ἀπεδόθησαν εἰς τὸν φιλόσοφον Σένεκα υἱόν του. ἔζη τὸν πρῶτον αἰῶνα Π. Χ,

ΣΕΝΕΚΑΣ Λούκιος Ανναῖος, φιλόσοφος καὶ ποιητὴς τραγικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ισπανίαν εἰς τὴν πόλιν Κορδύβην· ἐσπούδασε τὴν εὐγλωττίαν ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Σοτσιόνην, καὶ ἀπὸ τὸν Φωτεινὸν τοὺς Στωϊκούς

ἐνδόξους φιλοσόφους· ἡ Αγριππίνη ὑπανδρεύθη τὸν Κλαύδιον Αὐτοκράτορα, καὶ τοῦ ἀφιέρωσε τὸν υἱόν της Νέρωνα νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ συστήσῃ εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον· οὗτος ὁ Πρίγγιψ ὅσον ἤκουε τὰς συμβουλὰς τοῦ Σένεκα, ἠγαπᾶτο καὶ ἀπὸ τὸν Λαὸν, ἀλλ' ἔπειτα ἐκυριεύθη τὸ πνεῦμά του ἀπὸ τὴν Ποππέαν καὶ Τιγελλῖνον, καὶ ἀπεκατέστη παίγνιον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· αἱ συμβουλαὶ τοῦ Σένεκα τὸν ἐραίνοντο βαρεῖαι, καὶ ἐπρόσαξαν ἕνα του δοῦλον νὰ ἰτὸν φαρμακεύσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ κατορθώσῃ, διότι ὁ Σένεκας ἔζη ἀπὸ καρπούς δένδρων, καὶ ἔπινεν μόνον ὕδωρ ἀπὸ τὴν ὑποψίαν του. Ὁ δὲ Νέρων εὔγαλεν ἕνα ψεῦμα ὅτι ἦτον συνωμότης μιᾶς ἀποστασίας, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Σένεκα μὲ ποῖον εἶδος θανάτου ἔχει εὐχαρίστησιν ν' ἀποθάνῃ, καὶ οὕτως ἐπρόσταξε καὶ τοῦ ἤνοιξαν τὰς φλέβας, ἔπειτα τὸν ἔπνιξαν μέσα εἰς τοὺς ἀτμοὺς βραστοῦ ὕδατος εἰς τὸ λουτρὸν τὸ 65. Μ. Χ. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ά. περὶ θυμοῦ βιβλία τρία. β'. περὶ προνοίας βιβλίον ἕν. γ'. περὶ πραότητος πρὸς Νέρωνα. δ'. περὶ βραχύτητος βίου βιβλίον ἕν. ε. περὶ σχολῆς τοῦ σοφοῦ βιβλίον ἕν. ς'. περὶ εὐποιΐας βιβλία ἑπτά. ζ'. περὶ παραμυθίας πρὸς Μαρκίαν βιβλίον ἕν, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα, συνέγραψε καὶ τραγῳδίας 10. ἐξεδόθησαν τὸ 1682. εἰς Αμστελοδάμῳ.

ΣΕΝΙΕΡΗΣ Παῦλος, Ιταλὸς, ῥήτωρ ἄριστος, συνέγραψεν ἓν βιβλίον περιέχον τὰς διδαχὰς τῆς τεσσαρακοστῆς· ἐπωνομάσθη Πρίγγιψ τῶν ἱερῶν ῥητόρων· ἀπέθανε τὸ 1694.

ΣΕΞΤΟΣ Ιούλιος, Αφρικανός. Ζ. Ιούλιος Σέξτος.

ΣΕΞΤΟΣ ὁ ἐμπειρικὸς ἀπὸ τὴν Αφρικὴν ἐγεννήθη τὸ 193. περὶ τὰ τέλη τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Κομμόδου, καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεβήρου· αἱ δόξαι του ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἦτον ἐθνικὸς, καὶ ἐχρημάτισεν Ιατρὸς, καὶ ὅτι ἦτον ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν ἐμπειρικῶν· τινὲς δὲ τὸν θέλουσι μεθοδικόν· τὰ συγγράμματά του ἀνήκουσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Σκεπτικῶν, εἰς τὴν ὁποίαν δίδει ἕνα λαμπρὸν φῶς· συνέγραψε κατὰ γραμματικῶν, κατὰ ῥητόρων, κατὰ γεωμετρῶν, κατὰ ἀριθμητικῶν, κατὰ τῶν ἀστρολόγων, κατὰ τῶν μουσικῶν, κατὰ τῶν φυσικῶν, κατὰ τῶν ἠθικῶν. Τὰ σωζόμενά του μετὰ σημειώσεων Ερρίκου τοῦ Στεφάνου ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1621. καὶ ἐν Λειψίᾳ.

ΣΕΞΤΟΣ καὶ Γνέϊος, υἱὸς τοῦ Πομπηΐου, ὅστις εἶχεν ἀποκαταστήσει δυνατὸν στράτευμα εἰς τὴν Ισπανίαν, ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Καῖσαρ κατ' αὐτῶν τοὺς ἐνίκησεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Μούνδας τὸ 45· Π. Χ. καὶ ὁ μὲν Γνέϊος ἐφονεύθη ἐκεῖ· ὁ

δὲ νεώτερος Σέξτος διέβη εἰς τὴν Σικελίαν καὶ τὴν ἐκυρίευσεν, ἀλλὰ νικηθεὶς μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸν Αὔγουστον τοῦ Δεκεμβρίου ἔφυγεν εἰς τὴν Ασίαν. ἀδύνατος δὲ ὢν πλέον εἰς πόλεμον κατέφυγεν εἰς τὴν Αρμενίαν, ὅπου ἐφονεύθη διὰ συνεργείας τοῦ Αντωνίου, κατὰ τὸ 35. Π. Χ.

ΣΕΡ Ματθαίου, βαθὺς, καὶ ἀδιάφορος ἀρχιερεὺς τῆς Αγγλίας· ἔζη τὸ 1676.

ΣΕΡΆΠΗΣ Αντώνιος, Ιταλὸς, πεπαιδευμένος καὶ συγγραφεὺς Λατῖνος ἔνδοξος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ Τάσου, καὶ τοῦ βασιλείου Ζαγκίου· ἀπέθανε τὸ 1791.

ΣΕΡΑΠΙΩΝ Αἰγύπτιος, μοναχὸς καὶ κατηχητὴς εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν· μετὰ ταῦτα ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος τῆς Θωμαΐδος εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἦτον εἷς τῶν πρέσβεων, οἵτινες ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν Κωνστάντιον ὑπὲρ τοῦ Αθανασίου· ὁ Ιερώνυμος ἐπαινεῖ μεγάλως τὴν πολυμάθειάν του, σώζεται ἕνα βιβλίον του κατὰ τῶν Μανιχαίων· ἀπέθανε τὸ 358. ἐξεδόθη τὸ κατὰ Μανιχαίων τὸ 407. Μ. Χ.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Αρχιερεὺς Νικομηδείας ὁ ἐξ Ακαρνανίας μετὰ ταῦτα καὶ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἦτον ἀνὴρ πρᾷος, μαθήσει καὶ σοφίᾳ πεπαιδευμένος, εἰς ἄκρον δὲ ὑπεκριτὴς καὶ καλογηρικὸς, ὅθεν ὅλοι τὸν ἠγάπων·

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ὁ ἀπὸ Πεισιδίου, ἱεροκήρυξ· ἐμεταγλώττισε πολλὰ βιβλία εἰς τὴν Οθωμανικὴν γλῶσσαν μὲ στοιχία Ρωμαϊκὰ διὰ τοὺς Καραμανλίδες· ἐξέδοτο εἰς τὸ πολιτικὸν θέατρον μεταφρασθὲν παρὰ τοῦ Ογγροβλαχίας Μαυροκορδάτου ἐκ τοῦ Λατινικοῦ·

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Μιτιλίνης· ἡ μετάφρασις αὐτοῦ τῆς Νέας διαθήκης εἰς τὸ ἁπλοῦν κατεκρίθη, καὶ τῷ πυρὶ ἐρρίφθη τὸ 1704. ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΣΕΡΒΕΛΛΟΝΗΣ, Ιταλὸς, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων στρατηγῶν τοῦ ις' αἰῶνος. ἐφάνη ἔμπειρος καὶ ἀνδρεῖος εἰς τοὺς πολέμους, ἔγινε ἀρχιστράτηγος εἰς τὸ στράτευμα τοῦ Αὐτοκράτορος Κάρλου τοῦ πέμπτου, ὅταν ἐνίκησε τὸν Δοῦκα τῆς Σαξωνίας μὲ τοὺς προτεστάντας τῆς Γερμανίας τὸ 1571. ἐστάθη ἀντιβασιλεὺς εἰς τὸ Αλγέριον τὸ 1576. ἔγινε διοικητὴς τοῦ Μιλάνου καὶ ἀπέθανε τὸ 1780·

ΣΕΡΒΈΤΟΣ Μιχαὴλ, τὸ γένος Ισπανὸς ἐκ Ταῤῥακῶνος τῆς Καταλωνίας, ἀρχηγὸς τῶν Αντιτρενιταρίων, ἄνθρωπος ἀγχίνους, σοφὸς, ἀλλ' ἐνταυτῷ κενόδοξος, ὅστις ἐνόμιζεν ἑαυτὸν σοφώτερον πάντων τῶν ἀνθρώπων· ἐπαιδεύθη τὴν Ιατρικὴν τέχνην ἐν Παρισίοις, καὶ τὴν Λουθηρανικὴν δυσσέβειαν ἐν Γερμανίᾳ, ὅθεν ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν ἤρχισε νὰ διαστείρῃ τὸν Λουθηρανισμὸν, καὶ

ἐγκαλεσθείς, ἠρνήθη, λέγων μάλιστα ὅτι ἀποστρέφεται τοιαύτην δυσσεβῆ διδασκαλίαν. Μετὰ ταῦτα δεδόη εἰς Αφρικὴν διὰ νὰ γίνῃ ἔμπειρος εἰς τὸ Αλκοράν τοῦ Μωάμεθ· ἐρχόμενος δὲ εἰς Πολωνίαν δὲν κατεδέχθη νὰ γίνῃ ὀπαδός τινος αἱρέσεως, ἀλλ ἐσύστησε νέαν αἵρεσιν ἀπὸ τὸ ἄθροισμα πασῶν τῶν αἱρέσεων. Αφοῦ ἐμίανε τὴν Πολωνίαν καὶ Γερμανίαν ἠθέλησε νὰ μιάνῃ καὶ τὴν Ιταλίαν, καὶ ἐλθὼν εἰς Γενεύην ἐφιλονείκησε μὲ τὸν εὑρισκόμενον ἐκεῖ Καλουΐνον, ὅστις τόσον ἐκατόρθωσεν, ὥστε οἱ ἐκεῖσε δικασταὶ τὸν ἐφυλάκωσαν. Μετὰ ταῦτα μεγάλης φιλονεικίας γενομένης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Καλουΐνου, ὁ Σερβέτος ἔλεγεν ὅτι εἰς τὰ περὶ πίστεως ἀρκεῖ μόνον ἡ γραφή, καὶ δὲν χρειάζεται ἡ ἐξήγησις τῶν Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων· (τοῦτο ἐδόξαζε καὶ ὁ Καλουΐνος) ὅθεν ἐστενοχωρεῖτο ὁ Καλουΐνος, ὅταν ὁ Σερβέτος ἐξήγει τὰ ῥητὰ τῆς γραφῆς κατὰ τὴν γνώμην του, τὰ περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ, μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς Πατέρας, καὶ τὰς Συνόδους εἰς ἐξήγησιν αὐτῶν τῶν δύω μυστηρίων, μάλιστα ὅπου ὁ αὐτὸς Καλουΐνος ἐξηγῶν τὸ ῥητὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἓν ἐσμέν. Ιωαν. κεφ. ί. 30. εἶπεν ὅτι παρετήθησαν οἱ Πατέρες ὅταν διὰ τοῦ τοιούτου ῥητοῦ ἤθελον ν' ἀποδείξωσι τὴν ἑνότητα τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, διότι κατ' αὐτὸν ἐδηλοῦσε τὸ ῥητὸν, τὴν τελείαν ὁμοίωσιν τῶν θελήσεων· ἰδὼν δὲ ὁ Καλουΐνος ὅτι πεισματικῶς ὁ Σερβέτος ἀπορρίπτει τὰ τρία πρόσωπα τῆς Αγίας Τριάδος, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν ἀποστοματίσῃ, διὰ μέσου τῶν συγκλυτικῶν τῆς Γενεύης τὸν ἀπεφάσισεν εἰς θάνατον, καὶ τῇ 28. Οκτωβρίου 1553. τὸν ἔρριψαν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸν ἔκαυσαν.

ΣΕΡΒΙΟΣ Μαῦρος Ονωράτος, ἔζη τὸ 400. Μ. Χ. γραμματικὸς περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Ονωρίου καὶ Θεοδοσίου τῶν αὐτοκρατόρων, συνέγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὸν Βιργίλιον.

ΣΕΡΒΙΟΣ Τούλιος ἕκτος βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων· ἦτον υἱὸς τῆς Ἀκρησίας αἰχμαλώτου ἀπὸ εὐγενεῖς γονεῖς, ἔγινε γαμβρὸς τοῦ Πρίσκου Ταρκινίου· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του ἔλαβεν αὐτὸς τὸν θρόνον τὸ 577. ἀφοῦ δὲ κατέγραψε τοὺς πολίτας, οἵτινες ἀριθμήθησαν ἕως 84,000. ἔφερεν εἰς τάξιν τὸ στρατιωτικὸν καὶ ἐμεγάλυνε τὰ ὅρια τοῦ βασιλείου, ᾠκοδόμησε ναὸν τῆς Αρτέμιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Αβεντίνου· ἔλαβε δὲ γαμβρὸν εἰς τὴν κόρην του Πουλίαν Ταρκύνιον τὸν Σουπέρβον ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐφονεύθη τὸ 533 ἀφῆκε λύπην εἰς τοὺς ὑπηκόους του διὰ τὰς ἀρετάς του· ἐστάθη δὲ πρῶτος βασιλεὺς· ὅστις ἐξέδωκε νόμισμα, φέρον εἰκόνα προβάτου.

ΣΕΡΒΟΣ Φούλβιος, ἀνέβη εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπατείας τὸ 255. Π.Χ ὁμοῦ μὲ τὸν Αἰμίλιον Παῦλον, ἔγιναν δὲ καὶ οἱ δύω ἐπίσημοι διὰ τὰς νίκας, καὶ τὰς δυστυχίας, ἐπειδὴ μαθόντες, ὅτι αἰχμαλωτίσθη ὁ Ριοῦλος εἰς τὴν Καρχιδόνα ἔδραμον αὐτοὶ νὰ φυλάξωσι τὴν τιμὴν τῶν Ρωμαϊκῶν ὅπλων, καὶ ἀφοῦ ἐδίωξαν τοὺς Καρχηδονίους ἀπὸ τὴν πολιορκίαν τῆς Κλουσέας, καὶ ἔλαβον πολλὰ λάφυρα τῶν ἐχθρῶν, ἐπιστρέφοντες ἐναυάγησαν εἰς μίαν μεγάλην τρικυμίαν.

ΣΕΡΓΑΡΔΗΣ, Λουδοβῖκος, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ποιητὴς σατυρικός. ἀπέθανε τὸ 1726.

ΣΕΡΗΝΟΣ Ἀθηναῖος, γραμματικὸς· ἔγραψεν ἐπιτομὴν εἰς τὴν πραγματείαν τοῦ Φίλωνος, καὶ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν βιβλία τρία, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τοῦ Φιλοξένου εἰς Ὅμηρον βιβλίον ἕν.

ΣΕΡΙΦ-Αλ-Ἐδρίζης, ἄριστος Γεωγράφος Νουβικός. Συνέγραψε κατὰ τὴν Σικελίαν, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ροβέρτου τοῦ πρώτου, τὰς Γεωγραφικὰς αὐτοῦ διατριβὰς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα μ.Χ.

ΣΕΡΡΑΝΟΣ Ἰωάννης ὁπαδὸς τοῦ Καλουΐνου, ὅστις φυγὼν τὴν σκληρὰν φονοκτονίαν τὴν ἐπὶ τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου λεγομένην ἐσώθη εἰς Νῖμας· ἐχρημάτισεν ἀνὴρ περιβόητος διὰ τὴν σοφίαν του. Συνέγραψε περὶ καταστάσεως τῆς θρησκείας καὶ βασιλείου ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ Ἰησουϊτῶν βιβλίον ἐπιγραφομενον, πρόκριτα κεφάλαια τῆς τῶν Ἰησουϊτῶν διδασκαλίας, ἱστορίαν τῆς Γαλλίας καὶ ἄλλα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΣΕΡΤΟΡΙΟΣ Κύντος, στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων ἐκ τῆς πόλεως Νουμίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἠκολούθησε κατ' ἀρχὰς τὸν Μάριον εἰς τοὺς Γάλλους, ὅπου ἔγινε θυσαυροφύλαξ, καὶ ἔχασε τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν εἰς τὸν πρῶτον πόλεμον, ἔπειτα ἡνώθη μὲ τὸν Μάρκον καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Ρώμην τὸ 87. Π. Χ· Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Σύλλα αὐτὸς εὑρίσκετο εἰς τὴν Ἱσπανίαν, ὅπου ἔγινε στρατηγὸς εἰς τοὺς ἀποστάτας τῆς πόλεως Λουσιτανίας, ὅπου εὗρε πολλοὺς εὐγενεῖς Ρωμαίους, καὶ δημόσια σχολεῖα διδάσκοντα τὰς τέχνας τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων, καὶ τοὺς κατέπεισε νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ὁμιλεῖ μὲ τοὺς θεούς, καὶ ὅτι λαμβάνει τὰς εἰδήσεις διά τινος ἐλάφου, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἀνέτρεφε· οἱ Ρωμαῖοι ταραχθέντες δὲ αὐτὸ ἔστειλαν κατ' αὐτοῦ τὸν Πομπήϊον, ὅστις ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ δέκα χιλιάδας στρατιώτας· ὕστερον ἐσάλη καὶ ὁ Μέτελος μὲ τὸν Πομπήϊον, καὶ τὸν ἐπολέμησαν πλησίον τῆς Σεγουντίας· καὶ ἐκ τούτου ἐβιάσθη νὰ κάμῃ συμμαχίαν μὲ τὸν Μιθριδάτην, ἀλλ' ἕνας ἀξιωματικὸς Περπέρνας τοῦτο μα τὸν ἐφόνευσεν ἀπὸ φθόνον τὸ 73. Π. Χ· ἦτον ἔμπειρος εἰς

τοὺς πολέμους καὶ σταθερὸς εἰς τοὺς σκοπούς του.

ΣΕΡΦΙΝΟΣ Ἰταλὸς, νομίζεται ὡς πρῶτος στιχουργὸς αὐτοσχεδιαστής· συνέγραψεν ἐπιστολὰς καὶ διάφορα ποιήματα, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 34 χρόνων,

ΣΕΣΟΓΧΩΣΙΣ, βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων μετὰ τὸν Ωρον υἱὸν τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ισιδος· οὗτος ἡφάνισεν ὅλην τὴν Ασίαν καὶ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης· λέγουσι δὲ ὅτι καταστρέφων τὰς πόλεις ἔσταινε στύλους διὰ σημεῖον τῆς νίκης, εἰς ὅσας δὲ πόλεις ἐκυρίευεν χωρὶς πόλεμον ἔσταινε στύλην εἰς σχῆμα γυναικείου σύμβολον τῆς ἀδυναμίας των· ἀφοῦ δὲ ἔγινε κοσμοκράτωρ ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὰ ἀρχαιότερα γένη τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν ἔκοψε τὴν γλῶσσαν μιᾶς γαλακτοτρόφου γυναικὸς καὶ τὴν ἔκλεισε μὲ τὸ βρέφος της εἰς ἓν ὑπόγειον χωρὶς νὰ κοινωνῇ μὲ κανένα· ἀφοῦ ηὐξήνθη τὸ παιδίον δὲν ἤξευρε νὰ προφέρῃ ἄλλο παρὰ τὸ Βέκ, καὶ ἐκ τούτου ἐκατάλαβεν ὅτι οἱ ἀρχαιότεροι ἦσαν οἱ Παμφλαγόνες, διότι αὐτοὶ ὀνομάζουν τὸν ἄρτον Βέκ.

ΣΕΣΤΟΣ ἀπὸ τὴν Χαιρώνειαν φιλόσοφος ἔνδοξος τοῦ β'. αἰῶνος Μ. Χ. ἀνεψιὸς τοῦ περιφήμου Πλουτάρχου, καὶ διδάσκαλος Μάρκου Λυρηλίου.

ΣΕΣΩΣΤΡΙΣ, περίφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μοίριδα ἀπὸ τὸ 1476. ἕως τὸ 1357. Π. Χ. περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ παράδοξοι καὶ μυθώδεις διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς· ὑπό τινων δὲ ἀμφισβητεῖται καὶ ἡ ἀληθὴς ὕπαρξις αὐτοῦ· λέγουσιν ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Αμενόφιως βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἔτι νέος ὢν ἐπέμφθη μετ' ἄλλων κατὰ τῶν Αράβων, τοὺς ὁποίους ὑπέταξε, κατακτήσας καὶ μέρος τῆς Λφρικῆς, ἕως τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του συγκροτήσας μίαν μεγάλην δύναμιν ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ἐπεχειρίσθη νὰ κατακτήσῃ καὶ ἄλλα μέρη· ὅθεν ὑπέταξε τὴν νῆσον Κύπρον, πολλὰς τῶν Κυκλάδων, καὶ μέρος τῆς Εὐρώπης· μετὰ μίαν ἐν νεαρτῇ ἐκστρατείαν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Αἴγυπτον φέρων ἕνα μέγα πλῆθος αἰχμαλώτων ἐκ διαφόρων μερῶν. ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ, ἐγείρων εἰς ὅλας τὰς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ναούς, καὶ διαιρέσας ὅλην τὴν χώραν εἰς 36. νομούς, ἔδωκεν εἰς ἕκαστον τῶν ὑπηκόων του μίαν μερίδα γῆς πρὸς καλλιέργειαν· ἐβασίλευσε χρόνους 33. καὶ ἀπέθανε γέρων ἀφοῦ ἐτυφλώθη· ἡ μνήμη του διέμεινεν εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ πολλοὺς αἰῶνας. Ηρόδ.

ΣΕΥΘΗΣ, βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, διαδεχθεὶς τὸν θρόνον παρὰ τοῦ θείου του Σιτάλκου. ἔστις

συμμαχήσας μετὰ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς βασιλείας Περδίκα τοῦ δευτέρου, ἐξέτεινε τὴν ἐπικράτειάν του ἕως τοῦ ὄρους Ἄμονως. Θουκ.

ΣΕΓΙΣΜΟΥΝΔΟΣ αὐτοκράτωρ, ἐτίμα τοὺς πεπαιδευμένους προτιμῶν αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ἀμαθεῖς· οὗτος ἔλεγεν ὅτι ἕνας αὐτοκράτωρ ἠμπορῇ νὰ κάμῃ εὐγενεῖς καὶ ἀξιωματικούς, ἀλλ' ὄχι καὶ πεπαιδευμένους· ἐμίσει καθ' ὑπερβολὴν τοὺς κόλακας ἀπέθανε τὸ 1457.

ΣΗΓΩΝΙΟΣ Κάρλος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην, ἔνδοξος καὶ σοφὸς ἀρχαιολόγος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνατολικῶν βασιλείων· ἀπέθανε τὸ 1563.

ΣΗΜΟΣ Ηλεῖος γραμματικός· ἔγραψε δηλιακὰ εἰς τὰς πανηγύρεις τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὴν νῆσον Δῆλον βιβλία 8. περὶ Περγάμου παρομοίως καὶ ἐγκώμια μετὰ τὴν νίκην τῶν στρατιωτῶν ἀδόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρει περὶ μουσικῶν ἰδεῶν διαφόρων, οἵτινες ἐφόρουν ἐπὶ κεφαλῆς στέφανον Κισσοῦ, ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν στίχοι Ἰαμβοι, καὶ ἄλλοι ἐφόρουν χειρόκτια, μὲ ἄνθη στολισμένοι καὶ ἐπανωφόρια ἕως εἰς τοὺς πόδας, καὶ βιόλας εἰς τὸ πρόσωπον.

ΣΗΞΤΟΣ ὁ ἐκ Σιέννης, Ἰουδαῖος πρότερον ὢν ὕστερον χριστιανὸς γενόμενος, ἐνδύθη τὸ τάγμα τῶν Φραγκισκάνων. Οὗτος κατεδικάσθη νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸ πῦρ, διότι ἐγκαλεσθεὶς ὡς αἵρεσιν τινα διδάσκων, δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀρνηθῇ παῤῥησία· ἀλλὰ Πίος Ε. Πάππας, Καρδινάλιος τότε ὤν, καὶ τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως πρόεδρος, τὸν κατέπεισε ν ἀρνηθῇ αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ ἀπεράσῃ ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν Φραγκισκάνων εἰς τὸ τῶν Δομενικανῶν. Συνέγραψε τὴν Ἱερὰν Βιβλιοθήκην, ἐν ᾗ κρίσιν φέρει εἰς πάντα τὰ βιβλία. τῆς ἱερᾶς γραφῆς, καὶ περιγράφει τοὺς τρόπους διὰ νὰ ἐξηγήσωσιν ὀρθῶς. Ἔγραψε καὶ ἄλλα τινὰ ἀστρονομικὰ καὶ γεωγραφικά. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΣΗΞΤΟΣ Ε. ἐκ γένους ἀσήμου καὶ πτωχοῦ ἀναφανείς· γενόμενος Πάππας τῆς Ρώμης, τόσα χρήματα ἐσύναξε ἀπὸ τὰ ἐπιτεθειμένα βαρύτατα δοσίματα εἰς τοὺς ὑπηκόους, καὶ τὴν πώλησιν τῶν λειτουργημάτων, καὶ ἀπὸ τὴν ἔμφυτον φιλαργυρίαν του, ὥστε πεντακοσίας μυριάδας σχεδὸν νὰ ἄφησεν εἰς τὰ τμεῖα, τὰ ὁποῖα ἤθελεν. ὡς αὐτὸς ἔλεγεν, νὰ ἐξοδεύσῃ εἰς τὸν κατὰ Τουρκῶν πόλεμον. Περὶ τῆς ἄκρας αὐτοῦ φιλαργυρίας καὶ ἀπανθρώπου ἀσπλαγχνίας ἀνάγνωθι τὸν Κικαρέλαν. Αν κατηγορεῖται οὗτος ὁ Πάππας διὰ τὴν φιλαργυρίαν του, ἐπαινεῖται διὰ πολλά του ἄλλα προτερήματα· τὰ κατορθώματα αὐτοῦ τόσων ἄξια εἰσίν, ὥστε δὲν μοὶ φαίνεται ἀνάρμοστον νὰ ἐκθέσω κατὰ πλάτος τὸν βίον του. Υἱὸς ἦν οὗτος Φραγκίσκου Με-

ρέτου ἀμπελουργοῦ ἐν χωρίῳ Γρότ-
τε λεγόμενον· ἐγεννήθη εἰς τὸ αὐτὸ
χωρίον τῇ 13. Δεκεμβρίου τὸ 1522.
καὶ ὀνομάσθη Φῆλιξ Περέττος. Ὁ
πατήρ του πτωχὸς ὢν ἔδωκεν αὐτὸν
εἰς ἕνα χωριάτην νὰ φυλάττῃ τοὺς
χοίρους, ἐτῶν τότε ἐννέα· εὑρισκό-
μενος ποτὲ ὁ νέος οὗτος μὲ τοὺς
χοίρους του, διέβει Φράτωρ τις ἐκ
τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκάνων,
καὶ πλανηθεὶς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τὴν
φέρουσαν εἰς Ἄσκολι, τὸν ὡδήγησεν
ἕως εἰς τὸ μοναστήριάν του, ὅπου
τόσην ἐπιθυμίαν ἔδειξεν εἰς τὴν σπου-
δήν, ὥστε τὸν ἐμαθήτευσαν καὶ τὸν
ἔνδυσαν καὶ τὸ μοναχικὸν φόρεμα.
Εἰς ὀλίγον καιρὸν ὁ Φῆλιξ ἔγινε κα-
λὸς γραμματικὸς καὶ ἐξαίρετος φι-
λόσοφος. Ὁ φύλαξ τοῦ Κόμου ἐρχό-
μενος εἰς Λούκκιαν διὰ νὰ ἰδῇ τὸν
Πάπταν Παῦλον Γ'. καὶ τὸν αὐτο-
κράτορα Κάρολον Ε. ὅπου ἐκεῖ εἶ-
χον συμφωνήσει νὰ εὑρεθῶσιν, ἔφερε
σὺν αὐτῷ καὶ τὸν Φήλικα· τότε ἐ-
παρατήρησε προσεκτικῶς τὸ φέρσι-
μον τῶν Καρδιναλίων καὶ τῶν τῆς
αὐλῆς τοῦ Πάππα, καὶ μία τῶν ἡ-
μερῶν εὑρισκόμενος εἰς τὴν τράπε-
ζαν μὲ τὸν σύντροφόν του τόσας ἐ-
ρωτήσεις ἔκαμνε διὰ τὸν Πάππαν,
ὥστε ὁ σύντροφός του δὲν ἠδυνήθη νὰ
μὴ γελάσῃ καὶ νὰ τῷ εἰπῇ· μήπως
ἔχεις ἐπιθυμίαν νὰ γένῃς Πάπτας;
καὶ αὐτὸς ὁμοίως γελῶν ἀπεκρίθη,
δὲν εἶμαι τόσον γέρων, ὥστε νὰ μὴν
εἶναι τοῦτο δυνατόν. Τὸ 1555. ἔγι-
νεν ἱερεὺς καὶ ὠνομάσθη Μόνταλτος·
ὕστερον ἔγινε διδάσκαλος τῆς θεολο-
γίας ἐν Σιένῃ· ἀπέκτισε φήμην με-
γάλην μὲ τὰς διδαχάς του εἰς Ρώ-
μην, Γένοβαν καὶ ἀλλαχοῦ, ἔγινεν
ὕστερον ἐπίτροπος γενικὸς εἰς Βο-
νωνίαν, καὶ Ἰνκουϊζήτωρ εἰς Οὐενε-
τίαν, ὅπου συγχισθεὶς μὲ τὴν Γε-
ρουσίαν, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν
ταχέως· περιγελῶντές τον τινὲς διὰ
τὴν φυγήν του, εἶπεν· ἐπειδὴ ἔταξα
νὰ γίνω Πάπτας εἰς Ρώμην δὲν μοὶ
φαίνεται ἁρμόδιον νὰ μείνω εἰς Οὐ-
ενετίαν διὰ νὰ μὲ κρεμάσωσι. Φθά-
σας εἰς Ρώμην ἔλαβε πολλὰ ὀφφί-
κια καὶ ἐφιλιώθη μὲ τοὺς Καρδινα-
λίους· τότε μετέβαλε τὸ αὐστηρὸν
καὶ λυπτρὸν του ἦθος, εἰς τὸ ἀσεῖον
καὶ χαρίεν, ὥστε πάντες ἐθαύμαζον
εἰς τὴν ἀγχίνοιαν τοῦ νοός του, καὶ
τὴν γλυκύτητα τῆς ὁμιλίας του. Φθά-
σας δὲ εἰς πολλὰ ἀξιώματα ἐστοχά-
σθη νὰ γίνῃ καὶ Πάππας, διὰ τοῦτο
ἀπορρίψας πάσας τὰς πολιτικὰς ὑ-
ποθέσεις ἀνεχώρησε κατὰ μόνας, πα-
ραπονούμενος διὰ τὰ πάθη καὶ τὸ
γηρατεῖόν του. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ
Γρηγορίου ΙΓ'. οἱ Καρδηνάλιοι διε-
σχίσθησαν εἰς πέντε μέρη· τότε ὁ
Μοντάλτος ἐσχιματίζετο νὰ ἦναι γε-
ροντότερος, ἐπεριπάτει πάντοτε κλί-
νων τὴν κεφαλήν του ἀκουμβῶν εἰς
μίαν ῥάβδον ὡς νὰ μὴν ἐδύνατο νὰ
περιπατῇ καὶ δὲν ὡμίλει πάρεξ μὲ
μίαν φωνὴν χαμηλὴν βήχων πάντο-
τε· ὅταν τοῦ εἶπον ὅτι ἴσως θέλει

τὸν ἐκλέξωσι Πάππαν, ἀπεκρίθη μὲ σχῆμα ταπεινὸν ὅτι ἦτον ἀνάξιος τοιαύτης τιμῆς, καὶ ὅτι δὲν ἦτον ἀρκετὸς νὰ διοικήσῃ μίαν τοιαύτην ἀξίαν, καὶ ὅτι ἂν ἐκλέγετο Πάππας μόνον τὸ ὄνομα ἤθελεν ἔχει, τὰ δὲ λοιπά οἱ ἕτεροι· τοῦτο κατέπεισε τοὺς Καρδιναλίους καὶ τὸν ἔκλεξαν Πάππαν τῇ 24. Ἀπριλ. 1585. Εὐθὺς ὅπου τὸν ἔδωσαν τὴν εἴδησιν, ἔρριψε τὴν ράβδον καὶ σταθεὶς ὄρθιος ἤρχισε νὰ ψάλλῃ μὲ τόσον ἰσχυρὰν φωνήν, ὥστε ἐβόα τὸ ἱερεῖον. Ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον ἐσυλλογίσθη νὰ διορθώσῃ τὴν εὐταξίαν, δὲν ἀπέβλεπε εἰς φίλον ἢ συγγενῆ, ἀλλ ἐτιμώρει πάντας, ὅταν ἦσαν πταῖσται· Εσύναξε χρήματα πολλὰ πανετίους τρόπους μεταχειριζόμενος, ἀλλὰ πάντα ἐξόδευεν πρὸς καλλωπισμὸν τῆς πόλεως. Ητον ἐχθρὸς τῶν κακῶν καὶ φίλος τῶν ἀγαθῶν καὶ πεπαιδευμένων, γνωστικὸς, μεγαλοπρεπὴς, προσεκτικὸς εἰς τὸ νὰ μεγαλύνῃ τὴν πόλιν καὶ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης. Τέλος πάντων τόσον διὰ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθη νὰ γίνῃ Πάππας, καθὼς καὶ διὰ τὸ πολιτικὸν εἰς τὰς διαφόρους ὑποθέσεις, καὶ διὰ τὸν καλλωπισμὸν τῆς Ρώμης εἶναι βέβαια εἷς τῶν περιβοήτων ἀνδρῶν. Σώζονται αὐτοῦ ὁμιλίαι καὶ ἕτερα τινά. Ἀπέθανε τὸ 1590. τῇ 27. Αὐγούστου, ζήσας χρόνους 68. καὶ ἀρχιερατεύσας χρόνους 10.

ΣΘΕΝΕΛΑΙΔΑΣ, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερόντων βουλευτῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

ΣΘΕΝΕΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰθαμένους φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ὁμ.

ΣΙΒΥΛΛΑ, προφήτης ἀρχαία τὸ 2300 Π. Χ. 400. πρὸ Ἀβραὰμ καὶ 800. πρὸ Μωϋσέως· ἡ βιογραφεία της εἶναι σκοτεινοτέρα τῶν προφητειῶν της· τινὲς παράγουσι τοῦτο τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν, ἄλλοι ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸν, ἄλλοι ἀπὸ τὸ Περσικὸν καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ Λατινικὸν, ἡ κοινωτέρα ὅμως καὶ ἀρχαιοτέρα γνώμη εἶναι ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν καὶ σημαίνει πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐφανέρονε τὴν βουλήν του· ἄλλοι πάλιν τὸ ἐκλαμβάνουσιν ὡς κύριον ὄνομα ἀποδιδόμενον εἰς αὐτὴν ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους· πολλοὶ συγγραφεῖς βεβαιόνουν ὅτι τοῦτο τὸ ὄνομα ἦτον κοινὸν καὶ εἰς ἄλλα ὑποκείμενα τοιαῦτα, οἷος εἶναι ὁ Φιλήτας ὁ Ἐφέσιος, ὅστις ἀναφέρει ὅτι ἡ πρώτη ἦτον ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ δὲ δευτέρα ἦτον ἡ Σιβύλλα ἡ Ερυθραία καὶ ἡ τρίτη Σιβύλλα ἡ Καρδιανή, καὶ πάλιν εἰς τὸ ἴδιον βιβλίον σελ. 383. περιγράφει ὅτι ἡ πρώτη Σιβύλλα ἡ Ερυθραία συνέγραψε βιβλία περὶ παλμῶν, μελῶν καὶ χρησμῶν, καὶ ὅτι αὕτη ἐφεῦρε τὸ τρίγωνον τῆς Λύρας· ἡ δευτέρα Σιβύλλα ὅτι ἔγραψε μαντείας καὶ χρησμοὺς διὰ στίχων· ἡ τρίτη ἡ Θετταλὸς, ἥτις ἐπωνομάσθη καὶ Μαντώ-

ἀπόγονος τοῦ Τιρεσίου. τετάρτη ἡ ἐπωνομασθεῖσα ὑπό τινων Σάρδις, καὶ ὑπ' ἄλλων Κασσάνδρα, ἔγραψε καὶ αὕτη χρησμούς· πέμπτη ἡ Κυμαία· ἕκτη ἡ Θεσπρωτὶς ἀπὸ τὴν Θεσπρωτίαν πόλιν τῆς Ἠπείρου, συγγράψασα καὶ αὕτη χρησμούς· ἑβδόμη Χαλδαία, ἢ κατ' ἄλλους Ἑβραία, ἥτις ἐπροφήτευσε περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· εἶναι δὲ καὶ μία ἄλλη ὀνομαζομένη Σιβύλλα Σαμβήθη, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὸν ἑαυτόν της ὡς θυγατέρα τοῦ Νῶε καὶ νύμφη· καὶ ὅτι ἦτον εἰς τὴν Κιβωτὸν ἐπὶ κατακλυσμοῦ· οἱ χρησμοί της φαίνονται ὅτι ἐγράφοντο ἐνῷ αὐτὴ καταντοῦσεν εἰς ἓν εἶδος ἐνθουσιασμοῦ, καὶ οὖσα εἰς τοιαύτην κατάστασιν δὲν ἐνθυμεῖτο πλέον τὰ πρότερα· ἀμφιβάλλεται δὲ ἂν συνέγραψε τοὺς χρησμούς της εἰς τὸ πεζὸν, ἢ εἰς τὸ ποιητικόν· δύσκολον ὅμως εἶναι νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι ἡ νύμφη τοῦ Νῶε ἠμποροῦσε νὰ συνθέσῃ ἑξαμέτρους ποιητικοὺς στίχους· μέρος τούτων τῶν χρησμῶν ἐπωλήθη πρὸς τὸν βασιλέα Ταρκουΐνιον, οἵτινες ἐφυλάττοντο ἐπιμελῶς ἀπὸ τοὺς Ρωμάνους εἰς τὸ Καπιτώλιον, ἕως ὅτου αὐτὸ ἐκάη ἐπὶ τοῦ Σύλλα, ὁμοῦ μὲ τοὺς χρησμούς, ἔπειτα ἔγινε μία ἄλλη συναξις αὐτῶν τῶν Σιβυλλιακῶν χρησμῶν, καὶ ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος διώρισε νὰ γίνῃ μία χωριστὴ ἔρευνα τούτων. Σώζονται δὲ ἤδη τοιοῦτοι εἰς 8. βιβλία· εἰς τὸ πρῶτον περιγράφεται ἡ κτίσις τοῦ κόσμου, ἡ πτῶσις τοῦ Ἀδὰμ, καὶ ὁ Κατακλυσμός. Τὸ β'. διηγεῖται τὴν ἐσχάτην ἡμέραν τῆς κτίσεως. Τὸ γ'. ἀναφέρει περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Τὸ δ'. περιέχει χρησμοὺς διὰ πτώσεις διαφόρων βασιλέων. Τὸ ε'. εἶναι περὶ τῶν Ρωμαίων ἕως τοῦ Καίσαρος Λουκίου τοῦ Κήρου. Τὸ ς'. περὶ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἰορδάνην. Τὸ ζ'. τὴν περιγραφὴν τοῦ κατακλυσμοῦ. Τὸ η'. περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ· ὥστε ἐκ τούτων συμπεραίνεται ὅτι εἶναι μία ἱστορία συνυφεμένη εἰς εἶδος χρησμῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Σιβύλλης· ἐξεδόθη δὲ κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὸν Σύστον τὸν Βετουλεῖον ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1545. καὶ ἔπειτα καὶ ἀλλαχοῦ.

ΣΙΒΥΝΤΙΟΣ, Θεοδέκτου τοῦ Φασηλίτου, ἀναγνώστης, ἔγραψε περὶ ῥητορικῆς τέχνης μελέτας καὶ ἐπιστολάς·

ΣΙΓΗΒΕΡΤΟΣ Γεμβλαχικὸς, μοναχὸς ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν Βενεδικτιανῶν, μὲ Ηρωϊκὸν μέτρον ἔγραψεν εἰς τὰ ἐκκλησιαστὴν, καὶ πολλὰ ἄλλα· τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐπαριθμεῖ ἐν τῷ περὶ ἐντεύξεων Ανδρῶν βιβλίῳ αὐτοῦ, ὁμοίως ἔγραφε καὶ χρονολογίαν ἀπὸ κτίσεως Κόσμου μέχρι τῆς ἐποχῆς του. Οὗτος ἀντεστάθη γενναίως Γρηγορίῃ τὸν Ζ'. ὁποῦ ὁ νόμος ἐπρόσταζε τῶν ἐχόντων πρεσβυτέρων γυναῖκας αἱ ἱερατελεστίαι νὰ

εἶναι ἀνίσχυροι· ὁμοίως καὶ εἰς τὰ Πισχαλὴν τὸ Β'. τοὺς Ἀντιπάππας ὅθεν καὶ μισητὸς κρίνεται ἀπὸ τὸν Βαρώνιον, τὸν Βελλαρμῖνον, καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους παπιστάς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα Μ.Χ.

ΣΙΔΗΤΗΣ, Ζ. Μάρκελλος Σιδήτης.

ΣΙΔΩΝΙΟΣ, Ἀπολλινάριος, Γάλλος, ἐπίσκοπος· ἔζη τὸ 470. Μ·Χ. συνέγραψεν ἐπιστολὰς βιβλία 9. καί τινα ἄλλα ποιήματα ἅτινα ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1609.

ΣΙΚΙΝΝΟΣ, δοῦλος καὶ παιδαγωγὸς τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην. Ηρόδ.

ΣΙΛΒΑΝΟΣ, φιλόσοφος, ἔγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ Συρόπουλος διάκονος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας, ὅστις ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἦν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ σύνοδον, καὶ γενναίως ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀντέσχη τοῖς Λατίνοις, τῆς ὁποίας συνόδου τὴν ἱστορίαν συνεγράφετο, τυπωθεῖσαν ὑπὸ Ροβέρτου Γρεγγτόνου μὲ σημειώματα, ἐπιγραφὴν προστεθεικότος αὐτῇ τοιαύτην Λατινικήν. Ἀληθὴς ἱστορία τῆς οὐκ ἀληθοῦς ἑνώσεως. Ηνθε. περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΙΛΙΟΣ, ποιητὴς, Λατῖνος· ἐχρημάτισεν ὕπατος τῆς Ρώμης πατρίδος του τὸ 68. Μ. Χ. τὸν ἴδιον χρόνον ἀπέθανεν καὶ ὁ Νέρων, τοῦ ὁποίου ἦτον φίλος, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον διαβάλλων πολλοὺς εἶχε ἀποκτήσει πολλὰ πλούτη, καὶ τὸν οἶκον τοῦ Κιμέρωνος· συνέγραψεν ἕνα ποίημα, διάφορα ἐπιγράμματα· ἀπέθανε τὸ 100. Μ, Χ. εἰς ἡλικίαν 75. χρόνων.

ΣΙΛΒΙΟΣ Αἰνείας, σημειογράφος πρῶτον, Φήλικος τοῦ ε. εἶτα Φριδερίχου γ'. τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τελευταῖον Καρδινάλιος προχειρισθεὶς ἀπὸ Κάλλιστον γ'. καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του Πάππας γενόμενος Πῖος β'. ἐπωνομάσθη· πολλὰ συνέγραψε, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξέχει ἡ Βοημικὴ ἱστορία αὐτοῦ, τυπωθεῖσα ἐν Βασιλείᾳ· ὁμοίως καὶ δύω βιβλία περὶ τῶν πραχθέντων ὑπὸ τῆς ἐν Βασιλείᾳ συνόδου. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ, Φλάβιος, υἱὸς τοῦ Πονίτου στρατηγοῦ τῶν Γάλλων· ἐστάθη ἄξιος εἰς τὰ στρατιωτικὰ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ τῆς ἱππικῆς δυνάμεως εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου· ἔπειτα ἔγινε γενικὸς στρατηγὸς τοῦ πεζικοῦ, καὶ ὥρηνσε μὲ τὸν Εὐτύχιον κατὰ τῶν βαρβάρων, καὶ ἑτοιμαζόμενος νὰ τοὺς διώξῃ ἐκατηγορήθη ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ λάβῃ τὸ σκῆπτρον, τὸ ὁποῖον καὶ ἔλαβε, καὶ ἐκηρύχθη Αὔγουστος ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τὸ 335 Μ·Χ. Ὕστερον ἐστάλη κατ' αὐτοῦ ὁ Ορσι-

κῖνος, ὅς τις ὑποκριθεὶς, ὅτι ἔρχεται εἰς ὑποταγὴν του τὸν ἐφόνευσε μετὰ ἕνα μῆνα τῆς βασιλείας του· ἐστάθη ἄριστος στρατηγὸς, ὑπέφερεν ἡσύχως τοὺς πολεμικοὺς κόπους, εἶχε μεγάλην ἀνδρείαν, ὁμοῦ μὲ γλυκύτητα· διὰ τοῦτο ἠγαπᾶτο ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του· ὁ Κωνσταντῖνος εὐσπλαγχνίσθη τὸν υἱόν του καὶ τῷ ἀφῆκε τὰ πατρικὰ κτήματα.

ΣΙΜΜΙΑΣ, ἀπὸ τὴν Ρόδον, ἔζη τὸ 207. Π. Χ Τὰ περίεργα δὲ, τὰ ὁποῖα συνέγραψεν εἶναι δύω πτέρυγες, δύω Ὠὰ, δύω πελέκεις, τέσσαρα τετράστιχα ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλο μὲ στίχους 13. τὰ ὁποῖα εἶναι ἐκδεδομένα.

ΣΙΜΜΙΑΣ, Θηβαῖος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· ἔγραψε περὶ σοφίας, περὶ φιλίας, περὶ ἀληθείας, περὶ μουσικῆς, περὶ ἐπιμελείας ψυχῆς, καὶ ἄλλα φιλοσοφικά.

ΣΙΜΟΕΙΣΙΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος ἐν τῇ μάχῃ. Ομ.

ΣΙΜΠΛΙΚΙΟΣ ὁ φιλόσοφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κιλικίαν τὸ 549. ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ἀμμώνιον τὸν Ερμειον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀπὸ Δαμάσκιον, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ ἐδιώχθη εἰς τὴν Περσίαν καὶ πάλιν ὑπέστρεψεν ἐπὶ Ιουστινιανοῦ, ἀφοῦ οἱ Ρωμαῖοι ἔκαμαν ἀνακωχὴν μὲ τοὺς Πέρσας· οὗτος ἦτον Περιπατητικὸς ἀλλ' ἐμεταχειρίζετο καὶ τὰς ἄλλας φιλοσοφικὰς αἱρέσεις καὶ ἐκαταγίνετο νὰ ἑνώσῃ τὰς αἱρέσεις καὶ φιλονεικίας τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων, καὶ οὕτως μὲ τὰς τοιαύτας ἐρεύνας συνέγραψεν ἕνα σύγγραμμα, ταμεῖον θησαυροῦ πολυτίμου ὑ τῶν ὠφελίμων γνωμῶν τῶν παλαιῶν φιλοσόφων· τὰ ἀξιόλογα συγγράμματά του τὰ ὁποῖα σώζονται, εἶναι ἁ. ἐξήγησις εἰς τὰ 8. βιβλία τῆς φυσικῆς τοῦ Αριστοτέλους. β'. εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Αριστοτέλους. γ'. εἰς τὰ 4. βιβλία τοῦ αὐτοῦ περὶ οὐρανοῦ. δ'. εἰς τὰ τρία βιβλία τοῦ αὐτοῦ περὶ ψυχῆς· ἐξελθῃ ἡ ἐξήγησις περὶ φυσικῆς Ελληνιστὶ μὲ τὸ κείμενον ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1526. Τὰ δὲ λοιπὰ ἀλλαχοῦ.

ΣΙΜΩΝ Φυδάτος δὲ Κάσσια, Ιταλὸς τὸ γένος ἐκ τοῦ τάγματος τῶν ἐρημιτῶν τοῦ Αὐγουστίνου. Συνετάξετο σχόλια εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἐπιγράψας ταῦτα περὶ τῶν πράξεων τοῦ Σωτῆρος εἰς βιβλία ιέ. περὶ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ἄλλα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΙΜΩΝ ὁ Αλκαζόβας τὸ γένος Πορτογάλλος ὑπὸ τὴν Ισπανικὴν διοίκησιν, ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του. Απέπλευσε διὰ τοῦ Μαγελλανικοῦ Πορθμοῦ εἰς τὰς Μολούκας νήσους· ἐξιχνίασε πολλὰ μέ-

ρη, ἔγραψεν ἀκριβῶς τὰς περιηγήσεις του· ἔζη τὸ 1560. Μ. Χ.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ, υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ πρώτου, συνέγραψε περὶ γενεαλογίας βιβλία τρία.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ, Μάγνης Σιπύλου, ποιητής, ἔζη ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ἔγραψε τὰς πράξεις τοῦ καὶ τὴν πρὸς Γαλάτας μάχην μετὰ τῶν ἐλεφάντων καὶ ἁλόγων.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Καρύστιος, ποιητής, ἔγραψε τὴν σύνοδον τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν Αὐλίδα τριμμέτρων βιβλία δύω περὶ Ἰφιγενείας βιβλία πέντε.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Ἀμοργῖνος, Σαμβογράφος ἔγραψεν ἐλεγεῖα βιβλία δύω, καὶ ἄλλα.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ, φιλόσοφος καὶ ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰουλίδα πόλιν τῆς νήσου Κέω· οὗτος ἐφεῦρε τὰ διπλᾶ γράμματα ταῦτα. ζ, η, ψ, ω, τὰ δὲ λοιπὰ ὁ Παλαμήδης (Ζ Παλαμήδης) καὶ ὁ Κάδμος (Ζ Κάδμος) ἔκαμε πολλὰς περιηγήσεις εἰς τὴν Θετταλίαν, Ἀθήνας, Πελοπόννησον, καὶ Σικελίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν· εὐδοκίμησε πολὺ εἰς τὴν ποιητικήν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἐλεγεῖα, ἐνίκησε καὶ αὐτὸν τὸν Αἰσχύλον· εἶχε φέρει ποτὲ πρὸς τὸν Σκώπαν, ἕνα ποίημα ἐπαινετικὸν, πρὸς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, τὸ ὁποῖον δὲν ἤρεσεν ὁ Σκώπας ἐπειδὴ ἀνέφερεν εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομα τῶν Θεῶν, διὰ τοῦτο τὸν ἐπρόσταξε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν οἶκόν του· μόλις εἶχεν ἀναχωρήσει ὁ Σιμωνίδης καὶ ἐκ περιστάσεως ἐκρημνίσθη ὁ οἶκος καὶ κατεπλάκωσεν ὅλους· οὗτος λοιπὸν ἀφοῦ εὐχαρίστησε τοὺς Θεοὺς διὰ τὴν λύτρωσίν του ἀνεχώρησε χαίρων. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἀκόμη μερικὰ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μὲ σχόλια τοῦ Φουλβίου Οὐρσινίου. Ὁ Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς διατί σιωπᾷ, ἀπεκρίθη, διότι ποτὲ σιωπῶν δὲν μετενόησα·

ΣΙΜΩΝ ὁ δίκαιος, περίφημος ἀρχιερεὺς καὶ κυβερνήτης τῶν Ἰουδαίων ἀπέθανε τὸ 292. Π. Χ.

ΣΙΝΗΣ ὁ Πιτυοκάμπτης, ληστὴς περίφημος, ὃς τις διατρίβων εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἐπίανε τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, καὶ τοὺς ἐφόνευε μὲ τρόπον σκληρότατον· ἐλύγιζε τὰς κορυφὰς δύω δένδρων καὶ ἔδενε τοὺς ποδας των σφιγκτὰ, καὶ οὕτως εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δένδρων εἰς τὴν πρώτην των θέσιν κατεξέσχιζον ἐλεεινῶς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, ἀλλὰ πιάσας αὐτὸν ὁ Θησεὺς τὸν ἐφόνευσε μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον.

ΣΙΝΙΟΡΕΛΛΗΣ Πέτρος, Ἰταλὸς, ζωγράφος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, νομοδιδάσκαλος, καὶ ποιητὴς ἔνδοξος. οὗτος συνέγραψε τὴν κριτικὴν Ἱστορίαν τῶν θεάτρων, καὶ τὰς ἠθικὰς Σατύρας· ἐχρημάτισε προφέσωρ τῆς νομικῆς εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Πιστοίας πόλεως τῆς Ἰταλίας· ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1815.

ΣΙΝΙΟΡΕΛΛΗΣ Λούκας, ἔνδοξος

ζωγράφος Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην. Τὸ σύνθεμα τῶν εἰκόνων του εἶναι μεγαλοπρεπὲς· ὁ Μιχαὴλ Αγγελος ἀντέγραψε πολλὰς ἀπὸ τὰς εἰκόνας του· ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1521. εἰς ἡλικίαν 82. χρόνων.

ΣΙΝΩΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Αἰσωποῦ κατὰ τὸν Αριστοτέλην, καὶ Εὔμηλον· λέγουσιν ὅτι αὕτη ἔκτισε τὴν πόλιν Σινώπην, ἄλλοι δὲ θέλουσι ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Μαυρητίου τοῦ Κώου, καὶ ἕτεροι διϊσχυρίζονται, ὅτι μία τῶν Αμαζόνων φυγοῦσα εἰς τὸν Πόντον ὑπανδρεύθη μὲ τὸν βασιλέα ἐκείνου τοῦ τόπου, ἥτις ἐπειδὴ ἔπινεν οἶνον τὴν ἐπωνόμασαν Σινάπην, καὶ ἀπ' ἐκείνης ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις Σινώπη.

ΣΙΟΛΔΟΣ, υἱὸς τοῦ Ποτέρου βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας, ἐχρημάτισεν ἀθλητὴς περίφημος· παιδίον ἔτι ὢν ἐφόνευσεν ἕνα ζῶον, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὸ πλησιάσῃ· μίαν ἡμέραν ἀπήντησε μίαν ἄρκτον, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐκράτησε καὶ τὴν ἔδεσε τὴν ἔδωκεν διὰ νὰ τὴν φονεύσωσι· ἐνίκησε καὶ πολλοὺς ἀθλητὰς, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸν Αττάλον καὶ Σύρον.

ΣΙΡΙΚΙΟΣ, Νεαπολίτης, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, μαθητὴς τοῦ Ανδρομάχου εἰς τὰς Αθήνας, ἔγραψε προγυμνάσματα καὶ πολλὰς μελέτας.

ΣΙΣΑΜΝΗΣ, Πέρσις, πατὴρ τοῦ Οτάνου, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Καμβύσης ἐπρόσταξε νὰ ἐκδείρωσι ζῶντα, διότι ἔκρινε παρανόμως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ κρεμάσας ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ θρόνου, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν υἱόν του Οατάνην δικαστήν· Ηρόδ.

ΣΙΣΥΦΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, καὶ βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐφάνη καλὸς, ἔπειτα ἀπὸ περιστάσεις ἔγινε σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος· διέτριβεν εἰς τὸν Ισθμὸν τῆς Κορίνθου καὶ ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ φονεύῃ τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας μὲ διαφόρους κολάσεις, τέλος πιάσας καὶ αὐτὸν ὁ Θησεὺς τὸν ἐφόνευσε.

ΣΙΤΑΛΚΗΣ βασιλεὺς τῶν Οδρυσῶν, ἐν Θράκῃ ἐπὶ Δαρείου τοῦ Υστάσπου. Ηρόδ

ΣΚΑΛΑΣ Βαρθολομαῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1430. γραμματικὸς, καὶ ἱστορικὸς ἔνδοξος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Φλωρεντίας, καὶ διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1490.

ΣΚΑΛΙΓΕΡΟΣ Ιούλιος Καῖσαρ, Κριτικὸς ποιητὴς, ἰατρὸς, φιλόσοφος, καὶ εἷς τῶν σοφωτέρων τοῦ αἰῶνος του, ἦτον Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1558. εἰς ἡλικίαν 75. χρόνων.

ΣΚΑΛΙΓΕΡΟΣ Ιωσὴφ, υἱὸς τοῦ ἄνωθεν Ιουλίου, ἐγεννήθη τὸ 1540. καὶ ἀπέθανε τὸ 1609. ἀφῆκε διά-

φορα συγγράμματα, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ του.

ΣΚΑΛΚΕΝ Γοδρέδος ἀπὸ τὴν Ολάνδαν, περίφημος ζωγράφος μαθητὴς τοῦ περιφήμου Γεράρδου· ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὰς μικρὰς εἰκόνας, καὶ εἰς τὰς κατὰ φαντασίαν ζωγραφίας· οὐδεὶς ἐσάθη ἀνώτερος εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζῃ τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ φωτός· αἱ εἰκόνες του εἶνσι γενικῶς φωτισμέναι ἀπὸ τὸ φῶς ἑνὸς κηρίου ἀναμμένου. λέγουσιν ὅτι μίαν φορὰν ἐζωγράφισε τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως τῆς Αγγλίας Γουλιέλμου τοῦ τρίτου, καὶ ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ τὸν κάμῃ νὰ βαστᾷ τὸ κηρίον ἀναμμένον τὸ 1706.

ΣΚΑΜΝΑΡΩΝΥΜΟΣ, Λέσβιος, πατὴρ τῆς περιφήμου Λυρικῆς ποιητρίας Σαπφοῦς Ηρόδ.

ΣΚΑΜΟΖΗΣ, Ιταλὸς, κάλλιστος ἀρχιτέκτων, οὗτος ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Βενετίαν, εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Ριάλτου· ἀπέθανε τὸ 1616· ἀφῆκεν ἕνα σύγγραμμα περὶ θεάτρων· καὶ ἓν ἕτερον ἐπιγραφόμενον ἰδέα τῆς γενικῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

ΣΚΑΝΔΕΒΕΡΓΗΣ, ἐπονομαζόμενος Γεώργιος Καστρινὸς, βασιλεὺς τῆς Αλβανίας, ἐπαρχίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, οὗτος ἀπέκτησε μεγάλην ὑπόληψιν μὲ τὴν ἀνδρείαν καὶ φρόνησίν του· ἔκαμε μὲ τὴν σπάθην του πολλὰς νίκας εἰς τὸν πόλεμον· ὁ Σουλτὰν Μωάμεθ ὁ β'. ἐζήτησε νὰ τὸ ἰδῇ καὶ τὸ ἔστειλε· βλέπων δὲ ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν μερικὴν ἰδιότητα τὸ ἐπέστρεψε μηνύων εἰς αὐτὸν ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει καλητέρας σπάθας, ἀλλ' ὅτι ὑστερεῖται στρατιωτῶν διὰ νὰ τὰς μεταχειρισθῶσι· ὁ δὲ Σκανδεβέργης τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι τῷ ἔστειλε τὴν σπάθην του ὅμως δὲν τῷ ἔστειλε καὶ τὴν χεῖρα μὲ τὴν ὁποίαν ἐπολέμει· ἀπέθανε τὸ 1467. ἀφοῦ ἐσάθη νικητὴς εἰς 17. μάχας.

ΣΚΑΡΠΑΝ, ὀξύτατος ἀνατόμος καὶ χειροῦργος· ἐχρημάτισε Προφέσωρ τῆς ἐν Παυΐᾳ Ακαδημίας. Ἀνεκάλυψε τὸ ἐνδύτατον τῆς ἀκοῆς ὄργανον, καί τινα νεῦρα τῆς γλώσσης καὶ καρδίας.

ΣΚΑΡΩΝΗΣ Παῦλος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ποιητὴς τοῦ ιή. αἰῶνος· φθάσας εἰς ἡλικίαν 17. χρόνων· ἠσθένησεν ἀπὸ βαρυτάτην νόσον καὶ ἔμεινε παραλυτικός· μόλον τοῦτο τὸ πνεῦμά του διετήρει τὰς δυνάμεις του· ὁ οἶκος του ἔγινεν ἡ ἕνωσις τῶν σοφῶν τοῦ Παρισιου· ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Λουβιγήν· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του αὕτη ὑπανδρεύθη τὸν βασιλέα Λουδοβῖκον τὸν μέγαν·

ΣΚΑΡΣΕΛΑΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν τὸ 1711. πόλιν τῆς Ιταλίας, ἐχρημάτισε μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος μὲ μεγάλην ὑπόληψιν τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἄπειρα συγγράμματα φυσικομαθηματικὰ τὰ πε-

ριφημότερον εἶναι τὸ ἐπιγραφόμενον ἀρχὴ τῆς λογικῆς Ἀνθολογίας, φυσιολογίας, καὶ φυσικῆς θεολογίας· ἀπέθανε τὸ 1778.

ΣΚΕΛΛΙΟΣ, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστοκράτους ἐν Ἀθήναις. Ἀρις.

ΣΚΗΠΙΩΝ Πούβλιος Κορνήλιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Ἀφρικανός. Ὕπατος εἰς τὸν δεύτερον πόλεμον τῆς Ἀφρικῆς· τὸ 18. ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Τεσίνου διέσωσε τὸν πατέρα του ἀπὸ τὸν θάνατον· τὸ 20. ἔτος ἔγινεν ἀξιωματικὸς· ἀφοῦ ἐφονεύθη ὁ πατήρ του καὶ ὁ θεῖος του τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ ἐκυρίευσε τὴν Καρχηδόνα, καὶ ἔλαβε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὰ κατορθώματά του, ἐπειδὴ ἐφόρευσε 50000. πεζικὸν στράτευμα, καὶ 40000. ἱππικὸν, καὶ ἔδωκε τέλος τοῦ πολέμου εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἐπολέμησε τὸν Ἀσδρουβάλην στρατηγὸν τῶν Καρχηδονίων, καὶ τὸν Σύρακα βασιλέα τῶν Νουμηδίων· τὸ 203. Π. Χ. τοὺς ἐνίκησε· μετὰ ἕνα χρόνον ἦλθον εἰς λόγους εἰρήνης, καὶ μὴ συμφωνήσαντες ἐπολέμησαν πάλιν μὲ τὸν Ἀννίβαν καὶ ἐνικήθη εἰς τὴν Σάμην, ὄρος τῆς Ἀραβίας· ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπολέμησε μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀντιόχου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε τὸ 189. Π. Χ. καὶ οὕτως ἐπρόβαλεν εἰς αὐτὸν νὰ λάβῃ τὸν αἰχμαλωτισθέντα υἱόν του εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου, καὶ ἔπειτα συμφώνησε τὴν εἰρήνην ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ῥώμην· μόλις εἶχε φθάσει καὶ οἱ Δήμαρχοι τὸν ἐπροσκάλεσαν εἰς τὸ κριτήριον, διότι ἐξώδευσεν εἰς τὴν εἰρήνην ἀπὸ τὰ δημόσια χρήματα· ἀλλ' ὁ Σκηπίων ἀφοῦ ἐδιηγήθη τὰ λαμπρὰ κατορθώματά του ἐπηνέθη παρὰ τοῦ δήμου καὶ ἀπελύθη, ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὸν ἀγρόν του εἰς τὴν Λουτέρνην πατρίδα του, καὶ ἐγεώργει τὴν γῆν κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀρχαίων ῥωμαίων, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 180 μὲ ὑπόληψιν στρατηγοῦ τῆς πρώτης τάξεως.

ΣΚΗΠΙΩΝ Γόνιμος Κύπριος, καθηγητὴς τῶν πολιτικῶν νόμων ἐν Παταυΐῳ, τόσον περιβόητος, ὥστε διὰ 69 χρόνους ἐρμήνευεν ἐκεῖ τοὺς νόμους, ὕστερον τῷ 1698. διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ χάριν ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Ἀριστοκρατείαν τὴν παραίτησιν, ἵνα ἡσυχάσῃ· ἦν καὶ συμβουλάτωρ τῆς Ἀριστοκρατείας εἰς τὰς περὶ Φεούδων ὑποθέσεις· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΣΚΗΠΙΩΝ, Λούκιος Κορνήλιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Ἀσιατικὸς, ἀδελφὸς τοῦ ἀνωτέρω Σκηπίωνος, ἔγινε ὕπατος διὰ τῆς ἀρετῆς του τὸ 189. Π. Χ. ἔλαβε δὲ τὴν στρατηγίαν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐναντίον τοῦ Ἀντιόχου καὶ τὸν ἐνίκησε, κατατροπώσας 54. χιλιάδας πεζικὸν του καὶ ἱππικόν· διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐπωνομάσθη μὲ

τὸ ἐπωνυμον Ἀσιατικός· τοῦτο ὅμως ἐκίνησεν εἰς φθόνον πολίτας τινας ἐξ ὧν ἦτον καὶ ὁ Κάτων Κήσσωρ, καὶ ἐζήτουν τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Αντίοχον θθεν κατεδικάσθη εἰς ζημίαν ὁ Σκηπίων καὶ πωλησας τὰ ὑπάρχοντά του δὲν ἔφθασαν νὰ πληρώσῃ τὴν ζητουμένην ποσότητα.

ΣΚΗΠΙΩΝ Πούβλιος Λίμιλιανὸς, ὁ ἐπονομασθεὶς Ἀφρικανὸς ὁ νέος, υἱὸς τοῦ Παύλου Αἰμίλου, αὐτὸν υἱοθέτησεν ὁ Σκηπίων ὁ υἱὸς τοῦ Ἀφρικανοῦ Σκηπίωνος· οὗτος ἀφοῦ ἐξεστράτευσε τὸν ἔστειλεν ὁ ἴδιος πατήρ του εἰς τὴν Ισπανίαν ὡς χιλίαρχον, ὅπου καὶ ἐμονομάχησε μέ τινα γιγαντιαῖον Ισπανὸν, καὶ τὸν ἐνίκησε· ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὅπου ὁ Ιππαρχος τῶν Καρχηδονίων Φαμέας τὸν ἔλαβεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, καθὼς καὶ ὁ Μασινόσσας, βασιλεὺς τῆς Αφρικῆς, ὅς τις ὅτε ἔμελε ν᾽ ἀποθάνῃ ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς αὐτὸν νὰ διαμοιράσῃ τὸ βασίλειόν του εἰς τοὺς υἱούς του· ἀφοῦ δὲ ἀπήλαυσε τὸ ἀξίωμα τοῦ Αἰδιλικίου, ἀνέβη εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ὑπατείας τὸ 158. καὶ δεχθεὶς τὸν πόλεμον τῆς Καρχηδόνος, ἔλαβε συστρατηγὸν τὸν φίλον του Λαίλιον καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Αφρικὴν εὗρε τὴν πολιορκίαν τῆς Καρχηδόνος, καὶ ἔφερε τὴν ἀπελπισίαν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἐπειδὴ ἐκυρίευσεν ἕνα μέρος ὑψηλότατον τῆς πόλεως, καὶ ἐκεῖθεν ἐκυριεύθη ὅλη ἡ πόλις, ὅθεν ἀφοῦ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ρώμην ἔλαβε τὴν ὑπατείαν καὶ τὸ ἐπώνυμον τὸ 134. μετὰ ταῦτα ἐπειδὴ ἐπεθύμει νὰ λάβῃ καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Δικτατωρίας τὸν ἔπνιξαν εἰς τὴν κλίνην του οἱ Τριανδρικοί· οὗτος ἀπέρασεν εἰς τὴν ἀρετὴν τὸν νικητὴν Αννίβαν· ὅθεν καὶ πολλὰ ἀξιομνημόνευτα λέγονται δι᾽ αὐτὸν τὸν μέγαν ἄνδρα.

ΣΚΙΑΔΑΣ Αθανάσιος ἐκ Κεφαλληνίας, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς Ιταλικῆς καὶ Ρωσσικῆς διαλέκτων· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς διαλέκτου ἐν Μόσκβᾳ, καὶ πρῶτος Ασυδιτόρος τοῦ ἱππικοῦ. Περιηγήσατο τὴν Ιταλίαν, Γερμανίαν, Ρωσσίαν, καὶ Δανίαν, ὅπου ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ παρρισιασθῇ εἰς τὸν μέγα Πέτρον, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμήθη πολύ· ἐξέδωκεν ἔτι εἰς Βενετίαν, Γένος, Ηθη καὶ Κατορθώματα Πέτρου τοῦ Μεγάλου· ἢ μᾶλλον μετέφρασεν ἐκ τοῦ Ιταλικοῦ, μὲ προσθήκας καὶ διορθώσεις, ὡς αὐτόπτης γενόμενος τῶν πραγμάτων, καὶ πολλὰ ἀκούσας παρὰ τοῦ Μεγάλου Πέτρου, καὶ τῶν μεγιστάνων του, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε μεγάλην χώραν. Εγραψε καὶ ἑλληνικὴν παλαιογραφίαν ἥτις ἐξὶν ἀνέκδοτος· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΚΙΡΟΣ Αρχαῖος τις ἥρως ἐν

Σαλαμῖνι· ὁ κτίσας αὐτόθι ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ.

ΣΚΙΡΩΝ, ληστὴς περίφημος, ὅς τις διατρίβων εἰς ἓν παράλιον μέρος τῆς Ἀττικῆς ἐπίανε τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐπρόσταζε μὲ μεγάλην καταφρόνησιν νὰ τοῦ πλύνωσι πρῶτον τοὺς πόδας του τοὺς ἔῤῥιπτεν ἔπειτα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ πιάσας αὐτὸν ὁ Θησεὺς τὸν ἐφόνευσε μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον.

ΣΚΟΠΑΣ, τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐξύμνισε ὡς Ὀλυμπιονίκην. Ξενοφ.

ΣΚΟΠΑΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, ἐκ τῆς νήσου Πάρου ἔζη τὸ 430. Η. Χ, τοῦ ὁποίου αἱ περισσότεραι ἐργασίαι ἦτον ἐκ μαρμάρου· συνεργάσθη μετ' ἄλλων δμοτέχνων τὸ περίφημον μνημεῖον τοῦ βασιλέως Μαυσώλου εἰς τὴν Καρίαν, καὶ τὸν ἀνακαινισθέντα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Ἔφεσον· ὁ Ἱστορικὸς Πλίνιος ἀναφέρει διάφορα ἀριστουργήματα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται μερικὰ μέχρι τὴν σήμερον εἰς τὴν Ρώμην. Παυσ.

ΣΚΟΠΑΣΙΣ, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, πολεμήσας ἐναντίον τοῦ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ηρόδ.

ΣΚΟΠΕΛΙΑΝΟΣ Κλαζομένιος, σοφιστής, ἔζη ἐπὶ Νέρωνα, καὶ μαθητὴς τοῦ Νικήτα ἐν Σμύρνῃ· συνέγραψεν ἐπιστολάς.

ΣΚΟΤΟΣ Ἰωάννης Δούνη ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκάνων, ὅστις διὰ τὴν ἀγχίνοιάν του ἐπωνομάσθη ὁ λεπτὸς καὶ κοινὸς διδάσκαλος. Συνέγραψε πολὺ τυποθέντα εἰς δέκα τόμους τῷ 1669. εἰς Μόνε· εἰς πολλὰ ἐναντισεῖτο τὴν διδασκαλίαν Θωμᾶ Ακυϊνάτου, μάλιστα περὶ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, λέγων ὅτι ἐσυλλήφθη ἄνευ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ὅθεν οἱ τοῦ τάγματός του ὠνομάσθησαν Σκοτισταί, καθὼς καὶ οἱ αὐτῶν ἐνάντιοι Θωμισταί. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΚΟΥΔΕΡΗ Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, γυνὴ περίφημος ἥτις ἀπέκτησε μεγάλην φήμην διὰ τὰς μυθιστορίας της, καὶ ἕτερά της συγγράμματα· ἐπωνομάσθη ἡ Σαπφὼ τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1701. εἰς ἡλικίαν 94. χρόνων.

ΣΚΟΥΓΜΑΝ Ἄννα, Μαρία, ἔζη τὸν ιή αἰῶνα ἀπὸ εὐγενῆ καὶ παλαιὰν οἰκογένειαν· αὕτη ἔδειξεν ἐκ νεότητός της μίαν ἐπιτηδειότητα, τὴν ὁποίαν ἐθαύμαζον· λέγουσιν ὅτι εἰς ἡλικίαν ἓξ χρόνων ἔκαμνε μὲ τὸ ψαλίδιον εἰς χάρτην κάθε εἶδος σχέδιον χωρὶς νὰ ἔχῃ σχέδιον· εἰς ἡλικίαν δέκα χρόνων εἰς τριῶν ὡρῶν διάστημα ἔμαθε τὸ κέντημα· ἐδούλη

ἔπειτα εἰς τὴν μουσικήν, καὶ ζωγραφικήν, γλυπτικὴν καὶ ἀρχιτεκτονικήν, καὶ ἔγινεν ἐντελεστάτη καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς τέχνας.

ΣΚΟΥΦΟΣ Φραγγίσκος Ζακύνθιος, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ ἱερᾷ θεολογίᾳ, ῥήτωρ ἄριστος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, καὶ Ἰταλικῆς διαλέκτων, ἔγραψε Ρητορικὴν εἰς ἁπλῆν φράσιν· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΣΚΟΥΕΦΝΙΦΕΛΔΙΟΣ Γάσκαρος εὐγενὴς τῆς Σλεσίας, εἷς τῶν πρώτων πεπαιδευμένων τοῦ καιροῦ του, ἐχθρὸς καὶ τῶν Καθολικῶν καὶ τῶν Λυθηρανιστῶν. Οὗτος ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπαλογώμεν τῇ Γραφῇ ἐπειδὴ δὲν εἶναι λόγος τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ τῇ κατ' ἰδίαν ἐμπνεύσει τοῦ ἁγίου πνεύματος· ὅθεν ἀπέῤῥιπτε τὰς διδαχὰς καὶ διδασκαλίας λέγω, ὅτι εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγέλιον λέγει, εἷς ἐστὶν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, καὶ τοῦτος ὁ οὐράνιος πατήρ. Οὗτος ἔπεμψε τὰ συγγράμματά του τῷ Λυθήρῳ διὰ νὰ τὰ διορθώσῃ, καὶ ὁ Λυθηρος εἰς ἀπόκρισιν τοῦ εἶπεν· "εἶη τὸ Πνεῦμα σου, καὶ πάντες οἱ μετέχοντές σου Σακραμεντάριοι, καὶ Κύτυχιανοὶ σὺν σοὶ εἰς ἀπώλειαν.., Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λυθήρου, ηὔξησεν αὐτὸς πολὺ, ἀλλ' ὁ Μελάχθων καὶ Βούκερος κατέκριναν πάντα τὰ συγγράμματα αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ Ναυβούργῳ συνόδῳ τὸ 1554. Μ. Χ. ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα.

ΣΚΥΘΗΣ, βασιλεὺς τῶν Σαγκωλέων ἐν Σικελίᾳ, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους, τυράννου τῆς Γέλης· ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον, ὅπου καὶ ἀπέθανε γέρων. Ηρόδ.

ΣΚΙΘΙΝΟΣ, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἑλλην., γεννηθεὶς εἰς τὴν Σκιθόπολιν τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται δύο ἐπιγράμματα ἐν Βρουγκ.

ΣΚΥΛΑΞ Καρυανδεὺς, νεώτερος γεωγράφος, ἔγραψε περὶ γεωγραφίας εἰς ἓν βιβλίον ὅλας τὰς εἰδήσεις τῶν θαλασσοπόρων τοῦ αἰῶνος του. Ὁ Ηρώδοτος λέγει ἐν Μελπομένῃ, ὅτι ὁ Σκύλαξ ἐστάλθη μετὰ καὶ ἄλλων τινῶν ὑπὸ Δαρείου τοῦ Υστάσπου εἰς ἀνακάλυψιν τόπων.

ΣΚΥΛΑΞ, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Καρυανδὰ ὁ Φαβρίκιος ἀναφέρει, ὅτι ἔζη τὸ 500. Π Χ. οὗτος δίδει σημειώσεις περιέργους περὶ τῶν παραλίων τῆς μεσογείου θαλάσσης, περὶ τῶν ἀποικιῶν τῶν Καρχιδονίων κ.λ.π.

ΣΚΥΛΕΡΗΣ Φεδερίκος, ποιητὴς καὶ ἱστορικὸς ἔνδοξος, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς ἀποστασίας τῆς Αμερικῆς, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1805.

ΣΚΥΛΗΣ, υἱὸς Αριαπειθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὅς τις μιμούμενος κατὰ πάντα τὴν βίαιταν κα-

τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Οκταμπασάλου Ηρδ.

ΣΚΥΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Διεβάτου ἐκ Κρήτης· ἄριστος ἀγαλματοποιός. Παυσ.

ΣΚΥΛΙΑΣ, περίφημος Δύτης Σικυώνιος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι φυγὼν ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ἦλθε πρὸς τοὺς ἐν Αρτεμισίῳ Ελληνας κολυμβήσας περίπου 80. στάδια. Ηρόδ.

ΣΚΥΛΟΥΡΟΣ Σκύθης εἶχεν 80 υἱούς. καὶ ἐπειδὴ ἐγήρασεν ὅτε ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ τοὺς ἔκραξε ἔμπροσθέν του, καὶ τοὺς παρουσίασε ἕνα δέμα βέργας καὶ τοὺς εἶπε νὰ τὸ σπάσουν· οὗτοι βλέποντες τὸ ἀδύνατον τὸ ἀπέδοκιμαν, ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸ κάμουν· τότε ὁ γέρων πατήρ των ἔλυσε τὸ δέμα καὶ διαλύσας αὐτὸ τὸ ἔσπασεν ὅλον ἀπὸ μίαν μίαν βέργαν· ἔπειτα στρέψας πρὸς τοὺς υἱούς του εἶπεν, οὕτω καὶ σεῖς ἐνωμένοι εἶστε ἀνίκητοι, ἂν ὅμως χωρισθῆτε θέλετε χαθῆ ἐξ ὁλοκλήρου.

ΣΚΥΜΝΟΣ Χῖος γεωγράφος· ἔζη τὸ 90. Π. Χ. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Νικομήδους βασιλέως τῆς Βιθυνίας, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε καὶ εἰς Ιαμβικοὺς στίχους ἕνα βιβλίον Γεωγραφικὸν ἐπιγραφόμενον, περιήγησις· τοῦτο δὲν εὑρίσκεται ὅλον· τὰ σωζόμενα τούτου διὰ μερικῶν καιρῶν ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦ Μαρκιανοῦ Ηρακλεώτου, ἕως ὅτου πεπαιδευμένοι τινὲς τὰ ἀπέδωκαν πάλιν εἰς τὸν συγγραφέα του· ἐξεδόθησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μαρκιανοῦ τὸ 1600. καὶ ἔπειτα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθοῦς συγγραφέως μετὰ τῶν λοιπῶν γεωγράφων.

ΣΚΥΡΙΟΣ, πατὴρ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῆς Αττικῆς κατ' Απολδ.

ΣΜΕΡΔΟΜΕΝΗΣ, στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Οτάνου, καὶ ἀνεψιὸς Δαρείου τοῦ Υστάσπου. Ηρόδ.

ΣΜΙΡΔΙΣ, υἱὸς τοῦ μεγάλου Κύρου, καὶ τῆς Κασσανδάνης, ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, διότι ἔτεινε τὸ τοξόν του πρὸς τὸν Καμβύσην, τὸν ὁποῖον εἶχε στείλει ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ηρόδ.

ΣΜΙΡΔΙΣ, περίφημος μάγος Πέρσης.

ΣΜΙΔΕΛ Οὐλδρῖκος, τὸ γένος Πορτογάλλος· ἄριστος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνος του Ηνδει περὶ τὸ 1540. Μ. Χ. Αἱ περιηγήσεις αὐτοῦ τάττονται μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγήσεων.

ΣΜΙΔΟΣ Βιλλιάμος, τὸ γένος Αγγλος, ἔδοξε ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Περιηγήσατο τὸν μέγαν Ωκεανὸν χάριν νέων ἀνακαλύψεων καὶ ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη. Αφῆκε σύγγραμμα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων· ἔζη περὶ τὸ 1740 Μ. Χ.

ΣΝΕΛΓΡΑΒΟΣ Βιλλιάμος τὸ γένος Αγγλος, ἔνδοξος περιηγητὴς

Ἰκυμάσιος φυσικὸς καὶ Γεωγράφος τοῦ αἰῶνός του. Αἱ περιηγήσεις αὐτοῦ τάττονται μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγήσεων. Περιῆλθε διάφορα μέρη, καὶ ἀπέπλευσεν εἰς ἔρευναν τῶν Κουριλῶν· ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του· ἔζη περὶ τὸ 1740. Μ. Χ.

ΣΟΑΒΕΣ Φραγγῖσκος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Λουγανὸν πόλιν τοῦ Μεδιολανικοῦ Δουκάτου τὸ 1743. φιλόσοφος, ποιητὴς καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος, συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ὠφέλιμα εἰς τοὺς ἀρχαίους· ἀπέθανε τὸ 1896.

ΣΟΑΒΗΔΑ, ὁ γραμματικὸς ὁ Σανσίνιος ἀναφέρει ὅτι ἐστάθη βασίλισσα, μὲ μεγάλην ὡραιότητα εἰς τρόπον ὥστε τὴν ἔβαλαν, λέγει, εἰς ἕνα μέρος διὰ νὰ τὴν καταπατίσωσι τὰ ἄλογα, ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν βλάψωσι, βλέποντα τὴν ὡραιότητα καὶ τὰ κάλλη της.

ΣΟΒΙΕΣΚΗΣ Ἰωάννης, βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων πολεμιστῶν τοῦ ιη αἰῶνος· ἡ δόξα καὶ ἀνδρεία του κατ' ἐξοχὴν ἐφάνη τὸ 1673. εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Βιέννης, παραταχθεὶς μὲ μικρὸν στράτευμα εἰς διακοσίας χιλιάδας ὀθωμανούς.

ΣΟΚΙΝΟΣ Βαρθολομαῖος, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, περίφημος νομοδιδάσκαλος μὲ μεγάλην φήμην, ἐξέδωκε συγγράμματα τῆς νομικῆς· ἀπέθανε τὸ 1507.

ΣΟΛΙΜΕΝΗΣ Φραγγῖσκος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, περίφημος ζωγράφος καὶ νομικὸς κάλλιστος, ἤξευρε καὶ τὴν σκιαγραφίαν· ὁ οἶκος του ἦτον ἡ ἕνωσις ὅλων τῶν πεπαιδευμένων διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν.

ΣΟΛΙΝΟΣ Γάϊος Ἰούλιος, ῥωμαῖος· ἔζη τὸ 80. Μ. Χ. συνέγραψε συναγωγὴν ἀποφθεγμάτων ἑκατὸν, τοῦ Πλινίου τοῦ πρεσβυτέρου, ἐξεδόθησαν τὸ 1784.

ΣΟΛΟΜΩΝ Φλάβιος Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, σωφώτατος, πλὴν ἄσωτος, σώζεται ἓν σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον τέχνη γραμματικῆς· ἔζη τὸν δεύτερον αἰῶνα.

ΣΟΛΥΦΟΣ Ἔνδοξος Ἰατρὸς ἀνατόμος ταῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Μ. Χ. οὗτος ἀνεκάλυψε πολλώτατα ἀγγεῖα λεπτὰ καὶ διαφανῆ, εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματος μακρὰν τῶν ἐντέρων, δηλαδὴ εἰς τὸ ἧπαρ, εἰς τὸν λαιμὸν, εἰς τὴν κοιλίαν κτλ. πρῶτος αὐτὸς εἶδεν τὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα, πλήρη διαφανοῦς ὑγροῦ· διὸ καὶ τὰ ὠνόμασεν, Ἀγγεῖα Διαφανῆ ἢ Ὀρχώδη καὶ Λυμφατικά.

ΣΟΛΟΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Δαυὶδ ἀπὸ τὴν Βασθέβη· ἀξιοσημείωτοι εἶναι οἱ ἔσχατοι λόγοι τοῦ Δαβὶδ· "πορεύομαι, εἶπε, πρὸς τὸν Σολομῶντα, ὅπου ὑπάγουσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, διατοῦτο παριγορῶ, καὶ γένου ἀνὴρ, φύλαττε τὴν φυλακὴν κυρίου τοῦ Θεοῦ σου περιπατῶν εἰς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν νό-

μον τοῦ Μωϋσέως· αὐτὸς παρέλαβε τὸν πατρικὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 20 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀφοῦ ἐσήκωσεν ἀπὸ τὴν μέσην ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ πατρός του καὶ τοὺς ἰδικούς του καὶ ἐκυρίευσεν εἰρηνικῶς εὐρύχωρον βασίλειον· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα μίαν τῶν θυγατέρων τοῦ Φαραὼ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου· μίαν νύκτα εἶδε καθ' ὕπνους τὸν Θεὸν, ὅστις τὸν ἐπροσκάλε νὰ ζητήσῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ· ὁ δὲ Σολομὼν ἐζήτησε σοφίαν κρίσιν διὰ νὰ κρίνῃ καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸν λαόν του· ὁ Θεὸς εὐαρεστηθεὶς εἰς τὴν ζήτησίν του τῷ ἐχάρισεν ὄχι μόνον τὴν σοφίαν ἀλλὰ καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν, τὰ ὁποῖα δὲν ἐζήτησε· ἔκτοτε ἐκυβέρνα τὸν λαὸν μὲ μεγάλην φρόνησιν καὶ διεκρίθη ἡ μεγάλη του σύνεσις εἰς μίαν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ἔκρινεν θαυμασιώτατα ὡς ἀκολούθως· παριστάθησαν εἰς αὐτὸν δύω γυναῖκες μὲ δύω βρέφη, τὸ ἕνα ζωντανὸν καὶ τὸ ἄλλο ἀποθαμμένον· αὐτὴ, εἶπεν ἡ μία κλαίουσα, ἔπνιξεν αὐτὴν τὴν νύκτα εἰς τὸν κράββατον τὸ παιδίον της, καὶ ἐπῆρε τὸ ἰδικόν μου ἐνῷ ἐκοιμώμην, βάλουσα τὸ ἰδικόν της ἀντ' αὐτοῦ· πρόσταξε λοιπὸν, ὦ βασιλεῦ, νὰ μὲ τὸ ἐπιστρέψῃ· ἡ ἄλλη ἀπεκρίθη· ψεύδεσαι, σὺ ἐθανάτωσες τὸ ἰδικόν σου παιδίον, καὶ τὸ ἰδικόν μου εἶναι τοῦτο, τὸ ὁποῖον ζῇ· ὁ Σολομὼν διὰ νὰ λύσῃ ταύτην τὴν λογοτριβὴν καὶ νὰ ἐξεμάξῃ τὴν ἀλήθειαν, μετεχειρίσθη ἕνα μέσον ἐκληρὸν μὲν ἀλλὰ σοφώτατον· ἐπρόσταξε νὰ φέρουν ἕνα σπαθίον, καὶ εἶπεν· ἐπειδὴ κάθε μία ἀπὸ σᾶς λέγει ὅτι τὸ ζῶν παιδίον εἶναι ἰδικόν της· ἂς μοιρασθῇ εἰς δύω, καὶ ἂς λάβῃ ἡ καθεμία ἴσον μερίδιον· ἡ ψευδὴς μήτηρ εὐχαριστημένη ἐδέχθη τὴν πρότασιν· ἡ ἀληθὴς ὅμως μήτηρ ἐφώναξεν εὐθὺς μὴ γένοιτο βασιλεῦ! ἂς δοθῇ τὸ ἄθλιον βρέφος εἰς αὐτὴν ζωντανόν. Τότε ὁ Σολομὼν διάξας τὴν ψευδῆ μητέρα ἐπέτρεψε τὸ βρέφος εἰς τὴν ἀληθῆ μητέρα του, καὶ ἐθαύμασεν ὁ λαὸς τὴν φρόνησίν του εἰς τὴν τοιαύτην δικαιοδοσίαν· κατεσκεύασεν ἕνα ναὸν περίφημον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὸ ὄρος Μορίᾳ, ὅστις ὠνομάσθη ναὸς Σολομῶντος· λέγουσιν ὅτι ἐξωδεύθησαν εἰς τὴν οἰκοδομὴν ταύτην ἑβδομήκοντα πέντε μιλιόνια φιορινίων· εἰς τὰς ἡμέρας τῶν Ρωμέων ἐθαυμάζετο μέγα τεῖχος ἀπὸ μεγάλους λίθους συνδεδεμένους μὲ σίδηρον, τετρακοσίες πήχες ὑψηλὸν· τὸ παλάτιόν του εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἄλλο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου ὁποῦ ἦσαν χρυσᾶ ὅλα τὰ σκεύη· ὁ περίφημος ἐλεφάντινος θρόνος, καὶ ἄλλα πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἐδῶ ἐν σιτόμῳ δὲν ἀναφέρομεν. Ὁ Σολομὼν εἶχεν ἑπτακοσίας γυναῖκας ὅλας ἀπὸ ἡγεμονικοὺς βαθμοὺς, τὰς περισσοτέρας ἀλοφίλους, καὶ ξένας. Αὗται ἐκυβέρνουν τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως καὶ μάλιστα ὅταν ἐγήρασε,

φὸν ἐκατέπιεσαν νὰ τὰς συγχωρέσῃ τὰ κτίσωσι θυσιαστήρια, καὶ δωμοὺς τῶν Θεῶν των εἰς τὴν γῆν τῶν Ἰουδαίων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σολομῶντος ἔγιναν διασπαραγμοὶ τοῦ βασιλείου· διὰτὰ ἀκόλουθα ἰδὲ Ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων· Κ. Μ. Κούμα· τομ. Α. Σελ. 172· Τὰ συγγράμματά του διαιροῦνται εἰς γνήσια καὶ νοθα, καὶ τὰ μὲν γνήσια εἶναι, παροιμίαι, λέγουσι τρεῖς χιλιάδες, ἐκκλησιαστὴς, τὸ ἆσμα τῶν ἀσμάτων, καὶ ἄλλα τινὰ ὑποδιαιρούμενα εἰς αὐτὸν, δεύτερος εἶναι, κλεὶς τοῦ Σολομῶντος, ὁ διάσκουσα περὶ ἐνοχλήσεως τῶν κακῶν πνευμάτων· τὸ ὁποῖον σώζεται γερμανιστὶ· ἐξεδόθη τὸ 1108· τρίτον ψαλτήριον Σολομῶντος ἀπὸ 15 ψαλμοὺς συνιστάμενον, οἵτινες εὑρίσκονται εἰς τὸν Κώδικας εἰς τὴν Καισαρικὴν βιβλιοθήκην, τοὺς ὁποίους ἐξέδωκεν Ἰωάννης Λουδοβίκος εἰς Λατινικὴν μεταφρασιν μετὰ σημειώσεων τὸ 1723.

ΣΟΛΩΝ ὁ Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐξηκεστίδου τοῦ ἐκ τῆς Σαλαμῖνος· εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀνὴρ μὲ σπανίας ἀρετὰς, καὶ κατ' ἐξοχὴν μὲ τὴν φιλανθρωπίαν· ὁ Λαὸς τὸν ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν νὰ ἦναι ἀρχηγὸς τῶν κοινῶν συνελεύσεων, καὶ νὰ διευθύνῃ τὰ κριτήρια πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος· ἐμψύχωσε τὴν γεωργίαν, τὸ ἐμπόριον, καὶ ἐπροσπαθησε, μὲ πάντα τρόπον νὰ πλουτήσῃ τὰς Ἀθήνας· ὅταν ὁ Πεισίστρατος ἠθέλησε νὰ τυραννήσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ Σόλων μολονότι εἶχε συγγένειαν μετ' αὐτοῦ, ἐστάθη ἐναντίος. Τὸν ἠρώτησαν διὰ ποιαν αἰτίαν δὲν ἔλαβε μέρος κατὰ τῶν πατροκτόνων, καὶ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἤλπιζε νὰ ὑπάρχῃ πατροκτονία εἰς τὰς Ἀθήνας· οὗτος ἐσμίκρυνε τὰ βραβεῖα τὰ ὁποῖα ἐδίδοντο εἰς τοὺς νικητὰς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, καὶ διέταξε νὰ δίδωσι βραβεῖα μεγαλήτερα, εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐπολέμησαν μὲ ἀνδρείαν πρὸς βοήθειαν τῆς πατρίδος. Τέλος πάντων ὁ Πεισίστρατος ἔγινεν ἐξουσιαστὴς τῶν Ἀθηναίων, ὁ δὲ Σόλων μὴν ἠμπορῶν νὰ βλέπῃ τὴν τυραννίαν τῆς πατρίδος του, ἄφησε τὰ ὅπλα ἔμπροσθεν του δικαστηρίου λέγων· ὦ πατρὶς πατρὶς, ἐγὼ ἕως τώρα σὲ ἐβοήθησα μὲ τὰ ὅπλα καὶ μὲ τοὺς λογισμοὺς, τοὺς ὁποίους παραιτοῦμαι· ἀπέρασεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς τὴν Λυδίαν, ὅπου ὁ Κροῖσος βασιλεὺς ἀκούων τὴν μεγάλην φήμην του τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν αὐλήν του, καὶ πρωτοῦ νὰ τὸν φέρῃ ἔμπροσθέν του ἐνεδύθη μὲ ὅλην τὴν βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ ἐφόρεσε λαμπρὰ φορέματα μὲ πολυτίμους λίθους, καὶ ἐκαθησεν ἐπὶ τοῦ θρόνου· ὁ Σόλων παρουσιασθεὶς δὲν ἐθαύμασε τὴν τσαπούτην του μεγαλοπρέπειαν, μολονότι εἶχε παράντα τὰ πολυτιμότερά του πράγ-

ματα· ὁ βασιλεὺς τὸν ἠρώτισε ἂν γνωρίζῃ κἀνένα ἄλλον πλουσειώτερον ἢ λαμπρότερον, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη, ὅτι γνωρίζει Τέλλον τινα ὀνόματι ἰδιώτην, ὅστις ἀπέθανεν εἰς τὸν πόλεμον πρὸς βοήθειαν τῆς πατρίδος του καὶ δύω ἄλλους ἀδελφοὺς Κλέοβιν καὶ Βίτωνα, οἵτινες ἀπέθανον ἐνδόξως διὰ τὴν ὑπακοὴν τὴν ὁποίαν ἔδειξαν πρὸς τὴν μητέρα των· ὁ Κροῖσος δυσαρεστημένος ἀπὸ τὰς τοιαύτας ἀποκρίσεις τὸν εἶπε σὺ λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ μὲ βάλλῃς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν εὐδαιμόνων· ὁ δὲ Σόλων τῷ ἀπεκρίθη, δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζεται τὶς εὐδαίμων πρὶν ν' ἀποθάνῃ· μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε· ἀπέθανε τὸ 590 Π. Χ, εἰς τὴν Κρήτην, καὶ μετακομισθὲν τὸ σῶμα του ἐτάφη λαμπρῶς εἰς τὴν Σαλαμῖνα· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ά. νόμοι ἐκδοθ. εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1635 β. διάφορα ἐλεγειακὰ ποιήματα δι' ἑνὸς τῶν ὁποίων ἐπαρακίνησε τοὺς Ἀθηναίους νὰ κινήσωσι τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Μεγαρέων· ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τὰ μόνα σωζόμενα εἶναι τὰ γνωμικά του ποιήματα γ. ἐπιστολαὶ ἐκδοθεῖσαι εἰς τὴν συλλογὴν τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπιστολῶν.

ΣΟΜΜΙΕΡΟΣ Ἰωάννης, τὸ γένος Γάλλος, νομοδιδάσκαλος καὶ θεολόγος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς διαλέκτων, ἔμπειρος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, Συνόδων, Πατέρων καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, Ἱεροκήρυξ δόκιμος, ὅστις ἐχρημάτισε καὶ ἀρχιεπίσκοπος μὲ τίτλον Καισαρείας· ἔγραψε Γαλλιστὶ Ἱστορίαν τῆς θρησκείας καὶ ἄλλα.

ΣΟΟΣ υἱός τοῦ Ἀριστοδίμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυπῶντος. Πλούτ.

ΣΟΡΒΟΝΑΣ Ροβέρτος, περίφημος Γάλλος· πρώτος ὅστις ἐσύστησε σχολεῖα τῆς θεολογίας εἰς τὴν Εὐρώπην· ἀπέθανε τὸ 1274.

ΣΟΡΓΛΑΝΔΟΣ Ἄγγλος τὸ γένος, ἄριστος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1789. Μ. Χ. Τάσσεται μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγητῶν. Περιῆλθε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν δυτικῶν παραθαλασσίων τῶν Σολομανίων νήσων ὀνομάσας αὐτὰ Νέαν Γεωργίαν, καὶ τὰς Πελεβίας νήσους.

ΣΟΥΓΔΟΥΡΗΣ Γεώργιος ἱερεὺς Ἰωαννίτης· ἐμαθητεύσεν ἐν Οὐενετίαις τὴν Λατινικὴν, Ἰταλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν διαλέκτους, ἐλθὼν εἰς Ἰωάννινα ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἐκεῖσε σχολῆς, παραδοὺς ἄριστα τὰ Ἑλληνικὰ μαθήματα, Φιλοσοφίαν καὶ Θεολογίαν, ὅπου δι' αὐτοῦ ἐξῆλθον πολλοὶ μαθηταὶ εἰδήμονες· ἔγραψε εἰσαγωγὴν λογικῆς, συμφωνίαν Ἑλληνικὴν τῆς Παλαιᾶς καὶ νέας γραφῆς ἁπάσης· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΣΟΥΖΑΣ Ἐμμανουὴλ, ἔνδοξος ἱστορικὸς, ἀπὸ τὴν Πορτογαλλίαν·

συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς εἰς ἑπτὰ τόμους· ἀπέθανε τὸ 1649.

ΣΟΥΙΔΑΣ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Λεξικοῦ, ἔζη κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην τὸν 15 αἰῶνα Μ. Χ. ἄλλοι δὲ ἀγνοοῦν τὴν ἐποχήν του· καὶ ἄλλοι θέλουσιν ὅτι ἔζη ἐπὶ Στράβωνος τὸ 10. Μ. Χ. ἐκ τούτου δῆλον ὅτι τὸ λεξικὸν τοῦτο συνετέθη ἀπὸ διαφόρους· ἡ τάξις του ὅμως εἶναι ἄτακτος, καὶ διάφορα πρόσωπα καὶ ὑποθέσεις συγχέονται μεταξύ των πολλάκις· ἀλλὰ μερικοὶ λέγουσι ὅτι αὕτη ἡ ἀταξία προῆλθεν ἀπὸ ἄλλους, οἵτινες ζητοῦντές νὰ τὸ αὐξήσωσι, τὸ κατήντησαν τοιοῦτον· περιέχει τοὺς βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, παροιμίας τινὰς καὶ ἑρμηνείας καὶ τινῶν λέξεων· ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἑλληνιστὶ τὸ 1498. καὶ δεύτερον ἑλληνολατινιστί.

ΣΟΥΛΕΙΜΑΝΟΣ υἱὸς Ὀρχάνη Βασιλεὼς Ἀνατολῆς. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρός του ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1860. Μ. Χ. Οὗτος πολεμῶν τοὺς χριστιανοὺς καὶ ἐλθὼν εἰς Εὐρώπην ἐκούρσευσεν αὐτὴν ἀφειδῶς, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις πολίσμασεν ἔλαβε τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ τὴν Φιλιππούπολιν, ἐκείνην μὲν μὲ πολιορκίαν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός του, ὅστις ὅταν ἀπέθνησκεν ἐπρόσταξεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ τὸν θάψωσιν εἰς τὸν ἰσθμὸν τῆς Θρακικῆς Χερρονήσου.

ΣΟΥΛΕΙΜΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Σελὴμ δεκάτου αὐτοκράτορος τῶν Ὀθωμανῶν· ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1520. ἐπωνομάσθη δ' νομοθέτης· ἦτον πεπαιδευμένος ἀνὴρ καὶ μὲ ἀρετὰς, ἐγνώριζε καλῶς τὰς ἀσιατικὰς γλώσσας, ἤξευρε τὴν Λατινικὴν, Γαλλικὴν, καὶ Γερμανικὴν, ἦτον καὶ καλὸς ποιητὴς, εὐεργέτει τοὺς ἀνδρείους καὶ ἐπαίδευε τοὺς ἀτάκτους ἦτον μέτριος εἰς τὸ φαγητόν του, δὲν ἔπινε ποτὲ οἶνον, ἐκυρίευσε τόπους καὶ χώρας, ἐβασίλευσε χρόνους 46. καὶ ἀπέθανε τὸ 1566.

ΣΟΥΛΕΙΜΑΝΟΣ δεύτερος, ὁ εἰκοστὸς Σουλτάνος τῶν Ὀθωμανῶν· ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1689. ἀφοῦ ἐκάθησεν εἰς τὴν φυλακὴν 40. χρόνους, ἀλλὰ ἐβιοτικεῖτο ἀπὸ τὸν Μωάμεθ Κιοπρουλῆς, ὅς τις ἦτον ἄνθρωπος σοφὸς· ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων· ἐβασίλευσε χρόνους 4. ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἦτον ὑποκείμενος νὰ κολακεύῃ τοὺς Γιανιτσάρους διὰ νὰ τοὺς κρατῇ εἰς ὑποταγήν.

ΣΟΥΛΠΙΚΙΑ ἔνδοξος γυνὴ Ῥωμάνα, τῆς ὁποίας μᾶς ἔμεινεν ἓν ποίημα Λατινικὸν σατυρίζον τὸν Αὐτοκράτορα Δομετιανὸν, διότι ἐξώρισεν ὅλους τοὺς φιλοσόφους· ἐσώθησεν ἔτι ἕνα ποίημά της περὶ ἀγάπης συνοικεσίου· ἔζη τὸ 70. Μ. Χ.

ΣΟΥΛΠΙΚΙΟΣ Γοῦφος Σεβῆρος, ἐξαίρετος νομοδιδάσκαλος, σύγχρονος

τοῦ Κικέρωνος, ἀνὴρ μὲ ὑπόληψιν καὶ ἀρετὴν, ἐστάθη καὶ ὕπατος· ἔζη τὸ 400, Μ. Χ. ὅρα Σύλλας.

ΣΟΥΡΕΝΑΣ ἀρχιστράτηγος τῶν Πάρθων τὸ 53. Π. Χ. ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον του τὸν Βασιλέα Ηρώδην· οὗτος ἐκυρίευσε τὴν πόλιν τῆς Σελευκίας· πρῶτος ὅς τις ἀνέβη εἰς τὰ τείχη, καὶ ἔδειξε μεγάλην ἐμπειρίαν, φρόνησιν καὶ ἀνδρείαν εἰς τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Ρωμαίνων· ἠμαύρωσεν ὅμως τὴν δόξαν του μὲ τὴν ἀπιστίαν του, διότι ζητήσας τὸν Κρᾶσον ἀρχιστράτηγον τῶν Ρωμαίνων, διὰ νὰ συνομιλήσουν περὶ συνθικῶν τῆς εἰρήνης, τὸν ἀπεκεφάλισεν ἀτόμως, καὶ ἐμβῆκε θριαμβευτὴς εἰς τὴν Σελεύκειαν· ἐτιμωρήθη ὅμως ἐντὸς ὀλίγου, διότι, ὁ βασιλεὺς ὑποπτευθεὶς τὰ κινήματά του τὸν ἐφόνευσε.

ΣΟΥΡΙΟΣ Λαυρέντιος περίφημος διὰ τὴν μάθησίν του καὶ ἀρετήν. Οὗτος συνήθραισε πάσας τὰς συνόδους εἰς τέσσαρας τόμους καὶ τοὺς βίους τῶν ἁγίων εἰς ἓξ τόμους. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΟΥΣΑΚΙΜ οὗτος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 975. Π. Χ.

ΣΟΥΣΑΡΙΩΝ, καὶ Θέσπης, ἀπὸ χωρίαν τῆς Ικαρίας, τὸ 525. Π. Χ. ἐστάθησαν οἱ πατέρες τῆς Ελληνικῆς Κωμῳδίας. Τὰ σατυρικὰ ταῦτα καὶ χωρικὰ δράματα, ἐπροξένουν πολὺν καιρὸν τὴν μεγαλητέραν διάχυσιν εἰς τοὺς χωρικοὺς· ἡ παλιὰ ὅμως τῶν Αθηνῶν δὲν ἐδέχθη τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ θεάματος, παρὰ ἀφοῦ ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Σικελίαν· ἀπέθανε τὸ 580. Π. Χ.

ΣΟΥΤΕΝΗΣ Ιάκωβος Ολανδὸς τὸ γένος, ἄριστος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος περιέπλευσεν τὴν Γῆν· μετέβη ἀπὸ τοῦ Ατλαντικοῦ εἰς τὸν μέγαν Ωκεανὸν· διά τινος νέου πορθμοῦ, ὅστις κεῖται μεταξὺ τῶν νήσων Στάατεν καὶ τῆς Πυρίνου γῆς· ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ωκεανῷ ἀνεκάλυψεν τὸ ἐκ τεσσάρων νήσων συνεστάμενον Σουτενίον ἀρχιπέλαγος, τὰ ἀρκτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Γουϊνέας, τὴν μεγάλην Σουτενίαν νῆσον καὶ πολλὰς ἄλλας μικροτέρας, ἐκτεινομένας κατὰ τὸ μέρος τῶν Μολούκων νήσων· ἔγραψεν ἀκριβῶς τὰς περιηγήσεις του. Ηνθει περὶ τὸ 1625. Μ. Χ.

ΣΟΦΑΙΝΕΤΟΣ, εἷς τῶν Ελλήνων ἡγεμόνων ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐναντίον τοῦ βασιλέως Αρταξέρξου, ἐκ Στυμφάλου πόλεως τῆς Αρκαδίας. Ξενοφ.

ΣΟΦΙΛΟΣ, πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Ανθολ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Σοφίλου, Αθηναῖος, ἐγεννήθη τὸ 498. Π. Χ. θεωρεῖται ὡς ὁ ἐντελέστατος ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος διὰ τὴν γλυκύτητά του, καὶ ἱλαρότητα· ὠνομάσθη Αττικὴ μέλισσα διὰ τὴν χαρακτηριστικὴν αὐτοῦ γλυκύτητα, καὶ

λαρότητα. Η φύσις ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος τὴν ἀξίαν καὶ εὐδαιμονίαν ἐνώσασα εἰς τὸν μόνον τοῦτον ἄνδρα ὅλλατης τὰ χαρίσματα, ἄξια εἰς τὸ νὰ στολίσωσι τὸ πνεῦμα, καὶ νὰ ὑψώσωσι τὴν ψυχήν, μὲ ὅλα τὰ γήϊνα ἀγαθὰ ὅσα δύναται τις νὰ ἐπιθυμήσῃ. Η πρώτη χάρις τοῦ Σοφοκλέους ἐφάνη ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς πλουσίους, καὶ ἐν ὑπολήψει. Η ὡραιότης τοῦ σώματος καὶ ἐκείνη τῆς ψυχῆς του, ἡ ἐπιμελημένη του ἀνατροφὴ ἐν ᾗ συνέδραμον ἡ γυμναστικὴ, καὶ μουσικὴ ἔδωσαν μίαν νέαν ἐνέργειαν εἰς τὰς πολυτίμους διαθέσεις τῆς φύσεως· εἰς τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς ἡλικίας του διὰ τὴν ὡραιότητά του ἐκλέχθη νὰ ὁδηγῇ χορεύων μὲ τὸν ἦχον τῶν μουσικῶν ὀργάνων τὸν χορὸν τῶν νέων οἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν Παιάνιον. Εἰς τὸν εἰκοστὸν πέμτον χρόνον τῆς ἡλικίας του ἤρχισε νὰ γράφῃ τὰς τραγῳδίας του· εἰκοσι φοραὶς ἔλαβε τὸ βραβεῖον, πολλάκις ἔλαβε τὸν δεύτερον τόπον, πλὴν πώποτε τὸν τρίτον. Αναφέρουσιν ὅτι, εἷς τῶν υἱῶν ἐκ τῆς πρώτης του γυναικὸς τὸν ἐγκάλεσε εἰς τὸ δικαστήριον, κατηγορῶν αὐτὸν ὅτι ἔχασε τὰς φρένας του, καὶ δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ διοικῇ τὸν οἶκόν του καὶ τὴν περιουσίαν του, καθότι ἐπροκρινεν αὐτὸς ἕνα ἄλλον υἱὸν ἐκ τῆς δευτέρας του γυναικὸς· ὁ Σοφοκλῆς πρὸς ἀπολογίαν ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς κριτὰς τὸν μεγαλοπρεπῆ χορὸν τοῦ δράματος, ὁ ὁποῖος ἐξυμνεῖ τὴν πατρίδαν του· οἱ κριταὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὅλως ἐκθαμβοι, ἀνεχώρησαν εἰς τὰ οἰκίας των, καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπέστρεψεν ἐν θριάμβῳ εἰς τὰ ἴδια· συνέγραψεν ἑκατὸν εἴκοσι τραγῳδίας, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται μόνον ἑπτά. Αἴας Μαστιγοφόρος, Ηλέκτρα, Οἰδίπους Τύραννος, Αντιγόνη, Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ, ἡ Τραχινίαι, Φιλοκτήτης· ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1781. εἰς τόμους δύω.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Αθηναῖος, ποιητὴς Λυρικὸς καὶ Τραγικὸς, ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ Σοφοκλέους· ἔζη μετὰ τοὺς ἑπτὰ ποιητὰς τραγικοὺς συνέγραψε δράματα. 15.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ, ἕτερος, Αθηναῖος, ποιητὴς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα.

ΣΟΦΟΝΙΑΣ, ἔζη τὸ 641. Π. Χ. ὁ ἴδιος ἀναφέρει τὸ γένος του καὶ τὸν καιρὸν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προφητείας του· ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ιωσιοῦ εἰς τοῦ ὁποίου τὸν πρῶτον χρόνον ἐπροφήτευσεν· ἐκτὸς τῆς προφητείας ταύτης ἀποδίδεται καὶ ἄλλη μία ἀπόκρυφος, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς τὸ χρονικὸν τοῦ Νικηφόρου Κωνσταντινοπολίτου, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν ὁ Φαβρίκιος.

ΣΟΦΟΝΙΣΔΑ θυγάτηρ τοῦ Ασδρουβάλου Καρχηδονίου, καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Σύφακος, ὅς τις νικηθεὶς

εἰς τὴν μάχην ἔπεσεν αἰχμάλωτος· ὁ Μασσινήσας συμβοηθὸς τῶν Ρωμαίων ἐκυρίευσε τὴν πολιτείαν, καὶ ἐπρόσταξε καὶ ἔφερον τὸν βασιλέα εἰδηροδέσμιον ἔμπροσθέν του, ἔπειτα ἀπέρασεν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, ὅπου ἡ Σοφονίσδα ἐξελθοῦσα ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του παρακαλοῦσα μὴν ἤθελε τὴν παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ρωμαίων καὶ σαλῇ διὰ θρίαμβον εἰς τὴν Ρώμην. Ὁ Μασσινήσας ἅμα τὴν εἶδε τὴν ἠγάπησε καὶ τέλος τὴν ἐνυμφεύθη, ἀλλὰ πληροφορηθεὶς τοῦτο ὁ Σκηπίων ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων, ἀφοῦ τὸν ἤλεγξε διότι ἐνυμφεύθη θυγατέρα ἐχθροῦ των τὴν ἐζήτησε διὰ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τοὺς Ρωμάνους, μήπως ὀργισθῇ παρ' αὐτῶν· τότε ὁ Μασσινήσας ἀνεστέναξε πικρῶς, ἔκραξεν ἕνα πιστόν του δοῦλον, καὶ ἔστειλε πρὸς τὴν Σοφονίσδα τὸ φαρμάκι εἰδοποιῶν εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ τρέχοντα· ἡ ἀνδρεία γυνὴ γνωρίζουσα τὴν καθαρὰν ἀγάπην τοῦ Μασσινήσα, εἶπε, λαμβάνω τοῦτο τὸ ποτήριον ὡς δῶρον ὑπανδρείας καὶ δὲν μὲ κακοφαίνεται· ταῦτα εἰποῦσα ἐσήκωσε τὸ ποτήριον καὶ ἔπιε τὸ φαρμάκι τὸ 218. Π.Χ.

ΣΠΑΛΑΤΣΑΝΗΣ Λάζαρος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν, ἔνδοξος φυσικὸς, καὶ λαμπρὸς φυσιολόγος. οὗτος ἔκαμε δοκιμὰς καὶ παρατηρήσεις μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν περὶ κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, περὶ γεννήσεως, καὶ χονδρώσεως, καὶ ἔμεινε τὸ ὄνομά του ἀθάνατον· περιῆλθεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινόπολιν· ἐστάθη προφέσωρ εἰς τὴν Ἀναθημίαν τῆς Παυΐας, καὶ ἀπέθανε τὸ 1799. συνέγραψε περὶ φυσιολογίας.

ΣΠΑΝΙΟΛΗΣ, Ἰωάννης, Ἰταλὸς καὶ ποιητὴς Λατῖνος. τὸν παρομοιάζουν μὲ τὸν Βιργίλιον· οὗτος ἔσφυθεσε 50. χιλιάδας στίχους· ἀπέθανε τὸ 1510. εἰς ἡλικίαν 78. χρόνων.

ΣΠΑΝΔΟΝΗΣ Βυζάντιος μέγας χαρτοφύλαξ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας, ἀνὴρ ἐλλόγιμος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, πεπαιδευμένος εἰς τὴν θύραθεν φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱερὰν θεολογίαν· ἔμπειρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας καὶ τάξεως· ἐχρημάτησε διδάσκαλος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολῆς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΠΑΝΟΚΙΟΣ Ἀνδρέας, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην· ἔζη τὸν ιϛ. αἰῶνα· ἐστάθη περίφημος εἰς τὸ νὰ γράφῃ ψιλὰ γράμματα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε, λέγουν, ἔγραψε τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον εἰς ἕνα βιβλιάριον, τὸ ὁποῖον χωροῦσε εἰς τὴν φλοῦδα ἑνὸς καρυδίου· ἐστάθη καὶ ἕνας ἄλλος, ὅς τις ἔβαζε ὅλην τὴν Ἰλιάδα τοῦ Ὁμήρου μέσα εἰς μίαν φλοῦδα καρυδίου δεκανὸν μᾶλλον ὑπομονὴν παρὰ ἐγχείρησιν τοῦ νοός.

ΣΠΑΡΑΔΟΚΟΣ, πατὴρ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῆς Θρᾴκης. Θουκ.

ΣΠΑΡΓΑΠΙΣΣΗΣ, υἱὸς τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀσσυρίων Τωμύριδος· Ἡρόδ.

ΣΠΑΡΔΑΚΟΣ, ὅρα Λικίνιος Κράσσος.

ΣΠΑΡΤΗΣ Λακεδαίμων· οὗτος ἐπειδὴ ἤκουσεν ὅτι ὁ χρησμὸς εἶπε, ὅτι οἱ Σπαρτιάται θέλουν παιδευθῆ διότι ἐφόνευσαν τοὺς πρέσβεις τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῆς Περσίας ὑπῆγε μὲ τὸν Βούρην πρὸς τὸν ἴδιον Ξέρξην καὶ παρουσιασθέντες τὸν παρεκάλουν νὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς τοὺς δύὸ ἀφίνων ἐλευθέρους τοὺς πολίτας τῆς Σπάρτης. ὁ βασιλεὺς βλέπων τὴν πρὸς τὴν πατρίδα των ἀγάπην τοὺς ἠλευθέρωσε, καὶ τοὺς ἐσυγχώρησε τὸ ἔγκλημα, καὶ μάλιστα τοὺς εἶπε νὰ καθήσουν εἰς τὴν αὐλήν του, αὐτοὶ ὅμως τοῦ ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν ἠμπόρουν νὰ ζήσουν μακρὰν τῆς Σπάρτης, τῶν νόμων, καὶ συμπατριωτῶν των, διὰ τοὺς ὁποίους ἐδοκίμασαν τόσους κόπους· ἀλλ' ὁ Ξέρξης ἐπιμένων εἰς τὴν αἴτησίν του εἶπε πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων του, ὀνομαζόμενον Ἰνδάμου, νὰ τοὺς πείσῃ νὰ καθήσουν προβάλλων εἰς αὐτοὺς, ὅτι θέλουν ἔχει τὰ αὐτὰ βραβεῖα καὶ τιμὰς μὲ τοὺς Πέρσας· ἀλλ' οἱ γενναῖοι Σπαρτιάται ἀπεβάλλον ὅλας τὰς ὑποσχέσεις λέγοντες ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶναι ἕνα κακὸν τόσον μέγα ὥστε δὲν τὴν ἀλλάζουν μὲ ὅλον τὸ βασίλειον τῆς Περσίας.

ΣΠΕΡΘΙΗΣ, υἱὸς τοῦ Λυσίσου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης, ὅς τις ἐπροσφέρεν ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Βούλιδος εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην· ὅρα Βοῦλις. Ηρόδ.

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ ἀνεψιὸς, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Πλάτωνος.

ΣΠΙΓΕΛΙΟΣ ὁ ἐκ Βρουξέλλων διδάσκαλος ἐν τῷ τοῦ Παταύϊου γυμνασίῳ, ὅστις ἐξέδωκε πραγματείαν ὁλόκληρον Ἀνατομῆς μὲ εἰκονογραφίας· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα.

ΣΠΙΛΒΕΡΓΗΣ, Γεώργιος Γερμανὸς εἰς τὴν δούλευσιν τῶν Ολανδῶν, ἐστάθη περίφημος εἰς τὴν θαλασσοπορίαν τοῦ εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ τὸ 1615. ἐκυρίευσε τὸν στόλον τῆς Ἱσπανίας, καὶ τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἐμπόδισε τοὺς Ισπανοὺς νὰ ταξειδεύσουν εἰς τὸ Μεξικὸν καὶ εἰς τὴν Αμερικήν· ἀπέθανε τὸ 1620.

ΣΠΙΝΑΣ Αλέξανδρος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν τῶν Οφθαλμοφαλίων τὸ 1295. ἀπέθανε τὸ 1318.

ΣΠΙΝΘΑΡΟΣ, Ἕλλην ἀπὸ τὴν Κόρινθον, περίφημος Αρχιτέκτων καὶ ἀρχηγὸς τῆς κατασκευῆς τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν· ἀπέθανε τὸ 510. Π.Χ.

ΣΠΙΝΘΑΡΟΣ, Πυθαγόριος φιλόσοφος, Ταραντῖνος· πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Αριστοξένου. Διογ.

ΣΠΙΝΘΑΡΟΣ, ξένος τις ἐν Ἀθήναις, καταταχθεὶς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Αριστ.

ΣΠΙΝΘΑΡΟΣ, ποιητὴς τραγικὸς, ἐξ Ἡρακλείας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται μία τραγῳδία Σεμέλη ἐπιγραφομένη. Φαυβ.

ΣΠΙΝΟΛΑΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γένοβαν, κατ' ἀρχὰς ἦτεν ἔμπορος ἔπειτα ἔγινε περίφημος πολεμιστὴς διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης· ἐχρημάτισεν ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Ισπανίας εἰς τὴν Φιάνδραν, ἐπαρχίαν τοῦ Βελγίου, καὶ ὠφέλισε πολλὰ τὴν Ισπανίαν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Γενόβαν τὸ 1630. μὲ δυσαρέσκειαν μεγάλην πρὸς τοὺς Ισπανοὺς, διότι ἐστάθησαν εὐγνώμονες εἰς τὰς ἐποφελεῖς ἐκδουλεύσεις του.

ΣΠΟΛΒΕΡΙΝΟΣ Ιωάννης, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βερώνην, ἔνδοξος ποιητὴς, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ ποίημα ἐπιγραφόμενον Καλλιέργειες τοῦ Ροζίου· ἀπέθανε τὸ 1762.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Σπίνολας Κερκυραῖος. Συνέγραψε διδασκαλίαν Χριστιανικὴν διεξοδικοτάτην, συγγραμμάτιον νομικὸν, καὶ Απολογίαν εἰς τὴν Οὐρανίαν ἐπιστολὴν τοῦ Βολταίρου· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Μίλλιας Κερκυραῖος ἐξέδοτο ἐπιστολάριον καὶ διδαχὰς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Δεστούνης, Κεφαλληναῖος, οὗτος μετέφρασε τοὺς λόγους τοῦ Πλουτάρχου εἰς Ρωσικὴν διάλεκτον.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Δρακούλης, Ἕλλην Ιθακήσιος ἔνδοξος στρατηγὸς τὸ 1821. εἰς τὴν ἀποστασίαν τοῦ Γαλαστίου· οὗτος ἦλθεν εἰς Βουκουρέστι μὲ ἕνα σῶμα στρατιωτῶν, ἐξ ὧν πολλοὶ ἦσαν Ιθακήσιοι, καὶ μὲ 800. στρατιώτας ἐπολέμησε ἐναντίον 12. χιλιάδων τουρκῶν καὶ μαχόμενος ὑπὲρ πίστεως καὶ ὑπὲρ πατρίδος ἐφονεύθη.

ΣΤΑΔΗΣ, Κάρλος περίφημος Λουθηράνος, ὅς τις τὸ 1525. ἔδωκεν ἐξουσίαν εἰς τὸ ἱερατεῖον τῶν Λατίνων νὰ ὑπανδρεύωνται, ὅτε καὶ ὁ Λούτερος ἀνταγωνιστὴς τοῦ Κάρλου ἐνυμφεύθη δημοσίως τὴν Αἰκατερίναν τοῦ Βόρνου· ἀπέθανε τὸ 1539.

ΣΤΑΛΛΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βορωσίαν, μέγας χημικὸς, καὶ σχεδὸν ἀρχηγὸς τῆς νέας χημικῆς· ἠθέλησε νὰ ἀναμορφώσῃ τὴν Ιατρικὴν, καὶ ὡς ἀνεμόρφωσε τὴν χημικὴν, ἀλλ' ἡ θεωρία καὶ τὰ φυσιολογικὰ δόγματα τοῦ ἀνδρὸς ἔγιναν πέτρα σκανδάλου μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν καὶ ἀντιζήλων του, διὰ τὰς ἀπείρους λογομαχίας καὶ ἀμφισβητήσεις.

ΣΤΑΤΙΟΣ Σανίτης, ἐπειδὴ ἦτον εὐγενὴς καὶ πλούσιος, μόλον ὅτι ἦτον ὑπέργηρος ἔγινε γερουσιαστὴς· οὗτος κατεδικάσθη ἀδίκως εἰς θάνατον, ἐπειδὴ ἦτον ἐχθρὸς τῆς Τριαρχίας, ἀλλὰ τὸ ἔκαμε διὰ τὰ πλού-

σης του· ὅθεν μανθάνων καὶ αὐτὸς αὐτὴν τὴν θλιβερὰν εἴδησιν, ἄνοιξε τὰς πόρτας τῆς οἰκίας του καὶ ἔδωσεν ἐξουσίαν εἰς τὸν λαὸν νὰ διαρπάσουν τὰ πράγματά του, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔρριπτε τὰ πολυτιμότερα ἔξω τῆς οἰκίας ἔπειτα ἔβαλε πῦρ καὶ κατεκάη ἔνδον τῆς οἰκίας του.

ΣΤΑΤΙΟΣ Πόπλιος, ἔνδοξος ποιητὴς, λατῖνος. εἰς αὐτὸν ἐχρημάτισε μαθητὴς ὁ Δομετιανὸς, ὅς τις ἔγινεν Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσε καὶ ποιητικὰ συγγράμματα· ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 100. Μ. Χ.

ΣΤΕΦΗΝΗΣ, Ἰταλὸς, φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος· ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1770.

ΣΤΑΥΡΟΣ Μουλαΐμης Ἰατροφιλόσοφος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς· καὶ Ἰταλικῆς διαλέκτων· ἀκροατὴς τῶν ἐν Πατουΐῳ σοφῶν. Συνέγραψεν ἐγχειρίδιον περὶ Ὑδρώλων· ἀπέθανε τὸ 1733. Μ. Χ.

ΣΤΕΦΛΕΡΟΣ, τὸ γένος Γερμανὸς, ἄριστος θαλασσοπόρος, γεωγράφος, φυσικὸς καὶ βοτανικὸς· ἔζη περὶ τὸ 1740. Μ. Χ. περιῆλθε διάφορα μέρη χάριν νέων ἀνακαλύψεων· ὁ περίπλους αὐτοῦ πλοῦς ἐκοινολόγησεν ἀκριβεστέρας εἰδήσεις τῆς νήσου Ζουὰν Φερνανδέτης, τῶν δυτικονοτείων παραθαλασσίων τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τῶν Λαδρόνων νήσων· πρὸς τούτοις διηρμήνευσε τὰ θαλάσσια βιβλία καὶ τοὺς περιοδικοὺς ἀνέμους, καὶ ἔκαμε γνωστὰς διαφόρους νήσους, κειμένας μεταξὺ τῶν Λαρδόνων καὶ τῆς Καλιφορνίας.

ΣΤΕΝΤΩΡ, Ἀρκὰς, ἀνὴρ μεγαλοφωνώτατος, ἡ φωνή του ἤχουσεν ὡς βροντόφωνος σάλπιγξ, ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ὁμηρον ἐφώναζε τόσον, ὅσον ἠδύναντο νὰ φωνάξωσι πεντήκοντα ἄλλοι ὁμοῦ ἡνωμένοι.

ΣΤΕΡΝΗΣ, συνέγραψε βιβλία ἱστορικὰ· ἀπέθανε τὸ 1810.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ἀρουγκάριος ὁ Μάγας· ἀνὴρ ἐπίσημος ἐν ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ μεταξὺ τῶν συγχρόνων του. Ἔγραψε κατὰ τοῦ Σωτηρίχου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ὁ Χάμψη, Ἰησουΐτης καὶ θεολόγος ἀποθανὼν τὸ 1701· Συνέγραψεν οὗτος πολλὰ, τὸ ἀξιολογώτερον τῶν συγγραμμάτων του εἶναι περὶ αἱρέσεως τοῦ Ἰανσενίου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. Βουρροῦγος τὸ γένος Ἄγγλος ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνος του. Ἤνθει περὶ τὸ 1556. Μ. Χ. Ἀπέπλευσε εἰς τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Ῥωσσίας, ὅτε καὶ ἀνεκάλυψε τὴν Νόβα Ζεμλιὰν καὶ τὸν Πορθμὸν Βαϊγάτην. Περιῆλθε καὶ ἄλλα πολλὰ μέρη καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς τὰς περιηγήσεις του, αἱ ὁποῖαι τάττονται μεταξὺ τῶν πρώτων περιηγήσεων.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Μαρτινέτος Ἰσπανὸς τὸ γένος, ἄριστος γεωγράφος, φυσικὸς καὶ περίβλεπτος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1790.

Μ. Χ. Περιῆλθε διάφορα μέρη· ἐπέπλευσεν ἐπὶ τὴν Οὐναλάσκαν καὶ τὸν Νούτκαν πορθμὸν εἰς κατάθεσιν Ἱσπανικῆς ἀποικίας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ὄγδοος, υἱὸς ἑνὸς ἱερέως Ἀντίνου, ἐκλέχθη πάπας τὸ 894. καὶ εὐθὺς ἔκαμε γενικὴν συνέλευσιν, καὶ ἐπρόσταξε νὰ ἐβγάλωσιν ἀπὸ τὸν τάφον τὸ σῶμα τοῦ προκατόχου του πάπα Φορμάζου, τὸ ὁποῖον ἔνδυσαν μὲ τὴν στολὴν τοῦ Ποντίφικος, καὶ τὸν ἀφώρισε, διότι εἶχεν ἁρπάσει τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Πόρτου διὰ νὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης· ἔπειτα ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν μὲ μίαν πέτραν δεμένην εἰς τὸν λαιμόν του· ἔκαμνε ἀργοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους· ἀλλὰ μετὰ τρεῖς μῆνας τὸν ἔξωσαν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐφόρτωσαν μὲ ἁλύσους τὸν ἔβαλαν εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακήν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἐφόνευσαν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, Ἀθηναῖος Ἰατρός, συνέγραψεν ἐξηγήσεις εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον θεραπευτικὸν τοῦ Γαληνοῦ· ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1536.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ τρίτος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Ῥώμην ἐκηρύχθη πάπας τὴν 30. Μαΐου 752· οὗτος ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὃς τις ἠθέλησε νὰ τὸν φέρουν οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν ὤμων των, καὶ εἰσήγαγε μίαν τοιαύτην συνήθειαν· ἦτον υἱὸς τοῦ Πάπα Κωνσταντίνου ὃς τις ἀπέθανε τὸ 757. καὶ ἔγινε διάδοχος ὁ ἀδελφός του Παῦλος ὁ πρῶτος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Σαβόρσκης, Βοιζάνου ἐπίσκοπος, ἀνὴρ σοφὸς, ὅστις ἀναιρεθέντος τοῦ Πατριαρχικοῦ ἀξιώματος ἐν Ρωσσίᾳ, ἔγινε μέγας συμβουλάτωρ παρὰ τοῦ Πέτρου· μυστικὸς καὶ ἔξαρχος τῆς Ρωσσίας καὶ Πρόεδρος τῆς Συνόδου. Συνέγραψεν Ἰλλυριστὶ, πέτραν πίστεως κατὰ Φραγκίσκου Βουδαίου. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας· οὗτος ὁ Πρίγγιψ εὐσεβὴς καὶ πολιτικὸς βλέπων τοὺς ὑπηκόους του νὰ ἔχουν διαφόρους θρησκείας, καὶ τὸ περισσότερον μέρος εἰδωλολάτρας ἠθέλησε νὰ γίνωσιν ὅλοι χριστιανοὶ καὶ τὸ 1016. ἐπέτυχε μὲ τὴν ἐπιμονὴν καὶ ἀνδρείαν του, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Πάπας τῆς Ῥώμης τὸ ἔδωκε τὸν τίτλον ἀπόστολος, καὶ τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ τὸν σταυρὸν εἰς τὸ στῆθος, καθὼς οἱ ἐπίσκοποι· ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ καὶ θρησκευτικὴ τούτου τοῦ Πρίγγιπος, ἐκαλλώπισε τὰ ἤθη τῶν Οὐγγρων· μετὰ τὸν θάνατον του τὸ 1038. ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσωσι εἰς τὴν ἰδίαν εἰδωλολατρείαν, καὶ ὑπεχρεώθη ὁ ἀνεψιός του καὶ διάδοχος Πέτρος νὰ χύσῃ νέον αἷμα καὶ νὰ προβάλῃ νέαν δύναμιν διὰ νὰ στερεώσῃ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Κονδιλιάκ· Ε. Κονδιλιάκ, Στέφανος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ὁ Βυζάντιος ἔζη τὸ 480. Μ. Χ. ἦτον εἷς τῶν περιφήμων γραμματικῶν τοῦ αἰῶνος του φαίνεται ὅτι ἦτον χριστιανός· Γεωμετρικογεωγραφικὸν λεξικὸν, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται πολλαὶ ἀξιόλογοι εἰδήσεις, καὶ προσέτι καὶ παραγωγαὶ ἐθνικῶν ὀνομάτων φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ἐθνικὰ· ἐξεδόθη ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους ἀντιγραφεῖς. Ερμόλαος ὁ γραμματικὸς ἐπὶ Ιουστινιανοῦ ἔκαμε μίαν ἐπιτομὴν τούτου καὶ ἐπροξένησε τὸν ὄλεθρον τοῦ πρωτοτύπου, ἡ ὁποία ἀπεσώθη καὶ εἰς ἡμᾶς· εὑρέθη δὲ μέρος αὐτοῦ εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Καγγελαρίου Σεγονιέρου, ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνεται πόσην βλάβην ἐπροξένησεν ὁ Ερμόλαος μὲ τὴν ἐπιτομήν του· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐξεδόθη τὸ περὶ πόλεων ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1502. καὶ ἐν Αμστελοδάμῳ τὸ 1678. καὶ ἡ ἐπιτομὴ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ἐθνικὰ μετὰ σημειώσεων πολλῶν· ἐξεδόθη ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1694.

ΣΤΗΣΙΛΑΟΣ, υἱὸς Θρασύλλου· εἷς τῶν Αθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ηρόδ.

ΣΤΗΣΙΜΒΡΟΤΟΣ, Ραψῳδός τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους καὶ συγγράψας Ομηρικὴν φυσιολογίαν. Πλάτ.

ΣΤΗΣΙΧΩΡΟΣ, Ἔνδοξος ποιητὴς λυρικὸς, νομίζεται ἀπὸ μερικοὺς υἱὸς τοῦ Ησιόδου· ἤνθει τὸ 612. Π. Χ. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ιμύραν τῆς Σικελίας· ἐχρημάτισεν ἐχθρὸς μέγας τοῦ βασιλέως Φαλάριδος· ἀπέθανεν εἰς τὴν Κατάνην τὸ 526. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ὁ Φαβρίκιος ἀναφέρει ἕνα μεγάλον ἀριθμὸν, τὰ ὁποῖα εἰς τὰ παλαιὰ ἀναφέρονται, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἀπεσώθη ἄλλο εἰμὴ τινες παρακοπαί, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν μὲ τὰ σχόλια τοῦ Φουλβίου Οὐρσινίου εἰς τοὺς στίχους τῶν ἐνδόξων γυναικῶν.

ΣΤΙΓΗΣ Νικόλαος ἐξ Ιωαννίνων· εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς διαλέκτου, πεπαιδευμένος εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἱερᾶν θεολογίαν, δόκιμος ἐν τῇ ἀναγνώσει τῆς θείας Γραφῆς καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἱερῶν Πατέρων καὶ ἄριστος γραμματικὸς· ἀπέθανε τὸ 1750. Μ. Χ.

ΣΤΙΛΠΩΝ ἀπὸ τὰ Μέγαρα, περίφημος φιλόσοφος· ἤρνειτο τὴν πραγματικὴν ὕπαρξιν τῶν γενικῶν ἰδεῶν καὶ κατεστάθη ὁ πρόδρομος τῆς περιφήμου φιλονεικίας, ἥτις περὶ τὸν μεσαῖον αἰῶνα ἐδιήρεσε τοὺς πραγματικοὺς ἀπὸ τοὺς ὀνοματικούς, τὸ ὁποῖον διήρκεσε μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος.

ΣΤΙΧΙΟΣ Στρατηγὸς τῶν Αθηναίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εκτορος. Ομ.

ΣΤΟΒΑΙΟΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς μίαν πόλιν τῆς Μακεδονίας, ὀνομαζομένην Στόβην τὸ 500. Π. Χ. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του συμπερα-

νεται ὅτι ἔζη μετὰ τὸν φιλόσοφον Θεμίστιον ὃς τις ἦτον ὁ νεώτατος τῶν συγγραφέων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὁ Στοβαῖος συχνάκις ἀνέγνωσε· τὸ ἀξιολογώτερον σύγγραμμά του συνίσταται ἀπὸ γνώμας διαφόρων μεγάλων συγγραφέων, ὀνομαζόμενον ἀνθολογία ἐκλογῶν, ἀποφθεγμάτων, καὶ ὑποθικῶν, συνιστάμενον ἀπὸ 4. βιβλία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ δύω πρῶτα εἶναι ἀτελῆ, καθὼς ἀναφέρει ὁ Φώτιος· ἐξεδόθη δὲ τὸ τρίτον ἑλληνολατινιστὶ ὑπὸ Σουρᾶδου Γεννέρου τὸ 1559. καὶ ἔτι μετὰ τοῦ διαλόγου Κύρου καὶ Θεοδώρου, ὑπὸ Αντωνίου τοῦ Μαξίμου τῶν μοναχῶν ἐν Λουγδίνῳ τὸ 1609.

ΣΤΟΥΑΡΔΑ, Μαρία, βασίλισσα τῆς Σκωτίας ἐπὶ τῆς μεγάλης Βρεταvίας, γυνὴ Φραγγίσκου τοῦ Β'. βασιλέως τῆς Γαλλίας· ἔμεινε χήρα εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων· ἐπιστρέφων εἰς τὴν Σκωτίαν ἐνυμφεύθη τὸν Κόμην Δαρνεὴλ ἐξάδελφόν του, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν υἱὸν ὀνόματι Γιάκομον, ὅς τις ἔγινε βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, Σκωτίας, καὶ Ιρλανδίας· τὸ 1568. ἔγινεν ἀποστασία, καὶ ἡ βασίλισσα Στουάρδα κατέφυγεν εἰς τὴν Αγγλίαν διὰ νὰ λάβῃ ὑπεράσπισιν· ἡ Ελισάβετ βασίλισσα τὴν ἐφυλάκωσε τὸ 1586. καὶ ὡς συνωμοτίδα τὴν ἀπεκεφάλισε εἰς ἡλικίαν 42. χρόνων· ἐστάθη ἔνδοξος διὰ τὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρετάς της· ἤξευρε τὴν Λατινικὴν, καὶ ἄλλας ξ γλώσσας, ἀλλὰ τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος τὴν κατήντησεν εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχίαν.

ΣΤΡΑΒΑΞ, ὑποστρατηγὸς τοῦ Ιφικράτους ἐν τῷ Κορινθιακῷ πολέμῳ. Δημ.

ΣΤΡΑΒΩΝ, εἷς τῶν περιφήμων Γεωγράφων, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αμάσειαν πόλιν τῆς Καππαδοκίας· ἔζη τὸ 26. Π. Χ. ἤκουσε τὰ γραμματικὰ καὶ τὴν ῥητορικὴν παρὰ τῷ Τεύρανίῳ καὶ Αριστοδήμῳ καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν περιπατητικὸν φιλόσοφον Ξέναρχον· εἶχε δὲ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὴν στωϊκὴν φιλοσοφίαν· ἔκαμε περιηγήσεις εἰς τὴν Αἴγυπτον, Ασίαν, Ελλάδα, Ιταλίαν, Σαρδινίαν, καὶ ἐπροχώρησε καὶ εἰς ἄλλας νήσους, καὶ ἕως εἰς τὰ μέρη τῆς Αἰθιοπίας· ἐσυντρόφευσε τὸν Κορνήλιον Γάλλον εἰς τὴν ἐκστρατείαν του ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου· τὸ πέμπτον ἔτος τοῦ Τιβερίου ἔγραψε τὸ τέταρτον βιβλίον του· συνέγραψε Γεωγραφίαν εἰς 17. βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύω πρῶτα εἶναι εἰς εἶδος εἰσαγωγῆς, εἰς δὲ τὰ ἄλλα περιγράφει τὰς θέσεις τῶν τόπων, τὰς χώρας, καὶ πόλεις, τὴν κατάστασιν αὐτῶν, τὰ ἤθη, τὰς διοικήσεις, καὶ τὴν θρησκείαν τῶν ἐθνῶν, φέρων μάρτυρα τὸν ποιητὴν Ομηρον καὶ πρὸς τούτοις ἀναφέρει διηγήσεις καὶ περιγραφὰς περιφήμων ἀνδρῶν. Σώζεται καὶ μία ἐπιτομὴ τῆς Γεωγραφίας ἐπιγρα-

μένη Χρηστομάθεια· ἐξεδόθησαν τὰ 17, βιβλία παρὰ τῷ Ἀλδῳ καὶ Ἀνδρέᾳ τὸ 1516. καὶ ὑπὸ Ἰσαὰκ τοῦ Καταουβίνου ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1620. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΣΤΡΆΔΑΣ, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Γώμην, γραμματικὸς καὶ ἱστορικὸς περίφημος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Φλάνδρας· ἐκθέτανε τὸ 1640.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Ἀντώνιος Κερκυραῖος, ἀνὴρ ἐλλόγιμος, πεπαιδευμένος εἰς τὴν βύραθεν φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογίαν, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, καὶ Ἰταλικῆς· ἐχρημάτισε καθηγητὴς τοῦ ἐν Πατουΐῳ φροντιστηρίου. Μετέφρασεν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Ἰταλικὴν τὴν Ἑκάβην τοῦ Εὐριπίδου· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα· Μ. Χ.

ΣΤΡΆΤΤΗΣ, Ὀλύνθιος, ἱστορικὸς, ἔγραψε περὶ τῶν ἐφημερίδων τοῦ Ἀλεξάνδρου βιβλία πέντε, περὶ ποταμῶν, καὶ κρημνῶν, καὶ λιμνῶν, περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἄλλα.

ΣΤΡΆΤΤΗΣ, τύραννος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ. Ἡρόδ.

ΣΤΡΆΤΤΗΣ, Ἀθηναῖος, ποιητὴς τραγικὸς· συνέγραψε δράματα, Ἀνδρωποράστης, Ἀταλαύτη, ἀγαθὸς Ἰφιγένων, Καλλιπίδης, Κινησίας, Λιμνομέδων, Μακεδόνες Μήδεια, Τρωΐλος, Φοίνισσαι, Φιλοκτήτης, Χρύσιππος, Ψυσανίας.

ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΣ, ἡγεμὼν τῶν σφενδονητῶν ἐκ Κρήτης εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ξενοφ.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Σελεύκου· ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν πρόγονόν της Ἀντίοχον, εἰς τρόπον ὥστε αὐτὲς ἠσθένησε βαρέως, ἐπειδὴ ἐντρέπετο νὰ φανερώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ πάθος του. Ὁ πατὴρ του Σέλευκος μὴ γνωρίζων τοῦτο, τὸν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἰατρῶν, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν Ἐρατοσθένην, ὅς τις ἦτον περίφημος εἰς τὴν Ἰατρικὴν, καὶ ἀρχιατρὸς τοῦ βασιλέως· ἀφοῦ τὸν ἐξέτασεν ἀκριβῶς, εὗρε ὅτι ἡ ἀσθενειά του προήρχετο ἀπὸ ψυχικὸν πάθος, καὶ μετεχειρίσθη τὸ ἑξῆς στρατήγημα· ἐμβῆκε διὰ νὰ τὸν ἐπισκευθῇ μίαν ἡμέραν, καὶ ἐνῷ ἐκράτει τὸν σφυγμόν του διέταξε νὰ ἔμβωσιν ὅλαι αἱ γυναῖκες τῆς αὐλῆς χωριστὰ, παρατηρῶν τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ ἀσθενοῦς εἰς κάθε μίαν· μόλις ἐμβῆκεν ἡ μητρειά του Στρατονίκη, καὶ ἐκοκκίνησεν εὐθὺς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀντιόχου, καὶ ἐπροξένησεν εἰς τὸ αἷμά του μίαν αἰσθαντικὴν σύγχυσιν· ἀμέσως ὁ σοφὸς Ἰατρὸς ἀνεκάλυψε τὴν ἀσθένειαν τοῦ νέου καὶ ἐκεῖνωσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν Σέλευκον τὸν πατέρα του, τὸ ὁποῖον ἀκούσας αὐτὸς ἐν τῷ ἅμα τοῦ τὴν ἔδωκεν εἰς γυναῖκα, καὶ ἔμπροσθεν τοῦ στρατεύματος παρεχώρησε καὶ τὸν θρόνον τοῦ βασιλείου, κρατῶν μόνον

ἕνα μικρὸν μέρος περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΣ, κιθαρῳδὸς, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ὁ Νικοκλῆς τύραννος τῆς Κύπρου ἔκαμε νὰ θανατώσωσι δι' ἓν σατυρικὸν ποίημα· περιῆλθε διαφόρους πόλεις καὶ χώρας τῆς Ελλάδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφορα ἀποφθέγματα. Αθην.

ΣΤΡΑΤΩΝ, Ἀθηναῖος, περιβόητος Θηλυδρίας, καὶ ἀβροδίαιτος, ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστοφάνει.

ΣΤΡΑΤΩΝ, φίλος τοῦ Βρούτου· βλέπον οὗτος ὅτι τὸ στράτευμά του ἦτον εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, ἔκραξε τὸν Στράτωνα, καὶ τοῦ εἶπε, πλησίασε εἰς ἐμὲ καὶ ὡς ἀκριβός μου φίλος θανάτωσέμε. Ο στράτων ἀπεκρίθη, προτιμῶ κάλλιον νὰ θανατοθῶ ἐγὼ καὶ ὄχι σύ. Ο δὲ Βροῦτος ἔκραξεν ἕνα του δοῦλον, καὶ τῷ εἶπε νὰ τὸν φονεύσῃ, τότε ὁ Στράτων εἶπε, σὺ δὲν ἔχεις χρείαν, ὦ Βροῦτε, νὰ ἐκτελέσῃ ἕνας δοῦλος τὰς ὑστερινὰς προσταγάς σου οὔτε ἐγὼ ὑποφέρω νὰ ἀποθάνῃς ἀπὸ τὰς χείρας ἑνὸς δοῦλου, καὶ ἐγὼ ὡς φίλος πιστότατος θέλω ἐκτελέσει τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἐπειδὴ οὕτω θέλει ἡ κακίστη καὶ ἀχρία τύχη μας, καὶ λέγων αὐτοὺς τοὺς λόγους συντροφευμένους μὲ πικρὰ δάκρυα, καὶ μὲ ἄκραν συμπάθειαν τὸν ἐφόνευσε τῷ 200. ἔτει. Μ, Χ.

ΣΤΡΑΤΩΝ ὁ ἐπικληθεὶς Φυσικὸς, φιλόσοφος περιπατητικὸς, Λαμψακινὸς, υἱὸς τοῦ Αρκεσιλάου, καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐφημίζετο πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὰς βαθείας φυσικὰς γνώσεις του· οὗτος ἐνησχολήθη εἰς τὸ περὶ ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Πλουτ.

ΣΤΡΑΤΩΝ, βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν.

ΣΤΡΑΤΩΝ, βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Αρταξέρξου τοῦ Ὠχου, περίφημος διὰ τὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειάν του. Αἰλ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, νικητὴς τῶν Ισθμικῶν ἀγώνων, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, πολίτης Αθηναῖος, παρασταινόμενος ὡς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους εἰς τὰς κωμῳδίας.

ΣΤΡΟΜΒΙΧΙΔΗΣ, ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Διοτίμου. Θουκ.

ΣΤΥΓΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Πολύκορα. Απολ.

ΣΥΑΓΡΟΣ, ἀρχαῖος, ποιητὴς, Ελλην, ὅς τις κατ' Αἰλιανὸν ἐρραψώδισε πρὸ τοῦ Ομή[illegible] τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, [illegible] συγχρονος τοῦ Ορφέως καὶ Μ[illegible]αίου· Αἰλ,

ΣΥΑΔΡΔΣ, Αγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ.

ΣΥΔΕΝΑΜΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Λονδῖνον τὸ 1624. ἐδιδάχθη τὴν Ἰατρικὴν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ὄξφορ· διὰ τῆς ἐμρύτου ῥοπῆς καὶ ἀγχινοίας μὲ μικρὰς διδασκαλίας ἠθέλησε νὰ βάλῃ τὴν πρᾶξιν τῆς Ἰατρικῆς εἰς τὴν πεῖραν καὶ ὀρθὴν παρατήρησιν, καὶ ὄχι εἰς τὰς θεωρίας, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Ἱπποκράτης Ἀγγλίας, ἐπειδὴ ἐξακολουθῶν πάντοτε τὰ ἴχνη τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρὸς, παρετήρει ἐπιμελῶς εἰς τὰς νόσους τὰς κινήσεις καὶ ἐνεργείας τῆς φύσεως· εἰς τὰς ἐπιδημίας ἑκάστου ἔτους παρετήρει τὰς καταστάσεις καὶ κράσεις τῶν ὡρῶν, τὰς τοῦ ἀέρος μεταβολὰς καὶ αἰσθητὰς ποιότητας· ἐπομένως δὲ καὶ τὰς ἐκ τούτων ἐπακολουθούσας μεταβολὰς εἰς τὰ πάθη. Ἠγωνίσθη δὲ νὰ ἐξαλείψῃ καὶ νὰ ἐκριζώσῃ τὰς πρὸ πολλοῦ ῥιζωθείσας ἐπιβλαβεῖς προλήψεις· οἱ τότε ἰατροὶ μετεχειρίζοντο παραλόγως τὰ Καρδιακὰ λεγόμενα φάρμακα, τὰ πνευματώδη ποτὰ, μάλιστα δὲ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ὀξέων παθῶν· ἀλλ αὐτὸς ἀπέδειξε μὲ τὰ φῶτα τῆς πείρας ὅτι τὰ τοιαῦτα εἶναι πάντοτε ἐπιβλαβῆ, κατεξοχὴν ὅταν δίδωνται εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν νόσων. Ὁ Συδενάμος ἀπήλεγξε τὴν τοιαύτην μέθοδον ὡς πλέον ὀλεθρίαν, παρὰ τὰς λοιμικὰς ἐπιδημίας, καὶ τοὺς φθοροποιοὺς πολέμους· ἐδίδαξε τοὺς ἰατροὺς ν ἀποβλέπωσι πάντοτε εἰς πράγματα ἐπωφελῆ, παραβλέποντες τὰς ματαίας θεωρίας καὶ συζητήσεις περὶ αἵματος, περὶ χολῆς, περὶ χυμῶν. κ. τ. λ. τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο ὡς αἱ κυρίως αἰτίαι τῶν νόσων· συνήργησε πρσσέτι νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ψευδῆ πρόληψιν, τὴν ὁποίαν εἶχον τότε κατὰ τοῦ Περουβιανοῦ φλοιοῦ, ἐπιβεβαιῶν διὰ τῆς πείρας τὴν τούτου θαυμαστὴν δύναμιν· συνέγραψεν οὗτος διάφορα συγγράμματα καὶ ἱστορίας τῶν ἐπιδημικῶν παθῶν, περὶ εὐλογιῶν, περὶ ποδάγρας κ. τ. λ. ἀπέθανε τὸ 1687.

ΣΥΕΤΩΝΙΟΣ Γάϊος, ῥήτωρ γραμματικὸς, καὶ Ἱστορικὸς. ἔζη τῷ 100 ἔτει. Μ. Χ. συνέγραψε τοὺς βίους τῶν δώδεκα πρώτων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης, ἀπὸ Ἰουλίου Καίσαρος ἕως τοῦ Δομετιανοῦ· δεύτερον περὶ τῶν ἐνδόξων γραμματικῶν καὶ ῥητόρων· ἐκδοθησαν ἐν Αστελων τὸ 1736.

ΣΥΖΥΓΑΜΒΗ μήτηρ τοῦ Δαρείου· ἀφοῦ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος κατετρόπωσε ὅλην του τὴν δύναμιν, ἠχμαλώτισεν καὶ τὴν μητέρα, καὶ σύζυγον του μεθ' ὅλης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐφέρθη μὲ μεγάλην εὐγένειαν· ἡ μήτηρ τοῦ Δαρείου ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἐζήτσι συγγνώμην, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖ-

ρα, καὶ τὴν εἶπε, μῆτερ μὴ λυπῆσαι, καὶ δὲν θέλεις ὑστερηθῆ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν πρότερον εἶχες, καὶ οὕτως ἐπαρηγόρησε καὶ τὰς λοιπὰς γυναῖκας τοῦ Δαρείου· ὅταν δὲ ἤκουσε τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔχυσε τὸ φόρεμά της καὶ ἐφόρεσε μαῦρον, καὶ μὲ μαλλία ἐρριμμένα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἔπεσε κατὰ γῆς ἐνθυμουμένη ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν εὐεργεσίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου· λέγουσι δὲ ὅτι ἕκτοτε οὔτ' ἔφαγεν οὔτ' ἔπιεν, οὔτ' ἤθελε νὰ βλέπῃ τὸ φῶς, καὶ ὅτι μετὰ πέντε ἡμέρας ἀπέθανε καὶ αὐτή.

ΣΥΛΛΑΣ Λούκιος, Κορνήλιος, ἀπὸ γένος λαμπρὸν, ἐγεννήθη πτωχὸς, πλὴν ἀπεκατέστη εἷς τῶν εὐγενῶν Ρωμαίων· ἔδειξε τὰς πρώτας ἀρετάς του εἰς τὴν στρατιωτικὴν· ὁ Μάριος Γάϊος τὸν ἔστειλε κατὰ τῶν Μάρσων, ἔθνος τῆς Ἰταλίας, τοὺς ὁποίους ἔπεισε νὰ ἦναι φίλοι τῶν Ρωμαίων, καὶ φθονηθεὶς διὰ τὴν τοιαύτην δόξαν ἄρχισε νὰ μισῆται ἀπὸ τὸν Μάριον· διὰ τοῦτο ἀπέρασεν εἰς τὸ στράτευμα τοῦ Κατούλου Ὑπάτου· ἐν τοσούτῳ ὁ Σύλλας ἐκτύπησε τοὺς Σαμνίτας καὶ τοὺς ἔβίασε δίς, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπάρχου· μετὰ ἕνα χρόνον ἐστάλη διοικητὴς τῆς Ἀσίας, ὅπου κατὰ τύχην ἐδιωρίσθη ν' ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς Καππαδοκίας τὸν Ἀριοβαρζάνην ἐκλελεγμένον ἀπὸ τὸ ἔθνος· μετὰ ταῦτα ἐπειδὴ ἐδέχθη μίαν πρεσβείαν ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, ζητῶν τὴν συμμαχίαν τῶν Ρωμαίων ἔλαβε τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῶν Σαμνιτῶν Βοβιάνην, ὅπου καὶ ἀπέκτησε μεγίστην δόξαν, καὶ διὰ τὰ μεγάλα του κατορθώματα ἔλαβε καὶ τὴν Ὑπατείαν κατὰ τὸ 88. Π. Χ. Μετὰ ἕνα χρόνον ἔλαβε τὴν στρατηγίαν ἐναντίον τοῦ Μιθριδάτου· ἀλλ' ὁ Μάριος ἐπειδὴ τὸν ἐφθονοῦσε, αὐτὸς ἐπρόλαβε καὶ ἦλθε κατὰ τῆς Ρώμης, καὶ ἐξουσίασεν ὅλα τὰ μέρη, φονεύσας τὸν Σουλπίκιον, καὶ ἐξορίσας καὶ αὐτὸν τὸν Μάριον· ἔπειτα ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὸ 83. ἀπεφάσισε νὰ κυριεύσῃ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἔφθαναν τὰ χρήματα, ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς ναοὺς, ὅσα τὸν ἔλλειπαν, καὶ ὥρμησε κατὰ τῆς Ἑλλάδος· οἱ Ἀθηναῖοι μὴν ἔχοντες τροφὰς ἠναγκάσθησαν νὰ στείλωσι πρέσβεις πρὸς αὐτὸν, ὅς τις ἀπεκρίθη ὅτι ἦλθε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἀποστάτας· ὕθεν ἐλεηλάτισε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐνῷ ἐκέρδισε τὰς νίκας εἰς τὰς Ἀθήνας, Χαιρώνειαν, Ὀρχομενὸν, καὶ Θήβας, οἱ ἐχθροί του κατεδάφισαν τὴν οἰκίαν του εἰς τὴν Ρώμην, ὀνομάσαντες αὐτὸν ἐχθρὸν τῆς πατρίδος, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεράσας τὸν Ἑλλήσποντον ἐβίασε τὸν Μιθριδάτην νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου ἔκλεισε τὸν Μάριον εἰς τὴν πόλιν Πραίνε-

στον, καὶ ἔλαβε μέρος τοῦ στρατεύματος καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβὰς ἐπώλησε δημοσίως τὰ κτήματα ἐκείνων, ὅσοι ἔφυγαν, καὶ ἀπέρασε πάλιν εἰς τὴν Πραίνεστον, καὶ κατερήμωσεν αὐτὴν καὶ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ἐμβῆκε μὲ τὰ στρατεύματά του εἰς τὴν Ρώμην· ἔπειτα ἐστάθη πολλὰ ἄδικος καὶ σκληρός· διότι ἐφόνευσεν εἰς τὴν Κόρκυρα τῆς Ρώμης ἑπτὰ χιλιάδας αἰχμαλώτους, καὶ ὅλη ἡ Ἰταλία ἐγέμισεν ἀπὸ φόνους· καθότι ὅσοι ἐφόνευον τοὺς κυρίους καὶ πατέρας των ἐλάμβανον βραβεῖα· ὁ Κατιλίνας Λούκιος ὑποστρατηγὸς ἐνῷ ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του ἔλαβεν ἐπιστασίαν νὰ τιμωρήσῃ τὸν Μάριον Κρατιάνον ἀντίζηλόν του, τὸν ὁποῖον τυφλώσας ἔκοψε τὰς χεῖρας καὶ τὴν γλῶσσαν, ἔσπασε τὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν του καὶ τέλος τὸν ἀπεκεφάλισε· εἰς ἀμοιβὴν δὲ ἔλαβε τὴν διοίκησιν τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων· εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐφονεύθησαν ἑπτὰ χιλιάδες ἄνθρωποι· ἐκ τούτου ἐκηρύχθη ὁ Σύλλας Δοκτάτωρ ἐπ' ὄρους ζωῆς του, καταστατίνει νέους νόμους, καὶ μεταβάλλει τὴν πολιτείαν κατὰ τὴν θέλησίν του· δίδει τὸ ἐπώνυμον Μέγας εἰς τὸν Πομπήϊον· ἔπειτα παραιτεῖ ἐκὼν τὴν Δικτατωρίαν, καὶ διατρίβει εἰς τὴν ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν Γιονζόλαν, ὅπου καὶ παρεδόθη εἰς τὴν αἰσχρὰν ἀσωτείαν· ἐχώρισε τὴν γυναῖκά του ἐνῷ ἡ δυστυχὴς ἔπνεε τὰ ὀλοίσθια. Τέλος ἀπέθανε τὸ 78. εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων· ἐπίστευε τοὺς Μάντεις, τοὺς ἀστρολόγους, τὰ ὄνειρα· ὁ θάνατός του συνέβη ἀπὸ πάθος τῶν φθειρῶν καὶ ἀπόστεμα τῶν ἐντέρων.

ΣΥΛΟΣΩΝ, υἱὸς τοῦ Λιτακοῦ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐθριώχθη ἐκ τῆς πατρίδος του. Ηρόδ.

ΣΥΜΕΩΝ, ἡγούμενος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅς τις καὶ νέος θεολόγος ὀνομάζεται· ἔζη τὸ 1080. Μ. Χ. συνέγραψεν ἐκκλησιαστικὰ, θεολογικὰ, καὶ ἀσκητικὰ συγγράμματα· τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν τὸ 1603.

ΣΥΜΕΩΝ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης· ἔζη τὸ 1400. Μ. Χ. ἐχάθη ἐχθρὸς ἄσπονδος τῶν Λατίνων· συνέγραψε περὶ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, περὶ τελετῶν, περὶ μυστηρίων, καὶ κατὰ αἱρέσεων· ἐξεδόθησαν ἐν Ιασίῳ τῆς Μολδαυΐας τὸ 1683.

ΣΥΜΕΩΝ μεταφραστὴς Μάγιστρος καὶ λογοθέτης· ἔζη τὸ 940. Μ. Χ· συνέγραψε τοὺς βίους τῶν ἁγίων ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, λόγους ἠθικοὺς, ἐπιστολὰς, χρονικὸν ἐκ διαφόρων ἱστορικῶν, καὶ ἄλλα τινά.

ΣΥΜΕΩΝ Ἠθος Αντιοχεὺς, ἀξιωματικὸς, Ιατρὸς ἐπὶ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ Δούκα· συνέγραψε πρὸς αὐτὸν σύνταγμα περὶ τροφῶν δυνάμεως, ὠφελείας καὶ βλάβης· ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1654, ἔζη τὸ 1100.

ΣΥΜΜΑΧΟΣ Σαμαρίτης· ἔζη τὸ 193. Μ. Χ. αὐτὸς ἀφήσας τὴν αἵρεσίν του ἔγινε χριστιανὸς, ἀλλ' ἔπειτα πάλιν ὑπῆγεν εἰς τὴν Ιουδαίαν, ὅπου ἔλαβε καὶ δευτέραν περιτομὴν, ἐπεχείρισε διὰ τὴν μετάφρασιν τῆς παλαιᾶς Γραφῆς ὕστερον ἀπὸ τὸν Ακόλαν καὶ Θεοδοτίωνα· φαίνεται δὲ ὅτι ἔκαμεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ Σαμαριτικὸν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἁγίων πατέρων· τὰ ἀποσωθέντα μέρη ταύτης τῆς μεταφράσεως εὑρίσκονται εἰς τὰ Παρίσια, καὶ ἄλλα εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΣΥΝΕΣΙΟΣ ὁ θαυμάσιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κυρήνην τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ ἐπισήμους γονεῖς· ἦταν πολλὰ ἀγχίνους, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔμαθε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα καὶ τὰ γραμματικὰ, καὶ ἔγινε περιβόητος εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ ποιητικὴν, ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, ὅπου ἤκουσε τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὴν μαθηματικὴν σειρὰν ἀπὸ τὴν περίφημον Υπατίαν· ἐπροχώρησε δὲ τόσον ὥστε ἀνεφάνη ὡς ἄλλος Πλάτων· ἐζήτησαν δὲ νὰ τὸν δώσωσι τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδέχθη διὰ νὰ μὴν ὑποπέσῃ εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ὑπακοῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· καὶ διὰ νὰ μὴ χωρίσῃ τὴν γυναῖκά του, πρωτύτερα δὲ ἐπειδὴ ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ἐπειδὴ ἡ φιλοσοφία του τὸν ἐδίδασκε νὰ θεωρῇ τὸ σῶμά του, ὡς μίαν φυλακὴν τῆς ψυχῆς ἐνῷ ἡ ἐκκλησία δὲν ἠθέλησε τὰς τοιαύτας ἐλευθερίας, ἀλλὰ τέλος ἐσυμφώνησε, καὶ βαπτισθεὶς ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος τῆς Πτολεμαΐδος ἀπὸ τὸν Αλεξανδρείας Θεόφιλον τὸ 410. ἐκτελῶν ὅλα τὰ χρέη του καὶ πιστεύων εἰς ὅλα τὰ ἀνατολικὰ δόγματα· τὰ συγγράμματά του καὶ αἱ ἰδιαίτεραί του ἐπιστολαὶ τιμῶνται μεγάλως, εἶναι μεμιγμέναι μὲ τὴν Αλεξανδρινὴν φιλοσοφίαν, καὶ μὲ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν· τὰ σωζόμενα δὲ εἶναι· ά. περὶ βασιλείας λόγος πρὸς Αρκάδιον τὸν Αὐτοκράτορα, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε τὸ 397. β'. Δίων, ἢ περὶ τῆς καθ' ἑαυτὸν διαγωγῆς, συνεγράφη τὸ 404. ὕστερον ἀπὸ τὸν γάμον του· γ'. Φαλάκρας ἐγκώμιον· δ'. περὶ προνοίας· ε'. ὁμιλία ἐν πανηγύρει. ς'. περὶ ἐνυπνίων. ζ. ἐπιστολαὶ 156. ἡ ὁμιλία πανύχιος εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ. θ'. δημηγορίαν. ί. δημηγορία ἐγκωμιαστικὴ πρὸς Ανύσιον. ιά. περὶ τοῦ δώρου τοῦ Αστολαβίου πρὸς Παιώνιον. ιβ'. ὕμνους λυρικοὺς δέκα· ἐξεδόθησαν τὰ μὲν ἐν Παρισίοις, τὰ δὲ ἀλλαχοῦ.

ΣΥΡΗΣ, Βιτώριος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Πάρμον, συνέγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τὸ 1635. ἕως τὸ 1649. τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Μερκούριον· ἀπέθανε τὸ 1685.

ΣΥΡΙΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλοξένου,

κατὰ τὸν Σουΐδα ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, κατὰ δὲ τὸν Ησίοδον εἰς τὴν Γάζαν· ἤκουσε τὸν Πλούταρχον εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἠγαπήθη τόσον ἀπὸ αὐτὸν, ὥστε παρέδωκε καὶ τὸν διδασκαλικόν του θρόνον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐλάμπρυνε μεγάλως διὰ τῆς πολυμαθείας καὶ ῥητορείας του, καὶ διὰ τῆς νεωτέρας Πλατωνικῆς φιλοσορίας· ὁ ἐπισημότερος τῶν μαθητῶν του ἦτον ὁ Πρόκλος, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν μεγάλην ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὸν διδάσκαλόν του, παρήγγειλε νὰ τὸν θάψωσι μετὰ θάνατον εἰς τὸ ἴδιον μνημεῖον τοῦ διδασκάλου του· ἀπέθανε δὲ τὸ 450. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν Πρόκλον καὶ Σουΐδαν, διεσώθησαν ά. ἐξήγησις τοῦ γ', ιγ', ιθ'. βιβλίων τοῦ Αριστοτέλους, τοῦτο σώζεται καὶ εἰς χειρόγραφα εἰς διαφόρους βιβλιοθήκας, καὶ μόνη ἡ Λατινικὴ μετάφρασις ἐξεδόθη τὸ 1558· ἐν Βενετίᾳ 6'. ὑπόμνημα εἰς τὸ Ερμογένους περὶ στάσεων· ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1509. μετὰ τῶν ῥητόρων.

ΣΥΦΑΞ, βασιλεὺς Μύρους τῆς Νουμιδείας, οὗτος ἀφήσας τοὺς Ρωμαίους συνεμάχησε μὲ τοὺς Καρχιδονίους, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Σοφονίσβην, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Μασινίσσαν, βασιλέα μιᾶς ἐπαρχίας τῆς Αφρικῆς, ἐναντίον τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἐκίνησε πόλεμον, ἀλλ' ἐνικήθη καὶ ἐπιάσθη αἰχμάλωτος πλησίον τῆς Κόρθης, ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του τὸ 203. Π. Χ. καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἔδωκαν ἕνα μέρος τῆς βασιλείας αὐτοῦ εἰς τὸν ἐχθρόν.

ΣΦΑΙΡΟΣ ὁ Βοσποριανὸς ἐν Ταρταρίᾳ περὶ τὴν Μαιώτιδα Αἴμνην· ἔγραψε βιβλία 30. περὶ διαφόρων πραγμάτων, αἰσθητῶν, καὶ νοητῶν, περὶ ὧν ὅρα Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΣΦΟΡΣΑΣ Γιάκομος, ἐπωνομάσθη Μέγας, ἐγεννήθη τὸ 1369. οὗτος ὁ Ηρως ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης, ἔγινε πρῶτος στρατηγὸς τῆς Ιταλίας· ἐστάθη εἰς τὴν δούλευσιν Ιωάννας τῆς δευτέρας βασιλίσσης τῆς Νεαπόλεως, ἥτις τὸν ἔκαμε σημειοφόρον, καὶ ὁ Πάπας Ιωάννης εἰκοστὸς τρίτος τὸν ἔκαμε Κόμητα· οὗτος ὑπεχρέωσε τὸν Αλφόνσον τῆς Αραγώνης καὶ ἐσήκωσε τὴν πολιορκίαν τῆς Νεαπόλεως· ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν καταδιώκων τοὺς ἐχθρούς.

ΣΦΟΡΣΑΣ, υἱὸς τοῦ ἄνωθεν· οὗτος ἀπὸ στρατιώτης ἔγινε βασιλεὺς τοῦ Μιλάνου, καὶ τῆς Γένοβας· ἀπέθανε τὸ 1466. ἀφῆκε διοικητὴν εἰς τὸ Μιλάνου τὸν υἱόν του Τελεώτζον, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν τὸ 1476.

ΣΦΟΡΣΑ Ιππολύτη θυγάτηρ τοῦ Φραγγίσκου δουκὸς τοῦ Μιλάνου· ἐστάθη περίφημος εἰς τὴν Λατινικὴν καὶ Ελληνικὴν διάλεκτον· ἀπέθανε περὶ τὰ τέλη τοῦ ιϛ'. αἰῶνος.

ΣΦΥΓΟΜΑΧΟΣ, δημαγωγός τις ἐν Αθήναις, ὅς τις ἐξέδωκε θέσπι-

τμα διὰ τοῦ ὁποίου ἔμελλον τοῦ λοιποῦ νὰ κάθηνται ἐν τῷ θεάτρῳ αἱ τῶν εὐγενῶν πολιτῶν γυναῖκες χωριστὰ ἀπὸ τὰς ἄλλας. Αριστοφ.

ΣΧΑΜΙΕΡΟΣ, Δανιὴλ ἐκ τῆς θρησκείας τῶν μεταρρυθμημένων καὶ διδάσκαλος τῆς θεολογίας. Οὗτος ἐξέθεσε τὸ περίφημον ἴδικτον τὸ Ναντιήνσιον λεγόμενον· ἐφονεύθη εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μονταλβάνου, ὅπου ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης καὶ αὐτὸς ἐπολέμει κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Σώζεται τοῦ αὐτοῦ μία θεολογία, ἐπ' ὀνόματι Πανστρατιᾶς κατὰ τοῦ Βελλαρμίνου, εἰς τέσσαρας τόμους, ὅπου ἀναγινώσκονται πράγματα ὠφέλιμα καὶ παράδοξα· ὄζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΧΝΕΙΔΕΡΟΣ ἔγκριτος ἀνατόμος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος ἐπερίγραψεν ἀκριβέστατα, τὸν ὑμένα ἐκεῖνον, ὅστις περισκέπει τὰ ἔνδον τῆς ῥινὸς, τοῦ οἰσθμοῦ, τοῦ οὐρανίσκου, τοῦ Ισοφάγου κτλ. οὗτος ἀνεκάλυψε τοὺς ἐν αὐτῷ τῷ ὑμένι μικροὺς ἀδένας, οἵτινες ἐκκρίνουσι τὴν μύξαν· ἀπέδειξε δὲ κάλλιστα, ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑμένος, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου προέρχονται αἱ λεγόμεναι Καταῤῥοαί.

ΣΧΟΛΑΡΙΟΣ ὁ Γεώργιος Γενάδιος, ἐχρημάτισε πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1453. οὗτος συνέγραψε πολλὰ θεολογικὰ καὶ κατὰ Λατίνων εἰς καιρὸν, ὅτε δὲν ἦτο πόλεμος τῶν ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ τῆς ἀμαθείας, βαρβαρότητος καὶ κακοηθείας· εἶχε δὲ τὴν εὔνοιαν τοῦ Σουλτάνου, ὅς τις πρῶτος εἶχε κυριεύσει τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐζήτει ὑπεράσπισιν καὶ ἐλάφρωσιν τῶν δεινῶν τοῦ δυστυχοῦς γένους, σύστασιν σχολείων καὶ ὑπεράσπισιν τῶν πεπαιδευμένων, τῶν ὁποίων ἡ φήμη εἰς τὴν Ιταλίαν, ἐρήμωσε τὴν δυστυχῆ Ελλάδα ἀπὸ τὰς μαθήσεις. καὶ προσετέθη εἰς τὸν ζυγόν· τὰ θεολογικὰ συγγράμματά του ἐξεδόθησαν εἰς τὸν τόμον τῆς ἀγάπης ἐν Μολδοβλαχίᾳ· περὶ προγνώσεως καὶ προορισμοῦ τὴν ἐξ ἀϊδίου περὶ τῶν ὄντων καὶ γινομένων γνῶσιν τε καὶ διάταξιν μαρτυριῶν τῶν προφητῶν περὶ τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ λόγου, ὁ Δαβὶδ ἐν τῷ ρθ'· ψαλμῷ, ἐκ γαστρὸς κτλ. περὶ φθόνου καὶ βασκανίας ἀρχόμενον· ὁ περικεκομμένος ἡμῖν οὗτος ἀνὴρ· περὶ προγνώσεως προορισμοῦ πρὸς τὸν ὁσιώτατον καὶ τιμιώτατον ἐν μοναχοῖς Κὺρ Ιωσὴφ τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης, κλινοπετὴς ἐδεξάμιν σου τὴν ἐπιστολὴν· περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως πρὸς τὸν μέγαν οἰκονόμον Κὺρ Θεόδωρον τὸν Ἀγαλλιανὸν, σὺ μὲν καλῶς ποιῶν φίλτατε, καὶ διαγράφειν κτλ. ἐκ τοῦ περὶ τοῦ ἑνὸς ἐν τῇ Τριάδι Θεοῦ ἡμᾶς· ἅπαν ποιημα ὅμοιόν πως ἐστὶ κτλ. ὅτι ὁ θεῖος προορισμὸς οὐκ ἀναιρεῖ τὸ χρήσιμον τῆς προσευχῆς, ἡ θεία πρόνοια κτλ. ὁμι-

λίαν περὶ τοῦ μυστηρίωδους Σώματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὐδὲν χαλεπὸν κτλ. Περὶ τῆς ἐν τῷ Δεσπότῃ ἡμῶν Χριστῷ ἀνθρωπότητος, ὁ τοῦ Θεοῦ λόγος γενόμενος ἄνθρωπος κτλ. πρὸς Σαββάτιον περὶ τῆς τῶν ψυχῶν μετὰ τὴν ἐκ σωμάτων ἀνάλυσιν διαθέσεως, ζωῆς πρεπούσης ταῖς ψυχαῖς· ἔλεγχον τῆς Ἰουδαϊκῆς πλάνης σύντομον ἐν σχήματι διαλόγου λόγος.

ΣΩΖΟΜΕΝΟΣ, καὶ Σαλαμάνης Ερμείας ἐγεννήθη εἰς τὴν Γάζαν, τὸ ἐπώνυμον σχολαστικὸς, ἀποδεικνύει ὅτι ἔγινε συνήγορος τοῦ κριτηρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα, ἐπεχειρίσθη τὸ νὰ συγγράφῃ βιβλία· ἔθεν συνέγραψε τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ τὸ 323. καὶ παύει ἕως τὸ 439. συνέγραψε δὲ ταύτην ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν Σωκράτην, καὶ ἀναφέρει ὅτι ὁ Πρόκλος ἀπέθανε τὸ 446. ὅθεν ἕπεται καὶ αὐτὸς νὰ ἀπέθανε ὀλίγον μετὰ ταῦτα· ἐξεδόθη δὲ ἡ ἱστορία του τὸ 1544. ἐν Παρισίοις.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 380. Μ. Χ. ἐδιδάχθη τὴν γραμματικὴν ἀπὸ τὸν Ἀμμώνιον καὶ Ἑλλάδιον τὸν ἐθνικὸν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπὸ τὸν Σοφιστὴν Τρωΐλον τὴν ῥητορικήν· λέγουσιν ὅτι ἐχρημάτισε συνήγορος, διὰ τοῦτο ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα σχολαστικὸς, μόλον ὅτι εἰς τοὺς παλαιοὺς δὲν εὑρίσκεται τὸ ἐπώνυμον τοῦτο· οὗτος συνέγραψεν ἱστορίαν ἐκκλησιαστικὴν πρός τινα Θεόδωρον, τὸν ὁποῖον ὀνομάζει καὶ ἱερὸν Θεοῦ ἄνθρωπον· παρατηροῦνται μερικὰ σφάλματα εἰς τὴν ἱστορίαν του, τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι δὲν ἐπαρατήρησεν, ἀκολουθήσας τὴν γνώμην τοῦ Σαβικίου· ἐξεδόθησαν ἐξ βιβλία μετὰ τοῦ Εὐσεβίου τὸ 1544. καὶ ἑλληνολατινιστὶ ὑπὸ Γουλιέλμου Ρεάδιγ ἐν Καντάβρια τὸ 1720 μετὰ σημειώσεων τοῦ Ἐρρίκου Βαλεσίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ὁ θεῖος, ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας τὸ 468. Π. Χ. ὁ πατήρ του ἦτον λιθουργὸς, καὶ ὠνομάζετο Σωφρονίσκος, ἡ δὲ μήτηρ του Φαιναρέτη Μαία· ὁ νέος ἔπρεπε νὰ μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ πατρός του, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε πολλὰ ὀλίγην κλίσιν. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἔχασε καὶ ἐκείνην τὴν μικρὰν πατρικήν του περιουσίαν, ὅθεν ἦτο ἐιασμένος νὰ ἐργάζηται τὴν τέχνην του, διὰ νὰ ἐξάγῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ κατεγίνετο εἰς αὐτὴν μὲ τόσην ἐπιμέλειαν, ὥστε συνάζας μερικὰ χρήματα ἀφιέρωσε τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν φιλοσοφίαν· αὕτη ἡ προθυμία του παρεκίνησε Κρίτωνα τινὰ πλούσιον νὰ τὸν προστατεύσῃ νὰ γυμνασθῇ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὸν ἐβύστησε

εἰς τὸν Ἀναξαγόραν καὶ Ἀρχέλαον, διὰ νὰ γένῃ ἐντελὴς φιλόσοφος· δὲν ἐπεριφέρετο εἰς ξένους τόπους κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, ἀλλ' ἔγινεν ὅ, λως διόλου ἔκδοτος εἰς τὸν ἔρωτα τῆς φιλοσοφίας, καὶ δὲν ἀπέφευγε ποτὲ ἀπὸ τὰς ἐκδουλεύσεις τῆς πατρίδος του· ὑπῆγε προθύμως εἰς πολλὰς ἐκστρατείας· εἰς τὴν Ἀμφίπολιν διέσωσε τὸν μαθητήν του Ξενοφῶντα, ὅς τις ἔπεσεν ἀπὸ τὸν ἵππον· ἐκλέχθη ἀπὸ τὸν λαὸν ἀρχιστράτηγος παρὰ τὴν θέλησίν του, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ πρὸς τὴν δικαιοσύνην, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του ἐναντιωθεὶς γενναίως εἰς τοὺς τριάκοντα τυράννους, περιφερόμενος εἰς τὰς ἀγορὰς ὅπου ἐμόρφενεν εἰς συνομιλίας μὲ διαφόρους, ὑποκρύπτων τὸν χαρακτῆρά του ἐμάνθανε τὰς ἀπάτας των καὶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των, τοὺς ὁποίους ἔπειτα ἐνουθέτει τὰ συμφέροντα· ἀλλ' αἱ συμβουλαί του δὲν εἶχον εἰς ὅλους ὁμοίαν τὴν ἐνέργειάν των, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς λεγομένους σοφιστάς, τῶν ὁποίων πολλάκις ἤλεγχε τὰ μεγάλα σφάλματά των, καὶ κατηγόρει τὴν ματαιότητα καὶ ματαιοφροσύνην των, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἐφθονήθη τόσον, ὥστε δύω κακοῦργοι Ἄνυτος καὶ Μέλιτος, ἐδίασαν τὸν κωμῳδὸν Ἀριστοφάνην νὰ τὸν θεατρίσῃ ὡς διαφθείροντα τοὺς νέους, καὶ ὡς καταφρονητὴν τῶν θεῶν, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινεν· ὁ Ἄνυτος κατέπεισε τὸν Μέλιτον νὰ ἐγκαλέσῃ τὸν Σωκράτην εἰς τὸ κριτήριον, ὅς τις ἀπελογήθη γενναίως, ἀλλ' οἱ δικασταὶ ὄντες κατ' αὐτοῦ ἐξηγριωμένοι τὸν κατεδίκασαν νὰ πληρώσῃ μίαν ἐκούσιον ζημίαν χρημάτων, τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι του ἦσαν ἕτοιμοι νὰ πληρώσωσι, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελεν, ὅθεν καὶ οἱ δικασταὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔπιε τὸ θανατηφόρον φαρμάκι. Τοιαύτην ἀμοιβὴν ἔλαβεν ἐκεῖνος, ὅς τις ἐπάσχιζε διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος του μὲ εἰλικρίνειαν τὴν υἱοθ'. Ὀλυμπιάδα τὸ 72. ἔτος τῆς ἡλικίας του· αὕτη ἡ λυπηρὰ εἴδησις τοῦ θανάτου του διήγειρεν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα μέγα μῖσος κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι καταλοήσαντες τὸν ἄδικον θάνατον, τοῦ δικτίου τούτου ἀνδρὸς, ἔκλεισαν τὰς παλαίστρας καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ ἐθ.ωξαν τοὺς συκοφάντας ἐκείνους τὴν ἰδίαν ἡμέραν, τὸν δὲ Μέλιτον κατεδίκασαν εἰς θάνατον· καὶ εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης ἐτίμησαν τὸν Σωκράτην μὲ χάλκινον Ἀνδριάντα· οὗτος ἐστάθη τὸ ἀρχέτυπον τῆς ἀρετῆς ἐφ' ὅρους ζωῆς του· ὑπέφερε καὶ αὐτὰς τὰς ἀνυποφόρους ὕβρεις τῆς συζύγου του Ξανθίππης, τὴν ὁποίαν ὡς θηριώδη ἐδιυίκει μὲ πραότητα· ἐκαυχᾶτο διὰ τὴν πτωχείαν του· ἔλεγεν ὅτι ἄλλοι ἄνθρωποι ζοῦν διὰ νὰ τρώγουν, αὐ-

τὸς δὲ ὅτι τρώγει διὰ νὰ ζῇ· ὠνόμαζεν ἕνα καὶ μόνον ἀγαθὸν τὴν ἐπιστήμην, καὶ κακὸν τὴν ἀμάθειαν. τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματός του ἦτον κακοσχηματισμένος, ἀλλ' ἦτον εὐηδὴς. Συγγράμματα αὐτοῦ σώζονται, ὀλίγαι ἐπιστολαί, αἵτινες ἐξεδόθησαν ἐνΠαρισίοις τὸ 1639, καὶ ἐν Λειψίᾳ τὸ 1676. Ὁ Σωκράτης ἐρωτηθὴς, πῶς ἐμπορεῖ τις νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπεκρίθη, ἂν κάμνῃ καλὰ καὶ ὁμιλῇ φρόνιμα. Καὶ πάλιν ἐρωτηθὴς, ποῦεν ἦτο; Κοσμοπολίτης εἶμαι ἀπεκρίθη. πρέπει νὰ ὑποφέρωμεν τοὺς ὁποίους μᾶς ὑβρίζουσι καθὼς ὑποφέρομεν τὰς φωνὰς τῶν χηνῶν.

ΣΩΠΑΤΡΟΣ, εἷς τῶν κωμῳδοποιῶν ἀπὸ τὴν νῆσον Κύπρον· ἔζη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μέχρι Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου, τὸ 334. Π. Χ. Σώζεται τούτου ἓν μέρος κωμῳδίας.

ΣΩΠΑΤΡΟΣ, ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν Ἀπαμίας, σοφιστὴς καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε Κωνσταντῖνος ὁ Καῖσαρ διὰ νὰ μὴν ἑλληνίζῃ κατὰ τὴν θρησκείαν, μολονότι ἦτο πρότερον φίλος του· ἔγραψε περὶ προνοίας, καὶ περὶ τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν εὐτυχούντων ἢ δυστυχούντων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των· εἶναι καὶ ἕτερος Σώπατρος Ἀπαμεὺς, ὅς τις ἔγραψεν ἐπιτομὰς πολλῶν συγγραμμάτων.

ΣΩΡΑΝΟΣ Ἐφέσιος, υἱὸς Μενάνδρου καὶ Φαιστῆς. ἔζη τὸ 120. Μ. Χ. περίφημος ἰατρὸς, καὶ ὁ τελειοποιητὴς τοῦ συστήματος τῶν Μεθοδικῶν· ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀνδριανοῦ, ὅπου ἐπαγγέλλετο τὴν ἰατρικὴν μὲ λαμπροὺς καρπούς, τούτου σώζονται διάφορα συγγράμματα περὶ ἐπιδέσμων, περὶ σημείων καταταγμάτων, περὶ ῥηνὸς καὶ αἰδείου γυναικείου. κτλ.

ΣΩΡΑΝΟΣ, ἕτερος Ἐφέσιος, ἰατρὸς νεώτερος, ἔγραψε βίους ἰατρῶν, καὶ αἱρέσεις, καὶ συνταγμάτων βιβλία δέκα καὶ ἄλλα διάφορα.

ΣΩΣΙΒΙΟΣ, Ἀκκων, γραμματικὸς καὶ ποιητὴς, συνέγραψε κωμῳδίας καὶ ἄλλα συγγράμματα.

ΣΩΣΙΒΙΟΣ, περίφημος πολιτικὸς, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου εἰς τὴν Αἴγυπτον, κατὰ παρακίνησιν τοῦ ὁποίου ἐφόνευσεν ὁ Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ τὸν ἐκ Σπάρτης φυγόντα βασιλέα Κλεομένην· τελευταῖον μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀπεδλήθη τοῦ ἀξιώματός του. Ἀθήν.

ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ, οὗτος διὰ προστροπῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος διώρθωσε τὸ καλενδάριον.

ΣΩΣΙΘΕΟΣ, τραγικὸς ποιητὴς, Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγχεόμενος ὑπὸ πολλῶν μετὰ τοῦ Σωσιθίου. Ἀριθ.

ΣΩΣΙΚΛΗΣ ποιητὴς τραγικὸς Συρακούσιος, ἐδίδαξε δράματα 73, ἐνίκησεν ἑπτάκις· εἶναι δὲ καὶ αὐτὸς εἷς τῶν τραγικῶν, οἱ ὁποῖοι ὠνομάσθησαν πλειάδες.

ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ ποιητὴς κωμικὸς, Ἕλλην. Στοβ.

ΣΩΣΙΛΟΣ, συγγραφεὺς τις ἐξ Ἰλίου, διδάσκαλος τοῦ Ἀνίβου, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὰς πολεμικὰς πράξεις. Πολύβ.

ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν ἔζη τὸ 400. Μ. Χ. συνέγραψε γραμματικῆς διδασκαλίαν· ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων γραμματικῶν.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ, Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ Ἀγησία. Πίνδ.

ΣΩΣΓΡΑΤΟΣ, Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Λαοδάμαντος, ὃς τις ἀπέκτησε μεγάλα πλούτη ἐκ τοῦ ἐμπορίου. Ἡρόδ.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Βοιωτίαν, περίφημος διὰ τὴν σωματικὴν ἀνδρειαν του, ὠνομάσθη Ἡρακλῆς, μονομαχήσας μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λουκιανοῦ.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ, περίφημος Παγκρατιαστὴς, νικήσας δωδεκάκις εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας, εἰς τοὺς Πύθικοὺς δὶς, εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τρὶς, ταῦτον εὑρίσκετο ἐν Ὀλυμπίᾳ, εἰς ἀνδριάς. Παυσ.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ, περιβόητος λῃστὴς. Λουκ.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ, Κνίδιος, περίφημος Ἀρχιτέκτων, ὃς τις ᾠκοδόμησε τὸν πύργον ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου εἰς τὴν Αἴγυπτον. Λουκ.

ΣΩΤΑΔΗΣ, εἷς ἐκ τῶν ποιητῶν τῆς μέσης κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, τὸ 340. Π. Χ. ὑπῆρξε καὶ ἄλλος ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, ὃς τις ἔγραψε τραγῳδίας· σώζονται ἀποσπάσματά τινα τῶν συγγραμμάτων του.

ΣΩΤΑΔΗΣ, Κρὴς, Ἰαμβικὸς στιχογράφος· κυριευθεὶς δὲ ὑπὸ δαίμονος ἔγραψε φλυαρίας καὶ ἀναιδείας εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον· συνέγραψε περὶ τῆς εἰς Ἅιδου καταβάσεως, περὶ Ἀμαζόνων καὶ πολλὰ ἄλλα.

ΣΩΤΗΡΗΣ Γρηγόριος Ἀθηναῖος Μητροπολίτης Γάζου καὶ χώρας, ἀνὴρ εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς γλώττης, πεπαιδευμένος εἰς τὴν θύραθεν καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς παιδείαν· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΣΩΤΗΡΙΔΗΣ, γραμματικὸς· οὗτος συνέγραψε περὶ ὀρθογραφίας, ὑπόμνημα εἰς Ὁμηρον καὶ Μαίανδρον, ὑπόμνημα εἰς Εὐριπίδην, περὶ μέτρων, καὶ περὶ κωμῳδίας.

ΣΩΤΗΡΙΧΟΣ ὁ Ἀσίτης, ποιητὴς, ἔζη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ· ἔγραψε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐγκώμιον, Διονυσιακὰ βιβλία 4. Βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ἱστορίαν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, καὶ περὶ τῆς Ἀριάδνης.

ΣΩΤΙΩΝ, φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, συγγράψας μίαν συλλογὴν διαφόρων ποιημάτων, Κέρας Ἀμαλθείας ἐπιγραφομένην. Φαβρ.

ΣΩΦΙΛΟΣ, Σικυώνιος, ἢ Θηβαῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας.

ΣΩΦΡΟΝΙΣΚΟΣ, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους ἐξ Ἀθηνῶν Διογ.

ΣΩΦΙΛΩΝ, Κωμικὸς, συνέγραψε δράματα καὶ κωμῳδίας,

ΣΩΦΙΛΩΝ ὁ Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους καὶ Δαμοσύλιδος, ἔζη ἐπὶ Ξέρξου καὶ Εὐριπίδου, συνέγραψε περὶ γυναικῶν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον.

Τ.

Τάαυτος, Ζ. Ερμῆς.

ΤΑΒΑΔΟΣ, Πέρσης, Σατράπης τῶν Σάρδεων. Ηρόδ. ι. 153.

ΤΑΒΕΡΝΙΕΡΗΣ, Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια· οὗτος ὁ περίφημος περιηγητὴς εἰς ἡλικίαν 22. χρόνων περιῆλθε τὴν Γαλλίαν, Αγγλίαν, Ιταλίαν καὶ Γερμανίαν, ἔπειτα τὴν Τουρκίαν, τὴν Περσίαν καὶ τὴν Ἀσίαν, ἐσύναξε πολυτίμους λίθους· ἀπέθανε εἰς τὴν Μόσχαν εἰς ἡλικίαν 84. χρόνων.

ΤΑΚΙΤΟΣ Κάϊος Κορνήλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τέρναν πόλιν τῆς Ιταλίας, περίφημος ἱστορικὸς Λατῖνος καὶ εἷς τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνος του, ὡς τις διὰ τὴν ἀξιότητά του ἔγινε καὶ ὕπατος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ρώμης, τὰ ἤθη τῶν Γερμανῶν καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα· ἀπέθανε εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

ΤΑΚΙΤΟΣ Μάρκος Κλαύδιος, αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, ἐκλεχθεὶς διάδοχος τοῦ Αὐρηλλιανοῦ· τὸ 275. Μ. Χ. ἐδόθη εὐθὺς εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἐπικρατείας μὲ ζῆλον δικαιοσύνης, ἧς τὴν ἐποίαν εὐδοκίμησε μάλιστα διὰ τοὺς σοφοὺς νόμους, καὶ διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν κακῶν συνειθειῶν, καὶ διότι κατέκλεισε τὰ δημόσια λουτρὰ εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· αὐτὸς ἐμπόδιζε τὴν γυναῖκά του ἀπὸ τοῦ νὰ στολίζηται μὲ πολυτίμους λίθους καὶ μὲ φορέματα χρυσοϋφαντα, ἐκρήμνισε τὴν ἰδίαν του οἰκίαν διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ λουτρὸν εἰς ἀνάπαυσιν τοῦ κινοῦ μὲ ἰδικά του ἔξοδα· καὶ ἀφιέρωσε τὰ κτήματά του εἰς τὸν ναὸν τοῦ Καπητωλίου, καὶ πολλὰ ἀργυρᾶ σκεύη του εἰς ἄλλους ναούς· ἦτον ἐραστὴς τῶν μαθήσεων· εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ὥρμησαν οἱ βάρβαροι εἰς τὴν ἐπικράτειαν του, ὅθεν ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν καὶ Σκυθῶν, ἀφοῦ δὲ ἔφθα-

σεν εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους του στρατιώτας.

ΤΑΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, βασιλεὺς τοῦ Αργους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Αβαντος, ἐγέννησε τὸν Αδραστον, Παρθενοπαῖον, Πρώνακτα, Μικιςέα καὶ τὴν Εροφύλην. Ἀπολ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ, κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, τιμηθεὶς ἐν Σπάρτῃ ὡς ἥρως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρετο ἐτησίως καὶ μία θυσία ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ομ.

ΤΑΛΙΑΤΣΟΥΚΗΣ Γηρόλαμος, Ιταλὸς, ἐστάθη διδάσκαλος τῆς ποιητικῆς εἰς τὸ σχολεῖον τῶν εὐγενῶν τῆς Παυΐας, ἔπειτα διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Μιλάνου, καὶ τέλος προφέσωρ τῶν ὡραίων τεχνῶν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Τορίνου· ἀπέθανε τὸ 1751.

ΤΑΛΩΣ, υἱὸς τῆς Πέρδικος, ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐδιδάχθη τὴν ἀγαλματοποιΐαν, ἐπινοήσας, ὡς λέγεται, τὸν πρίονα· παρατηρῶν τὸ ῥόγχος τῶν ὀψαρίων, ἐφεῦρεν αὐτὸ τὸ ὄργανον· τὸν κεράμιον τροχὸν, καὶ ἄλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα τῆς λιθοξοϊκῆς τέχνης, διὰ τὰ ὁποῖα φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου ἐκρημνίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν· ὁ τάφος του εὑρίσκετο ἐν τῇ ἀκροπόλει, καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν κατοίκων, ὡς Ηρως. Ἀπολ. Αννος ὁ αἰγύπτιος, λέγουσιν ὅτι πρῶτος ἐφεῦρε τὴν κατασκευὴν τοῦ φούρνου. Ο Ερεχθεὺς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, μὴ δυνάμενος νὰ περιπατήσῃ, ἐπενόησε τὴν ἅμαξαν. Εὔμολπος ὁ Ἀθηναῖος λέγουσιν πρῶτος ὅτι μετεφύτευσε δένδρα, καὶ τὰ ἐμβολίασεν.

ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῶν Ταρτάρων, καὶ εἷς τῶν πλέον περιφήμων κατακτητῶν, ὅσοι ἐφάνησαν εἰς τὸν κόσμον· κατήγετο ἀπὸ ποταπὴν οἰκογένειαν· μὲ τὴν ἀνδρείαν του καὶ φρόνησιν ἐκυρίευσε σχεδὸν ὅλην τὴν Ἀσίαν, Ταρταρίαν, Περσίαν, Μεσοποταμίαν, καὶ ἄλλα διάφορα μέρη· ἡ περιφημοτέρα νίκη του ἐστάθη ἐκείνη τοῦ Σουλτὰν Μπεγιαζίτη τὸ 1402. ὅς τις ἔπεσεν αἰχμάλωτος, καὶ τὸν μετεχειρίσθη μὲ μεγάλην γλυκύτητα· τὸ 1405. ἠθέλησε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, καὶ νὰ τὸν χαρίσῃ καὶ τὸ βασίλειον, καὶ αἴφνης ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 71. χρόνων ἀφίνων παραγγελίαν εἰς τοὺς παῖδας του νὰ κυριεύσουν τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ κόσμου· οὗτος ἔτι ζῶν ἐχάρισεν εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Μπεγιαζήτη, ἕνα ἀρκετὸν μέρος τῆς βασιλείας τοῦ πατρός των.

ΤΑΜΩΣ, Αἰγύπτιος ἐκ τῆς Μέμφιδο, Σατράπης τῆς Ιωνίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἡγεμὼν τοῦ ςόλου Κύρου τοῦ Νεοτέρου. Θουκ.

ΤΑΝΟΥΚΗΣ Βερναρδος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ἔνδοξος πολιτικὸς, καὶ πρῶτος σύμβουλος τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως διὰ 50. χρόνους· διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη εἷς τῶν μεγαλητέρων συμβούλων τοῦ αἰῶνός του· ὑπερασπίζετο μεγάλως τὴν παιδείαν· ἀπέθανε τὸ 1735. εἰς ἡλικίαν 85, χρόνων.

ΤΑΥΣΙΛΙΟΣ, Λουΐζης, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, κάλλιστος ποιητὴς, ὅς τις εἰς ἡλικίαν 25. χρόνων ἐσύνθεσε μίαν κωμῳδίαν ἐπιγραφομένην ὁ Βενδεμιάτωρ· ὁ ὑποβασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως τὸν ἔκλεξε κριτὴν τῆς Τάϊτας, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΤΑΝΤΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ατρέως τὸ 1019. Π. Χ.

ΤΑΝΤΑΛΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, περιβόητος διὰ τὰ πλούτη του· οἱ ἀρχαῖοι εἶχον παροιμίαν, τὰ Ταντάλου χρήματα· οὗτος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα ἐκ τῆς γυναικός του Εὐρυανάσσης, καὶ τὴν Νιόβην. Πίνδ.

ΤΑΣΙΑΗΣ, στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου· οὗτος ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν μὲ 100000 χιλιάδας στρατιώτας, ὅπου ἠνώθη μὲ τὸν Αρχέλαον.

ΤΑΡΚΙΟΝΗΣ Κυπριανὸς, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, σοφὸς, ἰατρὸς, ἔκαμε νέας ἀνακαλύψεις εἰς τὰ ἰατρικὰ, καὶ νέον τρόπον εἰς προφυλάξεις τινὰς τοῦ σώματος· ἀπέθανε τὸ 1748. εἰς ἡλικίαν 76. χρόνων.

ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ὁ Πρίσκος, βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 615. Π. Χ. Ελλην τὸ γένος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ετρουρίαν, πόλιν τῆς Ταρκυνίας· πλούσιος δὲ κατὰ πολλὰ καὶ φιλοτιμηθεὶς ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ διὰ τὰς ἀρετάς του ἐκρίθη ἄξιος τοῦ νὰ γένῃ διάδοχος τοῦ Αγκου Μαρκίου· οὗτος διὰ νὰ ἀνταμείψῃ τὸν συνεργήσαντα εἰς αὐτὸ ἀπεκατέστησεν ἔτι 100. Γερουσιαστὰς τῆς δευτέρας τάξεως καὶ μετὰ ταῦτα κατεπολέμησε τοὺς Λατίνους μὲ νίκην λαμπρὰν, καὶ εἰς καιρὸν ἁρμόδιον ἔπειτα ᾠκοδόμησε τὰ τείχη τῆς πόλεως μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἔπραξε καὶ ἄλλα πολλὰ ἀξιόλογα ἔργα· ἐφονεύθη τέλος ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Αγκου Μαρκίου τὸ 577. ζήσας ἔτη 80. καὶ βασιλεύσας 37.

ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ὁ Αλαζὼν, ἕβδομος βασιλεὺς, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πιουλίαν θυγατέραν τοῦ Σερβίου Τουλλίου ἐκ τοῦ βασιλέως τῶν Ρωμαίων· ἡ ἐπιθυμία τῆς βασιλείας τὸν ἔβιασε νὰ φονεύσῃ τὸν πενθερόν του τὸ 533. Π. Χ. καὶ οὕτως ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον φονεύσας διαφόρους ἀπὸ τὴν Γερουσίαν ἐκ τῶν ωλουσίων μὲ διαφόρους προφάσεις· ἔκτισε δὲ τὸν ναὸν τοῦ Διός· ἐνῷ δὲ εἰργάζοντο εὑρέθη μία κεφαλὴ

ἀνθρώπου τινὸς ὀνομαζομένου Τολίου βαμμένη ἀπὸ τὸ αἷμα· καὶ ἐκ τούτου ἔλαβεν ὁ τόπος τὸ ὄνομα Καπιτώλιον· μετὰ ταῦτα κατεδαπάνησε τὸν δημόσιον θησαυρὸν, καὶ διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰ παράπονα τῶν ἀνθρώπων, ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῶν Ρουτούλων· ἐνασχολούμενος δὲ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Αρδίας πόλεως αὐτῶν, ἐνικήθησαν οἱ Ρωμαῖοι κατὰ κράτος, ἐκδικούμενοι τὴν ἀσέλγειαν τοῦ Σέξτου, υἱοῦ τοῦ Ταρκυνίου βασιλέως, πρὸς τὴν Λουκρετίαν ἀρχόντισσαν, σύζυγον τοῦ Κολλάτου, καὶ κλείσαντες τὰς πύλας τῆς πόλεως ἀνέτρεψαν τὸν θρόνον τοῦ, τὸ 509. Π. Χ. ὅθεν καταφυγὼν εἰς τὴν Τοσκάνην δὲν ὠφελήθη, καὶ διὰ τοῦτο ἐβιάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Αριστοδήμου ἡγεμόνος τῶν Κούμων εἰς τὴν Καμπανίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΣ ἢ κατ' ἄλλους Μεϊμουρχᾶν καλούμενος, διότι ἦν χωλὸς, τὸ γένος Μασαγέτης, υἱὸς ἀνθρώπου ἰδιώτου, Σαγγαλῆ ὀνομαζομένου, πρῶτον ἱπποβοσκὸς ἦν, ἔπειτα μὲ ἄλλους συμφωνήσας ἐσάθη ἐπιτήδειος νὰ κλέπτῃ ἵππους, ὑποζύγια καὶ πρόβατα· ὅστις ἐρχόμενος ποτὲ εἰς μίαν μάνδραν διὰ νὰ κλέψῃ ζῶα, καὶ γνωσθεὶς ἀπὸ τοὺς οἰκίους, ἐπήδησεν ἀπὸ τὰ τείχη, καὶ οὕτως ἔσπασε τὸν πόδα του· τελευταῖον δὲ εἰς τοσοῦτον ὕψος τύχης ἔφθασεν, ὁποῦ ἔγινεν αὐτοκράτωρ Σκυθῶν, ὅστις ὁρμήσας εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐκυρίευσεν εἰς ὀλίγον καιρὸν πᾶσαν τὴν Ινδίαν καὶ τὴν Περσίαν· καὶ καθὼς τὸ ὄνομά του ἔγινε θαυμαστὸν εἰς πάντας, οὕτως ἔγινε καὶ φοβερὸς καὶ εὐλαβητὸς εἰς πᾶσαν τὴν Ασίαν, καὶ ὡς θεὸς ἐνομίζετο· ὅθεν καὶ πολλὰ ἔθνη συνέτρεξαν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ διαφεντεύθῶσι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ιωάννης ὁ Παλαιολόγος, ὅπου συνέτρεξε ζητῶν βοήθειαν ἐναντίον τοῦ Μπαγιαζίτη αὐτοκράτορος τῶν Τούρκων εἰς τὴν Ασίαν, καὶ τόσον ἐνήργησεν, ὥστε ὁ Ταμερλάνος τῷ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον, πέμψας πρὸς αὐτὸν πρέσβεις, τοὺς ὁποίους ὁ Μπαγιαζίτης ἐδέχθη μὲ πολλὴν καταφρόνησιν, καὶ ὡς οὐδὲν ψηφίζων αὐτὸν ἐσύκωσε τὴν πολιορκίαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκίνησεν ἐναντίον τοῦ Ταμερλάνου μὲ 300. χιλιάδας ἱππεῖς καὶ 200. χιλιάδας πεζοὺς εἰς τὴν Καππαδοκίαν διὰ νὰ συναπαντήσῃ τὸν ἐχθρὸν, τοῦ ὁποίου τὸ στράτευμα ἦτον πολὺ περισσότερον. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ ἀριθμός του ἀνέβαινεν ἕως 400. χιλιάδας ἱππέων καὶ 600 χιλιάδας πεζῶν· καὶ ἐλθὼν εἰς πόλεμον πλησίον εἰς τὸ ὄρος Στέλα, καὶ συγκροτηθείσης μάχης ἔγινε μεγίστη αἱματοχυσία εἰς τὰ δύω μέρη· θανατωθέντων περίπου τῶν 300 χιλιάδων. Τέλος πάντων τὸ στράτευμα τῶν Κριμέων Τατάρων, ὅπου ἦ

το μὲ τὸν Μπαγιαζίτην ἀποστατήσαν ἔφυγε καὶ ἠνώθη μὲ τὸν Ταμερλάνον· ὅθεν εἰς τὸν δεύτερον πόλεμον ἐνικήθη κατὰ κράτος τὸ στράτευμα τοῦ Μπαγιαζίτη καὶ αἰχμαλωτίσθη ὁ ἴδιος· καὶ ἐφέρθη ἐνώπιον τοῦ Ταμερλάνου, ὅστις ἀφ' οὗ τὸν ἐδέχθη μὲ εὐμένειαν τὸν ἠρώτησε νὰ τὸν εἴπῃ, ὅτι ἂν ἡ τύχη ἤθελεν αὐτὸν παραδώσῃ εἰς χεῖράς του αἰχμάλωτον, τί ἤθελε τὸν κάμῃ; καὶ ὁ Μπαγιαζίτης μὲ αὐθάδειαν τοῦ λέγει, ὅτι ἂν τοῦτο ἤθελεν ἀκολουθήσῃ, ἤθελε τὸν κλείσῃ ἐπὶ ζωῆς του εἰς ἕνα σιδηροῦν κλωβίον. Τοιαύτη αὐθάδια καὶ σκληρὰ ἀπόκρισις ἄναψε τὸν θυμὸν τοῦ Ταμερλάνου, καὶ εὐθὺς ἐπρόσταξε νὰ γένῃ κατὰ τὴν ἀπόφασίν του, νὰ τὸν βάλωσιν εἰς ἕνα κλωβίον σιδηροῦν, καὶ οὕτω τὸν ἐπεριτριγύριζεν εἰς πᾶσαν τὴν Ἀσίαν, διὰ κοινὸν θέαμα, μεταχειριζόμενος αὐτὸν διὰ σκαμνί πατῶν ἐπάνω του ὅταν ἀνέβαινεν εἰς τὸν ἵππον του· τὴν δὲ γυναῖκά του τὴν Βασιλοπούλαν τῆς Περσίας τὴν μετεχειρίζετο ὡς σκλάβαν, καὶ δι' αἰσχύνην τοῦ Μπαγιαζίτη, τὴν ἔβανε καὶ ὑπηρέτει εἰς τὴν τράπεζαν γυμνὴν ἕως εἰς τὴν μέσην ἐνώπιον τοῦ δυστυχοῦς Μπαγιαζίτη, ὅστις πολλὰ τὴν ἠγάπα· ταῦτα εἰδὼν ὁ Μπαγιαζίτης, ἀπὸ τὴν θλῖψιν του, ἐκτύπησε σφοδρῶς τὴν κεφαλήν του εἰς τὰ σίδηρα τοῦ κλωβίου καὶ εὐτὺς ἐπέθανεν· ἦτο δὲ ὁ Ταμερλάνος περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΤΑΡΤΑΛΙΑΣ Νικόλαος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν, πόλιν τῆς Γερμανίας, τὸ 1500. περίφημος μαθηματικὸς· συνέγραψε βιβλία περὶ πολεμικῆς καὶ μηχανικῆς, καὶ μίαν μετάφρασιν τοῦ Εὐκλείδους μὲ σχόλια· ἀπέθανε τὸ 1557.

ΤΑΡΤΙΝΗΣ Ἰωσήφ, Ἰταλὸς, εἷς τῶν μεγαλητέρων μουσικῶν· τὸ σύγγραμμά του περὶ μουσικῆς τῷ ἐπροξένησε μεγάλην φήμην εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην· ἐσύνθεσε καὶ ἄλλα διάφορα μουσικὰ μὲ ὑπολήψιν ἀπέθανε τὸ 1770. εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων.

ΤΑΣΜΑΝ Ἀβελ, Ὁλλανδὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητὴς τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. ἀνὴρ περιβόητος καὶ τολμηρότατος. Οὗτος ἐξέπλευσεν ἀπὸ τοῦ λιμένος τῆς Πατανίας, εἰς ἀνακάλυψιν τόπων ἐπὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη· εὗρε τὰ ἀνατολικονότεια παραθαλάσσια τῆς νέας Ὁλλανδίας καὶ ὠνόμασεν αὐτὰ Βανδιμίαν γῆν, ἡ ὁποία μετὰ ταῦτα εὑρέθη ὅτι ἦτο νῆσος μεγάλη διηρημένη ἀπὸ τῆς νέας Ὁλλανδίας διὰ τοῦ Βασίου πορθμοῦ. Πλεύσας δὲ ἀνατολικότερον, εὗρε γῆ τινα μεγάλην, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Στάα τενλάνδ, ἥτις εἶναι ἡ νῦν Νέα Ζεελανδία· τὸ δὲ 1643. ἀνεκάλυψε τὰς νήσους Πιλσταάρτ, Μιδδελβούρ, Ἀμστερδάμ, καὶ Βόταρδαμ, καὶ ὑποστρέφων εἰς τὴν

Παταυΐαν, ἀπήντησε τὴν Νέαν Βρετανίαν· ἔγραψε τὰς αὐτοῦ περιηγήσεις· ἔζη περὶ τὸ 1670. Μ. Χ.

ΤΑΣΩΝΗΣ, Ἀλέξανδρος, Ἰταλὸς, κάλλιστος ποιητὴς· ἐστάθη σύμβουλος τοῦ Δουκὸς τῆς Μοδένας εἰς τὴν Ἰταλίαν· συνέγραψε διάφορα ποιήματα· ἀπέθανε τὸ 1535.

ΤΑΣΟΣ Βερνάρδος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βέργιμον, κάλλιστος ποιητὴς λυρικὸς· ἐξέδωκε συγγράμματα ποιητικὰ· ἀπέθανε τὸ 1569.

ΤΑΣΟΣ Τορκονάτος, υἱὸς τοῦ ἄνωθεν, ἐγεννήθη εἰς τὸ Σουρέντο, πόλιν τῆς Ἰταλίας, τὸ 1544 ἐξάθη ὁ Πρίγγιψ τῶν Ἡρωϊκῶν ποιητῶν Ἰταλῶν· τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον Ἱερουσαλὴμ ἐλευθερωμένη, τῷ ἄφηκε μίαν δοξαν ἀθάνατον· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην δυστυχέστατος· οὗτος ὁ περίφημος ποιητὴς ἐστάθη πολλοὺς χρόνους εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν τρελῶν διὰ προσταγῆς τοῦ Ἀλφόνσου Δουκὸς τῆς Φερράρας, ὅπου ἐσύνθεσε τὸ ποίημά του, διὰ τοῦ ὁποίου ἔμεινε τὸ ὄνομά του ἀθάνατον.

ΤΑΤΤΙΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Συρίαν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἦτον ἔλλοτος εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἐπιστήμας, καὶ εἰς τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν· διὰ τὰς πολλὰς του περιηγήσεις ἀπέκτησε μεγάλην γνῶσιν ὅλων τῶν μυστηρίων τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἀνέγνωσε τὰς θείας γραφὰς, διδαχθεὶς παὶ ἀπὸ τὸν Ἰουστῖνον τὸν μάρτυρα, τοῦ ὁποίου ἔγινε καὶ ὀπαδὸς, ἀποβαλὼν τὴν ἐθνικὴν θρησκείαν, ὥστε ἔγινε καὶ περιβόητος εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἐξέδωκε καὶ συγγράμματα ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν κατὰ τῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ἱεροῦ Ἰουστίνου ἐμισηθη καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Κρῆσπον καὶ κατετρέχθη θανασίμως· ἀφοῦ δὲ ἐπροστάτευσεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὸ χριστιανικὸν σχολεῖον τῆς Ῥώμης, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἔγινεν ἀρχηγὸς μιᾶς νέας αἱρέσεως τὸ 12. ἔτος τοῦ Καίσαρος Μάρκου Αντωνίου, καὶ ἠύξανε πάρρησια τοὺς ὀπαδούς του· συμπεραίνουν, ὅτι ἀπέθανε τὸ 176. Μ. Χ. Τὰ συγγράμματά του ἦσαν πολλὰ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν διδασκάλων τῆς ἐκκλησίας· σώζεται ἕνας λόγος, τὸν ὁποῖον συνεγραψε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰουστίνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔλαβον τὴν φιλοσοφίαν των ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, καὶ ὅτι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐδέχθησαν οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τοὺς ἑβραίους εἶναι ἀληθὴς· αἱ ἀρχαὶ ὅμως ταύτης τῆς ὁμιλίας, εἶναι ἀπὸ τὸ σύστημα τῆς αἰγυπτιακῆς, Πυθαγορικῆς καὶ Πλατωνικῆς φιλοσοφίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔγινεν ἡ αἵρεσις του· μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του εἶναι καὶ τὸ εὐαγγέλιόν του, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέρριπτε πᾶσαν τὴν ἐκ σπέρματος Δαβὶδ κατὰ

σάρκα γενεαλογίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐξεδόθη δὲ ὁ λόγος πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1700. καὶ ἡ εὐαγγελικὴ ἁρμονία ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1555. καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1624.

ΤΑΤΤΗΣ Γιάκομος Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος ἀρχιτέκτων· οὗτος ἔκτισε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Φλωρεντινῶν, καὶ εἰς τὴν Βενετίαν τὸ παλάτιον τῆς βιβλιοθήκης, καὶ διάφορα ἄλλα κτήρια· ἔζη τὸ 1500. ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 91. χρόνων.

ΤΑΧΕΡΔΟΣ Ἱεροκήρυξ, τὸ γένος Γάλλος Ἰησουΐτης, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1690. Μ. Χ. Περιῆλθε διάφορα μέρη, καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰς νέας ἀνακαλύψεις· ἡ περιήγησις αὐτοῦ τάσσεται μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγήσεων.

ΤΑΧΩΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, κατὰ τοῦ ὁποίου κινήσας μίαν ἐπανάστασιν διὰ ταῦ Ἀγησιλάου στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων· ἐνῷ δὲ ἐπολέμει εἰς τὴν Φοινίκην, οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἀναγορεύσαντες βασιλέα τὸν Νεκτεναβὼ ἐδίωξαν ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Ταχὼ, ὅς τις δικαθεὶς νὰ φύγῃ εἰς τὴν Περσίαν, διωρίσθη στρατηγὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Μεγάλου βασιλέως. Ἀπολ.

ΤΕΓΓΡΙΟΣ, βασιλεὺς Ἀρχαῖος τῆς Θράκης, ὑποδεχθεὶς τὸν Εὔμολπον, καὶ δοὺς εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν υἱόν του Ἰσμαρον· μετὰ θάνατον ἀφῆκεν αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου. Ἀπολδρ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, Θηβαῖος, περίφημος μάντις τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅς τις προεῖπε περὶ τῆς μελλούσης ὑπεροχῆς καὶ ἀνδρείας τοῦ Ηρακλέους ἔτι ὄντος εἰς τὰ σπάργανα.

ΤΕΙΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ εὔνους Δαρίου τοῦ Υστάσπου· Ηρόδ.

ΤΕΛ Γουλιέλμος. εἷς τῶν πρώτων ἀρχηγῶν τῆς ἀποστασίας τῶν Σβισέρων· τὸ 1507. ἐφόνευσαν τὸν Γρίσλερ διοικητήν των, ἀντὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Αλβέρτου· οὗτος ὁ Πρίγγιψ ἠθέλησε νὰ παιδεύσῃ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ἀποστατῶν, ἀλλ' αὐτοὶ τὸν ἐφόνευσαν· ὁ Δούξ Λεοπόλδος ἐσύναξε νέον στράτευμα 20 χιλιάδων, καὶ ἐκίνησε κατὰ τῶν ἀποστατῶν, αὐτοὶ δὲ ἐστάθησαν εἰς μέρος ὀχυρὸν, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὰς Θερμοπύλας, καὶ ἐνῷ ἦσαν μόνον 4. χιλιάδες ἐνίκησαν 500. χιλιάδας Αὐστριακούς.

ΤΕΛΑΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Εὐδηΐδος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως· οὗτοι φονεύσαντες τὸν μικρὸν ἀδελφόν του Σῶκων, ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὴν Αἴγιναν ἀπὸ τὸν Αἰακὸν, καὶ ὁ Πηλεὺς ὑπῆγεν, ὡς εἴρηται, εἰς τὴν Φθίαν, ὁ δὲ Τελαμὼν ἦλθεν εἰς τὴν Σαλαμῖνα εἰς τὸν βασιλέα Κυχρέα, καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἄτεκνος τὸν ἀφῆκε καὶ διάδοχον μετὰ τὸν θά-

νατόν του· ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ Ηρακλέους εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἀριστεύσας κατὰ τοῦ Λαομέδοντος, ἔλαβεν εἰς ἀμοιβὴν τῆς ἀνδρείας του τὴν θυγατέρα του Ἰσιόνην.

ΤΕΛΕΑΣ, περιβόητός τις ἀδδηφάγος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ.

ΤΕΛΕΔΑΜΟΣ, ἀρχεῖός τις, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΗΣ, Κυρηναῖος, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Πινδ.

ΤΕΛΕΥΣΙΑΣ, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου ἐκ Σπάρτης, εἷς τῶν γενναιοτέρων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν. Ξενοφ.

ΤΕΛΕΥΤΙΑ, Ἑλληνίς, ἀπὸ τὴν Σπάρτην, μήτηρ τοῦ Παιδαρέτου· αὕτη μαθοῦσα ἀπό τινας φυγάδας Χίους, οἵτινες ἀνέφεραν πρὸς αὐτὴν κατηγορίας κατὰ τοῦ υἱοῦ της, ἀμέσως ἔγραψε πρὸς αὐτὸν, ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπαινετὸς εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ νὰ μείνῃ πάντοτε ἐκεῖ ἀπηλπισμένος τοῦ νὰ ξαναίδῃ τὴν πατρίδα του.

ΤΕΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἰωνος, ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ζευξίππης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Βούτην Ἀργοναύτην, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἐν Ἀττικῇ μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν Τελέοντες. Εὐρ.

ΤΕΛΛΙΑΣ, μάντης ἐξ Ηλείδος, διὰ τοῦ στρατηγήματος τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν ποτὲ οἱ Φωκεῖς ἐν καιρῷ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλοὺς, ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν ἐξακόσιοι, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἄλειψαν ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα των μὲ γύψον. Ηρόδ.

ΤΕΛΛΟΣ, Ἀθηναῖός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Γέλων παρίστανε εἰς τὸν βασιλέα Κροῖσον, ὅς τις ζήσας εὐτυχῶς ἐν τῇ μετρίᾳ αὐτοῦ καταστάσει καὶ πολεμίσας μέχρι τέλους γενναίως ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του, ἔλαβεν ἔνδοξον θάνατον, ταφεὶς διὰ δημοσίας δαπάνης τῶν Ἀθηναίων. Ηρόδ.

ΤΕΜΠΕΣΤΗΣ Ἀντώνιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ζωγράφος, καὶ γλύπτης ἔνδοξος· αἱ εἰκόνες του εἶναι ζωηραὶ, παρασταίνουσαι μάχας μὲ μεγάλην ἐντέλειαν· ἀπέθανε τὸ 1630.

ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ Πούβλιος, Ἀφρικανὸς ἔνδοξος, ποιητὴς κωμικὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Καρχηδόνα τὸ 170. Π.Χ. συνέγραψε πολλὰς κωμῳδίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας μόνον ἓξ ἀπεσώθησαν, ἐπιγεγραμμέναι μὲ ἑλληνικὰ ὀνόματα· ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1827.

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ, περίφημος ποιητὴς Ἕλλην, καὶ ἄριστος μουσικὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Μιτυλήνην, ἐξάλλη πρῶτος ὅς τις ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῆς μουσικῆς εἰς μίαν ἑορτὴν εἰς τὴν Σπάρτην· οὗτος διὰ νὰ ἐκτείνῃ τὴν φωνὴν τῆς λύρας του ἐπρόσθεσε μίαν χορδὴν, ἀλλ' οἱ Ἔφοροι τὸν κατεδίκασαν εἰς τοῦτο, καὶ διὰ

παιδείαν ἐδήμευσαν τὴν λύραν του· Λέγουσιν ὅτι εἰς τοὺς τέσσαρας ἐνδόξους τῆς μουσικῆς ἀγῶνας τῆς Ἑλλάδος ἔλαβε καὶ τὰ τέσσαρα βραβεῖα, καὶ ὅτι ἐκράχθη ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτας διὰ νὰ καταπραΰνῃ μίαν ταραχὴν, τὴν ὁποίαν εἶχον μεταξύ των, ὅς τις μὲ τὴν γλυκύτητα τῆς μουσικῆς του, μὲ τοὺς ὡραίους στίχους του, τοὺς κατεπράϋνε καὶ ἐφιλιώθησαν· ἔζη τὸ 647. Π. Χ.

ΤΕΡΓΟΥΛΙΑΣΟΣ, υἱὸς Κεντυρίωνος, φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ ἔνδοξος ἀπὸ τὴν Καρχηδόνα· ἔζη τὸ 240. Μ. Χ. τὸ συγγραμμά του ἐπιγραφόμενον ἀπολογια τῶν χριστιανῶν εἶναι ἓν ἀπο τα σπάνια συγγράμματα διὰ την μάθησιν καὶ εὐγλωττειαν.

ΤΕΣΤΑΣ Πέτρος, Ἰταλὸς, ἀπὸ την Λουκαν, περιφημος ζωγράφος· τὰ ποιήματά του χαίρουσι μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανε τὸ 1746 εἰς ἡλικιαν 40 χρονων.

ΤΕΣΤΗΣ Φουλβιος, Ἰταλὸς, σοφὸς ποιητὴς, ἐμιμεῖτο τους καλητέρους ποιητὰς Ἑλληνας καὶ Λατίνους, συνέγραψε ποιητικὰ· ἀπέθανε τὸ 1748.

ΤΕΣΟΓΓ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, ἐστάθη μὲ μεγάλα προτερήματα, ἠγάπα τὰς ἐπιστήμας, ἐσύστησε εἰς τὸ παλάτιον του μίαν ἀκαδημίαν ἀπὸ τοὺς πλέον πεπαιδευμένους διδασκάλους τοῦ βασιλείου του, καὶ σχολεῖον τῆς πολεμικῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγυμνάζετο καὶ αὐτὸς ὁμοῦ μὲ τοὺς στρατιώτας· μίαν ἡμέραν εἷς τῶν ἀξιωματικῶν του παρέστησε τὸν κίνδυνον εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς εὑρίσκετο μεταξὺ τοσούτων στρατιωτῶν, αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ νομίζομαι ὡς πατήρ των, καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ φοβοῦμαι μεταξὺ τῶν παιδων μου· ἔζη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑβδόμου αἰῶνος. Μ. Χ.

ΤΕΤΙΚΟΣ Γάϊος Πιεσβούριος, κατήγετο ἀπὸ ὑπατικὴν γενεὰν, ἔλαβε δὲ τὴν ἐπισασίαν τῆς Ακυταίνης, μέρους τῆς Γαλλίας, μετὰ ταῦτα ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῶν Γαλλων, τῶν Ισπανῶν, καὶ τῶν Βρεττανῶν· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠμπόρει νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἀκαταπαύστους στάσεις τῶν στρατιωτῶν, ἔγραψε πρὸς τὸν Αὐρηλιανὸν νὰ τῷ παραδώσῃ τὰς ἐπαρχίας, ὅς τις εὐθὺς τὰς παρέδωκε, ἐπανελθὼν δὲ εἰς την Ῥώμην ἔλαβε παρ' αὐτοῦ μεγάλην εὐδοκιαν καὶ την διοικησιν τῆς Λουκανίας εἰς την Ἰταλιαν· ἀπέθανεν εἰς βαθυτατον γῆρας, καὶ ἀφῆκεν υἱὸν ἄξιον τοῦ πατρός.

ΤΕΥΘΡΑΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅς τις ὑποδεχθεὶς εἰς την χώραν του την Αὔγην θυγατέραν τοῦ βασιλέως Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, την υἱοθέτησεν, ἀναθρέψας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παιδά της Τήλεφον, τὸν ὁποῖον κυμ-

φεύσας μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ Αργιόπην ἄφηκε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ βασιλείου του. Απολδρ.

ΤΖΕΤΖΗΣ Αλέξιος ἐξ Ιωαννίνων, εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς διαλέκτου, πεπαιδευμένος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, γραμματικὸς καὶ ποιητὴς ἄριστος· συνέγραψε ποιητικὴν γραμματικὴν πληρεστάτην, ἀνέκδοτος ἐτελεύτησε το 1750. Μ. Χ.

ΤΗΛΕΓΟΝΟΣ, Ζ Οδυσσεύς

ΤΗΛΕΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρχελάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ το 830 Π. Χ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων. Στραβ.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ, Ιθακήσιος, υἱὸς τοῦ Οδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης· ὅταν ὁ Οδυσσεὺς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ιθάκην διὰ τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, ἄφηκε τὸν Τηλέμαχον βρέφος μικρὸν ὑπὸ τὴν ἐπισκεψιν τῆς μητρός του Πηνελόπης· ἀφοῦ δὲ ἔφθασεν εἰς νεανικὴν ἡλικίαν, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὰ ἄτοπα κινήματα τῶν μνηστήρων τῆς μητρός του, ἀνεχώρησε κρύφιως ἀπὸ τὴν Ιθάκην, καὶ ὑπῆγε ζητῶν τὸν πατέρα του, συνοδευμενος με τὸν Μέντορα (οὗτος ἦτον φίλος πιστὸς τοῦ Οδυσσέως)· τέλος μετὰ πολλὰς δυστυχίας καὶ ταλαιπωρίας ὅπου ἐδοκίμασεν, εὗρε τὸν πεθητόν του πατέρα, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμώρησε τοὺς ἀναισχύντους ἐκείνους μνηστῆρας τῆς μητρός του Πηνελόπης. Ζ Οδυσσεύς.

ΤΗΛΕΦΑΣΣΑ, γυνὴ τοῦ Αγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, Φοίνικος, Κολιος καὶ τῆς Ευρώπης, ἥτις συνοδεύσασα τὸν υἱόν της Κάδμον ὅτε οὗτος ἐπέμφθη πρὸς ζήτησιν τῆς Αρπαλίσης ἀδελφῆς του, ἀπέθανεν εἰς τὴν Θράκην· Απόλοδρ.

ΤΗΛΕΦΟΣ, ἄρχων τῆς Μυσίας εἰς τὴν Βιθυνίαν, τῆς Ελάσσονος Ασίας, περὶ τοῦ ὁποίου λέγουσιν οἱ ἱστορικοί, ὅτι οἱ Ελληνες ὅταν ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τρωάδος, ἔχασαν τὴν ὁδὸν καὶ ἐλεηλάτησαν τὴν γῆν τῆς Μυσίας, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀντισταθεὶς ὁ Τήλεφος τοὺς ἐπροξένησεν ἀρκετὰ κακά.

ΤΗΡΑΙΟΣ, βασιλεὺς τοῦ Χάρακος, ἐπὶ τοῦ Αραβικοῦ κόλπου· ζήσας 92 ἔτη. Λουκ Μακροβ.

ΤΗΡΙΒΑΖΟΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Αρμενίας, καὶ ὕστερον τῆς Ιωνίας. Ξενοφ.

ΤΗΡΙΔΑΗ, δούλη τοῦ βασιλέως Μενελάου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Μεγαπένθην, Απολδρ.

ΤΗΡΙΛΛΟΣ, τύραννος τῆς Ιμέρας ἐν Σικελίᾳ. Ηροδ.

ΤΙΒΕΡΙΟΣ Κλαύδιος, Νέρων, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, καταγόμενος ἀπὸ τοῦ Αππίου Κλαυδίου Κήντορος εἰς τὴν Ρώμην· οὗτος ἐστάλη ἀπὸ τον Αὔγουστον εἰς τὴν Παννωνίαν, Δαλματίαν καὶ Γερμανίαν, οἵτινες ἀποστάτησαν, τοὺς ὁποίους κατεδάμασε. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αὐγούστου ἔλαβε τὸ βασίλειον

του· εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ κριτήριον ἤκουε τὰς συνηγορίας μετὰ προσοχῆς· ἔδειξε δὲ μετὰ ταῦτα σκληρότητα πρὸς τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῶν Καππαδόκων, τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν Ῥώμην μὲ ἀπάτην, καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς σκοτεινοτάτην φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν· ἔπειτα ἐφόνευσεν Ἰουλίαν τὴν σύζυγόν του, τὸν Ἀγρίππαν ὕπατον, τὸν Δροῦσον, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς πλέον ἀγαπημένους φίλους, καὶ εὐτρεπόμενος διὰ νὰ ζῇ, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν νῆσον Καπρέαν πλησίον τῆς Νεαπόλεως κατὰ τὸ 27. Μ. Χ, ὅπου ἐδόθη εἰς τὰς αἰσχροτέρας ἀσωτείας, ἔχων ἕνα πλῆθος παίδων εἰς αἰσχρουργίαν κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν βαρβάρων· εἰς τοιαύτην ζωὴν εὑρισκόμενος ἠμέλησε παντάπασι τὰ πολεμικά, ἀφῆκε τοὺς βλαχοπουγδάνους καὶ τοὺς λεχοταρτάρους νὰ κυριεύσωσι τὴν Βουλγαρίαν, καὶ τοὺς Γερμανοὺς νὰ διαφθείρωσι τοὺς Γάλλους· ὑπέφερε νὰ ὑβρίζηται ἀπὸ τὸν Ἀρτάβαζον βασιλέα τῶν Περσῶν, ὅς τις τὸν ὠνείδιζε διὰ γραμμάτων, ὡς φονέα τῶν συγγενῶν καὶ φίλων του, παρακινῶν αὐτὸν νὰ ἐξιλεώσῃ τὸ μῖσος τῶν ὑπηκόων μὲ ἕνα ἑκούσιον θάνατον· φθάσας δὲ εἰς γῆρας καὶ γνωρίσας τὴν ἀδυναμίαν του ὡνόμασε διάδοχον τοῦ θρόνου του τὸν Γάϊον Καλιγοῦλαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Μιζήναν τῆς Ἰταλίας τὸ 37. Μ. Χ, εἰς ἡλικίαν 78, χρόνων· ἦτον δὲ ἄνθρωπος πνευματώδης; πλὴν μὲ ψυχὴν διεφθαρμένην.

ΤΙΒΟΥΛΛΟΣ Αἰβιος, Ῥωμαῖος, ποιητὴς περίφημος, σύγχρονος τοῦ Ὁρατίου καὶ Ὀβιδίου, συνέγραψε ποιήματα ἐλεγειακά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σώζονται βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ τὸ 1817. μετὰ σημειώσεων· ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του ἀφήσας λύπην ἀπαραδειγμάτιστον εἰς ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους τὸ 20. Π. Χ.

ΤΙΓΡΑΝΗΣ, βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας· ἔλαβεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του καὶ τὸ βασίλειον τῆς Συρίας τὸ 85. Π. Χ. διὰ νὰ βοηθήσῃ δὲ καὶ τὸν γαμβρόν του Μιθριδάτην ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ῥωμαίων· ἐνικήθη ὅμως ἀπὸ τὸν Λουκούλλον Λουκίνιον Ὕπατον τῆς Ῥώμης, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν Πομπήϊον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔδοσε μέρος τοῦ βασιλείου, καὶ ἔλαβε τὴν ὑπεράσπισιν, καὶ οὕτως εἰρηνεύσας ἔζησε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του· ὁ δὲ δεύτερος υἱός του Τιγράνης καὶ αὐτὸς, ἀπεστάτησε κατ' αὐτοῦ, καὶ νικηθεὶς κατέφυγεν εἰς τὸν Φραάτην βασιλέα τῶν Περσῶν πρεσβευτὴς του· καὶ λαβὼν δυνάμεις παρ' αὐτοῦ ἐκινήθη κατὰ τοῦ πατρός του· φοβούμενος ὅμως τὰ συμβαίνοντα ἐκ τῆς ἀποστασίας, ἐζήτησε τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Ῥωμαίων· ὁ δὲ Πομπήϊος διατηρεῖ τὸν πατέρα εἰς τὸν θρόνον μὲ συμφωνίαν τοῦ νὰ πλη-

ρώση τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, καὶ τὴν ἐπαρχίαν Σωφονίκην εἰς τὸν υἱόν του, ἀλλ' ὁ νέος δυσαρεστήθη εἰς τοῦτο καὶ κινήσας εἰς θυμὸν τὸν Πομπήϊον ἐφυλακίσθη παρ' αὐτοῦ.

ΤΙΓΡΑΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρταξίου, βασιλέως τῆς μεγάλης Βρεττανίας περὶ τὸ 100. Π. Χ. ὅς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν, θυγατέραν τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου, βασιλέως τοῦ Πόντου, καὶ συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ῥωμαίων κυριεύσας ὅλην τὴν Καππαδοκίαν, καὶ ἄλλα μέρη τῆς Ασίας, ἀπέθανε τὸ 85. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΤΙΓΡΑΝΗΣ ὁ δεύτερος, ἔκγονος τοῦ προτέρου. βασιλεὺς τῆς Αρμενίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Λαοῦ.

ΤΙΓΡΑΝΗΣ, βασιλεὺς, τῶν Αρμενίων, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου. Ξενοφ.

ΤΙΓΡΑΝΗΣ στρατηγὸς τῶν Μήδων, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΤΙΘΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν, εἰς τὴν κατὰ τῶν Ελλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΤΙΘΡΑΥΣΤΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ἡγεμὼν τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἐπὶ Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, δι' ἐπιταγῆς τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν Τισαφέρνην καὶ ἐκλέχθη ἀντ' αὐτοῦ Σατράπης τῆς Λυδίας· διήγειρε διὰ χρημάτων πολλὰς Ελληνικὰς πόλεις κατὰ τῆς Σπάρτης καὶ οὕτως ἐβίασε τὸν Αγησίλαον νὰ ἀφήσῃ τὰς ἐν Ασίᾳ εὐτυχεῖς ἐπιχειρήσεις του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ελλάδα κληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων τῆς Λακεδαίμονος. Ξενοφ.

ΤΙΘΩΝΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος ἀπὸ δύω μητέρας, ὁ Πρίαμος ἦτον τῆς Λευκίππης, ὁ δὲ Τιθωνὸς τῆς Κασάνδρας· τινὲς ἀλληγοροῦσι περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐκοιμᾶτο ἀπὸ τὴν αὐγὴν μέχρι τῆς δύσεως τοῦ Ηλίου.

ΤΙΚΟΣ Βράϊς, ἐγεννήθη τὸ 1546. εἰς τὴν Σβεκίαν ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν· εἰς ἡλικίαν 14. χρόνων συμβάσας μιᾶς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου, τὴν ὁποίαν εἶχον προειπεῖ οἱ ἀστρονόμοι αὐτὸς ὑπέλαβε τὴν ἀστρονομίαν ὡς μίαν θείαν ἐπιστήμην καὶ ἐδόθη μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν εἰς τὴν σπουδήν της, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε ἔκαμε καὶ πολλὰς ἀνακαλύψεις, διὰ τὰς ὁποίας ἔμεινε τὸ ὄνομά του ἀθάνατον· οὗτος ἐφεῦρεν ἕνα νέον σύστημα πλανητικόν.

ΤΙΚΤΑΜΕΝΗΣ, Σπαρτιάτης, κατεδικάσθη ἀπὸ τοὺς ἐφόρους εἰς κεφαλικὴν ποινὴν καὶ αὐτὸς ἀνεχώρισεν ἀπὸ τὸ δικαστήριον μὲ γέλωτας, ἐνειδιζόμενος δὲ ὅτι καταφρονεῖ τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου, μ' ὅλην τὴν τόλμην ἀπεκρίθη, ἐγὼ δὲν

καταφρονῶ αὐτοὺς τοὺς νόμους, ἀλλὰ χαίρω, ὅτι θέλω πληρώσει ποινήν, τὴν ὁποίαν οὔτ' ἐγώ ποτε ὑπεχρέωσα ἄλλον νὰ πληρώσῃ οὔτε θέλω ἠμπορέσει εἰς τὸ ἑξῆς.

ΤΙΛΛΙΒΟΡΟΣ, λῃστὴς περιβόητος. Ἀρριαν.

ΤΙΜΑΓΕΝΗΣ, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ ἱστοριογράφος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἀναφερόμενος παρὰ Κωΐντιλιανῷ καὶ ἄλλοις. Φαβρ.

ΤΙΜΑΙΝΕΤΟΣ, περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

ΤΙΜΑΓΟΡΑΣ Ἀθηναῖος, ὅς τις πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Λέοντος πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς δωροδοκηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ.

ΤΙΜΑΙΟΣ, Λοκρὸς, φιλόσοφος, πυθαγόρειος, ἱστορικὸς Ἑλλην· οὗτος ἐστάθη πρῶτος, ὅς τις ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν ἱστορίαν τὴν χρονολογικὴν τάξιν, ἤνθει τὸν τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΤΙΜΑΙΟΣ ὁ σοφιστὴς συνέγραψεν ἕνα λεξικὸν τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων, τοῦ ὁποίου σώζεται μία ἐπιτομή· ἔζη τὸ 300. Π. Χ.

ΤΙΜΑΛΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, ὁ βοηθήσας τοὺς Διοσκούρους εἰς τὴν πόρθησιν τῶν Ἀφιδνῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὅτε οὗτοι ἦλθον νὰ λάβωσι τὴν ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀδελφὴν των Ἑλένην. Παυσ.

ΤΙΜΑΝΔΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον ὅς τις μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀπολδρ.

ΤΙΜΑΝΘΗΣ περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

ΤΙΜΑΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐκστρατείαν. Θουκ.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται, εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Αἰσχίνου. Δημ.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Τιμοκρίτου, ἐξ Αἰγίνης, ὅς τις παιδίον ἔτι ὢν ἐνίκησεν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὑμνεῖ καὶ ὁ Πίνδαρ.

ΤΙΜΑΣΙΩΝ, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐκ Δαρδάνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας· Ξενοφ.

ΤΙΜΗΓΕΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἐρπυος Θηβαῖος, ὁ συμβουλεύσας τὸν Μαρδόνιον νὰ φυλάξῃ τὰ στενὰ τοῦ Κιθαιρῶνος ὄρους ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ηρόδ.

ΤΙΜΗΣΙΟΣ, Κλαζομένιός τις, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὰ Ἀβδηρα, πόλιν τῆς Θράκης, καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ηρόδ.

ΤΙΜΗΣΙΘΕΟΣ, Δήλιος, εἷς τῶν

φωμοτῶν τοῦ Κύλωνος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν οἱ Αθηναῖοι. Ηρόδ.

ΤΙΜΝΗΣ, Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλέως τῶν Σκυθῶν.

ΤΙΜΟΔΗΜΟΣ νικητὴς τις εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, ἐξ Αθηνῶν, φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Πίνδ.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ, ἔνδοξος μουσικός, καὶ ποιητὴς, Ελλην, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μίλητον· μίαν ἡμέραν παίζων τὴν μουσικήν του παῤῥησίᾳ δὲν εὐδοκίμησε καὶ κατηγορήθη, τοῦτο τὸν ἔκαμε νὰ ἀηδιάσῃ εἰς τρόπον ὥστε ἤθελε νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τὴν μουσικήν, ἀλλ' ὁ ποιητὴς Εὐριπίδης ὅς τις ἠσθάνετο καλήτερα ἀπὸ τὸν λαὸν τὰ μέλη τὸν ἐνεθάῤῥυνε, βεβαιόνων τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς μουσικῆς του, καθὼς καὶ ἠκολούθησεν. ἐπειδὴ αὐτὸς μετὰ ταῦτα ἐστάθη ὁ ἄριστος μουσικὸς τῆς κιθάρας εἰς τὴν Ελλάδα· ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν μουσικήν του τὸ σχηματικὸν εἶδος, καὶ εἰς τὴν λύραν του τὴν δεκάτην καὶ δεκάτην πρώτην χορδὴν, διὰ τὸ ὁποῖον κατεδικάσθη ἀπὸ τοὺς Πέρσας.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ, υἱὸς τοῦ Κίνωνος, Αθηναῖος, ἀνὴρ μὲ μεγάλα προτερήματα, φιλόσοφος, ἔμπειρος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικὰ· ὑπέταξε τοὺς Ολυνθίους καὶ Βυζαντίους, ἐκυρίευσε τὴν Σάμον· καὶ μόνος αὐτὸς ἐφαίνετο ὑπερασπιστὴς τῶν Αθηνῶν· ἔστησεν ἓν ἄγαλμα εἰς τὴν ἀγορὰν πλησίον εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ πατρός του, τὴν ὁποίαν τιμὴν δὲν ἠξιώθη οὐδεὶς πρὸ αὐτοῦ. Τέλος κατεδικάσθη ἀδίκως ὡς προδότης τῆς πατρίδος καὶ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ πληρώσῃ ἑκατὸν τάλαντα· ὅθεν βιασμένος ἀπὸ τὸ μῖσος τῆς ἀχαρίστου καὶ ἀγνώμονος πατρίδος του ἀνεχώρησε διὰ νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὴν Εὔριπον· μετὰ τὸν θάνατόν του μετενόησεν ὁ λαὸς διὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ διώρισαν τὸν υἱόν του Κόνωνα νὰ πληρώσῃ μόνον τὸ δέκατον μέρος τῆς ποινῆς τοῦ πατρός του.

ΤΙΜΟΚΛΗΣ, ποιητὴς κωμικὸς, ἐξ Αθηνῶν τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανα τινὰ τῶν κωμωδιῶν του. Αθην.

ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ, Κορίνθιος τις. Θουκ.

ΤΙΜΟΚΡΕΩΝ, ἀθλητὴς, καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Ρόδου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐπιτήδειος Σατυρικὸς, καὶ ἐχθρὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμμωνίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανα τινὰ τῶν σατυρικῶν ποιημάτων του παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ, ἔνδοξος στρατηγὸς, Ελλην, ἀπὸ τὴν Κόρινθον, ὅς τις ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του· ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ ἀδελφοῦ του Δημοφάνους, ἠλευθέρωσε τὰς Συρακούσας ἀπὸ τὸν Διονύσιον τὸν τύραννον, ἐνίκησε τὸν Ικέτην στρατηγὸν τῶν Λεοντινῶν, καὶ τὸν Μαγόνε ἀρχηστράτηγον τῶν Καρχηδο-

νίων, ἐνίκησε τὸν Μαμάρκον τύραννον τῆς Κατάνης, καὶ τὸν Ἱπόνε τύραννον τῆς Μεσήνης πρωτευούσης τῆς Σικελίας, καὶ ἐλευθερώσας ὅλην τὴν Σικελίαν ἀπὸ τοὺς τυράννους, ἄλλην ἀμοιβὴν δὲν ἠθέλησεν εἰμὴ νὰ ζῇ εἰς τὰς Συρακούσας μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειαν ὡς ἁπλοῦς ἰδιώτης.

ΤΙΜΟΛΑΩΣ, Λαρισσαῖος, ὑπομνηματιστὴς τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου, ἐφαρμώσας εἰς ἕκαστον ὁμηρικὸν στίχον, ἕτερον ἰδικόν του πρὸς περισσοτέραν κατάληψιν τοῦ ποιητοῦ. Φαβρ.

ΤΙΜΟΜΑΧΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν. Ξενοφ.

ΤΙΜΟΞΕΝΟΣ, στρατηγὸς τῶν Σικυωναίων ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Πελίνης· ὁ προδοὺς εἰς τοὺς Πέρσας τὴν Σικυῶνα Ηρόδ.

ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ ἄριστος Γεωγράφος Ἕλλην τοῦ αἰῶνός του. Συνέγραψε περιγραφὴν πάντων τῶν λιμένων καὶ περὶ καταμετρήσεως τῆς γῆς. ἔζη περὶ τὰ 304. Μ, Χ.

ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ, Αἰγινήτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πίνδ.

ΤΙΜΟΦΑΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου ἐκ Κορίνθου ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὅτε ἤθελε νὰ σφετεριθῇ τὴν ἐν Κορίνθῳ τυραννίαν. Πλούτ.

ΤΙΜΩΝ, ἐπίσημος πολίτης, ἐν Δελφοῖς. Ηρόδ.

ΤΙΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἐχεκρατίδου, Ἀθηναῖος, ὁ ἐπωνομασθεὶς μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Ἀριστοφάνους· περὶ τῆς μισανθρωπίας του ἀναφέρουν οἱ ἀρχαῖοι πολλά.

ΤΙΜΩΝ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πύῤῥωνος, καὶ ὀπαδὸς τῆς σκεπτικῆς αἱρέσεως, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Αἰλιαν.

ΤΙΜΩΝΑΞ, Κύπριός τις, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Πέρσου. Ηρόδ.

ΤΙΡΑΒΟΣΧΗΣ Γερόλαμος, ἐγεννήθη τὸ 1731. εἰς τὴν Βέργαμον πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἐστάθη εἷς τῶν λαμπροτέρων γραμματικῶν Ἰταλῶν, συνέγραψε διάφορα συγγράμματα ἀπέθανε τὸ 1794. εἰς ἡλικίαν 63. χρόνων.

ΤΙΡΙΔΑΤΗΣ, Σατράπης τῆς Περσεπόλεως· οὗτος ἐμήνυσε τὸν Ἀλέξανδρον νὰ προφθάσῃ ἐκεῖ, διότι οἱ Περσοπολῖται ἔμαθον τὸν ἐρχομόν του, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἁρπάσωσιν ὅλους τοὺς βασιλικοὺς θησαυροὺς, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐφύλαττε.

ΤΙΡΩΝ, δοῦλος τοῦ Κικέρωνος· οὗτος ἐφεῦρε τὸν τρόπον εἰς τοὺς Λατίνους νὰ γράφωσι μὲ συνοπτικὰς λέξεις.

ΤΙΣΑΝΔΡΟΣ, περίφημος πολίτης. Αθηναῖος. Πλάτ.

ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυνείκου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ηρόδ.

ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Ηλιδα τῆς Πελοποννήσου, περίφημος μάντης. Ηρόδ.

ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ερμιόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Αργους καὶ τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, βασιλεύσας 22. χρόνους, τέλος θανατωθεὶς εἰς τὴν μάχην τῆς Ἀχαΐκης ἀπὸ τοὺς Ιωνας, τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ ἐφέρθησαν ὕστερον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Σπάρτην κατὰ διαταγὴν ἑνὸς μαντείου. Απολ.

ΤΙΡΙΑΣ, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Κόρακος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τῆς ἐντέχνου καὶ ἐπιτεταμένης ἀπαγγελίας. Πλάτ.

ΤΙΣΙΦΩΝΟΣ, τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ διαδεχθεὶς τὸν Αλέξανδρον εἰς τὸν αὐτοθι θρόνον. Ξενοφ.

ΤΙΣΣΑΦΕΡΝΗΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Οχου, καὶ Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Νεωτέρου Κύρου εἰς τὴν ἐν Κουνάξῃ μάχην· ὕστερον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος εἰς τὰς Σάρδεις ἔγινεν αἴτιος τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποστροφῆς καὶ ὑποψίας τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις πέμψας κατ' αὐτοῦ τὸν Τιθραύστην ἕνα τῶν πιστῶν του σωματοφυλάκων τὸν ἀπεκεφάλισε. Θουκ.

ΤΙΤΑΚΟΣ, Αθηναῖος, ὁ ἀνακαλύψας εἰς τοὺς Διοσκούρους τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἀδελφῆς των Ελένης, ὅτε ὁ Θησεὺς ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Αττικὴν κρύψας εἰς τὴν Κώμην Αφίδνη. Ηρόδοτ.

ΤΙΤΟΡΜΟΣ, βουκόλος τις, ἐξ Αἰτωλίας, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην σωματικὴν του ἀνδρείαν, ἀδελφὸς τοῦ Μάλου, ὅς τις λέγεται ὅτι ἀπαντηθεὶς ποτε μὲ τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα καὶ θέλων νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὑπεροχὴν τῆς Ισχύος του, ἔῤῥιψε πρῶτον ὑψηλὰ ἕνα μεγάλον θον, τὸν ὁποῖον ὁ Μίλων μόλις ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ. ὕστερον στὰς εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἀγέλης ἔλαβεν ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν μέγιστον καὶ ἀγριώτερον ταῦρον, προχορῶν δὲ ἔλαβε καὶ μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα ἕτερον ἐπίσης ἄγριον καὶ φοβερόν. Ταῦτα ἰδὼν μὲ ἔκπληξιν ὁ ἀντίπαλος τείνας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπεν "ὦ Ζεῦ! μὴ τοῦτον Ηρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας!" Ηρόδ.

ΤΙΤΟΣ Αἴβυος, σοφὸς ἱστορικὸς Λατῖνος, λέγουσί τινες ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύϊον, ἄλλοι εἰς τὴν Ῥώμην, εἶχε πολλοὺς φίλους, καὶ ὑπόληψιν ἀπὸ τὸν Αὔγουστον, οὗτος εἶχε τόσην φήμην ὥστε μερικοὶ ἤρχοντο ἀπὸ μακρυνοὺς τόπους διὰ

γὰ τὸν ἰδοῦν· ἀπέθανε τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲ τὸν Οβίδιον τὸ 21. Μ.Χ. Συνέγραψε Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν βιβλία 142. ἀπὸ κτήσεως Ρώμης, ἕως τοῦ θανάτου τοῦ Δρούσου· ἡ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις εἶναι τῶν Παρισίων τὸ 1822, 1825.

ΤΙΤΟΣ ὁ ἐπίσκοπος, πρωτευούσης πόλις τῆς Αραβίας, οὗτος ὑπέφερε πολλὰς καὶ μεγάλας καταδρομὰς ἐπὶ Ιουλιανοῦ, καθὼς φαίνεται ἐκ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος, τὸ ὁποῖον, ἕως τώρα σώζεται εἰς τὰ σωζόμενα τοῦ Ιουλιανοῦ· ἦτο παρὼν εἰς τὴν αἴνοδον τῆς Αντιοχείας· ἀπέθανε τὸ 371. συνέγραψε τρία βιβλία κατὰ Μανιχαίων, τὸ εἰς τὸν Λουκᾶν ὑπόμνημα δὲν εἶναι ἰδικόν του, καὶ ἡ εἰς τὰ Βαΐα ἐμιλία καὶ αὕτη εἶναι ἀμφίβολος· ταῦτα πάντα ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς τῶν πατέρων βιβλιοθήκαις· ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ 371.

ΤΙΤΟΣ Βεσπεσιανὸς ἐγεννήθη τὸ 40. Π, Χ. υἱὸς Βεσπεσιανοῦ τοῦ προκατόχου του καὶ τῆς Φλαβίας Δομοτίλλης, ἔδειξε τὴν ἀνδρείαν του ζῶντος ἔτι τοῦ πατρός του, καὶ κατεκρήμνισε τὴν Ιερουσαλὴμ, ἔλαβεν ἔπειτα τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας, μέχρι δὲ τούτου ἦτον ὀλίγον ἄτακτος, τρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του ἕνα πλῆθος μίμων καὶ δούλων· Τὸν κατηγοροῦσιν ὡς τρυφηλὸν καὶ ἄλλοι ὡς φυλάργυρον· τὸ πρῶτον μεγαλοπρεπὲς διάταγμά του ἐστάθη τὸ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰς χάριτας καὶ προνόμια τοῦ ἔθνους, τὰ ὁποῖα εἶχον δοθῇ ἀπὸ τοὺς προκατόχους Αὐτοκράτορας, τὸ μῖσος ὅμως τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν συκοφαντίαν τὸν ἔκαμε πολλὰ σκληρὸν εἰς τοὺς κατηγόρους, τοὺς ὁποίους καὶ ἐμαστίγωσαν δημοσίως εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐπρόσταξε νὰ τοὺς πωλήσωσιν ὡς δούλους, ἢ νὰ τοὺς ἐξωρίσωσιν εἰς νήσους ἐρήμους· ἔδωκε μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν μεταρρύθμησιν τῶν κριτηρίων εἰς τὸ καλήτερον· ἐσύστησε θέατρα· ἀπέφευγε τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου· διότι ἔλεγεν ὅτι προτιμᾷ ν' ἀποθάνῃ παρὰ νὰ κάμῃ ἄλλον νὰ μαυροφορέσῃ· δύω ἀπὸ τὴν Γερουσίαν συνωμότας μαρτυρουμένους κατ' αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ τοὺς παιδεύσῃ τοὺς ἐμήνυσε νὰ παραιτήσουν τοὺς σκοπούς των, καὶ ἀφοῦ ἐφωράθη τὸ σφάλμα των τοὺς ἐκάλεσεν εἰς τὴν τράπεζάν του· παρομοίως ἐφέρθη καὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν του Δομετιανὸν, ὅστις ἐκινήθη εἰς ἀποστασίαν· ἐπὶ τῆς βασιλείας του συνέβησαν μεγάλαι δυστυχίαι, Α. πυρκαϊὰ πολλῶν πόλεων ἐξ αἰτίας τοῦ ὄρους Βεζουβίου. Β'. πυρ. καϊὰ εἰς τὴν Ρώμην, καὶ τρίτον λοιμικὴ νόσος, ἥτις διέφθειρε τὴν ἡμέραν χιλίους ἀνθρώπους, ὅθεν καὶ ἐπώλησε τὰ πολιτιμότερα τῆς βασιλείας του τὰ ἰδιαίτερα, διὰ νὰ κατασκευάσῃ οἰκίας εἰς τοὺς ἐνδεεῖς· ἀλλ' ἡ Ρώμη δὲν εἶχε τύχην νὰ ἀ-

πολαμβάνη πολὺν καιρὸν τῆς ἐνεργεσίας του· ἀπέθανε τὸ 81. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 41. χρόνων.

ΤΑΗΠΤΟΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους καὶ τῆς Αστύοχης θυγατρὸς τοῦ Φίλαντος, βασιλέως τῆς Εφύρας· οὗτος φονεύσας κατὰ περιφασιν τὸν συγγενῆ του Λυκήμνιον, κατέφυγε μὲ ἀποικίαν εἰς τὴν Ρόδον, ὅπου κτίσας τρεῖς πόλεις σημαντικὰς τὴν Λίνδον, τὸν Ιαλυσσον, καὶ τὴν Κάμειρον, ἀπέθανεν ἐκεῖ καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Θεός.

ΤΟΒΡΙΣΩΝ Βιλλιάμος τὸ γένος Αγγλος ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος. Μ. Χ. ἐταξείδευσε τρεῖς εἰς τὴν Γουϊνέαν, ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην ἔζη τὸ 1555. Μ. Χ.

ΤΟΒΒΕΡΤΟΣ Στραλτεμβέργ, Σδεκὸς ναυάρχος, ἄριστος περιηγητὴς καὶ θαυμάσιος φυσικὸς καὶ γεωγράφος. Οὗτος περιῆλθε μετὰ τοῦ Βώσσου, Δόκτορος Δανιὴλ Μεσερσμίδη τὴν Σιβερίαν ἓξ χρόνους κατὰ συνέχειαν καὶ ἔκαμεν σοφὰς ἀνακαλύψεις. Η περιήγησις αὐτῶν περιέχει πλουσίας περιγραφὰς τοῦ τόνου τοῦ μέχρι τότε σχεδὸν ἀγνώστου, αἱ ὁποῖαι ἐξηγοῦσι τοὺς κατοίκους αὐτοῦ, τὰ διάφορα μέρη καὶ τὰ προϊόντα· ἔζη περὶ τὸ 1725· Μ· Χ,

ΤΟΛΜΗΔΗΣ, Αθηναῖος, ἐστάθη στρατηγὸς εἰς τὸν πόλεμον τῆς Λακεδαιμονίας, τῷ ἔδωκαν οἱ Αθηναῖοι 1000. στρατιώτας ἐκλεκτούς, κατέπεισε καὶ αὐτὸς 3000. ἄλλους καὶ μὲ 50. πλοῖα ἐκυρίευσε τὴν Μεθώνην, τὸ Γώτειον, καὶ κατέκαυσε τὸν στόλον καὶ τὰς τροφὰς τῶν Λακεδαιμονίων· ἐκυρίευσε τὴν Ζάκυνθον, ἐδίωξε τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπὸ τὸν Ναύπακτον, καὶ κατέστησεν ἐκεῖ ἀποικίαν Μεσηνίων, ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Βιεντὸν εἰς τὴν Κυρωνίαν μὲ μεγάλην ζημίαν τῶν Αθηναίων.

ΤΟΜΑΖΟΣ Βεκέτης, Ζ. Βεκέτης.

ΤΟΜΥΡΙΣ, βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν, ἐν Σκυθίᾳ κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήσας ὁ Μέγας Κῦρος, ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπ' αὐτῆς. Ηρόδ,

ΤΟΜΨΩΝ Βενιαμὶν, ἐγεννήθη τὸ 1752. εἰς μίαν νῆσον τῆς Αμερικῆς, παιδιόθεν ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φυσικῆς ἱστορίας, καὶ ἔκαμεν εἰς αὐτὴν πολλὰς ἐπωφελεῖς ἀνακαλύψεις εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἐστάθη εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ βασιλέως τῆς Αγγλίας εἰς τὸν πόλεμον τῆς Αμερικῆς τὸ 1798. ἀπέρασεν εἰς τὴν Αγγλίαν καὶ ἐκεῖ δὲν ἔπαυσε μέχρι τέλους ζωῆς του νὰ δεικνύῃ πραγματικῶς τὴν καλοκἀγαθίαν του.

ΤΟΜΨΩΝ Γιάκομος, ἔνδοξος ποιητὴς, Αγγλος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος, συνέγραψε ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι μεγάλην ὑπόληψιν,

καὶ ἐξαιρέτως τὸ ποίημα τὸ περὶ τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἔτους.

ΤΟΞΑΡΙΣ, Σκύθης, ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀποθανὼν αὐτόθι· ἦτο φίλος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, σπουδάσας πρὸ πάντων τὴν Ἰατρικὴν ἐπιστήμην, καὶ συστήσας εἰς τὸν Σόλωνα τὸν ἐκ Σκυθίας ἐλθόντα Ἀνάχαρσιν· ὁ τάφος του εὑρίσκετο ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς πύλης Διπύλου παρὰ τῇ ἀκαδημίᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπροσφερον οἱ Ἀθηναῖοι αἰτησίως μίαν θυσίαν, τιμῶντες τον ὡς ἥρωα, ὑπὸ τὸ ὄνομα ξένος Ἰατρὸς, διότι κατέπαυσε τὴν ἐν Ἀθήναις συμβᾶσαν νόσον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, φανεὶς κατ' ὄναρ εἰς τὴν γυναῖκα ἑνὸς Ἀρειοπαγήτου. Λουκ.

ΤΟΡΕΛΗΣ Γιάκομος, Ἰταλὸς ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων· ἐγεννήθη τὸ 1608. καὶ ἀπέθανε τὸ 1678. ἦτον ἐπιτήδειος εἰς τὰ πυροτεχνάσματα καὶ εἰς τὰ θέατρα.

ΤΟΡΕΛΗΣ Ἰωσήφ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην· ἐγεννήθη τὸ 1721. καὶ ἀπέθανε τὸ 1781. ἐστάθη περίφημος συγγραφεὺς τῆς Ἰταλικῆς καὶ Λατινικῆς διαλέκτου· συνέγραψε περὶ μαθητικῆς.

ΤΟΡΙΓΙΑΝΗΣ Νάπος, διοικητὴς τοῦ Μιλάνου τὸ 1278. κατετρέχθη ἀπὸ τὸν Δέξιον Βικόντην, ὅς τις τὸν συνέλαβε ζωντανὸν καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς κλουβίον σιδηροῦν, ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς πύργου, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΤΟΡΙΚΕΛΗΣ, εὐαγγελιστὴς, Ἰταλὸς μαθηματικὸς, καὶ φυσικὸς περίφημος· οὗτος ἐφεῦρε τὸ βαρόμετρον, ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς τὸ μετρᾷν τὴν βαρύτητα τοῦ ἀέρος τὰ γεωμετρικά του συγγράμματα χαιρουσι μεγάλην ὑπόληψιν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Γαλιλιαίου· οὗτος ἐπενόησε καὶ κατασκεύασε μικροσκόπια μὲ ὑάλινα σφαιρίδια· συνέγραψε ἄριστα περὶ κινήσεως, περὶ πνευματικῆς καὶ ὑδραυλικῆς· ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ Εὐρώπη ἤλπιζε νὰ ἴδῃ καὶ ἄλλα ἀξιολογα ἐφευρέματα τοῦ μεγάλου τούτου νοὸς, τὸν ἀφήρπασεν ὁ θάνατος κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του· ἐγεννήθη δὲ εἰς τὴν Φαεντίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1641.

ΤΟΡΝΑΒΟΥΟΝΗ Λουκριτία, γυνὴ ἔνδοξος ἐνυμφεύθη τὸν Πέτρον Μέδιτσι· ἦτο μήτηρ τοῦ μεγαλοπρεποῦς Λουρέντσου, ὡς πεπαιδευμένη βασίμως μετέφρασεν εἰς Λατινικοὺς στίχους ἕνα μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

ΤΟΣΤΑΤΟΣ Ἀλφόνσος, Ἱσπανὸς τὸ γένος, ἐπίσκοπος Σαβύλλης, ἀνὴρ πολυγραφώτατος, τοῦ ὁποίου μέχρι τοῦ νῦν σώζονται ὑπομνήματα εἰς τὴν Πεντάτευχον, εἰς τὸν Ἰησοῦν, εἰς τὰς βίβλους τῶν Βασιλειῶν, εἰς τὸν Ματθαῖον· ἄρα Σῆξτον τὸν Σε-

κὸν, τὸν Βελλαρμῖνον καὶ ἄλλους. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΤΟΤΙΛΑΣ, Πρίγγιψ τῶν Γότθων, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐαρίκου τὸ 541, τὸ 543. ἀπέρασε τὸν ποταμὸν Ῥῆνον, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν Τοσκάνην καὶ ἐπολιόρκησε τὴν Νεάπολιν, καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους τὴν ἐκυρίευσεν, ἔπειτα καὶ τὴν Ῥώμην, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν εἰς διαρπαγὴν τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν ἔκαυσαν, καὶ ἐφόνευσαν 80. χιλιάδας πολίτας, μέρος ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον ἀπὸ τὴν πεῖναν· ὁ Τοτίλας ἀπεφάτισε νὰ χαλάσῃ ἐκ θεμελίων ἐκείνην τὴν παλαιὰν πολιτείαν τοῦ κόσμου, πλὴν ἐμποδίσθη ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ Βελισσαρίου· ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τὸ 552.

ΤΟΥΛΛΟΣ, Οστίλλιος, τρίτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, καὶ διάδοχος Νουμᾶ τοῦ Πομπηλίου τὸ 671. ἐχρημάτισε βασιλεὺς πολεμικὸς· διέταξε δὲ νὰ ὑπάγωσι πρὸ αὐτοῦ φύλακες βαστῶντες εἰς τὰς χεῖράς των δέματα ῥάβδων. Προσπαθῶν δὲ νὰ σπείρῃ σέβας εἰς τὸν λαὸν ἐπολέμησε κατὰ τῆς Ἀλβης, τὴν ὁποίαν κατασκάψας μετεκόμισεν εἰς τὴν Ῥώμην τοὺς ἐγκατοίκους· ὕστερον δὲ κινήσας πόλεμον κατὰ τῶν Λατίνων, καὶ ἄλλων τινῶν ἐθνῶν, τοὺς ἐνίκησε τὸ 640. λέγουσι δὲ ὅτι ὁ Ἄγκος Μάρκιος τέταρτος βασιλεὺς, ἔκγονος τοῦ Νουμᾶ τὸν κατέκαυσεν εἰς τὸ παλάτιον μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ διαδεχθῇ τὸν θρόνον του.

ΤΟΥΡΕΝΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σέδανον πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 1611. ἐχρημάτισεν ἀρχιστράτηγος τῆς Γαλλίας, καὶ εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τοῦ αἰῶνός του· ἡ πρώτη του ἐκστρατεία ἐστάθη εἰς τὴν Ολάνδαν ὑπὸ τοῦ Μαυρικίου καὶ Φεδερίκου Πρίγγιπος τῆς Οράγε, πόλεως τῆς Γαλλίας· οὗτος ἐφονεύθη ἀπὸ μίαν σφαῖραν κανονίου τὸ 1675. εἰς ἡλικίαν 64. χρόνων, πολεμῶν κατὰ τοῦ Μοντεκουκόλα ἀρχιστρατήγου τῶν Αὐστριακῶν, ἐνίκησεν εἰς τριάντα μάχας καὶ ἐκυρίευσε περὶ τὰς 200. πολιτείας· ὁ θάνατός του ἐπροξένησε μέγαλην λύπην εἰς ὅλον τὸ στράτευμα· ὁ δὲ Μοντεκουκόλας ἔλεγεν ὅτι δὲν θέλει εὕρει ἄλλον ἀξιώτερον αὐτοῦ διὰ νὰ πολεμήσῃ.

ΤΟΥΡΚΗΣ Ἀλέξανδρος, Ἰταλὸς, περίφημος ζωγράφος· κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ χρώματα· ἀπέθανε τὸ 1670. εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΤΟΥΡΝΕΦΟΡΤ Ἰωσὴφ, ἐγεννήθη εἰς Σὲξ, πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 1656. ἐστάθη περίφημος βοτανικὸς τὸ 1700. περιῆλθε τὴν Ἑλλάδα, Ἀσίαν, Ἀφρικὴν διὰ προσταγῆς τῆς διοικήσεως, διὰ νὰ γνωρίσῃ ὅλα τὰ εἴδη τῶν βοτάνων τῶν παλαιῶν· ἀπέθανε τὸ 1708. εἰς τὰ Παρίσια

καὶ ἀφῆκε λύπην εἰς τοὺς πεπαιδευμένους τῶν ἐπιστημῶν. Ἀφῆκε σύγγραμα, τὸ ὁποῖον εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἄριστον εἰς τοὺς φυσιολόγους· περιέχει ὅμως καὶ πολλὰς ἀνθρωπολογικὰς καὶ Γεωγραφικὰς γνώσεις.

ΤΟΥΦΠΙΛΙΟΣ, Ρωμαῖος, ποιητὴς ἀρχαιότατος, ἔζη τὸ 100. Π. Χ. συνέγραψε ποιήματα τῶν σώζονται λείψανα ἐκδοθέντα εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λατίνων ποιητῶν.

ΤΟΥΡΤΕΧΟΤΟΣ Γράγγερ, τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του, γεώγραφος, φυσικὸς, βοτανικὸς καὶ περιηγητὴς θαυμάσιος. Περιηγήσατο ἅπασαν τὴν Αἴγυπτον, Βαρβαρίαν καὶ Τουρκίαν, καὶ ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη· ἔγραψε τὰς αὐτοῦ περιηγήσεις ἀκριβῶς· οἷον περὶ τῆς θέσεως ἑκάστου τόπου, περὶ τοῦ κλίματος προϊόντων, οἰκητῶν, ἠθῶν, ἐθίμων κ.τ.λ. τὰ εἰς τὸ γεωγραφικὸν καὶ φυσικὸν εἶδος ἀναφερόμενα· ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην· ἔζη δὲ περὶ τὸ 1730. Μ. Χ.

ΤΡΑΒΕΡΣΑΡΗΣ, Ἰταλὸς· μετέφρασε διάφορα συγγράμματα Ἑλληνικὰ καὶ Λατινικὰ εἰς τὴν Ἰταλικὴν διάλεκτον.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ Οὔλπιος Κρίνιτος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 52. Π, Χ. ἀπὸ γενεὰν παλαιὰν καὶ ἄσημον· ὁ πατήρ του ἐτιμήθη μεγάλως εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Βεσπεσιανοῦ, ὃς τις τὸν κατέταξεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν Γερουσιαστῶν, καὶ τῷ ἔδωκεν ἔπειτα καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Ὑπατείας· ὁ υἱός του ἔγινεν ἀξιώτερος εἰς τὰ στρατιωτικὰ, ὥστε ἐδίασε τὸν Νέρβαν νὰ τὸν υἱοθετήσῃ μετ' ὀλίγον καιρὸν· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νέρβα ἐκηρύχθη αὐτὸς Αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν στράτευμα τῆς πόλεως Κολόγνης, καὶ ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην πεζὸς, φανερόνων μὲ τοῦτο, ὅτι καταφρονεῖ τὰς ματαιοδοξίας, ἐφρόντισε νὰ κερδίσῃ τὰς καρδίας τοῦ πλήθους διανέμων εἰς αὐτοὺς ἀργύριον καὶ χρυσίον· ἤρχετο εἰς προϋπάντησιν ἐκείνων, ὅσοι ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψίν του καὶ τοὺς ἐνηγκαλίζετο, ἐναντίον τῆς συνηθείας τῶν Αὐτοκρατόρων, οἵτινες δὲν ἐκινοῦντο ἀπὸ τὸν θρόνον· ὅταν εὔγαινεν ἔξω δὲν εἶχεν ἀνθρώπους νὰ παραμερίζωσι τὸν λαὸν· ἐγυμνάζετο δὲ πότε μὲ κυνήγια, πότε μὲ τὰ πλοῖα, πωπηλατῶν ὁ ἴδιος· ἐξήρχετο μὲ τοὺς φίλους του καθήμενος εἰς τὴν ἰδίαν ἅμαξαν, καὶ ἐνεπιστεύετο αὐτοὺς μὲ εἰλικρίνειαν. ἀφοῦ δὲ διέταξε καλῶς τὰ πολιτικὰ ἐκίνησε πόλεμον τὸ 112. κατὰ τοῦ Δηκεβάλου Βασιλέως τῶν Βλαχοπογδάνων, τοὺς ὁποίους καὶ ἐνίκησε, καὶ ἐδιάσωσαν νὰ ὑποταχθῶσιν ὁ Δηκεβάλης ἀπελπισθεὶς ἐφονεύθη τὸ 115. Ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀρμενίαν καὶ ὥρμησε κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἐκυρίευσε τὴν Σελεύκειαν, Κτησιφῶντα, Ἀσσυρίαν, καὶ

τὰ Αρβαλα· ἐβίασε τὸν Χοσρόην ν' ἀφήσῃ τὸν θρόνον του, καὶ τὴν χώραν του τὸ 115. ὑπέταξε τὰς περιξ ἐπαρχίας ἕως εἰς τὰς Ινδίας, ἐπολέμησε τοὺς Εβραίους εἰς τὴν Αφρικὴν, οἵτινες ἔφθασαν εἰς τόσην λύσαν κατὰ τῶν Γραικῶν καὶ Ρωμαίων, ὥστε ἐβάφησαν μὲ τὰ αἵματά των, τρώγοντες τὰς σάρκας των· πλὴν ἔλαβαν ὅλοι τὴν ἀμοιβὴν τῆς κακίας των· ὁ Τραϊανὸς ἀπέθανε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Σελη-νοῦντα, μετονομασθεῖσαν Τραϊανούπολιν τὸ 117. καὶ ἀφῆκε διάδοχον τὸν Ανδριανὸν, τὸν ὁποῖον υἱοθέτησε μὲ ἀπάτην τῆς γυναικός του Πλωτίνης, ἥτις καὶ ἔφερε τὸ λείψανόν του εἰς τὴν Ρώμην· ἐν τοσούτῳ ἦτον ὑποκείμενος εἰς πολλὰ πάθη· ἠγάπα τὴν δόξαν, τὸν πόλεμον, τὸν οἶνον, καὶ τὰς γυναῖκας· ἀλλὰ διὰ τὰ μεγάλα του κατορθώματα ὠνομάσθη πατὴρ τῆς πατρίδος. Η Ρώμη καὶ ὅλαι αἱ μεγάλαι πόλεις διαφόρων βασιλειῶν, ἐκαλλωπίσθησαν μὲ οἰκοδομὰς διαφόρους, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἔκτισεν ἀνεκαίνισε καὶ τὸν μέγα κύκλον τῆς Ρώμης· ἐδιόρισε τὸ ὕψος τῶν οἴκων νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τοὺς 60. πόδας πρὸς εὐκολίαν τῶν Ιδιωτῶν.

ΤΡΑΛΛΙΑΝΟΣ Αλέξανδρος, ἰατρὸς πρακτικὸς καὶ συγγραφεὺς ἀξιόλογος· ἐγεννήθη ἐν Τράλλῃ τῆς Λυδίας, διατρίψας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρκετὸν καιρὸν· ἀπῆλθεν ἔπειτα εἰς Ρώμην, ὅπου ἔζησεν ἐνδόξως. Τὰ περὶ Ιατρικῆς αὐτοῦ συγγράμματα εἶναι συντομώτερα τῶν τοῦ Αετίου· ἐπαινεῖται ἐν τούτοις ἡ μεθοδικὴ τάξις τῆς καταγραφῆς τῶν νόσων, ἡ τούτων ἀκριβεστάτη διάγνωσις, καὶ τὸ σύντομον τῆς φράσεως, τὸ γλαφυρὸν καὶ χαρίεν. Οὗτος πρῶτος μετεχειρίσθη τὸ ῥαβάρβαρον εἰς τὰς δυσεντερίας, καὶ τὸ σίδηρον εἰς τὸν σήρρον τῆς σπληνός. Οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἰατρῶν ἀναφέρει περὶ τῆς χρήσεως τοῦ σιδήρου ἐσωτερικῶς· φαίνεται λοιπὸν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὴν θεραπείαν τινῶν παθῶν τὸ μέταλλον τοῦτο· ἀκολούθως ἐδοκιμάσθησαν καὶ εὑρέθησαν ὠφελιμώτατα διὰ τὰ αὐτὰ πάθη τὰ αὐτοφυῆ ὕδατα, τὰ περιέχοντα διαλελυμένον τὸν σίδηρον· ἐσυνείθιζε νὰ ἐπιθέττῃ τὰς κανθαρίδας εἰς τὰ ἀλγοῦντα μέρη τοῦ σώματος, καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν ποδάγραν, παραγγέλλων πρὸ πάντων δι' αὐτὸ τὸ πάθος τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν μετρίαν τοῦ σώματος κίνησιν. Εἰς τοὺς σφοδροὺς παροξυσμοὺς τῶν νεφριτικῶν παθῶν ἐφλεβοτόμει· εἰς δὲ τοὺς πυρετοὺς τοὺς μετὰ πλησμονῆς γαστρικῆς ἐπρόκρινε τὰ ἐλαφρὰ καθάρσια. Περιγράφει πολλὰ εἴδη μελαγχολίας καὶ παραφροσύνης, διὰ τὰς ὁποίας παραγγέλλε τὴν δίαιταν, τὰ λουτρὰ, τὰς περιηγήσεις, τὰ γυμνάσια καὶ τὴν τῶν

φροντίδων ἀποχήν. Τὰ τοιαῦτα, λέγει, ἀπεδείχθησαν ἐκ τῆς πείρας ὠφελιμώτερα παρὰ τὰ πολυποίκιλα ἰατρικά. μ' ὅλας ταύτας τὰς ἀξιολόγους παρατηρήσεις ὁ συγγραφεὺς δὲν φαίνεται παντάπασιν ἐλεύθερος δεισιδαιμονίας. Ἐκτὸς τῆς ῥηθείσης πραγματείας εἰς δώδεκα βιβλία σώζεται καὶ μία ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ περὶ Ἑλμίνθων τῶν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, καὶ τῆς τούτων θεραπείας, ἐκδοθεῖσα Ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ ἐν Βενετίᾳ τὸ 1570 καὶ ἐν Φραγκοφόρτ. τὸ 1584.

ΤΡΕΜΑΡΕΚ Γάλλος. Ζ Κεργουέλος Τρεμαρέκ.

ΤΡΙΑΡΙΟΣ Ματέρνος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κομόδου οἱ στρατιῶται ἠθέλησαν νὰ τὸν κηρύξουν Αὐτοκράτορα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸ βάρος, καὶ ἐπειδὴ ἐπροτάπαυον μὲ βίαν νὰ τὸν ὑποχρεώσουν, ἀνεχώρησε τὸ 192. Μ. Χ.

ΤΡΙΒΟΥΛΚΙΟΣ, Γιάκομος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὸ Μιλάνο περίφημος στρατηγός, καὶ καλὸς πολιτικὸς τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος· ἐστάθη καὶ διοικητὴς εἰς τὸ Μιλάνον τὸ 1518.

ΤΡΙΒΩΝΙΑΝΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων νομικῶν, καὶ ὁ κυριώτερος συνθέτης νομικῶν βιβλίων τοῦ Ἰουστιανοῦ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Σίδην τῆς Παμφυλίας· ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Μακεδόνιος· αἱ μαθήσεις του τὸν ἔκαμαν ἀξιαγάπητον εἰς τὸν βασιλέα Ἰουστιανόν, ὥστε τὸν ἐτίμησε πρῶτον εἰς τὴν αὐλήν του· ἀλλ' ἡ σκληρότης τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς τὸν Λαόν, ὅταν εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ Θησαυροφύλακος, ἐπροξένησε μεγάλην ταραχὴν καὶ ἐπανάστασιν εἰς τὸν λαόν· διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἀπέβαλαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πάλιν ἔλαβε τὸ ἀξίωμά του· ὁ Σουΐδας καὶ Ἡσύχιος ὀνομάζουν αὐτὸν ἐθνικὸν καὶ ἄθεον, φιλάργυρον καὶ αἰσχροκερδῆ· ἀπεθανάτησε δὲ τὸ ὄνομά του· διότι ἐσύνθεσε βιβλία νομικὰ διὰ προσταγῆς τοῦ Ἰουστιανοῦ, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται νομικὰ τοῦ Ἰουστιανοῦ· ἐσύνθεσε καὶ ἕτερον, Αλεντικὰ ὀνομαζόμενον, καὶ ἕτερον, Πανθέκτη, συνισταμένη ἀπὸ 50. βιβλία, ἥτις ἐκοινοποιήθη τὸ 533. καὶ διωρίσθη εἰς τὰ νομικὰ σχολεῖα καὶ δικαστήρια· ἐξεδόθησαν δὲ ἐκ τῆς παραφράσεως τοῦ Θεοφίλου βιβλία 4. καὶ ἡ Πανθέκτη εἰς τρεῖς τόμους εἰς τὰ Παρίσια.

ΤΡΙΘΕΜΙΟΣ Ἰωάννης, Ἀββᾶς Σπανχεΐμου, εἷς τῶν σοφωτέρων τοῦ καιροῦ του· ἔγραψε περὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων βιβλίον, ἐν ᾧ ὁμιλεῖ διὰ ὀκτακοσίους ἑβδομήκοντα συγγραφεῖς· ἕτερον βιβλίον περὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Γερμανίας, χρονικὰ καὶ ἄλλα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα.

ΤΡΙΚΟΛΩΝΟΣ υἱὸς τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τρολώνους, Παυσ.

ΤΡΙΣΙΝΟΣ Γεώργιος, Ἰταλὸς,

κάλλιστος τραγικὸς ποιητὴς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα· ὁ Πάπας Λέων ὁ δέκατος τὸν ἔστειλεν ὡς πρέσβυν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Κάρλον· τὸ ποίημά του ἐπιγραφόμενον ἡ Ἰταλία ἐλευθερωμένη τῷ ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανε τὸ 1550.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ ὁ Ακούγχας ἄριστος θαλασσοπόρος. Οὗτος ἠρεύνησε τὰ παραθαλάσσια τῆς νήσου τοῦ Αγίου Λαυρεντίου (τῆς Μαδαγασκάρ) ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΤΡΙΦΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρκάδος καὶ τῆς Λαοδαμείας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Αμύκλα, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ηλιδι χώρα Τριφυλία. Πολύβ.

ΤΡΟΜΗΣ, πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, πρότερον δοῦλος ἑνὸς τῶν πολιτῶν, ὕστερον ἐλευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφεὶς ὠνομάσθη Ατρόμητος. Δημ.

ΤΡΟΥΙΝΗΣ, Γάλλος, ἀπὸ ἁπλοῦς ναύτης, ἔγινε ναύαρχος εἰς τὸν γόλον τῆς Γαλλίας, ἔπειτα ἔγινε πειράτης καὶ ἐκυρίευσε 300. πλοῖα τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος του· διὰ τοῦτο ἐκηρύχθη εὐγενὴς τὸ 1709. καὶ ἔκαμε πολλὰς ὠφελίμους ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πατρίδα του· ἀπέθανε τὸ 1736.

ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ, Αρχιτέκτων περίφημος, ὅς τις ἔκτισε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Αγαμήδους τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Απόλλωνος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ἀμπελουργός τις, ἐξ Αθμόνης δήμου τῆς Αττικῆς, παριστανόμενος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Αριστοφάνους, Εἰρήνη.

ΤΡΥΞΟΣ, τύραννός τις, ὅς τις θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὑπηκόους του ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῶσι δημοσίως καὶ κατ' ἰδίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφράζωνται διὰ σχημάτων, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Αἰλ.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΣ ὁ συγγραφεὺς ἑνὸς ποιήματος Ιλίου ἅλωσις ἐπιγραφόμενον· ἔζη τὸ 510. Μ. Χ. ἔτον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον· ἴδε Ησύχιον εἰς τὸ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν εἰς τὴν λέξιν Νέστωρ, ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν καὶ εἰς τὴν Λοντετίαν μετὰ σημειώσεων μετὰ Φεδερίκου Σαματίου τὸ 1557.

ΤΡΥΦΩΝ, γραμματικὸς περίφημος· οὗτος ἔγραψε περὶ πλεονασμοῦ τῶν Αἰολίδι διαλέκτων, περὶ παρὰ Σιμωνίδῃ διαλέκτων, καὶ Πινδάρῳ, καὶ Αλκμᾶνι, καὶ τοῖς ἄλλοις λυρικοῖς. Περὶ τῶν Ελλήνων διαλέκτου καὶ Αργείων, καὶ Ιμεραίων, καὶ Γιγίνων, καὶ Δωρίων, καὶ Συρακουσίων, ἐξ ὧν πολλὰ σώζονται, ἐν τῷ τοῦ Αἰμιλίου Πόρτου λεξικῷ Δωρικῷ καὶ Πινδαρικῷ.

ΤΡΩΓΟΣ, Πομπήϊος, Γάλλος, ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος τὸ 30. Π. Χ. συνέγραψε Κοσμογραφίαν εἰς

βιβλία 44. τῆς ὁποίας ἔχομεν ἐπιτομὴν ὑπὸ τοῦ Ιουστίνου.

ΤΡΩΙΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ τῆς Εκάβης.

ΤΙΩΣ, Βασιλεὺς τῆς Τρωάδος, ἔπαθε τά χείριστα κακά, ὅταν αἰχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας· μόνος ὁ Αἰνείας καὶ Αντίνωρ ἐσώθησαν, διότι αὐτὸς ἔλεγεν ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ ἀποδώσωσι τὴν Ελένην καὶ τὰ κτήματά της, τοὺς ὁποίους ὄχι μόνον ἐφύλαξαν ἀβλαβεῖς οἱ Ελληνες, ἀλλὰ τοὺς ἐχάρισαν καὶ πλοῖα, διὰ νὰ ὑπάγωσιν, ὅπου ἡ τύχη ἤθελε τούς φέρει· ὁ Αντίνωρ ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν καὶ ἔκτισε τὸ Παταύϊον· ὁ δὲ Αἰνείας εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου ἕνας βασιλεὺς Λατῖνος εὐλαβήθη τὸν ἄνδρα καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα· ὁ Ομηρος ἀναφέρει ὅτι ὁ Αἰνείας ἔμεινεν εἰς τὴν Τρωάδα.

ΤΣΙΡΙΚΟΒ, τὸ γένος Γῶσσος, ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1750. Μ. Χ. Οὗτος ἀπέπλευσεν ἀπὸ τῆς Καμτσάτκας εἰς τὴν Αμερικὴν καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη· ἀλλ' ἀπωσθείς ὑπὸ τρικυμίας, ἐναυάγησε παρὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτοῦ νῆσον, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ ἐτελεύτησε.

ΤΥΔΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Οἰνέως, βασιλεὺς τῆς Αἰτωλίας, ὅς τις κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ομήρου, ἦτον μὲν μικροῦ ἀναστήματος, ἀλλὰ πολεμικὸς· οὗτος ἐστάλη πρέσβυς ἐκ μέρους τοῦ Αδράστου εἰς τὰς Θήβας διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὴν διαφορὰν μεταξὺ Πολυνείκους καὶ Ετεοκλέους, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη, καὶ προσκληθείς μὲ μονομαχίαν ἐνίκα ὅλους· ἐσυμφώνησαν 50. Θηβαῖοι οἱ ἀνδρειότεροι νὰ τὸν φονεύσωσιν εἰς τὸν δρόμον, ἀλλ' ὁ Τυδεὺς τοὺς ἐφόνευσεν ὅλους ἀφήσας ἕνα μόνον διὰ νὰ ἀναγγείλῃ τὴν ἀνδραγαθίαν του.

ΤΥΝΔΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Οἰβάλου καὶ τῆς Βατίας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἔγινε φιλονεικία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Ιπποκόοντος διὰ τὸν θρόνον· ὁ Τύνδαρος ἐπῆρε θυγατέρα τοῦ Λύδα διὰ γυναῖκα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, τὴν Τιμάνδραν, τὴν Κλυταιμνήστραν, τὴν Φιλινόην, καὶ τὴν περίφημον Ελένην· μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ηρακλέους ἐφόνευσε τὸν Ιπποκόοντα ἀδελφόν του καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸν πατρικὸν μὲ συνθήκην τοῦ ν' ἀφήσῃ τὸ βασίλειον εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ηρακλέους· τῷ ἐζήτησαν τὴν Ελένην οἱ ἐνδοξότεροι ἄνδρες τῶν Ελλήνων, καὶ φοβούμενος νὰ ἐκλέξῃ ἕνα ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ μὴ κινήσῃ τοὺς ἄλλους εἰς μνησικακίαν, ὑπεχρέωσεν ὅλους νὰ ὁρκωθῶσιν, ὅτι ὅς τις ἤθελε κινηθῇ ἐναντίον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἐκλέξει ἡ Ελένη,

νὰ πολεμῆται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους· αὐτὴ ἐπρόκρινε τὸν Μενέλαον εἰς τὸν ὁποῖον ἀφῆκε καὶ τὸ βασίλειον μετὰ θάνατον· ὁ τάφος του εἶναι εἰς τὴν Σπάρτην ἔμπροσθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ κοσμήτορος.

ΤΥΡΤΑΙΟΣ, ποιητής, Ἀθηναῖος, ἐστάλη ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του ὁδηγὸς τῶν στρατευμάτων τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τοὺς ἰδίους Σπαρτιάτας, οἱ ὁποῖοι εἶχον ζητήσει ἕνα στρατηγὸν διὰ σημείου τοῦ χρησμοῦ τῶν Δελφῶν· οἱ Ἀθηναῖοι διὰ καταφρόνησιν τοὺς ἔδωκαν τὸν Τυρταῖον· διότι ἦτον χωλὸς, καὶ εἶχε μικρὰν πολεμικὴν πεῖραν. Τέλος ἐνικήθησαν δὶς ἀπὸ τοὺς Μεσηνίους, ἀλλ᾽ εἰς τὴν τρίτην μάχην ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῶν Σπαρτιατῶν διατάττων μὲ τὰ ζωηρότατα ποιήματά του· τὰ ὁποῖα ἄλλο δὲν ἐνέπνεον, εἰμὴ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος, καὶ τὴν καταφρόνησιν τοῦ θανάτου· μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνεψύχωσε τοὺς Σπαρτιάτας, οἵτινες ἦσαν ἀπηλπισμένοι ἀπὸ τὰς παρελθούσας μάχας, καὶ περιέμεναν τὸν θάνατον χωρὶς νὰ ἐλπίζωσιν τὴν ἐλευθερίαν των, καὶ ἀπεφάσισαν τότε ἢ νὰ ἀποθάνουν, ἢ νὰ νικήσωσι τοὺς ἐχθρούς· ἔδεσεν εἰς τὸν βραχίονα ἑκάστου στρατιώτου μίαν σαΐταν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον γραμμένον τὸ ὄνομά του καὶ τῶν γεννητόρων του διὰ νὰ γνωρίζωνται μετὰ τὸν θάνατόν των, καὶ οὕτως ἐπολέμησαν μὲ τόσην ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα, ὥστε ἐνίκησαν τοὺς ἐχθρούς· δι᾽ αὐτὴν τὴν νίκην τῷ ἔδωκαν τὸ δικαίωμα συμπολίτης, τίτλος, ὅς τις δὲν ἐδίδετο εὐκόλως εἰς τοὺς ξένους ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐκεῖνον τὸν καιρόν· ἔκτοτε διωρίσθη ἀπ᾽ αὐτὸν νὰ ἀναγινώσκωσι τὰ πολεμικὰ ποιήματά του εἰς ὅλα τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσματα· ἔζη τὸ 630. Π. Χ. ἐκ τῶν ποιημάτων του σώζονται λείψανα, ἐκδ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελασσόνων ποιητῶν τοῦ Στεφάνου.

ΤΥΡΩ, θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως, καὶ γυνὴ τοῦ Κρηθέως, υἱοῦ τοῦ Αἰόλου· αὕτη ἐγέννησε τὸν Αἴσονα, τὸν Φέρητα καὶ Ἀμυθάωνα· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κρηθέως ὑπανδρεύθη καὶ ἐγέννησε τὸν Νηλέα.

ΤΥΧΙΟΣ, ἔμπειρος σκυτοτόμος, ἐκ τῆς Βοιωτίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ τὸν Ὅμηρον ἐν τῇ ἀποδημίᾳ του. Ομ.

ΤΥΧΩ-Βράης, περίφημος ἀστρονόμος Ολλανδὸς, ἔζη τὸ 1601.

ΤΩΒΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Τωβὲλ, ἐκ φυλῆς Νεφθαλὴμ, ἔζη τὸ 721. Π. Χ. κατὰ τὴν ἱστορίαν του ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ασσυρίαν ἀπὸ τὸν βασιλέα Σημανάσσερ, ὅπου καὶ ἀπέθανε· κατὰ τὴν Ελληνικὴν μετάφρασιν φαίνεται ὅτι ἀπέθανε πρὶν τῆς ἁλώσεως τῆς Νινευῆ· ἡ Ρωμαϊκὴ ἐκκλησία ἠγωνίσθη νὰ ἐπι-

πυρώση τὸ βιβλίον τοῦτο, συναριθμοῦσα αὐτὰ μετὰ τῶν κανονικῶν, εἰς τὰ χειρόγραφα παλαιὰ, πρωτότυπον, φέρεται ὅμως ρία Ἑβραϊκὴ ἔκδοσις, ἀλλ ἀπεδείχθη καὶ αὐτὴ κανονικὰ, ἢ εἰς τὰ ἀπόκρυφα, ἢ εἰς τὰ ὁποῖον ἄλλοι θεωροῦσιν ὡς πλάσμα· μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων δὲν ἐφάνη ποτὲ τοιοῦτον μήτε εἰς τὰ ὅτι εἶναι σύγγραμμα νεωτέρου τινός.

Υ.

Υαχνίς, πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσύου, ὁ ἐπινοήσας πρῶτον, ὡς λέγεται, τὴν τέχνην τοῦ ψάλλειν διὰ τῶν αὐλῶν.

Ὑάκινθος, Λακεδαιμόνιος, ὅς τις διέτριβεν ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου ἐσφάγησαν, ὡς θυσία ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου, ὅτε αἱ Ἀθῆναι ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος. Ἀπολόδρ.

Ὕβλων, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν πόλιν Ὑβλαν. Θουκ.

Ὑγῖνος, Γαΐος Ἰούλιος, Ἰσπανὸς· ἔζη τὸ 20. Π. Χ. ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ἦτον Ἀλεξανδρεὺς, ἀπελεύθερος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ἐχρημάτισεν ἐπιστάτης τῆς Παλατινῆς βιβλιοθήκης· συνέγραψε 277. μυθολογικὰς ἱστορίας, καὶ ποίημα ἀστρονομικὸν εἰς βιβλία 4. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1482.

Ὑδάρνης, εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν, οἵτινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ μάγου Σμέρδιος. Ἡρόδ.

Υἱὸς τοῦ Τδάρνους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδ.

Ὑλακρίδης, υἱὸς τοῦ Ὑλάκου, ἐκ Κρήτης· τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς, ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς Ἰθάκην.

Ὑπατία, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, θυγάτηρ τοῦ γεωμέτρου Θέωνος· ἔζη ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου· αὕτη συνέγραψε περὶ ἀστρονομίας, ἐδίδαξεν εἰς τὴν πατρίδα της διαφόρους ἐπιστήμας, καὶ ἤρχοντο εἰς αὐτὴν μαθηταὶ ἀπὸ διάφορα μέρη διὰ νὰ ἀκούσουν τὰ μαθήματά της, κατὰ τὸν Σουΐδαν. ἐσύνθεσε διάφορα συγγράμματα τῆς μαθηματικῆς, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν.

Ὑπεράνθης, υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Λεωνίδα μάχην ἐν Θερμοπύλαις, Ἡρόδ.

ΥΠΕΡΒΙΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολδ.

ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπώλης, ἀνὴρ πονηροῦ καὶ ἀχρείου χαρακτῆρος, ὃς τις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλεώνος σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου, ἀποθανὼν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ. Αρις.

ΥΠΕΡΗΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Αρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Υπερησία ἐν Αχαΐᾳ. Εὐστ.

ΥΠΕΡΙΔΗΣ, περίφημος ῥήτωρ· ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας, ἤκουσε τὸν Πλάτωνα καὶ Ισοκράτην, καὶ ἀπέκτησεν εἰς τὴν ῥητορικὴν μεγαλωτάτην ὑπόληψιν· ἦτον προσέτι ἄκρος φίλος τοῦ Δημοσθένους· μόλον τοῦτο ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν Δημοκρατίαν τὸν κατέπεισε νὰ τὸν ἐγκαλέσῃ εἰς τὸ κριτήριον, καὶ τοσοῦτον ὑπερίσχυσεν, ὥστε ὁ Δημοσθένης ἐκινδύνευσε νὰ ἐξορισθῇ ἔπειτα ἐφιλιώθη πάλιν μὲ αὐτὸν· ἀπέθανε τὸν ἴδιον χρόνον, καθ' ὃν καὶ ὁ Δημοσθένης τὸ 322. Π. Χ. οὗτος εἶχε καταντήσει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Αντιπάτρου, ὅς τις λέγουσιν ὅτι ἔκοψε τὴν γλῶσσάν του· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι αὐτὸς μόνος τὴν ἔκοψε μὲ τοὺς ὀδόντας του διὰ νὰ μὴ βιασθῇ νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του. ὁ Πλούταρχος τὸν κατηγορεῖ ὡς ἄσωτον. οἱ κριτικοὶ περὶ τῶν συγγραμμάτων του ἀσυμφωνοῦν, ἐπειδὴ σώζεται εἰς μόνος λόγος του καὶ αὐτὸς ὑποτίθεται νόθος.

ΥΠΕΡΙΣΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος. Υγῖν.

ΥΠΕΡΜΝΗΣΤΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Ελεφαντίδος, ἀνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λυγκέως ὑπὸ τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον μόνον διέσωσεν αὐτὴ ἀπὸ τοῦ φόνου, παραβάσα τὴν διαταγὴν τοῦ πατρός της, διὸ καὶ ἐρρίφθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς μίαν φυλακὴν, ὕστερον ἐλευθερώθη. Απολδρ.

ΥΠΕΡΟΧΟΣ, περίφημος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως. Ομηρ.

ΥΡΤΑΚΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αριάδνην προτέραν σύζυγον τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Απιον. Απολ.

ΥΡΡΑΔΙΟΣ, πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ, καταγόμενος ἐκ Θράκης. Καλλ.

ΥΣΤΑΣΠΗΣ, υἱὸς τοῦ Αχαιμένους, καὶ πατὴρ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν μετὰ τὸν Καμβύσην. Ηρόδ. υἱὸς τοῦ Δαρείου ἦγε μόνων τῶν Βακτρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΥΨΗΝΩΡ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων υἱὸς τοῦ Δολοπίωνος.

ΥΨΙΚΛΗΣ, ἀστρονόμος ἐξ Αλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Ισιδώρου καὶ σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἓν σύγγραμ-

μα περὶ τῆς τῶν ζωδίων ἀναφορᾶς, καὶ τὸ ιδ', καὶ ιέ. βιβλίον τῶν στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου. Φαβρ.

ΥΨΙΚΡΑΤΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Μιθριδάτου· αὕτη ἡ ἀνδρειοτάτη γυνὴ ἠκολούθησε τὸν ἄνδρα της εἰς τοὺς πολέμους καὶ τὸν ἐβοήθει, ἐξύρισε τὰ μαλλία της διὰ νὰ μὴ τὴν ἐμποδίζουν εἰς τὸν πόλεμον.

ΥΨΙΠΥΛΗ, βασίλισσα τῆς Λήμνου, καὶ ἔπειτα τροφὸς τοῦ Οφέλτου, υἱοῦ τοῦ Λυκούργου. Ζ. Οφέλτης.

ΥΨΟΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὃς τις ἔκτισε τὴν ἐν Αρκαδίᾳ πόλιν Υψοῦντα. Παυσ.

Φ

ΦΑΑΡΤΗΣ, ἐστάθη βασιλεὺς ἄσπλαγχνος εἰς τὴν Παρτίαν, σήμερον Οραγγε· ὁ Ιουστῖνος διηγεῖται ὅτι ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν πατέρα του, ἔσφαξε τοὺς ἀδελφούς του καὶ τὸ παιδίον του, ἔπειτα ἐπολέμησε μὲ 12. στρατιώτας τοῦ Αντωνίου καὶ τοὺς ἐνίκησε· τέλος ἐξωρίσθη ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του.

ΦΑΒΙΟΣ ζωγράφος, ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Ρωμαίων, ὃς τις ἔγραψεν ἱστορίαν εἰς τὸ πεζὸν· ἔζη τὸ 216. Π. Χ.

ΦΑΒΙΟΣ Μάξιμος, Κύντος, ὁ ἐπονομασθεὶς Βραδυχρόνιος, ἐχρημάτισεν εἷς τῶν ἐνδοξοτάτων στρατηγῶν Ρωμαίων· ἀνέβη πεντάκις εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Υπατείας· τὸ 233. ἐνίκησε τοὺς Λιγούρους, ἔθνος τῆς Ιταλίας, καὶ χειροτονηθεὶς Δικτάτωρ ἐξηκολούθησε τὸν πόλεμον μὲ φρόνησιν, χωρὶς νὰ ἔλθῃ εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ Αννίβου στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, τὸν ὁποῖον πολιτευόμενος καὶ ἀποκόπτων τὸ φρύαγμα ἔλαβε τὸ ἐπίθετον Βραδυχρόνιος, ἀλλ' οἱ Ρωμαῖοι καταφρονοῦντες τὴν λεπτίνοιάν του τὸν κατεδίβασαν τῆς ἀρχῆς· ἔπειτα δὲ ἀφοῦ ἐγνώρισαν τὴν ἀρετήν του εἰς τὸν πόλεμον τῶν Κάννων τῆς Ιταλίας μετὰ τοῦ Αννίβου, τοῦ ἐποίου ἀπήμβλυνε τὸ στράτευμα, καὶ ἐκυρίευσε τὸ στράτευμα ἀπὸ τὸν στρατηγόν του, τὸν ἐπωνόμασαν ἀσπίδα τῆς πατρίδος. ἀπέθανεν εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν.

ΦΑΒΙΟΣ Μάξιμος, ὁ πρῶτος τῆς

γενεᾶς τῶν Φαβιάνων· οὗτος ἐςάθη Ἱππαρχος τὸ 324. Π. Χ. ἐνίκησε τοὺς Σαμνίτας τῆς Ἰταλίας· ὀργισθεὶς δὲ ἐπὶ τοῦτο ὁ Δικτάτωρ Παπίριος, ἐμποδισμένος ὦ· ὑπ' αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ τὸν παιδεύσῃ, ἀλλ' ὁ δῆμος καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἐμπόδισαν τὸν σκοπόν του· ἔγινε πεντάκις Ὕπατος, δὶς Δικτάτωρ, καὶ ἅπαξ Κήνσωρ· ἐθριάμβευσε δὲ καὶ κατὰ τῶν Απουλίων, καὶ τῶν Λουκαρίων εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἐθνῶν.

ΦΑΒΟΡΙΝΟΣ φιλόσοφος· αὐτὸς ἀκούσας, ὅτι ἡ γυνὴ ἑνὸς μαθητοῦ του ἐγέννησε παιδίον ἄῤῥεν, ἂς ὑπάγωμεν, εἶπε, νὰ συγχαρῶμεν μὲ τὸν πατέρα του· ἅμα ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκόν του τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐπευχήθη· ἔπειτα τὸν ἠρώτησεν ἂν ἡ μήτηρ μὲ τὸ ἴδιόν της γάλα ἔμελλε νὰ ἀναθρέψῃ τὸ νεογέννητον, αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη ὅτι πρὸς ἡσυχίαν τῆς μητρὸς ἔμελλε νὰ τὸ ἀναθρέψῃ μία τροφὸς, ἀλλ' ὁ φιλόσοφος τὸν ἐμπόδισε, λέγων· ἄφες τὴν μητέρα νὰ τὸ δυζάσῃ διὰ νὰ ἦναι ὅλως διόλου μήτηρ τοῦ παιδός της· διότι τοῦτο αὐτὴ ἡ ἰδία φύσις καὶ ὁ λόγος μᾶς τὸ διδάσκει· λέγεται δὲ ὅτι οἱ Αθηναῖοι ἐκρήμνισαν ἕνα ἄγαλμα χάλκινον τούτου τοῦ φιλοσόφου, ἐπειδὴ ἦτον ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος Αδριανοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ Αθηναῖοι ἦσαν συμβοηθοί· οὗτος δὲ μαθὼν τὴν εἴδησιν, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ, εἶπεν ὅτι ὠφελιμώτερον ἦτον εἰς τὸν Σωκράτην, ἐὰν οἱ Αθηναῖοι ἤθελαν κρημνίσει τὸ ἄγαλμά του παρὰ ὅτι τὸν ὑπεχρέωσαν καὶ ἔπιε τὸ φαρμάκι· ἔζη τὸ 117· Μ. Χ.

ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ, Κάϊος, ὁ ἐπονομασθεὶς Λοῦκος, Ὑπατος τῶν Ρωμαίων· τὸ 282. Π· Χ. ἔλαβε πολλὰς νίκας κατὰ τῶν Σαμνιτῶν Βλοουτίων, καὶ Λουκανίων, καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν πολλὰ λάφυρα· ἐστάλη πρέσβυς πρὸς τὸν Πύῤῥον βασιλέα τῶν Ηπειρωτῶν, καὶ δὲν ἐδέχθη τὰ προσφερόμενα δῶρα ἀπὸ αὐτὸν, πρὸς διαφθορὰν τῆς ἰδίας του πατρίδος μὲ θαυμασμὸν τοῦ Πύῤῥου· ὁ Ιατρὸς τοῦ Πύῤῥου ἦλθε πρὸς αὐτὸν ζητῶν ἀμοιβὴν διὰ νὰ φαρμακώσῃ τὸν Πύῤῥον· ὁ δὲ Φαβρίκιος δέσας αὐτὸν τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν Πύῤῥον διὰ νὰ λάβῃ ἐκεῖθεν τῆς προδοσίας τὴν ἀμοιβήν· οἱ Σαμνῖται προσφέροντες ποτὲ μίαν μεγάλην ποσότητα ἀργυρίου, δὲν κατεπείσθη, ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ Πύῤῥος θαυμάσας τὴν σταθερότητά του ἠθέλησε νὰ τὸν δοκιμάσῃ πάλιν, προστάξας ν' ἀνοίξωσιν ἕνα παραπέτασμα εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς ὁμιλίαν μετὰ τοῦ Φαβρικίου, καὶ ὄπισθεν νὰ φέρωσιν ἕνα ἐλέφαντα· τούτου δὲ γενομένου, ἐτράβισαν τὸ παραπέτασμα, καὶ ὁ ἐλέφας ἀφῆκε μίαν φοβερὰν φωνὴν, ἀλλ' ὁ Φαβρίκιος μὲ ἀταραξίαν εἶπε πρὸς τὸν Πύῤῥον, οὔτε χθὲς αἱ ὑποσχέσεις

τοῦ ἀργυρίου μὲ μετέβαλαν, οὔτε σήμερον τὸ εἶδος τοῦ θηρίου· ὅθεν ὁ Πύῤῥος μετὰ τὰς δοκιμὰς ταύτας, τὸν ὑπεσχέθη νὰ τῷ δώσῃ τὴν πρώτην τάξιν τῶν στρατηγῶν, ἐὰν τὸν ἀκολουθήσῃ· ἀλλ' ὁ Φαβρίκιος τῷ ἀπεκρίθη, ὦ Πύῤῥε· σὺ μὲν εἶσαι μέγας καὶ λαμπρὸς βασιλεὺς, τὸ δὲ ὑπήκοόν σου σπεράζει εἰς τὴν δυστυχίαν, καὶ οὗτος ὁ σήμερον φίλος σου καὶ οἰκεῖος αὔριον θέλει γένει κύριός σου· ἐστάθη καὶ Κήνσωρ εἰς τὴν Ρώμην τὸ 277. ἔχων συναξιωματικὸν καὶ τὸν Αἰμίλιον Πάπον· ἔζησε μὲ ἄκραν πενίαν, καὶ ἀπέθανε πενέστατος, τρεφόμενος μὲ λάχανα τὰ ὁποῖα μόνος ἐπεριποιεῖτο. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ Γερουσία ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας του μὲ δημόσια ἔξοδα.

ΦΑΕΡΝΟΣ Γαβριὴλ, Ἰταλὸς, ἔνδοξος ποιητὴς, ἔμπροσθεν τοῦ Πάπα Πίου τοῦ τετάρτου ἐσύνθεσε στίχους 100. μύθους ἐκλελεγμένους εἰς παλαιοὺς συγγραφεῖς.

ΦΑΙΔΙΜΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὅς τις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, Ομ. Οδ.

ΦΑΙΔΙΜΟΣ, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων, περὶ τοῦ ὁποίου Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς Βυσάνθην πόλιν τῆς Μακεδονίας.

ΦΑΙΔΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, καὶ γυνὴ τοῦ Θησέως· αὕτη ἠγάπησε τὸν Ιππόλυτον υἱὸν τοῦ Μίνωος ἀπὸ ἄλλην γυναῖκα, καὶ ἐκοίνωσε τὸ πάθος της πρὸς τὴν τροφὸν τοῦ Ιππολύτου, ἥτις ὑπεσχέθη νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἀλλ' ὁ Ιππόλυτος δὲν συγκατένευσε, καὶ τοῦτο μαθοῦσα ἡ Φαίδρα, ἀπὸ τὴν λύπην της ἐκρεμάσθη· ὁ δὲ Θησεὺς εὑρὼν ἐπάνω της σημεῖον κατηγορὸν τὸν Ιππόλυτον, τὸν ἐπρόσταξε νὰ φύγῃ.

ΦΑΙΔΡΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Θρᾴκην τὸ 20. Η. Χ. καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Ρώμην ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὸν Καίσαρα Αὔγουστον· ἡ ἀγχίνοια τοῦ νοός του καὶ ἡ μεγάλη ἔφεσις τῆς παιδείας παρεκίνησε τὸν Αὔγουστον νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, καὶ νὰ τὸν βάλῃ νὰ σπουδάσῃ· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Τιβερίου καὶ Σκιανοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑπέφερε πολλοὺς διωγμούς· διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἐκδικεῖται μὲ μύθους τινὰς· συνέγραψε λατινιστὶ μύθους εἰς 5, βιβλία, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμιμήθη κατὰ πάντα τὸν Αἴσωπον· ἐξεδόθησαν δὲ εἰς διαφόρους πόλεις, καὶ ἐπιγράφεται Φαῖδρος Αὔγουστος.

ΦΑΙΔΥΜΗ, γυνὴ τοῦ Καμβύσου, βασιλέως τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΦΑΙΔΩΝ Ηλεῖος, φιλόσοφος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, συνέγραψε διαλόγους. Ζώπυρος, Μήδιος, Σίμων, Αντίμαχος, ἢ πρεσβύτης, Νικίας, Σκαμίας, Ἀλκιβιάδης, Κριτόλαος, καὶ ἄλλα.

ΦΑΚΙΟΛΑΤΗΣ Ἰάκωβος, Ἰταλὸς,

καθηγητὴς Ἀναλύσεως καὶ Μεταφυσικῆς ἐν Παταυΐῳ, ἀνὴρ εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς διαλέκτων. Συνέγραψε διάφορα περὶ διαλεκτικῆς, καὶ πράξεις τοῦ ἐν Παταυΐῳ γυμνασίου καὶ ἄλλα πολλά. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ, μήτηρ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ.

ΦΑΙΝΙ Δαμάνα, ἐγεννήθη εἰς τὸ Σαλὸν, πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 1724, ἐχρημάτισε ποιήτρια μὲ μεγάλην φήμην· συνέγραψε ποιητικὰ, ἀπέθανε τὸ 1790.

ΦΑΚΙΟΣ Βαρθολεμαῖος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος γραμματικὸς, συνέγραψε διάφορα συγγράμματα· μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ περίφημον σύγγραμμα τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του· ἀπέθανε τὸ 1492.

ΦΑΚΟΥΕΡΙΟΣ Ἀντώνιος, Γάλλος, ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Βενεδίκτου, καθηγητὴς τῆς Ῥητορικῆς καὶ Ἑλληνικῆς διαλέκτου· ἐξέδωκε τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ Γαλβίνων σύνοδον, ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, μάλιστα οὗτος τὴν ἐξήγησε καλήτερα ἀπὸ τὴν πρώτην ἔκδοσιν. Εἰς τὸ τέλος ἐπρόσθεσεν ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ ἀπόκρισιν Διονυσίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ Καλβίνων· ἔγραψεν Ἱστορίαν τῶν Μονοθελητῶν καὶ ἄλλα. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΦΑΚΡΑΔΗΣ, ἔνδοξος Πρίγγιψ τῶν Δρούζων, ὅς τις εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ιζ'. αἰῶνος ἔκαμε πόλεμον μὲ τοὺς Τούρκους διὰ πολλοὺς χρόνους· οὗτος εἶχε μόνον τριάντα χιλιάδας στρατιώτας· τὸ 1612. ἐκυρίευσε τὴν Βηρυττὸν πόλιν τῆς Συρίας καὶ ἄνοιξεν ἐμπόριον μὲ ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ βασίλεια. Τὸ 1615. βλέπων ὅτι ὁ Τοῦρκος ἡτοίμαζε μίαν μεγάλην ἐκστρατείαν ἐναντίον του, φοβηθεὶς ἀφῆκε τὴν Συρίαν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Λιβόρνον, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μέδιτση. μετὰ δέκα χρόνους ἀπέρασεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἠθέλησε πάλιν νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ φθονεροί τινες τὸν ἐπρόδωκαν καὶ τὸν παρέδωκαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σουλτὰν Μουράτη τοῦ δ. τὸ 1629. ὅς τις χαίρων νὰ βλέπῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ εἰς τοὺς πόδας του ἕνα μέγαν ἄνδρα, τόσον ἔνδοξον, δὲν τὸν ἐφόνευσεν εὐθὺς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγους μῆνας ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔπνιξαν.

ΦΑΛΑΙΚΟΣ, ἀρχαῖος ποιητὴς, Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν εἶδος στιχουργικῶν μέτρων. Σουΐδ.

ΦΑΛΑΙΚΟΣ, στρατηγὸς τῶν Φωκέων, ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, ὅς τις πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ἐνικήθη κατὰ

κράτος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῇ ἐλευθέρως εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου καὶ ἀπέθανε. Αἰσχ.

ΦΆΛΑΝΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγελάου, ὅς τις ἔκτισε τὴν πόλιν Φάλανθον εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Παυσ.

ΦΆΛΑΝΤΟΣ· οὗτος τὸ 615. Π. Χ. ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ελλάδα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Τάραντα.

ΦΆΛΑΡΙΣ, περίφημος τύραννος τῶν Ακραγαντίνων· ἔζη τὸ 567· εἶναι πασίγνωστος διὰ τὴν σκληρότητά του, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αστυπαλαίαν πόλιν τῆς Κρήτης, καὶ ἐπειδὴ ἀνεκατώθη εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πατρίδος του ἠναγκάσθη διὰ τοῦτο ν' ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν, καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ακράγαντα, ὅπου μὲ τὰς πανουργίας του ἥρπασε τὴν διοίκησιν ταύτης τῆς πόλεως κατὰ τὴν νδ'. Ολυμπιάδα· ἔδειξε δὲ τόσην σκληρότητα εἰς τοὺς ὑπηκόους του, ὥστε ὅλοι σχεδὸν οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουν τὰς κακίας του· μεταξὺ τῶν σκληρῶν κολαστηρίων, ὅσα μετεχειρίσθη διὰ νὰ παιδεύῃ ἀσπλάγχνως τοὺς δυστυχεῖς ὑπηκόους του ἦτον καὶ ὁ περίφημος χάλκινος βοῦς, τὸν ὁποῖον κατεσκεύασε τοιουτοτρόπως, ὥστε ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος ἐκαίετο κεκλεισμένος μέσα εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ βοὸς, αἱ φωναί του ἔκβαινον ἀπὸ τὸ στόμα ῆς ἀπαραλάκτως, καθὼς τοῦ βοὸς τὰ μουγκρίσματα· ὁ ἐφευρετὴς ταύτης τῆς σκληρᾶς μηχανῆς, ὀνόματι Περίλιος, εἶχε ζητήσει τὴν ἀμοιβὴν, καὶ ὁ τύραννος ἐπρόσταξεν ὅτι πρῶτος αὐτὸς νὰ κάμῃ τὴν δοκιμὴν, καὶ νὰ κατακαῇ μέσα εἰς τὸν χάλκινόν του Βοῦν. Περὶ τοῦ θανάτου τοῦ τυράννου τούτου δὲν ἔχομεν κἀμμίαν βεβαιότητα· συγγράμματα φαίνονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του, ἐπιστολαὶ 48. πλὴν νομίζονται ἀπὸ πολλοὺς νόθοι, ἐπειδὴ καὶ οἱ Σικελοὶ ὡμίλουν, καὶ συνέγραφον δωρικῶς· αἱ δὲ ἐπιστολαὶ συνεγράφησαν Αττικῶς, ὅθεν τὰς ἀποδίδουν εἴς τινα σοφιστὴν Ανδριανὸν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Σουΐδας, ὅτι συνέγραψεν ἐπιστολὰς καὶ λόγους πρὸς τὸν Φάλαριν· ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν διαφόρων Ελληνικῶν ἐπιστολῶν ἐν Βενετίᾳ τὸ 499. παρὰ τῇ Αλδι ἐν Ἀξωνίᾳ ὑπὸ Καρόλου Βοῦλου τὸ 1718. καὶ ἐν Γρανίγγῃ ὑπὸ τοῦ Κάσπαρ Βαλκεναρίου. τὸ 1777.

ΦΆΛΗΡΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αλκωνος, κατ' ἄλλους τοῦ Ερεχθέως, ὅς τις λέγεται ὅτι ὠκοδόμησε τὸν λιμένα Φάληρον ἐν τῇ Αττικῇ. Απολ.

ΦΑΛΙΕΡΗΣ Μάριος, ἡγεμὼν τῆς Βενετίας, ἐκλέχθη τὸ 1354. μετὰ ἐννέα μῆνας ἠθέλησε νὰ λάβῃ ὅλην τὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἡ συνωμοσία ἀνεκαλύφθη καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν ἔμπροσθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Μάρκου ὁμοῦ μὲ ἀπείρους συνωμότας.

ΦΑΛΙΝΟΣ, Ζακύνθιος, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης. Ξενοφ.

ΦΑΛΙΟΣ, Κερκυραῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Επίδαμνον ἐν Ιλλυρίᾳ.

ΦΑΛΚΗΣ, περίφημος Τρωαδίτης, ὃς τις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αντιλόχου. Ομ. Ιλ.

ΦΑΛΛΟΠΙΟΣ Γαβριὴλ, Ιταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μόδεναν τὸ 1490. ἐχρημάτισε περίφημος βοτανικὸς, Ιατρὸς, Αστρονόμος, φυσικὸς, καὶ ἀνατόμος· ἐταξείδευσεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης διὰ νὰ τελειοποιηθῇ· ἐστάθη προφέσωρ εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Παταυΐου, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1606. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ ὠτὸς κατασκευὴν, τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζον παρὰ τὸ τύμπανον, ἀγνοοῦντες ὁλοτελῶς τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τῆς πετρώδους κοιλότητος· διώρθωσεν ἔτι πολλὰ σφάλματα τοῦ διδασκάλου του, καὶ ἐπερίγραψε πολλοὺς μῦας, πρὸ αὐτοῦ ἀγνώστους· παραλόγως ὅμως θεωρεῖται ὡς πρῶτος εὑρετὴς τῶν μορίων ἐκείνων τῆς μήτρας· καθότι αὐτὰ ἐγνωρίσθησαν ἐντελέστατα ὑπὸ τοῦ Ηροφίλου, καὶ ὠνομάσθησαν Κεραῖαι, Πλεκτάνα, καὶ Σπερματικοὶ πόροι.

ΦΑΝΗΣ, φιλόσοφος περιπατητικὸς, Λέσβιος, μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους. Πλούταρ.

ΦΑΝΟΔΗΜΟΣ, ἱστορικὸς, Αθηναῖος· λέγεται ὅτι ἔζη τὸ 300. Π. Χ. Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἀναφέρει ἕνα του σύγγραμμα, οἰκιακὰ ἐπιγραφόμενον· σώζονται καὶ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ ἄλλο σύγγραμμα. Συνέγραψεν Ατθίδα, ἤτοι ἱστορίαν τῆς Αττικῆς, τῆς ὁποίας σώζονται λείψανα· ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1812.

ΦΑΝΟΚΛΗΣ, Ελλην, ποιητὴς, ἀκμάσας μετὰ τὸν Δημοσθένην· συνέγραψεν ἐλεγεῖα ἔρωτες, ἐπιγραφόμενα.

ΦΑΝΟΜΑΧΟΣ, εἷς τῶν Αθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΦΑΝΟΣ, μυστικὸς γραφεὺς τοῦ Δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Αθήναις.

ΦΑΝΟΣΘΕΝΗΣ, Ανδριος, τὸν ὁποῖον οἱ Αθηναῖοι ἔκλεξαν στρατηγὸν διὰ τὴν περὶ τοὺς πολέμους ἐμπειρίαν καὶ σύνεσίν του. Πλάτ.

ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΟΣ, πατὴρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Σουΐδ.

ΦΑΝΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, μνηστευθεὶς τὴν Δαναΐδα Θεανώ. Απολδ.

ΦΑΝΤΟΝΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς, ἐχρημάτισε καλὸς ποιητὴς, συνέγραψε καὶ διάφορα ποιήματα· ἔζη τὸ 1790.

ΦΑΟΥΣΤΗΣ Ιωάννης, χρυσοχόος ἀπὸ τὸ Τρανσβούργ, πόλιν τῆς Γαλλίας, εἷς τῶν ἐφευρετῶν τῆς τυπογραφίας· τὸ 1440. ἢ 1460.

ΦΑΡΑΔΑΤΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Κόλχων καὶ Μαχῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς

Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, υἱὸς τοῦ Γεάσπιος. Ηρόδ.

ΦΑΡΑΣΜΑΝΗΣ, βασιλεὺς τῶν χωρατμίων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρ. αν.

ΦΑΡΝΑΒΑΖΟΣ, σατράπης τῆς Φρυγίας, γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὃς τις ἐβοήθησε τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κατὰ τῶν Ἀθηναίων· πρότερον ἦτον στενὸς φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχε τελευταῖον καταφύγει· πεισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν τὸν ἐφόνευσε δολίως.

ΦΑΡΝΑΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Μεγασσάρου, γυνὴ τοῦ Σανδάκου, καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα Ἀπολδ.

ΦΑΡΝΑΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου, βασιλεὺς τοῦ Πόντου· ἔκαμε νὰ ἀποστατήσῃ τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ πατρός του· ἔμεινε δὲ ὐθέτερος εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Πομπηΐου καὶ Καίσαρος, ἀλλ' ὁ Καῖσαρ τρέψας τὰ ὅπλα κατ' αὐτοῦ τὸν ἠφάνισε κατὰ κράτος τὸ 47. Π. Χ. καὶ ἐντεῦθεν ἔγραψεν εἰς ἕνα φίλον του, ἦλθον, εἶδον, νενίκηκα, τὰς ὁποίας ταύτας τρεῖς λέξεις τὰς ἔγραψε μὲ χαρακτῆρας μεγάλους ἐπάνω τῶν ἁμαξῶν, τὰς ὁποίας ἐφόρτωσε μὲ λάφυρα, διορίσας νὰ τῷ ἀκολουθῶσι εἰς θρίαμβον.

ΦΑΡΝΑΖΑΘΡΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Ἰνδῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΦΑΡΝΕΖΗΣ Ἀλέξανδρος, Δοὺξ τῆς Πράμας, πολεως τῆς Λομβαρδίας, υἱὸς τοῦ Οταβίου, καὶ Μαργαρίτας τῆς Αὐστρίας· ἔγινε διάδοχος τοῦ πατρός του τὸ 1586· καὶ ἀπέκτησε μεγάλην φήμην διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ φρόνησίν του εἰς τὴν Φλάνδραν ἐπαρχίαν τοῦ Βελγίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον διοικητὴς γενικὸς· ἀπέθανε τὸ 1592· εἰς ἡλικίαν 47. χρόνων· ἐστάθη εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων Ισπανῶν στρατηγῶν, καὶ εἷς τῶν πλέον ἐναρέτων καὶ σοφῶν.

ΦΑΡΝΕΖΗΣ Πίερ Λουΐζης, Δοὺξ τοῦ Κάστρου, πόλεως τῆς Ἰταλίας, ἐκλέχθη ἀπὸ τὸν πατέρα του Παῦλον τρίτον Πάπαν Δοὺξ τῆς Πάρμας καὶ Πλακεντίας· ἀλλ' ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Αὐγουϊζόλαν, ὁμοῦ μὲ ἄλλους τέσσαρας συνωμότας· αὕτη ἡ οἰκογένεια ἐβασίλευσε δυὼ αἰῶνας ἕως τὸ 1731.

ΦΑΡΝΟΥΧΗΣ, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τοῦ Ξέρξου, ὃς τις πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου, καὶ ἀσθενήσας βαρέως ἔμεινεν εἰς τὰς Σάρδεις, στερηθεὶς τῆς ἡγεμονίας. Ηρόδ.

ΦΑΡΣΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀκρισίου, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Φάρσαλος. Στέφ.

ΦΑΡΓΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Αἰθιοπίδος, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Εὐρυδάμαντα. Ἀπολδ.

ΦΑΤΙΜΑ, μία τῶν τεσσάρων θυγατέρων τοῦ Μωάμεθ, τὰς

ἔκαμε μὲ τὴν Καδιγγιάχ, ἢ μόνη ἥτις ἔζησε καὶ ἀφῆκε παιδία μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωάμεθ· αὕτη ὑπανδρεύθη τὸν ἐξάδελφόν της Αλῆν, υἱὸν τοῦ Αμπου-Ταλέπ, τὸ 621. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 16. χρόνων· ἀπέθανε μετὰ 10. χρόνους τῆς ὑπανδρείας της, καὶ ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός της· εἶχε τίτλον μήτηρ τῶν πιστῶν, καὶ Πριγγιπέσσα τῶν Οθωμανῶν· ἀφῆκε δύω υἱοὺς τὸν Χασὰν καὶ Χουσεΐν. Ζ. Χασάν.

ΦΑΤΖΕΑΣ Γεώργιος, ἱερεὺς σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος· συνέγραψε γραμματικὴν καὶ τὰς παροιμίας τοῦ Σολομῶντος· ἐχρημάτισεν Ἀρχιερεὺς ἐννετίησι μὲ τίτλον Φιλαδελφείας, καὶ ἀργίᾳ καὶ ἀφορεσμῷ ὑπέπεσεν ἐκκλησιαστικῷ, διὰ μίαν λεπτολογίαν τῆς Γερουσίας, διὰ πέντε λίτρας κηρίου τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐλῆς, καὶ διὰ σκάνδαλα καὶ ζιζάνια τῶν χριστιανῶν, καὶ διὰ ἄλλας λεπτολογίας. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΦΑΥΛΟΣ, περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ιταλίας, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ηρόδ.

ΦΑΥΣΤΑ Φλαυβία Μαξιμένη, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ τοῦ Ερκουλίου, ἀδελφὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Μαξεντίου, καὶ σύζυγος τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου· γεννηθεῖσα ἐν Ρώμῃ, ἀνετράφη ἀξίως τοῦ γένους της· κατ' ἀρχὰς ἐστάθη τῆς ἀρετῆς τὸ παράδειγμα καὶ προσηλωμένη εἰς τοῦ ἀνδρός της τὴν δόξαν τὸν κατέπεισε νὰ ἐλαφρύνῃ πάντοτε τὸν λαὸν ἀπὸ τὰ βάρη τῶν φόρων· βιασθεῖσα δὲ παρὰ τοῦ ἀνδρός της νὰ προδώσῃ τὸν πατέρα της τὸ ὑπεσχέθη, ἀλλὰ φανερώσασα τοὺς μιαροὺς σκοπούς του εἰς αὐτὸν ἔγινεν αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ πατρός της· φρόνιμος δὲ καὶ φιλότιμος οὖσα εἰς τὴν δόξαν της ἐφαίνετο ἡ πρώτη γυνὴ τοῦ αἰῶνός της· μετὰ ταῦτα ὑπέπεσεν εἰς ἄτοπα, καὶ παράνομα ἔργα, ἐπειδὴ ἠγάπα τὸν Κρίσπον υἱὸν τοῦ Κωνσταντίνου, καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὸν πείσῃ τὸν ὠργίσθη καὶ τὸν ἐφόνευσεν ἀνιλεῶς, ἔπειτα ἐδόθη εἰς ἄλλας ἀσωτείας, τὸ ὁποῖον μαθὼν ὁ Κωνσταντῖνος τὴν ἐπαίδευσε μὲ τὸν πλέον σκληρὸν θάνατον, κλείσας αὐτὴν εἰς ἕνα θερμὸν λουτρὸν, ὅπου ἐπνίγη τὸ 327. καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν ἡ θυγάτηρ καὶ γυνὴ τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ μήτηρ τριῶν υἱῶν, οἵτινες ἐςάθησαν καὶ αὐτοὶ Αὐτοκράτορες.

ΦΑΥΣΤΟΣ Σόκινος, ἀνεψιὸς Λαιλιοῦ τοῦ Σοκίνου, υἱὸς ὢν Ἀγνήτου Βουργησίου Πατρουκίου τοῦ τῶν Σινῶν Ἡγεμόνος· ὅςτις ἀναγνώσας τὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Σοκίνου χαρτοφυλάκια, εἰς τὰ ὁποῖα εὗρεν ἐγγράφους τὰς ἐκείνου αἱρέσεις, ἐτύπωσε διάλεξιν περὶ τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ εἰς Κρακοβίαν κατὰ τὸ 1594, διὰ τὴν

ὁποίαν πολλὰ ὑπὸ τῆς ἐκεῖ Ακαδημίας ἐμισήθη, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αἵρεσιν πολλοὶ ἀντεστάθησαν, αὐτὸς δὲ λυπηθεὶς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν καὶ ἀπέθανεν τὸ 1604. Μ Χ.

ΦΑΩΝ, Εὐειδὴς νεανίας, ἐκ Μιτυλήνης, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο, ὅτι γέρων ἤδη ὢν καὶ πένης διαπορθμεύων τοὺς ἐν Λέσβῳ εἰς τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Ασίας, ἐπειδὴ διεπόρθμευσε καὶ τὴν Αφροδίτην ἀμισθὶ ἔλαβε παρ αὐτῆς εἰς ἀμοιβὴν τὴν προτέραν νεαρὰν καὶ εὐειδῆ μορφήν του, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἠράσθη ἡ ποιήτρια Σαπφώ, Παλαίφ.

ΦΕΑΚΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν, ἔκτισεν εἰς τὴν πατρίδα του περίφημα κτίρια, καὶ ἐκτεταμένα ὑπόγεια, καὶ ἔκαμε μεγαλοπρεπῆ ὑδραγωγεῖα.

ΦΕΔΕΡΙΚΟΣ, Δοὺξ τῆς Σαξωνίας, περίφημος Πρίγγιψ· τὸ ἱερατεῖον τῆς Σαξωνίας εἶχε πολλοὺς θησαυροὺς καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπῆρε λέγων, ὅτι οἱ καλόγηροι δὲν πρέπει νὰ ἔχωσι χρήματα, καὶ ἐπροσπάθη νὰ διορθώσῃ τὰς καταχρήσεις τῶν ὑπηκόων του· ἀπέθανε τὸ 1525.

ΦΕΔΕΡΙΚΟΣ ὁ δεύτερος, ὁ λεγόμενος μέγας βασιλεὺς· ἦτον ἀνδρεῖος, καὶ πολλὰ πεπαιδευμένος· ἀναγινώσκων τὰς παλαιὰς ἱστορίας ἔλαβε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γένῃ ἔνδοξος· ἐξάθη πολεμιστὴς, πολιτικὸς, φιλόσοφος, καὶ μέγας βασιλεὺς· ἔκτισε περὶ τὰ 600. χωρία, ἐσύστησε τέχνας, ἐνεψύχωσε τὰς ἐπιστήμας, τὴν Γερουσίαν, τὸ ἐμπόριον, ἔδωσε νόμους εἰς τοὺς ὑπηκόους του, ὑπερασπίζετο τοὺς σοφοὺς· ἀπέθανε τὸ 1786, καὶ ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα.

ΦΕΔΕΡΙΚΟΣ Γενεβέλης. Ζ Γενεβέλης.

ΦΕΔΕΡΙΚΟΣ ὁ πρῶτος, Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καὶ βασιλεὺς τῆς Ιταλίας· ἐκηρύχθη τὸ 1152 καὶ τὸ 1158· ὑπεχρέωσε τοὺς Μιλανίζους νὰ τὸν γνωρίσωσι διὰ βασιλέα τους, τὸ ὁποῖον πολλὰ ἐκακοφάνη τὸν Πάπα· ὁ μονάρχης δὲν ἐδειλίασεν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἐπροσπάθησε νὰ κυριεύσῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς Ιταλίας, καὶ ἔκαμεν ὀκτὼ μάχας εἰς αὐτὴν, εἰς τὰς ὁποίας ἔφθειρε 500,000. χιλιάδας Γερμανοὺς· τὸ 1177· ἐζήτησε τὴν συγχώρησιν τοῦ Πάπα, ὅστις τὸν ἐσυγχώρησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Μάρκου εἰς τὴν Βενετίαν· οὗτος ἦτον ἀνδρεῖος, καὶ σταθερὸς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του· ἐπωνομάσθη κοκκινογένης, διότι εἶχε γένεια κόκκινα· κάλλιστος Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καὶ κάκιστος βασιλεὺς τῆς Ιταλίας· οὗτος ἐπνίγη εἰς ἕνα ποταμὸν ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν μάχην τὸ 1190.

ΦΕΔΕΡΙΚΟΣ ὁ δεύτερος, Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καὶ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, υἱὸς Ερρίκου ἕκτου, καὶ ἀνεψιὸς Φεδερίκου τοῦ πρώτου· ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τὸ 1210.

ζητος ὁ μεγαλοπρεπὴς μονάρχης ἦτον ἀνδρεῖος, φίλος καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν σοφῶν καὶ τῶν τεχνητῶν· ἐπροσπάθησε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον βασιλέα νὰ ἑνώσῃ τὴν Ἰταλίαν εἰς ἕν σῶμα· ἀπέθανε τὸ 1250.

ΦΕΙΔΑΣ, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροάδος.

ΦΕΙΔΙΑΣ, Ἐνδοξος γλύπτης, Ἀθηναῖος, ἔκαμε τὸ περίφημον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ ὁποῖον ἔστησεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν· ἐδιώχθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἠλιδα, ὅπου ἐφονεύθη, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ ἄγαλα τοῦ Διός, τὸ ὁποῖον ἐβάλθη εἰς τὸν ναὸν τῆς Ὀλυμπίας· αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τὸ κρίνουσιν ὡς ἕν ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ κόσμου. Ἤνθει τὸ 448. Π. Χ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ἡμεροδρόμος, Ἀθηναῖος. Ἡρόδ.

ΦΕΙΔΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροάδος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, φέρων τοὺς ἐκ τῶν σποράδων νήσων εἰς τριάκοντα πλοῖα· μετὰ τὴν ἅλωσιν φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Θεσπρωτίαν.

ΦΕΙΔΩΝ, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους βασιλεὺς τοῦ Ἄργους τὸ 900. Π. Χ. ὅς τις πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτόθι τὰ μέτρα, σταθμὰ καὶ νομίσματα. Ἡρόδ. 127.

ΦΕΙΔΩΝ, ἀρχαῖος νομοθέτης τῶν Κορινθίων, σύγχρονος τοῦ Στρεψιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστ. 134. Ἕτερος, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΦΕΛΙΞΙΟΣ Ἀζάρας, Ἰσπανὸς τὸ γένος, ἄριστος γεωγράφος, φυσικός, βοτανικός, Ἀστρονόμος καὶ περίβλεπτος περιηγητής· Ἤνθει περὶ τὸ 1785. Μ. Χ. Περιῆλθεν εἴκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν τὴν Μεσημβρινὴν Ἀμερικήν, καὶ ἔκαμεν ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις, ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τοῦ μέρους τούτου, τοῦ ὁποίου ἡ περιγραφὴ χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν.

ΦΕΝΕΛΩΝ, Γάλλος, περίφημος θεολόγος· ἀπέθανε τὸ 1715.

ΦΕΡΑΡΗΣ Φραγγίσκος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἔνδοξος γραμματικὸς καὶ ἀρχαιολόγος, ἐσύνθεσε διάφορα συγγράμματα μὲ πολλὰ περίεργα πράγματα· ἀπέθανε τὸ 1690.

ΦΕΡΑΡΗΣ Λοδοβῖκος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, κάλλιστος μαθηματικὸς· ἀπέθανε τὸ 1565.

ΦΕΡΑΡΗΣ Ἀντώνιος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, Ἰατρὸς καὶ φιλόσοφος ἄριστος, συνέγραψε τὴν καταγραφὴν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, ποιητικὰ, Ἰταλικὰ, καὶ Δατινικὰ, καὶ διάφορα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1517.

ΦΕΡΑΙΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεύων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀνδροκλέους. Διόδ.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ Οθγγέλιος, Ιταλὸς τὸ γένος, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Κιστερνιηνσίων· ἔγραψε περὶ τῶν ἐπισκοπευσάντων ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ταῖς πέριξ νήσοις· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καστέλλης, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1230. ἦτον πνευματώδης καὶ ἀνδρεῖος· τὸ 1236· ἐκυρίευσεν τὴν Κόρδοναν πόλιν τῆς Ισπανίας, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Οθωμανοὶ κατοικημένην μὲ 4000. χιλιάδας κατοίκων· ἐβαίνων ἀπὸ τὴν Παλεντίαν πόλιν τῆς Ισπανίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρομάζαν νὰ καύσουν μερικοὺς αἱρετικούς, ἄναψεν ὁ ἴδιος τὴν πυρκαϊάν· διὰ νὰ τοὺς καύσουν, ἀπὸ ζῆλον κινούμενος, κατὰ τὰ ἤθη ἐκείνου τοῦ καιροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβασίλευεν ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ βαρβαρότης· ἀπέθανε τὸ 1252.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ Περέτης, Πορτογάλλος, ἄριστος γεωγράφος καὶ θαλασσοπόρος τολμηρότατος. Οὗτος ἀπέβη εἰς τὴν ἐγγὺς τῆς Καντόνος Ταμάνην, καὶ ἀνεκάλυψε τὰς Λικεγίας νήσους· ἔζη τὸ 1518. Μ. Χ.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ Γριάλβας, Ισπανὸς τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του. Ἤκμαζε περὶ τὸ 1545. Μ. Χ. Οὗτος διέπλευσε τὸν μέγαν Ωκεανὸν, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη καὶ τὴν Γουϊνέαν· ἔγραψεν ἀκριβῶς ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐπασκεφθέντας τόπους, τοῦ ὁποίου ἡ περιγραφὴ ἔδωσε μέγα ὄφελος τῇ Γεωγραφίᾳ· ἐξέθεσε καὶ ναυτικοὺς πίνακας ἀξιολόγους.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ὁ Πίντος, τὸ γένος Πορτογάλλος, ἄριστος Γεωγράφος, καὶ φυσικὸς θαυμάσιος· οὗτος χάριν ἀνακαλύψεως ἐταξείδευσε τὰς Ινδίας, τὴν Κίναν, τὴν Ιαπονίαν καὶ ἄλλους τόπους, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην· ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ πάντων τῶν μερῶν, τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐπισκεφθέντων, οἷον περὶ τοῦ κλίματος, θέσεως, προϊόντων καὶ λοιπῶν, τῶν εἰς τὴν Γεωγραφίαν ἀναφερομένων.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ Γαληάνης. Ζ. Γαληάνης.

ΦΕΡΕΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρμονίδου· οὗτος κατεσκεύασε τὰ πλοῖα τοῦ Αλεξάνδρου μὲ ὅλην τὴν ἐντέλειαν, τὰ ὁποῖα ἐπροξένησαν μεγάλα κακὰ εἰς ὅλους τοὺς Τρωαδίτας.

ΦΕΡΕΚΡΑΤΗΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, ἐδίδαξε δράματα 17. συνεφάτευσε καὶ μὲ τὸν μέγαν Αλέξανδρον·

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ ὁ Σύριος· θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος συγγραφεὺς εἰς τὸ πεζὸν, καὶ πρὸ πάντων Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, ὅς τις πρῶτος ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 444. Π. Χ· ἔγραψε καὶ περὶ θεολογίας βιβλία 10. τὴν γέννησιν τῶν Θεῶν καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν καὶ ἄλλα πολλά.

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ· λέγουσιν ὅτι ἦτον πρεσβύτερος τοῦ Συρίου διδασκάλου τοῦ Πυθαγόρου· οὗτος συνέγραψε περὶ Αττικῆς ἀρχαιολογίας βιβλία δέκα, καὶ ἄλλα συγγράμματα·

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ, Λέριος, ἱστορικός, ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, περὶ Ἰφιγενείας, περὶ τῶν Διονήσου ἑορτῶν, καὶ ἄλλα.

ΦΕΡΕΝΔΑΤΗΣ, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ.

ΦΕΡΙΟΣ Γιαγιόνης. οὗτος μὴ εὑρίσκων ἰατρικὸν δι' ἕνα πάθος, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ στῆθος, ὑπῆγεν εἰς τὸν πόλεμον διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἀθλίαν ζωήν, ὅπου εὗρε τὸ ἰατρικόν, ἐπειδὴ πληγωθεὶς εἰς τὸ πρίσμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ στῆθος μὲ τὴν χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ ἀνέλαβε τὴν ὑγείαν του.

ΦΕΡΕΝΙΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον παρὰ τὸν νόμον ἐσυγχωρήθη ἡ εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας εἴσοδος. Αἴλ.

ΦΕΡΕΡΙΑ, γυνὴ τῆς Πορτογαλλίας, σοφὴ εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ μαθηματικά· ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα, μεταξὺ αὐτῶν καὶ διαφόρους ποιητικὰς κωμῳδίας, ἕνα ποίημα ἐπιγραφόμενον ἡ Ισπανία ἐλευθερωμένη· ἀπέθανε τὸ 1650.

ΦΕΡΙΣ Βαλδασάρης, περίφημος μουσικὸς διὰ τὴν γλυκύτητα καὶ ἁρμονίαν τῆς φωνῆς του· ὅλοι οἱ πρίγγιπες τὸν ἐζήτουν νὰ τὸν ἔχωσι πάντοτε πλησίον των, καὶ ὅλαι αἱ μοῦσαι εὐφήμιζον τὴν δόξαν του· ἀπέθανε τὸ 1700.

ΦΕΡΝΑΝΔΕΤΗΣ Ἰωάννης, τὸ γένος Ισπανὸς, ἀνακαλυπτὴς διαφόρων τόπων· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1580. Μ. Χ. Περιῆλθε πολλὰ μέρη, ἀνεκάλυψε πλησίον τῶν Φιλιππίνων τὰς νήσους τοῦ ἁγίου Φελιξίου, καὶ τοῦ ἁγίου Ἀμβρόσιου. Συνέγραψεν ἀκριβῶς τὰς ἑαυτοῦ περιηγήσεις, αἱ ὁποῖαι ἔδωσαν μέγα ὄφελος τῇ Γεωγραφίᾳ.

ΦΕΡΝΕΛΙΟΣ, Γάλλος, ἔνδοξος Ἰατρὸς, οὗτος συνέγραψεν ὁλόκληρον σύστημα Ἰατρικῆς, φυσιολογίαν, παθολογίαν καὶ θεραπευτικήν· ἠξιώθη μεγάλην δόξαν καὶ φήμην, ὡς οὐδεὶς ἄλλος Ἰατρὸς, καθότι εἶδε νὰ παραδίδωνται καὶ νὰ ἐξηγῶνται τὰ συγγράμματά του εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Ἰατρικῆς.

ΦΕΡΡΙΕΡΑΣ Σοβεσῶφος Κόμης, τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Ἤνθει περὶ τὸ 1785. Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἄριστος γεωγράφος, φυσικὸς καὶ θαυμάσιος περιηγητής· περιῆλθεν ἑπτὰ χρόνους κατὰ συνέχειαν τὴν Τουρκίαν, Περσίαν καὶ Ἀραβίαν, καὶ ἔκαμεν ἐπισήμους ἀνακαλύψεις· ἄφηκε περιγραφὴν τῶν μερῶν τούτων, ἥτις χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν.

ΦΕΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Σεπόστριδος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου· περὶ τοῦ

ἐποίου λέγεται ὅτι ἦτον τυφλὸς δεκαδύο ὁλόκληρα ἔτη. Ηρόδ.

ΦΕΣΤΟΣ Ἀβιένος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος συνέταξε περιγραφὴν τῶν παρκθαλασσίων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσθεσε τὰς ἀπὸ στόματος περιγραφὰς τῶν Καρχηδονίων ναυτῶν, τῶν περιπλευσάντων τὴν Ισπανίαν τὴν Γαλλίαν, καὶ τὸ Ἀλβιον.

ΦΗΓΕΥΣ, βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος, ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, καὶ πατὴρ τῆς Ἀρσινόης, τοῦ Προγόου καὶ Ἀγήνορος.

ΙΛΙΣ Περέττος. Ζ. Σῆξτος. έ.

ΦΗΜΙΟΣ Ἰθακήσιος, περίφημος Ἀρχαῖος κιθαρῳδὸς, διατρίβων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ὀδυσσέως, ὅς τις παίζων τὴν κιθάραν διεσκέδαζε τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρός της.

ΦΗΜΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Τερπίου, μουσικὸς ἄριστος· λέγουσιν ὅτι ἐχρημάτισε κοινὸς διδάσκαλος εἰς τὴν Σμύρνην, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν μητέρα τοῦ Ομήρου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της Μαίωνος, υἱοθέτησε τὸν Ὅμηρον, τὸν ὁποῖον καὶ ἀποθανὼν ἀφῆκε κληρονόμον καὶ διάδοχον τοῦ σχολείου του.

ΦΙΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Φιάλεια, πρότερον Φιγαλία καλουμένη. Παυσ.

ΦΙΕΣΧΟΣ Λουΐγγης· ἡ φιλοδοξία του ἐστάθη αἰτία τοῦ ἀφανισμοῦ του· οὗτος φθονῶν τὸν Δορίαν ἠθέλησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Γένοβαν· ἀναβαίνων ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ἐπάνω εἰς τὰ τείχη ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη· οἱ ἀδελφοί του ἐπαιδεύθησαν αὐστηρῶς ἀπὸ τὸν Δορίαν· ἐρήμνισε τοὺς οἴκους των τὸ 1547. τὴν πρώτην Ιαννουαρίου.

ΦΙΚΙΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, κάλλιστος φιλόσοφος, συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας καὶ θεολογίας· εἶναι γνωστὸν τὸ σύγγραμμά του, ἐπιγραφόμενον Φιλοσοφία Πλατωνική· ἀπέθανε τὸ 1499.

ΦΙΛΑΓΡΙΟΣ, Ιατρὸς, ἀπὸ τὴν Ηπειρον, μαθητὴς τοῦ Ναυμαχίου· οὗτος ἰάτρευσε πολλὰς ἀσθενείας εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς βιβλία 70. καὶ ὑπομνηματικὸν εἰς τὸν Ιπποκράτην.

ΦΙΛΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἴαντος, πρόγονος τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου, ὅς τις ἐκατοίκησεν εἰς τὰς Ἀθήνας· Ηρόδ.

ΦΙΛΑΥΓΕΡΗΣ Γαετάνος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, φιλόσοφος καὶ ἀρχαιολόγος, ἱστορικὸς, μαθηματικὸς, πολιτικὸς καὶ ἠθικὸς· ἐγνώριζε καλῶς τὰς παλαιὰς καὶ νέας γλώσσας· ἀπέθανε τὸ 1788.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ Αντώνιος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀρχιτέκτων, καὶ γλύπτης ἔνδοξος· ἔκαμε τὴν χαλκίνην θύραν τοῦ ἁγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην, ἔκτισε τὸ μεγαλοπρεπὲς νοσοκομεῖον τοῦ Μιλάνου, καὶ τὴν Μητρόπολιν τοῦ Βεργίμου· ἀπέθα-

νε περὶ τὰ τέλη τοῦ πέμπτου αἰῶνος.

ΦΙΛΑΣΤΡΙΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Βριξίας, ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ, συνέγραψε μὲ ζῆλον πολὺν καὶ μὲ ὀλίγην κρίσιν, καὶ ἱστορίαν μικρὰν ὅλων τῶν ἀπαρχῆς αἱρέσεων ἕως τῶν ἡμερῶν του· ἐξεδόθη ἐν Βρυξίᾳ.

ΦΙΛΕΛΦΟΣ Φραγγίσκος, Ἰταλὸς, περίφημος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, ποιητὴς, μεταφραστὴς, ἱστορικὸς, ῥήτωρ καὶ ἠθικὸς, συνέγραψε καὶ σάτυρας· ἀπέθανε τὸ 1481.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους· ἔζη τὸ 400. Π. Χ. ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ἐσώθησαν λείψανα τινὰ ἐκδοθέντα εἰς τοῦ Γροτίου τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Παμφλαγωνίαν, ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Δυσιμάχου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἀνεξάρτητος, καὶ ἐσύστησε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου. Λουκ. Μακ, 12.

ΦΙΛΗΜΩΝ, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμεινιάδου. Θουκ.

ΦΙΛΗΜΩΝ, ποιητὴς κωμικὸς, ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας· συνέγραψε δράματα 54, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν δύω τεμάχια. Φαβρ.

ΦΙΛΗΜΩΝ, γραμματικὸς, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔγραψε περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων. Φαβρ.

ΦΙΛΗΜΩΝ, ἀπὸ τὴν Πομπηϊόπολιν τῆς Σικελίας, νομίζεται ὡς ποιητὴς τῆς μέσης, ἦτον ὀλίγον παλαιότερος τοῦ Μενάνδρου, ὅς τις κατὰ τὴν κρίσιν μερικῶν ἐπροτιμήθη πολλάκις ἀπὸ τὸν Φιλήμωνα, ὥστε καὶ μίαν φορὰν τὸν ἠρώτησεν ὁ Μένανδρος, ἂν δὲν ἐκοκκίνιζε τὸ πρόσωπόν του, ὅταν εἰς τὸ θέατρον ἐλάμβανε τὴν νίκην· ἀπέθανε τὸ 97. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπὸ ἕνα μέγαν γέλωτα ὅς τις τῷ ἐπροξενήθη ἰδών τινα τρώγοντα σύκα· ἔζη τὸ 320. Π. Χ.

ΦΙΛΗΣΙΟΣ, στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων, ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Νεωτέρου Κύρου, ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ.

ΦΙΛΗΣ Μανουὴλ, ἀπὸ τὴν Ἔφεσον, ἔζη ἐπὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου τοῦ Νεωτέρου πρὸ τοῦ 1321· οὗτος συνέγραψεν ἕνα ποίημα περὶ ζώων ἰδιώματος, καὶ Ἰαμβικοὺς στίχους, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τὸ 1533, καὶ ἐν Τραϊέκτῃ τὴ 1730. ὑπὸ τοῦ Πὼβ, καὶ ἐν τῷ σώματι τῶν ποιητῶν· συνέγραψε δὲ καὶ περὶ ναυτικῆς τέχνης καὶ ἄλλα τινα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἐν τῷ σώματι τῶν ποιητῶν καὶ ἐν ἄλλοις διεσπαρμένα.

ΦΙΛΗΤΑΣ ὁ Κῶος, υἱὸς τοῦ Τηλέφου· ἔζη τὸ 290. Π. Χ. συνέγραψεν ἐλεγεῖα, καὶ ποιήματα ἀλφαβητικὰ λυρικὰ· οἱ παλαιοὶ εἶχον μεγάλην

ὑκόληψιν εἰς τοῦτον τὸν ποιητὴν· δὲν ἀπεσώθησαν, ἐμὴ τινα λείψανα μόνον.

ΦΙΔΙΑΔΗΣ, τύραννος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Δημ.

ΦΙΔΙΚΑΓΙΑΣ, Ἰταλὸς, νομοδέτης τῆς Φλωρεντίας, καὶ ἔνδοξος ποιητὴς Λυρικὸς· συνέγραψε ποιήματα, τὰ ὁποῖα χαίρουσι μεγάλην φήμην· ἀπέθανε τὸ 1707,

ΦΙΛΙΝΝΗ, μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεόκ.

ΦΙΛΙΝΟΣ ὁ Κῶος, καὶ ὁ μαθητὴς Σεραπίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς· ἐθεμελίωσεν ἕνα νέον σύστημα Ἰατρικῆς τὸ 250. Π. Χ, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν ἐμπειρικὴν σχολήν· ἡ αἵρεσις αὕτη ὠνομάσθη οὕτω, διότι ἦτον πολλὰ διάφορος ἀπὸ τοὺς δογματικούς· τὸ ἐμπορικὸν σύστημα παραβλέπει τὴν σπουδὴν τῆς ἀνατομίας καὶ τῆς φυσιολογίας·

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Καρτερέτης. Ζ. Καρτερέτης. Φίλιππος Ἄγγλος.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Νεαπόλεως, καὶ Δοὺξ τοῦ Μιλάνου, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Κάρλου τοῦ πέμπτου· ἐπωνομάσθη ὁ Τιβέριος τῆς Ἱσπανίας, ἦτον ὑποκριτὴς, ἄσπλαγχνος, δύσπιστος, ἐκδικητικὸς· μὲ τὴν ψευδοπολιτικήν του ἔφθειρε τὴν φιλίαν ὅλων τῶν Πριγγίπων τῆς Εὐρώπης, δὲν ἐστάθη ἀξιώτερός του εἰς τὸ νὰ εὐτυχήσῃ τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε ποτὲ· οἱ μόνοι σκοποί του ἦσαν νὰ προξενῇ φόβον εἰς ὅλην του τὴν ἐπικράτειαν, καὶ ἔχυνε ποταμηδὸν τὸ αἷμα τῶν ὑπηκόων του ἔχων πόλεμον μὲ ὅλα τὰ συνορεύοντα βασίλεια· ὁ υἱός του καὶ κληρονόμος τῆς βασιλείας δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταδαμάσῃ τὴν θηριώδη ψυχήν του· δὲν ἐσυγχώρει καμμίαν ἔγκλημα· εἰς διάστημα 42. χρόνων τῆς βασιλείας του δὲν ἀπέρασε μήτε μίαν ἡμέραν μὲ εἰρήνην· οἱ ἄρχοντες τῆς βασιλείας του, καὶ οἱ πλέον ἠγαπημένοι του ἐπλησίαζον τρέμοντες, καὶ γονατιστοὶ τὸν ὡμίλουν· μετεχειρίσθη τοὺς θησαυροὺς τοῦ νέου κόσμου, καὶ τὰ ἀναρίθμητα εἰσοδήματά του, νὰ ἐκδικῆται τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὴν μιαρὰν του ψυχήν. ἀπέθανε τὸ 1598. τὴν 13. Σεπτεμ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Μελάχθων, ἦν ὁ δοκιμώτερος καὶ ἀγαπητότερος μαθητὴς τοῦ Λυθήρου. Ἐγεννήθη οὗτος τὸ 1497. Μ. Χ. Τόσον ἐπεμελήθη τὴν σπουδὴν, ὥστε ὢν δεκατεσσάρων ἐτῶν ἔγινε καθηγητὴς τοῦ υἱοῦ ἑνὸς Μεγιστάνου τῆς Γερμανίας. τὸ 1518, ἔγινε διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου ἐν Οὐϊτεμβέργῃ, καὶ τόσην φήμην ἀπέκτησεν, ὥστε πολλάκις εἶχε δύο χιλιάδες καὶ πεντακοσίους ἀκροατὰς· ὀλίγον ὕστερον ἐφιλιώθη μὲ τὸν Λυθῆρον, ὅπου ἐδίδασκε τὴν Θεολογίαν εἰς τὴν αὐτὴν Ἀκαδημίαν, μὲ τὸν ὁποῖον ὑπῆγον τὸ 1519 εἰς Λειψίαν διὰ νὰ διαλεχ-

θῶσι μὲ τὸν Ἔχιον· ὕστερον ἔγραψε πολλὰ βιβλία, ἐδίδαξε Θεολογίαν, ἐσύστησε πολλὰ σχολεῖα, καὶ τῷ 1520 ἐσύνθεσε τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως. Πάντες συμφωνοῦσιν, ὅτι ὁ Μελάχθων ἦν ἥσυχος, ἥμερος, γλυκὺς, ἐμίσα τὰς περὶ θρησκείας φιλονεικίας, καὶ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς πράξεις του καὶ διδασκαλίας, ὅτι ἦν ἐνάντιος τοῦ Λυθήρου, δηλαδὴ, ὅτι ἠγάπα κατὰ πολλὰ νὰ ἑνωθῶσιν οἱ Καθολικοὶ μὲ τοὺς Προτεσάντας· διὰ τοῦτο Φραγκίσκος Α΄. Ρὴξ τῆς Γαλλίας τοῦ ἔγραψε τῷ 1535 νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν νὰ συνομιλήσῃ μὲ τοὺς τῆς Σορβόνης διδασκάλους περὶ τοιαύτης ἑνώσεως· τὸ αὐτὸ ἐποίησε καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἀγκαλὰ ἐπεθύμει τοῦτο ὁ Μελάχθων καὶ ὁ Λυθῆρος, ὁ Ἐλέκτωρ τῆς Σαξονίας δὲν τὸν ἄφησε· τὸ 1529. εὑρέθη παρὼν εἰς τὴν ἐν Σπείρᾳ συνέλευσιν· εἰς τὴν ὁδὸν διέβη ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ ὑπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μητέρα του, ἥτις προσευχομένη κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἐπειδὴ καθολικὴ ἦν, τὸν ἠρώτησε, τί νὰ πιστεύσῃ μεταξὺ τόσον φιλονεικιῶν· ἀκολούθει νὰ πιστεύῃς, εἶπεν αὐτὸς, καὶ νὰ προσεύχησαι, καθὼς ἐπίστευες ἕως τώρα, καὶ μεῖνε στερεὰ μεταξὺ τῶν φιλονεικιῶν τῆς θρησκείας. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀδιαφορίαν του εἰς περὶ θρησκείας ἔλαβον ἀφορμὴν οἱ μαθηταί του νὰ συστήσωσι τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀδιαφοριστῶν. Ἀπέθανε τὰ 1560 μ. Χ. τῇ 19 Αὐγούστου, καὶ ἐτάφη ἐν Οὐϊττεμβέργῃ πλησίον τοῦ Λυθήρου· ἀφῆκε πολλὰ συγγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται μία μεγάλη ἀγχίνοια, μετριοφροσύνη, ἀνάγνωσις καὶ ἄκρα μάθησις, ἀλλὰ μία μεγάλη εὐπείθεια διὰ τὰ τέρατα, ἀστρολογίαν καὶ ἐνύπνια.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ τρίτος, υἱὸς τοῦ ἄνωθεν, βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν· οὗτος δὲν εἶχε τὰ ἐλαττώματα τοῦ πατρός του, πλὴν ἦτον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐκείνου τοῦ φοβεροῦ δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ τρέμῃ κάθε στιγμὴν· οὗτος ὁ ἀπαίδευτος Πρίγγιψ ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν ἕνα ἑκατομμύριον καὶ διακοσίας χιλιάδας κατοίκων διὰ προσταγῆς τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου, ἐπειδὴ τοὺς ἐβίαζαν ν᾽ ἀφήσωσι τὰς θρησκείας των καὶ νὰ πιστεύσουν εἰς τὴν καθολικήν· μίαν ἡμέραν ἦτον ὁ Ἴδιος θεατὴς, ὅτε εἶχον βάλει μερικοὺς ἀθώους νὰ τοὺς καύσουν ζωντανούς· ὁ βασιλεὺς βλέπων ἐλυπήθη, καὶ καλόγηρός τις τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου ἐζήτησε τὰ χρέος, ἐπειδὴ ἔδειξε τοιαύτην φιλανθρωπίαν, νὰ τὸν εὐγάλουν αἷμα, νὰ τὸν βάλουν νὰ τὸν καύσουν μὲ τὴν χεῖρα τοῦ δημίου. Ἀπέθανε τὴν 31. Μαρτίου 1621. εἰς ἡλικίαν 43. χρόνων.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δέκιος. Ε. Δέκτας.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Μέρκος Ἰούλιος, Αὐ-

τοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, ὁ ἐπωνομασθεὶς Ἀραβικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τρίπολιν τῆς Πετραίας Ἀραβίας, ἐκ γενεᾶς ἀφανοῦς· ἔφθασεν εἰς τὰ μεγαλώτατα ἀξιώματα τοῦ στρατιωτικοῦ διὰ τὴν ἀξίαν του, καὶ ἐπειδὴ ἐπεθύμει νὰ γένῃ μονάρχης, διὰ τὴν κενοδοξίαν του ἐφόνευσε τὸν νέον Γορδιανὸν Καίσαρα, τοῦ ὁποίου ἦτον ἄρχων τῶν σωματοφυλάκων, καὶ ἐντεῦθεν ἥρπασε καὶ τὸν θρόνον τὸ 244. Μ. Χ. ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥώμην παρεχώρησε τὴν Μεσοποταμίαν εἰς τοὺς Πέρσας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν μὲ ὅλα τὰ στρατεύματα, καὶ ἐώρτασε τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς πόλεως μὲ διαφόρους ἀγῶνας μὲ δύω χιλιάδας μονομάχους δι' ἡδονὴν τῶν θεατῶν· ἀλλ' αὐτὴ ἡ χαρὰ μετεβλήθη εἰς λύπην ἀπὸ μίαν πυρκαϊὰν, ἥτις διέφθειρε περισσότερον μέρος τούτου τοῦ θαυμαστοῦ οἰκοδομήματος· λέγουσιν ὅτι ὁ Φίλιππος ἔλαβε τὸ βάπτισμα μετὰ τοῦ θείου του, τὸ ἀληθέστερον ὅμως εἶναι, ὅτι ὠργίσθη τὸ ἔθνος διὰ τὴν δοθεῖσαν ἄδειαν παρ' αὐτοῦ νὰ ἐκτελῶσιν οἱ χριστιανοὶ ἐλευθέρως τὰς ἱεροπραξίας των ἐν τῷ φανερῷ, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν εἰς τὴν Βερώνην πόλιν τῆς Ἰταλίας· ἐφονεύθη δὲ καὶ ὁ υἱός του εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του εἰς ἡλικίαν 12. χρόνων.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Κυήριος, Πρωτοσύγγελος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ὅσις εὑρέθη παρὼν καὶ εἰς τὰς δύω συνόδους τὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατὰ τῆς τοῦ Λουκάρεως ὁμολογίας· ἔγραψε χρονικὸν τῶν Πατριαρχευσάντων ἐν Κωνσταντινουπόλει, λῆγον ἕως Παρθενίου τοῦ Ἀδριανουπόλεως· ἐτυπώθη Ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ ἐν Φρανεκουέρᾳ τοῦ Βελγίου τῷ 1679. ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Λαβδαῖος περίφημος Ἰησουΐτης, ἀνὴρ περιβόητος διὰ τὴν σπουδὴν, ἀρετὴν, καὶ ἄλλα προτερήματα. Συνέγραψε μίαν νέαν βιβλιοθήκην, τῶν χειρογράφων βιβλίων, περὶ συγγραφέων τῆς Βυζαντίδος ἱστορίας, ἐγχειρίδιον χρονολογικὸν, καὶ νέαν συνάθροισιν τῶν συνόδων εἰς 17. τόμους. ὅταν ἦτον ὑπὸ τὰ τυπογραφικὰ πιεστήρια ὁ δέκατος πρῶτος τόμος ἀπέθανεν· ὅθεν ὁ Κοσσάρτιος ἐτελείωσεν αὐτὸ τὸ ἄξιον ἔργον· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Βκρατιὲρ, Δύω ἥμισυ ἐτῶν ὤν, ἐγνώριζε καθαρὰ τὰ 24. γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου Γερμανιστὶ, καὶ τριῶν ἐτῶν ἀνερίνωσκε μὲ πᾶσαν ἐλευθερίαν· Τεσσάρων ἐτῶν ὢν ὡμίλει Λατινιστὶ μετὰ τοῦ πατρός του, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἐστάθη καὶ διδάσκαλός του ἐξ ἀρχῆς, εἶχεν ἀρκετὴν εἴδησιν καὶ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας· τεσσάρων καὶ ἥμισυ ἐτῶν ἤρχισε τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον· με-

τὰ ταῦτα ἤρχισε καὶ τὴν Ἑβραϊκήν, καὶ ἐκστήθισε τοὺς ψαλμοὺς καὶ τὰς παραμίας, καὶ τοὺς ἐξήγει ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν εἰς τὸ Λατινικὸν χωρὶς προσοχήν, ἀλλὰ μόναν μὲ τὴν ἀνάγνωσιν. Μὲ τὸν πατέρα του ὡμίλει πάντοτε Γερμανικά, μὲ τὴν μητέρα του Γαλλικά, καὶ μὲ τὴν δούλην Γερμανικά.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ πέμπτος, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας· ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ πατήρ του Δημήτριος ὁ πρίτας, ἔμεινε παιδίον μικρὸν ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Αντιγόνου ἐξαδέλφου του, ὅς τις γενόμενος βασιλεὺς, διήρκεσεν εἰς τὸν θρόνον 12. χρόνους· μετὰ τὸν θάνατόν του ἐβασίλευσεν ὁ Φίλιππος εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 13. τὸ 220 Π. Χ. εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας του ἔλαβε φήμην, ἀλλ' ἔπειτα φαρμακώσας τὸν Αρατον ἀναξίως μετὰ πολλῆς ὠμότητος, ἄνδρα ἐραστὴν τῆς δικαιοσύνης, τὴν ἠμαύρωσε· μετὰ ταῦτα ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Ρωμαίων συμμαχήσας μὲ τὸν Αννίβαν· ἀλλ' ὁ Λεβῖνος σαλεὶς ἀπὸ τὴν Γερουσίαν ἦλθε εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ προφάσας αὐτὸν αἴφνης διὰ νυκτὸς τὸν ἐκτύπησεν ἰσχυρῶς καὶ τὸν ἔδιακε νὰ τραπῇ εἰς φυγήν· καὶ οὕτως ἔγινεν ἡ εἰρήνη, ἀλλὰ πολλὰ ὀλίγον διήρκεσεν· ἐπειδὴ εὑρόντες οἱ Ρωμαῖοι νέας αἰτίας πολεμικὰς ἔστειλαν κατ' αὐτὸν τὸν Τίτον Κύντον Φλαμίνιον, καὶ ἔκαμε πόλεμον δυνατὸν, καὶ νικηθὲν τὸ στράτευμα τοῦ Φιλίππου ἐτράπη εἰς φυγήν, καὶ διὰ τοῦτο ἐδιάσθη νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, καὶ οὕτως ὁ πόλεμος ἔλαβε τέλος τὸ 196. Μετὰ ταύτας τὰς δυστυχίας συνέβησαν καὶ ἕτεραι· καθότι ὁ υἱός του ὁ Περσεὺς κινούμενος ἀπὸ φθόνον τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου τὸν διέβαλε πρὸς τὸν Φίλιππον ὅτι τελευταῖα νὰ τὸν κρημνίσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον· ὁ δὲ δύστυχὴς πατὴρ πιστεύσας τὸν ἐφαρμάκωσεν, ἀλλὰ στερηθεὶς τοιοῦτον υἱὸν κεκοσμημένον μὲ ἀρετὰς, ἠσθάνθη τὴν ἀδικίαν, καὶ ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὴν διάδοχὴν τοῦ θρόνου εἰς τὸν Αντίγονον εἰς τόπον ἑνὸς υἱοῦ ἀδίκου καὶ μιαροῦ, ἀλλὰ φθάσας ὁ θάνατος τὸν ἐμπόδισεν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Αμφίπολιν τῆς Μακεδονίας τὸ 178.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς Ηρως. Ηρόδ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Αργαίου, ζήσας περὶ τὴν 42. Ολυμπ. καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ιλλυριῶν.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Γουαδανιόλος. Ζ. Γουαδανιόλος.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, υἱὸς Αμύντα τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ὅς τις διὰ τῆς βαθείας πολυτεκνίας του ἤξησε τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον ἀφῆκε

μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱόν του καὶ διάδοχον Μέγαν Αλέξανδρον. Μίαν φοράν εἶχον φέρει εἰς τὸν Φίλιππον ἕνα ἵππον πολεμικὸν, μεγάλον, δυνατὸν καὶ ἄγριον, ὀνομαζόμενον βουκέφαλον, καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀνεβῇ εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀγριότητά του, ὁ Φίλιππος θυμωθεὶς ἐπρόσταξε νὰ ἀποδιωχθῇ, ἀλλ' ὁ Αλέξανδρος λυπούμενος μεγάλως ἔλαβε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτός· τότε λαβὼν τὸν χαλινὸν γυρίζει τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου πρὸς τὸν ἥλιον διὰ νὰ μὴ ὑπάζηται ἀπὸ τὴν σκιάν, καὶ ἀναβὰς εἰς αὐτὸ ἄρχισε νὰ τρέχῃ· ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὸν δρόμον του καὶ κατέβη, ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἐβάκρυσε καὶ φιλήσας τὸν Αλέξανδρον εἰς τὴν κεφαλὴν, εἶπεν, Υἱέμου, ζήτει ἄλλο βασίλειον ἄξιον διὰ τὸν ἑαυτόν σου, ἐπειδὴ ἡ Μακεδονία· δὲν σὲ χωρεῖ. Ὁ Φίλιππος ἔλεγεν ὅτι ἠγάπα ὅσους ἐμέλλον νὰ προδώσωσι, καὶ ἐμίσει ὅσους ἐπρόδωσαν.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ υἱὸς τοῦ Κασάνδρου, καὶ ἔγγονος τοῦ Αντιπάτρου, διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρός του τὸ βάσιλειον τῆς Μακεδονίας τὸ 298. Π. Χ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, Ἕλλην, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων, ἔζη περὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Λυγούστου· ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων του σώζονται λείψανα.

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους· ἔζη περὶ τὸ 341. Π. Χ. καὶ γνώριμος τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου· μία ἀνέλπιστος νίκη εἰς τὸ θέατρον τοῦ ἐπροξένησε τὸν θάνατον· τὰ σωζόμενα τῶν κωμῳδιῶν του ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Μορελίου, καὶ Γροτίου συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ, εἷς τῶν περιφήμων ποιητῶν τῆς μέσης κωμῳδίας· ἔζη τὸ 330. Π. Χ. σώζεται ἕνας στίχος του καὶ ἕνα ἐπίγραμμα εἰς Λυσίαν τὸν ῥήτορα ἐν τοῖς Αναλέκτοις τοῦ Βρούνα, τόμῳ πρώτῳ, σελ. 184.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ Μιλήσιος, ῥήτωρ, μαθητὴς Ισοκράτους τοῦ ῥήτορος, ἦτον καὶ αὐλητὴς παραδοξότατος· διὸ τὸν ὠνόμαζεν καὶ Αὐλοτρύπην ὁ Ισοκράτης· συνέγραψε περὶ τέχνης ῥητορικῆς βιβλία 2. καὶ Ιπποκράτους ἀπόφασιν.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ, Συρακούσιος ἱστορικὸς, συγγενὴς Διονυσίου τοῦ τυράννου τῆς Σικελίας, καὶ μαθητὴς Εὐήσου τοῦ Ελεγειοποιοῦ· ἔγραψε Σικελικὰ, καὶ ἓν ἕτερον σύγγραμμα, τὴν γενεαλογίαν τῶν Φοινίκων.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ Αἰγινήτης, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Διογένους, καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Αλεξάνδρου· συνέγραψε διαλόγους.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ, υἱὸς Φιλώτου τοῦ Κερκυραίου, περίφημος ποιητὴς τραγικὸς τῆς δευτέρας τάξεως, οἵτινες

ἦσαν ἐπτὰ καὶ ὠνομάσθησαν πλειάς· συνέγραψε τραγῳδίας 42.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ, κωμικὸς ποιητὴς, ἀπὸ τὴν Μαγνησίαν· ἔζη τὸ 400. Π. Χ. μέχρι τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· λέγουσιν ὅτι ἀπέθανεν ἀπὸ γέλωτα· ἡ μιμητική του ποιητικὴ τὸν ἔκαμε περίφημον, διὰ τῆς ὁποίας διεγείροντο οἱ ἄνθρωποι εἰς μεγάλον γέλωτα· σώζονται μερικοὶ στίχοι του ἐκδοθέντες, Μενάνδρου καὶ Φιλισίωνος γνῶμαι, παράλληλοι μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Νικολάου Ῥιγαλτίου τὸ 1613. καὶ ἐν Παρισίοις. καὶ ἐν Λουγδάνῳ τὸ 1618. καὶ ἐν Αμστελοδάμῳ τὸ 1654.

ΦΙΛΙΣΤΟΣ ὁ Συρακούσιος, γαμβρὸς καὶ ἀξιωματικὸς Διονυσίου τοῦ παλαιοῦ· ἔγραψε περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Σικελίας, καὶ βιογραφίαν τῶν δύω Διονυσίων· οὗτος ἐστάθη εἷς τῶν συνεργῶν τῆς τυραννίδος· οἱ παλαιοὶ μισοῦσι τὸ ὕφος του, ὡς διόλου [illegible]ερημένον ἁπλότητος.

ΦΙΛΙΣΤΟΣ, ἱστοριογράφος Συρακούσιος, ἔζη τὸ 256. Π. Χ. ἔγραψε ῥητορικὰ συγγράμματα, καὶ ἱστορίαν Λιβύης καὶ Συρίας. Σουΐδ.

ΦΙΛΙΤΗΣ, Αἰγύπτιος, ποιμὴν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάζετο καὶ μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πυραμίδων. Ηρόδ.

ΦΙΛΚΩΝ Ανδεγανικὸς, βασιλεὺς τῆς Ιερουσαλὴμ, ὅς τις ἐκπεσὼν τοῦ ἵππου ἀπέθανε περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΦΙΛΛΥΛΙΟΣ Ἀθηναῖος, κωμικὸς, τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας· συνέγραψε δράματα, Αἰγεὺς, Αὔγη, Αντίεια, Ηρακλῆς, Πλούντρια, ἢ Ναυσικάα, πόλις Φρεωρύχος, Αλαλάντη, καὶ Ελένη.

ΦΙΛΟΓΕΝΗΣ, Ἀθηναῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φωκαίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ασίᾳ.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΣ, ὁ ἐκ Γαδήρων· σώζονται τούτου μερικὰ ἐπιγράμματα, καὶ μέρη περὶ μουσικῆς· ὁ φιλόδημος εἶναι ὁ ἴδιος, ὅς τις ἔζη εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Κικέρωνος, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ ῥήτωρ οὗτος ἐπαινεῖ.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ ὁ Ηρακλείας Μητροπολίτης· διεδέχθη τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχικὸν θρόνον τῷ ἔτει 1362. ἀνὴρ περιβόητος ἐν ἀρετῇ καὶ ἁγιότητι, περὶ οὗ γράφει ὁ Κατακουζηνὸς· βιβλ. δ'. κεφ. ις'. διοικήσας δὲ χρόνον τινὰ τὰ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν πράγματα, καὶ τὸν νέον βασιλέα διαφυλάξας, τὸν ἐνόντα εἰς αὐτὸν τρόπον, περὶ οὗ αὐτὸς λέγει, φυλάττομεν τὴν καλὴν παρακαταθήκην· τὸν νέον ἡμῶν βασιλέα μηδένα μὴ ἀδικήσαντα, τὸν ἐκ πατρὸς καὶ πάππου καὶ προπάππου τὴν βασιλείαν δεξάμενον· ἐγερθείσης δὲ ταραχῆς καὶ φιλονεικίας διὰ τὴν μάχην τούτων τῶν δύω βασιλέων Ιωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ, καὶ Ιωάννου τοῦ Παλαιολόγου, φοβηθεὶς τὴν ἔφοδον τοῦ λαοῦ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Πατριαρ-

χεῖον, καὶ ἐκρύπτετο, ὑποπτεύων καὶ τὸν βασιλέα Ἰωάννην ὡς ἐναντίον· φιλιωθέντες δὲ οἱ δύω βασιλεῖς κατεβίβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Φιλόθεον, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔβαλον τὸν Κάλλιστον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Καλλίστου ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς νὰ συναχθῶσιν οἱ ἀρχιερεῖς κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ νὰ κρίνωσι ποῖον νὰ βάλουν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον. Σκέψεως δὲ γενομένης, ἐφάνη εὔλογον νὰ Πατριαρχεύσῃ πάλιν ὁ Φιλόθεος· ὅθεν πέμψας ὁ βασιλεὺς τοὺς υἱούς του Ἀνδρόνικον τὸν βασιλέα καὶ τὸν Δεσπότην Μανουὴλ, καὶ πολλοὺς ἄρχοντας, ἐπανέφεραν αὐτὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἔβαλον εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ ὡς λύχνος ἐπὶ τῆς λυχνίας τεθεὶς εἰς τὸ ἀληθινὸν φῶς, ἐχειραγωγοῦσε τὴν πιστευθεῖσαν ἐκκλησίαν, τόσον μὲ τὰ ὑγιῆ τῆς εὐσεβείας δόγματα, ἐκτρέφων, καὶ προξενῶν εἰς αὐτὴν ὑγιείαν, καὶ τὰ ἤδη ῥυθμίζων, καὶ τὸ κατὰ δύναμιν μακρύνων αὐτοὺς ἀπὸ τὴν κακὴν πολιτείαν μὲ τὰς συχνὰς διδασκαλίας του καὶ παραινέσεις, ὅσον καὶ μὲ τὴν ἀνάρετόν του διαγωγήν, καθὼς γράφει ὁ Κατακουζηνός, βιβλ. Δ'. κεφ. ἐσχάτῳ Συνόδου. Ἤνθει δὲ περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΦΙΛΟΙΤΟΣ, βουκόλος, δοῦλος τοῦ Ὀδυσσέως.

ΦΙΛΟΚΛΗΣ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς μετὰ τὸν Εὐριπίδην, ἐκαλεῖτο χολὴ διὰ τὴν αὐστηρότητά του· ἔγραφεν 100. τραγῳδίας· ἦτον ἀνεψιὸς τοῦ τραγικοῦ Αἰσχύλου, εἶχε καὶ υἱὸν τὸν Μύρσιμον τὸν τραγικόν. εἶναι καὶ ἕτερος Φιλοκλῆς κωμῳδός.

ΦΙΛΟΚΛΗΣ, Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Κόνωνος, εἰς μίαν ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου μετ' ἄλλων τριῶν χιλιάδων αἰχμαλώτων. Ξενοφ.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ, Ἀθηναῖος, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐφιλοδωρήθη, καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν πόλιν Ὀλυνθον· διὸ καὶ ἐκατηγορήθη ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, ὡς ἐχθρὸς τῆς πολιτείας, καὶ ὡς ἠγορασμένον ἀνδράπο[illegible]· ἐφημίζετο δὲ καὶ ὡς μέγας λωβηφάγος. Δημ. Στεφ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ποίαντος, καὶ συντροφος τοῦ Ἡρακλέους, ἐγεννήθη εἰς την Μελίβοιαν τῆς Θεσσαλίας· ὅταν ἀπεθνήσκεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ὥρκισε νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς κἀνένα τὴν κόνιν τοῦ σώματός του, ἔπειτα τῷ ἐχάρισε τὰ ὅπλα του, τὰ ὁποῖα ἦσαν βαμμένα μὲ τὸ φαρμακερὸν αἷμα τῆς Ὕδρας· οἱ Ἕλληνες, ἐπειδὴ τὸν ἐβίασαν νὰ μαρτυρήσῃ τὴν κόνιν τοῦ Ἡρακλέους,

καὶ αὐτὸς ἔδαιξε τὸν τόπον μὲ τὸν Ιακώβου Ερτελίου τῶν πεντήκοντα παλαιῶν ποιητῶν
μὲ ἕνα βέλος εἰς τὸν πόδα, καὶ οἱ Ἕλληνες μὴ ὑποφέροντες τὴν ἀποφορὰν τῆς πληγῆς του τὸν ἀφῆκαν εἰς τὴν νῆσον Λῆμνον· ἐκεῖθεν τὸν ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ τὸν ἰάτρευσε μέσον τοῦ Ἰατροῦ Μαχάονος.

ΦΙΛΟΚΥΠΡΟΣ, τύραννός τις ἐν Κύπρῳ τῆς Σαλαμῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ νομοθέτης Σόλων τὸν ἐγκωμίασε μεγάλως εἰς τὰ ἔπη του. Σόλ.

ΦΙΛΟΚΥΩΝ, γενναῖός τις Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΦΙΛΟΛΑΟΣ, περίφημος, Ἕλλην, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κροτώνην. ἐξάθη πρῶτος, ὅς τις ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ γῆ κινεῖται ἐπάνω εἰς τὸ κέντρον τοῦ παντὸς· ἔζη τὸν τέταρτον αἰῶνα. Π. Χ.

ΦΙΛΟΜΗΛΟΣ, περίφημος στρατηγὸς τῆς Ἀχαΐδος· οὗτος ἔλαβε τὴν νίκην εἰς πολλὰς μάχας, ἀλλ' ἔπειτα φοβούμενος, μήπως παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἔκρημνίσθη ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν βράχον.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ, εἷς τῶν ποιητῶν ἐν Αθήναις, τὸ 430. Π. Χ. πρότερον ἦτον γραφεύς, εὐδοκίμησεν εἰς τὴν παλαιὰν κωμῳδίαν· ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τρεῖς κωμῳδίας του, ἀπὸ τὰς ὁποίας τεμάχιά τινα ἀπεσώθησαν· ἐξεδόθησαν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ

ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ, παλαιὸς ποιητὴς Ἕλλην, ὁ Κυθηρῖος· οἱ παλαιοὶ τῷ ἀποδίδουσι μεγίστους ἐπαίνους, ὡς διθυραμβικῷ ποιητῇ, ὅς τις ἔζη εἰς τὴν αὐλὴν Διονυσίου τοῦ τυράννου τοῦ πρωτοτόκου· ἡ πολλὰ ἐλευθέρα ἔκθεσις τῶν φρονημάτων του, ἐστάθη αἰτία τῆς δυστυχίας του, ὥστε τὸν ἔκλεισαν μέσα εἰς τὰ περίφημα στάδια τῶν Συρακουσῶν· ἐκεῖ συνέγραψε τὸ ἀξιολογώτερον ποίημά του ἐπιγραφόμενον ὁ Κύκλωψ· συνέγραψε καὶ τραγῳδίας, ἀλλ εἰς ἡμᾶς δὲν ἐσώθησαν· ὁ τύραννος Διονύσιος μίαν ἡμέραν ὑπεσχέθη νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, ἐὰν βεβαιώσῃ τὸ ποίημα, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει ὁ Διονύσιος. ἀλλ' αὐτὸς ἐπροτίμησε κάλλιον τὴν φυλακήν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἔφεσον τὸ 380. Π. Χ. τὰ σωζόμενα τῶν ποιημάτων του ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν τοῦ Γροτίου.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ, περίφημος στρατηγὸς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Αρκαδίας τὸ 208. Π. Χ, ἔκαμε μεγάλας νίκας, καὶ ὠφέλησε καθ' ὑπερβολὴν τὴν πατρίδα του· καὶ δι' ἀμοιβὴν τῶν κατορθωμάτων του ἤγειρον ἀνδριάντας μεγαλοπρεπεῖς μὲ ἐπιγραφὰς ἀξίας τῶν Ηρωϊκῶν του πράξεων εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος· εἰς τὴν πατρίδα του

ἐπανηγυρίζετο κατ' ἔτος μία ἑορτὴ εἰς τιμήν του· οὗτος ὁ περιφανέστατος στρατηγὸς ὑπῆγεν εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον, ἡ δὲ γυνὴ τοῦ ξενοδόχου τὸν ὑπέλαβεν ὡς ὑπηρέτην τοῦ Φιλοποίμονος, μὲ τὸ νὰ ἦτον ποταπὰ ἐνδυμένος, ὅθεν τὸν ἐπρόσταξε νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸ μαγερεῖον· ὁ στρατηγὸς ἔρριψεν εὐθὺς τὴν χλαμίδα καταγῆς, καὶ ἄρχισε νὰ σχίζῃ ξύλα. Ἦλθε δὲ τότε καὶ ὁ οἰκοκύριος, καὶ μὲ θαυμασμὸν τὸν ἠρώτησε, τί σημαίνει τοῦτο, Φιλοποίμην. Τί ἄλλο, ἀπεκρίθη, εἰμὴ ὅτι τιμωροῦμαι διὰ τὴν πενηχρὰν σολὴν "Κακᾶς ὄψεως δίκας δίδωμε,,. Πλούταρ.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος, ὅς τις διεμοίρασε τοὺς νόμους τοῦ Πλάτωνος εἰς 12. βιβλία· ἔζη εἰς τὸν καιρὸν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος· συνέγραψε περὶ Ἡλίου καὶ Σελήνης, καὶ περὶ Θεῶν βιβλία δύω· περὶ χρόνων βιβλίον ἕν· περὶ μύθων, περὶ ἐλευθερίας, περὶ ὀργῆς, περὶ ἀνταποδόσεως, περὶ ἡδονῆς, περὶ ἔρωτος, περὶ φίλων καὶ φιλίας, περὶ ζωγραφικῆς, περὶ τοῦ Πλάτωνος, βιβλίον ἕν· περὶ ἀστραπῶν, περὶ πλανητῶν, περὶ πολυγόνων, περὶ ὁράσεως, βιβλία δύω, καὶ ἄλλα πολλά.

ΦΙΛΟΣΤΕΦΑΝΟΣ, ἱστοριογράφος, Ἕλλην ἐκ Κυρήνης, συντάξας μίαν περιγραφὴν διαφόρων χωρῶν καὶ πόλεων, τὰς ὁποίας οὗτος περιῆλθεν, Ἀθην.

ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, υἱὸς ἑνὸς Εὐνομιανοῦ Καρτερίου, ὅς τις μετέδωκεν εἰς ὅλους τοὺς συγγενεῖς του τὴν αἵρεσίν του· ἐγεννήθη τὸ 364. ὑπῆγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν· τὰ συγγράμματά του τὸν ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἦτον πεπαιδευμένος εἰς τὰς ὡραίας τέχνας, καὶ μάλιστα εἰς τὴν φυσικὴν, μαθηματικὴν, ἀστρολογίαν, Ἰατρικὴν, γεωγραφίαν· ἱστορίαν καὶ ποιητικὴν, καὶ εἰδήμων ὅλων τῶν συγγραμμάτων τῶν παλαιῶν συγγραφέων· ἦτον ἐχθρὸς ἄσπονδος τῶν Ἰουδαίων, τῶν ἐθνικῶν, τῶν ὀρθοδόξων· συνέγραψε μίαν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὀλίγα τινα συγγράμματα σώζονται· ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Γενέβρᾳ τὸ 1643. καὶ ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Καντάβριγίᾳ μετὰ τῆς Θεοδωρήτου, καὶ ἑτέρας ἱστορίας τὸ 1670. ἀπέθανε τὸ 425.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ Φλάβιος, υἱὸς τοῦ Φιλοστράτου υἱοῦ τοῦ Σεβήρου· καλεῖται Λήμνιος, διότι διέτριβεν ἐκ νεότητος εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον. Τοῦτον συγχέουσι τινὲς μετά τινος ἄλλου παλαιοτέρου Φιλοστράτου· οὗτος ἤκουσε τὸν Ναυκρατίδην, Πρόκλον, Δαμιανὸν τὸν Ἐφέσιον, καὶ Ἱππόδρομον Λαρισσαῖον, οἵτινες ἐφημίζοντο μεγάλως ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Σεβήρου· ἤκουσε κατ' ἀρχὰς τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἔπειτα δὲ ἀπῆλθεν εἰς τὴν

Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Φιλίππου τὸ 244. Μ. Χ. ἡ Καισαρὶς Βουλία τὸν κατερρίθμησεν εἰς τὴν ἑταιρείαν τῶν πεπαιδευμένων, καὶ ἐγυμνάζετο εἰς τὰς ἐπιστήμας, καὶ διὰ παρακινήσεως ταύτης συνέγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ Απολωνίου. Συγγράμματά του εἶναι ἀ· βιβλία εἰς τὸν βίον Απολλωνίου τοῦ Τυάνεως, ἐνῷ ζωγραφίζεται σῦτος ὡς Θεὸς, καὶ ὡς ἐναντίος τοῦ Χριστοῦ· περιέχει δὲ τοῦτο τὸ σύγγραμμα πλεῖστα τῆς Πυθαγορικῆς καὶ Ασιατικῆς φιλοσοφίας, καὶ δίδει φῶς εἰς πολὺ μέρος τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας, περιέχων περιπλέον καὶ κανόνας τινὰς περὶ τῆς κοινῆς ζωῆς καὶ περὶ Δημοκρατείας 6'. Ηρωϊκὰ, διάλογός τις εἰς τὸν ὁποῖον περιγράφονται 21. ἥρωες τῆς Τρωάδος· γ'. εἰκόνες 65. περιγραφὴ τῶν εἰκόνων τῶν ἐν τῇ Αλλῃ πόλει τῆς Γερμανίας. δ'. βίοι σοφιστῶν εἰς δύω τόμους. ε. ἐπιστολαί. ς', ἐπιγράμματα· ζ'. ἀποσπάσματα περὶ διαλέξεως καὶ νόμου· ἐξεδόθησαν τὰ σωζόμενα εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1608. καὶ ἐν Λειψίᾳ τὸ 1707. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, Μιτυληναῖος, ἀνεψιὸς τοῦ ἀνωτέρω Φιλοστράτου, καὶ υἱὸς Νερτιανοῦ τινος· ὁ θεῖός του Φιλόστρατος διηγεῖται περὶ τούτου, ὅτι εἰς τοὺς 22. χρόνους τῆς ἡλικίας του ἐξεφώνησεν ἕνα λόγον πρὸς Αντώνιον τὸν Καρακάλλαν, καὶ ἀπήλαυσε τὴν ἐλευθερίαν παντὸς πολιτικοῦ χρέους· ἔζη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ηλιογαβάλου τὸ 221. Μ. Χ. ἀπέθανε περὶ τὰ 235. συνέγραψε καὶ οὗτος εἰκόνας τοῦ θείου του.

ΦΙΛΟΧΑΡΗΣ, ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Αθήναις. Δημ·

ΦΙΛΟΧΩΡΟΣ, ἄριστος ἱστορικὸς Αθηναῖος· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν Αθηνῶν ἀπὸ κτίσεως ταύτης μέχρι τῶν χρόνων Αντιόχου τοῦ θείου, τὸ 261. Π. Χ. Εσύνθεσε καὶ πολλὰ ἄλλα συγγράμματα, τῶν ὁποίων τεμάχια μόνον σώζονται· ἐξεδόθησαν ὑπὸ Σιεβελίου, ἐν Λειψίᾳ τὸ 1811. ὁμοῦ μὲ τὰ τοῦ Ανδροτίωνος.

ΦΙΛΩΝ ὁ Λαρισσαῖος, φιλόσοφος, ἐστάθη ἀρχηγὸς τῆς νέας ἀκαδημίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλειτομάχου· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αντιοχέως Φίλωνος τοῦ Ασκαληνοῦ.

ΦΙΛΩΝ ὁ περίφημος μηχανικὸς, ἀπὸ τὸ Βυζάντιον. Ηνθει τὸ 154. Π. Χ. ἐφημίζετο δὲ πολλὰ κατὰ τὸ ἔτος τῆς Ῥώμης 601. εἶχε γνωριμίαν μὲ τὸν περίφημον ἀρχιτέκτονα τοῦ Φάρου τῆς Αλεξανδρείας, καὶ τοῦ Κολοσσοῦ τῆς Ῥόδου· ἐκ τῶν μηχανικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων μᾶς σώζεται τὸ δ'. καὶ ε'. βιβλίον, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρει περὶ πολεμικῶν μηχανῶν, καὶ περὶ ἄλλων τινῶν κανόνων πολεμικῶν· σώζεται ἀκόμη ὑπὸ τὸ ὄνομά του καὶ

τὸ περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτων· ἐξεδόθησαν τὰ μηχανικά του βιβλία 4. μετὰ τῶν ἄλλων παλαιῶν μαθηματικῶν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1693. καὶ τὸ τῶν 7. θεαμάτων ὑπὸ Λέοντος Αλατίου εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1640. καὶ ὑπὸ Ιακώβου Γρονοβούτου.

ΦΙΛΩΝ Ιουδαῖος ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, κατήγετο ἀπὸ λαμπρὰν ἱερατικὴν οἰκογένειαν· ἔζη τὸ 40. Μ. Χ. ἐκατῴκει εἰς τόπον, ὅπου τότε εἶχον τὸν θρόνον των ὅλαι αἱ ἐπιστῆμαι καὶ ἡ Ελληνικὴ παιδεία, ἐδόθη δὲ ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ελληνικῆς καὶ εἰς ὅλας τὰς μαθήσεις, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Πλατωνικὴν, Πυθαγορικὴν καὶ Στοϊκὴν φιλοσοφίαν· ἦτον εἰς τὸ ἄκρον ῥητορικώτατος, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Εὐσέβιος τὸν ὀνομάζει ἐπισημότατον τῆς ἔξωθεν σοφίας, κατηγορεῖται ὅμως ἀπὸ τὴν ἑβραϊκὴν ἱστορίαν, ὅτι ὢν ἑβραῖος δὲν εἶχεν ἰδέαν τῆς ἑβραϊκῆς διαλέκτου· ἀλλ' αὕτη ἡ κατηγορία εἶναι χωρὶς βάσιν· ἐπειδὴ καὶ ἐστάλη ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Καίσαρα Γάϊον εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τοὺς Ιουδαίους περὶ μιᾶς φιλονεικίας, ἥτις ἀνεφύη μεταξὺ Ελλήνων καὶ Ιουδαίων, διὰ τὰς ὁποίας ὁ Απιὼν διήγειρεν εἰς θυμὸν τὸν Καίσαρα, ὥστε ἔπρεπεν οἱ Ιουδαῖοι νὰ χάσωσι καὶ τὸ πολιτικὸν δικαίωμα, καὶ τὰς ἐν Αλεξανδρείᾳ συναγωγάς των, ἀλλ' ἐμποδίσθη τῆς παῤῥησίας τοῦ Καίσαρος ὁ Απιὼν· ὁ Φίλων περιγράφει μόνος του ταύτην τὴν Πρεσβείαν εἰς μίαν του συγγραφήν· λέγεται προσέτι, χωρὶς ὅμως βεβαιότητα, ὅτι ἐστάλη καὶ δεύτερον εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Καίσαρα Κλαύδιον, ὅτε καὶ συνανεστράφη μὲ τὸν Απόστολον Πέτρον, καὶ ὡμολόγησε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ιουδαϊσμόν· ἡ Πυθαγορικὴ καὶ Πλατωνικὴ φιλοσοφία του, τὸν παρεκίνησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν θείαν γραφήν, διὰ τοῦτο καὶ μερικοὶ πατέρες τῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐκκλησίας ἔδειξαν εἰς αὐτὸν μεγάλην ἀγάπην, θεωροῦντές τον ὡς κεφαλὴν τῶν ἐξηγητῶν τῆς θείας Γραφῆς. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται ἀρκετὰ, τὰ ὁποῖα διαιροῦνται εἰς Κοσμοποιητικὰ, Ἱστορικὰ, καὶ Νομοθετικά. Τὸ περὶ Ἑρμηνείας τῶν Ἑβραϊκῶν ὀνομάτων σώζεται μόνον Λατινιστί, καὶ ἄλλα δύω βιβλία εἰς τὸ Λατινικὸν, ἀλλὰ κρίνονται ὡς νόθα· ἡ πρώτη ἔκδοσις τούτων ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1552, καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1742 ὑπὸ Θωμᾶ Μαγγέϋ.

ΦΙΛΩΝ Κερκυραῖος, νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

ΦΙΛΩΝ ἔφορος τοῦ ἐν Ἀθήναις ταμείου, πενθερὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου. Δημ. Στερ.

ΦΙΛΩΝ, συγγραφεὺς, γεωγράφος, ἔζη πρὸ τοῦ Ερατοσθένους, ἔγραψε πραγματείαν τῆς Αἰθιοπίας.

ΦΙΔΩΤΑΣ, συνωμότης κατὰ τοῦ Αλεξάνδρου· οὗτος εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν βασάνων ἔδειξε μεγάλην σταθερότητα καὶ ὑπομονήν, ἀλλὰ τέλος ἀπέκαμεν ἀπὸ τοὺς πόνους, καὶ ὡμολόγησε τὴν ἐπιβουλὴν τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν· ἀνεγνώσθησαν αἱ ὁμολογίαι του ἐνώπιον ὅλης τῆς Συνόδου, καὶ ὅλοι ὁμοφώνως τὸν κατεδίκασαν εἰς λιθοβολισμόν, καὶ οὕτως ἐλιθοβολήθη ὁμοῦ μὲ ἄλλους συνωμότας.

ΦΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αγήνορος· μερικοὶ λέγουσιν ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Παφλαγωνίαν, ἕτεροι εἰς τὴν Βιθυνίαν, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν Θρᾴκην· ἄλλοι δὲ θέλουσι δύω ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα· ὁ Ησίοδος ἀναφέρει ὅτι ὁ Φινεὺς εἰς τὸ γῆρας του ἐτυφλώθη, καὶ ὅτι τὰ παιδία του ἔφθειραν ὅλην του τὴν περιουσίαν· ὁ δὲ Διονύσιος ἀναφέρει εἰς τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον Αργοναυτικὰ ὅτι ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ηρακλέα.

ΦΙΝΗΓΟΥΡΑΣ Θωμᾶς, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν· οὗτος ἐφεῦρε τὸν τρόπον νὰ γλύφουν εἰκόνας ἐπάνω εἰς τὸ χάλκωμα· ἀπέθανε τὸ 1583.

ΦΙΟΡΑΒΑΝΤΗΣ Ῥωδάλφος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, περίφημος μηχανικὸς· οὗτος ἐσήκωσε μὲ μηχανικὴν τέχνην ἕνα πύργον ὑψηλὸν 65. ποδῶν, καὶ χονδρὸν 11. καὶ τὸν μετέφερεν ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· ἀπέθανε τὸ 1480.

ΦΛΑΒΙΑΝΟΣ πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας, χειρίσθη ἐπίσκοπος ταύτης τὸ 446. ἐναντιωθεὶς δὲ εἰς τὸν Αντιοχέα τὸν ἐκάθειρε, καὶ τὸν ἀναθεμάτισε, συναθροίσας μίαν τοπικὴν σύνοδον τεσσαράκοντα ἐπισκόπων, ἀλλ' ὁ Εὐτυχὴς μὲ τὸ μέσον τοῦ Χρυσαφίου Εὐνούχου ἔπεισε τὸν Αὐτοκράτορα καὶ συνήθροισε τὴν ἐν Εφέσῳ ληστρικὴν σύνοδον τὸ 449. εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀθῳώθη, καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἀπεβλήθη ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Εὐτυχοῦς μὲ ῥαβδισμοὺς εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανε ἐν τῇ Υπάτῃ τῆς Λυδίας· σώζονται δύω του ἐπιστολαί, μία πρὸς Λέοντα τὸν ἐπίσκοπον Ῥώμης, καὶ μία πρὸς Θεοδόσιαν τὸν βασιλέα· ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν συνοδικῶν.

ΦΛΑΒΙΟΣ Βιοῦδος, Ιταλὸς, σοφὸς ἱστορικὸς, συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν διάλεκτον περὶ λαμπρότητος τῆς Ιταλίας· ἀπέθανε τὸ 1463.

ΦΛΑΜΕΣΤΕΔΙΟΣ Ιωάννης, ἔνδοξος ἀστρονόμος Αγγλίας, διοικητὴς τῆς ἀστρονομικῆς σχολῆς εἰς τὴν Αγγλίαν, ἀπέθανε τὸ 1720.

ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ Μάρκος, Ιταλὸς, ἐχρημάτισεν εἰς τῶν σοφωτέρων ποιητῶν καὶ νεωτέρων Λατίνων· ἀπέθανε τὸ 1550.

ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ Αντώνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν, ἐχρημάτισε προφέσωρ εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Ῥώ-

μης τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα· ἀπέφευγε πάντοτε τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐδέχετο κἠνένα εἰς τὸν οἶκόν του οὔτε ἠθέλησέ ποτε νὰ ἔχῃ δοῦλον· ἐσύχναζε δὲ πάντοτε εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον καὶ ἔτρωγε· μίαν ἡμέραν ὁ ξενοδόχος παρετήρησεν ὅτι αὐτὸς εἶχε τρεῖς ἡμέρας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἀπὸ περιέργειαν ὑπῆγεν εἰς τὸν κοιτῶνά του ἐμβὸς ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀλλὰ τὸν εὗρεν ἀποθαμμένον μεταξὺ τῶν βιβλίων του.

ΦΑΜΙΝΙΟΣ Κάϊος, ὕπατος τῶν Ῥωμαίων, κινηθεὶς εἰς πόλεμον κατὰ τοῦ Ἀννίβου· ἐνικήθη ἐν τῇ Αἰμνῃ Τρασομένῃ, ὅπου ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς, καὶ πολὺς ἀριθμὸς τῶν Ῥωμαίων τὸ 219. Π. Χ.

ΦΑΜΙΝΙΟΣ Κορνέρος, εἷς τῶν συγκλητικῶν τῶν Εννετῶν, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος εἰς τὴν ἱστορίαν. Συνέγραφεν ἐκκλησίας Εννετικὰς καὶ Τουρκελάνας, λελαμπρυνθείσας δὲ ἀρχαίων ὑπομνημάτων, εἰς τὸ ὁποῖον βιβλίον φανερώνει τὴν ἀρχὴν καὶ κατάστασιν πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν τῶν Σεννετῶν καὶ τοῦ Δουκάτου. Ἤθμι περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΦΑΜΙΝΙΟΣ Τίτος Κόϊντος, ἀνέβη εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Ὑπατείας τριακονταετής, ἐξ ἰδίας του ἀρετῆς προκριθείς τὸ 198. Π. Χ. ἔχων δὲ παράδειγμα τὸν Σκηπίωνα τὸν Αφρικανὸν, τοῦ ὁποίου ἐμιμήθη τὰς ἀρετὰς πολεμικάς τε καὶ πολιτικάς, λαβὼν τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ πέμπτου τὸν ἐδίασεν εἰς τὰ στενὰ τῆς Ηπείρου, καὶ ἐκυρίευσε σχεδὸν ὅλην τὴν ἐπαρχίαν, τὴν Θεσσαλίαν, Φωκίδα, καὶ τὴν Λοκρίδα, ἀποκατασταθεὶς καὶ μέγας εἰς τὴν Ελλάδα, ἐκήρυξεν εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ελλήνων, καὶ ἐντεῦθεν ἐστάλη πρὸς τὸν Προυσίαν εἰς τὴν Βιθυνίαν διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ Αννίβου, ἐπὶ προφάσει ὅτι αὐτὸς ἐνεργοῦσε κατὰ τῶν Ῥωμαίων, τὸ ὁποῖον καὶ κατώρθωσε, καὶ οὕτως ἠλευθέρωσε τοὺς Ῥωμαίους ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον φοβερὸν ἐχθρόν.

ΦΑΕΓΩΝ, περίφημος ἱστορικὸς, ἀπὸ τὴν Τράλλην, πόλιν τῆς Λυδίας· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αδριανοῦ τὸ 138. Μ. Χ. ἦτον εἷς τῶν ἀπελευθέρων πεπαιδευμένων τούτου τοῦ Καίσαρος· τὰ περισσότερα τῶν συγγραμμάτων του ἐξέλιπον, ἀναφέρουσι δὲ περὶ τῶν Ολυμπιάδων, αἵτινες διήρκεσαν ἕως τὰς 209. ἦτοι ἕως εἰς τοὺς χρόνους καθ' ὃν ἀπέθανεν ὁ Αδριανός· εἰς τοῦτο τὸ σύγγραμμα διηγεῖται τὴν δ'. ἔκλειψιν τοῦ Ηλίου τὴν συμβᾶσαν ἐπὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ιησοῦ.

ΦΑΒΟΥΡΙΟΣ, Κλαύδιος, ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1640. ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἐγυμνάζετο τῷ Πατρικὸν του ἐπάγγελμα ἦτοι τοῦ

συνηγόρου· ὕστερον ἐδόθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἁγίας Γραφῆς τῶν Πατέρων τῆς ἐκκλησίας, Ἱστορίαν καὶ νομικά. Ἦτον Ἀββᾶς καὶ πνευματικὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας· ἐστάθη περίφημος ἱστορικὸς, καὶ καλὸς κριτικὸς τοῦ αἰῶνός του· συνέγραψεν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν εἰς 20. τόμους, ἥτις τελειόνει ἕως τὸ 1414. ἀπέθανε τὸ 1723.

ΦΑΩΡΙΑΝ Γάλλος, περίφημος στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ, κάλλιστος ποιητὴς· εἰς τὰς ἀκαταστασίας τῆς Γαλλίας κατετρέχθη καὶ ἐβάλθη εἰς φυλακήν. ἔπειτα ἠλευθερώθη καὶ ἀπέθανε τὸ 1792· εἰς ἡλικίαν 39. χρόνων· ἀφῆκε διάφορα ποιήματα.

ΦΛΩΡΙΣ Γουλιέλμος, τὸ γένος Γάλλος, ἐπίσημος ἀνὴρ τοῦ ἑκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Οὗτος ἐταξείδευσε τὴν Ἀραβίαν καὶ διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, καὶ ἔκαμεν ἐπισήμους ἀνακαλύψεις· ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων· ἔζη περὶ τὸ 1620. Μ. Χ.

ΦΑΩΡΙΑΝΟΣ Μάρκος Ἀντώνιος, ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Τακίου καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου· κηρυχθεὶς τὸ 276. εἰς τὴν Κιλικίαν παρὰ τοῦ στρατεύματος· ἀλλ' ὁ στρατὸς ἐκήρυξε μετὰ βίας Αὐτοκράτορα τὸν Πρῶβον ὅς τις ἑτοιμάζετο νὰ κινήσῃ κατὰ τοῦ Φλωριανοῦ· ἐν τοσούτῳ ὁ Φλωριανὸς τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ συνδιαλεχθῶσι καὶ νὰ φιλιωθῶσιν εἰρηνικῶς, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐδέχθη τὴ πρόσκλημα· ὅθεν ὁ Φλωριανὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του ἤνοιξε τὰς φλέβας του καὶ ἀπέθανεν· ἐβασίλευσε μόνον ἡμέρας ἑξήκοντα· ἦτον μὲν φιλότιμος, ἀλλὰ μικράψυχος καὶ δειλός.

ΦΟΒΕΛΛΟΣ, τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος μεταξὺ τῶν συγχρόνων του· Περιηγήσατο ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ Αἴγυπτον· ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν τόπων τούτων· ἔζη δὲ περὶ τὸ 1790. Μ. Χ.

ΦΟΘΕΡΒΗΣ, τὸ γένος Ἄγγλος, ἀνὴρ ἐπίσημος τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1620. Μ. Χ. Οὗτος ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὰ βόρεια μέρη, διὰ δαπάνης τῆς ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ ἐμπορικῆς ἑταιρίας, τῆς ἐμπορευομένης μετὰ τῆς Ῥωσσίας, εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων καὶ εἰς σύστασιν ἐμπορικοῦ καταστήματος· ἐπανελθὼν δὲ ἔδωκε πολλὰς γεωγραφικὰς εἰδήσεις περὶ τῶν ἀποτάτων τούτων τόπων.

ΦΟΙΒΑΜΜΩΝ Αἰγύπτιος· ἔζη τὰ 410. Μ. Χ. ῥήτωρ μὲ ὑπόληψιν· συνέγραψε περὶ σχημάτων ῥητορικῶν βιβλίον ἐκδοθὲν ἀνωνύμως εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Ἀλδου τῶν Ἑλλήνων ῥητόρων.

ΦΟΙΝΙΚΙΔΗΣ κωμικὸς, συνέγραψε δράματα, Φίλαρχος, καὶ ἄλλα.

ΦΟΙΝΙΞ, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν, ὅς τις εὑρισθεὶς ἀπὸ τὸν πατέρα του διά τινας ἀταξίας τῆς νεότητός του, ἔφυγε κρυφίως,

καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν πρὸς τὸν Πηλέα ἡγεμόνα τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως καὶ τὸν ἔκαμε διδάσκαλον τοῦ υἱοῦ του Ἀχιλλέως, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη ἐντελέστατα, καὶ ἀναφέρει ὁ ποιητὴς Ὅμηρος εἰς τὸ Ω'. τῆς Ἰλιάδος.

ΦΟΙΟΣ, ἰατρὸς περίφημος· οὗτος μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικὸν τὰ σωζόμενα τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ ἔκαμε πολλὰ ὑπομνήματα εἰς αὐτά.

ΦΟΛΑΡΔ Κάρλος, ἔνδοξος στρατηγὸς, Ἰταλὸς, συνέγραψεν ἓν σύγγραμμα περὶ πολεμικῆς, καὶ ἓν ἕτερον περὶ τοῦ τρόπου τοῦ νὰ ὑπερασπίζωνται τὰς πολιτείας· ἀπέθανε τὸ 1752.

ΦΟΛΛΙΟΣ, τὸ γένος Γάλλος, ἀνὴρ ἐπίσημος τοῦ αἰῶνός του· Ἤνθει περὶ τὸ 1785 Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἄριστος Ἀστρονόμος, Φυσικὸς, Γεωγράφος καὶ τολμηρότατος θαλασσοπόρος· Περιῆλθε δεκατέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν διαφόρους ἠπείρους καὶ πελάγη· ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων, ὅπου καὶ μᾶς ἄφῆκε γενικὴν περίληψιν τούτων.

ΦΟΝΤΑΝΑΣ Φελίτσης, Ἰταλὸς, περίφημος, καὶ ἀνατόμος, γνωστὸς κατ' ἐξοχὴν διὰ τὰς ἐργασίας τῆς ἀνατομίας εἰς κηρίον, καὶ εἰς ξύλον, τὰ ὁποῖα ἔγειναν ὑπὸ τῆς ὀδηγίας του, καὶ διὰ τὸ φυσικὸν ταμεῖον τῆς Φλωρεντίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον διοικητὴς· οὗτος ἔλαμε δοκιμὰς εἰς τὸ φαρμάκι τῆς Ἐχίδνης· ἀπέθανε τὸ 1804.

ΦΟΝΤΑΝΑΣ Κάρλος, ἀρχιτέκτων ἔνδοξος, Ἰταλὸς, ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Ῥώμην, συνέγραψε καὶ βιβλίον περὶ ἀρχιτεκτονικῆς ὠφέλιμον διὰ τοὺς νέους ἀρχιτέκτωνας· ἀπέθανε τὸ 1714.

ΦΟΝΤΑΝΗΣ Δομένικος, Ἰταλὸς, περίφημος ἀρχιτέκτων, καὶ μηχανικὸς, ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1607 εἰς ἡλικίαν 64 χρόνων, ἀφοῦ ἔκτισε τὸ βασιλικὸν παλάτιον εἰς τὴν πλέον ὡραίαν θέσιν τῆς Νεαπόλεως.

ΦΟΝΤΑΝΕΛΑ Βερνάρδος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1657· ἐμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὁ πλέον πνευματώδης ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· οὗτος συνέγραψε διαλόγους, καὶ πολλὰ ἄλλα συγγράμματα, ἐχρημάτισεν ἐξ ἀπορρήτων τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν 42 χρόνους· τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ σπάνια συγγράμματα· ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια ἀπὸ βαθύτατον γῆρας τὸ 1757.

ΦΟΝΤΑΝΗΣ Ἰούλιος, Ἰταλὸς, εἷς τῶν πλέον πεπαιδευμένων τοῦ αἰῶνός του· οὗτος εἶχεν ἀνταπόκρισιν μ' ὅλους τοὺς σοφοὺς τῆς Εὐρώπης. συνέγραψεν ἱστορίαν γενικὴν. ἀπέθανε τὸ 1736.

ΦΟΝΤΕ Μοδεράτα, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1555· αὕτη ἡ γυνὴ εἶχεν ἕνα μνημονικὸν ἀπαραδειγ-

ῥᾴτιστον· ἐφαναλάμβανε λέξιν πρὸς λέξιν μίαν ὁλόκληρον διδαχήν. τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἀκούσει· ἐσύνθεσεν ἓν σύγγραμμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέδειξεν ὅτε αἱ γυναῖκες εἶναι ὅμοιαι μὲ τοὺς ἄνδρας καὶ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὰς ἀρετὰς· συνέγραψε καὶ ποιήματα· ἀπέθανε τὸ 1592. εἰς ἡλικίαν 37. χρόνων.

ΦΟΡΒΙΝΟΣ Ἱεροκήρυξ Ἰησουΐτης, τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1690. Μ. Χ. περιῆλθε διάφορα μέρη, καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰς νέας ἀνακαλύψεις· ἡ περιήγησις αὐτοῦ τάσσεται μεταξὺ τῶν πρώτων περιηγήσεων.

ΦΟΡΕΣΤΗΣ Θωμᾶς, ναύαρχος Ἄγγλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Μολούκας νήσους, καὶ τὴν νέαν Γουϊνέαν· Ἀπεκατέστησεν εὐκρινέστερα τὰ δυτικὰ παραθαλάσσια τῆς Νέας Γουϊνέας, τὰς Μολούκας νήσους, τὸ Σουλοὺ ἀρχιπέλαγος, τὸ πρὸς μεσημβρίαν τῶν Φιλιππίνων νήσων, καὶ αὐτὴν τὴν Μινσάναον· ἔζη περὶ τὸ 1780. Μ. Χ.

ΦΟΡΜΙΩΝ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἦτον περίφημος πολεμιστὴς, εἶχε τόσην φήμην, ὥστε μετὰ τὸν θάνατόν του ἐζήτουν ἀπὸ τὴν Ἀκαρνανίαν στρατηγὸν νὰ κατάγεται ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Φορμίωνος.

ΦΟΡΜΙΩΝ, μεγαλέμπορος ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου φαίνεται εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους.

ΦΟΡΜΟΣ Συρακούσιος, κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, οἰκεῖος τοῦ Γέλωνος τυράννου τῆς Σικελίας, καὶ τροφὸς τῶν τέκνων του· ἔγραψε δράματα 7. Ἀδμητος, Ἀλκίνους, Ἀλκυόνες, Ἰλίου πόρθησις, Ἵπποι, Κηφεύς, Περσεύς.

ΦΟΡΝΕΛΙΟΣ, τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος ἰατρός. Συνέγραψεν ὁλόκληρον ἰατρικῆς σύστημα, ἤτοι φυσιολογίας, παθολογίας καὶ θεραπευτικῆς, ἀξιόλογον μὲν διὰ τοὺς τότε καιροὺς, μετριώτερον δὲ ὡς πρὸς τοὺς ἡμετέρους· παρετήρησεν οὗτος τὸ εἶδος τοῦ ἀνευρύσματος, τὸ ἐκ μόνης ἀτονίας καὶ πλατύνσεως τῶν ἀρτηριῶν γινόμενον· ἠξιώθη δὲ τοιαύτης δόξης καὶ φήμης, οἵαν οὐδείς ποτε τῶν ἰατρῶν ἔλαβε· καθότι εἶδε τὰ συγγράμματά του παραδιδόμενα καὶ ἐξηγούμενα εἰς ὅλα τὰ τῆς ἰατρικῆς σχολεῖα. Ἤνθει κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΦΟΙΓΩΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς Μελίας, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ· 1800. Π. Χ. συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ ἐξημέρωσιν τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Πελοποννήσου, κτίσας καὶ τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Ἄργους. Παυσ.

ΦΟΣΚΑΡΙΝΗΣ Ἀντώνιος, Νομοθέτης τῆς Βενετίας· οὗτος διὰ τὰ καλά του προτερήματα, διὰ τὴν εὐσπλάγχνιαν του, καὶ διὰ τὴν φι-

λανθρωπίαν του ὁ λαὸς τὸν ἐδόξαζεν ὡς ἅγιον, καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν κατετρέχθη ἀπὸ τὴν διοίκησιν ὡς ὕποπτος ἀποστάτης· τέλος τὸν ἐφυλάκωσαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΦΟΥΑ, οὗτος ἐστάθη ὁ θεμελιωτὴς τῆς βασιλείας τῶν Ασσυρίων, τὸ 771. Π. Χ. καὶ ὥρμησεν εἰς τὴν Χαναάν.

ΦΟΥΛΒΙΑ Μοράτα, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φερράδα πόλιν τῆς Ιταλίας τὸ 1526. αὕτη εἶχε μίαν φυσικὴν εὐγλωττίαν· ἐγνώριζε καλὰ τὴν ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον· ἀπέθανε τὸ 1555.

ΦΟΥΛΒΙΑ γυνὴ Ῥωμάνα· πρῶτον ὑπανδρεύθη τὸν Κρόδιον ἐχθρὸν τοῦ Κικέρωνος, ἔπειτα τὸν Κούριον, ὅς τις ἐφονεύθη εἰς τὴν Αφρικήν, καὶ τελευταῖον τὸν Μάρκον Αντώνιον τὸν Τρίαρχον· ἦτον Τολμηρὰ καὶ φιλόδοξος· ἔλαβε μεγάλην εὐχαρίστησιν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Κικέρωνος· ἐπαρουσίασαν πρὸς αὐτὴν τὴν κεφαλήν του, καὶ αὐτὴ εὔγαλε τὴν γλῶσσάν του ἔξω καὶ τὴν ἐτρύπησε μὲ μίαν βελόνην εἰς διάφορα μέρη καὶ ἐξέρασε μυρίας ὕβρεις κατ' αὐτοῦ· ἀπέθανεν ἀπὸ ψυχικὸν πάθος τὸ 40. Π. Χ. διότι ὁ σύζυγός της δὲν τὴν ἀπεκρίθη κατὰ τὴν γνώμην της.

ΦΟΥΛΓΕΝΤΙΟΣ, Αφρικανός· ἔζη ἐπὶ 530. Μ. Χ. ἐπίσκοπος τῆς Ρούσπης, ἀνὴρ ὅσιος καὶ εἰδήμων τῆς Λατινικῆς καὶ Ελληνικῆς γλώσσης· ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων του σώζονται πολλά.

ΦΟΥΜΑΓΑΛΗΣ Αγγελος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, περίφημος ἀρχαιολόγος· ἐξέθωκε διάφορα συγγράμματα, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸν διπλωματικὸν κώδηκα· ἀπέθανε τὸ 1807.

ΦΟΥΡΙΟΣ Κάμιλλος, ἐπίσημος εἰς τὸ στρατιωτικὸν καὶ πολεμικὸν, ἐχειροτονήθη δικτάτωρ, καὶ ἔφερεν εἰς ἔκβασιν ἔνδοξον τὴν πολιορκίαν τῶν Βειίων, περὶ τῆς ὁποίας ἐνησχολοῦντο δέκα χρόνους· μετὰ ταῦτα ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Φαλούσκων τῆς Ιταλίας· ἐκ τούτου ἐκίνησε πάλιν τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Φαλούσκων τῆς Ιταλίας τὸ 396. Π. Χ. ὁ δὲ διδάσκαλος τοῦ σχολείου τῶν Φαλούσκων λαῶν τοὺς μαθητάς του ἐξῆλθε τῆς πόλεως καὶ κατ' ὀλίγον προχωρῶν ἐπρόδοσεν ὅλην τὴν νεολαίαν εἰς τὸν Κάμιλλον, τὸ ὁποῖον ἰδὼν ὁ Γενναῖος Ρωμαῖος, καὶ μὴ ὑποφέρων τὴν κακουργίαν τοῦ προδότου, εἶπε πρὸς αὐτὸν· μάθε, προδότα, ὅτι ἡμεῖς, τὰ ὅπλα τὰ ὁποῖα κρατοῦμεν εἰς τὰς χεῖρας, δὲν θέλομεν τὰ μεταχειρισθῆ εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, τὴν ὁποίαν σέβονται οἱ ἐχθροὶ καὶ εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως· καὶ οὕτως ἐπρόσταξε τοὺς παῖδας νὰ τὸν γυμνώσουν καὶ νὰ τὸν ἐμβάσωσιν εἰς τὴν πόλιν μὲ ῥαβδισμούς· τοῦτο ἰδόντες οἱ Φαλοῦσκοι, καὶ θαυμά-

σαντες τὴν γενναιοψυχίαν του παρεδόθησαν θελληματικῶς εἰς τοὺς Ρωμαίους· ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀξιότης του ἀπαιτοῦσε πρεπόντως καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἀνάλογον. οἱ Ρωμαῖοι ὅμως εὐθὺς ἔδειξαν ἀχαριστίαν· καθότι, ἐπειδὴ τὸν κατηγόρησεν ἕνας, ὅτι ἐσφετέρισεν ἐκ τῶν λαφύρων τῶν Βεειίων, τὸν ἐξόρισαν καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς ζημίαν ὡς ἀπειθῆ, ὅστις ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν πατρίδα του ἐπεκαλέσθη τοὺς θεοὺς νὰ ἔλθωσιν οἱ πατριῶταί του εἰς θέσιν διὰ νὰ τὸν ἐνθυμηθῶσι, τὸ ὁποῖον ἔγινε μετ' ὀλίγον· καθότι οἱ Γάλλοι κινηθέντες εἰς πόλεμον ἦλθον εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως, ἡ δὲ Γερουσία νομίζουσα ἄξιον τὸν Κάμιλλον εἰς τὸ νὰ ἀπαντήσῃ τοὺς ἐχθρούς, ἔσχισαν τὸ ψήφισμα τῆς ἐξορίας. Ἐν τούτοις φθάσας ὁ Κάμιλλος ἐκίνησεν εὐθὺς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Βαρβάρων καὶ τοὺς ἔτρεψεν εἰς φυγήν, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν Ρώμην· χειροτονηθεὶς δὲ τὸ τρίτον Δικτάτωρ ὑπέταξε πολλὰ ἔθνη, καὶ ἐνὶ λόγῳ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ρωμαίων· ὅθεν καὶ ἀφιέρωσαν εἰς τιμήν του τρεῖς φιάλας χρυσᾶς εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας μὲ ἐπιγραφὴν τοῦ ὀνόματος του· ὠνομάσθη πατὴρ τῆς πατρίδος καὶ δεύτερος κτίτωρ τῆς Ρώμης, καὶ πάλιν ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς Δικτατωρίας· ἀπέθανε τέλος ἀπὸ πανώλην τὸ 365. Π. Χ. καὶ ἔστησαν εἰς τιμήν του ἕνα ἀνδριάντα ἔφιππον εἰς τὴν ἀγοράν.

ΦΟΥΡΝΟΥΤΟΣ, ἢ Κορνοῦτος Ἀνναῖος, στωϊκὸς φιλόσοφος· ἔζη τὸ 68. Μ. Χ. ἦτον ὁ διδάσκαλος τῶν δύω ποιητῶν τοῦ Περσίου καὶ τοῦ Λικανοῦ τῶν Ρωμαίων· πατρίς του ἦτον ἡ Λέπτις εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἐπειδὴ ἤγγιζε τὸν Νέρωνα μὲ τὰ συγγράμματά του κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Δίωνος, ἐξορίσθη εἰς μίαν νῆσον. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἀπεσώθησαν, μία θεωρία περὶ φύσεως Θεῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει τὰς διηγήσεις τῶν Ἑλλήνων Θεῶν, καὶ τὰς μεταπλάττει εἰς τὸ ἠθικὸν καὶ ἀλληγορικόν. Ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἀλδῳ μετὰ τῶν Αἰσωπείων μύθων. τὸ 1505.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ ὁ Δράκος, τὸ γένος Ἄγγλος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ.Χ. Οὗτος περιέπλευσε πρῶτος τὸ μεσημβρινώτατον τῆς Ἀμερικῆς ἀκρωτήριον Ὄρνον. Περιῆλθε καὶ ἄλλα διάφορα μέρη μὲ ἐπισήμους ἀνακαλύψεις· Ἔζη τὸ 1580. Μ Χ.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Βαρέττος, τὸ γένος Πορτογάλλος, ἄριστος θαλασσοπόρος καὶ ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· Ἤνθει περὶ τὸ 1580. Μ Χ. Ἐστάλη παρὰ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς μετὰ στρατεύματος εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μονομοτάπας διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἐκεῖσε μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Σύλβιος ἀνατόμος Ἰατρὸς καὶ χειροῦργος ἄριστος· Οὗτος ἀνεκάλυψε τὰς τῶν φλεβῶν βαλβίδας, αἵτινες χρησιμεύουσιν ἀναγ-

καίως εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, ἐμποδίζουσαι τὴν τούτου εἰς τὰ κάτω ὑποστροφὴν καὶ ὀπισθοδρομίαν. Συνέγραψεν ἔτι περὶ πάντων τῶν τῆς κοιλίας σπλάγχνων, περὶ τῆς διαπλάσεως καὶ διαμορφώσεως τοῦ ὠοῦ καὶ τοῦ νεωττοῦ.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ δὲ λὰ Βὸκ Βοβερβὰλ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Ἀρκτικὴν Ἀμερικὴν, ἵνα κυριεύσῃ τὴν Κάναδαν, καὶ καταθέσῃ ἐκεῖ ἀποικίαν. Ἤνθει περὶ τὸ 1548. Μ. Χ.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Καρμανιώλης. Ζ. Καρμανιώλης. Φραγγῖσκος. Φραγγίσκος Βάκων. Ζ. Βάκων.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Βολτὲρ. Ζ. Βολτὲρ. Φραγγῖσκος Γουϊαρδίνης. Ζ. Γουϊαρδίνης.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ. πατρίδα εἶχε τὸ Ἀσσίνιον τῆς Οὐμβρίας. Οὗτος ἐσύστησε τὸ τῶν ἐλασσόνων, ἤτοι Μινορητῶν ἀδελφῶν τάγμα, οἱ ὁποῖοι πρότερον Ἀκτήμονες Φράτορες ἐκαλοῦντο· Οὗτος διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ὄνομα ἁγιότητος, ἐφόρει ῥυπαρὸν ῥοῦχον, ζωσμένος μὲ χονδρὸν σχοινίον τὴν μέσην του, καὶ ἐπεριπάτει τὰς ὁδοὺς γυμνοπόδης, μήτε εἰς ἄλλους ἤθελε νὰ δίδῃ ἔργα ῥυπαρὰ μὲ κακὸν παράδειγμα. ἐδέχετο μὲ μεγάλην ὑπομονὴν τὰς παρὰ τοῦ λαοῦ ὕβρεις, καὶ λέγεται ὅτι δὲν ἐπροσηύχετο ἐξίσου μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν διὰ νὰ τήκωνται τὰ σπλάγχνα του. Τοῦτον προσέγραψαν εἰς τὸν θεῖον ἀριθμὸν· Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Μαϋρώνιος Μιρωνίτης, ἀνὴρ σοφὸς τοῦ αἰῶνός του· ἔγραψε διάφορα συγγράμματα, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ θεολογικὰς ἀληθείας ἐν τῷ περὶ πόλεως Θεοῦ τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου μετὰ τῶν εἰς αὐτὸν σχολείων Θωμᾶ τοῦ Ἀγγλικοῦ, τοπωθείσας ἐν τῇ Τολώσῃ. Οὗτος ἀνατρέπει τὴν γνώμην τῶν ἐπισκόπων τῆς Ῥώμης, ὅπου δογματίζουσι τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἔλαβε θησαυρόν τινα συνιστάμενον ἐκ τῶν περιττευόντων μισθῶν ἐκ τοῦ τε τοῦ Χριςοῦ καὶ τῶν Ἁγίων· Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Τιτελμάνος, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Καππουκίων. Εγραψεν ὑπομνήματα εἰς τοὺς ψαλμοὺς, εἰς τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων, εἰς τὴν πρὸς τοὺς Ρωμαίους ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου, καὶ ἄλλα· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Σουάρετζ, Ισπανός τὸ γένος ἐκ πόλεως Γρανάτης, τὸ ἐπάγγελμα Ιησουΐτης, ἀνὴρ ἐπίσημος διὰ τὴν μάθησίν του. Εξέδωκε σχόλια εἰς τὰ μεταφυσικὰ τοῦ Αριστοτέλους, εἰς τὰ τοῦ Θωμᾶ θεολογικὰ, ἤτοι περὶ ἀρετῆς καὶ καταστάσεως τῆς θρησκείας περὶ νόμων, τυποθέντα ἐν Λουγδόνῳ τῷ 1625 Μ. Χ· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΦΡΑΓΓΙΝΗΣ Φραγκίσκος, Ιταλὸς ποιητὴς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα· ἀπέθανε τὸ 1554.

ΦΡΑΚΑΣΤΟΡΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Βερώνην· ἐξέδωκεν ἕνα περίφημον ποίημα Συφιλλὶς ἐπιγραφόμενον ἢ περὶ Αφροδισίων νόσος· συνέγραψεν ὁ ἴδιος καὶ περὶ λοιμικῶν παθῶν, καὶ θεραπείας των, ὁδηγῶν τοὺς μεταγενεστέρους εἰς τὴν ἔρευναν τῶν τῆς λοιμικῆς αἰτιῶν.

ΦΡΑΓΓΙΑΣ Φραγκίσκος· οὗτος ἀνενέωσε τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὴν Πολωνίαν, ὁ παλαιότερος ζωγράφος τῆς Λομβαρδίας· ἐγεννήθη τὸ 1450· τόσην φήμην εἶχεν ὥστε ὁ Ραφαῆλος τῷ ἔστειλε μίαν εἰκόνα διὰ νὰ τὴν διορθώσῃ, ἀλλ' ὁ Φραγκίας ἰδὼν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ζωγράφου, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζαν ὡς κατώτερόν του ὑπερελυπήθη καὶ λέγεται ὅτι ἀπὸ τὴν λύπην του ἀπέθανε τὸ 1518.

ΦΡΑΓΚΛΗΝ Βενιαμὶν, περίφημος πολιτικός, καὶ ἔνδοξος φιλόσοφος· οὗτος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Δυτικῆς Αμερικῆς, ἀφοῦ ἔπεισε τὴν Γαλλίαν νὰ κάμῃ πρωτεύουσαν τὴν πατρίδα του, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε βοηθητικὰς συμμαχίας μὲ τὴν Προυσίαν καὶ Σβεκίαν, ἐκλέχθη πρόεδρος τοῦ ἀνωτέρω συμβουλίου τῆς πατρίδος του· ἀπέθανε τὸ 1790. ἀφοῦ ἐδούλευσεν εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τῆς πατρίδος του 84 χρόνους.

ΦΡΑΓΓΟΣ Νικόλαος, Ιταλὸς, ἔζη συγχρόνως μὲ τὸν Αρατῖνον, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε φιλίαν· αὐτὸς εἶχε τόσην μεγάλην εὐκολίαν εἰς τὸ νὰ συνθέττῃ στίχους, ὥστε εἰς δύω ἡμέρας ἐσύνθεσε 450 στίχους δεκατετράστιχα, εἶδος λυρικοῦ ποιήματος, πλήρη κατηγοριῶν ἐναντίον τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ τρίτου τὸ 1569· ἐκρεμάσθη διὰ προσταγῆς τοῦ Πάπα.

ΦΡΑΓΣΠΕΡΓΗΣ Γεώργιος, στρατηγὸς πέντε χιλιάδων Λουθηράνων εἰς τὸ στράτευμα τοῦ Βορβόνου. οὗτος ἐκαυχᾶτο θηριωδῶς, ὅτι ἀπὸ τὴν Γερμανίαν εἶχε τὸ σχοινίον ἕτοιμον διὰ νὰ πνίξῃ τὸν Πάπα.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΣ Φενελώνιος Γάλλος, ἀνὴρ ἀγχίνους, πεπαιδευμένος, σοφὸς, ἔνδοξος καὶ ἐνάρετος, Ιερεὺς ἄριστος, ἐπίσκοπος ἔγκριτος, διδάσκαλος τοῦ υἱοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, μάλιστα διὰ νὰ τὸν διδάξῃ τὴν πολιτικὴν τέχνην, ἔγραψε τὸ περίφημον βιβλίον, Τύχαι Τηλεμάχου ἐπωνομαζόμενον, τὸ ὁποῖον μετεφράσθη εἰς πολλὰς διαλέκτους, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἔλαβε πολλὰς καταδρομὰς· ἐπειδὴ μὲ πλαστὰ ὀνόματα περιέγραφε τοὺς τότε μεγιστάνας τῆς Γαλλίας. Μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του ἔχει τὸν πρῶτον τόπον ἐξήγησις τῆς δόξης τῶν ἁγίων περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς, κατὰ τοῦ ὁποίου τόσα ἐγράφησαν, ὥστε παρεκίνησαν τὸν Ρώμης Ιννοκέντιον ιβ', νὰ τὸ κατακρίνῃ, εἰς

τὴν ὁποίαν κατάκρισιν ὑπετάχθη καὶ ὁ ἴδιος Φενελώνης, μάλιστα ἐπ' ἄμβωνος ἐκήρυξεν ὁ ἴδιος τὴν κατάκρισιν, ἀπαγορεύων τὸ ποίμνιόν του ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ τοῦ βιβλίου. Ἐξαίρετος εἶναι καὶ ἡ βίβλος του, ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἄγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ *Πυράρδος*, τὸ γένος Γάλλος, ἄριστος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του. Ἦνθει εἰς τὸν χρόνον 1610 Μ. Χ. Οὗτος πρῶτος τῶν Γάλλων περιέπλευσε τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας καὶ ἄλλα μέρη καὶ πελάγη, ὅπου καὶ ἐξύφεσε ναυτικὸν χάρτην.

ΦΡΑΝΤΣΗΣ ὁ Γεώργιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ λαμπρὰν οἰκογένειαν τὸ 1041, ὁ μόνος πατριώτης εἰς ἐκείνους τοὺς δυστυχεῖς χρόνους τῆς ὑλώσεως, τὸν ὁποῖον ὁ συγγενής του καὶ δυστυχὴς Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ τελευταῖος ἔστειλεν εἰς διαφόρους πρεσβείας· τέλος εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως αἰχμαλωτίσθη μεθ' ὅλης τοῦ τῆς οἰκογενείας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλευθερωθεὶς κατέφυγεν εἰς Πελοπόννησον, ἔπειτα ἔφυγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκεῖθεν εἰς Κέρκυραν, ὅπου ἔγεινε καὶ μοναχὸς· ἐκεῖ συνέγραψε τὴν χρονικήν του ἱστορίαν εἰς ὅσα εἶδε καὶ ἔπαθε, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν ἀναγνώστην προξενοῦν μεγάλην λύπην· ἀπέθανε περὶ τὸ 1477 εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν· ἡ ἱστορία του ἐξεδόθη Ἑλληνιστὶ ἐν [illegible] τὸ 1796.

ΦΡΑΟΡΤΗΣ, Πατὴρ τοῦ Δηϊκους πρώτου βασιλέως τῆς Μηδείας. Ἡρόδ.

ΦΡΑΣΙΟΣ Μάντις τις ἐκ Κύπρου ὅστις συμβουλεύσας τὸν Βούσιρον νὰ θυσιάσῃ ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐρχομένους ξένους ἐσφάγη πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ· Ἀπολ.

ΦΡΑΤΑΓΟΥΝΗ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδ.

ΦΡΑΤΑΣ. Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην, ποιητὴς τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος· ὁ Τάσσος ἐτίμησε τὰ πονήματά του.

ΦΡΕΓΟΖΙΟΣ Φεδερῖκος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σαλέρνου τῆς Ἰταλίας, ἐξάθη περίφημος πειρατὴς, ὑπῆγεν εἰς τὴν Βαρβαρίαν καὶ ἀπέκτησεν ἄπειρα πλοῦτη, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἔζησε μὲ μεγάλην δόξαν. ἀπέθανε τὸ 1541.

ΦΡΕΓΟΖΙΟΣ Παῦλος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Γένοβας· ἡ ἄμετρος φιλοδοξία του τὸν ἔκαμε νὰ κατατρέξῃ τὸν ἀδελφόν του, καὶ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν καθέδραν. Τὸ τυραννικόν του φέρσιμον ἔκαμε τοὺς Γενοβέζους νὰ ἀποστατήσωσιν, οἵτινες τὸν ἐδίωξαν. ἀπέθανε τὸ 1498 Μ. Χ.

ΦΡΕΪΡΑΣ Γιάτζιντος, ποιητὴς, καὶ ἱστορικὸς τῆς Πορτογαλλίας, συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰωάννου ἀπὸ τὸ Κάστρον, ὑποβασιλεὺς τῆς Ἰνδίας. ἀπέθανε τὸ 1637.

ΦΡΕΤΣΗΣ Φεδερῖκος, ἐπίσκοπος Ιταλὸς συγγραφεὺς τοῦ ποιήματος περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς· μερικοὶ τὸ παρομοιάζουν μὲ τὸ ποίημα τοῦ Δάνδου.

ΦΡΙΔΕΡΙΧΟΣ β'. βασιλεὺς τῆς Σικελίας· οὗτος ἀπηγόρευσε τὸ τῆς χειρουργικῆς τέχνης ἐπάγγελμα εἰς τοὺς μὴ προδιδαχθέντας καὶ προγυμνασθέντας τὴν Ανατομὴν. Ὁ φιλόμουσος οὗτος ἀνὴρ ὅςτις ἐτελεύτησε τὸ 1250 Μ. Χ. ἦτον ὁ προστάτης καὶ πρόμαχος τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, ἐσύστησε γυμνάσια κοινὰ τῆς ἰατρικῆς, ἐν οἷς ἀνέτεμνον τοὺς νεκροὺς πρὸς ὠφέλειαν τῶν σπουδαζόντων.

ΦΡΙΔΕΡΙΧΟΣ ὁ Αὐστηριακὸς, υἱὸς Ορνέστου τοῦ Δουκὸς, ἔγεινε βασιλεὺς εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῷ ἔτει 1440, ὅςτις ἐλθὼν μετὰ Λαδισλάου τοῦ υἱοῦ Αλβέρτου τοῦ Αὐτοκράτορος (τὸν ὁποῖον ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ ἐφορίαν καὶ ἐπίσκεψιν ἔλαβεν) εἰς Ιταλίαν, κατὰ τὸ 1450, ἐστέφθη ἐν αὐτῇ ὑπὸ Νικολάου τοῦ Ε. ἐκεῖθεν δὲ ἔστρεψε, καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ ἐγερθείσας ἀποστασίας κατέπαυσε, καθὼς καὶ τὸν ἐγερθέντα μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ Καρόλου πόλεμον διὰ τοῦ ἀρραβῶνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μαξιμιλιανοῦ μετὰ Μαρίας τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς τοῦ Καρόλου. Τελευταῖον μὲ τὴν πολλὴν μεταχείρισιν τῶν μηλεπεπόνων ἀπέθανε τῷ ἔτει 1493, βασιλεύσας χρόνους 53. πολλὰ δὲ ἀγαπῶν νὰ ἔχῃ εἰς πάντα εἰρήνην καὶ φιλίαν πολλὰ ἐξουθενεῖτο.

ΦΡΙΔΕΡΙΧΟΣ Α'. Ξανθοπώγων, ἢ Αἰνόβαρβος ἐπονομαζόμενος· ἐφάνη τοῖς πᾶσιν ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ καταπραΰνῃ τὰς μεταξὺ τῶν Γουϊληφῶν, καὶ Γιβελλινῶν χαλεπωτάτας καὶ κακὰς διχοστασίας, ἐπειδὴ συγγενὴς ἦν μὲ τοὺς ἀντιδιαφερομένους ἡγεμόνας καὶ κατὰ τὸ γένος οἰκειομένος· ὅθεν προεχειρίσθη Αὐτοκράτωρ τῷ 1152. Ἐκστρατεύσας λοιπὸν κατὰ τῶν ἐν Ιταλίᾳ ἀποστατῶν, καλῇ τύχῃ πάντας ἐνίκησεν, ἐναντίον τοῦ ὁποίου Μανουὴλ ὁ Αὐτοκράτωρ ἤγειρεν εἰς μάχην τοὺς Ιταλιώτας καὶ Αδριανὸν Πάπαν Δ'· ὅςτις, ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ιταλίαν ὁ Φριδέριχος, ἔπεμψεν ἐπιστολὰς ὑπερηφάνους, ἀπὸ τὰς ὁποίας θυμωθεὶς ἐκεῖνος, ἐπρόσταξε χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ νὰ ἀναχωρήσωσιν ἐκεῖθεν οἱ Ληγάτοι τοῦ Πάππα. Γενομένης δὲ ὕστερον εἰρήνης μεταξὺ Αδριανοῦ καὶ Φριδερίχου διὰ μέσου τῶν ἐπισκόπων τῆς Γερμανῆς, πάλιν ἠγέρθη μεταξὺ αὐτῶν διχοστασία· διότι μαθὼν ὁ Αδριανὸς ὅτι τὰ βασίλεια ἀνανεώθησαν τῷ Φριδερίχῳ ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἀββάδας, καὶ θυμωθεὶς κατὰ πολλὰ, ἔςειλεν αὐτῷ κεντιστικὰς ἐπιςολάς. Αποθανόντος δὲ τοῦ Αδριανοῦ, ἀπέκτησε μέγαν ἐχθρὸν τὸν Αλέξανδρον· διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴ ἡ Ρώμη πολιορ-

κηθεῖσα ἐκυριεύθη καὶ ἐκουρσεύθη ἀπὸ τοὺς ἀρχιεπισκόπους τῆς Μογουντίας καὶ Κολωνείας, καὶ ἐφονεύθησαν πρὸ τῆς ἁλώσεως Ρωμαῖοι περίπου τῶν δεκαπέντε χιλιάδων. Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Φριδερίχου Ὄττων ληφθεὶς ἀπὸ τὸν στόλον τῶν Οὐενετικῶν εἰς τὴν Ε΄. πρὸς Ἰταλίαν ἐκστρατείαν (διότι ἐξάκις κατὰ τῆς Ἰταλίας συνεκρότησε μάχην ὁ Φριδερῖχος), ἐφυλάττετο εἰς Οὐενετίαν· τελευταῖον δὲ ἐλθὼν ὁ Φριδέριχος ἀπὸ τὸν ἱερὸν πόλεμον ἀπεπνίγη εἰς τὰς στροφὰς τοῦ ποταμοῦ μεταξὺ τῆς Ἀρμενίας καὶ Ἀντιοχείας, βασιλεύσας ἐνιαυτοὺς 38, ἡμερῶν κατ' ἀλήθειαν ἀξιέπαινος. Ἀνάγνωθι περὶ αὐτοῦ τὸν Νικήτην τὸν Χωνειάτην.

ΦΡΙΖΗΣ Παῦλος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἐγεννήθη τὸ 1727. ἐχρημάτισε κάλλιστος μαθηματικὸς· τὰ συγγράμματά του εἶναι ἄπειρα καὶ μὲ μεγάλην ὑπόληψιν. ἀπέθανε τὸ 1784.

ΦΡΟΥΔΟΛΟΣ, Γαυρῖνος, τύραννος τῆς Κρεμώνης, πόλεως τῆς Ἰταλίας, ἐστάθη περίφημος, διότι τὸ 1413 ἐδέχθη εἰς τὴν πολιτείαν του τὸν Πάπαν Ἰωάννην εἰκοστὸν τρίτον, καὶ τὸν Αὐτοκράτορα Σιγισμόνδον, πρὸς τοὺς ὁποίους θέλων νὰ δείξῃ τὴν θέσιν τῆς Κρεμώνης, τοὺς ἀνέβασεν ἐπάνω εἰς ἕνα ὑψηλὸν πῦργον, ὅπου ἐσκόπευε νὰ τοὺς φανερώσῃ διὰ νὰ ἀκουσθῇ τὸ κίνημά του εἰς ὅλον τὸν κόσμον· ἀλλ' ὁ Σιγισμόνδος εἶδε χαρακτηρισμένους εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Φραδόλου τοὺς ἀπανθρώπους σκοποὺς του, καὶ παρευθὺς ἐκατέβη ἀπὸ τὸν πῦργον ὁμοῦ μὲ τὸν Πάπα, καὶ ἀνεχώρησαν εὐθὺς ἀπὸ τὴν Κρεμώνην.

ΦΡΟΝΗΜΗ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ετεάρχου ἐν Κρήτῃ, Ἡρόδ

ΦΡΟΣΑΡΔΟΣ Ἰωάννης, Κανονικὸς καὶ Πρεσβύτερος, ἀνὴρ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος. Συνέταξεν ἱστορίαν τῆς Φραγκίας, Σκωτίας, Βρετανίας Ἱσπανίας, Οὐασκονίας καὶ Φλανδρίας.

ΦΡΟΝΤΙΝΟΣ Ἰούλιος, ἀνὴρ ὑπατικὸς, ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται περὶ ὑδραγωγιῶν τῆς πόλεως Ρώμης βιβλία 2 καὶ στρατηγηματικὰ βιβλία 3.

ΦΡΙΔΕΡΙΧΟΣ ὁ ἐξ Ὀλλανδίας διδαχθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαμβρντὰμ τὴν τέχνην τῶν Λεπτοτάτων ἐνιείσεων, ὑπερευδοκίμησεν εἰς τὸ τοιοῦτον εἶδος πῆς ἀνατομῆς. Πρῶτος αὐτὸς ἀνεκάλυψε τὰς βαλβίδας τὰς ἐμπεριεχομένας ἐν τοῖς λυμφατικοῖς ἀγγείοις, αἵτινες ὁμοιάζουσι μὲ τὰς τῶν φλεβῶν· διεσάφισε τὴν τοῦ δέρματος κατασκευὴν, ἀποδείξας, ὅτι ἡ ἐπιδερμὶς, ἀφ' οὗ περικαλύψει πᾶσαν τὴν τοῦ σώματος περιφέρειαν, εἰσέρχεται διὰ τοῦ στόματος, καὶ ἐκτανύεῖσα εἰς τὰ ἔσω, περιενδύει τὸ ἔνδον τῶν ἐντέρων· ἐξηκρίβωσε καταλεπτῶς τὴν κατασκευὴν τοῦ αὐλοῦ, ἀποδείξας, ὅτι ὁ βάλανος

εἶναι συνέχεια τῆς σπογγώδους οὐσίας, ἐξ ἧς σύγκειται ἡ Οὐρήθρα. Ἐπερίγραψε τοὺς μυξώδεις πόρους τῆς αὐτῆς Οὐρήθρας, καὶ τὰς τοῦ αὐλοῦ μικροτάτας θηλάς. Θαυμάζονται αἱ ἀνατομικαὶ τούτου παρασκευαί, κατεξοχὴν δὲ αἱ παριστῶσαι τὴν τοῦ βρέφους αὔξησιν ἐν τῇ μήτρᾳ, ἕως εἰς τὸν ἔνατον μῆνα τῆς κυοφορίας. Τὸ ἀνατομικὸν θέατρον τοῦ φρεδερίκου ἦτο τὸ πλέον ὡραῖον θέαμα τῆς Ολλανδίας, καὶ τὸ θαῦμα τῶν ὁρώντων· περιείχοντο ἐν αὐτῷ πάμπολλα σώματα ἀνθρώπινα δι' ἐνιείσεων παρασκευασμένα, καὶ τόσον ἐντέχνως βαλσαμωμένα, ὥστε διέσωζον ἔτι τὴν φυσικὴν τῶν μελῶν μαλθακότητα καὶ τὸ ζωηρὸν χρῶμα χωρὶς ῥυτίδας· ἤθελες εἰπῇ βέβαια, ὅτι ἦτον ἄνθρωποι κοιμώμενοι καὶ ἕτοιμοι νὰ ὁμιλήσωσιν ὅταν ἐξυπνήσουν. Οταν ὁ μέγας Πέτρος αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας ἦλθεν εἰς τὴν Ολλανδίαν, ἔμεινεν ἐκστατικὸς δὲ αὐτὸ τὸ θέαμα· κατεφίλησε μὲ γλυκύτητα τὸ σῶμα ἑνὸς βρέφους ἔτι χαριεστάτου τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο, ὅτι ὑπομειδιᾷ· εἰς τὴν δευτέραν του περιήγησιν κατὰ τὸ 1667 ἠγόρασεν αὐτὸ τὸ ἀνατομικὸν θέατρον καὶ τὸ ἔστειλεν εἰς τὴν Πετρούπολιν. Ο Φριδερῖκος ἐγεννήθη τῷ ἔτει 1638 καὶ ἀπέθανε ἐν Αμστελοδάμῳ τὸ 1731. ὑπερενενηκοντούτης.

ΦΡΟΥΓΟΝΗΣ Κάρλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γένοβαν τὸ 1692 περίφημος λυρικὸς ποιητὴς, καὶ πρῶτος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἐχρημάτισε πρωτέσωρ τῆς ῥητορικῆς εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Βριξίας πόλεως τῆς Γερμανίας εἰς τὴν Ρώμην, Γένοβαν, καὶ Βολωνίαν, συνέγραψε διάφορα ποιήματα, ἀπέθανε τὸ 1768.

ΦΡΥΝΗΣ Μιτυληναῖος, κιθαρῳδὸς· αὗτος ἐνίκησε μὲ τὴν κιθάραν εἰς τοὺς ἀγῶνας εἰς τιμὴν τῆς Αθηνᾶς εἰς τὰς Αθήνας, ἔζη εἰς τὴν Ελλάδα ἐπὶ τοῦ Μιδικοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ῥύγης ἔπαιζε τὸν αὐλὸν.

ΦΡΥΝΙΧΟΣ εἷς τῶν ποιητῶν τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τεμάχια τινα, ἐκδοθέντα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Ορτελίου τῶν παλαιῶν κωμικῶν ποιητῶν τὸ 1613 καὶ τὸ 1629· ἔζη τὸ 456 Π. Χ.

ΦΡΥΝΙΧΟΣ Αράβιος, σοφιστὴς ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν. ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Αντωνίου καὶ Κομμόδου τὸ 180. Μ.Χ. οὗτος συνέγραψεν ἕνα μέγα σύγγραμμα συνιστάμενον ἀπὸ βιβλία 37. ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Φώτιος ἀνέγνωσεν ἕνα μόνον· σώζεται ἓν ἕτερον ἐκλογαὶ ἀττικῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων ἐπιγραφόμενον· τὸ πρῶτον ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ Ζαχαρίου Καλλιέργου μετὰ σημειώσεων Ἰωάννου Κορνηλίου Πώπ. τὸ 1739.

ΦΡΥΝΙΧΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἐχθρὸς τοῦ Αλκιβιάδου, καὶ βοηθὸς εἰς τὰς τυραννικὰς πράξεις τῶν

τετρακοσίων, ἕως οὗ μέχρι τέλους ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Δημοκρατικῶν. Συν.

ΦΡΥΝΩΝΔΑΣ, περιβόητος εἰς τὴν πονηρίαν ὅμοιος τοῦ Εὐρυβάτου· ἀπ' αὐτὸν ὠνόμασαν τοὺς πονηροὺς Φρυνώνδας.

ΦΡΥΝΩΝ, Ολυμπιονίκης, καὶ στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Πιττακοῦ. Στράβ.

ΦΥΗ γυνή τις Αθηναία ἐξαισίου ἀναστήματος ἐκ τοῦ δήμου Παναιτευς, ἥτις δι' ἐπιταγῆς τοῦ Πεισιστράτου λαβοῦσα τὴν μορφὴν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰσῆλθεν ἐφ' ἁμάξης συρομένη ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Αθηνῶν, παραγγέλλουσα τοὺς πολίτας νὰ δεχθῶσιν αὖθις τὸν Πεισίστρατον εἰς τὴν πόλιν. Ἡρόδ.

ΦΥΛΑΚΟΣ υἱὸς τοῦ Δηϊονέως, ἀδελφὸς τοῦ Κεφάλου, καὶ πατὴρ τοῦ Ιφίκλου, ἐχρημάτισε περίφημος ταχύπους, ὅστις ὑπερέβαινε σχεδὸν τὸν ταχύτερον ἵππον.

ΦΥΛΑΡΧΟΣ Αθηναῖος, κατ' ἄλλους δὲ Ναυκρατίτης, καὶ κατ' ἄλλους Αἰγύπτιος· οὗτος ὁ ἱστορικὸς ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκστρατείας τοῦ Πύρρου ἐναντίον τῶν Πελοποννησίων βιβλία 28. μέχρι Πτολεμαίου τοῦ εὐεργέτου καὶ τῆς Βερενίκης, καὶ ἕως τοῦ θανάτου τοῦ Κλεωνύμου τοῦ Λακεδαιμονίου, συνέγραψε καὶ μίαν ἐπιτομὴν μυθικὴν περὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Διός, καὶ ἄλλα τινά.

ΦΥΛΕΥΣ υἱὸς Αὐγιοῦ, ὅστις ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ηλιδα ἐπαρχίαν τῆς Γαστούνης εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ Δουλίχειον, τὴν σήμερον Κεφαληνίαν.

ΦΥΛΟΜΑΧΟΣ, Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς. Αὐθ.

ΦΥΛΤΩΝ, ἀγγλαμερικανὸς, μέγας εὐεργέτης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ ἐφευρετὴς τοῦ ἀτμοπλοίου· οὗτος τὸ 1807 ἐδοκίμασε κατ' ἀρχὰς πολλὴν ψυχρότητα καὶ δυσπιστίαν ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του διὰ τὴν ἄνωθεν ἐφεύρεσιν, καὶ ἔβλεπον αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον φαντασιώδη· εἰς τὸ πρῶτον ταξείδιόν του οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐνόμιζαν ὡς μωρὸν καὶ τὸν ἔβλεπον μὲ καταφρόνησιν· ὅταν κατὰ πρῶτον ἄρχισε τὸ ἀτμόπλουν νὰ κινῆται ἐπροχώρησεν ὀλίγον καὶ μετὰ ταῦτα ἐστάθη ἀκίνητον· οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀτμοπλοίου ἄρχισαν νὰ γογγίζουν καὶ ἐζήτουν νὰ ἐξέλθωσιν· ὁ Φύλτων ἐξετάσας τὴν μηχανὴν εὗρε μικρὸν χάλασμα, τὸ ὁποῖον ἐδιώρθωσε καὶ τὸ πλοῖον ἄρχισε πάλιν νὰ κινῆται, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Αλβανίαν, ἥτις ἀπέχει τοῦ Νεοβοράκου μίλια 160.

ΦΩΝΣ, βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Σινῶν· μετὰ τοὺς Ινδοὺς τὸ ἀρχαιότερον πολιτευθὲν ἔθνος εἶναι οἱ Σῖναι, τοὺς ὁποίους ἡ παλαιὰ ἱστορία δὲν ἀναφέρει· αὐτοὶ ὄχι μόνον ὑπερβαίνουσιν ὅλα τὰ λοιπὰ

ἔθνη τῆς Ασίας κατὰ τὰς ἐπιςήμας καὶ τέχνας, κατὰ τὴν σοφίαν καὶ πολιτικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον διακρίνονται μεταξὺ τῶν Πεφωτισμένων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης· ὁ Φώης νομίζεται καθιδρυτὴς τοῦ βασιλείου τῶν Σινῶν· ἐβασίλευσε τὸ 3954. Π. Χ. κατὰ τὰς Χρονολογίας τῶν Σινῶν ἐβασίλευσε χρόνους 140. ἐπολίτευσε τὸ ἔθνος, τοὺς ἐδίδαξε τὴν Γεωργικὴν· τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἐφεῦρε τοὺς ἀστρονομικοὺς Πίνακας.

ΦΩΙΛΕΟΣ, τὸ γένος Γάλλος. ἄριστος περιηγητὴς, ἐξαίσιος γεωγράφος καὶ θαυμάσιος φυσικὸς τοῦ αἰῶνός του. Ἔζη περὶ τὸ 1713 Μ. Χ. Περιῆλθε τὴν Μεσημβρινὴν Αμερικὴν, καὶ τὰς δυτικὰς Ινδίας· ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη, χόρτα, δότανα καὶ ἄλλα· ἐξέθεσε Γεωγραφικὸν χάρτην τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων. Ἀφῆκε σύγγραμμα ἀξιόλογον, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει Γεωγραφικῶς καὶ φυσικῶς ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντας τόπους, οἷον περὶ τοῦ κλίματος, θέσεως, προϊόντων, οἰκητῶν, ἠθῶν καὶ ἐθίμων κ. τ. λ.

ΦΩΚΑΣ Ιωακεὶμ ἐκ νήσου Κεφαληνίας, διδάσκαλος, ῥήτωρ καὶ Ιεροκήρυξ· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἔγδοον αἰῶνα Μ. Χ.

ΦΩΚΙΩΝ, περίφημος στρατηγὸς, Αθηναῖος, καὶ μέγας ῥήτωρ, ἔσχημάτισε μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοκράτους, ἔζη μοναδικὴν ζωὴν, ἔπειτα ὑπεχρεώθη νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα, καὶ νὰ ὑπάγῃ κατὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος του, ὅπου καὶ ἐπολέμησε μὲ ἀνδρείαν· ὁ Φίλιππος τῷ ἐπρόσφερε μεγάλους θησαυροὺς διὰ νὰ τὸν ἑλκύσῃ εἰς τὸ μέρος του, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἠπατήθη ἀπὸ καμμίαν του δολιότητα· ὁ ἴδιος Δημοσθένης ἐφήμιζε τὴν εὐγλωττίαν του. ὅταν ὁ Φωκίων ἤθελε νὰ ἀποκριθῇ, ὁ Δημοσθένης ἔλεγεν, ἰδοὺ ὁ πέλεκυς τῆς Δημηγορίας μου· μετὰ τὴν νίκην τοῦ Δαρείου τῷ ἔστειλεν ὁ Αλέξανδρος ἑκατὸν τάλαντα, ὁ δὲ Φωκίων ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Αλέξανδρος τῷ στέλλει τὰ τάλαντα, ὁ δὲ ἀπεσταλμένος ἀπεκρίθη, διότι σὺ εἶσαι ὁ καλήτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς Αθηναίους· ὁ Φωκίων τότε δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὸ χάρισμα λέγων, λοιπὸν ἂς μὲ ἀφήσει εἰς τὸν βαθμὸν τὸν ὁποῖον εὑρίσκομαι.

ΦΩΚΥΛΙΔΗΣ ὁ Μιλήσιος, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Θεόγνιδος τὸ 548. Π. Χ· εἰς τὸ ὄνομα τούτου φέρεται ἕνα γνωμικὸν ποίημα εἰς διακοσίους δέκα καὶ ἑπτὰ στίχους ὅμοιον ὡς τὸ τοῦ Θεόγνιδος, ἀλλὰ περὶ τούτου καμμία ἀναφορὰ δὲν γίνεται ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς, μήτε ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικούς, μόλον ὅτι συμφωνεῖ μὲ τὰ Ιουδαϊκὰ, καὶ Χριστιανικὰ συγγράμματα κατατρέχων τοὺς ἐθνικούς· εἶναι γνώμη ὅτι

συνεγράφη ἀπὸ ἀνώνυμόν τινα νεώτερον χριστιανὸν, ἢ παλαιότερον Ἰουδαῖον, ἐπειδὴ παρατηρεῖται ὅτι δὲν εὑρίσκεται καμμία λέξις εἰς αὐτὸ προσχρομένη ἀπὸ κάλαμον ἑνὸς ἐθνικοῦ. Τοῦτο τὸ ἀμφίβολον σύγγραμμα ἐξεδόθη εἰς τὰς συλλογὰς τῶν ποιητῶν τὰς ἀνωτέρω εἰρημένας.

ΦΩΤΙΟΣ, ἀνὴρ πολυμαθέστατος, κατήγετο ἀπὸ ἐπίσημον γένος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑψώθη δὲ πολλὰ εἰς τὰς κοσμικὰς ἀξίας τῆς βασιλικῆς αὐλῆς κατὰ πρῶτον τιμιθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως μὲ τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα, ἐστάλη πρέσβυς εἰς τὴν Συρίαν, μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Πατριάρχου Ἰγνατίου ὑπὸ τοῦ Βάρδα· ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 858, ὅστις ἔγεινεν εἰς αὐτὸν πηγὴ ἀναριθμήτων κακῶν, καὶ αἰτία τῆς διχονοίας τῶν δύω Ἐκκλησιῶν τῆς ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς. Ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ ἀπὸ τὸν Βασίλειον τὸν Μακεδόνα τὸ 867. τὸν ὁποῖον πάλιν ἐπήλαυσε μετὰ δέκα χρόνους δευτέραν φορὰν ἀπὸ Λέοντα τὸν σοφὸν περὶ τὸ 886. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του μᾶς βεβαιοῦσι τὴν μεγάλην πολυμάθειάν του, τὰ ὁποῖα εἶναι, ἀ· μυριόβιβλος τὴν ὁποίαν συνέγραψεν εἰς τὴν πρεσβείαν τῆς Συρίας, κατὰ ζήτησιν τοῦ ἀδελφοῦ του Ταρασίου· β'. ἐπιστολαὶ περὶ τὰς 248. γ'. κατὰ Μανιχαίων βιβλία 4. δ'. ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες, καὶ ἄλλα θεολογικὰ, δογματικὰ κατὰ Λατίνων, καὶ συναγωγὴ λέξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἡ βιβλιοθήκη ὑπὸ Δαβὶδ ἐν Αὐγούστῃ τὸ 1601. καὶ ἐν Λειψίᾳ τὸ 1748. αἱ ἐπιστολαὶ ἐξεδόθησαν ἐν Λονδίνῳ τὸ 1651· καὶ ἐν τῷ τόμῳ τῆς χαρᾶς τὸ 1705. Τὰ δὲ λοιπὰ ἀλλαχοῦ, περὶ ὧν ὁποίων ἰδὲ εἰς Φαβρίκιον.

X

ΧΑΒΡΙΑΣ, Ἀθηναῖος, περίφημος στρατηγὸς, ἔπραξε πολλὰ ἀξιομνημόνευτα ἔργα, ἐστάλη εἰς πολλοὺς πολέμους εἰς Εὐρώπην, καὶ εἰς Αἴγυπτον· δὲν εἶχεν εὐχαρίστησιν νὰ κάθηται εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ μὴν ἦναι πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν συμπολιτῶν του, οἵτινες τὸν ἐφθόνουν, τὸ αὐτὸ ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔνδοξοι Ἀθηναῖοι· ὁ Κόνων ἔζησε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Κύπρον, ὁ Ἰφικράτης εἰς τὴν Θράκην, ὁ Τιμόθεος εἰς τὴν Λέσβον, καὶ ὁ Χάρις εἰς τὸ Σίγειον· ὁ Χαβρίας ἐφονεύθη εἰς τὸν

συμμαχικὸν πόλεμον, ὅταν οἱ Αθηναῖοι ἐπολέμουν τὴν Χίον.

ΧΑΙΡΕΑΣ, ναύαρχος Αθηναῖος, καὶ ἕτερος, ἱστοριογράφος ἕλλην, ἀγνώστου ἐποχῆς. Πολύβ.

ΧΑΙΡΕΔΗΜΟΣ, πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, καὶ ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΧΑΙΡΕΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, Αθηναῖος, σφήττιος τὸν δῆμον, ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ θερμὸς ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας του, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία ἀνηγόρευσε τὸν Σωκράτην σοφώτατον πάντων, ὅτε ἠρώτησεν ὁ Χαιρεφῶν περὶ τούτου τὸ μαντεῖον. Αριστοφ. ἀκολούθως φυγὼν ἐκ τῶν Αθηνῶν μετὰ τοῦ Θρασυβούλου ἐτελεύτησε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους· Πλάτ. τοῦτον καλεῖ ὁ Αριστφ. νυκτηρίδα διὰ τὴν ἰσχνότητα καὶ ὠχρότητά του.

ΧΑΙΡΗΜΩΝ, εἷς τῶν Τραγικῶν ποιητῶν τὸν ὁποῖον ὁ Σουΐδας ἐσφαλμένως κωμικὸν ὀνομάζει· ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος· τούτου τὰ λείψανα τῶν τραγῳδιῶν του σώζονται ἐν τοῖς ἀναλέκτοις τοῦ Βρούνα·

ΧΑΙΡΙΔΑΣ, εἷς τῶν ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ. Ξενοφ.

ΧΑΙΡΩΝΔΑΣ. Ἄρχων τις ἐν Αθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἡ κατὰ τοῦ Δημοσθένους κατηγορία, ὅτε οὗτος ἔμελλε νὰ στεφανωθῇ ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Αθηναίων. Δημ. Στεφ.

ΧΑΙΡΟΣ, εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αστερίας. Απολδρ.

ΧΑΛΒΗΣ, κήρυξ τοῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Βουσίριδος, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους. Απολδρ.

ΧΑΛΕΠΙΝΟΣ Αμβρόγιος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Χαλέπιον, ἔνδοξος διὰ τὸ λεξικόν του τὸ πολύγλωσσον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔλαβαν τὸ ὄνομα Χαλεπῖνος ὅλα τὰ Λατινικὰ λεξικά· ἀπέθανε τὸ 1511.

ΧΑΛΗΣ Ιάμης. τὸ γένος Αγγλος ἔνδοξος θαλασσοπόρος τοῦ αἰῶνός του· Ἔζη περὶ τὸ 1610 Μ. Χ. Οὗτος δὶ ἐξόδων τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας ἀπέπλευσεν εἰς τὰ βόρεια μέρη χάριν ἀνακαλύψεων.

ΧΑΛΙΤΗΣ, Οθωμανὸς, ἀνὴρ πολύπειρος· οὗτος ἐμεσολάβησε νὰ φονευθῶσι πολλοὶ χριστιανοὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ελλήνων τὸ 1821. ἐσχάτως ἐμισήθη ἀπὸ τὴν Πόρταν, καὶ ἐξωρίσθη, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἐφόνευσαν εἰς τὴν ἐξορίαν.

ΧΑΛΚΕΥΣ Ιωάννης Μοσχοπολίτης, ἱερεύς, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πολυμαθής, εἰδήμων τῆς Ελληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ιταλικῆς διαλέκτων, φιλόσοφος Αριστοτελικός, θεολόγος καὶ Ιεροκήρυξ ἄριστος. Ἐχρημάτισε καθηγητὴς τοῦ Φραγγιανοῦ φροντι-

στηρίου Εννετίησι· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΧΑΛΚΙΔΙΟΣ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὑπομνήματος εἰς τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος· ἔζη τὸ 325. Μ. Χ. ἀμφιβάλλεται ἡ θρησκεία του· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὸ ὑπόμνημά του ἀνκφέρει ἰδέας χριστιανικὰς, νομίζεται ὅτι ἦτον χριστιανὸς· ὅτι ὅμως ἐχρημάτισε καὶ διάκονος τῆς ἐν Καθαργένῃ ἐκκλησίας ἀμφιβάλλεται πολὺ· τοῦτο ἔγινε πρὸς τὸν ἐπίσκοπ[illegible] Κωδρούβης· λέγουσιν ὅτι ἦτον παρὼν εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην σύνοδον. ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1520. καὶ ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1617. καὶ μετὰ τοῦ Ιππολύτου τὸ 1718.

ΧΑΛΚΟΝΔΥΛΗΣ, Λαόνικος, ἢ Νικόλαος, Αθηναῖος τὸ γένος· ἔζη περὶ τὸ 1462. συνέγραψεν ἱστορίαν χρονικὴν, ἀρχομένην ἀπὸ τὰ 1298. ἤτοι ἀπὸ τοῦ ά. Οθμὰν ἕως τὸ 1462. ἤτοι Μαχμούτ τοῦ 6'. εἰς αὐτὴν περιγράφει τὴν καταστροφὴν τῶν Ελλήνων ὑπὸ τὸν Οθωμανικὸν ζυγὸν· ἐξεδόθη εἰς βιβλία δέκα εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1650. καὶ ἐν Βενετίᾳ τὸ 1729. εἰς τὸ σῶμα τῆς Βυζαντίδος· ἐξεδόθη δὲ καὶ ἀλλαχοῦ μία ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ τοῦ Καμαριώτου Ματθαίου τοῦ Θεσσαλονικέως περὶ καταστάσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅς τις ἔζη κατ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους.

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗΣ, ὁ, Δημήτριος Χαλκοκονδύλης.

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗΣ Λαόνικος, τὸ 1470. ἔγραφε τὰ περὶ ἀρχῆς τῆς βασιλείας τῶν Τούρκων, καὶ πτώσεως τῆς Γραικικῆς αὐτοκρατορίας. καὶ ἱστορία εἰς βιβλία δέκα· ὁ Γεώργιος Φραντσῆς Κωνσταντινουπολίτης, ὑπουργὸς τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος καὶ αὐτόπτης τῆς τελευταίας τοῦ Βυζαντινοῦ βασιλείου ἡμέρας, ἔγραψεν εἰς τέσσαρα βιβλία ἀπὸ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου ἕως τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ κατωτέρω τὰ εἰς τὴν Πελοπόννησον συμβάντα (1261-1477). Νικηφόρος Βρυένιος ἔγραψεν ἱστορίαν, τῆς ὁποίας σώζονται τέσσαρα μόνον βιβλία. Μιχαὴλ Γλυκὰς περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἱστόρησε τὰ ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τὸν θάνατον τοῦ Αλεξίου· Κωνσταντῖνος Μανασσῆς (1150) ἐστιχούργησε τὰ ἀπὸ Αδὰμ ἕως Νικηφόρου τοῦ Βοτανιάτου· Ιωάννης Κίνναμος (1177) ἱστόρησε τὰς πράξεις τῶν Κομνηνῶν Ιωάννου καὶ Μανουὴλ εἰς βιβλία τέσσαρα. Νικήτας Χωνιάτης ἔγραψε τὴν ἱστορίαν εἰς βιβλία δώδεκα ἀπὸ Ιωάννου Κομνηνοῦ ἕως τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1117-1204). Ιωὴλ· οὗτος ἱστόρησε (1204) κατὰ τὴν κοινὴν σχεδὸν συνήθειαν, τὰ ἀπὸ Αδὰμ ἕως τῆς εἰρημένης ἁλώσεως. Γεώργιος Ακροπολίτης ἔγραψε τὰ ἀπὸ 1252, ἕως 1308 ἔτους εἰς βιβλία δεκατρία. Νικηφόρος Γρηγορᾶς ἱ-

στορίαν Βυζαντίδος εἰς εἴκοσι τέσσαρα βιβλία· Ἰωάννης Κατακουζηνὸς, ἀφοῦ παρητήθη τὴν βασιλείαν, καὶ ἐνεδύθη τὸ ῥάσον ἱστόρησε τὰ κατὰ τὸν νεώτερον Ἀνδρόνικον, καὶ ἑαυτὸν (1320-1357) εἰς βιβλία τέσσαρα· Ἰωάννης Δούκας ἔγραψεν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἕως ἁλώσεως τῆς Λέσβου (1562)· Θεοφάνης Βυζάντιος ὅς τις ἱστόρησε τὰ κατὰ Ἰουστῖνον, διάδοχον τοῦ Ἰουστινιανοῦ· Γεώργιος Σύγκελλος ἔγραψε χρονικὸν ἱστορικὸν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Ἰουστινιανοῦ· Θεοφάνης ὁ ὁμολογητὴς, ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἔγραψε χρονολογίαν ἀπ' ἀρχῆς τῆς τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐξουσίας ἕως τοῦ εἰρημένου Λέοντος (285 —813)· Ἰωάννης Μαλελὰς Ἀντιοχεὺς, χρονικὴν Ἱστορίαν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Ἰουστινιανοῦ· Ἰωσὴφ Γενέσιος ἔγραφεν εἰς τέσσαρα βιβλία τὴν Ἱστορίαν ἀπὸ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου ἕως Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος (113-867)· Γεώργιος Μοναχὸς, τὰ ἀπὸ Λέοντος Ἀρμενίου ἕως τοῦ τυράννου Ῥωμανοῦ (813 919)· Λέων ὁ γραμματικὸς ἔγραψε τὰ ἀπὸ 813-940. ἔτους. Λέων ἄλλος ὁ Διάκονος τὰ ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ (913 967)· Γεώργιος Κεδρηνὸς ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Ἰσαάκιον τὸν Κομνηνὸν (1057)· Ἰωάννης Σκυλίτσης, ὁ καὶ Κουροπαλάτης, ἀκολουθεῖ τὸν Κεδρηνὸν ἀπὸ 811. ἕως 1081. ἔτους· Ἰωάννης Ζωναρᾶς Κωνσταντινουπολίτης ἔγραψε χρονικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ Λύτοκράτορος Ἀλεξίου. Ἄννα Κομνηνὴ γυνὴ ἀγχιφρουστάτη, καὶ στολισμένη μὲ Ἑλληνικὴν Παιδείαν περισσότερον παρὰ πολλοὶ λόγιοι ἄνδρες τοῦ καιροῦ της, ἔγραψεν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν Ἀλεξιάς· τῶν ἄνωθεν σημειωμένων ἴδε τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ ἴδιον λεξικόν του καθ' ἑνὸς κατὰ τάξιν.

Οἱ ἀπὸ ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως σοφοὶ καὶ ἔνδοξοι.

Γεώργιος Σχολάριος γίνεται εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, μετωνομασθεὶς Γεννάδιος· συνέγραψε Σύνταγμα θεολογικὸν κατὰ τῆς Λατινικῆς πλάνης, καὶ ἄλλα πολλά.

Λαυρέντιος ὁ Βάλλας, Γεώργιος ὁ Καστελλάνος, Δημήτριος ὁ Γραικὸς. Γεώργιος ὁ Τραπεζούντιος, μετὰ τὴν ἅλωσιν· τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔφυγαν εἰς τὴν Ἰταλίαν· ὁ Πάπας Νικόλαος πέμπτος τοὺς ἐδέχθη μὲ μισθοὺς καὶ βραβεῖα, καὶ συνάξας τὰ Ἑλληνικὰ βιβλία ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, μετέφρασαν Λατινιστὶ οἱ ἄνωθεν συγγραφεῖς. Δημήτριος Χαλκοκονδύλης. Ἀνδρόνικος ὁ Κοντοβράκης, οὗτος πρῶτος ἐδίδαξε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν διά-

λεκτον εἰς τὴν Γαλλίαν. Γεώργιος Ερμώνιμος ὁ Σπαρτιάτης. Αργυρόπουλος ὁ Βιζάντιος παρέδιδεν Κλληνικὰ μαθήματα εἰς τὴν Ῥώμην. Κωνσταντῖνος Λάσκαρης παρέδωκε τὰ αὐτὰ ἐν Μεσίνῃ τῆς Σικελίας· Μάρκος Εὐγενικὸς ὁ Εφέσιος, ἀγωνισθεὶς κατὰ τῶν Παπιστῶν, ἐν τῇ κατὰ τὴν Φλωρεντίαν Λυστρικῇ ψευδοσυνόδῳ. Ιωάννης ὁ Εὐγενικὸς διάκονος, καὶ ἀδελφὸς Μάρκου τοῦ Εφεσίου. Βυσσαρίων ὁ Νικαίας πρόμαχος τοῦ Παπισμοῦ ἐν τῇ αὐτῇ λῃστρικῇ συνόδῳ· διὸ καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν ἐγένετο Καρδινάλης, ἀπὸ τὸν Πάπα Εὐγένιον. Αμιρούτζις καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γεώργιος ὁ Τραπεζούντιος. Ιωάννης ὁ Αργυρόπουλος. Αθανάσιος ὁ Κύπριος. Δημήτριος ὁ ἐπιλεγόμενος Γραικὸς, οὗτοι οἱ ἐξ ἑλατινοφρόνησαν. Θεόδωρος ὁ Αγαλιανὸς συνέγραψε χρονικὸν τῆς Βιζαντίδος, καὶ τὴν κατὰ διαδοχὴν σειρὰν τῶν οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Θεόδωρος μέγας ῥήτωρ τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας. Γεώργιος ὁ Γεμιστὸς, Γεώργιος Ερμώνιμος ὁ Σπαρτιάτης. Μανουὴλ ὁ ἐκκλησιάρχης. Διονύσιος ὁ ἀπὸ Φιλιππουπόλεως. Νήφων ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης. Νικόλαος ὁ κεραμεὺς, ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῶν Ιωαννίνων· Γεράσιμος Κρὴς ὁ σοφώτατος Πατριάρχης Αλεξανδρείας συνέγραψε λόγους περὶ θεολογίας· Θεόφιλος ὁ Κωρυδαλεὺς Αθηναῖος. Ιέραξ ὁ μέγας Λογοθέτης τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας, συνέγραψεν ἱστορίαν ἐκκλησιαστικὴν. Ιερεμίας ὁ δεύτερος, ὁ ἀπὸ Λαρίσσης γενόμενος οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ καὶ ἀποκριθεὶς δίς τῆς ἐν τῇ Βιτεμβέργῃ σοφοῖς Λουθηρανοῖς, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως τῆς Μοσχοβίας Θεοδώρου. Γεώργιος Κορέσιος ὁ Χῖος Θεολόγος, ἔγραψε κατὰ τῶν αἱρέσεων τοῦ Λουθήρου. Μελέτιος ὁ Συρίγου, ἔγραψε κατὰ Λουθήρου. Θεωφάνης Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, συνέγραψε κατὰ Λατίνων περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος, συνέγραψε καὶ κατὰ Αρμενίων. Γρηγόριος Χῖος ὁ πρωτοσύγγελος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, μαθητὴς τοῦ Κορεσίου, συνέγραψε περὶ μυστυρίων. Κλήμης Ιερομόναχος, Λαυρέντιος Ιερομόναχος, Νικόλαος Ιερεὺς, ἐχρημάτισαν μαθηταὶ τοῦ Κορεσίου· Γερμανὸς Αἰτωλὸς ὁ Μητροπολίτης Νύσσης μαθητὴς τοῦ Κορυδαλέως. Διονύσιος ὁ Μητροπολίτης Ναυπλίου φιλόσοφος ἄριστος, μαθητὴς τοῦ Κορυδαλέως.

ΧΑΜ υἱὸς τοῦ Νῶε, τοῦ ὁποίου ἀπόγονος ἦτον ὁ Θὼθ· λέγουσιν ὅτι οὗτος ἐφεῦρε τὴν γραφὴν τῶν γραμμάτων, ἄλλοι λέγουσι τὸν Αδὰμ, ἄλλοι τὸν Ενὼχ, καὶ ἄλλοι τοὺς Φοίνικας· ὁ Θὼθ ἐγεννήθη 150. χρόνους μετὰ τὸν κατακλυσμόν· πρὶν τῆς εὑρέσεως τοῦ χαρτίου, οἱ ἄν-

θρωποι ἔγραφόν εἰς πλάκας, τοῦ-
θλα, μόλιβδον, χαλκόν, πίνακας
ξυλίνους πηρωμένους, εἰς φύλλα φοί-
νικος ὄστρακα, πανία, ἔντερα Ε-
λεφάντων, δέρματα Ἰχθύων καὶ Ο-
φεων, εἰς Αἰγυπτιακὸν Πάπυρον, εἰς
μεμβράνας, καὶ τέλος ἐφευρέθη τὸ
χαρτί. Η τάξις τῆς γραφῆς ἐγίνε-
το τὸ παλαιὸν κατὰ τρεῖς τρόπους,
κυκλοειδῶς, κατὰ κάθετον, καὶ ὁ-
ριζοντίως. Πεντακοσίους χρόνους
πρὸ Χριστοῦ, οἱ Ελληνες ἔγραφον
ἀπὸ τὰ δεξιὰ εἰς τὰ ἀριστερὰ, καὶ
τελειουμένης τῆς σειρᾶς ἐπανέστρε-
φον ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ εἰς τὰ δεξιὰ·
αὐτὸς ὁ τρόπος ὠνομάζετο βουστρο-
φηδόν.

ΧΑΣΜΑΝΟΣ τὸ γένος Αγγλος
ἔνδοξος ἀνὴρ μεταξὺ τῶν συγχρό-
νων του, ἔζη περὶ τὰ 1780. Μ. Χ.
ἐχρημάτισεν ἄριστος γεωγράφος,
φυσικὸς, ἀστρονόμος, καὶ περίβλε-
πτος θαλασσοπόρος. Αἱ περιηγήσεις
αὐτοῦ τάττονται μεταξὺ τῶν ἐπι-
σήμων περιηγήσεων· ἀφῆκε συγ-
γραμμα τῶν περιηγήσεών του χαί-
ρων εἰσέτι μεγάλην ὑπόληψιν.

ΧΑΜΖΑΣ, υἱὸς τοῦ Αμπτ-Μο-
θάλεβ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αποταλλάχ,
πατὴρ τοῦ Μωάμεθ· οὗτος ὁ Αραψ
ἐστάθη τόσον ἄξιος, ὥς τε οἱ Ara-
βες τὸν ἐνόμιζον ὡς ἅγιον Μέγαν,
καὶ ἐκαυχᾶτο ὅτι ἦτον ἀδελφὸς τοῦ
Μωάμεθ· μὲ τὴν ἀξιότητα καὶ ἀν-
δρείαν του ἔλαβε τὴν σημαίαν τοῦ
Ισλαμισμοῦ, καὶ τὸν τίτλον Λέων
τοῦ Θεοῦ· ἐφονεύθη εἰς μίαν μάχην
τὸ 625.

ΧΑΡΑΞ Περγαμηνὸς, ἱερεὺς καὶ
φιλόσοφος· ἔζη μετὰ τὸν Αὔγουστον·
ἔγραψεν Ελληνικῶν ἱστοριῶν βιβλία
40. καὶ περὶ χρηστηρίων, καὶ περὶ
Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος.

ΧΑΡΑΞΟΣ υἱὸς τοῦ Σκαμανδρο-
νύμου καὶ ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς.
Ηρόδοτ.

ΧΑΡΔΙΝΗΣ, τὸ γένος Γάλλος,
ἄριστος Γεωγράφος, φυσικὸς, καὶ
περιβόητος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός
του· οὗτος ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Περ-
σίαν καὶ Ινδίας μὲ σοφὰς ἀνακα-
λύψεις. Η περιήγησις αὐτοῦ ἐσα-
φήνισε καλῶς τοὺς τόπους ἐκείνους,
ὥστε εἶναι μέχρι τοῦ νῦν ὡς πρω-
τότυπα· ἔζη περὶ τὸ 1690. Μ. Χ.

ΧΑΡΗΣ, Λίνδιος, οὗτος κατε-
σκεύασε τὸν Κολοσσὸν τῆς Ῥόδου,
ἄγαλμα μεγαλοπρεπέστατον εἰς διά-
στημα 12. χρόνων· τοῦ ὁποίου τὸ
ὕψος ἦτον 70. πήχεων· καὶ οἱ δά-
κτυλοί του μεγαλήτεροι ἀπὸ πολ-
λοὺς ἀνδριάντας, ὥστε μόλις ἐδύ-
νατό τις νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸν μεγα-
λήτερον δάκτυλον τῆς χειρός του·
εἰς τὸ στῆθός του εἶχε καθρέπτην,
ὅπου ἐφαίνοντο τὰ ἐξερχόμενα πλοῖα
ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς Αλεξανδρείας·
οὗτος ὁ ἀνδριὰς ἵστατο ὄρθιος εἰς
τὸν λιμένα τῆς πόλεως 56. χρόνους
ἔχων τὸν ἕναν πόδα εἰς τὸ ἓν μέ-
ρος καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὸ ἀντικρύ·
ὑποκάτω δὲ τῶν σκελῶν του ἐπερ-

νοῦσαν πλοῖα μὲ φουσκομένα ἱστία, ἔπειτα ἔπεσεν ἀπὸ σεισμόν, ὅταν ἐκυρίευσε τὴν Ῥόδον ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Σουλτάνου· ἐφόρτωσεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν χαλκὸν τοῦ ἀγάλματος· 700. καμήλους· ἐξοδεύθησαν δὲ εἰς τὴν καθίδρυσίν του 300. τάλαντα, τὸ δὲ τάλαντον ἦτον βαρύτητος 24. ὀκάδων ἀργύρου, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει ὡς λάφυρον ἀπὸ τὸν βασιλέα Δημήτριον.

ΧΑΡΗΣ, ὁ Μιτυληναῖος, ἐπικληθεὶς εἰσαγγελεύς, καθότι εἶχε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ νὰ παρρησιάζῃ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον ἐκείνους οἵτινες ἤθελον νὰ ἀναφέρωσί τι εἰς αὐτὸν, ἔγραψε μίαν συλλογὴν τῶν κατ' ἰδίαν περιστατικῶν ἢ ἀνεκδότων τοῦ Μονάρχου τούτου, τῆς ὁποίας σώζονται μερικὰ περίεργα λείψανα εἰς τὸν Αθήναιον.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ περίφημος στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, γαμβρὸς τοῦ Κερσοβλέπτου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἔμαθε τὴν πολεμικὴν ἀπὸ τὸν Ἰφικράτην· οὗτος ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, γυνὴ Εφεσίου τινος. Λουκ.

ΧΑΜΙΚΛΕΙΔΗΣ. ἄρχων τις ἐν Αθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Αθηναίων εἰς θάνατον. Δημ.

ΧΑΡΙΚΛΗΣ, ναύαρχος τῶν Αθηναίων. Θουκ. καὶ ἕτερος εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Αθήναις. Ξενοφ. καὶ ἕτερος ἀπὸ τὴν Κόρινθον. Λουκ.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυθέκτου, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους ἐν Σπάρτῃ, γεννηθεὶς ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἐπετροπεύθη ὑπὸ τοῦ θείου του Λυκούργου, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου· ὁ κατὰ τῶν Αργείων καὶ Τεγεατῶν πόλεμος, τὸν ὁποῖον ἐπεχειρίσθη ὁ Χαρίλαος ἐστάθη ὀλίγον εὐτυχὴς, εὐτυχέστεραι μόλον τοῦτο ὑπῆρξαν αἱ κατὰ τῶν Αχαιῶν ἐπιχειρήσεις του, τῶν ὁποίων κατέκτησε διαφόρους πόλεις. Πλούτ. ὁ Ηρόδοτος τὸν ὀνομάζει ἡμαρτημένως Λεωβώτην.

ΧΑΡΙΆΕΩΣ, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου. Ηρόδ.

ΧΑΡΙΝΑΔΗΣ, Αθηναῖός τις περιβόητος, διὰ τὴν βραδύτητα καὶ ἀργοκινησίαν του, ἀφ' οὗ καὶ παροιμία· κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν. Αριστοφ.

ΧΑΡΙΞΕΝΗ, γυνὴ Αθηναία, χλευαζομένη διὰ τὴν ἁπλότητά της ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους.

ΧΑΡΙΣΙΟΣ, εἷς τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Λυκάονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Αρκαδίᾳ κώμη Χαρισία. Παυσ.

ΧΑΡΗΔΙΜΟΣ στρατηγὸς τῶν Α-

θηναίων, τὸν ὁποῖον ἔστειλαν μὲ στόλον πρὸς βοήθειαν τῶν Αἰγυπτίων κατὰ τῶν Περσῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐνικήθη κατὰ κράτος στερηθεὶς μέγα μέρος τοῦ στόλου του.

ΧΑΡΙΤΩΝ ὁ Αφροδισεύς, συνέγραψε μυθιστορίαν ἐπιγραφομένην τῶν περὶ χαιρέαν καὶ Καλλιῤῥόην ἐρωτικῶν διηγημάτων λόγους 8. τὸ ἐφευρετικὸν τῆς μυθιστορίας ταύτης εἶναι ὀλίγου ἄξιον· ἔζη τὸ 400. Μ. Χ.

ΧΑΡΙΤΩΝ ὁ Μοναχὸς· ἦτον ἐκ τῆς Μονῆς τῶν Μαγγάνων· ἔλαβε τὸν θρόνον ἐν ἔτει 1189. Μ. Χ. καὶ προέστη αὐτοῦ χρόνον ἕνα καὶ μῆνας δύω· ἤνθει περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΧΑΡΛΕΒΟΙΟΣ τὸ γένος Γερμανὸς· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἄριστος περιηγητὴς, γεωγράφος, φυσικὸς καὶ βοτανικὸς. Περιῆλθε τὴν ἀρκτικὴν Αμερικὴν μὲ πλουσίας ἀνακαλύψεις, καὶ ἄλλα διάφορα μέρη· Ανεκάλυψε τὰς Πασχαλίους νήσους, καὶ ἄλλας κατὰ τὴν ἐπικίνδυνον Σοζιτενίαν θάλασσαν, οἷον τὰς νήσους Λουρόραν, καὶ Εσπερον, τὸ Λαβυρίνθιον ἀρχιπέλαγος, καὶ ἄλλας νήσους· ἔχαιρε δὲ μεγάλην ὑπόληψιν μεταξὺ τῶν Γερμανῶν τοῦ αἰῶνός του.

ΧΑΡΜΑΝΤΙΔΗΣ, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου ἐν Αθήναις, Παιανιεὺς τὸν δῆμον. Πλάτ·

ΧΑΡΜΙΝΟΣ, Ναύαρχος τῶν Αθηναίων. νικηθεὶς εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Σύμης ὑπὸ τῶν Σπαρτιωτῶν. Θουκ. 2) Λακεδαιμόνιός τις πρέσβυς τοῦ Θίμβρωνος. Ξενοφ. Ανάβ.

ΧΑΡΟΨ, υἱὸς τοῦ Ιππάσου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως. Ομ. Ιλ. λ.-2. Αἰγινήτης τις, φονεύσας τὴν ἰδίαν μητέρα του, Λουκ.

ΧΑΡΓΑΣ, ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ.

ΧΑΡΩΝ, Καρχηδόνιος Ιστορικὸς, συνέγραψε περὶ τῶν τυράννων τῆς Ασίας καὶ τῆς Εὐρώπης, καὶ βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν βιβλία. 4. καὶ βίους τῶν ἐνδόξων γυναικῶν βιβλία 4.

ΧΑΡΩΝ Λαμψανακινὸς, ἱστορικὸς υἱὸς τοῦ Πυθοκλέου· ἔζη ἐπὶ Δαρείου τοῦ βασιλέως· ἔγραψε Περσικὰ βιβλία 2. Ελληνικὰ βιβλία 4. Λυρικὰ βιβλία 3. περὶ λάμψεως βιβλία 2. καὶ ὄρους Λαμψάκων βιβλία 4. Περὶ ἀρχόντων Λακεδαιμονίων βιβλία 2. Κριτικὰ βιβλία 3. καὶ ἄλλα.

ΧΑΡΩΝΔΑΣ, περίφημος ἀρχαῖος μαθητὴς καὶ φιλόσοφος ἐκ Κατάνης πόλεως τῆς Σικελίας εἰσαγαγὼν νόμους σοφοὺς καὶ φιλανθρώπους, ὄχι μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας του Καταναίους, ἀλλ' ἔτι εἰς τὸ Ρήγιον ἐν Ιταλίᾳ, καὶ εἰς τοὺς Θουρίους· τούτους ἐπεκύρωσε διὰ τοῦ ἰδίου του θανάτου. ἀμφισβητεῖται δὲ ἐὰν ὑπῆρξεν,

ὡς λέγεται, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Πλάτ.

ΧΑΣΑΝ, υἱὸς τοῦ Αλῆ τῆς Φατιμᾶς, ἔνδοξος Οθωμανὸς, ἐνομίζετο ὡς υἱὸς καὶ κληρονόμος τοῦ Μωάμεθ ἐκ μέρους τῆς Φατιμᾶς, τῆς μόνης θυγατρὸς τοῦ προφήτου τῶν Αράβων, ᾧς τις ἀφῆκε κληρονόμον· ἦτον ἄνθρωπος καλῆς διαθέσεως, εἰς ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος, καλοκἀγαθος, τρὶς ἐμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του εἰς τοὺς πτωχοὺς· ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτον πλουσιώτατος ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τοῦ Μωάμεθ καὶ τῆς μητρός του, εἶχεν ἔτι εἰσοδήματα ἀπὸ τὴν Μοκβίαν ἀπίθανόν τινα ποσότητα ἀργυρίου, ἠχρεώσεν οὗτος ὁ πρίγγιψ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 661· καὶ ἀπέθανεν ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ χρόνους μὲ ὑποψίαν ὅτι τὸν ἐφαρμάκωσεν ἡ σύζυγός του Ψαδὰδ, πεισθεῖσα ἀπὸ τοὺς Μωαβίτας· οὗτος καθὼς καὶ ὁ Χουσεΐνης ἀδελφός του υἱοὶ τῆς Φατιμᾶς ἐνομίζοντο ἀπὸ τοὺς Οθωμανοὺς, ὡς υἱοὶ τοῦ Μωάμεθ.

ΧΕΙΡΙΣΟΦΟΣ Λακεδαιμόνιός τις, ὅστις φυγὼν ἐκ Σπάρτης ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς Κῦρον τὸν Νεώτερον, συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων ἑλλήνων ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέξου. Ξενοφ. Κυρ. ἀναβ.

ΧΕΙΡΩΝ Ναυκρατίτης, ἱστορικὸς, συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν ἱερέων τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Αἰγύπτου, καὶ περὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, περὶ βασιλέων, περὶ Αἰγύπτου καὶ Ναυκράτεως.

ΧΕΙΡΩΝ ὁ Κένταυρος, ὅστις συναριθμεῖται μὲ τοὺς ἰατροὺς· εὗρε δὲ πρῶτος διὰ βοτάνων τὴν ἰατρικὴν· ἔγραψεν ἑρμηνείας διὰ στοίχων, τὰς ὁποίας ἀναφέρει πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἰατρικὰ τῶν ἀλόγων· διὰ τοῦτο λέγουσι τινὲς ὅτι ὠνομάσθη καὶ Κένταυρος· ἐδίδαξε λέγουσι καὶ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ Ἰάσωνα· ἐχρημάτησε τροφεὺς, παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ περιφήμου Ἀχιλλέως. φημίζεται δὲ καὶ ὡς ἄριστος χειροῦργος.

ΛΕΜΝΙΤΖΙΟΣ Μαρτῖνος ἐκ τοῦ Μαρκεσάτου τοῦ Βρανδεβούργου, υἱὸς ἑνὸς πτωχοῦ, μαθητὴς τοῦ Μελάγχθωνος καὶ τόσον εὐδοκίμησεν εἰς τὴν θεολογίαν, ὥστε ὁ Μελάγχθων τὸν ὠνόμαζεν ἀρχηγὸν τῶν προτεστάντων θεολόγων. οὗτος ἐπάσχισε πολὺ νὰ ἑνώσῃ τοὺς Λυθηρανοὺς μὲ τοὺς Σακραμενταρίους· ἔλεγεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δικαιοῦται διὰ τῆς πίστεως, διὰ μέσου τῆς ὁποίας προσθέττονται καὶ αἱ ἀξίαι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· τὸ βάπτισμα καὶ ἡ εὐχαριστία εἰσὶν ἰδίως μυστήρια κατ' αὐτὸν, τὰ δὲ λοιπὰ τελοῦνται εὐλαβεῖς, διὰ τὴν μετάνοιαν, ἔλεγεν, ὅτι δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐξομολογῶνται πᾶσαι αἱ ἁμαρτίαι, δέχεται ὅμως τὴν συγχώρησιν τοῦ ἱερέως, ἀλλ' ὄχι προερχομένην ἀπὸ τὸν ἱερέα, ἀλλ' ἀπὸ τὸν Χριστὸν διὰ τῆς ὑποσχέσεώς του.

ἔζη περὶ τὴν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Μ. Χ.

ΧΕΟΨ, ὁ ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου διάδοχος τοῦ Ῥαμψινίτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182. ἕως τὸ 1132. Π. Χ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ οἰκοδομὴ τῆς μεγίστης ἐν Αἰγύπτῳ Πυραμίδος· λέγεται δὲ ὅτι ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον ἀπάνθρωπος καὶ ἄγριος, καταργήσας ὅλας τὰς τῶν θεῶν θυσίας καὶ ἐγχωρίους τελετάς. Ἡρόδ.

ΧΕΡΣΙΔΑΜΑΣ υἱὸς τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλλ.

ΧΕΡΣΙΦΡΩΝ, περίφημος ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαιότητος, κτίσας ὡς ἐλέγετο τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ.

ΧΙΟΝΙΔΗΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας· λέγουσί τινες, ὅτι οὗτος πρῶτος ἔγτιεν ἀγωνιστὴς τῶν θεάτρων τῆς κωμῳδίας, καὶ ὅτι ἐδίδασκε χρόνους ὀκτὼ πρὸ τῶν Περσικῶν· συνέγραφε δράματα περὶ Ἡρώων, περὶ πτωχῶν, περὶ Περσῶν καὶ περὶ Ἀσσυρίων.

ΧΙΩΝ, ἀπὸ τὴν Ἡράκλειαν, ἦκουσε τὸν Πλάτωνα ὁμοῦ μὲ τὸν Λεωνίδην τὸ 390 Π. Χ. σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 13. ἐπιστολαί, εἰς τὰς ὁποίας θέλει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ φιλοσοφία ἀποκαθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἐπιτήδειον εἰς τὰς πολιτικὰς, καὶ ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις· ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν ἑλληνικῶν ἐπιστολῶν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου ἐν Βενετίᾳ τὸ 1494· καὶ ἀλλαχοῦ.

ΧΟΙΡΙΛΛΟΣ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς ποιητὴς, ἐδίδαξεν 150. δράματα, ἐνίκησεν ἑκατοντάκις· οὗτος εἰσῆξε κατά τινας τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν σκηνὴν τῶν στολῶν, εἶναι καὶ ἕτερος Χοιρίλλος Σάμιος, ἢ Αλικαρνασεύς, συνέγραψεν ἐπιστολὰς, ἐπιγράμματα, καὶ κωμῳδίας πολλάς.

ΧΟΥΡΜΟΥΖΗΣ Βυζάντιος, αὐτάδελφος τοῦ Ἀντωνίου, καὶ κατ' οὐδὲν ἐκείνου κατώτερος, τόσον εἰς τὴν ἀρετὴν, καθὼς καὶ εἰς τὴν μάθησιν· Ἠκροάσατο καὶ τῶν τοῦ Παταυΐου σοφῶν, καὶ διδάσκαλος ἐχρημάτησε τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολῆς, καὶ αὐτὸς ἀπέθανε νέος ὡς ὁ ἀδελφός του περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΧΟΡΙΚΙΟΣ, φορτιστὴς τοῦ ἕκτου αἰῶνος ἀφῆκεν ἕως 20. δημηγορίας. ἐκ τούτων ἐξεδόθησαν ὀλίγαι τινές.

ΧΤΕΜΩΝ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. Ἑλλην.

ΧΡΗΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ δευτέρου, κυρίως Σωκράτης καλούμενος. Ἰουσ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Δανιμαρκίας, ἐπωνομάσθη ἀσπλαγχνος· ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 1519. ἐκυρίευσε τὴν Σβεκίαν, καὶ ἔκραξεν εἰς ἕνα συμπόσιον εἰς τὴν Σταχχόλμ τῆς Σβεκίας τοὺς πρώτους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ ἱερεῖς τῆς Σβεκίας, μεταξὺ αὐτῶν.

καὶ 80. νομοθέτας, καὶ διὰ προσταγῆς του τοὺς ἐφόνευσαν· δι' αὐτὴν τὴν ἀπιστίαν καὶ ἀσπλαγχνίαν του τὸν ἐδίωξαν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Δανιμαρκίαν, τὸν ἐδίωξαν δὲ καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἔκαμε 10. χρόνους ἐξόριστος, καὶ πάλιν ἠθέλησε ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Ολλανδῶν, ἀλλ' αἰχμαλωτίσθη καὶ ἐβάλθη εἰς φυλακὴν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1559. εἰς ἡλικίαν 78. χρόνων· ἔζησεν εἰς τὴν φυλακὴν 25. χρόνους.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ, βασίλισσα τῆς Σβεκίας, ἔνδοξος διὰ τὸ πνεῦμά της, διὰ τὰς ἐπιστήμας, τὰς ὁποίας ἤξευρε, καὶ διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν σοφῶν· ἐγεννήθη τὸ 1626. ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1688.

ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΣ Πανίσκου, Αἰγύπτιος ποιητὴς, ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Ἀναστασίου· ἔγραψε περὶ ἁλώσεως τῆς Ισαυρίας, ἐπαρχίας τῆς Ασίας βιβλία 5. ἐπιγράμματα βιβλία 3. ἐπιστολὰς βιβλία 4. περιγραφὴν τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Ζευξίππου διὰ στίχων εἰς βιβλία 12. περὶ τῶν προπατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περὶ νόμων καὶ ἠθῶν· περὶ Θεσαλονίκης βιβλία 25. καὶ περὶ τῆς Ηλιουπόλεως, καὶ ἄλλων πόλεων.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Γεώργιος ὁ ἐκ Νεῖσίτη, τὸ γένος Γερμανὸς, ἀνὴρ ἐπίσημος τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸ 1640. Μ. Χ. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Τουρκίαν καὶ ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ αὐτῆς, καὶ ἐξέθεσε καὶ Γεωγραφικὸν χάρτην αὐτῆς.

ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΣ, Θηβαῖος ἔνδοξος· ἔγραψεν Ικετήρια διὰ στίχων, καὶ θαύματα τῶν ἁγίων Αναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Αγγελος ἀνὴρ ἐνάρετος, ὅστις πολλὰ παθὼν παρὰ τῶν Αγαρηνῶν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἔφυγε καὶ ὑπῆγεν εἰς Αγγλίαν, ὅπου συνέγραψε βιβλίον ἀξιόλογον περὶ τῆς καταστάσεως τῶν σήμερον εὑρισκομένων Ελλήνων εἰς ἁπλῆν φράσιν, τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη ἐμοῦ μὲ τὸ χρονικὸν τοῦ Κυπρίου ἐν Φρανεκουέρᾳ· ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Κολόμβος. Ζ. Κολόμβος.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Χεράντης τὸ γένος Γερμανὸς ἄριστος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του· οὗτος περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Τουρκίαν καὶ ἔκαμεν ἐπισήμους ἀνακαλύψεις· ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ αὐτῆς ἔζη τὸ 1600. Μ. Χ.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ Καραβίας, Ιερομόναχος Ιθακήσιος, Ιεροκήρυξ καὶ διδάσκαλος τῆς ἐν Σμύρνῃ σχολῆς ὑπὲρ τὰ 40. ἔτη, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Ιεροθέου Δενδρινοῦ Ιθακησίου κτίτορος, καὶ πρώτου διδασκάλου τῆς ἰδίας σχολῆς· τὸν ῥηθέντα ἐνάρετον Χρύσανθον ἐνθυμοῦνται καὶ τὴν σήμερον οἱ Σμυρ-

ναῖοι, καὶ πολλὰ μέρη τῆς Ἰωνίας μὲ βαθύτατον σέβας, διὰ τὸν ἀκάματον ζῆλόν του ὑπὲρ τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας, καὶ διὰ τὰς ἀρετάς του τὸν θεωροῦν ὡς ἅγιον.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ Ἱερομόναχος Ἠπειρώτης, ἀκροατὴς τῶν καθηγητῶν τῆς Ἰωαννίνων σχολῆς· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἐν Μοσχοπόλει τῆς Μακεδονίας σχολῆς, ὕστερον καὶ τῆς ἐν Ἀρτῃ· ἀνὴρ εἰδήμων καὶ πολυμαθὴς, κήρυξ τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου, ἱκανὸς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἔννοιαν τῶν φιλοσόφων, ῥητόρων, ποιητῶν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν. Ἤνθει περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ Νοταρᾶς, Πελοποννήσιος, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἀνεψιὸς τοῦ πρὸ αὐτοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου· εἰδήμων ὁποσοῦν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης, τῆς θεολογίας, τῆς Μαθηματικῆς, Ἱεροκήρυξ ἔμπειρος τῆς θείας Γραφῆς, καὶ τῶν Πατέρων τῆς ἐκκλησίας· ἀκροατὴς πρῶτον τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἶτα καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καθηγητῶν· περιηγήσατο πᾶσαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην. Συνεγράψατο κοινῇ διαλέκτῳ βιβλίον εἰσαγωγικὸν εἰς Γεωγραφίαν, καὶ περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀφφικίων τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας· ἔζη τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ·

ΧΡΥΣΑΝΤΑΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν. Ξενοφ.

ΧΡΥΣΗΙΣ, θυγάτηρ τοῦ Χρύσου Ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἥτις αἰχμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος· ὕστερον δὲ τὴν ἔλαβε κατὰ κλῆρον ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ τὴν εἶχεν ὡς γυναῖκά του.

ΧΡΥΣΗ, θυγάτηρ Ἀγαμέμνονος καὶ Χρυσηΐδος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ Χρυσούπολις, πλησίον τῆς Χαλκίδος εἰς τὴν Βιθυνίαν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ παιδὸς τῆς Χρυσηΐδος.

ΧΡΥΣΙΠΠΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Χρύσιππον. Ἀπολλόδ.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ, ὁ πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, ἐδιδάχθη εἰς τὴν Συρίαν, ἔπειτα ἀπῆλθεν εἰς τὸν μέγαν Εὐθύμιον διὰ νὰ διδαχθῇ καὶ ἀπ' αὐτὸν· ἔζη περὶ τὰ 455. εἰς τὸ αὐτὸ ἔτος ἐχρημάτισεν οἰκονόμος τῆς Λαύρας, μετὰ ταῦτα προστάτης τῆς ἐκκλησίας τῆς ἁγίας ἀναστάσεως. καὶ τέλος πρεσβύτερος τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ φύλαξ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὸ ὁποῖον ἐπάγγελμα εἶχε διὰ 10. χρόνους· σώζεται τούτου μία ὁμιλία εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνεια μὲ ἑλληνικὸν ὕφος, ἥτις ἐξεδόθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν πατέρων εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1644.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνίδου, Σολεὺς, ἢ Ταρσεύς, φιλόσοφος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Κλε-

άνθρους, διδάσκαλος τῆς Στωϊκῆς σχολῆς μὲ τὸν Κλεάνθην· ἀπέθανεν ἀπὸ οἰνοποσίαν, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ μέγαν γέλωτα. Συνέγραψε πλέον τῶν 700. βιβλίων ἱστορικὰ καὶ γραμματικά.

ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗΣ Δουκᾶς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως· οὗτος ἐπατριάρχευσεν τῷ ἔτει 1159. Π. Χ. διεκόσμησε τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνον χρόνους δώδεκα καὶ μῆνας τρεῖς, ἐκθεὶς διάφορα θεσπίσματα συνοδικῶς· περὶ ὧν ἀνάγνωθι ἐν τῷ Γραικορωμαϊκῷ Νομίμῳ, βιβλίου τρίτον σελ. 217. ἕως 226. ἔζη περὶ τὸν δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, θυγάτηρ τοῦ Αγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ομ. Ιλ ι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, υἱὸς τοῦ Καρμάνορος, νικήσας πρῶτος εἰς τοὺς ἠθικοὺς ἀγῶνας δι' ἑνὸς ὕμνου, τὸν ὁποῖον ἔψαλε πρὸς τιμὴν τοῦ Απόλλωνος. Παυσ.

ΧΡΥΣΟΚΟΚΚΙΣ Γεώργιος, περίφημος Αστρονόμος, καὶ ἰατρὸς τοῦ ιδ'. αἰῶνος, τοῦ ὁποίου σώζεται μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων τους καὶ μία μετάφρασις ἐκ τοῦ Περσικοῦ.

ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ Εμμανουὴλ, ἱππεὺς τοῦ βασιλείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐγεννήθη εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν· φημίζεται μεγάλως ὑπὸ τῶν Δυτικῶν· διότι οὗτος ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὃς τις ἔφερε τὴν σπουδὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Ιταλίαν, συνέγραψε καὶ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1507. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐχρημάτισε διδάσκαλος εἰς τὴν Βενετίαν, Φλωρεντίαν, Μιλάνον, καὶ Παυΐαν.

ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ Δημήτριος, ἀνεψιὸς τοῦ Εμμανουὴλ Χρυσολωρᾶ· ἐχρημάτισε μυστικὸς σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Εμμανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου· οὗτος συνέγραψε περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν δύω ἐκκλησιῶν, καὶ ἐπιστολὰς πρὸς τὸν εἰρημένον Αὐτοκράτορα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰσέτι ἀνέκδοτα· ἔζη τὸ 1410. Μ. Χ.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αντιόχειαν τῆς Κοίλης Συρίας τὸ 354. οἱ γονεῖς του ἦσαν ἐθνικοί· ὁ πατήρ του ἀπέθανε νέος, ἡ δὲ μήτηρ του οὖσα 23. χρόνων ἐβαπτίσθη μετὰ τοῦ υἱοῦ της ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Αντιοχείας Μελετίου· ἐδόθη ἐκ νεότητος εἰς τὰς μαθήσεις· ἐλιδάχθη τὴν ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν περίφημον Λιβάνιον καὶ εὐδοκίμησε τόσον εἰς τὴν εὐγλωττίαν καὶ εἰς τὸ πείθειν, ὥστε ἀνεφάνη περίφημος, καὶ ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Χρυσόστομος. Τὴν δὲ φιλοσοφίαν ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ανδραγάθου, καὶ τὴν θείαν Γραφὴν ὑπὸ τοῦ Επισκόπου Μελετίου, προχειρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀναγνώστης· ἀγαπήσας δὲ τὸν μοναχικὸν βίον ἀπῆλθεν εἰς τοὺς μοναχούς, ὅπου ἀπὸ σκληραγωγίαν ἀδυνατήσας ἐβιάσθη νὰ ἐ-

πιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ὅτε καὶ διάκονος ἐχειροτονήθη, καὶ μετὰ πέντε χρόνους πρεσβύτερος· ἀποθανόντος δὲ τοῦ Νεκταρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐψηφίσθη τὸ 398. καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον δὲν ἔπαυσε νὰ διδάσκῃ πάντοτε καὶ νὰ ὁδηγῇ μὲ τὸ παράδειγμά του τὸν λαὸν, ἀλλ' ὑποπεσὼν εἰς τὸν φθόνον τῶν κακοτρόπων ἐξορίσθη ἀδίκως τὸ 402. ὁ δὲ λαὸς βλέπων τὴν ἄδικον ἐξορίαν του τὸν ἔφερε πάλιν μετὰ δόξης εἰς τὸν θρόνον του. Η δὲ βασίλισσα Εὐδοξία, τῆς ὁποίας τὰς ἀδίκους πράξεις ἤλεγχε συχνὰ, τὸν ἐξώρισε πάλιν τὸ 404. εἰς τὰ Κόμανα, ὅπου ἐλεεινῶς διέτριψε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του μέχρι τοῦ 407. καὶ ἀπεδήμησε πρὸς κύριον. Αφῆκε πολλότατα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα· ἡ νεωτέρα τούτων ἔκδοσις περιέχει γνησίων τε καὶ νόθων 1447. λόγων ὑποθέσεις καὶ ἐπιστολὰς 249. ἐξ ὧν οἱ Ανδριάντες, καὶ οἱ περὶ Ιεροσύνης λόγοι του εἶναι οἱ τεχνικότατοι. Τὰ εὑρεθέντα ἐξεδόθησαν δι' ἐπιμελείας καὶ ἐξόδων Ερρίκου Βαβιλίου ἐν Ετώνῃ εἰς τόμους 8. τὸ 1613. καὶ εἰς τὰ Παρίσια Ελληνολατινιστὶ τὸ 1538. μετὰ σημειώσεων, καὶ εἰς Βενετίαν.

ΧΥΛΩΝ ὁ Λακεδαιμόνιος· ἐςάλη εἰς τὴν Κόρινθον διὰ νὰ κλείσῃ τὴν εἰρήνην μεταξὺ τούτων τῶν δύο λαῶν· ἀλλ' αὐτὸς εὑρίσκων τοὺς Σπατιάτας παίζοντας εἰς τὴν χώραν ἐπέστρεψε λέγων· ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μιάνω τὴν δόξαν τῶν Λακεδαιμονίων, κάμνων συμμαχίαν μὲ παιζοχάρτας.

ΧΙΤΡΛΙΟΣ Δαβὶδ ὁ ἐκ Βιτεμβέργης ἀνὴρ περιβόητος διὰ τὴν ἄκραν του μάθησιν· ἔγραψε διάφορα συγγράμματα, ἄλλα μὲν φιλολογικὰ, ἄλλα δὲ φιλοσοφικὰ, καὶ ἄλλα εἰς τὴν θείαν γραφὴν, ὁμοίως, περὶ θανάτου καὶ ζωῆς ἀϊδίου, καὶ ἱςορίαν τῆς Σαξονίας ἀπὸ τοῦ 1600. ἔτους, τυπωθεῖσα ἐν Λειψίᾳ τὸ 1615. Ηνθει περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΧΥΛΩΝ, ἔνδοξος φιλόσοφος, Ελλην, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ελλάδος· ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ του, ὅς τις εἶχε λάβει τὸν Στέφανον εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας· ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι εἶναι τρία πράγματα πολλὰ δύσκολα, πρῶτον νὰ φυλάξῃ τις τὸ μυστικὸν, δεύτερον νὰ μεταχειρίζεται τὸν καιρὸν κατὰ τὰς περιςάσεις, καὶ τρίτον νὰ ἠμπορῇ νὰ ὑποφέρῃ τὰς ὕβρεις χωρὶς νὰ γογγίζῃ· οὗτος διώρισε νὰ γράψωσι μὲ χρυσᾶ γράμματα εἰς τὸν ναὸν τῶν Δελφῶν τὸ ἀκόλουθον γνωμικόν. "Γνώριζε τὸν ἑαυτόν σου". Ο Χύλων ἔλεγεν, ἂν ἐξοδεύῃς εἰς ὅσα δὲν ἔχεις ἀνάγκην, δὲν θέλει ἔχεις ὅσα χρειάζεσαι. Μὴ ἀφίνεις τὸν καιρὸν νὰ παρέρχεται ματαίως. Λάμβανε γυναῖκα

ἀνάλογον τῆς καταστάσεώς σου, μίσει τὸν περιεργαζόμενον τὰ ξένα πράγματα· οὗτος ἐστάθη καὶ ἔφορος τῆς Σπάρτης τὸ 556. Π. Χ.

ΧΩΣΕΡ. Εὐώφριος. Ζ. Γεώφριος.

Ψ

ΨΑΜΜΗΝΙΤΟΣ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, βασιλεύσας τὸ 525. Μ. Χ. νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν· ἔπεσεν αἰχμάλωτος. Ηρόδ.

ΨΑΜΜΗΤΙΧΟΣ ὁ Βουχώριος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου· οὗτος πρῶτος ἐκοινοποίησεν εἰς τὸ ἔθνος του τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου, ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Μέμφιδος διὰ τῆς συμμαχίας τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἤνοιξεν εἰς αὐτοὺς τὸν δρόμον τῆς Αἰγύπτου· ἐστάθη μέσον τῆς Καλλιεργείας τοῦ ἐμπορίου, τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν τοῦ τότε καιροῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἀπέθανε τὸ 610.—2) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεκοῦ, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου Ψαμμητίχου.

ΨΑΜΜΙΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, καὶ διάδοχος τοῦ Νεχὼ, βασιλεύσας τὸ 598. Π. Χ. Ηρόδ.

ΨΑΥΜΙΣ, υἱὸς τοῦ Ἀκρωνος ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ἐκπόλιος Καμαρίνης, ὅς τις ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας τὴν 82. Ολυμπιάδα. Πινδ.

ΨΕΛΛΟΣ, Ζ. Μιχαὴλ Ψελλός.

ΨΕΥΔΟΦΙΛΙΠΠΟΣ, Ζ. Ανδρίκος.

ΨΗΦΟΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, νέος τις ὡραιότατος ἓως εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, Ῥῶσσος τὸ γένος, ὀνόματι Γρηγόριος Θὔτροπὄγια, μοναχὸς τὸ ἐπάγγελμα, καὶ κακῆς ζωῆς, ὅστις κρυφίως τοῦ μοναστηρίου ἀναχωρήσας ἦλθεν εἰς Πολωνίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀναμεταξὺ τῶν διχονοιῶν, ὅπου ἐκήρυξεν ὅτι ἦτον ὁ Δημήτριος ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωάννου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θεοδώρου, τὸν ὁποῖον ὁ Μπόρης ἔπεμψε νὰ φονεύσῃ εἰς τὴν πόλιν Οὐγλὶζ καὶ ἐγλύτωσεν, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἔλαβεν ἕτερον παιδίον εἰς τὸν τόπον του, καὶ ἔδειχνεν ἕνα διαμαντένιον σταυρὸν, ὅπου ἐφόρει, ὅτι εἶναι ὁ Δημήτριος· ἀπατηθέντες λοιπὸν οἱ Πολωνοὶ, καὶ δίδοντες πίστιν εἰς τοὺς λόγους του, καὶ μάλιστα ἔχοντες καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὸν Μπόρην ἠθέλησαν νὰ ἐκδικηθῶσι κατ' αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν ἐξώσωσι τοῦ θρόνου, ὅθεν λαβόντες αὐτὸν τὸν Δημήτριον εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς

Παντομηρίας, τὸν παρεκίνησαν διὰ νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν τῶν Παπιστῶν, ἂν θέλῃ διὰ τῆς βοηθείας αὐτῶν νὰ λάβῃ τὸ βασίλειον τῆς Μοσχοβίας, τὸν ὁποῖον καὶ χωρὶς μεγάλης δυσκολίας κατέπεισαν· δεχθεὶς λοιπὸν τὸν παπισμὸν περιχαρὴς, ὑπεσχέθη πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι ἀντίδωρ μετ' ἐκείνων τὴν συμμαχίαν καὶ βοήθειαν ἤθελε βασιλεύσῃ ποτὲ εἰς τὴν Μοσχοβίαν, νὰ λάβῃ διὰ γυναῖκα τὴν θυγατέραν τοῦ ῥηθέντος ἡγεμόνος καὶ νὰ τὴν σέβῃ διὰ Βασίλισσαν· ὅθεν λαβὼν μεγάλας δυνάμεις παρ' αὐτῶν, ἐμίσεωσε διὰ τὴν Ῥωσσίαν κηρύττων ὅτι ὑπάγει πρὸς αὐτοὺς, διὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν Μμόρην, ὅπου πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἁρπάσῃ τὸν θρόνον, καὶ ἐνδυναμούμενος καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς Καζάκους, καὶ ἄλλους Ῥώσσους, οἵτινες ἐσέβοντο κατὰ πολλὰ τὸ βασιλικὸν γένος, ἦλθε μετὰ δυνάμεως μεγάλης, καὶ ἐτίλεσε διαφόρους πολέμους μὲ τὸν Μπόρην· ἀλλ' ὁ Μπόρης εὑρισκόμενος εἰς ὀλιγοτέραν δύναμιν ἀπὸ τὸν Δημήτριον, διὰ τὸ θανατικὸν ὅπου ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, καὶ στοχαζόμενος τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ τὸ εὔκολον εἰς τὸ νὰ χάσῃ τὸν θρόνον του, ἀπὸ τὴν λύπην τοῦ ἦλθεν αἰφνιδίως μία ῥύσις αἵματος, καὶ οὕτως εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε. καὶ ἡ Σύγκλητος ἐπροβίβασεν εἰς τὸν θρόνον τὸν υἱόν του Θεόδωρον, ἐπειδὴ καὶ ἡ Σύγκλητος ἦτον εἰς στερεὰν γνώμην, ὅτι ὁ Δημήτριος ἦτο πλαστὸς· ὁ Δημήτριος λοιπὸν λαβὼν τὰ ὅπλα ἐμβῆκεν εἰς τὴν Μοσχοβίαν καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν, καὶ μὴ θέλοντες τὸν ἐπροσκύνησαν διὰ βασιλέα πάσης Ῥωσσίας.

ΨΩΦΙΣ, θυγάτηρ τοῦ Ἄνθου, καὶ ἔκγονος τοῦ Εὐρυμάνθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Ψωφίς. Παυσ.

Ω

ΩΓΥΓΗΣ, ἢ Ωγυγος, βασιλεὺς ἀρχαιότατος τῆς Αττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰς ἡμέρας συνέβη εἰς τὴν Ελλάδα ὁ ἐπὶ Ωγύγου λεγόμενος κατακλυσμὸς, ὅς κατεπλημμύρησεν ὅλην τὴν Αττικὴν καὶ Βοιωτίαν. Σύνεβη καὶ ἕτερος κατακλυσμὸς εἰς τὴν Ελλάδα, ὅς τις κατέπνιξε τὸ περισσότερον μέρος τῆς Ελλάδος ὁμοῦ μὲ τὰ ζῶα ὅλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ Λευκαλίωνος βασιλέως τῆς Θεσσαλίας. Ζ. Δευκαλίων.

ΩΔΩΝ, πρῶτος Ἀββᾶς Τουρνάκου, ἔπειτα ἐπίσκοπος πρῶτος Καμεράκου· λέγεται νὰ ἐξέδωκε σχόλια ξεἰς τὸν κανόνα τῆς θείας μυσταγωγίας, τὰ ὁποῖα σώζονται ἐν τῷ ς'. τόμῳ τῆς βιβλιοθήκης τῶν πατέρων· ἔζη περὶ τὸν δέκατον δεύτερον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΩΚΕΛΛΟΣ, εἷς τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων, ἀπὸ τὴν Λουκανίαν τῆς Ἰταλίας· ἔζη πρὸ τοῦ Πλάτωνος· περὶ τὰ 480. Π. Χ. καθὼς φαίνεται ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀρχύτα γεγραμμένην πρὸς τὸν Πλάτωνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὅτι τὰ συγγράμματα τοῦ Ὠκέλλου τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς ἐκγόνους του· οὗτος συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν Διάλεκτον περὶ τῆς φύσεως τοῦ παντὸς· ἐξεδόθη δὲ ἐν Παρισίοις τὸ 1539. καὶ εἰς Λήβην τὸ 1554. μετὰ παραφράσεως, σημειώσεων ξκαὶ ἄλλων τινῶν ἀποσπασμάτων ἐν Ἀμστελοδάμῳ τὸ 1661. καὶ πάλιν ἐν Παρισίοις.

ΩΚΥΠΕΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρά της Λάμπον. Ἀπολδρ.

ΩΛΕΝΟΣ, ποιητὴς ἕλλην παλαιότερος τοῦ Ὀρφέως· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ξανθόπολιν τῆς Λυκίας· ἐσύνθεσε πολλοὺς ὕμνους, τοὺς ὁποίους ἔψαλλον εἰς τὴν νῆσον τῆς Δήλου τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας· λέγουσι δὲ ὅτι ἐστάθη καὶ εἷς τῶν θεμελιωτῶν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, καὶ ὁ πρῶτος ὅς τις προέστησε τὰς θυσίας, καὶ ἱερεὺς τῶν Θεῶν, καὶ ἐπροφήτευσε διὰ στίχων.

ΩΜΑΡΗΣ, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν. Ἀρρ.

ΩΜΟΝΤΟΣ Ἱεροκήρυξ Ἰησουΐτης, τὸ γένος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του· ἔζη περὶ τὸν χρόνον 1620. Μ. Χ. Περιῆλθε διάφορα μέρη καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰς νέας ἀνακαλύψεις. Ἡ περιήγησις αὐτοῦ τάσσεται μεταξὺ τῶν πρώτων περιηγήσεων.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝ ἢ Ὧρος, περὶ τούτου οἱ κριτικοὶ ἀσυμφωνοῦν, ἂν ὁ Ὧρος οὗτος εἶναι ὁ Γραμματικὸς Ὡραπόλλων, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει καὶ ὁ Σουΐδας, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ κοινωτέρα γνώμη, καὶ ὅμως οὗτος μόνον Ἑλληνιστὶ συνέγραψε καὶ οὐχὶ Ἀραβιστί· Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τοῦτο τὸ σύγγραμμα δὲν ἀναφέρει τὸ ὄνομά του, τὸν ὀνομάζουσιν υἱὸν τοῦ Ἰσιδος, τὸν ὁποῖον καὶ ὡς Αἰγύπτιον ἐκ τοῦ ποταμοῦ Νείλου ἐπιθετικῶς Νειλιακὸν καλοῦσιν· οὗτος συνέγραψεν εἰς Αἰγυπτιακὴν φωνὴν ἕνα βιβλίον ἱερογλυφικὰ ἐπιγραφόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηγοῦνται τὰ παρ' Αἰγυπτίοις διὰ τῆς σχηματογραφίας ἐγχαραττόμενα ζῶα, ἢ εἴδωλα διὰ τῶν ὁποίων ἐσημείωναν τὰ πράγματα. Τοῦτο τὸ βιβλίον Φίλιππός τις τὸ μετέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικόν, τὸ ὁποῖον καὶ σώζεται· ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ Ἑλληνολατινιστὶ μὲ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου καὶ

Γαβρίου, καὶ Ἑλληνικῶν παροιμιῶν τὸ 1505. καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1548, καὶ 1551. μετὰ σημειώσεων· ἔζη τὸ 230. Ἔ. Χ.

ΩΡΙΓΕΝΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὸ 185. Μ. Χ. κατήγετο ἀπὸ γονεῖς ἐνδόξους χριστιανοὺς· ὁ πατήρ του τὸν ἐδίδαξε τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν. τὴν ὁποίαν ἤκουε μὲ ζῆλον μεγάλον, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασεν εἰς μίαν κατάστασιν, ὥστε ἔκαμνε διάφορα ὑψηλὰ ἐρωτήματα πρὸς τὸν πατέρα του, εἰς τὰ ὁποῖα μόλις ἐδύνατο ὁ πατήρ του νὰ τῷ κάμῃ τὰς λύσεις· μετὰ ταῦτα ἤκουσε Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρέα, καὶ τὸν φιλόσοφον Ἀμμώνιον τὸν Σάκκαν· καὶ ὅτε ὁ πατήρ του περὶ τὰ 202. ἐπὶ Σευήρου ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἤθελε καὶ αὐτὸς μετὰ χαρᾶς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἂν ἡ μήτηρ του μὲ μεγάλην βίαν δὲν τὸν ἐμπόδιζε· καὶ ἐπειδὴ τὰ ὑποστατικά των ὅλα ἐδημεύθησαν, οὗτος διὰ τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος ἔτρεφε τὴν μητέρα του μὲ ἕξ ἀδελφούς. Τὸ 18. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνεδέχθη τὸ σχολεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Κλήμεντος, εἰς τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο καὶ τὴν κοσμικὴν φιλοσοφίαν ὡς ἕνα ὄργανον, διὰ νὰ ἐξαπλώσῃ τὸν χριστιανισμόν, ἀλλ' ἔπειτα παραιτηθεὶς ἀπὸ ταύτην ἐδίδασκε μὲ μεγάλον ζῆλον τὴν χριστιανικὴν φιλοσοφίαν, ὥστε οἱ περισσότεροι τῶν μαθητῶν του ἔλαβον τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου· μεταξὺ δὲ τούτων ἦσαν καὶ πολλαὶ παρθένοι, καὶ διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν βίαν τοῦ γάμου, ἢ κατ' ἄλλους διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ῥητὸν τοῦ Εὐαγγελίου εὐνούχισε τὸν ἑαυτόν του ἢ διὰ τῶν ἰατρικῶν, ἢ μὲ τὴν μάχαιραν, καὶ διὰ τοὺς μεγάλους κόπους του, ὑπομονὴν καὶ γενναιότητα ὠνομάσθη Ἀδαμάντινος ἢ Χαλκέντερος. Τὸ παράδειγμά του ἐβίασε καὶ τοὺς γέροντας ἀκόμη νὰ τρέχωσιν εἰς τὰ μαρτύρια. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σευήρου ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐπεσκέυθη τὰς ἐκεῖ ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σχολεῖον του συμπαραλαβὼν βοηθὸν τὸν Ἡρακλῆν μαθητήν του διὰ νὰ ἔχῃ καιρὸν νὰ σπουδάζῃ καὶ τὴν ἑβραϊκὴν διάλεκτον. Μετὰ ταῦτα ἐστάλη εἰς τὴν Ἀραβίαν διὰ νὰ κηρύξῃ, ἀλλ' ἐπέστρεψεν ὀγλήγωρα διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν μανίαν τοῦ Καρακίλλα· ὅθεν ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Καισσάρειαν τῆς Παλαιστίνης, ὅπου καὶ ἀνταμώθη μὲ τὸν ἐπίσκοπον Θεόκτιστον, καὶ Ἀλέξανδρον τῶν Ἱεροσολύμων, οἵτινες τὸν ἐχειροτόνησαν καὶ πρεσβύτερον καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ διορθώσῃ μερικὰς αἱρέσεις, αἵτινες ἀνεφύησαν. ἀλλ' ὁ Ἀλεξανδρείας Δημήτριος παροργισθεὶς διὰ τὸ εὐνούχισμα συνήθροισε δύω συνόδους καὶ τὸν κατέκρινε, καὶ τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ

τὴν Αλεξάνδρειαν, αὐτὸς δὲ πορευθεὶς εἰς Καβάρειαν τῆς Παλαιστίνης τὸ 231. ἐσύστησεν ἐκεῖ τὸ σχολεῖόν του, καὶ πολλοὶ τὸν ἐπεσκέπτοντο, ἐξ ὧν ἦτον εἷς καὶ Γρηγόριος ὁ θαυματουργός. Εἰς δὲ τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ τῶν Χριστιανῶν ὑπὸ Αλεξάνδρου καὶ Σευήρου καταφυγὼν εἰς Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας ἐκρύπτετο ἐκεῖ ἀπὸ μίαν παρθένον Ιουλίαν, ἥτις ἐφρόντιζε τὰ περὶ τροφῆς του καὶ βιβλίων του· ἐκεῖθεν δὲ ἀπελθὼν εἰς τὰς Αθήνας καὶ εἰς τὴν Βόστραν, εἰς τὸν σκληρὸν διωγμὸν τοῦ Δεκίου, ἐβλήθη εἰς φυλακὴν καὶ ὑπέφερε γενναίως πολλὰ μαρτύρια. Απέθανε τὸ 253. ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δεκίου τὸ 69. ἔτος τῆς ἡλικίας του· ἦτον ἐμπειρότατος εἰς τὴν θείαν Γραφὴν· συνέγραψεν ὑπὲρ τὰς 6000. ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα· ἀλλ' ὀλίγα τινὰ μόνον ἀπεσώθησαν· τὰ σωζόμενά του εἶναι. ά. βιβλία ἑξαπλᾶ τὰ ὁποῖα ἐμπεριέχουσι συνάθροισίν τινα τῶν μεταφραστῶν τῆς θείας Γραφῆς εἰς τρεῖς συλλογὰς διηρημένας, ὧν ἡ πρώτη τετραπλῆ ὀνομάζεται, περιέχουσα τὴν μετάφρασιν τῶν ἑβδομήκοντα, ἡ δὲ δευτέρα ἑξαπλῆ, περιέχουσα τὸ Εβραϊκὸν μὲ Εβραϊκὰ καὶ Ελληνικά, ἡ δὲ τρίτη ὀκταπλῆ περιέχουσα τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην ἔκδοσιν, τὴν ἐν Ιεγχὼ καὶ Νικοπόλει εὑρεθεῖσαν· ἀλλ' αὕτη ἡ συνάθροισις ἐχάθη· Β'. ἐξηγητικὰ· ὁ Ωριγένης διὰ νὰ καταπείσῃ τὸν μαθητὴν του Αμβρόσιον συνέγραψεν ἐξήγησιν ὅλης τῆς θείας γραφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε, λέγουσιν, 7 ταχυγράφους, καὶ ἐνταυτῷ ἔλεγεν εἰς ὅλους καὶ ἔγραφον, ἐκ τούτων πολλὰ ὀλίγα ἀπεσώθησαν. Γ'. κατὰ τοῦ Κέλσου βιβλία 8. μία ὑπεράσπισις τοῦ χριστιανισμοῦ. Δ'. Φιλοκαλλίαι, ἐκλογαὶ ἐκ τῶν συγγραμμάτων του. Ε. ὁμολογίαι, ς'. Προτρεπτικὸς πρὸς μαρτύριον, Ζ'. ἐπιστολαὶ πρὸς Αφρικανὸν περὶ τῆς Συσάνης. Η'. διάλογος, Θ'. περὶ Εβραϊκῶν ὀνομάτων, Ι'. ἔλεγχος κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων, ΙΑ'. περὶ ἀρχῶν βιβλία 4. καί τινα ἄλλα ἀμφίβολα ἐξεδόθησαν ἅπαντα τὰ σωζόμενα Ελληνολατινιστὶ ὑπὸ Καρόλου Δελαροῦν εἰς τὰ Παρίσια εἰς τόμους τρεῖς τὸ 1733. καὶ 1740.

ΩΡΙΩΝ ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, ἔγραψε συναγωγὴν Αττικῶν λέξεων.

ΩΡΙΩΝ ἕτερος Θηβανὸς· οὗτος ἔγραψεν ἐτυμολογικόν.

ΩΡΟΣ Μιλήσιος, ἔγραψε περὶ ἐτυμολογίας,

ΩΣΗΕ, υἱὸς τοῦ Βεηρὲς, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Οζίου τὸ 82. Π. Χ. μέχρι τοῦ 72. καὶ ἐπὶ Ιωθὰμ, Αχαζ, καὶ Εζεκίου, βασιλέων Ιούδα, καὶ Ιεροβοὰμ, δευτέρου βασιλέως τοῦ Ισραὴλ· ἔζησε περὶ τὰ 90. ἔτη· ἡ προφητεία του τίθεται πρώτη μεταξὺ τῶν ἑλασσόνων Προφητῶν.

ΩΤΕΡΙΧΙΟΣ Σαππῆς, τὸ γένος,

Γάλλος, ἔνδοξος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός νίκαν, ἵνα παρατηρήσῃ τὴν διάβα-
τον, ἄριστος γεωγράφος, ἀστρονόμος σιν τῆς Ἀφροδίτης· ἀλλ' ὑποστρέ-
καὶ φυσικὸς θαυμάσιος· περιῆλθε φων ἀπέθανε, καὶ ἀφῆκε σημειώσεις
διάφορα μέρη χάριν νέων ἀνακαλύ- ἀξιολόγους τῶν τόπων ἐκείνων. Ην-
ψεων· ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Καλιφορ- θει περὶ τὸ 1770. Μ. Χ.

ΤΕΛΟΣ.

Σύλλογος τῶν φιλομούσων Συνδρομητῶν.

	Σώματα
Ὁ Παναγιώτ. καὶ Σεβασμ. Οἰκουμ. Πατριάρ. Κ. Κ. Γερμανός.	5.
Ὁ Παναγ. καὶ Σεβασμ. Πατριάρ. Πρώην Κωνς. Κ. Κ. Κωνς. ὁ Α΄.	5.
Ὁ Παναγ. καὶ Σεβασμ. Πατριάρ. Πρώην Κωνς. Κ. Κ. Γρηγόρ. ὁ Ϛ΄.	5.
Ὁ Παναγ. καὶ Σεβασμ. Πατριάρ. Πρώην Κωνς. Κ. Κ. Ἀνθιμος.	5.
Ὁ Μακαρ. καὶ Σεβασμ. Πατριάρ. Ἱεροσολύμ. Κ. Κ. Ἀθανάσιος.	5.
Ὁ Σεβασμιώτατος Γέρων Ἁγιος Ἐφέσου. Κ. Ἀνθιμος.	2.
Ὁ Σεβασμιώτατος. Γέρ. Ἁγιος. Ἡρακλ. Κ. Διονύσιος,	2.
Ὁ Σεβασμιώτατος Γέρ. Ἁγιος. Κυζίκου. Κ. Μελέτιος.	2.
Ὁ Σεβασμιώτατος Γέρ. Ἁγιος Νικομηδ. Κ. Διονύσιος.	2.
Ὁ Σεβασμιώτατος Γέρ. Ἁγιος. Χαλκηδόνος. Κ. Ἱερόθεος.	2.
Ὁ Σεβασμιώτατος Γέρ. Ἁγιος Δέρκων. Κ. Νεόφυτος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἁγιος Γορνόβου. Κ. Νεόφυτος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἁγιος Ἀνδριανουπόλεως. Κ. Γεράσιμος	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἁγιος Ἀμασείας. Κ. Καλλίνικος.	2,
Ὁ Πανιερώτατος Ἁγιος Πρώην Τορνόβου. Κ. Πανάρετος.	2.
Ὁ Πανιερ. Ἁγιος. Προύσης. Κ. Χρύσανθος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἁγιος Σερρῶν. Κ. Ἀθανάσιος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἁγιος Κεστεντηλίου. Κ. Ἀρτέμιος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἁγιος Σοφίας. Κ. Μελέτιος.	2.
Ὁ Πανιερώτατος Ἁγιος Δημητριάδης. Κ. Μελέτιος.	2.
Ὁ Πανιερ. Ἁγιος Πρόεδρος Γ. καὶ χωρ. Κ. Ματθαῖος.	2.
Ὁ Πανιερ. Ἁγιος Σαμμακοβίου. Κ. Ἱερεμίας.	2.
Ὁ Θεοφιλέστατος Ἁγιος Τρικάνουπόλεως. Κ. Ἀνθιμος Ἁγιοταφίτ.	1.
Ὁ Θεοφιλέστατος Ἁγιος Σεβαστουπόλεως. Κ. Νεόφυτος.	1.
Ὁ Θεοφιλέστατος Ἁγιος Ἐπίσκοπος Ταταούλων. Κ. Διονύσιος.	1.
Ὁ Πανοσ. Πρώην Μ. Πρωτοσύγκελλος. Κ. Ἰωαννίκιος.	1.
Ὁ Πανοσιώτ. Ἀρχιμανδρίτης Ἁγιοταφίτης. Κ. Θαδδαῖος.	1.
Ὁ Πανοσιώτ. Ἀρχιμανδρίτης Ἁγιοταφίτης. Κ. Πορφύριος.	1.
Ὁ Πανοσ. Ἀρχιμανδ. Ἁγιοταφίτ. Καλλιουπολ. Κ. Γαβριήλ.	1.
Ὁ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτης Ἁγιοταφίτης. Κ. Θουκυδίδης.	1.
Ὁ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτης. Κ. Βενιαμὶν Μαυρομμάτης.	1.
Ὁ Πανοσ. Ἐφημέρ. τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησ. Κ. Κύριλλος Βυζάντιος.	1.

Ὁ Πανοσ. Προες. τῆς Ἱερᾶς Ἐκκλησ. Ἁγ. Δημ. εἰς Συλ. Κ. Γαβριὴλ 1.
Ὁ Πανοσ. Ἐφημ. τῆς ἐν Νεοχ. Ἱερ. Ἐκκλ. Ἁγ. Γεώρ. Κ. Βενέδικτος. 1.
Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιδιάκονος τοῦ Σεβ. Γ. Ἐφέσ. Κ. Κύριλλος. 1.
Ὁ Πανοσιολ. Ἱεροδιάκονος. Κ. Συνέσιος.

Ἰωάννης Μεντζελόπουλος διὰ τὴν ἐν Σταυροδρομίῳ Σχολήν. 1.
Ἰωάννης Μεντζελόπουλος. 1.
Δ. Μπαμπάσης. 1.
Γεώργιος Πετροκόκκινος. 1.
Ὁ Επτανήσιος Σύνδεσμος. 10.
Σήσιμος Καληγᾶς Κεφαληναῖος. 1.
Σπυρίδων Πανᾶς Κεφαληναῖος. 1.
Κοσμέτος Φωκᾶς Κεφαληναῖος. 1.
Σπύρος Ν. Φραγγόπουλος Κεφαλ. 1.
Σπύρος Λ. Π. Δημ. Κεφαλ. 1.
Αντών. Κρασᾶς Κεφαληναῖος. 1.
Γεώργιος Καραντῖνος Κεφαλ. 1.
Ηλίας Κυπριώτης Κεφαλην. 1.
Θωμᾶς Σδορῶνος Κεφαλην. 1.
Σπυρίδων Πεταλᾶς. 1.
Παναγιώτης Παπαδόπουλος. 1.
Γεώργιος Ανδρέου Μαυρογιάνης. 1.
Διονύσιος. Π. Δελαπόρτας. 1.
Ανδρέας Γ. Μουσούρης. 1
Βασίλειος Ασκληπιάδης. 1.
Διονύσιος Ν. Κουντούρης. 1.
Βεώργιος Ιγγλέσης. 2.
Α. Βαχάρος. 1.
Φ. Κουρκουμέλης Κεφ- Ιατρὸς. 1.
Παναγῆς Κοῦπας. 1.
Κωνσαντῖνος Ιγγλέσης. 1.
Ζαχαρίας Ροσόλυμος Κεφαλ. 1.
Γρηγόριος Κατακάτζουλας. 1.
Παναγὴς Δελάδος. 1.
Σπυρίδων Λ. Κοκόλης. 1.
Ἰωάννης Αργανᾶς. 1.
Κώνστας Παππᾶς. 1.

Οἱ ἐν Ταΐγαρόγῳ.

Αλέξανδρος Φωκᾶς. 1.
Ἰωάννης Π. Δελλαπόρτας. 1.
Θεοδώρα Βαφειὰς. 1.
Αλεξάνδρα Σκαρπίλη. 1.
Νικόλαος Αλαφοῦζος. 1.
Ὁ Μυσικὸς τοῦ Κολλεγ. Δ. Λαμ. 1.
Μιχαὴλ Β. Κοῦμπας. 1.
Μιχαὴλ Ζ. Καρασπάσοφ. 1.

Οἱ ἐν Σύρῳ.

Διὰ τὴν βιβλιεθήκην τοῦ ἐν Ερμουπόλει γυμνασίου ἡ Εφορεία. 1.
Γεώργιος Δ. Ρήγας. 1.
Β. Ν. Δοντᾶς. 1.
Γεώργιος Ν. Μαντζαβῖνος. 1.
Γεώργιος Δ. Ροδοκανάκης. 1.
Δημήτριος Γριχάσω 1.
Νικόλαος Βρυόνης. 1.
Φραντζέσκος Γ. Σαλάχα. 1.
Κωνσταντῖνος Π. Μουσούρης. 1.
Αντώνιος Νικολαΐδης. 1.
Φωτεινὸς Γ. Χερδάρης. 1.
Κωνσαντῖνος Μαρκόπ. Ιατρὸς. 2.
Θεοχαράκης Μαλαίας, 2.
Κωνσαντῖνος Παπαδούκας. 1.
Σωτήριος Καλλιάδ. Μ- Ποστελ. 1.
Δημήτριος Καλλιάδης. 1.

Ἀντώνιος Ἰωάννου Φερῆς.	1.
Νικόλαος Β. Παπάζογλους.	5.
Χατζὶ Σέργιος Σερδάρης.	1.
Κωνσταντῖνος Καμάρας.	1.
Θεόδωρος Ἀριστοκ. διδάσκ. τῆς ἐν Εὐλοπόρτα Ἑλλην. Σχολῆς.	1.
Λουκᾶς Βουδούρης.	1.
Ἡ Ἑλλ. Σχολὴ τῆς Χάλκης.	1.
Ζαχαρίας Ζαχάροβ.	1.
Ἰωάννης Μεζίκης.	1.
Ἀνδρέας Δαμασκηνός	1.
Μιχαὴλ Σ. Δανέζης.	1.
Ἀριστείδης Καστρινός.	1.
Κωνσταντῖνος Ξανθόπουλος.	1
Παῦλος Θ. Κανακόπουλος.	1.
Δημητρ. Ἐμμανουὴλ Τερεζίμπ.	1.
Ε. Μπουσκὲ-Νουϊρὸ.	1.
Νικόλαος Παπάζογλου.	1.

Σύλλογος τῶν ἐν Ἰθάκῃ φιλομούσων Συνδρομητῶν.

Ὁ Ἰθακήσιος Παΐσιος Καραβ.	2.
Ἰάκωβος Ἱερεὺς Σταθάτος.	1.
Σπυρίδων Ζαβὸς Νομοδέτης.	1.
Ἀνδρ. Δρακούλης Νομοθέτης.	1.
Γεώργ. Βλασόπουλος Νικολάου.	1.
Σπυρίδων Δενδρινὸς Σπυρίδ.	1.
Μιχαὴλ Παΐζης Κώνσταντίνου.	1.
Ἰωάννης Δενδρ. Ἀνδρέου.	1.
Ἀναξάσιος Καραβ. Δικαστής.	1.
Νικόλαος Καραβ. Ἰωάννου.	1.
Βασίλειος Καραβὴς Ἰωάννου.	1.
Ἰωάννης Καραβ. Ἀναξασίου.	1.
Διονύσιος Καραβ. Γρηγορίου.	1.
Φώτιος Καραβ. Δραγανέγου.	1.
Ἰωάννης Καραβ. Θωμᾶ.	1.
Ἀγγέλης Καραβ. Ἀναξασίου.	1.
Γαβριὴλ Καραβίας.	1.
Ἰωάννης Καραβ. Παροδὴς.	1.
Γεώργιος Καραβ. Τζεμπέρης.	1.
Γεράσιμος Καραβ. Γρίβας.	1.
Κωνσταντῖνος Καραβ. Ζαμπέλ.	1.
Δημήτριος Μαρούλης.	1.
Εὐστάθιος Ροδίτης.	1.
Μικελάκης Ροδίτης.	1.
Χαράλαμπος Ζαβογιάνης.	1.
Σπυρίδων Ζαβογιάνης.	1.
Βασίλειος Τανταρίας.	1.
Κοσμᾶς Τανταρίας.	1.
Σταμάτης Δενδρινὸς.	1.
Παναγὴς Δενδρινὸς.	1.
Κωνσταντῖνος Δρακούλης.	1.
Ἀνδρέας Πέρρος.	1.
Γεράσιμος Βλασόπ. Διονυσίου.	1.
Ἀνδρέας Δενδρινὸς.	1.
Γιακουμὴς Χαλικιόπουλος.	1.
Σπυρίδων Δενδρινὸς Τζάνης.	1.
Γεώργιος Κυπαρίσης.	1.
Νικόλαος Αλιδίνης.	1.
Παναγὴς Πουλιέζος Νικολάου.	1.
Γεώργιος Τζαπραλὴς.	1.
Χρίσος Πεταλὰς Τζανάτος.	1.
Θεμιστοκλὴς Πεταλὰς Μαράτ.	1.
Στελιανὸς Πεταλὰς Θεοφιλάτ.	1.
Εὐθύμιος Μακρὺς.	1.
Ἀλέξανδ. Πετ. Μαράτος.	1.
Νικόλαος Ραυτόπουλος.	1.
Ἀλιδίζης Δενδρινός.	1.
Ἰωάννης Φερεντίνος.	1.
Γιακουμὴς Ποταμιάνος.	1.